

Educația în familie Cei 7 ani de acasa!

Studiu de specialitate

Editor: Marius Dumitrescu

Esențial Proiect Educațional

**PITEȘTI,
2019**

S.C. ESENȚIAL PROIECT EDUCAȚIONAL S.R.L.

PITEȘTI, județul ARGEȘ

Tel: 0784. 408. 000; 0732. 254. 721

E-mail: esentialproiect@gmail.com

Carte în format electronic

Educația în familie / Cei 7 ani de acasă!

Studiu de specialitate

ISBN general 978-606-987-047-1

ISBN Vol. I 978-606-987-048-8

Editor: Marius Dumitrescu

Echipa de organizare:

Aida Muscalu

Lucia Botorcu

Autorii își asumă întreaga responsabilitate pentru conținutul materialului publicat!

Martie, 2019

CEI 7 ANI DE ACASA

ABALARU FLORIANA CRISTINA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruiua îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

MAMA, PRIMUL ÎNVĂȚĂTOR (STUDIU)

**PROF. ÎNV. PRIMAR ACRISTINEI NADIA DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 PIATRA NEAMȚ**

„Inima mamei este școala copilului.”

Odată cu intrarea în școală, copilul trăiește în două universuri: unul al familiei, marcat de afectivitatea primei copilării în care sunt profund ancorați, celălalt al școlii, marcat de cerințe noi, de reguli ce solicită efort fizic și intelectual. Dacă aceste două medii devin complementare, ele pot asigura o bună integrare a copilului în activitatea școlară și în viața socială, aflată într-o permanentă schimbare.

Părinții trebuie să admită faptul că nu sunt niște șefi adulți care emit pretenții și reguli exagerate pentru copiii lor, ci sunt responsabili pentru formarea lor viitoare; a lăsa totul pe seama școlii – iată una dintre greșelile care planează asupra relației școală – familie.

În cele mai multe cazuri, cea care îndeplinește rolul de educator în familie este *mama*. Familia este prima școală a copilului, iar mama, primul învățător. Adesea, pe parcursul discuțiilor legate de viața școlară, mamele, sub o formă sau alta, pun aceeași problemă și exprimă aceeași dorință: „*Aș vrea mai mult de la copilul meu. Cum să procedez?*” A fost o adevărată provocare pentru mine, ca mamă și învățător, să găsesc cât mai multe soluții eficiente și a constituit punctul de plecare pentru realizarea unui studiu pe parcursul primului an școlar.

Iată pașii pe care i-am urmat:

- solicitarea completării cu sinceritate de către părinți a unor chestionare din care am aflat aspecte legate de: structura familiei, starea de sănătate a copilului, timpul acordat copilului, pasiuni, preferințe, comportamentul în familie, grupul de prieteni, timpul acordat sarcinilor școlare, modul de realizare a temelor, așteptări de la școală, modalități de implicare a părinților în relația familie – școală etc.

Exemplu:

1. *Cât timp dintr-o zi acordați copilului dumneavoastră?*
2. *Cum petreceți acest timp?*
3. *Copilul dumneavoastră ia parte la deciziile din familie?*
4. *Care este motivul pentru care l-ați certat ultima dată și când s-a întâmplat acest lucru?*
5. *S-a întâmplat să-l lăudați recent? Când și din ce motiv?*
6. *Considerați o prioritate ca fiul / fiica dumneavoastră să obțină rezultate foarte bune la școală?*

7. *Ce alte persoane se mai ocupă de educația copilului?*
8. *Cum verificați dacă s-a pregătit pentru a doua zi?*
9. *Considerați benefice activitățile diferențiate?*
10. *Scrieți titlul ultimei lecții de la limba și literatura română, la care a ajuns copilul dumneavoastră.*

11. *Care este ultimul calificativ obținut de fiul / fiica dumneavoastră și la ce materie?*
12. *Ce doriți să mai învețe copilul dumneavoastră în afara de activitățile stabilite de programa școlară ?*

- întâlniri cât mai dese, în cadrul orelor de consiliere pentru părinți sau ori de câte ori diverse situații le solicită: obținerea de progrese școlare, îndreptarea comportamentelor deviate;

- păstrarea unei legături permanente prin contacte telefonice (în cazul în care: programul părinților este foarte aglomerat, trebuie comunicată absența unui elev, indiferent din ce motiv se produce, apar probleme ce trebuie rezolvate de pe o zi pe alta etc)

- susținerea de lecții demonstrative la care mamele au participat cu un real interes;

- implicarea elevilor și a părinților în diverse activități școlare și extrașcolare;

- realizarea de activități pe diferite teme la care au fost invitați părinți, conducerea școlii, reprezentanți ai autorităților locale, alte persoane abilitate ce au legătură cu educarea copilului.

În cadrul unei ședințe cu părinții, invitate fiind mamele, plecându-se de la întrebarea „*Ce considerați că este important pentru copilul dumneavoastră?*”, s-a realizat o dezbatere interactivă deosebit de interesantă; a fost un schimb de experiență eficient, un demers marcat de sinceritate având în vedere faptul că fiecare mamă a precizat câteva aspecte pe care le consideră importante în educația copilului. Astfel s-a conturat „*o rețetă*” a „*mamei, ca învățătoare de succes*”.

Iată o sinteză a regulilor cele mai importante ce s-au desprins pentru o dezvoltare armonioasă a copilului: conceperea și respectarea programului zilnic, participarea copilului la munca în familie începută de timpuriu, respectarea ritmului de lucru, a particularităților de vârstă și individuale, monitorizarea permanentă a dezvoltării fizice a copilului printr-o alimentație sănătoasă și prin respectarea regulilor de igienă, crearea unei atmosfere familiale calde, identificarea și valorificarea talentelor copilului, monitorizarea cercului de prieteni ai copilului, implicarea copilului în acțiuni educaționale culturale (lecturi, audiții muzicale, vizionări de emisiuni, spectacole pentru copii etc).

Pentru copil, mama trebuie să reprezinte o autoritate în sensul pozitiv al cuvântului; a fi autoritar nu înseamnă neapărat a cicăli, a amenința, a pedepsi, ci a-l determina pe copil să înțeleagă că regulile pe care trebuie să le respecte sunt importante pentru viitorul lui.

Pentru a fi un învățător bun, mama trebuie să fie consecventă pentru a nu-l transforma pe copil într-o persoană confuză, nesigură, gata să renunțe oricând la ceea ce își propune.

Concluzia studiului a fost că prezența mamei în viața copilului este crucială, ea devine un model demn de urmat, ea este făclia ce luminează drumul spre bine, frumos, adevăr.

Într-o lume grăbită și agitată, ea trebuie să fie rază de calm și liniște, să gândească la valorile autentice, să-și folosească energia pentru binele copilului, să distingă între ceea ce este urgent și ceea ce este important ... Cine le poate face pe toate? ... Doar MAMA...

„Profesorul luminează capul cu știința, mama încălzește inima cu dragostea sa.”

FAMILIA ȘI IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: ACS MELINDA ȘCOALA PROFESIONALĂ "GEORGE COȘBUC" MEDIEȘU AURIT JUDEȚUL SATU MARE

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale, și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă. Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia reprezintă pentru copil și "școala primilor ani" în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg, ca persoană cu statut social.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de trei ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la trei ani, la cinci sau la șapte ani. La doi ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de doi ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de doi ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe, îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la trei la cinci ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața

comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între cinci și șapte ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Ed. Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Ed. Polirom, 2002

ROLUL FAMILIEI IN EDUCAȚIA COPILULUI GREȘELI IN EDUCAȚIA FAMILIALĂ

PROF. ING. AGACHI LUMINIȚA
LICEUL TEHNOLOGIC „DIMITRIE LEONIDA” IAȘI

Educația este necesară pentru fiecare ființă umană încă de la naștere, pentru a-și dezvolta propria calitate individuală și socială. Chiar dacă oamenii pot fi auto-învățați, așa zisii „self-made men”, ei au nevoie cu siguranță și de altcineva pentru a-i educa. Problema educației este abordată astăzi în strânsă legătură cu problematica lumii contemporane, lume caracterizată prin importante transformări, prin cerințe și aspirații specifice, prin schimbări în toate domeniile. Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educational.

Cea mai importantă educație vine odata cu familia. De fapt,
CE ESTE EDUCAȚIA?

Educația este un proces de învățare și predare, general și personalizat, care îi învață pe oameni să trăiască cel mai bine. Educația își propune să schimbe și să dezvolte comportamentul individului într-o manieră deliberată și adecvată, cu principii determinate.

Este o responsabilitate, chiar și o obligație, să corespundă proceselor educaționale care nu se vor încheia niciodată individual sau global.

Toți părinții își doresc pentru copiii lor, ca aceștia să devină niște persoane benefice pentru ei înșiși și pentru mediul lor.

Inteligența nu este singurul factor căruia i se datorează succesul în educație. Lucrul cel mai important este capacitatea de a folosi inteligența corect, asupra lucrurilor într-un mod eficient. În acest punct, calitățile și trăsăturile de personalitate ale individului contează foarte mult.

Cercetările arată că 65% din dezvoltarea personalității copiilor are loc între 0 și 6 ani.

Aceste cercetări reafirmă însă rolul familiei în dezvoltarea personalității copilului.

Deci, ce fel de efecte pozitive sau negative are familia asupra copilului?

În perioada preșcolară, de 0-6 ani, faptul că familia se află într-o atitudine pozitivă și își crește conștiința copiilor, conduce la succes durabil în perioada școlară. Dimpotrivă, se știe că, copiii problematici nu au succes în viața școlară. Copiii cu tulburări de personalitate și de comportament pot avea probleme de adaptare atunci când încep școala.

Exemplu:

Un copil care este răsfățat în mod constant de membrii familiei și are tot ceea ce dorește, are dificultăți în a accepta realitatea. Nu este întotdeauna posibil să obții tot ceea ce-ți dorești...

Atunci când un astfel de copil se confruntă cu realitatea, manifestă furie, agresiune sau din contra, timiditate.

Astfel de comportamente pot duce la excluderea sa de către societate sau la instalarea unor presiuni psihologice. Când se confruntă cu o astfel de situație, copiii își pierd încrederea în sine, se simt incomod și doresc să fugă de mediul social pe care îl frecventează. Prin urmare, acesta poate fi rezultatul eșecurilor în educația dată în familie.

Greșelile obișnuite în educația familială

Una dintre cele mai des întâlnite greșeli ale părinților este să nu-și accepte copiii ca pe un individ. Această comportare poate determina părinții să considere ciudate și greșite comportamentele copiilor lor, chiar dacă nu sunt. În acest caz, ceea ce fac acești părinți este să –și transforme copiii în niște personaje, în detrimentul adevăratei personalități ale acestora. Mai mult, ei o consideră un fel de educație. O astfel de metodă de educație va avea un impact negativ asupra copilului și va duce la probleme de personalitate, astfel încât viața academică a copilului va fi afectată și ea. A vedea lumea exterioară ca o amenințare pentru copil afectează negativ dezvoltarea socială a copiilor... îi poate determina să devină persoane asociale. Cu

toate acestea, oamenii sunt indivizi sociali, deaceia, dezvoltarea socială a copiilor este o problemă importantă pentru succesul educației.

Este o mare greșeală și atunci când părinții își doresc să-și împlinească prin copiii lor, propriile vise și ambiții pe care nu și le-au putut realiza niciodată. De exemplu, adesea vedem că un tată care nu a putut fi avocat sau medic, sau... încearcă să-l convingă pe copil să fie avocat ...

Fiecare individ are propriile calități, aptitudini și interese unice. Copiii sunt, de asemenea, indivizi, iar domeniile lor de interes trebuie descoperite și trebuie îndreptați spre aceste interese.

Copiii trebuie să fie susținuți atât în perioada preșcolară, cât și în perioada de vârstă școlară.

Aceștia ar putea să facă împreună activități educaționale, să aibă diferite sarcini și îndatoriri care să-și responsabilizeze.

Nu este corect să comparăm copiii cu prietenii și colegii lor. Singura comparație poate fi făcută pentru a verifica dacă totul este în regulă cu dezvoltarea copilului. De asemenea, copilul nu trebuie să fie conștient de această comparație. Fiecare copil are interese și personalitate diferite.

Bibliografie

<https://www.mentalup.co/blog/importance-of-education-and-role-of-family-in-education>

<https://www.scribd.com/doc/26366668/Rolul-familiei-in-educarea-copilului>

https://www.google.com/search?q=mistakes+in+children+education&source=lnms&tbm=isch&sa=X&ved=0ahUKEwjhp6iGxMPgAhVCi8MKHZPjCdsQ_AUIDigB&biw=1366&bih=625#imgrc=yhVlePYVlyTPXM:

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. AILINCĂI ELENA-LORENINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA SAGNA, JUDEȚUL NEAMȚ

„Școala este a doua casă, dar prima școală este acasă!”

Atunci când folosim expresia „cei șapte ani de acasă” ne referim de cele mai multe ori la bunele maniere cu care copilul pornește pe lungul și anevoiosul drum al școlii și al vieții în același timp. Nu uităm că această expresie își are originea în faptul că în trecutul nu foarte îndepărtat copilul rămânea în familie până la această vârstă de șapte ani, când acesta pășea pragul școlii. La momentul începerii școlii puiul de om trebuia să aibă bine conturat un set de comportamente menite a-l face să se integreze cu ușurință în noul mediu, să fie acceptați de cei din acest nou mediu, sau cum spuneau adulții „*să nu se facă de rușine*”.

Cu timpul, multe schimbări au intervenit în societatea în care trăim și odată cu ele și în modul de a ne educa copiii, iar așteptările adulților de la cei mici sunt altele.

În primul rând, copiii nu mai petrec primii 7 ani doar în sânul familiei, intrarea lor în mediul școlar se face mult mai devreme, în jurul vârstei de 3 ani când pășesc pragul grădiniței. Ca să nu mai vorbim de faptul că cei mici intră în grija și îndrumarea învățătoarei la 6 ani, sau chiar mai devreme cu 2-3 luni.

În al doilea rând, trăim într-o societate în care părinții micuților sunt fie foarte ocupați cu serviciu, fie chiar plecați din țară, multe familii sunt monoparentale, unii părinți sunt divorțați sau recăsătoriți, au copiii din mai multe căsnicii. Ca urmare a acestor situații unii micuți sunt în grija membrilor familiei extinse: bunici, mătuși, frați, etc.

În aceste condiții responsabilitatea educării copilului revine tot mai mult școlii, părinții chiar au această pretenție de la cadrele didactice.

Din chestionarele completate de părinți în cadrul activităților de consiliere reiese tot mai des faptul că aceștia au tot mai multe așteptări de la cadrele didactice în ceea ce privește educația copiilor lor. Simpla transmitere de informații științifice nu îi mai satisface. Ei solicită tot mai mult ca micuțul să aibă parte de o educație completă la școală, recunoscând că nu au timp pentru a face ei acest lucru acasă. În schimb, sunt mereu susceptibili cu privire la modul în care este făcut acest lucru în școală, propun mereu metode și soluții mai mult sau mai puțin viabile și corecte, emit judecăți de valoare cu privire la orice eveniment care are loc la școală, sunt hiperprotectori cu proprii copii în defavoarea altora, etc.

În al treilea rând, ne confruntăm cu tot felul de teorii și modele de *parentig*, mai mult sau mai puțin la modă, împrumutate din diverse țări prin care părinții au trecut sau de care doar au auzit. Aceste modele de *parentig* sunt interpretate și aplicate într-o manieră personală, bazate mai puțin pe cunoștințe de psihologie sau pedagogie și mai mult pe propriile dorințe, interese, așteptări.

Revenind la ceea ce înțelegem prin „cei șapte ani de acasă”, adică un set de reguli de comportament pe care copilul *trebuie* să le respecte pentru a nu se face de rușine pe ei sau pe părinți, bunici, etc., cu alte cuvinte bune maniere. Bunele maniere sunt o parte importantă din educația oricărui om, indiferent de vârstă. Bunele maniere transmit copiilor un mesaj clar că poți să faci anumite lucruri în moduri acceptate de ceilalți membri ai grupului în care te afli, că toți cei din jur sunt mulțumiți dacă *te porți frumos*, că toată lumea *e mai iubitoare*.

Un părinte al unui copil sub vârsta școlarizării se află într-o continuă căutare de modalități de educare a celui mic, de trucuri de a-l determina pe cel mic să se comporte frumos. Însă cea mai bună modalitate este propriul exemplu, al părintelui și al celor din familia extinsă. Este foarte important pentru copii ca ei să crească în familii în care membrii sunt mereu politicoși unul cu celălalt, care folosesc un limbaj decent și un ton adecvat. Acest exercițiu, deși nu este întotdeauna ușor, este unul extrem de util și ușor de perceput de copil. La fel de important este ca micuțul să fie apreciat pentru comportamentul civilizat, fapt ce îl va face să învețe bunătatea și să fie mai prietenoși.

Mai devreme sau mai târziu se va întâmpla ca puiul de om să folosească cuvinte necuviincioase sau să aibă un comportament necivilizat, deprinse nu se știe de unde. Cum trebuie să reacționeze părintele atunci? În primul rând, nu trebuie să intre în panică și mai ales nu trebuie să țipe sau să lovească. Apoi trebuie să înțeleagă că o reacție exagerată nu îl va face pe copil să renunțe la un astfel de limbaj sau comportament, ci dimpotrivă, să îl folosească în continuare dar să ascundă acest lucru de adulți. Mai mult decât atât, copilul va înțelege că dacă a provocat un adult, poate face același lucru și cu alții, drept pentru care va folosi același limbaj sau comportament din nou și din nou. Atunci va fi cu adevărat o provocare încercarea de a-l determina să *se poarte frumos*. Soluția constă în discuții repetate despre ceea l-a determinat să adopte acel comportament, discuții ce trebuie purtate pe un ton calm, dar ferm, discuții menite să transmită clar mesajul că adultul nu apreciază un astfel de limbaj sau comportament. Sigur, aceste discuții trebuie însoțite de exemplul unei comportări civilizate, politicoase. În tot acest timp, copilul trebuie să se simtă ascultat, îndrumat, ajutat. Sunt de evitat pedepsele aplicate unui copil mic pentru comportament necivilizat.

Dacă părintele reușește să îl facă pe copil să folosească un limbaj decent și să aibă un comportament civilizat înseamnă că a fost făcut abia primul pas către o educație *bună, frumoasă, corectă*. Urmează, desigur, o lungă, anevoioasă și complicată cale de urmat pentru transformarea micuțului într-un adult de succes.

Cum am precizat mai sus, copilul intră mai devreme de 7 ani în mediul școlar, de aceea nu mai putem vorbi despre *cei șapte ani de acasă*. Începând cu vârsta de 3 ani, acesta se află atât sub îndrumarea părinților cât și sub cea a educatoarei. De aceea între familie și grădiniță trebuie să existe o bună comunicare și colaborare în vederea asigurării unei educații corespunzătoare și a unui sprijin pe drumul devenirii sale ca adult.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAREA COPIILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR ALBULESCU CORNELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 24 TIMIȘOARA

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șase-șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător

(este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională.

În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

A AVEA CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR ALECU MARIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ ZIDURI, JUDEȚUL BUZĂU

Normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Părinții joacă cel mai important rol în formarea copiilor, creșterea și dezvoltarea lor ca personalități. Familia este o puternică influență asupra a ceea ce devenim, asupra modului în care ne vedem pe noi înșine, asupra a tot ce ne influențează pe noi. Copilul trebuie să învețe normele morale, etice din familie deoarece ea este baza fundamentală a formării de sine. Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă. Părinții sunt cei care stabilesc un anumit program zilnic necesar dezvoltării fizice sănătoase ca alimentarea, activitățile, jocurile, plimbările, pregătirea lecțiilor, ora de culcare și altele. Comportamentul părinților față de copil reprezintă o fază principală în dezvoltarea normală a stadiilor de viață a copilului. Modul de comunicare liber îi permite copilului să se simtă liber în gândire și exprimare, mai deschis spre o comunicare cu ei și spre o gândire matură mai timpurie. Părinții trebuie să fie cât mai atenți la tot ceea ce face copilul lor, să fie prezenți la activitățile în care participă copii lor, să fie interesați de pasiunile copiilor lor, să discute cu ei despre activitățile zilnice, să petreacă cât mai mult timp cu familia lor, să iasă cât mai des împreună la plimbare sau în vizită. Participarea afectivă a părinților la necazurile copiilor, le aduc liniștea și siguranța. E bine să li se explice natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora și nu să se apeleze la măsuri autoritare și drastice deoarece ele produc blocaje psihice și dezadaptare socială.

De aceea se spune că cei șapte ani de acasă sunt cei mai importanți în dezvoltarea copilului și că aceștia îi formează modul de comportare pe care îl au în viitor.

În primii șase-șapte ani de viață, copilul dovedește sensibilitate, receptivitate, mobilitate, o mare putere de acumulare și asimilare de cunoștințe. Familia este cea care trebuie să-i asigure condiții favorabile de creștere și dezvoltare, în funcție de disponibilitățile individuale. Copiii care nu beneficiază în familie de condiții favorabile dezvoltării lor, au șanse de recuperare, dacă frecventează grădinița. Aici se urmărește dezvoltarea armonioasă psihofizică, se stimulează gândirea și inteligența și se formează deprinderile de baza (deprinderile igienico-sanitare, de comportare civilizată și politete, deprinderile de ordine și curățenie).

Copiii sunt antrenați în jocuri și activități care se desfășoară cu toată grupa și individual, folosindu-se metode și procedee specifice fiecărei etape de vârstă.

Deprinderile reprezintă forma cea mai simplă a învățării de către copii a unor mișcări complexe și atitudini care vor influența comportamentul lor viitor. Lipsa bunelor deprinderi face posibilă instalarea unor rele. Copilului căruia nu i s-au format deprinderile de autoservire la timpul potrivit, așteaptă totul de la familie, de la părinți. De aici și necesitatea ca în familie, ca și în grădiniță, să se insiste pentru formarea deprinderilor de bază, până ce acestea se transformă în obișnuințe. Deprinderea este un complex de acțiuni automatizate, bazate pe sisteme de legături nervoase temporare denumite "stereotipuri dinamice". La om, orice acțiune se însușește pe calea învățării ca proces conștient. Este, așadar, un moment al activității și un, efect al învățării. Pentru formarea deprinderilor, este nevoie de voință și de timp, de concentrare mai mare din partea copilului, la ceea ce are el de făcut, ca, apoi, printr-un exercițiu susținut, să se ajungă la automatizarea mișcărilor și exercitarea lor într-o anumită succesiune. Acest proces presupune concentrarea tuturor acțiunilor, precum și eliminarea mișcărilor de prisos, care cer un mare consum de energie. În această perioadă deosebit de importantă este atitudinea consecventă de care trebuie să dea dovadă părinții, personalul educativ din grădinițe, educatoarele. Trebuie să existe o concordanță deplină între ceea ce i se cere copilului în familie și ceea ce se realizează în grădiniță.

Părinții, preocupați de problemele profesionale și gospodărești, dimineața sau din alte motive, preferă să-l îmbrace pe copil, în loc să-l lase să se îmbrace singur. Este vina adulților dacă cel mic nu și-a format deprinderile elementare. Părinții pot să le acorde timpul necesar în zilele când sunt acasă, în zilele de sâmbătă și duminică, sau în zilele de concedii. Copilul trebuie să fie trezit cu 10-15 minute

mai devreme și să fie pus să efectueze anumite operații de autoservire. Fiecare deprindere se compune dintr-o serie de operații, care vor fi repetate pe rând, până devin acte și mișcări automatizate. Formarea oricărei deprinderi și mai ales a celor igienico-sanitare, necesită din partea părinților și a educatoarelor, răbdare și mai ales un echilibru nuanțat între severitate și timp. Familia are rolul cel mai important în formarea deprinderilor. Trebuie să-i repete copilului de mai multe ori ce are de făcut. Colaborarea familie-grădiniță, în procesul de educare a copilului, are un rol deosebit, în special, în formarea deprinderilor igienice. Copilul își petrece cea mai mare parte din timp în familie, care exercită o influență deosebită asupra sa.

Deprinderile de comportare civilizată și de politețe sunt aspecte de bază în procesul instructiv-educativ. Politețea este o deprindere care începe să se formeze de la cea mai fragedă vârstă - vârsta ante preșcolară și preșcolară. Copilul trebuie obișnuit să salute, să ofere ceva, să mulțumească pentru un serviciu făcut, să facă un serviciu cuiva din proprie inițiativă și nu cu intenția de a fi răsplătit, să-și ceară scuze ori de câte ori este cazul. Acestea constau din obișnuirea copilului de a folosi unele formule de politețe potrivit situației.

Salutul este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența mai târziu între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă. A cere scuze este tot o deprindere de politețe. De mic, copilul trebuie să fie învățat să-și ceară scuze, atunci când, fără voia lui, a greșit sau când este dojenit pentru o faptă urâtă: "Scuzați-mă, vă rog,că am..."sau..."Te rog să mă scuzi că te-am lovit!".

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la bibliotecă, la doctor, într-un mijloc de transport sau în vizită la rude.

Deoarece, formarea și consolidarea deprinderilor se realizează în timp, este bine ca părinții să insiste până la transformarea acestora în obișnuințe. Procedând astfel, copilul, de mic, se deprinde cu o bună purtare. Aceasta este "cartea de vizită a familiei".

BIBLIOGRAFIE

1. Ionescu, M., *Educația în familie – repere și practici actuale*, Editura Cartea Universitară București, 2006.
2. Jinga, Ioan, *Educația permanentă*, București, 1979
3. Palaghia, C., Miftode, V., *Implicații ale parteneriatului dintre școală și comunitate în formarea responsabilității la elevi*, în Revista de economie socială.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PREȘC. ALEXANDRU EMILIA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR.21

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

ÎNV. ALEXANDRU GHEORGHE ȘCOALA GIMNAZIALĂ "PICTOR NICOLAE GRIGORESCU" ORAȘ TITU, JUDEȚUL DÂMBOVIȚA

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Orice regulă pe care o impunem copilului trebuie să fie clară și explicată copilului. El trebuie să știe ce este permis, și ce nu.

Atunci când facem reguli pentru copil, acele reguli trebuie să fie cât mai concrete și nu evazive. E mai bine să spuneți copilului să își strângă jucariile din sufragerie decât să îi spuneți să facă ordine în sufragerie.

Constanta regulilor dă copilului un sentiment de siguranță. A fi ferm și constant nu înseamnă rigiditate. Nu e ușor să păstrezi regulile constante însa este de mare importanță asigurarea unei linii de constanta în principii. Dacă tolerați un anume comportament într-o zi, iar în ziua următoare nu îl mai tolerați - copilul va fi dezorientat. Constanta regulilor dă copilului un sentiment de siguranță.

Părinții sunt modele pentru copil și de aceea trebuie să aibă și să respecte - și ei la rândul lor - niște reguli de viață și comportament. Copilul învață de la propriii săi părinți cum să își respecte părinții - prin exemplul pe care îl dau părinții etc.

Copiii au tendința de a forța limitele și de a le sfida uneori. De aceea, aceste încălcări trebuie să aibă și niște consecințe logice - altfel ele vor fi mereu forțate și repetate. Când consecințele încălcării regulilor impuse vor fi logice și rezonabile, copilul își va dezvoltă simțul responsabilității.

Copiii au tendința de a încălca regulile și este perfect normal. Ca act educațional însă, părintele trebuie să înțeleagă că regulile fac parte din procesul educației copilului și trebuie respectate, pe cât posibil.

Acest lucru înseamnă o educație responsabilă care duce la creșterea unui adult responsabil.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE- CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF ÎNV. PREȘCOLAR ALEXANDRU JENI
GRĂDINIȚA VALEA CASELOR

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului. Aceștia trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Familia este în primul rând cadrul existenței biofizice, al dezvoltării copilului la vârsta preșcolară. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice sănătoase și armonioase înseamnă asigurarea unui program al zilei care să respecte ore de somn, alimentare, activități, joc, plimbări.

În timpul petrecut în mijlocul familiei obiectivul principal trebuie să fie păstrarea sănătății fizice, o creștere normală și mai ales călirea organismului prin mijloace bine cunoscute celor ce asigură sănătatea fizică a copilului.

Comportamentul moral al copilului se formează în familie ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categorice, dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit.

În accepțiunea cea mai largă a termenului, „Copil bun” reprezintă suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului: sânguință, cinste, inițiativă creatoare, sociabilitate, politețe, dispoziție de colaborare etc, după cum părintele bun înseamnă: răbdare, calm, înțelegere, un fond afectiv numit în termeni obișnuiți, dragoste față de copil.

Cultivarea la preșcolar a dragostei de bine, de adevăr trebuie să se desfășoare adaptat vârstei, ca un sistem referențial. De asemenea, trebuie avute în vedere și unele circumstanțe particulare, printre care cele mai importante sunt împrejurările concrete ale fiecărei măsuri sau acțiuni cu caracter educativ, considerarea educației ca un proces neîntrerupt, continuitatea fiindu-i asigurată prin influențele care le exercită cu abitarea, deprinderile, obiceiurile și întreaga comportare a membrilor grupului familial.

Cultivarea dragostei de bine, de adevăr are nevoie de acțiune și nu de verbalism, de activitate și nu de dialog, de descoperirea virtuților de către copil și nu de oferirea lor de către părinți.

Pentru a putea descoperi „binele”, care mai tarziu va deveni „principialitate, cinste, spirit de a-ți ajuta aproapele, criteriile de evaluare a comportării”, este necesar ca în grupul familial să existe un cod de conduită bazat pe o egală respectare a normelor atât de către copii, cât și de către părinți.

Cerând copiilor să acționeze într-un anumit mod, părinții au rolul de a constitui modelul și imboldul în acea direcție și nu factor derutant.

Logica pedagogică în munca cu preșcolarii o reprezintă mobilizarea progresivă a efortului pentru a săvârși fapte bune, de laudă, crearea sistematică a unor condiții favorabile dezvăluirii întregului potențial spiritual al copiilor.

Participarea părinților la evenimente importante din viața copiilor, la necazurile acestora, le dau liniștea și siguranța. Nu frica, nu teama trebuie să determine pe copil la acțiune; e bine să li se explice natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora și să nu se apeleze la măsuri unilaterale de natură să producă blocaje psihice și dezadaptare socială.

Consecvența între vorba și fapta adultului, între cele teoretizate și cele ce îi pot fi concret demonstrate este foarte importantă pentru formarea copilului în sensul cultivării și promovării adevărului.

Cadrului educațional de familie îi sunt specifice și cultivarea dragostei față de frumos, privită ca un aspect al pregătirii bunului gust, al copilului față de îmbrăcăminte, de ținuta fizică și de a se comporta frumos în relațiile cu cei din jur.

Familia și căminul, conviețuirea și cadrul conviețuirii laolaltă a părinților cu copiii lor, reprezintă școala primilor ani ai copilului, în care trebuie să primească bazele temeinice ale viitoare sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om în perioada maturității sale. Educația copilului în familie, în primii ani de viață mai este cunoscută și sub denumirea de „cei șapte ani de acasă”.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Familia este adevăratul laborator de formare al persoanei ca om integrat în societate. Transformarea individului în persoană adică în „individ cu status social” este opera familiei.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ.

Educația copiilor se realizează atât prin intermediul procesului instructiv-educativ, cât și în cadrul activităților extrașcolare, un rol important fiind deținut de familie.

Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial, deoarece educația începe în familie, unde se formează „ceea ce este mai valoros pe lume- omul de caracter”-după cum spunea Loisel.

Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în mica copilărie. În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter.

Zestrea de echilibru relațional și adaptativ pe care copilul o moștenește din familia sa este cea mai sigură investiție pe terenul viitoarei lui personalități asigurându-i realizarea de sine și succesul în general.

Prin investigația psihică a copilului său, părintele va descoperi imensul lor potențial și apoi de a-l valorifica în opera de formare a unei personalități de succes:

„Căci ei vor fi în lume și în viață,/Așa cum noi le-am spus și arătat,/Iar ei, la fel vor da povață,/Și-un lung popor e-acum de noi format.” – Traian Dors.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

ALEXESCU MARIA GIANINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ COMUNA MALAIA, JUDEȚUL VÂLCEA

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“*Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist*” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează

ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

ÎNȚELEGEREA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. AMALIA MISĂILĂ

“7 ani de acasă” – expresie tipic românească a cărei însemnătate pare să fie uitată din ce în ce mai mult cu cât trec anii. Îmi aduc aminte și acum, cu drag, cum odată ce am împlinit 7 ani, mama mea mi-a spus, zâmbind: “Gata, de acum ai cei 7 ani de acasă. Trebuie să știi să te porți.” Desigur, atunci nu am înțeles exact la ce se referă, și am luat-o ca atare. Nu eram un copil nerespectuos, așa că nu vedeam de ce ar fi trebuit să fie evidențiat în vreun fel acest lucru. Acum, ca profesor, constat cu durere în suflet câți mulți alți copii au luat ca atare complet această noțiune.

Vă invit să analizăm împreună termenul, în sine. Ce constatăm aproape imediat este că “cei 7 ani de acasă” sunt, negreșit, “de acasă”. Un învățător are primul său contact cu un elev când cel mic are aproximativ 6 ani și jumătate sau chiar 7 ani, ceea ce înseamnă că această educație a copilului *nu* depinde de învățător. Bineînțeles, nu neg în niciun fel că este de datoria unui pedagog să *continue* această educație; de cele mai multe ori, profesorul sau învățătorul petrece mai mult timp cu un elev decât o face un părinte, având în vedere că elevul este în majoritatea timpului, teoretic, la școală. Această datorie a pedagogului implică integrarea copilului într-o “mică societate”, respectiv în clasa de care elevul aparține și chiar în întregimea școlii (cel puțin a celorlalte clase din ciclul primar).

Este mult mai simplu dacă privim cei 7 ani de acasă ca o parte *teoretică* a educației unui copil. În mod cert, este doar o analogie cu scopul de a clarifica rolul dascălului în acest proces; este clar că educația unui copil nu este în niciun moment *pur teoretică*, ci aplicată la o scală mai mică (ex. în familie, la grădiniță, dacă este cazul etc). Privind cei 7 ani de acasă ca fiind partea teoretică, intervenția ulterioară a învățătorului, iar mult mai târziu, a dirigintei și a profesorilor de specialitate, devine - în mod ideal - aplicarea acestei “teorii”. Dascălul aplică ce copilul deja a asimilat, parțial sau integral, respectiv “cum ar trebui să se poarte”. Toate aceste cunoștințe sunt amplificate și evidențiate într-un context diferit de cel cu care elevul este obișnuit, formându-se astfel și capacitatea acestuia de *adaptare*, adaptare la un colectiv diferit, alte reguli și alte așteptări ale celor din jur. Trecerea de la tipul de învățământ preșcolar la cel școlar este un pas mare pentru un copil, indiferent de încercarea părinților și învățătorilor de a nu o face astfel. Un copil simte și va simți mereu această diferență, deoarece este percepută ca o schimbare bruscă a atitudinii celor din jur. Este inevitabil, iar capacitatea de adaptabilitate a celor “7 ani de acasă” este esențială pentru dezvoltarea caracterului celui mic.

Toate acestea duc la o altă constatare dezamăgitoare: copiii nu au ce să-i ajute să-și formeze propriul caracter, nu au ce să adapteze unui alt mediu, nu au, în mod direct, nivelul de educație pe care ar trebui să îl aibă. Aceasta devine o problemă, inițial, pentru învățător, însă ulterior, pentru orice profesor intră în contact cu acel elev. Un învățător nu poate dezvolta ceva ce foarte des nu există, ceea ce devine dificil de controlat pentru un profesor. Un profesor ce are maxim două ore cu acel elev pe săptămână nu îl poate reeduca. Aceste lipsuri nu apar în mod obligatoriu din lipsa de interes a părinților, ci și din unele posibile greșeli în abordare pe care aceștia le fac în mod inconștient. Fiecare copil necesită metode diferite de dezvoltare a caracterului ce depind de unica sa personalitate.

Propun mai mult timp petrecut cu copilul. Este de înțeles că uneori acest lucru nu este posibil, însă este important ca de absolut fiecare dată, părintele petrece cât de mult timp poate cu copilul său, ceea ce este de la sine înțeles. Relația părinte-copil este primordială când vine vorba de orice tip de educație, fie ea oferită în timpul celor 7 ani de acasă sau oricând altcândva pe parcursul vieții. Un copil ce nu simte o conexiune puternică cu părinții săi *nu va ține cont* de ce spun aceștia – perioada preșcolară este extrem de importantă în formarea caracterului inițial al copilului, în special a trăsăturilor de caracter ce rămân cu acesta pe tot parcursul vieții. Nu există alte cale de a “verifica” această conexiune în afară de a observa și analiza răspunsurile și reacțiile copilului față de părinte. O atitudine receptivă implică, desigur, un grad de înțelegere și acceptare mare spre maxim, iar o atitudine indiferentă sau chiar negativă arată, în mod evident, opusul. Relațiile interumane se formează la nivel pur subconștient pentru un copil și dictează receptivitatea acestuia la educația impusă de părinți.

Doresc să accentuez că timpul petrecut în fața *device-urilor* nu este timp petrecut cu copilul. În mod contrar, expunerea îndelungată diminuează atât calitățile afective cât și cele intelectuale; creierul se obișnuiește a se concentra pe aspecte triviale și ignoră orice ține de împrejurimi, empatia devine irelevantă și, în același timp, capacitatea de concentrare este micșorată. O alternativă ce nu necesită un nivel mare de implicare, pe moment, al părintelui, este arta. Pictura și/sau desenul permit copilului să își dezvolte creativitatea și gândirea imaginativă în timp ce părintele trebuie doar să supravegheze și să intervină, din când în când, cu comentarii ce stârnesc mai departe atenția celui mic. Aceste intervenții creează, în mod inconștient, ideea că părintele este receptiv cu privire la activitatea copilului, acestea întărind relația dintre ei. Întrebări de tipul “Ce ai desenat?”, “Cum te-ai gândit să faci [lucru]?” și chiar încurajări ale unei povești din spatele desenului/picturii (eventual, și dezvoltarea poveștii) sugerează copilului interes, ceea ce îl va face să exercite același interes în momentul în care părintele va dori să îl învețe ceva nou din punct de vedere al educației proprii.

Desigur, orice perioadă de timp petrecută cu copilul este calitativă, și este esențial să se ia în considerare și *ce dorește copilul să facă*, în limita posibilităților. În cazul în care un anumit lucru nu este plauzibil, o explicație logică – la nivelul înțelegerii copilului – este preferată, pentru a induce celui mic ideea de respect, înțelegere, și pentru a-i forma raționamentul logic. Expunerea la mai multe medii este, de asemenea, extrem de importantă, pentru că familiarizează copilul cu aplicații ale acelei “părți teoretice” discutate anterior. Plimbările dese prin parc conturează abilitățile sociale ale acestuia, precum cina sau prânzul luate într-un restaurant, spre exemplu, dăruiesc un înțeles respectului față de cei din jur și a conduitei diferită celei de acasă.

Toate aceste aspecte întăresc relația părinte-copil, implicit sporind receptivitatea pe care copilul o are de a asimila informația oferită de părinte. Astfel, educația celor 7 ani de acasă se bazează pe această conexiune pe care părinții ar trebui să o formeze, ajutând la formarea aceluși “caz ideal” menționat, în care un pedagog doar dezvoltă bazele puse de părinți, nu muncesc în plus să și încerce să o creeze. Ca o notă de încheiere, majoritatea profesorilor ajung să fie părinți la un moment dat, însă majoritatea părinților nu le sunt profesori copiilor lor aproape niciodată.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE – AURICA AMARIEI GRADINITA P.P. NR. 18 , IASI

Nu exista artă mai frumoasă decât arta educației.
Sfântul Ioan Gură de aur

Cei 7 ani de acasă reprezintă *anii de aur* ai educației unui copil. În primii ani de viață , copilul este înconjurat de dragostea și protecția părinților, este perioada în care învață ce înseamnă să fie disciplinat, să aibă încredere în propriile sale forțe, învață să-i respecte pe cei din jur, fapt ce îl va ajuta să socializeze mai ușor cu cei din jurul său .

Regulile pe care părinții le aduc în atenția celor mici, le formează acestora anumite comportamente dezirabile : să fie ordonați, să respecte activitatea celor din jur, să fie cinstiți, să se comporte frumos, să dea dovadă de bună creștere, într-un cuvânt. Perioada celor 6 / 7 ani de acasă este considerată a fi perioada cu cel mai mare impact asupra dezvoltării personalității copilului, a modului în care copilul percepe lumea și valorile umane ale societății din care face parte.

Rolul părinților este esențial în acești primi ani , pentru că ei sunt cei care pun baza sistemului de norme și valori pe care adultul de mâine își va clădi propria sa viață. Părintele este cel care caută soluții pentru disconfortul copilului, oferindu-i acestuia sprijin în rezolvarea situațiilor variate de viață. În familie, copilul învață și își exploatează potențialul natural de dezvoltare numai dacă are un model bun de urmat, dacă se simte iubit, dacă își exprimă curiozitatea și sentimentele fără teama de a greși sau de a fi oprit . Copiii nu trebuie să se simtă umiliți și nici să fie pedepsiți doar pentru că sfidează uneori limitele sau își asumă unele riscuri, în urma cărora rămân cu experiențe de viață, fapt ce poate duce la întărirea unui comportament dezirabil sau înlăturarea unui comportament indezirabil.

Prin exemplul părinților, copilul cunoaște și respectă normele de conduită pe care apoi și le va consolida în grădiniță , în școală și în alte medii educaționale pe care viața i le oferă. Dintre standardele pe care un copil *bine crescut* le respectă și le aplică, amintim salutul, ca primă formă de expresie a celor mici în societate, un comportament adecvat în relațiile cu prietenii sau în cadrul unui grup social, cunoașterea bunelor maniere în diferite situații de zi cu zi [în vizită, la spectacol, în excursie, etc.] , recunoașterea chiar și a greșelilor . *Educația nu se poate face fără dragoste și exemplu bun. (J.H. Pestalozzi)*

Cei șapte ani de acasă înseamnă imitație și învățare; de aceea, familia trebuie să ofere constant copiilor, modele demne de urmat , modele ce își vor lăsa amprenta asupra celor mici pentru toată viața! Se spune că este mai ușor să formezi corect și frumos un copil, decât să îndrepti apoi un adult!

Indiscutabil „*Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.*“
[Valeria Mahok]

Bibliografie

Dolean I., Dolean D. (2001). Meseria de părinte. Editura Motiv, Cluj-Napoca; Gama, Iași; Carnegie, Dale, Arta de a reuși în viață, Editura Express, Deva, 1991 ;
Poenaru, Michaela, Cei șapte ani de acasă, Editura Coresi, 2010.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ “ELEVUL DE MÂINE SE HRĂNEȘTE CU EDUCAȚIA DE IERI”

prof. AMĂRIUȚEI ANGELA-ALINA

Trecutul este plin de lecții de viață. Una dintre aceste lecții este datorată experienței din “Cei 7 ani de acasă”. De această lecție am avut și eu parte, ca și cadru didactic dar și elevii mei din ciclul gimnazial. Propriul trecut („educația de ieri”) trebuie luat suficient în calcul pentru a putea învăța ceva de la el. Mulți dintre noi ne amintim cum ne dojeneau părinții : „Să nu mai faci asta!”, „Învață din greșeli !”. Doar ținând cont de astfel de „expresii”, elevii noștri pot atinge succesul în ceea ce și-au propus. Înțelegerea aspectelor din trecut reprezintă un ajutor esențial pe termen lung pentru „elevul de mâine”. Desigur, unii dintre ei nu vor să repete la nesfârșit aceleași greșeli, dar mulți fac acest lucru din neatenție și nepăsare.

Activitatea școlară se prezintă ca interacțiune complexă a numeroși factori. Calitatea procesului didactic și nivelul rezultatelor școlare sunt în funcție de calitatea acțiunii acestor factori. În consecință, reușita sau nereușita elevilor noștri pot fi explicate prin natura și acțiunea factorilor implicați în organizarea și desfășurarea activității școlare.

În grupa factorilor externi, care influențează asupra nivelului randamentului activității școlare, se includ condițiile de mediu familial socio-cultural. Deși impactul acestor factori se manifestă pe tot parcursul școlarității, este demonstrat că în primii ani ai vieții copilului,ei au o influență decisivă asupra evoluției sale psihice, în deosebi asupra dezvoltării intelectuale. Această constatare evidențiază importanța pe care o prezintă îngrijirea și educația copiilor în mediul familial în perioada antepreșcolară și preșcolară, valoarea educativă, stimulativă a frecventării grădiniței pentru evoluția ulterioară a copilului. Această perioadă are un rol decisiv pentru formarea morală, dezvoltarea vorbirii și educarea afectivă a sociabilității. Toate acestea constituie premise ale integrării copiilor, cu șanse de reușită, în activitatea școlară.

Condițiile favorabile de dezvoltare fizică și psihică, climatul spiritual și nivelul aspirațiilor familiei și al mediului social lărgit, conlucrarea familiei cu școala constituie premise temeinice pentru educarea capacității de învățarea copiilor. Experiența arată că influența acestor factori, deși se face simțită la orice vârstă, are un rol mai mare pe primele trepte ale școlarității, în învățământul primar și gimnazial. Recunoașterea contribuției mediului familial la formarea și dezvoltarea personalității elevilor a generat multiple forme și modalități de colaborare a școlii cu familia, privind participarea părinților la gestiunea instituțiilor de învățământ, realizarea în comun a unor acțiuni educative, interesul manifestat de profesori pentru o mai bună cunoaștere a mediului familial și chiar pentru ameliorarea acestuia în concordanță cu țelurile școlii.

Astfel, dacă elevii noștri își înțeleg trecutul – „Cei 7 ani de acasă”, ne putem trăi prezentul alături de copii civilizați și putem să ne gândim la viitor cu încredere pentru că viața curge și nu putem schimba cursul răului pe care plutim.

Bibliografie:

-CERGHIT, I. RADU, I.T., POPESCU, E., VLĂSCEANU, L., “Didactica – Manual pentru școli normale”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1996.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR:ANA APETREI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

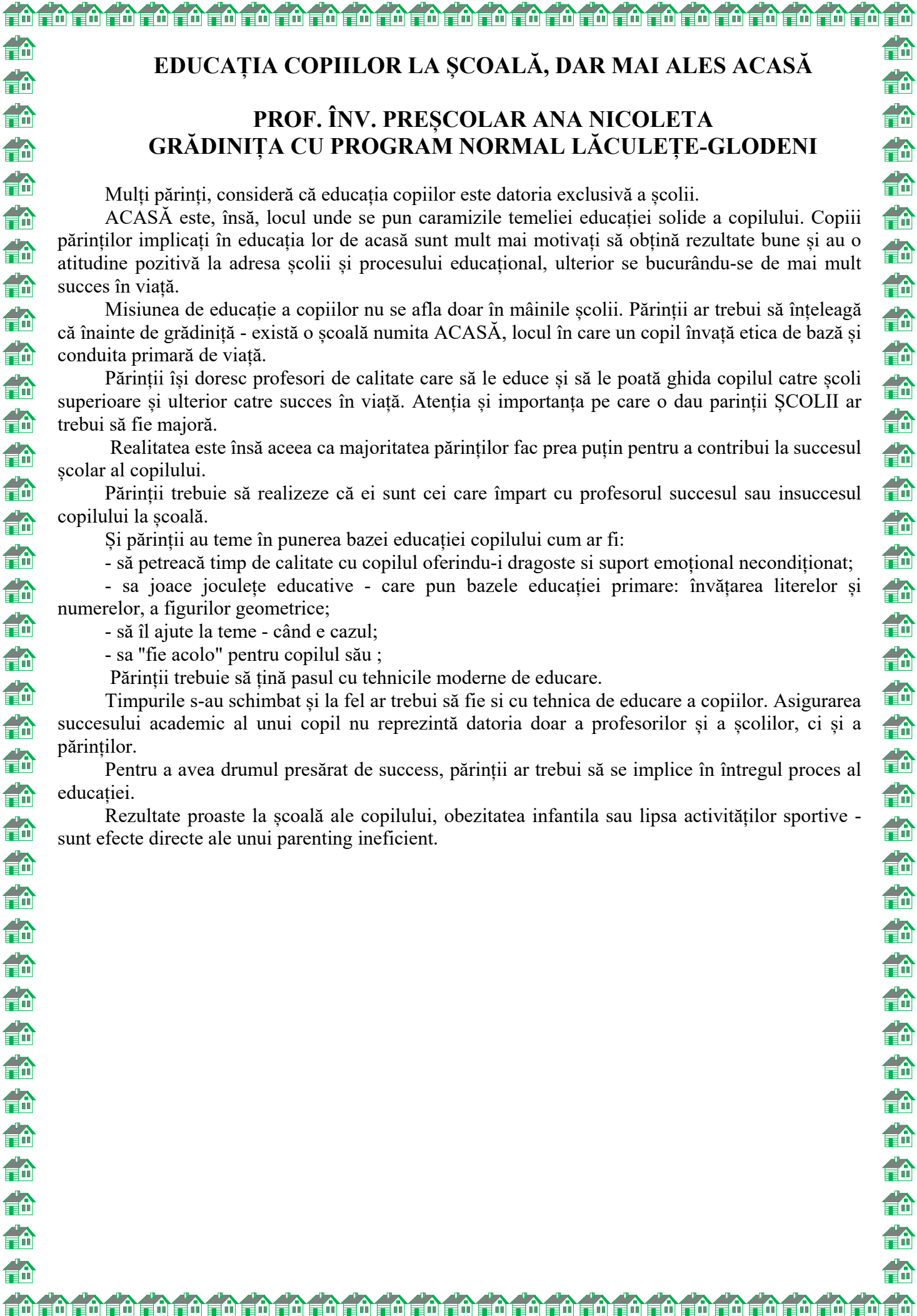
BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA COPIILOR LA ȘCOALĂ, DAR MAI ALES ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR ANA NICOLETA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL LĂCULEȚE-GLODENI

Muți părinți, consideră că educația copiilor este datorică exclusivă a școlii.

ACASĂ este, însă, locul unde se pun temeliele educației solide a copilului. Copiii părinților implicați în educația lor de acasă sunt mult mai motivați să obțină rezultate bune și au o atitudine pozitivă la adresa școlii și procesului educațional, ulterior se bucurându-se de mai mult succes în viață.

Misiunea de educație a copiilor nu se afla doar în mâinile școlii. Părinții ar trebui să înțeleagă că înainte de grădiniță - există o școală numită ACASĂ, locul în care un copil învață etica de bază și conduita primară de viață.

Părinții își doresc profesori de calitate care să le educe și să le poată ghida copilul către școli superioare și ulterior către succes în viață. Atenția și importanța pe care o dau părinții ȘCOLII ar trebui să fie majoră.

Realitatea este însă aceea ca majoritatea părinților fac prea puțin pentru a contribui la succesul școlar al copilului.

Părinții trebuie să realizeze că ei sunt cei care împart cu profesorul succesul sau insuccesul copilului la școală.

Și părinții au teme în punerea bazei educației copilului cum ar fi:

- să petreacă timp de calitate cu copilul oferindu-i dragoste și suport emoțional necondiționat;
- să joace jocurile educative - care pun bazele educației primare: învățarea literelor și numerelor, a figurilor geometrice;
- să îl ajute la teme - când e cazul;
- să "fie acolo" pentru copilul său ;

Părinții trebuie să țină pasul cu tehnicile moderne de educare.

Timpurile s-au schimbat și la fel ar trebui să fie și cu tehnica de educare a copiilor. Asigurarea succesului academic al unui copil nu reprezintă datorica doar a profesorilor și a școlilor, ci și a părinților.

Pentru a avea drumul presărat de succes, părinții ar trebui să se implice în întregul proces al educației.

Rezultate proaste la școală ale copilului, obezitatea infantilă sau lipsa activităților sportive - sunt efecte directe ale unui parenting inefficient.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.INV.PREȘC. ANDREEA POP
G.P.N.SÂNBOTIN, LOC.DĂEȘTI, JUD.VÂLCEA

”Eu sunt copilul.Tu tii in mainile tale destinul meu.

Tu determini in cea mai mare masura,daca voi reusi sau voi esua in viata.

Da-mi,te rog,acele lucruri care ma vor indrepta spre fericire.

Educa-ma,te rog,ca sa pot fi o binecuvantare pentru lume.....”

(din Child’s Appeal,Mamie Gene Cole)

Intre factorii educatiei,familia a fost si este considerata ca factor prioritar si primordial deoarece,in ordinea fireasca a lucrurilor educatia incepe din familie,motiv care l-a determinat pe Loisel sa afirme ca “in familie si pe genunchii mamei se formeaza ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter.”

Expresia „cei sapte ani de acasa ”,defineste tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumulate in primii sapte ani de viata. Aceasta perioada de timp este considerata „culmea achizitiilor”, este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.Copilul este pregatit sa primeasca informatii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si in ce mod.

Se numesc „cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.Familia ofera copilului primele informatii despre lumea ce-l inconjoara, primele norme si reguli de conduita, dar si climatul socio-afectiv necesar satisfacerii trebuintelor si dorintelor sale.

“Pecetea pe care parintii o lasa asupra structurii si profilului spiritual-moral al personalitatii propriilor copii se mentine toata viata ” (M. Golu). Acest tip de relatie este hotaratoare in devenirea personalitatii nu numai prin faptul ca ea este primordiala si se mentine pe toata durata vietii (cu intensitati diferite), dar si prin faptul ca familia mediaza si conditioneaza comunicarea si interactiunea cu celelalte componente sociale, in special cu scoala.Influentele educative pe care familia le exercita asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin actiuni mai mult sau mai putin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduita oferite de catre membrii familiei, precum si prin climatul psihosocial existent in familie.

Modelele de conduita oferite de parinti pe care copiii le preiau prin imitatie si invatare-precum si climatul socioafectiv in care se exercita influentele educationale (“cei sapte ani de acasa”) constituie primul model social cu o influenta hotaratoare asupra copiilor privind formarea conceptiei lor despre viata, a modului de comportare si relationare in raport cu diferite norme si valori sociale. Este unanim recunoscut faptul ca strategiile educative la care se face apel in familie, mai mult sau mai putin constientizate, determina in mare masura dezvoltarea personalitatii, precum si rezultatele scolare a le copiilor, comportamentul lor socio-moral.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a educa un copil, este ca părinții lui ,sa fie un bun model pentru el.

O educație adevărată, reală se fundamentează în familie, iar apoi ea se continuă în grădiniță și în școală. În primul rând, ea se realizează prin puterea exemplului și abia apoi prin cea a cuvântului. Tot ceea ce se săvârșește sub privirea copilului are efect mai puternic decât frazele moralizatoare.

METODE DE CUNOAȘTERE A ELEVILOR CU SCOPUL REALIZĂRII UNOR PROFILE DE PERSONALITATE ALE ACESTORA

PROF. ANDREI MIHAELA- IULIANA,
ȘCOALA GIMNAZIALA "NICOLAE BALCESCU",
COMUNA NICOLAE BALCESCU, JUDEȚUL BACAU

Metodele de cunoaștere a elevilor sunt împărțite în două categorii: metode clinice (observația, convorbirea, metoda biografică) și metode psihometrice sau experimentale (experimentul, testul, chestionarul). Diferența fundamentală dintre cele două categorii de metode apare în funcție de scopul urmărit, de gradul de precizie și obiectivitate în cunoaștere. Orientarea metodelor clinice este predominant calitativă pe când a celor psihometrice este predominant cantitativă. Metodele clinice au un grad mai mic de precizie și obiectivitate, pe când celelalte, pentru că folosesc verificări statistice sunt mult mai exacte, specificând de fiecare dată limitele de eroare.

În domeniul educației, psihologia utilizează un ansamblu de metode de cercetare și investigare comune și altor discipline psihopedagogice dar care se disting prin anumite particularități specifice și modalități de aplicare și utilizare a lor, în scopul cunoașterii personalității elevilor.

Principalele metode utilizate în cunoașterea personalității elevilor sunt:

- Observația
- Experimentul
- Convorbirea
- Ancheta psihologică
- Metoda biografică
- Metoda analizei produselor activității

OBSERVAȚIA

Observația este o metodă generală de cunoaștere care poate fi utilizată atât în viața de toate zilele, cât și în cvasitotalitatea domeniilor științifice, fie ca moment inițial al elaborării unei ipoteze, fie ca modalitate de verificare a unei ipoteze. La acest nivel de generalitate, observația se definește ca metodă de cunoaștere *directă* care permite cunoașterea unei realități prin percepția faptelor concrete de manifestare a acesteia.

Ca metoda de cercetare psihopedagogică, observația, constă în urmărirea intenționată și înregistrarea exactă, sistematică a diferitelor manifestări comportamentale ale individului (sau ale grupului) ca și al contextului situațional al comportamentului.

Principalele probleme pe care le ridică observația pentru subiectul cunoscător, profesorul, se referă la câteva aspecte importante:

1. ce observăm: care este conținutul observației;
2. care sunt formele observației;
3. de ce anume depinde calitatea observației;
4. care sunt condițiile unei bune observații;
5. cum pot fi combătute unele obstacole ce apar în calea observației;
6. care sunt limitele și avantajele observației.

Conținuturile observației

Sunt reprezentate de **simptomica stabilă**, adică trăsăturile bio-constituționale ale individului (înălțimea, greutatea, lungimea membrilor, circumferința craniană) sau trăsăturile fizionomice, precum și de **simptomica labilă**, adică multitudinea comportamentelor și conduitelor flexibile, mobile ale individului, cum ar fi: conduita verbală, cea motorie, amnezică, inteligența ca și varietatea expresiilor afectiv-atitudinale.

Formele observației

Pot fi clasificate după următoarele criterii:

- orientarea actului observational: observația și autoobservația;
- prezența sau absența intenției de a observa: observația ocazională, observația sistematică;

- prezenta sau absenta observatorului: observația directă, observația indirectă sau mediata, cu observator uitat, ignorat, cu observator ascuns;
- implicarea sau nonimplicarea observatorului: observația pasivă, observația participativă;
- durată observării: continuă sau discontinuă;
- obiectivele urmărite: integrală sau selectivă.

Calitatea observației

Depinde de o serie de particularități psihoindividuale ale observatorului:

capacitatea de a-și concentra atenția, de a sesiza esențialul, de gradul sau de sugestionabilitate precum și de anumite caracteristici ale percepției umane: selectivitatea ei, categorizarea spontană și structurantă a câmpului de observație sau pur și simplu factorii sociali ai percepției care o modelează și o deformează.

Condițiile unei bune observații sunt:

- stabilirea clară, precisă a scopului, a obiectivului urmărit;
- selectarea formelor cele mai potrivite care vor fi utilizate, a condițiilor și mijloacelor necesare;
- elaborarea unui plan riguros de observație,
- consemnarea imediată a celor observate într-un protocol de observație;
- efectuarea unui număr optim de observații;
- utilizarea grilelor de observație.

Combaterea obstacolelor apărute în calea observației

Vizează observarea unuia și aceluiași fapt de către mai mulți observatori și apoi analiza comparativă a protocoalelor de observație elaborate, realizarea cât mai multor observații de către unul și același observator pe baza unor grile de observație.

Avantaje și dezavantaje

Unul dintre **avantajele observației** este că permite surprinderea manifestărilor comportamentale ale individului în condițiile lui obișnuite de viață și activitate, oferind mai ales date de ordin calitativ. În schimb, un **dezavantaj** al ei îl constituie faptul că observatorul trebuie să aștepte intrarea în funcțiune a fenomenului studiat.

FAMILIA, CEA DINTĂI "ȘCOALĂ"

PROF. ANDREI MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "UNIREA", COM BRANIȘTEA

Familia este cea dintâi "școală" în care copiii învață cum să se comporte în viață și în societate. Pregătirea pentru viață a omului începe din primele luni de existență și primii care pun bazele educației sale sunt părinții, familia.

De calitatea achizițiilor psihocognitive, psihoafective și psihomotorii din primii ani de viață depinde fundamental calitatea achizițiilor psihocomportamentale ulterioare. De aceea de modul în care familia influențează dezvoltarea copilului în această perioadă a vieții depinde comportamentul socio-relațional al viitorului adult.

În primii șapte ani de viață, copilul dovedește mare sensibilitate, receptivitate și mobilitate, potențialul afectiv-volițional este în creștere iar înclinațiile, aptitudinile și deprinderile se conturează. Acum se formează 3 grupe de deprinderi de bază: deprinderi igienico-sanitare, deprinderi de ordine și curățenie, deprinderi de comportare civilizată și de politețe. Cele mai importante deprinderi de comportament, așa numiții "șapte ani de-acasă": respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate sunt învățate în familie.

Lipsa deprinderilor bune face posibilă instalarea unor deprinderi rele de aici necesitatea ca în familie și la grădiniță, să se insiste pe formarea deprinderilor de bază, până acestea se transformă în obișnuințe. Un elev fără „cei 7 ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult.

Pentru formarea și consolidarea oricărei deprinderi este necesar ca părinții să țină seama de particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor, precum și cele psihofizice. Modalitățile de educare trebuie să fie adaptate vârstei și puterii de înțelegere a copiilor.

Buna cunoaștere a ceea ce trebuie să primească copilul și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică, pe baze științifice, din grădiniță, în condițiile unei bune colaborări dintre familie și grădiniță, al unei îndrumări suficiente a familiei reprezintă pârgul de bază în munca cu preșcolarul.

Familia se poate constitui într-un factor de risc sau în unul de protecție în funcție de abilitățile pe care le dezvoltă copilului climatul educațional și afectiv existent în mediul familial. Modul în care sunt prezentate, comentate, argumentate informațiile de către părinți, influențează opiniile și atitudinile copiilor. Familia, școala și alte microgrupuri (grupul de prieteni) constituie medii de viață cu ponderi diferite de influențare asupra copilului. Comportamentul său nu poate fi înțeles decât totalizând ansamblul acestor influențe. Atunci când părinții, elevii și școala se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Dacă părinții comunică și colaborează cu școala atunci cei care vor avea de câștigat sunt copiii. Din păcate la începutul școlarizării părinții participă activ la viața de școlar însă cu timpul încep să-și limiteze implicarea doar la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. De multe ori prezența lor la ședințele cu părinții sau frecvența participării la consultațiile săptămânale cu profesorii scade dramatic spre finalul clasei a-V-a. Cadrele didactice trebuie să dovedească mult tact în prezentarea situației școlare a elevilor pentru ca uneori concentrându-se doar pe aspectele negative legate de comportamentul elevului sau de rezultatele la învățătură îndepărtează părinții de școală.

Cum nu există o "școală" a părinților, deși majoritatea adulților au acces la informații de specialitate despre cum să educi un copil, mulți părinți apelează la propria experiență și își cresc copiii așa cum au fost crescuți ei sau având o copilărie nefericită, acordă acestora libertate neîngrădită, ceea ce este în detrimentul dezvoltării ulterioare a copiilor. Este nevoie ca școala prin ședințele cu părinții, prin orele de consiliere individuală sau prin lectoratele cu părinții să ofere exemple despre modul în care trebuie să se comporte părinții în anumite situații. Trebuie să existe o concordanță de cerințe între factorii de educație din familie și grădiniță/școală.

Dacă până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, de aceea între acțiunile educative ale celor doi factori trebuie să existe un raport de complementaritate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Bibliografie:

Băran-Pescaru, Adina - Parteneriat în educație familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București, 2004;

Ciofu, Carmen – Interacțiunea părinți-copii, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1989;

Silva Dima, Cei sapte ani de-acasă, Editura Didactică și pedagogică, București, 1992.

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ANDREI VERONICA
GRĂDINIȚA P.P.NR.36 TIMIȘOARA

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate.

Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatică, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el.

Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la

grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor.

Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, săi organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a BabaOarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești, să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare.

Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea. La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative - bune maniere și comportament - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire) - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc) - consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției - perseverență în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

MULȚUMESC BUNICILOR!

PROFESOR PENTRU ÎNV. PRIMAR ANDRONIE MARIA DANIELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ THEODOR COSTESCU

*"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală".
Albert Einstein*

Copilăria este un tărâm magic. Nu știm când și unde începe și nu știm când și unde se termină, ne trezim doar că numai suntem copii, că am ieșit din copilărie, uneori fără să o fi trăit pe deplin... Copilăria este o lume fermecată, duioasă, dulce, lină, în care orice se poate întâmpla. Orice! Este vârsta la care suntem cel mai aproape de Dumnezeu și de toate tainele existenței. Ne putem întâlni oricând cu balaurul cu șapte capete, cu zgripturoaica cea haină, putem fi vrăjitori, eroi din filme sau benzi desenate, putem vizita orice loc din lume cu ochii minții și să credem cu tărie că am fost acolo cu adevărat...

Copilăria este singurul moment al vieții în care trăim totul la maximă intensitate. În care plângem și râdem în aceeași zi, în care ne supărăm și iertăm după câteva momente, în care suntem singuri și totodată cu toată lumea. Apoi, pe măsură ce trec anii, pe măsură ce ne maturizăm, nebunia și exuberanța copilăriei dispar. Devenim mai serioși, zâmbim mai puțin, nu ne mai bucurăm de orice nimic care ni se oferă, avem gusturi, pretenții rafinate... Nu mai iubim cu detașare și pasiune, nu mai roșim atunci când greșim, nu mai chiuim de bucurie atunci când cineva ne îndeplinește o dorință mult așteptată.

Copii de astăzi nu mai au copilărie. Trăiesc în spații închise, limitate aproape tot timpul, în fața ecranului luminos al calculatorului, vorbind zi și mai ales noapte cu prieteni de peste mări și țări, dar neștiind să bată la ușa vecinului și să-l invite pe fiul acestuia la o plimbare cu bicicleta sau o „expediție” prin pădurile din apocripe. Copiii trăiesc acum într-o lume virtuală, dominată de monștrii imaginari, filme de groază.

„Hai mai bine despre copilărie să povestim, căci ea singură este veselă și nevinovată....Copilul, încălecat pe bățul sau, gândește că se află călare pe un cal din cei mai strașnici, pe care aleargă, cu voie bună, și-l bate cu biciul și-l strunește cu tot dinadinsul, și răcnește la el din toată inima, de-ti ia auzul; și de cade jos, crede că l-a trântit calul, și pe băț își descarcă mania în toată puterea cuvântului...

Așa eram eu la vârsta cea fericită, și așa cred că au fost toți copiii, de când îi lumea asta și pământul, măcar să zică cine ce-a zice.”(Ion Creangă – *Amintiri din copilărie*).

Asemeni lui Creangă îmi aduc cu drag aminte de ulița copilăriei unde „faceam mancare din nisip” cea mai mare parte a anului, iar în anotimpul alb făceam trenulețe din sănii și jucam hochei pe gheață. Aș vrea să fiu din nou copil în satul bunicilor și copil să rămân deoarece în perioada copilăriei nu aveam griji, responsabilități, probleme, nu știam ce înseamnă suferința în adevăratul sens al cuvântului...Aș vrea să fiu din nou acel copil care se juca în fiecare zi cu prietenii săi de dimineață până seară pe lunca satului deoarece casa bunicilor se afla pe marginea râului și nu avea curent electric, copil care se bucura din orice mic lucru. Foarte așteptate erau serile în care ascultam cu bunicii povești la radio, mâncam prăjiturile pregătite de bunica și povesteam întâmplările de peste zi la lumina lămpii. Mi-e dor de momentele în care plângeam din simplul motiv că mama nu mă lăsa afară atunci când ploua, ninge sau din orice alt motiv, de momentele în care plângeam atunci când mă loveam în genunchi “juliturile în genunchi se vindeau mai repede decât inimile frânte”.

De la 3 la 5 ani, **bunica** m-a învățat că orice situație are o rezolvare mai ușoară dacă folosim cuvintele magice ”Te rog! Mulțumesc! Cu plăcere!”, să împart jucăriile, să aleg un lucru bun și nu unul rău, să apreciez recompensele părinților mei, dar să conștientizez și semnificația pedepselor. De asemenea, a fost momentul în care m-a învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță sau pe **ulița copilăriei alături de prietenii mei dragi**.

Învățarea bunelor maniere a fost un proces de durată, care a prins contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a mă îndruma în direcția corectă au fost întâmplările din spațiul familial. Masa

alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici au contribuit la dezvoltarea bunelor maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. Astfel am mers la grădiniță și, pentru că nu am mai fost alături de părinți, bunica a contribuit la dezvoltarea capacității de comunicare cu cei din jur – copii și adulți.

Este momentul când copilul ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Așadar tot bunica a fost cea care m-a încurajat să mă exprim, m-a lăsat să termin ce am avut de spus și nu mi-a făcut observații în public.

Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Copilăria mea pot spune că a fost o etapă minunată, care cu siguranță nu o voi uita niciodată, mi-o amintesc cu mult drag și mereu o voi povesti copiilor și nepoților mei.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

IMPORTANȚA IMPLICĂRII PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV.PREȘC. ANGELA FERENTI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ LIVIU REBREANU, TG.-MUREȘ

În societatea modernă, copilul este încurajat să se exprime și să își dezvolte imaginația. Relația copil-părinte a devenit mult mai deschisă, punându-se accent pe nevoile și trăirile interioare ale copilului.

Rolul mamei în viața copilului

Să fii mamă este o mare binecuvântare, o bucurie, dar și o mare responsabilitate. Cred că o mamă își iubește atât de mult copilul, încât este dispusă a face orice sacrificiu pentru el, iar acest sentiment de dăruire nu este nici pe departe obositor sau copleșitor, ci minunat și înălțător. În același timp, copilul, mai ales în primii ani de viață, este foarte atașat de mamă, ea fiind un model, un reper și un important punct de sprijin pentru el.

Iubirea maternă reprezintă întâia formă de afectivitate pe care un copil o percepe. Prin intermediul mamei, copilul reușește să descopere lumea, aceasta oferindu-i siguranța din primele sale zile de viață. Ea se implică permanent în creșterea, formarea și educarea copilului. Mama trebuie să fie bună și blândă, să-i vorbească copilului frumos și să aibă răbdare, pentru că, astfel, copilul va fi blând, răbdător și va vorbi civilizată.

Mama reprezintă pentru copilul ei primul model al feminității. Mama reprezintă simbolul afecțiunii, blândeții, feminității. Copiii obișnuiesc să se laude că mama lor este cea mai frumoasă. Comportamentul mamei față de copil, dar și față de restul persoanelor, obiceiurile sale, concepțiile, toate aceste lucruri au o influență semnificativă asupra formării sale ca adult. Studiile au concluzionat în unanimitate că orice copil, indiferent de sex, este supus la început unei puternice influențe materne. El învață să devină matur însă prin identificarea cu părintele de același sex și mai târziu, prin identificarea cu persoanele reprezentative ale aceluiași sex, din jurul său. Este important ca mama să îi ofere iubire și grijă micuțului său. În cazurile în care copilul este îngrijit de o bunica sau de o bonă, acesta o va percepe precum o mamă și va deveni modelul său de feminitate.

Rolul tatălui în viața copilului

Figura paternă contribuie într-un mod esențial la dezvoltarea sentimentului de protecție și de siguranță al copilului. Tatăl este simbolul autorității, al siguranței, al puterii. Copiii obișnuiesc să se laude că tatăl lor este cel mai puternic.

Rolul familiei în viața copilului

Pentru copil cei doi părinți formează o echipă.. Mama și tatăl sunt egali. Părinții trebuie să-și iubească copilul în mod normal, oferindu-i autonomie și sociabilitate. Cadrul familial este absolut necesar pentru dezvoltarea armonioasă a copilului, însă cu condiția ca acesta să fie sănătos.

Familia este factorul care modelează principiile și realizarea copiilor. Părinții joacă cel mai important rol în formarea copiilor, creșterea și dezvoltarea lor ca personalitate.

Pentru orice părinte, educația copilului este o provocare! Părintele poate să controleze modul în care acesta își formează personalitatea prin înțelegerea exactă a elementelor care contribuie la dezvoltarea copilului.

Este important să-i învățăm pe copiii despre valoarea relațiilor interumane, despre importanța interacționării cu ceilalți, despre respectarea anumitor norme sociale, despre aprecierea mediului înconjurător și nu în ultimul rând să îi încurajăm să își exprime părerile într-o manieră liberă și lipsită de presiune.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ionescu, M., Chiș V., (2009), *Fundamentări teoretice și abordări praxiologice în științele educației*, Editura Eikon, Cluj-Napoca
2. <https://jurnalspiritual.eu/familia-si-rolul-ei-in-viata-copiilor/>

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

**PROF. ÎNV. PRIMAR URSACHE ANGELICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 10 BOTOȘANI**

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi

pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.”

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ”MIRIFICA FĂPTURĂ, MAMA!”

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: ANGHEL DANIELA SANDA
GRĂDINIȚA NR. 5- GĂEȘTI, JUD. DÂMBOVIȚA

Mama este în sufletul copilului preșcolar tot ce poate fi mai frumos, mai valoros, mai scump pe lume. Pentru copil, mama este ființa alături de care orice este posibil. În mintea lui, ea stăpânește cosmosul: mama poate aduce soarele pe chipul și în sufletul copilului, atunci când este trist și plânge; vorbele ei sunt mângiere și alinare pentru cel necăjit; mâna-i caldă pusă pe fruntea celui bolnav, aduce miraculoasa vindecare. Ea e sprijin la nevoie și izvor nesecat de speranță.

Orice copil își privește mama cu dragoste, recunoștință și duioșie, dar niciunul nu știe să o iubească destul.

La grădiniță, copilul ajutat de educatoare reușește să descopere o adevărată comoară: literatura pentru copii.

Imaginația mamei apare creionată în pagini remarcabile din literatura universală, din literatura română, începând cu doinele și baladele populare și continuând cu scriitorii clasici și contemporani, iar educatoarea are marea datorie de a-i familiariza pe copii cu astfel de opere, de a le educa dragostea și recunoștința față de “icoana între icoane” care este **mama**.

La grădiniță, copilul face cunoștință cu portretele atâtor mame: o cunoaște și apreciază pe mama lui Nică, prin portretul complex pe care i-l se face în „Amintirile” sale din copilărie. Ion Creangă realizează un elogiu pentru sfânta și iubită sa mamă, adevărată zeitate a sufletului său. Mama sa este ridicată la rang de mit, este un chip al unicității și al sublimului.

Copilul cunoaște durerea, dorul și deznădejdea din sufletul mamei lui Coșbuc, când, în ultimele-i clipe de viață, speră să-și mai revadă măcar o dată fiul plecat și așteptat să vină.

Dragostea mamei pentru copiii ei, sub diferite forme, reprezintă o temă prezentă în operele mai multor scriitori. Ea apare în narațiunea “Puiul” de Al. Brătescu -Voinești, în povestea „Capra cu trei iezi” ,de Ion Creangă, precum și în alte basme și povestiri, unde, deși e vorba de păsări, animale, dragostea mamelor pentru puii lor este profund umană.

Pentru a scoate în evidență mai bine calitățile unei adevărate mame, apare în antiteză cu aceasta și mama vitregă, care, prin firea ei, este rea, nedreaptă, lipsită de sentimente („Cenușăreasa”, ”Albă ca Zăpada și cei șapte pitici”, de Frații Grimm, ”Fata babei și fata moșneagului”, de Ion Creangă, etc).

Cincinat Pavelescu spunea: “ Cea mai mare parte din comoara sensibilității și imaginației poezilor este moștenirea directă a sufletului delicat, blând și iubitor al mamelor. Dar care poet, cât de necunoscut sau literat, cât de modest, nu simte în ochii lui arzând o lacrimă de emoție și de recunoștință când, pronunțând cuvântul **mama**, evocă ființa iubită ce se apleacă înfrigurată de griji peste leagănul copilului sau peste nădejtile adolescentului”.

În fiecare an există o zi când ghioceii, brădușele și viorelele înfloresc pentru EA, păsările vin din depărtări spre a-i închina EI un imn de slavă, iar inimite tuturor copiilor iradiază aceeași emoție și iubire tot pentru EA. Să o sarbătorim și să îi mulțumim lui Dumnezeu că a făurit pe pământ această indispensabilă minune, care este **Mama**.

CEI 7 ANI DE ACASĂ – OGLINDA FAMILIEI STUDIU DE SPECIALITATE

EDUCATOARE: ANGHEL ELENA-MIHAELA
ȘC.GIMNAZIALĂ ”O.C.TĂSLĂUANU, BILBOR, JUD.HARGHITA

Afirmația lui Pestalozzi conform căreia ”ceasul nașterii copilului este ceasul începutului educației sale” pare pe deplin firească, după cum sintagma ”familia este prima școală a omenirii” nu mai are nevoie de argumente. La aceste idei, care pun în evidență primordialitatea și prioritatea în timp a familiei între factorii educativi, am mai putea adăuga și pe cea cu privire la caracterul continuu al educației în familie, știut fiind că părinții acționează educativ asupra copilului toată viața prin sfaturi, îndemnuri, îndrumări. Înainte de a înțelege *ce e viața*, trăim viața așa cum o învățăm în familie. Lecția este de neșters și se imprimă în sufletele noastre pentru tot restul existenței noastre.

Familia este primul factor care contribuie la structurarea componentelor de bază ale personalității copilului. Prin urmare, familia ca unitate umană relativ restrânsă oferă copilului o diversitate de relații interpersonale și modele de comportament necesare pregătirii acestuia pentru viață. Părinții contribuie la dezvoltarea psihică a copiilor lor, nu atât prin vorbe, cât prin faptele lor, prin viața comună și interacțiunile de fiecare zi. De la o vârstă foarte fragedă, copiii își orientează atenția, mai ales către fizionomiile și vocile umane. Legătura afectivă foarte puternică ce se stabilește între copil și mama sa îl face pe acesta să preia foarte repede și ușor gesturi, mișcări acțiuni, expresii faciale, structuri verbale, atitudini și comportamente sociale. Se știe că cei mici imită imediat ceea ce fac părinții, chiar dacă gesturile nu li se potrivesc totdeauna, comportamentele însă se vor selecta și vor fi păstrate, repetate și consolidate numai cele necesare. Comportamentele care se însușesc prin învățare intenționată se vor înmulți și se vor complica treptat, o dată cu creșterea copilului. Dar în toate cazurile vor fi importante reacțiile părinților la reușitele copiilor. P. Osterrieth sublinia faptul că ”...nici o instituție, oricât de calificată, nu este atât de direct sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestarea slăbiciunilor sau a potențialului de dezvoltare a copilului, fiindcă nici o altă instituție nu cuprinde ființe atât de legate de copil, în mod atât de direct și atât de vital ca tatăl sau mama”.

De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea ca nu are cei 7 ani de acasă. Tu, ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești 7 ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale?

Fii tu un exemplu Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoarie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vârstă dacă îți dorești ca cel mic să procedeze așa.

Obișnuiește-l cu regulile, subtil! Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi stârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explice consecințele acțiunilor lui. ”Dacă pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine” sau ”dacă te urci acum în copac poți să cazi și să te julești și o să îți curgă sânge” sună mult mai bine decât ”Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mâna acolo?!” Ai fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă.

Învăță-l despre egalitate Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură. Afirmațiile de genul ”dacă nu ești

cuminte, te las în stradă să te fure țigani” nu fac altceva decât să îi imprime în minte celui mic ideea că rromii sunt o etnie rea și că trebuie să se poate cu ei în mod corespunzător.

Explică-i despre bunele maniere în public Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Expresia "Cei șapte ani de-acasă" definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată "culmea achizițiilor", este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

“CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ” ÎNTRE TRADIȚIE ȘI MODERNITATE

PROF. LUMINIȚA MARINELA NELI ANGHEL-
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 POENI

MOTTO:

„Diploma celor șapte ani de acasă ai copilului exprimă calificativul părinților”
Valeria Mahoc

Problema „ celor șapte ani de-acasă” a fost și va rămâne în discuție și în actualitate.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să demonstreze de proastă creștere, acasă sau în societate. Si, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă însă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

În mod tradițional, pentru sintagma un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Cei 7 ani de acasă înseamnă deci mai mult reguli de bun sim, igienă, respect, reguli pe care un copil trebuie să le învețe de la părinți, până să meargă la școală., dar care desigur ca parintii le repeat copiilor până se fac mari;

Hai să vedem ce spune și “modernitatea”:

Sunt păreri care consideră că se acordă mult prea multă importanta unui concept ce datează din străbuni. În primul rand, termenul e expirat...se considera că până la 7 ani copilul stătea acasă, eventual cu mama, iar la 7 ani pleca la școală. Astăzi nu mai este cazul! De la 3 ani e la grădiniță și de la 6 la școală.

Apoi, în cei 7 ani se "predau" lectii grele de educatie care pregăteau copilul pentru acel prag de desprindere. Multe energii, timp, nervi și frustrări copilărești se derulau...Părinții țineau mult la acea educație, copiii o înghițeau pe nemestecate.

Astăzi, 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze odraslele noastre. Care se încapățânează să accepte încadrarea și căroră prea puțin le pasă de dorințele noastre. E drept, și parintii s-au adaptat, multi au renunțat la standardele astea, de voie sau de nevoie, dar a ramas așa, o umbra de parfum de trecut, un fel de deziderat și, de ce să nu recunoaștem, un fel de termen de comparație.

Realitatea este că educația trebuie să existe, nu poate fi contestat faptul că fără ea ar fi aproape imposibil, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție, iar obligativitatea a devenit nițel desuetă, așa că la 7 ani unii copii sunt de pus în ramă iar alții...mai puțin.

Se pare că astăzi cei 7 ani de acasa înseamnă:

1. Să-si poata evalua obiectiv poziția în raport cu o situație. (Trebuie să stie ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să faca, etc.)

2. Să stie sa isi sustina părerile și să-si apere interesele fără a deranja pe cei din jur. (Să folosească un limbaj politicos, să nu se miorlăie, să nu fie obraznici, dar să exprime ceea ce simt, să nu evite să-si pună părerea)

3. Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poata evita situațiile cu potential periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva. (Începând de la salutul persoanelor necunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică să nu meargă pe stradă cu căștile în urechi, trimițând SMS-uri, izbindu-se de alți pietoni și ignorând culoarea roșie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu știu, să adune fructele cuiva care și-a rupt sacoșa, să urce în pom după o pisică speriată, chestii de-astea...)

4. Să stie să piardă (și automat, să-si focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) dar și să câștige cu eleganță (fără a-l umili pe cel care a pierdut).

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea comportamentului părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. În consecință e de maxima importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Și e important, de asemenea ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Tot la capitoul părinți, felul în care i se vorbește și felul în care este ascultat, îl va învăța cum să reacționeze și el, la rândul lui, asta, de o manieră pe cat posibil politicoasă.

Bibliografie

Popovici, D., Sociologia educației, Iași, Institutul European, 2003

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași,2004

Stănciulescu E., Sociologia educației familiale vol. I, Ed. Polirom Iași, 1998;

Vrășmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

www.copii.ro

www.scribd.com

www.didactic.ro

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – FACTOR AL DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII

PROF. ANGHELACHE IULIA-NELA
LICEUL TEORETIC EMIL RACOVITĂ, GALAȚI

Lumea contemporană pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viața, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat, *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor, etc.

Severitatea exagerată – manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul – îți va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și, în special de învățatură, peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. În afara programului școlar, copiii sunt puși adeseori să învețe mai multe limbi străine, să desfășoare activități artistico-plastice, sportive, etc, chiar dacă nu au aptitudini în acest domeniu.

La rândul lor, părinții superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Acești părinți considera că școala, viața în general, are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului sau copiii lor sunt fie “de o inteligență rară”, fie neajutorați, plâpânzi, fragili, și de aceea trebuie menajați. Apar astfel atitudini de îngâmfare, de exacerbare a E-ului, de supraevaluare a propriilor posibilități, dar și atitudini de subevaluare a copiilor, precum și slabe posibilități de adaptare la situații noi. Atitudinea protectoare a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune a acestora, a inițiativei. Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifesta o teamă permanentă pentru viața și activitatea copilului lor, și de aceea stabilesc ei direcțiile de acțiune și comportare fără să accepte abateri, plângeri sau nemulțumiri. Principala consecință se exprimă într-un comportament lipsit de inițiative, instalarea unei temeri nejustificate de acțiune, și mai ales de consecințele ei, în ultima instanță, timiditate exagerată.

În condițiile social-economice actuale, se manifestă două tendințe contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două

instituții exercitându-se oarecum paralel. Este o sarcină a școlii, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze strategiile educative ale acestora în favoarea elevului, să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare. Familia are un rol esențial în educația copilului. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului pentru că știm că „există evenimente care-și pun pecetea asupra mentalității individului”, respectiv a copilului.

Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă (doar în cazul unui sistem nervos foarte puternic asistăm la formarea unui spirit anarhic în familie și societate); părinții care-l vor răsfăța vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu (unii ajung delicvenți); părinții care denotă inconsecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale.

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu.

Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delicvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase. Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților. Dar asta înseamnă că orice copil care nu a primit o educație aleasă este condamnat la un eșec social și spiritual? Se pare că aceasta depinde de puterea de autoeducare a copilului dar și de persoanele cu care intră în contact. Persoanele care intră în contact cu tineri care au avut o astfel de educație în copilărie, tind să-i judece, dar soluția este să-i ajute să se integreze, dovedind răbdare și altruism. Vor primi în schimb fericirea celui alt ca stimulent asupra propriei fericiri. Adică cel ce unge cu miresme pe altul, el mai întâi miroase frumos.

BIBLIOGRAFIE:

- G. BERGER, Omul modern și educația sa - EDP București 1973;
- BIRKH, HAYWARD S., Diferențele individualizate – Ed. Tehnica București 1999;
- M.GILLY, Elev bun – elev slab, EDP București 1973;
- M.GOLU, Dinamica personalității, Ed. Geneze București 1993.
- R.VINCENT, Cunoașterea copilului EDP București 1972.
- ANDREI COSMOVICI, Psihologie generală, Ed. Polirom, Iași, 1996;

EDUCAȚIA COPIILOR – SENSUL VIEȚII PĂRINȚILOR

PROF. ANTOCHE ALISA – SIMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 ALBEȘTI – BOTOȘANI

O familie clădită pe valorile morale și virtuțile creștine este un loc binecuvântat, o oază de liniște și împlinire, un rai în miniatură, prezent încă din lumea și viața aceasta, ca o pregustare a fericirii ce „va să vină”. Și, pentru astfel de soți și părinți, copiii reprezintă adevărate daruri cerești, spre împlinire și mântuire.

Lumea contemporană, nu numai prin ritmul rapid impus schimbării, ci și prin complexitățile ei, prin noutățile pe care le realizează și le prognozează, pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate.

Considerând că “familia constituie un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți” (A. Berger) prezint câteva dintre caracteristicile relațiilor de filiațiune care au importanță majoră în definirea personalității copilului. Relațiile de filiațiune, având o determinare genetică ce se desfășoară în trei niveluri: **primar** (părinți – copii), **secundar** (relații între frați) și **terțiar** (bunici – nepoți). Pe lângă componenta genetică, prin care sunt preluate de la antecesorii o serie de trăsături și predispoziții psihice, și-a dovedit importanța cu totul excepțională, interacțiunea și comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generală a personalității copilului. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. “Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu). Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică - „**cei șapte ani de acasă**”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Afirmând”facem totul ca să scoatem din el un om deosebit” sau “trebuie să facă ceea ce eu nu am făcut pentru că nu am avut condițiile necesare”, părinții trebuie să înțeleagă că dincolo de intenția bună, maniera concretă în care procedează, poate să conducă la rezultate contrare celor scontate.

Stilul educativ se referă mai cu seamă la procesul de influențare pe care îl exercită părinții asupra copiilor și este studiat pentru a diferenția categoriile de practici educative din viața de familie care determină reacții și comportamente specifice ale copiilor.

Pe baza recunoașterii stilului educativ adoptat de părinți sau în genere de adulții care se ocupa în familie de îngrijirea și educația copiilor, se pot face previziuni asupra evoluției benefice a copilului, se pot face intervenții care să prevină influențele negative care vor afecta dezvoltarea normală a copilului.

FAMILIA - FACTOR DECISIV IN ADAPTAREA ȘCOLARĂ A COPILULUI

PROFESOR INV. PRESCOLAR, ANTOCHI LACRAMIOARA

Primul mediu afectiv al copilului este familia, de aceea, de tonusul relațiilor din sanul ei depinde dezvoltarea lui afectiva ulterioara. Echilibrul copilariei isi are sursa in bucuria pe care copilul o traieste in prezenta celor dragi, in sanul unei familii echilibrate, calme, normale. Descoperirea, mai devreme sau mai tarziu, ca unirea parintilor sai nu este perfecta cum si-a inchipuit-o, copilul incepe sa spuna la indoiala imaginea ideala pe care si-a facut-o despre fiecare dintre ei. Aceasta descoperire poate sa ucida in el pentru totdeauna increderea in viata si in oameni. Este deci necesar ca parintii sa se inteleaga intre ei cel putin atat cat copilul sa nu poata pune sub semnul intrebarii viitorul sau, sa nu se indoiasca de valoarea exemplului pe care-l dau ei.

O neintelegere usoara si trecatoare sau o neintelegere profunda si grava intre cei doi parinti va fi resimtita cu aceeasi intensitate, ii va crea acelasi sentiment de nesiguranta. Din teama ca neintelegerile dintre ei, parinti sa nu uite de existenta lui, pentru a-si asigura macar o parte din dragostea lor, copilul incepe, instinctiv si inconstient, sa se apere, si sa-si asigure, prin santaj, dragostea unuia sau a celuilalt.

Perturbarea relațiilor afective dintre soti este suficienta pentru a declansa ruptura; dezorganizarea familiei nu este, de fapt, altceva decat urmarea perturbarii relațiilor afective din cadrul cuplului. Sunt si unele familii in care daca cei doi se accepta intre ei, nu reusesc sa treaca peste egoismul lor in acceptarea copiilor; acestia pot fi considerati ca niste piedici permanente in calea satisfacerii necesitatilor personale. Familia trebuie considerata ca o fiinta care se naste, traieste si moare, si a carei sanatate se pastreaza cu grija si sacrificii zilnice facute de ambii parteneri.

Copiii cu sensibilitate mai accentuata au mai mult de suferit din cauza neintelegerii dintre parinti. La inceput, cauzele acestor neintelegeri le scapa si incerca doar o durere profunda. Pe masura ce se maresc, inteleg cauzele si atunci durerii i se adauga dispretul.

Cand autoritatea parintilor decade total sau este excesiva, ajungandu-se chiar si la violenta, copiii ii ignora si ei, incep o viata a lor, cu preocupari nemarturisite. Timorati, brutalizati in izbucnirile necontrolate ale parintilor, exasperati de atmosfera permanent incarcata din jurul lor, fug de acasa, preferand sa doarma in ganguri, sa manance din gunoarie, sa cerseasca sau sa fure decat sa mai suporte ambianta familiala.

Familia, este fără îndoială, factorul decisiv pentru devenirea copilului ca adult. Baza ereditară și climatul educațional reprezintă „prima buclă” din spirala procesului formator în interiorul căreia se formează cele mai importante comportamente adaptative pe care se construiește personalitatea.

Psihologia clasică a oferit, în general, modelul studierii copilului, începând cu momentul nașterii. Psihologia genetică și disciplinele conexe abordează problema studiului copilului de pe poziția tezei potrivit căreia, fiecare individ uman trebuie explicat prin „tot” ce s-a petrecut cu existența sa, începând cu momentul procreării, căci schimbările și restructurările care au loc în toate fazele embriogenezei marchează traseul și semnul dezvoltării superioare.

Etapile și stadiile ulterioare nașterii se succed în limita temporală caracteristică speciei umane, relativ egale pentru toți indivizii, dar diferențiate calitativ de la un subiect la altul, în funcție de particularitățile factorilor interni și externi, sub influența cărora are loc dezvoltarea. „Acești factori pot fi favorabili când stimulează întreaga evoluție și nefavorabili, sau relativ favorabili, când determină structuri limitate sau chiar cu caracter restrictiv pentru conturarea caracteristicilor umane” Dar efectul acțiunii factorilor este dependent de condițiile în care aceștia acționează.

În fiecare decadă a acestui secol evenimentele și mutațiile sociale au determinat însemnate schimbări în potențialul educațional al părinților. Tehnologizarea excesivă și programul științific au determinat ameliorarea condițiilor necesare dezvoltării normale și, nici un climat educațional corespunzător. S-a hotărât atunci instituționalizarea copiilor de la cea mai mică vârstă opunându-se organizarea în conținut și forme educaționale a creșelor și căminelor de copii antepreșcolari.

Un alt factor care a influențat accelerarea sistemului dezvoltării infantile îl constituie urbanizarea care, atât prin creșterea nivelului biologic a mediilor informaționale, cât și prin aglomerările demografice copilul este supus unui sistem de stimulări intensive și astfel se manifestă o pronunțată tendință de coborâre a pragurilor ontogenetice și coborârea pragului de debut școlar (statele New York, Illinois, Connecticut școlarizează copii de la vârsta de patru ani).

Familia rămâne instituția și cadrul cel mai puternic de influențare a devenirii și formării copilului pentru viață. Încă din primul an de viață, copilul trebuie solicitat la un exercițiu continuu de asimilare-acomodare, în raport cu condițiile din ambianță, consolidându-și conduitele de învingător. „Nu avem dreptul să ascundem tineretului nostru primejdiile care îl așteaptă. El pătrunde într-o lume unde nu are un loc rezervat și unde destinul său va fi pus mereu în discuție. În toate domeniile, la toate nivelurile, va trebui să inventeze ceva”

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ !

PROF. ANTON ANILENA-LICEUL CU PROGRAM SPORTIV BRAILA

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate. Eu cred că se acordă mult prea multă importanță unui concept ce datează din străbuni. În primul rând, termenul e expirat...se consideră că până la 7 ani copilul stătea acasă, eventual cu mama, iar la 7 ani pleca la școală, se desprindea de familie. Ceea ce acum nu mai este cazul. De la 3 ani e la grădiniță și de la 6 la școală.

Apoi, în cei 7 ani se "predau" lecții grele de educație care pregăteau copilul pentru acel prag de desprindere. Multe energii, timp, nervi și frustrări copilărești se derulau...părinții țineau mult la acea educație, copiii o înghițeau pe nemestecate. Astăzi, 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard,

minim dar cumva obligatoriu, in care trebuie să se încadreze odraslele noastre. Care se încăpățânează să accepte incadrarea si au dureri dorsale privitor la dorințele noastre. E drept, si părinții s-au adaptat, mulți au renunțat la standardele astea, de voie sau de nevoie, dar a rămas așa, o umbră de parfum de trecut, un fel de deziderat și, de ce să nu recunoaștem, un fel de termen de comparație.

Cert este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție, iar obligativitatea a devenit nițel desuetă, asa că la 7 ani unii copii sunt de pus in ramă iar alții...mai puțin. Cred însă că nu trebuie să mai facem comparații la varsta de 7 ani. Pe umerii părinților apasă o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”.

Bibliografie:

- 1.Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
- Vrăsmaș Ecaterina Adina,
- 2.Educația preșcolară în România, Polirom, 2002 Ciofu Carmen,
- 3.Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

DESPRE „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. APOSTU MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ZĂVOI –CARAȘ-SEVERIN

„Educația este împlânzirea unei flăcări, nu umplerea unui vas.” Socrate

Ne formează nu doar lecturile, educatorii, învățătorii sau profesorii, școala, experiența de viață. Ne formează la fel de puternic mediul. Mediul în care am crescut, primele modele din existența noastră, ceea ce am văzut la părinți și ceea ce ne-au învățat.

Dacă ni se spune de mici că atunci când ieșim din casă și ne întâlnim cu vecina, cu femeia de serviciu de la școală, cu un bătrân, este frumos să salutăm, vom învăța să respectăm oamenii, indiferent de statutul lor social. Dacă ni se explică ferm și clar că nu e bine, oricât de mult ți-ar plăcea jucăria altui copil, să i-o iei fără să îi spui, vom ști că nici nouă nu ne-ar plăcea asta și, mai ales, vom înțelege de ce nu trebuie să furi. Dacă ni se citește seara sau îi vedem pe părinți citind și discutând pe marginea lecturilor lor, ne vom molipsi și noi cu această plăcere. Dacă ni se arată cum se ajută un om care are nevoie de ajutor, vom repeta gestul și vom fi mai buni. Dacă ni se argumentează de ce e preferabil să evităm o ceartă și să fim mai îngăduitori cu oamenii, vom avea mintea și sufletul mai liniștite și vom ști să trecem mai ușor peste momentele grele. Dacă ni se vor induce sfaturi elementare despre spălatul pe mâini, pe dinți, despre îngrijirea corporală în general, vom fi mai sănătoși. Exemplele pot continua. Cei șapte ani de-acasă sunt ca o Biblie a copilului, o carte de căpătâi, un ghid despre noi, ca oameni – minte, trup, suflet. Mediul continuă să ne influențeze și când plecăm sau începem să ne îndepărtăm încetul cu încetul de casă, de familie. Vine la pachet cu noi provocări, cu alți oameni, alți „șapte ani de-acasă”. Iar cartea de căpătâi se completează cu alte capitole. Dar având baza, scheletul, avem totodată mai multe șanse să ne adaptăm, să descoperim și mai multe, să ne întregim. Așa cum înainte de a merge într-o călătorie, nu ne uităm actele, banii și bagajul, și înainte de a intra în viață e bine să ne folosim de „cei șapte ani de-acasă” ca de un bun de care nu ne putem lipsi. Iar mai devreme sau mai târziu, vom culege și roadele, aprecierile celor din jur fiind cele mai preț.

„Natura și educația sunt asemănătoare, căci educația transformă pe om și, prin această transformare, creează natura.” (Democrit)

„Copiii au mai multă nevoie de modele decât de critici.” (Joseph Joubert)

„Educația este arma cea mai puternică pe care o poți folosi ca să schimbi lumea.” (Nelson Mandela)

„Formarea intelectuală ar trebui să înceapă de la naștere și să înceteze doar când mori.” (Albert Einstein)

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!”, „Când va merge la școală, se va cuminti”, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Expresia „cei 7 ani de-acasă” este des întâlnită în rândul părinților. Un copil educat, bine crescut, care și-a însușit normele unui comportament civilizată, adaptat regulilor societății este un copil care cunoaște normele bunelor maniere. Ne referim la educația primită de la părinți înainte ca acesta să meargă la școală.

Bunele maniere sunt acele reguli morale atât de potrivite atunci când copilul se află singur în colectivitate. Va ști cum să se comporte și, mai ales, cum anume să transmită mai departe propriile valori. Principiile de viață asimilate acasă sunt foarte importante pentru cel mic. Din acest motiv, familia trebuie să încerce ca încă de mic să îl ajute să își însușească regulile unui comportament civilizată.

Regula celor șapte ani de acasă nu constă într-o teorie care trebuie învățată pe dinafară, ci mai degrabă reprezintă un cumul de experiențe frumoase, petrecute alături de cei mai dragi actori implicați

în creșterea și educarea sa: părinții. Afecțiunea și dragostea părintească sunt elemente-cheie pentru deprinderea unui comportament civilizată.

Atunci când ne gândim la părinții noștri, nu putem să nu ne aducem aminte că ei ne-au format, ei ne-au învățat cum să ne comportăm și tot de la ei am aflat ce trebuie să facem pentru a nu stârni controverse. Dragostea părinților le permite celor mici să învețe să se comporte, să aibă încredere în forțele proprii și să se simtă protejați. Copilul care se simte în siguranță va fi mai calm, va ști să perceapă pozitiv regulile impuse de părinți. Tot părinții îl vor face să își dea seama că modul în care se va comporta va fi doar pentru binele său pe mai târziu.

Este indicat ca micuțul să facă totul în mod conștient, într-o atmosferă bazată pe lucruri pozitive, pe încredere și iubire, în așa fel încât copilul să nu aibă sentimentul de obligativitate.

În funcție de vârsta copilului, acesta va putea să se adapteze mai ușor sau nu normelor morale. De aceea, este bine ca părinții să înceapă să le vorbească despre comportament încă din primii anișori de viață, să nu le impună și să încerce să îi facă conștienți de ceea ce se petrece în jurul lor. Și chiar dacă sunt mici, copiii trebuie învățați cu limitele. Vor fi nevoiți să asculte ceea ce părinții le spun, să aștepte atunci când trebuie să aștepte și să cunoască semnificația regulilor de politețe. A spune mulțumesc, bună ziua sau alte cuvinte utile și frumoase nu trebuie să fie o obligație, ci mai degrabă o obișnuință.

Regula celor șapte ani de acasă se învață fără constrângere. Desigur, pot fi corectate anumite diformități ale comportamentului copilului, însă doar prin comunicare, îndrumare și, mai ales, cu multă răbdare. Progresele copilului sunt lente, însă trebuie să știm că acestea se înrădăcinează pe măsură ce crește și se sedimentează bine în caracterul copilului pe termen lung.

Într-un final, nu trebuie să uităm că micuțul are nevoie de noi să îi fim exemplu, să îi îndrumăm pașii, să îl ocrotim și să îl protejăm.

(surse: citatepedia.ro, brainyquote.com)

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR ARAMĂ ELENA-ADELA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL NOVACI, GORJ**

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea

spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (‘‘Părinți străluciți, profesori fascinanți’’ Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale ‘‘părinților buni’’ și cum trebuie transformate ele de către ‘‘părinții inteligenți’’:

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

‘‘Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?’’ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia ‘‘Cei șapte ani de-acasă’’ definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată ‘‘culmea achizițiilor’’, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ NU MAI SUNT TOȚI DE ACASĂ

ED. HORIA-MĂRGĂRINT ARCHIP GRĂDINIȚA PP NR. 12, IAȘI

Dintotdeauna *cei șapte ani de acasă* au fost puși în legătură cu perioada premergătoare intrării copiilor în mediul școlar, perioadă în care aceștia preiau din familie primele exemple, învățăminte, deprinderi sau reguli. În prezent, primii șapte ani din viața copiilor nu mai sunt neapărat *de acasă*, deoarece intrarea în colectivitate a acestora are loc mult mai devreme, odată cu înscrierea la creșă sau grădiniță. În acest context, formarea copiilor este determinată atât de mediul familial, cât și de cel al instituției pe care o urmează.

Educația în familie influențează puternic întreaga existență a oricărui individ. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient le văd cu ochii minții și le urmează. Tot familia este cea care oferă sentimentul siguranței, ajutând la depășirea obstacolelor inerente ale vieții, educând copiii să devină persoane responsabile, adaptate timpului prezent. În familie copiii învață aptitudinile fundamentale cum sunt vorbitul, îngrijirea, îmbrăcătul, ascultarea de cei mai în vârstă, protejarea celor mici (mai concret, conviețuirea cu persoane de vârste diferite), împărțirea hranei și a darurilor cu cei din jur, participarea la diverse jocuri colective respectând reguli, distingerea la nivel primar a ceea ce este bine de ce este rău conform normelor comunității căreia îi aparține etc. Cumulate, toate acestea formează o socializare primară, premergătoare socializării secundare, care se petrece ceva mai târziu la grădiniță, școală, în grupul de prieteni sau la locul de muncă. Socializarea secundară oferă posibilitatea dobândirii unor cunoștințe și competențe mai specializate. Este lesne de înțeles că dacă socializarea primară s-a făcut satisfăcător, atunci și cea secundară va fi mult mai rodnică, căci va dispune de o bază solidă pe care se vor așeza cunoștințe viitoare. În caz contrar este nevoie de un efort mult mai mare pentru a corecta și umple lipsurile în educație.

Educația în grădiniță duce practic mai departe ceea ce a început acasă, în familie. Putem împărți achizițiile preșcolarelor în patru mari categorii conform abilităților aflate în curs de formare astfel: abilități sociale și emoționale (exprimarea emoțiilor și sentimentelor, controlarea impulsurilor, urmarea unor instrucțiuni simple, etc.), abilități motorii (urcarea/ coborârea scărilor, utilizarea corectă a unor obiecte – foarfeca, pixul, creionul, lipiciul –, decupajul, închiderea/ deschiderea fermoarului, legatul șireturilor, rezolvarea de puzzle, etc.), abilități cognitive sau intelectuale (citit, scris, calcule simple, găsirea unor soluții creative sau proprii la diferite probleme, stimularea curiozității prin încurajarea experimentelor noi și a întrebărilor, stimularea limbajului și a vorbirii pentru asocierea și descrierea obiectelor, etc.) și abilități de vorbire (rostirea completă a propriului nume și prenume, memorarea și rostirea corectă a numelor celorlalți, enumerarea cifrelor, formarea frazelor din 6-8 cuvinte, abilitatea de a completa fraze sau propoziții din care lipsește un cuvânt, învățarea vârstei și datei nașterii, memorarea adresei, etc.).

Este necesar ca părinții și educatorii să formeze un front unitar educativ și să se sprijine reciproc, adoptând aceeași atitudine. În relațiile cu părinții, este foarte important ca educatorul să dea dovadă de sinceritate și atitudine transparentă. Dacă această condiție nu este îndeplinită, atunci relațiile cu părinții sunt compromise. Colaborarea educatori-familie poate fi consolidată prin consultații cu părinții, discuții individuale cu aceștia, adunări, expuneri sau lectorate pe diverse teme psihopedagogice, organizarea de activități la nivelul grupei/ grădiniței. Toate acestea au ca rol sprijinirea copiilor în vederea formării lor viitoare ca adulți stabili și responsabili, care se pot adapta și descurca în diverse situații ale vieții.

BIBLIOGRAFIE

Bontaș, Ioan, *Pedagogie*, Editura All, București, 1994.

Drăgan, Ion, Petroman, Pavel, Mărgineanțu, Dorina, *Educația noastră cea de toate zilele*, Editura Eurobit, Timișoara, 1992.

Marinescu, Silvia, Dinescu, Rodica, *Invitație la educație*, Editura Carminis, Pitești, 2003.

Munteanu, Camelia, Munteanu, Eusebiu Neculai, *Ghid pentru învățământul preșcolar. O abordare din perspectiva noului curriculum*, Editura Polirom, Iași, 2009.

Savater, Fernando, *Curajul de a educa*, Editura Arc, Chșinău, 1997.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

ÎNVĂȚĂTOR: ARDELEAN CLAUDIA LICEUL TEHNOLOGIC „TRANSILVANIA” DEVA

Astăzi trăim într – o epocă vădit instabilă. Lucrurile se schimbă într – un ritm amețitor.Î n acest climat general, familia, educația și instruirea copiilor au suportat transformări radicale. Trăim deja într – un stat planetar în care toate se influențează reciproc într – un mod mult mai rapid acum decât în alte epoci.

Pornind de la premisa că educația trebuie să se manifeste în permanență, ca o acțiune unitară, coerentă, că activitatea care se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și nu poate face abstracție de la toate acestea, se impune o strânsă interdependență între mediul educative oferit de școală, mediul familial și mediul socio – economic din care acesta provine.

Actul educațional are o eficiență sporită dacă este implicată și familia. În urma colaborărilor constante cu părinții, aceștia au posibilitatea de a -și cunoaște mai bine copiii și modul acestora de manifestare în cadrul grupului, își însușesc procedee adecvate pe care le pot aplica în educația copiilor.

Copiii sunt precum ceara moale, sau precum perla abia scoasă din cochilie, precum pictura și sculptura, de fapt tot ceea ce pot avea mai prețios părinții în această lume. Le sunt mângâiere și bucurie.Răspunderea pe care o au pentru creșterea lor este foarte mare, la fel ca și răsplata. Părinții devin pictori, artiști, sculptori ai propriilor copii. Sufletul unui copil este ca o cetate, de aceea construirea ei , de la temelie și până în tavan trebuie să se facă cu cea mai mare grijă și atenție.Părinții trebuie să fie foarte atenți la comportamentul lor, deoarece copilașii lor, încă de mici, când încă nu vorbesc, încep, ca și computerul, să înregistreze toate câte le văd și aud în interiorul casei lor.Prin urmare, chiar din perioada copilăriei, pot să influențeze asupra cuminteniei, fanteziei și morale lor, deoarece, la vârsta următoare în care inima de copil e mai împietrită, educația devine, dacă nu mai slabă, oricum foarte grea. În problema creșterii copiilor, mai mult decât sfaturile ajută exemplul. Acesta se întipărește adânc în sufletul copilului, astfel că, și dacă copilul se abate pentru o vreme, exemplul are puterea să – l readucă la ceea ce este corect și bine. Din păcate, mulți copii văd lucruri negative în familiile lor, fapt ce își pune amprenta asupra dezvoltării lor ulterioare.

Cât privește muștrarea, părintelui îi este de folos să - și pedepsească copilul mai mult prin tonul vocii sale, decât prin violență. Dacă dojana cu blândețe nu dă rezultate, atunci poate fi nevoie și de mânie, dar o mânie care să provină din iubire, motivată din dorința de a – l învăța pe copil deosebirea binelui de rău și nu din dorința de a stăpâni. Trebuie să – l facem pe copil să înțeleagă, să știe când facem un lucru și când nu trebuie făcut. Numai atunci îl aducem pe drumul cel bun.Adesea dorința copiilor de imitare a celor din cercul lor de prieteni este o fază prin care trebuie să treacă, așa cum trec printr – o boală a copilăriei ca de exemplu, pojarul.

De nicăieri de altundeva nu vine distrugerea copiilor decât dintr – un interes exagerat al unor părinți pentru cele necesare traiului. Ei se străduiesc să le asigure un trai fericit, neglijând educația copiilor, petrecând puțin timp cu ei, televizorul și calculatorul fiind cei care - i învață sau le face educație. Școala încearcă să – i implice cât mai mult, conștientizându – i de această nobilă „meserie “, aceea de a fi părinte.

Educatorul trebuie să fie capabil să realizeze schimbări profunde în cultura, climatul și instrucția tuturor copiilor, indiferent de naționalitate, religie, să introducă noi strategii educaționale care să încurajeze colaborarea, toleranța, empatia acestora, prin transmiterea unor mesaje pozitive și prin puterea exemplului personal. Copiii pot deveni modele pentru adulții din comunitate. Ei pot fi capabili să analizeze, să evalueze și să propună soluții.

Să nu – i educăm pe copiii noștri pentru ziua de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să – i învățăm să se adapteze!

CEI 7 ANI DE ACASĂ

ARDELEAN RAMONA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ADAM MULLER GUTTENBRUNN" ZĂBRANI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

EDUCATOARE: ARON IULIA GRĂDINITA PP MAGNOLIA, ONESTI

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului.

Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și indigo-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este dor de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță respectul dacă este respectat.

Nu se împrietenește cu minciuna dacă nu este mințit. Iubește familia pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și solidaritatea dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că lacrimile nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii singur.

Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la groapa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume -omul de caracter”.

Bibliografie:

1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

IMPORTANTA CELOR,, SAPTE ANI DE ACASA”

PROF.INV.PRIMAR ARON VASILICA
LIC.TEHN „ION CREANGA” PIPIRIG

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

DEZVOLTAREA PROPRIEI INDIVIDUALITĂȚI PRIN CONSILIERE VOCAȚIONALĂ

**PROF.ÎNV.PRIMAR:ABAZA IRINA MARINELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 1, ONEȘTI, BACĂU**

Consilierea este un proces în care un profesionist stabilește o relație bazată pe încredere cu o persoană care are nevoie de sprijin. Această relație asigură exprimarea ideilor și sentimentelor în legătură cu o problemă și oferă sprijin în clarificarea sensurilor fundamentale, în identificarea unor pattern-uri valorice pe baza cărora se pot formula soluții.

Prin procesul de consiliere se poate ajunge la o înțelegere mai profundă a gândurilor, a trăirilor emoționale care asigură șansele unui nivel optim de dezvoltare a resurselor personale.

Consilierea asigură asistența individului în explorarea și înțelegerea propriei identități, îl sprijină în dezvoltarea unor strategii de rezolvare a problemelor și luare a deciziei. În consiliere s-au conturat patru direcții de abordare a problemelor cu care se poate confrunta individul pe parcursul evoluției sale: intervenția în situații de criză, intervenția ameliorativă, prevenția, intervenția formativă și de dezvoltare .

Consilierea individuală este o interacțiune personală între consilier și client, în cadrul căreia consilierul asistă clientul în rezolvarea problemelor mentale, emoționale sau sociale. Consilierea individuală se desfășoară în ședințe care oferă clientului maximă confidențialitate ceea ce permite explorarea ideilor, sentimentelor sau atitudinilor problematice. Consilierul și persoana consiliată formează împreună o echipă.

Consilierea de grup presupune o relaționare a consilierului cu un grup ai căror membri au o problemă comună. Procesul de consiliere valorifică experiența și cunoștințele fiecărei persoane asistate. La nivelul grupului se stabilește o rețea socială prin care sunt dezvoltate, pentru fiecare individ în parte, metodele și planurile de clarificare a situației existente, ajungându-se la individualizarea problemei. Acest tip de interacțiune contribuie nu numai la dezvoltarea individului dar și a grupului ca întreg. În consilierea de grup se cristalizează un sentiment de comunitate având la bază nevoia de afiliere, apartenență, se clarifică dorințe, nevoi și opțiuni, iar autorealizarea pozitivă a fiecărui membru este raportată la dinamica grupului. Obiectivele consilierii de grup vizează crearea unui mediu care să dezvolte participanților capacitatea de a obține informații și abilități, de a-și forma atitudini constructive.

Scopurile consilierii au în vedere:

- sprijinirea persoanei consiliate în dezvoltarea propriei individualități
- asistarea în procesul de autocunoaștere, sprijin în procesul de căutare-
- formare a identității
- dezvoltarea unei imagini de sine pozitive și autoacceptare
- dezvoltarea abilităților sociale, de interacțiune cu ceilalți
- formarea abilităților de rezolvare a problemelor și de luare a deciziilor

Deoarece consilierea educațională este un proces complex, acest proces se va derula urmând anumite etape și tehnici specifice în funcție de problema și personalitatea celui consiliat.

Etapa inițială în consiliere presupune stabilirea unei relații efective între consilier și elev. Stabilirea acestei relații este absolut necesară pentru a se produce schimbări pozitive

Societatea contemporană intră în contact cu neajunsurile din jur, resurse de materii limitate, decalaj între țări, afectarea mediului înconjurător, conflicte interetnice, creștere demografică, ajungându-se la o criză cu caracter global a educației. Producând forța de muncă pentru producție și cercetare, educația este implicată în procesul dezvoltării sociale.

Educația prin funcția ei prospectivă își propune să formeze un om receptiv față de schimbări și capabil să se adapteze la situații noi. Pornind de la o analiză prospectivă a societății de mâine, educația propune modele noi de personalitate pentru o societate sensibil schimbată sub impulsul tehnicii și

tehnologiilor înalte.(rolul consilierii este important).,Individul acționează diferit la aceste schimbări ale societății .

Facilitatea dezvoltării individului constituie scopul major al consilierii,de aceea conceptele avansate de acest domeniu al psihologiei sunt de maximă importanță.Consilierul trebuie să înțeleagă procesele complexe prin care se modifică și se constituie componentul uman.Dezvoltarea poate fi înțeleasă ca un complex de procese psihice,sociale și fiziologice care permit existența individului în mediul dat.

Umanizarea copilului și personalitatea sa sunt hotărâte de condițiile de mediul socio-cultural,iar din cadrul acestuia educația are rolul determinant.

Copilul devine om social numai prin educație,cu ajutorul căreia își însușește limbajul social,cultura generală și comportamentul moral-cetățenesc,și își formează concepția despre lume,și vor dezvolta potențialul creator și se pregătește pentru integrarea socio-profesională.De aceea este important pentru părinți,cadre didactice ,organizații de tineret sau instituții de cultură să cunoască temeinic personalitatea copilului,gradul de educabilitate structurând întregul proiect de tehnologie al educației.Scopul educației este de ”a înălța pe culmi nobile de viață omul,comunitatea etnică și umanitatea prin cultivarea valorilor spiritului(Gentile,G.The Rormof Education). Persoana trebuie să se cunoască pentru a ști în ce domeniu poate face față,sau în cel mai fericit caz posibilitatea de a se reprofila în alte domenii.Imaginea de sine pe care trebuie să o aibă fiecare persoană contribuie enorm la realizarea unei educații eficiente,deoarece ea cuprinde ansamblul abilităților,atitudinilor și comportamentelor proprii.Prin aceasta persoana află cine este și ce poate face.Disfuncțiile la nivelul imaginii de sine are repercursiuni la nivelul modalităților fundamentale de relație și a atitudinii globale în fața vieții,prin proiecția problematicii personale asupra diferitelor obiecte.

Unul din aspectele importante ale realizării educației este domeniul afectiv.Se întâmplăeseori să ne confruntăm ce nu pot face fața regulilor impuse de școală,profesor,colegi,familie.Acestea pot afecta comportamentul acestuia atât în mediul social cât și în cel familial sau școlar.Educația primită înainte nu mai are nici o valoare.Atunci rolul consilierului este de a media conflictul individului de a lucra la imaginea de sine dând încredere în propriile capacități,cultivând sentimentul autoapreciere, responsabilitate.Teama de a nu face față cerințelor crescute ale societății schimbărilor din mediul înconjurător duc la deficiențe pe plan afectiv și comportamental ce împiedică realizarea unei educații corespunzătoare .In educația copilului e nevoie de școală ,familie,societate.Un nivel scăzut al stimei de sine este rezultatul unei discrepante importante dintre Eul ideal și Eul real.

Intervenția consilierului constă în discutarea mesajului transmis clientului de Eul său ideal, mesaj de tipul 'Dacă nu te comporti astfel..nu te mai iubesc’.. trebuie să fii astfel,și de construirea imperativuluimesaje de tipul,,Te iubesc așa cum ești’’.De aceea,stima de sine se află în relație cu mesajele pozitive de la persoanele semnificative ale psihogenezei:acordarea atenției și afecțiunii,încurajarea și lauda,respectul pentru sine așa cum este.In activitatea noastră de educator întâlnim cazuri în care elevii manifestă agresivitate,diferite adicții,comportament sexual deficitar sau deviant,tulburări ale comportamentului alimentar(comportamental,angoasă și depresie până la intensitate nevrotică-nivelul afectiv.Acestea sunt probleme datorate deficienței stimei de sine indicate de :senzația de abandon,nemulțumirea de sine,fuga de afecte,nepăsare sau rebeliune,dereglarea responsabilității,incapacitatea de implicare.Aici revine rolul consilierului de a depista cauzele care au dus la acestea. In majoritatea cazurilor acestea pot fi cauzate datorită unor critici parentale prin raportarea la standarde înalte (care produce nevoia de a fi perfect)sau lipsa unei relații parentale adecvate.Descoperind la timp aceste cauze educatorul va căuta metode adecvate încurajării individului,redăriiputerii lui existențiale.Școlaritatea este o etapă inițială a educației permanente ,care trebuie să-I învețe pe copii cum să învețe și să se integreze socio-profesional. Componenta generală și cea profesională a educației permanente sunt strâns legate între ele,permițând dezvoltarea omului la noile condiții,în scopul calității vieții și folosirii eficiente a timpului liber,pentru desăvârșirea formării personalității creatoare.Sensul teleological educației este imprimat de faptul că educația este ghidată, orientată și reglată de un sistem de valori acționale, comenzi, exigențe, tendințe, intenții, dorințe, conștientizate și uneori, exprimate de către factorii care sunt angajați în acțiunea instructiv-educativă,Finalitățile educației sunt ca unități dinamice dintre ideal scop și obiective sunt rezultate

ale unor opțiuni mereu în mutație și ca atare ele nu pot fi prescrise odată pentru totdeauna. Ele trebuie să permită deschideri față de valori variate, înnoite, care să dinamizeze atât individual cât și societatea.

Climatul axiologic se pare că alimentează consistent finalitățile educației, imprimându-le o dinamică specifică și o importanță considerabilă. „Câtă vreme aceste valori nu sunt recunoscute, explicate, apărute, dar și criticate, ambiguitatea (voluntară sau nu) grevează procesul educativ. Rolul consilierului e de a determina aceste valori, de a le impune, involuntar spre a fi conștientizate și recunoscute. Dacă în mod tradițional, obiectivele educației erau centrate pe asimilarea cunoștințelor, astăzi a devenit tot mai pregnant necesară adoptarea unei alte ierarhii care să vizeze în primul rând-formarea unor atitudini și capacități spirituale, apoi dobândirea de priceperi și deprinderi, după care urmează asimilarea de cunoștințe (cf. Ressekh, Văideanu, 1997 pp 148-149).

Trebuie făcută observația că referitor la asimilarea cunoștințelor în școală, un rol deosebit îl au și comportamentele dobândite în școală, greu de surprins în obiective operaționale. De exemplu, procesele afective nu pot fi observate, cu atât mai puțin măsurate. Aici intervine rolul consilierului psihopedagogic deoarece, pretenția de a operaționaliza orice obiectiv se lovește de praguri ce nu pot fi depășite. Nu este mai puțin adevărat că sunt și situații, comportamente ce nu pot fi anticipate, prefigurate, cerute explicit în practica pedagogică. De regulă, una și aceeași achiziție a unui elev, poate fi definită din unghiuri de vedere diferite (cognitiv, afectiv, psihomotor sau la mai multe niveluri de generalitate. Pentru Burrhus F. Skinner, procesul învățării este o acțiune de reglare a comportamentului prin discriminare și întărire. Comportamentele gratificate vor fi întărite și vor avea o mai mare probabilitate de a fi repetate, în timp ce penalizarea va duce la restrângerea comportamentală. Consilierea psihopedagogică ar trebui introdusă ca obiect de sine stătător în programa școlară, deoarece acest domeniu ajută enorm la cunoașterea individului și corectarea deficiențelor, atitudinale, comportamentale, asigură un echilibru în asimilarea corectă a cunoștințelor prevăzute în programele școlare, asigură un climat educativ corect realizându-se scopul educației noi reușite.

BIBLIOGRAFIE:

1. CONSTANTIN COCOȘ-, „PEDAGOGIE”-EDITURA POLIROM-2000
2. MATEI GEORGESCU -, „INTRODUCERE IN CONSILIEREA PSIHOLOGICA-EDITURA FUNDATIEI ROMANIA DE MAINE-BUCUREȘTI 2004
3. MARIN STOICA-, „PEDAGOGIE PSIHOLOGIE”-EDITURA GHEORGHE ALEXANDRU 2002

STUDIU DE SPECIALITATE PRIVIND IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ ÎN PREDAREA INFORMATICII

PROF. ADAM IOANA
LICEUL TEHNOLOGIC BAIA DE FIER

În ultimii ani, calculatorul a devenit un obiect tot mai des întâlnit într-o casa. Posibilitatea și dorința de a transmite și primi informații cu ușurință pune în inferioritate grija facturii de telefon, tot mai încărcată. Stiri, vreme, sport, informații medicale, jocuri prin internet au devenit tot mai accesibile și tot mai mulți adulți le prefera. Toate aceste oportunități le extindem și le transmitem și copiilor, uneori fără să ne dăm seama. Le arătăm cât de convenabil este un calculator și ometem uneori să-i îndrumăm să treacă prin procesul de învățare clasic (ex. aranjarea cuburilor sau construcțiile LEGO, bețișoare de numărat, cărți de colorat și desenat, scrierea de mână etc.).

Unii copii învață să scrie și să citească cu jocuri de calculator mai degrabă, în loc să folosească mai întâi cărți cu imagini și cuvinte corespunzătoare fiecărei vârste. Acești copii își citesc povestile la culcare on-line, în loc să o facă împreună cu părinții, în pat. Încet, tradițiile se rup și calculatorul devine unul din elementele principale în procesul de învățare pentru un copil. Mulți părinți preferă să cumpere jocuri educative pentru copii la calculator în loc să opteze pentru jocuri tradiționale și cărți de colorat sau cu imagini în relief.

Părinții lasă procesul de învățare în seama calculatorului și petrec tot mai puțin timp de calitate cu proprii copii. Cea mai importantă treaptă în procesul de învățare și educație a copiilor este însă interacțiunea cu cei din jur. În cazul în care copiii își petrec toata ziua în fața unui monitor, ei nu vor învăța să-și imparta lucrurile, să-și aștepte rândul, și uneori nu vor cunoaște lucruri de baza, simple, precum bunele maniere. Copiii au nevoie să interacționeze cu alți copii, adulți și animale. Ei au nevoie să experimenteze lucrurile mai întâi cu mâna și nu în fața unui monitor de calculator.

Calculatorul are și un beneficiu - copiii care-l folosesc sunt mai inteligenți sau cel puțin așa spun statisticile din ultimii ani. Cei care știu să folosească foarte bine un calculator au avantajul de a-și găsi un serviciu în domeniu mult mai ușor și se adaptează repede schimbărilor tehnologice.

Copiii pot să-și completeze temele on-line. În unele părți ale lumii, dacă un copil pierde o zi de școală, el poate găsi lecțiile și temele din ziua respectivă publicate pe internet. Acest lucru este binevenit când copilul este bolnav, dar oare este normal ca acesta să-și închipuie că este normal să lipsească de la școală, atâta timp cât va găsi informațiile necesare pe internet?

Și să nu uităm însă de un mare dezavantaj al calculatorului - când copiii se autentifică on-line, inocența lor este ușor de depistat. Copiii devin astfel ținte ușoare pentru adulții care se dau drept copii de aceeași vârstă. Obsedații sexuali de multe ori ajung să discute on-line cu copii, să le sustragă ușor informații despre ei și familie și chiar să le propună întâlniri în realitate.

Ca o *concluzie* - copiii se pot bucura de calculator dacă acesta este folosit cu cap. Părinții care își supraveghează copiii când aceștia utilizează calculatorul pot fi mai liniștiți că aproape totul este în siguranță.

Calculatorul face parte din valul viitorului, dar tehnicile vechi de învățare și educație nu trebuie uitate sau date deoparte. Un copil trebuie să interacționeze fizic cu alți oameni și nu trebuie să învețe absolut totul la calculator.

Un copil mai mic de 10 ani poate împărți calculatorul împreună cu părinții. Un copil care folosește des calculatorul familiei pentru a-și rezolva temele - începând cu clasa a 7-a sau a 8-a de multe ori - poate beneficia de un calculator propriu. Nu cumpara un calculator prea devreme, ca acesta să crească cu el. Când copilul va mai crește și va dori să-l folosească s-ar putea ca software-ul să fie depășit și viteza mult prea mică pentru utilizare.

Bibliografie :

Baby Steps - special edition, 2004;
Resurse internet.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR ADAM ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.23 CONSTANTIN BRÂNCOVEANU,
CONSTANȚA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil, familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie, copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții.

Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR ADAM OANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION CREANGĂ”
-STRUCTURĂ GRĂDINIȚA CU PP., „LIZUCA” BACĂU

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui.

Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie ca este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc

parinții sau educatorii. Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său. Iată legea celor 5 reguli pentru reușita educației copilului.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Indiferent de convingeri, experiențe sau atitudini, scopurile tuturor părinților converg înspre același rezultat: cu totii ne dorim copii bine pregătiti, care să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă în care orice cunostință în plus poate face diferență. Unul dintre răspunsurile tradiționale cu privire la întrebarea de început este, evident, școala.

Cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, pe bună dreptate sau părtinitor uneori, școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului tău.

EDUCAȚIA – UN PION IMPORTANT PE TABLA DE ȘAH A VIETȚII

PROF. ADELA LUGOJ

COLEGIUL NAȚIONAL "TUDOR VLADIMIRESCU" TG-JIU

Educația- se face corect la ora actuală? Cum ne educăm copii astfel încât să facă față nevoilor societății!

Sunt întrebări la care fiecare părinte sau educator ar trebui să răspundă. Oricare dintre aceștia sunt responsabili pentru educația generației viitoare. Nepăsarea, lipsa timpului, stress-ul zilnic, fuga după bani, sunt scuze la care apelează părinții atunci când se justifică lipsa de interes față de copii.

Școala ocupă un loc central în această ecuație. Familia și școala trebuie să colaboreze în vederea formării viitorilor adulți. Astfel, există, din punct de vedere al specialiștilor, principii ale colaborării familie-școală:

- 📖 Copiii să se implice ca participanți activi în interacțiunile familie școală, centrată pe învățare;
- 📖 Să ofere tuturor părinților oportunități de a participa activ la experiențele educaționale ale copiilor lor, chiar dacă vin sau nu la școală,
- 📖 Colaborarea familie școală să fie folosită pentru rezolvarea problemelor dificile și, drept cadru de sărbătorire a realizărilor, a performanțelor deosebite.

Din punct de vedere al părinților, definirea rolului școlii este foarte diferită. Aceasta cu atât mai mult cu cât fiecare părinte a avut o experiență personală (plăcută sau neplăcută) în postura de elev.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare.

Unii părinți văd școala ca pe un laborator în care copilul, odată introdus, este supus unor operații științifice. În urma acestora, se presupune că, după câțiva ani, el va deveni mai deștept, mai învățat, mai înzestrat. Părinții din această categorie manifestă deplină încredere în instituția de învățământ, fără să se implice în mod deosebit în activitățile pe care le desfășoară ea. "De aia te trimit la școală: să înveți!"

Altă categorie de părinți văd școala ca fiind o instituție publică a cărei sarcină este să aibă grijă de copiii lor câteva ore pe zi și să le dea sarcini pentru a-i menține ocupați în restul zilei. Consideră că ce învață la școală este nesemnificativ comparativ cu "școala vieții", de aceea nu se obosesc să dea o mare importanță acestei instituții. "Lasă că știu eu ce se face la școală!"

Altă categorie se implică deosebit de mult în activitatea școlară, uneori exagerând fără să își de seama. Ei sunt în stare să facă aproape orice, astfel încât copilul lor să primească cea mai bună educație. Uneori din exces de zel, ajung chiar să le impună cadrelor didactice să folosească metode pe care ei le consideră eficiente, să le spună cum să realizeze activitățile. Din acest motiv, uneori se ajunge la reproșuri, mai ales dacă performanțele copilului sunt slabe.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin înțelegerea pe care trebuie să o aibă. Este sarcina școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Școala este instituția care organizează trăirea unei experiențe de învățare. Ea urmărește atingerea unor obiective cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. Școala informează și formează elevii ținând cont de anumite principii, având grijă să evalueze modul în care obiectivele au fost atinse.

Prin urmare, școala nu este singurul laborator în care copilul învață ci doar unul dintre ele, mai specializat și competent în domeniul educației decât altele. E bine ca părintele să aibă încredere în școală, dar pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat, el trebuie să se implice, să colaboreze cu personalul didactic pentru ca metodele și obiectivele propuse să fie convergente.

"O singură școală pentru toată lumea dezvăluie potențialul uriaș al educației virtuale de a susține reușita oricărui copil – nu doar în școală, ci și în modelarea viitorului lumii." Eric Schmidt, președinte executiv Google.

Bibliografie:

1. Maurice J. Elias, Steven E. Tobias, Brian S. Friedlander – Inteligența emoțională în educația copiilor - Carte parenting - Secretele creșterii unui copil inteligent și echilibrat
2. Mircea Agabrian - Școala, Familia, Comunitatea
3. <https://parintii17.wordpress.com>

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ ÎN VIAȚA COPILULUI

PROF. ÎNV.PRIMAR AGAPIE NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ UNIREA, JUDEȚUL BRĂILA

Din cele mai vechi timpuri se vorbește despre cât de importanți sunt cei șapte ani de acasă. Acești ani joacă un rol primordial în viața copilului trecut de această vârstă, deoarece ei sunt petrecuți în sânul familiei. Aici copilul își formează deprinderi, priceperi, adoptă comportamente pe care le vede în jurul său.

Educația începe din prima zi de viață a copilului. Copilăria este perioada în care putem educa un copil . Educația, regulile morale și bunele maniere reprezintă cheia către adaptarea copilului în societate. Familia este cea care îi oferă copilului informații despre lumea înconjurătoare precum și primele norme și reguli de conduită morală dar și mediul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor acestuia.

Influențele educative pe care familia le are asupra copilului se manifestă prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și prin modele de conduită oferite de membrii familiei.

Educația copilului trebuie condusă cu grijă, cu afecțiune, ținând cont de etapa de dezvoltare în care se află copilul. Tot în familie se dezvoltă dorința copilului de participare la activitățile sociale, culturale, precum și dorința lui de afirmare în societate.

Este necesar să se stabilească reguli și limite în comportamentul copilului. Bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului. Comunicarea constituie o bază solidă a relației dintre părinți și copii. Este foarte important ca părinții să știe să comunice cu copilul pentru ca acesta să-și formeze imaginea de sine. În permanență, copilul, trebuie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, sau ce nu i-a plăcut. Părinții trebuie să vină în sprijinul copiilor și să-l susțină în exprimarea emoțiilor, deoarece ei sunt cei care au cea mai mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață. Pe parcursul celor șapte ani este important să le dăm copiilor sarcini, responsabilități în familie și să îi angajăm în activități cotidiene.

Intrarea copilului în școală reprezintă o etapă fundamentală în dezvoltarea lui, el având acum un nou statut, acela de elev. Cei șapte ani de acasă își pun amprenta pe ceea ce devine un copil mai târziu . Aceștia cresc și se formează într-un climat pe care îl văd la părinți.

Bibliografie:

- 1.Bătrănu,E., Educația în familie, Ed. Politică,București,2005
- 2.Cristea, S.,fundamentele pedagogiei,Ed. Polirom, Iași,2010

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE, FACTOR AL DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII

PROF. ÎNV. PRIMAR AGAVRILLOAIE MARIA
C.N.I.CARMEN SYLVA PETROȘANI

Lumea contemporană, pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate.

Considerând că “familia constituie un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți” (A. Berger) voi încerca să extrag câteva dintre caracteristicile care au importanță majoră în definirea personalității copilului. Pe lângă componenta genetică, prin care sunt preluate de la antecesori o serie de trăsături și predispoziții psihice, și-a dovedit importanța interacțiunea și comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generală a personalității copilului. Familia ofera copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. “Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu). Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că stimularea intelectuală în primii ani de viață, climatul emoțional stabil din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), încurajarea și suportul parental continuu, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului.

Trebuie menționat că strategiile educaționale utilizate de unii părinți, chiar dacă sunt bine intenționate, chiar dacă au avut efecte pozitive în anumite cazuri particulare, nu duc întodeauna la obținerea unui optim educațional, care să favorizeze dezvoltarea personalității. Ceea ce într-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, în alta poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educațional din familie după niște parametri unici, precum și cunoașterea consecințelor unui anumit comportament al părinților, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale elevilor. Necunoscând suficient urmările educative, fiind convinși că ceea ce fac este spre binele copilului, unii părinți și chiar educatori, se află în fața unei situații oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile susținute, interesul manifestat pentru copil, etc și, pe de altă parte, rezultatele efective obținute, sub așteptări.

Analizând situațiile concrete în care se manifestă acțiunile educative în familie, putem identifica mai multe tipuri de părinți: unii înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative; alții nu conștientizează efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor

educaționale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convinși că nereușitele educaționale, rezultatele slabe la învățătură, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori străini, ori necunoscuți familiei. Acțiunile educative ale școlii nu trebuie să negligeze asemenea aspecte. Întâlnirile cu părinții, mai mult sau mai puțin organizate, trebuie să fie un prilej de a conștientiza consecințele imediate și de perspective ale strategiilor lor educaționale.

Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor, etc.

Severitatea exagerată – manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul – își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și, în special de învățătură, peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. În afara programului școlar, copiii sunt puși adeseori să învețe mai multe limbi străine, să desfășoare activități artistico-plastice, sportive, etc, chiar dacă nu au aptitudini în acest domeniu. Părinții trebuie să înțeleagă că dincolo de intenția bună, maniera concretă în care procedează, poate să conducă la rezultate contrare celor scontate.

La rândul lor, părinții superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Acești părinți consideră că școala, viața în general, are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului sau copiii lor sunt fie ”de o inteligență rară”, fie neajutorați, plâpânzi, fragili, și de aceea trebuie menajați.

Apar astfel atitudini de îngâmfare, de supraevaluare a propriilor posibilități, dar și atitudini de subevaluare a copiilor, precum și slabe posibilități de adaptare la situații noi.

Atitudinea protectoare a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune a acestora, a inițiativei. Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viața și activitatea copilului lor, și de aceea stabilesc ei direcțiile de acțiune și comportare fără să accepte abateri, plângeri sau nemulțumiri.

Considerând că ”școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță” el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovada de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupa de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl întristează, și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală.

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul ca relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

BIBLIOGRAFIE:

G. BERGER, Omul modern si educatia sa - EDP Bucuresti 1973;

A. BIRKH, HAYWARD S., Diferentele individualizate – Ed. Tehnica Bucuresti 1999;

M.GILLY, Elev bun – elev slab, EDP Bucuresti 1973;

EDUCAȚIA COPILOR ÎN „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. EC. AGHICIUC MONICA
COLEGIUL ECONOMIC F.S.NITTI TIMIȘOARA

Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, senzorială, motrică, emoțională. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de frumos se comportă copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? Ce e mai important în a-l învăța pe copil? Ce metode folosesc părinții pentru a imprima copilului un comportament civilizată? Iată câteva dintre cunoștințele pe care trebuie să le învețe copilul de la părinți în cei 7 ani de acasă: deprinderile de autoservire, ordine, igienă, curățenie și de exprimare a propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, comportament decent și civilizată, adaptat contextului în care se află, limbaj corect, în toate formele sale: verbal, nonverbal, paraverbal, modul de a relaționa cu ceilalți oameni și cu mediul înconjurător, perseverență în realizarea unei sarcini, alegerea unei alimentații sănătoase. Normele de conduită civilizată se învață în familie. Școala și alte medii educaționale consolidează ulterior normele deja deprinse din familie.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Un copil „bine crescut” se comportă potrivit normelor sociale ale comunității. El respectă reguli. Dintre acestea amintim:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”. Întâlnim tot mai des la tinerii noștri expresia “bună”, care a înlocuit “bună ziua”, expresie care nu exprimă respect, dar este folosită din economie de timp.

- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul față de cei ce servesc masa.

- **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de

respect și demnitate. Va învăța că expresia “îmi pare rău” este mai profundă, mai sinceră decât cea de “scuze”, atât de des folosită în prezent, în jurul nostru.

• **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Bibliografie:

1. Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
3. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
4. www.copii.ro
5. www.scribd.com
6. www.didactic.ro
7. www.desprecopii.com

EDUCATIA IN FAMILIE CEI SAPTE ANI DE ACASA!

PROF. ALBASTROIU IVONA
LICEUL "CONSTANTIN BRANCOVEANU" HOREZU

Familia are un rol esențial în educația copilului. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului pentru că știm că „există evenimente care-și pun pecetea asupra mentalității individului”, respectiv a copilului.

Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă (doar în cazul unui sistem nervos foarte puternic asistăm la formarea unui spirit anarhic în familie și societate); părinții care-l vor răsfăța vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu (unii ajung delicvenți); părinții care denotă inconsecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale.

Părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. „În educația copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înșine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, și, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinților obțin exact efectul contrar.”

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!”, „Când va merge la școală, se va cuminti”, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. „Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice.. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să

creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.

Bibliografie:

Psihologie generală, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996, p. 36.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. ALBERT CSILLA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT LUNA DE SUS

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului",

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei.

Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el.

Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Este foarte important recunoașterea greșelilor . „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

În concluzie, precizez importanța celor șapte ani de acasă, prin faptul că aceștia sunt punctul de plecare în educarea corectă a copilului, care îl va însoții pentru tot restul vieții.

Bibliografie:

- Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București;
- Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ALBU EMILIA
LICEUL TEHNOLOGIC IORDACHE GOLESCU-GĂESTI
JUD. DÂMBOVIȚA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții,

obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (‘‘Părinți străluciți, profesori fascinanți’’ Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale ‘‘părinților buni’’ și cum trebuie transformate ele de către ‘‘părinții inteligenți’’:

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

‘‘Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?’’ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia ‘‘Cei șapte ani de-acasă’’ definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată ‘‘culmea achizițiilor’’, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

FACULTATEA ...CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ALDEA COSMINA-VALERIA
ȘC. GIMNAZIALA "REGINA MARIA", CURTEA DE ARGES

Această vorbă populară poate să pară unora desuetă, însă eu tot cred în adevărul că acești ani de acasă sunt fundamentul educației noastre.

Toate cărțile pentru copii ne arată discret de când începe adevărata noastră formare.

Mă gândesc cu nostalgie la personajul eponim Piciul, al lui Alphonse Daudet. Ce a învățat el în cei șapte ani, în familia sa? Prima învățătură deprinsă este aceea că o familie trebuie să rămână împreună, iar dacă viața este aspră și îi desparte pe membrii ei, fiecare trebuie să se căzneasă într-un fel sau altul, să o reunească. Bietul frate, Jacques muncește din răsputeri, aproape zi-lumină ca să aibă grijă de Piciul rățacit, atras de mrejele risipei, ale prietenilor trădători, ale unei femei risipitoare și nepăsătoare. Piciul a înțeles mult prea târziu că Irma Borel este la polul opus doamnei Eyssette, mama lui, rămasă oarbă de atâta plâns, căci și-a pierdut fiul abate, apoi pe minunatul Jacques, răpus de faptul că și-a asumat grijile tuturor.

Cu siguranță, în cei șapte ani de acasă, Piciul a aflat cum ar trebui să fie prietenii. Însă copilul nu a fost foarte receptiv, întrucât a căzut foarte ușor pradă neprietenilor (mă gândesc la Roger, maestrul de scrimă, care s-a folosit de bietul Pici ignorant, băgându-l în tot felul de încurcături, folosindu-se de numele său și târându-l în noroiul bărfelor). În schimb, minunatul abate Germane, se dovedește discretul și fidelul prieten desăvârșit.

În cei șapte ani de acasă, învățăm să avem un vis. Visul fraților din cartea lui Alphonse Daudet este să reclădească căminul.

Visul copiilor de altă dată era ca seara să se poată găsi toți la masa mică și rotundă cu pâine, cu tată și mamă, cu stele deasupra. Aproape că azi nici nu mai știm ce vis au copiii, iar părinții nu au răgaz să îi întrebe, măcar în joacă, care e visul lor. Părinții și timpul nu mai au răbdare să ne asculte dorința.

Toți școlarii din cartea lui Grigore Băjenaru, CIȘMIGIU & COMP., știu de la vârsta preșcolară că vor să fie foarte buni într-un liceu de renume din București- "Gheorghe Lazăr". Grație formărilor de bază din copilărie, ei știu să fie solidari, să se sprijine, să își asculte păsurile. Mă gândesc cu emoție la momentul când unul dintre colegi- Pârveu Dumitru- trebuie să părăsească școala pentru că nu are bani de taxă. Dar colegii au făcut chetă și au ajutat pe băiatul de tâmplar, Pârveu Dumitru, să rămână în continuare elev la Gheorghe Lazăr.

Lăzăriștii tocilari și inteligenți își permiteau cu discreție și rafinament să ia în răs penibilul, nu tolerau lașitatea și trădarea. Visul lor a fost să își păstreze intacte amintirile de școlari. Astfel că, la 20 de ani după terminarea liceului, împreună cu dirigințele lor, strigă „prezent". Foștii lăzăriști sunt avocați sau doctori. Alții nu au venit la ora de dirigenție, pentru că, bravii de ei, au rămas stindarde vii în pământul țării, pârjolit de război.

Așadar, tot în primii ani ai formării noastre, deprindem învățături despre curaj, credință și iubire de țară. Apoi, dorul nostru de țară se înfiripă mai adânc în mintea noastră ascultând o doină din bătrâni sau cântecele despre țară interpretate de Tudor Gheorghe.

Eu cred că cei șapte ani de acasă sunt pentru noi steaua lui David, simbolul cel mai cunoscut al poporului evreu. Știm cu toții cele două triunghiuri echilaterale încrucișate care în timpurile vechi protejau oamenii de forțele răului. În mistica evreiască se credea că o stea apare pe cer când se naștea cineva.

Tot în prima noastră copilărie, bunicii și părinții ne învață că totul se obține cu trudă și credință. Eu am văzut mereu pe bunii mei închinându-se la începutul și la terminarea lucrului. Sfântul Ioan Gură de Aur, ne atrage atenția, vorbind despre mântuirea lui Rahab, o femeie ușuratică, că nu doar cuvintele ei au făcut-o să fie mântuită, ci atitudinea ei față de Dumnezeu. Nu întâmplător, Noul Testament o așează pe această Rahab în rândul patriarhilor.

Am văzut pe bunii mei împlinind cu grijă soroacele celor duși dintre noi. Tot așa a făcut și Vitoria Lipan, care a plecat cu fiul său, Gheorghita, să îplinească datinile din moși-strămoși. Sfântul

Grigorie de Nazians spune despre mama fraților Macabei- mama plină de demnitate acestor mulți și curajoși atleți ai virtuții, minunată discipolă a legii. Ea încurajează pentru victorie(vorbim despre masacrul lui Antioh împotriva poporului evreu din Palestina).

Consider că piatra de rezistență a formării noastre în cei șapte ani de acasă o va reprezenta felul nostru permanent de a ne purta cu cei din jur. Indiferent de locul social pe care îl vom ocupa, să nu uităm de modestie, de empatie, de dorința de a rămâne lucizi și verticali în opțiunile noastre. Să trudem în propria formare cum au trudit sfinții pustiurilor, oamenii câmpurilor copleșiți de soare, soldații anonimi rămași sub glia țării, păsările cerului în zborul spre soare, profeții necrezuți. În definitiv, putem să fim din toate câte puțin și cu încredințarea că purtăm pe umeri aripile unui vis, despre care am aflat în cea dintâi copilărie.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ” (STUDIU)

**PROF. ALDEA DENISA, PROF. ISTORIE-GEOGRAFIE
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIACONU CORESI” FIENI**

Sintagma „cei șapte ani de acasă” este o expresie atât de des folosită, încât avem impresia că și-a pierdut, pe undeva, adevărata semnificație. În accepțiunea tuturor, „cei șapte ani de acasă” reprezintă acele reguli de comportament pe care le dobândim în primii ani de viață.

Am considerat interesant și util să realizez acest studiu în rândul elevilor mei, pe tema semnificației expresiei „cei șapte ani de acasă”. Au răspuns cu promptitudine, elevii claselor V-VIII, cărora le mulțumesc și îi îndemn să nu uite motto-ul activității noastre: „Dacă nu putem face binele, măcar să încercăm să nu facem rău”(N. Steinhardt).

În rândurile următoare, se regăsesc unele dintre ideile exprimate de copii:

Luca P. cls. a VIII-a: „...această expresie caracterizează primii ani din viața noastră. În acești ani învățăm cum să ne comportăm, cum să vorbim...eu, personal, nu vreau să se simtă nimeni „prost” în jurul meu... mai am mult de lucru la capitolul bune maniere...”

Floriana D. cls. a VIII-a: „...consider că este foarte important să fim educați și să-i respectăm pe cei din jur, să fim politicoși și amabili...”

Eduard L. cls. a VIII-a: „...în opinia mea, cei șapte ani de acasă sunt importanți pentru toată viața. Părinții te învață să devii un om bun și să mergi pe drumul cel bun...”

Toyn P. cls. a VIII-a: „cei șapte ani de acasă...un alt fel de a spune bunsimț”

Ana-Maria-Alexandra S. cls. a VIII-a: „eu cred că e vorba de respect...față de noi înșine, față de ceilalți, este vorba despre cum am fost educați de părinții noștri și de cât de mult am luat în considerație sfaturile lor...”

Cristina Maria A. cls. a VIII-a: „important este, întotdeauna, să fii respectuos și manierat, să știi cum să vorbești, pe ce ton, cum să relaționezi cu ceilalți....să recunoști când ai greșit, să fii responsabil!”

Ștefania C. cls. a VIII-a: „...în primii șapte ani de viață petrecem mai mult timp cu părinții, ei ne sunt primele modele și îi imităm...”

Mihnea H. cls. a VIII-a: „această expresie este folosită pentru a defini bunulsimț și educația primită în familie, modestia și omenia de care avem nevoie toată viața...”

David P. cls. a VI-a: „Comportamentul nostru este oglinda părinților, educația primită în cei șapte ani de acasă ne definesc pe noi fiecare în parte ca viitori adulți, sinceri, onești, optimiști și încrezători...”

Andreea N. cls. a VI-a „în primii ani de viață ne însușim reguli, norme de comportament și cele trei cuvinte care definesc un comportament demn: binele, adevărul, frumosul...”

Sorina P. cls. a VI-a „pentru mine, cuvintele-cheie sunt: disciplină, educație, școală, familie, respect...”

Izabela N. cls. a VI-a „din păcate, copiii de astăzi nu mai dau dovadă de bunsimț...foarte mulți dau vina pe anturaj...și tot ce au învățat bun acasă nu mai folosesc...”

Denis C. cls. a VI-a „avem nevoie de cei șapte ani de acasă ca de aerul pe care îl respirăm, avem nevoie de oameni educați în jurul nostru, avem nevoie de bune maniere, de respect, de oameni așa cum vedem în unele filme: galanți, politicoși, atenți...”

Andrei M. cls. a VI-a „un om cu „cei șapte ani de acasă” nu minte, nu fură, îi ajută și îi respectă pe cei mai în vârstă, are răbdare, știe să poarte o conversație”

Rareș S. cls. a VI-a „este vorba despre părinți și copii, despre cei care învață și cei care se lasă învățați...”

Paul P. cls. a VI-a „în primii ani te pregătești pentru viață și viața ta de mai târziu depinde de cât și cum te-ai pregătit, cât ai învățat și ce vrei să faci cu „bagajul tău”

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. ALDEA GABRIELA
GRADINITA NR.8 MORENI

“Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților”

Valeria Mahok

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral, al personalității propriilor copii se menține toată viața. Cei șapte ani de acasă înseamnă imitație și învățare după modelul dat de părinți. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut.

Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații de către părinți, într-o atmosferă de dragoste, încredere și respect.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASA

PROF. MARIA GIZELA ALDICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIACONU CORESI”
FIENI, JUDEȚUL DÂMBOVIȚA

Educația din familie este esențială pentru formarea viitorului adult, normele de conduită deprinse aici contribuie într-o manieră decisivă la creionarea personalității copilului și apoi la devenirea sa.

Acasă, copiii învață din ceea ce observă, nu neapărat din ce li se cere să facă: atenți, deși par captivați de jocurile copilăriei, cei mici copiază comportamente, ajungând la un moment dat să se identifice ca temperament cu modelele lor: inutil să li se ceară să vorbească pe un ton calm, dacă adulții utilizează un ton ridicat și exemplele pot continua. Părinți educați înseamnă de obicei copii educați, însă uneori regulile se schimbă în sensul că cei mici, marcați de comportamente nepotrivite ajung să discearnă de la o vârstă fragedă ce e bine și ce nu și astfel încearcă să evite exact acele situații care într-o formă sau alta le-au rămas impregnate în memorie cu accente negative.

Copiii se cresc cu efort dar și cu dragoste, cu indulgență dar și cu strictete, cu reguli dar și cu capacitatea de a reacționa potrivit la toate transformările pozitive, toate acestea concretizate într-un singur cuvânt: echilibru. Atitudinea le comunică celor mici că sunt importanți, primesc confirmări din partea noastră sau infirmări. Încă de la o vârstă fragedă copiii se bucură văzând că sunt în atenția părinților, câtă fericire aduce astfel primul gângurit, primul pas, prima silabă, primul cuvânt. Impulsionați de atitudinea părinților cei mici învață să vorbească, să meargă, prima poezie, primul cântecel. Armonia din familie, comunicarea se răsfrîng asupra dezvoltării intelectuale: copiii învață la rândul lor să comunice și să folosească cuvintele auzite frecvent: mulțumesc, te rog, iarta-ma. Dacă adulții reacționează nepotrivit la o problemă, manifestându-se într-o formă agresivă, aceeași atitudine o vor împrumuta și cei mici, pentru că universul copiilor se învârte în jurul universului părinților. De aici sintagma “așa părinți, așa copii”.

Evident există situații când comportamentul copiilor este departe de modelul oferit, iar distanța dintre așteptări și realitate este copleșitoare și atunci ce rămâne de făcut? Orice părinte se simte uneori depășit și atunci nevoia de reinventare e tot mai stringentă: e nevoie de curaj și flexibilitate, de o atitudine dublată de umor și entuziasm, de pozitivitate din partea părintelui, fiindcă schimbarea de obicei, produce schimbare. Dacă există o problemă care persistă, este foarte important să fie monitorizată, să-i fie înțelese resorturile adiacente și să fie evitate concluziile de tipul “copilul meu e un mic tiran, e scăpat din mână, face ce vrea cu mine, sunt depășit de situație”. O astfel de atitudine se transformă într-o profeție sigură, cu efecte pe termen lung. Reacția pe care părintele o are la comportamentul copilului se numește încurajare, iar pentru copil este metoda sigură de captare a atenției.

În cei șapte ani de-acasă copiii învață ce le este permis și ce nu, cum să se comporte în medii diferite, învață respectul și buna cuviință. Totuși, există lecții pe care le asimilează printre rânduri, dar la fel de importante ca toate celelalte: gândirea pozitivă, bunătatea și răbdarea, învață să fie empatici și mai ales, învață autocontrolul.

Copilăria completată cu cei șapte ani de-acasă este o perioadă importantă care dă start în viață și fără de care toată construcția ulterioară ar fi nesigură.

CÂTE-N LUME ESTE MAMA?

ALEXANDRU CRISTINA

MAMA-I CÂNTEC,
MAMA-I DOR
MAMA-I APĂ DE IZVOR
MAMA-I FLOARE
MAMA-I SOARE
MAMA-I DULCE SĂRUTARE
MAMA-I BLÂNDĂ MÂNGÂIERE
MAMA-I FAGURE DE MIERE
MAMA-I HARNICA ALBINĂ
MAMA-I LEAGĂN PENTRU PUI
ALT CUVÂNT CA MAMA NU-I!
DE CINEVA M-AR ÎNTREBA VREODATĂ
CE-NSEAMNĂ MAMA PE ACEST PĂMÂNT
I-AȘ SPUNE CĂ A MEA E MINUNATĂ
ȘI O IUBESC ȘI-O VOI IUBI ORICÂND
I-AȘ EXPLICA CĂ MAMA-I STROPUL DULCE
E MIEREA FĂURITĂ DE PE TORT
E CÂNTECUL FRUMOS CE ÎȚI ADUCE
IUBIREA CALDĂ CE ȘI EU O PORT
MĂMICĂ DRAGĂ, ASTĂZI PENTRU TINE
NU AM AVERE CA SĂ-ȚI DĂRUIESC
DOAR CE-I MAI BUN PRIMEȘTE DE LA MINE
UN CALD, MĂREȚ ȘI DULCE:
TE IUBESC!

EDUCAȚIA CINEMATOGRAFICĂ ÎN ȘCOALĂ

ALEXANDRU TEODORA

Cinematografia are un rol deosebit în viața noastră deoarece influențează într-o mai mică sau mai mare măsură civilizația umană, pe plan spiritual, cultural, social, economic, politic etc.

Educația cinematografică este o formă de cultivare, de informare, un mod de relaxare și de a socializa cu ceilalți. Prin intermediul artei cinematografice sunt transmise mesajele și experiențele de viață ale personajelor ce pot fi utile în dezvoltarea personală a elevilor.

Filmul ca expresie artistică ne rafinează emoțiile și ne ascute gândirea. Prin film învățăm să ne cunoaștem mai bine, observăm ce ne fascinează, învățăm să înțelegem și să îi deslușim sensurile.

Prin activitatea pe care am desfășurat-o la clasă, mi-am propus să inițiez elevii în dobândirea unor cunoștințe de bază ale artei cinematografice, să le educ simțul gustului și gândirea critică, să îl înțeleagă și să îl discute.

În concluzie, cinematografia are o importantă deosebită atât pentru sufletul omenesc, pe care parcă îl mângâie și îi oferă speranță, cât și pentru cultură, pentru a ne aminti mereu unde și cine am fost, și cum ne putem dezvolta mai bine.

IMPORTANȚA CELOR „7 ANI DE ACASĂ”

PROF.ÎNV. PRIMAR ALUPEI DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 SĂVENI

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Familia a avut în toate timpurile un rol important în educația copiilor. În familie se dobândesc primele noțiuni despre morală, se imprimă copilului reguli și deprinderi, principii ce constituie fundamentul pe care se formează personalitatea omului matur.

Educația în familie are ca scop formarea unui om cu o dezvoltare multilaterală și armonioasă. Părinții sunt datori să crească copilul, să se îngrijească de sănătatea, educația, învățătura și pregătirea profesională a acestuia.

În cadrul copilăriei trebuie asigurate condițiile necesare procesului de “umanizare” a individului, de asimilare a naturii sale umane. Copilul se va „umaniza” în funcție de relațiile socio-afective și de formele de cultură pe care i le prezintă mediul familial. Familia îi propune copilului și „modelele umane” pe care el le va imita și de care, în același timp, se va diferenția. Sprijinindu-se pe strânselile relațiilor interpersonale și pe dependență afectivă și materială care-i leagă pe toți membri săi, familia are funcție: reglatoare, socializatoare și individualizatoare.

În mica copilărie, prin intermediul interdicțiilor formulate de către părinți, se asigură reglarea comportamentului copilului. Apoi, treptat, prin identificarea cu părinții, copilul preia și interiorizează interdicțiile și atitudinile acestora, ajungând să evite acțiunile nepermise nu numai de teama pedepsei, ci și pentru faptul că el însuși a ajuns să considere respectivele acțiuni ca nepermise. Copilul trebuie să simtă totdeauna că legea există atât pentru cei mici, cât și pentru cei mari, și că el trebuie să se conformeze unui anumit număr de reguli.

Familia este prima și cea mai importantă „școală” a relațiilor interpersonale, fiind în același timp și un loc de individualizare a personalității în formare a copilului. Mediul familial joacă un rol important în achiziționarea treptată, de către individ, a coerenței personale. Prin diferențele pe care le înmănușează, familia îi dă copilului cele mai mari șanse de a se defini pe sine, punându-i în același timp la dispoziție modelele la care să se poată referi.

Rolul tatălui, ca de altfel și al mamei, constă mai ales în a reprezenta pentru copii și un model, prin metodele educaționale pe care le promovează într-un climat socio-afectiv tonifiant și coerent, astfel încât să constituie un suport necesar pentru integrarea socială. Tatăl este un mediator între copil și societate și tocmai de aceea este important că el să ofere imaginea unei bune adaptări sociale. Pentru că cerințele și regulile impuse de tată să fie respectate, ele trebuie să fie ferme, fără însă că tatăl să aibă o atitudine „tiranică” față de copil.

Ca membru al familiei, copilul trebuie să fie iubit, să fie izvor de mulțumire și de bucurii pentru părinți, să fie condus și îndrumat. Familia constituie o adevărată școală a sentimentelor.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și

să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Bibliografie:

Stănciulescu E., Sociologia educației familiale vol. I, Iași, Ed. Polirom, 1998;
Jinga, I., Istrate, E., Manual de pedagogie, București, Editura ALL Educațional, 1998.
Popovici, D., Sociologia educației, Iași, Institutul European, 2003.
Stănciulescu, E., Sociologia educației familiale, Collegium, Iași, Ed. Polirom, 1998.

”CEI ȘAPTE ANI DE - ACASĂ”

**AMBRUS-SÁNTHA EDIT
PROF.ÎN ÎNV.PRIMAR**

Normele de conduită se învață în familie.Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Copiii trebuie să învețe cum să se comporte cu ceilalți.Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui lipsesc cei șapte ani de-acasă.

A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic.Familia este un mediu în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare,cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient.

Cei șapte ani de - acasă sunt anii de aur ai educației unui copil.Înconjurat de dragostea și protecția părinților,copilul învață bazele disciplinei,a încrederii în propriile sale forțe,învață regulile de bază ale respectului și primele noțiuni de socializare.

În cei șapte ani de acasă ,copilul învață ce este încrederea ,ordinea,și buna purtare.

Un copil care are cei șapte ani de acasă va ajunge adultul responsabil,educat,politicos,care știe să spună ”mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație ,atât în societate,cât și în viața particulară.

Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie ,prin exemple și argumente clare .

Purtarea copilului ,definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă ,nu este întotdeauna un lucru intenționat.Uneori ,cei mici nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută ,sau că nu este un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Deprinderile de comportament civilizată se învață în timp,printr-o atitudine pozitivă,evitând critica,pedepsele dure și devalorizarea copilului.Copilul își însușește deprinderi de autoservire,igienă,curățenie,limbaj corect,respectarea celorlalți și a mediului înconjurător,altruismul,cooperarea,autocontrolul,recunoștința,spiritul de echipă etc.

Nu este indicat să îl lăsăm să facă ce vrea . Este necesar să fixăm limite și să amânăm recompensa imediată pentru a-i cultiva răbdarea.

Între 3 și 5 ani,copilul va deveni capabil să împarte jucăriile și va distinge între bine și rău.

ÎNVĂȚ DE ACASĂ, DESPRE VIAȚĂ!

PROF. AMZA OANA
GRĂDINIȚA CU P.P.NR. 3,
DROBETA TURNU SEVERIN

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună *mulțumesc!*, *te rog!*, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

LEAOTĂ ANA-DANIELA LICEUL TEORETIC „NICOLAE IORGA” – BUCUREȘTI, SECTOR 1

Expresia „cei șapte ani de acasă” este foarte des folosită de majoritatea oamenilor, întrucât ea exprimă într-o mare măsură viitorul adult.

Educația de bază este dată de către familie și ulterior șlefuită de către școală. În mediul familial, copilul învață primele reguli de politețe, cum să se comporte în diferite situații, cum să se îngrijească etc. Acesta își îmbogățește limbajul, se dezvoltă emoțional, știe cum trebuie să relaționeze cu alți copii. Toate aceste elemente vor contribui la creșterea armonioasă a copilului.

Totuși, în zilele noastre, cei mici petrec din ce în ce mai puțin timp în sânul familiei. Din diferite cauze (lipsa banilor, mențierea unui job bine plătit), părinții aleg, de cele mai multe ori, o soluție de compromis: aceea de a-și duce copilul foarte devreme la creșă/ grădiniță. Consider că nu ar fi acesta un lucru atât de rău, dacă ar petrece timp echitabil și cu părinții. Din nefericire, un copil ajunge să stea în alt mediu și zece ore pe zi, în vreme ce, alături de familie, petrece din ce în ce mai puțin timp de calitate.

Copilul trece prin diferite etape de dezvoltare, de la naștere, până va atinge maturitatea. Spre exemplu, la un an, încep să se intensifice crizele de personalitate, acesta își dorește să fie în centrul atenției, să primească, atunci când vrea, tot ce vrea. Numai un părinte îl poate face să depășească aceste momente, explicându-i cu blândețe că trebuie să aștepte, transformând chiar din aceste momente răbdarea într-o virtute.

Între un an și trei ani, copilul este într-o explorare permanentă. Este timpul când curiozitatea sa poate fi dusă la extrem. Un părinte trebuie să-l încurajeze foarte mult, chiar dacă acest lucru îi poate da multe bătăi de cap.

Între trei și patru ani începe să-și însușească și să folosească frecvent cuvintele magice: „te rog”, „mulțumesc”, formule de salut și alți termeni ce țin de regulile de politețe. Copilul devine un bun imitator al părinților.

Între cinci și șase ani, copiilor li se conturează obiceiurile de rutină matinală (trezit, spălat pe față și dinți, înviorare, luat micul dejun). În jurul acestei vârste, un copil devine foarte responsabil, deoarece merge pentru prima dată la școală, începe clasa 0. Practic cei șapte ani de acasă, sunt numai șase în prezent.

Sunt de părere că trebuie urmați niște pași foarte importanți pentru a dobândi o educație încă de mic: în primul rând trebuie să fim exemple pentru copii, mai ales că un copil imită ceea ce observă în familie. Din ce în ce mai mulți părinți ocupați oferă „pe tavă” copiilor telefoane sub pretextul „îi dau o ocupație”. Este grav că se întâmplă acest lucru. Mulți copii practic nu mai știu să se joace unii cu ceilalți, să relaționeze, să fie competitivi în jocuri sportive. Li se servește „ocupația” de a sta cât mai mult timp cu ochii într-un ecran, uneori nici nu contează ce se află în jurul lor. De cele mai multe ori, își văd părinții sau apropiații făcând același lucru. Exemplul pe care ar trebui să-l dăm noi, adulții, ar fi să facem o plimbare de familie, în parc, cu bicicletele, o drumeție la munte sau la țară etc. Astfel, vom avea ocazia de a identifica o mulțime de factori necesari în dezvoltarea copilului.

Al doilea pas ar fi acela de a-i stabili reguli. Copilul trebuie încurajat să exploreze, dar totodată trebuie să evităm să-i spunem „NU” (nu ai voie, acolo nu), ci, mai degrabă, să-i explicăm ce se întâmplă dacă va face acel lucru nepermis.

Părinții au o mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților conceptele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta să devină niște adulți responsabili.

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. PSIHOPEDAGOG BORCAN ANIȚESCU ANA-MARIA
C.S.E.I CONSTANTIN PUFAN
DR.TR.SEVERIN

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebă ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatiche, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții

trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să- i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba- Oarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba,

pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești, să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

BIBLIOGRAFIE:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
3. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
4. www.copii.ro

EDUCAȚIA, ELEMENT CONSTITUTIV AL PERSONALITĂȚII COPILULUI ÎNCĂ DIN PRIMII ANI DE VIAȚĂ

PROF. ANAMARIA - LAURA BĂZU,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘTEFAN MICLE, FELEACU

Auzim tot mai des faptul că, din punctul de vedere al părinților, școala cu toată componența ei (personal didactic sau nu) este responsabilă întru totul de educarea elevilor. Această idee nu este omniprezentă în cadrul tuturor școlilor, însă se accentuează tot mai mult.

Noutatea este că părinții care nu au suficient timp pentru supravegherea propriilor copii trebuie să găsească un responsabil. Nu se conștientizează faptul că educația din primii ani de viață, de care cei mici au parte în familie pe parcursul copilăriei, își pune amprenta pe definirea în bună măsură a viitorului adult.

Conform studiilor psihologilor copilul învață, în primii ani prin imitație reguli de politețe, limbaj care să-i permită să comunice eficient și multe alte elemente constitutive educației. Astfel, toate acestea sunt copiate de la adulții care îi înconjoară cel mai mult în mediul familial. Apoi grădinița și, mai târziu, școala contribuie la formarea copilului încercând să sprijine aspectele pozitive de-a lungul primilor ani de viață, însă nu îl educă întru totul așa cum se subînțelege în perspectiva unora.

Perspectiva rousseau-istă a dezvoltat mai multe puncte de vedere în înțelegerea educației, însă cel mai important este aspectul biologizant prin care se stabilește că educația este determinată genetic, și că astfel, toate influențele părinților își lasă amprenta pe termen îndelungat¹. Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, să nu uităm că educația începe din prima zi de viață a copilului. Toate scuzele ulterioare cu privire la micuț, cum ar fi „nu înțelege încă”, „e prea mic” sunt menite să ascundă greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului, mai apoi adăugându-se acuzațiile aduse școlii (constantul vinovat până mult mai târziu).

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În momentul în care un copil ajunge la vârsta la care trebuie să meargă la grădiniță, pentru a se putea integra într-un mediu social mai ușor, părinții trebuie să aibă grijă cu privire la formarea lui de până atunci. Bazele educației sunt în mâinile lor; ei sunt unealta care modelează propriul copil; dacă ei conștientizează adevărata importanță a influenței lor, atunci copilul are mari șanse să se integreze într-un grup mult mai repede.

În anii ce urmează (învățământ preșcolar și școlar) educația se împarte între dascăli și părinți, însă nu revine cu desăvârșire celor dintâi. Aproximativ jumătate din timp și-l petrec în continuare în mediul familial și jumătate la școală, ceea ce înseamnă că ambele influențează într-o anumită măsură, dar nu că școala îl educă definitiv într-o anumită manieră.

Flexibilitatea în abordare și gradul de înțelegere din partea părinților este din ce în ce mai scăzut pe considerentul de a nu se mai simți responsabili pentru neglijența propriilor copii: „Când vine vorba despre educație, tendința este de a privi înspre școală și cadrele didactice ca factori principali de influență. Cu toate acestea, specialiștii în educație pun accent pe rolul părinților de a-i forma și influența pe copii încă din primii ani de viață, de când încep să învețe respectul față de sine. Ulterior, valori precum onestitate, curaj, toleranță, cinste, bunătate sau spirit civic sunt cultivate întâi în familie și abia apoi în școală”².

Bibliografie:

¹ <https://iteach.ro/experiencedidactice/ganduri-educatia-de-ieri-si-de-azi>

² <https://republica.ro/scoala-n-o-sa-va-zeduce-copiii-daca-dumneavoastra-nu-faceti-asta-mai-intai-in-familie>

<https://iteach.ro/experiencedidactice/ganduri-educatia-de-ieri-si-de-azi>

<https://republica.ro/scoala-n-o-sa-va-zeduce-copiii-daca-dumneavoastra-nu-faceti-asta-mai-intai-in-familie>

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

SĂLĂVĂSTRU, D., (2004), *PSIHOLOGIA EDUCAȚIEI*, EDITURA POLIROM, IAȘI.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

BIBLIOTECAR ANCA ANGELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ, NR.3 LUPENI, JUD. HUNEDOARA

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitori prin formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un exemplu la școală.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane, ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos, „Nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori norme de politețe.

Această expresie „Cei șapte ani de acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente, atitudini, acumulate în primii ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare, de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

Mai putem spune că educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta, să devină un oameni respectoși și demni de respect la rândul lor.

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne imaginăm un copil bine crescut care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Mai putem adăuga că educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca în relațiile cu cei din jur, de cât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Dar educația primită în cei șapte ani de viață depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinte, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Cei șapte ani de acasă cuprind și o anumită învățătură pentru viață. Pentru mulți, cultura înseamnă acumularea unui bagaj de cunoștințe teoretice în diferite domenii în care pot prinde un post de răspundere în cadrul societății. Am întâlnit persoane renumite prin cultura lor și care m-au dezamăgit datorită viciilor pe care le aveau în public sub pretextul că lor le este permis orice. Când cultura nu te ajută să pui frâu viciilor, să-ți pui ordine în viață, să respecti pe aproapele tău indiferent de poziția socială sau culturală, într-un cuvânt să fii om, la ce-ți folosesc cunoștințele? Cultură fără morală? Cultura, în întregul ei înseamnă acumularea unor cunoștințe prin care îți întărești puterile fizice și psihice spre a stăpâni ființa umană, în totalitatea ei și a încerca să o dirijezi spre a atinge cotele cele mai înalte ale desăvârșirii, ale sfințeniei.

BIBLIOGRAFIE

<https://www.didactic.ro/materiale-didactice/cei-7ani-de-acasa>

<https://www.didactic.ro/materiale-didactice/referat-cei-sapte-ani-de-acasa>

<https://www.didactic.ro/materiale-didactice/cei-7-ani-de-acasa-referat>

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

BUNELE MANIERE SUB INFLUENȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. LILOF ANCA VIOLETA
COLEGIUL ECONOMIC “ION GHICA”, BRĂILA

Statutul elevului, drepturile copiilor și alte legi ce privesc în mod direct o educație corectă, egală și fără discriminări sunt elemente ce conduc la imaginea unei generații viitoare cu principii și valori morale sănătoase.

Vrem să credem că cele spuse mai sus sunt adevărate și ne străduim să punem în practică tot ceea ce se impune, contrar a ceea ce am învățat sau trăit noi, generațiile anterioare.

Astfel, tiparul clasic al tânărului “de altădată” dispăre în negura timpului fiind înlocuit cu succes de o generație ce are libera alegere în tot ce înseamnă valori sau principii considerate cândva baza educației. Luând în calcul influența mediului din care provine, a structurii individului și educației primite, tindem să credem că această libertate asumată contribuie eficient la dezvoltarea individului. Cu toate acestea, dacă întrebăm tinerii sau urmărim pur și simplu anumite situații din viața lor, realizăm că nu știu și nu aplică norme simple ce țin de etichetă, de repere morale, de un cod al bunelor maniere, de cei șapte ani petrecuți în sânul familiei. Pornind de la vestimentație, muzică, atitudine sau cultură și religie, reperele tinerilor pot fi construite luând în calcul talentul, abilitățile, dorința de dezvoltare dar și o oarecare disciplină, bun simț, moralitate, discernământ.

Codul bunelor maniere, carte de căpătâi cândva, se află acum pe un raft prăfuit de timp, neluată în seamă decât ocazional de către vreun dascăl „învechit”. Privind lucrurile sub acest aspect, e necesar a evoca faptul că ceea ce cultivăm astăzi vom culege mâine, iar amintita libertate se poate transforma într-o carte de vizită mai mult sau mai puțin interesantă. Câți dintre tinerii de astăzi știu că în restaurant intră prima dată bărbatul și nu femeia, sau că tutuirea unei persoane se poate face doar cu acordul acesteia. Dar, câți știu că în situația întreruperii unei convorbiri telefonice, cea care revine cu apelul este persoana care a sunat prima dată sau că, la masă, coatele nu vor fi niciodată așezate pe blatul mesei pentru a nu stânjeni persoanele alăturate, a nu crea disconfort în servire sau a nu destabiliza mobilierul în sine.

Chiar dacă societatea de astăzi se dorește a nu fi îngrădită de reguli, tocmai acestea ne pot conduce de cele mai multe ori la reușită. Ținând cont de faptul că perioada celor șapte ani de acasă se diminuează continuu, o oră pe săptămână de bune maniere, de reguli neimpuse ci doar amintite sau sugerate, o oră introdusă cumva în programa școlară, ar determina cu siguranță o armonie între comportament și etică, între frumos și moral la copil și adolescent, la adultul de mâine. Până atunci, rămâne la latitudinea cadrului didactic diriginte frecvența cu care abordează acest subiect, în orele puse la dispoziție sau extracurricular, ori de câte ori consideră că se impune. Modul de abordare, însă, face diferența.

Bibliografie:

Marinescu Aurelia, „Codul bunelor maniere astăzi”, Editura Humanitas, 2017

<http://www.anidescoala.ro>

ROLUL CLIMATULUI FAMILIAL ÎN CEI 7 ANI DE VIAȚĂ AI COPILULUI

**PROF. ÎNV. PREȘ. ANDONE VALENTINA CAMELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 308, BUCUREȘTI**

Schimbările profunde din societatea modernă au produs modificări substanțiale și la nivelul vieții de familie. Din ce în ce mai mulți, atât bărbații cât și femeile participă la o viață socială mult mai intensă. În plus, prin natura profesiilor practicate de bărbați, tații sunt mai puțin prezenți în viața copiilor. Dacă „armonia familială este constant menținută la cote de normalitate, împărțirea atribuțiilor între părinți, în ceea ce privește creșterea și educația copiilor apare ca ceva firesc. Dacă echilibrul marital a fost perturbat, problemele de ordin educațional nu vor întârzia să apară”. Din cercetările efectuate în rândul părinților, s-au desprins că principala cauză a perturbării vieții de familie se datorează schimbărilor din societate care au determinat modificări în viața personală, aproape în toate categoriile de profesioniști. Schimbările în viața profesională, ca urmare a dinamismului economic, au determinat schimbarea profesiei ori a locului de muncă la distanțe mari de domiciliu și, în felul acesta, în special tații lipsesc mai mult din viața copiilor. În unele cazuri mama sau tata, sau ambii părinți lucrează în străinătate, iar copiii sunt lăsați în grija rudelor sau bunicilor. În felul acesta, întâlnirea părinților cu copiii a devenit ocazională.

Caracteristicile societății moderne au imprimat vieții de familie propriile ei sensuri: ritm alert în desfășurarea evenimentelor economico-sociale, instabilitate în viața profesională și, astfel relațiile familiale au fost mult perturbate, de aceea numărul părinților care supraveghează creșterea copilului este în continuă scădere, tocmai în stadiile care preced școlaritatea.

Primii 7 ani de viață sunt caracterizați de un ritm rapid de creștere, de transformări neurofiziologice și ar impune, în mod corespunzător, organizarea rațională a influențelor educaționale necesare dezvoltării psihice. Autoritatea părinților este cea mai elocventă expresie a tipului de relație părinți – copii. Anumite întrebări se impun: ce tip de autoritate reprezintă tatăl, ce tip de autoritate reprezintă mama? Prin ce mijloace își exercită părinții autoritatea față de copii? În general, tipul de autoritate parentală se apreciază după mijloacele prin care este impusă în rezolvarea problemelor cotidiene, a conflictelor, a oricărui eveniment și a întâmplărilor din viața copiilor. Potrivit tradiției, tatăl reprezintă autoritatea supremă în familie. Sunt însă și excepții. În numeroase familii mama are mai multă autoritate. Indicele valoric în această privință este gradul de credibilitate, de ascendență, pe care îl are unul sau celălalt părinte. Părinții, în calitate de primii educatori ai copiilor impun respect, stimă, iubire profundă, prin superioritatea conduitei lor. Dacă în fața unei greșeli grave, comisă de copil, tatăl se manifestă ca un bun sfătuitor, acordându-i încredere, sugerându-i soluții acceptabile ca valoare morală, în raport cu vârsta și cu particularitățile psihoindividuale, atunci se va crea climatul necesar cultivării sincerității, a răspunderii față de propriile fapte. Practica educațională dovedește că nimic din ceea ce îl inconjoară pe copil nu are o mai puternică forță decât afecțiunea, ca element distinctiv al ambianței necesare dezvoltării puiului de om. Cele mai frumoase raționamente și cele mai nobile sfaturi nu fac cât un gest de mărinimie, de iubire și respect.

În teoria pedagogică, precum și în practica educațională, noțiunea de dragoste nu poate fi gândită decât împreună cu noțiunea de exigentă. Actul pedagogic, fie în grădiniță, fie în familie evoluează pe cadranul dragoste – exigență, autoritate – încredere, respect – afectivitate. Hotărârea cu care trebuie impuse regulile morale nu trebuie să fie înțeleasă ca autoritate, ci ca mobilizare progresivă a efortului de a săvârși fapte demne de laudă, oferindu-i copilului posibilitatea de a-și dezvălui întregul potențial. Nu teama de pedeapsă trebuie să-l determine pe copil la acțiune, ci plăcerea de a îndeplini o sarcină, de a se bucura de aprecierea celor din jur și de a se afirma ca personalitate.

În concluzie, noi adulții trebuie să avem grijă cum organizăm primii 7 ani de acasă, astfel încât să formăm copilul de mâine.

Bibliografie

1. Linton , R., *Fundamentul cultural al personalitatii* , Ed.Stiintifica , Bucuresti , 1968
2. Kay , Kuzma , *Ascultarea de bună voie* , Editura Viață și Sănătate ,București , 2002
3. Sapiro,S.,Karen S.,*Cum devenim părinți mai buni*'' Editura Humanitas, 2003,

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

**PROF. ANDREI CRISTINA MARIANA,
COLEGIUL ECONOMIC „OCTAV ONICESCU” BOTOȘANI**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne referim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărăuia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologilor, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul mic nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Este bine să-l încurajăm să se exprime, să-l lăsăm să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologilor, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Cel mai important este să nu uite că și adulții greșesc uneori.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INVATAMANT PRESCOLAR ANDREI ELENA-ANCUTA GRADINITA CU P.N. IACOBENI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE – ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR ANDREI GEORGETA

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care un copil o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului până când acesta merge la școală. Un copil care știe să salute, să spună mulțumesc și te foga frumos, care se comportă cuviincios cu adulții, dar și cu cei de vârsta lui, putem spune despre el că este un copil bine crescut, care are cei șapte ani de acasă.

Realitatea este că nu prea mai există cei șapte ani de acasă, în contextul în care copiii sunt incluși în diverse forme de educație încă de la vârste foarte mici, dar rămâne ideea de la baza acestei expresii, că normele de conduită se învață din familie pentru că acolo copilul își petrece cea mai mare parte a timpului. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, de cele mai multe ori prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar primii ani ai copilăriei sunt importanți în conturarea și achiziția comportamentelor sociale corecte. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

De foarte multe ori, în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane sau a unui copil ne gândim că nu este educat, nu este politicos – ”nu are cei șapte ani de-acasă”, considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme sau reguli de politețe, în special. Această expresie definește însă toate cunoștințele, deprinderile, comportamentele și atitudinile primite în primii șapte ani de acasă. Copilul este pregătit să primească informații și de aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Pentru mine cei șapte ani de acasă înseamnă mai mult reguli de bun simț, de igienă, de respect pe care un copil trebuie să le învețe de la părinți, până să meargă la școală. Iată câteva exemple de reguli de bun simț care trebuie respectate de toate persoanele indiferent de vârstă:

1. Să asculte pe cineva când vorbește;
2. Să nu vorbească cu gura plină;
3. Să se spele pe mâini după ce a folosit toaleta, înainte de masă....sau când vin de undeva;
4. Să spună adevărul;
5. Să nu fie agresiv;
6. Să dea bună ziua/la revedere;
7. Să respecte pe cei din jur;
8. Să nu vorbească urât,
9. Să spună mulțumesc, te rog frumos;
10. Să se spele pe dinți seara/dimineța, ori de câte ori este nevoie.

De asemenea, părinții trebuie să le respecte mai întâi ei, pentru că nu este de ajuns doar să repete copiilor sau să îi corecteze, fara ca ei să fie exemplul lor de comportament, atitudine, limbaj. Părinții sunt modele pentru copiii lor. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă, dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau nu este suficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc în diverse ipostaze dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. La fel se întâmplă și atunci când părintele minte sau omite să spună adevărul pentru a ieși cu bine din unele situații, iar copilul este prezent. Va fi dificil ca el să înțeleagă de ce nu poate să facă același lucru și cu aceeași ușurință cu care o face mama sau tata, dacă vrea să ascundă ceva greșit.

Cea mai prețioasă recompensă, pentru a arăta unui copil când face o faptă bună sau a avut un comportament adecvat, nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei . De aceea, este important să îl laudăm și să îl dăm exemplu ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepselor sau în dezaprobarea unor comportamente neadecvate. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Pentru formarea unui comportament corespunzător al copilului este importantă relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți, realizează că aceștia îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face, percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Totodată, educarea

copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe încredere, iubire și respect, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier, îi dă curajul să recunoască dacă a greșit fără să îi fie frică de consecințe.

După ce ajunge la vârsta preșcolară și apoi la școală educația copilului se împarte între familie și profesorii din grădiniță/școală. Aceștia au menirea să corecteze acolo unde părinții au greșit, să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă (poate nu au frecventat grădinița și au lipsuri atât în ceea ce privește cunoștințele care ar fi trebuit însușite până în acel moment, cât și unele deprinderi, comportamente, atitudini) și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

” Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, pentru că acum se formează o persoană cu diverse aptitudini, deprinderi, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne comportăm noi părinții, ne preocupăm de educația și creșterea lor, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF.INV.PRIM. ANDREI MIRELA PAULA

Mediul în care copilul se dezvoltă psihic și fizic în primii șapte ani de viață se imprimă și se depozitează în interiorul acestuia ca o condiție de bază care îl va defini ca om pentru tot restul vieții. Cu alte cuvinte, primii șapte ani de viață pot fi numiți drept o „carte de vizită” sau un album a cărui file vor fi mereu răsfoite. Cei șapte ani vor fi decisivi în modul de integrare al copilului în societate, în modul de însușire a valorilor moral-civice.

În prima parte a celor șapte ani, copiii tind să imite tot ceea ce văd în jur, astfel orice activitate a părinților sau a persoanelor din jurul acestora are o mare influență și o consecință totodată. Părinții trebuie să știe că sunt precum o oglindă în fața copiilor lor, astfel stilurile parentale se reflectă în comportamentul copiilor lor. Părinții trebuie să fie responsabili, să conștientizeze că în fond ei sunt niște educatori.

În cea de-a doua parte a celor șapte ani, copilul începe să dea dovadă de independență, să-și dezvolte autonomia prin diverse reacții, unele mai bune, altele mai puțin bune. De exemplu: atragerea atenției prin opoziție, negativism, contradicere, imitare adulți prin preluarea unor cuvinte sau gesturi, creșterea gradului de maturizare în gândire sau comportament etc. Este de datoria părinților să managerieze aceste situații, astfel încât copilul să preia doar elementele corecte, necesare procesului de devenire ca persoană unică, independentă, funcțională.

Educația nu presupune o cursă în a vedea cât de repede scrie, citește sau socotește copilul. Primii șapte ani nu ar trebui dedicați scrisului și socotitului, cum pentru mulți părinți aceste lucruri par obligatorii. Mai degrabă, acești șapte ani ar trebui dedicați însușirii unor norme, reguli de comportament, formării unor deprinderi esențiale în demersul viitor al copilului.

Primele deprinderi de formare a personalității copilului în familie constituie suportul dezvoltării ulterioare. Totodată, în familie se dobândesc primele experiențe de cunoaștere și experiențe de viață. Familia este prima care contribuie la însușirea limbajului, la formarea deprinderilor de comportament, elemente esențiale pentru parcursul educativ al copilului din grădiniță. Climatul psihosocial, relațiile intrafamiliale, nivelul cultural al familiei sau nivelul socioeconomic reprezintă factori determinanți în dezvoltarea psihofizică a copilului. La grădiniță, copilul vine cu un bagaj bine definit pe care va construi mai departe și va adăuga alte și alte lucruri. Astfel, familia este un real suport al grădiniței.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este

considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Primele deprinderi de formare a personalității copilului în familie constituie suportul dezvoltării ulterioare. Totodată, în familie se dobândesc primele experiențe de cunoaștere și experiențe de viață. Familia este prima care contribuie la însușirea limbajului, la formarea deprinderilor de comportament, elemente esențiale pentru parcursul educativ al copilului din grădiniță. Climatul psihosocial, relațiile intrafamiliale, nivelul cultural al familiei sau nivelul socioeconomic reprezintă factori determinanți în dezvoltarea psihofizică a copilului. La grădiniță, copilul vine cu un bagaj bine definit pe care va construi mai departe și va adăuga alte și alte lucruri. Astfel, familia este un real suport al grădiniței.

În concluzie, precizez importanța celor șapte ani de acasă prin faptul că aceștia sunt punctul de plecare în educarea corectă a copilului și „cartea de vizită” care îl va însoți pentru tot restul vieții.

SPORTUL ȘI DISCIPLINA ÎN CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ANGHEL ADRIANA VERONICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CĂNUȚĂ IONESCU” URLAȚI

În cei „7 ani de acasă”, pe lângă educația afectivă și intelectuală oferită copiilor, părinții trebuie să le predea în funcție de vârstă lecția despre sport.

Sportul trebuie să facă parte din viața copilului încă din viața intrauterină, când prin exercițiile fizice ale mamei, el poate descoperi dragostea pentru mișcare.

Pentru o dezvoltare armonioasă și o viață sănătoasă, atât pe plan fizic cât și psihic a copilului, trebuie ca pe lângă un regim alimentar adecvat, cel mic să practice și să îndrăgească sportul care trebuie să fie în concordanță cu vârsta și constituția acestuia.

Prin sport, copilul își dezvoltă respectul față de ceilalți, disciplina, responsabilitatea, respectul față de muncă, spiritul competitiv, răbdarea, perseverența, orientarea pozitivă către ceilalți, formându-și un caracter frumos și echilibrat.

Datorită practicării unui sport individual sau de echipă în copilărie, atunci când vor devenii adulți, aceștia vor avea un caracter puternic, vor fi capabili să reacționeze constructiv la eșec prin căutarea unor soluții proactive și creative, le va crește stima de sine și își vor forma o imagine pozitivă.

La vârste mici trebuie practicate sporturi individuale în care să nu îi fie afectată încrederea în sine, prin trăirea unui sentiment de pierdere a unei „jucării”, iar bucuria să se manifeste deplin prin spiritual ludic al jocului.

Alegerea celui mai potrivit sport pentru copil este o misiune dificilă în care trebuie multă răbdare și înțelegere, deoarece acesta trebuie să coincidă cu dorințele și nevoile sale reale de dezvoltare în plan fizic și emoțional. De cele mai multe ori, sunt mai multe încercări în descoperirea sportului potrivit, dar dacă vrem să educăm ambiția de a performa și dacă vrem să construim o mentalitate de învingător care să îi spulbere teama de eșec indiferent de situațiile apărute la vârsta adultă, nu trebuie să abandonăm „lupta pentru sport”.

Sportul nu trebuie perceput de copil ca o obligativitate, ci ca pe o plăcere, ca pe o activitate zilnică, necesară pentru o viață sănătoasă și longevivă.

Părinții sunt primii profesori de educație fizică din viața copiilor lor. De acee de ei depinde dacă aceștia, atunci când vor devenii adulți, vor alege să deschidă o fereastră spre sănătate în timpul lor liber, sau să închidă o ușă pentru a trăi dependenți de tehnologia modernă, condamnați la o viață bolnăvicioasă, sedentară și lipsită de bucuria de a trăi .

Practicarea sportului are următoarele beneficii pentru copii:

- Dezvoltare fizică armonioasă
- Îmbunătățirea condiției fizice
- Corectarea și prevenirea deficiențelor fizice
- Este un stimulent pentru celelalte activități zilnice
- Ajută la socializare și bună-dispoziie
- Are rol în educarea spiritului voluntar prin respectarea disciplinei și regulilor jocului
- Ajută la creșterea randamentului școlar.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PREȘ. ANGHEL IONELA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „ȚARA COPILĂRIEI,
CĂLĂRAȘI

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fizice și sociale și au fost îndeplinite etapele întregului ciclu de creștere. Parintii sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de la aceasta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie să fie, menținerea sănătății, creșterea normală și calitatea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar pentru dezvoltarea fizică armonioasă înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă. Dar copilul nu este nevoie.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!”, „Când va merge la școală, se va cuminti”, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Numai de adăpost, hrana și haine, familia și casa reprezintă pentru copil și “școala primilor ani”, în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care vor fi definite ca om întreg, ca persoana cu statut social.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Bibliografie:

V. Coroi, M. Florescu, M. Ursache- 7 ani de acasă, Editura Medicală, București, 1968

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR IONICA ANGHEL ȘCOALA GIMNAZIALĂ "CĂPITAN AVIATOR CONSTANTIN M. CANTACUZINO" JILAVELE – IALOMIȚA

Toate procesele și însușirile psihice, așa cum le găsim la omul adult nu sunt gata constituite în momentul nașterii copilului. Aceste procese psihice urmează un drum de dezvoltare de la simplu la complex, de la inferior la superior.

La ce ne referim când spunem "cei șapte ani de-acasă"?

La educația pe care copilul o primește de la părinți, la un copil bine-crescut, la dobândirea unor bune deprinderi.

- deprinderi igienico-sanitare:

"Curățenia este mama sănătății"

Multe dintre problemele avute în viața de adult legate de sănătatea șubredă își au originea în primii ani de viață (o răceală puternică tratată superficial, o boală contagioasă transmisă copilului din neatenția părinților ce a făcut să lase urme nedorite asupra unor organe etc.).

În perioada celor "șapte ani de acasă" copilul trebuie să fie crescut într-o igienă perfectă, asigurată de părinți și familie. Astfel copilul își formează deprinderi de viață bazate pe respectarea normelor de igienă.

- deprinderi de comportare civilizată și de politețe. A fi politicos, înseamnă a avea o atitudine de respect față de semenii tăi : părinți, frați, bunici, cunoscuți și necunoscuți.

Politețea este cartea de vizită a unui om. Părinții pot forma aceste trăsături de comportament copiilor în decursul celor "șapte ani de-acasă"? Da. Prin exemplu lor personal, corectându-i cu răbdare abaterile pe care le observă, explicându-i de ce nu au fost politicoasă comportarea lui.

- deprinderi de ordine și curățenie

Părinții va învăța copiii să fie ordonați. Hainele nu se aruncă la întâmplare, ci fiecare obiect de îmbrăcăminte se așează la locul care i-a fost destinat: în cuier, pe umerșe, în dulap etc. Chiar și jucăriile odată folosite vor fi aranjate în ordine.

Pentru ca copilul să fie disciplinat și ordonat părinții trebuie să-i arate acestuia cum se procedează. Bazele disciplinei și ordinii se pun în timpul celor "șapte ani de acasă".

Cum se pun bazele?

- respectarea unui orar al activităților;
- fixarea și respectarea unui program al unei zile de lucru, de sărbătoare și de alte ocazii;
- supravegherea copilului în timpul activităților și a jocului pentru a interveni în vederea corectării greșelilor;
- folosirea unui ton blând;
- verificarea îndeplinirii cerințelor, aprecierea și chiar răsplătirea rezultatelor bune sau pedepsirea în cazul neîndeplinirii etc.;

Se aleg mijloace care se potrivesc copilului nostru cât și situației.

Copilul este ca un aluat fragil, dar care modelat de mâna îndemânică a părintelui, poate ajunge perfect.

Regula celor șapte ani de acasă se învață fără constrângere, prin comunicare, îndrumare și foarte multă răbdare. Progresele copilului sunt lente, iar familia are rolul cel mai important în formarea deprinderilor.

Pentru formare deprinderilor, este nevoie de voință și de timp, de concentrare mai mare din partea copilului la ceea ce are de făcut, ca, apoi prin exercițiu susținut, să se ajungă la automatizarea mișcărilor și exercitarea lor într-o anumită succesiune.

Un copil bine educat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, va fi sociabil, se va integra cu ușurință într-un colectiv de copii, dar și de adulți.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL MAMEI IN CONSTRUIREA CELOR 7 ANI DE-ACASĂ

ANGHELUS RALUCA

*„Pentru fiecare familie, bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul...
Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală”.*
Ion Vulcănescu

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume -omul de caracter”.

Mama... cuvântul primordial... întâiul rostit de micii copii și cel mai duios cântec din lumea toată... Mama e începutul tuturor lucrurilor, e izvorul din care toți ne tragem seva... E un amestec de

bucurie și tristețe, armonie și haos, mulțumire și esec, dar în special sacrificiu. Misiunea unei mame e una dificilă, pe umerii ei căzând toate greutățile unei familii. Ea e înzestrată cu o putere imensă, cu o răbdare nesfârșită, veghind neobosită la căpătâiul copiilor ei și ghidându-le pașii, drumul, viața.

Așa văd eu rolul mamei în viața unei familii și dacă studiem anumite opere ale literaturii române, dar și universale, aceasta e un din imaginile mamei. Această imagine a mamei, ca început al lumii o regăsim și-n concepția poetului Grigore Vieru: „Mama e începutul tuturor începuturilor”. Ea e privită ca o minune divină, oferită de Dumnezeu, fiind înzestrată cu darul de a zămisli viață. De aceea ,mama trebuie să posede un summum de calități, un ocean infinit de bunătate și iertare. În acest sens și marele scriitor francez H.de Balzac afirma: „Inima mamei e un adânc abis la capătul căruia găsești de fiecare dată iertare.”

Fiind vital pentru noi toți, personajul-mamă este foarte des întâlnit în literatura tuturor timpurilor.

Mara din romanul cu același nume a lui Ioan Slavici e femeia robustă , „cu obrajii bătuți de soare”, din punct de vedere fizic. E o femeie care își crește cei doi copii singură, pe Persida și pe Trică, numindu-i foarte des „sărăcuții mamei”. Ea este o femeie luptătoare, cumpătată, care dorește să-și ajute copiii să-și construiască viață mai bună, pentru a nu întâmpina dificultăți, așa cum a pățit ea însăși. Fiind o femeie ageră la minte, înțelege că mijlocul de a urca pe scara socială este banul, așa că își organizează viața în funcție de această „ putere” care, în opinia ei, deschide toate ușile. Dragostea imensă a Marei se observă din toate gesturile și acțiunile sale, canalizându-și toate forțele pentru a-și ajuta copiii să urce pe scara socială: „Am să te scot om, om cu carte, om de frunte, ca să nu fii ca tatăl tău și ca mama ta” , „copii ca ai mei, nimeni n-are...”. Mara e un personaj complex, ea reușește să corecteze destinul copiilor ei, devenind un „pater familias”, demnă de admirație.

Tot în seria mamelor dârze, bătaioase și cu spirit de sacrificiu, se înscrie și Vitoria Lipan din romanul Baltagul scris de M. Sadoveanu. Este mama singură cu doi copii, la fel ca Mara, care încearcă să fie un model pentru copiii ei. Munteanca Vitoria Lipan rămâne singură după ce soțul ei, negustor de oi, nu se mai întoarce din călătorie. Este o femeie simplă, credincioasă, dar în același timp și superstițioasă, căutând rezolvarea dilemei sale și la preot, dar și la vrăjitoarea satului. Este o fire aprigă, luptătoare, cu un ascuțit simț al dreptății și cinstei. E o fire organizată, un bun sfătuitor pentru copiii ei, dar în același timp e fermă, neabătându-se de la calea aleasă. Chiar și numele ei este unul semnificativ, însemnând biruință. Cu toate că este o fire tenace, ea trăiește un profund zbulucium interior, pricinuit de absența soțului ei. Criticul literar Perpessicius o compară pe Vitoria cu Antigona, încadrând-o într-un timp etern.

O altă mamă „celebră” din literatura română este Smaranda Creangă. Este prezentă pe pacursul „Amintirilor din copilărie”, deoarece ea a stat la baza formării povestitorului I. Creangă. Este o fire hotărâtă și fermă, bun organizator al activităților gospodărești. În amintirea lui Creangă, este o femeie blândă și bună care i-a oferit tandrețe și iubire în vremea copilăriei: „Așa era mama în vremea copilăriei mele, plină de minunății, pe cât mi-aduc aminte; și-mi aduc bine aminte, căci brațele ei m-au legănat când îi sugeam țâța cea dulce și mă alintam la sânu-i, gângurind și uitându-mă în ochii-i cu drag ! Și sânge din sângele ei și carne din carnea ei am împrumutat, și a vorbi de la dansa am învățat. Iar înțelepciunea de la Dumnezeu, când vine vremea de a pricepe omul ce-i bine și ce-i rău. Dragostea și prețuirea pentru mama sa îl face pe Creangă sa-i alcatuiască un portret mitic, conferindu-i acesteia o aură de basm, mama posedând puteri supraomenești. „ Smaranda Creangă e mama cumpătată care știe să-și alinte copiii și să se joace cu ei, dar în același timp e și aspră la nevoie, construind, astfel un echilibru în familie.

Așadar, din exemplele oferite mai sus, reiese bunătatea, dăruirea și capacitatea infinită de sacrificiu a mamei pentru copii.

Prin urmare, Mama înseamnă, echilibru și statornicie, ea fiind mereu acolo, așteptându-ne. Mama e prezentă în creațiile marilor scriitori deoarece binele și frumosul, adevărul și dragostea, toate izvorăsc din chipul, glasul și mâinile sale, redând astfel, fără efort vizibil, ordinea universală. Ea e cântecul dulce și blajin din copilărie, vocea aspră din adolescență, chemarea melancolică din maturitate și plânsul tremurat al senectuții.

Bibliografie:

Ioan Slavici, Mara, Ed. Steaua Nordului, Constanța, 2007

Ion Creangă, Amintiri din copilărie, Ed. Hyperion, București, 2011

M. Sadoveanu, Baltagul, Ed. Agora, 2006.

Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009

Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

FAMILIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: ANI IOANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "A.P. ALEXI", SÎNGEORZ-BĂI, JUD. B-N

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Cei 7 ani de acasa si comportamentul copilului

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Ce sunt cei 7 ani de acasa?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Responsabilitatea aruncata pe umerii parintilor?

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”.

Educatia primita in familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim.

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

STILURI DE PARENTING

PROFESOR: ANIȚESCU FLORINA MIRABELA
C.S.E.I. "CONSTANTIN PUFAN", DR.TR.- SEVERIN

Problematica rolului educativ al părinților și al raporturilor dintre părinți și copii a fost și continuă să rămână o temă importantă pentru psihologie, mai ales pentru psihologia dezvoltării, care a fost prioritară în a doua jumătate a secolului XX în atragerea practicilor educaționale parentale în aria investigației sale științifice. Revalorizarea acestei dimensiuni apare ca o consecință a schimbărilor produse la nivelul societății, care au generat evoluția contemporană a raporturilor intrafamiliale și implicit anumite schimbări la nivelul reprezentărilor sociale cu privire la copil.

Atitudinea față de școală nu constituie un aspect izolat, ea este expresia și rezultatul condițiilor generale de organizare a familiei. Acolo unde familia întâmpină probleme cu adolescentul, apare frecvent și o atitudine negativă față de școală.

Mai mult ca oricând, procesul educațional se confruntă cu problema capacității tinerilor de a deveni părinți. O generație sănătoasă fizic și psihic se naște în cotextul unui climat familial propice. Iubirea, maturitatea emoțională, comunicarea empatică, responsabilitatea, spiritualitatea înaltă sunt doar câteva dintre elementele acestui climat, constituind premise ale dezvoltării copiilor. Literatura de specialitate abundă în trimiteri biografice la lucrări și studii care evidențiază importanța familiei, în special a relației precoce dintre părinți și copil în dezvoltarea ulterioară, intelectuală, emoțională și socială a acestuia.

În același timp, este vehiculată o terminologie variată: "stiluri de parenting", "patternuri parentale", "practici parentale de creștere a copiilor", "modele de creștere a copiilor", "stil educativ al familiei", "atmosfera familială", "climat educativ" (familial), "tehnici de influență parentale" etc.

Pentru a realiza o activitate într-o anumită manieră, omul își orientează gândirea în direcția valorificării anumitor modalități, procedee și strategii, spre un anumit mod de *efectuare* acest fapt dă naștere stilului propriu.

Conceptul de "stil" este introdus în psihologie de A. Adler în sintagma *life style*, mai târziu, problema stilului devine o preocupare curentă a psihologiei științifice (mai ales în a doua jumătate a secolului XX). Dezvoltarea copilului are loc într-un anumit context, iar acest context influențează traseul dezvoltării fizice, cognitive, lingvistice, emoționale sau sociale.

Fiecare copil se naște într-o familie care dorește tot ceea ce este mai bun pentru propriul copil. Nișa (culturală) de dezvoltare a copilului cuprinde condițiile fizice și mediul, obiceiurile de îngrijire, concepțiile educaționale (obiectivele și scopurile părinților, credințele acestora), alături de înțelesul pe care îl acordă anumitor tipuri de comportament.

Atenția specialiștilor în ceea ce privește problematica stilurilor de parenting urmează același trend al combinării influenței individuale cu cea social.

Părinții diferă mult între ei. Stilurile de parenting nu sunt identice pentru toți părinții, întrucât nu toți părinții manifestă aceleași atitudini față de copiii lor. De asemenea, stilurile de parenting pure nu există în practică. Nu putem spune că unul dintre părinți manifestă unul dintre stilurile parentale în proporție de sută la sută.

Există, susțin cercetătorii, stiluri parentale predominante, care își pun amprenta asupra dezvoltării ulterioare a copilului.

Cealaltă dimensiune, controlul parental, numit și exigență, vizează comportamentele de disciplină impuse copilului. Ca urmare, din această perspectivă, există părinți care le impun anumite cerințe copiilor și își exercită controlul și părinți care se situează la polul opus.

Disciplinarea constă în impunerea unui ansamblu de atitudini și comportamente adecvate, având ca scop facilitarea adaptării la diferite situații și respectarea regulilor de conviețuire socială, reguli acceptate de societatea în care trăim.

Acest set de reguli trebuie învățate; nu se vizează obținerea unui anumit tip de comportament numai sub amenințarea pedepsei. Combinând aceste două dimensiuni, se pot distinge patru stiluri de parenting: parenting exigent, parenting autoritar, parenting permisiv și parenting neimplicat.

ROLUL JOCURILOR DE MIȘCARE ÎN FORMAREA CONCEPTULUI DE NUMĂR LA COPIII DIN GRUPA MARE

AUTOR: ANTAL ESZTER

Părinții au un rol important în formarea atitudinii pozitive față de matematică. Copilul observă în urma jocurilor matematice cu părinții că matematica poate fi distractivă. În urma cercetărilor mele am observat efectul benefic al jocurilor de mișcare la preșcolari de 5-6 ani în formarea conceptului de număr. Jocurile de mișcare contribuie la dezvoltarea mișcării, arată importanța ei și dezvoltă aptitudini cognitive. Una dintre principalele cauze pentru care am ales această temă este faptul, că mi se pare important să combinăm mișcarea cu dezvoltarea competențelor de matematică, iar pentru o consolidare mai eficientă este nevoie să începem acest lucru la vârste fragede.

Conceptul de număr și experimentele lui Jean Piaget

Esențialul conceptului de număr este permanența. Cinci totdeauna este format din $1+1+1+1+1$ și este independent de greutate, de arie, de volum sau de obiectele pe care le numărăm. (Mérei și Binét, 1970)

După teoria lui Jean Piaget **perioada preoperațională** (de la 2 ani la 6-7-ani) este definită printr-o gândire simbolică și intuitivă. Cuvântul *operație* se referă la acele procese, care sunt conduse de reguli logice. În acest sens *preoperațional* înseamnă că organizarea reprezentării a copiilor este incompletă, și nu stăpânesc încă astfel de reguli.

Cu ajutorul experimentului lui Piaget putem verifica înțelegerea conceptului de număr la copii. Dacă un copil înțelege noțiunea egală independent de aranjarea spațială a obiectelor, atunci este pregătit pentru școală.

Descrierea experimentului:

Piaget prezintă unui copil două recipiente identice (A și B) și îi cere să toarne volume egale de apă în acestea. Conținutul recipientului B este apoi turnat într-un alt recipient, și anume C, care este mai îngust și mai înalt. Ca urmare, nivelul apei va fi mai înalt decât la recipientul A. Fiind întrebat dacă A și C conțin același volum de apă, copilul între 4-5 ani neagă acest lucru, spunând că în recipientul C este mai multă apă. Vom ști că un copil a înțeles conceptul de număr atunci când el observă, că dimensiunea recipientului este cea care se schimbă și nu volumul de apă.

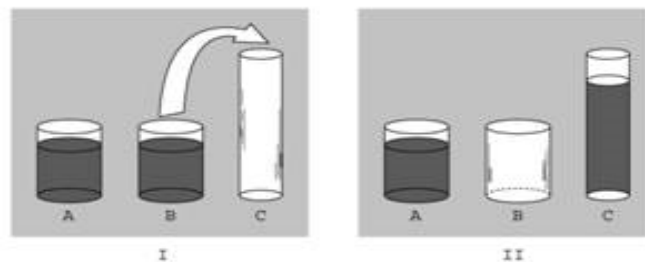

Figura 6.2 - Experimentul pentru testarea conservării volumului

Experimentul cu apă

(sursă: <http://www.rasfoiesc.com/educatie/psihologie/Teoria-dezvoltarii-cognitive-a98.php>)

Pentru cercetarea acestor teorii am efectuat un experiment împărțind 25 de preșcolari în două grupuri, grupa de control și cea de experiment. Ca metodă descriptivă de cercetare am ales măsurarea cunoștințelor și am aplicat testul de măsurare a cunoștințelor ca mijloc de evaluare. În urma prelucrării a datelor s-a dovedit, că jocurile de mișcare la disciplina respectivă ajută în formarea conceptului de număr, iar la preșcolari (atât la băieți, cât și la fete) s-a dezvoltat o atitudine pozitivă față de matematică.

Jocul este activitatea specifică a copilului. Regulile jocurilor matematice dezvoltă gândirea logică a copiilor dacă respectăm particularitățile vârstei a copiilor și combinăm regulile cu mișcare.

Vă prezint un joc matematic de mișcare pe care l-am folosit în cercetarea mea.

Câte degete am prins?

Fiecare copil își alege câte o pereche și unul dintre perechi își pune mâinile la spate. Un copil prinde câteva degete a celui alt copil și întreabă: Câte degete am prins?/Câte degete nu am prins? Copilul trebuie să răspundă fără să-și vadă degetele. După răspunsul dat copilul sare sau bate din palme conform numărului ghicit. . (Kozicha, Szecsödi și Vincze, 2005)

Cu ajutorul acestui joc dezvoltăm gândirea logică, simțul stereognostic, voința copiilor și nu în ultimul rând exersăm adunarea și scăderea.

Scopul meu a fost să introduc copiii în tainele matematicii printr-un mod atractiv și captivant fără dificultăți mari de înțelegere sau de învățare. Deasemenea consider, că este important ca în dezvoltarea competențelor matematice la preșcolari să folosim atât metodele de învățare tradiționale, cât și metodele care implică multă mișcare. Dacă un copil își însușește aceste competențe prin propria experiență el va continua descoperirea acestui domeniu și la școală, iar cunoștințele dobândite și competențele formate la această vârstă pun bazele viitoarelor interese.

Bibliografie:

1. Mérei Ferenc, V. Binét Ágnes (2006). *Gyermeklélektan*. Medicina Könyvkiadó, .Budapest
2. <http://www.rasfoiesc.com/educatie/matematica/JOCUL-CA-INVATARE-IN-ACTIVITAT47.php>
3. <http://www.rasfoiesc.com/educatie/psihologie/Teoria-dezvoltarii-cognitive-a98.php>
4. Kocziha Miklós - Szecsödi János - Vincze Erzsébet (2005): *Számolás - mozgás – ritmus- Matematikaoktatás a Waldorf-iskola első 4 évfolyamában*, Sulinova Kht, Budapest

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ SAU EDUCAȚIA CARE NU OFERĂ DIPLOME

**PROF. ANTIP CRINA-RAMONA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NICOLAE
BĂLCESCU, LOC. NICOLAE BĂLCESCU JUD BACĂU**

Motto: "Iubirea începe acasă"
(Maica Tereza)

Părinți sau nu, toți ne dăm cu părerea asupra celor șapte ani de acasă.. .

Auzim des întrebarea: *E greu să crești un copil?* „Foarte, foarte greu“, vor răspunde toți cei întrebați, pe un ton nostalgic, grav, însoțit uneori de un oftat trist. „Foarte greu, e cel mai greu lucru. Ehe, ce sacrificii nu face un părinte... Cea mai grea meserie e meseria de părinte...“ Dacă persoana e mai în vârstă, e posibil să spună și cu un vag ton de reproș: „Voi, acu’, nu știți nimic, dar pe vremea noastră... Câte sacrificii n-am făcut!!! ... Totul numai ca să fie bine *la copii!* “. „Sacrificii“ va fi cuvântul cel mai des întâlnit, indiferent de vârsta sau educația părintelui cu care discuți. Se pare că aceasta e condiția definitorie a părintelui: om care se sacrifică pentru binele copiilor săi.

Dar de unde acest sentiment unanim despre creșterea copiilor ca fiind un lucru extrem de dificil? Un răspuns care poate să pară firesc este acela că, în creșterea și educarea copiilor, adulții întâlnesc de multe ori probleme pe care nu știu să le rezolve. Spun „poate să pară“ pentru că ar fi foarte greu de găsit un părinte care să nu creadă despre el însuși că știe tot ce trebuie făcut pentru copiii săi. Creșterea copiilor este un domeniu la care toată lumea – chiar și cei care nu sunt părinți crede că se pricepe și un mod sigur de a intra în conflict cu o mamă sau un tătic grijuliu, chiar dacă-ți sînt prieteni, e să le pui la îndoială deciziile.

Este adevărat că se spune că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, fiindcă micul omuleț este inclus în diverse forme educationale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea că, normele de conduita se învață doar din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să completeze și să confirme, să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca puilul său să aibă dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate mediile sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la comportamentul celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude, la prieteni.

Depășind peste faptul că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, fiindcă micuții sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această pune pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să asimileze în acești primi ani ai copilării toate caracteristicile unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Baza formării unui comportament corespunzător al micuțului om este relația afectivă cu părinții.

"Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea.

Individul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.

Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună.

Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune *bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere*, iar copilul învață prin imitație.

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politic, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, odorul tău își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te însoțește la un eveniment important. Spune-i că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

În concluzie, am putea afirma că perioada celor șapte ani de acasă este o școală, este prima școală absolvită, de unde un copil nu primește diploma de participare sau evoluție, dar primește cea mai bună lecție-lecția de a ști să fii om, iar părinții primesc cea mai bună recompensă-bucuria de a avea un copil de care să fie mândru în viață, în casă, în societate...

CEI 7 ANI DE ACASĂ- IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

**PROF.ÎNV.PRIMAR ANTON ROXANA MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIRON COSTIN” BACĂU**

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definiții pentru formarea lui ca adult.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR ANTONACHE ȘTEFANIA

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaștem? Ce înseamnă să spui adevărul? Știi să fii recunoscător? Dar să porți o conversație plăcută? Știi să zâmbești? Ai înțeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce”?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane.

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigentelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Dar ce înseamnă comportament adecvat?

Numai capacitatea de comunicare, de relaționare, de operare cu informații?

Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc.

Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

“**Cei șapte ani de-acasă**” care, în prezent, au devenit “cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată.

Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se: “Ce copil politicos! Se vede că are **cei șapte ani de-acasă!**”

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de grijă față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie.

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obraznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuirii lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni.

Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “**cei șapte ani de-acasă**”.

Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicos și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Este bine de știut că a avea “**cei șapte ani de-acasă**” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Nu este corect să dăm vina pe alții.

Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți.

Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am numărat odată printre aceștia.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei “**cei șapte ani de-acasă**”.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA PENTRU SPORT

PROF. ANTONIEVICI ALINA, L.P.S BANATUL TIMIȘOARA

Școala are un rol important în educația copiilor, însă cel mai mult contează lecțiile primite în familie. Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, familia este instituția fundamentală în toate societățile.

Sportul face parte dintr-o viață sănătoasă indiferent de vârsta pe care o ai - pentru copii, însă, este cu mult mai important. Este un lucru bine cunoscut că rolul sportului în viața copiilor este foarte important. Pe lângă faptul că este un obicei bun, practicarea unui sport aduce și o mulțime de beneficii psiho-fizice. Acest lucru se aplică în mod evident atât adulților, cât și copiilor.

Mulți părinți nu realizează cât de mult greșesc lăsând copiii să facă acest lucru. Cei mai mulți consideră că pur și simplu vremurile se schimbă și este mai sigur pentru cei mici să stea pe internet sau la televizor toată ziua decât să existe pericolul să fie accidentați jucându-se pe stradă.

Ce pot face familiile pentru a-și face copiii activi? Copii învață multe despre activitatea fizică din familiile lor. Membrii familiei care se bucură de activitate fizică pot ajuta copiii să se bucure și ei. Familia joacă un rol foarte important în determinarea participării copiilor la activități fizice - cât de mult, cât de des și ce tip de activitate fizică. De asemenea, pot să ajute copii să echilibreze perioadele de timp non-active (vizionarea TV, utilizarea calculatorului sau vorbind la telefon) și activitatea fizică. Iată câteva exemple:

1. Fiti un model pozitiv în familie:

- Faceți-va timp de activitate fizică în timpul familiei.
- Construiți activitatea fizică în rutina zilnică a familiei.
- Faceți o plimbare după cină împreună sau lucrați în gospodărie sau curte împreună.
- Folosiți locuri locale, cu costuri reduse sau gratuite, cum ar fi parcurile pentru copii, terenurile de fotbal, baschet pentru a fi activi.
- Participați la evenimente de activitate fizică la școala copilului dumneavoastră sau la centrele comunității locale.
- Mergeți cu biciclete sau mergeți pe jos la școală sau la stația de autobuz în loc să călătoriți cu mașina.
- Părinții copiilor mici se pot bucura de plimbare sau de plimbare cu bicicleta.
- Includeți pauze de activitate fizică în evenimente cum ar fi călătoriile lungi, vacanțe sau vizite la rude sau prieteni.
- Limitați ecranul timp (timp ce vizionați TV, jucați jocuri video sau folosiți computerul):
- Cunoașteți timpul pe care vi-l acordați dvs. și copiii dvs. și apoi stabiliți limite pentru întreaga familie.
- Puneți televizorul și computerul în zone comune, cum ar fi camera de zi, în loc de dormitorul copilului dumneavoastră
- Opriți televizorul în timpul mesei și al timpului de lucru la domiciliu

2. Ajutați copiii să fie activi

- În loc să vă uitați la televizor sau să jucați jocuri video, încurajați pe copii să fie activi cu prietenii lor, jucând etichete, baschet, colei, fotbal sau să meargă cu rolele, biciclete.
- Dați-le copiilor jucării care încurajează activitatea fizică, cum ar fi bile, zmee și corzi, cercuri
- Faceți evenimente speciale de evenimente fizice, cum ar fi petreceri de aniversare pe bază de activitate sau alte sărbători de grup.
- Încurajați-vă copiii să se alăture unei echipe sportive sau să încerce o nouă activitate fizică.

- Ajuțați tinerii să participe la activități sportive individuale , precum și la activități necompetitive precum ciclism, drumeții, jogging și înot.
- Fii pozitiv în ceea ce privește activitățile fizice pe care le implică copiii tăi și încurajează interesul față de noi activități.
- Încurajați copiii să vorbească despre modul în care activitatea fizică îi face să se simtă și cât de multă distracție au atunci când sunt activi.

3.Partener cu școala copilului dumneavoastră.

- Aflați ce activități fizice sunt oferite la școala copilului dumneavoastră.
- Încurajați școala să implementeze un program cuprinzător de activitate fizică școlară. Aceasta include educația fizică de calitate, vacanțele, cluburile de activități fizice înainte și după școală,
- Ajuțați la organizarea de evenimente speciale, cum ar fi ziua sportului, plimbări, dans, zi de mers pe jos sau cu bicicletă la școală .
- Faceti voluntariat pentru a ajuta la programele de activitate fizică post-școală sau la echipele sportive.

Ca și în majoritatea aspectelor legate de părinți, este foarte important ca părinții să participe activ și să vorbească cu copiii lor despre viața lor. Ei trebuie sa fie mândrii de realizările lor si să-i ajute să-și dezvolte abilitățile și capacitățile de succes în viață. Lecțiile învățate în timpul activităților sportive vor forma valori și comportamente pentru viața adultă.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Dragomir P., Scarlat E. „Educația fizică școlară”, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2004
2. Cuznețov L. Tratat de educație pentru familie. Pedagogia familiei. Chișinău, CEP USM, 2008. 624 p.
- 3.Telleri F. Pedagogia familiei. București, EDPRA, 2003. 98 p.
- 4.<https://creeracord.com/2016/07/12/educatia-in-familie-baza-unei-dezvoltari-sanatoase-a-copiilor-si-a-succesului-in-viata/>
- 5.https://www.aacap.org/aacap/families_and_youth/facts_for_families/fff-guide/Children-And-Sports-061.aspx

RESPONSABILIZAREA COPIILOR

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR APETREI ANTOANETA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ȘTEFAN CEL MARE”, Buhuși**

A fi responsabil înseamnă a acționa pentru atingerea unui scop fără a fi îndrumat, sfătuit, presat sau împins de la spate. Reprezintă abilitatea de a lua hotărâri și de a suporta consecințele, una dintre regulile pe care fiecare copil trebuie să o învețe de timpuriu. Copiii trebuie să fie învățați cum să se descurce singuri, să își întărească autonomia.

De multe ori, părinții consideră că micuții nu sunt pregătiți să facă singuri unele acțiuni, chiar dacă sunt simple. Aceștia continuă să facă totul în locul copiilor: îi îmbracă, îi hrănesc, le strâng jucăriile, fără a-i implica în vreun fel. Fără intenție, aceste comportamente crează copiilor senzația că ei nu au valoare sau competențe și totodată, că nu au decât drepturi, dar nu responsabilități.

Copilul trebuie să înțeleagă că fiecare membru al familiei are un rol bine stabilit, să își vadă părinții desfășurând activități diverse, care nu încurajează discriminarea de gen, să înțeleagă că responsabilitățile sunt atribuite în funcție de capacitatea fiecăruia de a finaliza o anumită sarcină. Atunci când se atribuie unui copil o responsabilitate, trebuie urmărit ca sarcina încredințată să fie suficient de simplă, încât să o poată îndeplini, fără a-l suprasolicita, dar să prezinte și un grad de dificultate încât să îl determine pe copil să își folosească cunoștințele, deprinderile, imaginația pentru a o duce la bun sfârșit.

La vârsta de 3 ani, copilul este suficient de mare pentru a putea primi una sau două sarcini exacte pe care să le poată duce la îndeplinire. Se începe ca o formă de joacă, apoi, treptat, copilul trebuie să înțeleagă că este o datorie a lui, pe care trebuie să o respecte. Orice responsabilitate atribuită copilului trebuie percepută de acesta cu plăcere, nu ca pe o povară.

Copilul trebuie să aibă posibilitatea de a alege dintr-o listă de responsabilități pe care și le poate asuma., responsabilități ce pot fi schimbate la anumite intervale de timp. Prin îndeplinirea acestor sarcini, copilul trebuie să aibă multe ocazii de mulțumire și satisfacție personală, chiar dacă rezultatele nu sunt pe măsura așteptărilor. Foarte importantă este aprecierea pozitivă a îndeplinirii responsabilității, urmată de alte indicații care ar ajuta copilul să își îmbunătățească acțiunea. Importanța trebuie acordată efortului depus de copil pentru îndeplinirea sarcinii și nu rezultatului obținut. Beneficiile se vor observa în timp, prin multe exerciții în acel scop. Criticarea modului în care a reușit să îndeplinească o sarcină, ar putea afecta încrederea copilului în sine. Poate apărea sentimentul de nesiguranță în legătură cu capacitatea lui de a purta responsabilități, evitând de a se mai implica.

Adulții sunt de multe ori surprinși să descopere cât de responsabili pot fii copiii și cu câtă siguranță acționează atunci când văd că li se oferă încredere.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. APOSTOL ELENA MADALINA
LICEUL TEORETIC „CARMEN SYLVA” EFORIE SUD

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților, care-i vor servi drept model, și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconstient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul.

Părinții își educă copiii (pe lângă exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții / fraze: principii, ordine, atribuiri, porunci (injoncțiuni), contraporunci (contrainjoncțiuni), programe și permisiuni.

Unele din aceste tipuri de fraze pot conține mesaje ambivalente (frazele exprimate la momente diferite în contexte diferite și cu înțeles opus) sau disjuncte (două enunțuri în aceeași frază care se exclud reciproc). Acest gen de mesaje sunt considerate a fi responsabile pentru schizofrenizarea copilului.

Se considera că la nivel non verbal, mesajele parentale sunt date până la vârsta de 3 ani. Din motive didactice și terapeutice, aceste mesaje au fost ordonate pe categorii și redactate textual deși majoritatea sunt percepute ca senzații. Terapeuții sunt intens preocupați de mesajele distructive, care pot induce copilului patologia psihică de mai târziu.”

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconstient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul.

În viața copilului cea mai intensă perioadă de progresare este cea de la naștere până la perioada preșcolară. După această perioadă doar rectificăm.

Când tinerii părinți primesc copilul lor, ca un cadou, se transformă. Se dezvoltă triunghiul emoțional, atenția părinților este îndreptată mai întâi spre copil și apoi către pereche. În cazul în care există dragoste, apreciere și respect reciproc, pe scurt părinții sunt pe un plan, copilul vede acest model între cei doi părinți și încearcă să imite acest lucru. În acest caz vom primi un școlar echilibrat emoțional. El se va adapta în timp scurt și se va simți bine în comunitate.

Din păcate democrația a dat naștere la un nou model de familie în care comunicarea lipsește, pentru un motiv oarecare. Se spune că copilul este oglinda familiei. Încercarea părintelui de a-și învăța copilul să vorbească frumos, este în zadar, când el însuși spune cuvinte urâte la nervi. În mintea copilului cel mai bine se va întipări imaginea mamei nervoase, tatălui nervos.

Încărcarea emoțională al unei astfel de moment este atât de mare încât suprimă înțelegerea emoției.

Ce este călduț, obișnuit zi de zi nu se inscripționează eventual se lipește. Dar evenimentele cu bubuitură rămân. În lumea canalelor de știri, cu foame de senzație auzim doar povești rele despre crimă, accidente, jafuri, incendii și dezastre.

Ce înțelege din acestea un copil în vârstă de șase ani?

Nu trebuie să ne fie milă de toată lumea. Trebuie să ajutăm acolo unde putem, în comunitatea în care trăim acolo trebuie să-l prindem pe cel care cade în împejurimea noastră, să-l salutăm pe vecin, să nu așteptăm să ne salute el, acolo trebuie să culegem murdăria de pe stradă, dacă colegul meu l-a aruncat, nu ignorant, spunând că el l-a aruncat.

În familiile care trăiesc în dragoste, înțelegere, în familie unde ginerele sau nora este primit cu respect, cu dragoste, binevoientă, acolo cu respectul față de vârstnici nu este nici o problemă.

Copilul este receptiv față de bunici înțelege că ei sunt părinții părinților.

Ei sunt importanți, nu pentru că au cumpărat mașină sau casă, ci pentru că sunt oamenii care au crescut, au educat și nu în ultimul rând iubesc părinții lui, pe ei se pot baza, oricând aduc un sacrificiu.

În cazul contrar în sufletul copilului se produce o catastrofă, se simte înșelat, se simte mituit cu cadouri, dar în mintea lui el nu v-a înțelege cum își permite bătrâna această urâtă, s-o vorbească prin spate pe mama, tatăl meu, acest gest nu este adorabil- și atunci bunici pot să ceară pupici de la nepoți, nu vor primi și nici nu vor realiza din ce motiv.

Mai târziu numai atunci vor conta când vor da cadouri, iar părintele nici nu își dă seama că copilul a devenit materialist. Atunci nu se va oprii la băuturi ușoare, va avea nevoie de alcool și de droguri.

În acel moment vine întrebarea:” Unde a-m greșit?”Iar răspunsul:” La început.”

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, APOSTOL VIRGINICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "SPIRU HARET", OLTENIȚA

Familia, celula societății, reprezintă elementul cel mai important în creșterea, educarea și formarea copiilor. În familie copilul învață să comunice, să relaționeze, să se comporte. Părinții sunt primii educatori ai copilului, deci educația pe care acesta o primește până la vârsta de șapte ani este fundamentală pentru viitorul adult.

Părinții se preocupă în primul rând să răspundă nevoilor de bază: hrană, igienă, haine, adăpost. Pentru ca un copil să aibă o viață sănătoasă, trebuie respectat un program de alimentație, odihnă și joacă. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, de activitate, joc, plimbare, masă. Dar copilul nu are nevoie doar de haine, hrană și adăpost. Căminul cald reprezintă școala primilor ani în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om.

Părinții reprezintă primii educatori, furnizându-i copilului primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele naturii și din societate, primele sfaturi, norme de conduită. Creșterea și educarea copilului, ceea ce înseamnă "bun" pentru el este o paradigmă ce variază de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta. Părinții trebuie să fie conștienți de importanța rolului lor în formarea copilului, să conștientizeze că educația pe care o oferă este diferită de educația pe care ei înșiși au primit-o în copilărie și aceasta pentru că societatea este într-o continuă transformare, iar educația primită de copil trebuie să îl pregătească pentru o societate viitoare.

Începând cu primii ani de viață, copilul preia din obiceiurile, gesturile, limbajul, comportamentele părinților. De aceea aceștia trebuie să acorde maximă importanță comportamentului pe care îl au în fața copilului. Totodată, dacă părinții sunt prea protectori, riscă să îi înfrâneze setea de cunoaștere și nevoia de explorare în primul rând a mediului apropiat. Atât timp cât nu se află în pericol, copilul trebuie lăsat să experimenteze senzații noi, să atingă, să exploreze, creându-și astfel propria imagine despre mediul care îl înconjoară, să fie încrezător în propriile forțe și independent.

Părinții care își lasă copiii să își demonstreze personalitatea, transformându-se în mici tirani, care controlează tot și îi manipulează, nu reprezintă o practică de urmat. Ca întotdeauna, măsura este cea care trebuie să aducă un echilibru. Dragostea față de copil trebuie să fie prezentă atunci când părinții îl învață unele lucruri, când se joacă, dar mai ales atunci când copilul greșește. Un copil care nu este corectat de părinții săi atunci când are un comportament nepotrivit, sau greșește într-un anume fel, este un copil care va avea un sistem al valorilor complet răsturnat.

Părinții cred, în mod eronat, că își manifestă dragostea față de copilul lor oferindu-i tot ce acesta își dorește, indiferent că se comportă corect sau nu. Un astfel de copil, ajuns mai întâi în stadiul de educație timpurie, apoi în mediul școlar, va fi dezamăgit când va simți că nu este centrul universului și că tot i se cuvine. Va înțelege cu greu că uneori trebuie să i se spună NU, că trebuie să respecte reguli, norme, conduite. Cea mai mare jignire va fi să audă că nu are cei șapte ani de acasă, adică este lipsit de educație și are un comportament nepotrivit.

Într-o societate în care părinții sunt foarte ocupați din cauza locului de muncă, iar copiii petrec prea puțin timp cu copiii lor, nu se joacă împreună, le asigură doar nevoile de bază și sunt lăsați în grija altor persoane, putem spune că cei șapte ani de acasă se reduc la doi, trei, în cel mai fericit patru ani. De aceea, părinții trebuie să înțeleagă că rolul lor în viața copilului este crucial și poartă marea responsabilitate de a crește viitori adulți cu respect față de semenii, dragoste de frumos și comportamente alese.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ARDELEAN CAMELIA ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1, TILEAGD

Una dintre cele mai mari probleme ale societății noastre o reprezintă abandonul școlar, în condițiile în care viitorul nostru este reprezentat de copiii noștri.

Cu privire la abandonul școlar s-a constatat faptul că procentul de abandon în comunitățile rurale este mai mare cu peste 10% față de mediul urban. O mare parte din cei care au investigat problema, au concluzionat faptul că mediul rural dispune de unități de învățământ cu o bază materială insuficientă, în care activează cadre didactice considerate slab pregătite, lucruri care nu reflectă în totalitate adevărul.

De ce am ales să încep acest subiect axându-mă pe abandonul școlar? Pentru că majoritatea pare să ignore importanța celor șapte ani de acasă.

Până la vârsta majoratului copilul este sub tutela părintelui: el îl crește, îl hrănește și îi insuflă anumite valori, principii, idei, pregătindu-l pentru școală și integrarea sa în societate.

Primii ani din viața unui copil, și nu numai, sunt definatorii pentru dezvoltarea sa ulterioară, iar atmosfera din familie și acțiunile membrilor acesteia se răsfrâng asupra sa și au un anume impact asupra dezvoltării sale ca adult și ca viitor părinte. Când sunt încă inocenți, nefăcând distincție între bine și rău, ei imită persoanele din jur, părinții. Având în familie un părinte alcoolic, violent, leneș, analfabet etc. copilul va fi predispus ca în viitor să se comporte la fel sau să dezvolte o aversiune față de oamenii cu asemenea model comportamental. Având o atmosferă familială haotică, trăind într-un mediu în care unul pleacă, celălalt vine, o familie care nu pune prea mult preț pe viața lor ca colectiv ci pe viața personală sau cariera externă familiei, copilul devine independent de la o vârstă fragedă, nu creează conexiuni cu membrii familiei, astfel el își formează singur propriul sistem de valori și principii, sub influența externă a prietenilor și a celor cu care-și petrece în mare parte timpul. De asemenea, în mediul rural unele familii susțin încă ideea că „Nu ai nevoie de școală pentru a griji de animale, pentru a lucra pământul.”. Ei nu văd un alt viitor pentru copilul lor decât cele menționate, preluate de ei din moși strămoși.

O altă situație întristătoare o reprezintă copiii cu părinți plecați în străinătate. Aceștia sunt lăsați, de obicei, în grija bunicilor, persoane cu o vârstă înaintată care nu mai au energia și răbdarea de altă dată, care au crescut în vremuri diferite și care nu au o autoritate la fel de puternică asupra copilului ca cea a părintelui. Orice vârstă ar avea acești copiii, ei simt lipsa afecțiunii și apropierii părinților de care au nevoie în dezvoltarea lor armonioasă și dezvoltă anumite frustrări și comportamente negative care-i determină să abandoneze școala și să desfășoare alte activități de multe ori ilegale: cerșetorie, vagabondaj, furt, consum de substanțe interzise etc.

Prin intermediul sistemului de învățământ, societatea a încercat să compenseze lipsa celor șapte ani de acasă sau să repare o parte din lipsurile comportamentale ale copiilor lipsiți de grija părintească sau care au avut parte de exemple negative în familie. În acest sens, în educarea copiilor de la o vârstă fragedă sunt implicați educatori, învățători, psihopedagogi și chiar psihiatri, au fost create programe speciale precum *Step by Step*, *After school* etc. din păcate unele doar în fază de proiect pilot, care să suplinească lipsa de implicare a părinților sau implicarea defectuoasă a acestora în creșterea copiilor. Este evident, însă, că aceste măsuri remediază doar o mică parte a comportamentului copilului și nu poate recupera în totalitate lipsa celor șapte ani de acasă.

Este notabilă diferența dintre copiii care au, în adevăratul sens al expresiei, cei șapte ani de acasă, care au beneficiat de sprijinul membrilor familiei și al familiei extinse (bunici, mătuși, unchi), care au toate abilitățile necesare pentru a se integra în colectiv, au asimilat noțiunile de bază ale conviețuirii în societate precum: disciplină, respect, punctualitate, cinste etc. și cei cărora le lipsesc cei șapte ani de acasă, care au mari dificultăți de a se integra, în a performa la învățătură, care au un comportament deviant, fie vulgar, fie violent, fie apatic, care nu au asimilat noțiunile mai sus menționate. Sunt, însă, cazuri în care cu ajutorul, cu implicarea, cu eforturi depuse de cadrele

didactice, acești copii conștientizează comportamentele greșite și asimilează, pas cu pas, noi comportamente benefice dezvoltării ca individ și integrării lui în societate.

Acestea fiind spuse, nimeni și nimic nu poate înlocui dragostea și sprijinul necondiționat al familiei, nimic nu poate înlocui în totalitate educația primită acasă, exprimată de sintagma „cei șapte ani de acasă”.

CEI 7 ANI DE ACASĂ!

PROF. ÎNV. PREȘC. ARDELEAN CARMEN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CRASNA VIȘEULUI

Cei 7 ani de acasa sunt anii de aur ai educatiei unui copil. Inconjurat de dragostea si protectia parintilor, copilul invata bazele disciplinei, a increderei in propriile sale forte, invata regulile de baza ale respectului si primele notiuni de socializare. In cei 7 ani de acasa, copilul invata ceea ce este increderea, ordinea, cinstea si buna purtare.

Perioada celor 7 ani - este considerata a fi perioada cu impact maxim asupra modului in care copilul percepe lumea si valorile umane ale societatii din care face parte. Rolul parintilor este esential in acesti ani - pentru ca ei sunt cei care pun caramizile sistemului de norme si valori pe care adultul de maine isi va cladi propria sa viata.

Atunci când devii părinte nu știi întotdeauna cu ce să începi. Însă lucrurile încep să vină natural pe parcurs și îți dai seama că este una dintre cele mai frumoase perioade din viața ta.

Cu toate acestea, există anumite lucruri care ar trebui incluse în viața copilului de la o vârstă fragedă, astfel încât să îi ofere acestuia o dezvoltare sănătoasă, o educație bună și o viață mai fericită. Iată ce ar trebui învățati copiii de la o vârstă fragedă!

Lucrurile pe care ar trebui să le învețe copilul de la o vârstă fragedă:

❖ Copilul nu trebuie forțat să viziteze vreun adult în preajma căruia nu se simte bine și observarea faptului că cel mic devine prea atașat de vreun adult.

❖ De fiecare dată când copilul merge să se joace cu prietenii lui, părintii trebuie să găsească o modalitate de a afla ce tipuri de jocuri se joacă, pentru a evita abuzurile sexuale între copii.

❖ Evitarea schimbării de haine în fața copilului odată ce acesta împlinește vârsta de doi ani. Găsirea unei scuze care să nu i se pară ciudată.

❖ Avertizarea celui mic să nu stea în brațele nimănui, indiferent dacă situația include unchi sau alte rude.

❖ Nu trebuie permis niciunui adult să se refere copilului ca soția mea sau soțul meu.

❖ Atunci când un copil foarte energic în mod normal devine dintr-o dată apatic, s-ar putea ca părintele să fie nevoit să îi pui celui mic multe întrebări pentru a afla ce se întâmplă. Însă trebuie să o faci cu răbdare și calm, pentru a evita ca acesta să se închidă în sine.

❖ Copilul trebuie învățat lucruri corecte despre relațiile intime și valoarea acestora. Dacă nu o fac părintii, societatea s-ar putea să îl învețe lucrurile greșite.

❖ Asigurarea controlului asupra programelor pe care le urmărește copilul, de asemenea același lucru ar trebui să-l faci și părintii prietenilor pe care îi vizitează cel mic adesea.

❖ Învățarea copilului în vârstă de 3 ani să își spele zonele intime cu atenție și că nu ar trebui să permită nimănui să atingă acele zone, nici măcar când vine vorba de părinți.

❖ Punerea pe o listă neagră anumite lucruri care ar putea amenința sănătatea copilului. Printre acestea se numără melodii, filme și chiar prieteni sau membri ai familiei.

❖ Înțelegerea și importanța faptului că este diferit de ceilalți.

❖ Odată ce copilul se plânge cu privire la o anumită persoană, nu trebuie ignorat. "Analizează lucrurile și arată-i că îl vei apăra întotdeauna atunci când are dreptate."

"Ca să îndrumi un copil pe calea cea bună, trebuie să mergi și tu pe ea."

"CEI SAPTE ANI DE ACASA" AI COPILULUI DE ASTAZI, FORMULA DEFINITORIE A ADULTULUI DE MÂINE

INST. INV. PRESC. ARGATU CRISTINA
G.P.P. NR. 2 CONSTANTA

„Cei șapte ani de acasă“ se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. A avea cei șapte ani de acasă era apanajul unei educații ce provenea din familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are "cei 7 ani de acasă" ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună "mulțumesc", "te rog", care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc "cei 7 ani de acasă". Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Familia este principalul agent al socializării. Ea este intermediarul între societatea globală și copil, locul în care se modelează principalele componente ale personalității. Deși familiile realizează funcții socializatoare comune, în realitate numeroase diferențe în modul în care fiecare familie își socializează copiii. Aceste deosebiri sunt date de tipul de societate (tradițională sau modernă), de categoriile socio-profesionale ale părinților, de rezidență etc. Familia este cea care ne oferă o poziție în societate, determină atribuirea de statusuri precum rasa și etnia și influențează alte statusuri precum religia și clasa socială. Calitatea educației primite în familie – acei „șapte ani de acasă” – depinde în deosebi de nivelul educației al părinților și al celorlalți membri ai familiei ce vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental. Atunci când copilul aude că se înjură, va înjura și el, dacă vede că se fură, va fura și el, dacă vede că se minte, va minți și el; dacă cei din jur se poartă respectuos, tot așa va face și el.

Oare copilul de astăzi, copilul modern, este diferit de copilul de ieri, cel cu cheia de gât?

Este o întrebare mai complexă decât ne-am așteptat. Dacă ne referim la lumea interioară a copilului, aceea nu s-a schimbat, ea este la fel de bogată, de tensionată, de conflictuală, plină de întrebări și de dorințe. Dacă ne referim însă la exterior, aici s-au petrecut transformări semnificative care au constrâns interiorul să se adapteze acestora. Rapiditatea cu care s-au petrecut aceste schimbări a expus acest interior unei avalanșe de stimuli. De aici și continuă creșterea a unor simptome precum tulburările de atenție și de concentrare ale copiilor. Este vorba în special de o creștere a stimulilor vizuali (mă refer aici la întregul spațiu media și/sau virtual). Stimulul vizual are un impact considerabil asupra psihicului, el putând funcționa ca un liant între lumea exterioară și lumea interioară sau ca un intrus care are un efect de efracție și produce confuzie și derută. A rezultat, ca o consecință directă, o explozie a cuvintelor folosite de copii, o căutare constantă a interacțiunii verbale cu adulții ca o nevoie de a găsi un sens și o semnificație acestei avalanșe de imagini. Mulți părinți sunt speriați de apariția timpurie a unor discuții și întrebări legate de subiecte tabu pe care ei le așteptau la „vârsta potrivită”. Multele și rapidele transformări au permis o dezvoltare extraordinară de precoce a planului intelectual al copiilor (cei mai mulți dintre copiii preșcolari știu să citească, să scrie și să socotească fără probleme), această dezvoltare excesivă a pus o presiune extremă asupra planului emoțional (care are resurse limitate în funcție de vârsta copilului) și a condus la manifestări simptomatice foarte diverse, de la afecțiuni somatice până la eșecuri în adaptarea copilului la grădiniță sau chiar în capacitatea copilului de a construi relații cu alți copii. S-a născut astfel o generație foarte inteligentă, dar foarte săracă emoțional, pentru că resursele sunt direcționate în vederea stimulării gândirii. Efectul acestei curențe emoționale se vede destul de rapid, încă de la grădiniță, unde există nenumărate probleme legate de relaționare și adaptare.

Exigențele realității pretind multe sacrificii din partea părinților și în acest vârtej este prins și copilul. Ceea ce nu înțeleg însă părinții este faptul că, fără a pune la îndoială realitatea și cerințele ei, este nevoie ca ea să fie mereu transparentă copilului. Nu realitatea este cea care produce confuzie, ci lipsa de disponibilitate a părinților de a prezenta copiilor această realitate și de a accepta trăirile lor față de ea. „Nu este niciodată prea devreme să le spunem copiilor adevărul“ afirma psihanalista Françoise Dolto, și acest lucru înseamnă că le putem explica copiilor de ce îi ducem atât de devreme la grădiniță, de ce stau acolo atât de mult timp, de ce stau mult la bunica sau cu buna, de ce părinții lucrează atât de mult și mai ales le putem spune ce simțim cu privire la asta și le oferim astfel și lor ocazia să exprime ceea ce simt.

Cei șapte ani de acasă sunt asociați bazei unei educații pentru că ei ar trebui să producă un model stabil de relație și de siguranță, iar această relație să fie mediată prin cuvinte. Părinții preferă pedeapsa, tăcerea, oprobiul, reproșul sau orice altceva, mai puțin cuvintele. Când părinților li se recomandă să le vorbească propriilor copii și să îi invite și pe ei să vorbească despre ceea ce s-a întâmplat, aceștia sunt foarte surprinși. Dar cuvintele produc o reacție imediată a copilului. Pentru că dacă ne gândim la o semnificație a celor șapte ani de acasă, aceasta constă în a-l învăța pe copil să creeze legături.

Bibliografie:

- Michiela Poenaru:"Cei sapte ani de acasa. Codul bunelor maniere pentru copii", Ed. Coresi, 2017
- Cristina Calarasanu:"O generatie inteligenta, dar saraca emotional",Dilema veche, nr. 457, 15-21 noiembrie 2012

EDUCATIA INCEPE DIN FAMILIE

ARGENTINA GABI CHIRU

Educația începe din prima zi de viață a copilului. A.S. Makarenko a acordat o importanță deosebită puterii exemplului pe care familia îl are în educație: “ Bazele educației se pun până la 5 ani. Ceea ce ați făcut până la 5 ani reprezintă 90% din întregul proces educativ; după aceea educația omului continuă, dar în general”.

Mai mult prin imitare decât printr-un comportament conștient, copilul deprinde principalele reguli de bună purtare. De părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei, toate comportamentele unei bune creșteri.

EDUCATIA primita din familie

Educatia din Mass-media

Educatie din practicarea timpurie a unui sport.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAREA COPILULUI

PROF. ARICIU CLAUDIA CORNELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MIHAIL SADOVEANU" BAIIA MARE

Încă de la începutul mileniului „Cei șapte ani de acasă”, au devenit de fapt „Cei șase ani de acasă”. Când se vorbește de „Cei șapte ani de acasă”-ai tăi-, se face referire în principal la poziționarea ta etică și morală în societate. Și de ce să n-o spunem, în familia în care etica și morala lipsesc cu desăvârșire, chiar dacă copiii nu au nici o vină, comportamentul din familie va rămâne ancorat în mentalul acestora.

„Cei șapte ani de acasă” – această frază ne vorbește foarte multe de familia, credința, concepțiile oricărei persoane, de mediul în care s-a format individul.

Familia este rădăcina educației, este mediul cel mai sănătos și are o influență mare asupra individului. Individul, în cadrul familiei se dezvoltă multilateral, cuprinzând mai multe ramuri de activitate. Un mediu tonifiant, va ajuta la o înțelegere mai adecvată a societății, omenirii, o educație bună va ajuta la crearea unui individ util societății.

Este foarte importantă educația din copilărie, deoarece individul, ia primele impresii din mediul înconjurător, care, la vârsta fragedă a copilului, este familia. Tot din mediul familial, copilul, ca un burete, mai ia conduitele și obiceiurile celor din jur. Individul va repeta și va imita oamenii din jur, va avea aceleași păreri, idei, concepții.

O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă"). Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere : fizic, intelectual, moral și estetic.

Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului.

În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în aceasta direcție. Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Copiii pun cele mai multe întrebări în jurul vârstei de 3-6 ani, iar părinții îi ajută să-și însușească un număr mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Familia contribuie și la educația estetică a copilului. Părinții sunt cei care realizează contactul copilului cu frumusețile naturii (culorile și mirosul florilor, cântecul păsărilor, etc.), cu viața socială (tradiții, obiceiuri străvechi etc.).

Familia și căminul, conviețuirea și cadrul conviețuirii laolaltă a părinților cu copiii lor, reprezintă școala primilor ani ai copilului în care trebuie să primească bazele temeinice ale viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care-l vor defini ca om integru în epoca maturității sale.

BIBLIOGRAFIE

Șchiopu Ursula *“Curs de psihologia copilului”*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1963;

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR ARICIU FELICIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MĂNECIU PĂMÂNTENI,
JUD.PRAHOVA

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă , te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine).

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Printre principalele forme de manifestare care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

O importanță deosebită în etapele de viață prin care trece fiecare persoană este perioada celor „Cei șapte ani de acasă”. Începând de la vârsta de preșcolar, apoi ajungând pe băncile școlii, comportamentul copilului trebuie să fie unul exemplar, civilizată, modelat în concordanță cu normele societății în care trăim.

Părinții sunt pentru cei mici modele, deci depinde de modelul care li se oferă acasă pentru comportamentul lor ulterior.

Familia este celula de bază a societății iar valorile umane precum adevărul, binele, frumosul se deprind și se dezvoltă în familie.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor și se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate.

Cea dintâi școală a omului a fost și rămâne familia, ea dă temelia pe care se clădește edificiul personalității, iar trainicia edificiului depinde de calitatea temeliei.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Cred că **cei șapte ani de acasă** sunt ca o temelie la o casă, cu cât e mai solidă, cu atât e mai rezistentă. La fel e și la oricare dintre noi.

Educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani de acasă.

Jean Jacques Rousseau sintetizează această idee într-un citat celebru: „ **Copilul ajunge pentru părinții săi, după educația pe care o capătă: răsplată sau pedeapsă.**”

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;

*

ARITON IULIA

Cei șapte ani de acasă nu mai are aceeași accepțiune pe care o avea acum un sfert de secol, pe vremea noastră sau dacă ne afundăm în timp, pe vremea părinților și bunicilor noștri acum, cu noile tehnologii, cu multe avansări ale tehnicii din multe domenii, ea a rămas doar o expresie perimată dintr-un dicționar prăfuit.

Pe vremuri, cei șapte ani de acasă se refereau cu predilecție la bunele maniere, la cuminenția și gradul de supoșenie a odraslei atunci când pășea în societatea destul de redusă, adică pe la rudele apropiate sau îndepărtate. Modul sfios și tăcut, politețea, pe undeva exagerată, caracterizau o marionetă mută, o păpușă frumos îmbrăcată cu care părinții noștri se făleau atunci când ieșeau în societate.

Dacă ar trebui să privim cu ochi critici dar veridici schimbarea produsă, am putea spune că sub fațada celor șapte ani de acasă, personalitatea și unicitatea individuală a copilului era afectată major, sentimente precum frica de eșec, spaima de a ieși în evidență, de a avea propria ta părere, punctul tău de vedere pe care să-l susții cu tărie oriunde și oricum, distrugea și afectau grav personalitatea copilului.

Copii din ziua de azi sunt complet diferiți, complet adaptabili la noile cerințe ale comunicării virtuale, comunicare care -i schimbă și pregătește pentru o altă epocă în care totul este posibil cu ajutorul internetului a se remarca abilitățile copilului care, la vârste precoce, știe să deschidă o tabletă și să acceseze site-uri de muzică precum youtube sau să vadă un desen animat pe un post online. Totul este la îndemâna lor (at their fingertips), pot citi cărți online, învață o limbă străină din diferite postări ale profesorilor sau vorbitorilor nativi din diferite țări,

În concluzie, înainte de a pronunța sentențios și a acuza părinții că nu au oferit odraslelor lor cei șapte ani de acasă, ar trebui să privim totul în ansamblu (big picture) și să acceptăm noi ca educatori schimbările de neglijat cu care vrând, nevrând ne confruntăm chiar dacă sunt pe placul nostru mai mult sau mai puțin.

SIMPOZION NAȚIONAL :EDUCAȚIA ÎN FAMILIE
“CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ !”
STUDIU DE SPECIALITATE:
PIRAMIDA – O PAGINĂ DE ISTORIE TOLTECĂ

PROF.ARPADI CARMEN
COLEGIUL TEHNIC “V.UNGUREANU”

Cu mii de ani în urmă ,tolteci erau cunoscuți în partea de sud a Mexicului ca un popor de “femei și bărbați “ ai înțelepciunii.

Antropologii vorbesc despre tolteci ca despre o națiune ,ca despre o rasă, dar de fapt tolteci erau oameni de știință și artiști care au format o societate ce studia și păstra cunoașterea spirituală și practicile strămoșilor lor. Ei locuiau împreună –maestri(naguali) și discipoli la Teotihuacan,vechiul oraș al piramidelor situate în afară orașului Mexico City,loc străvechi în care “Omul devenea Zeu”.

Cunoașterea toltecă provine din aceeași unitate esențială a adevărului ca și celelalte tradiții sacre seculare de pe glob.Ea reprezintă o tradiție spirituală ce reprezintă un mod de viață,o cale simplă și eficace de a ajunge la recunoașterea esenței vieții și conservarea unei vechi înțelepciuni considerând că spiritul și știința nu se exclud.

Acești oameni au construit unul dintre cele mai largi complexe din piramide din America prehispanica. După ei au venit grupuri de triburi sud-americane care au format imperiul Toltec cu capitală la Tula. Ei nu au rezistat decât 200 de ani pe scenă istoriei, din preajma anului 900 d.Hr până în apropierea anilor 1100 d.Hr..

Datate în perioada anului 600 d.Hr., statuetele au fost descoperite lângă misterioasă piramidă Huapacalco.

Deși sunt construite pe teritoriu mayaș,structurile dovedesc că tolteci aveau cunoștințe de matematică bogate iar tehnicile de construcție erau surprinzător de avansate. Aceasta înseamnă că astronomia, arhitectura și tehnica au fost elaborate în același timp.

Piramidele au servit unor scopuri astronomice, cel puțin de două ori pe an, pe 21 sau 22 martie și pe 22 sau 23 septembrie, cu ocazia echinocțiilor de primăvară și de toamnă.

Cultura Teotihuacan a apărut în jurul anului 400 i.Hr și a dispărut acum circa 1300 de ani, în preajma anul 700 d.Hr .Teotihuacan a rămas sute de ani centrul devenirii spirituale și este chiar și astăzi considerat un depozit viu de cunoaștere tainică.

Aici, pentru a transcende conștiința limitată umană și a obține libertatea absolută, novicii aveau de studiat artele trezirii, transformării și gândului. Scopul era dobândirea cunoașterii de sine, înfruntarea propriului eu și prin această metamorfoza vieții într-o cale a păcii și libertății.

Tolteci pornesc de la ideea că fiecare om acționează în conformitate cu o carte de legi care îi conduce mintea și pe care se bazează toate raționamentele sale, o carte care are rolul unui judecător și guvernator al visului personal, care la nivel global se manifestă prin toate fricile și suferințele din lume . Mentea este o ceață pe care tolteci o numeau MITOTE, un vis în care toți vorbesc în același timp, dar nimeni nu înțelege pe nimeni. MITOTE înseamnă toate programările și concepțiile din mintea care ne împiedică să vedem cine suntem cu adevărat. Omul s-a distanțat prea mult de imaginea

să reală pentru că este prea preocupat de construcția unei imagini pentru ceilalți. Pentru a depăși condiționările ce ne guvernează viața, toltecii propun schimbarea legămintelor care provin din frică.

Cel patru legămintele toltece:

Fii impecabil cu cuvintele tale, adică folosește energia cuvântului în direcția adevărului și a iubirii de sine, pentru crearea emoțiilor pozitive;

Nu considera nimic că fiind un afront personal, adică renunță la interpretarea personală a opiniilor celorlalți despre ține, pentru că ele exprimă doar adevărurile lor, în concordanță cu legămintele pe care le-au făcut cu viața; chiar și părerile pe care le au despre ține nu sunt în mod necesar adevărate.

Nu face doar presupuneri, adică să umplem golurile din înțelegere, să întrebăm și să comunicăm curat și clar, pentru a îmbunătăți relațiile cu cei din jur;

Să faci tot ceea ce poți face mai bine, adică să acționezi mereu la randamentul tău maxim, și nu în vederea vreunui câștig, ci de dragul acțiunii pe care o dorești și nu o accepți din necesitate. Acțiunea înseamnă a fi viu, a merge în exterior și a-ți exprima visul, a trăi plenar clipă prezentă, a renunța la suferință și autocompătămire. Toltecii spuneau că nu este nevoie să știm sau să dovedim nimic, ci doar să fim noi înșine, iar această se întâmplă când acționăm cu eficiență maximă. Acțiunea devine astfel un ritual prin care onorăm divinitatea.

Aceste patru legămintele sunt rezumatul transformării vieții într-o operă de artă

Bibliografie:

Național geographic, The Epoch times

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ALBESCU CARMEN

COLEGIUL TEHNIC "DOMNUL TUDOR", DR. TR. SEVERIN

Mediul familial este mediul cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior, decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie „bună creștere” nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru. Atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul, este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public, un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii, manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale, prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă, o bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor, pentru a folosi expresiile ”îmi pare rău”, ”te rog”, un copil are nevoie să le audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță, un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea sau defectul fizic al cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența, în timp, între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Toate cele prezentate mai sus sunt rezultatul unor ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles, că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult așteptate.

ROLUL FAMILIEI IN EDUCAREA COPILULUI

MUREȘAN ADRIANA, LIC.TEORETIC VLAD ȚEPEȘ, TIMIȘOARA

În educarea copilului, părinții, educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciul social și extinderea mass-media (T.V). Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de proprii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are „**climatul**” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „**climatul pozitiv**” (*favorabil*) sau „**climatul negativ**” (*nefavorabil*) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Voi enumera câteva din posibilele atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

* „**Familia severă**” - în anumite limite imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „*găștile*” și „*bandele*” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „*tabere*”: unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trăsături de personalitate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul său.

* „**Familia permisivă**” stă la polul opus al familiei severe, are un climat de „*puf*”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.

* „**Familia rigidă**” prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. Învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (în particular, nu în ședințe) sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Învățătorul trebuie să fie postura sfătuitorului și nu a judecătorului.

**„Familia libertină”* creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Învățătorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățătură, capacitatea de decizie, spiritul de independență. Punerea fermă în gardă a părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară.

Parinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre fapta și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictețea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune : *„O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”*

BIBLIOGRAFIE:

Colecția revistelor „Tribuna Învățăământului, anii 2004-2005
Baran Pescaru, 2004, PARTENERIAT ÎN EDUCAȚIE: FAMILIE/ȘCOALĂ/COMUNITATE,
ED. Aramis Print, București

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ALBIȘORU NICOLETA,
GRADINIȚA NR.191, BUCUREȘTI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărăuia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încuraj să se exprime, lăsat să termine ce are

de spus și nu i se facă observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF.ÎNV.PRIMAR, ALECU ANIȘOARA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 DICHISENI
JUDEȚUL CĂLĂRAȘI

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate

intervenții educative, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (‘‘Părinți străluciți, profesori fascinanți’’ Dr. Augusto Cury)

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

‘‘Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?’’ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia ‘‘Cei șapte ani de-acasă’’ definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată ‘‘culmea achizițiilor’’, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: ALEXANDRU STELUȚA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7, JUD. GALAȚI

Primii ani de viață ai copilului constituie perioada cea mai favorabilă formării deprinderilor. Datorită plasticității sistemului nervos și spiritual de imitație, foarte dezvoltate, pe care le posedă copilul, acum se obține maximum de eficiență în formarea lor. Deprinderile normale la această vârstă vor degreva copilul de o sumă de solicitări care, mai târziu, în perioada micii școlarități, ar apăsa asupra lui, adăugându-se solicitărilor de altă natură ale școlii astfel provocând un mare consum de energie și deci o oboseală în plus pentru copil.

Deprinderile pot fi împărțite în două mari categorii: deprinderile de muncă luând acest termen în sensul său cel mai larg și deprinderile normale, etice. Primele sunt acelea care se referă la acțiunile copiilor efectuate în vederea obținerii unui rezultat concret pe tărâm material sau psihic. Cele din a doua categorie reglementează comportamentul individului în societate.

Deprinderea este un complex de acțiuni, automatizate având la bază sisteme de legături nervoase, temporare, stereotipuri dinamice. Formarea, acestora stereotipuri cere, la început multă energie; executarea mișcărilor necesare unei acțiuni, pe care noi adulții, o facem fără efort, le cere copiilor o intensă concentrare și un mare consum de energie.

Copilul trebuie familiarizat, treptat, cu conținutul deprinderii respective și cu denumirea ei. Li se va demonstra și explica întregul complex de acțiuni (gesturi) în ordinea lor firească pe care trebuie să o ia în anumite situații, cuvintele ce trebuie spuse. Important este că atât prezentarea deprinderii, cât și consolidarea ei să fie făcută în așa fel încât să se asigure o participare afectivă activă, a copilului. El trebuie pus în situația de a dori el însuși să execute cât mai corect deprinderea respectivă. Aceste procedee pot fi: lauda, aprobarea, exemplul, întrecerea, folosirea unor materiale ilustrative și literarea adecvate, diferite feluri de jocuri, cântece, dojene etc. Laudele adresate copiilor care și-au format primii deprinderea se exprimă în fața întregii grupe sau se adresează personal copilului. Laudele aduse în fața grupei au un efect stimulator pentru ceilalți copii și trebuie formulate în așa fel încât să atingă acest scop. Laudele vor fi folosite cu măsură, la început mai mult, apoi din ce în ce mai puțin până nu va mai fi nevoie de ele. Constient cu laudele aduse unor copii sau întregii grupe se poate folosi și un alt procedeu și anume: se dau îndemnuri celor care nu au ajuns să-și formeze încă deprinderea respectivă. Îndemnul trebuie dat astfel încât să mobilizeze dorința copilului de a-și însuși și el deprinderea respectivă.

Procedeul întrecerii are mult succes. După ce majoritatea copiilor și-au însușit tehnica executării deprinderii respective, pentru consolidarea acesteia, pentru antrenarea celor rămași în urmă ca și pentru a-i determina pe copii să execute complexul de mișcări cât mai repede sunt recomandate întrecerile. Paralel cu laudele acordate unor copii sau întregii grupe se familiarizează preșcolarii cu ideea că nu trebuie să rămână codași și li se trezește ambiția în acest sens. Apoi se renunță treptat la laude și se pune accentul pe stabilirea frunțașilor. Cei ce rămân permanent în urmă în însușirea deprinderilor și în general la mai toate activitățile se va duce o muncă specială căutându-se la început prin convorbiri cu copilul, apoi prin legătura cu familia să se afle cât mai multe din antecedentele sale și date privind situația sa familială. Eventual, se ia legătura și cu medicul pentru a determina cauzele acestor rămăneri în urmă permanente. Pentru consolidarea deprinderilor mai pot fi inițiate cu copiii diferite jocuri, de pildă jocuri didactice, jocuri de mișcare, jocuri cu pantomimă, jocuri-execițiu, jocuri cu text și cânt, jocuri de creație. De asemenea, poate fi folosit material literar adecvat. Se pot citi (sau povesti) copiilor, povești. Ei pot învăța poezii și cântece. Pot asista la scenete jucate în teatru de masă, de păpuși, de marionete și chiar pot juca astfel de scenete sau să recite poezii pe roluri.

Deprinderile de autoservire sunt acele deprinderi prin care copilul își satisface singur anumite nevoi personale (întreținerea curățeniei corporale, deprinderea de a mânca singur, îmbrăcatul, dezbrăcatul, încălțatul, descălțatul). Preșcolarii li se pot forma, începând încă de la vârsta de trei ani, unele deprinderi de autoservire. Acestea sunt, în special, deprinderi igienice: a mânca în mod civilizată fără ajutor dat de adult, dezbrăcatul, îmbrăcatul.

Deprinderile de comportare civilizată fac parte din sfera deprinderilor morale. Dintre deprinderile morale voi aminti numai de unele forme incipiente ale lor și anume de formarea deprinderii de a avea o comportare disciplinată și a celei de a avea o comportare politicoasă.

Formarea deprinderii de a fi disciplinat nu constituie numai o cerință a grădiniței impusă de faptul că în grupă sunt mulți copii și că fără disciplină nu se poate desfășura programul zilnic. Ea trebuie să fie o grijă permanentă și a familiei, deoarece copilul căruia nu i s-a format această deprindere va avea de suferit toată viața, căci nu se va încadra în cerințele vieții sociale. Va fi un permanent dezadaptat și va suferi. Într-adevăr, neobișnuirea copilului cu o anumită disciplină favorizează dezvoltarea negativismului (”Nu vreau!”) și a trăsăturilor negative ale voinței (capricii, spiritul de opoziție de dragul opoziției) ceea ce îngreunează încadrarea individului într-un colectiv, dăunează stabilirii de relații sociale și poate contribui la provocarea de traume psihice. De aceea, este deosebit de important ca familia să contribuie la formarea deprinderilor de comportare disciplinată. Una din piedicile disciplinării copilului în familie este lipsa concordanță între cerințele membrilor familiei.

Nu putem termina fără a atrage atenția părinților că una din practicile cele mai dăunătoare este cea de a obține cumințenia copilului prin promisiuni și daruri. Copiii înțeleg repede legăturile și speculează condiționând comportamentul lor de răsplată. Din punct de vedere pedagogic se ajunge deci la formarea deprinderii de a nu fi disciplinat și a accepta adoptarea unei comportări disciplinate, pe moment, pentru a obține un câștig. Acest lucru influențează în rău caracterul copilului și dezvoltarea ulterioară a acestuia.

Deprinderile de politețe fac parte și ele din sfera deprinderilor de comportare civilizată în societate. Acesta din urmă are o sferă mai largă însă deprinderile de politețe se schițează în grădiniță fiind mai ușor de format la această vârstă decât mai târziu. Ele costau în obișnuirea copilului de a folosi formulele de politețe potrivite situației respective. Deprinderile de politețe pot fi grupate în trei categorii: deprinderea de a saluta, aceea de a adresa o rugămintă și de a oferi ceva în mod politicos, la care se adaugă și aceea de a face mici servicii altora fie din proprie inițiativă, fie la cererea cuiva precum și deprinderea de a mulțumi.

Din punctul meu de vedere, cei șapte ani de acasă sunt anii care ne vor eticheta pe noi ca oameni toată viața. Sunt deprinderile cu care plecăm la drum, în viață.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. ALUCĂI ELENA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GRUMĂZEȘTI, JUDEȚUL NEAMȚ

„*Ferice de părinții care pot învăța, căci cunoștința aduce înțelegere, iar înțelegerea aduce dragoste.*” Old Union Reminder

În 1967, psihologul american Diana Baumrind a condus un studiu efectuat pe mai mult de 1000 de copii cu vârsta preșcolară și a identificat patru dimensiuni importante ale parenting-ului:

1. Strategii disciplinare
2. Căldură și nutrienți
3. Stiluri de comunicare
4. Așteptări de maturitate și control

Pe baza acestor dimensiuni, Baumrind a dezvoltat trei modele de stiluri parentale. Ea a identificat că majoritatea părinților urmează unul din trei stiluri. În 1983, cercetarea efectuată de Maccoby & Martin a identificat existența a patru stiluri : autoritar, autoritar democratic , permisiv și neimplicat.

Parentingul autoritar se caracterizează prin faptul că părinții autoritari sunt “impunători și orientați către poziția socială și așteaptă ca ordinele să le fie executate fără nicio explicație.” Aceasta înseamnă că de la copii se așteaptă ca ei să respecte **un set strict de reguli stabilite de către părinți**, iar eșecul conformării la aceste reguli are ca rezultat pedeapsa.

Parentingul autoritar-democratic este ca o manifestare mai democratică a stilului autoritar. Și în acest stil, de la copii se așteaptă să se supună regulilor și reglementărilor stabilite de părinți, însă părinții sunt mult mai receptivi, dar când copiii eșuează în a fi ascultători, părinții sunt mai degrabă iubitori și iertători, decât pedepsitori.

Parentingul permisiv se caracterizează prin faptul că părinții “sunt mai mult receptivi, decât exigenți. Ei sunt **non-tradiționali și indulgenți, nu solicită comportamentul matur, permit considerabil auto-disciplina și evită confruntarea.**” Acești părinți își disciplinează rareori copiii și au foarte puține pretenții și așteptări de maturitate și auto-reglementare.

Parentingul neimplicat cuprinde părinți neimplicați care **împlinesc nevoile de bază ale copilului, dar altfel sunt dezinteresați de viața copilului lor.** Ei au puține pretenții, nu sunt receptivi și comunică foarte puțin cu copiii lor.

Stilurile parentale urmate de diferiți părinți ar trebui combinate pentru a crea un amestec unic în fiecare familie în parte. Cel mai important lucru este adoptarea unor stiluri parentale cooperative, care combina diferite elemente ale stilurilor lor parentale unice într-un întreg coerent.

Parentingul pozitiv este un concept modern de educație unde în centru se află copilul și este tratat ca pe o personalitate unică. Experții în educația modernă a copilului sunt de părere că această abordare este pozitivă pentru dezvoltarea personalității sale. Acest gen de educație stimulează inteligența, creativitatea și încrederea în sine.

Parentingul pozitiv este un curent de parenting care se bazează pe convingerea că într-un mediu de încurajare și respect, copilul va acționa într-un mod constructiv, responsabil social, fără nevoia de a fi pedepsit sau recompensat pentru acțiunile sale.

Parentingul pozitiv nu înseamnă parenting permisiv. În cadrul modelului educațional al parentingului pozitiv, copiii sunt încurajați să aibă (mici) responsabilități casnice în cadrul familiei.

Desigur, nu toți psihologii sunt de părere că acest concept este o formă superioară de parenting. Un psiholog celebru din USA, T.Kersting este de părere că parentingul pozitiv este o formă mult prea indulgentă de educație părintească și că școala veche de educație era mai bună.

Mulți părinți sunt convinși că parentingul pozitiv este cea mai eficientă formă de a arăta dragoste și suport copilului - dar acest lucru este fals - spune acesta. Prea mult suport duce la anxietate și dizabilități emoționale ale copiilor.

În România, în ultimii ani observ că predomină parentingul permisiv caracterizat de așteptări scăzute din partea copilului corelate cu o apatie educațională din partea părintelui. Pentru că există

foarte puține reguli, cereri și așteptări, copilul crescut de părinți permisivi are de multe ori probleme în a-și găsi și impune singur propriile limite. Din păcate, acest lucru este greu pentru un copil - iar mai târziu, în adolescență poate fi cu adevărat o provocare - atât pentru copil cât și pentru părinții în cauză. Deși în cea mai mare parte a cazurilor părinții permisivi sunt părinți iubitori - aceștia nu se implică decât foarte sumar în a controla educația copilului, neexistând reguli sau limite. Acești părinți nu așteaptă din partea copilului un comportament adecvat vârstei sale - și sunt văzuți de copil mai mult ca prieten decât părinte.

Este necesar ca părinții să stabilească anumite limite pentru a se dezvolta corect și pentru a deveni adulți reponsabili, copiii lor nu își dezvoltă abilitatea de a tolera frustrarea sau de a se stăpâni pe ei înșiși și au mai puține șanse de a dezvolta auto-disciplina. Copilul învață că dezamagirea și tristețea sunt intolerabile. Așadar, părinții permisivi sabotează capacitatea copilului de a se realiza în viață. **Copilul nu va învăța niciodată că fericirea nu deriva din starea de belșug și din îndeplinirea pe rând a tuturor dorințelor și că poate fi menținută în fața dezamăgirilor.**

Copiii trebuie să știe că părinții au un rol diferit față de al lor, care include menținerea copilului în condiții de siguranță. Copiii vor limite deoarece își doresc ca cineva să fie la conducere. Este destul de înspăimântător pentru un copil să creadă că nimeni nu este la conducere, protejându-l de ceea ce poate fi o lume îngrozitoare. Părinții permisivi fac în mod constant compromisuri în privința lucrurilor care sunt importante pentru ei.

Disciplina eficientă depinde de capacitatea părintelui de a realiza un echilibru între dragoste și autoritate, de a fi blând și hotărât.

Echilibrul funcționează cel mai bine atunci când dragostea și autoritatea se îmbină într-o abordare totală – când poți spune cu amabilitate și cu fermitate în același timp.

Pretențiile mari, nedrepte, nu-și au locul în comportamentul unui părinte care aplică disciplina așa cum trebuie. Dar, dacă ești intransigent într-o anumită ocazie, o scuză și puțină dragoste vor ajuta la vindecarea răni sufletești.

Consider că părinții nu trebuie să se încadreze dar într-un tip de parenting ci să le combine, să le adapteze vârstei și fiecărei situații de viață. Copiilor trebuie să li se stabilească anumite limite, să nu li se facă compromisuri, să nu fie șantajati, ci să existe un dialog real între părinți-copii, să li se explice fiecare regulă, necesitatea acesteia.

Pentru îndeplinirea cu succes a „funcției de părinte” sunt necesare câteva trăsături de personalitate: responsabilitate, realism, autocontrol, empatie, altruism; de asemenea, o fermitate îmbinată cu flexibilitate, totul pe un fond de iubire necondiționată, combinată cu adaptabilitatea la nevoile copilului, nevoi care sunt din ce în ce mai mari în societatea contemporană.

<http://www.desprecopii.com>

<http://eusuntalinarea.wordpress.com/2014/04/24/stiluri-parentale-si-familiale/>

EDUCAȚIA RELIGIOASĂ DIN FAMILIE, FUNDAMENT AL FORMĂRII CARACTERULUI COPILULUI

PROFESOR AMORĂRIȚI ELENA CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ SUCEAVA

Potrivit Sfintei Scripturi, primii oameni creați de Dumnezeu “după chipul și asemănarea Sa”, au fost binecuvântați încă din Rai: „Creșteți și vă înmulțiți, umpleți pământul și-l stăpâniți” (Facere 1, 28). În virtutea acestei porunci, părinții devin, aducând copii pe lume, „împreună-creatori cu Dumnezeu”; copilul vine pe lume în baza poruncii lui Dumnezeu, în baza consimțământului părinților de a deveni „împreună-creatori” cu Dumnezeu, în baza iubirii dintre ei și a iubirii față de noua făptură. Vine pe lume pentru a se adăuga membrilor Bisericii lui Hristos, membrilor Împărăției lui Dumnezeu.

În familie, elementul de legătură între părinți și între părinți și copii trebuie să fie iubirea adevărată, care te scoate din egoism, făcându-te altruist, capabil de jertfă. Într-o casă creștină copiii sunt educați în contextul căsătoriei, al familiei; viața creștină este o viață trăită după chipul lui Dumnezeu Cel în Treime- o viață de comuniune, după modelul Sfintei Treimi. Căsătoria este comuniune și dăruire, „cei doi soți călătoresc împreună înspre Rai și, primind binecuvântarea cerului, devin rodnici născând copii. A avea copii înseamnă a primi binecuvântarea lui Dumnezeu în casa ta”. De aceea părinții sunt datori să-și primească copiii ca pe făpturi noi ale lui Dumnezeu, să le arate afecțiune și să nu-i privească ca pe niște obiecte, ca pe propria lor posesiune.

Copilul vine pe lume slab și neputincios; tocmai de aceea părinții au posibilitatea să-l ajute și să-l influențeze astfel încât să se poată dezvolta cum trebuie nu numai trupește ci și sufletește. Calitatea vieții de familie poate fi măsura prin care se poate aprecia progresul duhovnicesc al celor ce trăiesc în lume. De aceea esența îndatoririlor unor părinți creștini față de copiii lor este „de a-i aduce pe ei la Mântuitorul Hristos”: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a lor este Împărăția lui Dumnezeu” (Luca 18,16); unirea cu Hristos, Mântuitorul nostru, se realizează „prin credința în El, prin Tainele Sfintei Biserici, prin sădirea în sufletul lor a unei iubiri fierbinți față de El și prin ascultarea față de învățătura Lui. Calea spre toate acestea este educația creștinească a copiilor”.

Neglijarea laturii religioase în sânul familiei este principala cauză pentru care unii copii ajung în școală „viciați” de acasă, aducând cu ei deprinderi și obiceiuri rele cum ar fi minciuna, înșelătoria, fățarnicia, obraznicia. Printr-o educație greșită, părinții, care-și numesc deseori copiii „îngeri”, pot face ca din ei să se formeze ființe complet opuse îngerilor.

Copiii se nasc cu înclinații, predispoziții spre rău, ca urmare a păcatului originar, însă prin educație creștinească sănătoasă părinții pot estompa, pot anihila dezvoltarea acestor înclinații care, lăsate să se dezvolte nestingherit, pot deveni patimi.

Sfântul Ioan Gură de Aur acordă o importanță deosebită bunei creșteri a copiilor. El afirmă că răspunderea pe care o au părinții pentru creșterea copiilor lor este foarte mare: dacă pentru bună creștere există răsplătă, pentru neglijarea educației copiilor lor – educația religioasă în mod special – părinții vor da socoteală în ziua judecării; justificare nu există pentru că părinții îl au pe Dumnezeu ajutor.

În Vechiul Testament se spune că „omul se cunoaște după copiii săi”, deci după modul de viață al copiilor se cunosc părinții și modul în care aceștia i-a educat. Și în vremurile păgâne părinții erau răspunzători pentru faptele copiilor lor.

În ziua de astăzi, unii părinți, încercând să se absolve de educația proastă pe care au dat-o copiilor, dau vina pe „spiritul vremurilor”, afirmând că pe vremea lor era altfel: era mai multă frică de Dumnezeu, copiii îi ascultau și îi respectau mai mult pe părinți. Însă, chiar dacă duhul vremurilor își exercită autoritatea negativă asupra copiilor, îndeosebi de vârstă școlară, totuși există ca și remediu împotriva pătrunderii spiritului distructiv al vremurilor în familie educația creștinească și regulile proprii fiecărei case. Părinții trebuie ei înșiși mai întâi să îl cinstească pe Dumnezeu și Sfânta Sa Biserică, să urmeze cu tărie rânduiala lui Hristos și învățătura Bisericii Ortodoxe. Lucrarea părinților este de a se educa pe ei înșiși-duhovnicește-și să obișnuiască copiii să facă ce trebuie încă din fragedă

pruncie. Viața duhovnicească poate fi moștenirea cea mai de preț pe care o putem lăsa copilului nostru. Exemplul personal al părinților este foarte important.

Părinții pot contribui direct la bunăstarea spirituală a copiilor lor înconjurându-i cu dragoste și rugăciune încă de la zămislirea lor. Dragostea pe care copilul o primește de la părinți în primii ani de viață este temelie solidă pe care el însuși își va clădi propria viață.

Atmosfera din casă este foarte importantă pentru creșterea duhovnicească a copilului; dacă în casă e rugăciune, copiii vor căpăta gustul rugăciunii și al prezenței lui Dumnezeu. Astfel familia, „care reprezintă biserica din casă, este o școală a iubirii, o școală a vieții, a creșterii duhovnicești și a propovăduirii Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu, o școală a întâlnirii cu Tainele și cu Slujbele Bisericii, o școală de pregătire pentru participarea la ele. Familia, casa, constituie o școală atât pentru copii cât și pentru părinți”; „familia a fost mereu nedespărțită de viața bisericii; fără ea nu poate exista biserica din casă”.

Așadar „problema educației (religioase) constă în a sădi în inima copilului începuturile credinței în Hristos, a o descoperi ca plinătate a vieții și a-i pregăti pe copii pentru momentul prielnic când, ajungând la o anumită vârstă, să se simtă în orice împrejurare membri ai Bisericii. Nu este de ajuns să fii doar credincios dacă nu ești și îmbisericit, căci participând la toate slujbele și Tainele ei, putem urca pe scara duhovnicească, să ne apropiem de desăvârșita bucurie duhovnicească, să dobândim, într-o anumită măsură, Împărăția lui Dumnezeu aici, pe pământ”.

Este bine știut faptul că primii pași în realizarea educației corecte sunt în sarcina mamei însă la fel de răspunzător pentru formarea duhovnicească a copilului este și tatăl. Realizarea unei educații corecte depinde considerabil de pregătirea religioasă înainte de căsătorie a părinților, de caracterul lor și de nivelul lor duhovnicesc.

Primii trei ani de viață ai copilului sunt foarte importanți pentru creșterea trupească, mentală și duhovnicească, în acești ani modelându-se caracterul lui; lupta părinților, pe parcursul celor șapte ani de acasă poate fi grea, istovitoare, însă Sfântul Ioan Gură de Aur ne sfătuiește: „Lucrează ostenind din greu, doar lucrezi pentru tine; căci îți va fi mai ușoară viața dacă fiii tăi vor fi virtuoși”. Vorbind despre copiii care învață să vorbească, același sfânt spune că „exemplul e totul” (cuvintele folosite de părinți, modul lor de a vorbi vor avea o înrăurire puternică asupra vorbirii copilului; copiii vor învăța să vorbească la fel).

„Copiii trebuie să învețe să fie ascultători încă din pruncie... exemplul părinților are o importanță primordială: dacă ei nu își vor arăta respect unul altuia, copilul nu va învăța niciodată ce-i ascultarea. Ascultarea e vitală din punct de vedere duhovnicesc și copiilor care nu au dobândit-o încă de mici le va fi mult mai anevoie să o învețe mai târziu... Ascultarea crește odată cu maturitatea. Deplină înțelegere și armonie între părinți are o importanță vitală pentru sentimentul copilului de a fi ocrotit și ca exemplu de urmat de el însuși în propria sa căsătorie”.

În ceea ce privește buna creștere a copiilor, Sfântul Ioan Gură de Aur oferă părinților recomandări care, deși erau scrise pentru vremea sa, sunt de urmat și de mare folos și pentru actualitate. El promovează educația duhovnicească în primul rând, atât a copiilor cât și a părinților: „Educați-i, așadar, duhovnicește pe copiii voștri. Educați-vă și pe voi. În felul acesta vă veți mântui și veți intra în Împărăția cerurilor, cu harul lui Hristos”.

Bibliografie:

1. Sfântul Ioan Gură de Aur, Părinții și educarea copiilor, Editura Agapis, București, 2007;
2. Pr. prof. Gleb Kaleda, Biserica din casă, traducere din limba rusă de Lucia Ciornea, Editura Cartea Ortodoxă, București, 2008.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

**PROF. ANDRAȘ VICTORIA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7 REȘIȚA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 8 REȘIȚA,
COLEGIUL NAȚIONAL „DIACONOVICI-TIETZ” REȘIȚA**

Cu ajutorul expresiei „cei șapte ani de acasă” denumim persoane manierate și respectuoase față de cei din jur, adică acele persoane care respectă un cod moral valabil pentru toți cei care trăiesc în societate, dar după care nu se ghidează toți, din păcate...

„Cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o oferă părinții copilului lor, învățându-l cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt comportamentele acceptate și care sunt cele inacceptabile. Învățăturilor primite de la părinți li se vor adăuga apoi cele primite de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este pusă în sânul familiei.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare, de aceea copilul trebuie învățat să se poarte frumos, iar bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului. Dacă în familie sunt stabilite și impuse reguli și limite în comportamentul copilului și se comunică cât mai mult cu el, limitând timpul petrecut la televizor sau calculator, copilul va învăța să comunice cu alții. Iubirea pentru lectură și cărți trebuie de asemenea cultivată acasă. Copilul trebuie lăsat să se bucure de copilărie, să socializeze, să se distreze și să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin. Este interzis abuzul fizic, emoțional, verbal etc.; copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele, astfel va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate. În familie trebuie educat să spună mereu adevărul, prin puterea exemplului. Dacă părintele este implicat și devotat, cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu copilul, dar acesta trebuie iubit necondiționat, indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură.

ACASĂ reprezintă din toate aceste motive un loc esențial de educație. Chiar studiile de specialitate indică: copiii părinților implicați în educația lor de acasă sunt mult mai motivați să obțină rezultate bune și au o atitudine pozitivă la adresa școlii și a procesului educațional. Iar ulterior se bucură de mai mult succes în viață. ȘCOALA nu este singura responsabilă de educația copilului, deoarece chiar și înainte de grădiniță - există o școală numită ACASĂ, locul în care un copil învață etica de bază și conduita primară de viață. Din păcate, majoritatea părinților fac prea puțin pentru a contribui la succesul școlar al copilului. Părinții trebuie să conștientizeze că ei sunt cei care împart cu profesorul succesul sau insuccesul copilului la școală, pentru că totul începe de la părinți și modalitatea de educație pe care o abordează acasă. De aceea, părinții trebuie să petreacă timp de calitate cu copilul oferindu-i dragoste și suport emoțional necondiționat, să joace joculețe educative, să îl ajute la teme - când e cazul și pur și simplu „să fie acolo”, prezenți cu adevărat în viața copilului.

La adolescență este important ca părinții să discute cu copilul - ACASĂ - dat fiind că aceste discuții sunt extrem de importante în procesul de a înțelege cum funcționează societatea. Pentru că este adevărat că bazele se pun în primii șapte ani de viață de acasă, dar educația continuă pe tot parcursul vieții. Din fericire, multe școli și licee vin în întâmpinarea părinților și au programe și evenimente care îi includ pe elevi, precum și pe părinții lor într-o experiență utilă de învățare, considerând pe bună dreptate că părinții ar trebui să se implice în întregul proces al educației.

Din toate aceste motive, este indicat ca părinții să țină permanent legătura cu școala, pentru a înțelege cât mai multe despre activitățile școlare ale copilului lor, despre aptitudinile lui sau despre materiile favorite sau mai puțin favorite, unde întâmpină dificultăți, ce îl pasionează etc. Pentru majoritatea ar putea fi o surpriză faptul că în Japonia, copiii nu merg la școală până în momentul în care, și doar dacă, au fost învățați mai întâi acasă manierele de bază. Mai mult, examenele nu sunt obligatorii până la vârsta de 10 ani. Așadar, se pune accent mai întâi pe educație și pe formarea unui comportament civilizată, manierat și politicos față de cei din jur, pe respect, și abia apoi pe rezultate și performanțe școlare.

În concluzie, părinții ar trebui să preia acest model al unei societăți civilizate, recunoscute la nivel mondial pentru politețea din relațiile interumane, și să înceapă să se educe pe ei înșiși pentru a putea avea o implicare mai bună în viața educațională a copiilor lor. De asemenea, să își învețe copilul în primul rând bunele maniere, dovedit fiind faptul că cei șapte ani de-acasă sunt cruciali pentru dezvoltarea armonioasă a copilului și pentru viitorul lui succes educațional.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR ANTON IOANA CODRUȚA ȘC.PRIMARĂ NR.2 STÂNCEȘTI

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia. Exemplu: În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene.

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu. Exemplu: La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei să- mi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine.

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebă ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatiche, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori

se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi:

a) În natură: - să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a.- să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de elemente) - să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură (buchete din flori, mărgelile din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din semințe, frunze etc.)

b) În gospodărie: - să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc. - să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect - să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucătarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc.

c) În drum spre grădiniță: - să numere mașinile de o anumită culoare - să privească atent mașinile și să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia („Hai să spunem crocodil când vedem un C la numerele de pe plăcuțele mașinilor”) - să se joace, atribuindu-și diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta și ne întâlneam pe drum...”)

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

BIBLIOGRAFIE:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR: APETRĂCHIOAEI ALINA LILIANA

„Este de o mie de ori mai bine să ai bun simț fără educație, decât să ai educație fără bun simț.”
(Robert G. Ingersoll)

„Cei șapte ani de acasă“ se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. A avea cei șapte ani de acasă era privilegiul unei educații ce provenea din familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei, educație care ajută la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Însă educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Acest interval nu este o acumulare de bune maniere și politețuri, ci este exact oportunitatea de a crește și de a avea lângă noi oamenii cu care ne-am dori să ne împrietenim și pe care ne putem baza, oamenii care se vor descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur.

Familia este „prima școală” a copilului. Cei 7 ani de acasă înseamnă imitație și învățare după modelul părinților. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. O serie de sarcini educaționale sunt preluate în mod special de școală, dar familia rămâne implicată.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine. De aceea familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău prin modele de conduită privind formarea concepției lui despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, din expresia *cei 7 ani de acasă* rămâne ideea că normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cu toate acestea putem creiona, prin generalizări, principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut”: *salutul* (este prima normă de conduită învățată în familie); *comportamentul în public* (un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește); *comportamentul cu prietenii* (jocurile copiilor sunt experiențe care îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult, sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte); *înțelegerea normelor sociale* (prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate); *manierele la masă* (o bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa); *recunoașterea greșelilor* („îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică; auzindu-i pe părinți folosind aceste expresii copilul învață că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.); *tact și toleranță* (un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiu ne descalifică în primul rând pe noi).

Aceste calități ale copilului cu *cei 7 ani de acasă* coincid cu părerile elevilor la care predau. Întrebați ce înseamnă pentru ei a avea cei 7 ani de acasă, aceștia au răspuns: să ai respect față de cei din jur, să ai iubire față de semenii, să ai credință, bune maniere, un comportament ales în societate, bun simț, să fii politicos, să mănânci frumos, să saluți oamenii pe stradă, să vorbești frumos, să spui te rog și mulțumesc, să ascuți de părinți, să te îmbraci decent, iar cei responsabili de insuflarea acestor

calități au fost identificați ca fiind părinții. Din discuțiile purtate pe această temă cu elevi și părinți, am constatat că toți știu ce înseamnă, depinde însă de ei dacă aceste cunoștințe vor fi și puse în practică.

Așadar în familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui, constituind bagajul educativ al „*celor 7 ani de acasă*”. „Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – *om*, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

BIBLIOGRAFIE

1. Negovan, Valeria, *Introducere în psihologia educației*, ediția a II - a, Editura Universitară, București, 2006
2. Sălăvăstru, Dorina, *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASA”-TEMELIA PERSONALITĂȚII UMANE

PROF.APETRI NUȚA
LICEUL TEHNOLOGIC DĂRMĂNEȘTI

Câtă literatură s-a scris despre „cei șapte ani de acasă” și tot nu putem spune că s-au epuizat toate subiectele, deoarece fiecare părinte în felul lui este unic și fiecare copil în felul lui este unic. Copilul este de la bun început „cineva” pe care ești genetic programat să-l iubești necondiționat, și a cărui iubire, sperii și trebuie să o primești sub diferite forme înapoi. În totalitatea relațiilor umane, relația cu un copil putem spune că este o binecuvântare. Unei femei care n-a avut niciodată copii îi lipsește ceva în dezvoltarea feminității sale. Maternitatea îi aduce femeii o uimitoare dezvoltare. Copilul este gloria părinților săi, gloria mamei sale: glorie în sensul împlinirii. Așa cum spunea și Ion Creangă copilul este sânge din sângele mamei, carne din carnea mamei, mamele trăiesc prin copii lor, râd când râd copiii lor și plâng când plâng copiii lor. Întodeauna m-a impresionat tendința de jertfă pe care o manifestă părinții față de copiii lor, devin icoane vii, întrec orice imaginație, îți frâng sufletul de durere și admirație.

La nivel supranatural, divin, copilul este în același timp cel care va deveni fiul lui Dumnezeu prin Botez: părinții îi dăruiesc așadar lui Dumnezeu un nou fiu, îi dăruiesc lui Iisus un nou prieten; e un fapt nespuse de mare să poți conlucra astfel la creșterea numărului celor aleși; părinții au permis ca numărul aleșilor să sporească, au permis ca Impărăția lui Dumnezeu să numere cu un membru mai mult! Aceasta este bucuria mamei creștine și a tatălui creștin. Cât echilibru este în rânduiala creștină, să-ți crești copiii în iubire față de aproapele tău, față de natură, față de păsările și animalele cu care Dumnezeu a împodobit natura, să nu râvnesti la ce nu-i al tău, să muncești cinstit și să amâni mânia pe a doua zi poate între timp renunți de tot la ea. Da, e edevărat că lumea evoluează și toată lumea se adaptează la noile tehnologii, la noile cerințe și totuși esența bunului mers al tuturor lucrurilor trebuie să rămână nemodificată, ei bine părinții sunt persoanele care au grijă să păstreze în timp aceste virtuți și să le insuflă copiilor la tot pasul și în fiecare etapă de creștere a copilului. Îndiferent cât de modernă ar fi societatea, aceste principii trebuie păstrate cu sfințenie. De fapt dacă ar fi cu puțință să se respecte o singură poruncă și anume „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți”, atunci cred că viața pe pământ ar fi ca un rai. Cât potențial de bine și de rău poate exista într-o singură persoană ne-a dovedit istoria: un singur om a descoperit un medicament care a scăpat milioane de oameni de suferință și de moarte. Descoperirea penicilinei a fost unul dintre cele mai importante momente din istoria medicinei. Datorită efectelor curative ale acestui antibiotic, probabilitatea decesului din cauza unei boli infecțioase, cauzată de bacterii gram-pozitive, a scăzut considerabil. De atunci, penicilina a devenit cel mai utilizat antibiotic și este încă folosită în tratarea infecțiilor cu bacterii gram-pozitive. Descoperirea penicilinei este atribuită cercetătorului scoțian Alexander Fleming.

Și în același timp tot o singură persoană, Adolf Hitler, la polul opus, a avut un efect devastator asupra contemporanilor săi. Cei șase milioane de evrei omorâți în perioada Holocaustului, dar și milioanele de civili care și-au pierdut viața în timpul războiului și de care dictatorul nazist se face responsabil, sunt principalele evenimente istorice pentru care acesta a devenit unul dintre cele mai condamnate personaje din istorie. Părinții lor i-au crescut cu dragoste și și-au visat un viitor onorabil pentru copiii lor și totuși ce anume a făcut ca evoluția lor să fie așa diferită?

Copilul este un aluat care așteaptă să fie modelat de mâinile părinților ca să ia în final o formă frumoasă și utilă. Același aluat lăsat în voia sorții sau modelat neglijent se poate transforma în ceva inutil sau chiar dăunător. Bineînțeles că cele două exemple date au fost la extreme, dar am vrut să subliniez ce responsabilitate imensă planează pe umerii părinților în perioada de creștere și educare a copiilor, responsabilitate, care, fără falsă modestie revine în mare măsură mamei, deoarece ea este mai mult timp în preajma copilului, fiind în genere dedicată de la natură îngrijirii copilului încă din momentul nașterii. Fiecare mamă ar trebui să-și pună întrebarea încă de când alăptează copilul: ce fel de om cresc eu? Și atunci trebuie să se asigure că va crește și va educa un adevărat creștin și atunci nu contează ce meserie va avea viitorul om, educația lui îl va călăuzi pe un drum bun. Toate meseriile sunt demne de tot respectul, toate sunt utile, important e să fie cinstitute, onorabile, utile

oamenilor și nu în ultimul rând plăcute lui Dumnezeu. O mamă trebuie să insiste așa mult cu educația încât să aibă siguranța că fiul sau fiica ei va rezista în fața ispitelor de-a lungul vieții și nu vor trăda învățăturile părinților și se vor salva și pe ei.

Personal cred că rugăciunea copiilor alături de părinții lor au cea mai mare frumusețe și putere în fața lui Dumnezeu. Grija față de copii nu trebuie să fie exagerată, ca să nu creștem niște răsfățați, leneși și nerecunoscători deoarece mamele la un moment dat oboresc și le-ar prinde bine în mod firesc un pic de ajutor. E momentul culegerii roadelor sub o formă sau alta. Din nevinovăție și bunătate, înțelepciune și curaj, ele plămădesc caractere tari, cetățeni devotați, muncitori, iubitori de patrie și de umanitate. Stă în puterea părinților de a forma oameni cu însușiri nobile și vise îndrăznețe. Educator fără egal, mama știe, mai bine ca oricine, să cultive simțul frumosului, al omeniei, dar și al măsurii. Ceea ce am învățat și am desprins de la mama - curățenie sufletească, cumpăna inimii și a minții - nu se uită niciodată, ne-a intrat în sânge odată cu laptele sânelui ei. Părinții sunt pururea prezenți în gândul, fapta și viața noastră .

În cea mai mare parte, mama făurește inima și conștiința copilului, hotărăște structura de temelie a ființei lui, cuprinsul cugetării, și conținutul sentimentelor, îi imprimă stilul de cuviință și cuminenie, fondul sufletesc durabil, capitalul de sănătate sufletească și morală. Oricare ar fi concepția noastră despre lume, valorile cele mai înalte, cele care fac prețul omului, sunt cele sufletești, morale.

Ambianța de acasă influențează personalitatea copilului, părinții trebuie să fie atenți în fiecare clipă la tot ce fac pentru că absolut totul este înregistrat de copii, fiecare gest, cuvânt și faptă se vor propaga ca un ecou în viitorul om pe care îl dorim format cât mai frumos și mai corect educat.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

ÎNV. AUNGURENCI GETICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 STRĂTENI COMUNA LOZNA, JUD. BOTOȘANI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Prin educație parentală părinții se descoperă ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Ca părinți trebuie să fim întodeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte cum este copilul meu? Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate.

Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață **într-un univers pe care-l creează părinții.**

CEI 7 ANI DE ACASĂ

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.1 POCOLA EDUCATOARE- MALIȚA FELICIA/AVRAM CLAUDIA

Haina celor șapte ani

În toată trecerea prin ani
Alături fii de cei sărmani,
Să nu te lăcomești la bani
De cinste sunt destui orfani.
Și-n fiecare zi de săptămână
Să fii mereu cu voie bună,
Să împlinești ce ai de împlinit,
Să mulțumești, să fii și mulțumit.
Cu haina celor șapte ani de-acasă
Să-ți faci prezența mai frumoasă
Oriunde ai fi, te are-n seamă
Un crez și-o inimă de mamă!
Tu prin gândire și prin faptă,
Ai grijă s-o păstrezi curată!
"Mamei copiilor mei
Mamei nepoțelului meu
Și nu numai lor."(Constantin Iordache)

Expresia "Cei 7 ani de acasă" este un concept ce datează din străbuni. Se considera că până la 7 ani copilul stătea acasă, eventual cu mama, iar la 7 ani pleca la școală, se desprindea de familie. Ceea ce acum nu mai este cazul. De la vârsta de 2-3 ani începe educația timpurie la grădiniță și de la 6 ani copilul pleacă la școală.

Apoi, în cei 7 ani se "predau" lecții grele de educație care pregăteau copilul pentru acel prag de desprindere. Multe energii, timp, nervi și frustrări copilărești se derulau...părinții țineau mult la această educație, copiii o înghițeau pe nemestecate. Astăzi, 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze odraslele noastre. Care se încapățânează să accepte încadrarea și au dureri dorsale privitor la dorințele noastre. E drept, și părinții s-au adaptat, mulți au renunțat la standardele astea, de voie sau de nevoie, dar a ramas așa, o umbră de parfum de trecut, un fel de deziderat și, de ce să nu recunoaștem, un fel de termen de comparație.

Cert este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție, iar obligativitatea a devenit nițel deșuetă, așa că la 7 ani unii copii sunt de pus în ramă iar alții...mai puțin.

Cei 7 ani de acasă înseamnă mai mult reguli de bun simț, igienă, respect, pe care copiii ar trebui să le învețe de la părinți până să meargă la școală:

1. să asculți pe cineva când îți vorbește
2. să nu vorbești cu gura plină
3. să te speli pe mâini după ce ai fost la toaletă...sau când vii de undeva
4. să spui adevărul
5. să nu fii agresiv
6. Să dai bună ziua/la revedere
7. să îți asumi responsabilitatea pt. ce faci
8. să respecti pe cei din jur
9. să nu scuipi pe stradă
10. să nu vorbești urât
11. să nu te întinzi pe masă când mănânci
12. să nu te urci cu picioarele încălțate în pat
13. să respecti proprietatea personală și a celorlalți (să nu strici/distrugi)
14. să spui mulțumesc
15. să te speli pe dinți seara/dimineța

16 să nu te srobești in dinți/ori alte părți... când vb cu cineva/public

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. AVRAMESCU SIMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ VEȚEL, JUD. HUNEDOARA

Cei 7 ani de acasă reprezintă educația pe care copiii o primesc de la părinți, și contribuie la formarea personalității de baza și a comportamentului. Un copil cu cei 7 ani de acasă este bine crescut, și politicos atât cu cei de vârsta lui cât și cu adulții.

Regulile morale, educația și bunele maniere sunt cheia către reușita unui copil în societate, un copil care are cei 7 ani de acasă integrându-se mai ușor decât unul cărui îi lipsesc acești ani prioritari.

Familia este cea care oferă copilului primele norme și reguli de conduită, primele informații despre lumea ce îl înconjoară și primul contact cu confortul fizic și afectiv. Într-o familie unde nu există acel confort, copilul va suferi atât de neîncredere în mediu, cât și de neîncredere în propriile forțe și valori. Un copil fără cei 7 ani de acasă va avea mereu o lipsă de încredere în forțele proprii și un sentiment de rușine deoarece familia exercită o influență atât de adâncă încât urmele ei rămân toată viața.

Procesul educativ al unui copil care se afla în primii ani de viață trebuie condus cu mare atenție acestuia având nevoie să i se ceară și să se ofere doar lucruri care nu îi depășesc capacitatea de înțelegere. Influențele educative pe care familia le exercită se pot manifesta atât direct prin diferite acțiuni cât și indirect prin ceea ce copilul observă la părinți. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferitele norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă dorința tânărului de a participa la viața socială, culturală și politică și se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

SĂLĂVĂSTRU, D., (2004), PSIHLOGIA EDUCAȚIEI, EDITURA POLIROM, IAȘI.

”PRIMII 7 ANI DE ACASĂ”, TRAMBULINĂ PENTRU VIITOARELE ETAPE ALE VIETII

LICEUL TEHNOLOGIC ”STEFAN HELL” SÂNTANA, JUD. ARAD
PROF. ARSA EMIL

Experiența acumulată în cei 18 de carieră didactică cred că îmi permite să formulez câteva considerații privind rolul celor „7 ani de acasă”, în dezvoltarea personalității copiilor. Poate că este oarecum impropriu să mai discutăm despre „7 ani” când în realitate, prin introducerea clasei pregătitoare la școală, această perioadă s-a scurtat cu un an.

Faptul că predau, an de an, lecții de educație fizică și sport la cel puțin două clase pregătitoare, mă pune în situația de a intra în contact cu copii proveniți din diferite medii, care își pun, mai mult sau mai puțin, amprenta asupra nivelului dezvoltării psiho-motrice cu care aceștia se prezintă la porțile școlii.

Viața, din ce în ce mai trepidantă, obligă mulți părinți la eforturi suplimentare pentru a asigura traiul de zi cu zi al familiei. Acest lucru duce, de foarte multe ori, la neglijarea propriilor copii, aceștia fiind lăsați, în cazuri fericite, pe seama bunicilor. Copiii ajung să tânjească după atenția și apropierea fizică a propriilor părinți. De regulă, copiii din clasele foarte mici sunt foarte atașați de profesorii de educație fizică-bărbați. Am observat însă că acei copii al căror tată are un loc de muncă care îi ocupă foarte mult timp sau, mai rău, care lucrează în străinătate, în frustrărilor lor, văd în persoana profesorului de educație fizică-bărbat ceea ce ar dori să vadă la propriul părinte, care lipsește din peisaj, mai mult sau mai puțin. Acest lucru ne obligă suplimentar pe noi ca dascăli, pentru a nu înșela așteptările micușilor.

Copiii care au frați mai mari, după constatările mele, reprezintă un capitol aparte. Am întâlnit, de-a lungul anilor, copii proveniți din familii numeroase, a căror părinți nu dispuneau de foarte mult timp spre a se dedica educației odraslelor lor. Totuși, atunci când pășesc pentru prima dată spre școală, mulți dintre copiii cu frați mai mari se prezintă cu un nivel superior de dezvoltare psihică și chiar fizică, cu un bagaj de cunoștințe superior chiar și colegilor lor care provin din familii cu un singur copil asupra căruia părinții și-au îndreptat în mare măsură atenția.

Unii părinți, de regulă cu o situație materială peste medie, după părerea mea, greșesc oferindu-i copilului tot ce își dorește, creându-i acestuia impresia că i se cuvine totul. Părinți care nu posedă prea mult timp spre a-l aloca copiilor lor, încearcă în acest mod să compenseze lipsa apropierii fizice. Acești copii manifestă dificultăți de adaptare la programul școlar, la noile reguli.

Am întâlnit copii proveniți din familii cu o situație materială bună, care manifestau multe aspecte de îmbunătățit în ceea ce privește comportamentul, am întâlnit și copii proveniți din familii modeste, dar care dădeau dovadă de mult bun simț. Am întâlnit copii care beneficiau de multă susținere, inclusiv materială, din partea părinților, ai căror primi ani din viață au fost bine canalizați, dar am întâlnit și copii cu multe curențe comportamentale, proveniți din familii cu probleme de diferite feluri.

Acest lucru mă face să cred că nu o situație materială bună a familiei duce neapărat la o bună educație a copilului, cum nici lipsurile materiale nu duc neapărat la curențe în educație.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ARSENE FLORENTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 VOLUNTARI-ILFOV

Tema educației în familie, sau cei șapte ani de acasă, așa cum se obișnuiește să se spună, a fost dintotdeauna un subiect mult discutat, nu atât în scris, cât în viața de zi cu zi. Actualmente, din ce în ce mai mult, subiectul pare că a devenit o temă de importanță capitală pentru foarte mulți oameni, atât din rândul celor simpli, dar mai ales din rândul specialiștilor (educatori, profesori, psihologi, parentologi) care se lovesc în mod direct de consecințele lipsei acestei educații minime pe care o numim “cei șapte ani de acasă”.

Cu două - trei secole în urmă, se obișnuia să se atribuie termenul de *educat* unui tânăr sau unei tinere care avea anumite abilități și cunoștințe din varii domenii. Și asta, datorită faptului că aceștia luau de cele mai multe ori lecții în particular pentru a dobândi toate aceste deprinderi și calități. Era considerată educată o persoană care cunoștea mai multe limbi străine, care avea o cultură generală bogată, care știa să cânte la minim un instrument muzical, care avea bune abilități de dansator. Și toate acestea se refereau la o persoană tânără, de 13-20 de ani. Oare câte din calitățile menționate anterior mai caracterizează astăzi un tânăr/o tânără din această categorie de vârstă? Cu tristețe putem constata că așa ceva a devenit “rara avis” în zilele noastre, iar încă mai trist de atât este faptul că tinerele generații nu vor să se mai lase educate. Deși învățământul a devenit gratuit, interesul pentru studiu a scăzut în mod dramatic. Ce să mai vorbim de cei șapte ani de acasă? Și oare cine ar putea să se mai ocupe de acești copii în primii șapte ani de viață pentru a asigura succesul unui viitor tânăr? Să fie acele mămici preocupate de petrecerea timpului pe telefon în detrimentul acordării atenției propriilor copii? Sau poate ar trebui să ne punem nădejdea toată în aceste dispozitive așa zis inteligente care ne transformă copiii în niște indivizi teleghețai, tot mai nepricepuți în abordarea vieții reale, obișnuți fiind să trăiască în virtual? Ba încă consecințele merg și mai departe, rata abandonului școlar fiind în creștere, iar analfabetismul și iletrismul înregistrând cote alarmante, care tind să ne situeze pe primele locuri în statisticile europene, în ciuda eforturilor care se fac prin diferitele programe la nivel de țară, prin care se urmărește diminuarea acestor aspecte negative.

Nu voi nega utilitatea tehnologiei. Dimpotrivă! Ea este un instrument foarte util și care în fond a fost descoperită și pusă în practică cu ajutorul unor oameni foarte educați și foarte bine pregătiți în acest domeniu. Însă dacă nu vom utiliza această resursă într-un mod responsabil, riscăm să ne abandonăm într-o lume virtuală și să nu mai știm a trăi în realitate. N-aș vrea să las a se înțelege că doar tehnologia defectuos întrebuințată contribuie la lipsa de educație a tinerelor generații. Ci aceasta se datorează și altor factori. Între aceștia aș aminti lipsa educației părinților, care își învață copiii doar să aibă tupeu, invocând o sumedenie de drepturi și uitând că acestora li se adaugă de fapt și foarte multe responsabilități. De asemenea mediul din care provin unii copii influențează în mod covârșitor ceea ce vor deveni ei mai târziu. Și putem constata adesea cum destrămarea familiilor conduce către pierderea controlului asupra copiilor care de multe ori iau calea delincvenței. Aș putea enumera încă multe cauze care conduc spre degradarea societății care deja se află într-un stadiu avansat de decădere morală. Însă aș vrea să cred că prin contribuția personală a fiecăruia dintre noi, poate vom mai putea salva ceva. Totodată, pentru a încheia într-o notă pozitivă, aș vrea să-i felicit pe acei părinți, bunici, educatori, preoți, care cu adevărat mai pun o cărămidă la crearea unei societăți sănătoase, prin educarea copiilor și acordarea atenției de care aceștia au cu adevărat nevoie. Căci mai mult decât de cele materiale, copiii au nevoie de atenția și de afecțiunea adulților. Când vom fi înțeleși toate acestea și le vom fi pus în aplicare, atunci înseamnă că nu am pierdut definitiv nădejdea recuperării identității noastre de popor educat și ne vom regăsi valorile autentice pe care copiii de azi le vor transmite celor de mâine.

EDUCAȚIA ÎNCEPE ACASĂ

PROFESOR ASAVEI IONELA LICEUL TEHNOLOGIC RĂCHITOASA

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ÎNVĂȚĂTOR ASOFRONIE DOINIȚA ȘCOALA GIMNAZIALĂ GHEORGHE POPOVICI, LOZNA

„Cei șapte ani de acasă” sunt anii în care se pun bazele educației, sunt anii în care copiii capătă deprinderi necesare pentru a deveni oameni.

Nimic nu este mai frumos într-o familie ca atunci când se naște un copil. Părinții sunt foarte entuziasmați de darul primit de la Dumnezeu, care este un dar pur și pe măsură ce minunea crește, ei trebuie să facă uz în educația lui de cele mai adevărate valori, norme de conduită, norme morale.

Prima „școală” a fiecărui copil este familia, este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare. Așa cum învață primii pași, primele cuvinte, ușor, ușor capătă încredere în forțele proprii și cu sprijinul celor din jur învață ce este respectul.

Atunci când copilul ajunge la grădiniță „a doua lume” cu care va socializa și prietenii cu care va petrece o bună parte din timpul unei zile, părinții nu se dau la o parte, ei trebuie să cunoască programul lor pentru a putea adopta activitățile de acasă, astfel asigurându-se coerența și unitatea între demersul educativ și cel al familiei.

Printre principalele obiective care compun ceea ce se înțelege în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim: salutul, ca fiind prima normă de conduită învățată în familie.

Comportamentul în public – răspunde la întrebări, așteaptă rândul într-o conversație.

Comportamentul cu prietenii – este firesc să te porți civilizată în orice împrejurare. A respecta regulile unui joc înseamnă a-i respecta pe ceilalți, a te respecta pe tine. Acest lucru este posibil doar dacă ai primit educația necesară la momentul potrivit.

Înțelegerea normelor sociale – cu ajutorul părinților copilul deprinde prin imitație și mai apoi prin suficientă practică, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate.

O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli necesare ale lumii în care trăim. Trebuie să ne așteptăm rândul să răspundem, trebuie să ne așteptăm rândul să ieșim la tablă, la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm regulile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, îi respectăm pe cei din jur.

O bună creștere reiese și din comportamentul pe care îl adoptă copilul în timpul meselor. Aceasta presupune folosirea corectă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Foarte important într-o bună creștere este și recunoașterea greșelilor. Anumite cuvinte magice „te rog”, „îmi pare rău”, „iartă-mă” își ating mereu scopul. Pentru a putea fi folosite de către un copil, acesta trebuie să le audă de la cei din jur, din partea adulților care sunt direct responsabili de creșterea și educația lui. Dacă aceste lucruri vor fi învățate, își va putea da seama că recunoașterea greșelilor, sinceritatea exprimării regretului nu sunt semne de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

La fel ca celelalte reguli mai sus prezentate, tactul și toleranța, tot în familie se învață.

Un copil „cu cei șapte ani de acasă” va face diferența în timp între – râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește pentru a nu deschide răni.

Într-un mod cu totul aparte trebuie ținut cont și de independența copiilor, aceasta fiind stimulată. Dacă este obișnuit de mic să înfrunte diferite situații și să facă niște alegeri îi va fi mult mai ușor să i-a hotărâri în ceea ce-l privește atunci când va fi mai mare.

Așadar, părinții au o mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care le urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta să fie oameni respectuoși și să fie respectați la rândul lor.

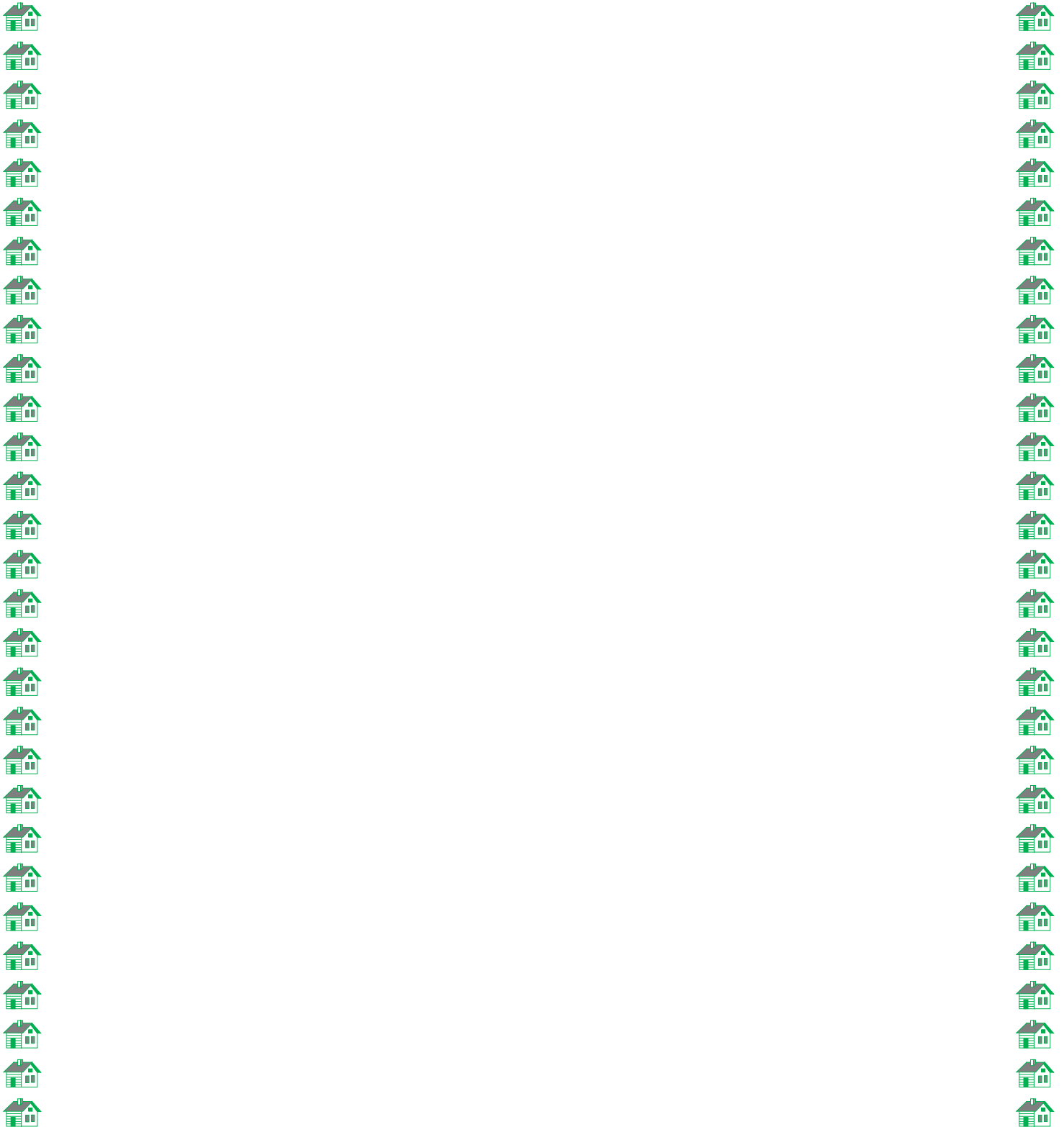
Poetul Nicolae Labiș zugrăvește într-una din operele sale importanța valorilor morale pe care le dobândește copilul în familie, îndeosebi de la mama – „Dacă toate acestea fi-vor învățate” : „Fiii voștri, însă, trebuie să nvețe/ Din copilărie încă, de la voi./Primele îndemnuri, primele povești -/Dorul de lumină, scarba de noroi [...] Dacă toate acestea fi-vor învățate,/Restul o să vină de la sine-apoi/Și-au să se-implinească visurile toate/Ce le-ați pus într-înșii, mame scumpe, voi.”

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe în familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „ în familie și pe genunghii mamei ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter”.

Bibliografie:

1. Damian Vasile, Cum să ne creștem copiii? , Editura Sophia , București 2012
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București 2002
3. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea 1998
4. Nicolae Labiș, Poezii, Editura Cartex 2018
5. www.copii.ro

EDUCAȚIA COPILULUI ÎN FAMILIE

**PROF. ÎNV. PRIMAR ATODIRESEI MIHAELA ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CALISTRAT HOGAȘ” ROMAN, JUD. NEAMȚ**

Pentru că educația este o artă a formării omului de mâine, părinții nu pot fi oameni ai trecutului, ancorati în formule, ci trebuie să meargă pe același drum cu copiii lor, să-și adapteze pasul cu ei „pentru a-și lăsa liberi să continue singuri imediat ce sunt în stare de aceasta”. Ei au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, să le construiască personalitatea dotată cu sens critic pentru a fi capabili să aleagă liber binele și să fie responsabili în viața de zi cu zi.

Asemenea grădinarului ce se ocupă de fiecare sămânță în mod diferit în funcție de factorii necesari încolțirii ei, creșterii și dezvoltării viitoarei plante, părintele trebuie să se ocupe de educarea fiecărui copil în mod diferit, căutând în inima lui punctul accesibil binelui pentru că educația este o lucrare a inimii și a credinței. Cea mai eficientă metodă de educare este aceea de a face noi înșine ceea ce-i învățăm pe alții. Marele secret constă în faptul că educația nu e doar cuvânt, sfat, poruncă, ci exemplu, climat de afecțiune, precum și căutarea, respectiv dezvoltarea raporturilor simple, imediate și iubitoare ce trăiesc într-o familie echilibrată.

„Forța primei formări primite în familie, depășește de departe pe cea care ar putea-o primi la adolescență sau în continuare pentru toată viața”. Marele moment al educării este copilăria, căreia îi sunt specifice timpul încrederii, al docilității, al formării primelor deprinderi, timpul liber fericit, timpul în care se imprimă amintiri de neșters, timpul în care se asimilează tradițiile familiei ce prind viață în persoana care se formează. Mai sunt și astăzi părinți care adoptă în educația copilului două atitudini greșite:

- prima este aceea a „îngăduinței prea mari” pentru că nu vor să fie autoritari, înțelegând că educația înseamnă „a nu impune, a nu condiționa, a nu limita.”

- a doua atitudine este cea a „reprimării”, manifestată prin: raporturi dure între părinți și copii, pedepse aplicate la încălcarea regulilor, aplicarea aceluși „NU sistematic”.

Familia de azi are tot mai puțin timp de a sta împreună, de a dialoga. Chiar și atunci când sunt împreună, „fac tăcere pentru a nu-l deranja pe cel aflat în extaz în fața noului altar - televizorul”. Astfel, copiii simt că sunt neglijați și se întrebă pe bună dreptate: „Cum pot spune părinții că vor tot ce-i mai bun pentru mine, când nici măcar nu mă cunosc?” sau „Spun că mă iubesc, dar eu nu remarc acest lucru”.

În goana după a „a avea” părinții dedică tot mai mult timp pentru realizări materiale, uneori împinși de dorința de a fi mai presus ca ceilalți, uitând că „a fi OM” și „a forma OAMENII” de mâine e o datorie mai presus de toate.

În concluzie, părinții trebuie să acorde suficient timp copiilor pentru ca aceștia să-și exprime liber părerile lor, să-i asculte, să-i lase să vorbească mult, să le câștige încrederea, determinându-i să le ceară explicații și sfaturi de la ei.

„Fără iubire nu există încredere și fără încredere nu poate fi vorba de educație”.

CLASA DE ELEVI CA MICROGRUP SOCIAL CLIMATUL CLASEI DE ELEVI ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. AVRAM ANCA – MIHAELA
LICEUL TEHNOLOGIC „ELIE RADU” , BUCUREȘTI

Clasa de elevi este unitatea organizatorică principală a unei instituții școlare, care grupează elevi de aceeași vârstă, aflați în același an de studiu. Clasa de elevi funcționează în domeniul instructiv-educativ cu scopul formării elevilor conform idealului educațional.

Clasa se formează la începutul școlarității și evoluează pe parcursul unui ciclu de învățământ (clasa pregătitoare, clasa a V a, clasa a IX a) după care se divide și se grupează după alte criterii (învățământ teoretic, învățământ vocațional, învățământ tehnologic). Așadar, clasa cunoaște un moment de început, de formare, de acomodare, continuă cu o evoluție în timp și se încheie odată cu finalizarea obiectivelor care i-au fost atribuite.

Clasa de elevi este un grup social mic, reunind un număr restrâns de membri (25 - 30 de elevi în cazurile cele mai frecvente, 30 - 40 în cazurile cele mai inoportune și 20 - 22 în cazurile cele mai fericite) între care se stabilește o multitudine de relații în care își pun amprente cei șapte ani de acasă. Spre deosebire de alte grupuri sociale, clasa de elevi este un grup prin excelență educațional, având o orientare explicită spre realizarea unor acțiuni și finalități formative. Specificul clasei de elevi ca grup social este dat de scopul în care se constituie și funcționează grupul, de mijloacele folosite pentru atingerea acestui scop, de locul și de rolul profesorului în grup.

Clasa de elevi este un grup formal. Aceasta se formează conform unor cerințe instituționalizate, profesorii și elevii jucând roluri diferite și aflându-se în raporturi obligatorii, reglementate și controlate de autoritatea socială.

Clasa de elevi este un grup social de formare a unor capacități și trăsături de personalitate, de învățare a unor comportamente, de asimilare a unor cunoștințe și abilități necesare copilului ca ființă socială.

Clasa este formată din elevi, ca membri egali între ei și profesor, ca animator al activității de grup. Raporturile dintre elevi precum și raporturile dintre elevi și profesor sunt determinate de sarcina concretă de realizat și de finalitatea în virtutea căreia funcționează acest microgrup social. În cadrul clasei, ca microgrup social profesorul are rolul de moderator facilitând procesul instructiv – educativ al elevilor. În clasa de elevi, ca microgrup social, resursele personale ale elevilor și ale cadrului didactic se pot valorifica și dezvolta plenar. Elevul vine în acest grup social cu cei șapte ani de acasă, așadar cu anumite cunoștințe și o anumită experiență socială, cu un anumit nivel de dezvoltare intelectuală și un anumit grad de sociabilitate. În cadrul acestui microgrup social, elevul își formează o anumită imagine despre colegii săi dar și de grup ca atare, raportându-se mai mult ori mai puțin realist la ceilalți și la grup, fapt ce-i determină atitudinile, conduitele, motivațiile proprii iar, în consecință, acesta va manifesta participare sau rezistență la activitatea grupului. Investirea de către profesor a fiecărui elev cu sarcini și cu responsabilități, antrenarea fiecăruia în activitate, sporesc contribuția elevului la viața de grup și permit dezvoltarea, prin utilizare, a resurselor lui personale.

Profesorul, la rândul său, prin însăși menirea sa, își valorifică resursele personale punându-le în slujba formării personalității elevilor în contextul clasei ca microgrup social. Profesorul este conștient că relația educativă este o relație umană, îl acceptă pe elev ca persoană și – l tratează ca atare, își adaptează așteptările la particularitățile clasei ca microgrup social și ale elevilor.

Sistemul de norme existente în cadrul clasei, ca microgrup social, impune anumite modele de comportament, în funcție de rolul pe care îl au membrii microgrupului social (elevi sau profesor).

Normele pretind o anumită uniformitate comportamentală, ceea ce contribuie la unitatea și la coeziunea microgrupului social. În același timp, raportarea la norme oferă cadrului didactic posibilitatea să evalueze conduitele individuale și de grup. Respectarea normelor de comportare de către elevi și sancționarea elevilor de către profesor dacă aceștia nu respectă normele modelează compartimentul elevilor, iar prin interiorizare chiar personalitatea acestora.

Pe lângă normele școlare din regulamentul școlar și din regulamentele de ordine interioară, la nivelul clasei, ca microgrup social, se formează și un set de reguli specifice acelei clase, rezultat din însușirea originală de către elevi a normelor prescrise la care se adaugă anumite reguli create de grup, aduse din

familie ori din grupuri informale extrașcolare, din instituții extrașcolare. Normele create sau împrumutate pot fi convergente ori divergente în raport cu cele prescrise. În acest din urmă caz pot apărea conflicte de norme care, la rândul lor, pot perturba relațiile dintre profesor / școală și elevi sau între elevi înșiși, pot duce la manifestări de agresivitate, devianță, marginalizare etc.

Coeziunea clasei de elevi, ca expresie a gradului de unitate a grupului și de rezistență la destrămare, constituie un obiectiv al muncii profesorului și totodată o condiție a influenței sale educative și a celor șapte ani de acasă. Factorii care contribuie la coeziunea clasei ca microgrup social sunt: percepția scopurilor, percepția interpersonală, măsura în care sunt satisfăcute aspirațiile membrilor, nivelul de reușită a acțiunilor comune. Ținând cont de acești factori care contribuie la coeziunea clasei ca microgrup social, profesorul trebuie să se asigure că aceștia devin motivați pentru fiecare elev al clasei. În acest scop, profesorul trebuie să cunoască și să dirijeze structurile informale (de comunicare, de percepție, de simpatie) între elevi, să promoveze relații echilibrate de competiție – cooperare pentru a evita stările tensionale, individualismul, comportamentul răutăcios etc, manifestări care slăbesc coeziunea clasei ca microgrup social și frânează influențele educative.

Clasa de elevi este cadrul unde se exercită influența educativă a școlii asupra personalității elevilor, personalități aflate în formare, așadar clasa ca microgrup social dobândește funcții educative. Din aceste considerente, profesorul, în special dirigintele își îndreaptă concomitent acțiunea educativă atât spre formarea colectivului clasei, cât și spre formarea personalității elevilor care-l compun. Astfel colectivul de elevi al clasei ca microgrup social, este în același timp obiect al educației, întrucât el trebuie format și subiect al educației, în raport cu personalitatea membrilor săi.

Colectivul de elevi al clasei, ca microgrup social, se caracterizează printr-un nivel ridicat de coeziune, numai astfel putându-i-se atribui, de fapt, calitatea de colectiv. La încheierea și întărirea coeziunii contribuie stilul de conducere al profesorului, metodele folosite, scopurile, perspectivele propuse de profesor și preluate de colectiv ori propuse de colectiv însuși, stările afective pozitive ce domină în rândul membrilor clasei, ca microgrup social, structura de roluri etc, detașându-se ca importanță activitatea comună. Bucuria reușitei, concentrarea eforturilor pentru atingerea scopului sau realizarea sarcinii, intensificarea interacțiunilor interpersonale unesc membrii clasei ca microgrup social, dezvoltă la aceștia sentimente amicale și solidaritate, dorința de a conlucra.

Imaginea clasei de elevi ca microgrup social diferă începând cu clasele primare unde micșorii școlari sunt într-o mișcare perpetuă în raport cu clasele gimnaziale și liceale unde se schimbă mimica și ținuta vestimentară a elevilor și se remarcă diversitatea detaliilor individuale, iar stilul de lucru devine cooperant.

O clasă de elevi, ca microgrup social, are nu numai o fizionomie aparte, ci și o reputație mai bună sau mai proastă, un prestigiu binemeritat ori dimpotrivă un ecou defavorabil de clasă „rău famată”, într-un cuvânt o imagine proprie, la aceasta contribuind și cei șapte ani de acasă. Imaginea unei clase se propagă dincolo de pereții sălii de clasă cu ceea ce este mai bun sau mai rău, iar răsunetul ei își pune amprenta pe viața de zi cu zi a clasei ca microgrup social.

Bibliografie:

1. Cristea S., 2002, Dicționar de pedagogie, Editura Litera Educational,
2. Druță Maria Elena, 2004, Cunoașterea elevului, Editura Aramis,
3. Enăchescu Eugenia, 2008, Comunicarea în mediul educațional, Editura Aramis,
4. Stan E., 2008, Managementul clasei, Editura Aramis,
5. Ștefan M., Lexicon pedagogic, 2006, Editura Aramis.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR AVRAM MĂDĂLINA
GRĂDINIȚA NR. 116, SECTOR 1, BUCUREȘTI

Poate suna învechită expresia „cei 7 ani de acasă” însă chiar și în prezent se pune foarte mult accentul pe acest bagaj de cunoștințe și deprinderi pe care copilul le dobândește în familie în primii ani de viață. Societate în general, iar profesorii în particular își doresc să lucreze pe o bază bine constituită tocmai pentru a facilita învățarea din mediul școlar și pentru a avea siguranța că pot ajuta la dezvoltarea armonioasă a copilului. Deseori s-a dovedit că aspectele acumulate în primii ani de viață sunt definitorii pentru dezvoltarea viitoare a adultului, aspecte de care se va folosi toată viața.

În primii ani de viață copilul este dependent de părinte, care îi acordă dragoste, sprijin și grijă pentru a crește și pentru a se dezvolta. Pe lângă aceste lucruri părintele are rolul să îi insuflă copilului o dată cu înaintarea în vârstă anumite valori cât și să îl ajute să dobândească anumite deprinderi și cunoștințe de bază. Astfel am putea compara „cei 7 ani de acasă” cu temelia unei case. Dacă temelia nu este bine construită există riscul ca în timp întreaga construcție să se clatine sau chiar să se dărâme. Revenind la copil, aspectele pe care le dobândește din familie sunt baza pentru ceea ce va învăța la grădiniță și apoi la școală. De exemplu copilul va învăța mult mai greu importanța cuvintelor „magice” (te rog, mulțumesc) dacă părintele, acasă, nu va pune la fel de mult accentul ca și educatoarea, la grădiniță, pe acest tip de comportare de bază în societate.

Din punctul meu de vedere, în acești ani, copilul trebuie să asimileze mai degrabă valori, deprinderi și comportamente decât aspecte cognitive avansate. Pentru mine rolul familiei este de ai oferi copilului un model de adaptare la societatea în care trăim și în care copilul trebuie să crească. Deseori părinții pun presiune pe copil să știe să citească, să calculeze și să vorbească deja 2 limbi străine la intrarea în școală și uită că mai degrabă la început are nevoie să se adapteze unui colectiv. Nevoia de socializare a oamenilor este tot mai acută într-o societate acaparată de tehnologie care deși are rolul de a ne aduce mai aproape, în realitate ne distanțează enorm. Putem, deci, facilita socializarea și integrarea copiilor încă de mici în comunitate prin asigurarea asimilării de norme și comportamente de bază.

În concluzie, „cei 7 ani de acasă”, au și vor avea mereu un impact foarte important în dezvoltarea și creșterea armonioasă a copiilor. Este perioada în care familia își lasă amprenta asupra celor mici și perioada în care pot acumula conștient sau nu anumite aspecte definitorii pentru caracterul lor, aspecte care se vor manifesta în comportamente întreaga viață. Închei eseu de față printr-un aforism găsit poate banal pe site-ul citatepedia.ro dar care din punctul meu de vedere evidențiază un lucru esențial despre subiectul adus în discuție:

”Dacă cei șapte ani de acasă sunt compromiși, drumurile vieții vor avea numai bolovani și pietriș”
(Valeria Mahok).

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR AVRAM RODICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE CANTEMIR”, BRĂILA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

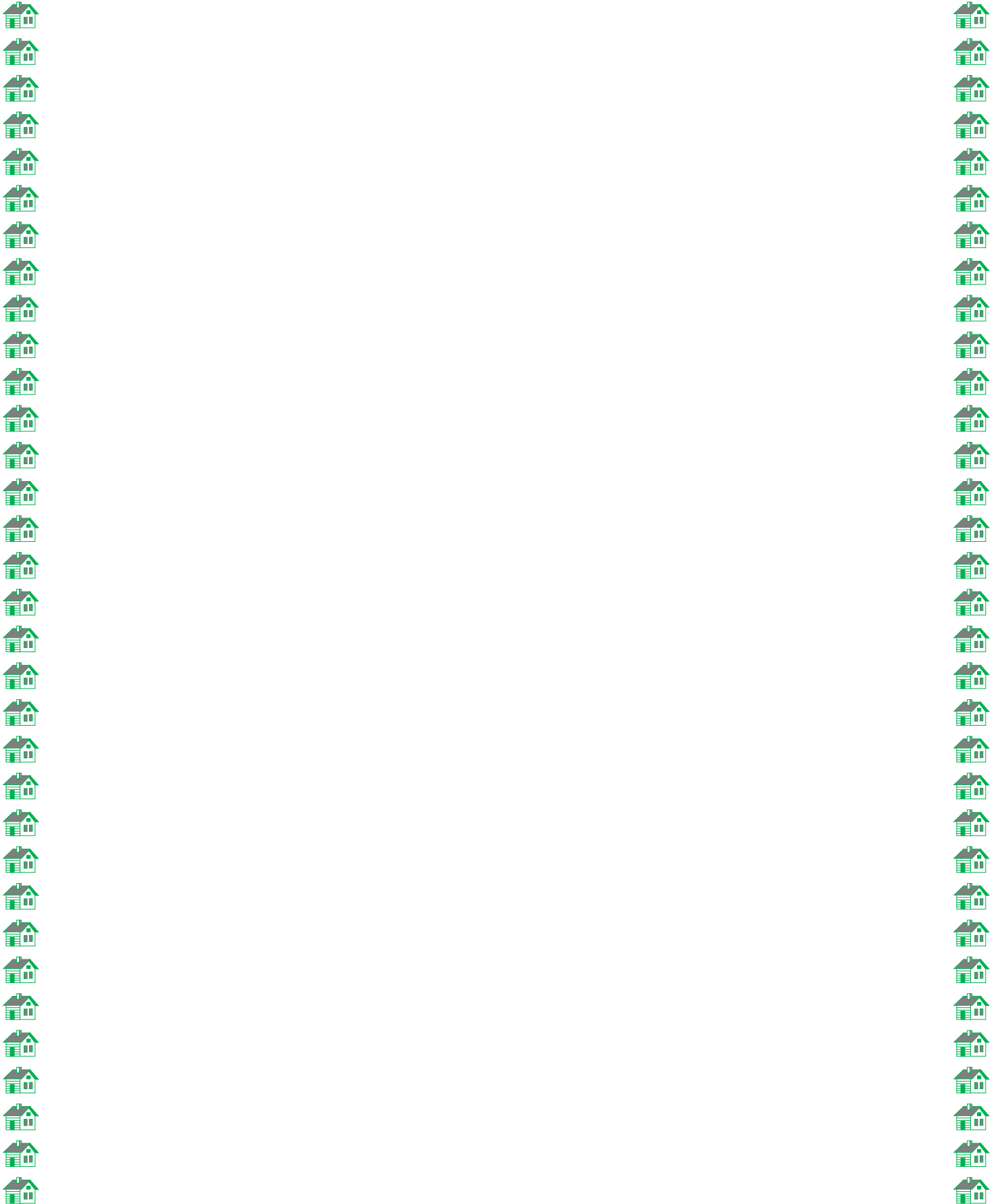
Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere sau îndoielii de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!” după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că are încredere în el. Astfel, copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le va face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume –
MOM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini
și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne
comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers
pe care-l creează părinții.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – EDUCAȚIE SOCIALĂ

PROFESOR AXINIEI IOLANDA

Modul de interacțiune pe plan social este reglementat cu strictețe de codul bunelor maniere. Importanța coeficientului de inteligență(IQ) este subminată de rolul social al coeficientului de dezvoltare emoțională(EQ). Dezvoltarea comunicării la nivel virtual a determinat pierderea competențelor de interacțiune socială. Limbajul a fost redus la formule standard, regulile gramaticale încălcate frecvent, iar mesajul emoțional în cadrul comunicării față în față este diminuat.

Din cauza faptului că în cadrul comunicării virtuale sunt încălcate regulile de bună purtare există tendința ca și în viața de zi cu zi acestea să fie încălcate.

De foarte multe ori părinții consideră că rolul educării copiilor este în responsabilitatea instituțiilor școlare. În ceea ce privește timpul alocat educării sociale, raportul este inversat deoarece la școală copilul petrece maxim șase ore, astfel încât influența mediului familial este preponderentă.

Regulile de bună-purtare sunt deja prezentate în diferite cărți de specialitate. O soluție pentru bună purtare a copiilor o reprezintă studierea acestor cărți și aplicarea informațiilor în viața de zi cu zi. De asemenea, se pot introduce în școli cursuri de bună purtare, iar consilierul școlar și profesorul diriginte pot desfășura activități cu părinții și copiii acestora.

CEI 7 ANI DE ACASA

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR BACTER GEORGETA
PROF. ÎNV. PRIMAR BACTER MARINEL

Cei 7 ani de acasă, un subiect extrem de controversat, părerile fiind diferite, asta datorită mentalității sau domeniul în care exercită persoana respectivă. Ei bine, am ales să aștern pe coală și punctul nostru de vedere, din perspectiva unor cadre didactice, cu o experiență de peste două decenii. Ca urmare, am făcut o sinteză a celor mai importanți factori care stau la baza celor 7 ani de acasa.

Punctul 0 al tuturor, în această viață, începe în pântecul mamei. Acolo micul embrion prinde contur iar aproximativ 9 luni mai târziu își face apariția în familia (grupul) care îi va fi alături și îi va oferi dragoste necondiționată. Această regula generală, din nefericire, are și excepții. Lăsând negativismul la o parte o să trec direct la subiect.

În primul rând, factorul primordial este timpul/ atenția pe care o familie este dispusă să îl ofere noului membru. Este important ca acesta să aiba ocazia să simtă căldura familiei, nu singurătatea, care ar putea să își lase amprenta sever asupra caracterului „micului vlăstar”. Fiind în permanență în contact cu membrii familiei, acesta va fi mult mai puțin predispus să cunoască termenul singurătate/depresie/lipsa de comunicare/dificultăți în exprimarea ideilor personale. Fiind una dintre cele mai mari probleme din viața cotidiană, tot mai mulți copii cad victimele singurătății. De-a lungul anilor, majoritatea cazurilor se datorau faptului că din lipsă de fonduri părinții munceau peste 10 luni din an în exteriorul granițelor țării noastre.

În al doilea rând, viciile implementate puternic în viața familială, constituie un al factor cu care se confrunta FAMILIA în secolul XXI. Alcoolul în exces, tutunul și alte vicii, fiind prezente în jurul noului membru de la o vârstă fragedă. Din experiența acumulată în anii anteriori, am sesizat faptul că din ce în ce mai mulți copii ajung să experimenteze pe cont propriu „plăcerea de a bea/de a fuma”. Având loc la o vârstă foarte fragedă, acest contact copil-vicii, aceștia prezintă mici modificări comportamentale cât și fizice. Acest fenomen este ușor alarmant, luând în calcul faptul că pe lângă șubrezirea stării de sănătate se adaugă și faptul că la aceasta vârstă ei nu dispun de un suport financiar capabil să le întrețină aceste vicii. Astfel copii recurg la gesturi extreme de la faptul că sunt dispuși să își vândă propriile jucării sau se presteze servicii unor persoane necunoscute, bineînțeles fără ca familia acestora să știe.

În al treilea rând colaborarea dintre familie și instituția de învățământ constituie factorul decisiv în conturarea educației unui copil, mai exact cei 7 ani de acasă. Odată ajunși în cadrul unei instituții de învățământ, copii simt o „evadare” din cadrul familiei, uneori cu reguli stricte. Aceștia manifestându-se fie într-un mod violent fie abordând un comportament alarmant. Pentru a putea controla/mentine cei 7 ani de acasă și o educație corespunzătoare unui copil, instituția de învățământ sare în ajutorul părinților, cu cadre specializate. Colaborarea dintre familie/instituție de învățământ constă uneori în: informații utile referitoare la comportamentul copilului cât și pasiunile acestora, însă la rândul ei, instituția de învățământ îi furnizează familiei informații referitoare la rezultatele obținute în cadrul unor activități cât și la comportamentul copilului în colectivul respectiv.

Consider că aceste 3 elemente sunt bazele „celor 7 ani de acasă”. Acestea au o strânsă legătură iar în cazul în care una dintre ele este mai puțin vizibilă, echilibrul se va transforma într-un haos educațional.

În concluzie „cei 7 ani de acasă”, nu sunt nimic altceva decât „fructul” unei munci istovitoare, atât al familiei cât și a instituției de învățământ. Acest „fruct” se face vizibil mult mai târziu, deoarece anturajul, comunitatea este în continuă schimbare iar o educație corect aplicată va fi cea care va face diferența între un caracter puternic și capabil să treacă peste orice obstacol, în timp ce o educație șubredă va fi precum o umbră (prezentă, schimbătoare, dar inutilă).

**PARTENERIAT EDUCAȚIONAL
PENTRU FORMAREA PĂRINȚILOR
PĂRINTE PENTRU COPILUL MEU**

**PROF. ÎNV. PRIMAR BĂDĂRĂU DANIELA
PROF. ÎNV. PRIMAR GALIUC ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CALISTRAT HOGAȘ
ROMAN, JUDEȚUL NEAMȚ**

Nu uita!

“Dacă îți crești copilul, astfel încât el să simtă că poate realiza orice își propune în viață, ai reușit ca părinte și ai oferit copilului cea mai mare binecuvântare posibilă.”

(Brian Tracy)

ARGUMENT

Educația nu este numai pregătire școlară, ci este înțeleasă tot mai mult ca un flux continuu de influențe modelatoare și transformatoare exercitate pe tot parcursul vieții individului. Atunci când aceste influențe sunt organizate adecvat și răspund nevoilor interne personale, ele construiesc, modelează și transformă personalitatea.

Fără a diminua importanța școlii, aceasta constituie doar o componentă a educației. Rolul ei se desăvârșește doar atunci când familia, comunitatea și întreaga societate sprijină și îndrumă adecvat copilul. Rolul primordial revine familiei, care este leagănul social al copilului și sprijinul acestuia pe aproape toată perioada vieții. Ceea ce învață copilul în primii ani constituie punctul de plecare al dezvoltării complexe a individului și, de aceea, este important ca mediul familial să fie conștient și responsabil.

Intervenția asupra familiei românești creează destule dificultăți. Tranziția prelungită către ceva ce nu le este clar încă nici politicienilor, nici cetățenilor de rând, sărăcia și schimbarea valorilor sociale și individuale îi pune de multe ori în încurcătură pe părinți. Unii se simt singuri, alții abandonează, alții refuză sprijinul, neștiind să comunice nevoile lor. La prima vedere, mulți părinți par refractari. Aceasta se poate depăși prin programele de sprijin educațional care presupun o activitate organizată, planificată și structurată. Pe măsură ce părinții vor înțelege că sunt acceptați și înțeleși, are loc o comunicare eficientă între formator și formabil, ca între parteneri egali. Dacă părinții simt eficiența întâlnirilor, devin efectiv parteneri în activități.

Derularea programului propus vizează informarea, educația și consilierea părinților, astfel încât familia să adopte soluțiile cele mai indicate în situațiile concrete și unice cu care se confruntă. Sprijinul oferit părinților vizează transformarea lor în formatori inițiali și principali ai copiilor lor.

Menționez că, acest parteneriat educațional s-a derulat în școala noastră în perioada aprilie – august 2012, sub forma *Școala Părinților* având acordul și susținerea Inspectoratului Școlar al Județului Neamț, iar parteneri au fost instituții din localitate.

OBIECTIV GENERAL

• Dezvoltarea abilităților părinților de a facilita integrarea copilului în colectivul școlar și în comunitatea locală

OBIECTIVE SPECIFICE

O1 - să promoveze dialogul deschis între părinți, privind climatul familial, necesitatea unui mediu educativ sănătos;

O2 - să dezvolte abilități de parenting, pentru a putea influența pozitiv comportamentul copiilor;

O3 - să promoveze unele schimbări în mentalitatea tradițională în raport cu poziția copilului în familie;

O5 - să adopte o atitudine pozitivă față de nevoile copilului: educație culturală, educație estetică, alimentație,

O6 - să promoveze principiile democratice în relația părinte-copil;

O7 - să identifice aspectele funcționale și disfuncționale în relația părinți-copii;

O8 – să conștientizeze necesitatea derulării acestui proiect de parteneriat

	GRUP ŢINTĂ: Părinții elevilor claselor a II-a A și a III-a A	
	RESURSE: - părinții elevilor, psihologul școlar, cadru medical, reprezentant al librăriei, membri ai	
	comunității locale	
	BENEFICIARI: a. direcți - părinții	
	b. indirecți: elevii, școala, comunitatea locală	
	DURATA:	
	LOCUL DESFĂȘURĂRII: școala, biblioteca, librăria	
	ACTIVITĂȚI PROPUSE	
	1. Educația copilului, temelia succesului	
	2. Meseria de părinte	
	3. Pentru copii și împreună cu ei	
	4. Putem crește copii buni într-o lume negativă	
	5. Să ne bucurăm împreună	
	ECHIPA DE PROIECT	
	Prof. învă. primar Daniela Bădărău	
	Prof. învă. primar Elena Galiuc	
	Prof. Boloca Luminița - director	
	Profesor de sprijin – psiholog	
	Profesor de sprijin – psihopedagog special	
	Asistentă medicală, reprezentant librărie, bibliotecari	
	REZULTATE AȘTEPTATE	
	- abilități de comunicare, în beneficiul copiilor, al școlii;	
	- dezvoltarea capacităților de a-și înțelege și de a-și ajuta copiii;	
	- îmbunătățirea rezultatelor școlare;	
	- ameliorarea calităților deprinderilor parentale;	
	- dezvoltarea motivației școlare și a stimei de sine la elevi;	
	- diminuarea problemelor de comportament;	
	- îmbunătățirea relațiilor dintre membrii comunității locale;	
	METODOLOGIA DE IMPLEMENTARE A PROIECTULUI	
	MODALITĂȚI DE REALIZARE A OBIECTIVELOR	
	- Organizarea de activități practice și aplicații pe teme specifice întâlnirilor dintre formatori și	
	cursanți;	
	- Participarea la acțiuni derulate sub coordonarea psihologului școlar;	
	- Participarea părinților la acțiuni demonstrative susținute cu elevii clasei;	
	- Implicarea părinților în derularea activităților extracurriculare;	
	- Popularizarea evenimentelor din cadrul calendarului propus;	
	IMPACTUL ACTIVITĂȚII DE FORMARE ASUPRA GRUPULUI ŢINTĂ, ASUPRA ŞCOLII ŞI	
	ASUPRA COMUNITĂȚII	
	- Implicarea familiei într-un demers educativ eficient	
	- Creșterea încrederii familiei în acțiunile școlii	
	- Promovarea preocupărilor cadrelor didactice la nivelul comunității locale	
	PARTENERI IMPLICAȚI	
	- învățători, părinți, psihologul școlar, directorul, mass-media, librărie, biblioteca etc.	
	ACTIVITĂȚI DE PROMOVARE	
	- Realizarea unui panou al activităților cu părinții	
	- Mediatizarea activităților realizate prin intermediul presei și mass-media locale mediatizare,	
	diseminare - în timpul proiectului și după încheierea acestuia: album cu fotografii, revista școlii	
	• EVALUAREA STAGIULUI/CURSULUI se va realiza prin intermediul următoarelor mijloace:	
	chestionare;	
	- fișe de observație;	
	- fișe de evaluare;	
	- produse realizate în atelierele/grupele de lucru;	
	- proiectarea activității în echipă.	

- **EVALUARE FINALĂ:** Chestionar de evaluare a procesului formativ
- **CHESTIONAR DE EVALUARE A ACTIVITĂȚII**

NR. CRT.	ITEMI	DA	PARȚIAL	NU
1.	Considerați că programul a răspuns nevoilor dumneavoastră de formare?			
2.	Considerați că programul și-a atins obiectivele?			
3.	S-au folosit strategii/metode/tehnici adaptate conținutului?			
4.	Mijloacele de prezentare au fost folosite eficient?			
5.	Evaluarea a fost corelată cu obiectivele?			
6.	Considerați eficientă comunicarea formator-cursanți?			
7.	Considerați eficientă comunicarea între membrii grupului?			
8.	S-a realizat motivarea grupului?			
9.	Timpul alocat a fost suficient?			
10.	Cursul a oferit satisfacție cursanților?			
11.	Ce sugestii aveți pentru îmbunătățirea cursului?			

STUDIU DE CAZ

INTEGRAREA ELEVULUI CU DEFICIENȚE COMPORTAMENTALE

PROF. ÎNV. PRIMAR BĂDĂRĂU DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CALISTRAT HOGAȘ ROMAN, JUDEȚUL NEAMȚ

Devianța școlară și mediul familial. Specificul socializării în familie

Conținutul socializării are atât o dimensiune psihologică- maturizarea tânărului, cât și una culturologică - internalizarea normelor și valorilor sociale - și una sociologică deprinderea cu rolurile sociale și elaborarea unor comportamente corespunzătoare. Datorită acestor dimensiuni, procesul de socializare nu se identifică nici cu procesul de adaptare socială, care implică ajustarea trăsăturilor de personalitate și a conduitei într-o anumită situație de interacțiune socială, nici cu cel de integrare socială, care desemnează participarea benevolă a individului la un set de norme, valori, atitudini ale unui grup. Specificul socializării în familie (denumită și socializare primară) e dat de caracterul ei constrângător, de cadrul informal în care se realizează și în care climatul de securitate afectivă joacă rolul primordial. O serie de cercetări de sociologia educației, investigând modul în care se produce "interiorizarea realității", au arătat că în copilărie viața socio-umană îi este "prezentată" copilului de către "alții semnificativi": părinții, frații, alți adulți apropiați. Copiii se identifică, mult timp, cu aceste persoane sau chiar pot deveni imaginea pe care acestea și-o fac despre ei. Socializarea primară este mai constrângătoare, în sensul că marchează individul pe toată durata vieții sale. Socializarea secundară (în școală, grup informal, grup de muncă) nu are eficiența și profunzimea celei primare, copilul rămânând timp îndelungat prizonierul lumii definite de părinți. Acest aspect, corelat și cu predominanța trebuinței de securitate afectivă la vârsta respectivă, face ca funcția fundamentală a familiei să fie cea de securizare a copilului. Sentimentul de siguranță depinde de următoarele condiții: protecția împotriva loviturilor din afară; satisfacerea trebuințelor elementare; coerența și stabilitatea cadrului de dezvoltare; sentimentul de a fi acceptat de ai săi: să fie iubit, să dăruiească dragoste, să fie izvor de bucurie și mulțumire pentru adulți; să fie condus și îndrumat; să i se accepte caracteristicile individuale, să aibă posibilitate de acțiune și experiență personală, să i se ofere o anumită marjă de libertate. Pentru o mai bună integrare a unor elevi care au deficiențe comportamentale și care provin din medii defavorizate, am realizat acest studiu de caz, pornind de la cunoașterea datelor referitoare la dezvoltarea fizică și intelectuală a elevului, cunoașterea datelor despre familia elevului, studierea contextului în care am depistat problemele de comportament, în vederea aplicării măsurilor care să conducă la schimbarea comportamentelor elevului în cadrul colectivului clasei și în afara acesteia. Pentru realizarea acestui lucru, am aplicat un program de intervenție personalizat în care am cuprins activități ce țin de învățator, de clasă, de elev, de familia acestuia. Având în vedere rezultatele pozitive obținute la sfârșitul programului de intervenție personalizat, am sentimentul că elevul se poate integra complet în colectivul clasei, în tot ceea ce presupune activitatea școlară dar și în afara școlii. Pentru menținerea și continuarea procesului de integrare completă în colectivul clasei, consider că sunt necesare parcurgerea următoarelor acțiuni: asistența psihologică de specialitate, convorbiri individuale cu părinții, acțiuni întreprinse de personalul didactic.

I. DATE DESPRE ELEV

1. Numele și prenumele elevului :

Data nașterii :

Domiciliul :

Clasa : a III –a

Vârsta : 10 ani

Sexul : masculin

2. Date personale :

- dezvoltare fizică normal, nu are frați, părinții sunt divorțați, locuiește împreună cu mama la bunicii materni, are o situație materială precară, nu se antrenează în activități, putere slabă de concentrare pe parcursul lecțiilor, caută să se impună în centrul atenției prin atitudine indisciplinată, chiar perturbatoare în timpul lecțiilor;

3. **Antecedente medicale :** A fost supus unui tratament medical la recomandarea medicului psihiatru, înainte ca părinții să fi divorțat dar și după divorțul acestora. Cauza motivată de mama copilului a fost atitudinea tatălui în familie, iar tatăl a învinuit-o pe mamă.

II. Date despre familie

Părinții lui I.C. sunt divorțați dar se întâlnesc din când în când. Mama este consumatoare de alcool, pensionată nevăzător gradul I. În urma divorțului, copilul i-a fost încredințat, nemulțumit fiind tatăl. Apartamentul l-au vândut, iar mama și fiul s-au mutat într-un cartier mărginaș al orașului, departe de școală. Locuiesc împreună cu bunicii materni, aceștia ajutându-i material și financiar. După divorț, ea a trăit în concubinaj, neglijând copilul din toate punctele de vedere: îl trimite la școală cu hainele murdare, nu se implică în educarea copilului, nu-l verifică dacă și-a făcut temele, nu participă la ședințele cu părinții și, de câte ori am chemat-o la școală pentru a discuta cu ea despre problemele elevului, a venit în stare de ebrietate, neacceptând sfaturile pe care i le-am dat, ba, mai mult, a considerat că exagerez, susținând că ea se implică în educarea copilului, îl ajută să-și facă temele, îl spală ș.a. Tatăl natural, pensionat și el pe caz de boală, îl vizitează foarte rar; doar în câte o vacanță îl ia cu el acasă, la țară, și atunci îl „educă” după unele principii neadecvate unui copil de această vârstă. Îi imprimă copilului o stimă de sine ridicată, îl instigă împotriva mamei și chiar împotriva unor activități extrașcolare, motivând principii „morale” și religioase. Ambii părinți se învinovătesc reciproc pentru comportamentul deviant al copilului.

III. Date despre problemele de comportament

1. Atitudinea elevului față de învățătură:

- dă dovadă de încăpățânare față de învățătură, în care vede o problemă de care nu se poate achita, scrie doar când este sub observația învățătorului, în rest motivează că nu-i scrie stiloul sau că nu are stiloul și nu scrie cu pix, ritm lent de lucru și dezorganizat, cunoaște cele patru operații aritmetice dar greșește mereu din lipsa puterii de concentrare, are tulburări de vorbire, I.Q sub limită (testele au fost aplicate de psihologul școlar, căruia i-am solicitat sprijinul).

2. Atitudinea elevului față de colegi și învățător:

- din clasa I manifestă violență verbală și agresivitate față de colegi;
- vrea mereu să fie în centrul atenției, crezând că i se poate permite orice și i se cuvine totul; de aceea, integrarea în colectivul de elevi și activitatea școlară se realizează greu;
- intră des în conflict cu ceilalți colegi dar niciodată nu-și recunoaște partea lui de vină; mereu este „altcineva” vinovatul;
- sfidează cuvântul cadrului didactic, nu ia în considerare sfaturile date, uită foarte repede angajamentele, promisiunile făcute în urma discuțiilor individuale.

3. Contextul în care a fost depistat cazul:

- am observat, la început, că doar unii colegi îl resping, mai întâi în timpul pauzelor, apoi la orele de educație fizică, abilități practice; treptat, a crescut numărul celor care refuzau să stea în preajma lui sau să-l coopteze în echipă, datorită aspectului neglijent, agresivității în comportament, atitudinii sfidătoare, de multe ori jignitoare;
- am recurs la aplicarea unui test sociometric și a unor conversații dirijate care mi-au confirmat bănuielele inițiale, apoi, am efectuat analiza comportamentului elevului pe o anumită perioadă de timp, descoperind și alte aspecte ale acestui caz care m-au ajutat în încercarea de a-l ajuta pe elev, de a-l integra din nou în colectiv.

1.1 IV. MĂSURI

1. Activități imediate:

a) Intervenția învățătorului:

- l-am așezat în prima bancă, cu un coleg liniștit, curat și conștiincios, l-am încurajat cu multă dragoste și afecțiune, îl apreciez și-l numesc „prietenul meu”, atunci când este atent, se concentrează și lucrează liniștit alături de ceilalți colegi, am negociat unele limite și reguli de comportament, arătând, în principal, recompense dar și pedepsele;
- îl recompensez când obține rezultate bune și îl ignor când are un comportament nedorit și simt că regretă, îl solicit mereu la lecții pentru a-i menține trează atenția, îl antrenez în diverse activități (sportive, artistice, de lucru manual), am folosit învățarea în cooperare, în perechi, în grupuri mici, caut să promovez sistemul competițional cu el însuși și cu colegii;
- am realizat activități individuale, activități de recuperare a cunoștințelor cu elevul și alți elevi aflați în situații asemănătoare (după orele de program), aplic tehnica basmului cu efecte terapeutice;

b) Activități asupra clasei:

Am creat un ambiental plăcut, ordonat, atractiv. Am sprijinit spiritul de cooperare între elevi, scoțând în evidență importanța relațiilor de prietenie și camaraderie în viața fiecăruia. Am discutat cu elevii și i-am sensibilizat, explicându-le problemele colegului lor. Le-am explicat că nu toți pot fi prietenii lui I.C. dar toți pot fi prietenoși cu el, cerându-le includerea colegului în jocurile lor. I-am cerut lui I.C. să vina la școală cu hainele îngrijite, spălate, să respecte regulile de igienă individuală și colectivă pentru a nu mai fi îndepărtat de către colegi. Am abordat rezolvarea conflictelor pe un ton pașnic, binevoitor, tolerant.

Copiii au înțeles situația colegului lor și l-au acceptat, văzându-l că se străduiește să-și schimbe comportamentul și deprinderile neadecvate vieții de școlar. Au încercat să-i fie aproape când avea nevoie de ajutor. Prin purtarea lor l-au influențat pozitiv în formarea caracterului.

c) Acțiuni asupra familiei :

Am ținut legătura cu mama elevului prin vizite la domiciliu și prin corespondență. În timpul vizitelor am creat o relație de încredere reciprocă, manifestând înțelegere față de necazurile pe care le-a avut în viață, situația actuală a familiei, problemele care o frământă și am reușit să o conving despre importanța educării unui copil prin eforturile conjugate ale școlii și ale familiei, despre importanța efectuării studiilor de către copil la timp, fără sincope, într-un cadru familial plăcut. I-am sugerat ideea că, peste câțiva ani, va putea fi mândră de copilul ei că are un serviciu bun, o situație materială bună și poate chiar și ea va simți aceste beneficii. Am stabilit și un „plan de acțiuni” care să ducă la schimbarea în bine a situației la învățatură și disciplină a copilului. La aceste întâlniri a participat și bunica elevului, despre care știam că se ocupă mai mult de copil decât mama lui. La scurt timp după aceste întrevederi, s-au observat schimbări în aspectul vestimentar al elevului: hainele îi sunt mai îngrijite, este mai ordonat, își efectuează temele cu mai multa grijă, nu mai are curajul să mintă că a uitat să ..., a uitat acasă ..., nu a știut.... Și chiar atitudinea față de colegi este mai calmă, mai apropiată, nu mai este la fel de încruntat, îi place să răspundă la lecții, este foarte bucuros când îl laud sau obține vreun calificativ foarte bun. Tatăl copilului a manifestat aceeași atitudine de respingere și de aroganță, însă cu el nu am posibilitatea să mă întâlnesc decât foarte rar, mai precis o dată pe semestru, cu una-două zile înainte de vacanță.

Rezultate obținute :

- o mai bună relație cu colegii, ameliorarea situației la învățatură, diminuarea gradului de indisciplină.

2. Activități de perspectivă :

- a) îmbunătățirea stimei de sine;
- b) diminuarea sentimentelor de neîncredere, vinovăție și autoblamare;
- c) reducerea sentimentului de anxietate;
- d) scăderea agresivității și a impulsivității;
- e) consilierea părinților.

Rezultate obținute :

Elevul a evoluat pe linia socializării, participă la activitățile extrașcolare, s-a integrat mai bine în colectiv, a căpătat încredere în sine, răspunde la cerințele școlare, a înregistrat progrese la învățatură, este mai ordonat.

1.2 V. PROPUNERI

Având în vedere rezultatele pozitive obținute la sfârșitul programului de intervenție personalizat, am sentimentul că elevul se poate integra complet în colectivul clasei, în tot ceea ce presupune activitatea școlară dar și în afara școlii. Pentru menținerea și continuarea procesului de integrare completă în colectivul clasei, consider că mai sunt necesare parcurgerea următoarelor acțiuni:

- asistență psihologică de specialitate, convorbiri individuale cu părinții;
- acțiuni întreprinse de personalul didactic
- responsabilități ale elevului la nivelul clasei, implicarea elevului în activități extracurriculare.

BIBLIOGRAFIE

- Neamțu, Cristina - Devianța școlară
Ghid de intervenție în cazul problemelor de comportament ale elevilor
Iași, Editura Polirom, 2003
- Coman, Stela - Parteneriat în educația integrată a copiilor cu cerințe educative speciale
Coordonator București, Editura Spiru Haret, 2001
- Băban, Adriana - Consiliere educațională, Ed. Imprimeria Ardealul, Cluj-Napoca, 2001

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. BADEA LIVIU
SC. GIM. MATASARU-DAMBOVITA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului acestuia până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă o perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În cadrul familiei se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoase ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎNCEPE ÎN FAMILIE

PROF. BADEA MARIANA
GRĂDINIȚA CU P.P. „FLOARE ALBASTRĂ” CRAIOVA

Pregătirea pentru viață a omului de mâine începe din primele luni de existență și primii chemați să pună bazele educației sale sunt părinții, familia. Familia reprezintă pentru copil un organism reglator, care permite – în ciuda unei aparente sărăcii de mijloace – să trăiască o viață foarte intensă, o viață proprie copilăriei. Familia oferă copilului un mediu afectiv, social, cultural. Mediul familial, mai ales sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor în care se modelează sub acest aspect personalitatea. Copilul trăiește în familia sa o gamă variată de relații interindividuale copiindu-le prin joc în propria conduită. Cu triplă funcție (reglatoare, socializatoare și individualizatoare), familia contribuie în mare măsură la definirea personalității și conturarea individualității fiecărui copil.

S-a crezut multă vreme că instituțiile de învățământ poartă întreaga responsabilitate a educării copilului, familia fiind doar beneficiarul acestei acțiuni. Familia nu poate fi parte separată în acest context, rolul părinților nu încetează odată cu intrarea copilului în instituția de învățământ, se schimbă doar modalitatea de abordare a copilului, în raport cu noul său statut și în deplină concordanță cu ceea ce se întâmplă în mediul educațional.

Între factorii educativi, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie. Loisel afirma că “în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter” evidențiind dimensiunea morală a educației din familie.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

De fapt ce sunt cei 7 ani de acasă și când este nevoie de acest lucru? Până în clasa primară, cam pe la 7 ani, stăm mai mult cu părinții, bunicii cu familia și cei apropiați în general. Cei din familie încearcă să te sfătuiască și să te educe cum știu ei mai bine, ca tu să poți intra în viață cu minim de lecții despre viața în general. Cum să respecti bunicii, cum să respecti familia și pe cei mai în vârstă, mai departe la școală respectul față de profesori, colegi și cercul de prieteni pe care îl ai. Respecta ca să fii respectat este una dintre bunele vorbe din bătrâni, spuse de părinții noștri. Dacă respecti pe cei din jur, te respectă pe tine și ai oportunitatea de a fi integrat mai bine în societate dacă știi să respecti pe cei din jurul tău, chiar și pe cei de aceeași vârstă cu tine. Acum, după cum am văzut în viață, sunt multe persoane care pur și simplu nu pot fi respectate, pentru că nu știu să se comporte în lume și care probabil nu au cei 7 ani de acasă, care să-ți confere un echilibru și respect față de cei din jur. Mulți, datorită comportamentului ciudat față de semenii lor, se autoizolează de cei din jur.

În rest acești 7 ani de acasă sunt pentru unii, și pe bună dreptate, piatra de temelie a vieții pe viitor. De acești ani depinde de cum vei fi integrat în societate, cum vei fi agreat de cei din jur și cum îți poți ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi. La rândul nostru, odată cu trecerea timpului, când vom deveni mai înțelepți, o să dăm și noi aceste sfaturi copiilor, nepoților și celor dragi, ca și ei să aibă la bază cei 7 ani de acasă.

După ce copilul intră în grădiniță, familia devine un partener permanent cu rol important în educația sa. Sarcinile educației se divizează între grădiniță și familie. Astfel, permanent părinții trebuie să simtă responsabilitatea pentru educația copiilor, cerându-li-se aportul nu numai atunci când se ivesc fenomene negative, ci și în sprijinirea activităților de zi cu zi. Îndrumarea părinților se realizează nu numai prin ședințe, ci se poate face și în mod diferențiat în funcție de nivelul de cultură al părinților, cât și de personalitatea și particularitățile lor.

Concomitent cu activitatea desfășurată în grădiniță, părinții trebuie îndrumați să îmbogățească cunoștințele copiilor folosind lectura și ilustrațiile privitoare la viața și la activitatea socială. Ei trebuie să țină seama de particularitățile de vârstă și individuale, de faptul că fiecare etapă de vârstă se caracterizează

prin trăsături definitorii care o diferențiază pe cea precedentă de cea următoare. Acțiunile educative exercitate de părinți trebuie să fie raționale și continue, să se bazeze pe faptul că dezvoltarea psihică a copilului se realizează în strânsă legătură cu dezvoltarea sa fizică. Până la 6-7 ani, părinții constituie primul exemplu, unicul model de viață, de comportare, cu cea mai mare influență asupra copilului. Referindu-se la puterea exemplului părinților în educație, John Locke spunea: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă vreo vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greșeală, când ați comis-o, el cu siguranță că se va apăra invocând exemplul dat de dumneavoastră și se pune în așa măsură la adăpostul acestui exemplu încât greu vă veți atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greșeala respectivă.”

Copiii preșcolari își modelează „zestrea educativă” dobândită în familie prin exemplele și învățăturile date de educatoare, de personalul administrativ, de ceilalți copii, etc.

Așadar, în activitatea de colaborare cu familia trebuie să ținem seama de faptul că unitatea dintre familie și grădiniță trebuie să se manifeste în permanență pe toate planurile și în toate domeniile educației, folosindu-se sistematic diferite forme de colaborare între cei doi factori, asigurând ridicarea nivelului pedagogic al părinților și înarmarea lor cu metode eficiente de educare a copiilor.

Funcția prioritară a grădiniței fiind cea formativ-pedagogică, e firesc ca acțiunea ei să vizeze atât pe copii cât și pe părinții lor, deoarece părinții educă, dar se și educă prin copiii lor.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Sunt părinți care muncesc de dimineața până seara pentru copiii lor, dar sunt total străini față de nevoile reale ale acestora. Din dorința de a le asigura copiilor tot ce lor le-a lipsit, părinții îi condamnă la o viață înconjurată de lucruri scumpe și strălucitoare, dar fără adevărate valori. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Psihologii susțin că nu există o limită de vârstă până la care bunele maniere se pot învăța, însă, cu cât lecția bunei-cuviințe și a menajării sensibilităților celor din jurul nostru este începută mai devreme, cu atât mai bine pentru constituirea zestrei educaționale a copilului!

BIBLIOGRAFIE

1. Dima, S., (2002) Revista Învățământului Preșcolar – „Educația în anul 2002”, Nr.3-4/2002, București.
2. Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
3. Locke, J. (1971), Câteva cugetări asupra educației, traducere și note de M. Cimpoieș, E.D.P., București.
4. Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
5. Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.
6. M.E.N. – H.Barbu, A.Mateiaș, E.Popescu – “Pedagogie preșcolară” – Didactica, man. cl. a XI-a, pentru Școli Normale, E.D.P., R.A., București, 1998.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.INV.PRESCOLAR BADEA NICOLETA
G.P.N.MATASARU-DAMBOVITA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului acestuia până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Copilăria reprezintă o perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În cadrul familiei se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoase ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCATIA IN FAMILIE

PROF.INV.PRESCOLAR BADOI MIHAELA GRADINITA NR. 2 FLORICA

Între factorii educației familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece în ordinea firească a lucrurilor educația începe din familie motiv care l-a determinat pe Loisel sa afirme că „in familie si pe genunchi mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter”

În procesul educativ, părinții trebuie să țină seama de particularitățile de vârstă și individuale ale copilului, de faptul că fiecare etapă de vârstă se caracterizează prin trăsături definitorii care o diferențiază pe cea precedentă de cea următoare. După naștere în viața copilului intervin transformări atât din punct de vedere fizic cât și psihic. Sub influența condițiilor de viață ca și a educației el poate fi dirijat în direcția dorită, întrucât organismul are o mare putere de creștere și dezvoltare fiind și foarte maleabil. Ca urmare, acțiunile educative exercitate de părinți trebuie să fie raționale și continue, să se bazeze pe faptul că dezvoltarea psihică a copilului se realizează în strânsă legătură cu dezvoltarea sa fizică.

Procesul de dezvoltare nu trebuie înțeles ca o adăugire la ceea ce a fost la naștere, ci ca o transformare calitativă ce se realizează pe măsură ce organismul copilului crește. În funcție de caracteristicile anatomo-fiziologice, părinții pot folosi metode și procedee educative adecvate fiecărui copil, ei pot contribui la dezvoltarea personalității acestuia. Până la vârsta de 3 ani părinții constituie primul exemplu, unicul model de viață, de comportare, cu ce mai mare influență asupra copilului.

A.S Makarenko a acordat o importanță deosebită puterii exemplului pe care familia îl are în educație. „Bazele educației se pun până la 5 ani - spunea el -ceea ce ați făcut până la 5 ani reprezintă 90 % din întregul proces educativ; după aceea educația omului continuă, prelucrarea omului continuă, dar în general, voi începeți sa gustați roadele căci florile pe care le-ați îngrijit au fost pana la 5 ani”.

Pe parcursul activității mele didactice am încercat să cunosc familiile copiilor condițiile de viață, regimul de activitate și odihna raportul dintre părinți, părinți-copii precum și climatul familial în general. Am încercat să conștientizez familiile de rolul și importanța care o au în formarea propriilor copii. Copiii nu au nevoie numai de mâncare și îmbrăcăminte, ci și de afecțiune din partea noastră ca părinți. Trebuie să fim exemplu prin toată activitățile desfășurate să fim înțelegători și preocupați de ei, de ceea ce fac. Am întâlnit copii a căror părinți erau inconsecvenți în exercitarea influențelor educative - uneori prea indulgenți, alteori prea exigenți, fața de comportamentul copiilor – făcând să apară manifestări violente ale acestora, legate mai ales de satisfacerea unor trebuințe organice. Prin frecventarea grădiniței și printr-o bună colaborare cu familia am reușit sa înlăturăm aceste manifestări negative.

Chiar dacă locuim la țară părinții sunt foarte preocupați ca fiecare copil sa beneficieze de instrucție conform posibilităților sale, antrenându-se și ei în acest sens. Aceștia participă cu mult interes atât la realizarea obiectivului prioritar al grădiniței adaptarea la regim,ul activității școlare dar și activităților extrașcolare.

Serbările pe care le-am organizat cu diferite ocazii au fost un bun prilej de cunoaștere și satisfacție reciprocă. Chiar dacă uneori am avut emoții în procurarea costumației copiilor la unele scenete acestea s-au rezolvat datorita interesului și preocupării părinților. Cu foarte multa bucurie și satisfacție și-au scos din lada de zestre costumele populare pentru a participa la concursurile județene pentru preșcolari sau la realizarea proiectelor tematice.

Exemplele de dragoste de comportare delicată și de respect îi fac pe copii să nutrească la rândul lor dragoste și respect la rândul lor, față de frați și mai târziu față de frați și de colegi. În teoria pedagogică, precum și în practica educațională, noțiunea de dragoste nu poate fi gândită decât împreună cu noțiunea de exigență. Actul pedagogic fie în școală, fie în familie, evoluează pe cadranul dragoste – exigență, iubire – respect, autoritate – încredere. Nu teama de pedeapsă trebuie să îl determine pe copil la acțiune ci plăcerea de a îndeplini o sarcină, de a se bucura de aprecierea celor din jur și de a se afirma ca personalitate.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. BĂDULESCU ADELA-MARIANA
LICEUL TEHNOLOGIC „PETRACHE POENARU”
BĂLCEȘTI-VÂLCEA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANTA EDUCATIEI TIMPURII SI CONCEPTUL CELOR 7 ANI DE ACASA

PROF. IULIA BADURA
C.N. „EMIL BOTTA”ADJUD

Educația timpurie a apărut ca urmare a cercetărilor din domeniul educației pe segmentul de vârstă preșcolară și antepreșcolară de unde s-au dedus efectele pe care le-a produs în integrarea socială și în reducerea comportamentelor deviate și în reducerea eșecului școlar. Efectele pozitive produse pe aceste trei mari laturi și în plus sporirea imaginii de sine pozitive, descoperirea identității și a autonomiei au dus la elaborarea unor strategii naționale privind educația timpurie și a unor programe de educație timpurie.

Prin aceste strategii și programe se pune în valoare o educație organizată și centrată pe copil căruia i se oferă sprijin psihopedagogic pentru a deveni ceea ce își va dori.

Astfel se poate studia fenomenul educațional sub toate aspectele pe care le exercită factorii educației asupra copilului în toate planurile: cognitiv, afectiv – motivațional sau comportamental. Se urmărește optimizarea educației la vârste mici prin analiza tuturor factorilor implicați. Copilăria timpurie fiind o perioadă de provocări atât pentru părinți cât și pentru cei mici aceștia trebuie să învețe să se cunoască, să conviețuiască armonios, să evolueze și să depășească cu succes această perioadă a copiilor. Din această cauză educația a mai coborât un segment pentru a veni în ajutorul acestor transformări în bine.

Dezvoltarea personală la această vârstă presupune dobândirea și dezvoltarea abilităților de comunicare și inserție socială, dezvoltarea capacităților de explorare, cunoaștere și asimilare, cunoaștere de sine și a celorlalți, formarea imaginii de sine și a stimei de sine, descoperirea și înțelegerea propriilor trăiri emoționale și ale celorlalți, dezvoltarea capacităților empatice și dezvoltarea capacităților creative. Pe de altă parte părinții trebuie să-și îmbunătățească cunoștințele despre particularitățile de vârstă ale copiilor, dobândirea abilităților de interacțiune eficientă cu copilul – favorabile dezvoltării armonioase a acestuia. Toate acestea nu puteau fi lăsate să se întâmple oricum și în orice condiții și de aceea a apărut această preocupare și rezolvare mai mult sau mai puțin a problemelor legate de educația timpurie.

În concluzie educația timpurie se referă la toate aspectele legate de perioada de la naștere până la vârsta de 6-7 ani în care copilul are o dezvoltare rapidă. Educația timpurie cuprinde îngrijirea, creșterea și dezvoltarea copilului prin care urmărim să producem învățare pentru copil care se va finaliza cu diferite achiziții. Această educație își dorește să pună pe poziție centrală toate influențele de care are nevoie un copil pentru a fi capabil de acel salt calitativ și cantitativ la un nivel complex de dezvoltare. Prin educație timpurie trebuie să înțelegem un domeniu integrat cu tot ceea ce privește binele copilului: nutriție și sănătate, dezvoltare familială și comunitară, dezvoltarea femeii, psihologia dezvoltării, sociologia, antropologia și altele care concură la îngrijirea, creșterea și dezvoltarea copilului de la concepție până la vârsta de 7 – 8 ani.

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilarii. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Pentru eficientizarea procesului de predare-învățare și diversificarea strategiilor aplicate este necesar să se promoveze climatul pozitiv în educație, în condițiile comunicării și relaționării permanente cu copilul/copiii și, de asemenea, cu părinții.

Educația timpurie oferă șanse egale de creștere, dezvoltare, îngrijire, educație, fără discriminare pentru copiii care provin din familii instabile, fără părinți, cu sănătate precară, cu deficiențe sau cu posibilități materiale financiare scăzute.

Copilul nu este o materie de modelat, ci o personalitate în devenire care se poate constitui ca partener al propriei sale formări. Depinde de educatoare să ofere ocazii de dezvoltare și să construiască împreună cu familia condițiile experimentării acționale și motivate și condițiile socializării copilului.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF ÎNV PRIMAR: BALAN DOINA LAURA
LICEUL GRIGORE MOISIL, TIMIȘOARA**

Cei șapte ani de acasă se referă la primii și cei importanți ani din viață ai unui copil, ani în care se pun bazele personalității lor, ani în care se formează cele mai importante abilități, aptitudini, atitudini, valori și principii după care își vor ghida viața și existența.

Studiile din domeniul neuroștiințelor vorbesc despre așa numitele ferestre de oportunitate, adică unicele ocazii care facilitează dezvoltarea cognitivă și emoțională a copiilor. Dacă se pierd aceste momente în care creierul copiilor poate fi exploatat și hrănit la maxim, șansele ca acele abilități să fie dezvoltate pe viitor sunt inexistente. De exemplu, între 2-5 ani este fereastra pentru dezvoltarea limbajului. Dacă mama cunoaște acest lucru și folosește în comunicarea cu copilul un limbaj și vocabular bogat, nuanțat și colorat, copilul are toate șansele să dobândească abilități dezvoltate de comunicare și exprimare.

Dacă mama folosește un vocabular sărac, copilul va dezvolta slabe abilități comunicative și de fluentă, expresivitate în exprimare.

În primii șapte ani de viață, se are în vedere nu doar dezvoltarea abilităților cognitive, ci și pe cele emoționale, morale. Copiii învață prin puterea exemplului personal al părinților să-și controleze propriile emoții negative, să manifeste înțelegere și toleranță în relațiile cu cei din jur, să rezolve conflictele care apar într-un mod asertiv, să manifeste un comportament politic și respectuos în relație cu cei din jur, să folosească o atitudine corectă în relațiile cu cei de aceeași vârstă, etc.

Există mulți părinți care nu au implementat în copii acele comportamente și atitudini corecte în primii șapte ani de acasă și care au pretenția ca profesorii să facă acest lucru, însă, din păcate, acest lucru este imposibil.

În primul rând, pentru că, nu există timpul necesar pentru a pune bazele unei educații de succes, în contextul în care profesorii trebuie să predea și conținuturile prevăzute de curriculum, care nu sunt tocmai puține.

Pe de altă parte, nu putem noi, profesorii, să realizăm într-un timp scurt ceea ce părinții ar fi trebuit să facă în primii șapte ani de viață al copilului. Este adevărat că putem umple anumite goluri, lacune, aspecte deficitare din educația oferită copiilor acasă de către părinți, însă, nu putem pune bazele, care asigură fundamentul unei educații durabile și eficiente. La școală putem îmbunătăți, optimiza, repara anumite aspecte care țin de principiile fundamentale ale educației copiilor, însă, nu putem construi în copii ceea ce părinții lor nu au reușit în 7 ani.

Pentru o bună educație a copiilor, atât părinții, cât și profesorii au un rol bine determinat și foarte important în a pune pilonii de susținere ale unei educații de succes. Important e ca fiecare să-și aducă contribuția și implicarea, punând în centru nevoile și evoluția pozitivă a elevilor.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIE

PROF. BĂLAN DOINA-EUGENIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ LUIZI-CĂLUGĂRA, BACĂU

„Natura ne seamănă, educația ne deosebește”.(Confucius)

Învățământul apare ca o etapă importantă în pregătirea individului. Deși copilul pornește la drum cu un pachet educațional relativ „sărac”, pe parcurs el își îmbogățește cunoștințele și își dezvoltă o personalitate puternică sau mai puțin puternică, în funcție și de implicația familiei în educația acestuia.

„Omul nu poate deveni om decât prin educație”, spune Kant, ceea ce arată că educația este o dimensiune constitutivă a ființei umane. Problema educației tinde să devină o problemă prioritară și toți cei care văd limpede evoluția ființei umane, a ființei raționale și a umanității, în ansamblul ei, situează în centru educația.

Este foarte important ca familia să înțeleagă care este rolul educației în viața copilului, dar totodată să conștientizeze că și familia are un rol cel puțin la fel de important în educația copilului. Din punctul meu de vedere, pe primul loc este familia, și apoi celelalte instituții care completează, consolidează, fundația educației făcută de familie. Să nu uităm că un copil trebuie să vină cu un bagaj minim de cunoștințe care să fie îmbunătățite, șlefuite și aplicate corect. Prin definiția sa educația este procesul prin care se transmit cunoștințe, se formează deprinderi și se dezvoltă priceperi în vederea formării și dezvoltării personalității unui individ.

Educația este un proces continuu care se realizează în conformitate cu particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor. Fiecare copil este unic în felul lui.

Educația poate fi de trei tipuri: formală, nonformală, informală. Interdependența dintre cele trei tipuri de educație există, nu sunt rigide, întrepătrându-se între ele.

Educația formală va avea de câștigat dacă va reuși să integreze creator influențele datorate modalităților de educație nonformale și informale. În același timp, acumulările educației formale pot contribui esențial la dezvoltarea și eficacitatea celorlalte două.

Cele trei tipuri de educație, formală, nonformală, informală pot exista simultan uneori în acord, alteori în contradicție.

Educației formale îi revine primul loc în misiunea de a-i pregăti pe elevi pentru învățarea continuă și pentru selecționarea, ierarhizarea și prelucrarea informației acumulate în afara orelor de curs. Pentru punerea în funcțiune a unor modalități eficiente de corelare a diferitelor tipuri de conținuturi, se propune o cale dublă: una de transfer sau utilizare a elementelor educației formale în aria educației nonformale și informale, și alta de preluare în cadrul activităților școlare a unor elemente dobândite, în cadrul educației nonformale și informale. Nu este vorba de o apropiere între diversele tipuri de conținuturi, ci de dezvoltarea în fața școlarului a unui mod de existență care să faciliteze o cât mai bună însușire a exigențelor specifice lumii contemporane. Rolul familiei este foarte important, de aceea trebuie să existe o colaborare reală între școală și familie, ambele reușind adaptarea copilului la cerințele contemporane.

Sistemul de învățământ continuă să reprezinte un subsistem al sistemului social, alături de subsistemul cultural, economic, juridic, sanitar, etc. Așa cum o definesc în prezent diverși autori, educația va deveni cea mai complexă, mai importantă și mai utilă activitate a omului.

„Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat”.(**Burrhus Frederic Skinn**)

BIBLIOGRAFIE:

1. Bălan, Bogdan, Boncu, Ștefan, Cosmovici, Andrei, Cozma, Teodor, Crețu, Carmen, Cucos, Constantin (coordonator), Dafinoiu, Ion, Iacob, Luminița, Moise, Constantin, Momanu, Mariana, Neculau, Adrian, Rudică, Tiberiu, *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Curs elaborat în tehnologia învățământului deschis la distanță*, Polirom, București, 2005
2. Cucos Constantin, *Pedagogie*, Ed. Polirom, Iași, 1996
3. Iosif Mărcușanu, *Psihologie*, Ed. Carminis, Pitești, 2001

ÎMPREUNĂ PENTRU MAMA!

**PROF. ÎNV. PRIMAR BĂLAN GINA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TURCOAIA,
LOCALITATEA TURCOAIA, JUD.TULCEA**

Una dintre provocările noastre ca și dascăli este implicit perioada prin care trecem. Pregătim copiii și aducem un plus de bucurie mameilor, odata cu sosirea primăverii.

Ca învățătoare la clasă, an de an am inițiat și coordonat diferite Proiecte tematice închinare mamei, proiecte desfășurate cu elevii dar și în colaborare cu părinții.

Obiectivele pe care mi le-am propus vizează, dezvoltarea sentimentului de dragoste față de mama, însușirea cunoștințelor de bază despre vestitori primăverii, dar și deprinderile practice în ceea ce privește confecționarea de simboluri ale primăverii și daruri pentru mama.

Toate acestea dezvoltând competențe de lucru în echipă.

Imagini cu rezultatul muncii în echipă : „ Împreună pentru mama!”

„ Împreună pentru mama! ”

„ÎMPREUNA PENTRU MAMA! ”

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ” ÎNTRE MIT ȘI REALITATE

PROF. ÎNV. PRIMAR BALEA DELIA ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „VASILE GOLDIȘ” ALBA IULIA

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală".

Albert Einstein

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu s-a odihnit în a șaptea și o transformat-o în zi sfântă. Așadar, duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și să nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Trecând peste realitatea faptului că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la o vârstă fragedă, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață în familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de politețe, igienă, comportament, învață să-și exteriorizeze trăirile, sentimentele, emoțiile atât pozitive cât și negative, să relaționeze cu cei din jur și să răspundă la diversele provocări care au loc în jurul lui(este certat de cineva, i se ia jucăria, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru faptele sale, etc). Copiii la această vârstă învață mai mult prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Grădinița, școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002;
2. Adele Faber, Elaine Mazlish, *Comunicarea eficientă cu copiii, acasă și la școală*, Editura Curtea Veche, București, 2010;
3. Tatiana L. Șișova, *Când copilul nu ascultă*, Editura Sophia, București, 2015;
4. Tim Seldin, *Cum să crești un copil extraordinar prin metoda Montessori*, Editura Litera, 2016.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. ÎNV. PRIMAR LUCIANA BALEA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU”, ABRUD

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume ȘCOALA. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

DEZVOLTAREA ARMONIOASĂ A COPILULUI

PROF.INV.PRESC. BALICA VALERIA

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Potrivit psihologului Adina Mesaroș primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului Psihologul spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, spune Adina Mesaroș, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”, explică ea.

La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroș spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă.

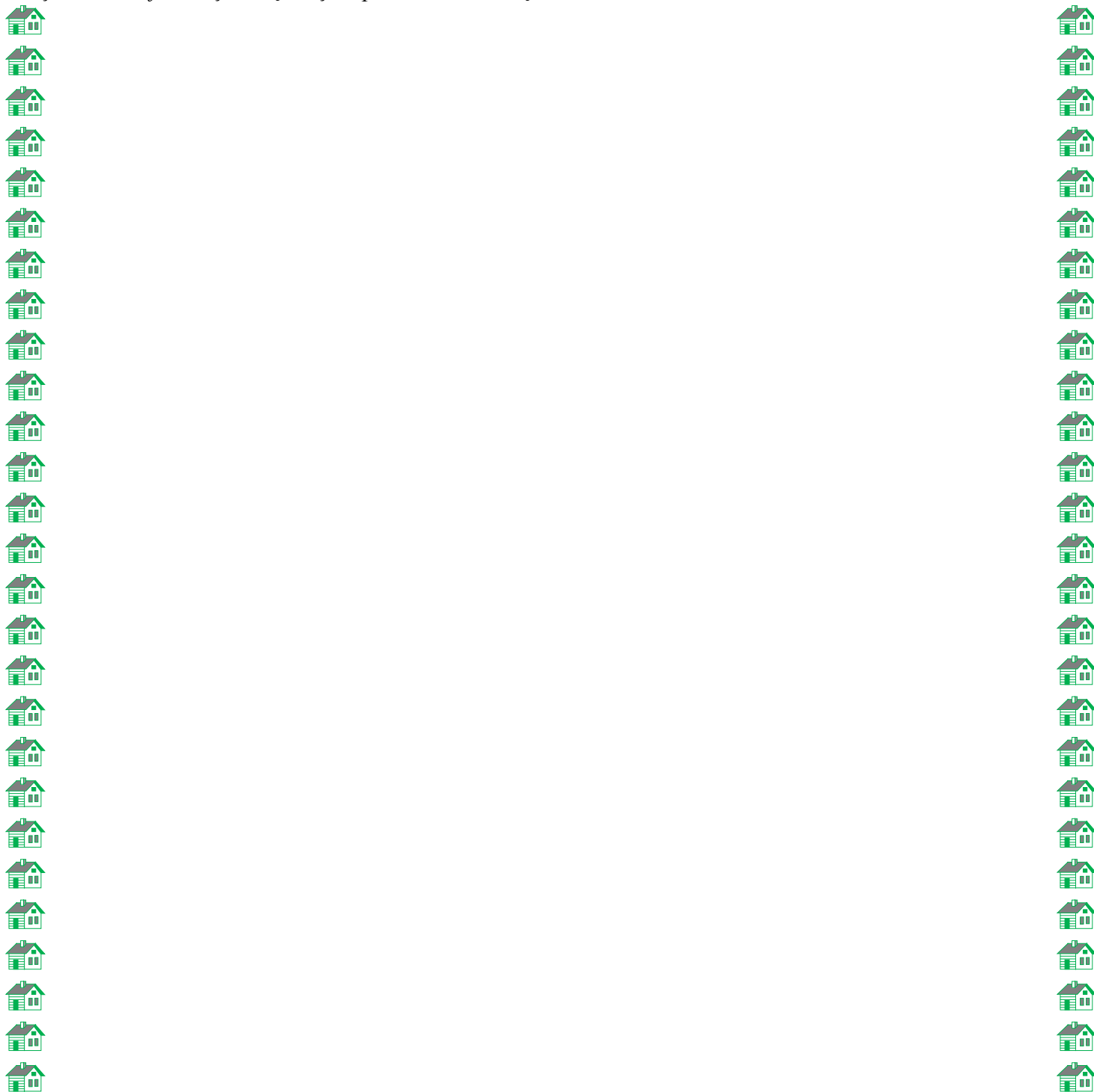
El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”, exemplifică psihologul.

Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul. Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”, recomandă psihologul. După 5 ani înțeleg regulile Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Politețea oglinda familiei Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație,

reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»”.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă” -Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

COPILUL HIPERACTIV ȘI CU DEFICIT DE ATENȚIE - A.D.H.D. (STUDIU)

PROF. ÎNV. PRIMAR BALINT LAURA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI EMINESCU” ARAD

ADHD înseamnă *Deficit de Atenție / Hiperactivitate / Impulsivitate* și este una dintre cele mai frecvente afecțiuni comportamentale întâlnite la copii și adolescenți. Studiile arată că un procent de 3-7% din copiii de vârstă școlară prezintă simptome ADHD (1-2 copii dintr-o clasă de 30). ADHD debutează în copilărie și poate persista și la vârsta adultă. Deși la unii copii simptomele ADHD dispar odată cu înaintarea în vârstă, în jur de 60% pot prezenta simptome și la vârsta adultă. Simptomele ADHD se împart în trei categorii: deficit de atenție, hiperactivitate și impulsivitate, putând surveni și în formă combinată.

Tipul cu deficit de atenție

• Diagnosticul este stabilit în condițiile în care copilul prezintă șase sau mai multe simptome de deficit de atenție.

• Copilul neatent nu se poate concentra, face adesea greșeli din neglijență, nu ascultă până la capăt atunci când i se adresează cineva, nu finalizează sarcinile, nu respectă instrucțiunile, evită efortul intelectual susținut.

Tipul hiperactiv-impulsiv

• Diagnosticul este stabilit în condițiile în care copilul prezintă șase sau mai multe simptome de hiperactivitate - impulsivitate.

• Simptomatologia include neastâmpăr, vorbire excesivă, agitație fizică în momente nepotrivite, întreruperea persoanelor care vorbesc și dificultatea în a-și aștepta rândul.

Tipul combinat

• Diagnosticul este stabilit în condițiile în care copilul prezintă șase sau mai multe simptome de deficit de atenție și șase sau mai multe simptome de hiperactivitate - impulsivitate.

Portretul copilului hiperactiv și cu deficit de atenție (engl. ADHD : „Attention Deficit and Hyperactivity Disorder”) pe care l-am observat la clasă:

■ Copiii hiperactivi și cu deficit de atenție au dificultăți în învățarea deprinderilor de muncă intelectuală.

■ Ei nu se pot concentra, sunt agitați și nu pot sta așezați pe scaun, se foiesc tot timpul și-i deranjează pe ceilalți copii.

■ Se plictisesc repede, trec adesea cu repeziciune de la o activitate la alta, fără a finaliza, se află într-o permanentă mișcare, vorbesc întruna și nu ascultă ce spun ceilalți.

■ De multe ori au dificultăți în temporizarea răspunsului. Răspund înaintea și în locul altor copii și adesea dau un răspuns înainte de finalizarea întrebării.

■ Sunt atrași de stimuli nerelevanți pentru activitatea pe care o desfășoară.

■ Pot simți că sarcinile școlare sunt: fie prea ușoare, monotone și plictisitoare și nu au răbdarea să le finalizeze; fie prea dificile, ceea ce îi conduce la abandon.

■ Deprinderile lor de muncă intelectuală nu sunt sistematizate. Din acest motiv performanțele lor sunt adesea mult mai scăzute în raport cu capacitățile intelectuale de care dispun.

■ Lipsa recompenselor și a sentimentului de satisfacție conduce la experimentarea unor situații de eșec școlar, care le afectează încrederea în forțele proprii și stima de sine.

■ Ei nu respectă nicio regulă.

■ Impulsivitatea lor poate conduce la accidente, deoarece se angajează adesea în activități periculoase, fără a evalua posibilele consecințe.

■ Sunt adesea respinși de ceilalți pentru că sunt revendicativi și dominanți și vor să acționeze sau să se joace după propriile reguli, iar în momentul în care sunt contrași, devin agresivi.

Ce pot face părinții pentru acești copii cu ADHD ?

➤ 1) În primul rând este indicat să obțină confirmarea faptului că este vorba despre o asemenea tulburare. Este necesar să se facă apel la un specialist.

➤ 2) Următorul pas este pregătirea strategiei. Pentru părinți, regula de aur este consecvența în cerințe. Ei trebuie să-i explice copilului ce se întâmplă cu el și ce se așteaptă de la el.

-
-
-
- a) Cereți copilului lucruri realiste!
-
-
- b) Evitați pe cât posibil certurile cu un copil hiperactiv!
-
-
- c) Stimulați orice aptitudine sau talent posibil al copilului hiperactiv, pentru a-i înlesni cât mai multe succese!
-
-
- d) Încercați să evitați pedepsele ca atare, învățându-l pe copil cauzele și efectele unei acțiuni.
-
-
- e) Lăudați-l pe copil pentru fiecare realizare, într-un mod consecvent! Copiii hiperactivi au nevoie de recompense repetate.

Ce pot face dascălii pentru copiii cu ADHD ?

➤ 1) Este recomandabil ca învățătorul să facă efortul de a integra copilul în clasă, printre ceilalți, fără a face diferențe, nici în ceea ce privește cerințele, dar nici atitudinile.

➤ 2) Pentru a reduce efectul de dezordine pe care îl provoacă hiperactivitatea copilului, este de preferat ca acesta să fie mutat alături de învățător, departe de zgomotul de pe hol și de fereastra, care ar putea să-l distragă.

➤ 3) Regulile și cerințele trebuie reamintite, ori de câte ori este nevoie, într-o manieră prietenoasă și neamenințătoare, dar exigentă. (Orarul și regulile să fie scrise clar și distinct, utilizând culori, pe un afiș aflat în permanență la îndemâna copilului).

➤ 4) Pentru a evita eșecul școlar, sarcinile complexe trebuie divizate în sarcini mai simple .

➤ 5) Instrucțiunile pentru rezolvarea sarcinilor trebuie date într-un limbaj accesibil, cerându-i-se copilului să repete cele cerute.

➤ 6) Trebuie încurajate în permanență eforturile și reușitele copilului (oricât de neînsemnate ar părea acestea) pentru a dezvolta stima de sine și o imagine de sine pozitivă.

➤ 7) Implicarea copilului în jocuri și activități comune cu ceilalți colegi; evitarea ridiculizării copilului de către ceilalți și evitarea comparațiilor devalorizante cu ceilalți din jur.

Dacă în general creșterea copiilor este o provocare tot mai mare pentru părinți, educarea copiilor cu ADHD este un lucru extrem de dificil, care pare de multe ori sortit eșecului.

Copilul cu ADHD poate ajunge un adult cu probleme de comportament incapabil să se organizeze, sau poate ajunge un om care a învățat cum să facă față problemelor sale și a găsit modalitatea de a compensa propriile neajunsuri pe care le are. În plus, va crește cu convingerea că poate fi iubit, chiar dacă greșește.

Bibliografie:

✚ **Prof. dr. Iuliana Dobrescu** - „*Copilul neascultător, agitat și neatent*” - Editura Infomedicală, 2005.

✚ **Popescu V** – „*Copilul cu sindrom THADA (ADHD)*” în: *Algoritm diagnostic si terapeutic în pediatrie*, București, Ed. Amaltea, 2003.

✚ **Ștefan Popenici, Ciprian Fartușnic, Nadia Tîrnoveanu** - „*Managementul clasei pentru elevii cu ADHD*”, Editura DIDACTICA PUBLISHING HOUSE, 2008.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. BALOGH ERIKA

COLEGIUL TEHNIC „C.D. NENIȚSCU” BAIA MARE, JUD. MARAMUREȘ

Cei șapte ani de acasă" este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

În primul rând, „Cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu. Regulile trebuie să fie clare, echilibrate, iar copilul are nevoie să fie informat dinainte care sunt consecințele nerespectării lor. Orice comportament pozitiv trebuie întărit nu prin recompense materiale, ci prin exprimarea bucuriei și mulțumirii. În același timp, părinții trebuie să fie flexibili și să ierte micile greșeli ale copilului, deoarece și ei mai gresesc uneori.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Interacțiunea socială din această perioadă de viață este esențială pentru dezvoltarea normală din punct de vedere biologic, psihic și social. Fără socializare, disponibilitatea omului de a folosi și crea semne și simboluri rămâne nerealizată. Capacitatea omului de a învăța este direct legată de capacitatea lui pentru limbaj.

Mai departe sunt scrise câteva dintre cele mai importante reguli de comportament pentru copii. 1. Salutul și mulțumirea

2. Codul bunelor maniere pentru copii la masa
3. Comportamentul în mijloacele de transport în comun
4. Comportamentul în locurile publice
5. Codul bunelor maniere pentru copii, atunci când vorbesc la telefon
6. Codul bunelor maniere pentru copii atunci când se află pe stradă
7. Comportamentul față de adulții implicați într-o conversație
8. Codul bunelor maniere pentru copii atunci când se află în vizită
9. Bunele maniere atunci când copilul este musafir
10. Codul bunelor maniere pentru copii la școală

Dacă copii sunt crescuți după aceste coduri de maniere în sens pozitiv, atunci putem afirma că copilul are „Cei 7 ani de acasă”.

Aceasta este perioada cea mai importantă. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR: BANU DANIELA GRĂDINIȚA BUCȘANI, LOCALITATEA BUCȘANI, JUDEȚUL DÂMBOVIȚA

Educația timpurie se constituie într-o abordare pedagogică ce acoperă intervalul de la naștere la 6/7ani, interval în care au loc transformări profunde și achiziții fundamentale în dezvoltarea copilului.

Aceasta se începe în familie, și după cum și numele o spune “cei 7 ani de acasă”, constituie aspectul conform căreia, familia este cea care le pune bazele primelor noțiuni intelectuale, sociale, afective, morale, etc. Pentru a le dezvolta și forma aceste noțiuni, părinții, care deși nu mai au timp suficient pentru a-și asculta copilul, trebuie să-i acorde totuși o atenție bine-meritată.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. De aceea și în familie trebuie derulate activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi:

a) În natură:

- să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc.

- să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc.

- să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc.

- să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a.

- să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de elemente)

- să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură (buchete din flori, mărgelile din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din semințe, frunze etc.)

b) În gospodărie:

- să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc.

- să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect - să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucătarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc.

c) În drum spre grădiniță: - să numere mașinile de o anumită culoare - să privească atent mașinile și să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia („Hai să spunem crocodil când vedem un C la numerele de pe plăcițele mașinilor”) - să se joace,

atribuindu-și diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta și ne întâlneam pe drum...”)

Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

BIBLIOGRAFIE:

- Vrăsmaș E. A., (2002), “Consilierea și educați părinților”, București: Editura Aramis
- Boca, C., Nicolae, I, Secieru, A., Ștefănescu, D.O, 2008, (2008) ,, Împreună pentru copii: grădinița și comunitatea “ București: Educația 2000+
- www.didactic.ro

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!”

ÎNV. BANU MIOARA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „COSTACHI S. CIOCAN”, COMĂNEȘTI JUD. BACĂU

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicam astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Aceasta expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“..

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury).

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

EDUCAȚIE ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF.ÎNV.PRIMAR BARABAS ILDIKÓ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MIHAI VITEAZUL" MOFTINU MIC

“Oricine are nevoie de o casă în care să trăiască,dar o familie care te sprijină clădește cu adevărat un cămin ” Anthony Liccione

Educația în familie este foarte important,deoarece familia este locul în care copiii primesc rădăcini pentru a crește și aripi pentru a zbura mai departe.În familie învață copilul pentru prima dată ce este lumea,ce este bine și ce este rău,iar familia rămâne mereu prezentă în formarea copiilor din tot restul vieții.Familia constituie mediul în care copilul se naște,trăiește primii ani ai existenței personale,se dezvoltă și se formează pentru viață.Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității copilului.În organizarea sa este prima școală care pregătește pe copil pentru viața socială.Mediul familial oferă siguranță,liniște,afecțiune,seninătate,care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.Este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educative prin excelență.

În cadrul familiei se desprind disciplina și spiritual de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității,dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, care sunt elementele de bază ale vieții sociale.

Copilul absoarbe din mediul apropiat familial primele impresii,vor face sau vor crede precum părinții,imitând comportamentele acestora.Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face,și în același timp,intensitatea și sinceritatea iubirii părinților.

Dacă în familie,nu doar s-a vorbit despre adevăr,bine,frumos,dragoste,respect,toleranță,și copilul a simțit cum e să fi iubit,a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi,să-i respecte pe cei mai în vârstă,să spună adevărul,știind că va fi tratat cu îngăduință,să aprecieze binele și frumosul,acest copil va crește iubitor,politicos,tolerant,responsabil.În familii dezorganizate copiii suferă și prezintă tulburări nervoase,sunt triști,neliniștiți.Astfel de reacții au copiii în cazul când părinții se ceartă frecvent,nu se înțeleg,dar mai ales în cazul familiilor incomplete.Lipsa de supraveghere ,dezinteresul,indiferența,față de ceea ce gândește copilul este o mare greșeală educativă,care duce adesea la pierderea lui de sub control,acesta devenind un copil -problemă din punct de vedere social.

Prin menținerea unor legături permanente,strânse cu școala,cu învățătorul,ca și prin urmărirea cu atenție discretă a prietenilor pe care le leagă în timpul liber,intervenind la timp,ferm,dar blând,pentru a-i oferi de exemple și comportări rele,părinții pot avea mai multă siguranță în educarea copilului lor,în conturarea,formarea,dezvoltarea personalității acestuia.

Bibliografie:

Ionescu, M., Negreanu,E., Educația în familie Repere și practice actuale, Ed.cartea Universitătră, București,2006,disponibil la <http://www.ise.ro>

Imagini din proiectul:"O școală-O familie"Serbare de 8 Martie 08.03.2019.

CEI 7 ANI DE ACASA

P.I.P. BARABAS MIHAIELA SCOALA GIMNAZIALA NR.1 SAVENI, JUD. BOTOSANI

„Familia constituie un soi de personalitate colectiva, a carei armonie generala influenteaza fiecare dintre parti „ (A. Berger) –pornind de la aceasta afirmatie consider ca influentele educative ale familiei asupra copilului se pot manifesta fie direct prin actiuni dirijate ,fie indirect prin modelele de conduita (stiut fiind faptul ca in primii ani de viata copilul invata prin imitatie).

O mare influenta o are si climatul psihosocial si afectiv existent ii familie.Un climat emotional stabil al familiei ,stimularea intelectuala in primii ani de viata ai copilului,incurajare lui continua duc la o dezvoltare armonioasa .

Fiecare om are propria sa personalitate si consider ca e nevoie ca si educatia sa fie adaptata particularitatilor sale.De aceea metodele de educatie folosite de unii parinti si care au dat roade ,in cazul altor familii(chiar daca au fost folosite cu bune intentii) respectivele metode nu au dus la aceleasi rezultate pozitive si nu au dezvoltat aceleasi caracteristici ale personalitatii .

Astfel comportamentele educationale ale parintilor pot avea efecte negative asupra copiilor,din cauza neadecvarii la particularitatile de varsta si individuale,la situatiile concrete .

In unele cazuri parintii de exemplu manifesta o severitate excesiva in educarea copiilor.Acest mod de educatie duce la diverse constrangeri impuse copilului,la sarcini pe care copilul le executa cu dificultate sau cu teama ,care nu ii fac placere ,care ii provoaca repulsie ,plictiseala ,care ii lezeaza demnitatea.Modul acesta de educatie se bazeaza adeseori si pe pedepse atunci cand copilul nu duce la indeplinire sarcinile primite . Toate acestea in majoritatea cazurilor nu duc la obtinerea rezultatelor scontate,ci dimpotriva uneori chiar la rezultate contrare celor asteptate.

Si in cazul educatiei in care copilului caruia i se permite totul ,i se cuvine totul , rezultatele acestor metode nu duc la realizarea unei personalitati echilibrate. Copilului trebuie sa i se impuna niste reguli de comportament ,anumite limite in raporturile lui cu mebrii familiei sau cu celelalte persoane cu care interactioneaza

Si in cazul parintilor superprotectori rezultatele educationale de cele mai multe ori nu duc la o dezvoltare armonioasa a copilului. Comportamentul acestor parinti poate deveni o piedica in calea dezvoltarii ,determinand nesiguranta,anxietate,adaptare greoaie la viata sociala,uneori izolare fata de ceilalti copii ,simtind nesiguranta si timiditate in relatiile cu cei din jur.

Responsabilitatea unui parinte in educatia unui copil este foarte mare. De multe ori cazurile de neadaptare sociala .dependenta,depresie,delicventa,sinucideri in randul tinerilor (si nu numai) au ca substrat lipsa educatiei corecte primite in familie.

Asta nu inseamna ca orice copil care nu a primit o educatie aleasa in familie este condamnat la esec social.Evolutia copilului depinde si de puterea de autoeducare a copilului.dar si de mediul cu care intra in contact.

Putem concluziona ca familia este prima scoala care pregateste copilul pentru viata.Cei sapte ani de acasa pe care ii are sau nu ii are copilul isi pun amprenta pe destinul fiecarui om.

EDUCATIA IN FAMILIE CEI SAPTE ANI DE ACASA

BARBACIORU CARMEN
GRADINITA NR. 185, SECTOR 5
BUCURESTI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Pe umerii părinților este o responsabilitate majoră: de părinți, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

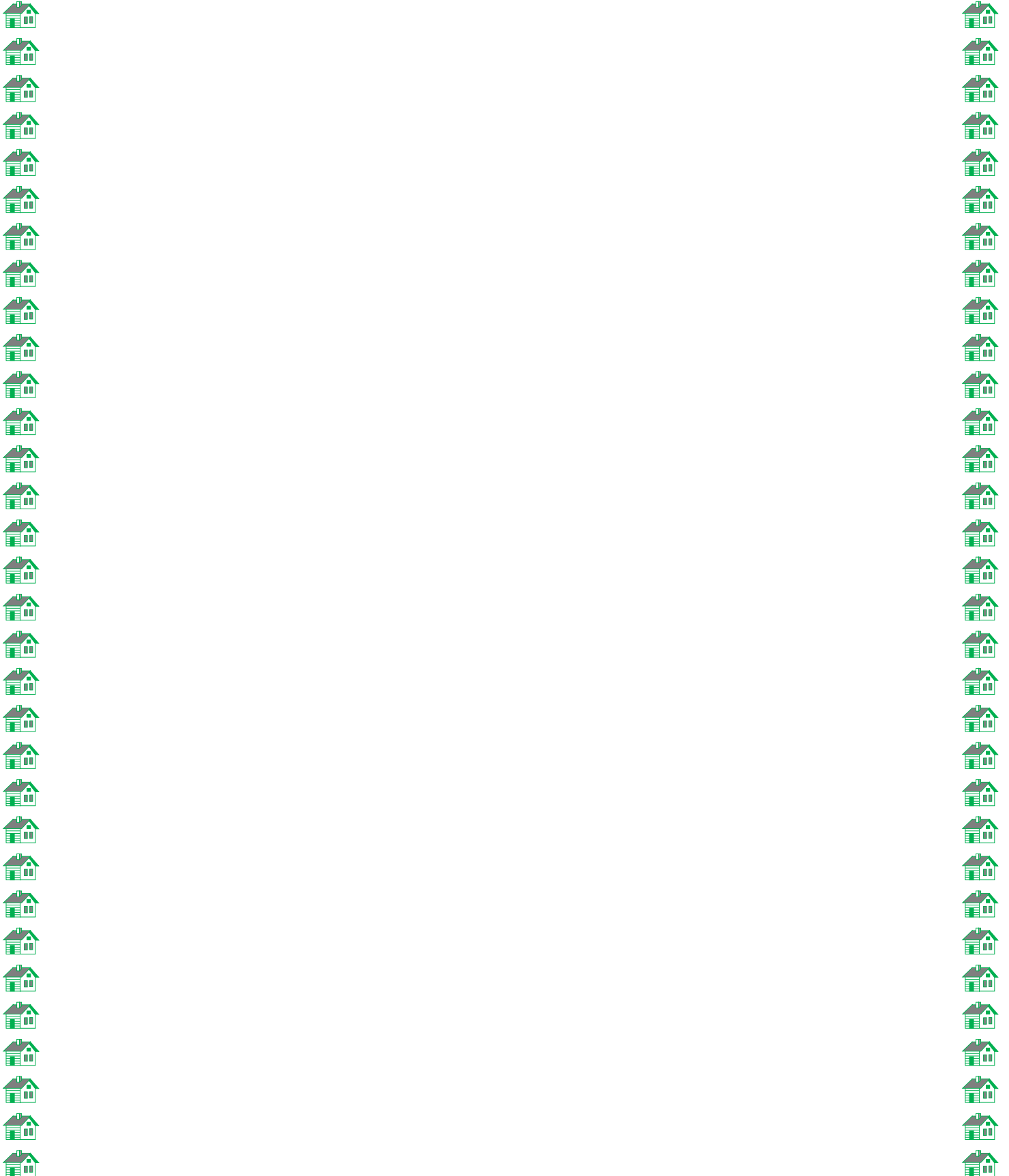
Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Toate aspectele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

COPIII DE AZI – SPERANȚA DE MÂINE

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: BARBU MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „TUDOR VLADIMIRESCU”
LOC. DRĂGĂȘANI, JUDEȚUL VÂLCEA

Lumea în care trăim este importantă nu numai în ideea că este spațiul în care viețuim, ea trebuie să exprime dorința noastră de a progresa și de a urca pe scara demnității. Cei ce vor asigura mai departe continuitatea efortului și a gândirii umane sunt copiii de azi, adulții de mâine.

Tinerii trebuie educați în așa fel încât să realizeze că libertatea individuală nu se poate realiza decât în cadrul libertății colective, generale, că munca și respectul față de ceilalți constituie o obligație fundamentală a fiecărui cetățean. De la familie copilul învață să iubească munca, țara și libertatea, dar și să respecte legile țării.

El trebuie să fie activ și adaptabil, iar părinții au datoria permanentă de a-l face să progreseze, să se perfecționeze și să-și mărească valoarea umană. S-a observat că atât sprijinul părinților, cât și al profesorilor sunt decisive în dezvoltarea personalității copilului.

Adolescentul este copilul-adult ce caută senzații și emoții puternice. El încearcă să depășească limitele pe care adulții le impun, adeseori tocmai din dorința de a nu se supune lor, căci ideea e să trăiești cât mai diferit și cât mai presus de ceilalți.

Relațiile cu cei din jurul său sunt în mare parte rezultate ale educației însușite în copilărie și nu depind foarte mult, așa cum se crede, de calitatea de adolescent. Părinții se dovedesc de multe ori a fi fără răbdare și refuză să-i asculte și ce-i mai important să-i înțeleagă. Frica de a comunica cu cei cărora le datorează viața poate fi în egală măsură atribuită și tinerilor. La prima confruntare de opinii, legăturile cu familia tind să se răcească și se distanțează, ca mai târziu să dea frâu liber unor emoții și dorințe față de niște oameni mai mult sau mai puțin interesați să valorifice frustrarea lor.

Pe fondul unor astfel de probleme, părinții încetează să mai fie modelele ideale din copilărie. Afectivitatea copiilor lor este acumulată astfel pentru prieteni, care sunt adesea aleși întâmplător. Relațiile cu aceștia sunt intense și profunde. Simpatia și admirația capătă forme și trăsături asemănătoare cu ale dragostei, sentiment foarte stimulator pentru adolescenți, căci el presupune dăruire, apropiere și împărtășire a dorințelor, visurilor. Prietenii adevărați sunt condiția necesară „împlinirii” unui adolescent. Scopul lor e să-și împărtășească unul altuia experiențele și să găsească un echilibru permanent în cel în care are încredere și speranța că va găsi răspunsul la întrebările ce-l frământă.

Adolescența, deși este o perioadă tulbură și plină de frământări, reprezintă vârsta inteligenței nonconformiste, a marii sincerități. Imaginația, puterea de creație și perspicacitatea ating forme maxime. Idealurile de viață și pregătirea profesională încep să capete contur și dispar în mod evident pasiunile vechi din copilărie, și de ce nu chiar interesul pentru școală.

Problema orientării profesionale se pune diferit în funcție de capacitățile intelectuale ale tânărului și de dorința profilării pe un anumit domeniu de activitate. Pentru unii tineri viitorul profesional este un subiect central, clar și în acest scop ei acordă un interes deosebit materiilor școlare corelate cu viitoarea profesie. Un alt gen de tineri adolescenți nu au fixată o profesie anume sau sunt influențați de părinți și apropiați. Pentru ceilalți viitorul nu este proiectat în niciun fel.

Odată cu perioada adolescenței se termină și prima mare etapă a vieții omului, etapă de creștere și de formare a personalității și conduitei. O etapă de mare sensibilitate morală, o perioadă de romantism, spontaneitate și poezie.

Bibliografie:

1. Albu, Gabriel: *În căutarea educației autentice*, Editura Polirom, Iași, 2002;
2. Cucoș, Constantin: *Educația – iubire, edificare, desăvârșire*, Editura Polirom, Iași, 2008;
3. Nicola, Ioan: *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003;
4. Salade, Dumitru: *Educație și personalitate*, Casa cărții de știință, Cluj-Napoca, 1995.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. BARBULESCU COSMIN
LICEUL TEHNOLOGIC DIMITRIE PETRESCU

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ED.BÁRDI GYÖNGYI-ÁGNES
LIT.,HORVÁTH JÁNOS”-MARGHITA

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt „lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală. Fiecare copil este bine să știe, că dacă este politicos și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți. Atunci când spunem despre un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Toate aceste aspecte sunt induse de familia copilului și de oamenii din jurul lui, mai ales până la vârsta de 3 ani. Copiii vor prelua din familia lor comportamentul părinților, limbajul părinților și modul lor de a se exprima verbal cât și fizic. Este vital ca aceștia să crească într-un mediu prielnic și să aibă parte doar de exemple pozitive în jurul lor. De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne depășim atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

În cadrul familiei se desprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Familia trebuie să fie un colectiv sănătos, între aceștia să fie relații de înțelegere, respect, înțelegere, să trăiască în deplină armonie, să ducă o viață cinstită, onestă

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Procesul educativ al copilului trebuie să fie condus cu grijă și afecțiune, oferindu-i și cerându-i numai ceea ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, să își însușească modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire ;
- igienă ;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi ;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative ;
- bune maniere și comportament ;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire) ;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător ;
- consecvență în realizarea unei sarcini ;
- perseverență în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. „Cei 7 ani de acasă” sunt fundamentul în ceea ce privește ADULTUL de mai târziu. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții și societatea în care trăiesc.

BIBLIOGRAFIE:

1. NEGOVAN, V.,(2003), INTRODUCERE ÎN PSIHOLOGIA EDUCAȚIEI, ED. CURTEA VECHĂ, BUCUREȘTI
2. VRĂȘMAȘ E.A.,(2002) CONSILIEREA ȘI EDUCAREA PARINȚILOR r, ED. ARAMIS, BUCUREȘTI

EDUCAȚIA ÎN PRIMII ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR BÂRSAN RODICA-ELISABETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 BICAZU ARDELEAN, JUDEȚUL NEAMȚ

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii

Copilul este o ființă în devenire, cu nevoi și interese specifice, ce dă semnificație cuvântului „Eu”, adică o ființă care vrea, care afirmă dreptul său de proprietate și care se proiectează în afara. Educația este un proces complex și delicat, este o artă dar și o știință. Fiecare copil are dreptul și privilegiul de a se dezvolta în limitele capacităților sale, iar responsabilitatea familiei, școlii și societății este de a asigura acestuia cele mai bune condiții pentru a-și evidenția din plin acest drepturi..

Cei 7 ani de acasă reprezintă, oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult. [Educația unui copil](#) nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Așadar, povestea celor mici începe prin a învăța să se poarte frumos, preluând comportamentul elevat prin puterea exemplului. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Un rol important îl constituie în relația preșcolarului cu părintele arta conversației, de aceea trebuie să limităm timpul petrecut la televizor sau calculator, susținând astfel comunicarea dintre cei doi, secret al relației solide adult-

copil. Un alt reper esențial al copilăriei este acela că prichindeii trebuie să fie lăsați să se bucure de copilărie. Înainte de a ne propune să fie mici genii cu aspirații înalte, trebuie să le permitem să socializeze, să se distreze, să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

Un părinte bun și preocupat începe să-l învețe să iubească lectura și cărțile chiar de mic, citindu-i povești, apoi, lăsându-l pe el să le exploreze până când învață să citească singur și să se bucure de ele. În „cei șapte ani de-acasă” copiii învață să-și exprime emoțiile și sentimentele. Doar astfel, vor reuși să rezolve conflicte, să-și controleze impulsurile și să renunțe la agresivitate. În povestea acestor ani frumoși, un rol important îl are „a spune adevărul”, pe care cel mic îl învață ca pe o lecție de la părinte, imitând ceea ce vede și aude. Dacă adultul se va implica foarte mult în educație și va petrece timp cu micuțul său, cei șapte ani de-acasă vor fi oglinda efortului și a calității timpului petrecut cu el.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale „părinților buni” și cum trebuie transformate ele de către „părinții inteligenți”:

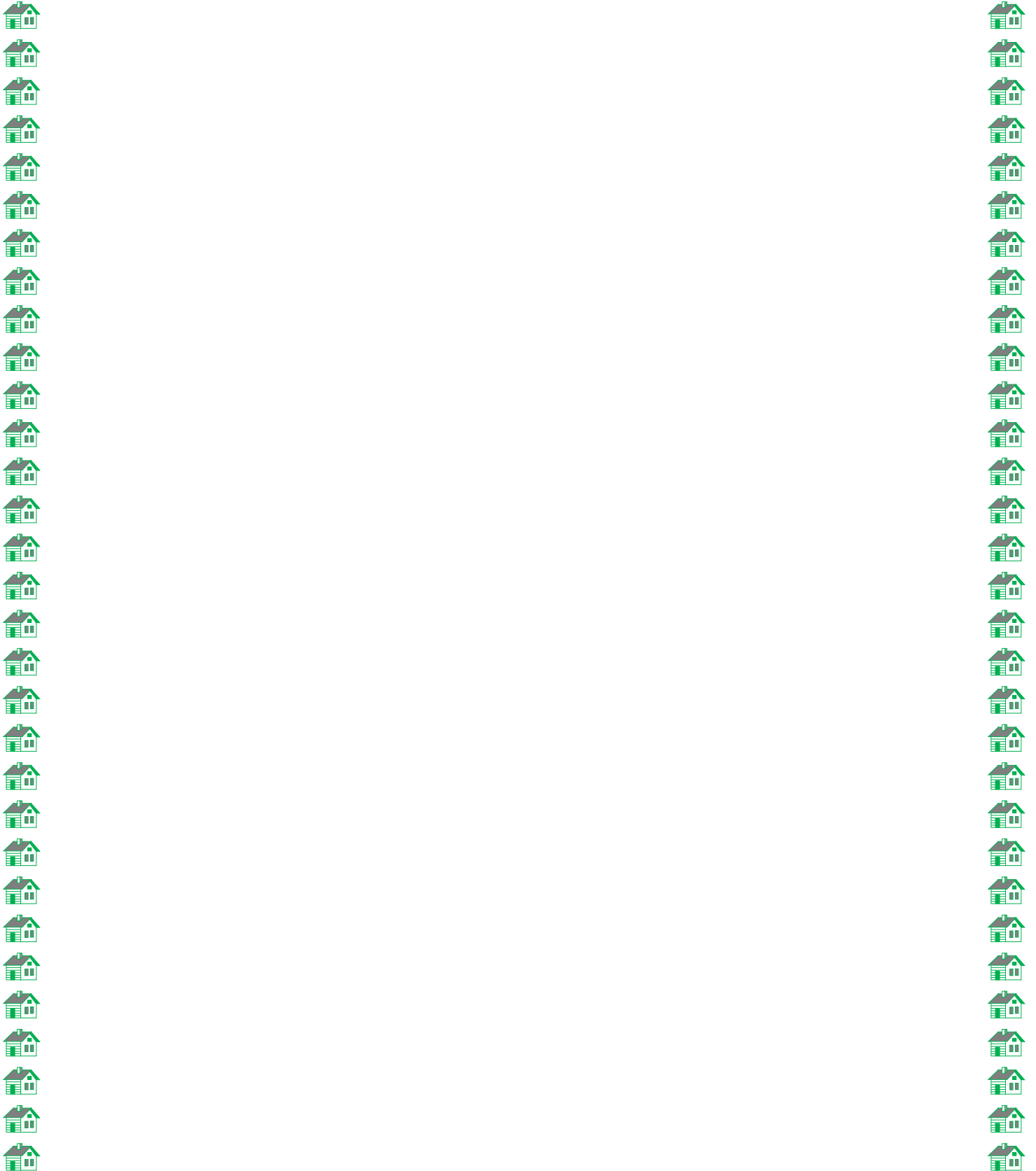
- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde;
- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Expresia „Cei șapte ani de-acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt

transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Și în cele din urmă nu trebuie să uităm ceea ce unește copilăria cu tinerețea și maturitatea, adică iubirea. Copilul se iubește necondiționat, arătându-i zilnic acest lucru, nu după performanțele fizice, intelectuale sau de altă natură, ci demonstrându-i prin gesturi tandre, sărutări pe obraji, îmbrățișări.

Chiar dacă universul copilăriei și-a schimbat coordonatele există elemente comune care vor dăinui spre eternitate: inefabilul, puritatea sufletească, aspirația spre mai sus și năzuința spre mai bine. Este destul de greu să ajungi la sufletul unui copil, dar este o aventură care merită pe deplin trăită... „Copiii sunt mesaje vii pe care le trimitem unor vremuri ce nu le vom vedea” (John W. Whitehead)

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: BARTA CATALINA
LICEUL TEHNOLOGIC NR.1 SĂRMĂȘAG
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.2 SĂRMĂȘAG
JUD.SĂLAJ

Părintele nu trebuie să urmărească numai îngrijirea fizică a copilului, ci să se preocupe și de educarea lui. Trebuie să se acomodeze posibilitățile lor fizice cu cele psihice, ținându-se cont de creșterea corporală, de psihologia fiecărui copil și de starea lui de sănătate.

Sarcina părinților este să vegheze ca acomodarea acestuia să fie armonioasă și fructuoasă. Educația familiară precede pe cea școlară punând bazele dezvoltării psihice, punând bazele dezvoltării fizice fiecărui copil. Părinții trebuie să urmărească la copil dezvoltarea intelectuală, cea morală și formarea caracterului. Ei trebuie să urmărească la copil nu numai evoluția copilului, ci și colectivele în mijlocul cărora trăiește.

Familia fiind nucleul de bază a societății noastre, are rolul de a asigura dezvoltarea fizică și morală a copilului. De la familie, copilul va învăța să iubească munca, țara, libertatea, să respecte legile țării, să-și formeze "Cei șapte ani de-acasă". Nu putem vorbi de un copil în perioada preșcolară că n-are „Cei șapte ani de-acasă” sau că are sau nu formate bunele maniere, deoarece la el acum se formează. Prin lipsa „Celor șapte ani de-acasă” se înțelege aceea persoană care umblă îmbrăcată neglijent, lipsită de politețe, atitudini politicoase etc.

Până la 6-7 ani este perioada cea mai importantă în educație pentru că receptivitatea copilului la influențele bune sau rele din jurul lui este maximă, acum se fixează puternic impresiile, se însușesc forme de conduită și se pune temelia viitoarelor calități morale.

Educația trebuie să urmărească pe lângă alte obiective să facă din fiecare copil, un adolescent politic. Momentul potrivit de formare a comportării frumoase îl obține copilul în contactul zilnic cu membrii familiei. El imită ceea ce vede și aude. Nu se poate cere o altă comportare copilului, decât cea observată la părinții lui. Utilizarea sau folosirea formelor de politețe este strâns legată de obiceiurile părinților. Este o greșeală ca un tată să oblige copiii să spună după ce au luat masa "Mulțumesc!" fără ca el, la rândul lui, să constituie un exemplu în acest domeniu. Copilul va mânca corect, va veni regulat la masă dacă va vedea și la părinți supunerea la aceste reguli. Copilul nu trebuie bruscat, căci treptat se va supune la acestea prin încăpățănare.

Un loc important în educarea copilului îl au jocurile și jucăriile. Părinții nu trebuie să admită stricarea jucăriilor. Distrugerea lor pot obișnui pe copil cu dezordinea și lipsa de igienă. În jocurile cu subiecte din viața cotidiană, copiii trebuie să joace roluri de oameni ale căror purtări sunt demne de imitat.

În scop educativ, părinții pot da copiilor sarcini care trebuie duse la îndeplinire. O sarcină precisă ducă cu succes la îndeplinire.

Ambianța familiară influențează temperamentul copilului. Dacă dirijările sunt bune, educația este fructuoasă. Dacă în casă există bună înțelegere și veselie temperamentul copilului va lua un aspect calm și de bună dispoziție. Cu cât copilul este mai mic, cu atât este mai influențat de mamă. Dacă un copil aude pe unul din părinți cântând, prin imitare va încerca și el să fredoneze.

Pentru formarea "Celor șapte ani de-acasă" exemplele sunt mai folositoare decât discursurile sterpe.

IMPORTANȚA ȘI PUTEREA EXEMPLULUI

PIP. BECHERESCU MARIANA

"ȘCOALA GIMNAZIALĂ ALEXANDRU MACEDONSKI" CRAIOVA, DOLJ

Puterea exemplului nu este doar o formă de educație, ci este singura. (Einstein)

Practic, puterea exemplului este cea mai rapidă formă de educație asupra celorlalți, dar și de autoeducație. Prin exemplul personal se pot face rapid schimbările în ceilalți, schimbări pe care ți le dorești."(Stelian Chivu)

Când se vorbește de puterea exemplului, în primul rând e necesar să devii un exemplu pentru tine însăși. Când se vorbește de exemplul personal acesta poate funcționa în sens pozitiv sau negativ.

Încă de la debutul celor "șapte ani de acasă" primele elemente ale comportamentului pozitiv, civilizat și de bună creștere trebuie oferite copiilor în familie prin comportamentul părinților și mai apoi prin sfaturi și educație. Copiii învață din ceea ce văd în jurul lor, în familia de origine, de la mama și tata, dar și din familia extinsă care cuprinde bunici, unchi, mătuși și de la fiecare persoană cu care intră în contact.

Puterea exemplului personal al părinților în modul de comportament este esențială în primii ani de viață ai unui copil. Copiii de la 0 la 7 ani tind să își copieze părinții în tot ceea ce spun și ceea ce fac. Ca adulți, la ei se vor regăsi astfel multe dintre comportamentele și acțiunile părinților.

Copilul are nevoie ca în această perioadă să crească, să se dezvolte, să fie educat corespunzător. Toate acestea au la bază grija sau îngrijirea din partea celor care îl înconjoară, îngrijire conform și unor nevoi (fizice sau emoționale) pe care copilul le are pe parcursul celor 6-7 ani. Primele relații ale copilului sunt cele pe care le are cu mama sa sau cu persoana care îi satisface nevoile de bază.

Pentru învățarea copiilor, părinții trebuie să fie politicoși cu ei, pentru că politețea se învață. Încă din această perioadă părinții îi învață reguli de bună purtare la masa sau în societate. Copiii cunosc din familie cuvintele "Te rog!", "Mulțumesc!", "Scuzați!", "Bună ziua!", "Poftă bună!" sau "La revedere!" etc.

Părinții îi învață pe copii reguli de igienă sau de alimentație sănătoasă. Pentru copil ceea ce vede frecvent în jurul lui intră în „normalitate” pentru că el nu are alt termen de comparație și nici capacitatea de a compara. Așadar, el, copilul este oglinda părinților. Ca și părinți este important să știe și să conștientizeze că stilul de viață pe care îl au va fi copiat de copiii lor, că nu pot impune reguli pe care ei nu le respectă. Spălatul pe mâini înainte de masă, și nu numai, precum și spălatul pe dinți sunt reguli elementare de igienă, dar și de bună creștere. În ceea ce privește alimentația copilului dacă acesta va fi învățat să mănânce sănătos, copilul va învăța să aibă o alimentație sănătoasă, echilibrată.

Pentru a avea un copil de încredere, trebuie ca tu să fii un părinte de încredere. Când promiți ceva, respectă! Lecțiile pe care le oferi copiilor tăi prin exemplu concret sunt mult mai bune decât cele pe care îți le predici, dar nu le respecti.

Relațiile care se stabilesc între părinți și copii sunt de atașament, de încredere reciprocă ceea ce face posibilă o bună comunicare între ei. Lasați-l să vă vadă citind o carte, având grijă de flori, desenând sau învățând ceva nou. El va face la fel!

Părinți implicați-vă în mici acțiuni caritabile – donați cărți, haine pe care nu le mai purtați sau recitați selectiv. Apoi implicați-l și pe el. Luați-l cu voi când faceți un astfel de gest și data viitoare spuneți-i și lui să caute printre hainuțele vechi ce crede că ar putea să dea celor amărâți.

Părinții sunt primele modele de viață ale copiilor lor, așa că nu este suficient să le spună ce și cum să facă, ci trebuie să le-o arate, pentru că cei mici copiază ceea ce văd la părinți. J.Look spunea: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite.”

Să luăm bine seama la tot ce facem, la tot ce spunem și la exemplul pe care-l dăm altora! Vă invit să fim harnici, pozitivi, optimiști, credincioși, devotați, iubitori, loiali, cinstiți, implicați, curajoși pentru ca și copiii noștri să fie la fel.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

P.Î.P.BELECCIU AURICA
ȘC.GIMNAZIALĂ NR.2 SÎRBI
VLĂSINEȘTI,BOTOȘANI

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate. Când vorbim despre *cei 7 ani de acasă* ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului copilului până merge la școală. Educația primită în această perioadă depinde de câțiva factori: de specificul de dezvoltare a copilului, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, de relația afectivă dintre copil și părinți. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Potrivit specialiștilor, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Copilul plânge pentru că are o nevoie - este formarea lui de comunicare la acea vârstă. Această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. La baza formării unui comportament corespunzător al copilului stă relația afectivă cu părinții. Iubirea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul înconjurat cu dragoste de către părinți, bunici, se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi deschide calea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Deci, părinții sunt modele pentru copil. Caracterul omului se formează în FAMILIE. ȘCOALA și alte medii educaționale pot ulterior să confirme existența acestui ansamblu al însușirilor fundamentale psiho-morale ale unei persoane, care se manifestă în modul de comportare, în ideile și în acțiunile sale și să consolideze normele de conduită care au temelia bine înrădăcinată în familie. După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. Dacă în primul an satisfacem nevoile primordiale ale copilului, foarte important pentru părinți este să încerce să controleze aceste crize acum. Este necesar să fixăm limite, deoarece copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. Chiar dacă acum copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Specialiștii atrag atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Copiii încep să le placă rutina, între 5 și 6 ani. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile.

Un copil trebuie să aibă dezvoltate, până la 6 - 7 ani, în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient și capacitatea de relaționare socială. .

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și a bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc. Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia. Educația copilului este un demers ce presupune un schimb de experiență, de valori și de competență între toți adulții care îl susțin în procesul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una dintre perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Părinții trebuie să graveze în inimile copiilor calități care vor dăinui în timp: CINSTEA, BUNĂTATEA, HĂRNICIA, ONOAREA.

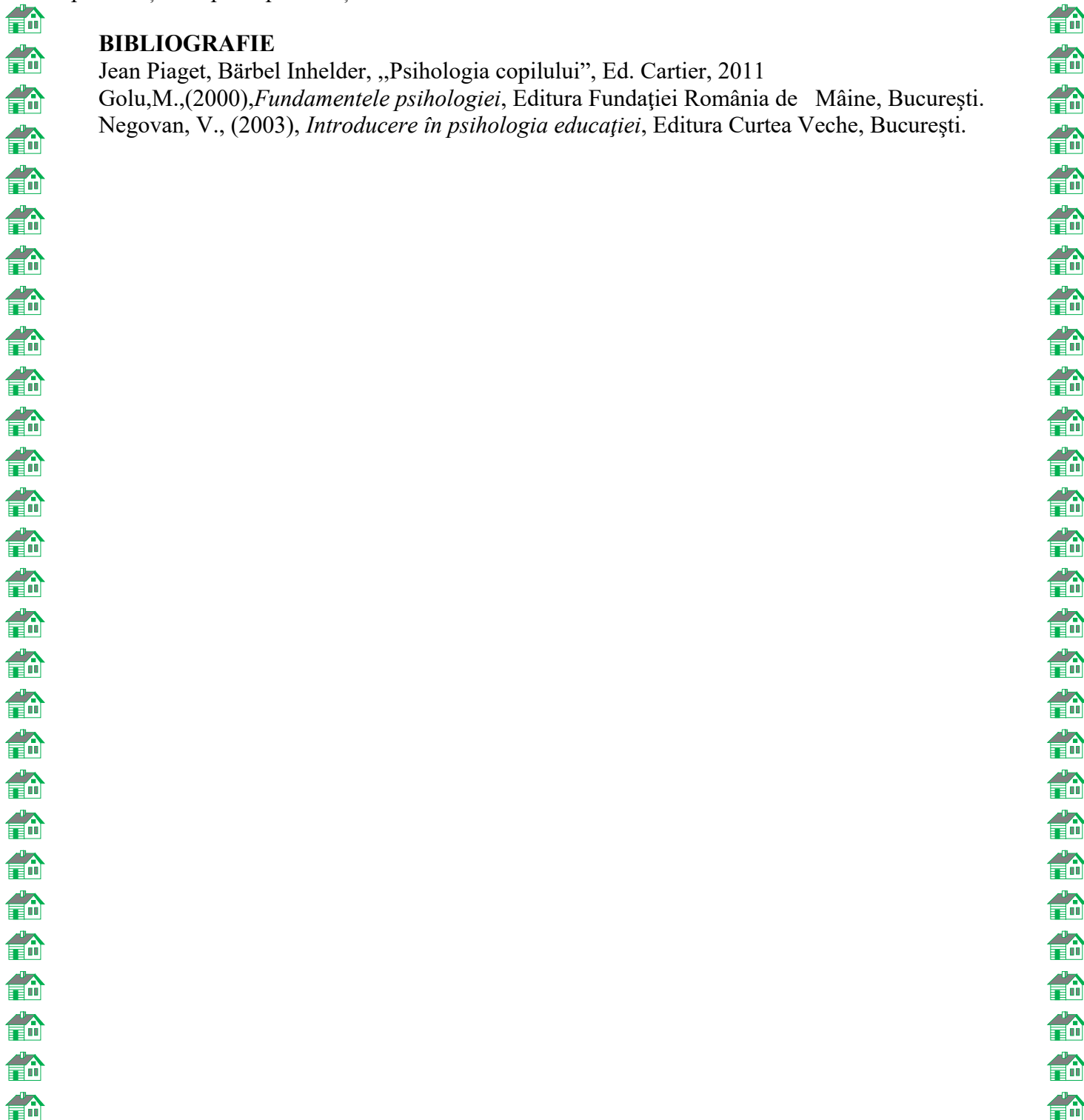
În concluzie, ceea ce copiii simt și învață la o vârstă fragedă, poate fi definitiv pentru ei, ca o amprentă așezată peste prezent și viitor.

BIBLIOGRAFIE

Jean Piaget, Bärbel Inhelder, „Psihologia copilului”, Ed. Cartier, 2011

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PÎP BELECCIU DANIELA MARIANA
ȘC.GIM.PLATON CIUCĂ BOROLEA COM.HĂNEȘTI JUD.BOTOȘANI

Primii ani de acasă au devenit, mai degrabă, ”primii 3 ani de acasă” sau nici atât. Copilul începe să meargă de mic la creșă sau grădiniță și este dat în grija unor profesioniști. Totuși, există anumite abilități pe care ar fi bine să și le însușească de la părinți.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Potrivit psihologului Adina Mesaroș , primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului Psihologul spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate explora tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul.

În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, spune Adina Mesaroș, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce este acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”, explică ea. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație.

Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroș spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea.

Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”, exemplifică psihologul.

Dezvoltarea psihologică din primii ani de copilărie este cea care arată ce fel de adult va fi. Siguranța sau nesiguranța lui vor veni din câtă dragoste au simțit în preajma lor atunci. Există persoane cu o inteligență mult peste medie, dar care nu reușesc în viață din cauza lipsei de stimei de sine sau a faptului că nu sunt organizate. Și aceasta din urmă, tot în cei ”7 ani de acasă” se însușește cel mai bine. ”Regulile de bună maniere se însușesc încă din prima copilărie. Atunci învățăm să interacționăm cu oamenii din jur, să salutăm, să ne prezentăm, să mulțumim, să rugăm frumos când cerem ceva, să mâncăm cu gura închisă, să nu vorbim la masă, să nu facem comentarii răutăcioase cu voce tare, să mâncăm cu gura închisă, să nu ne scobim în nas, să ne cerem scuze când greșim, să punem mâna la gură când căscăm, să nu întrerupem o conversație deja începută, să răspundem politicos, să nu insultăm etc. Toate celelalte vin să completeze acest bagaj dobândit în primii 7 ani de acasă. De exemplu, vom învăța mai târziu că bărbatul este prezentat femeii,

cel mai tânăr celui mai bătrân etc. Este important să le fim modele copiilor noștri. În caz contrar, dacă noi le cerem una, dar alta facem, vor fi confuzi. Până la urmă, vor sfârși în a ne imita, nu a ne asculta.”

Chiar dacă micuțul tău stă aproape toată ziua la grădiniță, tot ar putea beneficia de ”cei 7 ani de acasă”. Compensează absența ta prin timp de calitate petrecut împreună. Oferă-i toată atenția seara și în week-end-uri. Folosește concediile ca pe momente importante pentru a petrece cât mai mult timp cu copilul tău. Găsește ocazii prin care să-l înveți aptitudini importante pentru viitor. Nu uita că el învață cel mai bine, la vârsta aceasta, prin joacă și urmând exemplul tău.

Bibliografie:

- www.didactic.ro
- www.scribd.com • Elena Bonchis, Familia și rolul ei în educarea copilului, editura Polirom, 2011

FAMILIA – FACTOR AL EDUCAȚIEI PERMANENTE

PROF. BELEI ELENA CAMELIA
LICEUL TEHNOLOGIC *STEFAN HELL*, SÂNTANA

Familia este o sursă de sănătate și ordine, este un factor activ din punct de vedere social și spiritual.
(Iuliu Moldovan, *Biopolitica*)

Dincolo de dragostea oferită, familia are și funcție educativă, pentru că în cadrul acesteia, copilul deprinde atribute precum spiritul de inițiativă, sentimentul demnității, dreptatea, respectul, iubirea, spiritul de sacrificiu, căci acesta absoarbe din mediul familial primele impresii, imitând comportamentul părinților, reacționând în conformitate cu ceea ce vede. Cu alte cuvinte, familia trebuie să formeze mai întâi și apoi să-l informeze pe copil.

În cadrul familiei, copilul după ce se naște, trăiește primele experiențe personale, se dezvoltă și se formează pentru viitor și tocmai de aceea, părintele trebuie să-i insuflă copilului valori spirituale și sentimente, să îi genereze propria autonomie. Structura personalității copilului este reglată, așadar, de către părinți, care trebuie să asigure condițiile optime în vederea trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei.

Mai mult decât atât, părintele, prin intermediul educației, îl ajută pe copil să-și recunoască propriile emoții, să se gândească la sentimentele pe care le are, dar și să își exprime speranțele sau temerile. Mulți afirmă că familia este prima școală care îl pregătește pe copil pentru viața socială, insuflându-i împlinirea datoriei, disciplina voinței sau căutarea respectului, iar școala continuă acest proces al formării copilului, însă aici nu se oprește rolul familiei, ci funcționează în paralel cu aceasta.

Însă, în procesul educativ, părinții trebuie să ia în considerare și particularitățile de vârstă sau individuale ale copiilor, căci fiecare etapă de vârstă este definită de trăsături specifice care o diferențiază pe cea anterioară în comparație cu cea ulterioară. În viața copiilor intervin atât transformări fizice cât și psihice iar sub influența condițiilor de viață și a unei bune educații, ei pot fi ghidați în direcția dorită. Așadar, acțiunile educative întreprinse de părinți, trebuie să fie raționale și permanente, ținând cont că dezvoltarea psihică a copiilor este în strânsă legătură cu cea fizică.

În viziunea autorilor I. Mitrofan și N. Mitrofan (*Familia de la A la Z*, 1991), funcțiile educative ale familiei sunt următoarele:

- *Funcția instituțional formativă*, realizată prin influențe directe de tipul răspunsuri la întrebări, explicații, informații, dar și indirect, prin mediul informațional din familie;

- *Funcția psihomorală*, realizată prin modelele de conduită oferite de părinți, dar și prin discuțiile purtate cu copiii pe marginea anumitor conduite;

- *Funcția socio-integrativă*, prin implicarea copiilor în activitatea familială, prin acordarea autonomiei de acțiune, dar și printr-un climat familial dominat de relații de încredere și sprijin reciproc, conlucrare între generații, în care maturitatea de gândire a adulților se îmbină cu entuziasmul și energia tinerilor;

- *Funcția cultural-integrativă*, prin implicarea copiilor în viața culturală și prin mediul cultural al familiei.

Așadar, părinții trebuie să îi învețe pe copii încă de mici să fie politicoși, să cunoască respectul, bunele maniere iar exemplele pozitive oferite copiilor spre urmare trebuie aplicate în primul rând de părinți, prin propriile fapte, atitudini, limbaj, relația cu cei din jur. Se știe că copilul urmează puterea exemplului, că acesta copiază și tocmai de aceea este foarte important ca teoria oferită de părinți copiilor, să fie pusă în practică de către aceștia, iar mai apoi de copil.

Consider că *cei șapte ani de acasă* reprezintă de fapt educația permanentă pe care familia o poate oferi copilului.

Surse bibliografice:

1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dicționar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PR. BABOI ELISABETA
LICEUL TEHNOLOGIC "ION CREANGĂ" PIPIRIG/NEAMȚ

"Blândețea este leacul cruzimii" Cicero

A fi părinte este cea mai frumoasă meserie din care există și singura care nu se învață din manuale, ci din proprie experiență și practicând. În același timp, a fi părinte este una dintre cele mai dificile activități de îndeplinit, dar care aduce cele mai mari satisfacții și împliniri sufletești. De ce a ajuns atât de greu să înțelegem câtă nevoie au copiii de noi și noi de ei pentru a fi cu toții fericiți? Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament, Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. De asemenea, tot acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Tot în această perioadă, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajați să se exprime, să fie lăsat să termine ce are de spus și nu trebuie să-I facem observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglinda a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialistii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în 10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani;

- **Învată-l să se poarte frumos;** bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
 - Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
 - **Comunică cât mai mult cu el** - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
 - **Învată-l să iubească lectura și cărțile** - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
 - Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin
 - **Nu abuza în niciun fel de copil** - fizic, emoțional, verbal etc.; evita educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!
 - Învată-l să își exprime emoțiile și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
 - **Învată-l să spună mereu adevărul!** Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
 - **Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
 - **Iubeste-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** Iubeste-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obraji, îmbrățișări
- Întregul proces de creștere și educare al unui copil este destul de îndelungat și de dificil, de aceea trebuie realizat organizat și conștient, nu improvizat și la repezeală.

Bibliografie:

Ioana-Codruța, Sava, - Cum să comunicăm eficient cu copiii, Editura ADAN, Piatra-Neamț 2010
Învățământul primar, Revistă dedicată cadrelor didactice, Nr. 1/2002
www.desprecopii.com

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. BABOTA IULIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ RONA DE SUS, MARAMUREȘ

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie comportamentul unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, îl formează pe viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Potrivit unui psiholog, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să identificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, aceste cuvinte sunt explicația unui psiholog care precizează că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează sunt importante în dezvoltarea copilului. Psihologul spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcut, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”.

La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, psihologii spun că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”, exemplifică psihologul.

Crizele de personalitate - o etapă normală. După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul. Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Toate aceste evenimente care par banale din viața bebelușului, le dezvoltă și îi formează personalitatea viitorului adult.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNVĂȚĂMÎNT PRIMAR BACIȘ COSMINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „IOAN SLAVICI”ȘIRIA, JUDEȚUL ARAD

Auzeam când eram copil proverbul „Cei șapte ani de acasă” și nu înțelegeam prea bine ce sens au aceste cuvinte, dar crescând am înțeles că conduita unei persoane într-un anumit context definesc acest proverb.

Cea mai importanta educație a unui copil începe și are loc în familie. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici deoarece până la vârsta de trei ani copilul este tot timpul cu aceștia. Apoi își intră în rol educatoarea și mai apoi învățătoarea și mai târziu profesorii.

Copilăria este cea mai bună perioadă a vieții pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social al viitorului adult.

Familia este primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește.

Prin educația parentală părinții se descoperă ca parteneri ai copiilor lor își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor de părinți. Prin joc părinții pun temelia unei legături solide între ei și copil. Copiii pătrund în lumea părinților iar părinții în lumea copiilor.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Speciștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult. Normele de conduită se învață în familie, grădinița și școala urmând să completeze ulterior și să cimenteze aceste norme.

În familie copilul deprinde principalele reguli de bună purtare prin imitare, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea unui comportament social corect. Acum copii învață limbajul, gesturi, exemple de comportamente pozitive: cinstea, politețea, sociabilitatea.

Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste. Nu frica îl va determina pe copil să facă lucruri bune. Orice experiență de viață, orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie.

Ca părinți trebuie să fim un bun exemplu pentru copii, inclusiv în timpul jocului și să îi învățăm să împartă jucăria cu frații sau colegii. Din experiența de la catedră am observat, copiii singuri la părinți nu împart cu ceilalți jucăriile sau dulciurile.

Generația actuală de părinți le cumpără copiilor tot felul de jucări scumpe, tablete, telefoane, dar nu mai au timp să răspundă copiilor la curiozitățile acestora, revenind educatorului sau învățătorului această sarcină

Astăzi copiii sunt mult mai precoce, pun diferite întrebări iar părinții nu pot să le răspundă din diferite motive, sau nu iau cele mai bune decizii. De aceea este necesar ca relația copil -părinte-învățător să stabilească relații deschise, de mare toleranță care să vină în sprijinul copilului.

Deci „Cei șapte ani de acasă” oglindesc tot bagajul de competențe pe care copilul îl are sau ar trebui să – l aibă la cei șapte ani. Din păcate aceste norme de comportare civilizată încep să lipsească din ce în ce mai des de vină fiind viața cotidiană care le ocupă tot mai mult timp părinților iar educația copilului este lăsată în voia jocurilor de pe telefon sau calculator. La acești copii comunicarea lasă de dorit iar socializarea uneori lipsește la intrarea în colectivitate.

Bibliografie:

- Rășcanu Ruxandra(2003), Psihologie și comunicare, Editura Universității din București.
- Șchiopu, Ursula, (1967), Psihologia copilului, Editură Didactică și Pedagogică, București

CEI 7 ANI DE ACASĂ !

INV.BACIU GEORGIANA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. BĂDESCU JANINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GH. BANEA” - MĂCIN

Un om educat se deosebește de un om needucat, așa cum un om viu se deosebește de un om mort.
(Aristotel)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui.

Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă. Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne

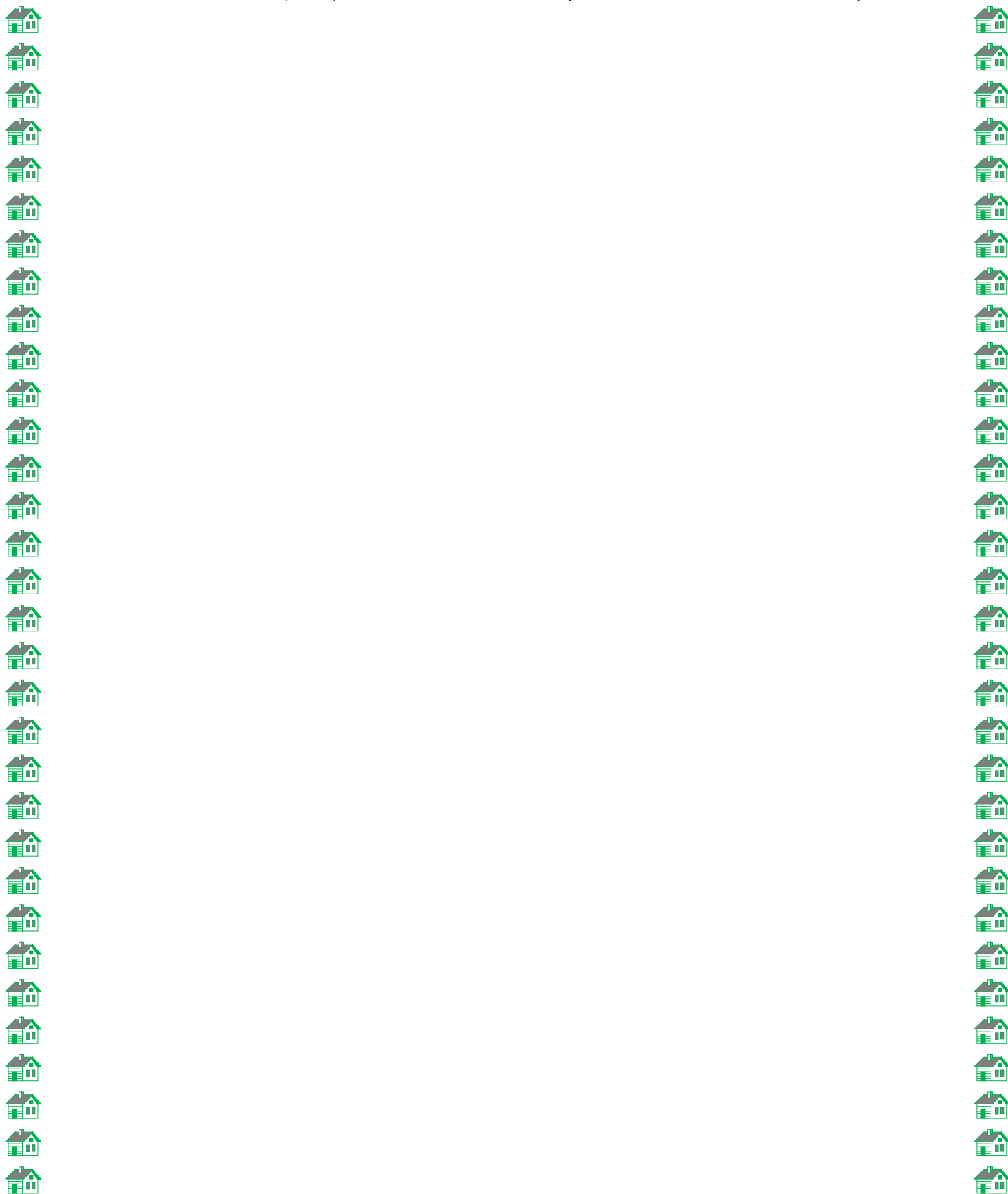
 comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers
 pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

 Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

 Neșovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

 SĂLĂVĂSTRU, D., (2004), *PSIHOLOGIA EDUCAȚIEI*, EDITURA POLIROM, IAȘI.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. BAGOSI EVA

Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Ce construiește copilul în primii ani de viață și de ce este important să fi parcurs această etapă a celor „șapte ani“?

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate, un copil care se descurcă mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor șapte ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – om. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

BUNELE MANIERE SE ÎNVAȚĂ

PROF. BAIDOC DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 308, BUCUREȘTI

„Respectându-i pe ceilalți, te respecti pe tine însuși” este un proverb care nu se va demoda niciodată. Pentru marea majoritate a părinților, principalele reguli de politețe sunt: „Bună ziua”, „La revedere”, „Te rog” și „Mulțumesc”. Aceste câteva expresii magice, care ne pot spune că un copil este educat și „bine crescut”, sunt atât de naturale și normale, le rostim în mod aproape automat, încât ne este greu să admitem că micuții uită de ele adesea.

Unii părinți pot considera că politețea și bunele maniere sunt depășite, că nu mai sunt la modă și că este prea devreme să plictisească copilul cu așa ceva. Bineînțeles că fiecare părinte își crește copiii în funcție de educația, experiențele și de convingerile sale. Arta creșterii și educării copiilor reprezintă pentru părinți o adevărată aventură. Nu există rețete pentru un părinte perfect care să garanteze fericirea unui copil. Părinții au rolul primordial în creșterea copilului, asigurând în primul rând climatul familial, afectiv și moral și apoi resursele financiare necesare dezvoltării normale și armonioase a copilului. Ei sunt cei mai importanți „profesori” ai copilului pe tot parcursul vieții, dar mai ales în primii ani, influențând formarea și educarea lui.

Educația primită în cei „șapte ani de acasă” depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive de acasă, deoarece la această vârstă puterea exemplului este foarte important. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și să ofere copilului siguranță, copilul îi va imita.

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Însă, avem cu toții ocazia de a observa copiii în public. Spontaneitatea, energia și impulsivitatea le influențează acțiunile și cuvintele. De asemenea, mulți copii preiau cuvinte sau acțiuni de la oamenii din jur. De aceea este bine să acordăm, în familie, o atenție deosebită însușirii bunelor maniere de către cei mici.

Chiar dacă unii consideră că în prezent societatea nu mai acordă suficientă atenție regulilor de bună purtare pe care trebuie să le transmită copiilor, unii analiști susțin că nimic nu s-a schimbat în societatea modernă. Mai mult sau mai puțin explicit, în orice colț de lume, regulile par să fie aceleași, permițând individului să fie recunoscut de societatea în care trăiește, să fie apreciat prin cei „șapte ani de-acasă”.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
- Vrăsmaș Ecaterina Adina, (2002) *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București
- www.universdecopil.ro/rolul-mamei-in-educatia-copiilor

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

CADRU DIDACTIC: BAJGYIK EVELINA
UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT: G.P.P. 45, ORADEA

Familia este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Astfel, responsabilitatea părinților este una destul de mare deoarece ei oferă copilului o "bună creștere", care include mai multe abilități, deprinderi pe care copilul va trebui să și le însușească.

Prima etapă ar putea fi cea a **salutului** și aici putem include salutul cu mână pentru perioada în care copilul este prea mic pentru a putea vorbi și salutul simplu "bună ziua" care vine odată cu învățarea vorbirii.

Cel de al doilea aspect este **comportamentul în public**, adică un copil educat va ști să răspundă la întrebările adulților și să intervină într-un dialog fără a-i întrerupe pe ceilalți. El va manifesta toleranță, interes, dar și respect prin conversația pe care o va purta cu ceilalți.

În ceea ce privește **comportamentul cu prietenii** ne referim mai ales la jocurile copiilor, care sunt experiențe ce aduc destindere și voie bună, dar în același timp îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult.

Toate jocurile sunt ocazia de a testa, exersa și învăța comportamentele corecte, astfel un copil bine crescut își va respecta partenerii de joacă, va înțelege și se va conforma regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Un copil trebuie să se integreze în societate, deci va avea de învățat anumite **norme de comportare în societate**. Cele mai simple exemple sunt: așteptarea la rând într-un magazin, la medic, la leagănul din parc, spunem "mulțumesc" și "cu plăcere", nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele, valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Un alt aspect important este însușirea **manierelor la masă**, includem aici folosirea corectă a tacâmurilor, respectarea celor care mănâncă, dar și a celui care servește masa.

Copilul cu cei șapte ani de acasă **va recunoaște atunci când va greși**, iar pentru a folosi expresia "îmi pare rău" sau "te rog frumos să mă ierți!", copilul trebuie să o audă la adulții din jurul său. Va învăța în acest fel că recunoașterea greșelilor nu este un semn de slăbiciune, ci un semn de respect și demnitate.

În opinia mea, societatea în care trăim azi și-a pierdut "cei șapte ani de acasă". Bineînțeles sunt și cazuri în care familia acordă o importanță deosebită acestor bune maniere, dar există și părinți care din cauza locului de muncă sau a tehnologiei foarte avansate, nu îi acordă copilului suficientă atenție și îndrumare. Un părinte adevărat trebuie să fie în primul rând prezent în viața copilului, mai ales în primii ani de viață ai acestuia, atunci când el își formează primele conduite și păreri despre tot ce îl înconjoară. Îndemnul meu este unul plin de căldură față de toți părinții pentru a-și îndrepta mai des privirea spre educația pe care le-o oferă copilului și de a încerca să intervină la timp pentru ca acesta să crească și să devină în primul rând un om educat.

Următoarele persoane care intervin în educația copilului sunt cadrele didactice din ciclul preșcolar, iar mai apoi din școli și universități. Desigur și aceștia au o contribuție majoră în formarea copilului, dar aici discutăm despre o intervenție pentru a dezvolta intelectul, memoria, gândirea etc.

Grădinița este locul în care educatoarea poate să îmbunătățească buna creștere a copilului prin diferite jocuri, activități, conversații, încurajări, recompense. Și aici rolul familiei este uriaș fiindcă părinții trebuie să fie interesați de felul în care copilul se prezintă în societate, cum se comportă, cât de interesat e de carte, prin urmare să colaboreze cu cadrele didactice pentru o bună desfășurare a demersului didactic.

Ca o concluzie aș încheia cu un citat care mi-a rămas întipărit în minte: "Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă". Sunt de acord cu acest citat are îndeamnă la formarea omului bun, drept, mărinimos, empatic, care lasă la o parte funcțiile înalte și se preocupă mai întâi de suflet, de ceea ce transmite prin vorbe și de cât de mult își poate ajuta semenii!

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

GRĂDINIȚA: "BOB DE GRÂU" SECTOR 3 BUCUREȘTI PROF.PT ÎNV.PREȘCOLAR: BĂLAN MIHAELA-ANDREEA EDUCATOARE: DÎRMINĂ OANA

Motto : "Un copil poate oricând să-l învețe pe un adult trei lucruri: cum să fie mulțumit fără motiv, cum să nu stea locului niciodată și cum să ceară cu insistență ceea ce își dorește." – Paulo Coelho

Familia este cel dintâi cadru social de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este prima școală care îl pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare.

Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ. Pentru fiecare individ, familia reprezintă rădăcina educației, părinții fiind primii „profesori” din viața copilului. Ei sunt cei care pun bazele în educația, formarea și dezvoltarea acestuia.

Când copilul ajunge la grădiniță și apoi în școală, ei vor avea în continuare un rol foarte important în educația lui, de implicarea lor în acest proces depinzând reușita școlară a copilului. În perioada frecventării grădiniței, părinții se pot implica în educația propriului copil, exprimându-și dorința de a participa la diferite activități alături de acesta, cunoscându-i prietenii și preocupările, fiind atenți la nevoile copilului și păstrând un contact permanent cu educatoarea lui.

În anii de școală părinții se pot implica în educația copilului prin diferite modalități. Implicarea acestora și manifestarea interesului față de activitățile copilului, îl vor determina pe el să acorde o mai mare importanță procesului educativ.

În funcție de particularitățile individuale ale fiecărui copil, părinții îl pot sprijini în mod eficient. Pot să-l ajute la rezolvarea unor teme, să-i cunoască profesorii, materia preferată, verificarea temelor, etc. Familia reprezintă mediul care influențează în mod direct dezvoltarea copilului. Părinții trebuie să știe că prin implicarea în educația și formarea copilului, pun bazele de care acesta are nevoie pentru a se dezvolta și a-și construi un viitor.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani de acasă? deprinderi de autoservire, ordine, igiena, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative, bune maniere și comportament/limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire), modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte), consecvența în realizarea unei sarcini de concentrare a atenției, perseverența în realizarea unei sarcini, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Cu toate că raționamentul copilului încă nu este așezat pe făgașul logic, setea sa de cunoaștere îl face să fie mereu preocupat de cunoașterea realității. Această curiozitate se concretizează spre vârsta 4-5 ani în lanțurile de întrebări “De ce?”. Întrebările copilului se extind de la obiectele și fenomenele apropiate spre cele îndepărtate.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative.

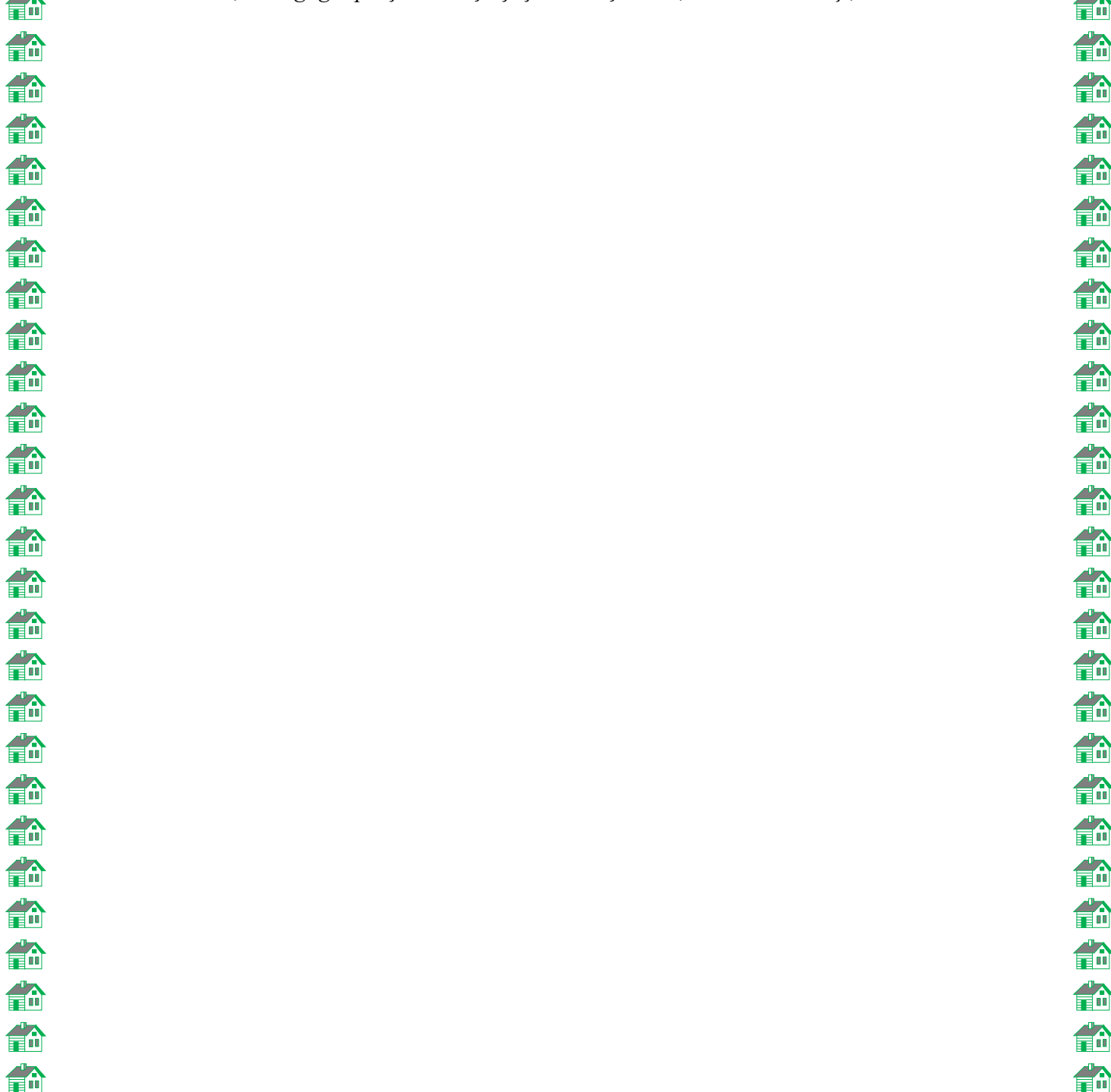
Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând, iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competitivitate, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini.

În concluzie, putem admite că familia are un rol important în conturarea personalității, având în vedere faptul că educația oferită de familie reprezintă factorul principal în dezvoltarea copilului.

Bibliografie selectivă:

- Elena Bonchiș, *Familia și rolul ei în educarea copilului*, Ed. Polirom Iași, 2004
- Liliana Stan, *Pedagogia preșcolărității și școlărității mici*, Ed. Polirom Iași, 2014

CEI 7 ANI DE ACASA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NEGRU VODĂ, PITEȘTI PROF. PT. ÎNV. PRIMAR : BĂLAȘA ELENA - FLORENTINA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

“Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului”, spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii “Grigore Alexandrescu”.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. “Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament”, subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplina de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: “Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos” și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice”. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La aceasta vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Ii arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său (“mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

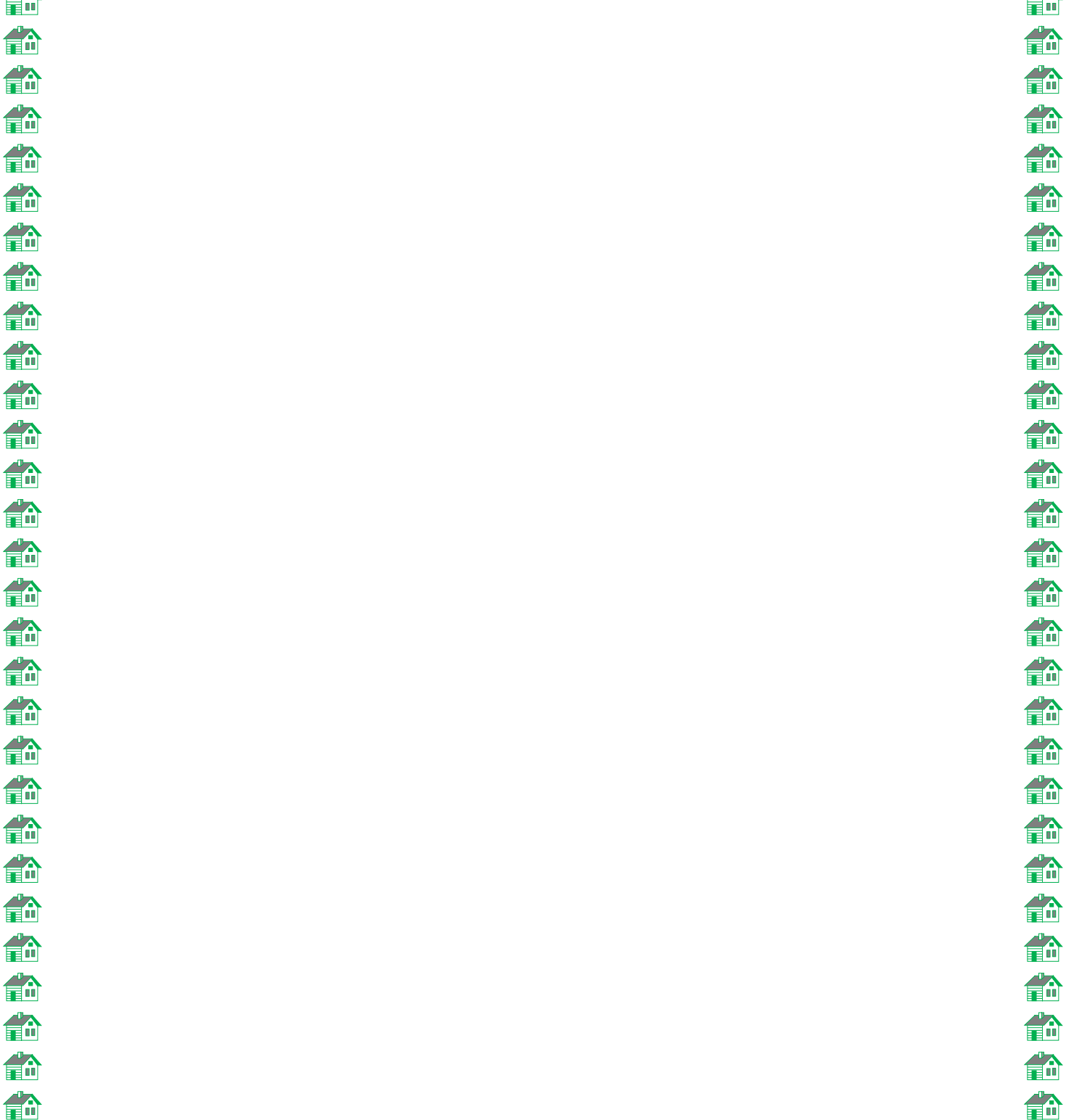
De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul “taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem

copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

INV.PROF. BALÁZS ERIKA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 BUDUSLÁU

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nune vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină. Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu. Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți acasă în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din

ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă. Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cumarile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinții, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idoli muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

**PROIECT EDUCATIONAL NATIONAL
EDUCATIA IN FAMILIE
CEI SAPTE ANI DE ACASA !**

**PROF. PRESCOLAR: BALCAN MARIA
GRADINITA P.P.,NR.18, IASI**

„Profesorii buni fac scolarii buni; numai mamele bune fac oameni buni”.

Familia este mediul social cel mai apropiat pentru copil, cu influentele cele mai complexe, cu bune si rele, si totusi unde copilul isi petrece cel mai mult timp.

In ziua de astazi majoritatea parintilor sunt interesati de educarea copiilor, ei insisi se confrunta uneori cu un potop de sfaturi, contradictorii cateodata, oferite de tot felul de experti.

Copii mici, in special sunt predispusi sa incalce acele limite. Testarea limitelor e ceva normal, pe masura ce ei se dezvoltă.

O buna indrumare, le ofera copiilor siguranta si confortul de care au nevoie sa se dezvolte frumos.

Parintii sunt „zei” in fata copiilor lor, iar sentimentele lor dau tonul tot timpul. Pentru a avea succes in educarea copiilor, pur si simplu ,trebuie sa fim sinceri cu cei mici si sa-i tratam cu respect.

Acesti parinti iubitori si preocupati de educarea copiilor doresc sa stie cum sa le impuna acele „limite” corecte, astfel sa le castige cooperarea. Rolul parintelui in „a disciplina” este sa-l incurajeze pe copil, sa persevereze in acest proces de invatare a unor comportamente specifice varstei si a asumarii responsabilitatii.

Modelul oferit de parinti au uneori un impact mai mare asupra copilului, decat orice alte metode folosite in disciplinarea lui. Copilul invata cel mai bine imitand, uneori inconscient, exemplul pe care ii este oferit de catre parinte.

„Lipsa disciplinei” nu este bunatate, este neglijenta(Magda Gerber). Cheia pentru o educatie sanatoasa si eficienta este atitudinea noastra.

Varsta mica este perioada ideala pentru perfectioanarea unor abilitati de „parenting”care vor avea rezultat autoritatea sincera, directa si plina de empatie pe care se vor baza copiii nostri in anii urmatori.

„ Sa-i iubesti pe copiii mici inseamna sa-i cunosti”.

Bibliografie:

- Nu exista copii rai, J. Lansbury, ED. Univers,, Educatie cu blandete”.

FAMILIA ȘI IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASA

GRĂDINIȚA „FLOARE ALBASTRĂ” CRAIOVA PROF. ÎNV. PREȘC. BĂLOI DIANA CRISTINA

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconstient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Părinții își educă copiii (pe langa exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții/fraze: principii, ordine, atribuiri, porunci (injoncțiuni), contraporunci (contrainjoncțiuni), programe și permisiuni.

Unele din aceste tipuri de fraze pot conține mesaje ambivalente (frazele exprimate la momente diferite în contexte diferite și cu înțeles opus) sau disjuncte (două enunțuri în aceeași frază care se exclud reciproc). Acest gen de mesaje sunt considerate a fi responsabile pentru schizofrenizarea copilului.

Se considera că la nivel non verbal, mesajele parentale sunt date până la vârsta de 3 ani. Din motive didactice și terapeutice, aceste mesaje au fost ordonate pe categorii și redactate textual deși majoritatea sunt percepute ca senzații. Terapeuții sunt intens preocupați de mesajele distructive, care pot induce copilului patologia psihică de mai târziu.”

”Toti copiii își iubesc părinții (sunt dependenți emoțional de ei) dar nu toți părinții își iubesc copiii. Insa, unii copii își iubesc părinții cu ochii deschiși, alții cu ochii închiși. Cât timp durează iubirea copiilor? Toată viața, dacă părinții se iubesc autentic între ei. Dacă aceștia nu s-au iubit, iubirea copilului devine adult, devine din ce în ce mai confuză. Putini realizează constient că părinții lui nu s-au iubit niciodată. Insa, inconstient, multi copii deveniți adulți vor reacționa, în moduri neplăcute pentru părinții impostori sentimental. Și așa capătă sens ceea ce spunea Isus acum 2 mii de ani: „Cine nu uraste pe tatăl și pe mama sa, nu e demn de Mine”, adică, cine e dependent emoțional de părinți, cine și-a făcut Dumnezeu din oameni, fie ei părinți, soți, soție, și nu are ochii deschiși, își merita soarta.”

”Pornesc de la premiza că fac parte dintr-un sistem, eu, lumea și Creatorul. De ce eu (sau tu) în centru? Pentru că salvarea spirituală este individuală, nu pot salva pe alții, nici alții pe mine. Doar eu mă pot salva pe mine însumi dacă eu sunt cel mai important pentru mine (e vorba de salvare spirituală, mentală). Nu contează ce aș fi putut face în condiții ideale (pe care le-am dorit dar de care nu am avut parte, sau nu le-am putut obține, nu mi le-am putut crea). Contează ce am făcut efectiv, în condițiile date. Și ce voi face de aici înainte. Pentru că multi se amăgesc după ce au făcut răul spunându-și: „ei, dacă aveam parte de cine aș fi vrut eu, altfel m-aș fi comportat etc. etc.” Nu e adevărat. Cine se comportă rău cu o persoană, se va comporta rău cu toate, pentru că are acest patern sau nărv, cum se mai spune. Cine e bun, e bun de la început, cu oricine, și cine e rău, e rău, de la început, cu oricine. Nu există „dacă era așa, faceam așa, adică mai bine”.

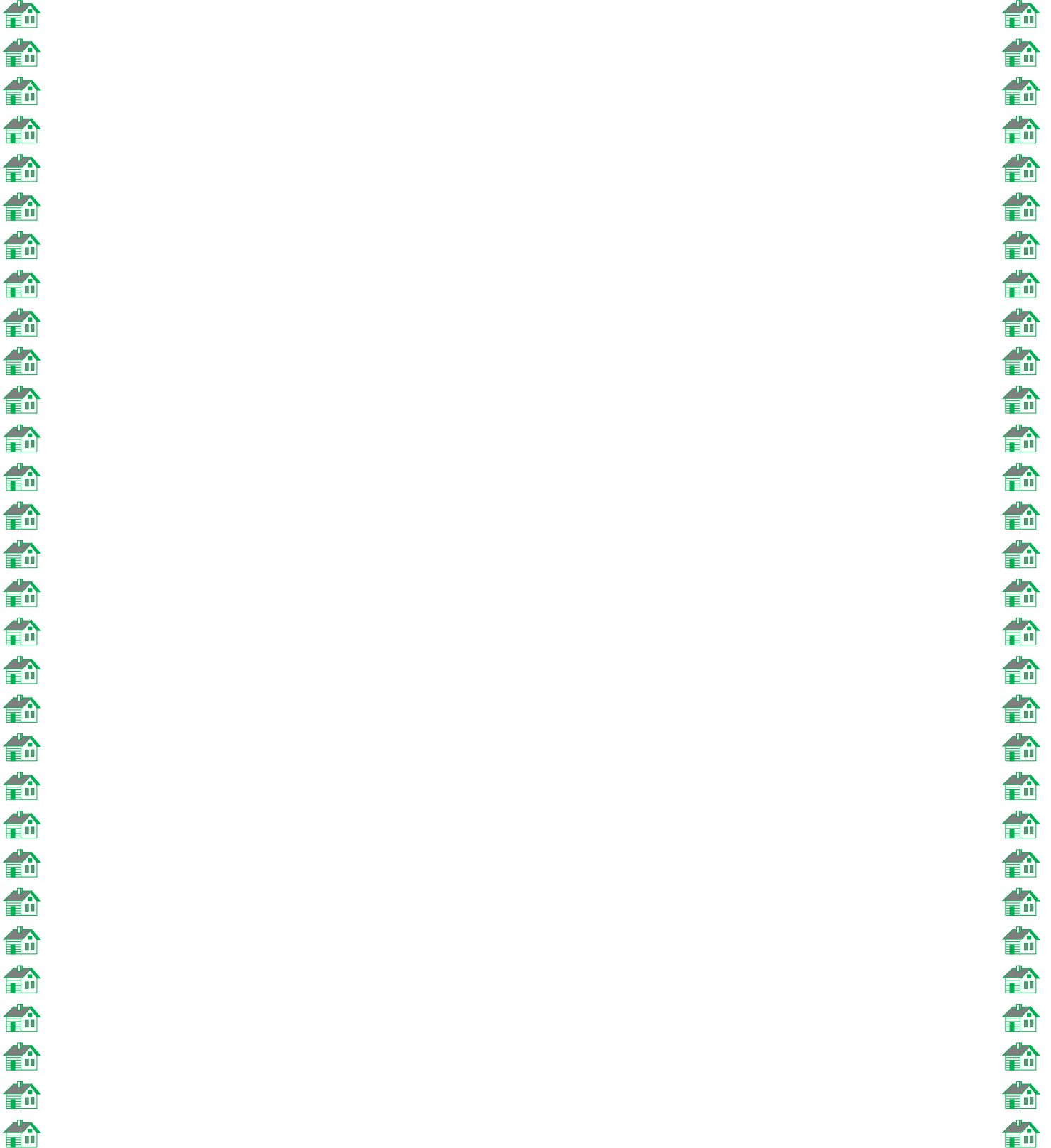
Dacă m-aș plasa în exterior și pe ceilalți în centru, aș fi în postura Scufiței roșii (Eric Berne – Ce spui după bună ziua), adică în postura de supraadaptare a depresivului care ajută pe toată lumea dar nu pe el însuși (vezi personajul Marta din Evanghelie). Desigur, munca de voluntariat este o dovadă de iubire a aproapelui, însă munca de voluntariat pentru toată viața, e o dovadă de lipsă de iubire de sine (de negare de sine)”.

Intuiția este considerată vocea sufletelor, este o parte naturală și importantă din noi. Fără intuiție nu reușim să ne găsim drumul spre scopul vieții noastre. Dacă stăm să ne ascultăm sufletul nostru intuitiv, vom ști să pasim în viața cu inima ușoară, bucurătoare, cu inima de copil. Bucuria este primul semn al intuiției. Trăind o viață intuitivă este cea mai puternică unealtă a noastră. Nu este greu să ne urmăm intuiția. De fapt, este chiar ușor. Intuiția este mai degrabă o serie nesfârșită de „plăceri mici” care ne fac viața mai ușoară și magică. Ce plăceri mici intuitive ați experimentat astăzi? Fiti constienți de diferențele dintre ceea ce este real și ceea ce este de fapt doar proiecția propriilor voastre griji și frici. Nu confundați cele mai mari griji și cele mai adânci frici cu realitatea. Dacă veți face asta, veți elimina toate posibilitățile de manifestare ale gratiei divine în viețile voastre.

Patru Decizii care vă vor aduce mai multă bucurie în viața

1. Ascultati vocea intuitiei in fiecare zi!
2. Permiteti intuitiei sa va ghideze in orice faceti, in orice moment!
3. Aveti incredere in intuitia voastra atunci cand ea se manifesta!
4. Actionati ghidandu-va de intuitie in loc sa o ignorati. Calea spre a descoperi glasul inimii este indreptarea atentiei catre lumea prezenta in jurul vostru. Adevarata intuitie este consecinta observarii atent si clare asupra ceea ce se intampla aici si acum. Asemenea observatii, odata activate in subconstient vor genera cele mai puternice si minunate revelatii; vor duce spre vindecare, echilibru, pacea mintii si fericirea inimii. Primul pas spre o viata extraordinara este sa va ascultati si sa urmati vocea intuitiei. Intuitia deschide gradat calea spre experiente de iluminare pentru ca anuleaza vechile reguli dupa care ati trait si in schimb creeaza un set de reguli dupa care sa va ghidati viata.”

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR BĂLȚATU LAURA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GENUNENI

„Soarta și caracterul viitorului copil se formează în câmpul info-energetic al părinților încă înainte de concepție.” S. N. Lazarov

Interesul marilor cercetători ai psihologiei omului se îndreaptă către studierea vârstei copilăriei ca fiind bazele dezvoltării personalității omului adult.

Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei. Pentru fiecare individ, familia reprezintă rădăcina educației, părinții fiind primii profesori din viața copilului.

Încă din primii ani de viață, pașii copilului sunt vegheați și îndrumați de părinți. Părintele își manifestă grija față de copil prin modul său de comportament, atitudine, limbaj, deoarece el este „oglină” în care se privește copilul de ieri și adultul de mâine. Calitatea de părinte este mai mult o „misiune” decât o simplă „meserie” pentru familie, copii și societatea în care trăiește.

Când vorbim despre „cei 7 ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului copilului până merge la școală. Educația, bunele maniere și regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

„Cei 7 ani de acasă” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Până la 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate, în principal prin educația primită acasă, un anumit grad de autonomie pentru a reuși să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat, dar și un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile, dar și capacitatea de relaționare socială.

Psihologii susțin că primii 7 ani din viața unui copil sunt esențiali pentru formarea sa ulterioară. În această perioadă se produc numeroase schimbări esențiale din toate punctele de vedere.

Erik Erikson descrie principalele schimbări care au loc în ceea ce privește socializarea copilului până la vârsta de 7 ani. În frageda copilărie, copilul învață să aibă încredere în părinți sau în adulții care îl îngrijesc. Astfel, dacă nu sunt dezamăgiți, ci dimpotrivă, sprijiniți pas cu pas, învață încet, încet să aibă încredere în întreaga lume.

Cei 7 ani de acasă sunt anii de aur ai educației unui copil. Înconjurat de dragoste și protecția părinților, copilul învață bazele disciplinei, a încrederii în propriile sale forțe, învață regulile de bază ale respectului și primele noțiuni de socializare. În cei 7 ani copilul învață ceea ce este încrederea, ordinea, cinstea și buna purtare.

Perioada celor 7 ani este considerată a fi perioada cu impact maxim asupra modului în care copilul percepe lumea și valorile umane ale societății din care face parte. Rolul părinților este esențial în acești ani pentru că ei sunt cei care pun cărămizile sistemului de norme și valori pe care adultul de mâine își va clădi propria sa viață. Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, formându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbaj, exemple de comportament pozitive ca: sânguința, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiativa creatoare sau dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare și dragoste față de copil.

Cei 7 ani de acasă nu se referă doar la acele semne exterioare de respect caracterizate drept politețe, ci la o întreagă suită de obiceiuri sănătoase pe care, dacă un copil le va deprinde acum, le va practica ulterior pe parcursul întregii sale vieți.

Piramida vârstelor rămâne un adevăr și de ea se va ține seama în creșterea și educarea copilului. La baza acestei piramide stau copiii cu vârste cuprinse între 1 an și 3 ani, când existența lor depinde de calitatea

îngrijirii în familie, care se cere a fi caldă, echilibrată, calmă, având ca rezultat stratificări în inconștient, care vor putea fi schimbate greu în viitor. Stadiul următor este cel al copiilor cu vârste cuprinse între 4 și 5 ani, perioadă dominată de apariția inițiativei (motorii și imaginative), latură a dezvoltării intelectuale. Urmează intervalul cu vârste cuprinse între 5 și 7 ani, când familia și grădinița absorb disponibilitățile copilului punând baza dezvoltării intelectuale a aptitudinilor și a afectivității.

Treptat, copilul, prin forța exemplului, va imita comportamentul părinților, va începe să înțeleagă, ajutat de părinți ce e bine și ce e rău. Rezultatele educației primite în acești ani se vor concretiza în fapte și acțiuni, ca urmare a unor cerințe permanente din partea părinților.

Buna creștere nu este și nu va deveni niciodată inutilă pentru că ea îl face pe om să se respecte în primul rând pe sine.

A avea cei 7 ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu buna cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: părinți, profesori, colegi, prieteni sau vecini.

BIBLIOGRAFIE

1. Doban Ioan, *Meseria de părinte*, Ed. Aramis, București, 2002;
2. Popescu Nicoleta, *Cei șapte ani de acasă*, Ed. Pescăruș, București, 2014;
3. Emilia Ioan, *Cei șapte ani de acasă*;
4. Aurelia Marinescu, *Codul bunelor maniere astăzi*.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ ȘI IMPORTANȚA LOR

P. Î. P. BĂLȚOI GHERGHE TATIANA MĂDĂLINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DRĂGĂNEȘTI DE VEDE
JUDEȚUL TELEORMAN

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie.

În educarea „puiului de om”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Asadar prima școală a copilului, familia, este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi, în felul acesta, simplu și ușor adoptate de către copil. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli, însă, împiedică dezvoltarea copiilor. De asemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca cel mic să înțeleagă.

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie, să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani: deprinderi de autoservire, ordine, igienă, exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative, bune maniere și comportament în diverse situații, limbaj corect transmis, modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu

primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc), consecvența în realizarea unei sarcini, concentrarea atenției.

Dr. Augusto Cury ne spune că, în ziua de azi, nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

BIBLIOGRAFIE

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004 ;
2. Golu, M., *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București, 2000;
3. Negovan, V., *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București, 2003;
4. Sălăvăstru, D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004;
5. Vrăsmaș, E. A., *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002 .

FAMILIA CA FACTOR DE RISC ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

**PROFESOR: BĂLU DIANA – MIHAELA
C.S.E.I. "CONSTANTIN PUFAN", DR.TR.- SEVERIN**

Socializarea este realizată într-o multitudine de forme și situații, de numeroși agenți, dintre care mai importanți sunt familia, școala, grupurile de vârstă și mijloacele de comunicare în masă. O familie este un grup de persoane legate direct prin relații de rudenie, ai cărei adulți își asumă responsabilitatea pentru creșterea copiilor. În calitatea sa de mediu natural și de grup primar, familia este primul intermediar în relațiile cu societatea și constituie matricea care imprimă copilului cele mai importante și mai durabile trăsături caracteriale și morale. În cadrul familiei, copilul își însușește normele și valorile sociale, devenind apt să relaționeze cu ceilalți membri ai societății.

Se poate afirma că unii părinți manifestă un nivel redus de încurajare și susținere a copilului, ajungând până la detașare și neimplicare emoțională. Copiilor nu li se impun reguli, nu li se acordă prea multă atenție, susținere sau sprijin.

Educația are sarcina de a pregăti omul ca element activ al vieții sociale. În procesul educației vorbim despre cel puțin doi agenți umani: educatorul (cel care educă) și educatul (cel ce se lasă educat), pentru fiecare din aceștia existând mecnisme specifice de comunicare, receptare, adaptare etc, iar efectul acțiunii educative depinde atât de calitatea agenților, educator și educat, cât și de relația dintre ei.

Familia este grupul social ai cărui membri sunt legați prin raporturi de vârstă, căsătorie sau adopție și care trăiesc împreună, cooperează sub raport economic și au grijă de copii. Căldura părintească, numită și acceptare sau receptivitate presupune centrarea pe copil, gradul de susținere, suport afectiv și încurajare, capacitatea de a fi apropiat de copil, de a fi atent la nevoile sale și de a-i arăta acest lucru. În plan structural, familia a trecut de la o formă mai largă cu descendență mare, cu cel puțin trei generații, cu o strict diviziune a rolurilor și autorităților familiale, la o formă restrânsă de tip nuclear, alcătuită din două generații și cu o descendență redusă. În prezent, familia nucleară se răspândește tot mai mult în lume.

Un individ face parte din alte două familii nucleare: familia părinților săi, sau familia de origine, în care el deține rolul de copil, și familia pe care și-o constituie prin propria căsătorie, sau familia de procreație, în care el are rolul de soț sau de soție.

Copiii sunt în mod special sensibili față de climatul social. Pe ei ideea de a împărți egalitatea i-a prins repede. Ei simt egalitatea dintre ei și adulți și nu tolerează o relație autoritar – submisivă. A fi părinte este, probabil, unul dintre cele mai dificile roluri pe care și le poate asuma cineva. Copiii de astăzi vor fi adulții de mâine, generația care va avea menirea de a duce mai departe moștenirea culturală și spirituală: valori, tradiții, grija de planetă și preocuparea de a perpetua un arbore genealogic sănătos din punct de vedere fizic și psihic.

Un părinte eficient este cel care abordează într-o manieră reflexivă problemele cu care se confruntă în planul parentingului. Altfel spus, nu aplică soluții învățate pe de rost, ci își construiește o practică parentală proprie, reflectantă asupra situațiilor și a modului de soluționare a problemelor cu care se confruntă în familia proprie dar și asupra moștenirii din familia de origine.

Prin modelare socială, în condițiile unui stil parental agresiv sau neglijent, copiii nu reușesc să dezvolte un control comportamental intern adecvat. Dacă sunt expuși la violență domestică, unii copii prezintă profiluri simptomatice posttraumatice complete, în vreme ce alții prezintă simptome de hiperexcitație traumatică în absența sindromului complet.

Concret, din punct de vedere fiziologic, acești copii manifestă un nivel ridicat al pulsului și o funcționare accentuată a axei HPA (hipotalamus – glanda pituitară – glande adrenale, suprarenale), indicii ale reactivității fiziologice ca răspuns la abuz.

Aceiași copii prezintă probleme emoționale, simptome depresive, o tendință mai mare la izolare, dificultăți la școală, un nivel mai ridicat de agresivitate în comparație cu covârșnicii lor care nu sunt martorii unor astfel de evenimente.

Copiii preșcolari expuși la violența domestică prezintă mai multe dificultăți în raport cu copiii mai mari, ei dezvoltând în general probleme comportamentale în perioada adolescenței.

LIPSA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR: BAMIOPOL LAURA EMILIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ VASILE ALECANDRI, BRĂILA

Lipsa celor 7 ani de acasă este o sintagmă des întâlnită în societatea din ziua de azi, o sintagmă care uneori este privită ca o etichetă dată unei persoane care se prezintă într-o formă neșlefuită, aprecierile făcându-se asupra fizicului sau/și comportamentului acesteia. O persoană căreia îi este adresată fraza „*Cele șapte ani de acasă îți lipsesc cu desăvârșire*”, este caracterizată ca fiind neglijentă în felul de a se îmbrăca, de a se aranja, lipsită de maniere și atitudine politicoasă în diversele situații cu care se confruntă, precum și o persoană stângace și dezordonată în obiceiuri.

Oamenii continuă să se dezvolte, atât fizic, cât și psihologic, pe parcursul întregii vieți. În 1968, Erikson a propus o teorie stadială a dezvoltării pe parcursul întregii vieți, care sugerează că dezvoltarea umană urmează modelul redat în tabelul următor:

Stadii	Crize psihosociale	Activitate primară	Relații semnificative	Rezultat favorabil
Primul an	Încredere vs. neîncredere	Îngrijire stabilă completă	Îngriitorul principal	Încredere și optimism
De la 2 la 3 ani	Autonomie vs. îndoială	Independență de părinți	Părinții	Simțul autonomiei și prețuirii de sine
De la 4 la 5 ani	Inițiativă vs. vină	Explorarea mediului	Familia de bază	Autodirijarea și scopul
De la 6 ani până la pubertate	Hărnicie vs. inferioritate	Dobândirea cunoașterii	Familie, vecini, școală	Simțul competenței și reușitei

Jean Piaget preciza în cartea sa *Psihologia inteligenței*, faptul că odată cu apariția limbajului sau mai exact, a funcției simbolice, care face posibilă dobândirea limbajului (1,6 -2 ani), începe o perioadă ce durează până la 4 ani, în cursul căreia se dezvoltă o gândire simbolică și preconceptuată. De la 4 până la 7 sau 8 ani, aproximativ, se formează, în continuitate intimă cu faza precedentă, o gândire intuitivă, ale cărei articulații progresive duc până în pragul operației.

O primă măsură de a înlătura această etichetă consideră că trebuie luată de către părinți. Bunele maniere sunt obținute de copii în urma contactului zilnic cu membrii familiei, deoarece un adolescent imită ceea ce vede și aude în familie, considerând că aceasta e calea justă de a face lucrurile. Astfel, părinții trebuie să fie un bun exemplu de urmat pentru copiii lor, trebuie să existe comunicare, înțelegere și argumentare pe bază de exemple între aceștia, deoarece pentru formarea celor 7 ani de acasă exemplele sunt mai folositoare decât discursurile grave, sterpe și uneori plictisitoare.

Părinții joacă un rol semnificativ în determinarea performanței copiilor ce vor deveni adolescenți, dobândind un simț al identității durabil și netulburat. Stilul de control parental reprezintă un factor important în relația părinte - copil. O serie de studii a indicat următoarele

- Părinții democrați, dar severi, au copii care vor avea o apreciere de sine înaltă, sunt independenți și încrezători în sine. (Elder, 1980)

- Prin contrast, părinții mai autoritari se așteaptă la o obediență indiscutabilă din partea copiilor lor și nu simt nevoia de a-și explica motivele pentru aceste pretenții. (Elder, 1980)

O altă metodă de a evita sau de ce nu, de a înlătura eticheta deja obținută de un adolescent (uneori și de persoane adulte), conform căreia ar fi lipsit de o educație adecvată, este informarea și educarea acestuia pe baza unor reguli de conduită morală și chiar fizică. Se recomandă așadar, citirea „*Codului bunelor maniere*”, unde sunt prezentate nenumărate ipostaze cu care omul se poate confrunta în viața cotidiană și nu numai, de unde poate învăța foarte multe lucruri.

O persoană conștientizează aspectele negative ale comportamentului său dacă îi este prezentată o situație similară acesteia, putând observa tacit și destul de detașat un comportament asemănător ei, precum și reacțiile persoanelor din jur la acțiunile unei persoane lipsită de cei 7 ani de acasă. Astfel, o comparație sub formă de o ipostază ipotetică poate ajuta la conștientizarea propriului comportament.

Oamenii din jurul nostru au și ei un aport important în șlefuirea comportamentului unei persoane. Nu o atitudine negativistă, malițioasă și severă, ci o atitudine pozitivă, conciliantă și calmă a oamenilor va ajuta la înlăturarea sintagmei de om lipsit de cei 7 ani de acasă. Nu degeaba se utilizează frecvent „*Vorba dulce mult aduce*”, așa că trebuie să fim mai buni, mai optimiști și mai dornici să trăim o viață pozitivă!

BIBLIOGRAFIE:

- Erik H.Erikson - Identity, Youth and Crisis, New York, 1968 (traducere)
- Jean Piaget, Psihologia inteligenței, București, Editura Științifică, 1965
- Druță Maria Elena, Căce Corina, Psihologia educației, Editura ASE, București, 2005

PUTEREA EXEMPLULUI PERSONAL ÎN CADRUL CONCEPTULUI DE „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF.ING. BANDI ANDREA MONICA
COLEGIUL TEHNIC „AUREL VLAICU” BAIA MARE

„Nu trebuie să faceți în fața copiilor nimic din ceea ce nu vreți să imite” (John Locke)

Rolul familiei- al părinților- în educația copiilor, începe încă din primele momente de după naștere.

Capacitatea părinților de „a explica”, în funcție de etapele vieții copiilor este importantă în formarea personalității viitoare ale acestora.

Un factor marcant în educație este „PREZENȚA” ambilor părinți în cadrul acestui proces.

Copii nu se nasc educați. Fiecare copil este o entitate unică în felul său.

Formarea personalității copiilor, a modului în care aceștia vor reacționa în viitor la începutul procesului educațional în primii ani de școală se face „ACASĂ” în sânul familiei.

Parte integrantă a educației de acasă - „Puterea exemplului părinților”- are un rol determinant în procesul de modelare al comportamentului viitorilor adulți.

La început copii își însușesc noțiunile de bază prin repetiție și copiere. Copii repeată și copiază tot ceea ce părinții le transmit: învață să pronunțe cuvintele principale: Mama și Tata.

Copii sunt în aceeași timp , ușor de manipulat influențat pe plan mental, emoțional și fizic- încă de la începutul vieții lor copii ne „copiază” gesturile, cuvintele sau starea emoțională. Toate acestea se pot acumula în comportamentul și subconștientul acestora dacă trecem de la cuvinte la acțiuni concrete.

Cum altfel decât, prin puterea exemplului personal reușim să îi dereminăm pe copii să învețe și să asimieze :

A- Primele noțiuni de igienă personal :

- să se spele dimineața și după fiecare masă pe dinți;
- să-și spele mâinile și fața înainte de masă și după ce vin de la joacă;
- să se îmbrace singuri și să-și aranjeze hăinuțele și patul singuri etc.

B- Primele noțiuni de interacțiune cu alte personae și respect față de cei mai în vârstă.

C- Primele noțiuni de respect și grijă față de tot ce îi înconjoară, de natură sau animale.

Deși nu fac „în primii ani , distincție majoră între bine și rău , pin puterea exemplului personal în cadrul conceptului : „Cei șapte ani de acasă”, părinții au un rol vital în formarea personalității și a timpului de adult în devenire.

Puterea exemplului nu este doar o formă de educație și formare a caracterului copiilor în drumul lor spre viață ci este probabil cea mai importantă fază.

Modul în care reușim să-I influențăm pe copii să facă sacrificii, să decidă și să aleagă ceea ce este mai bine pentru ei, le va marca viitorul și capacitatea de a deveni la rândul lor părinți și educatori.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

AUTOR, PROF. BANU ELENA MĂDĂLINA

Cineva pe care o apreciez foarte mult a spus odată “preșcolăritatea este ca miezul unui sendviș, prinsă strâns între două felii mari ale copilăriei: etapa de bebeluș și cea de școlar”. (Niculiță, Z, Eseuri de psihologia vârstelor, 2008, Casa de Editură Viată și Sănătate)

Vârsta 3-6 ani este cea a spectacolului lumii în cele mai variate culori, când -a fost odată – se desprinde cu greu de - este acum -. În această perioadă părinții lasă în trecut grijile legate de accidentele primilor pași luându-și încet, încet în serios rolul de transmițători de valori sociale, culturale și morale. Cu alte cuvinte, este timpul învățării bunelor obiceiuri denumite general „cei șapte ani de acasă”

Un rol crucial în dezvoltarea personalității copilului la această vârstă, este jocul, acel „teren de antrenare a atenției, adică de distribuire, de lărgire a angajării psihice, de focalizare, concentrare ca și de dezvoltare extensivă a atenției.” (Șchiopu, U. Verza, E, 1997, Psihologia Vârstelor, Ciclurile Vietii, București: Editura Didactică și Pedagogică).

Strâns legat de această funcție, este jocul -de-a familia- în timp ce-i observăm jucându-se ne putem da seama dacă în familie este armonie sau violență domestică. Păpușile sunt pedepsite sau lovite sever pentru că nu au mâncat, pentru că stau în calea copilului sau pentru că trebuie - să se învețe minte-. În altă ordine de idei, prin acest joc, părinții își pot vedea portretele și comportamentele obișnuite reflectate în înțelegerea copiilor lor.

Din punct de vedere al teoriei dezvoltării ontogenetice a inteligenței, dezvoltate de Piaget, copilul preșcolar se află în stadiul preoperațional pentru care sunt specifice: utilizarea simbolului și limbajului la nivel superior, imitarea activă a comportamentelor adultului concomitent cu lipsa abilității de a înțelege principii abstracte sau relații cauzale formale.

Dacă astfel stau lucrurile, haideți să ne jucăm, și nu o spun de dragul de a o spune ci pentru că am trecut prin tot felul de situații dificile, atât ca părinte cât și ca profesor, și am ajuns la concluzia că de cele mai multe ori copii nu au nicio vină, abordarea mea nu era pe placul lor cu toate că era bine intenționată. A-i învăța pe copii să asculte nu trebuie să fie o sarcină istovitoare. Aceasta poate fi distractivă și în joacă dacă stabilim de la început, anumite reguli de bază sau limite – un cod comportamental în care ei trebuie să se încadreze și să trăiască. Vârsta preșcolară este cea mai potrivită pentru ca prichindeii să învețe să aibă încredere că părinții și profesorii iau decizii înțelepte, aceasta este vermea când ne stabilim credibilitatea ca experți în domeniul luării deciziilor și al autorității. Când mă gândesc la autoritate nu spun judecător, legiuitor etc. Pentru că o autoritate poate fi un specialist, o persoană înțeleaptă, un expert, copiii trebuie să fie supuși pentru că au încredere în înțelepciunea noastră nu pentru că le este frică de puterea noastră.

De multe ori greșim pentru că vrem să impunem copiilor cerințe care țin de funcțiile de bază ale organismului (plâns, dormit, mâncat) neținând cont de faptul că acestea nu pot fi controlate. Trebuie să începem cu sarcini realiste. De exemplu:

-Vino în casă- (Mergem afară și aducem copilul înăuntru)

-Închide televizorul- (Ajutăm copilul să închidă tv-ul)

-Nu-ți lovi fratele\colegul- (îi separăm)

-Spală-te pe față și pe mâini- (Conducem copilul la chiuvetă, îi dăm săpunul) etc.

Copilul învață că nu este singur și că mama lasă alte activități și-l ajută pentru că ceea ce i se cere este important. Dacă ar fi să rezumăm ascultarea în două cuvinte acestea ar putea fi: spune și verifică (sau ajută)

Un copil care a beneficiat de jocul cu părinții în primii ani este un copil sănătos emoțional și are cele mai calde amintiri ale copilăriei.

Formarea conștiinței copilului constă în identificarea cu modelele parentale și tot în Psihologia Vârstelor (Șchiopu, U) aflăm următoarele: ”Conștiința reunește standarde morale, valori, dorințe, dar și autocontrol privind respectarea acestora”. Astfel rolul părinților nu este de a transmite valori etice prin intermediul unei liste care începe cu -să nu -, ci prin exemplul unei vieți de corectitudine și integritate morală cu care copilul se poate identifica. În Biblie, cartea Proverbe 22:6, găsim următorul sfat al înțeleptului Solomon: “Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.”

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

BANU MONICA

Ce sunt cei 7 ani de acasă, pe care cei bătrâni îl invocă atunci când este nevoie de acest lucru? Până în clasa întâi, cam pe la 7 ani, stăm mai mult cu părinții, bunicii, cu familia și cei apropiați în general. Cei din familie încearcă să te sfătuiască și să te educe cum știu ei mai bine, ca tu pe viitor să poți intra în viață cu un minim de lecții despre viață în general. Cum să respecti bunicii, cum să respecti familia și pe cei mai în vârstă, mai departe la școală respectul față de profesori, colegi și cercul de prieteni pe care îl ai. „Respectă ca să fii respectat!” este una dintre bunele vorbe din bătrâni, spuse de părinții noștri. Dacă respecti pe cei din jur, te respecti pe tine și ai oportunitatea de a fi integrat mai bine în societate dacă știți să respecti pe cei din jurul tău, chiar și pe cei de aceeași vârstă cu tine.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, la un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

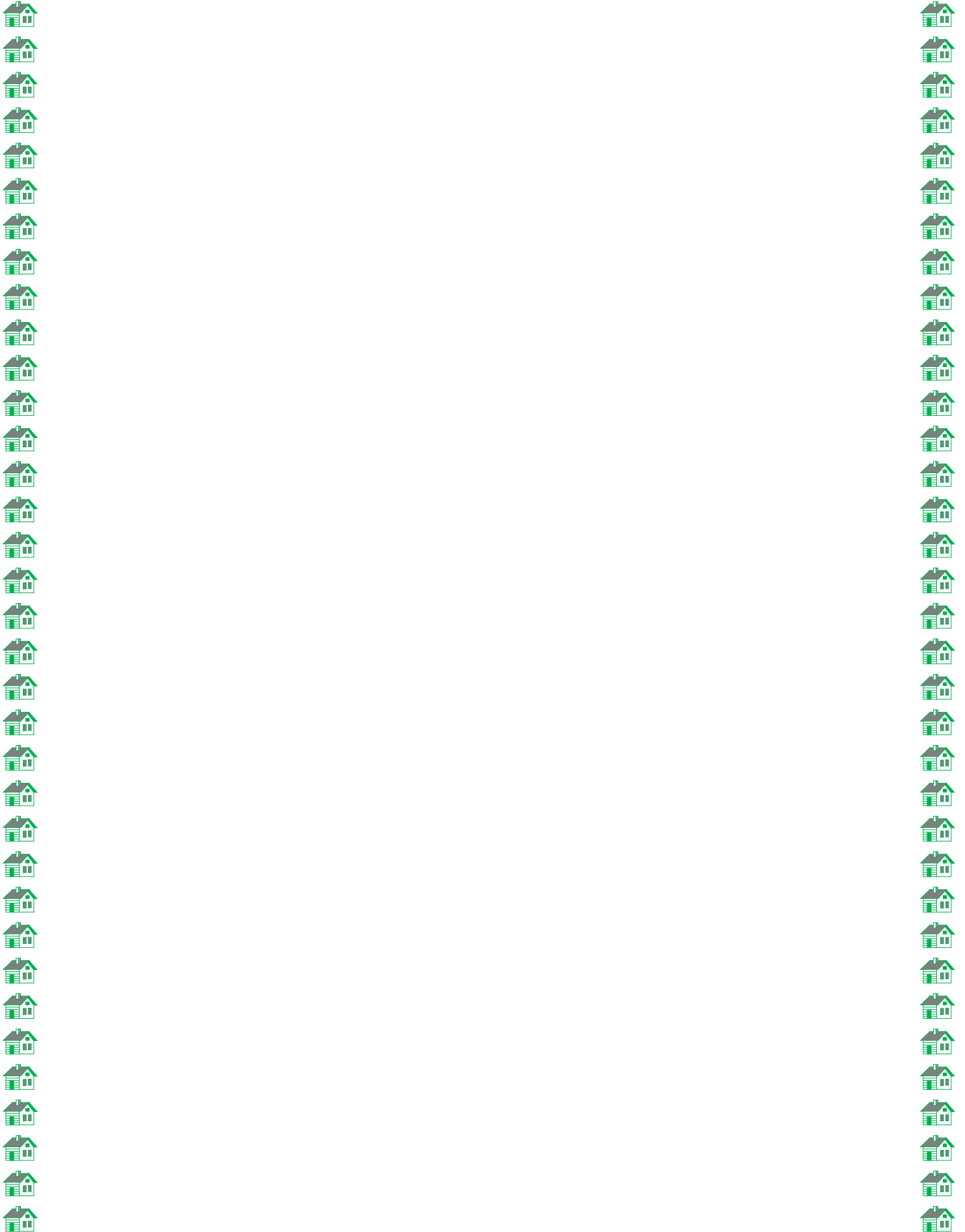
Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În concluzie, sunt de părere că părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților

învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

„ CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ”

**BARB FAUR CLAUDIA SORINA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ANDREI ȘAGUNA”**

MOTTO: „ *Bunele maniere sunt podoaba faptei* “ *Samuel Smiles*

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare 0-7 ani ale copilului, pentru că el înțelege lumea în mod diferit.

Încă de la cea mai fragedă vârstă(1-2 ani) este necesar ca părinții să fie un model pentru copiii lor și totodată să fixeze anumite limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă respectul, așteptarea, amânarea dorințelor. La vârsta de 2 ani îl putem învăța formulele de politețe. Părinții îi pot arăta cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. Este momentul pentru a-l învăța bunele maniere, însă este un proces de durată. Acest proces va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. fiind necesar să i se dezvolte tot mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon etc.

Cea mai prețioasă *recompensă* pentru copil nu este *exprimarea mulțumirii și bucuriei* pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să fie lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut.

Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea *pedepsei*. *Dezamăgirea*, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Știm că în jurul vârstei de 7 ani copiii merg la școală. Școala îi învață pe copii să se adapteze la cerințele unui mediu nou, favorizează formarea unor relații amicale între colegii de clasă ajută la învățarea respectului de sine, dar și a celorlalți prin diverse metode și strategii didactice.

Dar să nu uităm!

„ Educația pornește din familie ”

„Copilul este oglinda părinților ”

„ PĂRINȚII SUNT MODELE VII PENTRU COPIII LOR ”

STUDIUL PRIVIND DEZVOLTAREA SOCIO-EMOȚIONALĂ LA COPII

PROF. INV PRIMAR BARBU ALINA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MIRON COSTIN" BACĂU

Scopul studiului educațional "Să ne împrietenim cu emoțiile!" constă în dezvoltarea competențelor socio-emoționale ale copiilor și încurajarea cadrelor didactice și a părinților pentru implicarea în procesul de dezvoltare socio-emoțională a celor mici. Necesitatea derulării unui astfel de proiect reiese tocmai din importanța pe care inteligența emoțională are în dezvoltarea oricărei persoane, dar mai ales în ceea ce privește pe școlari. De asemenea, s-a constatat creșterea numărului de copii care prezintă o serie de probleme emoționale (furie, impulsivitate, tristețe și agresivitate). Copiii care își dezvoltă capacitatea de empatie și care învață cum să-și controleze furia vor ști cum să negocieze cu ceilalți fără să-i rănească și fără să renunțe la propriile nevoi. Întrucât perioada școlară este una de intense schimbări, adaptări și achiziții în viața copilului în care emoțiile și sentimentele însoțesc toate manifestările acestuia, o înțelegere profundă a acestora (cum și de ce se manifestă, cum pot fi controlate/îmbunătățite reacțiile) va duce atât la o gestionare eficientă a emoțiilor, cât și la dezvoltarea empatiei, a unui comportament non-violent, a echilibrului, a capacității de autocontrol pentru a asigura o bună adaptare școlară.

Obiective specifice:

1. Dezvoltarea capacității de recunoaștere a emoțiilor principale (fericire, tristețe, plăcere, neplăcere, rușine, furie, mândrie, vinovăție, frică, s.a.) manifestate la ei și la cei din jur (să identifice și să numească emoțiile, să le asocieze contextelor în care apar în mod tipic);
2. Dezvoltarea capacității de empatie, respect, înțelegere și acceptare față de ceilalți;
3. Exersarea modalităților de gestionare a propriilor emoții (depășirea emoțiilor care inhibă și controlarea celor care îi stimulează exagerat);
4. Sporirea stimei de sine și a încrederii în forțele proprii.

Grup țintă: clasa a III-a E, Școala Gimnazială "Miron Costin" Bacău;

Beneficiari direcți: elevii și cadrele didactice

Beneficiari indirecti: părinții, comunitatea

Strategii de organizare:

- Seminarii de informare organizate împreună cu specialiști;
- Tehnici de dezvoltare socio-emoțională;
- Exemple de situații practice de aplicare a tehnicilor prezentate;
- Jocuri și fișe de dezvoltare socio-emoțională;
- Povești terapeutice și povești raționale.

Rezultate așteptate:

- sa recunoască emoțiile lor și ale celorlalți, să aibă un mai bun control asupra propriilor emoții, să manifeste empatie față de ceilalți și respect față de sentimentele lor și să exerseze modalități de comunicare non-violentă. De asemenea, copiii vor ști cum să-și gestioneze sentimentele și să depășească emoțiile care îi inhibă sau cele care îi stimulează exagerat (prin identificarea, recunoașterea și conștientizarea lor).

Activitatea nr. 1: Tehnica broscuței țestoase! (pentru înlăturarea furiei)

•Obiectiv: Să aplice modalități concrete de autoreglare emoțională în cazuri de furie;

•Descrierea activității:

Activitatea pentru cadre didactice și părinți:

Crizele de furie apar atunci când copilul nu poate gestiona o anumită emoție sau situație. În acest articol părinții și cadrele didactice află câteva strategii de intervenție în cazul manifestărilor de furie ale copiilor.

Activitatea pentru elevi:

Copiii află povestea și tehnica broscuței țestoase de gestionare a furiei. Totodată, ei primesc și câteva exemple de soluții posibile în cazul unor astfel de situații. („Cum a devenit broscuța Tobias o broscuță înțeleaptă” – poveste terapeutică)

•Modalități de evaluare:

Pasul 1: Fișă de lucru cu exemplificare acțiunilor broscuței țestoase.

Pasul 2: Copiii sunt rugați să menționeze felul în care ei sau alți copii au reușit să-și gestioneze corect frustrarea sau furia.

La finalul unei zile, copiii vor primi diplome sau premii pentru gestionarea corectă a situației în care s-au aflat. Se vor acorda diplome și celorlalți copii, dar numai atunci când aceștia vor da dovadă de autocontrol, astfel transmițându-se principiul că toți pot da dovadă de autocontrol, doar că diferă ritmurile de dezvoltare ale lor.

Activitatea nr. 2: Împreună suntem fericiți!

•Obiectiv: Să rezolve într-un mod amiabil situații conflictuale provocate de exprimarea necorespunzătoare a unor emoții.

•Descrierea activității:

Pe baza poveștii terapeutice, copii află despre reguli și importanța lor și pun în practică modalități de rezolvare a conflictelor spontane care apar între ei în activitatea zilnică.

•Modalități de evaluare:

Pasul 1: Fișă de lucru: Copiii trebuie să selecteze modalitatea corectă de rezolvare a conflictelor prezentate.

Pasul 2: Copiii primesc o diploma pe care este început desenul unei buburuze. Aceasta va fi finalizată de către ei, iar pentru fiecare conflict pe care l-au rezolvat primesc câte o bulină albă pe care o vor lipi pe buburuză.

La finalul săptămânii fiecare primește diploma pe care pot fi date și unele indicații pentru părinți, pentru a întări comunicarea între ei și cadrele didactice, dar și pentru a sublinia caracterul continuu al educației.

Astfel, în această perioadă elevii au colaborat în construirea unor opinii despre emoții, ce semnificație au acestea în viața noastră, cum să empatizeze, cum să-și controleze furia, cum să negocieze cu ceilalți fără să-i rănească și fără să renunțe la propriile visuri.

▪ Petrovai Domnica, Petrică Sorina, „Cum îi ajutăm pe copii să meargă fericiți la școală”, Editura Miniped, București, 2013;

▪ Van Acker, R Grant, „Teacher and student behavior as a function of risk for aggression”, Education and Treatment of Children, 1996

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: BARBU ANCA-ROXANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „RADU CEL MARE” GĂEȘTI, JUD. DÂMBOVIȚA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile

În educarea „puiului de om”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;

 - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
 - bune maniere și comportament în diverse situații;
 - limbaj corect transmis;
 - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

 - consecvența în realizarea unei sarcini;
 - concentrarea atenției;
 - perseverența în realizarea unei sarcini;
 - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

 - spiritul de competiție;
 - altruismul;
 - cooperarea;
 - atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

EDUCATIA DIN FAMILIE

BARBU IOANA SCOALA GIMNAZIALA BUDESTI VALCEA

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Adaptarea la viața de școlar

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Deprinderi elementare

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Inadaptabilii

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

Atmosfera de acasă

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Pauzele

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare.

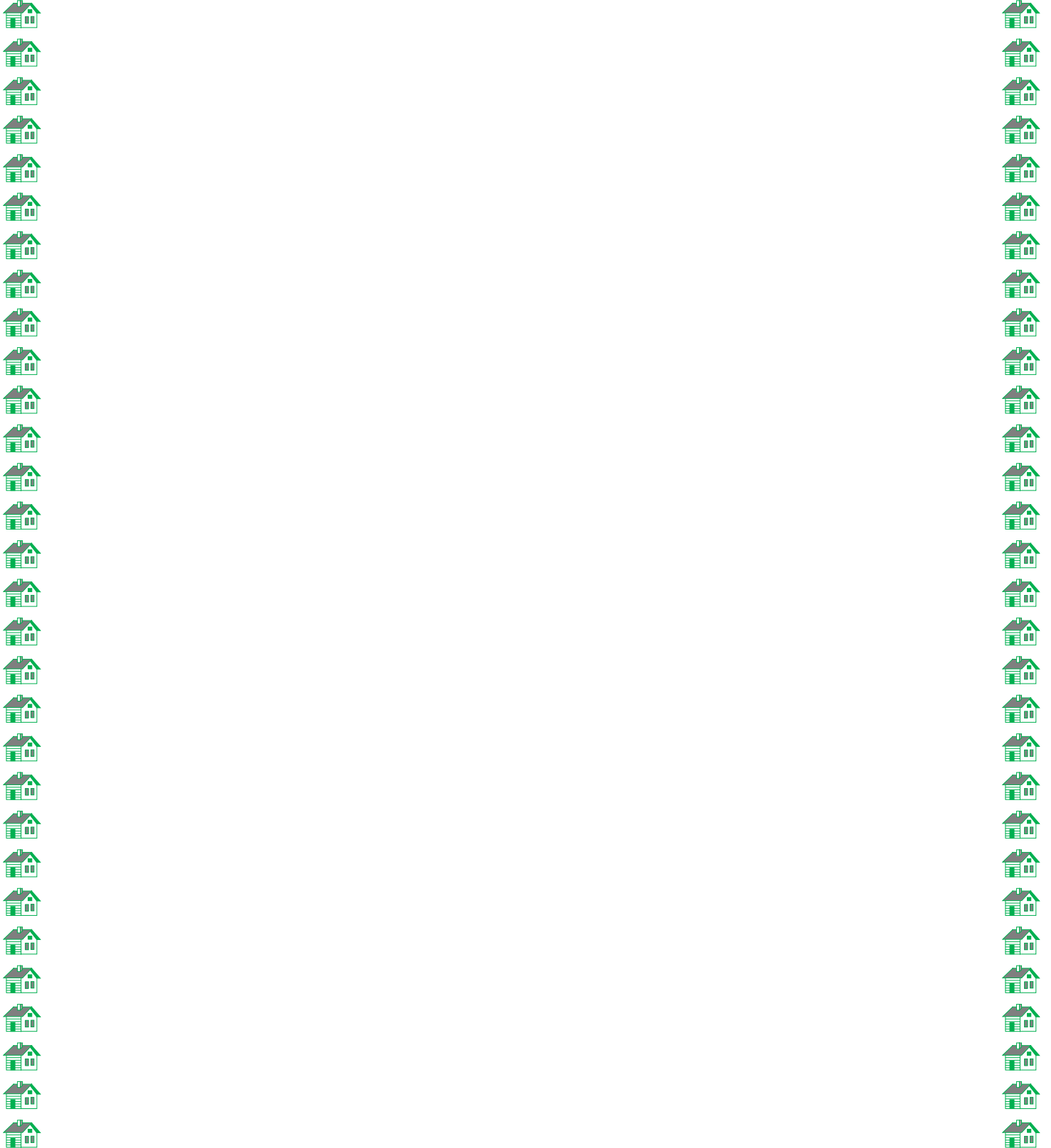

În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Sursa:internet

FAMILIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. BARBU IULIANA CORNELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘELARU

„O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul” (proverb românesc)

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Educația nu presupune o cursă în a vedea cât de repede scrie, citește sau socotește copilul. Primii șapte ani nu ar trebui dedicați scrisului și socotitului, cum pentru mulți părinți aceste lucruri par obligatorii. Mai degrabă, acești șapte ani ar trebui dedicați însușirii unor norme, reguli de comportament, formării unor deprinderi esențiale în demersul viitor al copilului.

Primele deprinderi de formare a personalității copilului în familie constituie suportul dezvoltării ulterioare. Totodată, în familie se dobândesc primele experiențe de cunoaștere și experiențe de viață.

Familia este prima care contribuie la însușirea limbajului, la formarea deprinderilor de comportament, elemente esențiale pentru parcursul educativ al copilului din grădiniță. Climatul psihosocial, relațiile intrafamiliale, nivelul cultural al familiei sau nivelul socioeconomic reprezintă factori determinanți în dezvoltarea psihofizică a copilului. La grădiniță, copilul vine cu un bagaj bine definit pe care va construi mai departe și va adăuga alte și alte lucruri. Astfel, familia este un real suport al grădiniței.

Cei șapte ani de-acasă

de Aurora Luchian

Dacă ești cuviincioasă Iar atunci când tu saluți
 Și te porți frumos mereu, Și te-nclini politicoasă,
 Că ai șapte ani de-acasă, Vor spune mulți cunoscuți:
 Să-și dea seama, nu e greu. "E cu șapte ani de-acasă!"

De ajuți un bătrânel Și la școală, negreșit,
 Ca să își ducă o plasă, Tu să fii sârguincioasă,
 Sau pe un puști mititel, Să-nveți ce n-ai reușit,
 Ai cei șapte ani de-acasă. În cei șapte ani de-acasă!

Să fii fetiță cuminte,
 Liniștită, serioasă,
 Toți vor spune, ia aminte:
 "Are șapte ani de-acasă!"

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

COLEGIUL ECONOMIC CĂLĂRAȘI PROF. BARBU LUCICA

“Ți-am arătat spre înainte-înaintea mea, dar și a ta” – George Bernard Shaw

Oare copilul de astăzi, copilul modern este diferit de copilul de ieri? Dacă ne referim la lumea interioară a copilului, aceea nu s-a schimbat semnificativ, este o lume plină de întrebări și dorințe, de căutări, o lume tensionată și conflictuală. Dacă ne referim însă la exterior, aici s-au petrecut transformări semnificative care au constrâns interiorul să se adapteze acestora. Aceste transformări s-au petrecut cu rapiditate și au fost atât de multe încât au crescut și simptomele privind tulburările de atenție și de concentrare ale copiilor (este vorba în special de creșterea stimulilor vizuali apăruiți în spațiul media sau virtual).

Stimulul vizual are un impact considerabil asupra psihicului, el putând funcționa ca un liant între lumea exterioară și cea interioară sau ca un intrus ce poate produce confuzie și derută. De aceea, este esențial ca în primii ani de viață, copilul să-și construiască un sentiment de apartenență familială, o structură psihică interioară adaptată la lumea de afară precum și un sentiment de identitate individuală.

Copilul trebuie să-și găsească un loc în familie și să cunoască istoria, credințele, miturile și valorile acestei familii.

Toate acestea sunt posibile doar dacă există o bună comunicare între familie și cel mic. De aceea este primordial ca acesta să se simtă iubit, să participe la acțiunile familiei, să se simtă folosit.

Este dezastruos dacă familia “îl abandonează” pe cel mic în fața calculatorului, televizorului, știindu-l în siguranță. Curând între familie și copil se va instaura o ruptură, așa zisa ruptură dintre generații. Mulți părinți nu vor mai putea împărtăși cu copiii lor impresii despre filmele la care uitau, muzica pe care o ascultau sau cărțile pe care le citeau.

Tehnica a permis o dezvoltare extraordinară de precoce a planului intelectual al copiilor (știu să citească și să socotească, învață o limbă străină chiar la o vârstă fragedă), dar această dezvoltare excesivă a pus o presiune extremă asupra planului emoțional și a condus la manifestări simptomatice foarte diverse, de la afecțiuni somatice până la eșecuri în adaptarea sau în capacitatea de a construi relații cu alți copii.

S-a născut astfel o generație foarte inteligentă, dar foarte săracă emoțional, pentru că resursele sunt direcționate în vederea stimulării gândirii. Astfel, apar probleme de relaționare și adaptare.

Exigențele realității pretind multe sacrificii din partea părinților. Ei trebuie să-și facă timp pentru copiii lor, să dea dovadă de disponibilitate și să le prezinte realitatea așa cum este, să le accepte trăirile și să fie prezenți emoțional la acestea.

Cei “șapte ani de acasă” sunt asociați bazei unei educații pentru că ar trebui să producă un model stabil de relație și de siguranță. Consider că în prezent semnificația celor șapte ani de acasă constă în a-l învăța pe copil să creeze legături.

PUTEREA EXEMPLULUI ÎN FORMAREA CONDUITEI MORALE A COPILULUI (STUDIU DE SPECIALITATE)

PROF. ÎNV. PRIMAR BARCAN CARMEN – MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 10 BACĂU

Motto:

„Fie-vă dragi copiii, purtați-vă cu ei bland, învățați-i ce e de folos, fiți drepti și-ți vedea că nu-s sălbatici. Schimbați-le des ocupația, jucați-vă cu ei, căci între copii trebuie să fii și tu copil. Nu vă vărsați veninul amărăciunii voastre în sufletul copiilor, că-i păcat...” (Ion Creangă)

Educația moral-civică este destul de greu de abordat, mai ales într-o societate unde, din păcate, valorile morale s-au schimbat și decadența, prostul gust, minciuna sunt deseori la rang de virtute.

Se vorbește tot mai des despre „cei șapte ani de acasă”, etichetă fără conținut pentru unii, dar semnificativă pentru cine cunoaște influența covârșitoare a educației din familie, pentru tot restul vieții, în formarea conduitei morale a copilului. Părinții sunt primele modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le „văd” cu ochii minții și le urmează.

Modelele de conduită oferite de părinți – pe care copiii le preiau prin imitație și învățare – precum și caracterul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale, au o influență hotărâtoare în ceea ce privește formarea concepției despre viață, modul de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Cinstea, omenia, respectul față de semenii, hărnicia, sinceritatea, modestia sunt trăsături pozitive de caracter pe care părinții le pot cultiva cu succes, nu prin lecții, ci tocmai prin atitudinea lor față de aceste valori. Este foarte important cum percepe copilul rolul părintelui, cum se proiectează în conștiința sa modelul oferit de părinte.

Tot în familie, copilul învață respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de acasă” va crea mereu probleme, chiar și ca viitor adult.

Mediul propice al unei familii în care copilul primește o „bună” educație emoțională este familia model. Cum văd copiii familia model?... Dăruim unii altora, nu-i jignim pe alții, ne pasă de alții, ne ascultăm unii pe alții, îi respectăm pe ceilalți și punctele lor de vedere, suntem dornici să învățăm, să râdem, să ne dezvoltăm împreună etc. Un asemenea cămin este un paradis în care copilul se simte în siguranță, o sursă de afecțiune, de sprijin, de ajutor în rezolvarea problemelor și un loc în care domnește veselie. Unii înțelepți afirmă că pacea căminului este una dintre cele mai importante valori.

Menirea școlii este să adauge celor „șapte ani de acasă” alții mult mai fructuoși și în ceea ce privește formarea și stabilizarea trăsăturilor pozitive de caracter. Dar, înainte de a-i învăța pe alții cum să se poarte, trebuie să fim noi înșine, dascălii, modele de comportare. Prin puterea propriului nostru exemplu trebuie să le fim model, să fim empatici, echilibrați, optimiști, flexibili, un bun pedagog. Personalitatea învățătorului influențează, în mod semnificativ, formarea intelectuală și morală a elevilor cu care lucrează. Prin măiestria sa pedagogică, în cadrul lecțiilor și nu numai, poate familiariza elevul cu normele și regulile morale, îl poate determina să conștientizeze necesitatea respectării acestora. Pe măsură ce elevul cunoaște și înțelege norma morală, simte nevoia și manifestă adeziune față de ea, o interiorizează, o integrează cognitiv, afectiv și volițional în structura sa psihică., determinându-l astfel, în timp, să manifeste o conduită motivată intrinsec.

Activitatea didactică oferă învățătorului nenumărate contexte de modelare a comportamentului moral-civic al copilului, atât în cadrul lecțiilor (de comunicare în limba română, de dezvoltare personală, de educație civică), cât și în cadrul unor diverse activități extracurriculare (drumeții, excursii, vizite etc.).

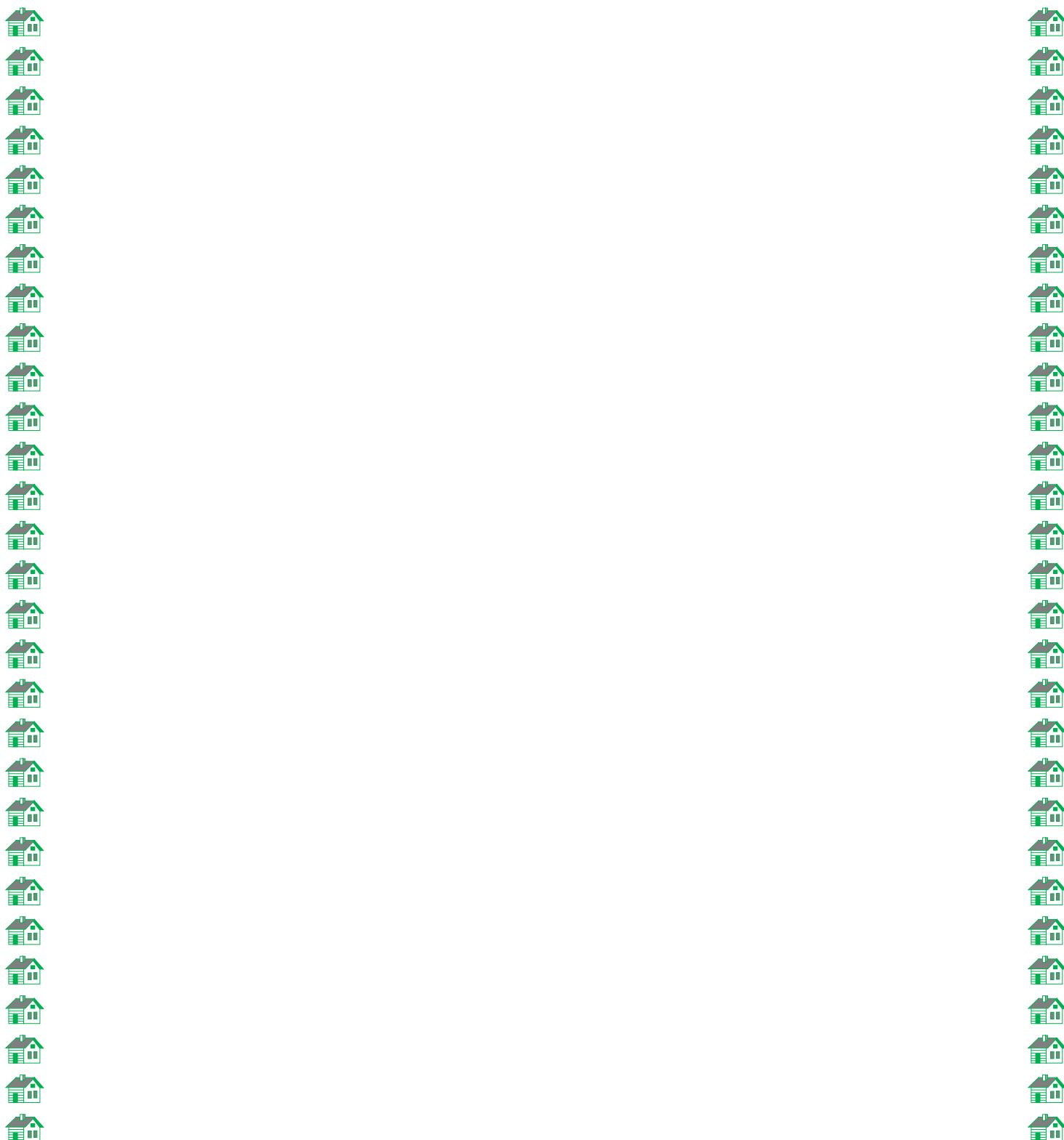
Textele literare cu caracter etic au o mare valoare educativă, prin urmare învățătorul le poate valorifica educativ, în vederea interiorizării normelor morale, astfel încât copilul să fie capabil să atragă atenția celor de lângă el pentru faptele imorale, să ia atitudine, să-și exprime opinia, să aibă spirit civic. De asemenea, copiii pot fi determinați să înțeleagă că oamenii sunt răsplătiți după priceperea și dragostea cu care își îndeplinesc munca, iar după bunătatea, hărnicia și modestia fiecăruia ajung să prețuiască munca, să disprețuiască lenea, lăcomia, viclenia, răutatea.

În cadrul convorbirilor cu supot intuitiv se pot aborda diverse teme despre cultivarea bunelor maniere în rândul copiilor, despre cum trebuie să se comporte în diverse situații: în familie, la școală, la joacă, în autobuz, la teatru, pe stradă, la bibliotecă, la doctor, la magazin, în vizită etc.

Printre activitățile de învățare prin care contribuim la cunoașterea sensului și semnificației unor concepte și norme din sfera valorilor umane se pot evidenția: jocul de rol, dramatizarea, studiul de caz, simularea unor norme de comportare civilizată în situații date, desprinderea unor mesaje din texte literare, explicarea înțelesului unor proverbe, analiza efectelor unor conflicte, dezbaterăa unor norme de comportare, compararea unor comportamente observate etc.

Prin urmare, familia și școala constituie factori educativi importanți, care contribuie considerabil la dezvoltarea armonioasă a personalității copilului, la formarea conduitei sale morale, la integrarea sa în societate, la pregătirea sa pentru viață.

CE ÎNSEAMNĂ CEI 7 ANI DE-ACASĂ?

**PROF. IONICA VERONICA BAROȘI
GRĂDINIȚA CU P.N. NR. 9 GIURGIU**

Când ești părinte îți privești copilul și te bucuri de el oricum ar fi și orice ar face, când ești cadru didactic te bucuri când vezi că un copil are cei 7 ani de acasă.

Toate cadrele didactice contribuie la formarea copilului de la educatoare la profesorul de la liceu, fiecare își aduce aportul atât la îmbogățirea bagajului de cunoștințe dar și la formarea lui ca om.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră, trebuie să formăm printre altele deprinderea de a saluta care este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil educat știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

 Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește.

 Toți trebuie să participăm în formarea unui copil pentru că atât grădinița cât și școala înseamnă o familie iar formarea este eficientă doar cu susținerea părinților. În final se cheamă cei șapte ani de-acasă nu de la școală sau de la grădiniță...

Bibliografie:

- • Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;
- • Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.
- • Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- • Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- • Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI PRIMARE ÎN CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR BARTHA LIDIA ELISABETA
LICEUL TEORETIC SAMUIL MICU SĂRMAȘU

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jurul lui. Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu trebuie să uităm însă că purtarea copilului, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul familiei ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă învață să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să i se explice copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Tot în primii șapte ani de viață, i se pot oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. El trebuie să învețe să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față de persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, el își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau își însoțește părinții la un eveniment important. Auzind tot timpul de ele, va înțelege că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Regulile de politețe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente, trebuie să i se explice că nu este frumos să stea cu coatele pe masă, pentru a nu-i deranja pe cei de lângă el, că nu este o privesc prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă, că nu este politicos să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile, și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare, oricât de foame i-ar fi în acea clipă.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

FAMILY – EVERYONE’S FIRST TEACHER

PROF. BASARAB MIHAELA AUGUSTINA
LICEUL TEHNOLOGIC “DACIA” CARANSEBES

As a parent, you are the major provider of your child's education from birth through adolescence. You guide the development of her character and mental health and help form the foundation from which she'll develop lifelong attitudes and interests. And because your home is the primary environment in which your child's potential and personality will take shape, it's important to make sure that you create a positive, open atmosphere that will not only support what goes on in the classroom, but will also instill the desire to learn.

It is through your love and encouragement that your kids will become motivated — first to please you, and then to please themselves. This leads to self-confidence, curiosity, the enjoyment of mastering new tasks, and other healthy attitudes, all of which contribute to successful learning.

Family and school are two major, effective, and formative ‘institutions’ of education. If education is only enforced in classroom but not at home, students get confused about what is right or wrong. On the other hand, when education continues at home, values become more meaningful in students’ life. As Passy (2005) says, the classroom provides a context in which all children are given a chance to learn the values that the teachers believe should be learned at home.

School has an influence later than parenting because many children do not experience full or even part-time schooling until they are three, four or five years old, and many aspects of their character are already developing by this age, so a child’s parents also act as his or her teacher.. As children enter school, teachers join in the process of shaping children’s minds, attitudes, and behaviours by forming a partnership with parents (Brannon, 2008). Without parents’ support and cooperation, educators’ efforts and influence will be limited. Even if the schools conduct during school hours, the likelihood of lasting impact on the character of a child is less when school values are not reinforced at home (Lickona, 1988).

Children need to see role models in a variety of situations within the family and community and to receive consistent messages about the value of good character. There is no doubt that all parents want the best for their children so that each child gets maximum support when in school. Therefore our role as parents must be to help in the approach to preparing children for school, normally referred to as the Families’ Readiness for preparing children for school. This assumes that parental attitudes and involvement in their children's early learning and development and transition to school is positive, warm and consistent.

The home must provide a safe environment, free from exploitation and violence, where actions and kind words of encouragement become the norm when interacting with children so that healthy self concepts are developed. At home simple, stimulating conversations and honest answers to children’s questions must provide basic knowledge and life skills that can promote positive thinking and learning strategies. If our homes guarantee the fulfillment of these simple tasks, then any child can have the basic minimum skills and knowledge in a variety of domains and will be ready and successful in school.

When parents and teachers work well together, everyone benefits. Parents and teachers can provide each other with unique insight and different perspectives about the same child, culminating in a more complete understanding of that child, her abilities, strengths, and challenges. The teacher will know much more about the curriculum and the school culture, while the parents know more about their child's personality, tendencies, and family life.

Family is the frame in which the future adult child's personality is formed, built. Children's basic education is given here and school only gives it the final shape.

References:

Brannon, D. (2008). Character Education: It's a Joint Responsibility: Instilling Positive Character Traits in Children Requires Teachers, Parents, and Administrators to Work Together. *Kappa Delta Pi Record*, 44(2), 62–65. <http://doi.org/10.1080/00228958.2008.10516496>

Lickona, T. (1988). How parents and schools can work together to raise moral children. *Educational Leadership*, 45(8), 36–38

Passy, R. (2005). Family values and primary schools: an investigation into family-related education. *British educational research journal*, 31(6), 723–736.

https://www.scholastic.com/parents/school-success/school-involvement/connecting_home-and-school.html

<https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1877042814022708>

CEI 7 ANI DE ACASĂ

BECA ADINA, GRĂDINIȚA CU PP, NR. 21 BACĂU

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață. Primii ani de viață ai copilului, când el descoperă, înțelege și asimilează, mai ales prin intermediul familiei, principiile și regulile lumii în care trăiește sunt extrem de importanți și de aceea este necesar ca părinții să utilizeze metode pozitive de creștere a copiilor. Evoluția viitorului adult depinde în mare măsură de educația din primii ani de viață, de care cei mici au parte în familie. În această perioadă se conturează caracterul copilului și se pun bazele educației emoționale. Cei șapte ani de acasă sunt ca o temelie la o casă, cu cât e mai solidă, cu atât e mai rezistentă.

Mediul familial este cel în care se învață principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitație decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Cu alte cuvinte, temelia bunei creșteri se pune în familie. Cei șapte ani de acasă se referă în primul rând la comportamentul unui copil. Având cei șapte ani de acasă, probabil știe să se comporte și cu un om mai în vârstă, și în societate, și în viață.

Ce învață copiii în primii 7 ani de viață? - deprinderi de autoservire; - ordine; - igienă; - curățenie și exprimarea propriilor nevoi; - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative; - bune maniere și comportament; - limbaj; - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător; - consecvență în realizarea unei sarcini; - concentrare a atenției; - perseverență în realizarea unei sarcini; - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

Din păcate, în prezent, părinții sunt prinși în vârtoarea solicitărilor zilnice și petrec din ce în ce mai puțin timp de calitate cu copiii și recurg din ce în ce mai des la mijloacele moderne (televizor, telefon, internet, etc) pentru a le umple timpul copiilor, iar efectele acestora se văd în agresivitatea pe care o manifestă copiii. "Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață." ("Părinți străluciți, profesori fascinanți" Dr. Augusto Cury).

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Expresia „Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp considerată culmea achizițiilor, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Copilul este pregătit să primească informații. El este acum asemenea unui burete, absorbind tot. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN VIAȚA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR: BEDE IMOLA
LICEUL „KÖRÖSI CSOMA SÁNDOR” - COVASNA

Familia reprezintă pentru copil structura socio-afectivă securizantă, principala structură protectoare, oricând și întotdeauna primitoare absolut necesară existenței lui.

Este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Transformarea individului în persoană, adică în „individ cu status social” este întâi de toate opera familiei.

Privită ca nucleu social, familia este prima care influențează dezvoltarea copilului deoarece își pune amprenta pe întreaga sa personalitate iar trăinicia edificiului depinde de calitatea temeliei. În altă ordine de idei, rolul familiei este acela de a pregăti copilul pentru viață oferindu-i cel mai potrivit cadru în care să își formeze principalele deprinderi, pentru transmiterea principalelor cunoștințe asupra realității și pentru formarea primelor principii de viață.

În urma carierei mele de învățător, am avut ocazia să observ ce greșeli pot face părinții:

Părinții iubitori în educarea copiilor, încât dorindu-le binele, fac rău. Sunt prea grijulii, căutând să-i protejeze și să-i răsfețe mereu. Trăind într-o astfel de atmosferă copiii devin fricoși, lipsiți de inițiativă, sunt tot timpul „agățați de fusta mamei”; în același timp însă, devin mici tirani, devin pretențioși, neascultători, greu adaptabili la regulile vieții sociale, în afara casei, între colegi.

Alți părinți sunt foarte severi, cu o atitudine permanentă de duritate. Copiii suferă, sunt continuu lipsiți de duioșie, de afecțiune, trăiesc permanent cu teamă în suflet, stare care duce la apariția unor tulburări de dizarmonii ale dezvoltării sale psihice, ale personalității. Ei vor deveni la rândul lor plini de asprime față de cei din jur, iar relațiile lor sociale vor fi întotdeauna lipsite de afecțiune.

Mulți părinți greșesc în educarea copiilor prin schimbarea frecventă a atitudinii: când sunt prea severi, când prea îngăduitori. Sunt mai rare familiile în care ambii părinți sunt în același timp fie prea aspri, fie prea blânzi. Adesea, tatăl și mama pot avea atitudini diferite față de copil: unul prea sever, altul protector, gata de a-l răsfața și apăra față de excesele impuse de celălalt părinte.

Foarte frecvent, o astfel de situație este creată prin diferența de atitudine între părinți și bunici, aceștia din urmă protejând copilul față de cerințele disciplinare ale părinților. În aceste cazuri copiii sunt nelămurii, nehotărâți cu privire la ce este bine și ce este rău, având o comportare neechilibrată și oscilantă, neputând înțelege ce atitudine să ia în diferite ocazii, în familie sau în relațiile cu străinii.

Se mai întâmplă și lipsa de supraveghere, dezinteresul, indiferența față de ceea ce gândește copilul. Toate acestea duc adesea la pierderea lui de sub control, acesta devenind un copil-problemă din punct de vedere social.

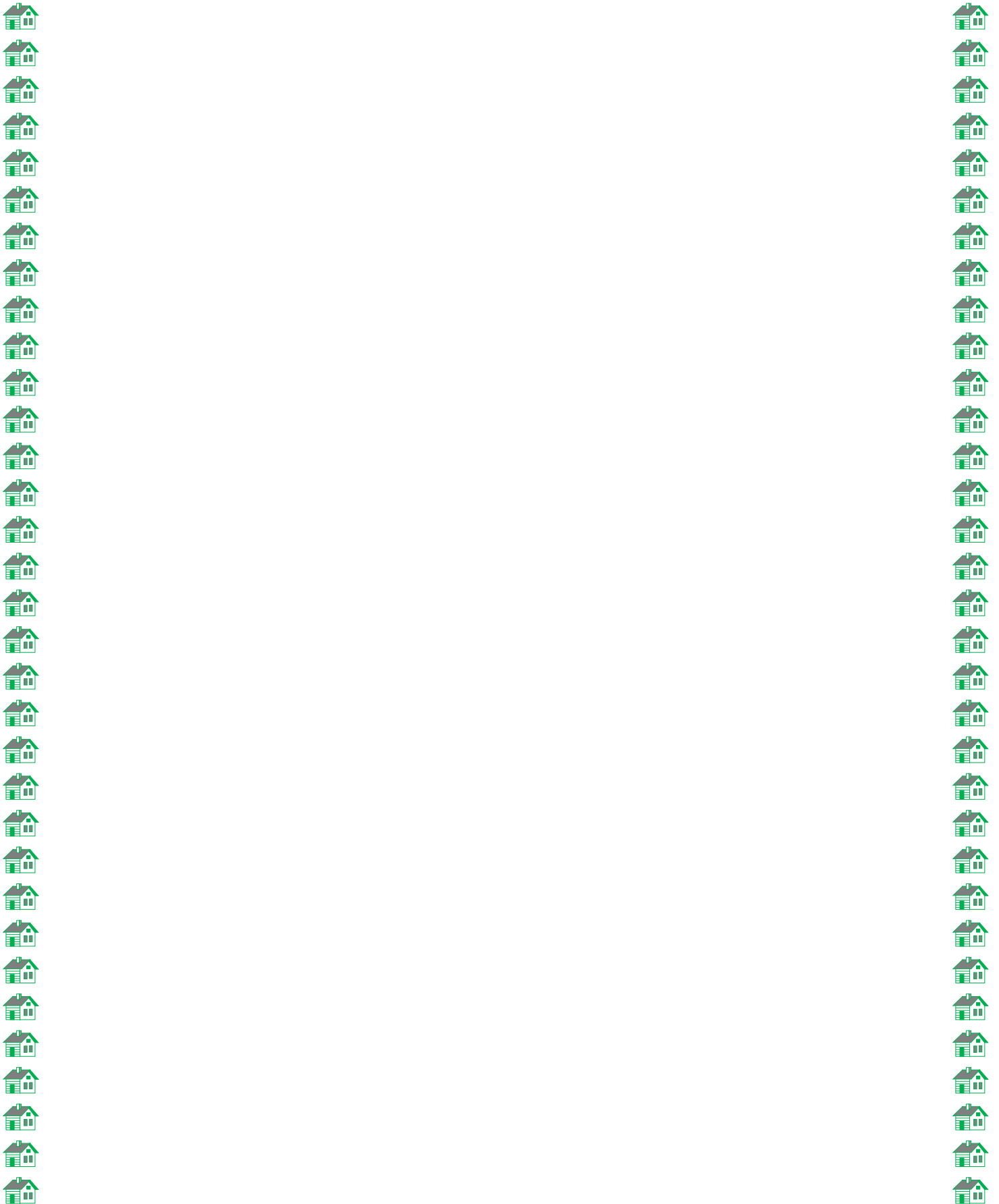
Cât mai des am ocazia să mă înfrunt cu familiile dezorganizate. Acești copii suferă și prezintă tulburări nervoase, de somn, de poftă de mâncare, sunt triști, neliniștiți. Astfel de reacții au și copiii în cazul când părinții se ceartă frecvent, nu se înțeleg, dar mai ales în cazul familiilor incomplete (prin deces, divorț, lipsa îndelungată a unuia dintre părinți).

Deosebite probleme se ridică și în familiile reconstituite printr-o nouă căsătorie, între copilul din prima căsătorie și tatăl sau mama vitregă, între copiii proveniți din căsătoria anterioară a celor doi parteneri. Dacă nu dau dovadă de înțelegere, de afecțiune, dacă nu încearcă să și-i apropie, să-i privească apropiat, aceștia devin dezadaptați, triști, retrași sau încăpățânați, neascultători, ambele forme de reacție determinând scăderea randamentului școlar, obținerea de note slabe la învățătură.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să-i „pedepsim cu vorba”, să le explicăm calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor „prieteni” care ne înțeleg și pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greșit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va obișnui cu bătaia, se va îndepărta sufletește de noi..

Știu, că “Meseria” de părinte este grea. De aceea trebuie să fie buni părinți, plini de afecțiune, pentru ca grija și eforturile să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic și afectiv. Adevărata căldură familială se întâlnește în familiile în care părinții sunt în bune relații, se preocupă suficient, cu dragoste, dar și cu autoritate părintească de copiii lor, pentru care sunt și trebuie să rămână modele vii, exemple demne de urmat.

COPILUL ȘI FAMILIA

DOUĂSPREZECE PORUNCI PENTRU PĂRINȚI

PROF.ÎNV.PREȘC. BEDE LAURA
G.P.P. NR.1 MARGHITA

Viața copilului în familie este alcătuită dintr-o mulțime de întâmplări mărunte, pe care de obicei părintele le uită imediat sau sacă l-au amuza, le povestește râzând multă vreme oricui îl ascultă. Aceste întâmplări mărunte pentru adult, constituie întreaga viață a copilului, întreg zbulciumul lui de a reuși să supraviețuiască fizic, dar mai ales psihic. Atitudinea părintelui este oglinda copilului. În ea, cel mic se vede și se consideră a fi așa cum părintele îl arată că este. În această oglindă, fidelă sau nu, copilul își construiește imaginea de sine, respectul de sine, își atribuie o valoare. Perioada preșcolară este influențată decisiv de ambianța în care copilul crește și se dezvoltă. Iată cele douăsprezece porunci adresate părinților de către F. Dodson, unul dintre autorii renumiți în domeniul educației parentale:

1. Nu îți deprecia copilul

Părintele spune de multe ori: Vezi ce ai făcut? Cum ai putut să faci o asemenea prostie?

De fiecare dată când rostește asemenea cuvinte, părintele știrbește câte un pic din respectul de sine și încrederea copilului în el însuși.

2. Nu folosi amenințări

Ori de câte ori părintele își amenință copilul, îl învață să aibă sentimente de neliniște, de tulburare în raport cu sine însuși. Dar ceea ce nu înseamnă că un copil își poate permite orice și nu trebuie să i se spună nu. Interdicțiile și pedepsele sunt utile: copilului trebuie să i se reamintească limitele, iar dacă le-a încălcat, există sancțiuni.

3. Nu îți mitui copilul

Pentru a obține comportamentul bun de la copiii lor, părinții le promit adesea tot felul de lucruri. Acest mijloc de mituire, este adevărat, aduce de multe ori îmbunătățiri majore ale comportamentului extern, iar copilul are (pe o perioadă determinată, uneori foarte scurtă) conduita dorită. Dar mituirea aduce și altceva, la care părinții nu se gândesc: ea mută motivația interioară în afară.

4. Nu obliga un copil mic să promită

Copilul nu are reprezentarea viitorului, a comportamentului său în viitor, astfel că o promisiune nu are semnificație pentru el.

5. Nu fi excesiv în supravegherea copilului

O supraveghere excesivă, supraprotecția au ca efect direct subminarea concepției pozitive a copilului despre sine.

6. Nu face exces de cuvinte când îi vorbești copilului

Părinții au o adevărată pasiune pentru predici: folosesc cuvinte multe, fraze întortocheate, repetă de mai multe ori același lucru. Trebuie știut că preșcolarul, deși vorbește bine și înțelege o mulțime de lucruri, nu stăpânește toate semnificațiile limbajului și în nici un caz, nivelul abstract al acestuia.

7. Nu insista să obții o supunere imediată și oarbă din partea copilului

A cere pe nespuse masă copilului să lase ceea ce face pentru a asculta comanda mamei sau a tatălui determină reacții negative din partea lui. Atunci când părintele dorește ca preșcolarul să facă un anumit lucru, este bine să-i spună cu puțin timp înainte.

8. Nu răsfăța excesiv copilul

A face pe plac copilului în mod excesiv este extrema opusă a comportamentului hiperautoritar.

9. Nu abdica de la cerințele constante privind regulile

Pentru o dezvoltare normală, copilul are nevoie să știe că există niște reguli constante la care se poate raporta oricând, are nevoie să știe ce se așteaptă de la el, pentru a-și conforma comportamentul acestor cerințelor.

10. Nu cere respectarea unor reguli inadecvate vârstei copilului

Ori de câte ori copilul nu respectă o normă, o regulă, vina nu este a copilului, ci a adultului. Acesta trebuie să-și clarifice atitudinea și să se adapteze nevoilor copilului.

11. Nu utiliza metode moralizatoare care induc vinovăția

Un alt tip de predică este cea care implică o maralizare excesivă (pe care un copil nu are gradul de maturitate psiho-intelectuală necesar pentru a o înțelege) și cea care îl învinovățește în mod explicit pe copil. Sentimentul vinovăției continuă să roadă individul pe tot parcursul vieții: îi va submina respectul de sine și încrederea în propria lui capacitate de a face un lucru bun.

12. Nu da copilului ordine pe care nu le iei în serios
Este bine ca părintele să se limiteze la observații sau comenzi care sunt cu adevărat importante.

Bibliografie:

Magdalena Dumitrana- *Copilul, familia și grădinița*- Editura Campania, 2000

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI 7 ANI DE ACASĂ!

**PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR:
BELDIMAN CRISTINA MIHAELA
G.P.P. ALEXANDRINA SIMIONESCU GHICA TÂRGOVIȘTE**

"Niciodată nu vom putea ști totul despre copil, dar cu cât ne vom apropia mai mult de el și îl vom înțelege mai bine, cu atât vom învăța mai multe despre ceea ce ar trebui să facem pentru a-l ajuta să crească și să se dezvolte la nivelul întregului potențial de care dispune." (UNICEF, 2001)

Înainte de a decide în ce fel vrem să educăm copiii, să-i ajutăm să crească și să se dezvolte, trebuie să fim siguri că prin intervențiile noastre nu distrugem ce au copiii mai de valoare: dorința și nevoia de cunoaștere, nevoia de mișcare, de explorare, de comunicare, dar cel mai important, dorința și nevoia copilului de a se juca.

Noi, adulții: părinți, educatori, profesori suntem mențiți să le oferim oportunitatea copiilor de a învăța, dar nu înainte de a le asigura siguranța, protecția și sănătatea, oferindu-le totodată toată iubirea noastră.

Prin explorarea ființei umane descoperim un univers plin de diversitate. Copiii care trec pragul grădiniței pun educatoarele în situația de a căuta noi soluții și noi strategii de abordare a problemelor intervenite în colectivul de copii.

Dezvoltarea este procesul prin care se produc modificări bio-psiho-sociale ale individului, pentru a se adapta la mediul înconjurător. Între învățare și dezvoltare există diferențe: învățarea presupune adaptarea de moment, pe termen scurt; iar dezvoltarea presupune adaptarea treptată, pe o perioadă îndelungată. (Vlaicu, 2011)

Dezvoltarea psihică a individului este un proces dinamic de formare continuă, prin învățare și interacțiunea cu mediul înconjurător. Dezvoltarea psihoindividuală este un proces care evoluează odată cu vârsta în scopul adaptării la condițiile de mediu.

Principiile generale ale dezvoltării urmăresc evoluția ființei umane de la stadiul de zigot, până la stadiul de individ matur, capabil de a trăi independent în societate.

Clasificarea etapelor de dezvoltare (Vlaicu, 2011):

1. Perioada prenatală, care se întinde din momentul concepției până la naștere. În această perioadă se formează structura fundamentală a corpului, dar și organele interne. Ritmul de creștere în această perioadă este cel mai accelerat din toată perioada dezvoltării individului. De asemenea, vulnerabilitatea la mediul extern este foarte mare.

2. Perioada nou născut și sugar (0-1 an). În această perioadă a dezvoltării, copilul este dependent de adult, toate simțurile sunt funcționale, ritmul de creștere este rapid, se observă o dezvoltare accelerată a abilităților motorii. Capacitatea de memorare este funcțională din primele săptămâni. La sfârșitul acestei perioade se dezvoltă atașamentul față de părinți, dar și de cei din jur.

3. Copilăria timpurie (1-3 ani). În această perioadă prinde contur conștiința propriei persoane, limbajul devine comprehensiv și expresiv. Tot în această perioadă sporește interesul față de ceilalți copii.

4. Vârsta preșcolară (3-6 ani). În această perioadă de dezvoltare familia este *Centrul Universului*. Se leagă prietenii între copii, de asemenea copiii dobândesc independența și autocontrolul. Se îmbunătățesc abilitățile motorii, se îmbogățesc: imaginația, creativitatea, dar și jocul.

5. Vârsta școlară mică (6/7-10/11 ani). Aceasta este perioada în care prietenii devin cei mai importanți. Este perioada de dezvoltare în care gândirea devine logică, limbajul se perfecționează. Dar creșterea fizică se diminuează.

Putem spijini copiii în dezvoltarea lor, oferindu-le atenție, grijă față de emoțiile lui, învățându-l autonomia, amânarea recompenselor și controlul asupra propriului comportament. Prin rutine, prin aplicarea limitelor, prin structurarea activităților, copilul învață controlul asupra propriului comportament. De câte ori reacționăm blând și ferm, în loc de critici și pedepse, copilul învață regulile sănătoase de comportament, învață ce este empatia și cum putem acorda atenție și ajutor altor copii aflați în dificultate.

Oferiți copiilor mesaje de încredere, siguranță și protecție și nu mesaje de teamă, frică sau de lașitate!

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

**PROF. ÎNV. PRIMAR BELEA FLORICA ILEANA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DENTA , TIMIȘ**

„Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor de părinți.

În zilele secolului XXI, părinții sunt foarte ocupați, de aceea sunt constrânși să-și lase copilul la program prelungit în grădiniță sau la after-school. Pe de o parte este un lucru bun, deoarece copilul are un program bine stabilit, organizat pentru a-i satisface toate nevoile vârstei, pe de altă parte acesta va petrece foarte puțin timp cu părinții. Ar fi bine dacă măcar acasă părinții își fac timp pentru a le acorda atenția cuvenită, pentru că sunt unii care își pun cariera mai presus de orice, lucrând chiar și acasă. Alții sunt doar indiferenți, preocupați de nevoile personale.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață în familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate comportamentele unei bune creșteri. Iar această expresie „bună creștere”- nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții i-o dau. A fi bine crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural- istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „7 ani de acasă”.

Implicarea părinților în dezvoltarea copiilor pe termen lung trebuie făcută cu multă responsabilitate și în deplină cunoștință de cauza a situației.

Modul în care se realizează această relație poate fi un test atât pentru părinte cât și pe pentru copil. Este nevoie permanent de acțiune, de interacțiune, de adaptare, de schimbare și de disponibilitate către dialog între cele două părți.

Succesul relației presupune un parteneriat real, o comunicare eficientă, și un mod adecvat de lucru în echipă. Efortul pe care îl depun părinții în acest sens este mai important decât prezența altor factori cum ar fi cei de material.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi ei și se vor manifesta pe viitor, ei cresc și se formează în viață într-un univers pe care părinții îl „făuresc”. Să-i învățăm pe cei mici ce înseamnă să fii om de omenie, să fii punctual, să fii recunoscător, să știi să îți păstrezi pe cei care îi consideri prieteni, să spui adevărul, să știi să zâmbești –astfel copiii se vor cunoaște mai bine și vor reflecta asupra fondului moral al relațiilor morale. Importanța celor șapte ani de acasă se reflectă în tot bagajul de cunoștințe, deprinderi comportamentale, atitudini acumulate în primii ani de viață. Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie, părinții având o mare influență, când le transmit propriile valori, care vor fi respectate și de ce nu, predate, generațiilor ce vor urma.

Cum se vede însă educația din familie în cadrul activității de la clasă? În primul rând prin modalitatea de a răspunde la cerințele lecției la care asistă. Mulți elevi din clasele primare, de la gimnaziu, dar și de la liceu dau răspunsuri la întrebările adresate fără a aștepta să fie numiți, chiar dacă sunt mai multe mâini

ridicate. Pare a fi un comportament obișnuit, dar de fapt el ne arată că acești copii nu au fost învățați să aibă răbdare, să-și aștepte rândul, să asculte înainte să-și expună ideile. Același lucru se întâmplă atunci când poartă un dialog și nu acordă celuiilalt răgazul de a formula un răspuns grăbindu-se să ofere propria lor variantă. Repetarea acestui tip de comportament pare să reflecte o obișnuință din familie, dar nu numai. Influența exterioară joacă și ea un rol important, poate de aceea unele comportamente necesită mai mult timp pentru a fi îndreptate.

În acest caz, ceea ce știu copiii de acasă sau din mediul exterior este contrazis de cadrul școlar și atunci elevul pendulează între a se conforma normelor școlare și a reacționa conform obișnuințelor familiare. Nu este o alegere facilă pentru elev deoarece la această vârstă tinde să considere valide ambele poziții din motive lesne de înțeles. Totuși, școala trebuie să modeleze caracterul elevului ajutându-l să facă diferența între comportamente acceptate în societate și cele care îl pot așeza în categoria celor lipsiți de educație, fapt care atrage după sine o succesiune de situații mai puțin plăcute și/sau benefice.

Bibliografie:

1. Educatie timpurie in România, Step by step – IOMC – UNICEF, Varemmode, 2004.
2. Consilierea și educatia părinților, Editura Aramis, București 2002 , Vrășmaș Ecaterina Adina.

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR BÂRJOVEANU ALINA-LOREDANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 10 BACĂU

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă” - un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

În calitate de învățătoare, observ cum primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial”, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie, se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

CEI 7 ANI DE ACASA

PROF.INV. PRIMAR BACISOR DIANA EMILIA
SCOALA GIMNAZIALA "RADU POPA"
SIGHISOARA, JUD. MURES

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim: salutul, comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, manierele la masa,

Un aspect important este legat de o discrepanță foarte mare între idealul și așteptările părinților și realitatea copilului. Această discrepanță provine dintr-un ideal inaccesibil părinților care au trăit de multe ori într-o realitate prea dură, ceea ce nu le-a permis să viseze. Unul dintre beneficiile terapiei de familie este capacitatea spațiului terapeutic de a permite reconstruirea unei istorii pline de goluri și regăsirea acestor idealuri pierdute spre a putea lăsa apoi loc și copiilor pentru propriile idealuri.

Copiii petrec astfel mult timp într-un spațiu golit de afecțiune și învață că, și dacă exprimă ceea ce simt, nu vor fi luați în seamă. Copiii sînt pregătiți pentru școală încă de la 5 ani, dacă măsurăm dezvoltarea lor intelectuală, dar mulți dintre ei nu sînt pregătiți nici la 7 ani, dacă măsurăm dezvoltarea lor emoțională. Și acest lucru se întîmplă și pentru că instituțiile educaționale se încapăținează să păstreze stereotipii și să nu țină cont de nevoile în continuă schimbare ale copiilor preșcolari.

Celebrul psihanalist francez Françoise Dolto care afirmă că educația nu are nimic în comun cu dresajul, cu comportamentul pe care încercăm să-l impunem copilului. De fapt, este vorba de respectul față de el însuși pe care încercăm să îl inoculăm copilului și care vine din respectul pe care adultul îl are pentru el. Această educație este un mod de a fi care inspiră copilului încredere în sine sau neîncredere, care îi dă siguranța că orice ar face, va fi întotdeauna iubit, chiar dacă uneori mai este și certat. "În fond, educația, în sensul ei fundamental...este o problemă de SIGURANȚĂ și NESIGURANȚĂ. Este ceea ce îi permite dinamismului interior al copilului să se exprime sau dimpotrivă, îl paralizează. În jurul acestui fapt se joacă totul și de aceea este prima educație de neșters."

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ- REZULTAT AL PARTERIIATULUI GRĂDINIȚĂ- FAMILIE

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR ATĂNĂSOAIE ANA-MARIA
G.P.N „CĂSUȚA POVEȘTILOR” VATRA DORNEI

„Eu sunt copilul. Tu ții în mână destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume. ” Child`s Appeal

Familia este mediul în care copilul se naște, trăiește, se dezvoltă și se formează pentru viață, este primul inițiator socio/cultural al copilului. De asemenea, în primii ani de viață, adică cei petrecuți în familie se formează imaginea de sine a copilului care este esențială pentru funcționarea sa socială. Fiecare părinte are modul de educație, convingerile și valorile proprii după care își ghidează existența.

Grădinița constituie o etapă fundamentală pentru dezvoltarea copilului, atât prin conținutul științific al procesului instructiv-educativ, cât și prin libertatea de acțiune oferită preșcolarului care îi stimulează interesele de cunoaștere și contribuie la lărgirea câmpului de relații sociale, este prima experiență de viață în societate a copilului.

Actul educațional desfășurat în grădiniță are o eficiență sporită dacă este implicată familia și ceilalți factori educaționali stabilindu-se un sistem unitar de cerințe. Părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, în viața socială. Implicarea părinților înseamnă atât sprijin material sau discuții despre problemele copilului fiecăruia precum și implicare în problemele întregii grupe de preșcolari. În acest scop, constituirea unor relații pozitive între familie și grădiniță conduce la unificarea sistemului de valori și cerințe în ceea ce privește copilul.

Parteneriatul dintre grădiniță și familiile copiilor, desfășurat în termeni amiabili și de respect reciproc, oferă un mediu propice influențării pozitive a educației copilului. Relația partenerială, capabilă să le ofere ambelor părți implicate posibilitatea de a acționa, va avea efecte benefice asupra dezvoltării copilului.

Pentru ca educația din grădiniță să aibă un randament sporit, este necesar ca programul educativ să fie cunoscut, înțeles și continuat de către familie. Trebuie să existe colaborare permanentă între instituția familială și cea preșcolară. Continuarea de către familie a activităților desfășurate în grădiniță, duce la o mai bună formare a copilului, la dezvoltarea omului modern de mai târziu.

Practica participării părinților la educația copilului preșcolar în mediul familial și în unitatea de învățământ, se dovedește a fi focalizată preponderant pe elemente de asigurare a securității personale, a stării de sănătate, pe satisfacerea trebuințelor primare, fiind mai puțin orientate spre implicarea în socializarea și educarea copilului preșcolar.

Dacă nu se intervine printr-un program de consiliere a părinților, de informare privind modalitățile concrete prin care pot participa la educația copilului preșcolar, sarcina formării și educării acestuia va fi numai responsabilitatea grădiniței, aceasta nu își va putea atinge scopurile educaționale, la standardele propuse, indiferent de calitatea serviciilor. Toate aceste motivații conduc către necesitatea unui parteneriat real, activ, cu implicarea susținută a familiei.

Acțiunile stabilite sunt prevăzute a se desfășura lunar, cuprinzând modalități de informare și de minimă formare a competențelor necesare părinților pentru realizarea unei bune și corecte educații acasă. Totodată, sunt prilejul de a aduce în atenția părinților a evenimentelor marcante ori a unor trăiri emoționale ale copiilor lor.

O bună colaborare și comunicare între familie și grădiniță este necesară, dar nu este suficientă pentru buna dezvoltare a copilului. Aceasta trebuie să se poarte în jurul nevoii copilului de a fi în comunitate. Dacă percepem copiii ca fiind unici, demni de respect și înțelegere, vom putea crea pentru ei experiențe satisfăcătoare, vom realiza o educație care răspunde nevoilor copilului, o educație centrată pe proces, nu pe produs, vom asigura cele mai bune condiții pentru o dezvoltare sănătoasă și plenară.

Prin colaborarea părinților cu grădinița, aceștia pot completa și sprijini educația copilului. Bazele educației se pun în familie și se continuă în grădiniță și școală. Tot ce învață copilul în grădiniță pierde din eficiență dacă părinții nu valorifică programul educativ acasă.

Toate aceste motivații conduc la necesitatea realizării parteneriatelor reale dintre grădiniță, familie și comunitate. În urma colaborării grădiniței cu familia și comunitatea cu toții avem de câștigat. Primul beneficiar este copilul, dar câștigă deopotrivă educatoarele, părinții și toți cei implicați în educația acestuia. Relațiile de colaborare dintre părinți și unitatea de învățământ reprezintă primul pas către o educație deschisă, dinamică și flexibilă.

Măiestria pe care trebuie să o dovedească educatoarea constă în crearea unor situații și cerințe care prin importanța și necesitatea lor să declanșeze la copil un comportament adecvat situației date. Părinții și educatoarele trebuie să fie un exemplu de urmat pentru copii. Einstein spunea că ” Singurul mod de a educa este acela de a fi o pildă de urmat”.

Aș încheia cu un proverb chinezesc care spune că: „semeni fapte bune și culegi deprinderi, semeni deprinderi și culegi caracter, semeni caracter și culegi un destin.”

Bibliografie:

- Agabrian, M., Millea, V. (2005), *Parteneriate școală- familie- comunitate Studiu de caz*, Editura Institutul European, Iași.
- Boca, C coord., Nicolae, I., Secrieru, A., Ștefănescu, D., Ionescu, M., coord, MECT, PRET (2008), *Modul 2 Împreună pentru copii: grădinița și comunitatea*, Educația 2000, București.
- Vrășmaș, E. (2002), *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București.

DE CE TREBUIE SĂ MERG LA GRĂDINIȚA? -VREAU SĂ RĂMÂN ÎN LUMEA MEA MINUNATA DE ACASĂ

PROF.ÎNV .PREȘCOLAR BABESCU LĂCRĂMIOARA

O buna întrebare pe care am auzit-o de nenumarate ori, si pe care cu siguranta ne-am întrebat-o cu toti la un anumit moment dat.

Copiii trebuie să aibă ocazia să se joace cu alții copii de vârsta lor sau de vârste apropiate, să se simtă confortabil cu persoane care nu sunt părinții lor, să simtă dorința de a experimenta lucruri noi.

Grădinița poate fi considerată a doua casă, unde copilul dumneavoastră va învăța să comunice, să se joace frumos împreună cu alți copii, să aibă un program fix. Acestea sunt doar câteva din minunatele lucruri pe care le va învăța deoarece scopul grădiniței nu este numai acela de a îngriji copilul , ci și de a-i învăța să fie mai creativi, mai capabili și mai darnici.

Învățarea prin joacă îi ajută foarte mult pe copii să descopere lumea, să găsească răspunsuri la modul în care lumea „funcționează”: cum apar florile, de ce plouă, de ce este frig/cald, de unde vine apa, de ce este noapte etc. și tot aici copilul dumneavoastră va învăța să respecte multe reguli.

Jocul – este „tovarășul” nedespărțit al copilăriei și constituie una din formele cele mai importante de activitate a preșcolarului. Prin el, copilul învață să cunoască lumea reală. Esența jocului constă în reflectarea și transformarea pe plan imaginar a realității înconjurătoare, jucându-se, copilul cunoaște și descoperă lumea și viața.

Prin joc copilul se aventurează în necunoscut, experimentează, testează materialul de joc, dar și pe sine, apoi capătă mai multă încredere în forțele proprii și o dorință nestăvilită de autodepășire; își poate folosi imaginația și creativitatea pentru propria sa plăcere, dar și a altora.

Activității desfășurate la grupa mica (2,5-3ani)

Grădinița este un spațiu de joacă și experimentare socială,o a doua casă unde copilul se joacă,mănâncă,stabilește relații afective cu adulți și copii,învață să trăiască în comunitate și să respecte individualitatea altora,să fie tolerant cu diferențele.Copilul se va cunoaște pe sine prin relațiile stabilite,prin pretențiile sale,prin cuvintele auzite de la alții despre sine.

Grădinița nu trebuie privită ca pe o nouă provocare, ci ca pe o casă unde copiii noștri se vor simți confortabil și în siguranță, ajutându-l pe copil să se concentreze pe nevoile lui educaționale din prezent,nevoi care îi vor deschide drumul în viață.

FAMILIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR BĂCEANU CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „V. ALECSANDRI” - BRĂILA

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „Mulțumesc!”, „Te rog!”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

"Educația primită în cei șapte de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

În educația trebuie să avem modele, recompense dar și pedepse .

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus „Mulțumesc!” la magazine, dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSĂ ȘI PEDEAPSĂ. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

10 reguli esențiale pentru părinți în educația și creșterea copilului până la șapte ani

1. **Învăță-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!**

2. **Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!**

3. **Comunică cât mai mult cu el** - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează [timpul petrecut la televizor sau calculator](#) și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

4. **Învăță-l să iubească lectura și cărțile** - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când [învăță să citească](#) și să se bucure singur de ele!

5. **Lasă-l să se bucure de copilărie** - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

6. **Nu abuza în niciun fel de copil** - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe [disciplina pozitivă](#)!

7. **Învăță-l să își exprime emoții și sentimente;** numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

8. **Învăță-l să spună mereu adevărul!** Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! [Copilul imită](#) ceea ce vede și aude în jurul lui!

9. **Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

10. **Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor șapte ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

BAZA EDUCAȚIEI COPILULUI

BĂDEANU LAURA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4
MORENI, DÂMBOVIȚA

Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său. **Cei 7 ani de acasă** sunt anii de aur ai educației unui copil. Înconjurat de dragostea și protecția părinților, copilul învață bazele disciplinei, a încrederii în propriile sale forte, învață regulile de bază ale respectului și primele noțiuni de socializare. În cei 7 ani de acasă, copilul învață ceea ce este încrederea, ordinea, cinstea și buna purtare.

Perioada celor 7 ani - este considerată a fi perioada cu impact maxim asupra modului în care copilul percepe lumea și valorile umane ale societății din care face parte. Rolul părinților este esențial în acești ani - pentru că ei sunt cei care pun cărămizile sistemului de norme și valori pe care adultul de mâine își va clădi propria sa viață.

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul tău ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl înveți să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Nu uita că tu îi dai primul exemplu. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț îi se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știi și tu deja că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explici copilului tău de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

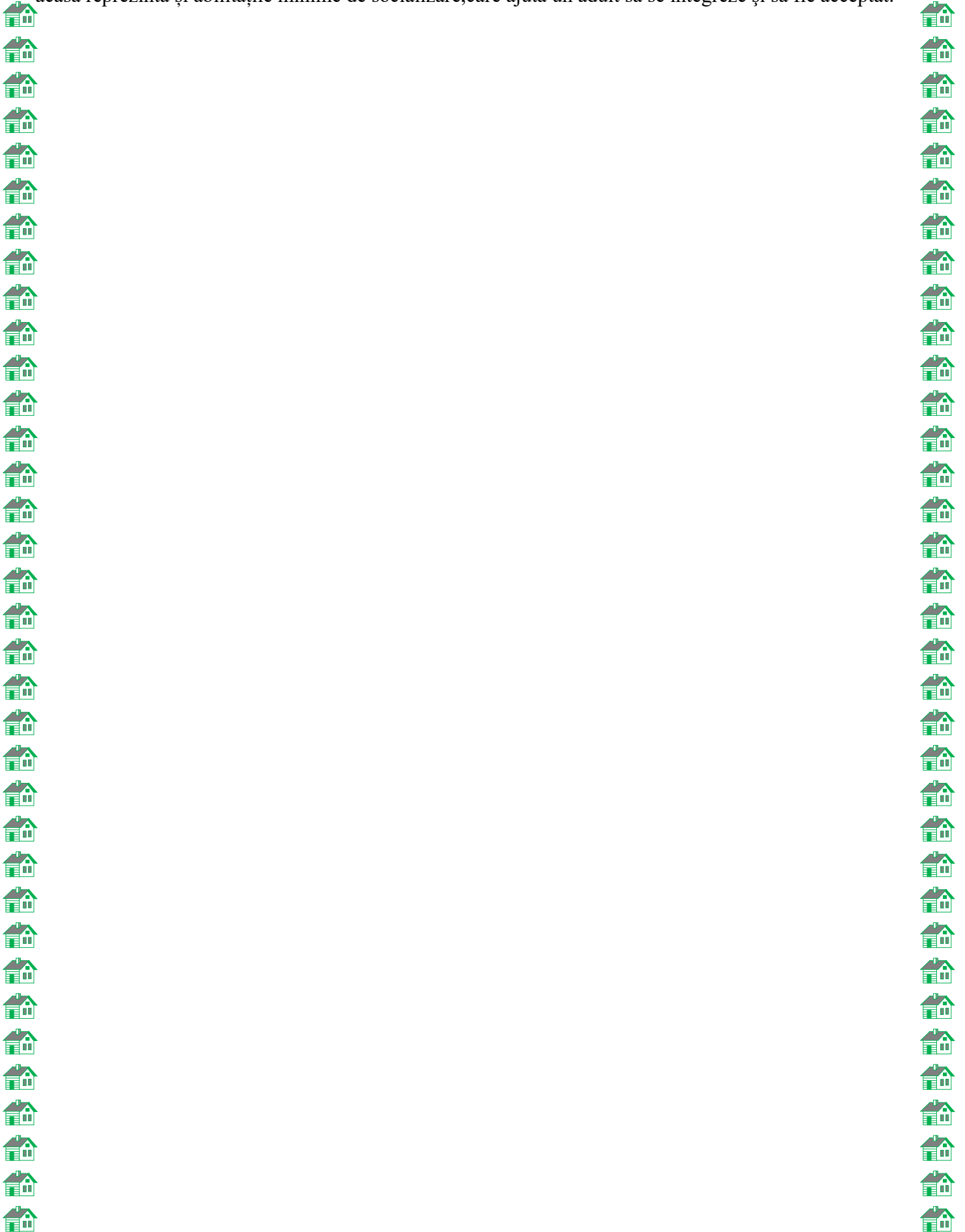
Tot în primii șapte ani de viață, îi poți oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc“ adresat bunicii sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Învăță-l să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față de persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, odorul tău își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te însoțește la un eveniment important. Spune-i că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Regulile de politețe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente, trebuie să îi explici că nu este frumos să stea cu coatele pe masă, pentru a nu-i deranja pe cei de lângă el, că nu este o priveliște prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă, că nu este politicos să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare, oricât de foame i-ar fi în acea clipă.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală,cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă,cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar,cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare,care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat.

**ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR
EMOȚIONALE ȘI SOCIALE LA COPII
(STUDIU DE SPECIALITATE)**

**PROFESOR BĂGHINĂ ROXANA NINA,
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 3
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI**

Cunoștințele precare ale părinților despre modul în care se dezvoltă copiii și convingerile acestora despre ce copiii lor ar trebui să știe până la o anumită vârstă s-au dovedit a fi un important factor de risc. Atitudinile părinților față de copiii lor variază de la toleranță excesivă până la atitudini extrem de dure față de comportamentele inadecvate ale copiilor. Sursa acestor atitudini este reprezentată de așteptările părinților care pot fi nepotrivite în raport cu vârsta, respectiv cu abilitățile copilului. Atitudinea părintelui față de cunoașterea insuficientă a reperelor în dezvoltarea copiilor pot fi surse de erori în educație. Așteptările realiste ale părinților și modul în care percep disciplina sunt extrem de importante pentru dezvoltarea competențelor social emoționale și comportamentale. Copiii învață prin respectarea regulilor și comportamente acceptate social însă acest lucru este numai dacă aplicarea regulii se efectuează cu consecvență. Copiii în cazul cărora părinții nu aplică consecvent regula și consecințele nerespectării acestora, riscă să dezvolte probleme de comportament, atitudini sfidătoare la adresa celorlalți, precum și manifestări emoționale inadecvate ca modalitate de răspuns la incapacitatea de a prezice reacțiile părinților la comportamentele lor. Un alt factor de risc este reprezentat de modul în care părinții se manifestă din punct de vedere emoțional și comportamental în situații conflictuale. Reacțiile comportamentale în situații critice sunt foarte ușor și repede preluate de copii prin învățare observațională, aceștia imitându-le în situații similare. Dacă conflictele sunt rezolvate constructiv de către aceștia prin negociere și compromis atunci modelul prezentat promovează reacții adecvate în situații conflictuale. Relația de atașament părinte-copil se stabilește din primele zile de viață ale copilului prin interacțiune cu părinții. Reacțiile părinților în interacțiunile emoționale ale copilului dezvoltă de timpuriu relația de atașament sau de interemoționalitate copil părinte.

Copiii cu atașament insecurizant tind să evite interpretarea situațiilor cu încărcătură negativă precum și a emoțiilor negative care pot genera din acestea, ceea ce duce la un număr limitat de confruntări cu astfel de situații reducând implicit și înțelegerea lor. Copiii care au o relație de atașament insecurizant sunt predispuși să dezvolte probleme de relaționare, au dificultăți în inițierea de interrelaționări și nu au încredere în propria capacitate de a face față la astfel de situații. Copiii cu atașament securizant nu percep evenimentele negative ca fiind amenințătoare datorită încrederii lor în faptul că părinții lor îi vor ajuta să facă față situațiilor. Astfel spus acești copii învață să fie încrezători în situațiile de explorare pe care le provoacă cu mare ușurință, prin preluarea de la părinți prin transfer a încrederii în sine și în ceilalți.

ATITUDINI FAMILIALE VIZAVI DE EMOȚII

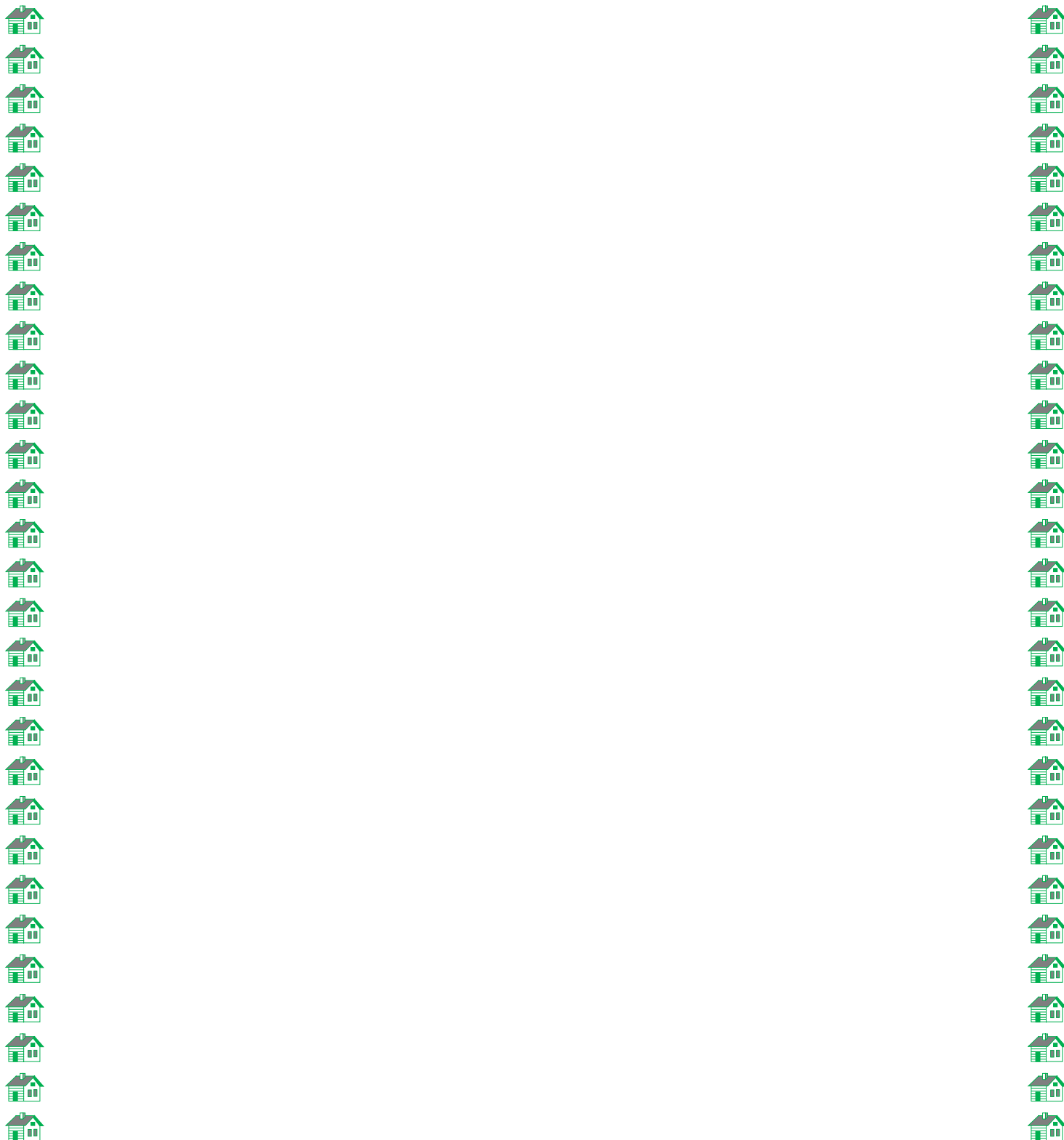
O altă categorie a factorilor de risc este modul în care părinții reacționează la manifestările emoționale ale copilului. Părinții care obișnuiesc să pedepsească exprimarea emoțiilor negative prin furie, sau reacții de nemulțumire, de minimalizare, sau de descurajare vor amplifica reacțiile negative ale copilului. În situațiile de conflict apărute copiii nu vor ști să reacționeze ca să facă față stresului datorită faptului că nu au beneficiat de contexte în care să exploreze sensul emoțiilor și să învețe să găsească soluții la conflict. Părinții joacă rolul de facilitatori ai contextelor emoționale și ale experiențelor sociale deoarece controlează mediul și pot oferi copilului situații relevante de învățare. De asemenea este necesar ca părinții să utilizeze situații de ghidaj și antrenament social legat de comportamente emoționale și sociale. Așa se dezvoltă abilitățile de cooperare de negociere și empatia la copii. Modul și stilul părinților de a-și exprima emoțiile este de asemenea important. Părinții reprezintă modele de comportament față de copii. Copiii preiau aceste modele și le aplică în situații similare. Factorul de risc apare în frecvența cu care părinții utilizează cuvinte care denumesc emoții. Atunci când părintele evită să discute despre emoții să minimalizeze sau să ridiculizeze copilul nu numai că nu-și va putea exprima emoțiile ci va avea probleme și cu identificarea lor atunci când le trăiește. Consecința este că acești copii vor întâmpina dificultăți în exprimarea empatiei și achiziționarea de comportamente prosociale. Pe de altă parte părinții care exprimă non-verbal cu frecvență

mai mare emoții negative influențează modul în care copiii lor își vor exprima emoțiile. Exprimarea emoțiilor pozitive este perceput ca un element esențial pentru inițierea interacțiunilor cu ceilalți pentru capacitatea de a rezolva în mod eficient conflictele și implicit pentru dobândirea strategiilor eficiente de reglare emoțională.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ștefan, C.; Kallai, E. *Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari, Ghid practic pentru educatori;*
2. Ștefan, C.; Kallay, E. *Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari, Ghid practic pentru părinți;*
3. Botiș Mătanie, A.; Axente, A. *Disciplinarea pozitivă, Cum să disciplinezi fără să rănești*

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, ANIȘOARA BAHNĂ ȘCOALA GIMNAZIALĂ NISTOREȘTI JUDETUL VRANCEA

Expresia ” Cei 7 ani de acasă ” reprezintă educația pe care un copil o primește de la părinți în vederea formării personalității și comportamentului înainte de a fi integrat în viața școlară. Cea mai frumoasă perioadă din viața unui om este copilăria, fiind și perioada în care copilul își formează caracterul psihosocial.

Un copil care are ” cei 7 ani de acasă” este un copil bine crescut, respectuos, care știe să salute, să se comporte în societate, civilizată și cu bune maniere. Bunele maniere ajută un copil să se descurce cât mai bine în societate față de un copil lipsit de maniere.

Urmele lăsate de educația din familie rămân adânc tipărite în viața și în formarea personalității unui copil. El poate distinge mai ușor binele de rău, caracterul frumos față de cel urât și faptul că se simte protejat îi dă încredere în el. Încrederea pe care o capătă un copil mic în el, datorită protecției părinților îi dă sentimentul de stabilitate fizică și emoțională . Echilibrul fizic și emoțional este foarte important în dezvoltarea armonioasă a copilului mic, va avea încredere în forțele proprii, iar teama de viitor și îndoielile de sine nu-și vor face apariția în viața lui.

Familia este cea care este datoare de a îndruma copilul spre lucruri frumoase, să-l învețe despre bune practici, despre credință și smerenie. Tot ea este cea care- i oferă copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, despre reguli ce trebuie respectate, despre drepturile și îndatoririle pe care le are la această vârstă. Familia oferă urmașilor de cele mai multe ori , modele de urmat. Mulți copii își doresc să semene cu tații ori cu mamele lor, iar uneori cu frații mai mari, împrumutând involuntar dorințele acestora.

Un copil care crește într-un climat prietenos, cu armonie și înțelegere între membrii familiei, va deveni el însuși la rândul lui un om prietenos, cu principii stabile , cu o personalitate puternică și echilibrată. Armonia din familie îl va face să-și dorească și el același lucru de la viață: să respecte pentru a fi respectat, să iubească spre a fi iubit, să fie milos când trebuie și înțelept întotdeauna.

Educația din familie trebuie condusă cu mare grijă și continuată și ” după cei 7 ani”. Încrederea pe care o capătă copilul în el îl va ajuta tot restul vieții, chiar și atunci când viața îi poate scoate în cale oameni cu un caracter mai puțin frumos, el va ști cum să gestioneze situația și cum se poate îndepărta fără a-i fi lezată personalitatea sau fără a jigni.

Copilului trebuie să- i spuie atât cât poate înțelege, nimic peste puterile lui de înțelegere, treptat în funcție de vârstă revenind cu informații în completare.

Primele deprinderi de viață sănătoasă, de igienă personală, de altruism, principalele activități care se desfășoară în viața lui, apar tot în familie. Dacă copilul vede părinții cu o carte în mână, cu siguranță nu va rezita ispitei și pe viitor va fi pasionat de lectură, dacă vede la părinți dorința de a ajuta pe cineva la nevoie și el va sări în ajutor, întâi prietenilor din copilărie, apoi apropiaților și chiar necunoscuților.

În toate activitățile pe care le desfășoară copilul acasă alături de părinții lui duc la formarea unor deprinderi și abilități, începe să se cunoască pe sine, iar în jocurile pe care le joacă imită personaje pe care le are ca modele de viață.

Pe lângă educația primită în familie apare și cea din perioada preșcolară, când copilul merge la grădiniță, intră în colectivitate, unde are nevoie de adaptare și înțelegere, acum de la persoane total necunoscute, care vor șlefui educația primită de acesta și vor completa lipsurile acolo unde există.

”Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu- OM. Aceasta este perioada cea mai importantă , fiind temelie pe care se construiește o ființă cu aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviat. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-o lume creată de părinți.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

« IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ »

**PROF. ÎNV. PRIMAR BĂLAN ADELA LOREDANA
ȘCOALA PRIMARĂ URSENI, JUD. TIMIȘ**

Educația începe încă din fragedă pruncie, din sânul familiei, și trebuie să fie axată pe copil și pe ceea ce îi va aduce beneficii odată cu trecerea anilor și integrarea lui în societate. În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial”, în care dragostea, educația oferită prin dragoste, ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

În general, în vremurile actuale, părinții au tendința de a da copiilor tot ce-și doresc mergând pe principiul că el, copilul, trebuie să aibă tot ceea ce ei nu au avut. Total eronat, din punctul meu de vedere, copiii au nevoie de limite, de reguli, de un adult care să le arate calea cea mai bună către viitor. Noi, părinții, suntem responsabili cu modelarea lor, aducerea lor la stadiul de adult productiv, benefic societății, viitor stâlp al acesteia.

În primii 6 ani de viață, este demonstrat științific, creierul copilului funcționează ca un burete, absoarbe toate informațiile pe care le primește, depinde de familie, de climatul creat de aceasta, dacă pruncul primește informații, deprinderi, automatisme benefice acestuia și societății sau dimpotriva. Tocmai din aceste motive, este foarte important ca viitorul adult să beneficieze de toată iubirea, răbdarea și dedicarea părinților întru creșterea și educarea lor.

Tot mai multe studii demonstrează mai ales rolul determinant care îi revine mamei în educarea unor copii toleranți și non-violenți.

În cadrul unui experiment făcut în Jamaica, s-a constatat că acei copii care au beneficiat din fragedă copilărie de educație, tandrețe și o atenție sporită din partea mamei lor, au manifestat peste ani un grad mai înalt de aptitudini intelectuale și un comportament non-violent, comparativ cu copiii din aceeași generație, dar cărora le-a lipsit o atenție similară din partea mamelor. Autorii cercetării susțin că nu există niciun dubiu în privința efectelor benefice pe care le au asupra individului uman relațiile emoționale împlinite cu mama, dacă aceasta cunoaște cum să se comporte corect și cum să comunice cu copilul său.

Un alt studiu, cu o durată de 32 de ani, a demonstrat că adulții care la vârste fragede au beneficiat de iubire, atenție și educație, au competențe sociale mai bune și aptitudini academice mai înalte.

În consecință, în vederea creării unor viitori oameni de bază ai societății, e nevoie de mai mulți factori, dar, primordialii sunt cei 7 ani de acasă care-și pun amprenta cel mai bine asupra copilului.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat.

ȘAPTE ANI DE ACASĂ – MIT SAU REALITATE? STUDIU DE SPECIALITATE

PROF. ÎNV. PRIMAR, BĂLANA DORINA
LICEUL "PREDA BUZESCU" BERBEȘTI, VÂLCEA

Treaptă de marmură a vieții, cireș înflorit ieșit în întâmpinarea vicisitudinilor, copilăria este re trăită, uneori cu bucurie, alteori cu nostalgie. În primii ani ai copilăriei se conturează caracterul și conduita generală a copilului.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Rolul părinților în educația copiilor este esențial, copiii fiind modelați de părinți încă de la vârste fragede. Nu degeaba se vorbește de cei ”șapte ani de acasă”, aceștia fiind cei mai importanți ani în care copiii învață principiile după care se vor ghida în viață. Părinții trebuie să se implice în educația copiilor, în primul rând pentru că este obligația lor morală. În momentul în care se concepe un copil, părinții își iau responsabilitatea că îl vor crește așa cum trebuie și că îi vor oferi educația necesară. Rolul părinților în formarea copiilor, dezvoltarea lor ca personalități și pregătirea lor pentru viață este unul decisiv de cele mai multe ori. În funcție de educația pe care o primește în familie, un copil va ști să se descurce de unul singur în viață sau nu.

Rolul de părinte nu este deloc ușor pentru că trebuie să aleagă ce este mai bun pentru copilul lui și să se asigure că el se va dezvolta sănătos, într-un mediu plăcut. Mai mult decât atât, părinții trebuie să fie prezenți oriunde, la orice oră pentru copiii lor și să vegheze asupra lor chiar dacă acest lucru pare uneori imposibil din cauza treburilor casnice sau a stresului de la locul de muncă. Familia este privită de multe ori ca o instituție socială, este prima școală prin care trece copilul și în care învață regulile de bun simț și ce înseamnă responsabilitatea și respectul.

În acest sens, rolul părinților în educația copilului este acela de a-i îndruma, de a-i ocroti și de a le oferi mediul propice învățării. Din experiența la catedră, aș putea creiona câteva reguli general valabile pe care părinții să le aibă în vedere în educarea copiilor în primii ani de viață.

1. Părintele nu trebuie să uite că este un model pentru copilul său pentru că, de cele mai multe ori copiii învață prin ” **puterea exemplului**”. De multe ori, părinții uită că un copil este foarte atent la detalii și are tendința de a imita orice vede. Prin urmare, de multe ori, rolul părinților în educația copilului este acela de a fi un model pentru acesta și de a-i insufla anumite principii prin puterea exemplului.

2. Un copil **nu trebuie educat în teroare**, cu țipete și urlete. Rolul părintelui în educație nu este acela de a crește un copil în teroare, închis într-o colivie de unde nu se poate exprima liber și nu poate lua propriile decizii.

3. Educarea unui copil trebuie să fie privită ca un **dialog deschis și continuu**.

4. **Recompensele** trebuie folosite cu moderație. Copilul nu trebuie învățat să facă anumite lucruri doar pentru că primește la sfârșit o recompensă, ci totul ar trebui să pornească din inițiativa sa. Același lucru se întâmplă și în cazul **pedepselor**. Nu trebuie pedepsit copilul pentru orice. Până la urmă, e copil și asta înseamnă copilărie. Important e ca după orice năzbâtaie să I se explice ce a greșit și de ce nu trebuie să o repete. E mult mai eficient și mai puțin stresant atât pentru părinți, cât și pentru copii.

5. **Un părinte autoritar** trebuie să se asigure că regulile sale sunt clare și ușor de înțeles pentru cel mic. Însă, rolul părinților în educația copiilor nu este acela de a da reguli peste reguli, ci de a oferi un exemplu de urmat copiilor.

6. **Nu** trebuie să i se spună că este un ”**copil rău**” pentru că își va forma o imagine proastă despre el, iar stima de sine va scădea considerabil. Prin urmare, este de preferat să se evite astfel de expresii.

7. Este bine să fie **lăudat** atunci când face un lucru bun. Desigur, lauda prea multă strică, așa că nu trebuie exagerat.

8. **Șantajul emoțional** trebuie ignorat. Se pot ignora pe moment acele crize de plâns ale copilului, iar când se potolește, i se poate explica de ce nu au fost luate în seamă.

9. Copiii trebuie să cunoască **adevărul familiei, realitatea concretă**, de ce sunt duși atât de devreme la grădiniță, de ce stau acolo atât de mult timp, de ce stau mult la bunica sau cu buna, de ce părinții lucrează atât de mult și mai ales le putem spune ce simțim cu privire la asta și le oferim astfel și lor ocazia să exprime ceea ce simt.

10. Nu există un ghid al educației pe care părinții să îl poată aplica asupra copiilor lor pentru că **fiecare copil este diferit** și învață în felul lui. Așa că, trebuie evitată compararea copilul cu copiii prietenilor, cu colegii lui de

grădiniță sau școală pentru că nu este cazul. Fiecare copil este unic în felul lui, iar comportamentul lui diferă în funcție de etapa de dezvoltare în care se află, dar și de evenimentele din viața sa.

În primii ani din viață, copiii ar trebui să cunoască:

- **Răbdarea;**
- **Bunătatea;**
- **Buna cuviință;**
- **Autocontrolul;**
- **Gândirea optimistă.**

În egală măsură, copiii:

- **Să nu invidieze;**
- **Să nu își urmărească doar propriul interes.**

„Cei șapte ani de acasă“ se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească.

A avea cei șapte ani de acasă era apanajul unei educații ce provenea din familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață.

În opinia mea, părinții sunt obligați (cel puțin moral) să îi ofere copilului o educație, cei ”șapte ani de acasă”, să îl pregătească pentru viață, să îi contureze comportamentul și să îi dezvolte personalitatea. Rolul părinților în educarea copiilor este unul deosebit de important, hotărâtor pentru viitorul celui mic.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ, COMPORTAMENTUL COPILULUI (STUDIU DE SPECIALITATE)

PROF. BĂLĂNESCU CLAUDIA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 14
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

În primii șase-șapte ani de viață, copilul dovedește mare sensibilitate, receptivitate și mobilitate. Potențialul afectiv-volițional este în creștere, înclinațiile și aptitudinile se conturează în această etapă.

Copilul dovedește și o mare putere de acumulare și asimilare de cunoștințe. Pornind de la particularitățile ontogenetice ale copilului, familia și grădinița trebuie să-i asigure condiții favorabile de creștere și dezvoltare, în funcție de disponibilitățile individuale. Cei care nu beneficiază în familie de condiții favorabile dezvoltării lor, au șanse de recuperare, dacă frecventează grădinița. Aici procesul instructiv-educativ se desfășoară în funcție de particularitățile de vârstă și se urmărește dezvoltarea armonioasă psihofizică, se stimulează gândirea și inteligența, se formează deprinderile de bază. Mai importante în această etapă sunt: deprinderile igienico-sanitare (de autoservire), de comportare civilizată și politete, deprinderile de ordine și curățenie.

Copiii sunt antrenați în jocuri și activități care se desfășoară cu toată grupa și individual, folosindu-se metode și procedee specifice fiecărei etape de vârstă.

Deprinderile, odată formate, îl scutesc pe copil de alte solicitări, care mai târziu, ar necesita un consum mai mare de energie și timp. Deprinderile care se pot forma la vârsta antepreșcolară și preșcolară (în familie și grădiniță), deprinderi care, uneori poartă denumirea de „bune deprinderi” sau „cei șapte ani de-acasă”. Ele reprezintă forma cea mai simplă a învățării de către copii a unor mișcări complexe și atitudini care vor influența comportamentul lor viitor.

Lipsa bunelor deprinderi face posibilă instalarea unor rele. Bunăoară, copilului căruia nu i s-au format deprinderile de autoservire la timpul potrivit, așteaptă totul de la familie, de la părinți. De aici și necesitatea ca în familie, ca și în grădiniță, să se insiste pentru formarea deprinderilor de bază, până ce acestea se transformă în obișnuințe.

„Cei șapte ani de acasă” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog” sau „mulțumesc”, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, copilul își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te va însoți la un eveniment important.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. „Cei șapte ani de acasă” sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sârguința, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiative creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egală respectare atât de copil cât și de părinți.

Greșesc acei părinți, care le interzic copiilor de a apuca, de a desface jucăriile, de a le pipăi, a le privi și chiar de a le izbi. Activismul precum și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulate, încurajate, înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă.

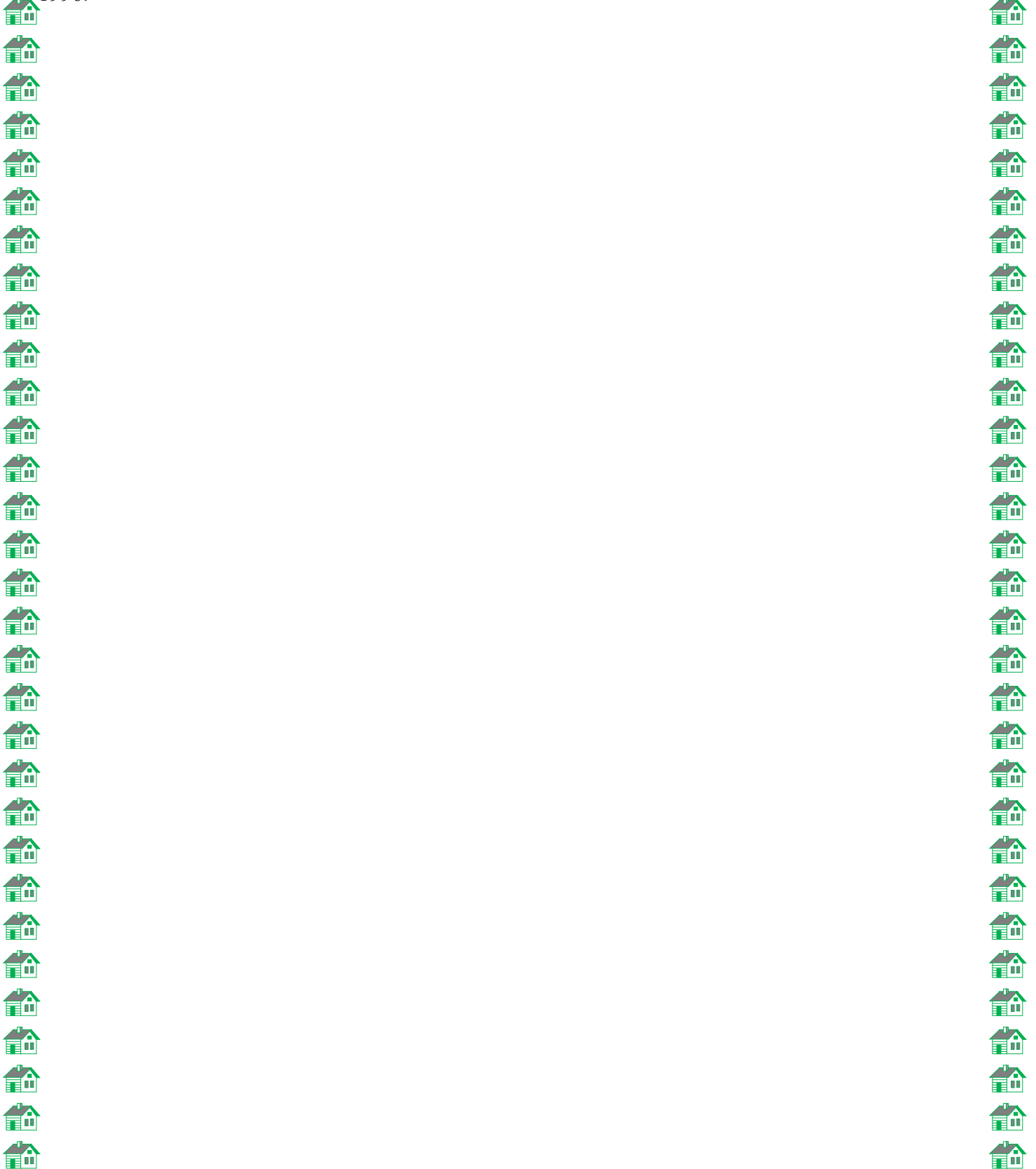
Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținuta și locuința sa.

Orice experiență de viață, orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie. Familia reprezintă pentru copil, structura socio-afectivă de bază, principala structură protectoare absolut necesară existenței lui.

BIBLIOGRAFIE

1. Șchiopu, U., Psihologia Copilului, Educația Didactică și pedagogică 1967;
2. Claparedé, E., Psihologia copilului și pedagogia experimentală, E.D.P., 1975;
3. Șuteu, Titus, Cunoașterea și autocunoașterea copilului, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1996.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. BĂLOI LILIANA
LICEUL ENERGETIC
TÂRGU-JIU, GORJ

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE.CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! FAMILIA CA MEDIU DE FORMARE A COPILULUI MIC

PROF.ÎNV PREȘCOLAR BALTĂ CAMELIA LUMINIȚA
GRĂDINIȚA P.P1. ARAD

Familia este prima școală a copilului. Ea este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân, uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral - spiritual al acestuia.

Familia ocupă un loc aparte în sistemul instituțional al educației. Acțiunea ei pe întreaga perioadă a dezvoltării include și toate laturile formării personalității. Ea reprezintă unul din mediile de socializare și educare din cele mai complete datorită posibilităților ce le are de a-l introduce pe copil în cele mai variate situații și de a acționa asupra lui prin cele mai complexe și firești mijloace.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se manifestă direct prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitare și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepțiilor lor despre viață, a modelului lor de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care are loc atât îngrijirea cât, mai ales, educarea copilului, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psihosocială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală, în scopul formării caracterului. În primii ani de viață educarea copilului în familie trebuie să fie preocuparea cea mai importantă a părinților. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie, deoarece, la această vârstă, rolul exemplului este foarte important; de familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului.

Activitatea copilului mic este organizată în familie, în jurul unor momente ale zilei legate în general de nevoile alimentare, de somn și de formare a unor deprinderi sănătoase de curățenie și îmbrăcare. În restul timpului, copilul urmărește pas cu pas pe adulții din jur, în ceea ce privește cunoașterea lumii și însușirea mijloacelor de comunicare, de intrare în relații cu această lume. Am putea spune că singura activitate autonomă, spontană a copilului sănatos este jocul. În această lume minaturală, a jocului, copiată după realitate și pe care copilul o diferențiază de aceasta, el rămâne cât vrea și din această lume iese când vrea. În această lume, el are puterea adultului de a acționa asupra obiectelor înconjurătoare, pe care le transformă prin simpla privire sau atingere, acordându-le semnificația și rolul cerut de subiectul jocului. Avem de a face cu o gimnastică mintală dintre cele mai vii în aceste operații, totdeauna au sens, ale psihismului copilului în joc.

În cadrul acestor jocuri cu subiecte sau roluri împrumutate din lumea reală, copilul acționează în momente variate, manifestând spirit creator și de multe ori bogată imaginație. Da subiectul impune copilului să meargă călare, realizarea în joc poate să îmbrace forme multiple, calul încălecat fiind scaunul întors, un băț legat cu ață și altele. Tocmai în aceste forme multiple de realizare a temei se manifestă libertatea creatoare a copilului și rolul ca atare rămânând ancora prinsă de realitatea înconjurătoare.

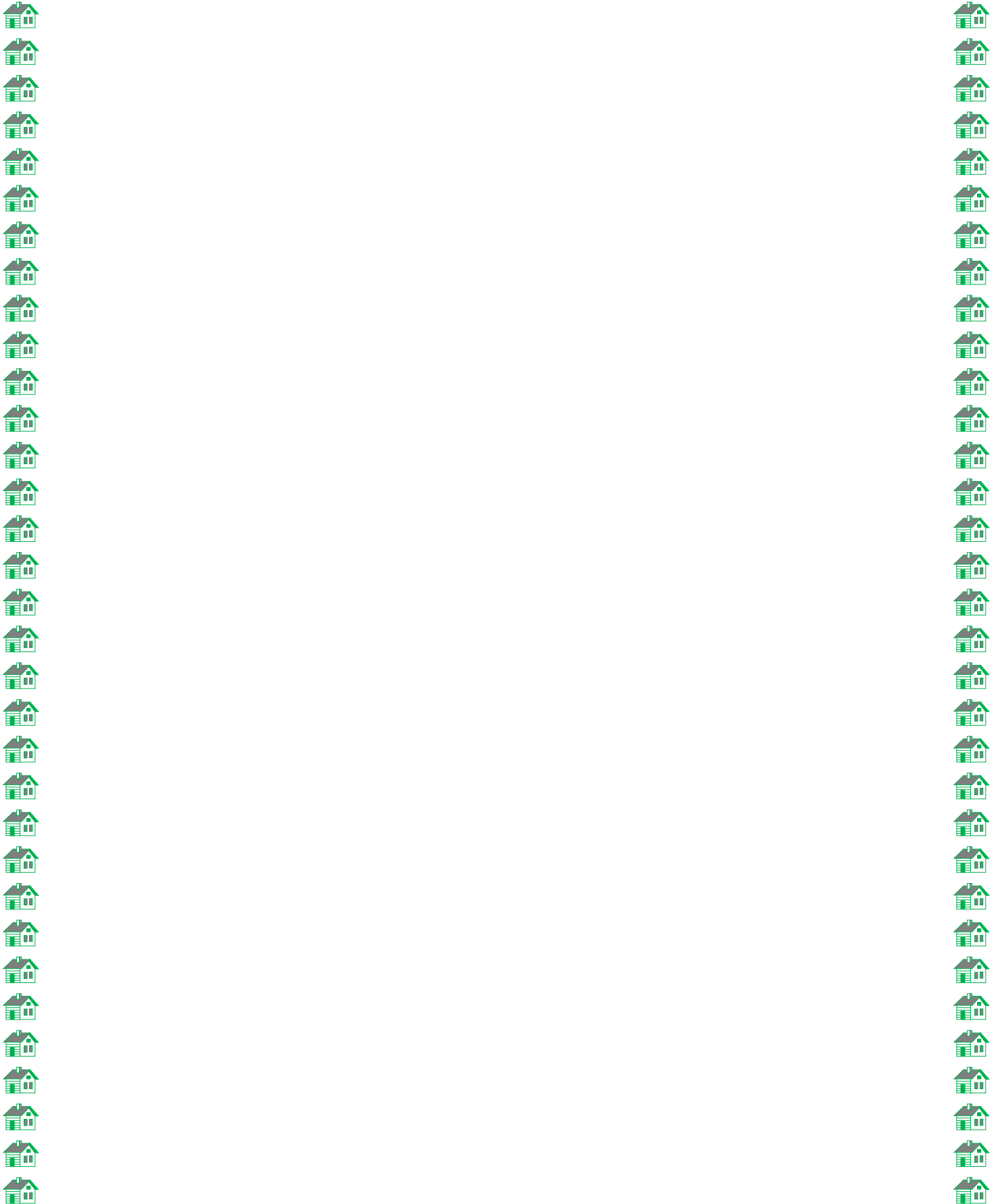
Un rol important în modelarea personalității copiilor îl are activitatea. În timpul acestei activități simple copilul întâlnește realități care îi fac plăcere și altele care îi provoacă neplaceri, față de aceste realități copilul reacționează diferit. Încă de timpuriu, copilul care abia a început să meargă, pornește la explorarea lumii în care trăiește, de această activitate de cunoaștere și în același timp de afirmare a copilului în mediul său de viață se leagă experiențe întâmplătoare, cu un conținut de plăcere sau neplăcere.

Dacă pe drum copilul se ciocnește la tot pasul de interdicții sau constrângeri ale adulților, de o atmosferă nesănătoasă, traumatizantă, în familie, de condiții deficitare de locuință și alimentație, nu este de mirare că activitatea de mișcare, de cunoaștere și de afirmare a copilului se leagă de condiții care nu

generează plăcere. Prin aceasta se poate ajunge cu timpul la dezvoltarea unor copii timizi, fricoși, închiși, care trăiesc o copilărie umbrită de neazuri timpurii, o copilărie lipsită de voioșia copilului fericit.

Educația în familie nu poate avea bune rezultate numai prin pedepse și numai prin recompense, ci printr-o combinație adecvată a lor ce ține de pregătirea părinților pentru misiunea ce le incumbă, de tactul lor, de situația economică și socială a familiei, precum și de firea, de temperamentul copiilor.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE- CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

BĂLTOI CRISTINA MARIA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 15 TÂRGOVIȘTE

Familia reprezintă primul mediu educațional, unde copilul ia contact direct cu familia, mai precis cu părinții săi, iar factorii familiali sunt cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase.

Rezultatele unor studii arată că afectivitatea primită în familie ajută copilul să aibă rezultate mai bune la învățătură, față de copiii ai căror părinți nu petrec prea mult timp împreună cu ei.

Educația în familie are o influență deosebită asupra copiilor, care dobândesc mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natura de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la profesori sau necunoscuți.

Familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic. Părinții sunt cei care asigură hrana și celelalte elemente necesare copiilor: hăinuțe, cărți, rechizite, jucării, ceea ce îi determină pe cei mici să înțeleagă că au datoria să împlinească așteptările pe care le au adulții de la ei.

Părinții au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil, dinainte ca cei mici să ajungă la școală.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale („cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Stimularea intelectuală în primii ani de viață, climatul emoțional stabil din mediul social apropiat (familia), încurajarea și suportul parental continuu, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PIMAR: BĂLUȚIU MĂDĂLINA-CORINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ VIȘTEA DE JOS

Copilăria este șuvoiul de apă care izvorăște limpede și curat din adâncurile ființei și la care omenirea aleargă fără încetare să-și potolească setea idealurilor sale de dragoste, de bunătate, de frumusețe, de perfecțiune. – **Francesco Orestano**.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună: mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. BĂNESCU DOINA-GABRIELA
LICEUL TEHNOLOGIC "LAZĂR EDELEANU",
NĂVODARI, JUD. CONSTANȚA

Expresia cei șapte ani de acasă este depășită în zilele noastre. Astăzi cei șapte ani de acasă, numai sunt în număr de șapte, deoarece de la vârste foarte fragede copiii sunt incluși în diverse forme educaționale, creșe, grădinițe. Această expresie a apărut în contextul în care copilul stătea acasă până la vârsta de șapte ani, când principalul factor educațional era familia, apoi elevul pleca la școală, unde își consolida și desăvârșea educația.

La dezvoltarea unui copil își aduc contribuția mai mulți factori, cum ar fi: familia, școala, mediul. În primii ani de viață familia este cel mai important factor educațional. Familia trebuie să se preocupe de educația copilului sub toate aspectele. În general educația în familie este influențată de convingeri, experiențe personale, deoarece nu există o școală pentru părinți. De cele mai multe ori le sunt transmise copiilor, de către părinți, propriile prejudecăți și predispoziții emoționale în mod conștient sau inconștient. Câteva aspecte neglijate în general, de familie în primii ani, sunt armonia dintre membrii familiei, atitudinile corecte față de copil și conștientizarea importanței regulilor din viața noastră.

Armonia în familie este foarte importantă și poate fi menținută prin implicare, comunicare și activități desfășurate împreună. Având în vedere faptul că în primii trei ani de viață "copiii învață ce trăiesc" (Dorothy Law Nolte) și mai puțin din ceea ce li se spune, părinții trebuie să fie atenți la comportamentul lor, de zi cu zi, la modul cum își exprimă emoțiile, sentimentele și atitudinile pe care le adoptă. Felul în care părinții comunică și interacționează cu copilul afectează modul de dezvoltare al copilului, acesta având tendința să le urmeze în mod spontan, exemplul personal. Abilitatea părinților de a comunica eficient, creează copiilor un sentiment de securitate și siguranță. Această abilitate depinde hotărâtor de măsura în care ei au înțeles și integrat evenimentele din propria copilărie. Istoria tinde să se repete, în absența reflecției părinților, aceștia transmitând copiilor modelele nocive din trecutul lor.

O condiție pentru reușita educației este și atitudinea corectă față de copil. Este greu să se dea rețete pentru fiecare situație, dar este bine să fie evitate extremele: iubirea excesivă, severitatea prea mare, rigiditatea, critică continuă.

Educația copilului are la bază o serie de reguli, fie că este vorba despre viața de acasă, fie de cea de la grădiniță sau școală. El trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament, limitele de conduită sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii. Limitele și interdicțiile sunt necesare și îi conferă copilului un cadru stabil, previzibil în care să se dezvolte sănătos și armonios. Limitele trebuie să fie ferme și trebuie enunțate clar, direct, în termeni comportamentali neechivoci, să conțină informațiile care îi sunt necesare copilului, pentru a face alegerea corectă. Tendința generală a copiilor este de a testa limitele de conduită și de a încălca regulile impuse sau interdicțiile, de aceea este necesar ca mesajul prin care li se comunică acestea să fie însoțit întotdeauna și de o atitudine fermă sau de o consecință, pentru a obține cooperarea sau responsabilizarea copilului.

„Creșterea și educarea copiilor este un prilej de a învăța ce se întinde pe întreg parcursul vieții. Copiii ne oferă șansa de a fi într-o relație care ne încurajează să aprofundăm conexiunile cu alții și cu noi înșine.”[2]

BIBLIOGRAFIE

1. Copiii învață ceea ce trăiesc, Dorothy Law Nolte, Rachel Harris, editura Humanitas, București, 2008
2. Parentaj sensibil și inteligent, Daniel S.J. Siegel, editura Herald, București, 2017
3. Emoțiile și trăirile copiilor, Isabelle Filliozat, editura: [Cosmos](#), București, 2006
4. <https://www.paginadepsihologie.ro>, Limitele impuse copiilor – de ce nu funcționează, [Nora Neghină](#), 04.02.2019,

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CRISTINA BARBĂLATĂ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ȘTEFAN CEL MARE” ZEMEȘ, JUD. BACĂU

Stilul și metodele „pedagogice” adoptate în viața de zi cu zi de către părinți joacă un rol important în formarea personalității copilului. În multitudinea de metode educative bune și foarte bune existente își fac loc, din nefericire, și multe metode dăunătoare, atitudini și climate familiale deficitare, care duc la înscrierea copilului pe căi nefirești ale dezvoltării sale psihice și morale.

Un prim semnal de alarmă îl reprezintă pasivitatea, indolența sau chiar indiferența față de copil care, lăsat nesupravegheat și la cheremul propriilor sale dorințe, se formează ca o persoană instabilă, capricioasă, egoistă, implicând și adoptarea unor comportamente inadecvate în relațiile cu ceilalți și în atitudinea față de sine însuși.

Nu mai puțin demne de atenție sunt și atitudinile de suprasolicitare educativă a copilului care înăbușă spiritul de independență al acestuia și care pot da naștere unor conflicte puternice între propriile interese și cerințele mediului familial, între imaginea de sine și modul în care este apreciat de către părinți și între ceea ce el consideră că poate realiza și ceea ce-i cer părinții să îndeplinească.

Alături de subsolicitarea și suprasolicitarea educativă, climatele familiale tensionate, nesigure, precum și exemplele negative oferite de unii părinți, neînțelegerile dintre aceștia, pot pune în pericol armonia dezvoltării personalității copilului.

Normele și regulile comportării morale sunt transmise copiilor de către membrii familiei iar acestea implică încredere reciprocă precum și respectarea ideilor și convingerilor celorlalți. Astfel, există familii active care încurajează inițiativa, curiozitatea, independența, dinamismul, încrederea în sine, tenacitatea în muncă și în lupta cu greutățile. În alte climate familiale, copiii percep treceri permanente de la stabilitate la instabilitate, situații în care pot apărea, din partea copiilor, reacții precum ostilitate, izolare, agresivitate, neadaptare socială, neîncredere față de cei din jur, relații sociale încordate, negativismul, lipsa de atitudine personală și de consecvență.

Conduita unui copil poate fi puternic influențată de gradul de dezvoltare a voinței proprii. Copilul cu o voință puternică dă dovadă de manifestări pozitive precum perseverență, stăpânire de sine, inițiativă, capacitate de a lua decizii în situații critice, etc.

Deosebit de importantă pentru părinți este cunoașterea de către aceștia a sensurilor diferitelor devieri de conduită ale copiilor nu numai pentru a preveni apariția lor ci și pentru a le corecta. „Copiii sunt oglinda părinților” ilustrează faptul că exemplele bune din familie, personalitatea părintelui, manifestările sale, au o influență puternică asupra copilului, întrucât copiilor, mai ales celor mici, le este propriu spiritul de imitație și de observație. Frământările sufletești ale copilului sunt mai profunde decât își imaginează părinții, au ecou peste ani și ani, pot vicia conduita acestuia și pot îmbrăca forme variate. În aceste mari drame ale celor mici poate interveni o atitudine mai atentă și plină de solitudine a părinților, care trebuie să-și dubleze dragostea și îngrijirile față de copilul frustrat, pentru a-l face să se simtă valorizat, luat în considerație.

Prevenirea și corectarea conduitelor greșite ale copiilor se realizează mai întâi în familie și apoi în școală. În mediul familial, măsurile de prevenire trebuie să înceapă încă din primii ani de viață ai copilului, când se pun bazele trăsăturilor de caracter. Unele abateri de conduită întâlnite mai târziu la copil își au originea tocmai în această perioadă. Participarea afectivă a copilului la aspirațiile grupului familial are menirea de a-l face pe acesta să le considere ca fiind propriile sale dorințe și aspirații, trăindu-le ca pe niște cerințe interioare.

Insistând asupra efectuării unei educații la timpul potrivit, psihologul A. S. Makarenko menționează: „O educație justă din cea mai fragedă copilărie nu e o sarcină atât de grea cum ar părea. Dar oricât de grea ar fi, ea nu depășește puterile oricărui om, oricărui părinte. Fiecare poate, ușor, fără oboseală, să-și crească bine copilul, numai dacă dorește într-adevăr...”

Bibliografie:

1. Tiberiu Rudică, *Familia în fața conduitelor greșite ale copilului*, Editura didactică și pedagogică. 1999.

2. Steluța Teodorescu, *În lumea copilului: prieteni, colegi, cunoscuți*, București, Editura didactică și pedagogică, 1976.

3. Constanța Dumitriu, *Constelația familială și deformările ei*, București, Editura didactică și pedagogică, 1983.

"CEI 7 ANI DE ACASĂ"

PROF. ÎNV. PRIMAR BĂRBOI ALINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "GHEORGHE POPOVICI"
LOZNA, JUDEȚUL BOTOȘANI

MESERIA DE PĂRINTE

„Copilul nu datorează părinților viața, ci creșterea.” Nicolae Iorga

Să fii părinte este o misiune extraordinară, însă, în multe momente, este una foarte grea. Este o meserie full-time, în care ești prezent 24 de ore din 24, 7 zile din 7 și căreia îi dedici o foarte mare parte din timpul tău și din energia ta. Totuși, și bucuriile pe care le ai ca părinte sunt pe măsură. Nu există nicio relație pe lumea aceasta, la fel de complexă și pentru care nu se eliberează diplomă de absolvire. Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă.

„Copiii sunt ca oglinda: fac tot ce văd și ce aud. Fii o reflexie bună pentru ei.” (Kevin Heath). Cu toții ne dorim să creștem copii responsabili, doar că uneori, lecția despre responsabilitate este prost predată și copiii pleacă în viață cu o serie de convingeri despre ei în raport cu ceilalți, care îi predispun la o mare suferință.

Copiii învață responsabilitatea de la părinți. Prin ceea ce fac și spun, părinții îi învață pe copii să își definească corect sfera responsabilității personale. Simțul răspunderii reprezintă unul dintre cele mai prețioase daruri pe care copiii le primesc de la părinții lor. Prin modul în care fac educație, părinții cultivă această abilitate și îi învață pe copii o lecție importantă pentru viață: să înțeleagă importanța responsabilității lor chiar și pentru lucruri simple.

„În spatele fiecărui Copil Lumină e un Părinte Soare.” (Mirela Retegan)

Cea mai potrivită modalitate prin care îi putem educa pe copii este prin oferirea exemplului personal. Modelul parental reprezintă cel mai puternic context de învățare pentru copii. Asumarea responsabilității pentru propriul comportament oferă un puternic mesaj de învățare. Copiii învață prin observare și imitare și dacă există o discrepanță între cum vă comportați dvs. când greșiți (ex: vă autoblamați: „nu sunt în stare de nimic” sau îi învinovățiți pe alții „din cauza ta am făcut asta”) și ceea ce îi spuneți copilului în situațiile în care el greșește, copilul va fi influențat de ceea ce faceți, nu de ceea ce spuneți. În consecință, un model adecvat de gestionare a situației în care greșiți în relație cu copilul este să vă asumați răspunderea pentru propria greșală: „Am greșit și îmi asum responsabilitatea pentru asta! Spune-mi ce pot face pentru a îndrepta lucrurile!”. O astfel de abordare, îi permite copilului să vadă că e firesc să greșești și că oricând poți face lucrurile diferit pentru a repara sau a îndrepta ceea ce ai făcut greșit. Dacă părinții au puterea de a recunoaște și a cere iertare atunci când greșesc, chiar și de la copiii lor, și aceștia vor urma exemplul lor. Se spune că: „Greșala recunoscută este pe jumătate iertată”. Totuși, este important pentru copii să nu repete la nesfârșit acea situație în mod conștient și voit, știind că oricum vor fi iertați. Dacă se întâmplă ceva rău și lucrul acesta nu ne face să schimbăm ceva, înseamnă că nu am învățat nimic.

„Copilul tău va deveni ceea ce ești tu. Devino ceea ce vrei ca el să devină.” (David Bly). Relația dintre “adevărații părinți” și copii trebuie să se bazeze pe afecțiune, autoritate și respect. Educația copiilor în primii ani de viață, pe care și-i petrec mai ales în familie, este una de bază. Caracterul fiecărui om se conturează, se formează în această perioadă. De aceea, mulți dintre psihologi, pedagogi și specialiști au afirmat că, dincolo de pragul de la 0 la 7 ani, este foarte importantă, în dezvoltarea caracterului copiilor, perioada de până la 4 ani. Copiii de astăzi sunt foarte agitați, nonconformiști. Cauza acestei stări de lucru este educația nepotrivită și timpul insuficient pe care părinții îl acordă copiilor. Educația copiilor în familie este foarte importantă, dar, din păcate, astăzi nu se mai realizează așa cum trebuie. Grijile de zi cu zi îi copleșesc pe părinți, aceștia muncind în cea mai mare parte a timpului, pentru a asigura un trai decent familiei. Toate acestea se dovedesc a fi, până la urmă, în detrimentul copiilor. Copiii sunt, de la o vârstă fragedă, destul de rebeli și cei mai mulți nu fac dovada unei educații strașnice, în familie. Aceasta este cauzată și de faptul că unii copii sunt făcuți de părinți mult prea tineri sau de niște părinți maturi, mult prea ocupați. Nu putem vorbi de educația copiilor dacă părinții nu sunt educați.

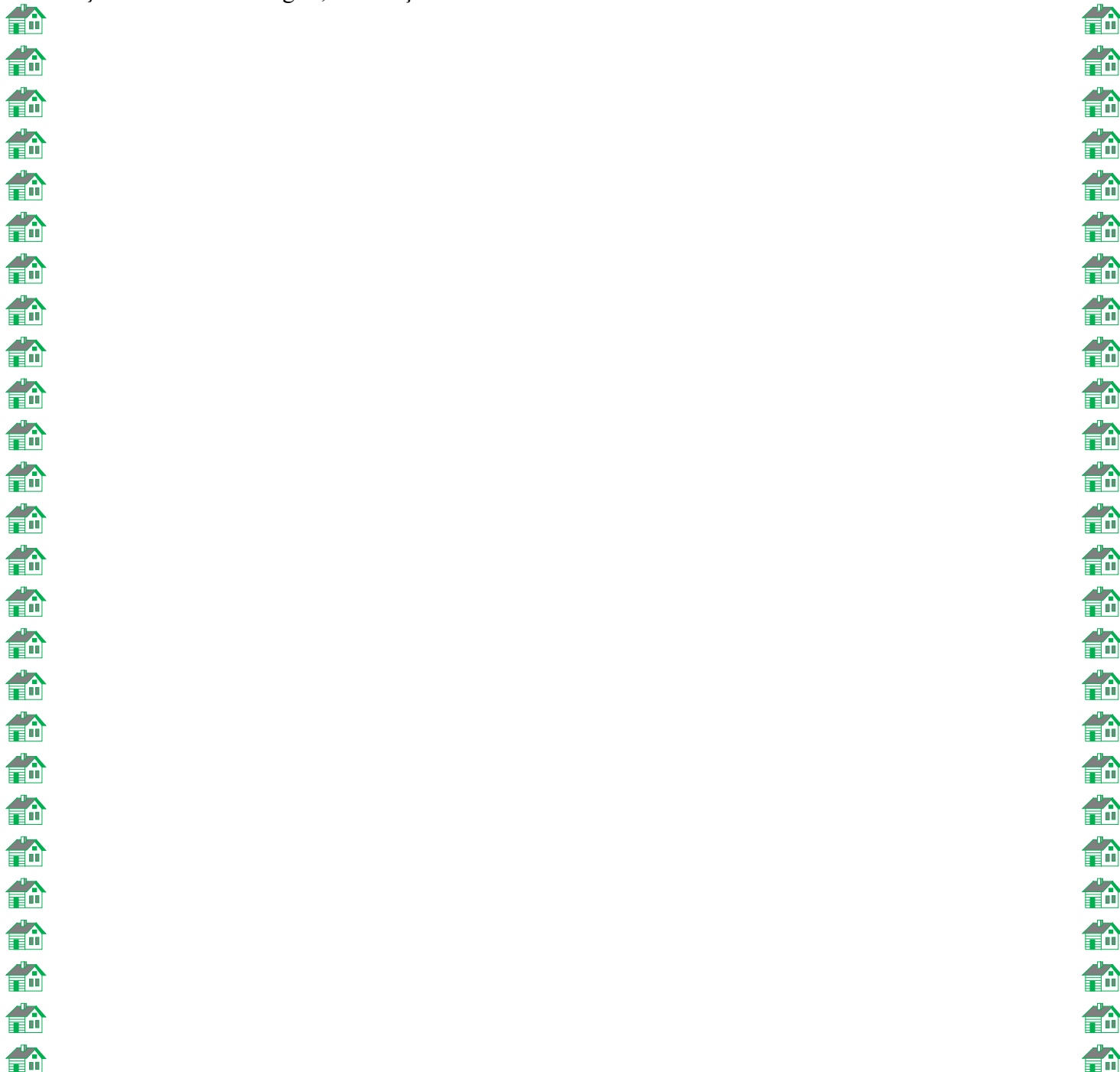
Copiii sunt comorile noastre. Nu poți face nimic cu un copil a cărui inimă nu-ți aparține. De aceea este mai important ca părinții să fie mai aproape de copiii lor, să le ofere timpul pe care aceștia dorește să-l petreacă în familie, decât să încerce să le ofere tot ce ei, poate, nu au avut. Dar faptul că ei stau pe lângă părinți nu înseamnă că ei stau și cu ei. Copiii vor atenția părinților, vor iubirea acestora. Vor iubirea manifestată a părinților și vor contact fizic. Să fie ținuți de mână, să fie luați în brațe, să fie mângâiați. Dacă nu mai avem timp unii de alții, și cel mai mult o resimt copiii noștri. Pentru ei, timpul e mama și tata, nu ore minute și secunde.

„In cea mai fericita amintire a copilariei noastre, parintii nostri erau si ei fericiti.” (Robert Brault).

Petrece cat mai mult timp cu micutul tau! Fii un parinte implicat si devotat, iar cei 7 ani de acasa vor oglindi efortul si calitatea timpului petrecut cu el!

Bibliografie

1. Cloud, H., Townsend, J. (2011). Granițe în relații, Ed. Peregrinul, Cluj-Napoca.
2. Petrovai, D., Petrica, S., Preda, V., Branisteanu, R. (2014). Pentru un copil sănătos social și emoțional. Ed. V&I Integral, București.

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR BÂRJOVEANU ALINA-LOREDANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 10 BACĂU

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă” - un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

În calitate de învățătoare, observ cum primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial”, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie, se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR BĂȚĂUȘ CORNELIA
ȘCOALA GIMN CTIN BRÂNCUȘI, BUCUREȘTI

Sunt foarte importanți cei 7 ani de acasă, pentru în familie copilul se formează inițial, aici primește dragostea necondiționată și primele informații despre tot și toate. Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Expresia – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Un copil „bine crescut” ar trebui să învețe de acasă următoarele:

- Salutul, care începe în familie de la simpla fluturare a mâinii până la salutul civilizat „bună dimineța”
- Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul față de ceilalți
- Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

➤ Înțelegerea normelor sociale. Copilul imită și apoi exersează ceea ce vede la părinți, astfel el învață ceea ce se face și ceea ce nu se face. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, să respectăm drepturile celorlalți, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi, să ne tolerăm.

- Recunoașterea greșelilor -„Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui
- Comportamentul cu prietenii- jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Exersarea tuturor acestor conduite duc la formarea unui copil bine crescut, capabil să se adapteze ușor în diverse situații, prietenos. Dar nu întotdeauna comportamentul pe care dorim să i-l formăm copilului nostru este cel dorit, dar e bine să perseverăm, să avem mult calm și să nu uităm de exemplul personal.

Bibliografie:

<http://www.desprecopii.com>
www.didactic.ro

CÂT SUNT DE IMPORTANȚI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ?

PROF. BĂTRÂNEANU MIHAELA-MIRELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 99, BUCUREȘTI

Omul se naște în lume cu dorința de a evolua cât mai mult. Încă din fragedă pruncie observăm cum își dorește să se ridice, să crească, să persevereze. El a fost creat de Dumnezeu ființă duală, cu trup și suflet. Prin trup omul aparține lumii văzute, iar prin suflet lumii nevăzute, dumnezeiești, a îngerilor și sfinților. Omul nu trăiește instinctual. Încă din pântecul maicii sale, copilul simte, vrea și crește. Crește pentru un viitor frumos. De aceea, când vrea ceva, întinde mânuța și insistă până obține.

În primii ani de viață copilul experimentează. Și învață! Dar nu este suficientă autoînvățarea. Această învățare trebuie să fie conștientă, bine direcționată de către cei din familie. Părinții au un rol covârșitor în educație. Ei pun temelia educației copilului. Aud frecvent că școala este responsabilă de educația copilului. Total greșit. Școala, grădinița ghidează educația. Aceasta se implementează însă în sânul familiei. Chiar dacă ne convine sau nu, copilul este oglinda părinților săi. Mie îmi place să spun că până la șapte ani copilul imită, experimentează, iar după această vârstă gândește ceea ce face.

De ce ducem copilul la școală la vârsta de 6-7 ani?

Iată o întrebare pe care mi-am pus-o și eu atunci când am trecut prin această etapă cu fiica mea. Mai întâi a vrut să vadă cum e să mănânci singur, apoi a început să își selecteze ce îi place și ce îi displace. Apoi a continuat cu selecția persoanelor din jurul ei. Nu i-au plăcut niciodată copiii violenți și de fiecare dată fugea și se izola de aceștia, deoarece a experimentat și *prietenia* lor. Prefera copii energici, dar nu agresivi. Până la șapte ani a umblat prin acest labirint primar al emoțiilor. Apoi a început cunoașterea rațională, motivată.

Relaționarea cu persoane de toate vârstele a fost foarte importantă. I-a conferit încredere în sine și a făcut-o să fie un copil prietenos și agreat de receptorii săi, care ulterior îi căutau compania. Toată lumea a înconjurat-o cu dragoste, cu admirație și cu o vorbă frumoasă. Acest lucru a făcut-o să crească frumos. Noi, ca părinți, am încurajat-o în tot ce și-a dorit. I-am sadit în suflet, pe lângă valorile morale și pe cele creștine. Hristos este cel mai strașnic Învățător. Biserica îl transformă pe copil în creștin. Un creștin are un comportament altruist față de cei din jur. Îi ajută, se consultă cu ceilalți atunci când face ceva, astfel încât să îi bucure pe toți prin gesturile sale. Învăță să își ceară iertare atunci când greșește, să își asume fapta necugetată pe care o face și să îi iubească necondiționat pe cei din jur.

Deloc întâmplător și biserica stabilește același prag de 7 ani pentru administrarea Sfintei Împărtășanii, fără obligativitatea Spovedaniei. De ce? Pentru că până la vârsta de 7 ani copilul este mic, nu poate discerne atât de bine ce trebuie să facă și ce nu. După 7 ani, situația stă altfel.

Intervine rațiunea. Capacitatea de a alege între bine și rău. La aceasta se adaugă voința și sentimentul. Așadar, copilul execută actul în mod rațional, conștient, cu voință liberă și însoțit de iubire. Copiii sunt capabili de o iubire dumnezeiască, pentru că ei iubesc sincer și curat. Acasă, copilul învață să vorbească frumos, să se comporte respectuos, să fie corect, să spună întotdeauna adevărul și să urască minciuna, să ofere din bucata lui de pâine și celui alt, să îl cerceteze pe cel aflat în suferință, să-L caute pe Hristos în cel de lângă el și să îl bucure pe cel întristat. Oferă un sfat bun celui deznădăjduit și miluiește pe cel nevoiaș. În toate aceste etape îl are ca model pe părintele său.

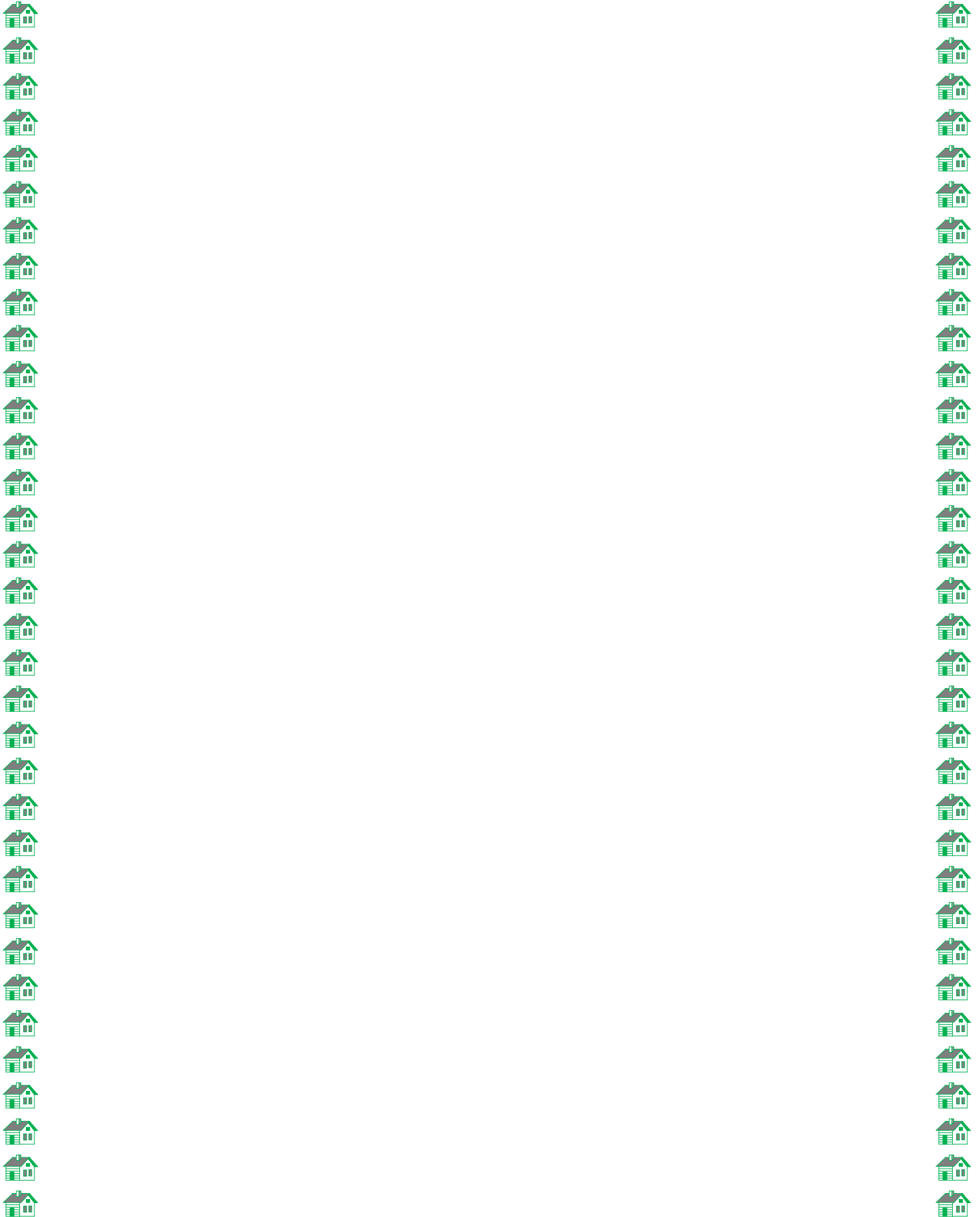
Apoi la școală toate aceste calități îi sunt șlefuite rând pe rând de dascălii săi, pe care Dumnezeu i-a rânduit ca să îl îndrume. Nu voi uita niciodată cuvintele unui elev de-al meu, care mi-a spus că rolul meu în viața lui este enorm: *Doamnă, dumneavoastră sunteți întotdeauna în mijlocul unei intersecții. Acolo mă aflu și eu. Dar sunt confuz și nu știu încotro să mă îndrept, ce cale să aleg. Aici interveniți dumneavoastră și îmi arătați mereu calea cea bună și niciodată nu dau greș. Vă multumesc!*

Elevul meu urcă pe o scară a valorilor, iar rolul meu de educator este acela de a-l susține și de a-l îndruma. De a-l ajuta să devină OM. Nu degeaba proverbul spune: **A fi om e lucru mare!** În școală elevul își conturează personalitatea. O șlefuește bine, astfel încât atunci când iese în lume să strălucească. Fiecare profesor are rolul său. Nu există unul mai important și unul mai puțin important. Fiecare reprezintă prin mâna întinsă elevului său, treapta pe care acesta urcă spre desăvârșire, spre perfecțiune, spre Dumnezeu! Pas cu pas, câștigă încredere! Apoi întreabă! Descoperă! Simte! Trăiește! Visează! Se orientează! Copilul este un diamant neșlefuit, iar adolescentul stralucește în măsura în care i-a permis dascălului său să intervină

asupra sa. Omul cât trăiește, învață de la tot ceea ce este în jurul lui: de la oameni, de la natură, de la Dumnezeu!

Așadar, cei șapte ani de acasă sunt extrem de importanți pentru copilul de azi, adolescentul de mâine și adultul din viitor!

CEI SAPTE ANI DE ACASA

BELCOTĂ CERNESCU CORNELIA
G.P.N. CORNEREVA

2 Comportamentul copilului la șapte ani

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

3 2 scenarii posibile

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supa și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „cei șapte ani de-acasă”.

4 Ce sunt cei 7 ani de acasa?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie

„COPILUL - OGLINDA PĂRINȚILOR”

ANA BENDREA

Copilul este cea mai mare comoară a părinților. Unii știu cum să o prețuiască în așa fel încât să se bucure toată viața de ea, iar alții, din păcate, o distrug.

„Copilul tău va deveni ceea ce ești tu. Fii ceea ce vrei ca el să devină.” (David Bly)

Este foarte adevărat ceea ce se spune în acest citat. Bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să reprezinte o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Nu știu dacă, în zilele noastre, această expresie se mai potrivește, deoarece, copiii sunt incluși de la vârsta de trei ani în diferite forme educaționale. Totuși, eu cred că, primele reguli de politețe, de conduită le învățăm de la părinți și de la bunici. Copilul petrece cel mai mult timp cu familia. Acest mediu este cel în care copilul ar trebui să deprindă reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Educația primită în familie depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, armonia în familie, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Din experiența mea la clasă, preluând copiii de la vârsta de șase ani, pot să spun că, din păcate, unii copii nu dau dovadă că au „cei șapte ani de acasă”. Aș putea să enumăr câteva cauze ale comportamentului neadecvat: părinții plecați în străinătate și copii mai puțin supravegheați și îndrumați; familii destrămate sau în care persistă cearta, scandalul și de la care copiii nu au nimic bun de învățat; problema unor părinți cu alcoolul, etc. Toate acestea au impact negativ asupra dezvoltării copilului.

Dacă ar fi să trec în cealaltă extremă, am avea copiii foarte alintați, care au impresia că li se cuvine totul, că au voie să facă ce vor. În acest caz părinți cedează foarte ușor șantajului emoțional pe care îl folosesc copiii fără să își dea seama că, de fapt, le fac rău și, la un moment dat, nu mai reușesc să-i țină sub control. Nu de puține ori, atunci când am discutat cu un părinte despre abaterile de la conduită ale copilului său, am primit răspunsuri ca: „Eu nu mai știu ce să fac cu el”, „Nu mă mai ascultă” sau „L-am scăpat de sub control”.

În fiecare situație de acest gen am încercat eu să „modelez” acești copii, să le insuflu anumite valori folosind diferite metode și dându-le ca exemplu ceilalți copii din clasă. Uneori am reușit, alteori nu, pentru că, este foarte greu să îndrepti „un copac care a crescut strâmb din rădăcină”.

Părerea mea este că educația trebuie să înceapă de la o vârstă fragedă, din momentul în care copilul conștientizează ce se întâmplă în jurul lui. Bazele educației se pun în familie.

Este adevărat că atunci când intră în sistemul de învățământ, la grădiniță și apoi la școală, trebuie să contribuim și noi la educația lor și facem acest lucru zi de zi și mai ales în orele de consiliere sau cele de educație civică dar familia joacă rolul cel mai important.

Primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului unui copil. În această perioadă a vieții el învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață.

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită. Felul în care ne comportăm are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii și colegii și, în cele din urmă, de acest lucru depinde dacă avem sau nu succes în viață.

IMPORTANȚA CELOR ” ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR BERCEA ANAMARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE CANTEMIR”
-STRUCTURA G.P.P.NR.24, ORADEA

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea ca nu are cei 7 ani de acasă. Tu, ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești 7 ani.

Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale?

Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol ”nu fă ce face popa, fă ce zice popa”. Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfințenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoaie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vârstă dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel.

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui. ”Dacă pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci buba și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine” sau ”dacă te sui acum în copac poți să cazi și să te julești și o să îți curgă sânge” sună mult mai bine decât ”Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mâna acolo?!” Ai fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă.

Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură. Afirmațiile de genul ”dacă nu ești cuminte, te las în stradă să te fure țigani” nu fac altceva decât să îi imprime în minte celui mic ideea că romeii sunt o etnie rea și că trebuie să se poarte cu ei în mod corespunzător.

Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

UTILIZAREA UNUI PLAN DE INTERVENȚIE ȘI UTILIZAREA UNEI TEHNICI SPECIFICE INTERVENȚIONALE COMPORTAMENTALE

PROF. ÎNVĂȚ. PREȘC. BEȘLEAGĂ FLORICA
GRĂDINIȚA PN BIZIGHEȘTI, COM. GAROAFĂ, JUD. VRANCEA

1. Date despre copil:

- Nume și prenume: G.A.

- Vârsta: 4 ani și 2 luni

2. Operaționalizarea problemei: (cine, cum, când, de ce face?)

G.A. este o fetiță de vârstă preșcolară crescută de bunică, deoarece tatăl i-a părăsit, iar mama este plecată la muncă în Italia. Fiind în vârstă, bunica se adaptează mai greu nevoilor unui copil. De cele mai multe ori fetița este agresată verbal și fizic. Bunica o respinge și o împinge atunci când G.A. ia o inițiativă, în felul acesta făcând-o să se manifeste agresiv cu colegii ei (ea crezând că atrage atenția în acest mod). Atitudinea este de lider despotic. Dorește să se remarce, dar utilizând un limbaj dur, agresiv, G.A. nu are prieteni, iar jocul este limitat la câteva expresii.

Fetița are vocabularul redus și în loc de apă cere bere. Imaginația este limitată, iar atunci când are sarcini de îndeplinit nu reușește să le ducă la bun sfârșit, spunând că nu vrea. Nu salută când vine la grădiniță, se plictisește repede, ciupește copiii, îi bate, le smulge jucăriile și le aruncă.

Am luat legătura cu bunica, am vorbit cu ea, mi-a promis că va rezolva problema fetiței, dar atitudinea ei față de G.A. nu s-a schimbat.

3. Diagnostic: (individual, relațional, motivațional, de aplicabilitate)

- *Individual* : nu este cazul

- *Relațional* :

G.A. – cadru didactic: relație eficientă;

G.A. – colegii din grupă: destul de eficientă;

G.A. – adultul care o aduce la grădiniță: relație rigidă, bunică autoritară.

- *Motivațional* :

Cadrul didactic este motivat să realizeze o schimbare în comportamentul copilului, să-și însușească regulile de bază ale salutului.

Bunica vrea să încerce să vină în sprijinul cadrului didactic, pentru a putea să-și ajute nepoata în aplicarea unei metode care să ajute copila în privința acestei achiziții (salutul).

G.A. : nu conștientizează nevoia de schimbare.

- *De aplicabilitate*: tehnica corespunde particularităților psihoindividuale și de vârstă.

4. Obiective (termen lung, mediu, scurt)

- *Obiectiv pe termen lung*:

Formarea deprinderii de salut în contexte variate.

- *Obiective pe termen mediu*:

- asocierea expresiei verbale cu formula de salut;

- exersarea mai multor forme de salut;

- identificare formulei de salut atunci când vine la grădiniță;

- repetarea formulei de salut.

- *Obiective pe termen scurt*:

- să recunoască și să exprime verbal formula de salut, stabilită ca regulă a grupei;

- să asocieze o mărgea colorată cu salutul de dimineață;

- să înțeleagă că va primi o mărgea pentru fiecare salut;

- să înșire mărgelile pentru a forma un produs al activității (șiragul de mărgelile);

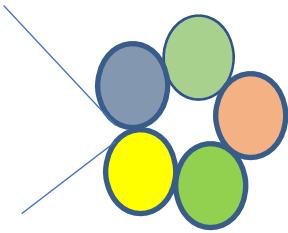
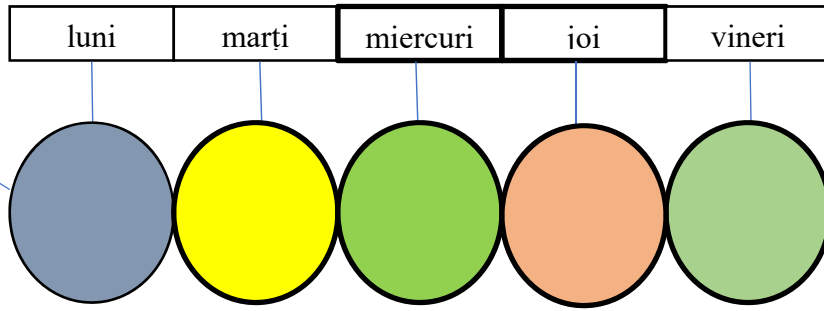
- să ofere șiragul unei persoane dragi.

5. Metode utilizate: ”Șiragul de mărgelile al faptelor bune”

6. Modalități de evaluare a intervenției

- Observația: G.A. va saluta sau nu la intrarea în grădiniță.

Șiragul de mărgele al faptelor bune!

Cadou pentru mama!

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚII FIZICE LA COPII

PROF. BICA ALINA ELENA
G.P.P. PTICOT, CÎMPENI, JUD. ALBA

Copilul este un observator foarte bun al mediului în care trăiește. De mic el începe să își stabilească reguli cu privire la modalitățile prin care poate obține ceea ce își dorește.

Regulile trebuie să fie impuse de părinți și respectate de aceștia în primul rând, asigurându-i un echilibru și siguranță. A fi părinte, te responsabilizează nu doar în relația cu copilul, ci și în relația cu propria ta ființă și cu ceilalți membri ai familiei. Unde sunt părinți responsabili și răbdători, copiii pot învăța de mic să își asume consecințe logice ale faptelor sale. Pedepsele și amenințările creează relații ierarhice între părinți și copii și automat copilul naște în el dorința de a se revolta, de a se elibera. Copilul din ziua de azi aparține unei culturi diferite și părintii au nevoie să înțeleagă acest lucru. A construi relații egale cu copilul aduce o educație mult mai de succes decât prin contruirea unor relații ierarhice.

Modul în care copilul învață să-și ocupe timpul în copilărie, modul în care el evoluează și se dezvoltă pe parcurs, va avea consecințe majore asupra viitorului adult, consideră psihologii. Ei apreciază un copil care știe să organizeze jocuri, să coordoneze, să coopereze, se va transforma într-un adult capabil să inițieze acțiuni benefice pentru el și pentru comunitate, va fi sociabil, cu un bun echilibru emoțional. Pe de altă parte, sunt binecunoscute conotațiile pozitive ale activităților sportive în procesul creșterii și dezvoltării fizice și mentale.

Îndepărtarea de ceea ce presupune contactul cu natura, de libertatea de a experimenta jocuri, activități de grup și de a lua contact în mod direct cu lucruri noi pe care orice copil dorește să le cunoască, poate avea consecințe nefaste în plan fizic (anemie, obezitate) și în plan psihic (dezechilibre emoționale, dificultăți de adaptare și de integrare).

Activitățile desfășurate în interior, unde este strict supravegheat și ferit de pericolele de afară, îl pot transforma într-un copil sedentar, care se adaptează cu dificultate la diferite situații. Copilul învață lucrurile într-un mediu artificializat, lipsit de experiențe reale, de cele care îi oferă o multitudine de informații extrem de utile, în evoluția sa ca ființă socială.

Părintele nu trebuie să fie preocupat sau îngrijorat de faptul că, desfășurând activități fizice, preșcolarul se murdărește, deoarece acest lucru are beneficii asupra sănătății fizice și asupra dezvoltării emoționale.

Părintele trebuie să aibă un program bine stabilit, să fie integrați în diferite activități fizice, de divertisment, cu totul altele față de cele promovate în mediul online. O familie disciplinată este cea care transmite disciplina unui copil regulile, rutina, disciplina dau securitate unui copil și el are nevoie de ele. Psihologii sunt de părere că cei mici nu trebuie îndepărtați definitiv de tehnologie, ci că trebuie găsit un echilibru. Este important ca ei să aibă să desfășoare activități fizice în care pot să consume cât mai multă energie. Efectele sedentarismului, privitul îndelungat la emisiunile de la televizor și/sau utilizarea excesivă a computerului și a telefonului în timpul copilăriei și a adolescenței au efecte negative asupra dezvoltării generale a acesteia.

Recomandările actuale susțin faptul că timpul petrecut de un copil la televizor sau calculator nu trebuie să fie mai mare de 1-2 ore/zi. Liăsa activității fizice susținute asociată cu alte comportamente sedentare conduce la apariția obezității, una dintre cele mai importante probleme de sănătate publică în Europa și Statele Unite ale Americii.

Activitatea fizică susținută îmbunătățește performanțele cognitive și academice, fiind foarte importantă atât pentru sănătatea fizică cât și pentru cea mentală.

Bibliografie:

• „*Metodica predării educației fizice în grădinița de copii*” - manual pentru liceele pedagogice de educatoare, Editura Didactică și Pedagogică București, 1985

• INSP, „*Ghid de intervenție pentru alimentație sănătoasă*”, Programul RO 19

• Grama F., Pletea M., „*Aplicațiile noului curriculum pentru învățământul preșcolar*”, Editura Didactică Publishing House, București, 2009;

• https://www.qbebe.ro/psihologie/educatie_si_disciplina

•

POEZII PENTRU CLASA PREGĂTITOARE ROSTUL CELOR 7 ANI

PROF.ÎNV.PRIM.BÎCA ILINA LILIANA
ȘC.PRIM.CRASNA DEAL/GORJ

Șapte ani e-un timp în care,
Ai crescut destul de mare,
Și acum ai putea spune,
Te poți descurca în lume.

Poți,desigur ,dimineața
Să îți cureți bine fața,
Dinții să îi perii bine,
Să mănânci cum se cuvine.

O magie-n jurul tău,
Poți crea și nu e greu,
Dacă, simplu și firesc,
Zici „te rog!”, „salut!”, „mulțumesc!”.

Dacă zilnic ți-e ușor,
Să dai un mic ajutor,
Tu alege cum gândești,
Dar...bine faci,bine găsești!

Lumea poate fi mai bună,
Dacă cu toții-mpreună,
Educați dorim să fim,
Fapte bune să-mplinim!

Când de acasă ai plecat,
„Șapte ani” cu tine-ai luat,
Să îți fie cu folos,
Pe un drum lin și frumos.

Zestrea lui Ionel

În a sa copilărie,fără multă bucurie,
Auzea Ionel mereu despre viitorul său.
Cum în viață-i va fi bine,
Când,așa cum se cuvine,
Va-mpărți din zestrea scoasă,
Din bagajul de acasă.

Un bagaj cât 7 ani,
Gânduri,fapte,norme tari,
Pe care dacă dacă le știe ,
Va trăi în bucurie.
Însă-acum,plecat în lume,
Cu mai multă-nțelepciune,

Ionel poartă cu mândrie,
A sa mare bogăție,anii din copilărie.

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI...DE-ACASĂ!

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR BIDLACH ANY ALINA
G.P.N. SIMINICEA

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu) Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia. Exemplu: În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picta, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene.

Ce pot face părinții?

-merg împreună cu cel mic să cumpere fructe; îi propun să ceară vânzătorului un anumit număr de fructe (3 mere, 4 pere, 2 gutui etc.); pregătesc împreună compot sau salată de fructe; îi pot atribui sarcini copilului: să spele fructele, să scoată sâmburii prunelor, să taie fructele în bucățele folosind un cuțit de plastic -în timpul acestei activități, părinții îl pot ruga pe copil să îi învețe cântecul pe care-l știu de la grădiniță

Ce învață/exersează copilul?

-recunoaște fructele, exersează numărul, exersează comunicarea cu adultul, folosirea pronumelui personal de politețe, a formulilor de solicitare etc; exersează deprinderile igienico-sanitare, de receptare a mesajului oral; își îmbogățesc vocabularul

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu. Exemplu: La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei să- mi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a

plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi:

a) În natură: - să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc. - să lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. - să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de elemente) - să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură (bucete din flori, mărgelile din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din semințe, frunze etc.)

b) În gospodărie: - să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc. - să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect - să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucatarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc.

c) În drum spre grădiniță: - să numere mașinile de o anumită culoare - să privească atent mașinile și să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia („Hai să spunem crocodil când vedem un C la numerele de pe plăcițele mașinilor”) - să se joace, atribuindu-și diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta și ne întâlnim pe drum...”) Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

BIBLIOGRAFIE:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

ROLUL CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**AUTOR GRIGOR ADRIANA
PROF. BILCEC MARIA EMILIA
PROF. VLASIN DANIELA**

Încă de la debutul existenței noastre destinul ne este influențat de factorii extrinseci. De la secolul, anul, ziua până la familia în care ne naștem, destinul ne poate fi conturat cu creionul ca o schiță îndrumătoare.

Cei șapte ani de acasă reprezintă un model de comportare pentru micul individ, neinițiat în viață, încă de la începutul existenței sale. În primii șapte ani de viață, anii preșcolari copilul petrece mult timp în cadrul familiei care îi ghidează pașii spre viitor și dezvoltare. Cu răbdare copilul va deprinde comportamente benefice sub îndrumarea atentă a părinților sau din contră nocive pentru el.

Copiii sunt influențabili astfel vor copia orice gest, cuvânt auzit din jurul lor, deoarece în inocența lor, ei încă nu și-au dezvoltat acel filtru cu ajutorul căruia să separe binele de rău, dacă nu sunt instruiți în acest sens. Precum câinele lui Pavlov nu a învățat din prima încercare să asocieze lumina becului cu venirea mâncării, astfel și copiii în primii ani de viață au nevoie de timp și răbdare să asimileze învățăturile adulților. Acești șapte ani de acasă au menirea de a pregăti copilul pentru a ieși în societate și a deveni un om cu valori morale, dacă nu mai bune decât ale predecesorilor, măcar pe măsura lor.

Educația și comportamentul sunt cele care scot în evidență personalitatea fiecăruia dintre noi și arată modul în care am fost crescuți. După părerea mea, aceste calități nu se formează singure, ci cu ajutorul unei persoane foarte importante fără de care noi nu am exista, această ființă minunată este mama.

În primul rând, educația este cea care îți oferă posibilitatea de a te forma ca și persoană, iar mama contribuie la această educație pentru a te ajuta să apreciezi și să respecti pe cei din jurul tău chiar dacă uneori nu primești același răspuns din partea lor. În al doilea rând, să ai respect față de ceilalți și să fii tăcut în anumite momente nu este o slăbiciune sau o rușine, înseamnă doar că bunul simț și educația nu te lasă să spui unora ceea ce gândești sau simți. Mereu am fost de părere că mama contribuie mereu la educația noastră, este mereu acolo atunci când avem nevoie de ea, simte când ceva nu este bine și ține să vorbească pentru a ne liniști. De exemplu, pentru mine mama este dovadă vie că educația și bunătatea există cu adevărat în oricine: m-a crescut cu greu, dar mereu a încercat să îmi ofere mai mult decât avea ea, aceasta este bunătatea pe care eu am luat-o de la ea încercând să fac la fel, m-a respectat pe mine, mi-a respectat deciziile, iar acest respect l-a primit înapoi înzecit de la mine la fel cum îl primesc și toți ceilalți. Respectul pe care îl ofer și îl primesc se datorează mamei și educației de care am avut parte.

În concluzie, educația celor șapte ani de acasă, contribuie foarte mult la formarea personalității noastre, deoarece scoate doar ce-i mai bun din noi și ne ajută să facem față greutăților

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: BINDER ALINA-NATALIA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igiena;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrare a atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Bibliografie:

1) <http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

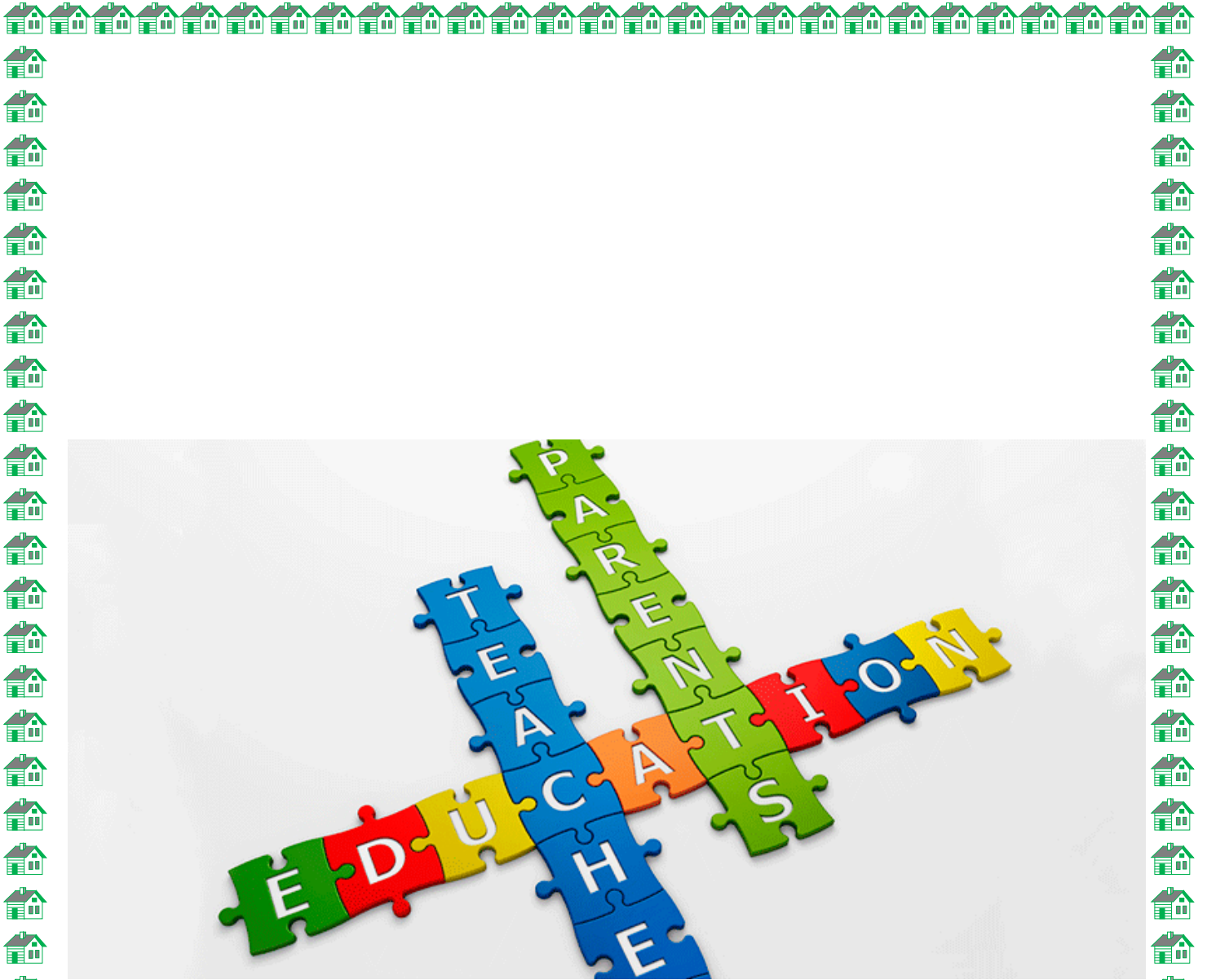

2) <http://www.itsybitsy.ro/cei-sapte-ani-de-acasa/>

3) Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

DEZVOLTAREA COMUNICĂRII ȘI A GÂNDIRII PRIN ACTIVITĂȚILE DE EDUCAREA LIMBAJULUI

PROFESOR LOGOPED GEORGETA BIOLAN,
CENTRUL JUDEȚEAN DE RESURSE ȘI ASISTENȚA EDUCAȚIONALĂ,
DÂMBOVIȚA

Încă din primele zile ale vieții sale, copilul este pus în diferite situații noi, pe care el trebuie să le depășească. Trecerea dintr-un mediu în altul reprezintă pentru el un adevărat șoc, expunerea la o multitudine de stimuli externi și interni afectându-l. Fluxul neîntrerupt de senzații și impresii diferite necesită un efort enorm din partea copilului, iar pentru a putea face față cu mai multă ușurință provocărilor venite atât din exterior, cât și din interior, copilul este nevoit să se adapteze la situațiile care îl vor solicita pe parcursul întregii sale vieți.

Dezvoltarea vorbirii și a gândirii preșcolarului urmărește pregătirea copiilor pentru școală și stabilește o strânsă legătură între conținutul muncii instructiv-educative din grădiniță și integrarea cu succes în învățământul primar al copiilor.

La vârsta preșcolară, cu deosebire la grupa mare, când copilului i se solicită și i se antrenează susținut spre dezvoltare procesele psihice (senzoriale) și procesele cognitive (superioare), precum și alte procese regulatorii, în vederea formării sale ca ființă umană cu personalitate, capabilă să facă față sistemului social în care să-și găsească locul și să funcționeze corect, **comunicarea** devine procesul primar și esențial de cunoaștere, de achiziție (însușire) de informații.

La vârsta preșcolară trebuie avut în atenție dezvoltarea comunicării verbale și a limbajului corporal al copiilor, prin antrenarea gândirii.

Copilul izolat în colectiv, chiar dacă are un fond psihic solid ori, prin gândire, reușește să cântărească cât de cât situația și să o evalueze (la nivelul său, bineînțeles), astfel încât să nu se îndrepte spre eșec și agresivitate, are totuși de suferit în privința alterării imaginii de sine, estimării de sine, categorisindu-se singur la un nivel inferior celui al colegilor săi.

Astfel de situații (deficitare) trebuie avute în vedere în planificările de activități și, în vederea evitării sau a stopării lor trebuie prevăzute mijloace de reglare specifice lor: jocurile didactice fiind cea mai de bază metodă (dar și mijloc sau instrument) de educare a copiilor, cea mai la îndemână prin multitudinea tematică și de formă, și cea mai acceptată și mai agreată de copii, se poate mula pe fiecare obiectiv și conținut educațional, așa încât să faciliteze dobândirea de către copii a deprinderii de interrelaționare și a formării unei imagini de sine pozitive.

Iată câteva mijloace generale și particulare prin care se încearcă dezvoltarea gândirii și a comunicării preșcolarilor:

Pentru **comunicarea orală** – jocuri cu întrebări și răspunsuri, numind cel mai frecvent pentru răspuns copiii cu deficiențe (în comunicare, limbaj etc.), pentru cei cu tulburări de vorbire (dislalie, rotacism etc.) se aplică jocuri didactice cu exersare și corectare a pronunției. Bineînțeles, trebuie înlăturate dezaprobările și disprețul colegilor față de o anumită greșală de pronunție a cuiva, identificând-o cu o situație intens pozitivă: pentru **graseire** (rotacism) am asociat copilul cu un vorbitor nativ de limbă franceză; apoi am asociat numelui său porecla „francezul” astfel încât să aibă permanent ca sprijin o consemnare pozitivă a „calităților”.

Pentru **dezvoltarea expresivității** trebuie insistat pe deprinderea asocierii conținutului cu intonația, pe accentuarea și nuanțarea corespunzătoare a vocii, arătând (de exemplu) prin jocul „Ce vreau să spun?” că o propoziție exprimată cu aceleași cuvinte poate avea înțelesuri diferite în funcție de cele expuse mai sus (intonație, nuanțare etc.).

Pentru **comunicarea gestică**. De un deosebit ajutor este jocul „Mima” în care se pornește de la exprimarea gestică a unui singur cuvânt (substantiv) și se ajunge la exprimarea propoziției întregi: „Ce sunt eu?” – pe meserii (pianist, polițist, doctor, tăietor de lemne, dactilograf etc.), pe fenomene ale naturii (ploaie, vânt, iarnă, mare, copac etc), pe ființe (pisică, bătrân, cerșetor, prot etc.).

Pentru **estimarea de sine** - se poate aplica jocul „Să ne cunoaștem” în care fiecare copil este rugat să-și facă o descriere, atât fizică (corporală), cât și comportamentală sau caracterială, apoi, anumiți copii,

În special cei mai timizi sau mai retrași sunt numiți să facă descrieri ale colegilor lor. De notat este că aceste (auto)aprecieri sau (auto)evaluări se notează pe fișe, iar analiza acestora arată diferențele de percepție asupra fiecărui subiect în parte, sau exact ce anume trebuie – în opinia fiecăruia – să fie corectat.

Pentru dezvoltarea gândirii, pe lângă jocurile care servesc și dezvoltările verbale, se aplică jocuri matematice și logice, insistând pe desfășurarea celor care solicită atenția și concentrarea. Se includ aici jocuri distractive și recreative de tipul puzzle și labirint, în mod particular legând soluționarea lor de analiza cunoștințelor în privința personajelor pe care la figurează: „Să ajutăm pisica să-și găsească puii” (labirint) urmat de discuții libere pe tema „Ce știi despre pisică?”, „Ce povești, povestiri, poezii sau cântece cunoaștem despre pisică?” etc.

Sunt multe posibilități de a suscita interesul copiilor de a se schimba ei înșiși, dintre acestea fiecare educatoare o poate găsi pe cea optimă în funcție de specificul cazului – amploarea deficienței, modul de percepție a acestuia în cadrul grupei, mijloacele și posibilitățile materiale. Foarte mult ține reușita corectării de talentul și aptitudinile noastre, ale educatoarelor, de gradul nostru de implicare activă și interesul de a face ceva concret, de devoțiunea cu care ne aplecăm asupra lucrului cu copiii.

BIBLIOGRAFIE:

- Cerghit, I., (1980), *Metode de învățământ*, Editura Didactică și Pedagogică, București
Oprea, C., (2006), *Strategii didactice interactive*, Editura Didactica și Pedagogica

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

BIRĂU VICTOR, LICEUL TEORETIC „TRAIAN VUIA” FĂGET; TIMIȘ

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și să nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodos. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitori prin formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un exemplu la școală.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

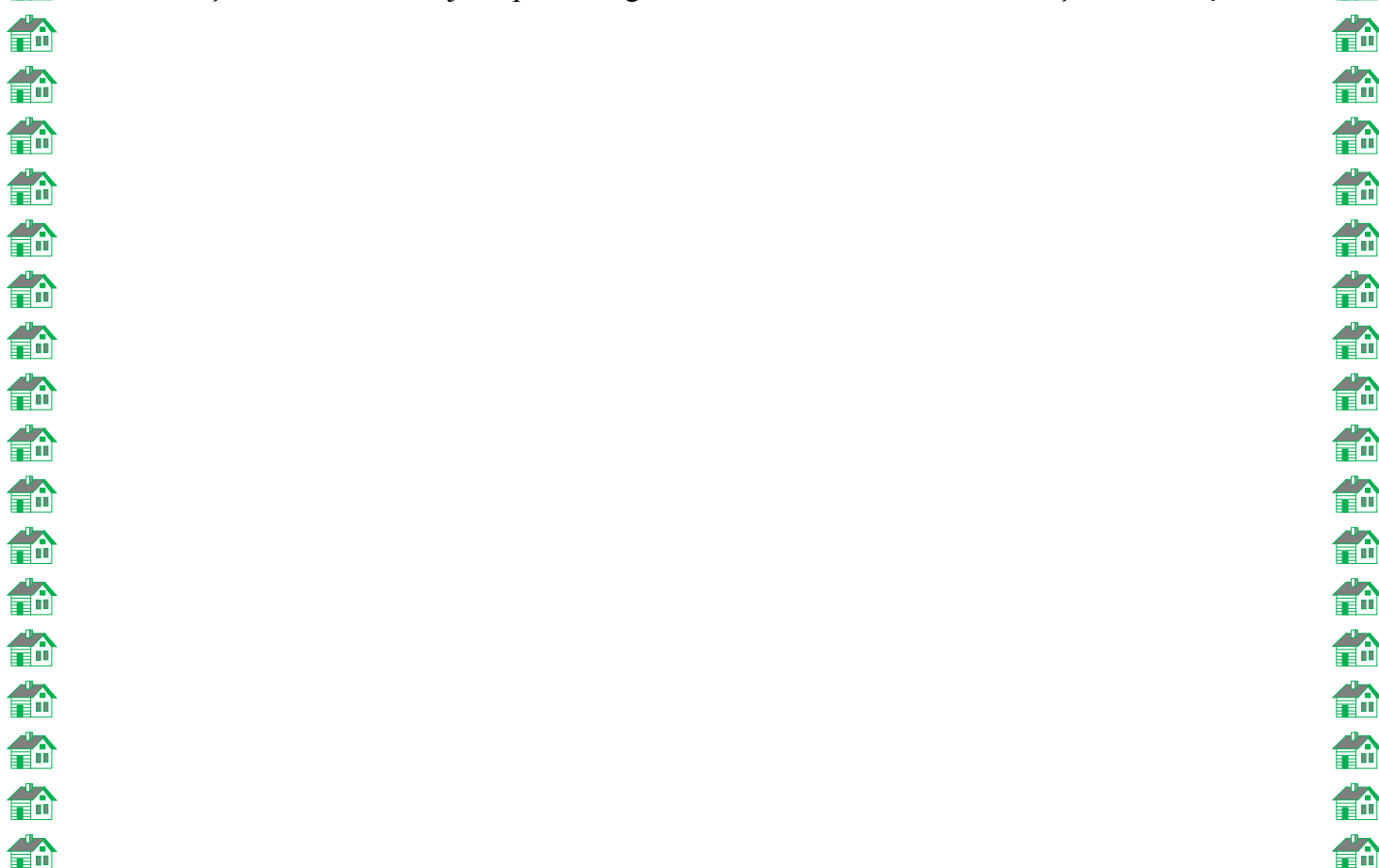
De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane, ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos, „Nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori norme de politețe.

Această expresie „Cei șapte ani de acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente, atitudini, acumulate în primii ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare , de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

Mai putem spune ca educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta, sa devină un oameni respectoși și demni de respect la rândul lor.

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne imaginăm un copil bine crescut care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Mai putem adăuga că educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca în relațiile cu cei din jur, de cât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Dar educația primită în cei șapte ani de viață depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinte, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Cei șapte ani de acasă cuprind și o anumită învățătură pentru viață. Pentru mulți, cultura înseamnă acumularea unui bagaj de cunoștințe teoretice în diferite domenii în care pot prinde un post de răspundere în cadrul societății. Am întâlnit persoane renumite prin cultura lor și care m-au dezamăgit datorită viciilor pe care le afixau în public sub pretextul că lor le este permis orice. Când cultura nu te ajută să pui frâu viciilor, să-ți pui ordine în viață, să respecti pe aproapele tău indiferent de poziția socială sau culturală, într-un cuvânt să fii om, la ce-ți folosesc cunoștințele? Cultură fără morală? Cultura, în întregul ei înseamnă acumularea unor cunoștințe prin care îți întărești puterile fizice și psihice spre a stăpâni ființa umana, în totalitatea ei și a încerca să o dirijezi spre a atinge cotele cele mai înalte ale desăvârșirii, ale sfințeniei.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – BAZA UNEI DEZVOLTĂRI SĂNĂTOASE A COPIILOR ȘI A SUCCESULUI ÎN VIAȚĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR :BIREȘ RAMONA
ȘCALA GIMNAZIALĂ „OLTEA DOAMNA”,ORADEA

Suntem convinși că majoritatea părinților își doresc să crească copii sănătoși și fericiți. Dar, oare, toți știu cu adevărat de ce are nevoie copilul lor pentru a crește astfel? Care sunt ingredientele care ne asigură sănătatea și fericirea pe termen lung? Care sunt acele atu-uri pe care i le poate da familia și care îi asigură succesul în viață? Într-o lume preponderent materialistă, cum este cea în care trăim, întrebarea este firească.

Fiecare om se naște cu o „zestre”, un dat genetic care, așa cum a demonstrat epigenetica, poate fi modificat de condițiile de mediu. Putem compara acest dat cu un *kit de construcție*, în care ai materialul de bază și o serie de modele ce pot fi realizate cu acest material. De-a lungul vieții, fiecare persoană se construiește pe sine și este, la rândul ei, modelată de mediul social în care se dezvoltă. Această construcție și dezvoltare a personalității unui om nu este un scop în sine ci este o condiție a realizării acelei misiuni unice cu care se naște fiecare din noi.

În primii ani, care constituie perioada cea mai importantă de dezvoltare fizică și de construcție a personalității și inteligențelor, elementele reprezentând mediul social care contribuie la modelarea unei persoane sunt familia, școala, prietenii și colegii, comunitatea apropiată, modelele și valorile sociale și imaginea despre lume, ca ansamblu, care ajunge la conștiința persoanei prin intermediul culturii și diferitelor medii de informație la care are acces. Este totodată, perioada în care se construiește, sau nu, simțul coerenței și primele modele ale relațiilor cu ceilalți. Și totodată, perioada în care personalitatea, aflată în perioada de construcție, este supusă la primele teste.

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, familia este instituția fundamentală în toate societățile.

Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic. În ce privește **dezvoltarea fizică** a copilului, familia este cea care asigură mediul de viață, hrana, îmbrăcămintea, trebuie să îi ferească de pericole, să le asigure condiții și spațiu propice pentru joc, învățare, odihnă, mișcare și să le supravegheze și întrețină starea de sănătate optimă.

Familia stabilește regimul de viață al copilului care să îi asigure o dezvoltare optimă, îi formează primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. Familia trebuie să se preocupe de dezvoltarea capacității motrice a copilului, prin asigurarea unor activități de joc fizic și mișcare sau sport în aer liber.

În ce privește **dezvoltarea intelectuală** a copilului, familia este în primul rând mediul în care își însușește **limbajul**. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți și de restul familiei în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului și aproximativ 90% din cunoștințele uzuale despre lumea înconjurătoare (despre plante, animale, obiecte, mediul în care trăiește, despre ocupațiile oamenilor etc.).

Familia ar trebui să se preocupe și de **dezvoltarea proceselor intelectuale** ale copiilor. Ea trebuie să le dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții trebuie să încerce să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte, pentru a le putea înțelege. Copiii, dotați de mama natură cu o curiozitate insatiabilă, pun cele mai multe întrebări în perioada dintre 2 și 6 ani, iar părinții ar trebui să îi ajute să-și însușească un număr cât mai mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact, într-un limbaj adecvat fiecărei vârste, pentru a-și ajuta copiii să facă lumea din jurul lor comprehensibilă. La vârsta școlară, familia ar trebui să dezvolte gustul copiilor pentru citit, pentru căutarea activă de informație, să îi îndrume spre cărțile și sursele de informație potrivite și să îi ajute să sistematizeze cunoștințele, să le dezvolte gustul

pentru experimentare, inovație, comunicare proactivă, să îi învețe să rezolve probleme și să caute soluții, să le încurajeze creativitatea și multe altele.

BIBLIOGRAFIE :

1. Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților , Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I , E.D.P. , București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.

SECȚIUNEA: ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR

**AUTORI : PROF. ÎNV. PREȘCOLAR, BÎRZESCU LAURA, CȘEI BĂBENI
PROF. PSIHOPEDAGOG, POPESCU ANAMARIA, CȘEI BĂBENI**

Stiluri de parentaj

De ce Andrei stă cuminte pe scaunel și ascultă o poveste, iar Oana se foiește și își lovește colegii? De ce Flavia lucrează la un puzzle timp de 20 de minute, pe când Daniel aruncă piesele prin clasă când nu reușește să le potrivească la locul lor?

De ce copiii reacționează atât de diferit la aceeași situație? „Temperamentul lor este diferit!” ar fi primul răspuns la îndemână dar ultimele cercetări sugerează că stilurile de parentaj influențează competența cu care copiii se confruntă cu lumea lor.

Diana Baumrind (1971, 1996b) în urma unei cercetări de pionerat, a identificat trei stiluri de parentaj și a descris tiparele de comportament tipice ale copiilor crescuți potrivit fiecărui stil.

Parentajul dictatorial pune accentul pe control și pe supunerea necondiționată. Părinții dictatoriali încearcă să-și determine copiii să se conformeze unui standard de conduită fixat și impus, și îi pedepsesc arbitrar și violent pentru încălcarea acestuia. Sunt mai detașați și mai puțin afectuoși decât alți părinți. Copiii lor tind să fie mai nemulțumiți, mai retrași și mai neîncrezători.

Parentajul permisiv pune accentul pe exprimarea personală și pe autoreglare. Părinții permisivi au puține cerințe și le permit copiilor să-și supravegheze singuri activitățile cât mai mult posibil. Se consultă cu copiii în privința deciziilor de politică ale familiei și pedepsesc rareori. Sunt afectuoși, nu controlează și nu impun cerințe/bariere. La vârsta preșcolară, copiii lor tind să fie imaturi, cu cel mai slab autocontrol și cel mai slab comportament explorator.

Parentajul autoritar pune accent pe individualitatea copilului, dar subliniază și constrângerile sociale. Părinții autoritari au încredere în capacitatea lor de a ghida copilul, dar respectă totodată, deciziile, interesele, părerile și personalitatea independentă a acestuia. Sunt iubitori și înțelegători, dar, totodată, cer purtare bună și sunt fermi în menținerea standardelor. Impun, la nevoie, pedepse limitate, judicioase, în contextul unei relații calde și de susținere. Preferă disciplina inductivă, explicând raționamentul din spatele poziției lor și încurajând negocierile verbale. Copiii lor par să se simtă în siguranță, știind că sunt iubiți, dar și ce se așteaptă din partea lor. Preșcolarii cu părinți autoritari tind să fie cei mai independenți, capabili de autocontrol și asertivitate, exploratori și mulțumiți.

Eleanor Maccoby și John Martin (1983), au adăugat un al patrulea stil de parentaj, cel *neglijent* sau *neimplicat*, pentru a-i descrie pe părinții care se concentrează asupra nevoilor proprii și nu asupra celor ale copilului, uneori din cauza stresului sau a depresiei. Parentajul neglijent a fost corelat cu diferite tulburări comportamentale în copilărie și adolescență.

Modelul lui Baumrind a stârnit controverse, fiindcă pare să sugereze că există un singur mod „corect” de a crește copiii. În plus, Baumrind, nu a luat în calcul factorii înnașcuți, cum este temperamentul, care poate influența competența copiilor și să exercite o influență asupra părinților. Constatările autoarei sunt de tip corelație, ele nu fac decât să stabilească asocieri între fiecare stil de parentaj și un anumit set de comportamente ale copilului. Ele nu arată că stilurile diferite de creștere a copiilor îi fac pe copiii să fie mai mult sau mai puțin competenți în confruntarea cu lumea înconjurătoare.

Bibliografie:

Diane, E.Papalia, Sally Wendkos Olds, Ruth Duskin Feldman, *Dezvoltarea umană*, (2010), Ediția a XI-a, Editura Trei, București

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. MARIN BÎTE

LICEUL TEHNOLOGIC DE TURISM ȘI ALIMENTAȚIE ARIEȘENI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos, “nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioada de timp este considerată *culmea achizițiilor*, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București;
2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București;
3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași;
4. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002 ;
5. www.didactic.ro

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

PROF. ÎNV.PRIMAR BÎICU ALINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 TILEAGD

*„Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu.
Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață.
Dă-mi, te rog, acele lucruri care mă vor îndrepta spre fericire.
Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume...”*
(din *Child's Appeal*, Mamie Gene Cole)

Școala are un rol important în educația copiilor, însă cel mai mult contează lecțiile primite în familie.

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt ca proximitate și importanță cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase. De asemenea, familia are un rol esențial în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic. Părinții sunt cei care de cele mai multe ori asigură hrana și celelalte elemente necesare copiilor: hăinuțe, cărți, rechizite, jucării, ceea ce îi determină pe cei mici să înțeleagă că au datoria să împlinescă așteptările pe care le au adulții de la ei. Mai mult decât atât, părinții au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil, dinainte ca cei mici să ajungă pe băncile școlilor.

Expresia „cei 7 ani de-acasă” este des întâlnită în rândul părinților. Un copil educat, bine crescut, care și-a însușit normele unui comportament civilizată, adaptat regulilor societății este un copil care cunoaște normele bunelor maniere.

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tata este prea dur. Copilul, însă, nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

În acest sens, codul bunelor maniere vine în ajutor, atenționând că nu există două feluri de bune maniere și, dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, cu siguranță am avea o societate mult mai cultă. Important este ca părinții să respecte cât mai mult formulele de politețe, regulile de bune maniere în familie, iar copiii îi vor imita cu precizie de 90%.

Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul cere o jucărie, el trebuie obișnuit să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare ajută la formarea unui comportament politicos.

Totodată, ar trebui urmate și sfaturile:

- „Aveți grijă cum vorbiți în preajma copiilor, deoarece ei adoptă același limbaj ca adulții.”
- „Spuneți-le copiilor să se adreseze adulților cu un anumit grad de formalitate, precum „doamnă” sau „domnule”, cu excepția cazurilor în care cei mari îi roagă să le spună altfel.”
- „Învățați-i cum să salute sau să se prezinte corect, cum să se comporte în public și de ce nu este bine să întrerupă o discuție.”
- „Felicități copiii de fiecare dată când fac un lucru bun, când respectă anumite reguli, pentru că în acest mod vor reține mult mai repede.”

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

De reținut este faptul că fiecare copil este unic, așa că trebuie ca părinții să se implice în educația lui în așa fel încât să existe un echilibru între regulile de bun-simț care trebuie respectate și personalitatea celui mic.

BIBLIOGRAFIE :

• M.Gîgă - „*Cei șapte ani de acasă*” - *Codul bunelor maniere pentru copii*, Editura Coresi, București,

1999;

• Vrăsmaș Ecaterina Adina - *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002

• Revista învățământul preșcolar, nr.3-4/2008, MECT, București

• REVISTA ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR, NR.3-4/2011, MECT, BUCUREȘTI

CE SUNT CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ?

PROF. ÎNV. PREȘC. BÎRSAN ILONA GHIZELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SINGIDAVA/ G.P.P.PRICHINDEL
LOC. CUGIR, JUD. ALBA

Expresia „**cei șapte ani de acasă**“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Tot în primii șapte ani de viață, îi poți oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Învață-l să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

- **Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?**

- **deprinderi de autoservire;**

- **ordine;**

- **igienă;**

- **curățenie și exprimarea propriilor nevoi;**

- **exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;**

- **bune maniere și comportament;**

- **limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);**

- **modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);**

- **consecvența în realizarea unei sarcini;**

- **concentrare a atenției;**

- **perseverența în realizarea uneri sarcini;**

- **alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.**

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- **spiritul de competiție;**

- **altruismul;**

- **cooperarea;**

- **atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.**

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Pentru noi cei mai mulți 7 ani de acasă înseamnă mai mult reguli de bun simț, igienă, respect, pe care un copil trebuie să le învețe de la părinți, până să meargă la școală, dar care desigur ca părinți le tot repetăm până se fac mari:

1. Să asculți pe cineva când îți vorbește;

2. Să nu vorbești cu gura plină;

3. Să te speli pe mâini după ce ai fost la toaletă...sau când vii de undeva;

4. Să spui adevărul;

- 5. Să nu fii agresiv;
- 6. Să dai bună ziua/ la revedere;
- 7. Să îți asumi responsabilitatea pentru ce faci;
- 8. Să respecti pe cei din jur;
- 9. Să nu vorbești urât;
- 10. Să respecti proprietatea personală și a celorlalți (să nu strici/ distrugi);
- 11. Să spui mulțumesc;
- 12. Să te speli pe dinți seara/ dimineața.

(autor: Michelle-USA)

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Astfel că părinții trebuie să fie un exemplu pentru cei mici și de asemenea independența copiilor să fie stimulate. Dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență.

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită. Felul în care ne comportăm are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii, colegii, și, în cele din urmă, de acest lucru depinde dacă avem sau nu succes în viață. Dacă vrei să crești un copil amabil, elegant, manierat și, de ce nu, plin de șarm, aceasta este cartea care va completa în mod armonios eforturile tale!

Bibliografie:

- 1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
- 2. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
- 3. <http://www.desprecopii.com>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. COMAN MARIA FLOARE
PROF. BÎZU ELENA-GEORGIANA
G.P.P. „SCUFIȚA ROȘIE”, ALBA IULIA

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimuli pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător; etc.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

BIBLIOGRAFIE:

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

BUNECI EUGENIA COLEGIUL NAȚIONAL „TUDOR VLADIMIRESCU” TG.JIU

**"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală".
Albert Einstein**

Se știe că înainte de a deveni adult, omul parcurge în dezvoltarea sa biologică, psihică și socială mai multe cicluri mari ale vieții.

Copilăria și adolescența constituie primele etape, cele mai intensive, normale și necesare, ale acestei dezvoltări (după A. Gessel).

Semnificația funcțională a copilăriei se dezvăluie pe deplin, de îndată ce ea este considerată ca o perioadă de pregătire pentru viață. Ca atare, prin copilărie este asigurat procesul de "umanizare" al individului, de asimilare a naturii umane, fără de care copilul nu poate să devină adult.

După cum bine formulează H. Pieron, copilul nu este decât un "candidat la umanitate".

Dezvoltarea psihică a copilului, se desfășoară ca un proces determinat de acțiunea a doi factori: unul de natură biologică și celălalt de origine socială.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității, a comportamentului copilului până merge la școală.

De fapt, în realitate, nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede, dar rămâne ideea de bază a acestei expresii, cum că normele de conduită se învață din familie.

După cum subliniază psihologul Oana-Maria Udrea, baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții.

Iubirea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte frumos, să aibă încredere în propriile forțe.

Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățare și asumarea regulilor de comportament.

Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitație, printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Copilul care simte aprecierea părinților, percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt drumul către adaptarea copilului în societate.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3, la 5 sau la 7 ani. Părinții sunt modele pentru copil, de aceea este important să îl lăudăm atunci când se dovedește bine crescut.

Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Este important de asemenea să stimulăm independența copilului.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional.

Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său.

Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Așadar, părinții, familia, au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

Este important să le transmitem copiilor noștri învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta să fie oameni respectuoși și demni de respect la rândul lor, deoarece:

„Copilăria e o lume aparte, pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

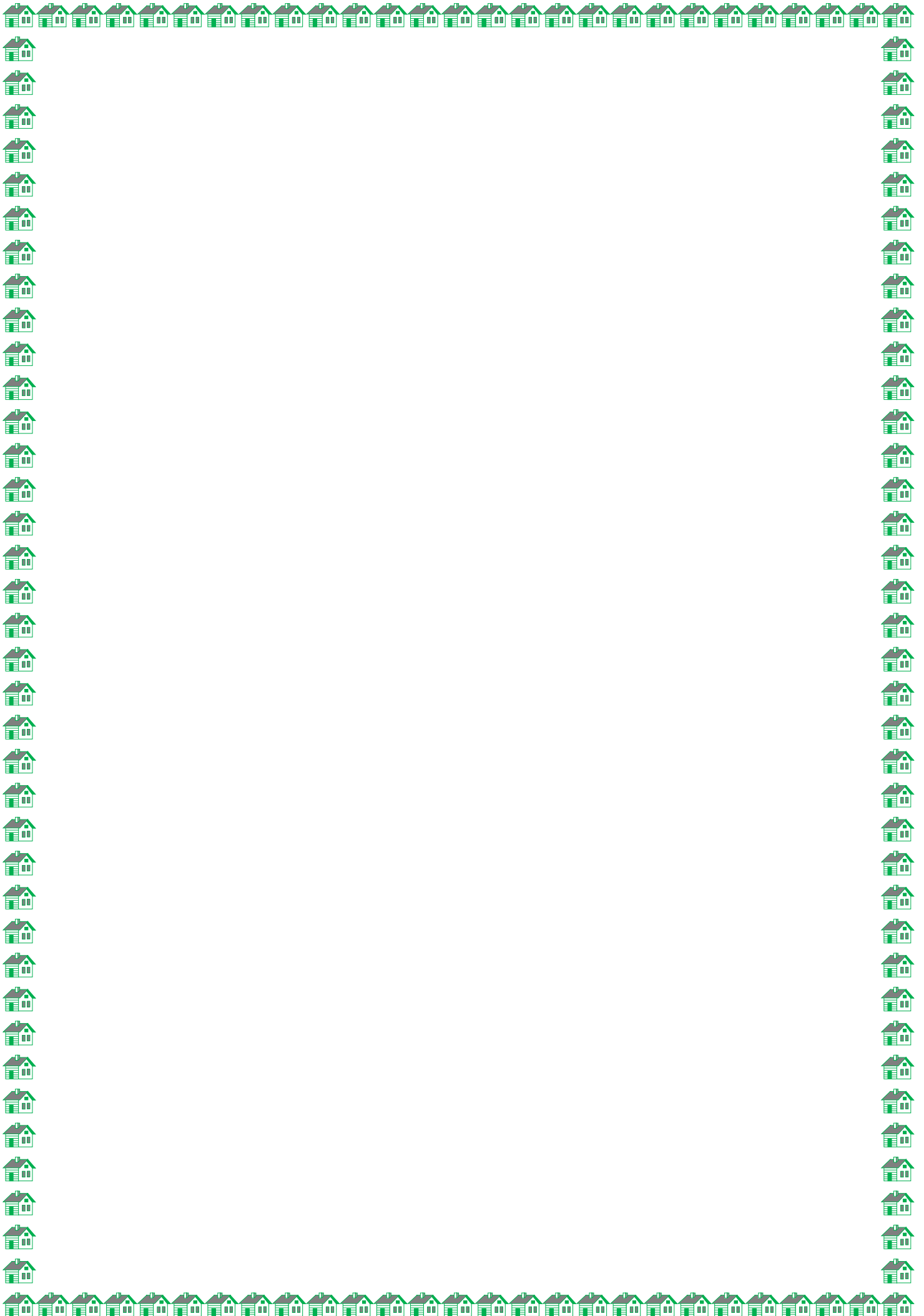
1. *Psihologie generală*, A.Roșca, Editura Didactică și Pedagogică, 1975

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, 2004

2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002

3. P.Emil, R. Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR BLAJ ADRIANA MIHAELA
LICEUL TEHNOLOGIC „MIHAI NOVAC”,
STRUCTURĂ ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 3 ORAVIȚA

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”.

(„Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Expresia „cei șapte ani de acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor șapte ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții.

„Cei șapte ani de acasă” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani

1. Învață-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!

3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii;

limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

4. Învață-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când săcitească și să se bucure singur de ele!

5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!

7. Învață-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

8. Învață-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine!

Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obraji, îmbrățișări.

BIBLIOGRAFIE

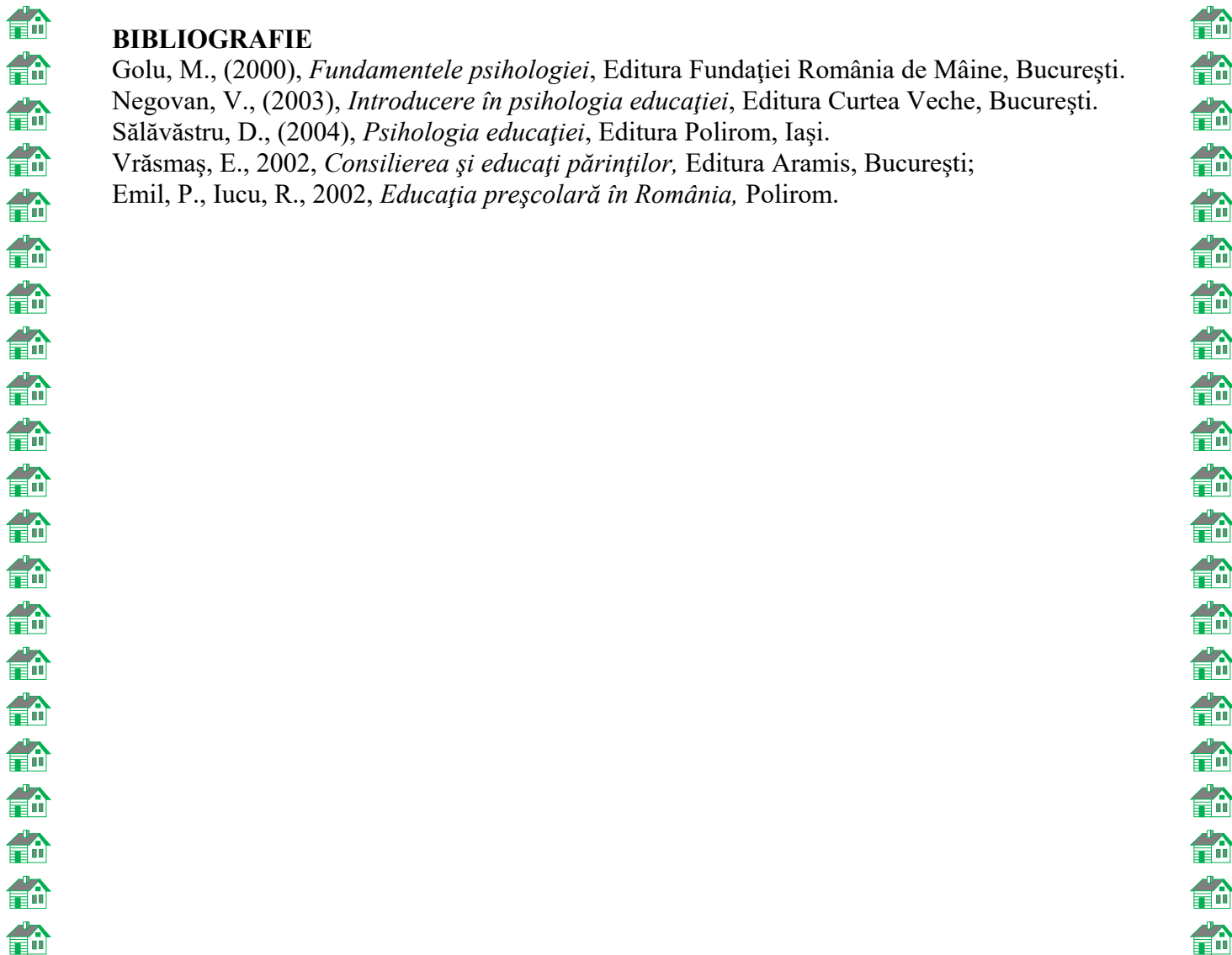
Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Vrășmaș, E., 2002, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București;

Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.

NORMELE CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. BLAJ IOANA CORINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CERNEȘTI
MARAMUREȘ

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Printre principalele norme care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, prin un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul - Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public - Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii - Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

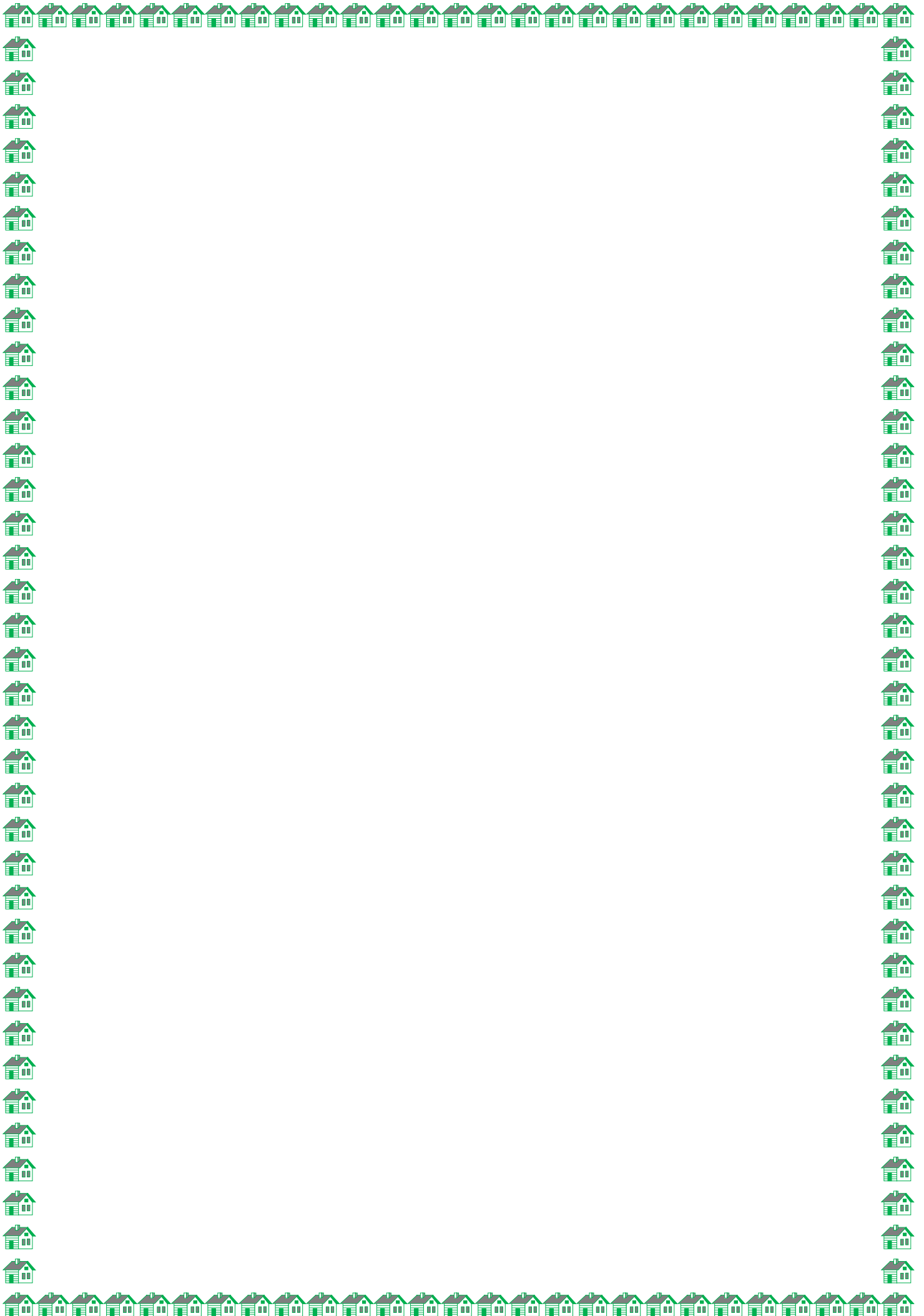
Înțelegerea normelor sociale - Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă - O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor - „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță - Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

LUNA MARTIE, LUNA LUI MĂRȚIȘOR

LICEUL DE ARTE "SIGISMUND TODUȚĂ" – DEVA PROFESOR. BLIOȘCA ANAMARIA- MAURA

Indiferent de vreme și de vremuri, la noi, luna martie, luna echinocțiului de primăvară și a noului an agrar, a treia din an, popular numită Mărțișor, debutează ca o explozie de bucurie a unui copil care, după îndelungi așteptări, și-a primit jucăria mult visată.

Românii au un fel deosebit, original, de a întâmpina prima zi a primăverii, oferind și primind mărțișoare, tradiție veche, milenară care încă se mai păstrează, în ciuda valului de sărbători de import care nu au nici o legătură cu tradiția, spiritualitatea și cultura românească.

Legenda spune că primul mărțișor ar fi fost tors de Baba Dochia, fiica lui Decebal, în timp ce urca la munte, cu oile. Mărțișorul, format din două fire răsucite, de lână sau de mătase, alb și negru, mai apoi, alb și roșu, reprezintă, de fapt, unitatea contrariilor, vara - iarna, cald - frig, lumină - întuneric.

În trecut, mărțișorul se purta la mână sau prins în piept, de la 1 martie pînă la data cînd se arătau semnele de biruință ale primăverii: cânta cucul, se întorceau păsările călătoare, înfloreau cireșii.

Mărțișorul, aducător de noroc

De-a lungul timpului, mărțișorul a fost și încă a rămas un talisman menit să poarte noroc deoarece, de regulă, este oferit sau primit însoțit de urări de bine, sănătate și noroc.

Dacă ne uităm în calendarul creștin-ortodox, vedem că-n prima zi de martie este prăznuită cuvioasa muceniță Evdochia, Dochia, cum i-a rămas numele în legende.

În vechime, ziua Dochiei se respecta pentru a avea recolta bogată, pentru ferirea de boli, dar și pentru noroc. Este ziua în care se culegeau flori. Femeile nu făceau treabă de teamă să nu iasă puii sau vițeii strâmbi, iar gravidele o țineau ca să aducaăpe lume copii frumoși și sănătoși.

Tradiția Babelor

De la 1 pâna pe 9 martie sunt zilele Babei, ciclul de nouă zile, atâtea câte i-au trebuit Dochiei să urce cu oile la munte. După obicei, în această perioadă, fiecare om își poate alege o zi care, în funcție de starea vremii, să-i descifreze cum îi va fi viața pâna anul viitor.

Acest ciclu se încheie pe 9 martie, ziua celor 40 de Sfinți Mucenici, când se suprapun două sărbători. Astfel, 9 martie este ultima zi când, conform tradiției, Baba Dochia moare și se preface în stană de piatră și prima zi a Moșilor, jertfiți și transformați în cenusă pe rugul funerar pentru dreapta lor credință.

Ziua celor 40 de Sfinți Mucenici trebuie sărbătorită de toți creștinii, omul trebuie să fie vesel și senin și să nu se certe cu nimeni pentru că riscă să-i supere pe "mosi", care l-ar putea pedepsi.

ISTORIA MĂRȚIȘORULUI -Mărțișorul este un mic obiect de podoabă legat de un șnur împletit dintr-un fir alb și unul roșu, care apare în tradiția românilor și a unor populații învecinate. Femeile și fetele primesc mărțișoare și le poartă pe durata lunii martie, ca semn al sosirii primăverii. Împreună cu mărțișorul se oferă adesea și flori timpurii de primăvară, cea mai reprezentativă fiind ghiocelul.

Lupta Primăverii cu Iarna Conform unui mit care circulă în Republica Moldova, în prima zi a lunii martie, frumoasa Primăvară a ieșit la marginea pădurii și a observat cum, într-o poiană, într-o tufă de porumbari, de sub zăpadă răsare un ghiocel. Ea a hotărât să-l ajute și a început a da la o parte zăpada și a rupe ramurile spinoase. Iarna, văzând aceasta, s-a înfuriat și a chemat vântul și gerul să distrugă floarea. Ghiocelul a înghețat imediat. Primăvara a acoperit apoi ghiocelul cu mâinile ei, dar s-a rănit la un deget din cauza mărcinilor. Din deget s-a prelin o picătură de sânge fierbinte care, căzând peste floare, a făcut-o să reînvie. În acest fel, Primăvara a învins Iarna, iar culorile mărțișorului simbolizează sângele ei roșu pe zăpada albă.

Istoric originile sărbătorii mărțișorului nu sunt cunoscute exact, dar se consideră că ea a apărut pe vremea Imperiului Roman, când Anul Nou era sărbătorit în prima zi a primăverii, în luna lui Marte. Acesta nu era numai zeul războiului, ci și al fertilității și vegetației. Această dualitate este remarcată în culorile mărțișorului, albul însemnând pace, iar roșu — război. Anul Nou a fost sărbătorit pe 1 martie până la începutul secolului al XVIII-lea. Cercetări arheologice efectuate în România, la Schela Cladovei, au scos la iveală amulete asemănătoare cu mărțișorul datând de acum cca. 8 000 ani. Amuletele formate din pietricele vopsite în alb și roșu erau purtate la gât. Documentar, mărțișorul a fost atestat pentru prima oară într-o lucrare de-a lui Iordache Golescu. Folcloristul Simion Florea Marian presupune că în Moldova și

Bucovina mărtișorul era compus dintr-o monedă de aur sau de argint, prinsă cu ață albă-roșie, și era purtat de copii în jurul gâtului. Fetele adolescente purtau și ele mărtișor la gât în primele 12 zile ale lui martie, pentru ca mai apoi să îl prindă în păr și să-l păstreze până la sosirea primilor cocori și înflorirea arborilor. La acel moment, fetele își scoteau mărtișorul și-l atârnavă de creanga unui copac sau altul, iar moneda o dădeau pe caș. Aceste „ritualuri” asigurau un an productiv.

În prezent, mărtișorul este purtat întreaga lună martie, după care este prins de ramurile unui pom fructifer. Se crede că aceasta va aduce belșug în casele oamenilor. Se zice că dacă cineva își pune o dorință în timp ce atârnavă mărtișorul de pom, aceasta se va împlini numaidecât. La începutul lui aprilie, într-o mare parte a satelor României și Moldovei, pomii sunt împodobiți de mărtișoare. În Republica Moldova, în fiecare an are loc festivalul muzical „Mărtișor”, care începe pe data de 1 martie și durează până la 10 martie. În unele județe ale României, mărtișorul este purtat doar primele două săptămâni. În localitățile transilvănene mărtișoarele sunt atârnavate de uși, ferestre, de coarnele animalelor domestice, întrucât se consideră că astfel se poate de speriat duhurile rele. În județul Bihor se crede că dacă oamenii se spală cu apa de ploaie căzută pe 1 martie, vor deveni mai frumoși și mai sănătoși. În Banat fetele se spală cu zăpadă pentru ca să fie iubite. În Dobrogea mărtișoarele sunt purtate până la sosirea cocorilor, apoi aruncate în aer pentru ca fericirea să fie mare și înaripată.

În zona Moldovei pe 1 martie se oferă mărtișoare băieților de către fete, aceștia oferind la rândul lor fetelor mărtișoare de 8 martie (o mică diferență față de restul țării). Obiceiuri asemănătoare se pot întâlni în zona Balcanilor, în Bulgaria unde se cheamă Martenița (Мартевица), Macedonia, Albania.

Unele tradiții spun că firul mărtișorului, funie de 365 sau 366 de zile, ar fi fost tors de Baba Dochia, în timp ce urca turma la munte. Asemănător Ursitoarelor care torc firul vieții copilului la naștere, Dochia torcea firul anului primăvara, la nașterea timpului calendaristic. De aceea, mărtișorul este numit de etnologul Ion Ghinoiu "funia zilelor, săptămânilor și lunilor anului, adunate într-un șnur bicolor".

Bibliografie:

<http://www.public.asu.edu/~orlich/consulate/images/ISTORIA%20MARTISORULUI.pdf>
<http://www.ziare.com/magazin/obiceiuri/luna-lui-martisor-traditii-si-obiceiuri-1221315>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR: BOANCĂ FLORENTINA-CAMELIA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 44, TIMIȘOARA

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Această perioadă a ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei în fiecare zi.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți reprezintă baza formării unui comportament corect, Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia, ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță și nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare.

Cea mai importantă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut.

**ATITUDINEA ADULTULUI
FAȚĂ DE PREȘCOLARUL CARENȚAT AFECTIV**

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR, BOBÂRCĂ CĂTĂLINA
GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 2 BÂRLAD, JUD. VASLUI**

Copiii caută în jurul lor încă de la vârste fragede, modele după care să-și croiască comportamentul și de la care să învețe cum să facă față greutăților pe care le întâmpină. De cele mai multe ori, ei își concentrează involuntar atenția spre părinți, deoarece aceștia se află în apropierea lor, și reprezintă acele persoane în care au deplină încredere.

Toate acțiunile și atitudinile, mentalitățile pe care le observă la aceștia le interiorizează și le aplică în viitoarele lor relații cu semenii. Prin urmare datoria principală a oricărui părinte este să aibă o conduită care să se metamorfozeze în reperi sănătoși pentru modul de viață al copiilor lor. Trebuie să fim un model în comportament, în relațiile cu ceilalți, fii un model în relația copil – părinte.

Până la vârsta de 3 ani când copilul se integrează în grădiniță, rolul părintelui este acela de a fi educatorul copilului lor.

A.S. Makarenko, fiind convins de rolul exemplului în educație - ca și de înclinația copilului pentru imitație - se adresează părinților astfel: „Să nu credeți că educați copilul numai atunci când vorbiți cu el, când îl povățuiți sau îi porunciți. Îl educați în fiecare moment al vieții voastre, chiar și atunci când nu sunteți acasă.

Felul cum vă îmbrăcați, cum vorbiți, cum vă bucurați sau vă întristați, cum vă purtați cu prietenii și dușmanii, felul cum râdeți sau citiți ziarul - toate au pentru copil mare însemnătate. Copilul vede sau simte cea mai mică schimbare în ton; orice subtilitate a gândurilor voastre ajunge la el pe căi pe care voi nu le observați.”

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Comenius, care, în prima carte de educație a copilului, considera că educația primită de la acesta până la vârsta de 6 ani, în primul rând de la mama, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară.

Această spirală relațională definește modul de raportare la lumea exterioară și îl ajută pe copil să integreze experiențele, să exploreze, să învețe. Viața copilului acasă alături de părinții săi, toate activitățile pe care le desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. Triada mamă-copil-tată oferă copilului posibilități de a se defini pe sine, prin jocul comparațiilor, al imitațiilor, al rivalităților, de a-și însuși modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Părinții sunt primii educatori deoarece:

- ✍ ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții;
 - ✍ familia este modelul pe care copilul îl imită; modul de viață al familiei este principalul reper în viața copilului, el este internalizat puternic în anii copilăriei;
 - ✍ comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea copilului, formarea personalității lui;
- Indiferent de modul în care fiecare părinte înțelege și își poate asuma rolul de părinte, mamă sau tată, acestea ar trebui să :
- ✍ să acopere nevoile copilului de educare și îngrijire;
 - ✍ să aibă un caracter predictibil pentru copil: acesta să știe când și cui să se adreseze, să poată ști la ce tip de reacție se poate aștepta în anumite situații;

Începând din primii ani de viață, copilul preia de la cei din jur atitudini, gesturi, limbajul, exemple de comportament. Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia. Aceasta îi oferă copilului primele informații despre lumea care-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv. Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității, nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții, dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Teoria ierarhiei nevoilor (A. Maslow) afirmă că ființele umane au nevoi caracteristice, să nu uităm nevoile copilului de sănătate, igienă și nutriție, nevoile emoționale, nevoia copilului de identitate, nevoia copilului de educație. Neglijarea, ignorarea acestor nevoi de dezvoltare ale copilului (fie prin omitere, fie prin necunoașterea lor) pot avea consecințe asupra dezvoltării copilului în funcție de vârsta acestuia.

Pledoariile oamenilor de știință vin să confirme relația strânsă între copil și părinții săi, felul în care fiecare participant în cadrul acestei relații se transformă, își dezvoltă capacitățile și își definește atitudinile în rolurile sale.

Valori ale relațiilor parentale de calitate:

- căldură și afecțiune;
- limite clare și bine precizate;
- răspuns imediat la nevoile copilului;
- disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului;
- sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului;
- respect;
- deschidere și comunicare;
- recunoașterea calităților și a reușitelor;
- confidențialitate și încredere reciprocă.

Pearce a descris relațiile pozitive și negative care pot influența dezvoltarea copilului și care constituie punctul de plecare în modificarea unor comportamente ale părinților:

Însușiri pozitive	Însușiri negative
<ul style="list-style-type: none"> • căldură și afecțiune; • stabilirea clară a limitelor și negocierea acestora cu copiii; • recunoașterea nevoilor copilului; • acceptarea defectelor copilului; • respectarea individualității copilului; • recunoașterea și respectarea calităților copilului; • implicare și empatie. 	<ul style="list-style-type: none"> • răceală și onestitate; • îngrijire insuficientă; • atitudine de superioritate în relația cu copilul; • atitudine de respingere în relația cu copilul; • lipsă de respect al copilului; • lipsă de răspuns la nevoile acestuia.

Fiecare copil are un limbaj principal de iubire, o modalitate în care el înțelege cel mai bine afecțiunea părintelui. Iubirea este fundamentul unei copilării lipsite de griji. Fiecare copil are propria modalitate de a oferi și de a primi iubire. Când copilul se simte iubit, este mai ușor de disciplinat și de format decât atunci când simte că rezervorul său emoțional este gol. Iubirea adevărată este întotdeauna necondiționată este iubirea totală, este o lumină călăuzitoare care strălucește în întuneric și ajută părinții să-și dea seama ce trebuie să facă pentru a-și crește copilul. Fără iubire copilul va muri din punct de vedere emoțional și va deveni un handicapat pe viață. Există cinci modalități în care copiii exprimă și înțeleg iubirea: *mângâierile fizice* - cea mai puternică voce a iubirii; *cuvintele de încurajare*, balsam pentru suflet- hrănesc interiorul copilului; *timpul acordat* - este darul pe care părintele îl oferă prin prezența sa copilului; *darurile* - o formă de recunoștință sau de stimulare; *serviciile* - pline de iubire nu sunt sclavie, se fac de bunăvoie.

A fi părinte bun nu înseamnă a oferi copilului tot ce își dorește. Pentru a fi un părinte bun trebuie:

- ◆ să observe felul în care copilul își exprimă iubirea față de dumneavoastră;
- ◆ să observe felul în care copilul își exprimă iubirea față de ceilalți;
- ◆ să asculte cu atenție care sunt cele mai dese rugăminți ale copilului dvs.
- ◆ să observe care sunt lucrurile de care se plânge cel mai adesea;
- ◆ să-i oferiți copilului posibilitatea de a alege.

Copilul are nevoie de sprijin pentru a se dezvolta, pentru a-și repera abilitățile și pentru a-și dezvolta competențele - acest sprijin îl găsește copilul în familia sa.

„Atât timp cât tatăl și mama nu-și vor pleca fruntea în fața măreției copilului; atât timp cât nu vor înțelege că vorba COPIL nu este decât o altă expresie pentru ideea de MAIESTATE; atâta timp cât nu vor simți că în brațele lor doarme viitorul însuși sub înfățișarea copilului, că la picioarele lor se joacă istoria, nu-și vor da seama că au tot atât de puțin dreptul și puterea de a dicta legi acestei noi ființe, pe cât n-au puterea și nici dreptul de a impune legi în mersul astrilor... „ (Ellen Key).

Bibliografie:

1. „Să construim împreună cei 7 ani... de-acasă,, P.R.E.T.
2. Revista „Didactica” nr.3 - ianuarie 2009

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. BOCAN ELISABETA
LICEUL TEHNOLOGIC PĂTÂRLAGELE, JUDEȚUL BUZĂU

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin ca regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor șapte ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta școlară educația copilului se împarte între familie și dascălii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

INV.PROF.PREȘCOLAR BOCȘA GHEORGHÎȚA ELENA
G.P.N.NOȘLAC,ALBA

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!” Danion Vasile

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți acasă în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul

Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinții, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idoliimuzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

Important este să aibă credință în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor și să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască și să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârșirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să

li se solicită ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu“ (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

ROLUL FAMILIEI ÎN „CEI 7 ANI DE ACASĂ”

BOCȘE LOREDANA – BIBLIOTECAR LICEUL DE ARTE „SIGISMUND TODUȚĂ” DEVA HUNEDOARA

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Copiii nu pot crește fără o instruire adecvată, pentru ca apoi să avem pretenții din partea lor să ajungă adulți cultivați și eficienți. Copiii au nevoie să fie modelați, instruiți și educați.

Pentru că nu există o școală specială pentru a învăța cum să fii părinte bun, existând doar școala vieții, părinții au nevoie să cunoască ei mai întâi modul de gândire al copilului mic.

Pentru majoritatea părinților, a ajunge să-i înțeleagă pe copiii reprezintă o lucrare de o viață, pentru că fiecare copil și fiecare etapă a vieții este diferită.

Atunci când un copil este cu adevărat înțeles, acceptat și modelat, trăsăturile de personalitate cu care este înzestrat sunt libere să se dezvolte. Dacă copilul se simte neînțeles, respins și chiar manipulat, poate dezvolta trăsături negative, amărăciune și chiar răzvrătire.

Copilul va trebui să-și aleagă singur calea pe care vrea să meargă, însă șansele de a influența un copil în mod pozitiv pot fi semnificativ crescute dacă încă de la o vârstă fragedă părinții ar dedica măcar câteva ore în plus pentru îndrumarea eficientă a micuțului.

Deoarece „cei 7 ani de-acasă” ai copilul se petrec cel mai mult în familia, în special până la vârsta de 3 ani, membrii ei au cea mai mare influență asupra comportamentului viitorului adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la grădiniță și mai apoi la școală și în societate! Această educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare atât socială cât și psihologică și intelectuală cognitivă.

Când vorbim de “cei 7 ani de-acasă” ne gândim, adesea, doar la cât de manierat (sau nu) este copilul în interacțiunile cu ceilalți fără să luăm în considerare și dezvoltarea lui ca viitor adult, modul cum își construiește viitorul.

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile atât pozitive cât și negative fără teamă, să-și exteriorizeze trăirile și sentimentele.

Foarte importante pentru copilul de vârstă mică, sunt activitățile pe care le fac în afara celor de la grădiniță - școală, cele în care sunt implicați membrii familiei. Activitățile alese de aceștia țin de imaginație, inspirație și pricepere, dar și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copilului.

Prin aceste jocuri micuții vor dobândi diferite deprinderi, cum sunt: deprinderi de autoservire, de igienă, de curățenie și de exprimare a propriilor nevoi.

Tot prin joc se pot învăța bunele maniere, modurile de relaționare cu cei din jur și modurile de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător.

Înșușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață. Ei le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

Este etapa cea mai importantă din viața copiilor noștri și este, de asemenea, important să le transmitem micuților o educație solidă și pe care o considerăm noi necesare. O educație care îi vor ajuta să ajungă oameni respectuoși și demni de respect la rândul lor.

Cei 7 ani de-acasă

Dacă-l saluți el nu-ți răspunde,

Iar de-i vorbești, pierzi timpul-n van.

Prin asta dânsu' nu ascunde
Cei șapte ani... de pe maidan! epigramă de Georgeta Paula Dimitriu din Epigrame (2006)

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC.: BODEA HANELORE
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „EMIL DRĂGAN” UNGHENI

„Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei 7 ani de acasă.”

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ
PROF. ÎNV. PRIMAR BODNARIUK ANA MARIA
ȘCOALA GIMN. NR. 22 "I.C. BRĂȚIANU"
CLASA A III-A STEP BY STEP

Acum, în „secolul vitezei”, când „totul zboară”, ne întrebăm:” În astfel de condiții, mai merită să ne preocupăm de bunele maniere? Oare nu au devenit cumva inutile?”

Răspunsul este unul singur: buna creștere nu este și nu va deveni niciodată inutilă, pentru că îl va face pe om să se respecte în primul rând pe sine.

Am încetat oare să avem idealuri, să gândim, să ne cultivăm, să ne temem, să ne rugăm? Avem oare dreptul să considerăm tradițiile perimate? Fără îndoială că nu. Pentru că nimic nu este nou sub soare... Iată un vechi adevăr ce nu poate fi negat. În toate timpurile a existat tendința oamenilor de a se opune legilor impuse de politețe, deoarece la prima vedere par restrictive și inutile. Ele sunt parcă inventate să îngreiească libertatea individului. Dar după o scurtă experiență de viață fiecare om este nevoit să accepte că bunele maniere nu sunt deloc fără rost ci ele contribuie la formarea noastră ca „oameni”, la bucuria de a trăi printre semeni civilizați.

Bunele maniere n-au fost adăugate în mod arbitrar unor structuri sociale. Ele au rădăcini într-un sentiment profund, în acea armonie dintre comportare și etică, dintre frumusețea caracterului uman și moralitatea sa. Confucius, faimosul înțelept chinez (551- 479 a. Chr.), spunea că virtutea nu reprezintă nimic dacă nu se naște din curtoazie, adică din inima omului. Omul va avea un comportament natural și agreabil, adică o purtare civilizată numai respectând niște reguli care s-au impus și s-au codificat de-a lungul timpului.

Pornind de la principiul că fiecare dintre noi este unic și de neînlocuit, putem afirma că orice om are dreptul de a fi respectat. Dar de același respect trebuie să se bucure și cei din jur.

Bunele maniere sunt apanajul omului care își cunoaște exact locul în lumea în care trăiește.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, ș.a.m.d. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorizarea acesteia.

„Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist”
(Mihail Levine).

Orice copil trebuie să cunoască încă din primii ani de viață câteva lucruri despre *bunele maniere*. Chiar dacă mai greșește la capitolul bune maniere, ei nu-și dau seama că au făcut ceva neadecvat mai ales dacă nu li s-a explicat niciodată. Pentru ei a întrerupe o conversație, a băga degetul în nas, a spune cu voce tare „ce grasă e doamna din fața noastră” nu sunt neapărat lucruri greșite.

Este foarte important ca școala să continue acest proces de formare, început în „cei 7 ani de acasă” în cadrul familiei, grădiniței, a unor comportamente pozitive agreeate de întreaga societate. Cadrele didactice, prin activitățile pe care le desfășoară în cadrul procesului instructiv- educativ, au rolul de a consolida comportamentele corecte însușite deja, corecta deprinderile greșite și de a forma noi conduite.

Copilul e precum un copăcel - noi, cei care am fost odată copii, trebuie să-l îngrijim, căci e firav, plâpând, neștiutor, dornic de soare, însetat de ploaie și cu dorință de a da rod bogat, iar pentru toate acestea are nevoie de ocrotire.

De aceea am invitat părinții, ca împreună, să fim grădinarii care vor turna câte un strop de înțelepciune la rădăcina „copiilor-copăcei” și ei vor crește sănătoși, jucăuși și bine educați, spre bucuria celor din jur.

La această idee am elaborat și lansat proiectul „Cei șapte ani de acasă”.

Proiectul explorează „Codul bunelor maniere”, modul în care trebuie să se comporte un copil civilizată. Totul a pornit de la nemulțumirile care se creaseră între copii, ivite în urma unor contradicții intense referitoare la anumite comportamente. O elevă a adus la școală cartea Codul bunelor maniere în încercarea de a-i convinge pe unii colegi că anumite comportamente nu sunt adecvate.

Ca obiective mi-am propus ca elevii să fie capabili:

- Să înțeleagă corect noțiunea de *respect*;
- Să cunoscă modalitățile de exprimare a respectului;
- Să identifice situații în care se manifestă stima de sine și față de persoanele din jur;
- Să sesizeze aspecte pozitive/negative din activitățile proprii sau ale celorlalți pentru a le aproba sau dezaproba;
- Să fie capabili să se controleze în anumite situații;
- Să interpreteze rolul în cadrul scenei propuse.

Întrebări importante: **Cum trebuie să ne comportăm?, Știm să ne comportăm civilizată?, Ce înseamnă să ne comportăm civilizată?**

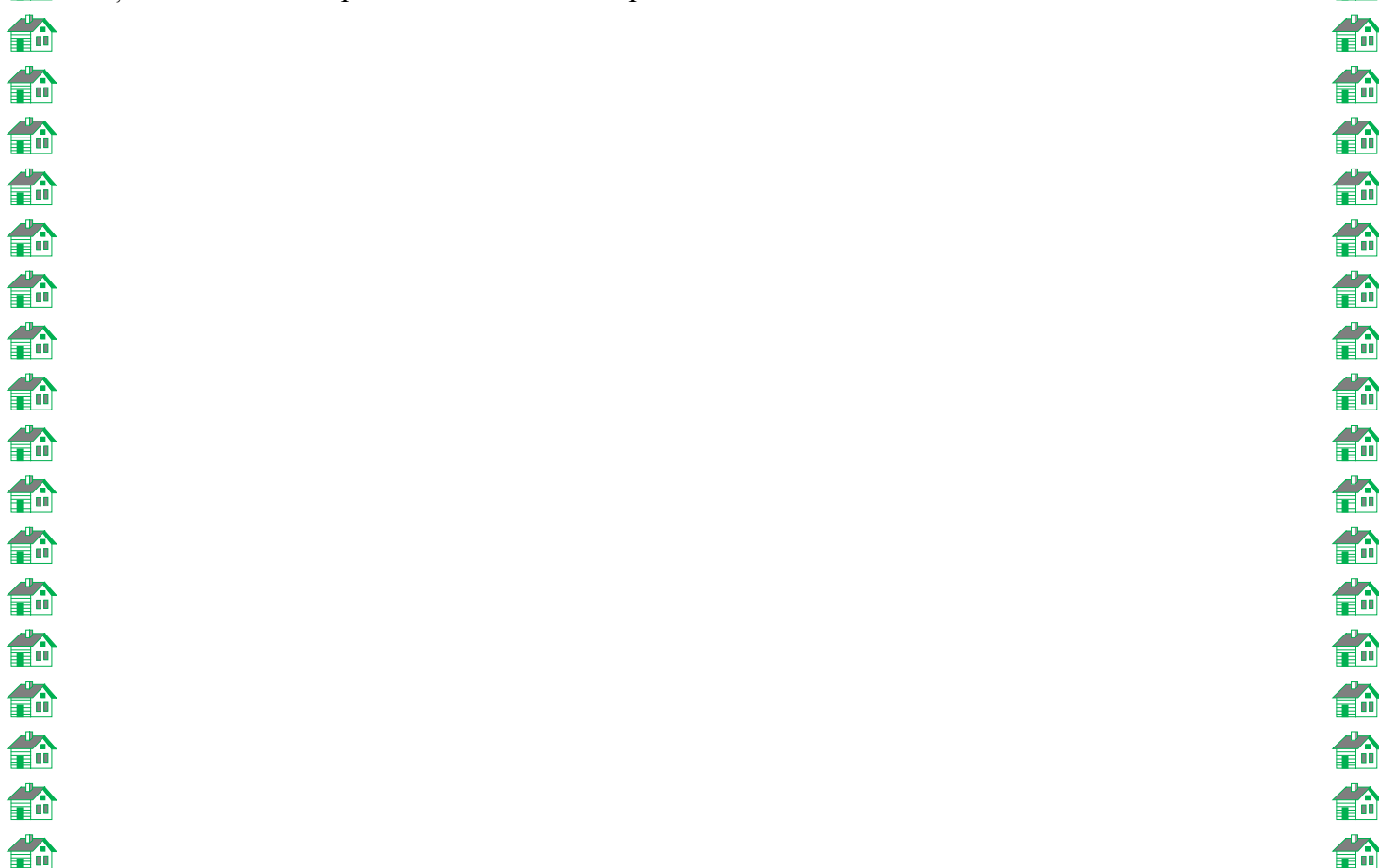
În prima parte a proiectului, elevii discută despre bunele maniere, cum trebuie să ne comportăm în diferite împrejurări. Se prezintă pasaje din cartea „Codul bunelor maniere”. Cu ajutorul elevilor am precizat că acest cod este alcătuit dintr-o mulțime de reguli, de convenții, având toate un numitor comun: de a nu-l deranja pe semenul tău ci a-l face să se simtă bine în preajma ta. Bunele maniere contribuie la formarea noastră ca *oameni*, la bucuria de a trăi printre semeni civilizați. Elevii își exprimă punctele de vedere aducând argumente și exemple în sprijinul celor afirmate.

În a doua parte a proiectului elevii vor prezenta sceneta „Vizită” de I.L. Caragiale. Se analizează comportamentul personajului principal, copilul Ionel, dar și atitudinile adulților din jurul băiatului.

În partea a treia a proiectului, elevii au pregătit și prezentat sceneta „De vorbă cu Codul bunelor maniere” (scenariul fiind scris de ei). Această parte a reprezentat de fapt evaluarea proiectului. Prin realizarea și prezentarea scenei elevii au dovedit că au atins obiectivele propuse.

Se subliniază, ca rezultat al activității, că bunele maniere sunt apanajul unui om superior care-și cunoaște locul în lumea în care trăiește, iar acestea(bunele maniere) caracterizează o ființă civilizată.

La finalul proiectului elevii primesc ca temă realizarea unui colaj prin care să demonstreze faptul că au înțeles cât este de important să avem un comportament civilizată.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE. CEI 7 ANI DE ACASĂ!

EDUCATOARE: PROF. BOGDAN ADRIANA,
GRĂDINIȚA NR. 62 BUCUREȘTI

“Copilul este constructorul spiritual al omenirii, iar obstacolele în calea dezvoltării sale libere sunt pietrele din zidul în care a fost închis sufletul omului” (Maria Montessori).

Am întrebat părinții copiilor de la grupa mare unde îmi desfășor activitatea ce înseamnă pentru ei ”cei 7 ani de acasă”... Niciunul nu a spus nimic. Tăcere! Atunci m-am gândit să întreb ceilalți părinți, pe cei care mi-au dat viață, ce înseamnă pentru ei acest lucru. De data aceasta am primit un răspuns: ”să respecti semenii, să nu minți, să muncești conștiincios, să te achiți de toate sarcinile pe care le primești; să-ți înțelegi și să respecti părinții; oriunde mergi, să dai dovadă de omenie” (Tata, 75 ani).

Atunci am reflectat și eu, ce înseamnă 7 ani de acasă pentru mine – mama de copil de 2,5 ani?! Înseamnă libertate de mișcare și gândire; înseamnă momente petrecute în natură în fiecare zi, indiferent de vreme sau de viruși, pentru că natura descătușează și distrage; înseamnă doi părinți (mamă și tată), bunici, veri, matusi, unchi și nași care să îi ofere stabilitate, încredere în sine și dragoste; înseamnă vecini cu care să comunice și să se împrietenească; înseamnă activități, jocuri și jucării diverse, cărți care să îi scoată în evidență aptitudinile; înseamnă camera lui- un loc plăcut, intim, unde să fie el cu lucrurile lui și cu sine însuși. Pe de altă parte, educația în familie trebuie completată în afara familiei, în momentele în care copilul de peste 3 ani se rupe treptat de mediul lui și de părinți prin plecarea la grădiniță, la bunici sau rude, în excursii și tabere școlare.

În opinia mea, familia trebuie să îi ofere copilului un model de viață împlinită: acesta să învețe să se bucure de cărți, de un joc, de oameni, de natură, de un film/ desene animate, să exploreze și să cunoască, să mulțumească și să fie mulțumit cu ce are, să ofere și să primească, să fie de încredere și să aibă încredere, să zâmbească, să respecte; familia înseamnă sprijin.

Nu întâmplător, probabil, zilele trecute am primit pe *whatsapp* de la un prieten o pagină care cuprindea câteva idei despre ”Cum să crești un copil bun și generos”. Aceste 6 idei mi-au definitivat concepția despre ce înseamnă cei 7 ani de acasă:

1. Învață-l de mic diferența dintre nevoie și voie;
2. Nu-i da totul pe tavă, chiar dacă îți permiți. Dă-i responsabilități!
3. Ajutați împreună un vecin în vârstă, mergeți la un orfelinat, faceți voluntariat, dăruieți!
4. Învață-l să fie recunoscător, săritor, înțelegător, politicos.
5. Îndrumă-l să respecte Planeta, natura, semenii. Reciclați!
6. Îndeamnă-l de mic să facă economii și să aloce o parte din pușculiță pentru donații.”

(<https://ro.pinterest.com/mihaelabesoiu/educa%C8%9Bie/>).

Așadar, cei 7 ani de acasă înseamnă libertate, înseamnă dezvoltare de aptitudini proprii copilului și în ritm propriu, în natură și printre oameni! Numai în acest fel copilul va fi mulțumit de sine și va deveni un adult complet.

În final îmi vine în minte un fragment din cartea *Ciulinii Bărăganului*, în care Panait Istrati spune că un copil devine ”om” numai după ce își ia zborul de la casa părintească. Așadar, educația în sânul familiei înseamnă pregătirea pentru momentul când copilul își va începe viața de adult, departe de aceasta și în afara ei. Sau, cu alte cuvinte: ”Familia este prezența esențială, acel ceva care nu te părăsește niciodată, chiar dacă constăți că trebuie să o părăsești” (Bill Buford).

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ ÎN EDUCAȚIA PREȘCOLARILOR

PROF. ÎNV. PREȘC. BOGDĂNEL MINODORA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE BĂLCESCU”
/GRĂDINIȚA CU P.N. “LUCEAFĂRUL”
CRAIOVA

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!” Danion Vasile

Copilăria este o lume aparte pentru noi, o lume fantastică, ireală pentru cei care fac parte din ea. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim, așadar, la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului copilului până ce acesta merge la școală.

Pentru că primii șapte ani de acasă sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Micuțul învață care sunt principiile și valorile după careva trebui să se ghideze în viață, în situațiile dintre cele mai diverse. Tot atunci, descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încredere și aprecierea oamenilor cu care interacționează.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții.

Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atatea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. De asemenea trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și nu îi facem observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile tinute în public, nu fac decăt să umilească și să inhibe copilul.

Schema fundamentală a grupului familial, a creșterii copiilor se formează pe modelul relațiilor dintre părinți, pe modelul relațiilor dintre aceștia și copil. S-a subliniat că cea mai mare parte dintre părinți educă așa cum au fost educați.

Particularitatea care distinge constelația familială, care o explică și o încadrează într-un statut absolut original, este afecțiunea care leagă pe fiecare membru al ei de toți ceilalți membri.

O constelație familială veșnic frământată de tensiuni, distorsionată, deformată prin lipsa de afecțiune mutuală a membrilor ei sau din cauza unor sentimente de afecțiune greșit înțelese și exploatare, deformată de efecte ale părinților, de viciile sau neînțelegerile lor, de certuri, de acte de violență constituie un mediu traumatizant pentru conștiința copiilor.

“Viața de familie” oferă o nouă treaptă de maturizare și diferențiere afectivă, prin nota de respect față de autoritatea paternă și dragostea față de frați și surori... O familie dezintegrată, lipsită de afecțiune și de încredere în copil este traumatizantă pentru copil și îl face să privească societatea cu teamă, neîncredere și suspiciune. Primele reacții de neadaptare, justificate de conștiința de a fi frustrate, se nasc în asemenea climat de dezechilibru, de tensiune și conflicte familiale.

În altă ordine de idei, părinții înșiși trebuie să fie un exemplu demn de urmat pentru copiii lor. Copiii transpun în fapt tot ceea ce adulții fac în casă, afară, la serviciu, în societate. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația din casă, cea afectivă, cu părinții. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu are voie, în momentul acela, să stabilească reguli realiste, echilibrate, pentru toți membrii familiei. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Pe de altă parte, copilului crescut într-o manieră indulgentă, îi va fi foarte greu să înțeleagă rolul limitelor, al regulilor și să țină cont de ele atunci când situația o va cere, de aceea, pentru foarte mulți adulți, el poate fi considerat obraznic sau chiar copil problemă. Stilul parental indulgent se caracterizează prin aceea că părintele permite copilului să se manifeste cum vrea el, când vrea el, fără a-i impune restricții. Părintele care adoptă stilul autoritar se caracterizează prin faptul că îi cere copilului să respecte cu strictețe, fără să comenteze, regulile impuse. Aceste reguli nu au valoare absolută, iar cea mai mică greșală este urmată de pedeapsă. Astfel, copilul va învăța foarte greu să devină maleabil, sensibil la dorințele altora, el va fi neiertător ce toți cei care greșesc. Fiecare persoană este unică în felul ei, fiecare om își trăiește propria viață, fiecare părinte are stilul propriu de educație, convingerile și valorile personale, fiecare copil are particularități care îl deosebesc de oricare alt copil.

Așa se ajunge la o certitudine: meseria de părinte este o profesie și o vocație. Principalul ingredient al dezvoltării armonioase este iubirea necondiționată. Când copilul se simte iubit, este mult mai ușor de disciplinat și de format.

Disciplina presupune o misiune îndelungată și extrem de grea, aceea de a călăuzi copilul de când este sugar și până la vârsta adultă. Scopul este să ajungă la un nivel de maturitate care să-i permită ca într-o bună zi să funcționeze ca un adult responsabil în raport cu societatea. Puterea exemplului, exemplul pozitiv al unui comportament corect, îndreptă, în mod sigur comportamentul poate greșit la momentul constatării lui.

Misiunea părinților este să le insuflă copiilor valori trainice care să le permită acestora să devină adulți realizați profesional și personal. Acestea sunt împărtășite de părinți dacă și ei la rândul-le se ghidează după ele. Așadar, credința și respectul vor ajuta copilul să rezolve mai ușor situațiile conflictuale; învățarea – să descopere tainele lumii învățând continuu; pasiunea – să pună suflet în tot ceea ce face, astfel, descoperind lucruri extraordinare; spirit de echipă – cel mai important aspect al acestuia fiind cooperarea.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea, dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Un copil nu e o mașinărie care trebuie să funcționeze unsă. Nici un animaluț care trebuie domesticit, dresat. Un copil e asemenea unei plante: are nevoie de dragoste ca de un pământ fertil din care își trage seva; are nevoie de atenție ca de soare și de apreciere, ca de apă. Faceți-vă copilul să se simtă special. Cele două persoane care îl fac să se simtă sunt: MAMA ȘI TATA!

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

BIBLIOGRAFIE:

Curriculum pentru învățământul preșcolar, 2009, MECT

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV.PRIMAR: BOIANGIU ANGELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ GÎRLA MARE, MH

Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, comunitatea locală, întreaga societate și colaborarea între ele este absolut necesară. Școala a avut și are un rol primordial în a colabora cu părinții copiilor pentru asigurarea educației acestora. Profesorul trebuie să cunoască câteva cerințe care să-i faciliteze munca în parteneriatul cu părinții și să-i sporească eficiența. Având păreri diferite față de problemele educației copilului, în familie, apar unele disensiuni de care copilul ia uneori cunoștință fiind, de obicei, prezent la exprimarea lor. Punctele de vedere contradictorii determină copilul să-și desfășoare activitatea după bunul lui plac. Cu asemenea „atitudini” din partea familiei nu poate fi vorba de o colaborare deoarece învățătorul nu are cu cine colabora. În asemenea situații, consecințele negative nu întârzie să apară: elevii cu rezultate slabe la învățătură și mai ales cei indisciplinați sunt, în cea mai mare parte, rodul unei astfel de neconcordanțe.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții.

Un mediu tonifiant, va ajuta la o înțelegere mai adecvată a societății, omenirii, o educație bună va ajuta la crearea unui individ util societății. O societate prosperă va favoriza îmbogățirea individului cu valori și concepții noi.

În această perioadă copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata

Așa cum sădești un pom, te îngrijești de nevoile lui cu speranța că va da roade bogate, așa și familia unui copil trebuie să se îngrijească de nevoile trupului și sufletului acestuia pentru a-l ajuta să devină „omul” capabil de o existență socială. Familia este mediul cel mai sănătos și are o influență mare asupra copilului. În cadrul familiei acesta se dezvoltă multilateral, cuprinzând mai multe ramuri de activitate.

Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ. Pentru fiecare individ, familia reprezintă rădăcina educației, părinții fiind primii „profesori” din viața copilului. Părinții trebuie să cunoască transformările prin care trece copilul și felul în care ei alături de grădiniță pot influența dezvoltarea

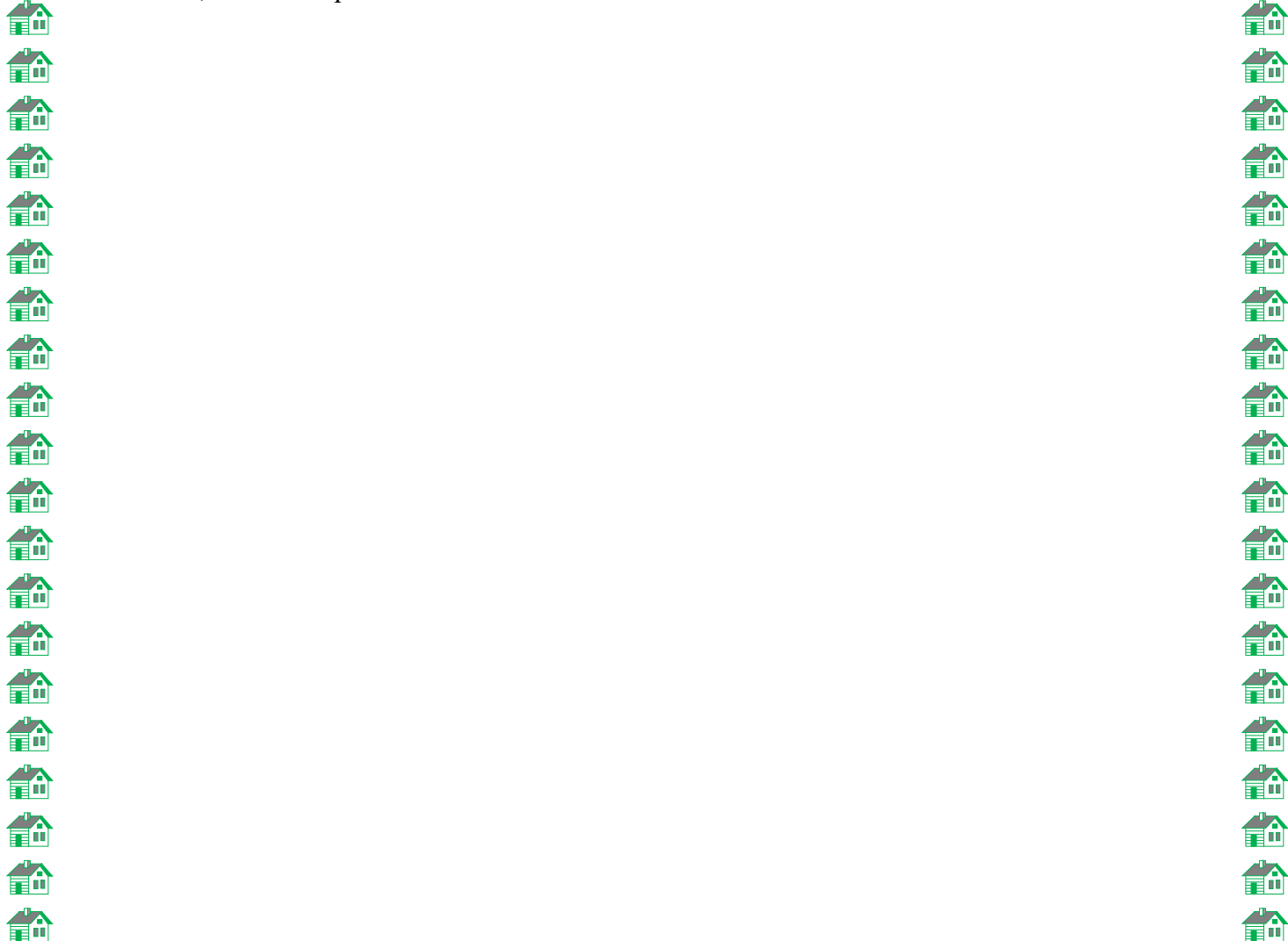
 armonioasă a copilului pe toate panurile.

 Mediul familial însă are o importanță mai mare, întrucât ceea ce copilul învață în sânul familiei se
 reflectă mai tarziu în mediul social. Copilul are nevoie să crească într-un mediu familial armonios, fără
 conflicte, în care sa se simtă în siguranță, iubit, în care este înțeles și îi sunt respectate sentimentele,
 dorințele și pasiunile, alături de persoane pozitive, de la care să învețe să respecte în mod natural normele
 sociale. Copilăria este vârsta cea mai importantă pentru formarea viitoare a omului. Copilul își desăvârșește
 primele experiențe de viață în familie. Căminul în care crește, căldura sau indiferența acestuia îi vor modela
 puternic modul de a trăi, personalitatea și curajul de a aborda viața. Cei 7 ani de acasă înseamnă de fapt,
 acei ani petrecuți de copil acasă și la grădiniță, iar de cei 7 ani sunt, de cele mai multe ori responsabili
 părinții. Părinții iubitori care reușesc să ofere căldura, modele pozitive copiilor, părinții care se folosesc în
 procesul educațional de calitățile copiilor și nu de defectele lor, cei care nu "strivesc" personalitatea
 copilului prin autoritate excesivă au copii fericiți, încrezători în forțele proprii. Prin această atitudine ei
 reușesc să aibă o comunicare optimă cu copilul, lucru esențial în educare. Familia reprezintă mediul care
 influențează în mod direct dezvoltarea copilului.

 Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care
 copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a
 fiecărei familii și valorificarea acesteia.

 Se pot creiona cateva generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se în-țelege,
 în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim: **salutul, comportamentul în public, comporta-mentul**
 cu prietenii, înțelegerea normelor sociale, manierele la masă, recunoașterea greșelilor, tact și
 toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip
 de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi.

 Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care
 deschide răni, evitându-l pe cel din urmă.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ELENA BOJAN
SCOALA GIMNAZIALA NICOLAE TITULESCU
CARACAL

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume **COM**. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

STUDIU DE SPECIALITATE PĂRINȚI EDUCAȚI- COPII FERICIȚI

PROFESOR BOJESCU CAMELIA
SCOALA GIMNAZIALA FILIPESTI, JUD. BACAU

Conceptul educației permanente este "în mod funcțional, bazat pe ideea că învățarea permanentă poate fi dobândită de către indivizi și societăți în moduri diferite și că aceste modalități alternative sunt în stare să conducă spre atingerea celui mai înalt și celui mai bun nivel al calității vieții de către toți" .

Accelerarea transformărilor sociale, democratice, emanciparea femeii (la preocupările materne și gospodărești adăugându-se preocupările profesionale și de studiu), modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educației familiale (pe care l-a avut până la introducerea învățământului obligatoriu), progresele sociologiei și psihologiei, precum și alte cauze au dus la înțelegerea faptului că orice sistem de educație rămâne neputincios dacă se izbește de indiferența sau de opoziția părinților. Școala capătă astfel o misiune suplimentară, aceea de intervenție reglatorie în relația familiei cu societatea.

Intensitatea influențelor educației din familie se explică prin plasticitatea deosebită a scoarței cerebrale la copiii, mici, care permite imprimare adâncă și păstrarea îndelungată a acestor influențe, prin durata experienței din familie copilul găsimdu-se în cea mai mare parte din timp sub înrăurirea familiei și prin atmosfera familială de dragoste, încredere și încurajare pe care copilul o găsește aici, care formează un climat de liniște și certitudine pentru viața lui, pe care n-o poate înlocui sau crea în altă instituție socială.

Educația permanentă este un proces de perfecționare a dezvoltării personale, sociale și profesionale pe durata întregii vieți a indivizilor în scopul îmbunătățirii calității vieții, atât a indivizilor, cât și a colectivității lor.

Conceptul educației permanente este "în mod funcțional, bazat pe ideea că învățarea permanentă poate fi dobândită de către indivizi și societăți în moduri diferite și că aceste modalități alternative sunt în stare să conducă spre atingerea celui mai înalt și celui mai bun nivel al calității vieții de către toți" .

Ecaterina Adina Vrasmas sublinia în lucrarea sa „Consilierea și educația părinților” faptul că în calitate de „instituție inițială de formare și educație a copilului, familia se găsește de multe ori în contradicție cu școala și chiar cu comunitatea socială sau profesională. Ca unitate / cuplu de adulți, ea trăiește astăzi drama complexității situațiilor economice, culturale și relaționare din epoca noastră. Ca grup de adulți care construiesc împreună valori sociale, tradiții și propria cultură, familia simte prima apăsare a problemelor legate de recesiunea economică, de criza culturii și de dificultățile de comunicare interumană din ultimii ani.”

Paradoxul constatat provine din faptul că, în ciuda perfecționării mijloacelor de comunicare în masă, se simte o lipsă de comunicare interumană în special în sensul relațiilor socio-afective, de cooperare și colaborare.

Accelerarea transformărilor sociale, democratice, emanciparea femeii (la preocupările materne și gospodărești adăugându-se preocupările profesionale și de studiu), modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educației familiale (pe care l-a avut până la introducerea învățământului obligatoriu), progresele sociologiei și psihologiei, precum și alte cauze au dus la înțelegerea faptului că orice sistem de educație rămâne neputincios dacă se izbește de indiferența sau de opoziția părinților.

Lumea contemporană prin ritmul și complexitatea ei pune în față omenirii mari și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate.

Familia a fost, dintotdeauna, apreciată ca fiind o importantă instituție socială, pentru multiplele funcții pe care le îndeplinește. A. Berger o consideră chiar “ un soi de personalitate colectivă a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți”.

Un raport asupra relațiilor dintre școală și familie în țările Comunității Europene, bazat pe cercetări comparative, documentare și empirice (prin ancheta de opinie cu chestionare) enumeră patru motive pentru care școala și familia se străduiesc să stabilească legături între ele:

a. părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor (legislația reflectă astfel libertatea părinților de a-și crește copiii așa cum doresc;

b. există diferențe între țări privind măsura în care părinții pot alege între diferitele școli și cursuri pe care să le urmeze copiii lor, măsura în care părinții trebuie consultați de responsabilii școlari etc.);

c. învățământul nu este decât o parte din educația copilului, o bună parte a educației petrecându-se în afara școlii. Cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivațiilor învățării, precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala;

d. grupurile sociale implicate în instituția școlară (în special părinții și cadrele didactice) au dreptul să influențeze gestiunea școlară.

Date fiind toate aceste probleme și revenind la necesitatea educației părinților în ideea alinierii la cerințele școlii și cele impuse de idealul socio-educational, trebuie remarcate cele trei direcții de acțiune:

a. sprijinul emoțional (a se da părinților ocazia de exprimare a emoțiilor fără critică sau condamnare);

b. sprijinul informațional (a li se da părinților ocazia de a înțelege propria situație și cea a educației copilului lor);

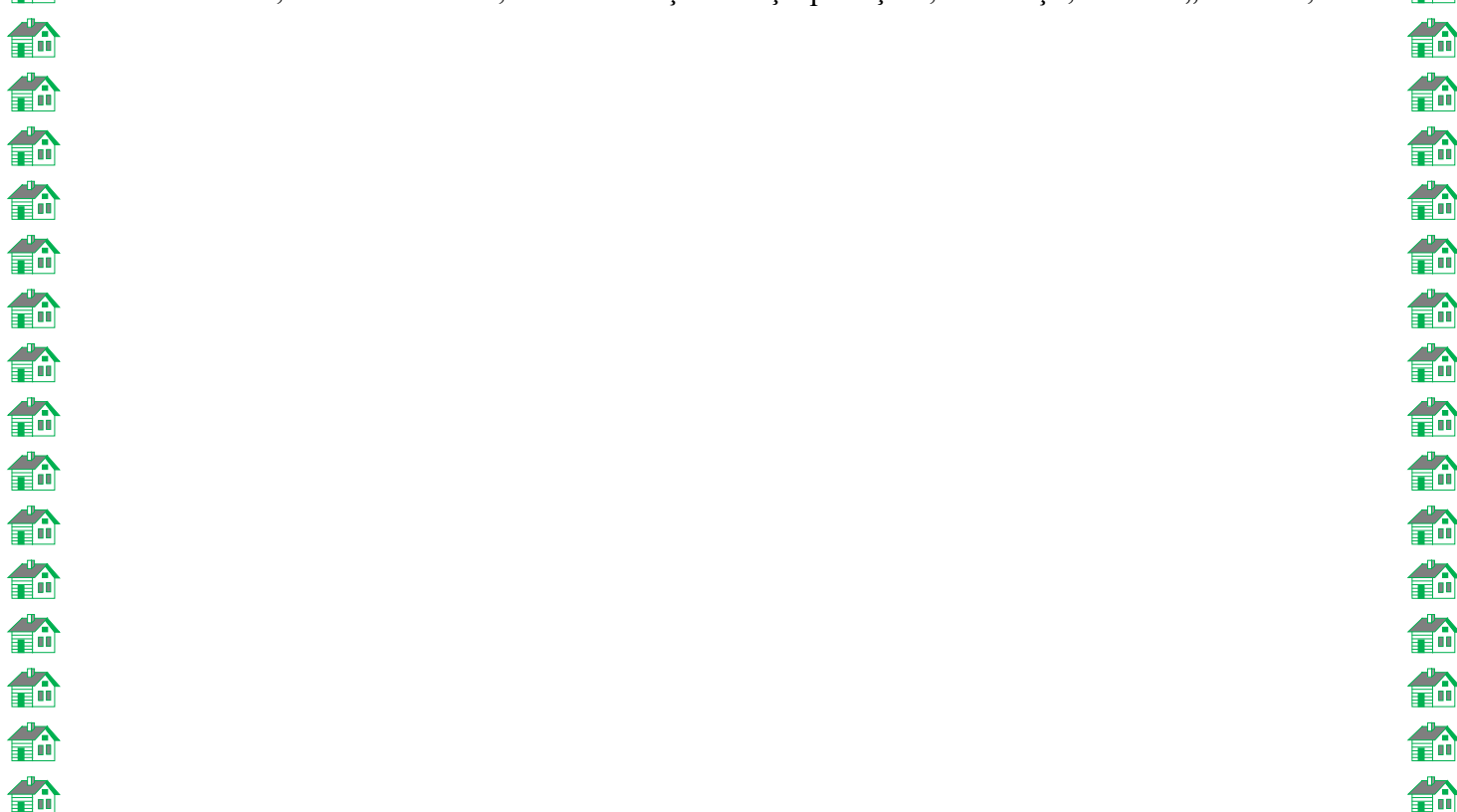
c. sprijinul instrumental (ajutor în rezolvarea problemelor care țin de educația copilului).

Intensitatea influențelor educației din familie se explică prin plasticitatea deosebită a scoarței cerebrale la copiii, mici, care permite imprimare adâncă și păstrarea îndelungată a acestor influențe, prin durata experienței din familie copilul găsimdu-se în cea mai mare parte din timp sub înrâurirea familiei și prin atmosfera familială de dragoste, încredere și încurajare pe care copilul o găsește aici, care formează un climat de liniște și certitudine pentru viața lui, pe care n-o poate înlocui sau crea în altă instituție socială.

Bibliografie:

1. Fetescu, Vasile, Familia și atitudinea copilului față de învățatură în revista *Învățământul primar*, nr.2, 1992;

2. Vrasmas, Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, București, Editura „Aramis”, 2002.

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

PROF. BOLBORICI CONSTANȚA MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.169, BUCUREȘTI

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual. În funcție de felul cum cei din jur, mai ales părinții, știu să vină în întâmpinarea nevoilor lui și să înțeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care țin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o ființă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează la polul opus.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

De asemenea, copiii trebuie să fie învățați, atât de părinți și nași, cât mai ales de preotul satului, frica de Dumnezeu; trebuie să știe ce e dreapta credință, omenia, mila, smerenia, ascultarea și cunoștința Sfintei Scripturi. Trebuie să fie deprinși de mici cu postul, cu rugăciunea regulată, cu spovedania; cu mila față de cei lipșiți și respect față de cei lipsiți și respect față de toți oamenii. Rugăciunea, citirea cărților bune, ascultarea și respectul față de părinți, frica de Dumnezeu și exemplul personal dat de tată și de mamă sunt cele mai sigure căi și mijloace de educare și creștere creștinească a copiilor.

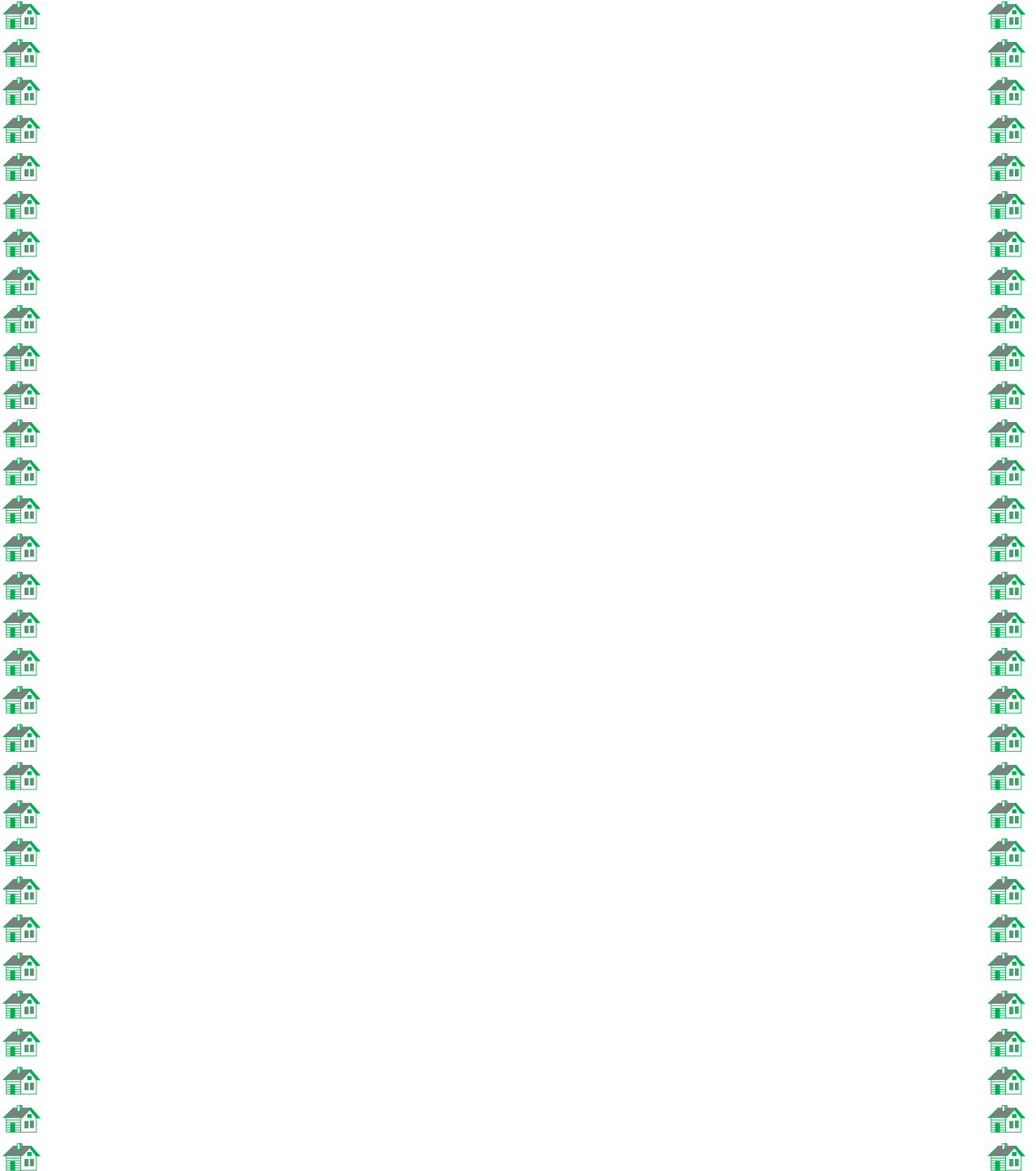
Funcționalitatea sistemului familial este consecința modului în care interrelaționează subsistemele. Mai precis este vorba de modul în care reușesc membrii unei familii să-și îndeplinească rolurile maritale și parentale, să soluționeze diverse probleme. De cele mai multe ori se ajunge la situația denumită familie problemă, atunci când apar curențe de structură, dar și probleme de funcționare a elementelor integrate. Uneori aceste curențe structurale și funcționale pot pune în pericol coeziunea și existența viitoarei familii. Așa este de ex. cazul familiilor, în care unul, sau ambii părinți sunt plecați la muncă în străinătate; cazul familiilor în care părinții consumă alcool; al familiilor în care violența domestică este prezentă, al familiilor în care niciun părinte nu mai are un loc de muncă, etc.

Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delincvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.” (ortodoxia.md) Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților. Dar asta înseamnă că orice copil care nu a primit o educație aleasă este condamnat la un eșec social și spiritual? Se pare că aceasta depinde de puterea de autoeducare a copilului dar și de persoanele cu care intră în contact. Persoanele care intră în contact cu tineri care au avut o astfel de educație în copilărie, tind să-i judece, dar soluția este să-i ajute să se integreze, dovedind răbdare și altruism. Vor primi în schimb fericirea celui alt ca stimulent asupra propriei fericiri. Adică cel ce unge cu miresme pe altul, el mai întâi miroase frumos. ” (putereortodoxa.wordpress.com) Unele studii accentuează o anumită funcție, ca fiind

fundamentală și exclusivă a familiei. Este funcția de *socializare primară a descendenților*, cu scopul integrării corespunzătoare a acestora în societate, și, la fel de fundamentală și exclusivă, cea de *asigurare a securității emoționale a adulților*

. H. H. Stahl, remarcabil sociolog, membru al școlii sociologice de la București, clasifică funcțiile familiei în două mari categorii: „*funcții interne și funcții externe*, primele contribuind la crearea unui regim de viață intimă, menit să asigure tuturor membrilor un climat de securitate, protecție și afecțiune; al doilea grup de funcții asigurând dezvoltarea firească a personalității fiecărui membru al grupului, socializarea și integrarea sa corespunzătoare în viața socială

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. BOLOG IOANA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI VITEAZUL” TG. MUREȘ

„Iubește-ți copilul pentru ceea ce este, evaluează-i comportamentul în funcție de ceea ce face. Înțelege diferența dintre persoană și comportamentul persoanei și învață să le separi pe cele două.”

(Larry Winget)

În sânul familiei sale, copilul are primul contact cu o formă de educație, educația informală. Acest grup restrâns care îndeplinește numeroase funcții, printre care cea demografică, economică sau afectivă, are și privilegiul de a manifesta o primă influență, dar nu una lipsită de importanță, asupra personalității copilului. Astfel, la cei „șapte ani de acasă” se va face mereu referire ca la un fundament al conduitei acestuia, uneori o cauză a unor carențe referitoare la maniere, comportamentul în public sau la înțelegerea normelor sociale.

Pe parcursul acestor „șapte ani de acasă”, copilul ar trebui să dobândească mai întâi, odată cu dragostea și căldura familiei, încrederea în acest mediu protector care îl va susține de-a lungul vieții. Într-un astfel de climat favorabil, copilul își va însuși apoi valori fundamentale precum bunătatea, altruismul, corectitudinea, optimismul etc.

Pentru formarea acestor valori, părinții se pot baza pe puterea exemplului, respectând ei înșiși promisiunile făcute copilului, utilizând mereu un limbaj adecvat și un comportament cuviincios, manifestând respect și toleranță în relațiile cu membrii familiei și nu numai. Apoi, la îndemână mai sunt poveștile pe care bunicii le-au păstrat în memoria colectivă generației la rând, dar care acum au căpătat forme atractive, culoare sau chiar sunet, în cărți a căror copertă îți fură privirea. *Cenușăreasa* va fi mereu un exemplu de altruism și bunătate, în timp ce povești precum *Scufița Roșie*, *Capra cu trei iezi* sau *Cei trei purceluși* le arată mereu micuților efectele pe care abaterile de la regulile trasate de părinți în folosul lor le pot avea.

Modalitățile în care părinții pot reuși să formeze aceste valori și reguli de conduită sunt diverse, importante fiind însă, mai ales răbdarea și perseverența în comunicarea, implicarea, educarea, disciplinarea și sancționarea copilului, atunci când este necesar. Părintele devine astfel un adevărat dascăl autodidact pentru micuțul lui, iar roadele implicării sale neobosite nu vor întârzia să apară. Un copil format într-un astfel de cadru va fi mai târziu un tânăr deschis, comunicativ, cu care părinții și profesorii vor reuși să colaboreze și un adult responsabil, demn de încrederea celor din jurul său.

Având această bază a educației informale, copilul începe apoi educația formală, trecând prin fiecare treaptă a acesteia: preșcolară, școlară, post-școlară, universitară, post-universitară.

În cadrul educației formale, abaterile disciplinare nu sunt tolerate, la nivelul clasei de elevi este nevoie de respectarea cu strictețe a unor reguli de conduită, în vederea realizării actului educațional. Profesorul poate atenționa elevul, familia și chiar aplica sancțiuni, însă probabil, cea mai eficientă metodă de ameliorare a problemelor de comportament cauzate de aceste deficiențe datând din perioada celor „șapte ani de acasă” este dialogul.

Comunicarea eficientă cu familia, bazată pe încrederea în cadrul didactic și în intențiile sale ameliorative, este unul dintre elementele indispensabile pentru reușita școlară. Școala colaborează cu părinții în diferite forme: convorbiri telefonice, întâlniri individuale cu profesorul, ședințe cu părinții, diferite chestionare. Cooperarea le este necesară atât cadrelor didactice pentru cunoașterea condițiilor familiale de muncă și viață ale copiilor, în vederea atingerii cu succes a obiectivelor educaționale, cât și familiilor elevilor, acestea putând ajunge la o mai bună cunoaștere a psihologiei copilului, informându-se cu privire la comportamentul acestuia la școală.

Rolul părintelui în educația copilului nu se încheie așadar odată cu începerea educației formale, implicarea sa rămâne deosebit de importantă, profesorul trebuind să fie perceput ca un partener, nu ca un vecinic critic.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002;
2. Winget Larry, *Ai copii? Ești responsabil să îi transformi în adulți valoroși, prosperi și fericiți*, Business Tech International, București, 2015.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR BOLOGH FLOAREA SILVIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CERTEJU DE SUS

Cei șapte ani de acasă" este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se comporte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei. Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În al treilea rând, educația primită în școală are un rol extrem de important în devenirea ulterioară a tinerilor, deoarece aceasta modelează caracterul elevilor. alături de educația oferită de părinți, are un rol major în dezvoltarea caracterului, a personalității și, în special, a comportamentului în societate.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

PROIECT ȘCOALĂ A PĂRINȚILOR

PROF ÎNV. PRIMAR. BONCEA NICULINA MARIA
LICEUL DE INFORMATICĂ „TIBERIU POPOVICIU”
CLUJ NAPOCA, JUD CLUJ

Argument

Familia reprezintă primul mediul socio-cultural în care copilului s-a născut și în care crește și se dezvoltă. Totodată familia este datoare să se preocupe de asigurarea minimului necesar de condiții care să contribuie la bună dezvoltare psihică și fizică a acestuia, formându-i conduitele esențiale.

Parintele considerat ca fiind model pentru copilul său trebuie să participe activ la educația morală a acestuia prin manifestarea unor atitudini pozitive, respect, sinceritate dar în același timp să insufle celor mici spirit de responsabilizare.

Familia trebuie să îi ofere celui mic libertatea de a alege pentru el, însă, controlat, astfel încât copilul să nu realizeze că este impulsivat sau obligat, ci să fie în beneficiul părinților acțiunile sale.

Parteneriatele între ȘCOALĂ-FAMILIE sunt necesare pentru a insufle părinților încredere, pentru a le oferi sprijin în comunicarea părinte-copil-școală și pentru conștientizarea și responsabilizarea acestora față de acțiunile educative care se desfășoară în instituția de învățământ. Totodată părintele poate beneficia de consiliere individuală sau de grup în cadrul activităților la clasă, cu părinții școlărilor.

Scop

Dezvoltarea unor parteneriate și proiecte locale, naționale și internaționale care să lărgescă viziunea asupra educației și să asigure implicarea grădiniței în viața comunității prin transparența deciziilor și îmbunătățirea imaginii școlii prin comunicarea și colaborarea cu comunitatea și mass-media.

Obiectivele

O 1 * participarea părinților direct și activ la activitățile desfășurate în școală

O 2 * procurarea materialelor didactice/ informative, amenajarea spațiului de lucru și implicarea în activitățile copilului din școală

O 3. * valorifica cunoștințele dobândite de părinți în zilele de proiect prin sprijinul adus la activități și consemnarea faptelor în jurnal (realizarea lucrărilor copiilor și întocmirea portofoliilor.)

O 4. *schimbarea concepțiilor părinților referitor la importanța și necesitatea școlii prin organizarea unor activități specifice și / sau extracurriculare

Identificarea problemei

*necunoașterea /neimplicarea suficientă a părinților în activitățile școlii.

*realizarea activității din școală în colaborare cu familia.

*necesitatea formării unei școli a părinților.

Durata proiectului -FEBRUARIE –MARTIE -APRILIE 2019

Grupul țintă - este format din 24 copii școlari care datorită condițiilor de muncă ale părinților care lucrează foarte mult timp /zi, timp în care aceștia trăiesc în mediul școlii nu reușesc să aibă foarte mult timp la dispoziție cu familia și sunt dornici de învățare împreună cu aceasta . Din grupul țintă mai fac parte 24 de părinți.(cel puțin unul din familie).

Rezultate așteptate

1-O echipă de implementare a proiectului formată din 5(cinci) cadre didactice,3 (trei) părinți ,un reprezentant al comunității/Asociației;

2-Suporturi de transmitere a informației:

-fond documentar adaptat formării competențelor de baza a copiilor din școală

- un dosar tematic;

3-Activități demonstrative realizate de cadrele didactice :2(doua)mese runde - copii, părinți, specialiști

4 Minim 5(cinci) activități demonstrative în parteneriat cu părinții

5. Grup țintă :

- format și sensibilizat de activitățile proiectului

- o expozitie cu lucrările copiilor:
- 1 album foto/grupă;
- 1 C.D/grupă
- 1 portofoliu/ unitate.

6. Activitati de monitorizare/evaluare:
- „O zi la școala copilului meu”-expunere /dezbatere părinti/impresii copii
 - 1 portofoliu/clasă copii
 - 24 chestionare ale părinților

Prezentati modalitattea de monitorizare si evaluare a rezultatelor proiectului

Se va realiza un program care să verifice periodic relevanța (măsura în care obiectivele proiectului se realizează conform obiectivului general), eficiența (raportul dintre „intrări”-activități specifice- și „ieșiri” măsurabile-rezultate), impactul (măsura în care proiectul are o influență asupra grupului ținta și asupra comunității), viabilitatea financiară și economic (costurile și beneficiile sociale ale proiectului în perioada de impact) a fiecărei activități conform propriilor instrumente de evaluare care vizează: scopul, indicatorii cantativi si calitativi și rezultatele.

Lunar se va realiza o autoevaluare, pe activități, conform fișei de autoevaluare. Ea ne va da posibilitatea de a ameliora deficiențele și neajunsurile constatate pe parcursul derulării activităților proiectului.

VIITORUL ÎNCEPE CU CEI „7 ANI DE-ACASĂ”

PROF. ÎNV. PRIMAR BONTEA MIHAELA
LICEUL TEHNOLOGIC “ANGHEL SALIGNY” TULCEA

"Copiii nu sunt singurii care cresc. Și părinții cresc. Tot așa cum noi ne privim copiii, să vedem ce fac cu viețile lor, tot așa ne privesc și ei pe noi, să vadă ce facem noi cu ale noastre. Nu le pot spune copiilor mei să ajungă până la stele. Tot ce pot face este ca eu să mă-ntind spre ele." Joyce Maynard

Dacă dorim să avem un viitor așa cum l-am visat ar trebui să investim în copiii noștri, încă din prima zi de viață. Tot ceea ce le dăruim le influențează creșterea și dezvoltarea. În plus, “ceea ce semeni, aceea culegi”. La educația primită în familie în timpul celor 7 ani de-acasă se adaugă educația primită în școală și educația nonformală.

Părinții sunt primii care transmit regulile unui comportament civilizată în societate, iar copiii sunt cei care-l asimilează prin imitație. De aceea trebuie să fim atenți în primul rând la comportamentul nostru atunci când suntem înconjuțați de copii. Degeaba le enunțăm regulile și îi determinăm să le repete, dacă al nostru comportament nu este în concordanță cu cele afirmate: copilul va prelua modelul nostru de purtare și îl va imita foarte bine. Fie că este vorba despre perioada antepreșcolară, fie că este vorba despre educația preșcolară sau școlară, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament pe care i le stabilesc părinții sau profesorii.

Relația afectivă cu părinții stă la baza formării unui comportament corespunzător al copilului. Dragostea părinților pentru copilul lor îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. În primii 2-3 ani de viață copilul nu conștientizează ce e bine și ce e rău. Cu toate acestea, este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă răbdarea și faptul că îndeplinirea dorințelor este posibilă în anumite condiții. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. În perioada preșcolară, va învăța bunele maniere în diverse situații: în parc, la masă, în vizită la alți copii, la grădiniță. Relaționarea cu alți copii și cu adulții îl pun în situații care îi dezvoltă capacitatea de comunicare și independența. În această perioadă trebuie să fim foarte atenți la sistemul de recompense și pedepse aplicat copilului pentru a nu cădea dintr-o extremă în alta. Copilul are nevoie de întărirea comportamentului pozitiv prin aprecieri verbale sau îmbrățișări și nu de recompense material. Sancționarea unui comportament inadecvat trebuie să se realizeze în raport cu vârsta copilului pentru a avea rezultatul scontat.

Există mai multe tipuri de părinți: **autoritari** (sunt foarte solicițanți și direcți în comunicare; cer foarte mult de la copii și așteaptă supunere; are un stil de impunere, dictatorial), **indulgenți** (evită confruntarea, sunt mai permisivi și nu impun reguli foarte stricte), **negociatori** (îmbină partea autoritară cu negocierea; asigură o disciplină mai mult în colaborare, cerințele lor fiind bazate pe dorința de socializare și cooperare), **puțin implicați** (au un nivel de implicare mai scăzut, iar în cazuri extreme, se poate ajunge chiar și la neglijare). Stilul de educație pe care un părinte îl adoptă în relația cu copilului său este un indicator al stării de bine din familie.

Dacă un copil trăiește în critică,

El învață să condamne.

Dacă un copil trăiește în ostilitate,

El învață să se bată.

Dacă un copil trăiește în ridicol,

El învață să fie temător.

Dacă un copil trăiește în rușine,

El învață să fie timid.

Dacă un copil trăiește în toleranță,

El învață să fie răbdător.

Dacă un copil trăiește în încurajare,

El învață ce este încrederea în sine.

 Dacă un copil trăiește în adevăr,
 El învață să aprecieze.
 Dacă un copil trăiește în nepărtinire,
 El învață ce este dreptatea.
 Dacă un copil trăiește în siguranță,
 El învață să aibă încredere.
 Dacă un copil trăiește în aprobare,
 El învață să fie mulțumit de sine.
 Dacă un copil trăiește în acceptare și prietenie,
 El învață să găsească dragostea în lume.

Bibliografie:

- 1. Șchiopu, U., Piscoi, V., (1982), *Psihologia generală și a copilului*, București, EDP
- 2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002.
- 3. https://www.didactic.ro/materiale-didactice/81559_tipuri-de-parinti
- 4. https://www.didactic.ro/materiale-didactice/cautare?dosearch=true&search=tipuri+de+parinti&type=material&author=&level_id=&discipli
 ne_id=&type_id=&year1=2017&year2=2019

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. BORCEA DANIELA-ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "GHEORGHE BANTAȘ" ITEȘTI, BACĂU

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

Danion Vasile

„**Cei șapte ani de acasă**“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Nici un părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: **normele de conduită se învață din familie**. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi **bine-crescut** nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre **principalele obiective** care compun ceea ce se înțelege, **în mod tradițional**, un copil „**bine crescut**” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. La început prin imitație și mai apoi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul să răspundem, trebuie să ne așteptăm rândul să ieșim la tablă, trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. Cuvintele magice „**îmi pare rău**” este, la fel ca și „te rog”, **iartă-mă** își ating întotdeauna scopul. Pentru a le folosi, un copil are nevoie să le audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că **recunoașterea greșelilor** și **sinceritatea exprimării regretului** nu sunt un semn de slăbiciune, ci **de respect și demnitate**.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți **că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică** în primul rând **pe noi**. Va face diferența – în timp

— între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Totusi să nu uităm că e important, **ca independența copiilor** să fie și ea stimulată. Dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să ia deciziile în locul lui, copilul va tinde spre una din cele două extreme: ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic **să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri** (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește. Bineînțeles că toate obiectivele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, **perseverența si exemplul personal**, iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Bibliografie: „Cum să ne creștem copiii?”, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

EDUCATIA IN FAMILIE - CEI SAPTE ANI DE ACASA

BORCSA MARIA GRADINITA CU PROGRAM PRELUNGIT MANOCSKA

Niciun părinte nu-și dorește ca copilul să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Este adevărat că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitație decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primii ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții, i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim: **Salutul** este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”. **Comportamentul în public are normele lui nescrise.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților, ci contează și **comportamentul cu prietenii.** Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

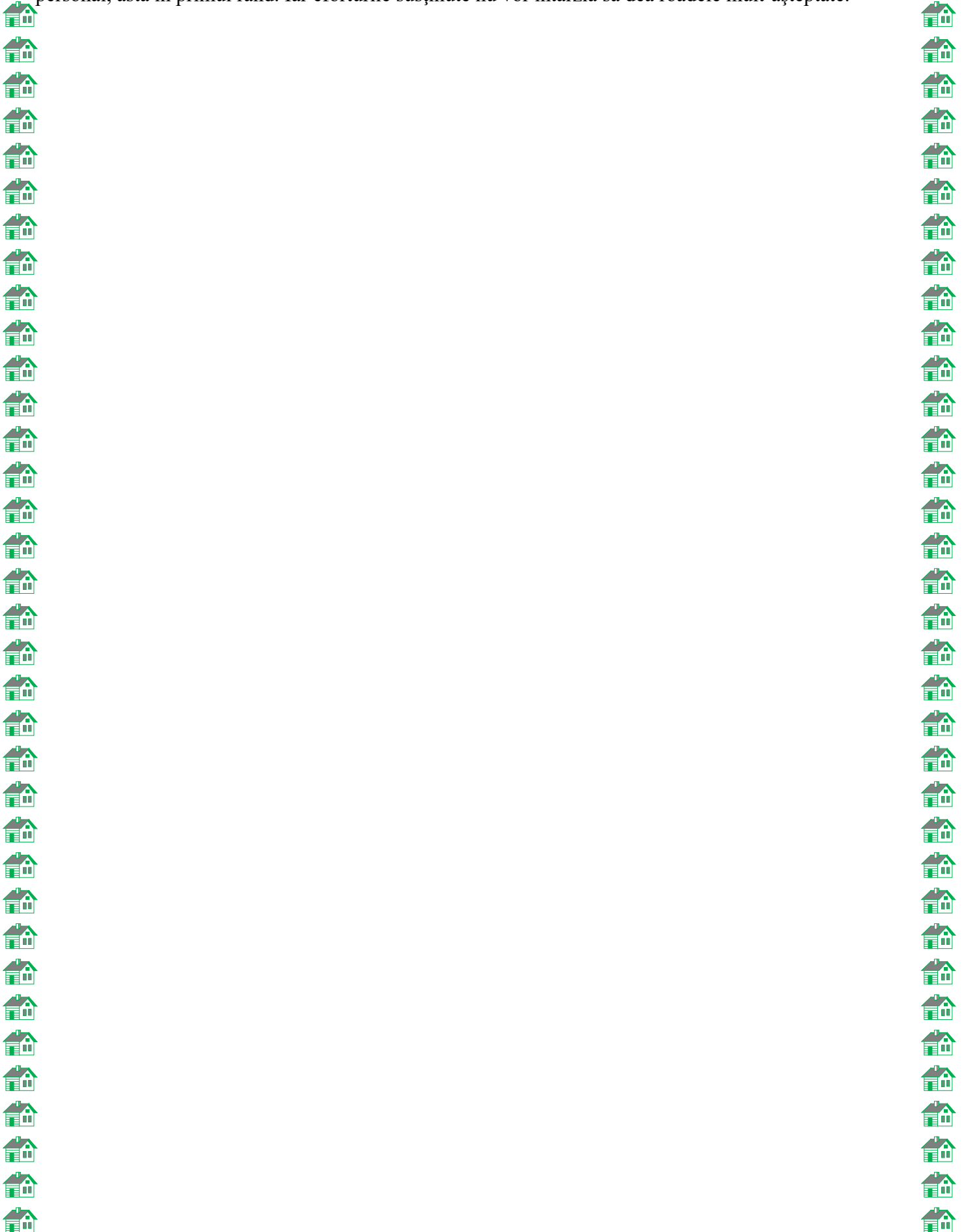
Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa. **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate. **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că arde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

În concluzie putem conchide că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care

Te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

**PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL
GRĂDINIȚĂ-FAMILIE
„IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE-ACASĂ”**

**GRĂDINIȚA P.P. NR.11 ALBA IULIA
PROF. ÎNV. PREȘC. JURCA LARISA MARIA
PROF. ÎNV. PREȘC. BORDEU GEORGETA**

**PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL
„ÎMPREUNĂ PENTRU COPIII NOȘTRI”**

GRUPA: „VOINICEII”

DURATA: octombrie 2018– iunie 2019

ARGUMENT:

În zilele noastre, putem declara că parteneriatele cu familia sunt esențiale în organizarea grădinițelor și a grupelor de copii, ele nemaifiind considerate simple activități cu caracter opțional. În cercetările din domeniul educației s-a descoperit faptul că copiii cuprinși în rețele sociale bine dezvoltate au rezultate educaționale mai bune decât copiii care nu beneficiază de ele.

Practica participării părinților la educația copilului preșcolar, în mediul familial și unitatea de învățământ, se dovedește a fi focalizată preponderent pe elemente de asigurare a securității personale, a stării de sănătate, pe satisfacerea trebuințelor primare, fiind mai puțin orientate spre implicarea în socializarea și educarea copilului preșcolar.

Dacă nu se intervine printr-un program de consiliere a părinților, de informare privind modalitățile concrete prin care pot participa la educația copilului preșcolar, sarcina formării și educării acestuia căzând numai în responsabilitatea grădiniței, aceasta nu își va putea atinge scopurile educaționale, la standardele propuse, indiferent de calitatea serviciilor oferite și în acest scop am gândit și proiectat acest parteneriat educațional cu familia.

Prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial. Într-o societate care evoluează sub imperiul schimbărilor permanente în toate domeniile, care solicită individului abilități de adaptare rapidă la situații noi, educația trebuie să răspundă în primul rând nevoilor individuale, asigurând în același timp șansele de integrare și dezvoltare socială personală. Una din pârgurile de intervenție care acționează la nivelul educației preșcolare și care pot susține acest deziderat, este dezvoltarea unei relații parteneriale grădiniță – familie, definite printr-o comunicare reală, constructivă în interesul copilului.

SCOPUL PROIECTULUI: Sprijinirea părinților pentru a se implica în formarea și dezvoltarea personalității copilului pentru integrarea lui în viața socială; participarea activă a familiei, alături de educatoare, în viața grădiniței precum și în activitățile extracurriculare.

OBIECTIVELE PROIECTULUI:

- Implicarea părinților în acțiunea de parteneriat grădiniță – familie, cu impact în evoluția comportamentului copilului;
- Informarea părinților cu privire la caracteristicile psihofizice ale copilului preșcolar mare;
- Familiarizarea părinților cu metodele și procedeele educative specifice învățământului preșcolar;

• Motivarea părinților pentru implicarea cât mai activă în activitatea desfășurată de copii în cadrul grădiniței;

• Stabilirea unor relații de colaborare între părinți pentru crearea unei „comunități” a părinților;

• Înțelegerea rolului pe care îl are relația grădiniță – familie în dezvoltarea armonioasă și progresul educațional al copilului;

• Abilitarea părinților pentru identificarea propriilor comportamente greșite și conștientizarea efectelor negative ale acestora asupra dezvoltării psihofizice a copilului;

MOTIVAȚIA:

• Conștientizarea de către părinți a rolului lor în educația copilului preșcolar;

• Identificarea căilor de cunoaștere a posibilităților de înțelegere ale copiilor, a laturii afective, a nevoilor copilului, a puterii de judecată cu tehnici de încurajare pentru micile reușite ca și pentru bunele lor intenții;

• Acceptarea diferențelor de etnie, de orientare religioasă, sociale și economice între părinți prin stabilirea unor relații mai apropiate și mai deschise între aceștia.

GRUPUL ȚINTĂ:

• Preșcolarii grupei

• Părinții

• Educatoarele

RESURSE MATERIALE ȘI FINANCIARE:

• Cărți, pliante, reviste, fișe, chestionare pentru părinți, aparat de fotografiat, CD-uri, cartoane colorate, carioci, hârtie glasată, hârtie creponată, lipici, foarfecă, foi, Xerox, calculator.

MODALITĂȚI DE REALIZARE: vizite, excursii, activități desfășurate împreună cu părinții, expoziții cu lucrările copiilor, serbări realizate în diferite momente ale anului.

EVALUAREA PROIECTULUI:

• aplicarea și prelucrarea unor chestionare;

• monitorizarea continuă a evoluției relației grădiniță – familie;

• întocmirea unui portofoliu;

REZULTATE AȘTEPTATE

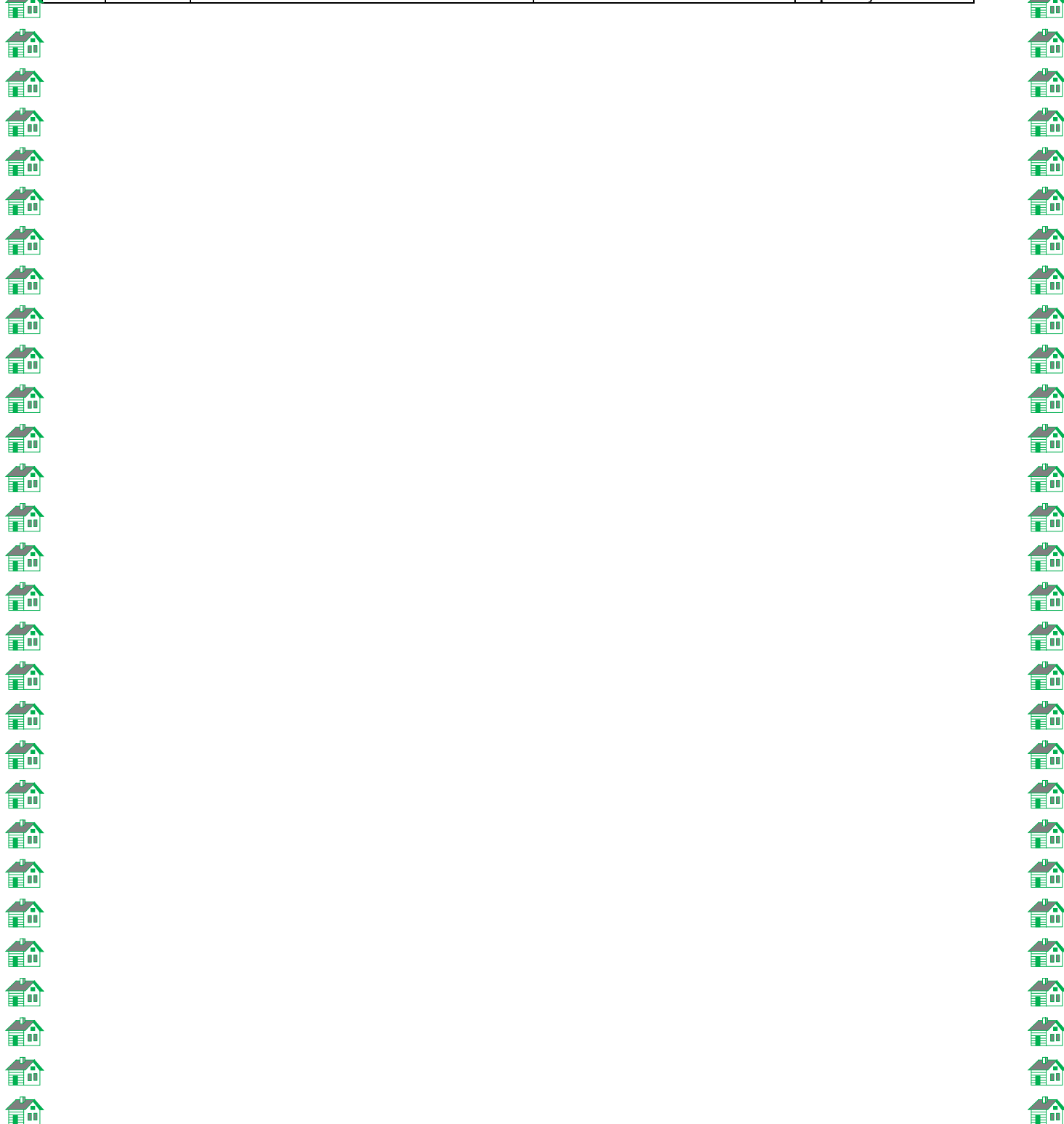
Răspunzând cerințelor unei educații psihopedagogice complete, parteneriatul grădiniță-familie rămâne un deziderat prioritar, cu atât mai mult cu cât materializarea lui dovedește practic că oferă avantaje tuturor părților implicate în procesul educațional: părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în cadrul microgrupului; aceștia înțeleg mai bine rolul lor educativ și își însușesc procedee pe care să le aplice în educația copiilor lor; se stabilesc relații mai apropiate și mai deschise între educatoare și părinți, iar părinții, cunoscându-se mai bine între ei, pot colabora mai ușor în luarea unor decizii importante în activitatea grădiniței, astfel constituindu-se în factori de sprijin reali în procesul instructiv-educativ al acestei instituții.

INVENTARUL ACTIVITĂȚILOR

Nr. crt.	Data	Activități	Conținut	Participanți
1.	Oct.	„Bun venit la grădiniță” „Alegerea comitetului de părinți”	- informarea părinților asupra necesității derulării parteneriatului - stabilirea opțiunilor și a modului de desfășurare	- educatoare - părinți
2.	Nov.	„Festivalul Toamnei”	- jocuri distractive	- educatoare - părinți
3.	Dec.	„Importanța celor 7 ani de-acasă”	- discuții libere - referat prezentat părinților	- educatoare - părinți - consilier școlar
4.	Ian.	„Sănătatea copiilor noștri”	- sfatul medicului	Medic pediatru

5.	Febr.	„Televizorul și calculatorul - prieten sau dușman?” - informarea părinților asupra dezavantajelor (avantajelor)	- realizarea unui „pomișor” cu pozele copiilor - material Power Point - discuții libere	- educatoare - părinți
6.	Mart.	„Mamei, primăvara-n dar!” - participă mamele alături de copiii lor, preșcolari.	-Program artistic cu prilejul zilei de 8 Martie;	- educatoare - mămici - bunici
7.	Apr.	„Să întâmpinăm Sfintele Pasti!” - expoziție cu lucrările copiilor	- activitate practică	- educatoare - părinți
8.	Iun.	„O lume minunată!” - sărbătorirea zilei de 1 iunie-	- festival de dans	- educatoare - părinți

PROIECT DE ACTIVITATE EXTRA ȘCOLARĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR : BORLOVAN FLORENTINA MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 LUGOJ

● **Titlul:** „*Din suflet, pentru mama!*”- *work -shop mamă- copil*

● **Desfășurată la:** o incintă din oraș;

● **Au participat la activitate:** - elevii clasei C.P. B , mamele acestora;

● **Obiectivele activității:**

- să identifice semnificația zilei de 8 MARTIE explicând importanța ei;

- să-și dezvolte abilitățile de comunicare;

- să-și stimuleze aptitudinile și înclinațiile artistice;

- să-și exprime politicos sentimentele față de părinți manifestând respect;

- să intoneze, în grup cântece dedicate mamei;

- să recite expresiv poezii despre mamă;

- să realizeze diverse materiale în parteneriat mamă – copil;

● **Finalități/evaluare:**

Poze, prezentare Power Point „ Cei 7 ani de acasă – respectul cuvenit mamelor”, felicitări, diplome pentru mame și pentru copii;

- Interpretarea de cântece dedicate mamelor ”;

- Oferirea de felicitări, flori și recompense dulci mamelor;

● **Descrierea activității:**

În săptămâna dinaintea zilei de 8 martie ,la orele de arte vizuale și abilități practice , elevii au confecționat felicitări și colaje din materiale diverse cu scopul de a le oferi mamelor.

În data de 7 martie am organizat o activitate de tipul work-shop ,unde elevii și-au întâmpinat mamele la intrarea în incintă, oferindu-le felicitări confecționate de ei și colaje cu flori. Împreună au vizionat ppt-ul „ Cei 7 ani de acasă – respectul cuvenit mamelor”. După vizionarea prezentării elevii au recitat câteva poezii și au interpretat câteva cântece dedicate mamelor;

În parteneriat mamă – copil, elevii au participat la activitatea aplicativă „Chipul meu/chipul mamei mele ” unde atât elevii cât și mamele au realizat portrete pe baloane. Toate baloanele au participat la un concurs;

În încheierea activității atât elevii cât și mamele au primit diplome de merit. Elevii și mamele au servit pizza și suc după care a urmat o mini-petrecere dedicată cuplurilor mamă-copil;

- **Parteneri în realizare și desfășurare:**
 - elevi, părinții elevilor C.P.B., sponsor al locației;

DIN SUFLET, PENTRU MAMA!

PROF. ÎNV. PREȘC. BORȘ ALINA ANNA MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.3 STRUCTURĂ GRĂDINIȚA P.P. NR.3
LOC. MANGALIA JUD.CONȘTANȚA

PROIECT DE ACTIVITATE

TEMA ANUALĂ: „Cu ce și cum exprimăm ceea ce simțim?”

TEMA PROIECTULUI: „Sosește primăvara”

TEMA SĂPTĂMÂNII: „E ziua ta, măicuță dragă!”

TEMA ZILEI: „Surprize pentru mama”

TEMA ACTIVITĂȚII: „Din suflet, pentru mama!”

DOMENIUL: Domeniul om și societate

TIPUL DE ACTIVITATE: activitate practică

FORMA DE ORGANIZARE: frontal, pe grupuri, individual

SCOPUL ACTIVITĂȚII: Însușirea deprinderilor de lucru, a unor abilități practice, cultivarea unor capacități de voință și caracter, cum sunt inițiativa și hărnicia.

OBIECTIVE OPERAȚIONALE

- să identifice materialul primit la măsute
- să aplice în situații noi tehnicile învățate pentru realizarea unei compoziții originale
- să respecte etapele și tehnicile de lucru
- să execute exerciții de încălzire a musculaturii
- manifestarea simțului artistic și creativ

STRATEGII DIDACTICE :

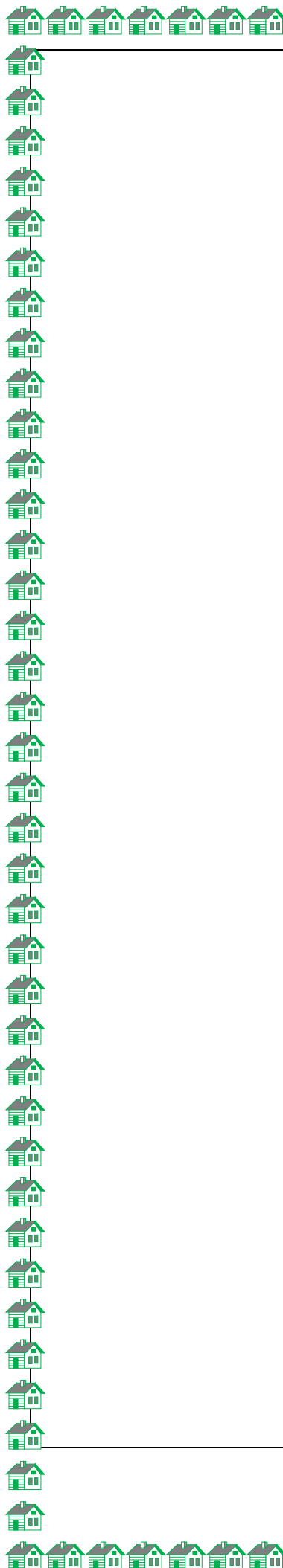
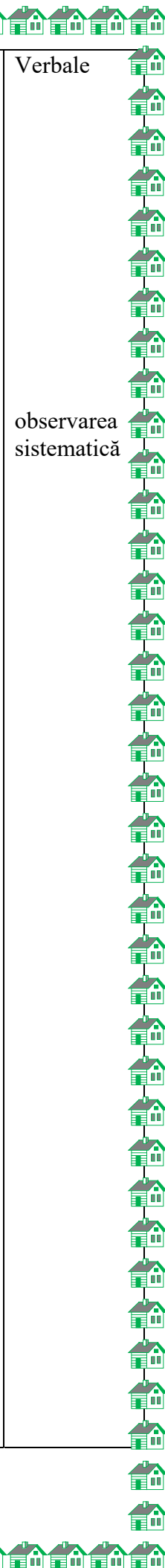
METODE ȘI PROCEDEE: conversația, explicația, demonstrația, exercițiul

MIJLOACE DIDACTICE: flori din ipsos, acuarele, pensule, cutii cu mărgele, elastic, ramă foto și diverse materiale decorative.

BIBLIOGRAFIE:

1. ****Curriculum pentru învățământul preșcolar* 2008, București
2. Rafailă, Elena, 2002, *Educarea creativității la vârsta preșcolară*, Ed. Aramis, București

Momentele activității	Conținutul învățării	STRATEGII DIDACTICE			
		Metode și procedee	Mijloace de învățământ	Forme de organizare	Evaluare
1. Momentul organizatoric	Crearea condițiilor necesare unei desfășurări a activității. * aerisirea sălii de grupă * amenajarea spațiului de desfășurare a activității * pregătirea materialului didactic * intrarea ordonată, pe fond muzical a copiilor în sala de grupă				
2. Captarea atenției	Se realizează prin elementul surpriză. Pe măsuță se află o cutie cu diverse materiale de lucru și o scrisoare trimisă de Zâna Primăvara	conversația	cutia cu material didactic	frontal	observarea sistematică
3. Anunțarea temei și a obiectivelor	Voi citi scrisoarea prin care voi comunica copiilor faptul că astăzi este o zi deosebită în care vom desfășura activități interesante. Astăzi vom pregăti surprize pentru Ziua Mamei. Cu materialele puse la dispoziție vom picta flori din ipsos, vom confecționa brățări din diverse mărtișoare și rame pentru fotografiile mamelor. Dacă vor fi atenți și vor lucra ordonat fiecare va reuși să îi facă o surpriză mamei sale.	explicația	model de: floare, brățară, ramă foto	frontal	observarea directă
4. Prezentarea noului conținut Dirijarea învățării	Daruri pentru mama : * Copiii vor fi așezați la măsuțe împreună cu mama unde fiecare	observația explicația		individual	aprecieri

	<p>are materialul necesar desfășurării activității. *Va avea loc intuirea materialelor individuale. Copiii vor fi atenți la ceea ce le voi explica. Astăzi vom pregăti diverse surprize pentru Ziua Mamei, împreună cu ele.</p> <p>Analiza lucrării model: *Le voi prezenta floarea din ipsos, brățara și rama pentru fotografie pe care le vom analiza împreună, apoi le voi explica și demonstra ceea ce au de realizat..</p> <p>Realizarea lucrării de către copii: Înainte de a începe activitatea, vom executa câteva exerciții de încălzire a mâinilor. <i>„Închid pumnii și-i desfac/Degetelor fac pe plac/Unu, doi, unu, doi/ Toți suntem acum vii.”</i></p> <p>La îndemnul educatoarei copiii încep lucrul. Voi observa copiii pe parcursul derulării activității, voi trece pe la fiecare măsuță și voi oferi indicații individuale acolo unde este cazul.</p> <p>Pentru armonie și bună dispoziție, activitatea practică se va desfășura pe fond muzical.</p>	<p>demonstrația</p> <p>exercițiul</p>	<p>model de: floare, brățară, ramă foto</p>	<p>frontal</p> <p>frontal</p> <p>individual</p>	<p>Verbale</p> <p>observarea sistematică</p>
--	--	---------------------------------------	---	---	--

<p>5. Obținerea performanței și a feedback-ului</p>	<p>Voi purta cu preșcolarii o scurtă conversație despre elementele pe care le-am folosit pentru a pregăti surprizele mamelor. Astfel aceștia vor avea oportunitatea să își exprime părerile referitor la acele materiale care le-au atras atenția și le-au plăcut cel mai mult.</p>	<p>conversația</p>		<p>frontal</p>	<p>aprecieri verbale</p>
<p>6. Evaluarea</p>	<p>Voi pune într-un coșuleț toate brățelele după care voi scoate câte una iar copilul care și-o recunoaște, o va lua și o va dărui mamei în aplauzele tuturor. Fiecare copil împreună cu mămică și lucrările realizate vor participa la o ședință foto.</p>	<p>explicația</p>	<p>coșul cu brățări lucrările realizate</p>	<p>frontal pe grupe</p>	<p>aprecieri verbale</p>
<p>7. Încheierea activității</p>	<p>La final toți copiii vor fi recompensați cu diplome, iar mamele cu o florică pusă în piept.</p>	<p>conversația</p>	<p>diplome flori</p>	<p>frontal</p>	<p>evaluare sumativă</p>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

BIBLIOTECAR BORZ DOINA GABRIELA LICEUL TEORETIC „SFÂNTU NICOLAE”- GHEORGHENI, JUDEȚUL HARGHITA

Pe atunci, când eram copil, *Cei șapte ani de acasă* mai erau încă etalonul-șablon al comportamentului și personalității fiecăruia dintre noi. *Cei șapte ani de acasă* reprezentau baza civilizației noastre, ca popor. Existau niște reguli nescrise, un cod al bunelor maniere impuse mutual, de către familie sau societate: „Comportament frumos are! Ce educat este! Se vede că are *Cei șapte ani de acasă!*” sau „Ce comportament urât are! Ce needucat este! Se vede că nu are *Cei șapte ani de acasă!*”. Ori una, ori alta!

Orice părinte își dorește pentru copilul său tot binele din lume. Mamei, cu prioritate, îi este atribuită educația propriului copil deoarece ea îl naște, îl alăptează, îl îngrijește și e zi de zi alături de copilul său iubindu-l infinit și necondiționat, învățându-l cum să se comporte când își va fi luat „zborul” în societate.

Deși mama este unică și este mamă așa cum simte ea cel mai bine, ea poate fi una tradiționalistă și conservatoare sau modernă și nonfonformistă, iar copilul, de când se naște, învață prin copiere comportamentului părinților. Deseori auzi expresia, referitoare la comportament: „Semeni cu mama ta! / tata! sau”, de parcă comportamentul s-ar transmite genetic, de la un părinte sau celălalt. În acest context, *Cei șapte ani de acasă* reprezintă o „școală”, a primilor șapte ani de viață, de valori sau nonvalori.

Gesturile, care odinioară dezvăluiau politețea, educația aleasă, astăzi sunt aproape ignorate. Poate pentru că societatea, în ansamblu, e într-o continuă și alertă schimbare iar sistemul de valori de referință s-a schimbat.

Cei șapte ani de acasă erau atribuiți exclusiv educației în familie.

Datele statistice arată o realitate îngrijorătoare. Zeci de mii de copii sunt afectați de destrămarea familiilor lor sau de tensiunile din familie și sunt diagnosticați, sau nu, de depresie. Așa că, *Cei șapte ani de acasă* (numai) de acasă s-au devalorizat.

Pentru generații sănătoase, trebuie să găsim împreună soluții de educație, adaptate societății de astăzi, în care trăiesc copiii noștri. În acest sens, trebuie să acceptăm schimbările, diferențele dintre generații și să recunoaștem adevărul că fiecare dintre noi este o entitate individuală. Doi frați, crescuți în același mediu familial, primind aceeași educație în aceiași *Cei șapte ani de acasă*, vor avea un comportament diferit, în concordanță cu personalitatea, conștiința proprie și liberul arbitru.

Dintotdeauna în *Cei șapte ani de acasă*, în ajutorul familiei, a intervenit rolul important, de formare al personalității, al grădiniței și al școlii. Cu priceperea lor, educatoarele, învățătoarele, prin activitățile întreprinse, educativ-instructive, cu efecte sociale, psihologice, intelectual-cognitive, asupra copilului (preșcolar, școlar), au oferit un climat de socializare, de cunoaștere, de încredere, de siguranță.

Există tendința, din partea unor părinți, de a plasa responsabilitatea *Celor șapte ani de acasă* pe umerii educatoarei, învățătoarei sau profesorilor, dar oricât s-ar strădui aceștia, nu vor putea recupera foarte mult, dacă există lacune, deoarece „fundatia” pentru *Cei șapte ani de acasă* se „toarnă” în frageda copilărie înainte să începi „să clădești casa”- în timpul grădiniței, apoi al școlii.

Dar mai există și părinți care își îndrumă copilul să devină ... autodidact.

Timp de câteva luni, de când eram bibliotecara școlii, copiii veneau să împrumute fel de fel de cărți, unele, să le citească pentru a afla întreaga poveste, din care era extras textul de lecție din manual, altele să le citească pentru a-și satisface pofta de lectură.

Într-o zi, de aprilie, a venit la bibliotecă, Bianca, elevă în clasa I, să împrumute a treia sa carte, pe fișă de împrumut. Nu o să vă vină să credeți: *Cei șapte ani de acasă* de Gîgă Michiela!

Abia m-am abținut să nu mi-arăt surprinderea și totodată încântarea. Și ca să-i încurajez dragostea față de lectură, am premiat-o în fața clasei cu o diplomă și i-am oferit, în dar, o carte.

Anul acesta, a venit să împrumute această carte un alt copil, elev în clasa a II-a. L-am întrebat care e motivul pentru care dorește s-o citească, iar el mi-a răspuns că mama sa l-a sfătuit s-o împrumute de la bibliotecă.

Dragi părinți, dați importanța cuvenită *celor șapte ani de acasă*, deoarece copilul vostru va deveni imaginea în oglindă a ceea ce sunteți voi, nu a ceea ce vă doriți să devină!

INFLUENȚA CLIMATULUI FAMILIAL ASUPRA FORMĂRII PERSONALITĂȚII COPILULUI

PROF.ÎNV.PRIMAR BORȘ-HUMULESCU ELENA-IULIA
COLEGIUL NAȚIONAL „ȘTEFAN CEL MARE”
TÎRGU-NEAMȚ, JUDEȚUL NEAMȚ

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. El se interpune ca un filtru între influențele educaționale exercitate de părinți și achizițiile comportamentale realizate la nivelul personalității copiilor. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun, părinții sunt calmi, înțelegători, afectuoși, destul de flexibili în raporturile cu copilul, fără însă a-i satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se preocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare.

Climatul familial negativ este caracterizat prin lipsa de autoritate a mamei/a tatălui, rolul de părinte nu este îndeplinit cu calm și consecvență, părinții ajung deseori la divergențe în legătură cu disciplinarea copilului, copilului i se aplică pedepse corporale, este amenințat și admonestat. Cercetările susțin că diferența majoră dintre mediile familiale ale celor două tipuri de elevi constă în principal în specificul climatului psihologic, standardele economice și sociale fiind de mai mică importanță.

Deși supraprotecția poate fi văzută ca o atitudine opusă respingerii, de fapt nu este așa. Părintele este caracterizat de o indulgență excesivă, folosește orice împrejurare pentru a valoriza, pentru a alina și a acorda privilegiu copilului, dorește să-l ferească de orice risc, îl consideră mai mic și mai incapabil decât este în realitate; copilului i se dă întotdeauna dreptate, întreaga viață familială este organizată în funcție de nevoile copilului. Copilul nu va învăța să suporte frustrările și va răspunde cu greu situațiilor în care se cere disciplină. Acești copii vor deveni mai ales capricioși și încăpățânați. Părinții hiperpermissivi văd copilul ca pe un idol care trebuie adorat pentru perfecțiunea lui, sau ca pe un rege, ale cărui dorințe sunt porunci, indiferent de sacrificiile pe care le implică îndeplinirea lor.

Un climat familial hiperautoritar afectează negativ dimensiunea atitudinală relațională a personalității copilului. Acesta va deveni apatic și indiferent față de ceea ce se întâmplă în jurul lui, va protesta și se va revoltă față de influențele exercitate asupra lui, toate acestea ca urmare a frustrărilor acumulate în timp. Studiile vorbesc despre tatăl dominator, tatăl tiran și tatăl demisionar ca tipuri de părinți hiperseveri. Tatăl dominator are o personalitate puternică, care știe să se afirme și să reușească. Pentru el soția și copiii sunt ființe slabe, care trebuie protejate și conduse; el pretinde întotdeauna ascultare și respect. Ca urmare, copiii vor fi adesea timizi și inhibați, dar se pot manifesta și după modelul tatălui lor, ca ființe rebele și autoritare. Tatăl tiran este în fond o fire timidă și slabă, modelul său este devalorizat în fața copilului prin izbucnirile sporadice și aberante de autoritate pe care acesta le are. Tatăl demisionar este mereu ocupat și nu permite să fie întrerupt din ocupațiile sale. De fapt, el nu se simte capabil să-și controleze și să-și îndrume copiii.

Sunt familii care se mândresc cu atitudinea severă față de copii. Severitatea este, fără îndoială, necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care atât tata cât și mama să se întrec în a fi severi cu copilul lor, penalizându-l (uneori cu pedepse corporale) pentru orice abatere? Copilul crește timorat de gândul pedepsei, se preocupă de ascunderea greșelilor și va simți nevoia să mintă, se va îndepărta afectiv și efectiv de părinții săi și își va căuta înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „găștile” și „bandele” de minori sau de adolescenți.

Și mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în “tabere”: unul sever și unul indulgent (unul “procuror” și altul “avocat”, unul “cloșcă” și celălalt “uliu”). Într-un asemenea climat se va forma viitorul demagog, viitorul ipocrit, trăsături de personalitate pe care nu și le dorește nimeni pentru copilul său. De aceea considerăm necesar să subliniem că “frontul părinților” trebuie să fie unitar, căci, altfel, copilul va exploata orice fisură, în detrimentul formării sale (lucru de care, desigur, el nu este conștient).

La polul opus al “familiei severe” se situează “familia permisivă”, familie în care toți membrii se învârt în jurul copilului, ca plantele în jurul soarelui. “Clima caldă”, de multe ori “toridă”, din asemenea familii, este improprie formării unor caractere tari. Crescut într-un asemenea climat “în puf”, copilul va fi, mâine, un neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie a învățat că îi este permis orice, că el are numai drepturi în

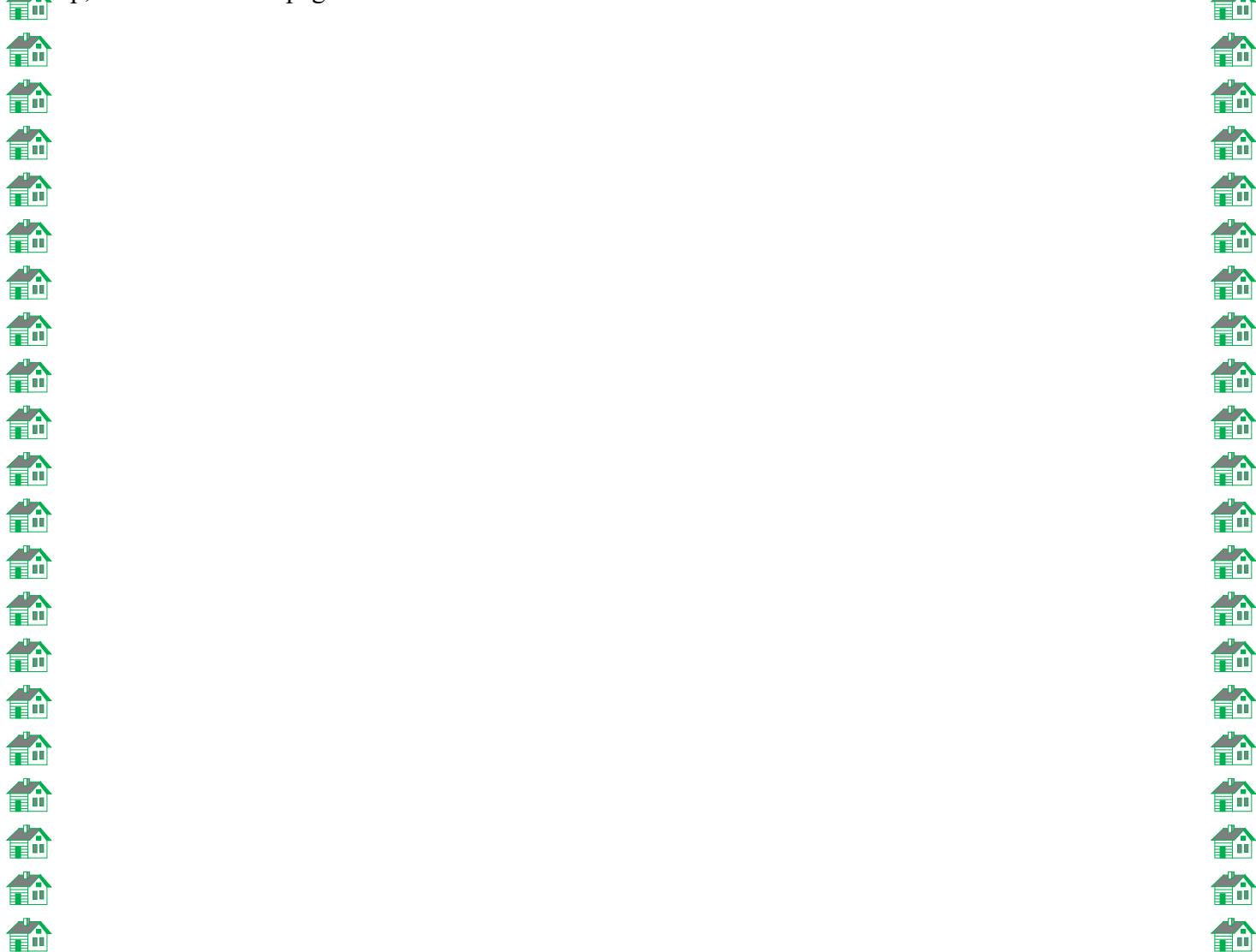
Am văzut că părinții au doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu dificultăți mari în grupurile colective din grădiniță, din școală, sau, mai târziu, la locul de muncă.

Am luat în discuție două climate educaționale extreme – unul al excesivei severități și altul al indulgenței nelimitate – pentru a atrage atenția asupra consecințelor negative în formarea personalității copiilor. Concluzia care se desprinde de aici ni se pare firească: după cum o climă excesivă (prea caldă, prea rece, prea umedă sau prea vântoasă) este improprie dezvoltării normale a vegetației și animalelor, tot așa și climatul educațional excesiv (în severitate sau în blândețe) este dăunător formării unor personalități armonioase și a unor caractere integrate.

Studiile arată că într-un climat familial pozitiv copiii au efectiv trăsături opuse față de cele prezentate până acum: sunt originali și spontani, se descurcă singuri dovedind autonomie, își exprimă dorința de a crește și de a se impune și de a fi conducători, știu să se apere, au un înalt nivel de aspirație, doresc să înfrunte dificultățile, sunt perseverenți în urmărirea unor scopuri, se concentrează ușor, ei se afirmă ca personalități puternice și caută să se afirme în lumea exterioară.

Concluziile studiilor legate de influența climatului familial asupra evoluției personalității copilului atrag atenția asupra faptului că exercitarea rolului parental nu e dat biologic. De aceea, în cadrul parteneriatului educațional școală-familie trebuie să ne propunem educația părinților ca o educație a educației copilului, ca în studiu al creșterii și dezvoltării acestuia, care să aducă în planul vieții familiale zilnice modalități corecte de relaționare și de exercitare a rolului parental.

Niciunde, poate, mai mult ca în educație, simțul măsurii și al echilibrului nu sunt mai necesare. Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională și că dacă în natură sunt necesari și utili toți factorii meteorologici (căldura dar și frigul, ploaia dar și seceta, vântul dar și acalmia) fiecare avându-și rolul său, tot așa și în climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea – dar și blândețea, afectivitatea – dar și sobrietatea, larghețea – dar și strictețea ș.a.m.d.) toate însă cu măsură și în timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

**PROF. INVATAMANT PRIMAR SI PRESCOLAR BOTOS VERONICA
LIC. TEORETIC "GEORGE MOROIANU", SACELE / BRASOV**

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc restructurarea a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță. Acasă, părinții pot organiza activități similare prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le-a afișat pe panoul de la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor discuta cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care, pe viitor, ar trebui să depună mai mult efort sau să se angajeze în exercițiu. Este important ca discuțiile să fie destinse, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece criticile asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă. Pentru ca părinții să-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este rănit, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important. Ar trebui ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un "interrogatoriu". De multe ori se întâmplă ca la întrebarea: „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie: „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă și că au încredere în el.

Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să organizeze corespunzător spațiul, să le dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Interacțiunea sociala din aceasta perioada de viata este esentiala pentru dezvoltarea din punct de vedere psihologic, psihic si social. Contactele umane si afectiunea au rol deosebit in invatarea comportamentului uman. Familia este principalul agent al socializarii. Ea este intermediarul intre societatea globala si copil, locul in care se modeleaza principalele componente ale personalitatii. Desi familiile realizeaza functii socializatoare comune, in realitate exista numeroase diferente intre modul in care fiecare familie isi

socializeaza copiii. Aceste deosebiri sunt date de tipul de societate (traditionala sau moderna),de categorii socio-profesionale ale parintilor,de rezidenta.Calitatea educatiei primite in familie,acei”sapte ani de-acasa” depinde indeosebi de nivelul educatiei parintilor si a membrilor familiei,care vin in contact cu copilul,in special sub aspect moral,comportamental.In familie invatam sa fim umani. Acasa inseamna locul unde cresti, dezvolti si unde se pun bazele viitorului om.Educatia ,bunele maniere , regulile morale sunt cheia catre adaptarea copilului in societate.Cand spunem ca un copil are “cei sapte ani de-acasa”,ne gandim la un copil bine crescut care stie sa salute,sa spuna:“te rog !” si “ multumeasc!”,care stie sa respecte si se comporta civilizatat cu cei din jur.

BIBLIOGRAFIE:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
- 3.P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE- CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN PRIMII ȘAPTE ANI DE VIAȚĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR: BOTOȘ DANIELA-MARIA
ȘC. GIMN. "MIHAI VITEAZUL", TG. MUREȘ**

“Un copil educat numai la școală este un copil needucat.”- George Santayana

Educația are un rol esențial în dezvoltarea unei persoane fiindcă prin educație aceasta se poate integra ulterior în societate. Este foarte important ca educația să înceapă încă din primul an de viață al copilului pregătindu-l astfel părinții pentru intrarea în grădiniță. Învățarea regulilor de comportament nu va fi un conștientă la o vârstă fragedă ci se va realiza prin imitație, prin exemplele și explicațiile oferite de părinți.

Copilul trebuie să cunoască anumite reguli din familie deoarece altfel integrarea într-o grupă la grădiniță va face foarte lent, acesta chiar ar putea să refuze categoric să mai meargă la grădiniță unde fără respectarea anumitor reguli nu se pot desfășura activitățile într-o atmosferă plăcută și liniștită. La fel de importantă este colaborarea părinților cu cadrele didactice pentru a ajuta copilul să își formeze anumite deprinderi. Pe lângă informațiile pe care le primesc cu ajutorul doamnelor educatoare, iar apoi al doamnelor învățătoare copiii participă la activități pe grupe, în perechi unde colaborează și învață să descopere lucruri noi împreună. Insa copiii învață să colaboreze cu ceilalți copii și în parcuri unde se joacă, își formează prieteni noi și își împart jucăriile. Părinții cu copilașii pot participa la activități de socializare în cadrul anumitor Asociații.

Pentru a educa un copil este nevoie de multă răbdare, de insistență din partea părinților, calm și până la urmă vor obține rezultatele dorite. Mândria oricărui părinte este deplină atunci când copilul său este laudat și apreciat de cei din jur. Într-adevăr în instituțiile de învățământ pe lângă dezvoltarea intelectuală a copiilor, gândirii logice, formarea deprinderilor se urmărește și formarea unui comportament civilizat însă nu trebuie să așteptăm intrarea copilului într-o instituție de învățământ pentru a primi educație. Ce presupune a fi un copil educat: înseamnă ca acesta să salute în primul rând, la început prin mișcarea mâinii, apoi cu ajutorul cuvintelor. Apoi să răspundă civilizată întrebărilor cunoscuților și să nu întrerupă discuțiile adulților. Un copil trebuie să respecte anumite reguli de comportament doar față de adulți ci și față de prietenii cu care se joacă, deoarece prin joc se pregătesc pentru rolul de adult. Prin joc își formează anumite deprinderi și trebuie să respecte regulile jocurilor, să împartă lucruri, să colaboreze cu partenerii de joc. Apoi, prin imitație copilul va învăța cum ne comportăm la cabinetul medical, la magazin, la teatru, etc. Din familie se învață cuvintele magice: „Mulțumesc!”, „Cu plăcere!”, „Te rog frumos!”, „Imi dai voie?”. Acasă se va învăța folosirea tacâmurilor, faptul că la masă este liniște, nu se vorbește cu gura plină..

Aceste deprinderi necesită repetare, insistență din partea părinților și chiar dacă uneori ni se pare că totul este în zadar, în timp ne vom convinge că efortul depus dă rezultatele așteptate.

Bineînțeles că odată cu intrarea copiilor în diferite forme de învățământ aceste reguli deprinse din familie se vor consolida și doar printr-o colaborare eficientă cadru didactic-elev-părinte va da rezultatele dorite.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ÎNV. BOUROȘ GEORGETA ȘCOALA PRIMARĂ MĂRĂCINENI BUZAU

„Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul...
Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală”. Ion Vulcănescu

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul și credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea „puiului de om”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de cea mai intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală și pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimente de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lui, iar el într-a noastră.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- - consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- - perseverența în realizarea unei sarcini;
- - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

 De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

 De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

 Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

 Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”.

Bibliografie:

- 1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009
- 2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. BÓDIS BEÁTA
PROF. BÓDI ÁGNES

Ca să realizez o abordare generală a acestei teme m-am gândit să încep un citat care de fapt este un sistem de simboluri reprezentând axul familie-educație-copil.

“Un copil este ca o sămânță de floare...cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi, depinde de rădăcinile care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât e de ferită de frig, de furtună și de soare prea tare. E atât de plăpândă...Cum ai putea s-o rupi ori să o calci în picioare când e tot ce va rămâne în urma ta?” Irina Petrea

Mediul în care copilul se dezvoltă psihic și fizic în primii șapte ani de viață se imprimă și se depozitează în interiorul acestuia ca o condiție de bază care îl va defini ca om pentru tot restul vieții este familia și aceasta este noțiunea cu ”rol de ax principal” în acest context.

Familia, nucleul de baza al societății noastre, are rolul de a asigura dezvoltarea fizică și morală a copilului. De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului, de felul în care părinții vor duca copilul, de felul cum vor ști să dirijeze viața lui afectivă, de aceasta va depinde formarea personalității copilului. Educația copilului suferă în mică măsură influența ereditară, adică educația copilului depinde într-o mai mică măsură influența ereditară dar are antene funcționale în comportarea părinților. Unii pedagogi susțin că acest stadiu este determinat de temperamentul copilului, dar temperamentul nu poate fi rupt de cadrul educațional inițial. Un exemplu în acest sens îl oferă Cajal Marco, care susține că un copil crescut inițial într-un mediu de teroare nu poate deveni un element plin de curaj și inițiativ precum și un copil crescut inițial sub raportul unipersonal al elementului său convențional, căruia i se îndeplinesc toate dorințele nu poate deveni ulterior un elem social dependent normelor sociale elementare.

Funcția educativă a familiei constă în pregătirea copilului pentru viață. Deoarece prin structura sa familia oferă cadrul cel mai potrivit pentru formarea principalelor deprinderi, pentru transmiterea principalelor cunoștințe asupra realității și formarea primelor principii de viață. Privind formele concrete prin care familia își exercită influența educativă, în prima copilărie cea mai importantă este relația dintre mediul familial și dezvoltarea limbajului. Calitatea modelului lingvistic pe care îl oferă copilului membrii familiei, influențează dezvoltarea gândirii acestuia.

Prin “cei șapte ani de acasă” înțelegem un copil care știe să folosească salutul, comportamentul adecvat în public, comportament adecvat în preajma prietenilor, înțelegerea normelor sociale, reguli la masă, recunoașterea greșelilor, tact și tolerant.

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin ridicarea mâinii și apoi învățând salutul cu „bună ziua”.

Comportamentul adecvat în public. Un copil cu „cei șapte ani de acasă” știe să răspundă la întrebări și să poarte o conversație, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul adecvat în preajma prietenilor. Un comportament adecvat nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, pregătesc pe cei mici pentru viața de adult. Prin joc copilul învață, exersează și testează comportamente corecte. Un copil cu „cei șapte ani de acasă” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și prin faptul că participa activ în viața de familie, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce este bine și ceea ce nu este bine în societate. Un copil bine crescut cunoaște și aplică regulile nescrise ale societății în care trăim: așteptăm la rând la magazin, la farmacie, la doctor, spunem întotdeauna „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere, respectăm drepturile celorlalți, nu facem zgomot să-i nu-i deranjăm pe alții, respectăm regulile noastre și a celor din jur.

Manierele la masă. Un copil educat știe să folosească tacămurile la masă, să mănânce cu gura închisă pentru a nu-i deranja pe cei din jur, respectă pe cei cu care ia masa sau pe cel ce o servește.

Recunoașterea greșelilor. Pentru a deveni un adult bine crescut de copil acesta trebuie să folosească expresiile „îmi pare rău” și „te rog frumos”, dar în primul rând trebuie să le audă la părinți. Astfel, va învăța să recunoască greșelile și să fie sinceri cu cei din jur.

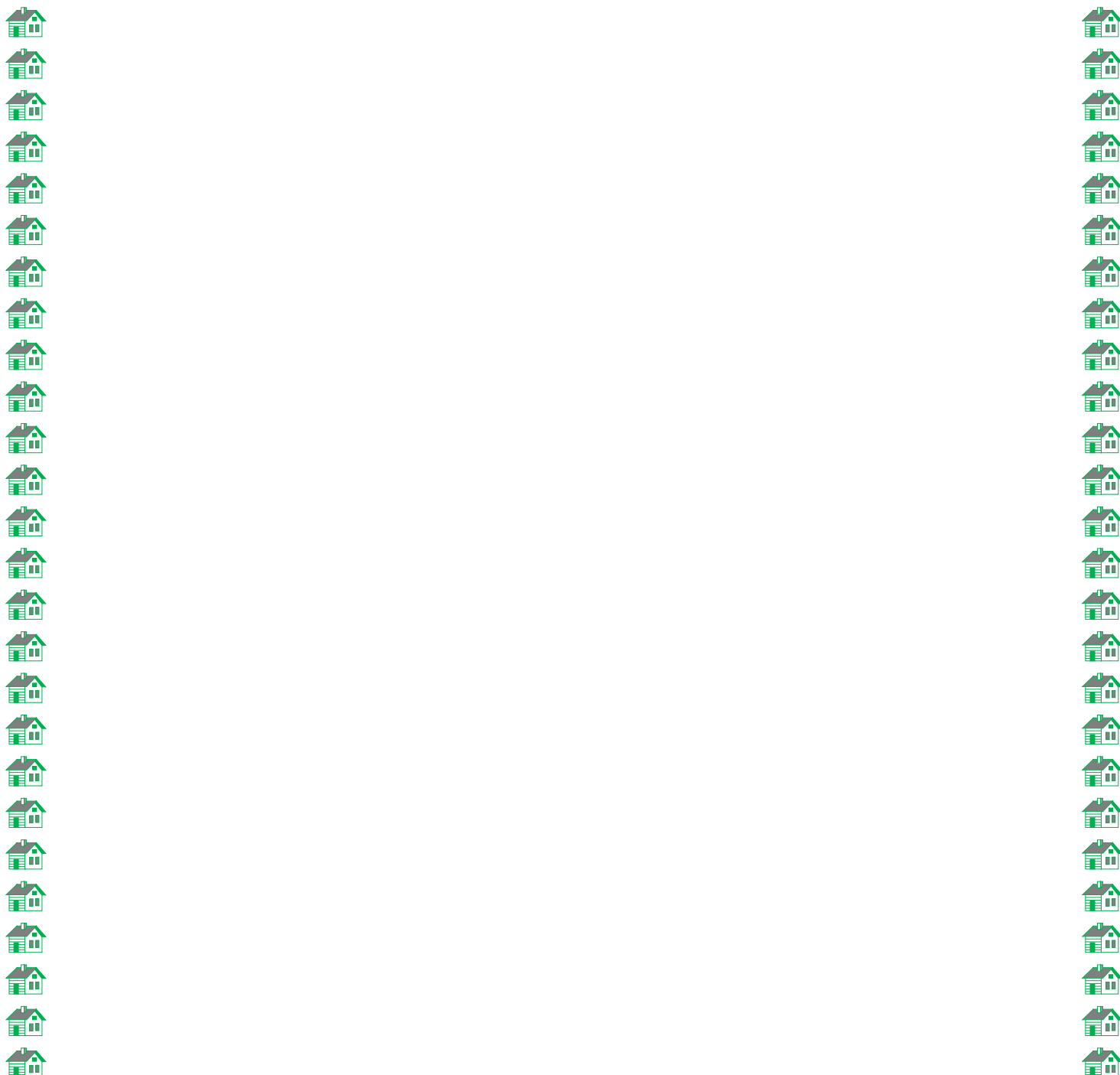
Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și rezolvarea unor probleme.

Toate acestea de mai sus sunt rezultatul unor ani mulți de experiență, unde există încercări dar și eșecuri dar în final vor apărea și reușitele. Uneori este greu să insuflăm copilului comportamentul pe care ni-l dorim pentru că sunt și zile în care totul pare în zadar și că tot ce ai încercat să-l înveți pe copil pare să nu lase urme. Dar în final exemplul personal și efortul susținut nu vor ezita să dea roade.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

EDUCAȚIA PARENTALĂ-IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

EDUCATOARE: PROF. BRADEA ALINA
GRĂDINITA CU PROGRAM PRELUNGIT DE TĂRIE

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.
Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

În educarea „**puiului de om**”, părinții, educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Considerând că “familia constituie un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre păți” (A. Berger) încercăm să extragem câteva dintre caracteristicile relațiilor de filiație care au importanță majoră în definirea personalității copilului. Relațiile de filiație, având o determinare genetică, se desfășoară în trei niveluri: primar (părinți-copii), secundar (relații între frați) și terțiar (bunici-nepoți). Pe lângă componenta genetică, prin care sunt preluate de la antecesori o serie de trăsături și predispoziții psihice, și-a dovedit importanța cu totul excepțională, interacțiunea și comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generală a personalității copilului. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. “Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu).

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că stimularea intelectuală în primii ani de viață, climatul emoțional stabil din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), încurajarea și suportul parental continuu, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin multe forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărurilor celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutina alimentară, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale “părinților buni” și cum trebuie transformate de către “părinții inteligenți”:

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

 Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde;
 Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;
 Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și
 atitudini acumulate în primii șapte ani de viață.

 Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună
căzută la timp potrivit, înviorează câmpul.*”

BIBLIOGRAFIE:

Colecția revistelor „Tribuna Învățământului”, anii 2004-2005

G. BERGER, Omul modern și educația sa - EDP București 1973;

A. BIRKH, HAYWARD S., Diferențele individualizate – Ed. Tehnica București 1999;

R. VINCENT, Cunoașterea copilului EDP București 1972.

FAMILIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ AI COPILULUI

PROF. BRADEA TEODORA

LICEUL TEORETIC NR. 1 BRATCA

*„O vorba buna rostita la timp, invioreaza sufletul copilului, precum si ploaia buna, cazuta la timp
potrivit, invioreaza campul”*

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și are stau la baza structurării personalității individului. În acest mediu *intim*, învățăm să recunoaștem emoțiile proprii cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să alegem reacțiile. Cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este *prima școală* care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința și să-și găsească locul în rândul lucrurilor și oamenilor, învățându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății și al dreptății. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată. Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară *școală de omenie*”. Statisticile judiciare arată că majoritatea delicvenților și a celor din instituțiile de corecție au fost lipsiți de o reală asistență din partea familiei. În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul de demnitate, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta este menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și prin contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual. Nevoile de bază, fiziologice sunt la fel de importante ca și nevoia de securitate, de dragoste și de apartenență, de recunoaștere. Este evident faptul că o familie în care legăturile dintre membrii ei nu sunt de dragoste și respect, nu poate constitui un cadru propice de satisfacere a nevoilor umane și deci de dezvoltare normală. În funcție de felul cum cei din jur, mai ales părinții, știu să vină în întâmpinarea nevoilor lui și să înțeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care țin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o ființă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează la polul opus. Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil. Prima datorie a părinților față de copii este aceea de a-i iubi. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe și primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial. Ca prima verigă a sistemului educativ familia are responsabilitati clare și diverse. Întrebarea care se pune este ,daca familia de astazi are timp pentru indeplinirea responsabilitatilor educative, daca este pregatita sa activeze constant ca un factor educativ. Parintii trebuie sa inteleaga bine relatia dintre fapta si masura ei educationala. In climatul educational sunt necesare toate ipostazele acestuia

severitatea si blandetea, afectivitatea si sobrietatea, larghetea si strictetea) toate in sa cu masura si la timp. Orice exces fiind pagubitor in sfera formarii umane.

BIBLIOGRAFIE:

Colectia revistelor, Tribuna Invatamantului, anii 2004-2005

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: BRAGYE ADINA
ȘCOALA PRIMARĂ NR. 1 ROIT, JUD. BIHOR

„Fiecare copil pe care îl instruim este un om dăruit societății.” (Nicolae Iorga)

Familia este veriga cea mai trainică a societății. Ea a fost, dintotdeauna, apreciată ca fiind o importantă instituție socială, datorită rolului ei hotărâtor în ceea ce privește formarea copilului pentru viață.

Familia este prima școală a copilului. Ea este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Acțiunea ei pe întreaga perioadă a dezvoltării copilului include toate laturile formării personalității. Ea reprezintă unul din mediile de socializare și educare din cele mai complete datorită posibilităților ce le are de a-l introduce pe copil în cele mai variabile situații și de a acționa asupra lui prin cele mai complexe și firești mijloace.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Oferind copilului un climat de profundă securitate în condițiile căruia se poate dezvolta armonios, grupul familial îi conferă totodată un ideal de sine, o imagine liniștitoare a propriului eu, un antidot pentru neliniștile sale interioare. Numai o familie unită și care prezintă conduite armonioase este capabilă să asigure un climat educativ propriu dezvoltării conduitelor normale și pozitive ale copilului. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și învață ce înseamnă respectul.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psiho-social existent în familie. Dacă micuțul cere o jucărie, trebuie obișnuit să spună, printr-primul rând, primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, încă de la vârsta înțelegătoare, copilul trebuie să salute, să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat.

Ei, copiii care răsar asemenea florilor, cresc ocrotiți de dragostea părintească, se înalță vegheați de părinții și mătușile și bunicile, în căldura familiei unde învață primele taine ale lumii înconjurătoare, aceștia vor reprezenta stâlpul societății de mâine și astfel la rândul lor, când vor deveni părinți vor da exemplu copiilor lor. Prin comportament, prin limbajul pe care îl utilizează, prin felul de a comunica cu semenii înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere.

Mediul în care copilul se dezvoltă psihic și fizic în primii șapte ani de viață se imprimă și se depozitează în interiorul acestuia ca o condiție de bază care îl va defini ca om pentru tot restul vieții. Cu alte cuvinte, primii șapte ani de viață pot fi numiți drept cheia succesului social.

CUM SA NE EDUCAM COPIII „SANATOS”

**PROF.INV.PRESC. BRAHA IOANA ADRIANA
GRADINITA CU P.P. SI P.N. „CRAI NOU” PLOIESTI**

Educatia primita in copilarie se reflecta din plin la maturitate, cand copilul iese de sub "fusta" parintilor. Este nevoie sa se descurce, ca adult, intr-o societate greu de inteles si cu oportunitati destul de limitate si foarte competitive. Din acest motiv, specialistii recomanda parintilor sa educe copilul mic astfel incat sa devina o persoana capabila sa gaseasca parghiile necesare pentru a-si croi drumul usor catre un viitor stralucit.

Copilul invata cele mai bune lectii de viata si principii de educatie din experienta si prin puterea exemplului. O metoda de a creste un copil capabil si descurcator, cu un viitor promitator in fata, este sa ii ofere posibilitatea de a explora cat mai multe activitati. Il ajuta sa extraga mai usor invataturile necesare pentru viitor.

Evenimentele si situatiile variate la care este partas in copilarie il ajuta sa devina o persoana responsabila si independenta. Sunt doua calitati obligatorii de care are nevoie copilul pentru a-si cladi un viitor promitator.

Secretul unei educatii rodnice este ca parintele sa constientizeze si sa satisfaca nevoile copilului, iar principala nevoie a copiilor este sa fie iubiti. De aceea, parintii trebuie sa invete sa isi exteriorizeze dragostea, prin cuvinte si gesturi de afectiune. Pentru ca cei mici sa devina mai tarziu fiinte responsabile si sa se simta realizate, parintii trebuie sa tina cont de patru dimensiuni ale procesului educativ: sa le satisfaca nevoile emotionale; sa ii pregateasca pentru viaa, formandu-le deprinderile esentiale; sa le asigure protectia fizica si emotionala; sa ii ajute sa isi constientizeze si sa isi controleze mania. Un copil caruia nu i se arata iubirea si respectarea, mai tarziu va fi anxios, depresiv si va avea un sentiment de inferioritate. Nu va putea, in societate concurentiala actuala, sa tina ritmul cu ceilalti. Va fi labil emotional si nu isi va putea folosi toate resursele mintii la intregul potential. Parintii trebuie sa ii asigure permanent micutului „rezervorul emotional”, care sa ii ajute sa se dezvolte plinar.

„Cei sapte ani de acasa”, cresterea si ingrijirea copilului presupun, dincolo de iubire, multe momente in care parintele stimuleaza si coordoneaza achizitia de informatie si cunostiinte de catre copil. O parte din cele necesare unei vietii sociale sunt preluate de catre copil din mediul sau familial, fara ca parintele sa faca ceva in mod special. Astfel, copilul va invata roluri sau modele comportamentale prin mimetism. Ce ne facem insa cu acesti copii exploratori? Care au nevoie de experiente personale pentru a atinge un maxim de potential? Care ne „incearca” si care eludeaza in permanenta limitele, pentru a avea propriile experiente, si astfel, pentru a-si ajusta comportamentele in functie de regulile celor din jur?

Inca din primele momente de viata, copilul incepe sa fie receptiv la reactiile celor din jurul sau, modificandu-si comportamentul in functie de raspunsul primit (va plange mai des deoarece va primi imbratisari, de ex). Va incerca sa ne seduca cu inocenta sa, cu acele priviri, grimase care ii dau un farmec contestabil. Cu toate acestea, treptat, vom considera necesar sa „educam” copilul. Sa ii introducem reguli sa fim mai putin permisivi cu acesta. Vom incepe sa avem asteptari de la el si ni se va parea foarte greu sa ii restrictionam actiunile. Este un moment dificil pentru parinti si o vesnica intrebare: „Ce pot face astfel incat sa il fac sa fie ascultator?”.

Cea mai importanta idee este aceea ca parintii (atat mama, cat si tata) trebuie sa aiba un comportament constant. Hotaririle sa fie luate impreuna in ceea ce priveste fiecare moment al vietii.

Studii recente sustin ca pedepsirea copiilor nu face decat sa inrautateasca un comportament negativ pentru ca pedepsele dezvoltă furie si o atitudine defensivă. Copiii invata, totusi, sa minta ca sa nu fie prins si sa evite pedeapsa. De asemenea, pedepsele nu fac decat sa-i indeparteze pe copii de parinti si sa scada influenta pe care adultul o are asupra copilului. Este mai usor si la indemana sa pedepsesti decat sa gasesti timpul si rabdarea necesare pentru a trata corect educatia copilului.

Trebuie sa permitem copilului sa se "loveasca de greutati" si sa-l ajutam sa se "ridice" atunci cand este cazut la pamant! Daca reusim sa facem acest lucru, putem spune ca micutul va fi capabil sa treaca prin toate experientele neplacute ale vietii cu fruntea sus si sa-si croiasca singur viitorul bun pe care orice parinte si-l doreste pentru copilul lui.

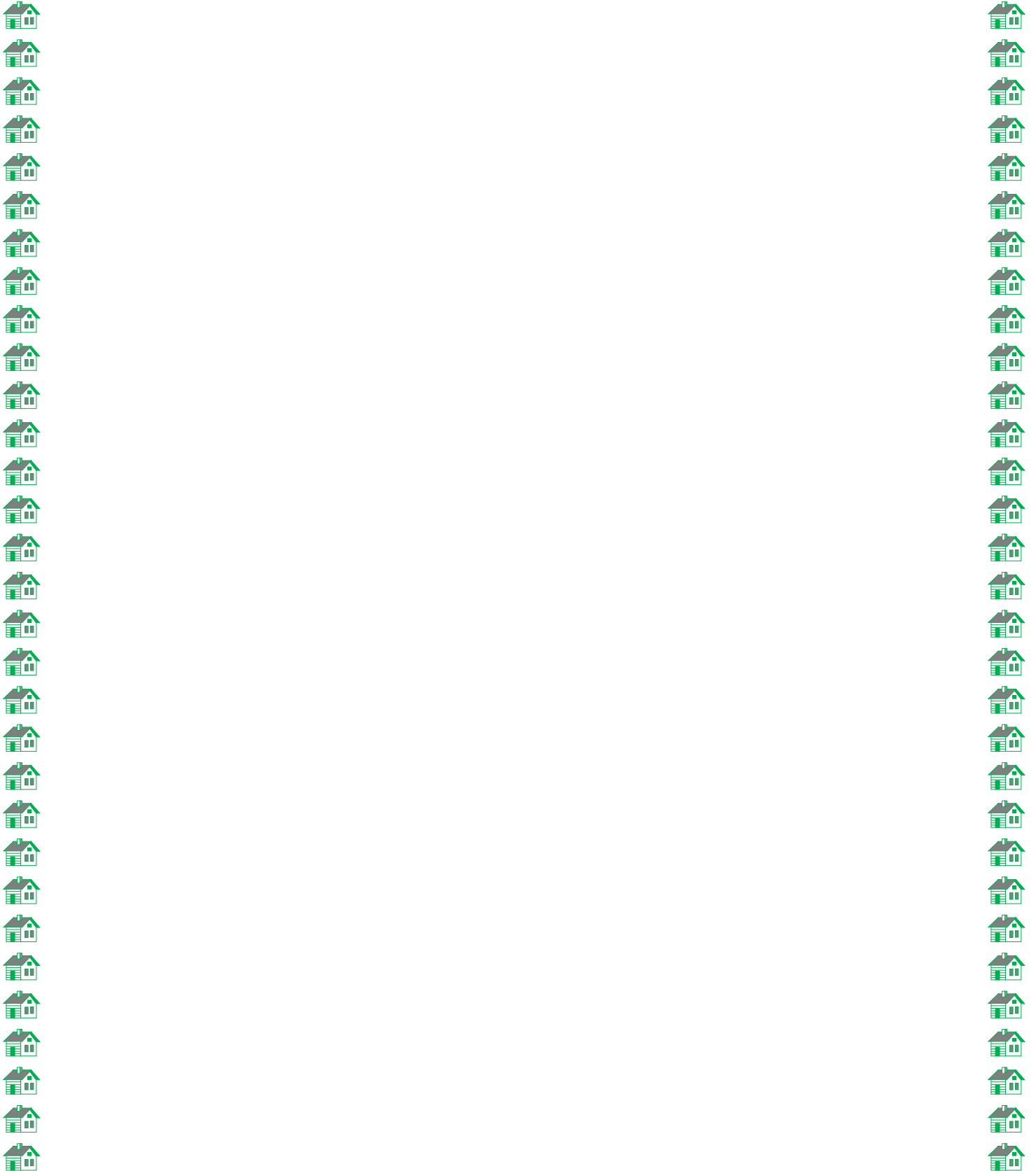
Greselile sunt firesti, iar copilul trebuie sa stie acest lucru. Cu toate acestea, nu inseamna ca ele trebuie promovate sau incurajate in comportamentul lui. Trebuie sa-I explicam copilului, ori de cate ori avem ocazia

Este normal sa greseasca, dar ca astfel de actiuni au consecinte neplacute, pe care trebuie sa le infrunte responsabil.

Incurajeaza-l sa vada intotdeauna greselile ca oportunitati din care poate invata lectii importante de viata. Adesea, greselile atrag cu sine si esecurile, in fata carora copiii au tendinta de a claca. La maturitate copilul va trece printr-o multime de situatii neplacute si va infrunta foarte multe esecuri, pe care este bine sa le exploateze si sa le depaseasca cu fruntea sus. Pentru asta, trebuie sa invete din greseli si esecuri inca de mic.

Fundamentul educatiei unui copil descurcarea consta in deprinderea, inca din primii ani ai copilariei, a unor abilitati precum responsabilitatea, independenta, perseverenta, ambitia si motivatia.

... ȘI ȘCOALA E UN TEATRU

PROF. NICOLETA BRÂNZIA

Ideea lumii ca teatru este veche atât în gândirea populară românească, cât și în cultura altor popoare. Sînd exprimată în numeroase variante aforistice, putînd fi concentrat într-un aforism de bază: teatrul e școală.

Acesta mi-a sugerat, prin parafrază, un punct de plecare pentru acest material *...și școala e un teatru*, în teatru în care toți actorii să fie conștienți că toate rolurile sunt importante și trebuie interpretate și trăite foarte bine. Primul care trebuie să-și trăiască rolul său pentru că de el depind în mare măsură celălalte, este profesorul.

Ca profesor care predă disciplina Arta actorului într-un liceu de artă, aplic pedagogia și metodică predării acestei specialități la clasele IX-XII, unde noțiunea de spectacol, scenă, actor, regizor, personaj, indicații de regie, conflict și firește, spectatori, sunt cuvinte care se convertesc cu ușurință, printr-o alegorie ușor de descifrat, în lecție, catedră, profesor, explicații, elevi, formarea unor caractere puternice și de abilități de comunicare, proces de învățămînt, descoperire și autodescoperire.

La nivel național în ultimii 20 de ani, secția de Arta actorului s-a înființat în 13 colegii și licee de artă, specializare care atrage ca un magnet absolvenții clasei a VIII-a pentru performanțele psihice, culturale și estetice pe care le impune această disciplină.

Este foarte important pentru societate, ca tînăra generație să recepteze activ cea mai dramatică operă a umanității, care nu este alta decît rodul cunoașterii umanității transmis prin școală și prin cei șapte ani de-acasă în familie și atmosfera familială și, de asemenea importanța comunicării, fiind foarte importantă pentru copii și tineri, ca viitori cetățeni ai societății. Anii petrecuți în sânul familiei sunt foarte importanți, iar cei care educă, părinții, trebuie să fie riguroși cu ei înșiși, pentru că fiecare copil ascultă de sfaturile părinților, dar observă în primul rînd, gesturile acestora. Educația sau, în sens contrar, lipsa de educație are implicații majore, enorme în viitorul fiecărei persoane. De foarte multe ori, identifici atunci cînd privești în jur, oameni la 20, 30, 40 de ani, care au fost sau nu educați la timp, în familie.

Teatrul este un fenomen social, care educă, este o convenție cu substrat artistic, un act de cultură folosit pentru propagarea unor idei, care izvorăște din viață, o influențează, o modelează, o transformă, iar în plan artistic o creează. Cuvîntul și imaginea se asociază, imaginația transformîndu-se în realitate prin actori, regizori, scenografi, coreografi, compozitori etc. și exercită asupra publicului o influență covârșitoare petrecîndu-se astfel, un transfer de energie pozitivă între scenă și sală, care-l conving pe spectator.

Școala este în mai mare măsură prin complexitate și obiective, un act de cultură și convenție. Dacă spectatorul dintr-o sală de teatru este pus în timpul unui spectacol în dublu raport, cu realitatea și cu arta, elevul în școală este implicat mult mai complex. Este capabilă școala – ca un teatru mereu modern, mereu fără delache – să implice tînăra generație în formare? Pentru că în aceasta dualitate teatru-școală există o categorie specială de spectatori, cea mai importantă și cea mai dificilă: elevii. Deși, folosesc prin convenție termenul de spectatori pentru elevi, ei nu acoperă noțiunea.

Elevii stau în bănci asemeni publicului, dar fac parte în același timp din spectacol. Dacă nu se petrece acest fapt, piesa dispare și aici, nu mai este vorba de drama unui autor contestat, ci de rebuturi umane ceea ce este grav și inadmisibil pentru școală și familie.

Răspunderea pentru reușita acestui spectacol o are familia care imprimă copilului traiectul în dezvoltare, a societății în care copilul și tînărul se dezvoltă și a școlii prin reprezentantul ei – profesorul.

Profesorul-om, profesorul-interpret, profesorul-autor, profesorul-regizor și profesorul-actor, pe scenă sau la catedră, în sala de specialitate, dă viață ideilor cucerite de om în zbuciumata sa istorie, informații pe care trece prin propriul filtru, descoperindu-se și descoperind în fiecare oră la catedră, că bagajul de informații pe care-l deține se raportează la cei șapte ani de acasă pe care i-a primit, i-a dezvoltat și i-a implementat în propria viață și carieră.

Profesorul ca și actorul este un explorator al naturii umane, care dă viață, o viață spirituală în primul rînd, publicului din bănci. El trebuie să împartă cu subtilitate printr-o regie mereu adaptată, roluri potrivite elevilor săi, și mai mult, să-i determine pe aceștia să-și trăiască rolul. Dacă profesorul are ceva de învățat din teatru, acel ceva este în primul rînd forța de a da viață, de a convinge printr-o lecție, o oră de curs la școală.

medită pentru elevi, care ca și un spectacol, chiar dacă regia și scenariul este același, jocul și interpretarea este de fiecare dată nouă, actuală, astfel încât fiecare lecție să fie unică.

Gândindu-mă la unele experiențe din teatrul modern care implică deseori spectatorii în spectacol, o lecție este bună, doar atunci când toți elevii devin actori. Roluri mari, roluri mici...Reușita unui spectacol și a unei lecții, depinde de toți, iar toate rolurile urmând să fie bine interpretate și bine asumate de fiecare în parte profesor-elevi.

Particularitățile psihopedagogice, ca și alți numeroși factori, specific orelor de arta actorului, cât și cele ale cultură generală, duc însă, la diferențieri între elevi. În clasă sau grupă, apar vedetele, în sensul bun al cuvântului, elevi care se detașează prin muncă, seriozitate, talent și implicare în tot ceea ce fac.

Școala este însă, un teatru generos, nelimitând numărul vedetelor, ci dimpotrivă, profesorul le descoperă, cultivă talentul, le creează și le dezvoltă personalitățile, dar fără ai neglija pe ceilalți care sunt tratați egali cu „vedetele”.

Ca profesor trebuie să descoperi în fiecare elev o scânteie și să-i păzești pâlpâirea uneori sfioasă, pe care o transformi în flacără, să găsești acolo unde nu este scânteie, motivația esențială a existenței tânărului. Să găsești întotdeauna formula prin care să faci cuvintele să vorbească și să vibreze în copil, să corectezi intonația sufletului, să faci ochii să vadă în fiecare cu care interacționezi, interiorul minunat al sufletului său, să-i dai încredere în tot ce, și cum face, să fie conștient de importanța celor șapte ani de acasă ...și astfel, din lecție în lecție, elevul va ajunge matur și responsabil pe scena vieții.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. BERBEACA FLORINA GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL –MIROSI -ARGES

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă vei reuși sau vei eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

Printre principalele forme de manifestare care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață a copilului sunt definitive pentru formarea lui adult.

Bibliografie:

- Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;
- EMIL, P., IUCU, R., 2002, *EDUCAȚIA PREȘCOLARĂ ÎN ROMÂNIA*, POLIROM.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

BERINDEI IOLANDA ECATERINA

Pentru a înțelege valoarea educației în familie, importanța educației date de părinți am citit împreună cu elevii mei povestea „Niculae la Pepeni” de Cezar Petrescu, care este o întâmplare din copilăria scriitorului.

Niculae, prietenul lui, l-a oprit să-i spună că a trecut lângă grădina lui nea Pandele și niște pepeni grozavi au făcut cu ochiul. Scriitorul a înțeles cum i-au făcut cu ochiul lui Niculae, a înțeles ca e pe cale să săvârșească o faptă rea. L-a avertizat că nu e bine la ce se gândește, se temea că avea să-i joace gârbaciul lui nea Pandele pe spinare. Niculae se amuza pe seama lui pentru că este fricos. El s-a apărat că e cinstit. Niculae este prins. Tatăl și ajunge batjocura sătenilor. El a mers numai într-o noapte la furat de pepeni, dar toate furțișagurile din săptămâna aceea cad în cărcă lui. Povestitorul, între timp ce își ajută tatăl, trecea pe lângă grădina lui Nea Pandele, vede toată întâmplarea și primește pepene gratis.

Am discutat cu elevii despre importanța faptului de a nu se lăsa influențați în sens negativ, să nu participăm alături de prieteni rău intenționați la fapte pe care apoi o să le regrete. Părinții îi învață întotdeauna ce este bine, să nu uite niciodată sfaturile, îndemnul lor. În zonă în care locuim, copiii sunt tentați să fure cireșe. Elevii mei au fost îndemnați să ceară în loc să fure asemenea personajului din poveste Niculae.

Elevii mei au fost rugați să scrie două întâmplări din viața lor de familie:

1. Un sfat bun de la părinți care le-a folosit la un moment dat
2. Cel mai frumos gest pe care l-a făcut mama lor pentru ei

La prima cerință au scris următoarele:

„Toamna trecută am fost la bunici și ni s-a făcut pofta de strugurii vecinului. Mi-am amintit ce mi-a spus mama așa că l-am întrebat pe vecin dacă îmi dă și mie și el mi-a dat.”

„Mama mea îmi spune în fiecare zi: învață să nu ajungi ca noi cu mâinile-n pământ ca noi”(să lucrez pe câmp)

Alții au scris că sunt sfătuiți să nu fure, să nu stea de vorbă cu străinii, să aibă curaj, să învețe.

Un băiețel mai tăcut a scris:” Mama mi-a zis că nu trebuie să fiu doar pe primul loc, dar pe nici pe ultimul loc. Doar să fiu printre cei mai buni.”

La a doua cerință răspunsurile au fost mai sentimentale:

„Când eram mic, mama m-a învățat să umblu.”

„Mi-a dat viața pe pământ.”

„Mama mă ajută la teme, se joacă cu mine.”

„M-a iubit timp de zece ani și trei luni, e mereu alături de mine și mă iubește în continuare.”

„A făcut o surpriză și a venit de Crăciun.”

„Când sunt bolnavă, stă zi și noapte lângă mine.”

„Mama spune: Tu și sora sunteți viața pentru mine.”

„Pentru mine, mama mea a adus-o pe lume pe sora mea, Flavia și mi-a cumpărat un câine.”

Elevii au fost felicitați și apoi răsplătiți pentru munca lor cu diplome, iar mămicile au primit diplome de onoare semnate de copiii lor.

„PARTENERIATUL CU FAMILIA – CONDIȚIE ESENȚIALĂ A UNEI EDUCAȚII DE CALITATE “

LAURA BERINDEI , LICEUL TEORETIC “VLAD TEPES”, TIMISOARA

Motto:

„Spune-mi și o să uit. Arată-mi și poate n-o să-mi amintesc. Implică-mă și o să înțeleg.” (proverb american)

“Un copil este ca o sămânță de floare...cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi, depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât e de ferită de frig, de furtună și de soare prea tare. E atât de plâpândă...Cum ai putea s-o rupi ori sa o calci in picioare când e tot ce va rămâne în urma ta?” Irina Petrea

Lucrez cu copii de 19 ani. În toți acești ani mi s-a confirmat faptul ca scoala nu poate funcționa într-un mod optim fără implicarea și interesul părinților și de asemeni, nici familia nu se descurcă optim în creșterea copiilor lor deoarece întâmpina situații care îi depășesc și atunci se impune intervenția unui specialist. Mi-am propus să abordez această temă deoarece am descoperit că se pot obține lucruri minunate și surprinzătoare atunci când scoala și familia lucrează împreună.

Familia reprezintă cel mai puternic factor de socializare în dezvoltarea copiilor, mai ales în perioada copilăriei mici. Încă din primii ani ai dezvoltării copilului, familia s-a dovedit esențială pentru dezvoltarea psihică a copilului și este o sursă primară de dragoste și afecțiune. Aceasta trebuie să împlinească aproape toate nevoile de creștere și dezvoltare, atât fiziologice, cât și psihologice ale copilului, nevoi care condiționează fundamental calitatea achizițiilor psihocomportamentale ulterioare. În cadrul familiei, copiii învață și dezvoltă aproape toate achizițiile importante de ordin psihomotor, cognitiv și afectiv, motiv pentru care evaluarea

contribuției sau influenței familiei în dezvoltarea copilului față de alți factori, cei genetici și sociali, este dificil de realizat. Astfel, familia este cea dintâi școală în care copiii învață să se comporte în viață și în societate.

Filozoful american John Dewey relevă faptul că lecția cea mai grea pe care un copil o are de învățat este lecția vieții. Dacă nu reușește la această lecție, nu există știință care s-o înlocuiască. Părinții sunt cei dintâi tascăli ai copilului lor pentru că ei îl cunosc cel mai bine încă din prima zi de viață, interacționează și comunică constant, sunt un model de urmat pentru acesta. Scoala reprezintă, de asemeni, principalul partener educativ al familiei, iar noul Curriculum pentru educație, pune accent deosebit pe parteneriatul cu familia, subliniind implicarea acesteia nu doar indirect printr-o participare financiară (sponsorizări, donații), ci mai ales direct prin participarea în luarea deciziilor legate de educația copiilor, prezența lor la activități și la viața școlii cu toate manifestările ei.

Din ce în ce mai des se consideră că „Participarea efectivă a unor părinți ca voluntari, alături de educatori la orice activitate educativă este o formă de parteneriat evoluată, care merită să fie cultivată. Unii părinți vor ajuta facilitând desfășurarea activităților, alții vor conduce activități pentru care au vocație.”

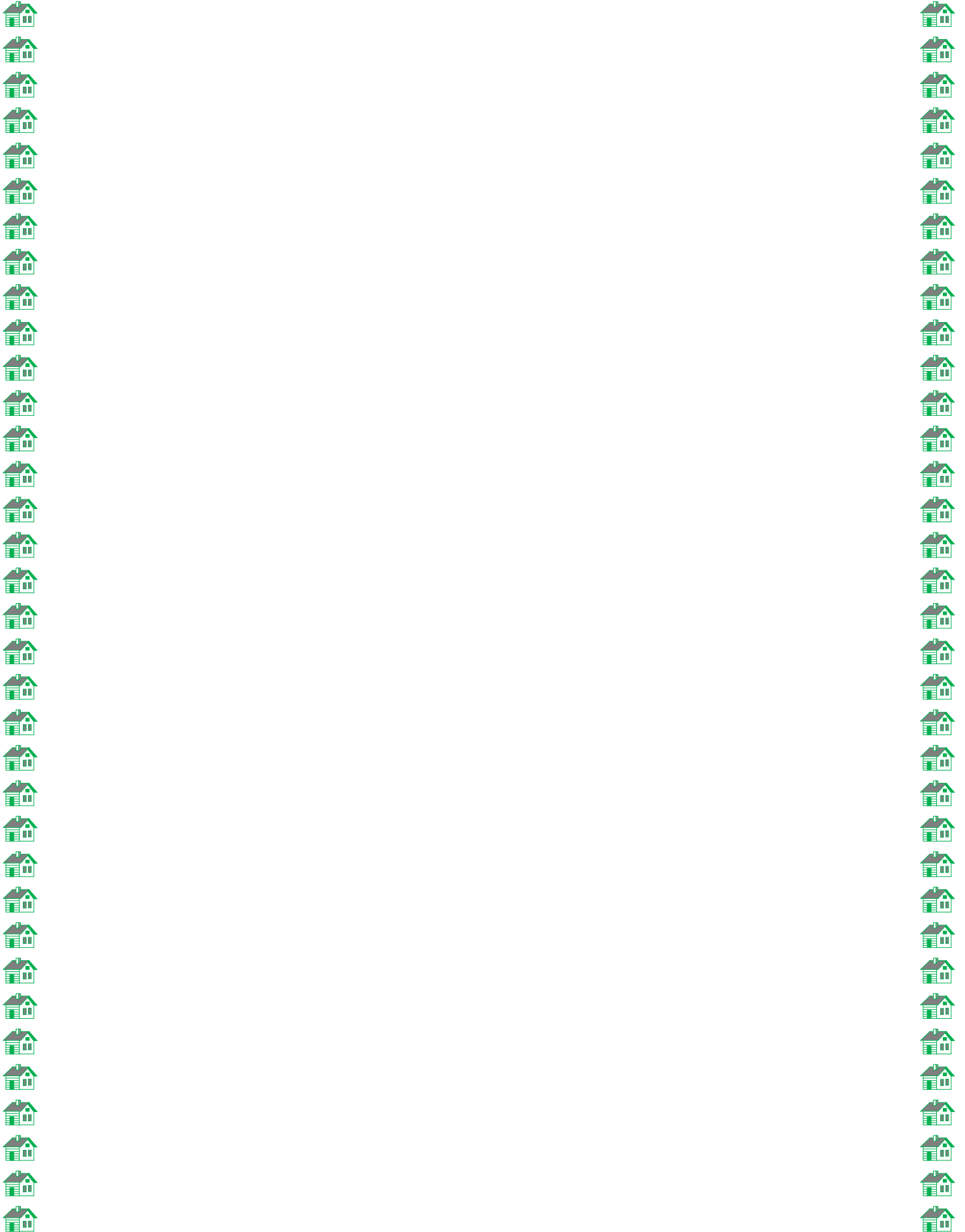
Parteneriatul dintre scoala și familie presupune o relație de colaborare, adică muncă în echipă pentru stabilirea unei strategii comune de educare a copilului. Cu cât necunoaștem mai bine, cu atât va fi parteneriatul mai eficient. Implicarea activă a părinților creează sentimentul de apartenență la grupul clasei, se simt utili și părtași la educație, devin conștienți de rolul pe care îl au în dezvoltarea copilului lor.

Majoritatea părinților au câte un copil. Unii dintre aceștia sunt răsfățați, necooperanți, încăpățânați, mai datorită faptului că nu au avut copii de vârsta lor să se joace, să comunice, să împartă lucrurile. Venind alături de copii, părintele învață cum să-l crească în relație cu alți copii care provin din medii diferite, de etnie sau naționalități diferite, le accepta prezența, le observă comportamentul, jocul și astfel învață mai multe despre dezvoltarea lor. Părintele îi cunoaște pe prietenii copilului său, apoi între părinți adesea se încheag relații stabile de prietenie, colaborare.

Prezența unui număr cât mai mare de adulți la diverse activități ajută la individualizarea activităților, acordându-se astfel mai mult timp fiecărui copil și reușind organizarea activităților de învățare prin cooperare. Copilul este mai în siguranță, se reduce timpul de așteptare, este ascultat și i se răspunde la întrebări.

In concluzie, impreuna , noi , scoala si ei, parintii putem sa ne influentam pozitiv existenta avandu-l ca unic beneficiar pe el, copilul.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR BERINDEIE VALENTINA MARIA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT "PITICOT" CÎMPENI, JUD. ALBA

Politețea este un lucru ce se învață ușor, primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi de la doamnele educatoare și învățătoare în primii șapte ani de viață. Când spunem, dacă o persoană are sau nu "cei șapte ani de acasă", ne referim mai degrabă la codul bunelor maniere pentru copii. Pentru că este important ca și atunci când facem năzdrăvăni sau suntem îndrăzneți, să nu ne pierdem bunul simț.

Cele mai importante deprinderi ale unui copil politicos sunt: salutul, punctualitatea, ținuta vestimentară cum ne comportăm acasă, cum mâncăm, cum ne comportăm pe stradă, dar și în mijloacele de transport, cum ne comportăm la grădiniță sau în vizită, când avem musafiri, cui oferim cadouri, cum ne comportăm în magazin, la cinematograful, teatru, spectacol sau expoziții, în excursii, în tren sau în avion, când trebuie să vorbim, când utilizăm telefonul și cum ne comportăm la evenimente speciale.

Așadar, salutul este primul semn al politeții, precum e vorba "Salut, căciulă, că stăpânul n-are gură!" Încă de mici învățăm pe cine să salutăm, cine salută primul, cum salutăm, cum răspundem la salut. Punctualitatea înseamnă a ajunge la timpul stabilit într-un anumit loc, ea este importantă atât pentru noi, cât și pentru cei din jurul nostru, de aceea trebuie să învățăm să fim punctuali în toate situațiile. În situațiile în care totuși întârziem, este important să ne cerem scuze.

În orice societate, familia joacă rolul cel mai important privind formarea și socializarea copilului, ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute toate nevoile ciclului de creștere. Părinții sunt primii educatori în viața copilului, acțiunile lor fiind determinante pentru acțiunile lor ulterioare.

Pentru un copil preșcolar, deprinderile igienico-sanitare sunt necesare dezvoltării fizice armonioase și presupune asigurarea unui program zilnic ce respectă orele de somn, de activitate, de joacă, de plimbare sau de masă și nu în ultimul rând, este necesar să se stabilească bazele viitoarei sale conștiințe și a trăsăturilor caracteristice care îl vor defini ca persoană.

Încă din primii ani de viață, micuții preiau de la părinți gesturi, atitudini, limbaj, exemple de comportament precum sărăcuț, cinste, sociabilitate, perseverență, curaj, ambiție, inițiativă. Cultivarea dragostei pentru frumos se dobândește tot în familie, prin cultivarea bunului gust al celui mic față de ținuta sa. Deoarece educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, datorând faptului că cei șapte ani de acasă sunt caracterizați prin cât de manierat este un copil în interacțiunile cu ceilalți.

Astfel, voi sistematiza câteva reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la șapte ani:

- să învețe să se poarte frumos, bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului;
- să stabilești și să impui reguli în comportamentul celui mic;
- să comunici cât mai mult cu el, comunicarea este secretul unei relații solide între copil-părinte, copil-educatoare, copil-învățătoare;
- să iubească lectura și cărțile, inițial explorează singur imagini până ce învață să citească;
- să se bucure de copilărie prin joacă, socializare și relaxare;
- să nu existe abuz de nici un fel față de copil, fizic, emoțional sau verbal, ci să ne focalizăm pe disciplină pozitivă și educație cu blândețe;
- să-l învățăm să își exprime emoțiile și sentimentele, pentru că numai așa ca reuși să își controleze impulsurile și să nu devină agresiv;
- să spună mereu adevărul, deoarece el imită tot ce vede și aude în jurul său;
- să petrecem timp, cât mai mult cu ei, iar asta se va observa în comportamentul celui mic.

Cei șapte ani de acasă îi vor folosi copilului pentru a dobândi deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie, exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor pozitive sau negative, bune maniere, comportament, modul de relaționare cu ceilalți și a răspunde provocărilor din jurul lor, consecvență și perseverență în realizarea unei sarcini, găsirea motivației atunci când vrea să facă ceva. Unele însuși dobândite în perioada asta, devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruism, cooperare și atitudine pozitivă față de diferite sarcini.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. BERSAN ANA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SPIRU HARET” BACĂU

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Pentru majoritatea dintre noi, această „expresie” este sinonimă cu un set de principii de viață esențiale pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să fie responsabil, educat, politicos și să aibă o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Copilăria reprezintă perioada propice pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social, iar familia este direct răspunzătoare de trebuințele elementare ale copilului. Din acest punct de vedere familia își atribuie cel mai important rol deoarece ea este cea care oferă copilului dragoste, încredere, încurajare, primele reguli de conduită dar și climatul necesar dorințelor sale. În familie copilul începe să se cunoască pe sine și să se definească prin jocul comparațiilor și al imitațiilor. Formarea concepției despre viață, a modului de relaționare și comportare se creează prin modelele oferite de părinți, pe care copiii le imită (le preiau prin imitație). Exemplele bune din viața familială vor influența în mare măsură comportarea lui psihică. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

În familie se formează „stâlpii” educației care își vor pune amprenta decisiv pe viața copilului și îi vor consolida viitorul. O educație sănătoasă oferită la timp va avea ca rezultat un copil care știe să se comporte cuviincios cu cei din jur, știe să salute, să spună te rog și mulțumesc și va deveni un adult cu principii sănătoase.

După vârsta preșcolară putem spune că educația copilului se împarte între familie și educator/învățătorii/profesorii din școală, doar că aceștia din urmă au menirea să șlefuiască ceea ce au consolidat părinții. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu în școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Prin urmare „cei 7 ani de acasă” sunt temelia pe care se clădește o ființă și se formează ca om. Așadar, părinții au o influență majoră asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obligații noi. Este foarte important să le transmitem copiilor învățămintele necesare, care îi vor ajuta să fie niște oameni respectuoși și demni de respect la rândul lor.

BIBLIOGRAFIE:

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR BERZESCU VALERIA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.2 CARANSEBEȘ

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinții săi, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine-crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog și care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional "cei șapte ani de acasă" sau comportamentul unui "copil bine-crescut":

■ **SALUTUL**: este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu "Bună-zuia!".

■ **COMPORTAMENTUL ÎN PUBLIC**: un copil "bine crescut" știe să răspundă la întrebări și să asculte cu atenție și răbdare, să aștepte rândul și să nu întrerupă pe cel care vorbește.

■ **COMPORTAMENTUL CU PRIETENII**: manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil "bine crescut" își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocului specifice vârstei lui.

■ **ÎNȚELEGEREA NORMELOR SOCIALE**: prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților ce se face și ce nu se face în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la băgănușul din parc, spunem "te rog", "mulțumesc" și "cu plăcere", nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

■ **MANIERELE LA MASĂ**: o bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectarea comensalilor și a celui/celei care servește masa.

■ **RECUNOAȘTEREA GREȘELILOR**: "Îmi pare rău!" este la fel ca "Te rog!", o expresie magică pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

■ **TACT ȘI TOLERANȚĂ**: un copil bine crescut învață de la părinții săi că a râde de slăbiciunea defectului fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiuva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența -în timp- între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jicnește și deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bunele maniere vor deveni cartea de vizită a micuțului. Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul "te rog" sau "mulțumesc", ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce crește, copilul și va da seama singur că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celor din jur dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau își însușește părinții la un eveniment important. Copilul trebuie să știe că manierele nu sunt doar pentru zilele mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Care este adevărata semnificație a celor 7 ani de acasă?

Medicii și psihologii au căzut de acord că primii 7 ani din viața unui copil sunt esențiali în formarea sa ulterioară. În această perioadă se produc schimbări esențiale din toate punctele de vedere. Din punct de vedere cognitiv, Jean Piaget arată trecerea de la stadiul sensorial-motor, prin care copilul învață prin intermediul simțurilor, la stadiul preoperațional, care se încheie în apropierea vârstei de 7 ani, în care copilul începe să gândească folosind simboluri, să își folosească intens imaginația și memoria.

Erik Erikson descrie principalele schimbări care au loc în ceea ce privește socializarea copilului până la vârsta de 7 ani, în care copilul începe să gândească folosind simboluri, să își folosească intens imaginația și memoria. Astfel, dacă nu sunt dezamăgiți ci dimpotrivă, sprijiniți pas cu pas, învață încet, încet să aibă încredere în întreaga lume.

Pe măsură ce crește , copilul dorește să devină din ce în ce mai autosuficient .El începe să își dorească să își impună punctul de vedere și să își dezvolte autonomia .

Din punct de vedere al relațiilor de atașament , în primii 7 ani de viață se pun bazele unei viitoare relații sănătoase cu persoanele apropiate din anturajul copilului . Dacă în primele luni de viață bebelușul are nevoie de atingerea fizică a adultului care îl îngrijește , pe măsură ce crește , el dezvoltă un sentiment de apartenență și loialitate față de familia în care a crescut . În jurul vârstei de 4-5 ani copilul începe să își recunoască locul în familie , să se simtă prețuit și important . La vârsta de 6-7 ani relația de apartenență și apropiere față de familie este atât de puternică încât ei se simt în sfârșit în stare să își divulge secretele , temerile , furia , speranțele și visurile .

10 reguli esențiale în educația copiilor de până la 7 ani :

- ◆ 1.Învăță-l să se poarte frumos !
- ◆ 2.Stabilește și impune reguli !
- ◆ 3.Comunică cât mai mult cu el !
- ◆ 4.Invăță-l să iubească lectura și cărțile !
- ◆ 5.Lasă-l să se bucure de copilărie !
- ◆ 6.Nu abuza în niciun fel de copil!
- ◆ 7.Învăță-l să își exprime emoții și sentimente !
- ◆ 8.Învăță-l să spună mereu adevărul !
- ◆ 9.Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău !
- ◆ 10.Iubește-l necondiționat și arată-i asta zilnic !

În concluzie , cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei . Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață a copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie :

Golu M.(2000) , Fundamentele psihologiei , Editura Fundația Românească de Mâine , București

Articole online refritoare la tema abordată :

5.Jurnalul.ro, ”Cei 7 ani de acasă”

6.Desprecopii.ro,”Cei 7 ani de acasă , norme și valori esențiale pentru succesul viitorului copilului ”

7.Click pentru femei , ”Cât contează cei 7 ani de acasă”

8.Clubul bebelușilor , ”Ce să îl înveți pe copil în cei 7 ani de acasă ?”

9.Copilul.ro, ”Cei 7 ani de acasă pentru copii”

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

BIRCEA OTILIA, PROF. ÎNV. PREȘC
GRĂDINIȚA P.N.PINOCCHIO REȘIȚA

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți actorii care îl susțin în stadiul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unor exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărului celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare,) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități

„Locuiește copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp să se joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate în "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

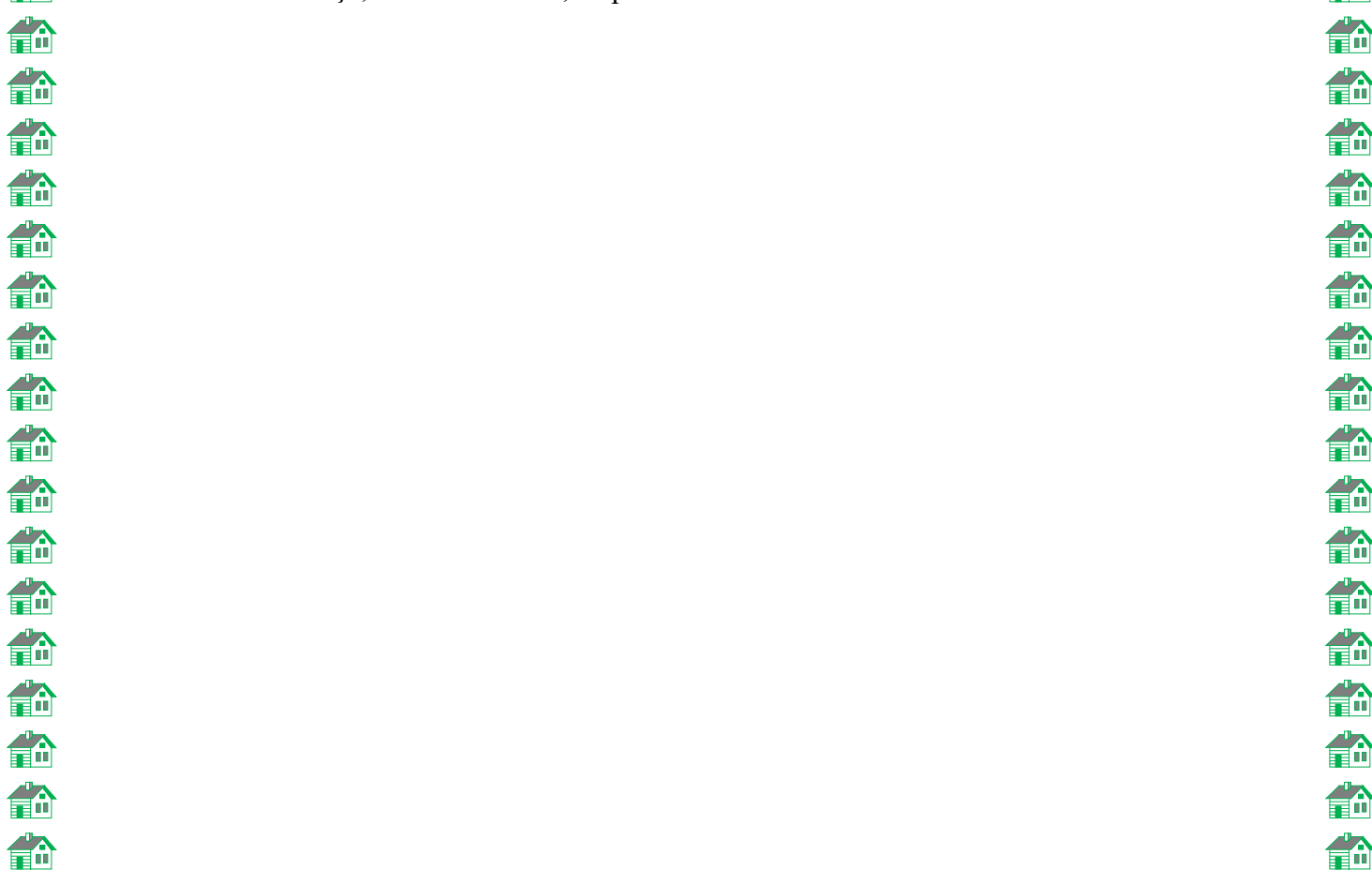
Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Doar achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioadele următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente și atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către familie, neaparat cu multa iubire.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR:BIRTA ROXANA-MARIA

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea în jur.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil educat și manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruiu îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

CEI 7 ANI DE ACASA, CE INSEAMNA PENTRU PARINTI ?

LICEUL TEHNOLOGIC ECONOMIC ADMINISTRATIV PIATRA NEAMT PROF BISTRICEANU ALINA

„Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a-și petrece copilăria la periferia grupului.” (Marie- Claude, Beliveau) Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fi iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu încredință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre. Acest copil va crește iubit, politicos, tolerant, responsabil.

„Părinții, dacă doresc să aibă copii buni, înțelepți și sănătoși, trebuie ca ei să fie mai întâi buni, credincioși, ascultători de Biserică și plini de frica Lui Dumnezeu. Căci copiii sunt de fapt “copii” al părinților lor. Ce văd și ce aud în casă de la părinți aceea fac. Educația copiilor începe chiar din ziua născutului părinților, adică din clipa zămislirii. Pentru a avea copii înțelepți și credincioși, părinții trebuie să se roage mult, să meargă regulat la biserică, să postească sfintele posturi, să se spovedească adesea, să țină curățenie în zilele rânduite, să facă milostenie, să fie blânzi, smeriți și plini de dumnezeiască dragoste pentru copii... Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delicvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.”

Sunt cadru didactic dar si mama unui copil de 9 ani si nu pot sa nu imi pun intrebarea : Ce mesaj dau copilului nostru? Ai bani ai parte sau ai carte ai parte? Haideti sa ne gandim la faptul ca noi, parintii avem responsabilitatea de a ne pregati copiii pentru societatea in care vor trai. Si ca daca noi crestem acum o generatie de copii materialisti, chiar ei vor suferi de golurile de caracter ale acelei civilizatii. Ce invatam parintele la urma copilul jnostru: **Ca daca ai bani ai parte sau ca daca ai carte ai parte?**

Vad tot mai mult in jurul meu ca inclusiv copiii sunt obsedati de: cel mai nou model de telefon, de cele mai moderne gadgeturi, de haine de firma, de vacante tot mai exotice, de masini luxoase ..Iar acum, in era Facebook-ului, copiii se grabesc sa arate si altora multe din aceste mici obsesii - fie ca e o poza atent studiată a vederii din camera de hotel, fie un snapchat din masina, sau castile Beats..

Educatia copilului are la baza o serie de reguli care formeaza ansamblul educational. Fie ca este vorba despre viata de acasa, fie ca vorbim despre educatia de la gradinita sau scoala, copilul trebuie invatat sa inteleaga si sa respecte regulilele de comportament sau de interdictiile pe care i le stabilesc parintii sau educatorii.

Fiecare parinte are o serie de reguli si incerca sa le aplice cand e vorba despre educatia copilului sau tatale legea celor 5 reguli pentru reusita educatiei copilului

Importanta educatiei informale si nonformale a copiilor *De unde învață copilul tău?*

Raspunsul la aceasta intrebare difera in functie de o serie de factori, majoritatea depinzand de conceptiile parintilor despre educatie, formare si parenting. Indiferent de convingeri, experiente sau atitudini, scopurile tuturor parintilor converg inspre acelasi rezultat: cu totii ne dorim copii bine pregatiti, care sa-si gaseasca un loc cat mai bun intr-o lume din ce in ce mai competitiva in care orice cunostinta in plus poate face diferenta. Unul dintre raspunsurile traditionale cu privire la intrebarea de inceput este, evident, școala.

Cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, pe bună dreptate sau părtinitor uneori școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului tău. Și pentru mulți copii ea este singura modalitate de a-și depăși, odată, o condiție mizeră și singura speranță la o viață decentă

• Ce mesaj dam copilului nostru? Ai bani ai parte sau ai carte ai parte? Haideti sa ne gandim la faptul ca noi, parintii avem responsabilitatea de a ne pregati copiii pentru societatea in care vor trai. Si ca daca noi crestem acum o generatie de copii materialisti, chiar ei vor suferi de golurile de caracter ale acelei civilizatii.

Crestem o generatie de copii materialisti?

Pana la ce punct oferim tot ce isi doreste copilului?

Nu cumva sunt de vina parintii?

Deci a fi materialistic este pana la urma ceva rau?

Ca parinte, ma intreb uneori daca nu cumva - noi parintii din ziua de azi - nu crestem o generatie de copii materialisti. Copii care cred ca banul este cel mai important obiectiv al vietii. Ca banul este masura succesului. Si ca fericirea inseamna bani.

Ce invatam pana la urma copilul nostru: Ca daca ai bani ai parte sau ca daca ai carte ai parte?

Vad tot mai mult in jurul meu ca inclusiv copiii sunt obsedati de: cel mai nou model de telefon, de cele mai moderne gadgeturi, de haine de firma, de vacante tot mai exotice, de masini luxoase ..Iar acum, in era facebook-ului, copiii se grabesc sa arate si altora multe din aceste mici obsesii - fie ca e o poza atent studiată a vederii din camera de hotel, fie un snapchat din masina, sau castile Beats....

Pana la ce punct oferim tot ce isi doreste copilului?

Desigur, fiecare parinte si fiecare copil are aspiratii si e normal sa ne recordam la realitatile actuale si sa ne dorim sa oferim copiilor nostri absolut orice lux pe care ni-l putem permite. Dar pana la ce punct?

Asta e OK pana in momentul in care intre ei, copiii se judeca între ei dupa haine, dupa cat de scumpe sunt pantofii, dupa cat de scumpe sunt gageturile, sau unde face vacantele etc. In general dupa imagine materialista pe care o reflecta.

Am auzit de curand via-via discutii între adolescenti - de genul:

- daca nu are Iphone 6 e un looser.

- ai vazut cu ce masina veche il aduce taica-su la scoala?

- ai vazut ce pantofi rupti are?

- noi nu mergem decat la hotel de 5 stele pentru ca la celelalte stau saracii

- nu ma imbrac decat cu haine de firma...

Nu cumva sunt de vina parintii?

Si, ca orice parinte ...ajungi sa te intrebi daca nu cumva acest gen de comportament nu este cumva consecinta a greselilor de educatie pe care le fac unii parinti. Poate gresim noi insine cand ne grabim sa cumparam acel model de telefon, acea jucarie scumpa, acele haine de firma.

Concluzionând putem spune, că rolul familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenesti. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se încaltesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.

Bibliografie

Stanciulescu, E., Sociologia educatiei familiale, vol. I, Editura Polirom, Iasi, 1997

Ilut, P., Sociopsihologia si antropologia familiei, Editura Polirom, Iasi, 2005,

Stanciulescu, E., Sociologia educatiei familiale, vol. I, Editura Polirom, Iasi, 1997,

Nica, I., Topa, L. (coord.), Colaborarea Scolii cu familia elevilor Editura Didactica si Pedagogica

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. BIVOLARU MARCELA
ȘC. GIMN. „PROF. ILIE POPESCU” ȘOTÂNGA

„Copilul este legătura noastră cu generațiile de mâine” Rodica Ciurea

Din totdeauna, societatea a fost preocupată pentru formarea individului spre esența condiției umane. Pentru a supraviețui, copilul este implicat din prima clipă a vieții, în rețeaua de interacțiuni din grupul său social (familia și comunitatea de rude și vecini). Copilul este dependent de adulți, iar această dependență face ca el să polarizeze în mare parte interacțiunile sociale, intrând în centrul de atenție al grupului. Copilul începe să înțeleagă că el constituie ceva aparte în mediu, devenind conștient atât de sinele său, cât și de sinele celorlalți. Educația, ca cea mai importantă funcție socială a familiei, începe din primele momente ale existenței și continuă până la deplina lui maturitate. De aceea înțelepciunea populară afirmă că „omul cât trăiește învață”. Căldura afectivă pe care copilul o găsește în familie este condiția fundamentală a plămădirii unui fond sănătos al sufletului uman, iar autoritatea, pe care în mod normal părinții și-o capătă prin demnitate și exigență, este condiția cultivării respectului față de om și societate, sentiment pe care-l găsim la temelia celui mai autentic umanism.

Pornind de la premiza că cele mai multe acumulări pe plan moral, cognitiv, afectiv și volițional au loc în «cei șapte ani de-acasă» se insistă asupra grijii, răspunderii și preocupărilor pe care pot și trebuie să le aibă părinții pentru a facilita și favoriza însușirea și consolidarea corectă, adecvată și sistematică a celor mai importante cunoștințe, priceperi, deprinderi, reguli, atitudini și comportamente. Cea dintâi școală firească a omului este familia, viața de familie constituind fondul pe care se va clădi edificiul personalității. Familia pune bazele educației copilului. „Are – sau – n-are cei șapte ani de-acasă” nu vrea să exprime nimic altceva decât că aceste baze au fost bine sau greșit puse. Cel cărui i se adresează această observație cu semnificații negative se simte tot atât de lezat ca și în cazul celei mai grave insulte. Este firesc, pentru că cei șapte ani de-acasă caracterizează nu numai pe omul privat ca o persoană singulară, ci mica și intimă societate a familiei sale, în care a primit primele sfaturi, primele îndrumări, a trăit primele emoții, i s-au oferit primele perspective. Familia privată ca nucleu social influențează întreaga evoluție de viață a omului și-și pune amprenta ca evidentă pe întreaga sa personalitate. Pestalozzi afirma că „școala cea mai eficientă este casa părintească, iar disciplina morală în familie constituie temeiul învățaturii unui om pe toată viața”. Familia se impune ca factorul cu cea mai puternică influență asupra copilului prin continuitate, afectivitate și autoritate. Deprinderile joacă un rol foarte important în viața omului, unele din ele fiind folositoare, iar altele – dăunătoare. K. D. Ușinski scria că „evaluând importanța deprinderilor și a îndemănarilor, educația își construiește pe acestea o clădire care o construiește solid. Numai deprinderea îi dă posibilitatea educatorului să introducă propriile principii în caracterul copilului, în sistemul lui nervos, în natura lui”. De aceea, părinții trebuie să contribuie în mod activ la formarea deprinderilor folositoare, prevenind în același timp formarea deprinderilor dăunătoare.

De altfel, acești atât de invocați, lăudați sau blamați «cei șapte ani de-acasă», reprezintă blazonul cu care copilul pleacă în lume, zestrea care îl însoțește toată viața.

Tot mai frecvent, copiii și chiar tinerii sunt apostrofați cu sintagma «N-ai cei șapte ani de acasă!». Politețea este «ceva» care se învață și se învață ușor. Primele reguli de politețe se învață de la părinți și bunici. Misiunea Școlii ar fi aceea de a consolida, de întări minimele reguli dobândite în familie, dar și de a adăuga alte reguli de comportament prin studierea unor discipline specifice, cum ar fi Educația Civică, Consiliere și Orientare și Religie, deoarece Însuși Mântuitorul ne învață regula de aur a creștinismului prin „Ceea ce vreți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le voi la fel”. Toți acești oameni dau copiilor sfaturi zilnic:

- „Spune «Bună ziua!» când te întâlnești cu cineva cunoscut!”
- „Nu vorbi cu gura plină!”
- „Pune-ți batista la gură când strănuți!”
- „Spune «Te rog!» când ceri ceva!” și 3 „Mulțumește frumos”

Școala va oferi copilului elemente pentru constituirea propriului său model de viață prin activitatea faimoasă de valori, fermitatea moralității în societate și conduita elevată manifestată în relațiile cu semenii săi. Copilul este un judecător sever și nepărtinitor al comportamentului dascălului său.

„Educația este mai importantă decât hrana”. Învățătorul trebuie să fie permanent orientat spre elev și spre mediul socio-cultural, în care acesta se formează și se dezvoltă, spre tendințele schimbării societății în care elevul se va insera socio-profesional pentru a optimiza, dezvolta sau înnoi procesul educativ.

Părinții sunt direct responsabili de educația copiilor lor. Indiferent de mediul de proveniență al copilului, cadrul didactic are obligația să finalizeze această educație primită de la părinți și intitulată „cei șapte ani de acasă”. Pestalozzi afirma că „Spre a crește oameni înainte de orice știință și de orice metodă, trebuie să ai inimă.”. Pentru dezvoltarea sa sufletească normală copilul trebuie să simtă dragostea părintească, căldura și siguranța familiei. Această dragoste, ponderată, permite copilului să se dezvolte ca o individualitate echilibrată, ca un om capabil de o sociabilitate normală, cu o afectivitate bogată și bine adaptată împrejurărilor. „Copilul are nevoie de dragostea părintească așa cum planta are nevoie de căldura soarelui pentru a se dezvolta normal” (E. Fischbein). Așadar, dragostea față de copii reprezintă cerința esențială, condiția de neînlipsit în asigurarea eficienței, calității și progresului în întregul și complicatul demers instructiv-educativ, în realizarea optimului pedagogic. Reușita și eșecul școlar al elevului sunt asociate în majoritatea cazurilor cu profesionalismul cadrelor didactice, ceea ce nu este întocmai adevărat, deoarece am arătat că sunt mult mai mulți factori care contribuie la cizelarea unei personalități proprii.

„Educația este un lucru gingaș. Când duce la rezultate bune, ea n-a fost decât luptă și grijă, când nu reușești, durerea nu mai cunoaște margini”, afirma Democrit.

Tocmai de aceea este mult mai complicat să crești și să educi un copil, decât să construiești o casă sau o mașină.

Bibliografie

Codreanu Ciurea Rodica, Drama familiei destrămate, Editura științifică, București, 1968

Stekel Wilhelm, Recomandări psihanalitice pentru mame, Ed. Trei, București, 2010

***Comportări, atitudini, idealuri, Ed. Politică, București, 1968

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. INV. PRIMAR BLAGA VIORICA
SCOALA GIMNAZIALA BOTIZ ,
JUDETUL SATU MARE

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unor exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărului celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități

dialoghează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp să se joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate în "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

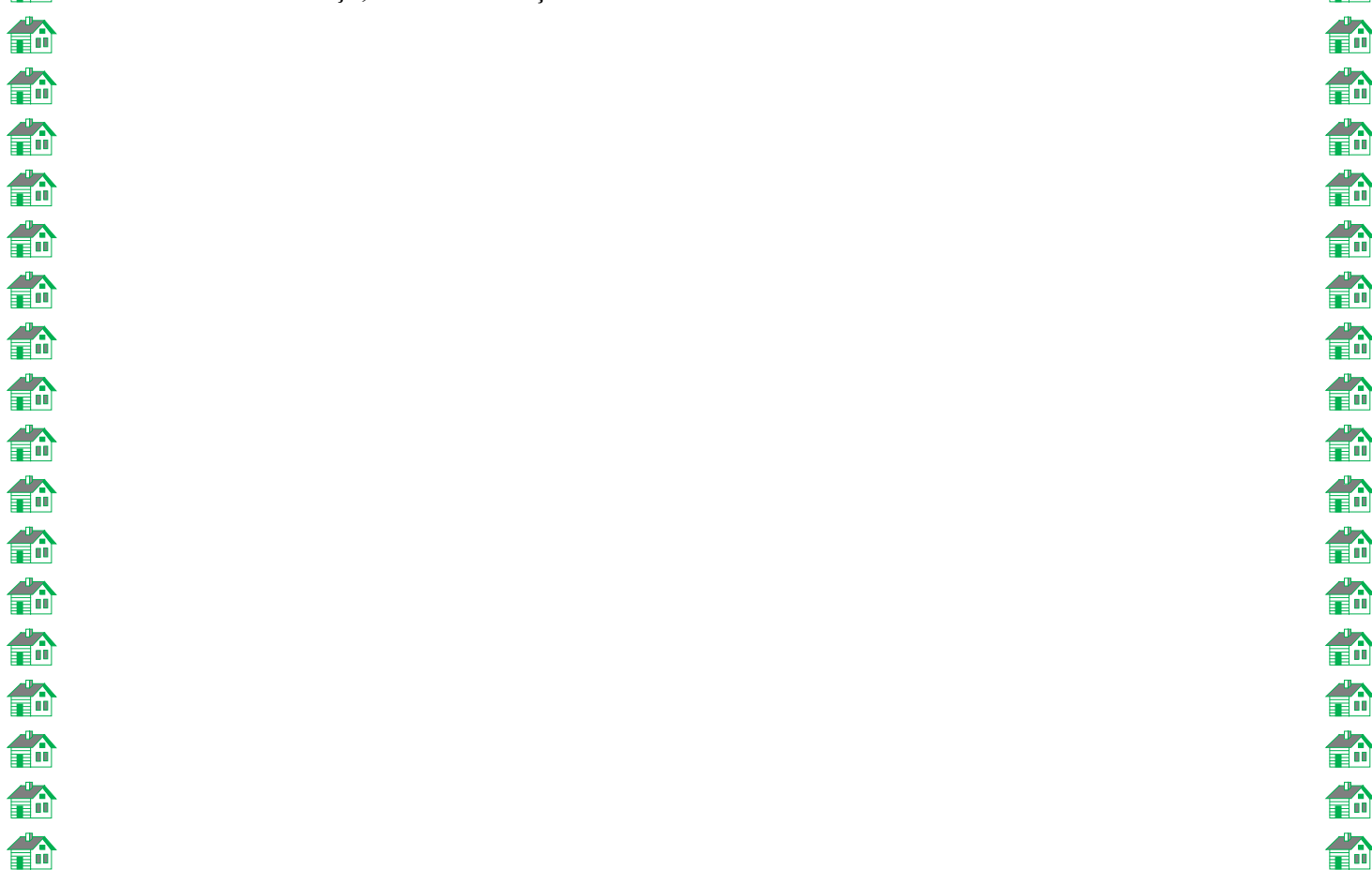
Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioadele următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

LICEUL TEHNOLOGIC BERZOVIA
GRĂDINIȚA P.N.BERZOVIA
JUD.CARAȘ-SEVERIN
PROF.ÎNV.PREȘCOLAR BLAGOE ROZETA - ANA

„Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i.” Aristotel

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. „Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți să dețină rolul principal.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”) însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil educat și manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”). De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: să se cufunde și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă. Trebuie încurajat să se exprime, trebuie lăsat să termine ce are de spus și nu trebuie să i se facă observații în public. Replicile de genul „taci din gură”, „ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

MESERIA DE PĂRINTE

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR BLĂGUȚIU CORNELIA, COLEGIUL NAȚIONAL "OCTAVIAN GOGA", SIBIU

Lumea contemporană, nu numai prin ritmul rapid impus schimbării, ci și prin complexitatea ei, pune în fața oamenilor de toate vârstele noi probleme de ordin economic, cultural, științific. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de azi și familia sa. Educația este chemată să găsească soluții, prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. *Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața.* (M. Golu)

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta *direct*, prin acțiuni organizate, sau *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climat psihosocial existent în familie. *Cei șapte ani de acasă* constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra celor mici. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie determină în mare măsură dezvoltarea personalității, rezultatele școlare, comportamentul socio-moral.

Se diferențiază trei grupe de greșeli educative ale părinților: grija excesivă, severitatea excesivă și indiferență. În familiile cu părinți *hiperprotectori*, copiii sunt neliniștiți, fricoși, dependenți, greu adaptabili. Principala consecință se exprimă într-un comportament lipsit de inițiativă, instalarea unei temeri nejustificate de acțiune și mai ales de consecințele ei, timiditate exagerată. În cazul în care avem de a face cu părinți *inconsecvenți*, oscilanți, care trec de la asprime exagerată, la exces de protecție, îngăduință și răsfăț, copiii au dificultăți în exprimare, tulburări de echilibru emoțional și afectiv. Unii părinți țin să-și vadă realizate propriile aspirații, dorind chiar să le impună o anumită profesie. Grav este și *dezinteresul* față de educația copilului. Dacă tatăl este prea exigent, iar mama prea indulgentă, nu se poate realiza educația, în subconștientul copilului răsărind se opoziția tată-mamă. Când ambii părinți sunt exagerat de severi, climatul educativ va fi aspru și copilul va avea stări de neîncredere în forțele proprii, va fi impulsiv, gata de apărare sau se va lăsa pedepsit pentru orice. Afirmând că "facem totul ca să scoatem din el un om deosebit" sau "trebuie să facă ceea ce eu am făcut pentru că nu am avut condițiile necesare", părinții trebuie să înțeleagă că, dincolo de intenția bună, maniera în care procedează poate să conducă la rezultate contrare celor scontate.

Metoda cea mai adecvată pentru educația celui mic este *dialogul constructiv*, care poate avea loc în orice împrejurare. Copilului îi place să i se acorde multă atenție, astfel putându-se afirma. O educație sănătoasă, fără corecții punitive, îl poate face să devină deschis la nou, adaptabil, creativ, comunicativ, tolerant, responsabil, împlinit și fericit. Putem ajunge la aceste finalități prin parteneriat educațional, școală-familie și motivație individualizată. Singura investiție de valoare, niciodată falimentară, este investiția pentru mintea și sufletul copilului.

Concluzia este aceea că școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciuni. Va simți că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl interesează și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. În același timp el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui e fără margini și totodată să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență.

Este folosită, încă, pentru a disciplina *bătaia!* Se vehiculează adesea ideea *pe mine mă doare mai tare decât pe tine*, spusă fie ca o scuză, fie ca o acuză. Trebuie certată fapta, nu copilul! Așa va ști că de el depinde dacă face ceva bine sau rău. Ceea ce nu acceptă noua societate și noile generații este disciplina corporală. Sunt multe altfel de metode de a educa, încât empirica urechere sau lovire nu mai constituie decât o degradare umană de cea mai joasă speță. Bătaia nu înseamnă tărie, ci o mare slăbiciune a celui ce o aplică. Disciplina este necesară și cu ajutorul ei educăm eficient și corect, atât timp cât ea nu înseamnă reprimare și tiranie. Disciplina creează caractere puternice, iar *un caracter este o voință perfect educată.* (Novalis)

Meseria de părinte este cea mai dificilă, dar și cea mai ușoară meserie din lume. Este ușoară pentru că se face cu iubire, și este dificilă pentru marea-i responsabilitate. Comunicarea pozitivă, fără amenințări, fără contraziceri, fără etichetări și indiferență, ironie, neatenție, permanentă nemulțumire și reproșuri, umiliri și neîncredere, îl ajută pe părinte să-și înțeleagă copiii, să comunice eficient, să prevină conflictele sau să le rezolve pașnic.

A crește și a educa un copil este o operă care cere multă dragoste, dar aceasta nu exclude rațiunea bazată pe cunoștințe precise. Să conduci către maturitate o ființă umană nu e deloc simplu: eforturile, descurajările, temerile, slăbiciunile fac drumul foarte greu. Pe acest drum părinții vor găsi un real sprijin în oamenii școlii - învățători și profesori.

Bibliografie:

- ✓ Teodor Cozma, *Psihologie, fundamentele educației*, 2002
- ✓ James Dobson, *The strong-willed child*
- ✓ Miron Ionescu, Ioan Radu, *Didactica modernă*, 2001
- ✓ M. Golu, *Dinamica personalității*, 1993

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN CREȘTEREA COPILULUI

**PROF. BLAJOVAN GABRIELA-LOREDANA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL BALINȚ**

Motto: „Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!” (Din Child’s Appeal)

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care copiii au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. "Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu". Baza bunei creșteri se pune în familie. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg de la sine, există factori care pot influența această dezvoltare pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. În jurul vârstei de un an se dezvoltă limbajul și este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. După vârsta de 3 ani copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune "bună ziua", "te rog", "mulțumesc", "scuze", "vedere". De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, învață să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună "mulțumesc", "te rog", care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. În cartea "Cei șapte ani de acasă", Michiela Poenaru scrie despre modul bunelor maniere pentru copii. Este important să știm cum să ne comportăm acasă, la școală, pe stradă, în mijloacele de transport în comun, în vizită, în magazine, la teatru, la spectacole și în excursii. De asemenea, sunt prezentate reguli de comportament la masă, la restaurant și în anumite situații speciale: la spital, la biserică și la petreceri. În concluzie, educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Un copil trebuie să aibă dezvoltate, până la 6 - 7 ani, în principal prin educația primită acasă, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățat din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient și capacitatea de relaționare socială. Politețea și buna purtare a copilului reprezintă oglinda familiei. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună: „Mulțumesc!”, „Te rog!”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

La baza formării unui comportament corespunzător al copilului stă relația afectivă cu părinții. Iubirea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul înconjurat cu dragoste de către părinți, bunici, se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi deschide calea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Cei șapte ani de acasă sunt vitali pentru copil în primul rând, pentru părinți și societate.

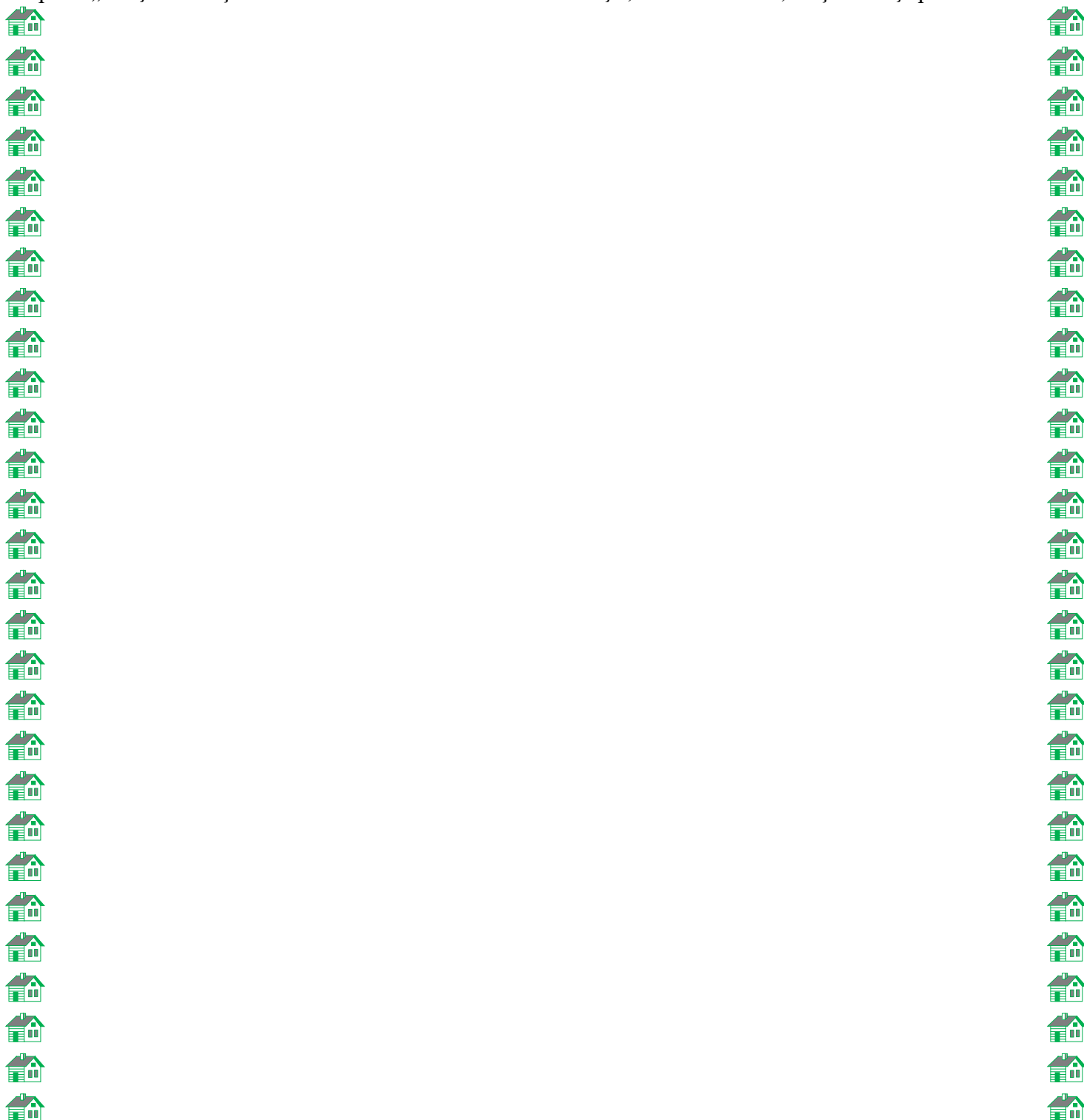
Caracterul omului se formează în FAMILIE. ȘCOALA și alte medii educaționale pot ulterior să confirme existența acestui ansamblu al însușirilor fundamentale psiho-morale ale unei persoane, care sunt

manifestă în modul de comportare, în ideile și în acțiunile sale și să consolideze normele de conduită care au temelie bine înrădăcinată în familie.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, respectății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are rolul de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul absoarbe din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR BOACĂ GEORGETA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION HAULICĂ,, IPATELE

COM. IPATELE JUD. IAȘI

Expresia „cei 7 ani de acasă” este des întâlnită în rândul părinților. Un copil educat, bine crescut, care și-a însușit normele unui comportament civilizat, adaptat regulilor societății este un copil care cunoaște normele bunelor maniere. Ne referim la educația primită de la părinți înainte ca acesta să meargă la școală.

Regula celor șapte ani de acasă nu constă într-o teorie care trebuie învățată pe dinafară, ci mai degrabă reprezintă un cumul de experiențe frumoase, petrecute alături de cei mai dragi actori implicați în creșterea și educarea sa: părinții. Afecțiunea și dragostea părintească sunt elemente-cheie pentru deprinderea unui comportament civilizat.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil educat și manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruiu îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Bunele maniere sunt acele reguli morale atât de potrivite atunci când copilul se află singur în colectivitate. Va ști cum să se comporte și, mai ales, cum anume să transmită mai departe propriile valori și principii de viață asimilate acasă sunt foarte importante pentru cel mic. Din acest motiv, familia trebuie să încerce ca încă de mic să îl ajute să își însușească regulile unui comportament civilizat.

Atunci când ne gândim la părinții noștri, nu putem să nu ne aducem aminte că ei ne-au format, ei ne-au învățat cum să ne comportăm și tot de la ei am aflat ce trebuie să facem pentru a nu stârni controverse. Dragostea părinților le permite celor mici să învețe să se comporte, să aibă încredere în forțele proprii și să se simtă protejați. Copilul care se simte în siguranță va fi mai calm, va ști să perceapă pozitiv regulile impuse de părinți. Tot părinții îl vor face să își dea seama că modul în care se va comporta va fi doar pentru binele său și nu mai târziu.

Este indicat ca micuțul să facă totul în mod conștient, într-o atmosferă bazată pe lucruri pozitive, pe încredere și iubire, în așa fel încât copilul să nu aibă sentimentul de obligativitate.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce îl înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități care contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și rezolvarea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: BOANCĂ MARIA GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL PRUNIȘOR

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și implinite etapele întregului său ciclu de creștere. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinanta pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie să fie, păstrarea sănătății și creșterea normală și calirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joacă, plimbare, masă. Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil și "școala primilor ani" în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care vor defini ca om întreg ca persoană cu statut social.

Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, exemple și reguli de conduită. Creșterea și educarea copilului, ceea ce înseamnă "bun" pentru el, se află într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului. Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, obiceiuri, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sarguința, cinstea, politetea, sociabilitatea, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egală respectare atât de copil cât și de părinți.

Dragostea de "bine", de adevăr, are nevoie mai ales de acțiune, de descoperire a virtuților de către copil. Gresesc acei părinți, care îi interzic copiilor de a apuca, de a desface jucăriile, de a le pipăi, de a le privi și chiar de a le izbi. Activismul precum și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulat și încurajat, înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă.

Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie prin pregătirea bunului gust al copilului. Căminul, căminul de tinută și locuința sa, precum și ea de frumusețea în comportare și relație cu cei din jur. Orice experiențe de viață, orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie. Familia reprezintă pentru copil, structura socio-afectivă de bază, principală structură protectoare absolută necesară existenței lui.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani:

1. Învăța-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunica cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copil, limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
4. Învăța-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite copilului să socializeze, să se distreze și să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evita educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!
7. Învăța-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. Învăța-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine. Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor străluci de glândă efort și calitatea timpului petrecut cu el!
10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, îmbrățișări etc.

EDUCAȚIA TIMPURIE

PROF. BOBOC FLORINELA
LICEUL TEHNOLOGIC „D. MANGERON” BACĂU

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individual realizate și social existente sau organizate, care beneficiază copilul în primii ani de viață, cu rol de a proteja, crește și dezvoltă ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Ea asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase, ale dezvoltării sociale și spirituale. Ceea ce învașă copiii în primii ani reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Educația timpurie se referă, strict la momentele de învățare ale copilului cu vârsta până la 3 ani, în conceptul românesc. Educația timpurie, în sensul mai larg, înseamnă dezvoltarea timpurie a copilului, presupune învățare, îngrijire și protecție.

Educația timpurie se realizează ca *educație informală* (în familie, în relații de vecinătate și în relații comunitare, prin mass-media), ca *educație formală* (în creșe, grădinițe și alte instituții de ocrotire și educație) și *sub forma educației nonformale* (în cluburi sportive, cluburi ale copiilor și elevilor, dar și prin bibliotecă, muzee, activități ale unor organizații nonguvernamentale s.a.).

Educația timpurie pentru valori reprezintă un tip de educație care își asumă misiunea și responsabilitatea de a promova valori în mod explicit și eficient prin finalități clare.

În pedagogia românească educația timpurie reprezintă un concept nou. În mod tradițional, problematică pedagogică a copilului de 0-6/7 ani a fost considerată ca educație preșcolară. Actuala politică educatională nu include o secțiune specifică privind educația timpurie a copilului în perioada 0-3 ani. Din punct de vedere practic, focalizarea în domeniul educației timpurii în cadrul actualei politici educationale se face pe educația preșcolară.

Atât prioritățile pe plan național, cât și cele pe plan internațional impun cu stringență stabilirea unei politici și a unui sistem de educație timpurie în cadrul programului de Dezvoltare Timpurie a Copilului. De asemenea, este important ca sistemul național de educație timpurie să se dezvolte în contextul dat de Convenșia pentru Drepturile Copilului, de țintele Mileniului pentru Dezvoltare, și de manifestarea României, ca membru cu drepturi depline al Uniunii Europene.

Scopul strategiei în domeniul educației timpurii a copilului este de a-i asigura fiecărui copil dreptul la educație și la dezvoltare deplină pentru a-i da posibilitatea să-și atingă potențialul maxim în acord cu standardele europene și internaționale.

Focalizarea pe educația timpurie și anii preșcolarității este importantă deoarece aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid și, dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu. Este binecunoscut și evident faptul că alegerile făcute acum și acțiunile întreprinse de părinți și de societate în copilăria timpurie au o puternică și mai de curată influență asupra progresului individual al copilului și asupra progresului națiunilor, în sens larg.

Calitatea îngrijirii și a protecției în această perioadă sunt mijloacele care înlătură mortalitatea infantilă, boala, întârzierea în creștere, traumele, proasta alimentație, întârzierile de dezvoltare. Acordând copilului atenția cuvenită, asigurându-i creșterea și educația, îi creăm condiții pentru a-și dezvolta o personalitate echilibrată și armonioasă.

Specialiștii consideră că perioada de timp pentru educație timpurie este definită de la concepție până la vârsta de 8 ani, perioadă în care are loc cea mai rapidă dezvoltare a creierului. Cei mai importanți sunt primii doi ani din viață, când apar cele mai semnificative schimbări din punct de vedere intelectual, emoțional, psihologic și social.

Un program educativ eficient este un program care își propune să ia în seamă copilul de la primele momente ale existenței sale și care implică toți agenții educaționali care contribuie la creșterea și dezvoltarea lui.

Conceptul de educație timpurie se referă așadar la două dimensiuni:

- începerea preocupărilor educaționale de la vârstele mici;
- implicarea familiei și comunității în educarea copilului mic și preșcolar.

În mod firesc, instituțiile de educație nu se pot substitui familiei, ci o sprijină și contribuie la dezvoltarea relațiilor intra și extrafamiliale. Nici o instituție, oricât de bună ar fi ea, nu poate înlocui familia. Educația timpurie se preocupă de extinderea strategiilor de stimulare și dezvoltare a copilului și în familie. Aceasta prevede parteneriate active cu părinții copiilor, în așa fel încât aceștia să continue acasă ceea ce se realizează la creșă sau la grădiniță și chiar să-și îmbunătățească practicile parentale. Familia și comunitatea trebuie să participe activ și eficient încă din primul an de viață a copilului la creșterea, îngrijirea, sănătatea și educația copilului și până la intrarea lui la școală.

Beneficiarii primari ai educației timpurii sunt copiii, iar beneficiarii secundari sunt părinții, educatorii și toți agenții educaționali din comunitate, iar prin efecte, societatea, în general.

Premisele educației timpurii sunt următoarele:

- vârsta timpurie este cea mai importantă perioadă pentru dezvoltarea personalității copilului;
- perioada de la naștere până la intrarea în școală cere stimulare;
- pentru dezvoltarea optimă a copilului este necesar parteneriatul educațional în familie, între familie și comunitate, între instituții care au rol în creșterea, îngrijirea și educația copilului;
- și părinții și educatorii au nevoie de sprijin în educarea copiilor.

Bibliografie:

1. Glava, A., Glava, C., (2002), Introducere în pedagogia preșcolară, Ed. Dacia, Cluj-Napoca
2. Ozunu, D., Pedagogie preșcolară și a jocului, Ed. Genesis , Cluj-Napoca

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

BOBOCEA RODICA
PROF.INV.PRESCOLAR.G.P.N.CALTUNA

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin ca regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil educat și manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruiu îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce îl înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități și contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și înțelegerea și rezolvarea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. BOBRIC PETRONELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4 SUCEAVA

„Un copil educat numai la școală este un copil needucat” George Santayana

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei 7 ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și respectul pe care îl manifestă pentru cei din jurul său. „Cei șapte ani de acasă” reprezintă într-un anumit fel, un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

În primul rând „cei 7 ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se comporte în societate, să își respecte semenii, care sunt acțiunile acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile și sfaturile părinților vor veni apoi cele de la educatori. Baza însă trebuie realizată în sânul familiei.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există „cei 7 ani de acasă”, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult prea fragede, rămâne ideea expresiei mult vehiculate: normele de conduită se învață în familie. Familia este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. În familie copilul învață reguli de autoservire, de igienă, consecvență în realizarea unor sarcini, autocontrolul, abndarea, bunătatea, o gândire optimistă, etc. Școala și alte medii educaționale nu pot decât ulterior să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ai de acasă.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții, cum ar fi - spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini - iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu. Un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană sau de a pune o etichetă, ar fi bine să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se poate ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Pentru mine „cei 7 ani de acasă” înseamnă mai mult decât reguli de bun simț, igienă, respect pe care un copil trebuie să le învețe de la părinți, până să meargă la școală, dar care desigur le tot repetăm până se fac mari. „CEI 7 ANI DE ACASA” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROFESOR DE SPRIJIN, BOBROVA NATALIA
LICEUL TEORETIC „SFÂNTU NICOLAE”,
GHEORGHENI, JUDEȚ HARGHITA**

Expresia „cei șapte ani de acasă” o folosim atunci când vrem să descriem anumite comportamente ale unei persoane. În copilărie, în primii ani de viață, copilul învață de la părinți modelele comportamentale care, mai târziu îl vor ajuta să se adapteze în societate. Când spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” spunem atunci când persoana respectivă cunoaște bunele maniere, este respectuoasă și politicoasă, într-un cuvânt bine educată. Dar ce este educația? Educația reprezintă unul din factorii care își aduce o contribuție specifică și importanța în formarea și dezvoltarea personalității, în interacțiune cu ceilalți doi factori: ereditate și mediul. Educația care se desfășoară în mediul familial este cel mai important factor al dezvoltării personalității.

Influența familiei este cea mai mare în primii ani de viață. Familia este pentru copil mediul principal de dezvoltare. Aici își petrece cea mai mare parte a copilăriei. În sânul familiei se pun bazele viitoarei personalități iar atunci când începe școala el deja are propria sa percepție despre lume. Părinții ar trebui să fie așa cum vor să fie și copiii lor în viitor, dar nu cu vorbe ci cu faptele lor. Ei trebuie să devină pentru copii un exemplu pe tot parcursul vieții lor. În familie copilul învață să relaționeze cu ceilalți. Aici el vede cum interacționează părinții între ei, simte atitudinea lor față de sine și de alții și astfel își formează propria sa percepție despre lume. Un copil iubit va accepta mult mai ușor regulile sociale. El se va simți protejat, îngrijit și această siguranță îi va crea deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. O educație fericită este posibilă numai atunci când în familie există iubire și respect între soți, când copilului i se acordă atenția necesară. Succesul educației depinde de potențialul și posibilitățile fiecărei familii. Cu cât familia este mai bună și cu cât poate să investească mai mult în copil, cu atât mai bune sunt rezultatele.

Din păcate, există și familii mai puțin bune. Unele incomplete, altele conflictuale. Există și copii abandonți de părinții lor. De educația lor se ocupă educatorii din casele de copii. Dar, oare acel educator poate să ofere dragoste și atenție în măsura în care ar avea-o acel copil în familie? Desigur că nu. Acest fapt lasă o urmă foarte adâncă în dezvoltarea armonioasă a personalității copilului. Acești copii sunt lipsiți de exemplul familiilor fericite. Ei cresc cu un mare gol în suflet. Aici ar trebui să intervină societatea cu instituțiile sale educaționale. Să-i ajute să crească cât de cât fericiți și împliniți. Să-i învețe regulile morale și comportamentele acceptabile în societate. Să creeze pentru ei diferite programe în care să-i învețe să se accepte pe sine și pe ceilalți, să-i învețe să-și caute un rost în viață.

În concluzie, putem spune că educația, bunele maniere și regulile morale sunt cheia succesului în viață.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ÎNTOCMIT DE BOCSKOR ANA-SUSANA G.P.N. BĂȚANII-MARI

Tanja Radocaj: *"primii ani din viață sunt cei mai importanți deoarece pun bazele pentru succesul din viață. Dezvoltarea din copilărie este șansa unui copil de a se dezvolta la potențialul complet. Fiecare copil este dorit și are dreptul la un start bun în viață."*

Expresia „cei 7 ani de-acasă” este des întâlnită în rândul părinților. Un copil educat, bine crescut, care și-a însușit normele unui comportament civilizată, adaptat regulilor societății este un copil care cunoaște normele bunelor maniere. Ne referim la educația primită de la părinți înainte ca acesta să meargă la școală. Bunel maniere sunt acele reguli morale atât de potrivite atunci când copilul se află singur în colectivitate. Va ști cum să se comporte și, mai ales, cum anume să transmită mai departe propriile valori. Principiile de viață asimilate acasă sunt foarte importante pentru cel mic. Din acest motiv, familia trebuie să încerce ca încă de mic să ajute să își însușească regulile unui comportament civilizată. Regula celor șapte ani de acasă nu constă într-o teorie care trebuie învățată pe dinafară, ci mai degrabă reprezintă un cumul de experiențe frumoase, petrecute alături de cei mai dragi actori implicați în creșterea și educarea sa: părinții. Afecțiunea și dragostea părintească sunt elemente-cheie pentru deprinderea unui comportament civilizată. Atunci când ne gândim la părinții noștri nu putem să nu ne aducem aminte că ei ne-au format, ei ne-au învățat cum să ne comportăm și tot de la ei am învățat ce trebuie să facem pentru a nu stârni controverse. Dragostea părinților le permite celor mici să învețe să se comporte, să aibă încredere în forțele proprii și să se simtă protejați. Copilul care se simte în siguranță va fi mai calm, va ști să perceapă pozitiv regulile impuse de părinți. Tot părinții îl vor face să își dea seama că modul în care se va comporta va fi doar pentru binele său pe mai târziu. Este indicat ca micuțul să facă totul într-un mod conștient, într-o atmosferă bazată pe lucruri pozitive, pe încredere și iubire, în așa fel încât copilul să nu aibă sentimentul de obligativitate. Astfel, în primul an plânsul reprezintă un semnal comun pentru atenția/grija părintelui. Interacțiunea de a oferi și a primi constă în faptul că părintele răspunde la plâns hrănindu-l, schimbându-i scutecul sau legănându-l. Cu toate acestea, pe măsură ce copilul crește acest tip de interacțiune poate fi exprimat prin jocuri de rol; prin intermediul lor părintele îi transmite copilului că este atent la el și interesat de a purta o discuție. Acestea pot forma modul în care copilul învață normele sociale, abilitățile de comunicare și ce este permis/interzis într-o relație interumană. Regula celor șapte ani de acasă se învață fără constrângere. Desigur, pot fi corectate anumite diformități ale comportamentului copilului, însă doar prin comunicare, îndrumare și, mai ales, cu multă răbdare. Progresele copilului sunt lente, însă trebuie să știm că acestea se înrădăcinează pe măsură ce crește și se sedimentează bine în caracterul copilului pe termen lung. Într-un final, nu trebuie să uitați că micuțul are nevoie de voi să îi fiți exemplu, să îi îndrumați pașii, să îl încurajați și să îl protejați. După sute de întâlniri cu părinții acestor copii (4-10 ani), descoperi că nu sunt mulți părinții care știu să pună limite sănătoase și din timp. Și mai puțini sunt aceia care le vorbesc copiilor, de mic copil, despre integritatea lucrului bine făcut, despre cum fiecare om are nevoie să își onoreze munca, despre cât de satisfăcător este să finalizezi sarcini care păreau dificile la început. În graba și ritmul vieții de azi, uităm să ne formulăm clar în minte - pentru noi și copiii noștri - care sunt valorile noastre de nenegociat, standardele de viață, ce este acceptabil și ce nu, cu ce anume are un copil de contribuit în familia lui.

Hilary Jacobs Hendel, psihoterapeut specializat în atașament și traumă a declarat *"știm din domeniul neuroștiinței că neuronii care funcționează împreună, se conectează. Conexiunile neuronale sunt asemenea rădăcinilor unui copac, fundația din care apare întreaga creștere"*

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF ÎNV. PREȘC. BODNAR LUCREȚIA

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Ce sunt cei 7 ani de acasă?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare cel mai adesea prin imitație decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și al celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând.

Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

RESPECTUL, ELEMENTUL ESENȚIAL DIN BAGAJUL CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR BOF ROXANA-ELENA
ȘCOALA PROFESIONALĂ „SF. AP. ANDREI” SMÎRDAN, JUD. BOTOȘANI

Familia este primul mediu cu care copilul interacționează, aici este „începutul tuturor începuturilor” (G.Vieru). Alături de familie, școala influențează la rândul ei formarea personalității copilului. Prin caracterul său formal, școala impune respect, fiind locul unde se dezvoltă „capacități, atitudini și aptitudini” (Cucoș, 2002, p.45), aici fiind locul unde copiii experimentează cu adevărat integrarea socială.

Copiii vin la școală cu un „bagaj” informațional, atitudinal, comportamental, aptitudinal, emoțional, sumit generic „Cei șapte ani de-acasă”, bagaj în care au pus tot ceea ce părinții i-au lăsat să își însușească din propriul lor comportament. Observând comportamentul copiilor la intrarea în ciclul primar, am constatat că unii vin cu o „trusă de prim ajutor”, în care găsim: respect, recunoștință, generozitate, altruism, disponibilitatea de cooperare, bunătate, iar alora li s-au strecurat în această „trusă” și doze de impertinență, individualitate, egoism, răutate, minciună. E vina copiilor? Nu. Ei doar pun în bagaj ceea ce le este la îndemână în spațiul în care trăiesc cel mai mult timp – familia. Prin urmare, părinții au responsabilitatea de a asigura copiilor un mediu favorabil completării unui bagaj ușor, dar necesar pentru supraviețuirea în lunga călătorie pe care o începe odată cu debutul școlarității și în care responsabilitate se împarte cu modelul comportamental al profesorilor.

În primii ani de viață, copiii învață respectul și recunoștința, prin acel „Mulțumesc!” pe care îl au frecvent de la mamă sau tată și care devine deprindere. E greu să înveți un elev de ciclul primar să spună „Mulțumesc!”, dacă acasă nu face asta. Tot aici, învață să salute, să se comporte civilizată, fără un efort suplimentar din partea părinților, doar printr-un comportament exemplar al acestora.

Nu le putem cere copiilor să se trateze între ei sau să se trateze cu respect, dacă noi, adulții suntem lipsiți de respect în relația cu ei sau în relația cu alți adulți. Copiii vor acționa așa cum am procedat noi, nu cum le-am spus să se comporte în anumite situații. Ei văd și își însușesc comportamente mai ușor decât instrucțiuni. Respectul nu se învață din instrucțiuni, ci din comportamente, de aceea e bine să reținem:

Respectul se trăiește,

E tot ce îți pot spune.

Stai și te gândește...

Poți face lucruri bune?

E necesar să știi, să vrei să fii amabil,

Corect, punctual, înțelegător, sociabil.

Tu asta dacă știi, poți face pași spre lume!

Bibliografie:

Cozolino, Louis, (2017). *Predarea bazată pe atașament*, Editura Trei, București

Cucoș, Constantin, (2002). *Pedagogie – Ediția a II-a revăzută și adăugită*, Iași, Editura Polirom.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. MIHAELA BOGHIU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ OITUZ, JUD. BACĂU

Acolo unde copilul își trăiește primii ani de viață, în universul său unde începe să afle lucrurile elementare și esențiale despre viață, adică în sânul familiei, acesta primește modelele de comportament prin educație și mimetism, își însușește valorile care îi vor amprenta personalitatea. Aici, în familie, creierul copilului se programează ca un computer care engramează cunoștințe despre lume și despre sine, se resetează și se restartează în funcție de mediul și contextul său de viață, de informațiile și de comportamentele observate. Doctorul Bruce Lipton în lucrarea sa „Misterul minții inconștiente” arată că orice program primești, acela va rămâne cu tine pentru tot restul vieții tale: „Nu merit să fiu iubit”, „Oamenii dragi mă părăsesc”, „Ca să primesc iubire trebuie să ofer ceva în schimb”, „Abuzul fizic și emoțional este normal”, „Nu voi fi niciodată bogat”, „Nu sunt suficient de bun”, sau reversul „Sunt bun”, „Sunt puternic”, „Sunt inteligent”, „Voi reuși în viață”, „Iubirea este un dat”. Primii ani sunt esențiali pentru download-area acestor programe, sunt deci anii când înveți comportamentele celor din jur și ți le formezi pe ale tale. Acestea sunt programari de tipul stimul-răspuns, pe care le stocăm sub formă de obiceiuri, explică dr. Bruce Lipton. Practic, atitudinea și comportamentele celor din jur (părinți, bunici, frați mai mari, rude apropiate care sunt prezente active în viața copilului), „probate” unii față de alții dar și comportamentele și atitudinile apărute ca răspuns la acțiunile copilului programează mintea acestuia, îi șlefuește propriul comportament, îi creionează în mod definitiv trăsăturile de personalitate și îi trasează astfel drumul în viață.

Rolul familiei este acela de a susține și sprijini dezvoltarea fizică și psihică dar și emoțională a copilului. Dacă e să ne referim la dezvoltarea psiho-fizică a copilului, atunci facem trimitere, în mod evident, la educația la climatul familial. Educația reprezintă o sumă de acțiuni orientate spre formarea și dezvoltarea calităților individuale ale copilului (intelectuale, morale, estetice, fizice, etc), acțiuni de care responsabilă se face familia. Și tot ea trebuie să asigure copilului condițiile optime dezvoltării într-o situație care să îi confere și condiții de securitate și protecție pe plan fizic și emoțional pe tot parcursul vieții acestuia.

În familie se formează concepția despre viață și despre sine. În familie se formează valorile (adevăr, credință, bun simț, respect, dragoste, toleranță, bine, frumos, etc). Aici este locul în care copilul învață să primească și să ofere dragoste, aici învață să respecte, să vorbească, să asculte, să împărtășească emoții, să împartă bunuri, să ajute și să primească ajutor, aici trebuie să înțeleagă ce este bună voința, îngăduința, politețea, responsabilitatea, și tot aici trebuie să își însușească o atitudine pozitivă față de muncă și față de reguli și disciplină.

La toate aceste ne referim atunci când vorbim despre primii șapte ani de acasă. Atunci când unui copil îi lipsește respectul sau politețea sau bunul simț ori toleranță, etc, atunci spunem că îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Expresia este atât de uzitată încât pare că și-a pierdut conținutul și scopul acestui articol este exact acela de a ne reaminti ce semnificație și conținut compune această expresie. Să acordăm importanța cuvenită acestor conținuturi esențiale. Sunt ingredientele care așezate cu echilibru în ghiozdanul elevului, acesta va face față cu succes întregului său parcurs școlar și mai departe întregii sale vieți socio-profesionale și familiale. Calitatea relației copilului cu cei din jur depind într-o proporție covârșitoare de toate aceste elemente. Iar calitatea relației copilului cu cei din jur depinde de calitatea vieții pe care acesta o va avea atât în copilărie dar și în adolescență, maturitate și senectute.

Când spunem că ne iubim copilul înseamnă că îi oferim apropierea sufletească, încredere și înțelegere iar pentru formarea caracterului acestuia, pe lângă iubire, este esențial să îl înconjurăm cu răbdare, să îl încurajăm și să îi oferim exemple de conduită sănătoase. Asprimea exagerată, descurajarea și umilirea, abuzul și lipsa explicației morale îl demobilizează pe plan emoțional, îl descurajează, îi îngreunează capacitatea de a lua decizii, de a se exprima liber, de a fi independent, îi afectează motivația și voința și îi descriu un parcurs de viață îngreunat.

ROLUL CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR BOIT DANIELA
-SC. GIMN. "I AGARBICEANU" ALBA IULIA

„Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul... Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală”. (Ion Vulcănescu)

Când vorbim despre ”cei șapte ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de cea mai intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lui, iar el într-a noastră.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;

- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului. Este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să înlăture argumente punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”.

Bibliografie:

1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002
3. Golu, M., Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București, 2000

EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR BOLDAN RALUCA DANIELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CONSTANTIN BRÂNCOVEANU”, SATU MARE

Educația trebuie să se facă la timp. Acest lucru este evidențiat și de principiile pedagogice contemporane. De aceea ne îngrijim de la o vârstă tânără să formăm copilul, adică să-l îndrumăm. Instruirea copiilor se cere să fie la vârstă tânără, când copilul este maleabil. Același lucru îl fac și pictorii. Când culoarea este umedă pot să picteze, în timp ce când este uscată, atunci este îngreunată reprezentarea persoanei sau a lucrului.

Educația trebuie să se facă cu discernământ și înțelepciune. Să se facă încet-încet la început pe baza similitudinii. "Nu învață (puii) noii născuți zborul perfect într-o singură zi, ci o dată îi scoate afară numai atât cât este necesar să-i scoată afară din cuib, alta dată iarăși după ce s-au odihnit mai întâi, îi învață să zboare mai sus și astfel liniștit și încet-încet îi conduce la înălțimea care trebuie". Acest pasaj arată că instruirea nu este simplă predarea anumitor adevăruri, nici strădania atâșamentului copiilor față de mediul familial, ci prudență, discernământ și înțelepciune desprindere a copiilor de dependența părintească. Părintele are îndatorirea să învețe copiii să abordeze societatea cu toate problemele și lucrurile ei ciudate.

Toată educația trebuie să se facă cu dragoste, cu milă și cu veselie. Aici este vizibil și alt principiu al pedagogiei pe care îl fixează pedagogii contemporani, adică principiul dragostei. O așa mare lucrare trebuie să înflorească în mediul dragostei și al afecțiunii, chiar dacă este necesar să verifice pe copilul lui. "Cu milă părintească, cu vorba pricepută să fie remediate greșelile tinerilor". Accentuează aceste două puncte, adică milă și vorbirea pricepută. Și continuă că "este posibil să dojenească cineva fără să ofenseze

Dragostea nu trebuie să aibă numai elementul negării, ci să fie caracterizată și de pozitivitate. Nu sunt necesare numai interdicțiile, ci se cere să evidențiem și elementele pozitive. Este necesară strădania din partea noastră (a părinților și îndrumătorilor) ca să instruiem corect și sincer copilul, nu să-i plasmuim o societate care nu corespunde realității. Suntem datori să-i dezvăluim cele bune, dar și cele urate ale societății. Să îi spunem că va întâlni dificultăți și greutăți și că trebuie să rabde în acestea. Nu va întâlni o lume frumoasă, plasmuită și îngerească. Este necesar, prin urmare, realism.

În același timp, să-l pregătească pedagogul încet-încet să abordeze cu severitate și bărbăție societatea încât atunci când se găsește față în față cu diferite dificultăți să nu se piardă. În paralel recomandă ca dacă pierde copilul un obiect pe care-l iubește mult, să nu se manie. În același timp îndeamnă: Să nu alergi să recuperezi imediat cele pierdute, ca să-l potolesti, ci dacă vezi că nu le cere, nici nu a avut pret pierderea lor atunci să recurgi la cumpărarea celor pierdute. "Copilul nu trebuie să aibă un caracter nici foarte moale, nici dur, ci să aibă o gândire bărbătească și în același timp îngăduință."

Pentru educația copiilor este necesar mare discernământ din partea îndrumătorului. Discernământul constă în faptul de a nu dezamăgi copiii, dar și să nu îi lasăm necorecți prin încurajare. Trebuie să instruiți tinerii într-un astfel de mod de la o vârstă mică, încât atunci când sunt nedreptați ei înșiși, să suporte și să nu se enerveze în furie, iar când vad pe altul că este nedreptățit să intervină cu curaj și să-l sprijine cu mijloacele potrivite.

Problema pedepselor, a muștrărilor, a verificărilor

Trebuie sa lasam copilul cu desavarsire liber sau este necesara o severitate distinctiva ? Aceste probleme trebuie sa-i fie dat un raspuns, pentru ca sunt auzite multe opinii. Multi parinti evita sa certe copilul pentru ca se tem sa nu devina complexat.

Un psihiatru american a scris ca exista destule ratiuni pentru care parintii evita sa impuna o oarecare disciplina copiilor lor. Unii nu pot sa spuna nu copilului pentru ca nu pot sa spuna nu lor insisi. Unii mai mult cred ca atunci cand copiii lor se comporta ca animalele sunt "incantatori" sau "inteligenti". Altii abordeaza pe copiii lor cu desavarsire pasiv, pentru ca vor "sa aiba linistea lor, cu orice pret". Cand tatal vine acasa de la munca, vrea sa se linisteasca urmarind televiziunea, nu vrea sa fie deranjat cu abordarea inadmisibilei comportari a copiilor lui.

In realitate desigur indisciplinatul copil nu-i va lasa niciodata pe parintii lui sa se linisteasca. Parintii care amana cumintirea copilului, isi asigura dificultati pentru ei si pentru copiii lor. O casa in care nu exista interdictii, care nu are cerinte, care nu cere politete (buna crestere si conformare), care nu pune reguli statornice si limitari, este un spatiu care nu este sanatos, este un loc care creeaza probleme ineluctabile".

Pedagogia contemporana preconizeaza ca este necesar sa creasca copilul cu simtamantul ca are obligatii in casa. Incatusarile il fac capabil sa intre mai matur in societate. Copilul caruia nu i-au fost impuse limitari este decisiv inselat, in ceea ce priveste realitatea vietii. Parintii tin acest copil intr-un incubator al unei lumi imaginare si cand va veni in contact cu lumea reala in care exista restrictii, va fi cu desavarsire nepregatit si incapabil sa-i faca fata.

SOCIALIZAREA CONDUITEI COPILULUI PREȘCOLAR

PROF. ÎNV. PRIMAR BOLOCAN VIORICA
ȘCOALA PRIMARĂ LUNCA FRUMOASĂ, COMUNA PÎRSCOV,
JUDEȚUL BUZĂU

Prezența copilului „cât și a adultului, în colectivitate se concretizează printr-o serie de interacțiuni și activități în urma cărora se desprind unele concluzii, cum ar fi : „ are / nu are cei 7 ani de acasă”. Dincolo de acestea se află așteptările cadrelor didactice, ale celorlalți membri ai colectivității și ale părinților. Sunt suficiente situațiile în care am identificat o discrepanță semnificativă între așteptările din mediul școlar și cele din mediul familial.

La vârsta preșcolară , un obiectiv important al instituției școlare și al familiei trebuie să îl reprezinte socializarea conduitei copilului. El trebuie să facă saltul de la existența solitară la existența colectivă, de la poziția de „spectator” la acțiunea altuia la cea de „ actor”, parte a interacțiunii sociale active. Pe fondul acestor interacțiuni încep să se formeze și unele trăsături caracteriale. Factorul care le generează îl constituie modul de soluționare a contradicțiilor la această vârstă. Contradicția dintre modul primitiv de satisfacere a unor trebuințe și cerințele exprimate de adult reprezintă punctul de plecare pentru formarea unor trăsături caracteriale pozitive „condensate în conduita civilizata a copilului, fie pentru formarea unor trăsături caracteriale negative, condensate în conduita dezordonată, arogantă, neglijentă a copilului. Alte contradicții care modelează trăsăturile caracteriale sunt reprezentate de cea dintre dorințele și aspirațiile extinse ale copilului și posibilitățile sale limitate de realizare și aceea dintre constrângerile realității și libertățile oferite de fantezie. Aceste contradicții pot conduce către sensibilitatea pentru adevăr, încredere în forțele proprii sau , dimpotrivă spre minciună, lăudăroșenie, teamă de acțiune. Direcția de dezvoltare a acestor trăsături de caracter o stabilește familia , deoarece conduita membrilor ei oferă copilului modele de acțiune pe care el le „ copiază” voluntar. Dacă în familie se cultivă în mod constant și la cote importante dorințele și pretențiile copilului dar se neglijează dezvoltarea inițiativei , implicării personale în activitate , echilibrul, apar disfuncționalități grave în relațiile copiilor cu cei din jur sub forma crizei negativismului infantil. Acestea i se asociază și egoismul, lipsa de sensibilitate și atenție față de cei din jur . Numai acțiunile educative echilibrate, cu cerințe gradate vor avea succes în a preveni astfel de însușiri caracteriale. De aceea, colaborarea strânsă dintre grădiniță și familie poate contribui la unitatea influențelor educative și asigurarea premiselor de integrare școlară și succes școlar.

Socializarea conduitei copilului se realizează în contextul jocului și al activităților realizate cu ceilalți copii din grup, prin interrelaționare. Există și situații de întârziere sau tulburare a sociabilității. Acestea se manifestă prin instabilitate comportamentală sau prin persistența la vârsta preșcolară a unor forme specifice celorlalte substadii(timiditate, izolare, agresivitate) . Educarea sociabilității se face prin încredințarea unor sarcini și responsabilități sociale, prin antrenarea copiilor în jocuri și activități colective sau prin recompensare pozitivă . Ceea ce se întreprinde în mediul școlar trebuie continuat și în familie. O bună comunicare între cadrele didactice, părinți și copii asigură succesul influențelor educative pozitive pentru modelarea trăsăturilor de caracter. Așadar, nu doar cunoștințele pe care le deține un copil îl ajută să progreseze și modul în care interacționează cu semenii săi . Conduita copilului devine o etichetă care îl recomandă și îl reprezintă în relațiile cu ceilalți.

Bibliografie

Golu, Pantelimon; Verza, Emil; Zlate, Mielu – Psihologia copilului, E.D.P., R.A. București, 1994

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR BONCA ALINA RODICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GRĂNICERI, JUD. ARAD

Când facem referire la cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește încă din primii ani de viață de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până când începe școala. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil manierat, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația timpurie, bunele maniere, regulile morale sunt cheia de succes către adaptarea bună a copilului în societate. Un copil "bine crescut" se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui copil îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educația manierelor, pentru formarea și construirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, având o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual și în comportamentul acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în forțele proprii, iar va apărea și acel sentiment de rușine, de frică și de eșec. În permanență familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia oferă copilului primele informații despre lume și ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni multiple, mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență covârșitoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi și abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și rezolvarea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OMUL. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. BONCIU DANIELA
G.P.P. „SF. SAVA”, IAȘI

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții pe care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre părinți este aceea de a putea observa progresele copilului, reacțiile sale la stimulii pe care i se oferă și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil educat și manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruiu îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei. Elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi și abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

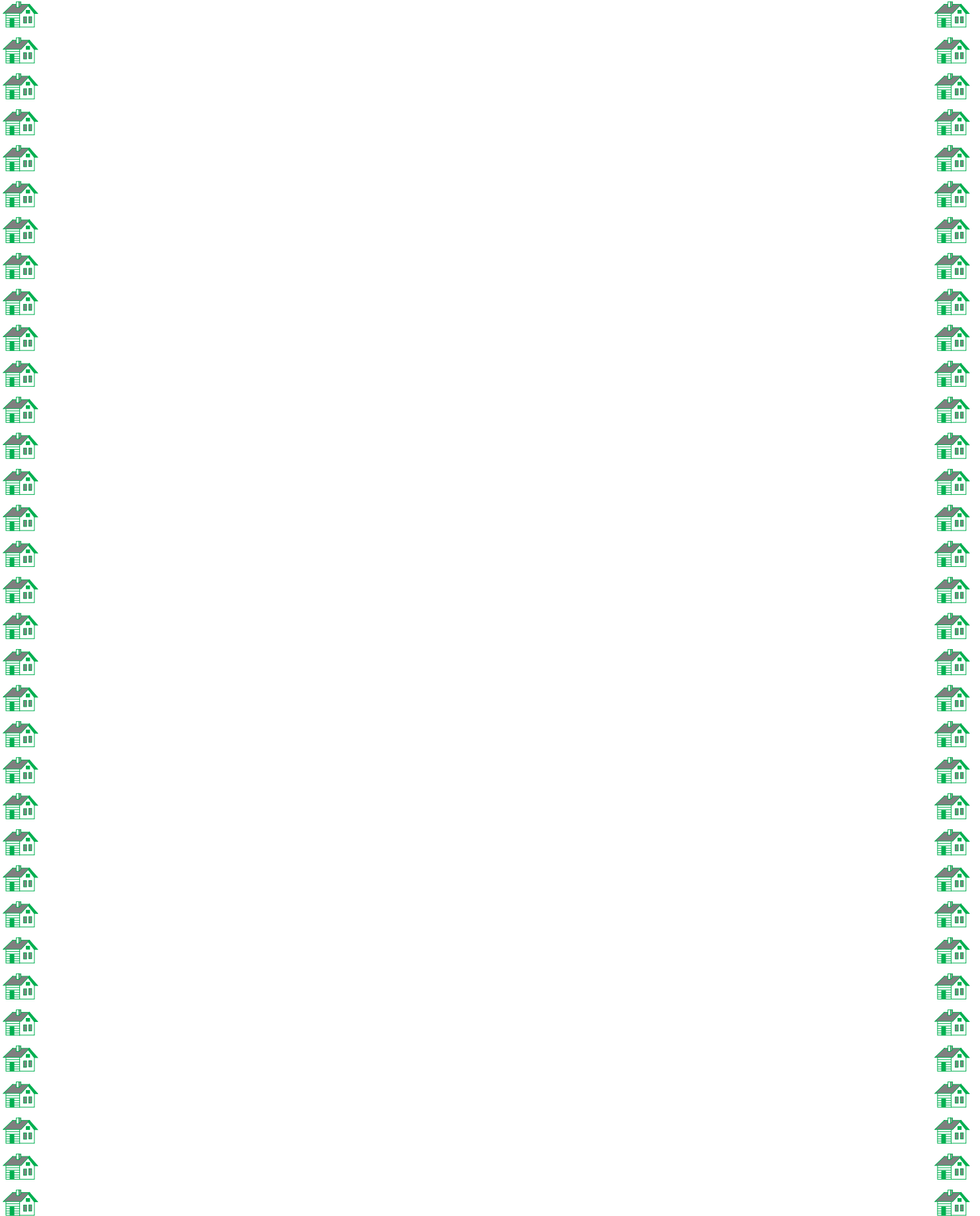
După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și clarificarea unor probleme.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și obiceiuri acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea

chizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ALEXANDRU BONDU-PROFESOR MUZICĂ INSTRUMENTALĂ-PIAN
LICEUL DE ARTE "BĂLAȘA DOAMNA", TÂRGOVIȘTE

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie foarte des utilizată, din păcate, de cele mai multe ori în sens negativ, când unii oameni consideră că lipsesc. Atunci când ne gândim că cineva are "cei șapte ani de acasă" ne vine în minte un copil sau chiar un om matur care se comportă cuviincios cu cei din jur, salută, vorbește respectuos, în general respectă regulile de bază ale buneii cuviințe. Toate aceste lucruri se învață în familie, mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, de cele mai multe ori prin imitare decât într-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în achiziția normelor unui comportament social corect. După aceea, sau chiar în paralel, celelalte medii educaționale nu fac altceva decât să consolideze normele deja deprinse din familie.

Nu demult, a circulat pe rețelele de socializare o postare cu următorul text: "Fiule, decide-te cum vrei să absolvi cei șapte ani de acasă: la zi, la seral sau la fără frecvență!". Un text haios, am putea spune, dar, din păcate ascunde și un adevăr. Prinși în tumultul vremurilor moderne, uneori părinții acordă poate mai puțin timp educației propriilor copii. Am putea considera că "seralul" sau "fără frecvență" reprezintă diversele forme educaționale unde copiii sunt incluși încă de la vârste mult prea fragede? Însă nu putem spune că aceste forme educaționale nu contribuie la dezvoltarea armonioasă a copiilor. De fapt, în zilele noastre, copiii nu mai stau doar acasă în primii șapte ani de viață. Mai ales că, de câțiva ani, la vârsta de șase ani merg la școală, la clasă pregătitoare. Sau noile media și televizorul reprezintă alternativele menționate mai sus?

Sciitorul și psihologul francez Liliane Lucat, care a cercetat efectele televiziunii asupra copiilor, spune: "Televiziunea modelează copilul de la începutul vieții. Caracterul ei pregnant se exercită fără nicio restricție, deoarece nicio altă experiență directă nu-i poate contracara efectele, care abia dacă sunt stăvilite de intervenția adulților. Socializarea prin media este cu atât mai puternică, cu cât ea operează prin captivare, seducere și provocarea artificială de reflexe condiționate, prin asocierea în viața de zi cu zi a vizionării lor cu satisfacerea unor nevoi de bază, ca nevoia de a te hrăni sau de a te relaxa".

De aici putem trage concluzia că televiziunea și noile media influențează foarte mult personalitatea copiilor, implicit cei șapte ani de acasă. Mai grav este faptul că, de multe ori, nu copiii cer să se uite la televizor, sau să se joace pe telefon, tabletă etc, ci adulții sunt cei care îi încurajează să face aceste lucruri, din dorința de a le da o ocupație, să nu mai fie deranjați de la treburile casnice.

Din fericire, sunt și foarte mulți copii care absolvă cei șapte ani de acasă "la zi". Ca profesor de pian la Liceul de Arte "Bălașa Doamna" din Târgoviște, am întâlnit la clasa I mulți elevi educați, manierați, elevi cu părinți preocupați de dezvoltarea intelectuală și morală a propriilor copii. Părinți care îi însoțesc la audii, concerte, concursuri de specialitate, care le acordă atenție, îi încurajează și îi susțin indiferent de rezultate. Astfel, copilul apreciat și încurajat, percepe în mod pozitiv regulile transmise de părinți, iar studiul instrumentului nu devine o povară.

Psihologii au confirmat faptul că un copil educat, manierat, se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă, iar educația în familie stă la baza dezvoltării personalității. De aceea, timpul de calitate petrecut în preajma familiei, unde copilul "copiază" foarte mult din comportamentul și obiceiurile părinților este esențial pentru o bază solidă de comportament, pentru dezvoltarea ulterioară ca adolescent și adult.

Bibliografie:

-www.desprecopii.com

-Larchet, Jean-Claude: Captivi în internet, Editura Sophia, 2018, București

PĂRINȚI BUNI, COPII BUNI - IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ!

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, BOR MARIANA-FLOAREA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4 BISTRIȚA

În ordinea firească a lucrurilor educația începe din familie motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „*în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter*”.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Este greu să crești un copil, dar și mai greu este să-l educi. Așa cum procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Astfel, că primii profesori ai copiilor sunt părinții și familiile. În familie copilul începe să se

cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, al comparațiilor și tot acolo își însușește modelul la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Dacă vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți pentru formarea personalității și a comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, să spună te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui dar și cu adulții.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, deprinderi de conduită igienică individuală, colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor din societății, constituind bagajul educativ al celor *7 ani de acasă*. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, poate activitățile pe care le desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități care contribuie la autonomia copilului, la conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât modelele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copilului privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În primii 6 ani de viață, copilul trece prin mari transformări fizice și psihice, de la sugăr cu mișcări haotice la un copil activ în mod inteligent. Specific acestei perioade este mintea "absorbantă" ce le permite copiilor adaptarea la mediul în care trăiesc. Copiii absorb mediul în mod necondiționat, fără prejudecăți și fără a deosebi între bine și rău, absorb imagini, ritualuri și comportamente, atitudini, limbaj, gusturi și valori. De aceea, în acești ani, este nevoie ca noi să acordăm o atenție deosebită informației pe care vrem să o transmitem și modului în care o facem. Acest lucru poartă denumirea de modelare și fie că o facem conștient sau nu, copiii observă și absorb informația exact așa cum este transmisă. Mama deține un rol educativ foarte important pentru dezvoltarea copilului, pentru integrarea lui socială. Când unui copil îi lipsesc afecțiunea, atingerea și atenția unei mame, deși cineva continuă să îl hrănească normal, acel copil nu va crește adecvat. Relația aceasta este decisivă pentru dezvoltarea normală, sănătoasă a viitorului adult și este de neînlocuit.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent, el merge la grădiniță dezvoltându-și capacitatea de comunicare cu cei din jur și are nevoie să fie încurajat să se exprime, ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere. În familie ar trebui să fie încurajat să se exprime, lăsat să termine ceea ce are de spus și nu ar trebui să i se facă observații în public. Replicile de genul "*taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești*" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul. Părinții sunt **modele** pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. **Recompensa**, cea mai prețioasă pentru copil, nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește că e bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau poate chiar o palmă.

Trăim într-o societate în care mediul conversațional este tot mai sărac, cu toate că auzim cuvântul "comunicare" peste tot. Eu cred că secretul unui copil educat constă în comunicare, în calitatea timpului

trece cu copilul tău. Copilul trebuie inclus în cât mai multe aspecte ale vieții de familie, dar să nu uităm că el nu este un adult în miniatură. Un copil are interese proprii vârstei lui și atenția lui este foarte redusă. Stilul de comunicare în cadrul familiei poate influența felul în care sunt gestionate conflictele, dar și gradul de încredere pe care copilul îl poate dezvolta în propria lui capacitate de a lua decizii. Comunicarea este un proces complex, ea implică mai mult decât un simplu schimb de informații fiind vorba de: *cuvintele folosite, tonul vocii, gesturi, poziție, mimică*. Comunicarea nonverbală este un limbaj extrem de prețios pentru părinți, atât pentru transmiterea mesajului, cât și pentru înțelegerea lui, putând accentua ceea ce se spune prin cuvinte sau ceea ce este cu adevărat important din ce se spune prin cuvinte (mesajul real) sau putând arăta în mod clar ceea ce se spune prin cuvinte este real.

După ce copilul ajunge la vârsta preșcolară educația lui se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală, cei din urmă au menirea să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme. „*Cei 7 ani de acasă*„ își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume școlă. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și ei și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers care li-l creează părinții.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără să fie solicitat prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ceea ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Bibliografie:

Sălăvăstru, D., Psihologia educației, Ed. Polirom, Iași, 2004

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PENTRU SUCCESUL ȘCOLAR

PROF. BORCA VALENTIN-PETRU
LICEUL DE ARTE „SIGISMUND TODUȚĂ” DEVA

„Natura ne aseamănă, educația ne deosebește.” Confucius

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără comportamentul sau atitudinea unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos - „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață, astfel această perioadă este considerată „culmea achizițiilor”, o perioadă de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. În acești șapte ani, copiii pot învăța deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive cât și negarive, bune maniere și comportament, limbaj corect, moduri de relaționare cu ceilalți și de a răspunde diverselor provocări ale mediului înconjurător, consecvența realizării unei sarcini, concentrarea atenției, alegerea motivelor și motivațiilor când vrea să facă ceva. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini.

Educația primită în cei șapte ani de acasă, depinde însă de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte și să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și însușirea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Astfel părinții sunt primele modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe dacă el aude frecvent certuri între părinți, fiind inefficient să îi atragem atenția dacă nu a spus mulțumesc dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cei șapte ani de acasă și familia reprezintă însă baza pentru succesul școlar al copilului și pentru integrarea acestuia în societate. Astfel acest lucru reclamă necesitate unor relații de colaborare între familie, școală și comunitate. Familia trebuie să acorde aceeași atenție copilului și în momentul când acesta ajunge într-o unitate de învățământ.

Cercetările desfășurate în Statele Unite și în unele țări din Europa, arată faptul că atunci când școlile, familiile și comunitățile lucrează împreună ca parteneri, beneficiarii sunt elevii. Astfel parteneriatele dintre școală, familie și comunitate pot ajuta la: munca profesorilor, perfecționarea abilităților școlare ale elevilor, îmbunătățirea programelor de studiu și a climatul școlar, îmbunătățirea abilităților educaționale ale părinților, dezvoltarea abilităților de lider la părinți, conexiunea familiei cu membrii școlii, stimularea serviciului comunității în favoarea școlilor, oferirea de suport familiilor, crearea unui mediu sigur în școli. Astfel cooperarea dintre școală-familie și comunitate va avea ca efect reușita elevilor în societate, dezvoltare durabilă a comunității, precum și eficientizarea muncii cadrelor didactice și a părinților.

Cu toate acestea familiile din România se confruntă cu solicitări ridicate, cu o competiție crescută pentru obținerea atenției din partea copiilor lor, precum și cu poveri economice care forțează tot mai mulți părinți să lucreze foarte mult în afara căminului astfel limitându-se serios timpul pe care aceștia îl petrec cu copiii lor. Așadar realizarea procesului educativ este pus doar în seama școlii și al cadrelor didactice. Acest lucru nu este reparat doar vina sau neglijența părinților, o problemă foarte importantă fiind și faptul că practicile școlare se bazează în întâmpinarea nevoilor multor familii ale elevilor, precum și lipsa de implicare a cadrelor didactice în relația cu părinții.

Necesitatea de menținere a legăturii dintre școală-familie și comunitate reprezintă astfel o problemă delicată a societății românești în ansamblu, această problemă fiind rezolvată doar prin implicarea concomitentă

celor trei factori menționați, precum și conștientizarea relației de interdependență dintre școală-familie-comunitate.

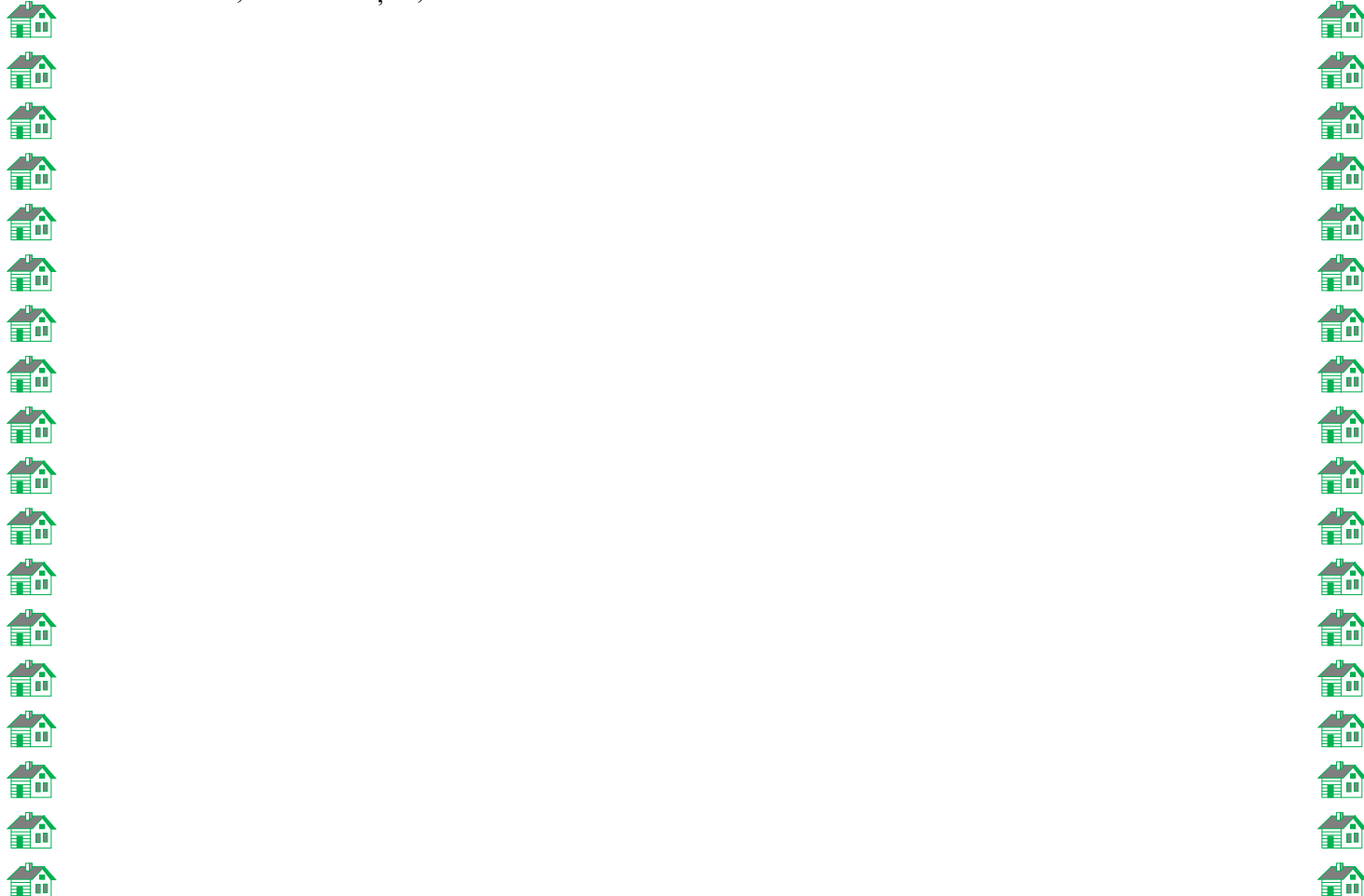
Famiiliile trebuie să fie implicate în îmbunătățirea învățării acasă, precum și în școală pentru a avea copii care să devină persoane instruite. Famiiliile pot consolida învățarea acasă, prin implicarea în cadrul școlilor care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru discipline interesante și lărgindu-și propriile abilități parentale. Așadar printr-o atragere din partea școlii a părinților și implicarea în procesul educativ al copiilor lor, legăturile dintre cele două instituții vor deveni puternice. Părinții dorind apoi foarte mult ca cei mici să reușească vor colabora cu școala.

Complexitatea creșterii și educării copiilor în zilele noastre cere și sprijin din partea comunității. Programele sponsorizate de grupurile comunității oamenilor de afaceri, de instituțiile religioase, de organizațiile de caritate și de diverse fundații sunt importante în întărirea relațiilor dintre familie și școală. Pentru binele generațiilor următoare trebuie să existe cooperare pentru rezolvarea problemelor, analizându-se extrem de serios carențele care intervin în procesul educativ precum și modul de acțiune în vederea rezolvării acestora.

În concluzie, efortul realizat atât de școală cât și de comunitate pentru a oferi părinților mai multe oportunități de a-și ajuta copiii să învețe, va necesita o schimbare în atitudinea publică în ceea ce privește importanța învățământului, va implica o dorință a educatorilor de a regândi fundamental rolul părinților, relațiilor școală-familie și va solicita cooperarea întregii comunități.

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, *Parteneriate Școală-Familie-Comunitate*, Editura Institutul European, Iași, 2005.
2. Agabrian, Mircea, *Școala, Familia, Comunitatea*, Editura Institutul European, Iași, 2006.
3. Băran-Pescaru, Adina, *Parteneriat în educație. Familie, școală, comunitate*, Editura Arami, București, 2004.
4. Stahl, H. Paul, *Familia și școala. Contribuții la sociologia educației*, Editura Paideia, București, 2002.
5. VRĂȘMAȘ, ECATERINA, ADINA, *EDUCAȚIA COPILULUI PREȘCOLAR*, EDITURA PRO HUMANITATE, BUCUREȘTI, 1999.

EDUCAȚIA PLEACĂ DIN FAMILIE.....

BORDAN ANA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil educat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, ferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi și abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și rezolvarea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OMUL. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și referințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

“CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. INV. PRIMAR : BORDEANU ANDREEA AIINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 SĂRATA,
COM. SĂRATA, JUD. BACĂU

*Să nu uităm să fim mai buni!,
Și fii modelul... pe care,
Ti l-ai dorit oricum!
Fii deci... deschis, privește
Intreabă nepătruns
De draga ta poveste!*

Cât de frumos sună... “Să ai cei șapte ani de acasă”, gândindu-ne la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului din momentul conceperii și până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă exemplar, atât cu cei de vârsta lui, cât și cu adulții. Dar ne gândim noi oare și la ceea ce el își dorește... Să nu uităm că scopul educării copilului este ca acesta să devină o persoană independentă, autonomă și că prin afecțiune și căldura sufletească vom determina să-l deschidem precum o floare de primăvară, formând o personalitate puternică, care să înțeleagă ce înseamnă o “regulă” și, în egală măsură ce înseamnă “dragostea”

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

Dincolo de aceste idei, părinții sunt modele pentru copil, și transmit adesea direct sau indirect experiențe din propria lor viață. Modul în care au fost crescuți, iubiți, admirați, pedepsiți sau neglijați, unde își vor pune amprenta asupra copilului, iar pentru acest fapt este important să îi dezvoltăm motivația intrinsecă, să intrăm într-o stare pozitivă, adresându-se tot timpul cu dezinvoltură, fără frică cu dragoste, iar noi să le răspundem cu același interes, demonstrând că ne pasă și că trăim momentul alături de ei.

A fi un părinte bun, presupune modul în care îi acorzi atenție, cât de mult îl ascuți cu adevărat, cum te porți cu el și cum reușim să-l “construim” în mod eficient cu propriile emoții. Emoțiile pozitive ale părintilor îl ajută să-și păstreze o stare pozitivă, chiar și în momentul în care apar situații dificile, fiindcă și cele negative fac parte din viața noastră.

De cele mai multe ori îi atragem copilului atenția să nu mai țipe prin casă, afară sau în alt loc, să nu se joace cu ceva ce l-ar pune în pericol, pe un ton nu tocmai potrivit, chiar dacă el aude frecvent certuri între părinți, prieteni de vârsta lui, inclusiv în momentul în care vizionează un anumit tip de emisiune, pentru că în acel moment el va deveni nesigur, riscând să-și pierdă încrederea și fericirea.

Perioada prescolară este una din etapele cele mai importante pentru că atunci se dezvoltă psihicul, personalitatea, conștiința morală, socializarea, abilitățile motrice ce facilitează însușirea normelor comportamentale și disciplinarea conduitelor.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său. Ei nu ar trebui să renunțe la credințele lor în ceea ce este corect, bine pentru viitorul lor, dar trebuie de asemenea să-și trateze copiii într-un mod care să le permită să știe că le poate fi încredințat adevărul, bunătatea și să înceapă cu încrederea în copil, dar, pe măsură ce vor crește, trebuie să o caștige. În cazul în care un copil este mincinos trădează încrederea acestuia, iar acest fapt poate duce la pierderea credinței sincere a copilului în dreptate și devotamentul părintelui.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut cu aceștia, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca

tenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Iată câteva exemple în vederea realizării “celor șapte ani de acasă”

❖ **Invață-l să se poarte frumos.**

❖ **Stabilește și impune reguli** și limite in comportamentul copilului!

❖ **Comunică cat mai mult cu el.**

❖ **Învață-l să iubească lectura si cărțile.**

❖ **Lasă-l sa se bucure de copilărie** - nu incerca să faci din el un geniu inainte de vreme.

❖ permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace .

❖ **Nu abuza in niciun fel de copil** - fizic, emoțional, verbal etc

❖ **Învață-l să își exprime emoții si sentimente;**

❖ **Învață-l să spună mereu adevărul!**

❖ **Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!**

❖ **Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!**

BIBLIOGRAFIE

1. Jean Piaget, Reprezentarea lumii la copil, Editura Cartier, București, 2005.

2. Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002.

3. Paul Ekman, De ce mint copiii-Cum pot incuraja parintii sinceritatea, Editura Trei, București, 2011.

4. Emil Verza, Florin Emil Verza, Psihologia varstelor, Editura Pro Humanitate, București, 2000.

5. Donald W. Winnicott, Copilul, familia si lumea exterioara, , Editura Trei, București, 2013.

6. Georgeta Panisoara, Psihologia copilului modern, Editura Polirom, București, 2011.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!”
CUM SĂ CREȘTEM COPII RESPONSABILI, ÎNCREZATORI ȘI AFECTUOȘI!

PROF.INV.PRIMAR BORDEIANU ANDA ȘTEFANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 SLĂNIC-MOLDOVA

Motto „Este mai ușor sa modelezi copii puternici decât să repari oameni defecti.” Frederick Douglas

Când se nasc, copiii sunt neajutorați și dependenți. Mama Natură a insuflat părinților un impuls teribil și se asigura de supraviețuirea copiilor lor, până când, în cele din urmă, aceștia ajung să-și poată duce viața în lipsa protecției părinților. În mod firesc, copiii încearcă să forțeze limitele pe care le stabilim, pentru a înțelege unde se termina lumea lor de siguranță; altfel, ei risca să se aventureze tot mai departe, în afara acestor restricții. Stabilirea unor granițe ne ajută să creștem niște copii care știu să facă față dezamăgirii și căderii. Sunt, prin urmare, puternici, adaptabili și încrezători în sine.

În situații de viață concrete-plecarea dimineața la școală, relațiile dintre frați, jocurile video și utilizarea dispozitivelor digitale, participarea la petreceri etc.-părinții pot transforma conflictul în negocieri inteligente, cearta în joc, alegerile dificile în momente de învățare. Doar așa pot construi legături trainice, indestructibile, de iubire și de respect între ei și copii.

Cei șapte ani de acasă nu înseamnă să demonstreze doar bune maniere, ci o paletă largă de aptitudini necesare creșterii armonioase din punct de vedere fizic, cognitiv și emoțional și, nu în ultimul rând, capacitatea de a se adapta societății sec. XXI, aflată în continuă schimbare, pentru a avea o viață de succes. Ei reprezintă viitorul planetei noastre. Părinții au datoria de a conduce noile generații spre o lume mai sănătoasă, mai bună, mai conectată iar schimbarea va începe cu noi înșine. E știut faptul că, în principiu, copiii vor copia modelele de comportament ale părinților.

Atașez o listă de calități necesare părinților pentru a crește copii fericiți și sănătoși.

- *Să fii în stare să-ți ceri scuze;
- *Să fii responsabil pentru alegerile tale;
- * Să fii cinstit;
- *Să cultivi compasiunea;
- *Să-ți respecti promisiunile;
- *Să stabilești limite în cadrul relațiilor;
- *Să-i respecti pe ceilalți;
- *Să gestionezi nesiguranța;
- *Să te bucuri de propria companie;
- *Să trăiești cu pasiune și scop;
- *Să fii în legătură cu alții;
- *Să simți că meriți să fii iubit;
- *Să daruiești înapoi;
- *Să asculți cu atenție;
- *Să demonstrezi bune maniere.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**BORICEAN IULIANA LAVINIA
GPN „ION CREANGĂ” ZAGON**

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Expresia „cei șapte ani de acasă” își are originile în perioada în care copiii stăteau acasă până la vârsta de șapte ani. Primul lor contact cu un mediu instituționalizat-școala, avea loc în jurul vârstei de șapte ani. Până la această vârstă, educația oferită copilului era, în totalitate, responsabilitatea părinților.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Această expresie definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Bebelușul este atașat de mamă și de tată, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joacă lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverse stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârstă preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tată: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus mama” ori „Tată e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să defuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative, bune maniere și comportament, limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire), modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (estimat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte

...), consecvență în realizarea unei sarcini, concentrare a atenției, perseverență în realizarea unei sarcini, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

<http://www.itsybitsy.ro/cei-sapte-ani-de-acasa/>

EDUCAȚIA DE ACASĂ

PROF. ÎNV.PREȘC. BOROȘ ALINA

GRĂDINIȚA CU P.N. BATIN

„Cei 7 ani de acasă” reprezintă oglinda educației pe care noi, părinții, o oferim copiilor în primă parte a copilăriei, pentru formarea personalității și comportamentului. **Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului, sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.** Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții fiind adesea caracterizat prin cât de manierat este în interacțiunile cu ceilalți. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate, deoarece, un copil manierat, se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul căruia îi lipsesc „cei șapte ani de acasă”.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, prin formarea și instruirea caracterului psiho-social, tocmai de aceea, familia trebuie să fie cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale, deoarece educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, și să citească, ci să se reflecte în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin organizate, cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Copilăria este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

În concluzie, „Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. BOROȘ ANUȚA
GPP NR. 53/NR. 19 ORADEA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil înmănat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrumați să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi și abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și rezolvarea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OMNIPOZITIVITATE. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASA

BORODEI RALUCA –GRADINITA GULIVER SATU MARE

Atunci când spunem cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care fiecare copil o primește în mediul familial. Însă nu doar familia contribuie la formarea acestui comportament ci toți factorii educaționali care vor influența copilul până la vârsta aceasta. Această expresie definește un ansamblu de comportamente dobândite până la această vârstă. Bagajul de cunoștințe , deprinderi, comportamente căpătate în primii ani de viață

Ce fel de cunoștințe ar trebui dobândite în acești ani :

- limbaj corect
- cunoștințe
- comportamente
- deprinderi
- bune maniere
- relaționare
- igienă
- deprinderi de autoservire
- exprimarea sentimentelor

Toți părinții ar trebui să conștientizeze importanța acestei perioade întrucât „cel mai important factor educațional e conversația din casa unde locuiește un copil.” Ghidandu-ne după acest principiu consider că părintele este cel care educă și inspiră copilul pe tot parcursul dezvoltării sale. Fiecare mamă și fiecare tată este, în adâncul ființei sale, un părinte desă- vârșit. Din nefericire, această extraordinară înzestrare naturală nu se arată la lumină de foarte multe ori. Sunt mulți părinți care nu au fie îndrăzneala, fie priceperea de a li se arăta copiilor așa cum sunt ei cu adevărat.

Abordând lucrurile din această perspectivă vom vedea că viața copiilor noștri va deveni mai bună. Important este să conștientizăm comportamentul copilului și să corectăm orice deprindere greșită. Copiii vor deveni mai buni , mai fericiți și educați dacă le vei arăta drumul pe care trebuie să pășească. Atunci vei conștientiza că tu ca părinte reprezinți principalul model de personalitate care îl va influența pe tot parcursul vieții sale .

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri.

CEI 7 ANI DE ACASĂ: NORME ȘI VALORI ESENȚIALE

PENTRU SUCCESUL VIITORUL COPILULUI

PROF. BORTOC ANCA ELENA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „VASILE GH. RADU” SATU NOU

Cei 7 ani de acasa si comportamentul copilul

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și este evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe teren de sport, la teatru sau în vizită la rude.

2 scenarii posibile

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mănuieste cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, se leargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supa și paharul cu vin al mamei, îi pune mîndrică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele. Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bună maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „**cei șapte ani de-acasă**”.

Ce sunt cei 7 ani de acasa?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Responsabilitatea aruncata pe umerii parintilor?

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Educatia primita in familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- ✓ **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.
- ✓ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, ascultându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.
- ✓ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte.
- ✓ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

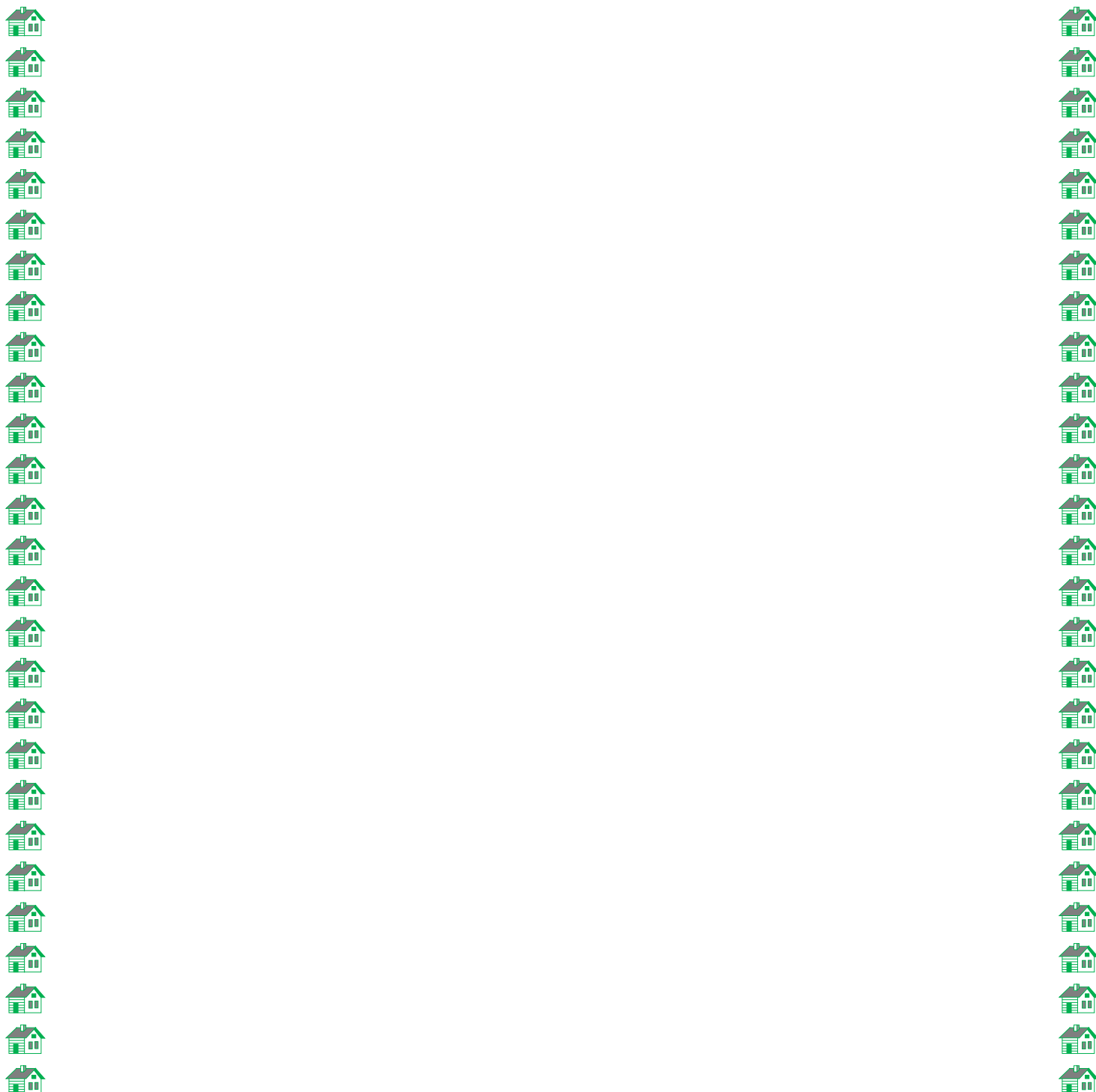

✓ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul pentru comensalilor și a celui/celei care servește masa.

✓ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

✓ **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. BOTIȘ ANAMARIA
GPP NR. 53/NR. 19 ORADEA

Cei șapte ani de acasă" este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori.

Familia contemporană este caracterizată de o constelație de probleme și de situații care ne provoacă să realizăm coordonatele, să căutăm soluții și să o sprijinim tot mai adecvat pentru a le rezolva. Ca instituție inițială de formare și educație a copilului, familia se găsește de multe ori în contradicție cu școala și chiar cu comunitatea socio-culturală sau profesională.

Pentru copil, familia este agentul inițial și primar de socializare. În genere, familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Pe de altă parte, ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Ar avea rol central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului.

În familie, copiii sunt crescuți, socializați, protejați și își apropie valorile culturii și ale moralei. Ei se dezvoltă fizic, psihic, moral și spiritual prin amprenta mediului familial. În familie se realizează integrare socială primară a copilului.

Cei șapte ani de acasă nu se referă doar la acele semne exterioare de respect caracterizate drept politete, ci și la o întreaga suită de obiceiuri sanatoase pe care, dacă un copil le va deprinde acum, le va practica ulterior pe parcursul întregii sale vieți. Familia are un rol esențial în educația copilului. Ea este nucleul în care copilul se formează ca om, având un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului. Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă (doar în cazul unui sistem nervos foarte puternic asistăm la formarea unui spirit anarhic în familie și societate); părinții care-l vor răsfăța vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu (unii ajung delicvenți); părinții care denotă consecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale.

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până în momentul în care pășește pentru prima dată pragul școlii. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să se comporte respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu toate persoanele cu care interacționează. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil educat și manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, va fi apreciat și respectat de aceștia.

Familia joacă inițial rolul de formator al copilului. Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care știe să păstreze familia și pe care le transmite copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în forțele proprii, să se simtă protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți

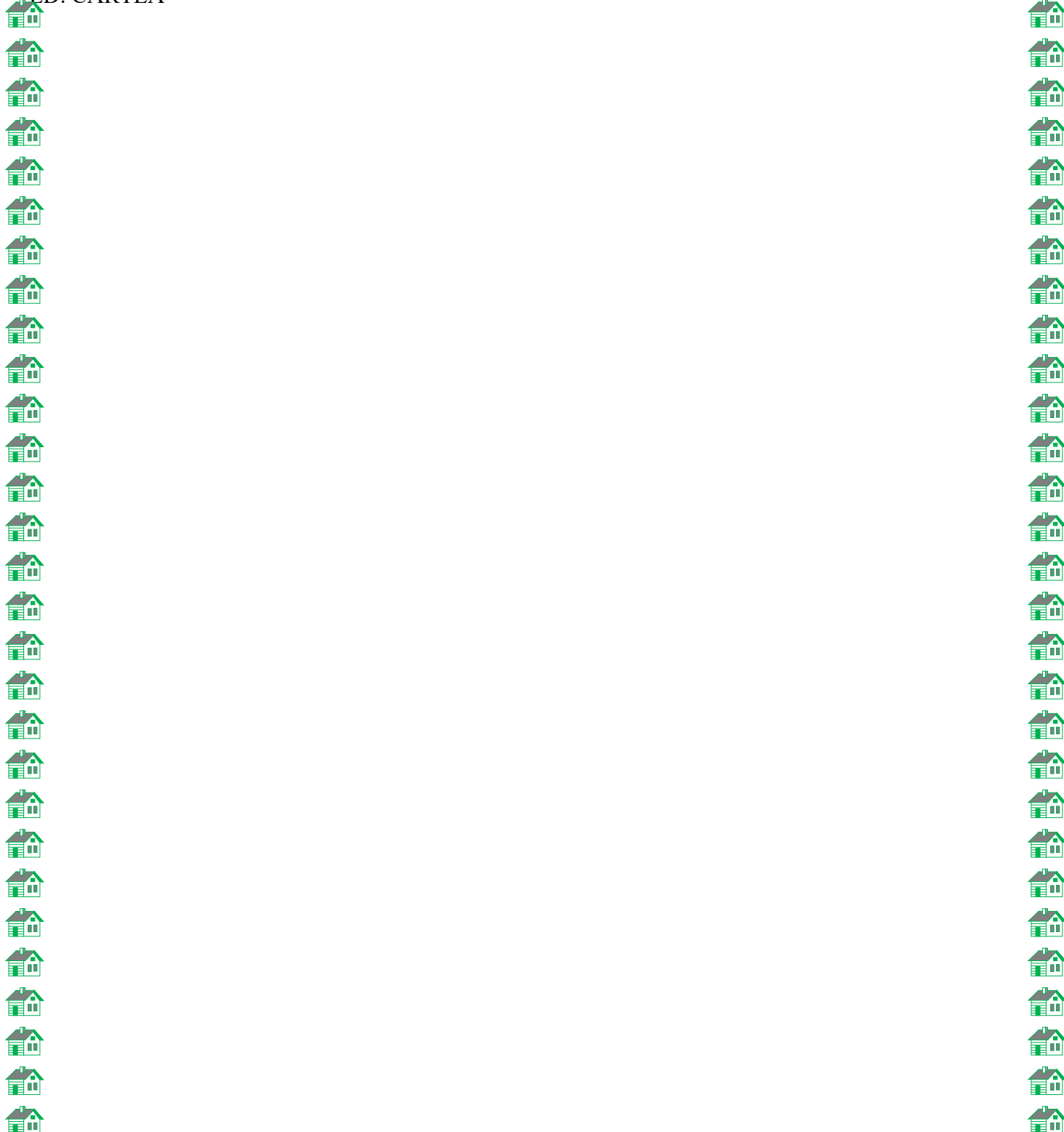
Percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia, realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. În același timp, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Sunt însă și părinți care muncesc de dimineață până seara pentru copiii lor, dar sunt total străini față de nevoile reale ale micuților. Din dorința de a le asigura copiilor tot ce lor le-a lipsit, părinții îi condamnă la viață înconjurată de lucruri scumpe și strălucitoare, dar fără adevărate valori.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Michiela Poenaru,- Cei șapte ani de acasă,-Editura:Coresi, București , 2010.
- ✓ Ecaterina Vrășmaș (2014), "Educația timpurie", Editura Arlequin, București.
- ✓ IONESCU, M., NEGREANU, E., EDUCAȚIA ÎN FAMILIE. REPERE ȘI PRACTICI ACTUALE

ED. CARTEA

PROBLEMELE EMOTIONALE – CAUZĂ A DIFICULTĂȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPIILOR PROVENIȚI DIN CENTRELE DE PLASAMENT DE TIP FAMILIAL

PROF. BOTIȘ RAMONA LOREDANA
COLEGIUL TEHNIC „TRANSILVANIA” BAIA MARE

Problema integrării copiilor proveniți din centrele de plasament în mediul școlar mă preocupă deoarece în cadrul liceului cu profil tehnologic la care lucrez de aproape 19 ani, un număr important de elevi sunt copii proveniți din centrele de plasament.

Copii instituționalizați se confruntă cu eticheta de copii din “casa de copii”, acest stigmat însoțindu-i o bună parte a vieții, fiind percepuți ca având o slăbiciune sau chiar potențiali infractori. Această discreditare din partea societății trebuie înlăturată iar societatea trebuie să depună eforturi pentru a recupera și integra acești copii care pornesc în viață cu șanse foarte mici de a se realiza.

Percepția asupra regimului din casa de copii trebuie schimbată, azi nu mai vorbim de acele case cu foarte mulți copii, ci de centre de tip familial mici, pliate pe necesitățile copiilor. Astfel că putem să discutăm și de copii crescuți de stat care s-au integrat în societate, au un serviciu și o familie a lor.

Copii proveniți din centrele de plasament întâmpină adesea probleme în integrarea în mediul școlar, observându-se o lipsă de adaptabilitate, o rigiditate socială explicată prin indiferența cu care îi tratează pe cei din exterior adică “cei care nu vor ști prin ce trec ei”.

Nu toți copiii din centre sunt orfani, cei mai mulți au măcar unul dintre părinți în viață sau cu identitate cunoscută. Copiii din centrele de plasament sunt mai degrabă orfani sociali, cu părinți care nu sunt integrați pe piața muncii, au stare civilă nedeclarată, suferă de probleme de sănătate mintală, au o dizabilitate fizică sau sunt în detenție.

În România un număr mare de copii continuă să fie separați de familiile lor naturale datorită faptului că au fost expuși diverselor forme de violență, cazuri de abuz fizic și emoțional, fie prin neglijare ori excluziune socială astfel că cea mai mare parte dintre acești copii prezintă variate probleme emoționale, cognitive, de comportament, psihofiziologice, de personalitate și de relaționare interpersonală. Astfel mai mult de jumătate dintre acești copii prezintă comportamente de risc precum fuga de acasă, abandonul școlar, viață sexuală precoce și promiscuă, adicții față de alcool sau droguri, membru al unei bande. Copii nu au capacitatea de a verbaliza ceea ce simt. Ei comunică în modul lor. Au o nevoie în spatele oricărui comportament, iar cei din jur nu înțeleg acest lucru.

Familia reprezintă, de obicei, cel mai bun cadru în care pot crește copiii și tinerii, însă câteodată trebuie luate unele decizii dificile pentru a păstra echilibrul între dreptul copilului de a fi alături de familia lui naturală și dreptul său la protecție împotriva abuzului și neglijării.

Principiile ONU subliniază importanța creșterii copiilor în sânul familiei astfel că sărăcia nu trebuie să fie niciodată singura justificare pentru a scoate un copil din îngrijirea familiei și este important că copiii sunt doar temporar separați de familie punându-se accent pe sprijinirea familiilor care întâmpină probleme financiare, educarea părinților, sprijinirea și consilierea mamelor tinere pentru prevenirea abandonului și integrare în familie a copiilor unde se poate realiza acest lucru.

Există multe studii internaționale și naționale care demonstrează importanța deosebită pe care o are calitatea îngrijirii asupra dezvoltării copilului, mai ales în copilăria timpurie.

Părinții trebuie să învețe să fie model pentru copiii lor pentru că de fapt copilul învață de la părinte. Dacă părintele nu este în postura aceea de a fi educat și de a oferi exemplu pentru copil, atunci copilul nu are de unde să își extragă acel bagaj de informații cu care să plece mai departe în viață. Există o asociere puternică între faptul că părinții știu să îi ajute pe copii la teme și performanța școlară. În condițiile participării școlare extrem de scăzute, dublate de o incapacitate de implicare a părinților, este nevoie de eforturi suplimentare majore ale sistemului educațional pentru a-i ajuta să fie incluși în mod real în sistemul de educație și să recupereze deficitul de cunoștințe și valori pe care cei mai mulți dintre acești copii deja l-au acumulat.

În cazul copiilor din centrele de plasament personalul trebuie să suplinească părinții astfel că trebuie să petreacă zilnic timp cu ei pentru a-i cunoaște cu adevărat. Copiii trebuie să fie consultați și implicați activi în

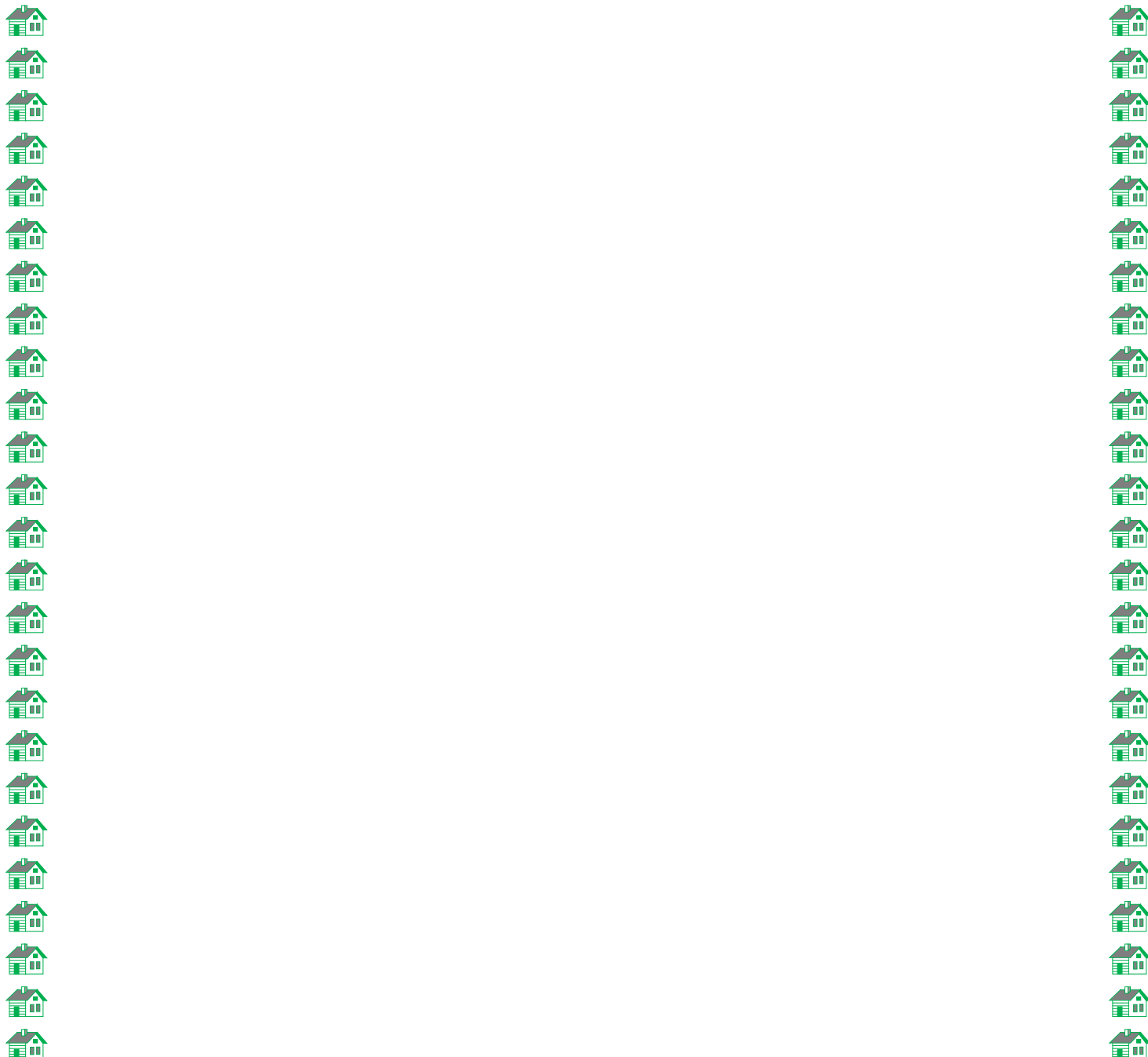
Planificarea activităților zilnice, în realizarea planului de intervenție și în toate aspectele ce îi privesc, cum ar fi educația, sănătatea, petrecerea timpului liber.

Copii doresc să fie priviți și tratați individual și nu la modul general, de aceea personalul centrului, consilierii și profesorii trebuie să dea dovadă de empatie, răbdare și comunicare, să petreacă zilnic un timp cu copiii, în care să le asculte poveștile, nemulțumirile, bucuriile, opiniile, nevoile, dorințele. Pentru a dezvoltarea deprinderi pentru o viață independentă este foarte important ca aceștia să învețe să ia decizii și să își gestioneze viața până la aspectele care par puțin importante pentru copiii care trăiesc într-o familie.

Personalul trebuie să construiască o relație bazată pe încredere, pe respectarea drepturilor lor cum ar fi exprimarea opiniei și a dreptului de a alege și cunoașterea modului în care sunt luate deciziile despre ei.

Pentru ca un copil să se simtă prețuit este nevoie de o echipă formată din asistenți sociali, cadre didactice, consilierii școlari, lucrătorii de sprijin, avocați, ofițeri pentru drepturile copilului și mulți alții joacă un rol vital în crearea mediului potrivit pentru a asigura copiilor susținerea, protecția și îngrijirea adecvate pentru a-și dezvolta întregul potențial intelectual, fizic și mintal.

În cadrul orelor de biologie pe care le predau am reușit să comunic destul de bine cu elevii proveniți din centrele de plasament prin acordarea încrederii în forțele proprii, desfășurarea de ore remediale pentru recuperarea lacunelor, responsabilizarea elevilor prin atribuirea de sarcini în cadrul proiectelor, efectuarea de vizite și excursii școlare.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. BOTIZA LIGIA-DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “CONSTANTIN BRÂNCOVEANU”,
STRUCTURA ȘCOALA GIMNAZIALĂ SUCEAGU,
COM. BACIU, JUDEȚUL CLUJ

Cei șapte ani de acasă sunt de o importanță deosebită în dezvoltarea oricărui copil. Atunci când ne referim la „cei șapte ani de acasă”, fiecare înțelege un set de norme și comportamente care trebuie dobândite de copii în primii șapte ani de viață.

Care sunt comportamentele care trebuie însușite de copii în primii ani de viață? Răspunsul la această întrebare diferă de la o familie la alta, de la o cultură la alta. Dar, majoritatea oamenilor sunt de părere că în primii șapte ani de viață copilul trebuie să învețe majoritatea lucrurilor esențiale pentru viața sa.

În primul rând copilul trebuie să dobândească regulile de comportament în societate. El trebuie să învețe să salute și să răspundă la salut, acest lucru implicând faptul că el trebuie să salute primul pe cei mai în vârstă decât el, dar totodată și să răspundă frumos dacă cineva îl salută primul. De asemenea, copilul trebuie să învețe să folosească cuvintele „Te rog / Vă rog” și „Mulțumesc”, atunci când cere ajutorul cuiva și după ce l-a primit. Totodată, copilul trebuie să învețe să cedeze locul în autobuz persoanelor mai în vârstă, femeilor însărcinate sau cu copil în brațe, persoanelor cu orice fel de handicap sau dizabilitate.

În primii șapte ani de viață copilul trebuie să dobândească și regulile de igienă. Aceasta implică să se spele pe mâini corect și suficient, să își schimbe hainele când vine de la grădiniță, școală etc., să se spele pe mâini atunci când vine de undeva și în special înainte de mâncare, să se spele pe dinți dimineața și seara, să facă duș cel puțin o dată pe zi, să își curețe papucii zilnic etc. Aceste lucruri se învață de obicei în familie, cu ajutorul părinților, dar, dacă e nevoie, ele pot fi repetate și la grădiniță și la școală.

O dată cu intrarea în grădiniță și implicit în societate, copilul trebuie să învețe să mănânce frumos, să mestecă cu gura închisă, să își împartă jucăriile cu alți copii, să comunice, să se joace împreună cu alții. De asemenea, copilul trebuie să învețe să vorbească respectuos cu cei din jur, exprimându-și părerile fără să războiească pe alții, ținând cont și de părerile celorlalți. Totodată, copilul trebuie să învețe să fie tolerant cu imperfecțiunile sale și ale celorlalți, să îi accepte pe alții așa cum sunt, cu bune și cu rele.

Între 3 și 7 ani, copilul trebuie să învețe să respecte bunurile sale și pe ale celorlalți. Aceasta implică să aibă grijă de lucruri, de jucării, pixuri, creioane etc., indiferent dacă acestea sunt ale sale sau sunt împrumutate de la ceilalți. Totodată, copilul trebuie să învețe că, dacă dorește un lucru de la ceilalți, trebuie să îl ceară frumos, nu să îl smulgă cu forța sau să îl fure. Aceasta implică și folosirea expresiilor „Te rog” și „Mulțumesc” pe care le-a învățat și acasă și le repetă și la grădiniță și apoi la școală și, mai târziu, în viața de adult.

Toate aceste comportamente, dar și altele care nu au putut fi menționate în cadrul acestei lucrări, sunt esențiale pentru dezvoltarea armonioasă a copilului, dar și adaptarea și integrarea sa în societate, atât în viața de preșcolar, cât și apoi în viața sa de elev și apoi student și adult integrat într-un domeniu de activitate pe care și-l va alege.

IMPORTANȚA CELOR "ȘAPTE ANI DE ACASĂ"

ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

**PROPUNATOR: BOULEANU ANA MARIA
SCOALA GIMNAZIALA COTMEANA
GRUPA MARE, AN SCOLAR 2018-2019**

Studiile efectuate de psihologii elvețieni de la Universitatea din Geneva au pus în evidență faptul că numai 20% din părinți oferă micuțului informația necesară vârstei sale, compatibilă cu șansa sa de progres în perioada școlară și uneori după terminarea acesteia.

Anul trecut, cercetătorii elvețieni au dovedit că aproximativ 80% din părinți nu oferă posibilitate propriilor copii de a-și forma un minim bagaj de cunoștințe, cauzele fiind extrem de diverse.

Astfel, în cele 18 țări europene studiate de psihologii genovezi, inclusiv România, s-a dovedit că **majoritatea părinților nu știu să explice copilului unele realități pe care acesta ar dori să le afle și care se confruntă în viața cotidiană.**

O parte din părinți nu dețin informația cerută de copil, iar cei mai mulți oferă răspunsuri formale sau incorecte la întrebările micuților. Spre exemplu, să luăm banala întrebare a copilului de vârstă mică: "De ce vine noaptea?".

În țara noastră, această întrebare rămâne fără răspuns în 7% din cazuri, în 15% din cazuri răspunsul fiind: "După zi urmează noaptea" sau "Așa trebuie să fie". În alte 15% din cazuri se spune că așa a lăsat Dumnezeu și în 30% din cazuri se răspunde că apune soarele, fără altfel de explicații, în alte 15% din cazuri apare explicație astronomică mai simplă, dar nu pe înțelesul și în limbajul copiilor.

Numai în 18% din cazuri copilului i se explică în mod clar și cu ajutorul cuvintelor pe care el cunoaște, asociate unui exemplu, că Pământul se învârtește și astfel o vreme este luminat de soare și o vreme nu mai primește lumina.

Răspuns logic pentru fiecare întrebare

Nu trebuie uitat că **micuțul de vârstă preșcolară are nevoie de a cunoaște oricare realitate pe care o întâlnește și are capacitatea de a o înțelege**, dacă ne cântărim cuvintele și îi oferim multe exemple concrete. La începutul întrebare a sa nu trebuie să rămână fără răspuns logic, exact, care să-l satisfacă și să-i ofere posibilitatea de a-și crea un bagaj cultural.

Mai mult decât atât, trebuie ca noi, părinții, să observăm ce aspecte pe care le întâlnește îi trezesc curiozitatea și să-i explicăm simplu, dar foarte precis ce vede și ce aude. Copilul trebuie învățat să pună permanent întrebări, chiar dacă acestea uneori îi înnebunesc pe părinți.

Mama și tata trebuie să transforme dorința de cunoaștere a copilului într-un joc în care micuțul să se simtă recompensat când pune întrebări și încearcă să-și răspundă gândind singur.

Cel mai puțin recomandat este să-i oferiți o informație complicată, care-l descurajează să mai pună întrebări. Această metodă trebuie folosită numai atunci când are întrebări legate de sex sau de moarte, până la vârsta de 5-6 ani.

Niciodată nu trebuie să-i dați o informație superficială sau un răspuns deschis, precum "așa a vrut Dumnezeu", pentru că micuțul va fi dezamăgit și interesul său pentru cunoaștere va scădea.

Cartea, un aliat de nădejde

Jocurile ce implică construcția din forme, cărțile cu imagini diverse care cer explicații sunt extrem de importante pentru formarea unui bagaj de cunoștințe.

Foarte importante sunt și basmele și filmele pentru copii, care trebuie discutate și analizate într-un joc inventat de tine, de preferat diferit de fiecare dată.

El trebuie să înțeleagă, încă de la o vârstă fragedă, ca tot ceea ce vrea să știe se află în cărți și că oamenii care citesc mult și care scriu cărți sunt cei care ne-au făcut să nu mai trăim ca animalele în pădure.

Nu în ultimul rând, **timpul acordat informării, discuțiilor și întrebărilor nu trebuie să stărbeară din timpul de joacă**, care este la fel de importantă pentru dezvoltarea inteligenței.

Cultivarea ideilor morale

Odată cu educarea rațiunii, a felului de a gândi, micuțul trebuie să aibă o definiție foarte exactă a binelui și a răului. Orice aspect legat de moralitate trebuie să aibă un reper al binelui, exemplificat prin modele.

Cel mai comod model al unui erou real este cel al lui Iisus, despre care micuțul trebuie să știe că a fost în primul rând un copil cu totul altfel. Practic, un copil care nu cunoaște definiția moralei oferite de Iisus acum 2000 de ani va percepe ca un nonsens aproape oricare condamnare a unor acte sociale și nu va înțelege bine nevoia de respect și întrajutorare.

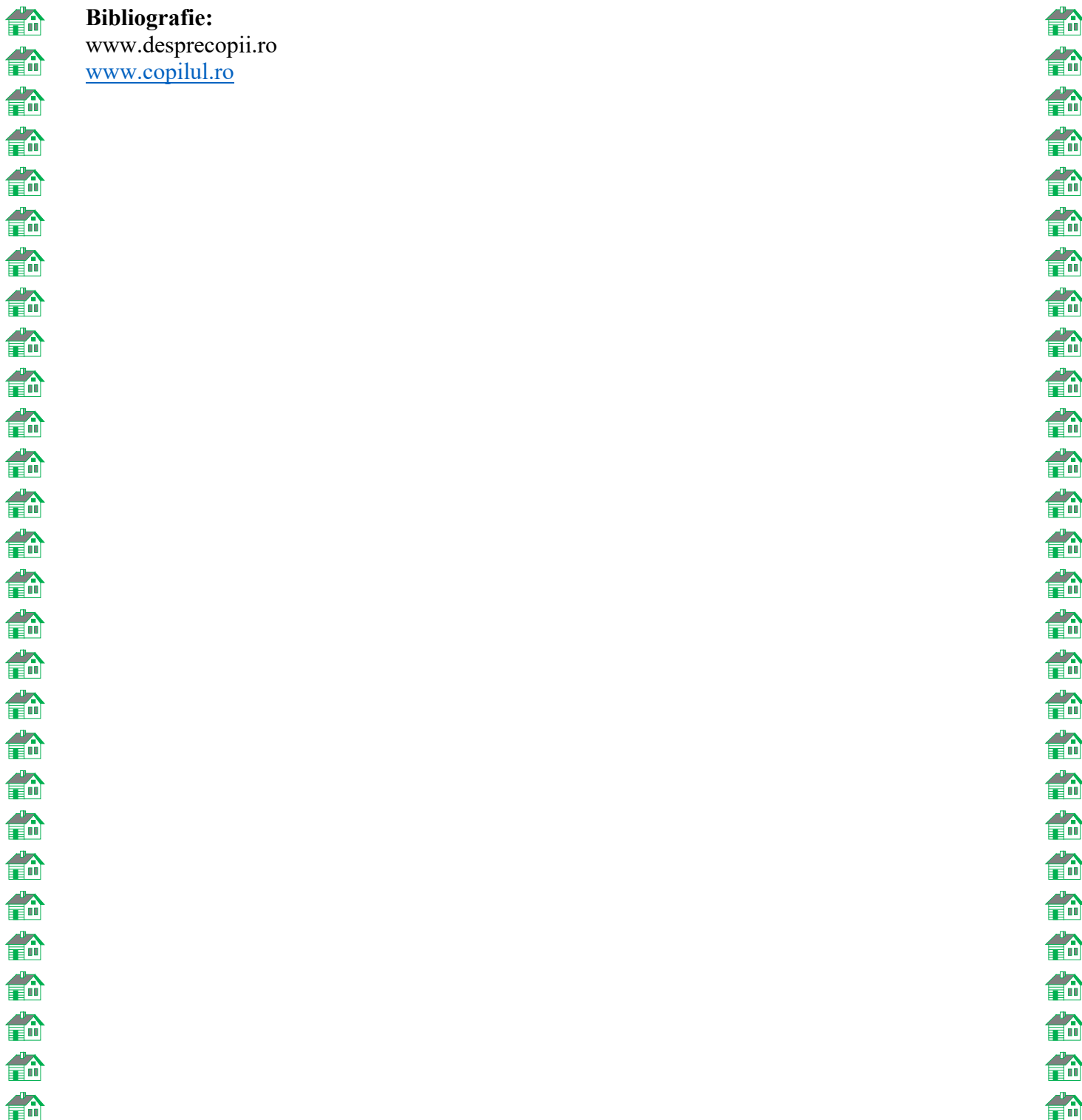
Pentru oricare întîrire a ideilor morale, **micuțului trebuie să i se asocieze unele calități umane** și ca modele preferate de acesta din lumea basmului și chiar din desene animate.

Ceea ce mulți părinți nu știu sau refuză să creadă că putem promova un model de erou negativ din basmul pe care micuțul îl admiră în secret. **Micuțul trebuie să înțeleagă singur că poate fi un erou puternic**, ca și cei îndrăgiți, numai dacă are respect pentru cei din jur, e capabil să fie fidel celor care-l îndrăgesc și nu poate fi ademenit să fie altfel, nici prin mici atenții materiale.

Bibliografie:

www.desprecopii.ro

www.copilul.ro

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

PROF. BOKOR CRISTINA SONIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “IOAN OPRIS” TURDA, JUD. CLUJ

“Un copil educat numai la școală este un copil needucat” - Will Durant

Expresia “cei șapte ani de acasă” se referă la cât de bine sau cât de prost crescut este un copil, la primele învățături pe care copilul le primește acasă. Cândva era esențial să ai “cei șapte ani de acasă” pentru a te înscrie la o școală bună și a reuși mai târziu în viață. Chiar dacă acest concept, unora, li se pare depășit, este foarte clar, că regulile de conviețuire și bunele maniere se deprind în familie prin observarea părinților și imitarea lor, prima școală, fiind familia.

În familie, copilul învață să fie politicos, să salute, să folosească cuvintele magice necesare unei bune comunicări: “mulțumesc”, “te rog”, “îmi pare rău” sau “scuzați-mă”. Așa cum pentru a străluci o piatră prețioasă trebuie șlefuită, așa copiii au nevoie să fie cizelați, îndrumați. Educația e necesară, doar că trebuie să se țină seama de ritmul de asimilare al fiecărui copil. Tot acasă, copilul învață normele elementare de igienă, de etichetă și cum să se comporte în transportul comun, pe stradă, la masă, etc.. El trebuie să știe să evite conflictele, situațiile periculoase, să acorde ajutor aceluia care are nevoie, să meargă pe trecerea de pietoni fără să-și acopere urechile, să nu scrie mesaje pe telefon, lovindu-se de alți pietoni.

Asistăm, de multe ori, la scene desprinse din operele lui Caragiale la care participă copii ce refuză să-și asculte părinții, ignorând rugămintele acestora, copii ce bat din picioare, țipă, fac tot felul de istericale pentru a obține ceea ce vor, folosind șantajul emoțional. Dacă părinții cedează pentru a-i îndeplini copilului cel mai mic capriciu, pentru a-i demonstra cât de mult îl iubesc, acesta se va transforma într-un mic tiran care va considera că i se cuvine totul, fără a face vreun efort și va căpăta trăsături de caracter negative, manifestând lipsă de respect față de adulți. De asemenea, ar fi de dorit să învețe să știe să piardă, dar să și să câștige cu eleganță, în jocurile la care participă alături de colegii lor, să-și susțină punctul de vedere cu argumente, fără a folosi un limbaj indecent, fără plîsete și miorlăituri, să-și mențină prietenii, să cunoască valoarea prieteniei, să înțeleagă regulile nescrise dintr-un grup. Părinții constituie adevărate modele pe care copiii le copiază. Este foarte importantă maniera în care părinții îi vorbesc copilului și îl ascultă, deoarece copilul îi va prelua comportamentul.

Se pune întrebarea cui îi revine sarcina de a educa copilul, părinților sau cadrelor didactice. De multe ori s-a întâmplat să aud părinți nemulțumiți de cadrele didactice pentru lipsa de cunoștințe a copilului și pentru comportamentul acestuia, dar și cadre didactice care acuză părinții pentru educația defectuoasă dată copilului. Părinții sunt responsabili pentru învățarea primelor reguli de bună purtare. Copiii învață acasă ce este respectul, bunul simț, iubirea, rușinea și că cel de lângă el este important, că are valoare ca om, iar cadrele didactice au datoria de a-i îndruma spre disciplinele unde manifestă talent, de a-i încuraja și susține pentru a-și îndeplini visele pentru că ei reprezintă oamenii de mâine.

STUDIU DE SPECIALITATE - CÂT DE IMPORTANȚI SUNT „CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ...”

PROF. BRETAN ILDICO
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIHAIL SADOVEANU
LOC. BAIA MARE, JUD. MARAMUREȘ

„De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea. Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” (Antoine de Saint-Exupery).

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social.

Când vorbim de cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului copilului până la intrarea în școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil binecrescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă civilizată cu cei din jurul lui.

Este necesar ca orice copil să beneficieze de o educație sănătoasă și frumoasă în sânul propriei familii, locul unde ia contact cu lumea înconjurătoare, unde se simte în siguranță și deslușește tainele acestei minunate lumi. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitându-și influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Atât educația, cât și familia, trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copilului în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează, în primul rând, în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc „cei 7 ani de-acasă”.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Dar cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. În prima parte a celor șapte ani, copiii tind să imite tot ceea ce văd în jur, astfel orice activitate a părinților sau a persoanelor din jurul acestora are o mare influență și o consecință totodată. Părinții trebuie să știe că sunt precum o oglindă în fața propriilor copii, astfel stilurile parentale se reflectă în comportamentul copiilor lor. Părinții trebuie să fie responsabili, să conștientizeze că în fond ei sunt niște educatori.

În cea de-a doua parte a celor șapte ani, copilul începe să dea dovadă de independență, să-și dezvolte autonomia prin diverse reacții, unele mai bune, altele mai puțin bune. De exemplu: atragerea atenției prin opoziție, negativism, contrazicere, imitare adulți prin preluarea unor cuvinte sau gesturi, creșterea gradului de naturizare în gândire sau comportament etc. Este de datoria părinților să managerieze aceste situații, astfel încât copilul să ia doar elementele corecte, necesare procesului de devenire ca persoană unică, independentă și funcțională.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care el se află, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui oferindu-i și cerându-i numai ceea ce nu depășește capacitatea lui de înțelegere.

Educația nu presupune o cursă în a vedea cât de repede scrie, citește sau socotește copilul. Primii șapte ani nu ar trebui dedicați scrisului sau socotitului, deși pentru tot mai mulți părinți aceste lucruri par obligatorii. Mai degrabă, acești șapte ani ar trebui dedicați însușirii unor norme, reguli de comportament, formării unor deprinderi esențiale în demersul viitor al copilului.

După ce ajunge la vârsta preșcolară și școlară, educația copilului se împarte între familie și dascălii pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile

STUDIU DE SPECIALITATE –

HOW IMPORTANT “THE SEVEN YEARS AT HOME” ARE...

PROF. BRETAN ILDICO
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIHAIL SADOVEANU
LOC. BAIJA MARE, JUD. MARAMUREȘ

"Where am I from? I'm from my childhood. I'm from my childhood like I am from a country." (Antoine de Saint-Exupéry).

The childhood represents the best period in life for education, for the formation and training of the psycho-social character.

When we talk about the 7 years at home, we think of the education that the child receives from the parents, the formation of the personality and the behavior of the child until the beginning of the school years.

When we say that a child has the 7 years at home, we think of a well-behaved child who knows how to say hello, "thank you", "please," who behaves in a civilized manner with those around him.

Every child needs to have a healthy and beautiful education in the family, where they come into contact with the surrounding world, where they feel safe and understand the mysteries of this wonderful world. The family is the one who responds to the elementary needs of the child and his/her protection, exercising so much influence that its traces remain sometimes imprinted for life in the moral-spiritual profile.

The family represents the first space where the child is formed as a character, representing the socio-cultural environment in which the child was born, in which he/she grows. That is why the respect for the cultural heritage of each family and its capitalization is very important.

Both education and the family must pursue the same goal: the formation of the personality of the child in order to be able to integrate into the social life. The basis of forming a proper behaviour, of learning moral values is primarily done in the family. Education, good manners, moral rules are the key towards the child's integration in society. A well-mannered child will do much better in dealing with those around him than another one who lacks the "7 years at home".

Each parent would like his son or daughter to be an example of good behavior in all social contexts, ranging from behavior in the family environment to the behaviour at school, on the playground, at the theatre or when visiting relatives. But the best way to get acquainted to good manners is for the parents to be a good model. In the first part of the seven years, children tend to imitate everything they see around themselves, so any activity performed by the parents or by the people around them has a great influence and a consequence at the same time. Parents must know that they are like a mirror in front of their own children, so parenting styles are reflected in the behaviour of their children. Parents must be responsible and aware that they are in fact educators.

In the second part of the seven years, the child begins to show independence, to develop autonomy through various reactions, some better, others less good. For example: attracting attention through opposition, negativity, contradiction, adult imitation by using words or gestures, increasing maturity in thinking or behavior, etc. It is the duty of parents to manage these situations so that the child should take only the correct elements necessary for the process of becoming a unique, independent, functional person.

The child's educational process must be conducted with care and warm affection in accordance with the stage of development in which he/she is, without requiring things that are not in proportion to his/her strength and by offering and asking only what it does not exceed the capacity of understanding.

Education is not supposed to be a race to see how fast a child writes, reads or counts. The first seven years should not be devoted to writing or doing maths, although for many parents these things seem to be a must. Instead, these seven years should be devoted to the learning of social norms, rules of behavior, the formation of skills, all these being essential in the child's future.

After reaching preschool and school age, the education of the child is shared between the family and the school teachers; the latter will be called to polish what the family has done, to fill the gaps in the educational process that have escaped up until this age and to help the child in understanding and clarifying some problems.

It is the duty of the parents to bring healthy, vigorous children in the schools' benches, that the school can turn into harmoniously developed personalities, into citizens endowed with a spirit of responsibility, with a sense of duty and a creative potential, by helping them with their instruction, but by completing the education that has begun in the family.

"The seven years at home" are the foundation of the future life. They put their emphasis most on what child later becomes, that is AN INDIVIDUAL. It depends on these years how the future adult will be integrated into society, how he/she will get along with others, and how it can order his/her life and lifestyle together with the loved ones. The way we raise and educate our children, the way we, the parents, behave, will be the way our children will live and behave in the future. Children grow up and shape their characters in a universe that their parents create.

BIBLIOGRAPHY

1. Emil, P., Iucu, R, *Educația preșcolară în România*, Editura Polirom, Iași, 2002.
2. Golu, M., *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundația România de Măine, București, 2000.
3. Negovan, V., *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București, 2003.
4. Vrăsmaș, E., *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002.
5. www.didactic.ro

IMPORTANȚA CELOR „7 ANI DE ACASĂ”

PROF. BRUJA CARMEN-VASILICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ FRUMOASA

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu *bucuria jertfei asumate*, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!” (Danion Vasile)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

„CEI 7 ANI DE ACASĂ” ȘI CONTRIBUȚIA LOR LA EDUCAȚIA FIZICĂ A COPILULUI

**PROF. ÎNV. PRIMAR BUBURUZ VALENTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 119, BUCUREȘTI**

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă”?

„Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare social” - sintetizează psihologul.

Dar în ceea ce privește dezvoltarea fizică a copilului?

Tot familia este cea care îi asigură copilului mediul de viață, hrana, îmbrăcămintea, trebuie să îl ferească de pericole, să îi asigure condiții și spațiu propice pentru joc, învățare, odihnă, mișcare, să îl supravegheze și să îi întrețină starea de sănătate optimă.

Familia stabilește regimul de viață al copilului care să îi asigure o dezvoltare optimă, îi formează primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului.

Familia trebuie să se preocupe de dezvoltarea capacității motrice a copilului, prin asigurarea unor activități de joc fizic și mișcare sau sport în aer liber.

Scopul principal al educației fizice este de a contribui la ameliorarea și perfecționarea stării de sănătate a copiilor. Sarcinile de bază ale educației fizice sunt:

1. Fortificarea sănătății, ameliorarea nivelului dezvoltării fizice și sporirea rezistenței organismului la acțiunea factorilor nocivi ai mediului înconjurător.

2. Formarea deprinderilor și priceperilor de bază: coordonarea mișcărilor - dezvoltarea forței, vitezei, rezistenței, iscusinței ș.a.

3. Dezvoltarea calităților volitive și morale, educația spiritului de activitate și disciplină.

4. Formarea deprinderilor igienice de practicare permanentă a exercițiilor fizice și sportului, de călire a organismului.

5. Formarea cunoștințelor de igienă a sportului, profilaxie a traumatismelor sportive și de autocontrol și autoajutor.

La realizarea acestor sarcini este necesar de a folosi cât mai pe larg diferite mijloace și forme de educație fizică, de a le organiza și desfășura cât mai corect din punct de vedere igienic și de a crea condiții favorabile de realizare a lor.

Toate mijloacele de educație fizică se împart în două grupe:

a) exerciții fizice, jocuri mobile distractive și sportive, toate formele de sport, locomoții naturale (mersul, fuga), excursii, marșuri turistice ș.a.

b) călirea organismului cu diferiți factori ai mediului ambiant, respectarea regimului zilei, modulului sănătos de viață, igienei personale, folosirea muncii fizice ș.a.

Familia trebuie să se preocupe de dezvoltarea capacității motrice a copilului, prin asigurarea unor activități de joc fizic și mișcare sau sport în aer liber.

1. Dansul este cea mai relaxantă, distractivă și eficientă formă de mișcare fizică, în familie, zilnic, câte 15 minute.

2. Zilnic, o plimbare scurtă prin cartier sau prin parc, de circa 20-30 de minute.

3. Mersul cu bicicleta, cu trotineta, șotronul, săritura cu coarda sunt jocuri care solicită efort fizic din partea copilului, iar familia trebuie să coordoneze practicarea lor de către copil.

4. În fiecare weekend antrenamente sportive interesante: tehnici și exerciții yoga, fitness sau aerobic, sporturi de tip volei, înot, fotbal, baschet sau alte forme de antrenament. Important este să nu treacă niciun weekend fără să fi încercat și să fi exersat măcar un tip de sport, sâmbătă și duminică.

5. La întreceri de alergat, de ciclism sau de altă natură, care se organizează, cu scop caritabil sau nu, se poate merge în familie.

6. Activitățile de curățenie pot deveni exerciții fizice. Există o mulțime de jocuri și idei prin care se pot transforma activitățile de curățenie într-o formă de mișcare fizică și pot fi atractive pentru cel mic.

Odată cu integrarea copilului în sistemul de învățământ, pe lângă aceste activități organizate în familie, elevul va fi cuprins în alte activități care au ca bază exercițiul fizic: orele de „Educație fizică”, orele de „Joc și mișcare”, exerciții de dezvoltare fizică generală practicate zilnic, la școală, într-o recreație, excursii și drumeții etc.

Îmbunătățirea nivelului dezvoltării fizice și stării funcționale a organismului, sporirea rezistenței lui, ameliorarea proceselor de termoreglare și adaptare reduce considerabil numărul de îmbolnăviri și dereglări, contribuie la prelungirea duratei vieții cu păstrarea capacităților fizice și psihomorale.

Bibliografie

1. Dragnea, Adrian. Teoria educației fizice și sportului. Bucuresti Editura Cartea Școlii, 2000.
2. Rață, Gloria. Didactica educației fizice și sportului. – Bacău: Alma Mater, 2004.
3. INTERNET

EDUCATIA IN FAMILIE CEI SAPTE ANI DE ACASA!

**PROFESOR, BUCATARU PETRONELA
SCOALA GIMNAZIALA NR.1 GORBANESTI, JUDETUL BOTOSANI**

In diferite contexte spunem sau auzim expresia „ copilul acesta are sau nu are cei sapte ani de acasa”.

Pentru cei mai multi dintre noi, expresia „ cei sapte ani de acasa” este echivalenta cu un cumul de reguli de politete si de principii de baza pe care copilul le deprinde in familie. Asadar, familia are un rol esential in educatia copilului, fiind nucleul in care el se formeaza ca om.

Un copil care are cei 7 ani de acasa este bine crescut, se comporta exemplar cu cei de varsta lui si cu adultii, stie ce este respectul fata de sine si fata de ceilalti, are o stima de sine ridicata, este capabil sa se integreze in colectivitate. Este evident ca, daca aceste valori nu se regasesc inscise in codul copilului, el le va invata la scoala, sub indrumarea profesorilor. Insa, in aceasta situatie, copilul intra in viata sociala cu un handicap moral, care va fi ulterior „ tratat”.

Un copil care nu a primit o educatie corecta in familie va avea de suferit la maturitate. Lacunele relationale, complexe pe care le va avea sunt, de fapt, consecinta unei educatii familiale defectuoase.

Prin urmare, educatia copilului trebuie sa se faca cu grija, tratat in raport cu etapa de dezvoltare in care se afla el. In familie, parintii sunt modele pentru copil, ei reprezinta oglinda care reflecta viitorul adult. Responsabilitatea parintilor in ceea ce priveste educatia copilului este imensa, caci educatia in primii ani de acasa defineste caracterul si personalitatea copilului care va deveni adultul capabil sau incapabil sa se integreze in societate si sa respecte normele ei.

In familie, copilul incepe sa se descopere, invata limbajul, adreseaza primele intrebari si primeste cele dintai raspunsuri, acumuleaza informatii despre lumea care il inconjoara, invata regulile de comportament, isi insuseste modele la care se va raporta intrega viata, are primele interactionari cu cei apropiati, invata conceptele de „ bine” si „rau”, invata sa iubeasca si sa-i accepte pe ceilalti. Primele deprinderi de viata sanatoasa, normele de igiena, valorile morale, altruismul sunt cateva din „lectiile” celor sapte ani de acasa. „ Lectiile” predate de parinti raman intiparite in constiinta copilului, ele formand temelia pe care se va construi conceptia lui despre viata si valorile sociale. Copilul are nevoie de aceste „ lectii”

PENTRU A DEVENI AUTONOM SI PENTRU A SE ADAPTA UNEI SOCIETATI AFLATA INTR-O PERMANENTA SCHIMBARE.

DEZVOLTAREA LIMBAJULUI ÎN PRIMII ANI DE VIAȚĂ

PROF. LOGOPED BUDELECAN ELENA –CJRAE HD

Limbajul este o îndemanare uimitoare pe care copiii ajung s-o deprindă și este o dezvoltare pe care părinții o așteaptă cu nerabdare. Secretul în a-i învăța pe cei mici arta limbajului este unul simplu: vorbește mult și ascultă la fel de mult.

Ce poți face ca să stimulezi dezvoltarea limbajului?

Cea mai buna metodă de a încuraja dezvoltarea limbajului celui mic este să vorbești cu el cât mai des și mai natural. Vorbește cu cel mic și tratează-l ca pe un partener de comunicare, mai ales în primul an de viață. Înțelege și asumă-ți faptul că atunci când face anumite zgomote și gângureli sau când te fixează cu privirea, el îți răspunde. După ce termini ce ai de spus, fă o pauză ca să-i faci și lui loc pentru răspuns. Când începe să gângurească, răspunde-i cu niște cuvinte asemănătoare. O să vezi că o să-ți răspunda din nou și e un exercițiu distractiv și instructiv. Vorbește cu cel mic despre ce se întâmplă. Discuțiile cu cel mic sunt foarte utile chiar dacă pe moment nu le înțelege; în curând o va face cu ajutorul tău. Vorbește-i despre lucruri care îi compun micro-universul și nu uita să folosești o gamă largă de cuvinte. În tranziția bebeluș-copil vorbește despre lucrurile pe care le faci, dar și despre cele pe care le face el. Prezintă-i cuvinte noi. Este important pentru copilul tău să intre în contact cu multe cuvinte, cât mai variate și puse în cât mai multe contexte. Asta îi ajută să înțeleagă sensul cuvintelor și rolul lor în comunicare. Citește împreună. Citește-i cât mai multe cărți bebelușului tău și continuă să faci asta pe măsură ce crește. Vorbiți despre imaginile din carte. Folosește o varietate de cărți și fă conexiuni între poveștile din carte și realitățile imediate din viața copilului tău. Cărțile cu poze interesante sunt un izvor bun de comunicare. Lasă-l pe el să fie lider. Urmează semnalul dat de cel mic. Fii atentă când inițiază o discuție prin gesturi sau prin cuvinte și răspunde-i. Nu te îndepărta de la subiectul sugerat de el și rămâi în tema discuției. Repetă și construiește pe ce spune el. De exemplu, dacă spune "măr" tu poți să-i spui: "Vrei un măr? Vrei un măr roșu? Și eu vreau un măr roșu. Hai să mâncăm un măr roșu împreună." Din momentul în care cel mic începe să spună povești, încurajează-l să vorbească despre lucruri care s-au întâmplat și să folosească timpul trecut, iar despre cele care se întâmplă la timpul prezent. La sfârșitul zilei, faceți planuri pentru ziua următoare ca să îi fie evidentă expunerea la mai multe timpuri. Vedeți dacă e o idee bună să o vizitați mâine pe bunica și fii siguri că după orice moment petrecut împreună discutați despre asta.

În timpul primului an de școală/ ultimul an de grădiniță, copilul tău va învăța cât mai multe cuvinte și va începe să înțeleagă cum funcționează sunetele limbii îmbinate în diverse feluri. Va deveni un povestitor mai bun pentru că începe să puna cuvintele în contexte cât mai variate și deține și mai mult control pe noțiunile de gramatică. În ultimii ani de grădiniță și primii ani de școală, copiii învață cuvinte mai multe și mai lungi. Devin din ce în ce mai pricepuți la alipirea cuvintelor în contexte noi și creative. De asemenea, sunt mai familiari cu felul în care se aude limba vorbită și cum se combină sunetele pentru a forma cuvinte. Mai jos sunt câteva dintre lucrurile pe care cei mici încep să le facă odată ce aptitudinile lor de comunicare încep să se dezvolte.

Alfabetizare și sunetele limbii vorbite

Până la vârsta de 5 ani, copiii sunt conștienți de sunetele care compun cuvinte. Pot găsi cuvinte care rimează. Ar putea chiar să facă jocuri cu rime sau liste în care să însire toate cuvintele care sună asemănător. Pe la 5-6 ani, copiii învață sunetele care se potrivesc cu anumite litere ale alfabetului. Devin conștienți și de faptul că sunetele simple se îmbină în cuvinte; de exemplu, când sunetele "p", "a", "t" sunt puse laolaltă, ele formează cuvântul PAT. Iar până la vârsta de 8 ani, copiii sunt conștienți de cum se îmbină sunetele pentru a forma cuvinte. Asta înseamnă că știu ce cuvânt obțin dacă scot o literă din primul cuvânt, de exemplu că se formează cuvântul "top" dacă scot "s-ul" din "stop".

Vocabular în dezvoltare

Până la vârsta de 5 ani, copiii încep să folosească formele corecte ale verbelor când vorbesc de evenimente trecute. Dar le va mai lua ceva timp pentru a potrivi toate formele corecte ale limbii române. Copiii, la această vârstă, încep să învețe că anumite cuvinte au un anumit înțeles. Pot face diferența între sensuri; de exemplu, știu să înțeleagă diferența dintre "acesta e un pat tare" și "ce tare că mergem la Disneyland". De asemenea, încep să înțeleagă sensurile non-literare pentru expresii de genul: "iți stă mîntea-n loc". Copilul tău va înțelege că noi cuvinte pot fi alăturate pentru a da naștere unui alt cuvânt.

Folosirea propozițiilor

Până la vârsta de 5 ani, copiii pot imbina cuvinte astfel încât să formeze propoziții. Dar vor avea mici dificultăți în a înțelege propozițiile pasive. Pot înțelege propoziții de acțiune cum ar fi “câinele a lătrat la mașină”, dar îi va fi mai greu să înțeleagă “covorul a fost curățat de mama”. De asemenea, când descriu o poză ar putea să încurce cine face ce cui. Mai au mici dificultăți în înțelegerea pronumelui, de exemplu în propoziții precum: “educatoarea i-a spus fetei care a sosit ultima că ea a întârziat.”

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROFESOR INV.PRIMAR BUJOR ANISOARA
SCOALA GIMNAZIALA FRUMOASA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVIINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ

ATITUDINI BLÂNDE;

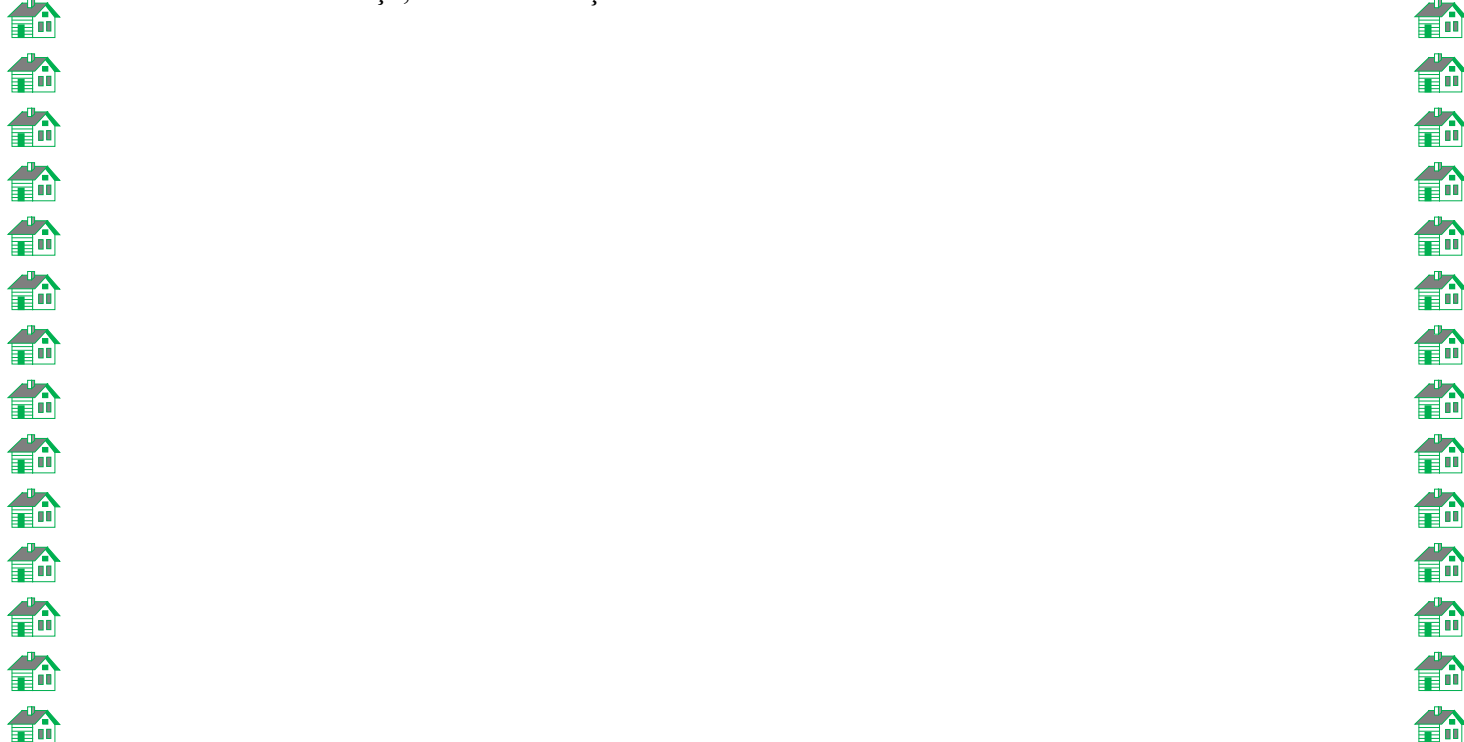
Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

ÎNV. BULETEANU IULIANA
LICEUL „GEORGE ȚĂRNEA” BĂBENI
JUD. VÂLCEA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții*

 împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își
 structurează personalitatea.

 “Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea
 copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-
 au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică.
 Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul
 de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere
 decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto
 Cury)

 Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim
 părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie
 transformate ele de către "părinții inteligenți":

 Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

 Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

 Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

 Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

 Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

 Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

 PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ

 ATITUDINI BLÂNDE;

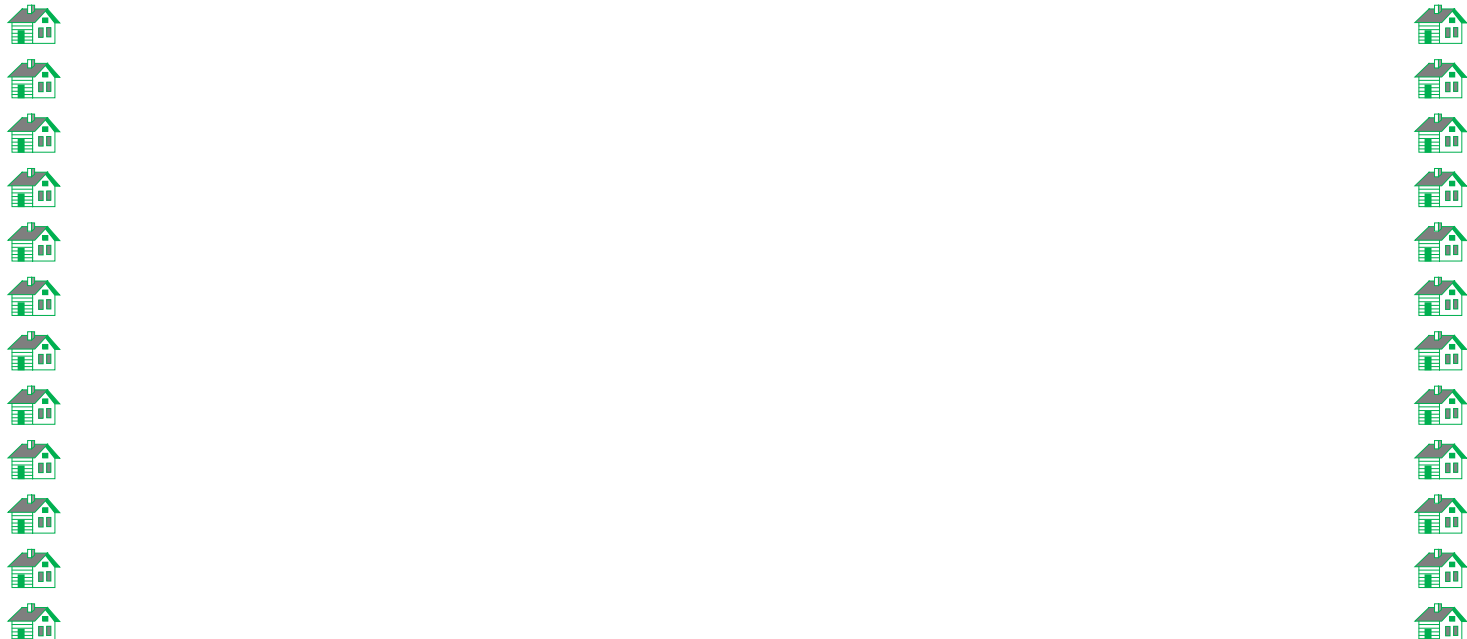
 Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

 Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în
 educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului.*

 Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate
 de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

 “Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este
 să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele
 lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în
 dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în
 perioada următoare.

 Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente
 și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea
 achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o
 capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente,
 atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt
 transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR BUMBU IULIANA
ȘC. GIMNAZIALĂ BATOȘ

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea școlii are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la școală, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la școală, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al școlii și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între învățătoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a școlii.

Este de știut faptul că copiii învață prin imitare. Îi observă pe adulții din jurul lor și le imită gesturile, atitudinile, comportamentele. Când ei vor vedea adulți nefericiți, vor deduce faptul că acesta este modul corect de a trăi, iar fericirea nu este un obiectiv în viață. Din nefericire, noi, adulții, îi învățăm să spună, prin imitare, dar fără să simtă sau să dorească, să spună “Mulțumesc” sau “Bună ziua”. Conceptul de “Cei 7 ani de acasă” nu mai are același înțeles ca pe vremuri, deoarece în cei 7 ani de acasă, părinții îi educă în spiritul competiției cu orice preț, cu idei de genul “dacă pierzi, ești un ratat” sau “Băiatul vecinei a luat note mai mari ca tine”. Respectul față de oamenii din jur nu mai reprezintă o valoare atât de importantă pentru copiii noștri, deoarece noi, adulții, am încetat să le mai spunem asta. Astfel, toate sugestiile pe care cei mari le dau celor mici, nu fac decât să stopeze și să înlăture posibilitatea copilului să se implice emoțional într-un anumit aspect. Astfel, crescând, adultul va avea rețineri să-și facă așa repede prieteni, să râdă, să se bucure ca un copil, să treacă peste probleme, să se bucure de orice moment, așa cum o făcea când era mic.

E important, așadar ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

BIBLIOGRAFIE

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE BUNEA MARIA

„Cei șapte ani de acasă“ se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. A avea cei șapte ani de acasă era apanajul unei educații ce provenea din familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață.

A avea „cei șapte ani de acasă”, înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință în tot cursul zilei, în orice situație, cu toată lumea, cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii...etc.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat.

Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul părintelui ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă este învățat să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Părinții sunt primul exemplu pentru copil. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea.

Politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să i se explice copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Regulile de politețe se învață ușor, prin sfaturi zilnice și prin exemplu propriu al părinților și mai târziu al dascălilor. Dacă copilul greșește, trebuie mereu corectat, iar dacă nu știe cum să se comporte într-o situație, trebuie învățat și încurajat.

Copilul trebuie să învețe în „cei șapte ani de acasă”:

Salutul este primul semn al politeții. Trebuie să știm pe cine salutăm, cine salută primul, cum salutăm și cum răspundem la salut.

Punctualitatea este foarte importantă atât pentru noi, cât și pentru cei din jurul nostru. De aceea trebuie să învățăm să fim punctuali în toate situațiile care impun acest lucru, iar dacă nu am reușit să fim punctuali, trebuie să știm cum procedăm.

Ținuta vestimentară presupune câteva reguli valabile pentru toate situațiile, indiferent de momentul zilei sau ocazie.

Bună-cuviință trebuie să ne însoțească și acasă, din clipa când ne trezim dimineața, pînă seara la culcare. Deoarece acasă suntem înconjurați de multă dragoste și căldură sufletească, trebuie să răspundem tot cu dragoste și cu foarte multă politețe. La fel trebuie să ne comportăm și cu vecinii.

Când suntem la masă, acasă, în vizită sau la restaurant, trebuie să respectăm unele reguli.

Pe stradă trebuie să avem o ținută corectă și firească. Nu alergăm, dar nu mergem în pași de melc, deranjându-i pe ceilalți. Nu stăm de vorbă pe stradă, decât într-un loc retras. Nu vorbim, nu fluierăm și nu mâncăm pe stradă.

În vizită nu mergem doar dacă suntem invitați. La persoanele apropiate, putem merge fără invitație, însă este bine să dăm un telefon, pentru a ne anunța vizita.

În ușa *magazinului*, dăm prioritate celor care ies. Salutăm vânzătorul atât la intrare cât și la ieseire. Nu trecem în fața altor persoane care stau la rând ca să fie servite. În excursii mergem să ne recreem, să ne bucurăm de soare, de aer, de natură, să vedem locuri necunoscute, să vizităm diverse obiective turistice. Așadar veselie, bucuria și buna dispoziție trebuie să ne însoțească în fiecare clipă. Pentru aceasta trebuie să ne pregătim de plecare iar în mijloacele de transport politețea nu trebuie să ne părăsească.

Cum vorbim, cât vorbim, ce vorbim și când vorbim arată totul despre persoana noastră, deci trebuie avută multă grijă când purtăm o discuție cu orice persoană.

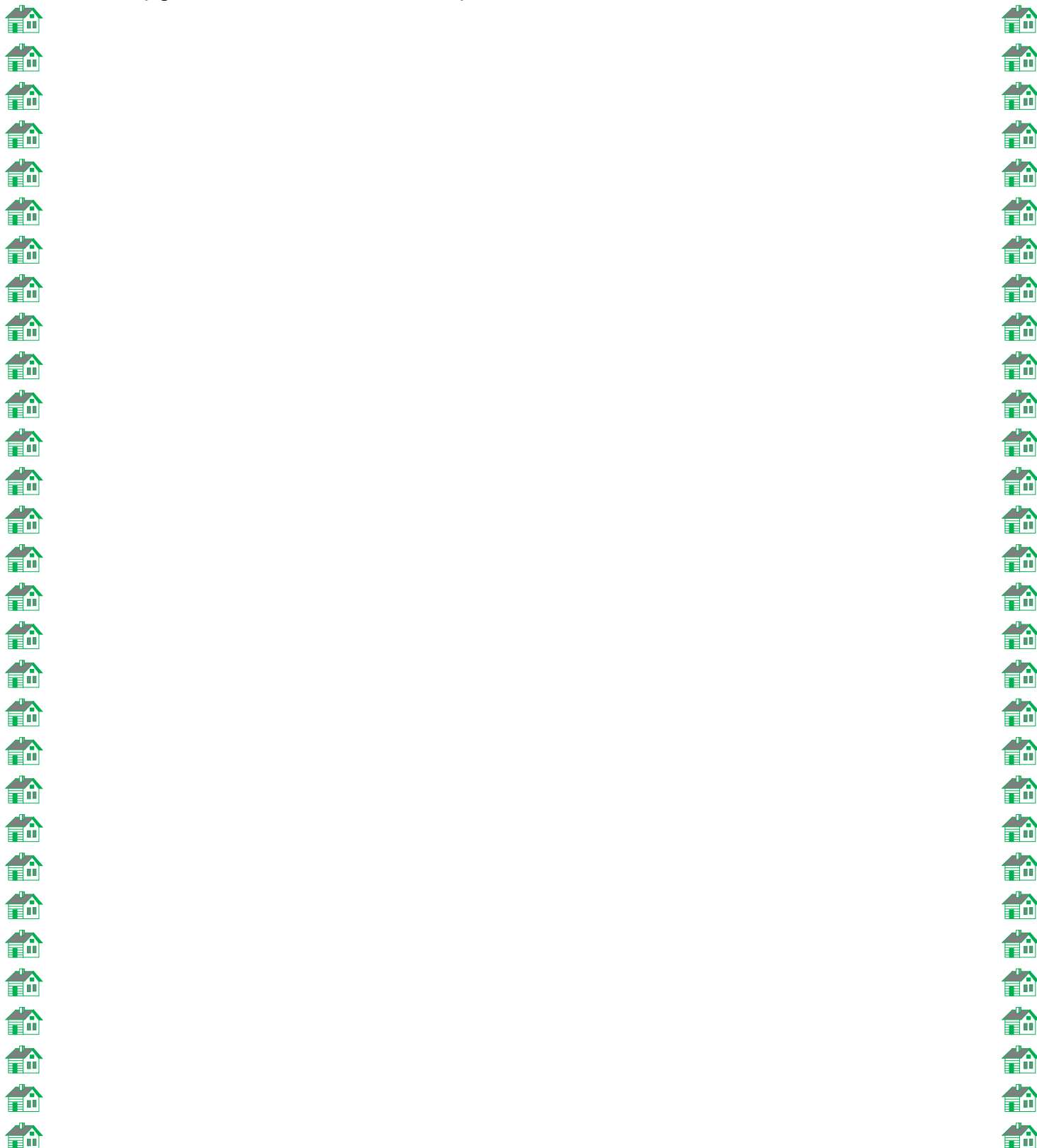
 Politețea nu trebuie să ne părăsească nici atunci când vorbim *la telefon*. Pe lângă faptul că trebuie să vorbim politicos, amabil, dar și concis, vom avea grijă să salutăm, să ne prezentăm, apoi să spunem ce dorim.

 Educația oferită unui copil în primii săi ani de viață se va reflecta în comportamentul lui pe parcursul întregii vieți. Viitorul adult va deveni oglinda familiei din sânul căreia provine, iar o bună parte din succesul evoluției sale pe drumul vieții depinde de bunele maniere dobândite în timpul "celor șapte ani de acasă".

Bibliografie:

„Codul bunelor maniere pentru copii” Editura Coresi

„Cei șapte ani de acasă” Cristina Călăsășanu

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. BURCI ADRIANA - ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 17 „ION MINULESCU” CONSTANȚA

Lumea contemporană, prin ritmul rapid impus schimbării și prin noutățile pe care le realizează și le prognozează, pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate.

Relațiile de filiație, având o determinare genetică, se desfășoară în trei niveluri: **primar** (părinți – copii), **secundar** (relații între frați) și **terțiar** (bunici – nepoti). Pe lângă componenta genetică, prin care sunt preluate de la antecesori o serie de trăsături și predispoziții psihice, și-a dovedit importanța cu totul excepțională, interacțiunea și comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generală a personalității copilului. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. “Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu). Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți – pe care copiii le preiau prin imitație și învățare – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, în urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, că există o corelație pozitivă puternică între coeficienții de inteligență (QI) înalți și nivelul încurajării parentale, atmosfera familială generală și numărul cărților citite în familie.

Strategiile educaționale utilizate de unii părinți, chiar dacă sunt bine intenționate, chiar dacă au avut efecte pozitive în anumite cazuri particulare, nu duc întodeauna la obținerea unui optim educațional, care să favorizeze dezvoltarea personalității.

Analizând situațiile concrete în care se manifestă acțiunile educative în familie, putem identifica mai multe tipuri de părinți: unii înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative; alții nu conștientizează efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor educaționale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convinși că nereușitele educaționale, rezultatele slabe la învățătură, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori străini, ori necunoscuți familiei. Acțiunile educative ale școlii nu trebuie să neglijeze asemenea aspecte.

Severitatea exagerată – manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin priviri de tot felul – își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și, în special de învățătură, peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. În afara

programului școlar, copiii sunt puși adeseori să învețe mai multe limbi străine, să desfășoare activități artistico-plastice, sportive, etc, chiar dacă nu au aptitudini în acest domeniu.

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

BIBLIOGRAFIE:

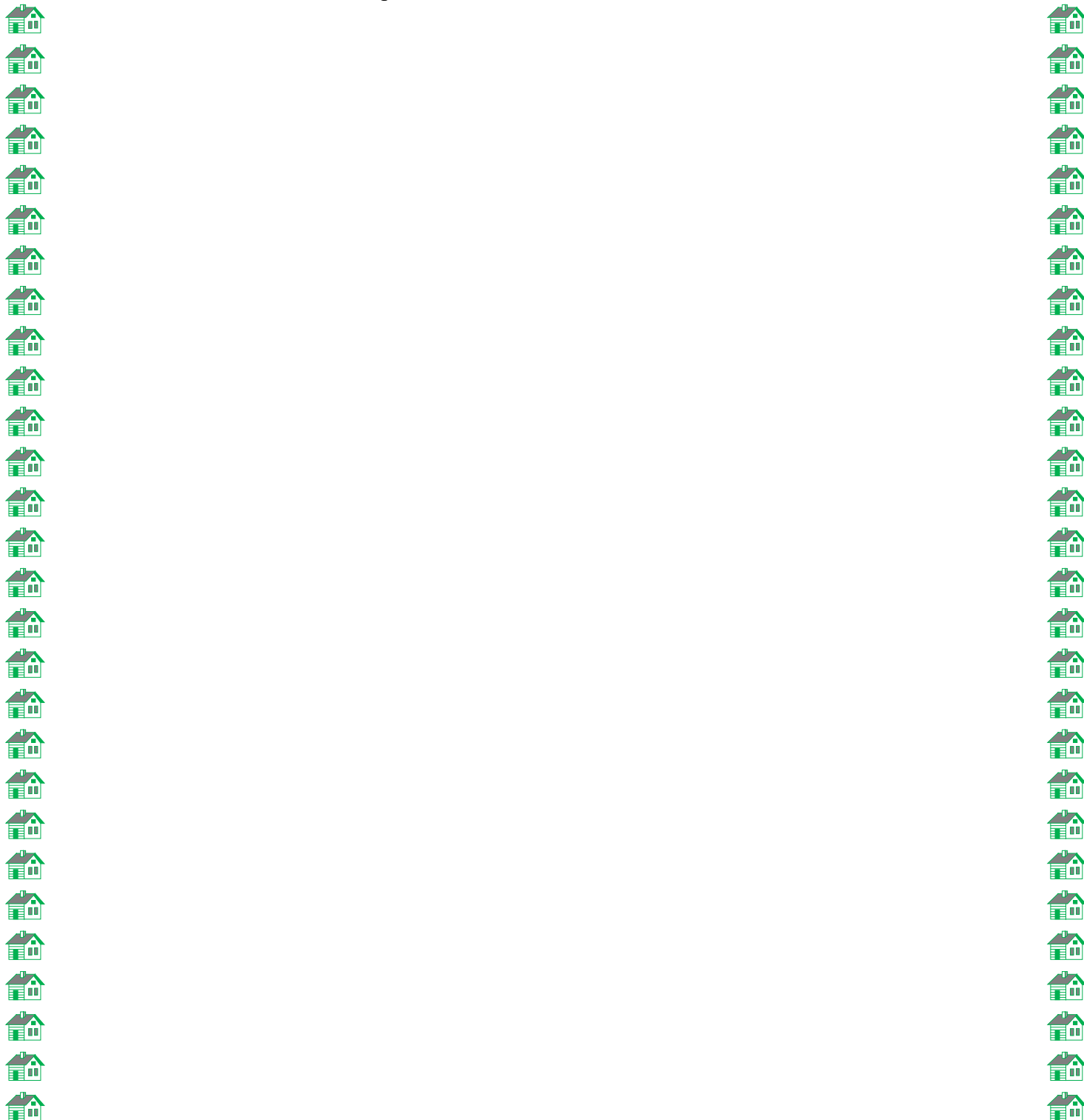
G. BERGER, Omul modern și educația sa - EDP București 1973;

A. BIRKH, HAYWARD S., Diferențele individualizate – Ed. Tehnica București 1999;

M.GILLY, Elev bun – elev slab, EDP București 1973;

M.GOLU, Dinamica personalității, Ed. Geneze București 1993.

R.VINCENT, Cunoașterea copilului EDP București 1972.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR BURLACESCU IONELA
SCOALA GIMNAZIALA „CONSTANTIN SECAREANU” RUNCU

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

PRIMA TREAPTĂ A EDUCAȚIEI

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR BURLEA SIMONA-CORINA
GRĂDINIȚA P.N. NR.2 STERPOAIA, COM. ANINOASA, JUD. GORJ

Știința este un edificiu grandios, e o adevărată forță de producție; suntem informați de noi descoperiri și noi invenții care ne fac viața mai ușoară, mai bogată, mai îndelungată. Stilul de viață, de a ne hrăni după dictonul: „Nu trăi pentru a mânca, ci mănâncă atât cât pentru a trăi!”, sau mănâncă sănătos alternând vegetarul cu produsele animaliere; îmbrăcatul adaptat vremii, anotimpului, comportamentul față de cei din jur sau în societate, respectul, altruismul, empatia, etc.-toate converg în cuvântul EDUCAȚIE.

Privim în jur și analizăm, fără să vrem, orice ființă: femeie, bărbat, copil, animal. Animalul ne fură un zâmbet; o vorbă bună îl face și pe el bun, prietenos; copilul respectuos ne atrage admirația față de el, dar și de familia lui; oamenii simplii, salutându-ne, ne fac să înclinăm capul în fața lor, iar cei extravaganti, stârnesc repulsie.

Pornind de la exemplele din societate, trebuie să ne preocupe răspunsul întrebării puse de un copil într-o poezie pe care am învățat-o în copilărie:

„Un copil micuț, odată,
A-ntrebat pe tatăl său:
-Spune - mi, mie, dragă tată,
Ce e bine și ce-i rău?”

Și cine pune copilul pe prima treaptă a educației? Familia: tata, mama, bunica, frații sau, mai nou, bona!

Desigur că primul rol îi revine părintelui. Încă din primele zile i se impune copilului un program: este alăptat la ore fixe; doarme singur în pătuț, necesită igiena corporală și fărâma de pușor de om, devine omușor, apoi omuleț, care îți răsplătește efortul cu un zâmbet, cu un găngurit, cu o silabă, apoi cu un cuvânt..propoziții, încercând să imite tot ce vede în jur.

Imitatul este punctul de pornire în educație. Copilul își creează lumea lui, cu jucării, luând exemple din familie, apoi din mediul apropiat, lărgind sfera cunoașterii: rude, prieteni, colegi, când deja merge la GRĂDINIȚĂ. Alături de mame, ei se văd bucătari dorind să frământa aluat, să facă prăjituri, mâncare din frunze și satisfacția lor nu are margini dacă sunt apreciați; așa se dezvoltă dragostea de muncă: copilul trebuie antrenat în toate activitățile casnice dezvoltându-i dorința de a găti, de a crea, de a prețui alimentele, de a le savura și mai ales de a înțelege că orice acțiune presupune gândire, răbdare, efort, toate ducând în final la satisfacții.

Poveștile nelipsite când merg la culcare, muzica, desenele animate adecvate vârstei, toate contribuie la educația copilului, la un somn liniștit, iar singurătatea în pătuț îi dezvoltă încrederea în sine, lupta cu viața, fiind nevoit să-și ia singur sticluta cu ceai când îi este sete și se învață să nu-i fie frică de întuneric sau de singurătate. Dragostea cu care e înconjurat de părinți, repartiția jucăriilor ținând seama de vârstă, jocurile cu jucăriile, grija față de jucării, toate dezvoltă imaginația, prețuirea obiectelor și mai ales, împrumutul jucăriilor altor copii duce la generozitate, prietenie, empatie.

Gestionarea emoțiilor copilului este cea mai grea situație în care este pus părintele spre a-l educa. Prin plâns, copilul obține cam întotdeauna ceea ce dorește, intervenind mila bunicilor, părinților sau a bonelor, toți dorind pacea.

Dacă nu se impun anumite reguli ce trebuie respectate cu strictețe de către copil, dacă părintele cedează, va avea parte de un copil care va ști să-l saboteze. Orice dorință, orice plăcere trebuie explicată, trebuie lămurit, convins încât copilul să cedeze un timp.

Niciodată nu trebuie să acceptăm din prima tot ce-și dorește copilul, ci îl amânăm explicându-i lipsa banilor, și îl convingem că trebuie să facem mari eforturi pentru a intra în posesia obiectului dorit; dar, dacă și el vrea (îi punem anumite condiții prin care reglementăm anumite comportamente), din dragoste, vom face tot posibilul ca în cel mai scurt timp să intre în posesia obiectului dorit.

Tot în acest timp, formăm copiilor primele reguli de politețe: copilul e învățat să spună: „Sărut-mâna!” ca salut, sau când se ridică de la masă, folosind această sintagmă ori de câte ori este servit de cineva, în diferite situații; să spună „Mulțumesc!” atunci când cineva îl ajută sau îi dă ceva; să se adreseze cu „Vă rog frumos!” când solicită un ajutor, etc.

Odată cu intrarea în grădiniță, educația nu se rezumă, de fapt, la cei trei ani de acasă, ci, intervin parteneriatele solide dintre educatori, familii și alți membri ai comunității.

Recunoscând rolul mediului de învățare de acasă al familiei drept prim mediu educațional și social pentru copil, educatoarea trebuie să stabilească legături între instituția de învățământ, familie și comunitate promovând comunicarea, facilitând interacțiuni, susținând recunoașterea valorii intereselor și responsabilităților fiecăruia în ceea ce privește educația și viitorul copiilor, promovând coeziunea socială pe o scară mai largă.

Copilul nu stă șapte ani acasă! Cei șapte ani de acasă sunt rodul familiei și grădiniței!

Ca să promovăm principiile educației de calitate, educatoarea trebuie să aibă în vedere următoarele:

- Interacțiunea dintre școală, familie și societate,
- Incluziunea, diversitatea și valorile democrației,
- Strategiile didactice, planificarea învățării și evaluarea (planurile vizând diversitatea stilurilor de învățare individuale),

- Mediul de învățare ce influențează remarcabil dezvoltarea cognitivă, socială, emoțională și fizică, promovând jocul.

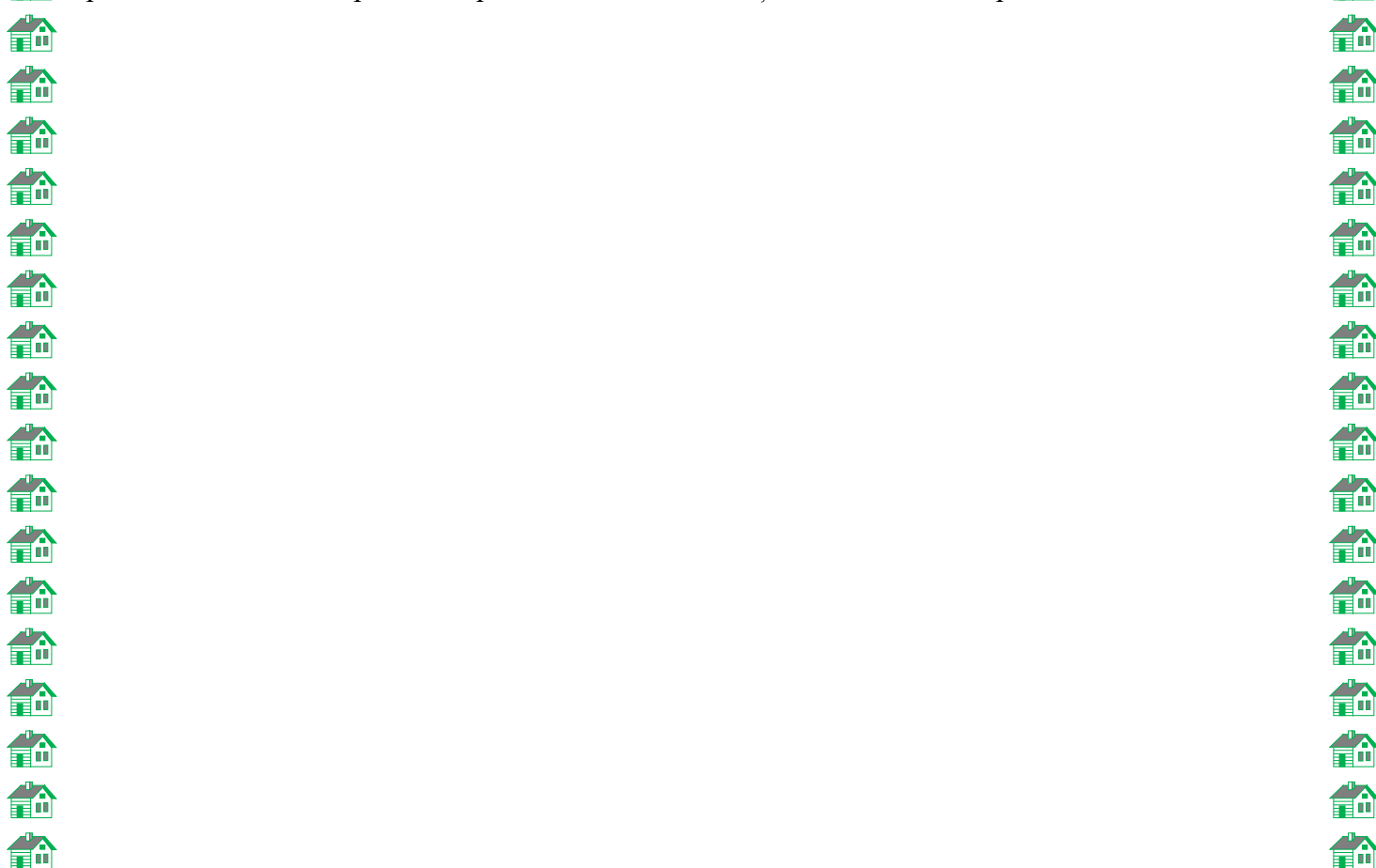
Educația comună a „Celor 7 ani de acasă” dă următoarele roade:

- Bucuria de a veni la Grădiniță, de a afla ceva nou;
- Cultivarea talentului - îi educăm să-și cultive prin muncă talentul înnăscut;
- Stimularea creativității;
- Curiozitatea de a explora;
- Gândirea critică (strategii pt. analiză și panificare);
- Diversitate (curajul de a accepta că suntem diferiți);
- Responsabilitate, încredere în ei;
- Spirit de echipă, stimă de sine, ș.a.

Deci, cei șapte ani de acasă, este o expresie învechită!

Tehnologia modernă a deschis noi orizonturi de cunoaștere. Abundența materialelor, excursiilor, vizitelor, spectacolelor ce pot fi la îndemâna copiilor le oferă cadrul propice dezvoltării personalității.

Rămân cei 3-4 ani de acasă, ani ce au mare impact asupra dezvoltării personale a copiilor, ani care se pot considera ca fiind prima treaptă ce stă la baza educației individuale a copilului.

EDUCAȚIA ÎNCEPE ÎN FAMILIE

ED. BURZO AURICA GR.P.P.NR 2 BISTRIȚA

„Copilăria este șuvoiul de apă care izvorăște limpede și curat din adâncurile ființei și la care omenirea aleargă fără încetare să-și potolească setea idealurilor sale de dragoste, de bunătate, de frumusețe, de perfecțiune” (Francesco Orestano).

Se știe că părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema atribuțiilor din cadrul familiei și a celor de la serviciu. Însă la un moment vine inevitabil clipa în care copilul mamei și al tatălui, pușorul cel scump și iubit depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, astfel începând pentru el o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. În prima zi a grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic avut acasă. Aici avem deja etape orare bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților, ci și privind mediul în care se desfășoară aceste activități, jumătate de zi la grădiniță sau mai mult, iar timpul rămas acasă. Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță și grupa din care face parte, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure o coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Acolo unde nu este comunicare între educatoare și părinte, mamă, tată sau bunici copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare la grădiniță, dar mai ales la școală mai târziu într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței și a școlii în special. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exercita ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Este bine ca orice activitate din familie să se desfășoare cu un mic ajutor din partea copilului, acesta fiind „partenerul nostru de joacă”. Toate discuțiile cu părinții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu. Atunci când copilul ne răsplătește efortul cu un comportament pozitiv recompensat, noastră a părintelui trebuie să fie lauda, felicitarea și încurajarea. Exemplu: „Ajută-mă să pregătesc tortul pentru sărbătorirea zilei de naștere a tatălui”, „Vom merge să cumpărăm cadouri pentru mama de 8 Martie”. „Mergem să ne jucăm în parc”. La terminarea acestor activități părintele nu va uita să aducă mulțumire și laudă pentru efortul copilului său. Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine. Toate aceste activități îl vor face pe copil să învețe reguli elementare de comportament în societate până la 7 ani. Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut și ce ar fi vrut să facă. Ar fi bine ca mama sau tatăl să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, deoarece răspunsul copilului va fi „Bine!” iar discuția se va termina aici. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, mama sau tata vor vorbi despre ce au făcut la serviciu cu multă seriozitate, astfel copilul va simți respect și încredere din partea părinților și va putea să spună ce a reușit el să facă la „serviciul lui”. Numai atunci copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. comportament modele de urmat. Câteva exemple de activități pe care părinții le pot desfășura acasă : să alerge împreună cu copiii, să se joace cu mingea, „De-a v-ați ascunselea”, „De-a Baba-Oarba”, să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de elemente), să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură (buchete din flori, mărgelute din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din semințe, frunze etc.), să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă și să le pună în șifonier, să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucătarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” .

Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002
P., Emil, R., Iucu, „Educația preșcolară în România”, Polirom, 2002

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

ÎNVĂȚĂTOR: BURZO MARIUS ION
ȘCOALA PRIMARĂ SFERA, BISTRIȚA

Instituția familiei există din cele mai vechi timpuri, având diferite caracteristici, dependente de specificul fiecărei societăți în parte. Familia este instituția care creează cele mai durabile legături între indivizi, în special între părinți și copii. Familia transmite copilului primul model cultural, primele relații sociale, norme și valori. Pe aceste baze se construiește ulterior influența socială, culturală și educativă a altor factori/ instituții.

Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial afectiv și moral. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență. În general, comportamentul parental este inspirat din propria experiență de viață a acestora, astfel perpetuând atât aspecte pozitive, cât și negative, pe parcursul mai multor generații.

Competența parentală reprezintă un sistem de cunoștințe, priceperi, deprinderi și abilități susținute de trăsături de personalitate specifice, ce îi permit părintelui să îndeplinească cu succes responsabilitățile parentale, să prevină și să depășească situațiile de criză în favoarea dezvoltării copilului. Conceptul de competență parentală a cunoscut o largă recunoaștere în România, prin apariția în anul 2010 a „Strategiei naționale integrate de formare și dezvoltare a competențelor parentale” susținută de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului. Cercetările de specialitate atrag atenția permanent asupra nevoii de susținere a eforturilor educative ale părinților, modului de relaționare în cadrul familiei, climatului afectiv și intervenției socio-culturale.

Familia este locul în care evoluează individul, unde își construiește o mare parte a relațiilor, și care îl determină, în primă instanță, ca ființă socială. Ființa umană își petrece o mare parte din viață în familie. În consecință, aici învață să stabilească numeroase relații cu ceilalți. Oricare ar fi organizarea familială și identitatea ei etnică, religioasă ori politică, ea reprezintă o organizare dinamică, ce îi este proprie și prin care se manifestă o rețea de interdicții ce îi asigură o mobilitate continuă. Familia este prima unitate cu care copiii au continuu contact și primul context în care se dezvoltă pattern-urile socializării. Ea este o lume cu care nimic nu se poate compara și, totodată, cel mai important „agent al socializării”.

Totodată, familia îndeplinește mai multe funcții specifice cum ar fi cea de socializare primară în vederea integrării și cea de asigurare a securității emoționale a personalității adulte. Totuși, alături de acestea întâlnim funcții la fel de importante pentru dezvoltarea ulterioară a copilului: biologică, economică, educativă, de solidarizare, emoțional-terapeutică.

Rolul educativ al familiei - vizează educația permanentă și deopotrivă autoeducația. Subfuncțiile acesteia sunt: instrucțional-formativă (primează la începutul ontogenezei, când copiii primesc răspuns la întrebările pe care le adresează, și când pe parcursul celor șapte ani și în continuare se formează priceperi și deprinderi, obișnuințe diverse, se stimulează aptitudinile); psiho - morală sau atitudinal-relațională (constă în formarea prin imitarea modelului parental, a unor trăsături, atitudini morale decisive); social-integrativă (are în vedere nivelul de adaptare și integrare în raport cu sistemul cerințelor vieții și activității sociale, el depinde de achizițiile din cadrul grupului familial de apartenență; integrarea este rodul modelelor parentale și se realizează mai greu în cazul în care se impune plasamentul social ca urmare a decesului părinților sau numai a unuia dintre ei, ori ca urmare a incapacității părinților de a-și crește și educa copiii); cultural-formativă (constă în formarea și cultivarea apetitului cultural - spiritual, a modului de a percepe și pricepe, de a recepta frumosul estetic, din natură și societate).

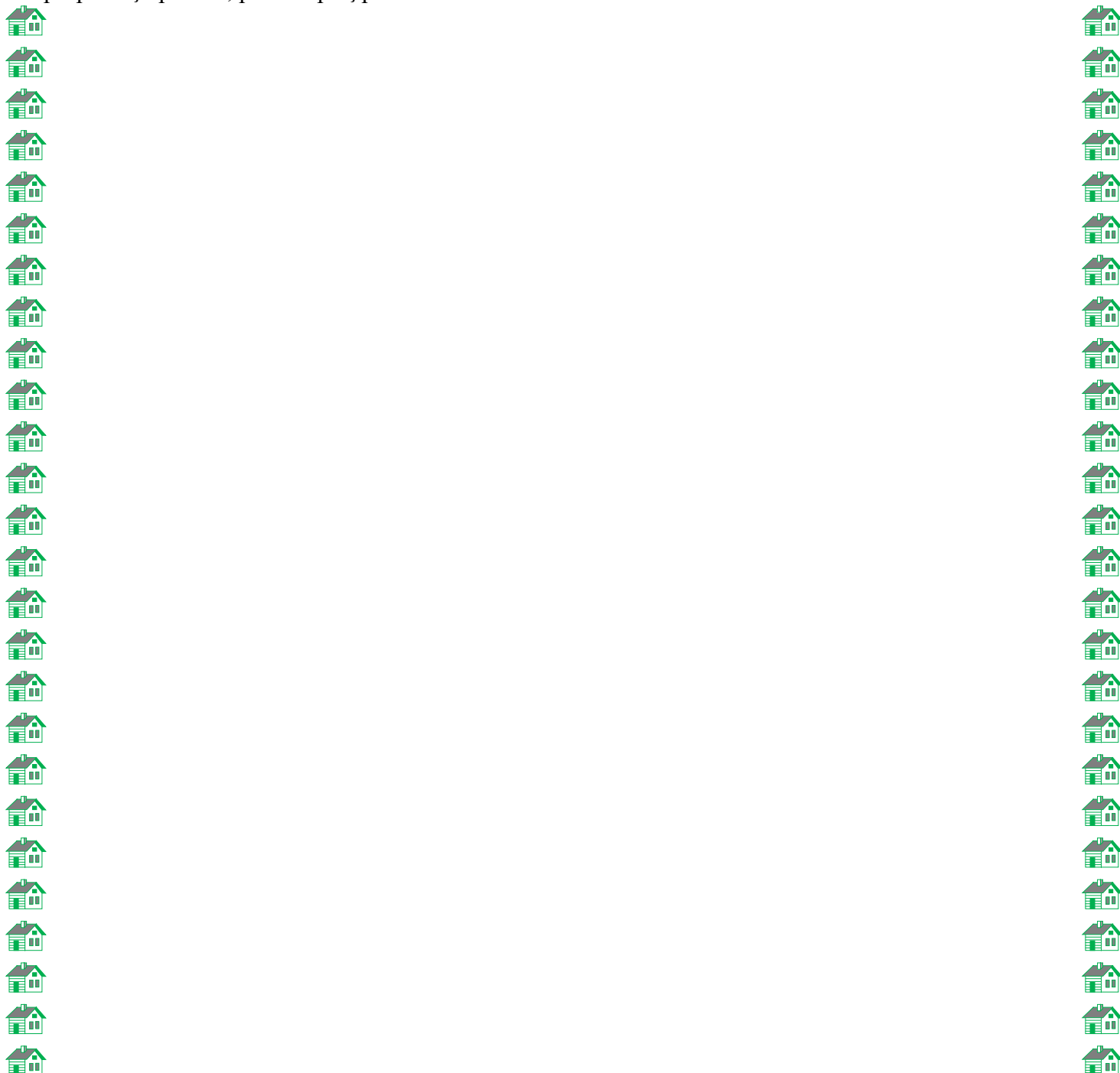
Familia ocupă locul central în viața copilului: aici el își trăiește primii ani, află informațiile inițiale, își însușește valorile, începe să descopere lumea și pe sine, acumulează și simulează modele de comportament, care îi determină ulterior personalitatea. Educația în familie constă dintr-un ansamblu de acțiuni sistematice orientate spre formarea și dezvoltarea calităților intelectuale, morale și fizice ale copilului, acțiuni care încep să fie realizate odată sau chiar înainte de conceperea lui.

 Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult) familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

 Cei "șapte ani de acasă", ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil. Dacă un copil va participa la elaborarea bugetului familiei, împreună cu părinții va determina prioritățile, va distribui respectiv veniturile, le va completa, în măsura posibilităților sale, acesta va ști să-și gestioneze cu mai mult succes în viitor propriile afaceri.

 Astfel, rolul familiei în formarea omului este unul primordial. În familie copilul va fi învățat și deprins să iubească, să compătimizească, să uite de orgoliu și să se dăruiește celor apropiați; să păstreze anumite tradiții; să înțeleagă corect și să respecte autoritatea părinților, care servesc drept model comportamental, respectând anumite reguli, manifestând autodisciplină, responsabilitate; să-și formeze un simț sănătos al proprietății private, punând preț pe muncă în calitate de sursă a tuturor bunurilor.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

BUTAN CRISTINA, SCOALA GIMNAZIALA UNIREA, BRANISTEA, JUDETUL GALATI

Familia are un rol deosebit in viata unui copil. Transformarea individului in persoana, adica in individ cu status si este mai intai de toate opera familiei.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influenteaza si modeleaza persoana umana. Unii merg chiar mai departe si sustin ca actiunea ei asupra persoanei este atat de mare, incat ea egaleaza actiunea celorlalte grupuri sociale. Aceasta este cu deosebire cazul cercetarilor care vin despre psihanaliza, psihologia sociala, si sociologia sustineau ca familia este: "adevaratul laborator de formare a persoanei". Familia, primul mediu de viata al copilului, exercita o influenta considerabila asupra dezvoltarii acestuia. Cadrul general in care se formeaza copilul de cele mai multe ori este bun.

Sunt doua cauze care explica aceasta influenta a familiei asupra persoanei: una este legata de faptul ca actiunea familiei se exercita mai de timpuriu iar a doua de acela ca multa vreme familia este calea prin care se canalizeaza oricare alta actiune intreprinsa de copii, familia fiind identificata cu intreaga lume sociala a copilului.

Obiectivele cercetarii

- constatarea modului in care familia isi educa proprii copii inca de la o varsta frageda;
- aflarea opiniei copiilor in legatura cu educatia primita de la parinti si despre modul cum se inteleg cu parintii;
- verificarea modului in care parintii au grija de copii si daca le ofera tuturor la fel de multa dragoste si putere de intelegere;

Ipoteze

1) - daca intr-o familie este doar un copil el este rasfatat de ambii parinti, constiinta de sine pe care o dezvolta este de obicei egoista-egocentrica. Pentru copil parintii si cei din jur sunt niste instrumente si tentacole de care el se serveste pentru satisfacerea trebuintelor.

2) - daca nu ar exista relatii intre copii si parinti atunci in aceea familie ar fi un haos total. Relatiile dintre frati nu depind in mare masura de atitudinea parintilor.

3) - daca intre parinti exista certuri si neintelerii atunci, de obicei, copiii imita coportamentul parintilor si astfel pot deveni obraznici si neascultatori. Intr-o familie in care parintii nu se inteleg, copilul incepe sa se framante, isi pune tot felul de intrebari carora nu le gaseste raspuns, isi simte sufletul incarcat, isi pierde increderea in ceea ce reprezinta pentru el dragostea, securitatea, linistea, nimic nu reuseste sa-i mai retina atentia sau sa-i trezeasca interesul. Ei frecventeaza in continuare scoala, dar e absent la ce se petrece in jurul lui. La lectii nu mai este atent, nu mai invata si, fireste, in aceste conditii este admonestat.

Din acelasi motiv, al tensiunii familiale fruntea copilului, senina la scoala(unde recunoasterea eforturilor sale si atmosfera creata de colegi ii produc o stare de relaxare si multumire), se incrunta cand vine vremea ca acesta sa plece acasa.

Deci familia trebuie sa fie un colectiv sanatos adica in componenta sa sa existe toate persoanele care alcatuiesc in mod normal un asemenea colectiv (ambii parinti), intre acestia sa fie relatii de intelegere, respect, sa duca o viata cinstita si onesta.

- îmbunătățirea relației părinte-copil asumare a rolului activ și pozitiv al părinților în educația copiilor.
- implicarea părinților în activitățile formale și nonformale de educație și pregătire pentru viața a copiilor;
- copiii se bucura de interesul părinților pentru a le diversifica activitățile de timp liber;
- copiii descopera în părinți adevărați prieteni.
- conștientizarea, de către părinți, a importanței pe care timpul liber o are în viața unui copil/tânăr și cât de util este ca părinții să se implice în modul în care copiii lor petrec acest timp, sprijinind dezvoltarea personală a acestora.

Bibliografie:

„Psihopedagogie scolara” Dumitru Stoica si Marin Stoica
“ Pedagogia generala” Tarcovnicu, V., Popeanga, V.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ,,

PROFESOR ÎNV.PREȘCOLAR BUTUM GABRIELA GRĂDINIȚA CU P.P ALBINUȚA NR 1 ZĂRNEȘTI JUD.BRAȘOV

Cei „șapte ani de acasă,, marchează destinul fiecărui dintre noi. Aceasta este perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ. În această perioadă copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative ,își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă în familie.

„Cei șapte ani de acasă,, ne arată mediul în care s-a dezvoltat copilul. În educarea puiului de om primii care îi oferă educație sunt părinții și mai apoi școala și grădinița. Familia este cel mai important factor de educație din viața copilului. Ea este prima instituție de educație morală și un mediu educative prin excelență.

Expresia ai sau nu ai cei „șapte ani de acasă,, definește tot bagajul de cunoștințe ,deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în acești ani. Această perioadă de timp este considerată culmea achizițiilor.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni ,ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește de șapte deprinderi ale „părinților buni,, și cum trebuie transformate ele.

Părinții buni dau cadouri-părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă.

Părinții buni alimentează corpul-părinții inteligenți alimentează personalitatea.

Părinții buni corectează greșelile-părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească.

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze-părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri.

Părinții buni vorbesc-părinții buni dialoghează ca niște prieteni.

Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

-deprinderi de autoservire

-ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi,

-bune maniere și comportament în diverse situații,

-consecvența în realizarea unei sarcini,

-concentrarea atenției,

-perseverența în realizarea unei sarcini,

-spiritul de competiție, altruismul, cooperarea.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional este nevoie și de severitate dar și de blândețe.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step-IOMC-UNICEF, Vanemmonde, 2004

2. Vrașmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis București ,2002

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE: BUZÁS ILDIKÓ-KATALIN
LICEUL TEORETIC: HORVÁTH JÁNOS-G.P.P.NR.4
LOC. MARGHITA-JUD. BIHOR

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Educația este o acțiune care se desfășoară în mod conștient în conformitate cu finalitățile stabilite în prealabil, are un sens intențional care vizează un rezultat bine conturat. Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Familia este un bun model pentru copil. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Familiile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, componente și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană. Tot în familie se formează cele mai importante reguli de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsește cei șapte ani de acasă. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Desigur, nu este prea devreme să îl înveți să utilizeze formule ca "te rog", "mulțumesc", "bună ziua", "la revedere". Încurajează-l să le folosească nu doar cu străinii, ci și în familie.

În fiecare familie, educația copilului trebuie să pornească de la principiul empatiei: cum să mă comport astfel încât să-i înțeleg pe ceilalți, să le decodific corect emoțiile, să-mi spun părerile și să acționez fără să-i rănesc. Aceste principii vor fi învățate de copil prin acceptarea unui set minimal de reguli, care sunt în general, reguli de bun simț sau ale celor "7 ani de acasă". Toți copiii testează limitele sau încalcă regulile uneori. Modul în care adulții răspund la comportamentul lor îi învață să facă alegeri mai bune în viitor.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația unui copil se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Scopurile tuturor părinților și educatorilor converg înspre același rezultat: cu toții ne dorim copii bine pregătiți, care să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă în care orice cunoștință în plus poate face diferență. Noi, părinții, educatorii, avem responsabilitatea de a ne pregăti copiii pentru societatea în care vor trăi. Dacă noi creștem acum o generație de copii materialști, chiar ei vor suferi de golurile de caracter ale acelei civilizații.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

După ce ajunge un copil la vârsta preșcolară educația lui se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

FAMILIA CA MEDIU SOCIALIZATOR ȘI EDUCAȚIONAL

ÎNV. BUZATU VIORICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ FILIAȘI, DOLJ

„Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața.” (M. Golu)

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Cei șapte ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului susțin definitorii pentru formarea lui ca adult.

Familia reprezintă mediul de baza în care trăiesc și se formează copiii. Aici învață ei primele noțiuni, aici fac cunoștință pentru prima dată cu realitatea și viața, aici trăiesc primele emoții și sentimente. Tot aici întâlnesc primii prieteni – frații, surorile -, încearcă primul sentiment de iubire fără margini pentru părinți, trăiesc prima viață de colectiv – familia.

Responsabilitatea care cade pe umerii părintelui este una imensă. El este modelul pe care copilul îl urmează, el îi oferă acestuia condițiile de viață, securitatea efectivă, educația de baza. Practic, de modul în care părintele își îndeplinește rolul sau depinde viitorul copilului.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduită și caracterul lui.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar aceasta idee de siguranță îi creează deschidere spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Misiunea părinților este să le insuflă copiilor valori trainice care să le permită acestora să devină adulți realizați profesional și personal.

Valorile morale ca cinstea, omenia, sinceritatea, demnitatea, hărnicia, spiritul adevărului și al dreptății au ca „manual” însăși persoana fiecărui părinte, iar ca „lecție” comportamentul lor de fiecare zi. Prin acestea se așează „fundamental” educației morale fără de care grădinița, școala sau liceul nu vor putea construi viitorul om frumos, oricât de ingenios ar fi concepute și de bine realizate lecțiile de educație moral-civică.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM.

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București, 2000.
2. Poenaru, M., Cei șapte ani de acasă – Codul bunelor maniere pentru copii, Editura Coresi, București, 2013.
3. Vrasnas, E.A., Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002.

4. www.desprecopii.com

BILINGVISMUL ÎNCEPE ÎN FAMILIE IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ ÎN ÎNVĂȚAREA LIMBILOR STRĂINE

**PROF. SIMONA BUZEA PROFESOR DE LIMBA ENGLEZĂ,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 27 "ANATOL GHERMANSCHI", BRAȘOV**

Care este vârsta potrivită pentru învățarea unei limbi străine? Mulți părinți sunt preocupați de această întrebare și speră să ia decizia înțeleaptă. Unii (în ultima vreme tot mai puțini) se tem că efortul pentru copil ar putea fi prea mare și să aibă consecințe nedorite asupra dezvoltării lui ulterioare. Alții consideră că, dacă sistemul de învățământ românesc propune ca vârstă de debut al studiului unei limbi străine, vârsta de 6 ani (clasa pregătitoare, curriculum obligatoriu), cel mai probabil se bazează pe studii de specialitate relevante. Iar alții, din ce în ce mai mulți, decid să își expună copiii la provocările studierii unei limbi străine, cât mai devreme. Nu toți însă iau această decizie pe baza unor argumente solide de natură psihologică și neurologică. De cele mai multe ori, o fac din dorința de a umple timpul copiilor sau de teama de a nu fi altfel față de cercul lor de cunoștințe.

Indiferent de rațiunile fiecărei familii, s-a dovedit științific faptul că expunerea unui copil la o limbă străină la o vârstă cât mai fragedă este benefică. Majoritatea specialiștilor sunt de acord că între 0-5 ani creierul copiilor este cel mai pregătit să învețe o limbă, pentru ca apoi, până spre 9 ani, această oportunitate să descrească, întrucât scade flexibilitatea și crește rigiditatea la nivelul său. De asemenea, s-a constatat științific faptul că la vârsta pubertății procesele neuronale implicate în achizițiile de limbă sunt din ce în ce mai puțin susținute. Creierul este în fapt un mușchi care, doar antrenat, își mărește volumul și consistența. Flexibilitatea și plasticitatea mentală, precum și creșterea neuronală sunt limitate în timp. Lipsa de antrenament constant și susținut începând de la vârste mici va limita serios performanțele ulterioare legate de receptarea și producerea mesajelor în limba străină.

Nu există număr limită de limbi străine pe care un copil le poate învăța. Limitele sunt impuse de mediul în care crește, de stimulii la care este supus, de relațiile interpersonale cu adulții sau cu cei de vârsta lor. Unii teoreticieni consideră că doar între 0-3 ani, alții extind perioada până la 5 ani, un copil poate percepe și reproduce modulațiile care caracterizează accentul și pronunția specifice limbii studiate. Dr. April Benasich (Rutgers University): "Creierul lor în dezvoltare urmăresc și înregistrează în mod inconștient sunetele și accentele limbilor care îi înconjoară, observând tiparele și diferențele subtile între sunete". De aceea, datoria părinților este de a le oferi copiilor, cât mai devreme, posibilitatea de a lua contact cu limba străină prin materiale audio (mai târziu video) produse de vorbitori nativi, atent selectate în raport cu vârsta acestora, pentru a evita impregnarea noii limbi cu imperfecțiunile caracteristice vorbirii unui străin.

Elementele fundamentale ale învățării unei limbi străine la vârste mici sunt consecvența și stilul distractiv. Dacă reușim să îi oferim copilului un contact permanent cu o limbă străină într-un mod care să fie perceput ca natural și jucăuș, șansele ca el să învețe repede limba sunt foarte mari. Așadar, cei șapte ani de acasă sunt cu atât mai importanți cu cât timpurile moderne au adus părinților o nouă provocare. Pe lângă sarcina de a-i învăța pe copii normele de conduită ("buna creștere"), aceștia (cunoscători cel puțin la nivel începător ai unei limbi străine) au imensa responsabilitate de a găsi timpul necesar pentru ca, împreună, să pornească pe drumul învățării acesteia, fapt indispensabil pentru viața lor viitoare și inserția profesională.

Puțini sunt cei care își permit să plătească ore zilnic pentru studiul limbii. Ori doar expunerea zilnică, pentru secvențe repetate de 10-15 minute, a copilului la limba dorită, va aduce rezultate reale, îl va duce mai aproape de bilingvism. El va achiziționa structurile asemeni limbii materne. Până la 3 ani, va face acest lucru simultan cu aceasta, apoi limba maternă va avea prioritate, iar progresele în limba străină vor fi în salturi.

O soluție la îndemână ar fi ca unul dintre părinți, într-un anumit moment al zilei, să interacționeze verbal cu copilul doar în limba străină (la plimbarea de după amiază, la masă, la baie de seară, înainte de culcare) și la scurt timp, copilul mic va asocia momentul cu părintele și limba de comunicare și va răspunde firesc provocării în limba nouă, pentru ca apoi, la fel de ușor, să revină la limba română în dialog cu celălalt părinte. A nu se uita faptul că la vârstele mici gândirea copilului este concretă, se bazează pe imagini, pe

interacțiune cu obiecte și pe imitație care presupune repetări numeroase. Nu poate fi învățat definiții, nici nu poate înțelege că noua limbă îi va fi cândva de folos. Singura utilitate pe care o va accepta va fi ca instrument ce îl ajută să participe activ la o activitate împreună cu părintele. Pe lângă faptul că la această vârstă copiii dispun de mai mult timp (dobândirea fluenței într-o limbă cere ani de exercițiu), ei nu au frânele emoționale ale adultului, se exprimă ușor, chiar făcând greșeli, fără a se intimida.

Beneficiile studierii unei limbi străine cu sprijinul și împreună cu părinții, începând din copilăria mică, sunt importante, mai ales cele la nivel neurologic, de unde vor decurge toate celelalte. Copiii vor învăța să gândească "outside the box" pentru că trecerea de la o limbă la alta formează și dezvoltă legături în creier utile pentru rezolvarea creativă a unor situații problemă. De asemenea, s-a constatat că cei care au început devreme studiul limbii străine au avut performanțe mai bune la școală la celelalte materii, creierul copiilor bilingvi fiind permanent în priză, gata să se concentreze, să planifice și să rezolve sarcini dintre cele mai variate. Acești copii sunt mai creativi, calitate tot mai necesară în lumea modernă, în domenii în care omul nu poate fi înlocuit de robot.

În concluzie, cei șapte ani de acasă pentru copilul modern nu mai pot însemna doar dobândirea unor deprinderi de conduită morală, socială și ulterior, exersarea lor eficientă în școală. Sarcina părinților în acești șapte ani este de a-l pregăti pe copil să facă față provocărilor lumii în care va trăi. Și una dintre aceste provocări este comunicarea într-o limbă de circulație internațională. Bilingvismul începe așadar în familie, locul în care copilul se simte în siguranță și capătă încredere că va fi capabil să se descurce, de unul singur, în viitor.

Penfield W., Roberts L. Speech and Brain Mechanisms. Princeton, NJ: Princeton University Press, 1959;

Piaget J. The origin of intelligence in the child. New Fetter Lane, New York, Routledge & Kegan Paul, 1953;

<http://news.bbc.co.uk/2/hi/health/3739690.stm>;

<https://www.ertheo.com/blog/en/learning-a-second-language/>

https://www.researchgate.net/publication/265075052_Second_Language_Acquisition_in_Early_Childhood

[HTTPS://WWW.NEWARK.RUTGERS.EDU/ABOUT-US/HAVE-YOU-MET-RUTGERS-NEWARK/APRIL-BENASICH](https://www.newark.rutgers.edu/about-us/have-you-met-rutgers-newark/april-benasich)

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – PREMISĂ A UNUI COMPORTAMENT SOCIAL DEZIRABIL

PROF. ÎNV. PRIMAR BUZOIANU NICOLETA
ȘCOALA PRIMARĂ SUDIȚI, COM. POȘTA CÎLNĂU, JUD. BUZĂU

Sintagma „cei șapte ani de-acasă” reprezintă și astăzi expresia educației primite în familie, înainte de a intra copilul la școală, chiar dacă, în prezent, copiii sunt incluși în diverse forme educaționale de la vârste mult mai fragede. Normele de conduită pe care copiii le învață în familie sunt confirmate și consolidate de școală și alte medii educaționale în care aceștia sunt incluși ulterior.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții, i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Printre elementele care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- Salutul este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care micuțul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

- Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Toate comportamentele de mai sus sunt, bineînțeles, rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care părinții doresc să-l însușească copilului lor, precum și zile în care li se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care s-au străduit să le predea copilului lor au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și, mai ales, exemplul personal. Eforturile susținute vor face ca roadele mult-așteptate să apară în cele din urmă.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA ȘI SUCCESUL ÎN AFACERI

BUZULOIU I. DOINA –C.N.E. „GH. CHIȚU” –CRAIOVA

Fiecare părinte ar dori ca urmașul său să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale.

Deși uneori nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, fiindcă micuții sunt integrați în diverse forme educaționale de la vârste mult mai fragede, totuși rămâne o regulă de bază și anume că normele de conduită se învață din familie.

Mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, de obicei prin imitare, apoi printr-un comportament conștient format. Vârsta primei copilării este esențială în deprinderea normelor unui comportament social corect. Mediile educaționale ulterioare doar confirmă și consolidează normele deja deprinse de la părinți.

Printre principalele cerințe ale unui copil „bine educat” în mod clasic, regăsim: **Salutul**- de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii, până la firescul - „bună ziua”. **Comportamentul în public**- de la a ști să răspundă la întrebări și să susțină o conversație, până la a-și aștepta rândul, fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii- Jocurile copiilor îi pregătesc pentru rolul de adult, pe lângă destinderea și vocea bună aferente. Ele presupun ocazia de a învăța, exersa și testa atitudini și comportamente corecte. Copilul „bine crescut” respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui. **Înțelegerea normelor sociale**- copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate.

O bună creștere presupune cunoașterea și aplicarea unor reguli sociale nescrise: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, respectăm drepturile celorlalți, nu deranjăm prin zgomot în contexte nepermise, respectăm credințele, simbolurile, valorile moștenite de la străbuni, dar și pe ale celorlalți.

Manierele la masă-Folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celor care servesc la masă. **Recunoașterea greșelilor** - „Îmi cer iertare”, „îmi pare rău” ca și „te rog”, sunt expresii magice. Recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate. **Tact și toleranță**- Cel „bine crescut” învață din familie să facă diferența între râsul sănătos și cel care jignește deschizând răni. Toate elementele de atitudine socială enumerate mai sus reprezintă rezultatul mai multor ani de experiențe, presărate cu reușite dar și eșecuri.

În afaceri mai mult decât oriunde, comportamentul față de parteneri aduce succesul mult-râvnit, sau dimpotrivă – eșecul. Selecția antreprenorilor în mediul de afaceri se face de la sine, prin excluderea celor cu atitudini neadecvate. Dimpotrivă comportamentul etic și elegant, atrage partenerii și clienții, fidelizându-i. Orice dizarmonii de comportament atrag reacții negative din mediul social și familial, dar și respingere. În funcție de țară și de caracteristicile culturale, normele de comportament civilizate pot să difere puțin, dar nu esențial, în funcție de tradiții.

O bună cunoaștere a tradițiilor țărilor partenerilor de afaceri asigură buna comunicare și parteneriatele fructuoase pe termen lung. Dacă normele de etică în afaceri ar fi riguros respectate de către toți conașionarii, societatea noastră ar fi desigur cu mult mai dezvoltată și fără datorii.

„Cei șapte ani de acasă reprezintă singurul pașaport de liberă trecere recunoscut în întreaga lume” spune un proverb, și cât de adevărat este. A face bine cât de mult poți, este valabil oriunde și oricând, pentru orice formă de viață de pe planetă. Viitorul este o creație care ne aparține prin tinerii pe care îi educăm.

Dacă noi creștem acum o generație de copii materialişti, în primul rând ei vor suferi de golurile de caracter ale societății lor, dar ele se vor repercuta fără îndoială și asupra noastră.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – I.O.M.C. – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Ciofu Carmen - *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
3. P., Emil, R., Iucu - *Educația preșcolară în România*, Ed. Polirom, Iași, 2002
4. Vrășmaș Ecaterina Adina - *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
5. www.scribd.com

EDUCAȚIA PRIMITĂ ÎN FAMILIE

**PROPUNĂTOR: BREAZU ALINA, ȘCOALA PRIMARĂ SCĂPĂU,
DEVESEL, MEHEDINȚI**

A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”. Normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Bibliografie:
www.Desprecopii.ro
www.copilul.ro

TIPOLOGII DE PĂRINȚI

PROF. BREGE ELENA VIORICA,
LICEUL ORTODOX "EPISCOP ROMAN CIOROGARIU",
ORADEA, BIHOR

Le vedem în ziare, pe stradă, în filme sau chiar la ședința cu părinții: mama care arată tot timpul perfect, mama care își controlează strict copilul, mama care declară despre ea însăși că este prietena copilului sau mama care are o afacere pe cont propriu, în timp ce crește doi copii. Poate nu ne place tot timpul să ne încadrăm într-o anumită categorie sau tipologie, dar ne place să citim despre ele, pentru că ne ajută să înțelegem și să interpretăm mai ușor informațiile. Așadar, dacă ești mamă, credem că te vor interesa cele cinci tipuri de mame care apar cel mai frecvent în materialele de parenting.

1. Mama tip burete. Dacă e bucuros copilul și tu ești bucuroasă, dacă e trist și tu îi simți și îi trăiești tristetea. Acest tip de mame se transpun în trăirile pe care copiii lor le au și sunt mai mult decât empaticе din acest punct de vedere.

Recomandare: Cu toate că aceste mame sunt considerate ca fiind foarte apropiate de copii și dispuse să îi sprijine, uneori pot da senzația că îi sufocă, așa că ar fi indicat, din când în când, să acorzi copilului spațiul de care are nevoie... E recomandabil să programezi dinainte timpul pe care îl vei petrece alături de copilul tău, să îți acorzi și ție timp pentru activitățile preferate și, în general, să încerci să nu te lași copleșită de stările emoționale sau evenimentele prin care acesta trece.

2. Mama de piatră. Se află la polul opus tipului de mamă descrisă anterior. Atunci când copilul merge într-o excursie, îl lasă fără a se arăta îngrijorată, când i se întâmplă ceva, mereu sare în ajutor, dar rămâne calmă, fiind o persoană organizată care ia pe loc cele mai bune decizii. Așa se caracterizează mama de piatră. Nu își manifestă foarte tare afecțiunea, dar e mereu acolo când ai nevoie de ea.

Recomandare: Amintește-ți că uneori copilul are nevoie de cineva care să îi asculte visele și să viseze alături de el, să îi accepte emoțiile și să îl asculte atunci când trece printr-un moment dificil. Învață să îți exprimi sentimentele față de copil prin gesturi de apropiere și vorbe calde.

3. Mama care controlează. Acest tip de mamă se mai numește și **elicopter** fiindcă pare a se învârti în permanență în jurul copilului. Ea știe întotdeauna unde este, ce face și cu cine se află cel mic și încearcă să afle ce gândește, ce plănuiește sau ce simte acesta în legătură cu ... tot. Pentru acest tip de mame, siguranța și dezvoltarea optimă a copilului sunt principalele obiective, pe care le îndeplinesc cu orice preț.

Recomandare: Uneori, acest preț este chiar relația dintre părinte și copil. Pe măsură ce cresc, copiii au nevoie de mai multă autonomie, așadar de mai puțin control din partea ta. Deși este laudabil faptul că știi despre copilul tău foarte multe lucruri, este bine să îl lași să aleagă ce informații împărtășește cu tine și să decidă în situațiile care îl privesc direct (ce cursuri extrașcolare face, ce prieteni are sau ce cărți citește în timpul liber).

4. Mama dezorganizată. Pentru ea, viața de zi cu zi este imprevizibilă și ușor haotică. Uită cu ușurință data și ora ședinței cu părinții, detaliile despre excursia copilului, materialele pe care trebuie să le aducă copilul la școală și în general dă impresia că echilibrul dintre viața de familie și serviciu îi solicită mai multă energie și timp decât are disponibile.

Recomandare: cuvântul cheie este organizare. Nu este imposibil, ci doar dificil, așa că apelează la un calendar în care să treci toate activitățile copiilor și la o agendă în care să îți ții programul zilnic. De asemenea, nu ezita să apelezi la ajutorul celor din jur: partenerul de viață, bunici, vecini sau bone, atunci când pur și simplu nu ai timp să te ocupi de toate.

5. Mama prietenă. Cam așa sunt mamele din această categorie: se distrează împreună cu copiii lor, vorbesc deschis despre subiectele pe care alți părinți le consideră tabu și, în general, le oferă copiilor suficientă încredere pentru a lua decizii, cu riscul de a greși uneori.

Recomandare: Deși pare o relație perfectă, copiii au nevoie ca părinții să îndeplinească și un rol de monitorizare și stabilire a limitelor. Așadar, încearcă să stabilești care sunt situațiile în care îi ești prietenă copilului (când vă distrați împreună, când comunicați) și care sunt situațiile în care îi ești părinte (când încalcă reguli, când își pune siguranța în pericol etc.).

1. **Tatăl afacerist** este cel care se implică mai puțin în viața de familie decât în cea profesională. Întârzie deseori la cina în familie din cauza unor lucruri pe care le mai are de rezolvat la birou. Întreaga familie îi simte lipsa, însă motivația lui este: „Lucrez ca să avem ce să punem pe masă”.

Recomandare: Caută echilibrul între nevoia de a câștiga suficienți bani pentru a-ți susține familia și nevoia de a petrece timp cu cei dragi. Deși ești convins că soția și copiii tăi au nevoie în primul rând de sprijin financiar din partea ta, prezența ta fizică și emoțională în viața lor este esențială, mai ales dacă ai avansat în carieră suficient încât să nu ai probleme materiale.

2. **Tatăl autoritar** pune deseori o barieră între propria persoană și ceilalți. Pentru el, autoritatea este prioritară, iar respectarea regulilor este principalul criteriu în funcție de care reacționează în relația cu copilul. De obicei, lipsa abilităților de exprimare a emoțiilor sau teama că dacă nu este suficient de autoritar, copilul va face alegeri greșite pot sta la baza acestei atitudini. „Eu te las, dar hai să vedem ce zice și tatăl tău”, ar spune copilului soția unui astfel de tătic.

Recomandare: E bine să ai reguli stabilite clar și să pretinzi să fie respectate. Totuși, un copil are nevoie să și comunice, să i se explice de ce nu e bine așa cum gândește el (nu doar pentru că „Așa zic eu”) și are nevoie de afecțiune (da, chiar și din partea tatălui). În caz contrar, riști ca mai târziu, copilul să se răzvrătească sau să se distanțeze de tine destul de mult.

3. **Tatăl de gașcă** se infiltrează cu ușurință în grupul de prieteni ai copilului, ia parte la jocurile acestora și chiar la activitățile pe care le organizează. Este agreat de toți, are umor și știe „să se pună în mintea copiilor”.

Recomandare: Totul e bine și frumos, atâta timp cât copilul tău te percepe ca pe un tată de gașcă, însă care știe să fie foarte serios și responsabil dacă situația o cere. Uneori e bine să-ți amintești că cel mic are nevoie să simtă că se află în preajma unui adult, nu doar lângă un prieten.

4. **Tatăl care „a fost și el copil/adolescent etc.”** este bărbatul care și-a trăit din plin viața de adolescent și de celibatar și care poate să povestească copiilor o mulțime de lucruri din experiența sa. Totuși, nu se focusează pe problemele cu care copilul se confruntă și poate fi destul de greu de comunicat cu el deoarece se concentrează foarte mult pe poveste de tipul „Pe vremea mea ...”.

Recomandare: Povestirile din propria copilărie îl apropie pe părinte de copil, în condițiile în care nu sunt singura modalitate de comunicare cu acesta. Un copil are nevoie să fie întrebat, să i se ceară lămuriri, părerea cu privire la impasul în care se află, ce anume simte în momentul respectiv. Încearcă să îl ascuți pe copilul tău și să găsiți împreună o soluție adaptată la situația sa.

5. **Tatăl „surd”** trece cu vederea majoritatea lucrurilor care îi sunt spuse de către copii. El se implică prea puțin în viața copiilor și este acuzat frecvent că uită ceea ce i se spune „Dar ți-am spus mai demult despre asta. De ce nu ești atent?” este întrebat frecvent. Spre deosebire de cel afacerist, tatăl surd poate fi prezent fizic în viața copilului, dar nu și emoțional.

Recomandare: Încearcă să afli motivele pentru care nu reușești să te apropii de copil și să îi acorzi atenția ta. Poate fi vorba de stres, de oboseală sau de pasiuni care îți acaparează timpul liber și gândurile. În funcție de problema care te împiedică să fii implicat în viața de familie, poți găsi o soluție.

6. **Tatăl nou** este cel care apare în familie după ce a avut loc un divorț sau moartea tatălui natural. Acesta deseori tinde să facă pe plac copiilor pentru a fi acceptat mai repede și a se simți integrat cu o mare rapiditate în familie.

Recomandare: Încearcă să fii prietenul copiilor, însă amintește-ți că este necesar să îți asumi și rolul de tată în anumite situații: atunci când copilul are nevoie de îndrumare sau ajutor, când vrei să îl înveți despre valori morale, când se teme de ceva sau când are un comportament indezirabil.

Desigur, o clasificare de acest fel este doar orientativă, însă, dacă ești tată, te poate ajuta să înțelegi cum te percep cei din jur și ce poți schimba în relația cu copilul tău. Tu ce fel de tată ești?

IMPORTANȚA SPORTULUI ÎN „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROFESOR - BRÎNDUȘE FLAVIUS ANDREI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „JUSTIN MARȘIEU”SOCODOR

Dezvoltarea și educația copiilor noștri au devenit unele din prioritățile vieții noastre, balansând într-o utilă măsură jobul și hobby-urile.

Cu toate acestea, educația primită în școală, acasă și pe stradă reușește să le dezvolte doar inteligență cognitivă, nu și inteligență emoțională, care este esențială în armonioasa și sănătoasa dezvoltare a copiilor.

Atât școala, cât și familia și societatea fac trei greșeli majore, care dezechilibrează buna dezvoltare a copilului:

- neglijarea dezvoltării inteligenței emoționale încă din primii ani de școală,
- punerea accentului aproape în exclusivitate pe științele reale și neglijarea materiilor care au menirea de a le stimula creativitatea și emoțiile
- și denaturarea conceptului de “Cei 7 ani de acasă”.

Încă din timpul grădiniței și al școlii primare, copiii sunt ghidați de sistemul de învățământ exclusiv către partea informațională și tehnică a lucrurilor. Această metodă dezvoltă, într-adevăr, funcțiile psihice sau intelectuale și cele motorii sau instinctive, însă dacă aceste funcții nu sunt bine coordonate de emoții, există riscul major ca acești indicatori de performanță să acționeze în cel mai bun caz, deficitar, iar în cel mai rău caz, haotic, respectiv distructiv.

În sistemul românesc nu este inclus, cum de altfel, este util viitorului adult, dezvoltarea funcțiilor emoționale, respectiv: observarea, înțelegerea, toleranța, responsabilitatea proprie a stărilor sentimentale (iritarea, anxietatea, timiditatea, curajul, empatia, altruismul etc), prea mult accent pe științe reale și prea puțin accent pe artă și sport.

În “cei 7 ani de acasă”, pe lângă educația intelectuală și cea afectivă, părinții trebuie să le predea copiilor, în funcție de vârstă, lecția despre sport. Sportul trebuie să facă parte din viața celui mic încă din viața intrauterină, când prin exercitiile fizice ale mamei, el poate descoperi dragostea pentru mișcare. Pentru o viață sănătoasă și o dezvoltare armonioasă, atât în plan fizic cât și psihic a copilului, este esențial, ca pe lângă o alimentație echilibrată, cel mic să practice și să îndrăgească sportul- adaptat vârstei și constituției sale.

Prin sport, copilul își dezvoltă responsabilitatea, disciplina, spiritul competitiv, respectul față de ceilalți și față de muncă, răbdarea, flexibilitatea, perseverența, orientarea pozitivă către ceilalți, formându-și un caracter frumos și echilibrat. Practicarea unui sport individual sau de echipă în copilărie, are ca rezultat la vârsta adultă, construirea unei imagini pozitive și creșterea stimei de sine, formarea unui caracter puternic, capabil să reacționeze constructiv la eșec, prin căutarea unor soluții proactive și creative.

La vârste mici trebuie practicate sporturi individuale în care să nu îi fie afectată încrederea în sine, prin trăirea unui sentiment de pierdere a unei „jucării”, iar bucuria să se manifeste deplin prin spiritul ludic al jocului. Copilul nu trebuie să perceapă sportul ca pe o obligativitate ci ca pe o plăcere, ca pe o activitate zilnică, necesară pentru o viață sănătoasă și longevivă.

Descoperirea celui mai potrivit sport pentru copilul tău este o misiune dificilă, în care trebuie să dai dovadă de multă răbdare și înțelegere, astfel încât alegerea să coincidă cu dorințele și nevoile sale reale de dezvoltare, în plan fizic și emoțional. S-ar putea să treci prin mai multe încercări, dar important este să nu abandonezi „lupta pentru sport”, dacă vrei să îi educi ambiția de a performa și să îi construiești o mentalitate de învingător, care să îi spulbere teama de eșec, indiferent de situațiile traversate la vârsta adultă.

Părinții sunt primii profesori de educație fizică și sport din existența copiilor lor. De ei depinde dacă aceștia, la vârsta adultă, vor alege să deschida o „fereastră” spre sănătate în timpul lor liber sau să închidă o ușă pentru a trăi dependenți de tehnologia modernă, condamnați la o viață bolnăvicioasă și sedentară, lipsită de bucuria de a trăi alături de semenii.

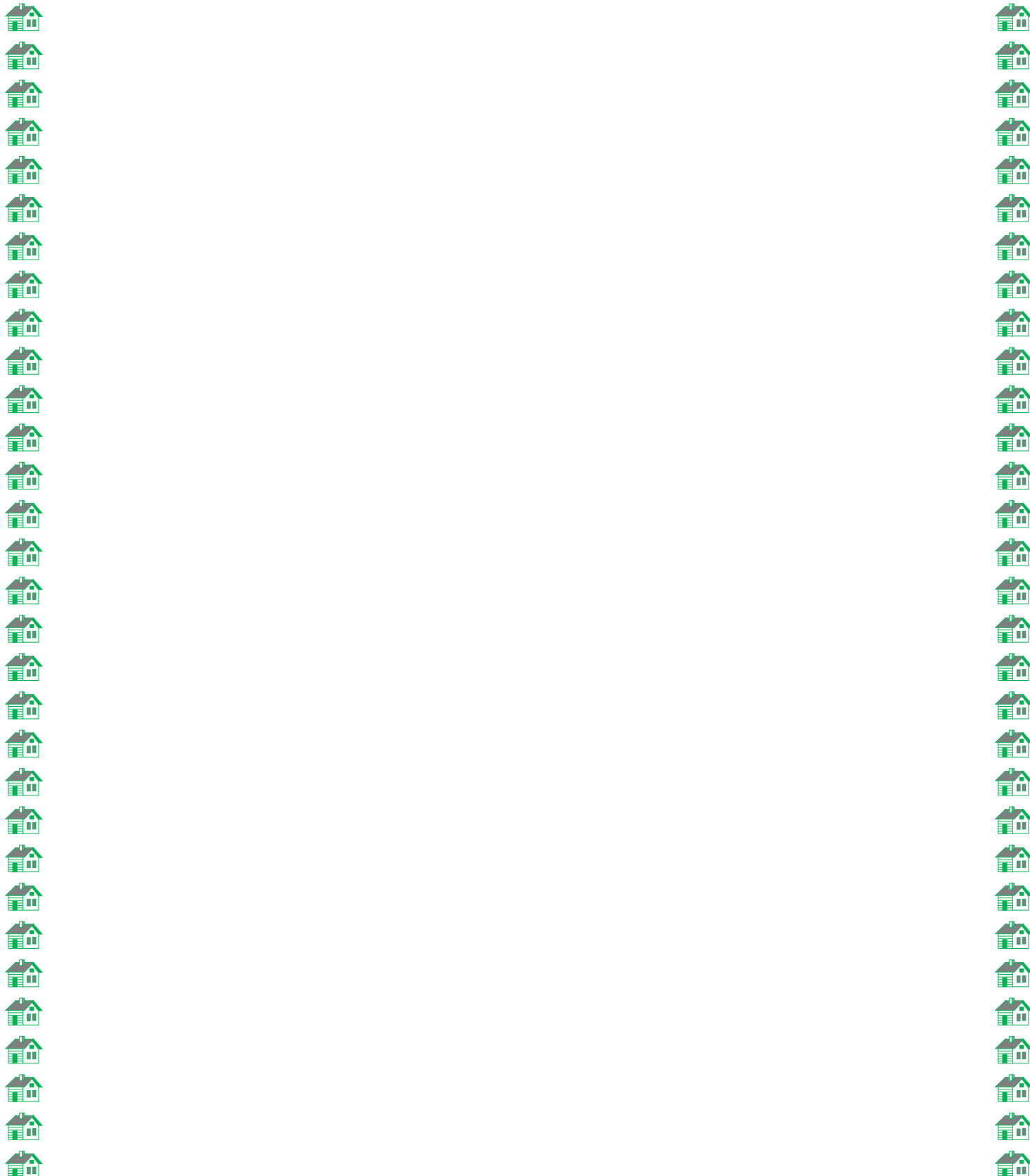
Prin practicarea sportului se numără și următoarele beneficii pentru copii:

- îmbunătățirea condiției fizice;
- corectarea și prevenirea deficiențelor fizice;

- – dezvoltarea armonioasă („Mens sana in corpore sano”);
- – stimulent pentru celelalte activități zilnice;
- – socializare și buna-dispoziție (prin creșterea producției de endorfine – „hormonii fericirii”);
- – autoeducarea spiritului voluntar prin respectarea disciplinei și regulilor jocului;
- – creșterea randamentului școlar (o mai bună oxigenare a creierului crește capacitatea de înțelegere și memorare, dezvoltă puterea de concentrare și atenție); etc.

 Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC., BUCĂLAE RALUCA
G.P.P. „CONSTANTIN BRÂNCUȘI”, TG-JIU

*Părinții care le fac în permanență daruri copiilor lor sunt păstrați în amintire doar pentru un moment.
Părinții care se preocupă să le dăruiască copiilor lor exemple și povestiri din viața lor, rămân de neuitat.*

Augusto Cury

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca acesta să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei șapte ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi.

Pentru a căpăta aceste comportamente, copilul are nevoie de susținerea continuă din partea părinților. De aceea părintele are sarcina de:

- a-l învăța să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
- a-l învăța să respecte reguli: stabilirea și impunerea de reguli și limite în comportamentul copilului!
- a comunica cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii;

 - **a-l învăța să iubească lectura și cărțile** – părinții trebuie să înceapă încă de când copilul e bebeluș, citindu-i povești, apoi, treptat, să-l lase pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!

 - **a-l lăsa să se bucure de copilărie** – nu trebuie să se facă din copil un geniu înainte de vreme; copilul trebuie să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

 - **a nu-l abuza în niciun fel de copil** - fizic, emoțional, verbal etc

 - **a-l învăța să își exprime emoții și sentimente**; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

 - **a-l învăța să spună mereu adevărul!** și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la părinte! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

 - **a petrece cât mai mult timp cu copilul!** cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

 - **a-l iubi necondiționat și de a-i arăta zilnic asta!**

 „Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l crează părinții.

BIBLIOGRAFIE:

1. Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București;
2. Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

RELAȚIA PĂRINTE - COPIL

BUCĂȚARU VERONICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "COSTACHI S. CIOCAN", COMĂNEȘTI

Familia este un adevărat sprijin pentru copiii în ziua de astăzi. Un copil crescut într-o familie unită și cu principii este mult mai responsabil în ceea ce-l privește.

Famiiliile au structuri diferite sau număr diferit de membri. De exemplu în trecut, familiile aveau 4-6 copii, în medie, iar acum au în medie 1-2 copii.

Cuplul nu este întotdeauna unit și perfect. În cele mai multe cazuri în cupluri apar fenomenele negative, apar certurile, neajunsurile, infidelitatea etc. Toate aceste lucruri sunt cauza celor mai multe divorțuri.

Familia trebuie asociată cu stabilitate, echilibru, moralitate și durabilitate. Întotdeauna în familie trebuie să existe armonie pentru ca durata căsniciei să fie cât mai lungă

Familia tradițională

În familia tradițională puterea este inegală. În această familie cel care domina cel mai mult era bărbatul. El era principala sursă de venit și avea cea mai mare autoritate, iar soția se ocupa în principiu de gospodărie și depindea de soț. El făcea ceea ce considera că-i mai bine, deoarece femeia nu avea nici un drept la opinie și accepta această ordine.

În familia tradițională, mama se implica mult mai mult în creșterea și educarea copiilor, deoarece ea nu avea un loc de muncă, o carieră profesională, ea se ocupa doar de gospodărie și de familia sa. De aceea copiii erau mult mai atașați de mamă decât de tată.

De-a lungul timpului, puterea în familie a crescut, autoritatea a evoluat spre cel ce știa mai mult. Puterea femeii a crescut de asemenea. Femeia avea mai multe drepturi, soțul se sfătuia cu ea în diferite probleme familiale.

Relația părinte - copil în familia tradițională era în general bazată pe înțelegere și acceptare și nu pe conflict și negare.

Familia modernă

În această familie partenerii au aceeași autoritate, deciziile le iau în comun. Creșterea nivelului de cultură, independența economică, au adus la emanciparea femeii.

În familia modernă, relația părinte copil este diferită de relația din familia tradițională. Modelul mamei tradiționale se impune prin perseverență și rigiditate, iar modelul mamei moderne, în condițiile unei libertăți crescute, se axează pe dezvoltarea capacităților instructiv- formative ale copiilor. Modelul tatălui tradițional asigură educația copiilor de pe poziția aceluia care are întotdeauna dreptate și ultimul cuvânt în orice problemă, iar modelul tatălui modern, folosește mult mai puțin metodele punitive- restrictive.

Sistemul familial trebuie să-și construiască și să-și consolideze o stare de echilibru între cele două modele culturale ale generațiilor. Dacă un copil crește într-o familie mai organizată, cu principii și el va vrea să-și construiască viața asemenea părinților, însă dacă a crescut într-o familie dezechilibrată, dezbinată, același lucru va face și el, nu îl va interesa casa, familia, copiii săi, ci doar să trăiască cât mai bine și să-i fie lui bine.

În ziua de astăzi cei mai mulți tinerii doresc un statut social bun, o viață fără probleme, fericire personală, însă pentru aceste lucruri trebuie depus și puțin efort și muncă pentru a se realize, ori ei nu fac mai nimic, așteaptă totul de-a gata și acest lucru nu este posibil. Societatea de astăzi s-a schimbat enorm de mult și nu în bine. Toți vor să fie patroni și șefi să comande, dar să muncească mai puțin.

Dacă în familia tradițională fiecare membru al familiei știa foarte bine care îi sunt responsabilitățile, în familia modernă se pune accentul mai mult pe libertatea individului, chiar dacă prin libertatea lui își îngreădește partenerul. În familia modernă, în cele mai multe cazuri, lucrează ambii soți, de treburile casei se îngrijește numai soția, iar de creșterea copiilor se ocupă gradina, școala sau bunicii.

În timp ce familia tradițională este caracterizată prin unitate și responsabilitate, individualismul este unul dintre atributele pe care le putem observa lesne în familia modernă. Membrii din familia modernă, cu toate că locuiesc sub același acoperiș, se intersectează doar câteva momente pe zi. Când sunt toți în casă, soțul se uită la televizor, soția urmărește noutățile pe facebook, iar copiii se joacă fiecare cu jucăria lui.

O altă caracteristică a familiei moderne este materialismul. Cei mai mulți părinți sunt iresponsabili în ceea ce privește educația copiilor sau armonia din casă. Deoarece suntem și un popor caruia îi place să aibă tot felul de lucruri pe care nu ajungem să le folosim niciodată în viață, părinții își petrec timpul la muncă, vorbesc aici de munca în străinătate, departe de casă, sau de orele suplimentare, și își neglijează astfel copiii. Ei consideră că investiția financiară este mai importantă pentru copiii lor decât cea educațională. Este imperios necesar pentru un copil să își petreacă timpul cu părinții, nu cu banii acestora. Acești părinți lasă responsabilitatea educării copiilor pe seama buncilor sau a altor persoane, crezând că lucrurile materiale vor aduce stabilitate familiei lor. În familia modernă, de cele mai multe ori se neglijează ceea ce e mai important. Se pune accent pe lucrurile materiale mai mult decât pe om în sine.

Lipsa comunicării este și ea o caracteristică pe care o vedem tot mai des în familia modernă. Cele mai multe cupluri divorțează din cauza lipsei de comunicare. Mulți nu se înțeleg între ei și nu discern doleanțele partenerilor deoarece nu se comunică într-un mod eficient. În general femeile vorbesc mai subtil și se așteaptă ca bărbații să le înțeleagă. Bărbații nu prea au chef de vorbă și de aici izbucnesc adesea conflicte. În familia modernă nici copiii nu sunt înțeleși de părinți și nici părinții nu se fac înțeleși de cele mai multe ori.

Există și câteva caracteristici bune pe care nu trebuie să le neglijăm. În familia modernă, atât bărbatul cât și femeia au drepturi și responsabilități. De asemenea, în familia modernă putem să ne stabilim priorități și principii corecte, punând accent pe ceea ce este important cu adevărat. Avem dreptul să alegem cum să trăim, cât timp să investim pentru funcționarea bună a familiei și să spargem mitul că familia modernă este sortită destrămării.

EDUCAȚIA MORALĂ PRIN LITERATURĂ LA ȘCOLARI CEI 7 ANI DE ACASĂ –

PROF. ÎNV. PRIMAR BUCUR DORINA CRISTINA
ȘC. REGINA MARIA
SIBIU

Bunicii noștrii își amintesc cu plăcere de codul bunelor maniere: salutul cu pălăria, cedarea locului unei persoane vârstnice sau unei femei în mijlocul de transport în comun. Ne întrebăm de ce în zilele noastre aceste lucruri se întâmplă foarte rar și ce mai putem face.

Observăm că generațiile actuale nu mai seamănă cu generațiile părinților noștri.

În societatea actuală, evoluția științei, folosirea televizorului, computerului, tabletei, telefonului mobil, a schimbat modul de comportare, de a simți și de a reacționa în diferite situații și ipostaze. Observăm în jurul nostru că sunt destul de mulți copii cu carențe în educație.

Tot ce se întâmplă în jurul nostru invită la o revalorizare a locului educației în contextul vieții contemporane. Pe de o parte, este din ce în ce mai acută nevoia de a oferi individului instrumente reale de a se înțelege pe sine și pe de altă parte, pentru o mai bună conviețuire într-o lume complexă.

Acasă, în primii 7 ani de viață, copilul dobândește noțiuni despre sine, se poate repera cu identitatea ca aparținând unui grup cultural și social, își poate cunoaște și recunoaște competențele și abilitățile, deprinde reguli și începe să își asume responsabilități, devine independent și activ în propria-i viață. Fiecare participant în viața copilului (părinți, frați, bunici) influențează modul său de dezvoltare, condiționând modelele relaționale pe care copilul le integrează și pe care le va reproduce în viața sa. Ei au nevoie de modele pozitive cu care să se identifice. Procesul constituirii personalității începe din primele zile ale copilăriei și continuă toată viața omului. Omul nu se naște cu personalitate, ci devine personalitate.

Învățământul modern trebuie să aibă ca scop nu doar copii bine informați, ci și formarea de persoane capabile să se adapteze la solicitările sociale și psihologice ale vieții. Este vital ca educația să răspundă eficient nevoilor psihologice și sociale ale copiilor, să asigure cadrul optim pentru starea sa de bine, să diminueze și să prevină tulburările de adaptare specifice vârstei, să formeze copilul pentru a fi integrat social. Primul educator al copilului este familia. În primii lor ani de viață copii imită comportamentele părinților. Pentru a pretinde mai târziu realizări din partea copiilor, părinții trebuie să fie ei înșiși un model de viață. Familia trebuie să fie preocupată de dezvoltarea laturilor sufletești ale copiilor, să-i învețe comportamentele sociale, să-i îndrume, să-i orienteze, să le arate afecțiune.

În familie copiii își formează noțiuni și sentimente morale, corecte sau mai puțin corecte. Este menirea școlii de a le corecta, îmbogăți, nuanța.

Educația morală trebuie începută încă din primii ani de viață ai copilului și continuă apoi sistematic, în tot cursul vieții.

Ca dascăli, suntem chemași să pregătim o lume moral-civică, prin punerea în legătură cu valorile absolute, iar școala să deschidă noi modalități de a concepe lumea și condiția umană. Dar pentru o mai bună reușită în activitatea noastră, trebuie urmărite atât etapele de dezvoltare ale copiilor cât și factorii pozitivi și negativi care influențează educația și efectele asupra lor.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR ȘI PREȘCOLAR

- BUCUR FELICIA-SANDA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIRON NEAGU”

- STRUCTURA NICOLAE IORGA

SIGHISOARA, MUREȘ

Serbare de ziua mamei

Elevii se află așezați în semicerc.

JOC DE ROL: „Inimioare, inimioare,- după S. Cassvan

Un copil se apropie de vânzător, care îl întreabă:

- Mai dorești ceva?

- Aș vrea o inimă de turtă dulce! Dar...nu pentru mine!

- Atunci...,pentru cine?

- Pentru mămica mea, care-i bolnavă de inimă rea.

- O! Biata de ea!

- Aș vrea, ca mamei să-i pot duce o inimă de turtă dulce,

Ea, pe cea rea, din piept să și-o arunce,

Pe cea bolnavă s-o înlocuiască

Și mama să se facă sănătoasă!

- Tu crezi că inima de turtă dulce sănătatea-i va aduce?

- Da, sunt convins că mama mea s-ar vindeca,

Dar nu am bani, ca s-o pot cumpăra!!!

- Copile drag, din inimă îți dau o inimioară,

Dar nu pe gratis, că..., chiar tu ești o comoară!

- Vă mulțumesc! Vă mulțumesc!

Alerg la mama, mă grăbesc!

- Mămico, mămico, sunt așa de fericit!!!

La boala de inimă rea, leac eu am găsit!

(Arătând entuziasmat inimioara de turtă dulce):

- Acesta-i leacul: inima de turtă dulce!

Mănânc-o repede! Ea sănătatea-ți va aduce!

Ia-o mămico,! Este pentru tine!

Mănânc-o repede, să te faci bine!!!

- Îți mulțumesc, micuțul meu băiat,

Tu mă iubești cu-adevărat!

Acesta e leacul minune: **Iubirea ta m-a făcut bine!**

Copiii cântă:„ **De ziua mamei,** (vals)

O fetiță: „*Spuneți, care mamă anume, cea mai scumpă e pe lume?,*„

Prezintă în continuare câteva variante de răspuns:

Copil 1: *Mama mea e cea mai scumpă de pe lume pentru ca face cele mai delicioase prăjituri!*

Copil 2: *Ba mama mea, pentru că îmi citește seara povești!*

Copil 3: *Ba a mea, că mă face bine atunci când sunt bolnav!*

Copil 4: *Mama mea știe să-mi facă cele mai frumoase rochițe!*

 Copil 5: *Mama mea e cea mai scumpă pentru că mă ajută să-mi fac temele când nu mă descurc*

 singur!

Copil 6: *Eu cred că mama mea e cea mai bună de pe lume pentru că se joacă cu mine!*

Copil 7: *Mama mea e cea mai bună pentru că are o voce minunată și-mi cântă zilnic!*

Copil 8: *Mama mea mă sărută întotdeauna pe locurile unde mă lovesc!*

Copil 9: *Mama mea e cea mai bună pentru că face mâncărurile mele preferate!*

Copil 10: *Ba mama mea e cea mai scumpă pentru că mergem împreună la înot!!*

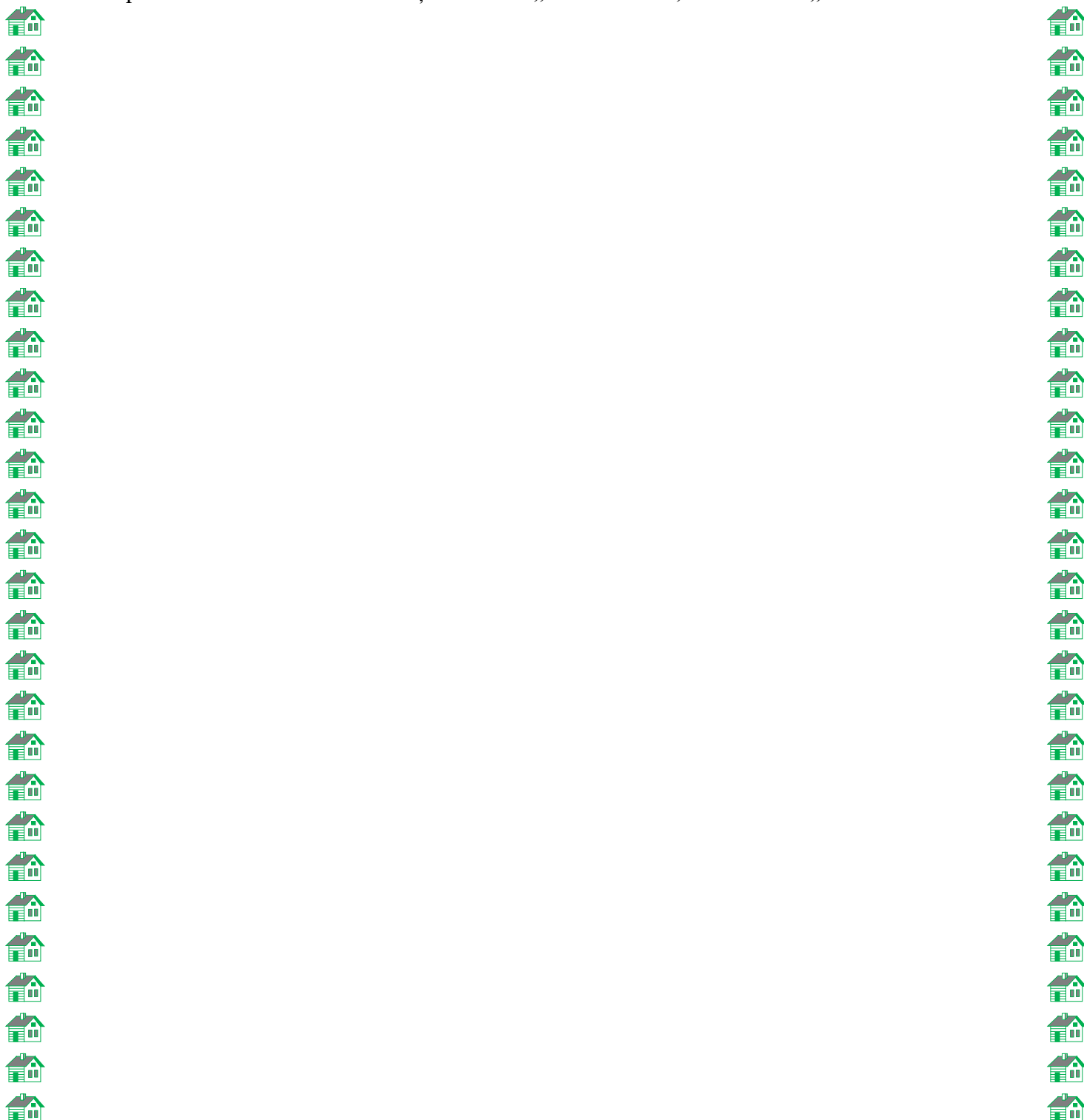
Fetița: *Fiecare mama-anume/ cea mai scumpă e pe lume.,,*

Elevii interpretează cântecul :

„ **Floriciă de pe șes,**”

După ce au terminat cântecelul, fiecare copil se așează la masă, lângă mama lui și, împreună cu acestea vor confecționa un cadou pentru ziua mamei.

Copiii vor înmâna cadoul mamei și vor cânta „ **La multi ani, cu sănătate!.,**”

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ÎNTOCMIT DE, ÎNV. BUCUR GABRIELA

Conduita unei persoane într-un context anume este descrisă deseori folosind expresia “cei șapte ani de acasă”. Viitorul adult este definit prin prisma educației pe care acesta o primește încă din primii ani de acasă, de la membrii familiei. Fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice dar și intelectuale. De multe ori afirmăm că lucrurile decurg de la sine în realitate însă există factori care pot influența această dezvoltare , o parte din acești factori se referă la mediul familial.

Un copil învață la început prin imitație primele reguli de politețe. Dacă vede un membru al familiei cu care petrece majoritatea timpului că de exemplu într-un mijloc de transport în comun cedează locul unei persoane, va învăța că așa este normal. Dacă o vede pe mama salutând sau respectând o persoană , va învăța să fie respectuos cu ceilalți.

Această regulă a celor șapte ani de acasă nu poate fi considerată o teorie care trebuie învățată pe dinafară ci constă într-un cumul de experiențe frumoase petrecute alături de cei mai dragi “actori” implicați în creșterea și educarea copilului : părinții

Părinții sunt cei care formează un copil, ei sunt cei care îi învață cum să se comporte. Tot de la ei învață ce trebuie să facă pentru a nu stârni controverse. Dragostea părinților permite copiilor să se comporte, să aibă încredere în forțele proprii, totodată se simt protejați. Acești copii care primesc ceea ce trebuie de la părinți , care se simt în siguranță pe lângă aceștia vor fi mai calmi, vor percepe pozitiv regulile impuse de părinți. Tot părinții vor fi cei care îi vor face să își dea seama că modul în care se vor comporta va fi doar pentru binele lor mai târziu.

Încă de mici, copiii trebuie învățați cu limitele. Vor fi nevoiți să asculte ceea ce li se spune, să aștepte atunci când trebuie să aștepte, să cunoască semnificația regulilor de politețe.

Prin comunicare, îndrumare dar mai ales răbdare regula celor șapte ani de acasă poate fi învățată încă din mediul familial. Școala și alte medii educaționale nu pot decât să confirme și să consolideze aceste norme desprinse din familie.

A fi bine- crescut nu înseamnă peste tot același lucru: atât contextul cultural-istoric, obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor “șapte ani de acasă”.

EDUCATIA TIMPURIE

EDUCATOARE: BUCUR MARIANA GRADINITA CU P.N. "PRICHINDEL" LOC. CUZA VODA, JUD. GALATI

Educatia timpurie se refera, strict la momentele de invatare ale copilului cu varsta pana la 3 ani, in conceptul romanesc. Educatia timpurie, in sensul mai larg, inseamna dezvoltarea timpurie a copilului, presupune invatare, ingrijire si protectie.

Educatia timpurie se realizeaza ca *educatie* informata (in familie, in relatii de vecinatate si in relatii comunitare, prin mass-media), ca *educatie formala* (in crese, gradinite si alte institutii de ocrotire si *educatie*) si *sub forma educatiei nonformale* (in cluburi sportive, cluburi ale copiilor si elevilor, dar si prin biblioteci, muzee, activitati ale unor organizatii nonguvernamentale s.a.).

Educatia timpurie pentru valori reprezinta un tip de educatie care isi asuma misiunea si responsabilitatea de a promova valori in mod explicit si eficient prin finalitati clare.

In pedagogia romaneasca educatia timpurie reprezinta un concept nou. In mod traditional, problematica pedagogica a copilului de 0-6/7 ani a fost considerata ca educatie prescolara. Actuala politica educationala nu include o sectiune specifica privind educatia timpurie a copilului in perioada 0-3 ani. Din punct de vedere practic, focalizarea in domeniul educatiei timpurii in cadrul actualei politici educationale se face pe educatia prescolara.

Atat prioritatile pe plan national, cat si cele pe plan international impun cu stringenta stabilirea unei politici si a unui sistem de educatie timpurie in cadrul programului de Dezvoltare Timpurie a Copilului. De asemenea, este important ca sistemul national de educatie timpurie sa se dezvolte in contextul dat de Conventia pentru Drepturile Copilului, de tintele Mileniului pentru Dezvoltare, care trebuie atinse pana in 2015 si de manifestarea Romaniei, ca membru cu drepturi depline al Uniunii Europene.

Scopul strategiei in domeniul educatiei timpurii a copilului este de a-i asigura fiecarui copil dreptul la educatie si la dezvoltare deplina pentru a-i da posibilitatea sa-si atinga potentialul maxim in acord cu standardele europene si internationale.

Focalizarea pe educatia timpurie si anii prescolaritatii este importanta deoarece aceasta este perioada cand copiii se dezvoltă rapid si, daca procesul de dezvoltare este neglijat in acest stadiu, este mult mai dificil si mai costisitor sa compensezi aceste pierderi mai tarziu. Este binecunoscut si evident faptul ca alegerile facute acum si actiunile intreprinse de parinti si de societate in copilăria timpurie au o puternica si mai de durata influenta asupra progresului individual al copilului si asupra progresului natiunilor, in sens larg.

Calitatea ingrijirii si a protectiei in aceasta perioada sunt mijloacele care inlatura mortalitatea infantila, boala, intarzierea in crestere, traumele, proasta alimentatie, intarzierile de dezvoltare. Acordand copilului atentiea cuvenita, asigurandu-i cresterea si educatia, ii cream conditii pentru a-si dezvolta o personalitate echilibrata si armonioasa.

Specialistii considera ca perioada de timp pentru educatie timpurie este definita de la conceptie pana la varsta de 8 ani, perioada in care are loc cea mai rapida dezvoltare a creierului. Cei mai importanti sunt primii doi ani din viata, cand apar cele mai semnificative schimbari din punct de vedere intelectual, emotional, psihologic si social.

Un program educativ eficient este un program care isi propune sa ia in seama copilul de la primele momente ale existentei sale si care implica toti agentii educationali care contribuie la cresterea si dezvoltarea lui.

Conceptul de educatie timpurie se refera asadar la doua dimensiuni:

- inceperea preocuparilor educationale de la varstele mici;
- implicarea familiei si comunitatii in educarea copilului mic si prescolar.

Beneficiarii primari ai educatiei timpurii sunt copiii, iar beneficiarii secundari sunt parintii, educatorii si toti agentii educationali din comunitate, iar prin efecte, societatea, in general.

Gradinita este mediul ideal de conducere indirecta a dezvoltarii personalitatii copiilor prin oferirea ocaziilor de explorare si relationare prin joc si, astfel, de dezvoltare a personalitatii ca parte componenta a educatiei timpurii.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

BUDA CLAUDIA, COLEGIUL NAȚIONAL MIHAI EMINESCU, BAIA MARE

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educației. Chiar dacă vorbim de viața de acasă, copilul trebuie să înțeleagă și să respecte regulile de comportament pe care la stabilesc părinții și educatorii.

1. Salutul este o normă de conduită care se învață în familie.
2. Comportamentul în public...un copil bine crescut știe să răspundă la întrebări.
3. Comportamentul cu prietenii...toate jocurile sunt importante pentru a-și respecta prietenii de joacă.
4. Înțelegerea normelor sociale, prin imitație, copilul deprinde cu ajutorul părinților, ceea ce se face și ceea ce nu se face. O bună creștere înseamnă și aplicarea unor reguli.
5. Manierele la masă...folosim eficient tacâmurile, învățăm ce e respectul de sine.
6. Recunoașterea greșelilor, îmi pare rău, te rog este o expresie magică...a învăța să recunoști greșelile a învăța să se resemneze.
7. Tact și toleranță...un copil bine educat, bine crescut învață de la părinți ce e bunul simț, diferența dintre bine și rău.

SĂRBĂTOAREA MĂRȚIȘORULUI ȘI A PRIMĂVERII

ÎNVĂȚĂTOARE: BUDIU MIHAELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘONA

Culorile și aromele primăverii, împreună cu zâmbetele și emoțiile celor mai mici elevi, de la Școala Gimnazială Șona, județul Alba, s-au împletit în *Serbarea mărțișorului și a primăverii* și au încântat părinții cu dansuri tematice, poezii, cântece și sceneta *Sticletele*.

A fost invitat la serbare domnul director, prof. Matei Rovin, care a apreciat strădania și efortul elevilor și al cadrelor didactice.

După ce elevii au repetat zile la rând și s-au deprins cu mișcările de dans, a sosit vremea ca școlarii să împărtășească și părinților din cunoștințele lor. Chiar dacă unii elevi mai mici au avut nevoie de privirea unui părinte pentru a mai scăpa de emoții, întregul spectacol a fost arbitrat prin aplauze de auditoriul care a luat parte la eveniment.

Și pentru că 8 Martie, ziua tuturor mămicilor, este unică, în fața provocării de a alege între un dar sau un mărțișor frumos, serbarea s-a dovedit a fi un cadou ideal pentru mame. Timp de aproape o oră, sala de clasă a fost „îmbrăcată” într-o atmosferă cu un frumos iz de poveste de primăvară.

Serbarea a debutat cu poezii și cântece despre primăvară. Sub îndrumarea cadrelor didactice Budiu Mihaela, Răcuci Daniela și Folea Ana-Maria, elevii din ciclul primar au recitat frumoase poezii și au interpretat cântece închinare primăverii.

Elevii claselor a III-a și a IV-a au prezentat sceneta *Sticletele*, moment care a demonstrat talentul actoricesc al copiilor.

Dansul a fost în centrul atenției, elevii clasei a II-a au prezentat *Dansul florilor*, iar cei din Clasa Pregătitoare au antrenat publicul în energicele ritmuri ale dansului *Samba florilor*.

Emoționați, dar curajoși în același timp, la final, toți școlarii au oferit mămicilor mărțișoare confecționate de ei sub îndrumarea învățătoarelor.

Costumele viu colorate, cântecele pline de jovialitate, veselia și efervescența elevilor, încununate de buna dispoziție și de uralele părinților, au dus la conturarea unui spectacol ce cu siguranță va rămâne în amintirea celor prezenți.

EDUCAȚIA FAMILIEI-CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ!

PROF. ÎNV. PREȘC. BUDUR ADRI
GRUPA MIJLOCIE

GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 37
STRUCTURĂ GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 3 -BRĂILA

Moto „Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul...”, Ion Vulcănescu

„N-ai cei șapte ani de-acasă,, auzeam deseori când eram mică prin cartierul în care locuiam. Era o propoziție des întâlnită atunci când un copil se comporta mai vulcanic sau mai expansiv. Oare ce însemna acest lucru? Faptul că, până la 4-5 ani copilul trăia numai în cadrul familiei și a comunității ,neexistând sau existând foarte puține instituții școlare adecvate acestei vârste.

Astăzi acest lucru se îmbină cu educația dirijată de un cadru specializat(educatoarea). Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim tot la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una dintre perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Acești 7 ani de acasă sunt pentru unii, și pe bună dreptate, piatra de temelie a vieții pe viitor. De acești ani depinde de cum vei fi integrat în societate, cum vei fi agreat de cei din jur și cum îți poți ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Dar un rol foarte important în această perioadă o are legătura puternică care trebuie să existe între familie , grădiniță și comunitate. Dacă aceasta nu există sau este „firav,,reprezentată ,atunci educația „puiului de om,, va lăsa de dorit: vor exsita lacune și inadvertențe.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea,este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate, răspuns imediat la nevoile copilului, disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului, sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale acestuia, respec, deschidere și comunicare, recunoașterea calităților și a reușitelor, confidențialitate și încredere reciprocă).

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Oare ce pot învăța copiii în această perioadă?

- deprinderi de autoservire;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- ordine;
- igienă;
- limbaj corect transmis;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea uneri sarcini;

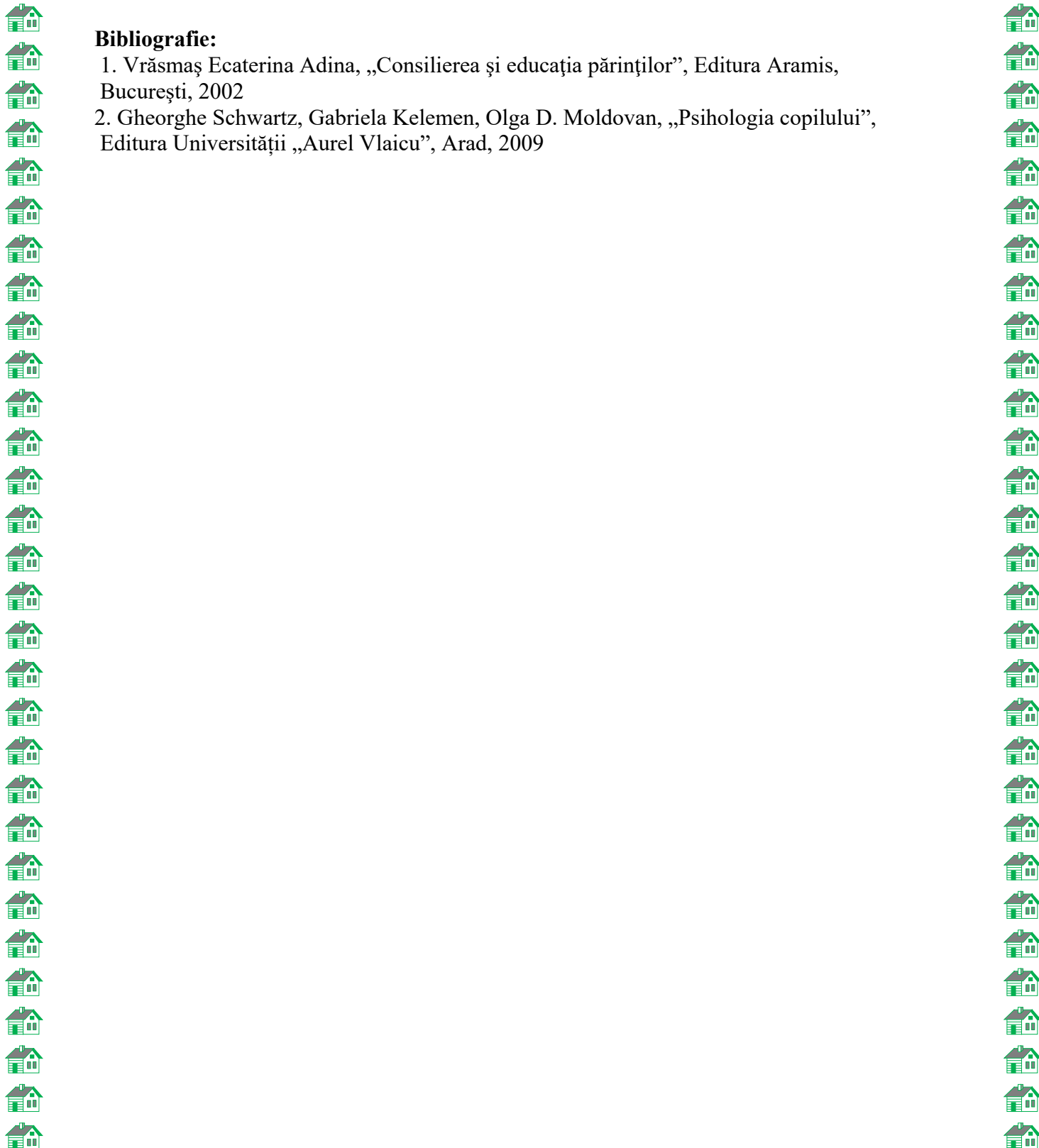
 - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

 - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

 Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”. Psihologii suțin că nu există o limită de vârstă până la care bunele maniere se pot învăța, însă, cu cât lecția bunei-cuviințe și a menajării sensibilităților celor din jurul nostru este începută mai devreme, cu atât mai bine pentru constituirea zestrei educaționale a copilului!

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002
2. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009

O EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE

PROF. BUJGOI ANIȘOARA
LICEUL TEHNOLOGIC “ALEXE MARIN” - SLATINA

Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unui individ, prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia. Fiecare copil este unic, iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate în privința lui, cu scopul primordial de a-l ajuta să se dezvolte deplin. Cu cât ne vom apropia mai mult de el și îl vom înțelege mai bine, cu atât vom învăța mai multe despre ceea ce ar trebui să facem pentru a-l ajuta să crească și să se dezvolte la nivelul întregului potențial de care dispune. Succesul educației se bazează pe adaptarea demersului educațional la nevoile individuale ale fiecărui copil. Construirea unui parteneriat educativ în comunitatea în care crește, se dezvoltă și este educat copilul constituie o cerință a educației de azi. Din experiență se trage concluzia următoare: colaborarea familie-grădiniță-școală-societate este benefică și cu rezultate deosebite atât pentru implicarea părinților, dar și pentru membrii comunității care își dau interesul să se integreze în atmosfera grădiniței și să se împrietenească cu copiii. Grădinița este a doua familie, un loc unde se poate practica educația, spațiul unde se asigură nu numai un volum important de cunoștințe, dar se formează și mentalități moderne, deschise. Educația însumează acțiunile de modelare și formare a omului din perspectiva unor finalități racordate la reperele socio-economico-istorico-culturale ale arealului în care se desfășoară. Se poate afirma că educația este activitatea complexă realizată în cooperare de educator și educabil (a căror rol este șanjabil) în vederea formării și autoformării asistate, cu scopul dezvoltării personalității și sădirii unei mentalități pozitiv-constructiviste. Tradițional, educația oferită de școală a fost considerată educație formală, activitățile educative organizate de alte instituții, cum ar fi muzeele, bibliotecile, etc., drept educație nonformală, iar influențele spontane sau neorganizate din mediu, familie, grup de prieteni, mass media etc., educație informală. Și școala - ca instituție - a răspuns provocărilor sociale prin lărgirea sferei de activitate și inițierea unor parteneriate cu societatea civilă, comunitatea locală sau cu diferite instituții culturale. Aceasta deoarece învățarea „nu este legată” numai de școală sau de alte contexte organizate. Educația formală și cea nonformală au drept notă comună faptul că ambele sunt special organizate de societate, cu scopul de a ușura, de a grăbi, de a eficientiza procesul formării unor comportamente propice învățării continue, inclusiv prin mijloace proprii, precum și de a asigura achiziționarea unor informații cu largi resurse de integrare în sisteme, de transferare a lor în diverse domenii ale cunoașterii. De asemenea, ambele sunt instituționalizate, deosebindu-se doar prin cadrul și modalitățile lor specifice de acțiune. În zilele noastre se constată atât o extindere, cât și o intercorelare strânsă a tuturor acestor forme, ceea ce face să le crească potențialul educativ. Astfel, educația formală trebuie să cunoască valorile și influențele exercitate prin intermediul educației ocazionale, nonformale și informale, să exercite o funcție de sinteză, de integrare a acestora în procesul unitar de formare și cultivare a personalității copiilor, a tinerilor. Pe de altă parte, trebuie spus că experiența acumulată în cadrul educației școlare contribuie la creșterea randamentului celorlalte forme ale educației, în condițiile în care tinerii sunt înarmați cu capacitatea de a discerne, de a selecta, de a sintetiza, din multitudinea de experiențe acumulate, pe cele care au în mod cert, valoare educațională și pot influența comportamentele lor pozitive. Multă vreme s-a considerat că școala joacă rolul central și că forme diferite de acțiuni organizate ar putea înlocui familia, care de multe ori nu are aspirațiile sau resursele culturale pentru ceea ce propune societatea. În rezolvarea multiplelor probleme de dezvoltare și învățare, școala dezvoltă o serie de structuri de sprijin în favoarea copilului și a familiei. În același timp este nevoie de activități de susținere în afara clasei și de activități de sprijin atât a copilului aflat în situații dificile sau de risc, cât și a familiei și a cadrelor didactice.

Școala, singura instituție care își propune planificat și organizat să sprijine dezvoltarea individului prin procesele de instrucție și educație, concentrate în procesul de învățământ, simte tot mai mult nevoia să realizeze un parteneriat activ cu familia și comunitatea în care se dezvoltă copilul. Relația dintre părinți și profesori implică ieșirea din frontierele școlii și determină o altă abordare a profesiei didactice. În pedagogia tradițională această temă era tratată sub denumirea de „colaborarea dintre școală și familie”. Actualmente, dimensiunile acestei relații sunt mult mai cuprinzătoare datorită lărgirii conceptului de colaborare spre cel de comunicare prin cooperare și, mai nou, prin conceptul de parteneriat care le cuprinde pe toate și, în plus, exprimă și o anumită abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative. O categorie aparte și relativ

Recent apărută de specialiști o reprezintă specialiștii în intervenția socio-educativă. Aceasta cuprinde un ansamblu de acțiuni finanțate, organizate și desfășurate de societate în direcția susținerii, orientării, corectării sau suplínirii activității educative a părinților. Toate tipurile de specialiști cu care familia intră în contact prin copil (cadre didactice, medici, psihologi, juriști etc.) exercită un rol explicit sau implicit pe lângă părinți. Colaborarea dintre grădiniță – școală – familie - societate presupune o comunicare eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, Școala, familia, comunitatea, Institutul European, Iasi, 2006..

2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „Prelegeri pedagogice”, Editura Polirom, Iași,

2001

3. Nicola, Ioan, „Tratat de pedagogie școlară”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000. 4.

Pescaru, Băran, Adina, „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. BUJOR TEODORA

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Responsabilitatea aruncată pe umerii părinților?

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

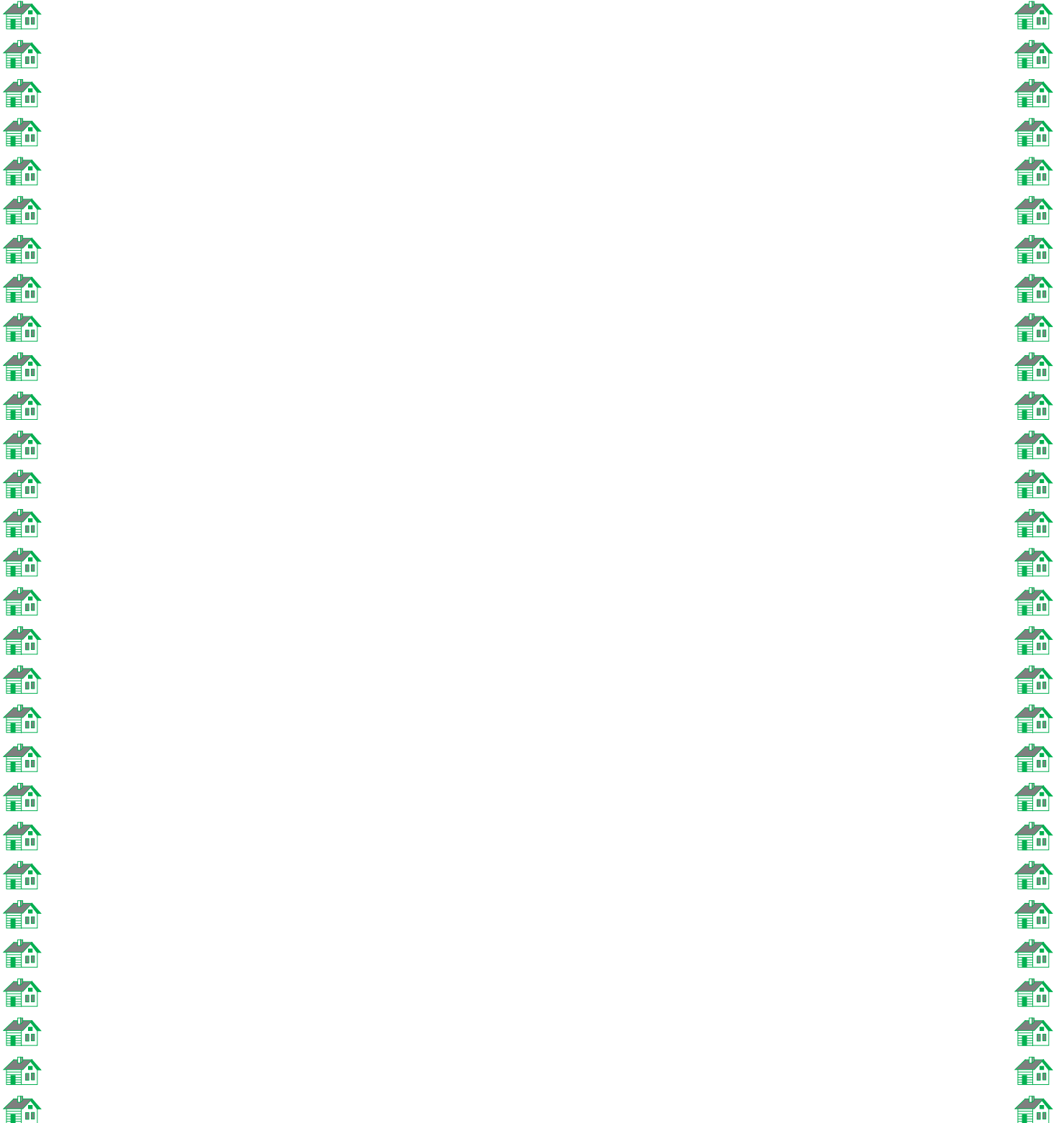
Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pec el din urmă. Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate. Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie ca este vorba despre viața de acasă, fie ca

 vorbim despre educatia de la gradinita sau scoala, copilul trebuie invatat sa inteleaga si sa respecte regulile de comportament sau de interdictiile pe care i le stabilesc parintii sau educatorii.

De unde învață copilul tău?

 Răspunsul la această întrebare diferă în funcție de o serie de factori, majoritatea depinzând de concepțiile părinților despre educație, formare și parenting. Indiferent de convingeri, experiențe sau atitudini, scopurile tuturor părinților converg înspre același rezultat: cu toții ne dorim copii bine pregătiți, care să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă în care orice cunoștință în plus poate face diferența. Unul dintre răspunsurile tradiționale cu privire la întrebarea de început este, evident, școala. Cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, pe bună dreptate sau părtinitor uneori, școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului tău. Și pentru mulți copii ea este singura modalitate de a-și depăși, odată, o condiție mizeră și singura speranță la o viață decentă.

CEI 7 ANI DE ACASĂ..

PROF. ÎNV. PRIMAR BUJOREANU ADELINA
LICEUL TEHNOLOGIC „MIHAI EMINESCU”,
DUMBRĂVENI- JUD. SUCEAVA

„Diploma celor șapte ani de acasă ai copilului exprimă calificativul părinților” Valeria Mahok

Expresia „Cei 7 ani de-acasă” este o expresie foarte des întâlnită, ce face referire la modalitatea de acțiune și reacțiune în împrejurări sau situații până la contactul cu mediul școlar. Această educație este primită de la părinții care „modelează” personalitatea copilului înainte ca acesta să intre în mediul educațional instituționalizat obligatoriu, personalitatea cu un impact puternic asupra copilului ca viitor adult. Tocmai de aceea când suntem martorii unui anumit comportament mai puțin politicos sau cuviincios, când ne deranjează și ne supără un astfel de comportament, tragem concluzia că acelei persoane îi lipsește educația, sau cei șapte ani de acasă. Se spune ca cei 7 ani de acasă sunt cei mai importanți, afirmație confirmată de numeroși psihologi care au realizat diverse studii în acest sens.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei, chiar dacă copilul are propria sa personalitate încă de la naștere, odată cu desprinderea efectivă de mamă, de unde și expresia „personalitatea biberonului”. Copilul plânge ceea ce înseamnă că are o nevoie ce trebuie satisfăcută, plânsul fiind forma de comunicare prin care comunică cu mama. Dacă aceasta identifică nevoia și o duce la îndeplinire va construi o relație pozitivă cu bebelușul, dacă nu face acest lucru, apar frustrările, atât pentru mamă, cât și pentru copil. Din acest moment, copilul trece prin diverse etape ale dezvoltării sale care își pun amprenta în formarea viitorului adult, iar singurii care sunt în preajma sa sunt părinții sau persoanele responsabile de creșterea lui. Iar din acest moment, atenția începe să se îndrepte înspre ei deoarece aceștia sunt principalii responsabili de cei 7 ani de acasă.

Dezvoltarea copilului începe încă de la naștere, iar odată cu intrarea în grădiniță copilul deja are formate unele deprinderi. Grădinița nu îi oferă educația vieții, a celor 7 ani de acasă. Principalele deprinderi de comportament se formează în familie, părinții fiind primele modele de viață ale copiilor., Dar educația primită în cei 7 ani de acasă se construiește pe o serie de factori precum: relația afectivă dintre copil și părinte, specificul de dezvoltare al copilului și valorile pe care se bazează familia și care sunt transmise mai departe copiilor” spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu.

Temelia ce stă la baza formării unui comportament pozitiv, manierat, puternic o constituie dragostea și afecțiunea părinților. Copilul care primește dragoste este un copil care se simte portejat, îngrijit, iubit, acceptat, ceea ce determină creșterea stimei de sine, realizând că părinții sunt interesați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină. Un copil cu o stimă de sine sănătoasă va ști cum să abordeze fiecare situație din viață într-un mod eficient. În general, copilul iubit va fi mult mai receptiv și va accepta cu mai multă ușurință și deschidere respectarea regulilor.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la vârsta de 2-3 ani copilul nu cunoaște decât propriile nevoi. Dar chiar și așa, copilului trebuie să îi fie impuse limite pentru a conștientiza ce înseamnă amânarea sau așteptarea îndeplinirii dorințelor. Tot la această vârstă se pun bazele formulelor de politețe: „Bună ziua!”, „Mulțumesc!”, „Te rog!”, „La revedere!”, „Noapte bună!”

Între 5-7 ani, copilul devine tot mai independent, este capabil să împartă jucăriile, începe să își dezvolte simțul binelui și al răului, apreciază comportamentul adultului față de ceea ce face el, apreciază recompensele și simte frustrare față de pedepse. Această perioadă este ideală pentru construirea în personalitatea copilului bunele maniere. Un copil manierat, va fi un adult care va ști ce este respectul, va ști să îl ofere și automat să îl primească din partea celorlalți. Până la 6-7 ani un copil trebuie să aibă în principal, un grad ridicat de autonomie: să știe să își lege șireturile, să se îmbrace, să se spele și să fie ordonat. De asemenea capacitatea de a purta un dialog trebuie să fie formată și exersată ori de câte ori părintele are ocazia.

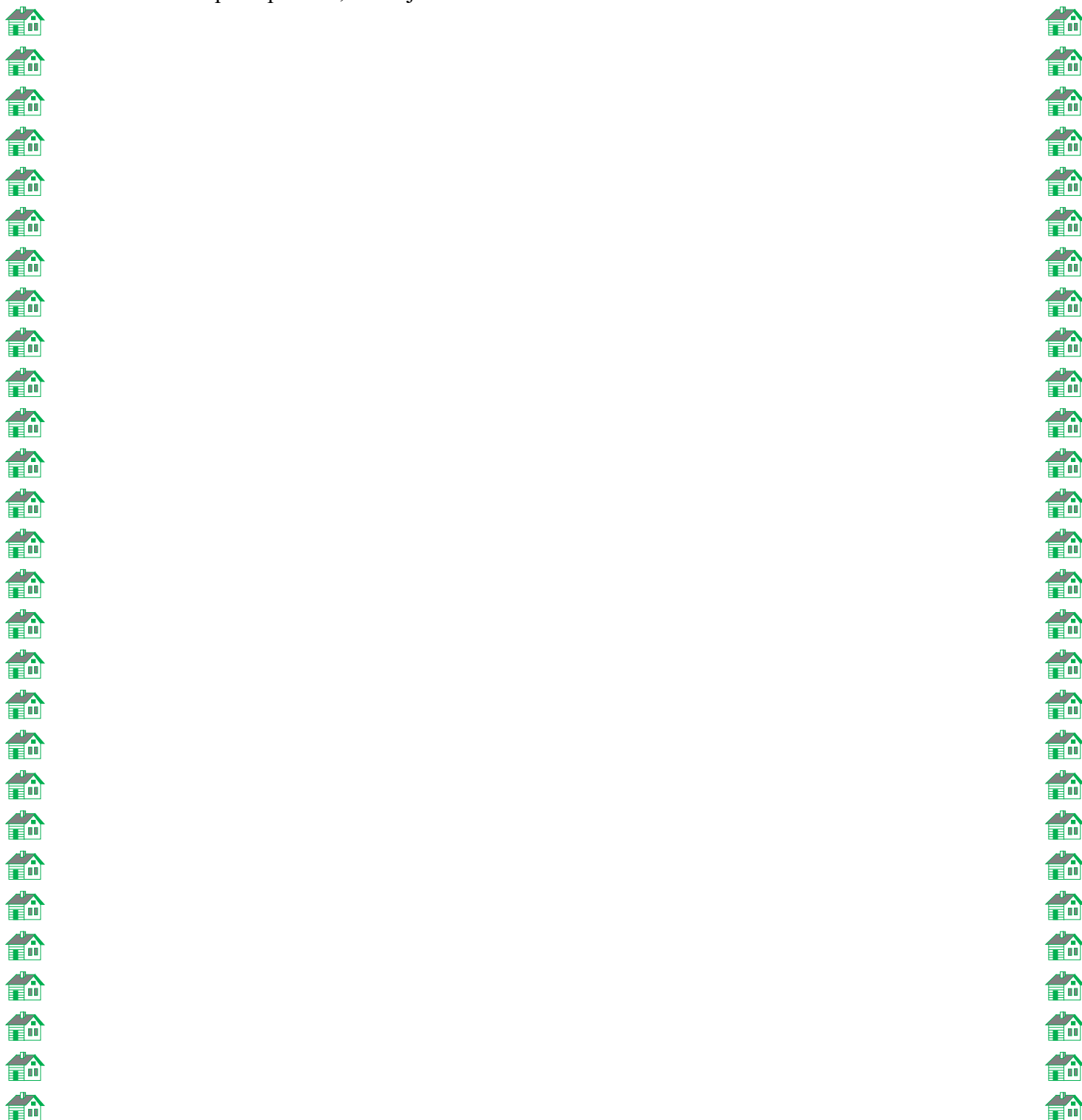

Prin urmare, „cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind baza pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. În fond, școala este locul unde se continuă și se clădește peste ceea ce copiii primesc de acasă.

Se poate concluziona că cei 7 ani de acasă, regulile de comportament și educație oferite urmăresc formarea viitorului adult și o temelie solidă în ceea ce privește o personalitate puternică.

Bibliografie:

1. Cosmovici, A., Iacob, L.,(coord), (2005). „Psihologie școlară”, Ed. Polirom, Iași
2. Liliana Stan (coord.), (2016) „Dezvoltarea copilului și educația timpurie, Ed. Polirom, Iași,
3. Orțan Florica,(2004) „Managementul educațional”, Ed. Universității, Oradea Păscaru, Băran, Adina, (2004), „Parteneriat în educație” / familie- școală- societate, Ed. Aramis, București
4. www.desprecopii.com, www.jurnalul.ro

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. BUJU ELIZA, LIC. ANA IPATESCU, GHERLA

„Un om educat se deosebeste de un om needucat, asa cum un om viu se deosebeste de un om mort,,

Aristotel

„Educația este un al doilea soare pentru cei care îl avem,, Heraclit din Efes

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilăriei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

De foarte multe ori, in special in situatiile in care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gandim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei sapte ani de-acasa”. Replicam astfel considerand ca nu a primit o educatie potrivita ori nu si-a insusit diverse norme ori reguli de politete, in special.

Aceasta expresie defineste insa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumulate in primii sapte ani de viata. Aceasta perioada de timp este considerata „culmea achizitiilor”, este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregatit sa primeasca informatii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si in ce mod.

Se numesc „cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.

Bebelusul este atasat de mama si de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate si exprimate de catre copil in joaca lui si in comunicarea cu ceilalti. Ticurile verbale, reactia adultilor la diversi stimuli, modul de a raspunde la mediu le putem observa la copilul lor, asemeni unei oglinzi.

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, asa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine.

Nu este de-ajuns doar ca parintele sa controleze limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Bineinteles ca asta nu inseamna ca permanent va fi stresat de cum vorbeste, se poarta ori reactioneaza la cei din jur, pentru ca ii va fi foarte greu si chiar se va simti obosit la un moment dat. Insa va trebui sa impuna anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata, cat si din cele negative. Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ii supravegheaza, ii analizeaza, interiorizeaza ceea ce fac ei, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igiena
- curatenie si exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative
- bune maniere si comportament
- limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)

– modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

– consecventa in realizarea unei sarcini

– concentrare a atentiei

– perseverenta in realizarea uneri sarcini

– alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:

– spiritul de competitie

– altruismul

– cooperarea

– atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit

destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi

increzator in fortele proprii. Si aici intervine rolul major al educatorului, atat parintele cat si cel care

completeaza munca acestuia, invatatorul, profesorul, mentorul, mai tarziu. Este crucial ca acesta sa fie

constient de sarcina extrem de grea ce cade in responsabilitatea lui, pentru ca amprenta lui poate fi decisiva,

in consecinta, tot ceea ce rasfrange asupra subiectului educat trebuie sa fie extrem de ales, de gandit, de

potrivit si de tintit. Este sarcina olarului, care modeleaza lutul, din mainile sale poate iesi o capodopera sau

un kitch. "Cei care educa copiii sunt demni de mai multa onoare decat cei care le dau viata; de aceea pe langa

viata, daruiti copiilor si arta de a trai bine, educandu-i", spunea **Aristotel** pe buna dreptate.

„Natura ne aseamana, educatia ne deosebeste,,-Confucius. De aceea, inainte de a judeca o persoana si

de a-i pune o eticheta, sa ne gandim ceva mai mult la ceea ce se ascunde in spatele unui comportament ori

atitudine neacceptat/ a de catre ceilalti. Dascalul ar trebui sa aiba in vedere in permanenta acest lucru.

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc.

Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În

situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând

impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu

este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi

interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi

la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În

astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși

despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui

adult, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce

simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Iată câteva reguli de aur de care părinții ar trebui

sa tina seama in educatia copiilor lor.

1. Invata-l sa se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

2. Stabileste si impune reguli si limite in comportamentul copilului!

3. Comunica cat mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relatii solide intre parinti si copii;

limiteaza timpul petrecut la televizor sau calculator si concentreaza-te in educatia lui pe arta conversatiei!

4. Invata-l sa iubeasca lectura si cartile - incepe inca de cand e bebelus citindu-i povesti, apoi, treptat,

lasa-l pe el sa le exploreze pana cand invata sa citeasca si sa se bucure singur de ele!

5. Lasa-l sa se bucure de copilarie - nu incerca sa faci din el un geniu inainte de vreme; permite-i

copilului sa socializeze, sa se distreze si relaxeze, dar mai ales sa se joace din plin.

6. Nu abuza in niciun fel de copil - fizic, emotional, verbal etc.; evita educatia cu "palma la fund" si

concentreaza-te pe disciplina pozitiva!

7. Invata-l sa isi exprime emotii si sentimente; numai asa va reusi sa rezolve conflicte pe cale pasnica

si sa-si controleze impulsurile sau sa renunte la agresivitate.

8. Invata-l sa spuna mereu adevarul! Si aceasta este o lectie pe care o invata cel mai bine de la tine!

Copilul imita ceea ce vede si aude in jurul lui!

9. Petrece cat mai mult timp cu micutul tau! Fii un parinte implicat si devotat, iar cei 7 ani de acasa

vor oglindi efortul si calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubeste-l neconditionat si arata-i zilnic asta! Iubeste-l indiferent de note, de cum arata, de performantele intelectuale, fizice sau de alta natura! Nu glumi pe seama lui, nu ii pune porecle si spune-i zilnic ca il iubesti. Demonstreaza-i acest lucru prin gesturi tandre - sarutari pe frunte, obrazori, imbratisari etc.

Si, sa nu uitam, ca exemplul personal este cel mai eficient dascal!

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Si fiecare parinte sa stie ca educatia ce i o ofera copilului sau este cea mai de pret mostenire pe care i o poate lasa, care va supravietui dincolo de timp ,cand el insusi nu va mai fi prezent in viata copilului sau. De aceea cei sapte ani de acasa sunt temelia viitorului adult. Pornind de la ea, si educatia viitoare si autoeducatia , merg in acelasi consens spre modelarea unui adult intreg, sanatos , integrat , realizat si , mai ales , fericit.

„Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală.” — Albert Einstein

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ = PRIMII PAȘI ÎN VIAȚĂ

ÎNV. BULHAC MIHAELA CLARISA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ” ȘT.O.IOSIF”-TECUCI,GALAȚI

Azi, parcă mai mult că oricând, avem mare nevoie de cei șapte ani de acasă. Într-o lume alertă și agitată trebuie să ne găsim timp și pentru copiii noștri pentru a le insufla respectul față de sine și față de ceilalți, pentru a le transmite minimul de bune maniere, ca la rândul lor, când vor deveni adulți să facă și ei același lucru. Chiar dacă oamenii sunt diferiți asta nu-i scutește de a fi educați. Viața te pune la încercare și te surprinde cu miracolele ei, atunci când din întâmplare ți-a ieșit în cale un copil care te salută, te respectă, îți mulțumește și își cunoaște locul. Întotdeauna astfel de copii se vor face remarcăți și vor deveni viitorii adulți dotați intelectual.

Educația nu începe odată cu venirea la școală, ci acasă, în familie se realizează fundamentul oricărei construcții pe care ulterior dascălii și nu numai, vor ridică viitorul om educat.

În familie copilul are primele interacțiuni, primele responsabilități. Indiferent de timpurile pe care le trăim, întotdeauna și în toate împrejurările ne vom raporta la „cei 7 ani de acasă”, iar această perioadă constituie nucleul viitorului individ cultivat, manierat, respectuos și responsabil.

Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are educația primită în familie asupra formării personalității copiilor. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană. Modul în care ne creștem copiii contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane. Ca adult, sesizezi uneori că în situații-limită, reacționezi cum nu te așteptai sau, de cele mai multe ori, reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții.

Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât copilul, ajuns adult, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său. Drept urmare, pentru a ne educa în mod corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, pentru a fi un model moral bun de urmat de către propriii noștri copii.

Copiii sunt foarte drăgălași, plini de energie, dar uneori obositori. Să te ocupi de educarea lor poate fi o plăcere, dar de multe ori poate fi dificil. Există momente când te simți depășit de situație și nu găsești soluții privind comportamentul inacceptabil al copilului. În general părinții consideră educarea copilului lor ca fiind dificilă pentru simplu motiv că aceștia nu ascultă observațiile făcute de ei. Dacă părintele nu se așteaptă la „nimic bun” de la copilul său, copilul își va crea aceeași impresie negativă despre el și într-adevăr nu va ieși nimic bun. În plus, părintele va fi nervos, frustrat, neputincios, dezamăgit, iar copilul va prezenta și probleme emoționale. Acest scenariu negativ poate fi dizolvat prin educația celor ”șapte ani de acasă”, acordând copiilor noștri atenția necesară, acordând atenție mai ales comportamentelor pozitive și laudându-i ori de câte ori observăm un comportament pozitiv, chiar și atunci când comportamentul ni se pare a fi neimportant.

Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. De asemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca el, copilul, să înțeleagă. De o importanță deosebită este și găsirea unor modalități cu mult mai eficiente de a-l și corecta copilul, în afară pedepsei fizice.

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul. Laudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l, acesta câpătând o mai mare încredere în sine.

Bibliografie:

Vrăsmaș, E.A. Consilierea și educația părinților ; Ed. Aramis

Bakker, I., Janssen, H. Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii ; EDP

FAMILIA , ȘCOALA, EDUCAȚIA

BULIGA DANIELA, LICEUL TEORETIC "TRAIAN" CONSTANȚA, JUD. CONSTANȚA

Familia este institutia in care se formeaza, se construiește personalitatea; copilul va deveni un viitor adult cu sau fara inhibiții, iar copilul va invata sa comunice asertiv sau nu, va capata incredere in sine sau nu, va invata sa fie suspicios sau sa aiba incredere in sine. Astfel, parintii sunt cei care modelează personalitatea copilului, ii ofera modele si anume repere. Generic vorbind, copilul este oglinda parintelui. Modul in care vorbim, ne miscam va fi imitat de catre copil. De aceea este foarte important ca parintii sa constientizeze modul in care comunica cu proprii copii, sa invete sa-si imbunatateasca capacitatea de relationare si comunicare si sa invete sa comunice asertiv cu copiii lor, indiferent de varsta. În ultimii 30 de ani, familia a suferit schimbari importante. S-a transformat întreaga întreaga noastră societate, ceea ce a afectat relațiile familiale. În acest context, o serie de simptome ale disfuncționalității familiale au aparut ca relevante pentru starea de criză familială. Dintre acestea cele mai importante sunt conflictul conjugal, violența familială, abandonul copilului, divorțul, creșterea riscului de fragilizare in dezvoltarea psihocomportamentală a copiilor, ca urmare a confruntarilor lor cu parintii multipli sau prin abandon, nesupraveghere, etc.

O problema specială prin consecințele viitoare par sa ridice raporturile parintilor cu adolescentii. Părinții își orientează copiii, sustin și fac eforturi materiale deosebite pentru a asigura un nivel de scolarizare și culturalizare înalt, aspirația către o pregătire universitară. Acestei mentalități tradiționale îi se opune, actualmente, o atitudine pragmatică a adolescenților, adaptată noilor condiții economice și spectrul șomajului, care devalorizează pregătirea cultural-informațională, aceștia trăiesc iluzia posibilității unei reușite facile prin învățarea doar a unor strategii de orientare socială, speculativă, cu efort productiv propriu minim și cu un efect material maxim. Aceasta concepție a tinerilor, nutrită de eșecul material maximal al eforturilor lor de pregătire culturală susținute, are drept consecință fie o pregătire superficială și o prăbușire a aspirațiilor profesionale și familiale, ceea ce într-o primă etapă, corelat cu absența locurilor de muncă, îi face pe tineri dependenți de familie sau în cazuri limitate, îi conduce la abandonarea timpurie a studiilor și la antrenarea lor în activități antisociale.

Participarea la educație este, în egală măsură, un drept și o obligație a tinerei generații. Una din marile probleme ale învățământului actual este abandonul școlar. România se clasează pe locul 3 în topul statelor membre ale UE cu cel mai ridicat procentaj al abandonului școlar (18,5% în 2016). Ministrul Educației, Ecaterina Andronescu susține că abandonul școlar este principala problemă nerezolvată a sistemului de învățământ românesc și își propune ca prioritate a mandatului său, reducerea abandonului școlar.

În fiecare an, peste 50.000 de copii români abandonează școala. În calitate de expert în evaluare și acreditare ARACIP am participat la multe vizite de evaluare externă în vederea atestării nivelului calității serviciilor educaționale oferite de unitățile de învățământ din județele Brăila, Buzău, Tulcea, Ialomița, Galați. Am o amplă imagine a situației în fapt din școala românească. Este adevărat și confirm rezultatele ultimului studiu "Investiție în educația copiilor din mediul rural", realizat de către Fundația World Vision România în perioada februarie - iulie 2017 care susține că peste două treimi din unitățile de învățământ din mediul rural se confruntă cu cel puțin un factor de risc educațional, cum ar fi rezultate slabe la Evaluarea Națională, risc de abandon școlar, rate ridicate de absenteism și repetenție, și cu unul sau mai mulți factori de risc socio-educaționali, cum ar fi: elevi proveniți din familii dezavantajate economic sau spații și dotări materiale insuficiente. Datele culese din teritoriu, mai ales în perioada proiectelor derulate de ARACIP din 2015-2017 pot constitui bazele unei reale cercetări sociologice.

Printre factorii care favorizează abandonul școlar la nivelul elevului și al familiei se află:

- Dezorganizarea familiei atrage după sine dificultăți materiale. Divorțul, alcoolismul, violența în familie sunt semne ce preced adesea decizia de abandon.
- Modelul educațional oferit de părinți. Cel mai adesea, elevii care ajung să renunțe la educație provin din familii în care părinții nu au mai mult de opt clase.
- Implicarea în activități aflate la limita legii. Prostituția, apartenența la găști de cartier, integrarea în rețele de cerșetorie conduc aproape mereu la renunțarea la educație
- Încrederea scăzută în educație

• Intrarea pe piața muncii (lucrul ca zilieri).

La nivelul comunității, cei mai importanți factori care determină abandonul școlar timpuriu sunt:

• Lipsa de securitate în zonă. Există comunități unde, datorită infrastructuralității ridicate, cadrele didactice se tem să interacționeze cu părinții, iar lipsa de colaborare dintre aceștia contribuie la creșterea riscurilor de abandon școlar.

• Norma mariajul timpuriu acționează ca un factor care împiedică continuarea educației, mai ales în comunitățile rurale.

• Norma non-continuării educației după clasa a VIII-a. Cauza o constituie lipsa resurselor financiare ale familiilor ,dublata de lipsa unitaților școlare care să permită specializarea într-o anumită meserie.

• Migrația circulatorie - există probleme importante de reintegrare a copiilor de migranți care părăsesc sistemul și apoi se reîntorc, la vârste mai mari. Aceleași probleme sunt regăsite și în cazul în care elevii intră la vârste mai mari în sistemul de învățământ.

Comunitatea poate diminua fenomenul abandonului școlar prin realizarea unor programe de susținere a elevilor cu risc de abandon. Este necesară și ținerea evidenței situației elevilor aflați în fluxuri de migrație internațională circulatorie.

La nivelul școlii sunt foarte puține acțiuni care să prevină abandonul școlar. Cadrele didactice pot avea un rol important în prevenirea abandonului școlar timpuriu, deoarece sunt în permanent contact cu elevii, pot identifica și diagnostica problemele acestora și pot atrage atenția autorităților sau organizațiilor non-guvernamentale competente pentru a interveni la nevoie.

La nivel național se impune realizarea unui program de educație sexuală pentru elevi, focalizat în comunitățile cu risc crescut pentru sarcini timpurii la adolescente și unde căsătoriile timpurii sunt frecvente.

Alte măsuri care ar putea fi aplicate:

1. Creșterea atractivității școlii – prin activități extracuriculare și prin folosirea resurselor școlii pentru atragerea elevilor pentru activități de timp liber.

2. Creșterea flexibilității programelor “a doua șansă” din punct de vedere a grupurilor de vârstă și din punct de vedere al curriculumului. De asemenea, competențele profesionale dobândite de cei care abandonează școala ar trebui recunoscute oficial.

Abandonul școlar înseamnă șomaj, excluziune socială, sărăcie , violență și probleme de sănătate. Cauzele fiind multiple, soluțiile nu sunt ușor de găsit. Politicile de reducere a abandonului școlar trebuie să aibă în vedere factorii declanșatori și să coreleze politica educațională și socială cu responsabilizarea autorităților locale cât și a întregii comunități.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

BUNECI EUGENIA COLEGIUL NAȚIONAL „TUDOR VLADIMIRESCU” TG.JIU

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Se știe că înainte de a deveni adult, omul parcurge în dezvoltarea sa biologică, psihică și socială mai multe cicluri mari ale vieții.

Copilăria și adolescența constituie primele etape, cele mai intensive, normale și necesare, ale acestei dezvoltări (după A. Gessel).

Semnificația funcțională a copilăriei se dezvoltă pe deplin, de îndată ce ea este considerată ca o perioadă de pregătire pentru viață. Ca atare, prin copilărie este asigurat procesul de "umanizare" al individului, de asimilare a naturii umane, fără de care copilul nu poate să devină adult.

După cum bine formulează H. Pieron, copilul nu este decât un "candidat la umanitate".

Dezvoltarea psihică a copilului, se desfășoară ca un proces determinat de acțiunea a doi factori: unul de natură biologică și celălalt de origine socială.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității, a comportamentului copilului până merge la școală.

De fapt, în realitate, nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede, dar rămâne ideea de bază a acestei expresii, cum că normele de conduită se învață din familie.

După cum subliniază psihologul Oana-Maria Udrea, baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții.

Iubirea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte frumos, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățare și asumarea regulilor de comportament.

Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare, printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Copilul care simte aprecierea părinților, percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt drumul către adaptarea copilului în societate.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3, la 5 sau la 7 ani. Părinții sunt modele pentru copil, de aceea este important să îl laudăm atunci când se dovedește bine crescut.

Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Este important de asemenea să stimulăm independența copilului.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional.

Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său.

Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Așadar, părinții, familia, au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

Este important să le transmitem copiilor noștri învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta să fie oameni respectuoși și demni de respect la rândul lor, deoarece:

„Copilăria e o lume aparte, pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. *Psihologie generală*, A.Roșca, Editura Didactică și Pedagogică, 1975

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, 2004

2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002

3. P.Emil, R. Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF.ÎNV.PRESCOLAR BURLACU ADINA,
SCOALA GIMNAZIALA NR.2 STRATENI,**

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

BURLAN IOANA
COLEGIUL NAȚIONAL "TUDOR VLADIMIRESCU" TG-JIU

În primul rând, părinții trebuie să-și învețe copiii încă de mici să fie respectuoși, politicoși, adică să învețe bunele maniere iar copiii desigur trebuie să le pună în aplicare.

Adolescenții cu caracter flegmatic, cei care sunt nepoliticoși și întrec orice limită, sunt considerați lipsiți de educație iar acest lucru demonstrează faptul că aceștia nu au primit o educație ca la carte sau probabil părinții nu i-au educat deloc, spun asta deoarece am auzit cazuri în care părinții sunt nepăsători, indiferenți.

Cu toate acestea de cele mai multe ori părinții acordă copiilor educația necesară dar cu timpul ei cresc, ajung la perioada adolescenței, intră în tot felul de anturaje și din această cauză aceștia se schimbă, uitând complet de tot ceea ce părinții lor i-au învățat. De multe ori, în special în situația în care ne deranjează comportamentul sau atitudinea unei persoane sau a unui copil ne gândim că nu a fost educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”.

Cocluzionăm astfel că nu a primit o educație potrivită în familie ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la [școală](#). Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio afectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. “Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu). Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), considerând că nici unul dintre aspectele climatului familial prezentat nu este favorabil dezvoltării armonioase a personalității copilului, concluzionăm că ”școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță”.

Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slabiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl întristează, și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui e fără margini și, totodată, să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență.”(M. Gilly).

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

BIBLIOGRAFIE:

M.GILLY, Elev bun – elev slab, EDP București 1973;

M.GOLU, Dinamica personalității, Ed. Geneze București 1993.

**EXEMPLE DE BUNE PRACTICI
PRIVIND ABORDAREA INTEGRATĂ A ACTIVITĂȚILOR INSTRUCTIV-
EDUCATIVE DIN EDUCAȚIA TIMPURIE**

**PROF. BURSUC RALUCA GEORGETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ALEXANDRU ȘTEFULESCU
TÂRGU JIU, JUD. GORJ**

Copilăria timpurie reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unui individ prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia.

Ultimele cercetări au demonstrat și argumentat modul în care trebuie abordată această perioadă insistând pe practicile adecvate de îngrijire și educație a copilului mic.

Ideea centrală este aceea că fiecare copil este unic iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate în privința lui, cu scopul primordial de a-l ajuta să se dezvolte deplin.

Prin activitate integrată înțelegem – demers global, în care granițele dintre categoriile de activități dispar, activitatea desfășurându-se după un scenariu unitar, în scopul investigării unei teme. Demers concertat, coerent, care nu se desfășoară fiindcă se cere, ci pentru că asigură un plus în educarea și instruirea copiilor. Aceste activități ample, care reunesc conținuturi din științe și domenii diferite înlesnesc copilului procesul înțelegerii, însușirii și aplicării cunoștințelor. Astfel se creează situații de învățare optim structurate din punct de vedere logic, psihologic și pedagogic, determinând experiențe de învățare mai complexe, net superioare celor monodisciplinare.

Activitatea integrată din grădiniță ne conduce la realizarea unui scenariu bine gândit pentru o zi. Această activitate presupune o împletire de obiective care provin de la arii curriculare diferite, apelându-se la conținuturi din diferite domenii.

Fiecare zi poate purta un nume astfel încât copiii să fie motivați în activitatea de învățare, fiind expuse pe înțelesul lor țintele pe care ni le dorim a fi realizate, precum și eforturilor pe care trebuie să le facă ei. În cadrul activității de învățare, activitatea integrată deține succesul pentru că într-un mod plăcut – joc în special – se abordează conținuturi din diferite domenii pentru realizarea unor obiective comune. Prin această modalitate copilul se implică și învață lucrând, fără a sesiza că această activitate este impusă.

Predarea integrată a conținuturilor a cunoscut o extensie relativ rapidă în învățământul preșcolar și primar. Aceasta se dovedește a fi o reală soluție pentru o mai bună corelare a științei cu societatea, cultura, tehnologia și „presupune stabilirea unor relații strânse, convergente, între următoarele elemente: concepte, abilități, valori, aparținând disciplinelor școlare distincte.” (De Landsheere – 1992)

Integrarea conținuturilor are două dimensiuni: orizontală și verticală.

Integrarea orizontală reunește într-un ansamblu coerent două sau mai multe obiecte de studiu aparținând unor domenii curriculare diferite.

De ex: integrarea cunoașterii mediului, a educației pentru societate, a educării limbajului, educației fizice, în studierea unei teme ca „Sănătatea – o comoară de preț”,

Integrarea verticală reunește într-un ansamblu coerent două sau mai multe obiecte de studiu, aparținând aceluiași domeniu (DȘ, DLC, DOS, DEC; DPM).

Ex: integrarea educației pentru societate cu activitățile practice în realizarea unor teme ca: „În lumea copiilor” (lectură după imagini, confecționare de felicitări-activitate pe grupe), „Drepturile și obligațiile mele” (lectura educatoarei – Drepturile copilului, confecționare „Cartea copilăriei”), „Fructele - vitamine pentru pitici” (Alfabetul vitaminelor – memorizare, colaj – Vitamine pentru mine), etc.

Integrarea intradisciplinară vizează organizarea și predarea unor conținuturi interdependente, aparținând aceluiași domeniu de studiu, în vederea rezolvării unei probleme, studierii unei teme sau dezvoltării unor abilități. (G. Guerin – „Dictionnaire actuelle de education”, 1993). Acest tip de integrare oferă educatoarei și preșcolarilor parcurgerea rapidă a unui volum mare de cunoștințe, însă dintr-o singură direcție. Organizarea și predarea intradisciplinară a conținuturilor reprezintă încă axele curriculumului tradițional.

 Integrarea multidisciplinară presupune juxtapunerea unor conținuturi diverse, uneori fără relații aparente între ele. Conținuturile care aparțin unei anumite discipline sunt predate prin mijloace specifice fiecărui domeniu, folosind argumentațiile altor discipline.

 Integrarea pluridisciplinară presupune studierea unui conținut dintr-o disciplină prin intermediul mai multor discipline deodată. Cercetarea pluridisciplinară aduce un plus de informație disciplinei în cauză, dar favorizează exclusiv disciplina respectivă.

 Integrarea interdisciplinară reprezintă o formă de cooperare între discipline diferite referitor la un anumit proces, fenomen, a cărui complexitate poate fi explicată, demonstrată, rezolvată numai prin acțiunea convergentă a mai multor puncte de vedere. Se poate realiza atât la nivelul macroeducațional (cel al proiectării și elaborării curriculumului: plan cadru, programe, manuale), cât și la nivel microeducațional (activitatea de predare – învățare – evaluare). Deși conținuturile proiectate în această manieră corespund mai bine necesităților actuale, conducând la o mai bună înțelegere a realității de către preșcolari, finalitatea interdisciplinarității rămâne înscrisă în cadrul cercetării interdisciplinare.

 Integrarea transdisciplinară presupune o întrepătrundere a mai multor discipline care poate genera apariția unor domenii noi de cunoaștere. Transdisciplinaritatea vizează studierea, explorarea proceselor și fenomenelor complexe, conducând la intensificarea relațiilor dintre discipline și descoperirea unor noi orizonturi ale cunoașterii. Finalitatea sa este înțelegerea lumii prezente.

Atunci când ne proiectăm activitatea este necesar să ne adresăm unele întrebări:

- Ce voi face? – precizarea obiectivelor educaționale ale activității didactice;
- Cu ce voi face? – analiza resurselor educaționale disponibile;
- Cum voi face? – elaborarea strategiei educaționale;
- Cum voi ști că s-a realizat ce trebuia? – stabilirea strategiei de evaluare.

 Activitățile integrate sunt activități specifice reformei curriculare pentru care pledează numeroși autori și sunt propuse și de noul Curriculum pentru învățământul preșcolar. Acestea se desfășoară atât ca activități în cadrul unui proiect tematic, cât și în cadrul proiectării pe teme săptămânale fără a fi desprinse de context.

 Activitățile integrate propuse de curriculum pentru învățământul preșcolar sunt, în funcție de durată și elemente de conținut, de patru tipuri:

1. activitate integrată care înglobează toate activitățile din programul unei zile și care se desfășoară pe parcursul întregii zile (ADP + ALA + ADE)
2. activitate integrată care înglobează ALA + ADE din ziua respectivă
3. activitate care înglobează ADE dintr-o zi
4. activitate integrată în care activitatea de bază este un anumit tip de ADE din ziua respectivă, în care sunt înglobate elemente din mai multe DE, indiferent de programul zilei. („Curriculum pentru învățământul preșcolar”).

 Activitățile care fac parte din activitatea integrată își pierd statutul de activități de sine stătătoare, de această dată fiind elemente sau părți componente ale unui demers global. De aceea, pentru activitatea integrată se realizează un singur proiect didactic indiferent de conținutul acesteia.

 Activitățile educative de diferite tipuri – rutiere, ecologice, sanitare, culturale, religioase – pe care ne-am obișnuit să le desfășurăm pot intra atât în categoria ALA cât și în categoria ADE, totul depinde de tipul și tema acestor activități și cât de bine se corelează cu tema proiectului sau cu tema săptămânală.

Pentru realizarea unei teme curriculare trebuie să urmăm anumiți pași

 ▶ Identificarea/selectarea temei (apropiată de viața de zi cu zi a elevilor, suficient de largă pt. a permite dezvoltarea unor activități de învățare diverse, să facă apel la cunoștințe, experiențe, competențe anterioare, să poarte un nume etc.)

 ▶ Identificarea asociațiilor semnificative și realizarea unei imagini globale asupra temei (legăturile pe care fiecare disciplină le poate avea cu tema, construirea structurii – harta conceptuală, întrebările călăuzitoare, primele consultări cu potențialii colaboratori externi)

 ▶ Definirea rezultatelor așteptate (obiective/competențe/valori/atitudini etc.)

 Fiecare dintre situațiile de învățare proiectate și desfășurate în cadrul activității integrate contribuie la explicitarea, analiza și rezolvarea temei activității.

Bibliografie:

➤ Cioflica, Ana-Aurelia; Smaranda, Maria, - „, Proiecte tematice orientative”, Oradea, Ed. TehnoArt,2003;

➤ Dumitrana, M., - „, Învățarea bazată pe cooperare”, Ed. V&I Integral, București, 2008;

➤ Ionescu, Miron; Radu, Ioan, - „, Didactica modernă”, ediția a doua, revizuită, Ed. Dacia, 1998;

EDUCAȚIA ȘI “CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. BURULEAN LUMINIȚA
GRĂDINIȚA NR 35, SECTOR 5, BUCUREȘTI

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea. Educația este un proces continuu care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare a copilului. În formarea acestor deprinderi, părintele este un exemplu pentru propriul copil, iar atitudinea părintelui presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare a copilului. Educația primită în familie depinde de anumiți factori: relația afectivă dintre copil și părinte, particularitățile de vârstă și dezvoltare a copilului, de sistemul de valori al familiei.

Pe parcursul activității didactice, am constatat că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească responsabilitățile educative față de copii din diverse motive. Sunt numeroși părinți care lucrează în străinătate și lasă educația copiilor în grija bunicilor, rudelor. Sunt părinți care divorțează, iar certurile și neînțelegerile dintre ei au urmări negative asupra educației copiilor. Sunt familii care doresc să se implice în educația copilului, dar nu au pregătirea psihologică, experiența, pentru că la rândul lor au fost văduvite de o educație corespunzătoare.

Exista părinți foarte permisivi, care nu impun reguli copiilor ca să nu le știrbească personalitatea. Copilul crescut de un astfel de părinte nu își cunoaște limitele și poate deveni agresiv, obraznic, neascultător. Un astfel de copil nu va ști să aprecieze corect valorile morale și poate deveni o prezentă dezagrabila pentru cei din jur.

Odată cu schimbările sociale, democratice și cu dorința femeilor de a avea o carieră pe lângă viața de familie, lucrurile s-au mai schimbat. Copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede, în creșe, grădinițe. Timpul redus petrecut de părinți împreună cu copiii determină carențe în dezvoltarea emoțională, afectivă a copiilor.

Cu toate acestea consider și sper că responsabilitatea privind educația copiilor este pe umerii părinților în cei „7 ani de acasă”, iar celelalte instituții educaționale să finalizeze dezvoltarea și formarea copilului pentru viață. Consider că în familie trebuie să fie un mediu sănătos pentru dezvoltarea și creșterea copiilor ca și pentru afirmarea și împlinirea personală.

Cred în parteneriatul familie-școală, iar părintele să vadă în școală un prieten. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între părinți și școală, care îl susțin în demersul său de dezvoltare.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu

este important. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”.

De multe ori se întâmplă ca la întrebarea: „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie: „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el.

Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în context diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță, în mediul diferit față de cel familial. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să le dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Importanța pe care o are sprijinul familiei în dezvoltarea armonioasă a copilului este un subiect foarte bine cunoscut și îndelung tratat în diverse lucrări de specialitate. Toată lumea este de acord că familia este primul și cel mai important factor educațional al societății. Spunea odată un înțelept că cea mai importantă educație pe care o primește copilul este conversația din casa în care locuiește. Felul în care părinții interacționează cu copilul, dar și modul în care aceștia interacționează unul cu altul, își va pune amprenta asupra echilibrului emoțional al copilului, de fapt, asupra întregii personalități a acestuia.

Datoria părinților este aceea de a cultiva și a lucra cu sensibilitate personalitatea copilului. Unui copil trebuie să-i fie explicate limitele, și stabilite unele reguli conform vârstei și nivelului său de înțelegere. În caz contrar, el nu va ști după ce să se ghideze în viață. Copilul trebuie ajutat de mic să parcurgă traseul integrării în societate, cu limitele impuse de aceasta. Fiecare casă are regulile ei și acolo trebuie să le respecte!

În concluzie, prezența părinților în viața copiilor, îndeosebi în primii ani de viață, este definitivă, iar părinții ar trebui să cântărească foarte bine cât timp sunt într-adevăr nevoiți să sacrifice din timpul alocat copiilor, pentru a-și asigura cele necesare traiului.

Bibliografie:

1. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998;
2. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004;
3. Negovan, V., Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București, 2003;
4. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002;
5. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002.

SECRETELE OAMENILOR ÎMPLINIȚI

PROF. ÎNV. PRIM. BUȘILĂ DANIELA

Educația primită în copilărie se reflecta din plin la maturitate, când copilul ieșit de sub influența părinților este nevoit să se descurce, ca adult, într-o societate competitivă, greu de înțeles și cu oportunități destul de limitate. Din acest motiv, specialiștii recomandă părinților să educe copilul mic astfel încât să devină o persoană capabilă să găsească pârgurile necesare pentru a-și croi drumul ușor către un viitor strălucit.

Nu există "cel mai bun mod" de a educa copilul pentru un viitor mai bun. Fiecare părinte își educă copilul cum știe mai bine în funcție și de trăsăturile lui de personalitate. Nu poți educa în același fel un copil coleric și unul melancolic. Recomandarea specialistilor este ca părinții să țină cont și de vremurile pe care le trăim atunci când încearcă modelarea modului de a gândi și de a se purta al copilului. Nu mai poți educa copilul la fel ca în urmă cu 20 de ani. Astăzi, trebuie să ții cont de societatea în care trăim, de pericolele și tentațiile ei, dar și de oportunitățile care există, pentru a învăța copilul să supraviețuiască în această lume, dar și să reușească să-și croiască un viitor mai bun în viață.

Oferă-i dragoste și sprijin în fiecare zi!

Educația se face cu dragoste și afecțiune. Copilul trebuie crescut într-un mediu afectuos și armonios. Iubirea pentru copil nu trebuie condiționată de comportamentul lui sau de altceva. Copilul trebuie să știe și să simtă zilnic că este iubit, apreciat și că va avea parte întotdeauna de dragostea părinților săi..

"Copiii sunt educați de faptele unui adult nu de vorbele lui" (Carl Jung)

Copilul învață cele mai bune lecții de viață și principii de educație din experiență și prin puterea exemplului. Pentru a crește un copil capabil și descurcător, cu un viitor promițător, trebuie să îi oferi posibilitatea de a explora cât mai multe activități. Îl ajută să extragă mai ușor învățăturile necesare pentru viitor. Evenimentele și situațiile variate la care este partaș în copilărie îl ajută să devină o persoană responsabilă și independentă. Sunt două calități obligatorii de care are nevoie copilul pentru a-și clădi un viitor promițător.

"Singura greșală adevărată este cea din care nu ai învățat nimic" (John Powell)

Permite-i copilului să se "lovească de greutăți" și ajută-l să se "ridice" atunci cand este căzut! Dacă reușești să faci acest lucru, va fi capabil să treacă prin toate experiențele neplăcute ale vieții cu fruntea sus și să-și croiască singur viitorul bun pe care orice părinte și-l dorește pentru copilul lui. Nu încerca să faci tu, ca părinte ceea ce poate face el, doar pentru că tu faci acel lucru mai bine.

Greșelile sunt firești, iar copilul trebuie să știe acest lucru. Cu toate acestea, nu înseamnă că ele trebuie promovate sau încurajate în comportamentul lui. Copilului trebuie să i se explice că este normal să greșească, dar că astfel de acțiuni au consecințe neplăcute, pe care trebuie să le înfrunte responsabil. Trebuie încurajat să vadă întotdeauna greșelile ca oportunități din care poate învăța lecții importante de viață. Adesea, greșelile atrag cu sine și eșecurile, în fața cărora copiii au tendința de a claca. La maturitate copilul va trece printr-o mulțime de situații neplăcute și va înfrunta foarte multe eșecuri, pe care este bine să le exploateze și să le depășească cu fruntea sus. Pentru asta, trebuie să învețe din greșeli și eșecuri încă de mic. Este greșit să îi găsim tot timpul scuze pentru nerealizările lui. Va învăța astfel să găsească alți vinovați pentru eșecurile lui. Fundamentul educației unui copil descurcător constă în deprinderea, încă din primii ani ai copilăriei, a unor abilități precum responsabilitatea, independența, perseverența, ambiția și motivația.

Învăță-l valoarea banilor și rolul economiilor!

La asigurarea unui viitor mai bun al copilului contribuie, fie că ne place sau nu, și banii. Resursele financiare îți permit să oferi copilului o educație mai bună, presărată cu multiple posibilități de a-l înscrie la cursuri artistice, sporturi și alte activități educative, greu accesibile în lipsa banilor.

Chiar dacă adevărata educație a copilului constă în deprinderea unor principii de viață sănătoase și în formarea unor abilități esențiale pentru viitor, banii sunt un mijloc important pentru clădirea unui viitor mai bun pentru copil. Ideea că "banii nu cresc în copaci, ci se muncesc cu sudoarea frunții" este o lecție importantă de viață pe care o poate învăța copilul cu privire la bani. Copilul trebuie să învețe de mic care este rolul banilor, cum se câștigă aceștia, dar mai ales cum se economisesc și se cheltuie responsabil.

Cultiva-i pasiunea pentru citit și școala!

Pe principiul "ai carte, ai parte", toți copiii ar trebui să privească educația școlară și cititul ca două dintre cele mai importante căi pe care le poate urma pentru a avea parte de un viitor mai bun. Plăcerea de a învăța și citi se formează din primii ani de viață. Este de datoria părintelui să ajute copilul să descopere pasiunea sau bucuria de a citi sau de a învăța și de a înțelege oportunitățile pe care studiul și școala i le oferă în viitor.

Nu e de datoria sau responsabilitatea părintelui să îi deschidă toate "ușile" oportunităților pentru el. Nu îi oferi copilului totul pe tavă! Trebuie lăsat să muncească pentru tot ce primește și motivat cu încurajări să devină zilnic mai bun în tot ceea ce face. Trebuie să fie conștient că de el însuși depinde cum va arăta viitorul lui. Părintele este doar un îndrumător sau îndrumător în tot acest proces complex de educație!

Și mai ales copilul trebuie să știe că orice succes este rezultatul unei munci asidue și a unui efort susținut. Nu poate obține rezultate mari cu eforturi mici.

"Cea mai mare răsplată pentru truda cuiva nu este ceea ce obține, ci ceea ce devine"

www.curentul.info

www.copilul.ro

[PHILIP BAKER – "SECRETELE OAMENILOR IMPLINIȚI", ED. AMALETEA, 2008](#)

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ PRIN BASMELE TERAPEUTICE

LICEUL TEOLOGIC GRECO-CATOLIC „SFÂNTUL VASILE CEL MARE” BLAJ BUTAȘ FLORICA-CLAUDIA, PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR

În ultima perioadă instituția școlară și-a deschis porțile spre o concretă colaborare cu familia copilului care intră zilnic în spațiile sale, iar această experiență constituie un real sprijin atât pentru instituție, dascăli cât și pentru copil-actorul principal al actului educativ. Colaborarea cu părinții deschid noi orizonturi în ceea ce privește „a fi pe aceeași baricadă” în educarea, formarea, creșterea și dezvoltarea armonioasă a personalității copilului. Trainingul pentru părinți în diferitele domenii formative se constituie în oportunități imense și șanse reale spre succes pentru copil. Părintele își asumă responsabilitatea aferentă fără o pregătire prealabilă – după cum există pregătiri și profesionalizări în orice domeniu socio-cultural al societății din care fac parte.

Dr. Thomas Gordon afirmă: „Toată lumea acuză părinții pentru problemele tineretului și pentru probleme pe care oamenii tineri se pare că le-ar cauza societății. E numai vina părinților, când se evidențiază creșterea rapidă a numărului de copii și tineri care dezvoltă serioase sau paralizante probleme emoționale, când se observă formarea găștilor cu diverse comportamente antisociale, când copiii eșuează în instituțiile școlare sau renunță fără speranță... și de fiecare dată *părinții sunt de vină!*” (2008). Este utilă interogația – „Pe părinți, cine îi ajută?” (idem).

Având familia ca un *asociat* de încredere în demersul educativ, școala se bucură de succesul scontat în rândul copiilor, ajutându-ne să descoperim sensul, scopul și finalitatea relației de colaborare școlă-familie în viziunea contemporană.

Din experiență am constatat că pentru copiii ai căror părinți s-au implicat în activități la grupă și în cele propuse la nivelul instituției, adaptarea la grădiniță a fost mai ușoară. În învățământul preșcolar succesul integrativ al copilului este inițiat de binomul părinte-educatoare. Am observat faptul că și părinții au nevoie de a fi ajutați în ceea ce privește cunoașterea de sine și cunoașterea copilului, la fel cum și noi, educatoarele începem de fiecare dată, cu fiecare generație de copii drumul de autocunoaștere și de cunoaștere a celuilalt: este o experiență unică cu fiecare început de generație, dar o experiență care dezvoltă, stimulează, provoacă și determină reacții, decizii și noi perspective de abordare a copilului, a părintelui, a ceea ce deja am învățat sau chiar față de ceea ce este încă necunoscut pentru noi.

În cartea sa *Basme terapeutice*, S. Filipoi prescrie anumite recomandări pentru părinții care vor să utilizeze basmul cu mesaj terapeutic pentru copii. Întrucât beneficiile acestuia sunt multiple, mi se pare oportună propunerea acestora la nivelul familiei preșcolarelor.

Orientările actuale în privința educației timpurii angajează părintele în petrecerea unui timp de calitate cu copilul, și în acest sens, paleta largă de proiecte și inițiative include și „un moment de lectură”. Cultivarea gustului pentru lectură/literatură se impune mai mult ca oricând, având în vedere și multitudinea de provocări la care asistăm în prezent, iar atitudinea și exemplul părintelui sunt cei mai grațiosi vectori formativi pentru copil.

Efectele terapeutice ale basmului sunt benefice și pentru adulți, iar faptul că sunt împărtășite la nivel emoțional între părinți și copii favorizează comunicarea dintre aceștia, creează subiecte comune de discuții, preocupări comune și favorizează o consecventă monitorizare a comportamentului copilului.

„Basmul cu mesaj terapeutic aduce în prim plan o situație penibilă pentru eroul principal, dar este special conceput, ca să conțină, mascată, exprimată indirect, o idee care sugerează că este posibilă schimbarea de atitudine sau de comportament care dizolvă nefericirea” (S Filipoi, 2012). Basmul „nu te forțează să înveți cu tot dinadinsul cum să faci” (idem), copilul alunecând cu ușurință în această direcție a posibilului, iar certitudinea că BINELE va învinge devine un crez puternic pentru copil.

Eficacitatea acestei metode, atât de apropiată de relația tradițională de intimitate dintre părinte și copil, este foarte mult susținută de abilitatea celui care spune povestea, de alegerea momentului potrivit pentru poveste; este important, modul în care povestitorul intuiește tipul mesajului de care copilul are nevoie, flexiunea vocii, tonul, intonația, naturalitatea expunerii, nuanțarea vocii prin intermediul căreia se poate crea un univers misterios, ce invită la curiozitate și explorare a sensului și a acțiunilor stimulative din punct de vedere afectiv, motivațional.

Se impune consemnarea anumitor „avertismente” notate de către S. Filipoi:

- Nu comentați în niciun fel mesajul basmului în fața copilului! El îl va descoperi singur; nu se întreabă ce a înțeles din basm sau ce trebuie să facă el de acum încolo, nu se cere explicit copilului să compare situația lui cu cea a personajului din basm;

- Nu puneți întrebări despre felul în care a fost înțeles basmul. Este de evitat obligarea copilului în ceea ce privește „starcerea” sensului, cerându-i să repovestească sau să tragă concluzia moralizatoare, învățătura care se desprinde. Basmul terapeutic nu este o lecție de memorat prin constrângere! Dați timp de gândire și de „așezare” a sensului vindecător, el este mai aproape de vis și de subconștient decât de raționalitate, are nevoie să plutească un timp în mintea copilului, nu capătă de la început rădăcini, iar ritmul variază de la un copil la altul în funcție de „țesătura emoțională” implicată.

- Nu-l comparați în mod direct pe copil cu eroul din basm. Faceți în așa fel ca datele lui personale să se potrivească cât mai mult cu cele ale personajului principal din basm. Cu cât copilul este mai mic, cu atât această coincidență frapază, are o influență mai mare asupra sa.

- Se recomandă ca într-o singură ședință de citire să nu lungiți lista basmelor selecționate cu încă unul și încă unul, pentru a nu banaliza experimentarea lor. Reluați-le după un timp chiar de mai multe ori, pentru a-l mulțumi pe copil și pentru a spori eficiența.

- Dacă faceți greșelile (de care suntem avertizați mai sus), basmele vor fi ignorate de copil, refuzate, pot avea efecte contrare sau chiar periculoase pentru limbajul emoțional al copilului. **Evitați să faceți aceste greșeli!** (2012)

Conform Ștefania Miclea, în basmele terapeutice se îmbină armonios cele „trei forțe, unicele pe pământ”, după afirmația lui Dostoievski, miracolul, taina și autoritatea. Personajelor din basm li se întâmplă ceva magic, de fiecare dată apărând o soluție învăluită de mister comunicată de cineva puternic. Astfel, ieșirea din impas, preluarea controlului, conștientizarea propriei forțe sunt la îndemâna fiecăruia, fiecare dintre noi deține capacitatea de a înțelege ce se întâmplă cu noi, într-un moment sau altul, de a achiziționa noi atitudini și comportamente. (2012)

Referințe bibliografice:

- Botiș, Adina; Tărău, Anca, (2004). Disciplina pozitivă sau cum să disciplinezi fără să rănești. Cluj-Napoca, Ed. ASCR.

- Filipoi, Sempronia, (2012). Basme terapeutice pentru copii, adolescenți și părinți. Ediția a doua, revizuită și adăugită. Cluj – Napoca, Ed. ASCR.

- Gordon, T., (2008). Manualul părinților eficace. București, Ed. Tritonic.

PLEDOARIE PENTRU CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. NATALIA BUTNARU

„Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul...
Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală”. Ion Vulcănescu

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului

 înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

 - consecvența în realizarea unei sarcini;

 - concentrarea atenției;

 - perseverența în realizarea unei sarcini;

 - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

 De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

 De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

 Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

 Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume -omul de caracter”.

 Bibliografie:

 1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009

 2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

MISIUNEA DE A FI PĂRINTE

PROF. ÎNV. PRIMAR IOANA BUTOI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “VASILE ALECSANDRI” BRAILA

“Ce văd aici nu-i decât o coajă. Cel mai important e invizibil...” Antoine de Saint Exupery

Una dintre cele mai dificile misiuni ale părinților este aceea de a-și educa copiii activi, echilibrați, empatici. Celor mai mulți părinți le este foarte greu să atingă aceste deziderate. Se spune despre părinții care reușesc că au un secret: sunt mai liniștiți, mai calmi și mai conectați cu propriii lor copii și cu propria înțelepciune interioară, mai răbdători și mai prezenți și mai plini de bucurie alături de copiii lor.

Din aproape toate discuțiile pe care le-am purtat cu părinții la orele de Consiliere, am descoperit că aceștia fac eforturi uriașe în a-și crește copiii. O altă concluzie este că aproape toți se simt vinovați pentru relația pe care o au cu aceștia din cauza stresului de zi cu zi, din cauza faptului că nu mai au timp să le acorde pentru a-i educa și instrui: sunt primii educatori, nu?

Vremurile pe care le trăim îi îndepărtează pe părinți de propriii lor copii, fie prin plecarea acestora în străinătate, fie prin natura serviciului (serviciilor), transformându-i în acei părinți care-și cresc copiii în timpul liber. (dacă-l mai au)

Și totuși sunt și părinți care-și cresc copiii minunat și despre aceștia doresc să vorbesc: părinții care sunt împăcați cu ei înșiși și care și-au asumat rolul de părinte fără prea mari dureri de cap. Dintre cazurile de părinți consiliați de-a lungul carierei, am putut să-i descopăr și să-i așez deoparte pe aceia care au găsit soluțiile în ei înșiși. Aceștia au vorbit despre *controlul emoțiilor atunci când au o problemă a copilului, despre legătura puternică, adevărată dintre ei și nu în ultimul rând despre gestionarea emoțiilor copiilor lor.*

Legat de primul aspect aceștia au vorbit despre felul cum au reacționat atunci când o situație tensionată a apărut. Soluția pe care au dat-o cei mai mulți a fost aceea de a-și păstra calmul, de a-și găsi echilibrul în a deveni părintele liniștit. Ca să ajungi la o astfel de stare trebuie să exersezi de fiecare dată aceeași atitudine, făcându-l pe micuț să înțeleagă și să exerseze și el tot liniștea și calmul. Povestea unui părinte că el în cazuri tensionate ale copilului, reușește să-l apropie și să-l strângă la piept. Ce poate fi mai dulce de atât? Nici nu are nevoie de cuvinte calme, calde, frumoase. Dar ca să ajungă aici părintele are nevoie de o creștere interioară a puterilor lui și a capacităților de a-și alege emoțiile: dragostea, bucuria în locul furiei care se dezlănțuie mult mai repede. Le-am recomandat părinților filmul *Întors pe dos*. Am vizionat secvențe și la ședința cu părinții și le-am și comentat. Au fost de un real folos.

Cel de-al doilea aspect, care vizează legăturile puternice care se înfiripă între părinți și copii încă din primele zile de la naștere, este un subiect sensibil, mai greu de abordat. Și totuși am reușit la o ședință cu părinții să-i provoc la o dezbatere pornind de la romanul pentru copii și adulți deopotrivă, *Micul prinț*, Antoine de Saint Exupery. Eu am citit înainte romanul, i-am provocat și pe ei să-l citească împreună drăgălașii lor copii. Cei care au dorit să o facă!!!! Ca să poți, trebuie să vrei! Le-am spus părinților mei că de-a lungul carierei au fost părinți dar și copii care au citit și răscolit cartea de aproape o știau pe dinafară. Cum să nu îndrăgești personajul care vorbește ca un om mare, deși nu este matur. Cum să nu îndrăgești personajul care îi vede pe oamenii mari ca pe niști ciudați, bizari, năstrușnici, absurzi. Cum să nu îndrăgești personajul care afirmă cu maximă seriozitate “Copiii trebuie să fie îngăduitori cu oamenii mari” sau “ E mult mai greu să te judeci pe tine decât să-ți judeci semenul. Dacă reușești să te judeci bine pe tine înseamnă că ești înțelept adevărat”. Și citatele ar putea continua cu sutele.

În primul rând am plecat de la morală: trebuie să ai curaj de aviator în viață ca să razbești. Și ca să înțeleagă și mai bine romanul le-am vorbit puțin despre viața autorului, despre pasiunea lui de a pilota și despre cele două cumpene pe care le-a avut de-a lungul carierei, în mod special despre relația pe care acesta o avea cu familia și gândul la aceasta care l-a dus la salvare de fiecare dată. Privind relația dintre adult și copil, există un citat care te unge la suflet: „Bine se vede doar cu inima. Esențialul e invizibil pentru ochi.” Și tot despre aspectul acesta al legăturii dintre ființe, autorul prezintă îmblânzirea vulpii, echivalent cu apropierea și crearea de legături, precum și cu stârnirea plânsului care este benefic pentru noi „Riști să plângi nițel dacă te lași îmblânzit.”

Legat de ultimul aspect precizat la început, cel al gestionării emoțiilor copiilor, tot în *Micul prinț*, acesta spune „Dacă vii la o oră oarecare, n-o să știu niciodată la ce oră să-mi împodobesc inima...E nevoie

de rituri.” Sigur că părinții au nevoie de rituri pentru a-și educa copiii, pornind de la sugari și chiar pe tot restul vieții pentru a-i învăța pe micuți să-și gestioneze emoțiile. Obișnuința e a doua natură. Repetiția e mama învățaturii.

Și aș încheia cu două citate pe care vă las pe dvs. stimați cititori să le interpretați:

„Ești răspunzător pe veci pentru ceea ce ai împlânzit. „

„Timpul pe care l-ai pierdut cu trandafirul tău îl face să fie atât de important.”

Bibliografie;

Antoine de Saint Exupery, „Micul print”, traducere din franceza de Ioana Parvulescu

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

LICEUL DE ARTE „BĂLAȘA DOAMNA”
PROFESOR : BUTOI MIHAELA

În cultura românească, sunt renumiți „cei șapte ani de-acasă”. Este vorba de vârsta preșcolară, perioada pe care copilul o petrece de la naștere și până va merge la școală. Această expresie ilustrează un adevăr transmis pe cale orală, în popor, în urma experienței atâtor generații. Considerăm că un copil are „cei șapte ani de-acasă” dacă știe să se comporte frumos, să se supună normelor de politețe și bun simț în societate, dacă este capabil să se integreze și să respecte regulile grupului din care face parte la școală, dacă are un limbaj corect, adaptat vârstei și atitudinii de copil „mare” dacă este în stare să-și controleze emoțiile, dacă are aptitudinile caracteristice de aceeași vârstă. Predominantă este însă conotația unei socializări reușite, a comportamentului de copil „bine crescut”.

Specialiștii în domeniul educației sunt, în general, de acord că primii trei sau cinci ani din viața copilului sunt cei mai importanți, cei mai formatori ani.

Aceasta nu înseamnă că următorii ani nu sunt importanți și că eforturile părinților trebuie să se încheie odată trecut pragul celor șase ori șapte ani; dar este sigur că primii cinci ani sunt determinanți în ceea ce privește formarea personalității, dezvoltarea emoțională, dar și a capacităților intelectuale ale copilului.

Când copilul împlinește șase ani, structurile esențiale ale personalității lui sunt formate. Unii cercetători susțin chiar că părinții au doar trei ani la dispoziție pentru a modela voința unui copil. Se spune, de asemenea, că după vârsta de șapte ani, caracterul și personalitatea devin stabile, astfel încât, în anii de mai târziu, aceste caracteristici vor putea fi schimbate doar prin eforturi considerabile.

Un copil învață în acești ani mai mult decât învață în tot restul vieții lui. Este vorba nu de cantitatea de informații pe care o poate deține mintea copilului, ci de capacitatea intelectuală de care dispune. Desemeni, muzica joacă un rol foarte important în creșterea copiilor. Există două fapte simple cu care suntem cu toții de acord, copiii nu experimentează muzica în același mod ca și adulții. Primii șase ani de viață sunt esențiali în dezvoltarea muzicală și personală a copilului. Chiar și cei mai mici copii pot înțelege melodia, frecvența și stimulii. În anii de început ai copilăriei, copiii învață tonurile muzicale și încep să le memoreze. Acest proces constă în principal în memorarea și imitarea tonurilor unor cântece familiare. În această perioadă, părinții ar trebui să-și exercite influența asupra copiilor. Este necesar ca cei mici să fie stimulați și să intre în contact cu muzica pentru a fi atrași de ea. Ascultarea unor diverse melodii poate afecta dezvoltarea mentală timpurie a copiilor, dar și cântatul la un instrument poate ajuta copii să aibă rezultate mai bune la școală.

Instrumentul muzical poate avea un impact mare asupra copiilor. Cântatul la un instrument muzical poate ajuta creierul să îmbunătățească anumite abilități motorii și în general inteligența. Există, de asemenea, un lucru important de menționat când vine vorba de acest lucru. Copiii care iau lecții individuale la muzică au capacitatea de a rezolva probleme viitoare și de a folosi logica când este necesar.

Uneori sau chiar tot timpul noi, adulții, ne exprimăm prin muzică. Copiii însă o fac tot timpul. Copiii fredonează adesea melodii necunoscute în timp ce se joacă. De asemenea, inventează propriul cântec în timp ce se joacă cu diverse jucării fie electronice sau nu. Pe măsură ce cresc, copiii încep să-și exprime dragostea pentru muzică prin dans, prin interpretarea vocală a diferitelor melodii pe care le ascultă și le memorează, etc.

După cum se poate observa, muzica este o modalitate de a comunica cu ceilalți. Muzica ajută copiii să-și dezvolte propria personalitate. Prin intermediul ei, copiii își pot îmbunătăți inteligența și abilitățile motorii și pot descoperi dacă au talent muzical. Este recomandat să le oferim copiilor oportunitatea de a comunica și interacționa mai ușor cu ceilalți, de a-și descoperi talentul muzical prin diferite modalități.

DEZVOLTAREA ATAȘAMENTULUI ȘI ACTIVITĂȚILE DE JOC

PROFESOR: BUZATU CONSTANȚA MIRELA
C.S.E.I. "CONSTANTIN PUFAN", DR.TR.- SEVERIN

Majoritatea teoriilor psihologice consideră jocul ca având implicații majore în dezvoltarea psihologică a copilului. Pentru perioada copilăriei, până la tinerețe, jocul are funcții formative complexe.

Atașamentul poate fi definit ca o legătură afectivă, de durată, cu un individ specific. Bowlby (1969) și alți cercetători influențați de tradiția psihanalitică credeau că relația de atașament care se dezvoltă între copil și mamă conduce la formarea bazelor tuturor relațiilor interpersonale de mai târziu.

Teoreticienii învățării în mediul ambiental au propus o explicație fundamentală pe teoria instinctului secunda – mama, ca sursă de hrană, satisface nevoile fiziologice de bază ale copilului. Instinctul primar este orientat spre satisfacerea nevoilor bazale, iar instinctul secundar reprezintă atașamentul față de mamă în scopul satisfacerii acestor nevoi.

Comportamentul de atașament era văzut ca un sistem care se dezvoltă în scopul de a asigura protecția copilului așa cum se derulează ea și la celelalte mamifere – este de natură adaptativă (are valoare de supraviețuire). Tendința de menținere a unei relații strânse cu adulții oferă protecția împotriva animalelor de pradă și reduce probabilitatea separării copilului de adultul care asigură supraviețuirea.

S-a emis ipoteza conform căreia într-o relație efectivă de atașament, copilul se va folosi de mamă ca bază de explorare, dar va fi afectat de absența acesteia și va căuta apropierea la revenirea mamei. Când copilul este excesiv afectat sau dacă mama lui dorește să revină cât mai repede în cameră, episoadele "mama absentă" sunt scurtate.

Copiii cu caracteristici comportamentale diferite impun anumite cerințe celor care-i îngrijesc, dar și stilul în care se răspunde copilului poate determina tipul relației de atașament dintre aceștia. Cu alte cuvinte, este un proces bidirecțional.

Există un interes considerabil în cercetarea factorilor care pot influența stabilitatea sau schimbarea relațiilor de atașament și, de asemenea, măsura în care relația timpurie de atașament copil – părinte poate influența raporturile ulterioare ale copilului nu numai cu părinții, dar și cu frații, prietenii, partenerii de căsătorie sau cu proprii copii.

Jocul este o parte caracteristică a comportamentului tuturor copiilor normali, sănătoși. Opinia dominantă a psihologiei este aceea că jocul are implicații majore în dezvoltarea psihologică a copilului.

Ca activitate complementară, jocul are funcția de antrenare psihologică sau de preambul al activităților de muncă propriu-zise, respectiv exersarea de strategii, antrenamentul pentru activitate, adaptare la dificultăți.

Psihanaliza are meritul de a fi acordat însemnătate jocului infantil folosind datele observate, pentru a depista complexe ascunse.

Studiul activităților copilului în jocul cu marionetele, în desen, în construcții, în compunerea de povești sau alte activități ludice s-a arătat eficient.

Prin calitatea și creativitatea jocului spontan se pot identifica dezvoltarea normală sau, dimpotrivă, unele tulburări. Cum se joacă copilul, cu ce se joacă, care sunt formele sale de expresie, gradul de activism, performanța, nivelul de dezvoltare cognitiv, capacitățile adaptative și creativitatea în rezolvarea problemelor simple.

Abordarea psihodinamică a jocului se caracterizează prin utilizarea terapiei prin joc la tratarea copiilor „perturbați”. Formula de bază este aceea că activitatea de joc a copilului reprezintă reflecția psihicului său inconștient. În timpul procesului terapeutic, copilul este încurajat să se joace, într-o situație generatoare de securitate, cu obiecte cum ar fi păpuși, cuburi, etc. Prin ședințele de joc se identifică semnul emergenței conținutului refulat și se pune capăt anxietăților copilului.

EDUCATIA COPILULUI SI CEI 7 ANI DE ACASA

PROF. INV. PRESCOLAR BUZDUGAN MARICICA SCOALA GIMNAZIALA BALUSESTI-STRUCT. MESTEACAN

Educatia familiala este precedata de cea scolara , punand bazele dezvoltarii psihice la fiecare copil. Cresterea copilului se face continuu, zi de zi , luna de luna, an de an. Educarea psihica urmareste etapele varstei. Odata cu continua dezvoltare fizica , corporala, parintii trebuie sa urmareasca nu doar evolutia copilului ci si colectivele in care traieste. Cel mai important in evolutia moral-civica a copilului il au exemplele bune care pleaca inevitabil din familie.

Familia , nucleu de baza al societatii noastre, are rolul de a asigura dezvoltarea fizica si morala a copilului. De familie depinde dirijarea judicioasa a maturizarii psihice a copilului , dezvoltarea lui, etc. . De felul in care parintii vor educa copilul in sensul unei morale riguroase dar suple si de felul in care vor sti sa dirijeze viata afectiva a copilului , va depinde formarea personalitatii acestuia. De la familie copilul invata sa iubeasca munca, tara si libertatea si sa respecte legile tarii. Copiii trebuie educati in asa fel incat sa realizeze ca libertatea individuala nu se poate realiza decat in cadrul libertatii colective, generale, ca munca si respectul fata de ceilalti constituie o obligatie fundamentala a fiecarui cetatean. Pentru a-si educa bine copilul, parintii nu trebuie sa considere niciodata ca acesta ar avea unele particularitati psihice nemodificabile ,iar daca observa unele devieri de la normal ale copilului , nu trebuie sa astepte pasivi ca timpul si natura sa le rezolve.

Parintii trebuie sa intervina activ, organizand , dirijand, si orientand viata psihica a copilului in cazul oricarei abateri de la normal.

Exista la unii copii, din fericire destul de rar, crize morale care pot aduce parintii la disperare. Desigur ca educatorii nu pot sta ca niste observatori pasivi fata de asemenea cazuri. Parintii au obligatia de a-si educa copilul din punct de vedere moral .El trebuie sa-i dea pe langa educatia mintala si educatia morala. Aceasta are ca obiectiv formarea la copil un fel de a fi care sa-i dea tarie sufleteasca , care sa-l directioneze la un comportament onorabil in familie , la scoala si in colectivul de prieteni in mijlocul caruia traieste. Aceasta comportare morala se poate eticheta cu denumirea de constiinta sociala superioara.

Formarea constiintei morale nastre sentimental datoriei, sentimental de cinste si al coeziunii intre membrii familiei.

Copilul educat moral trebuie sa- si dezvolt psihicul pentru realizari corecte. Educatia morala nu se limiteaza doar la straduinta de a avea un copil cu idei juste si umanitare. El nu trebuie instruit doar sa cunoasca serntimentele morale , ci trebuie sa le si aplice in viata. Inainte de a fi prescolar ,copilul nu are o educatie morala.

Nici in gradinita nu –l putem influentia cu observatii si discursuri despre morala , dar treptat devine un observator care priveste si interpreteaza purtarile altora ,dar mai ales purtarile parintilor. De aceea, parintii sunt obligati sa aiba comportamente demne de urmat si imitate. Exemplele de moralitate sunt necesare copilului si in viata scolara pentru ca la evolutia lui psihica sa se poata adauga si elemente noi. Parintii sunt cei care il vor influentia , dirija si conduce spre comoprtaamente pozitive. Influentat de exterior , de adultii familiei din care provine , a scolii ,fiecare copil isi va forma propria personalitate morala. Fiind educat asupra modului in care invata cum sa se comporte cu membrii familiei , el va invata cum sa se comporte si cu alti oameni din colectivul cu care vine in contact. Toate sentimentele si cunostintele insusite se leaga in mod armonios. In evolutia psihica trebuie sa se simta partea educativa a parintilor. , dar treptat el trebuie sa ajunga la o independenta de gandire si simtire . Cand ajung la scola ei intra in contact cu colectivul de colegi si de profesori si capata noi obligatii sociale. Tot parintii sunt responsabili de educarea etica a copilului.

Ei trebuie sa aiba o atitudine constanta , un comportament moral si o autoritate morala. Faptul ca va lega prietenii cu alti copii il va ajuta sa se dezvolte moral, il va ajuta sa nu se izoleze sa fie corect, cinstit , amabil , si adaptabil mediului social. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Calitatea educației primite în familie – acei „șapte ani de acasă” – depinde îndeosebi de nivelul educației al părinților și al celorlalți membri ai familiei ce vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu).

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

CALACEAN MARIA
GRĂDINIȚA CU P.P., VOINICEL "ZALĂU"

Prin naștere, omul se trezește inserat într-o comunitate naturală, familia-care transferă și perpetuează valori specifice umane. La popoarele primitive familia este singura instituție educativă; la cele culte ea se corelează cu un întreg ansamblu de factori. Afirmatia că familia constituie prima școală a omenirii este un adevăr pe care nimeni nu-l mai contesta astăzi. Influența familiei se exercită asupra copilului într-o perioadă în care individualitatea lui oferă maximum de plasticitate. Principalul domeniu de influențare a familiei este cel afectiv. În cadrul familiei copilul învață să iubească și să fie iubit. În acest cadru el cunoaște puțin câte puțin întreaga gama de sentimente umane. Astfel, V. Pavelcu scrie, „Constelația familială este un tezaur de afectivitate. Relațiile dintre mama și sugar de pildă, nu sunt negreșit străine de orice intenție educativă-mama caută să formeze la copil deprinderi și ritmuri ce se adresează decamdata vieții biologice-dar cu se pot impune aceste intenții în fața covarsitoarelor forțe psihice declanșate de legăturile existente între cele două ființe”.

Tot în această ordine de idei, Alain Propos spune că, „grupul familial, cu cei mari laolaltă și cu această distribuție naturală a puterilor și îndatoririlor, este un lucru frumos pe care nimic nu-l poate înlocui. Aici este școala sentimentului, aici operează devotamentul, încrederea ambiția; băieții imită pe tată fetele imită pe mama, fiecare fiind totodată și protector și protejat, venerat și venerator”.

În general, cei doi părinți deși implicați egal în procesul de educație dețin roluri diferite. Mama asigură căldură afectivă iar tatăl reprezintă autoritatea. Ambii asigură sentimentul de confort și securitate. Ambii sunt răspunzători de situația copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieții de familie îmbinând sau încercând să îmbine cele două aspecte: atitudinea afectuoasă a mamei cu autoritatea sau exigent, rațională a tatălui. Una din trăsăturile specifice ale educației în familie est afectivitatea sporită. În unele familii însă această se manifestă în mod exagerat în sensul copleșirii copiilor cu afectivitate și supraprotecție. Acest comportament este dăunător prin consecințele care apar în comportamentul copilului și în relațiile cu alți copii. Copilul crescut într-un asemenea mediu este egoist înfumurat și stabilește cu greu relații de prietenie. Există climate familiale constant agitate sau coanstant calme, climate de armonie sau climate de neînțelegere. Părinții creează atmosfera căminului lor și acolo unde există neînțelegeri copii devin părtași ai aceluiasi spirit. Armonia în familie este esențială. Copiii trebuie să beneficieze de o educație pozitivă. Fericirea copiilor este tulburată într-o atmosfera întunecată, în spirit de critică și prin pedepsirea aspră a micilor greșeli. Caracterul greșit al unei fapte trebuie prezentat în adevăratele ei dimensiuni. Copiii nu trebuie să rămână într-o stare de disperare ci să li se insuflă curajul și credința că pot fi mai buni, că pot beneficia de aprobarea și încrederea părinților. Principala problema în familie este că părinții reacționează în general la comportamentele nedorite ale copiilor. Părinții împliniți sunt proactivi și acționează în loc să reacționeze.

Una din provocările relativ dureroase ale părintelui modern o reprezintă astăzi mijloacele moderne, calculatorul, conectarea la internet. Folosite cu chibzuință acestea pot avea un aport serios la formarea lor intelectuală și afectivă. Studiile au dezvăluit că pe lângă numeroasele efecte educative pozitive există și numeroase efecte negative care pot să apară pe plan fiziologic și psihologic. Când gadgeturile absorb în mod exagerat copilul acesta renunță la joc, plimbare, lectură și somn. Ele pot fi cuprinse în programul de activitate al copilului, dar nu în dauna altor preocupări și activități absolut necesare dezvoltării sale fizice și psihice. În acest sens părinții trebuie să dea dovadă de fermitate și să nu facă concesii cu privire la durata și conținutul emisiunilor vizionate de copii. Acestea pot constitui o valoroasă sursă de educație și informare cu condiția că familia să învețe cum să le folosească.

În concluzie, acțiunea educativă a adultului, respectiv a părintelui asupra copilului făcută cu responsabilitate, seriozitate, exigențe și afecțiune este cea mai bună cale de urmat în formarea personalității copilului.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

CALOTĂ ELENA SIMONA GRĂDINIȚA CU PN NR. 3 ZIMNICEA

„Dacă cei șapte ani de acasă sunt compromiși, drumurile vieții vor avea numai bolovani și pietriș..”

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Familia este primul grup social din care face parte copilul. Pentru fiecare dintre noi, familia a jucat și joacă un rol foarte important în viețile noastre.

Cei 7 ani de acasă reprezintă educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă spunem un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

J.S. Bruner credea că, presupunând că toți oamenii sunt umani în esența lor, umanitatea este dată de tipul de copilărie pe care l-au trăit. A. Berge credea că familia este o cooperativă de sentimente, care îndulcește loviturile vieții pentru fiecare membru, dispersând efectele asupra tuturor.

Mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață îl oferă familia. Ea ocupă o poziție centrală în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului.

Cercetările au demonstrat că dezvoltarea copilului este influențată de familie în proporție de 70,63%. Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

Pe perioada celor șapte ani este bine ca micile pasiuni ale copiilor să fie încurajate, aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani).

În primii ani de viață, este important ca părinții să dedice copiilor cât mai mult din timpul lor, să vorbească cu ei, să se joace, să „lucreze” împreună. Așa copilul va fi permanent supravegheat și nu va fi lăsat în voia lui.

Toate activitățile pe care copilul le desfășoară împreună cu părinții consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

De cei șapte ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi, ei reprezintă piatra de temelie a vieții de adult. Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

După vârsta de trei ani educația copilului se împarte între familie și grădinița, aceasta din urmă nu poate face minuni, iar educația dată nu va avea rezultate dacă familia nu se implică în activitățile educative, nu colaborează, nu continuă munca depusă de educatoare.

Parinții cu un grad de interes major față de activitățile școlii, transferă și copiilor această atitudine, totul reflectându-se în obținerea performanțelor școlare ridicate.

„Cei 7 ani de acasă” este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. În același mod în care ne creștem și ne educăm copiii, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor, ei cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Emil, P., Iucu, R., (2002) *Educația preșcolară în România*, Polirom

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Vrăsmaș, E. A., (2002) *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București

www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR CALU DIANA MARIA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DEVESEL, COM. DEVESEL, JUD. MEHEDINȚI**

Sintagma „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat, pentru „Adevărul”, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psihosocial. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă de încredere în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socioafectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea devreme timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme. „Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – om. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE:

Cucoș , C. , (2006) , Pedagogie – Ediția a II –a revăzută și adăugită , Editura Polirom , Iași Dumitriu , GH. , Dumitriu , C(2003) , Psihopedagogie , Editura Didactică și Pedagogică , București

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR ANETA CARABAN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GENERAL NICOLAE ȘOVA” PODURI

Orice familie își asumă sau ar trebui să-și asume responsabilitatea de a fi adus pe lume un copil. Viața alături de acesta nu este deloc ușoară, deoarece pe măsură ce el crește provocările sunt mai diverse și mai numeroase. Un copil are nevoie de amândoi părinții, are nevoie de ei să-i simtă lângă el tot timpul, să-l mângâie, să-l îmbrace, să-l schimbe și să-l ocrotească. Atât mama cât și tata sunt pentru el foarte importanți, sunt modelele lui și de cele mai multe ori, copiii își imită părinții.

Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. Mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Chiar dacă acum, perioada celor șapte ani s-a scurtat, timpul pe care copilul și-l petrece acasă fiind mult mai scurt, este important de menționat că în această perioadă trebuie să se cunoască persoanele cu care cel mic intră în contact, deoarece el se află în perioada în care observă și imită. Specialiștii susțin că deprinderile pe care un copil și le formează în primii șapte ani sunt esențiale în procesul lui de formare ca adult. Copilul trebuie învățat de când este mic să spună cuvinte magice, precum **mulțumesc**, **te rog frumos** sau **îmi pare rău**. Însă, pentru a și le însuși, copilul trebuie să vadă că acestea sunt folosite în mediul familiar în care acesta se dezvoltă, el fiind mai atent la ceea ce se face decât la ceea ce spun cei din jurul său. Numai în acest fel, prin puterea exemplului, va învăța cum să se comporte în societate. Deprinderile formate de către părinți și aplicate în viața de zi în vor însoți pe copil în rolul de preșcolar, școlar și mai apoi în rolul de adult.

Familia înseamnă **înțelegere**, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, dar mai ales familia înseamnă **afecțiune**.

Un copil iubit de părinții săi este securizat afectiv și dezvoltarea lui psihică este favorizată. În aceste condiții, copilul se dezvoltă ca o persoană autonomă, puternică, încrezătoare în sine și în alții, simțindu-se totodată, alături pe părinți în orice situație s-ar afla. Cele mai frecvente rezultate ale indiferenței afective parentale sunt: lipsa de orientare în viață, nesiguranța comportamentelor, lipsa de încredere în oameni, tendința de a realiza atașamente afective față de persoane din afara familiei, fără a exista discernământ în alegeri, lipsa modelelor de conduită adecvată în situații dificile.

Prin urmare, familia este pentru copil un mediu foarte necesar dezvoltării sale fizice și psihice.

Cuvintele de laudă, de încurajare, cuvintele călăuzitoare, tonul agreabil și o mânie stăpânită vor aduce oricând un câștig înșutit. Iubirea este fundamentul unei copilării lipsite de griji. Fiecare copil are propria modalitate de a oferi și primi iubire. Când copilul se simte iubit, este mai ușor de disciplinat și de format. Iubirea necondiționată este iubirea totală, este o lumină călăuzitoare care strălucește în întuneric și ajută părinții să-și dea seama ce trebuie să facă pentru a-și crește copilul. Iubirea necondiționată înseamnă a iubi copilul indiferent de cum arată, de ce talent manifestă, de cum ar vrea să fie, de ceea ce face.

Școala și celelalte medii educaționale nu pot decât să consolideze educația primită în familie.

Educația este astfel văzută ca un produs al relațiilor sociale. Felul în care se dezvoltă acestea vor influența viața copilului, adolescentului, adultului de mai târziu.

BIBLIOGRAFIE:

Gabriel Stan, Strategii de consiliere educațională a părinților, Editura Casei Corpului Didactic, Bacău, 2014

DESPRE „MITUL” CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR CARACONCEA CRISTINA ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIRCEA CEL BĂTRÂN” GIURGIU

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Fără îndoială, părinții vor tot binele din lume propriilor copii. Reușita copiilor are pentru părinți o semnificație deosebită, astfel că, fac eforturi pentru binele copiilor. Este adevărat că părinții se confruntă în prezent cu numeroase probleme în educația copiilor, pe care deseori nu știu cum să le abordeze pentru o rezolvare eficientă și cu efecte pozitive pe termen lung. Ei înșiși descoperă o nouă realitate cotidiană a vieții care presupune un alt tip de cultură a educației în familie, mult diferită de cea trăită de ei în propriile lor familii. Provocările societății contemporane au condus la apariția unor fenomene sociale cu impact direct asupra educației copilului în familie: rata crescută a divorțurilor, creșterea numărului familiilor monoparentale, creșterea fenomenului violenței domestice, creșterea numărului de familii dezavantajate socio-economic, creșterea numărului de părinți care pleacă în străinătate pentru a munci etc. În același timp, datorită progresului tehnologic, tineretul trece printr-o experiență fără precedent: copiii preferă să își petreacă numeroase ore din viață cu ochii lipiți de ecranul telefonului, televizorului, al tabletei sau calculatorului în loc să se joace cu alți copii, să socializeze. Trăsăturile de bază ale inteligenței emoționale s-au transmis de la o generație la alta prin interacțiuni sociale cu membrii comunității, rude, vecini, prin jocurile cu alți copii. Fără a avea acces în mod firesc la aceste învățături care i-ar ajuta să-și însușească aptitudini fundamentale de viață, copiii devin mai impulsivi, neascultători, mai îngrijorați și temători, mai singuri și mai triști, mai iritabili și mai violenți.

Școala trebuie să încurajeze implicarea părinților ca parteneri, să urmărească și să promoveze comunicarea părinți-copii-școală. Atelierele de lucru părinți-copii mediate de învățător și psihologul școlar facilitează acest tip de comunicare și crează un mediu plăcut în care părinții și copiii săși împărtășească dorințele și temerile.

Copilul trebuie învățat să iubească lectura și cărțile, să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin. Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate. Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru. Ca părinți trebuie să ne implicăm și devotăm, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el. Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

Construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care e nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi.

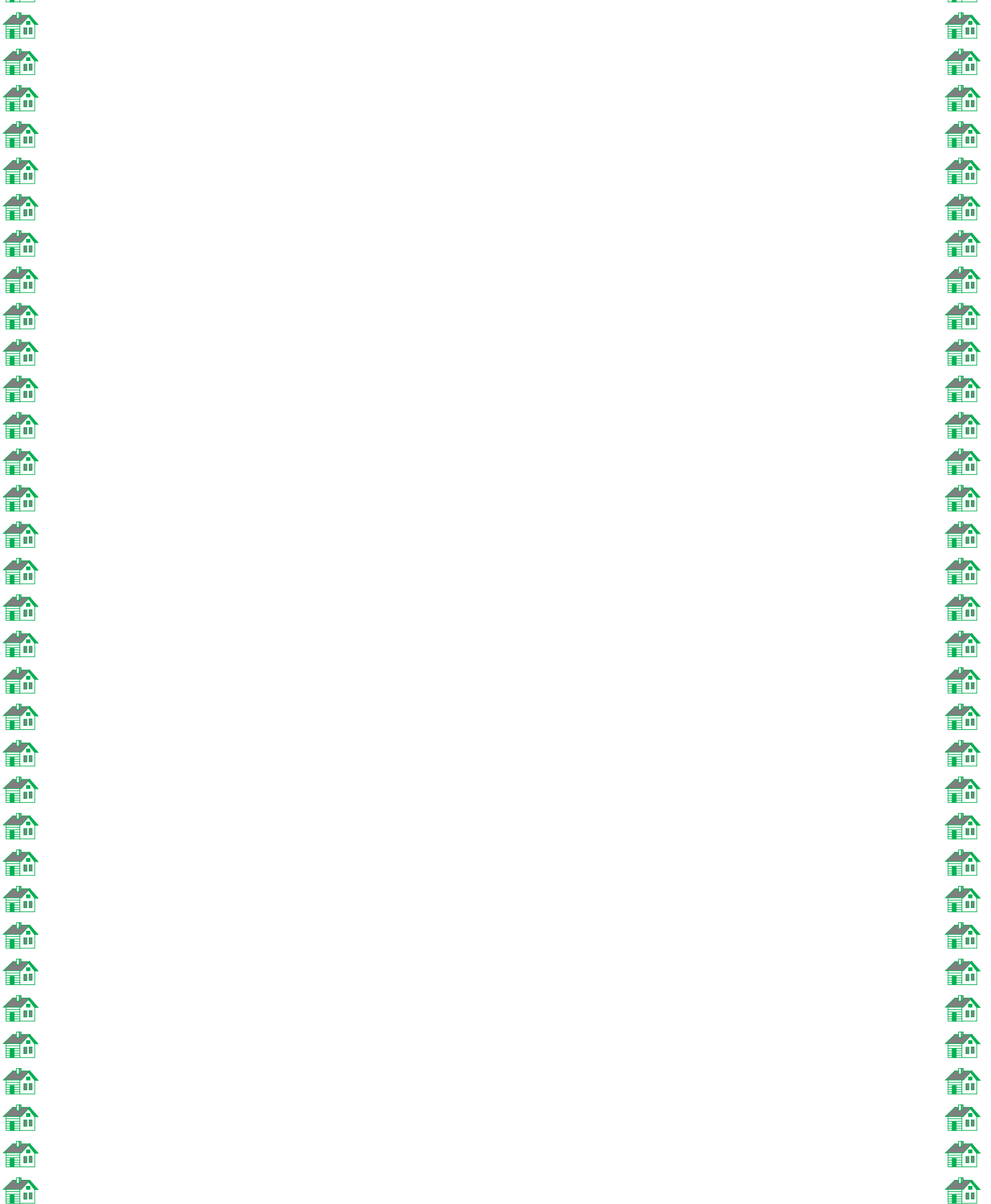
În zilele noastre observăm tot mai mult – din păcate – lipsa celor șapte ani de acasă nu numai la copii sau la adolescenți, ci și la mulți adulți, oamenii nu mai au răbdare, nu sunt consecvenți și sunt individualiști.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Bibliografie:

1. Jinga, Ioan: „Educația ca investiție în om”, Editura Științifică și Enciclopedică, Bucuresti, 1981
2. Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Mâine, București.
- Negovan, V., (2003),
3. Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București. Sălăvăstru, D., (2004),
4. Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ” MAI SUNT LA MODĂ?

**CONSILIER ȘCOLAR, PROFESOR CARMEN DANIELA VOINEA,
CJRAE BOTOȘANI**

Primii cinci ani ai vieții copilului sunt fundamental importanți. Ei reprezintă fundația care modelează sănătatea, fericirea, creșterea, dezvoltarea și învățarea copiilor în școală, în familie și în comunitate și în viață în general.

Cercetările recente confirmă faptul că primii cinci ani sunt deosebit de importanți pentru dezvoltarea creierului copilului, iar primii trei ani sunt cei mai critici în modelarea arhitecturii creierului copilului. Experiențele timpurii oferă baza pentru dezvoltarea organizațională a creierului și funcționarea pe tot parcursul vieții. Acestea au un impact direct asupra modului în care copii dezvoltă abilități de învățare, precum și abilități sociale și emoționale.

Copiii învață mai repede în primii ani de viață decât în oricare alt moment al vieții. Ei au nevoie de dragoste și îngrijire pentru a dezvolta un sentiment de încredere și securitate care se transformă în încredere în timp ce cresc.

Dezvoltarea copilului se referă la schimbările care apar ca urmare a dezvoltării unui copil în ceea ce privește sănătatea fizică, alerta mentală, sentimentul emoțional, competența socială și pregătirea de a învăța.

Bebeluşii și copiii mici cresc, învață și se dezvoltă rapid atunci când primesc dragoste și afecțiune, atenție, încurajare și stimulare mentală, precum și mese nutritive și îngrijire medicală bună.

Înțelegerea etapelor de dezvoltare a copilului îi ajută pe părinți să știe la ce să se aștepte și cum să sprijine cel mai bine copilul pe măsură ce crește sau dezvoltă.

În multe situații, problemele care apar în adaptarea copilului la viața școlară din punct de vedere cognitiv dar și comportamental sunt din cauza neînțelegerii etapelor de dezvoltare a copilului de către părinți. Astfel ei nu acordă importanță diferitelor arii de dezvoltare ale acestuia, lucru care are un impact negativ asupra pregătirii lui pentru viață.

Nu de puține ori în spațiul școlar ne confrunăm cu elevi care au probleme de comportament. Ne grăbim să-i diagnosticăm: au probleme emoționale, au tulburare opoziționistă, au ADHD etc. Sau, doar le lipsesc „cei șapte ani de acasă”?

De cele mai multe ori aceste lucruri merg împreună. Doar un specialist, poate diagnostica clar tulburările de care suferă un copil. Dar întotdeauna ele sunt accentuate de lipsa unei educații temeinice în primii ani de viață. Adică respectarea unor norme/reguli care să ajute copilul să se simtă în siguranță în mediul care trăiește.

Asistăm la o dispută între reprezentanții părinților în a defeni cei șapte ani de acasă. Unii susțin cunoașterea normelor de comportament conform codului bunelor maniere, alții susțin „liberarea de exprimare” a copiilor care nu poate și nu trebuie îngrădită la aceste vârste fragede.

Ce se va întâmpla în acest ultim caz?

Să luăm un posibil scenariu: Elevul C.H.de 8 ani, deși fără probleme fizice și psihice întâmpină unele greutăți în a face față cerințelor școlare. Temele orale și cele scrise sunt efectuate de cele mai multe ori cu superficialitate. Are curențe în deprinderile formate de muncă intelectuală. Dar problema principală ține de comportament: se amestecă în discuțiile cu adulții, nu are răbdare să asculte o sarcină până la sfârșit, trebuie să i se îndeplinească imediat orice dorință; crize de furie frecvente; ceartă excesivă cu adulții; refuz activ de a respecta cerințele și regulile adulților; încercări intenționate de a enerva sau supăra oamenii; învinovățirea altor persoane pentru greșelile sau comportamentele sale neadecvate; iritabilitate / slabă toleranță la frustrare (se enervează foarte ușor); furie și resentimente frecvente; limbaj dur, plin de răutate și ură atunci când este supărat; căutarea răzbunării. Orice încercare de educare a copilului de către cadrele didactice s-a lovit de un zid. Cel mai adesea se aude răspunsul „nu-mi pasă”, iar părinții ridică din umeri și spun „este doar un copil”.

Da, este un copil. Dar ce viitor va avea acest copil? Care va fi șansa sa de reușită atunci când va fi adult? Cum vor proceda părinții când pe la 10-11 ani el va refuza să facă cel mai mic efort pentru a învăța?

Numeroase studii au demonstrat că o parte însemnată a comportamentului nostru ca adulți provine de fapt din experiențele noastre din copilărie. Dacă în prezent ești o persoană supraponderală sau mai

răutăcioasă de fel, probabil există o legătură mai mult sau mai puțin directă cu ceea ce făceai atunci când erai copil, scrie Bussines Insider.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de ei, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții, i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Ce-ar trebui să învețe copilul în cei șapte ani de-acasă?

Sunt câteva reguli esențiale pe care trebuie să le învețe copilul în timpul petrecut cu părinții:

Răbdarea: când îl învățăm pe copil să aștepte liniștit, să amâne satisfacerea unei plăceri, să își urmeze scopul cu perseverență, să nu bată din picior pentru că „toate” i se cuvin doar lui, am pus o piatră extraordinară la temelia caracterului sau. **Abilitatea unui copil de a-si controla impulsurile si capacitatea de a amîna o activitate placuta se asociaza cu succesul academic al copiilor.** Aceste abilitati au un rol important atunci cand copilul trebuie sa asculte sarcinile, sa urmareasca diferite instructiuni si sa invete.

Bunătatea: o lecție importantă este să nu rătăci niciodată de nimeni. Să se poarte frumos cu copiii, mai ales față de cei cu nevoi speciale, să nu rătăci, ci să poarte de grijă.

Să nu invidieze: cel mic e bine să învețe că își este suficient sieși exact așa cum este, iar darurile și avantajele altora nu-i vor știrbi din calitățile lui. Pentru aceasta adultul nu trebuie să compare, să nu se încurajeze excesiv spiritul de competiție.

Bună cuviință: este una dintre lecțiile de la sine-înțelese pentru cei șapte ani de-acasă. Însă doar un părinte vă poate spune cât de dificil e ea de predat, cât de multă consecvență îți trebuie să îi predai copilului în bune maniere, respect pentru oameni și bunurile lor și o purtare frumoasă în public. Din nou, pilda comportamentului părinților va vorbi mai mult decât o mie de cuvinte.

Să nu-și urmărească doar propriul interes: este modalitatea prin care copilul va reuși să-și facă prieteni: să vadă și folosul celui alt, să lucreze în echipă, să se bucure de binele celui de lângă el, adică să fie altruist și empatic.

Autocontrolul sau ceea ce numesc specialiștii numesc „self-regulation” (autoreglare) se referă la capacitatea de a gestiona atât emoțiile pozitive cât și cele negative, cât și comportamentul astfel încât răspunsul să fie acceptabil din punct de vedere social.

Studiile arată că, la persoanele care prezintă un nivel scăzut de autocontrol, există un risc ca acestea să aiba performanțe scăzute la școală, să se apuce de fumat și să aibă un comportament antisocial. Acesta este localizat într-o zonă a creierului denumită lobul prefrontal. Tot acolo se află și alte abilități psihice complexe: capacitatea de a lua decizii, capacitatea de a planifica, memoria de lucru, procesarea relațiilor sociale complexe. Când una din aceste capacități este antrenată, automat și celelalte devin mai puternice. Așadar, antrenarea oricărei funcții de mai sus duce la creșterea și îmbunătățirea autocontrolului.

Gândirea optimistă. Fiind o persoană fericită, concentrându-ne mai degrabă pe bine decât pe rău, pe pozitiv decât pe negativ, pe ceea ce vrem mai degrabă decât pe ceea ce nu vrem, suntem capabili să ne transformăm viața și viața celor din jurul nostru.

Un rol semnificativ în modelarea perspectivei și a mentalității copiilor o au adulții.

Este bine cunoscut faptul că în general copiii învață ceea ce trăiesc. Copiii mai mici pot să nu înțeleagă toate cuvintele, dar înțeleg emoțiile care stau la baza lor. Ei pot simți acele emoții.

Negativitatea transmisă de la un adult la altul este destul de nocivă, dar atunci când această negativitate este îndreptată asupra copiilor, ea poate fi devastatoare. Copiii mici doresc atât de mult să le facă pe plac părinților; ei doresc și au nevoie de acceptare, iubire și înțelegere.

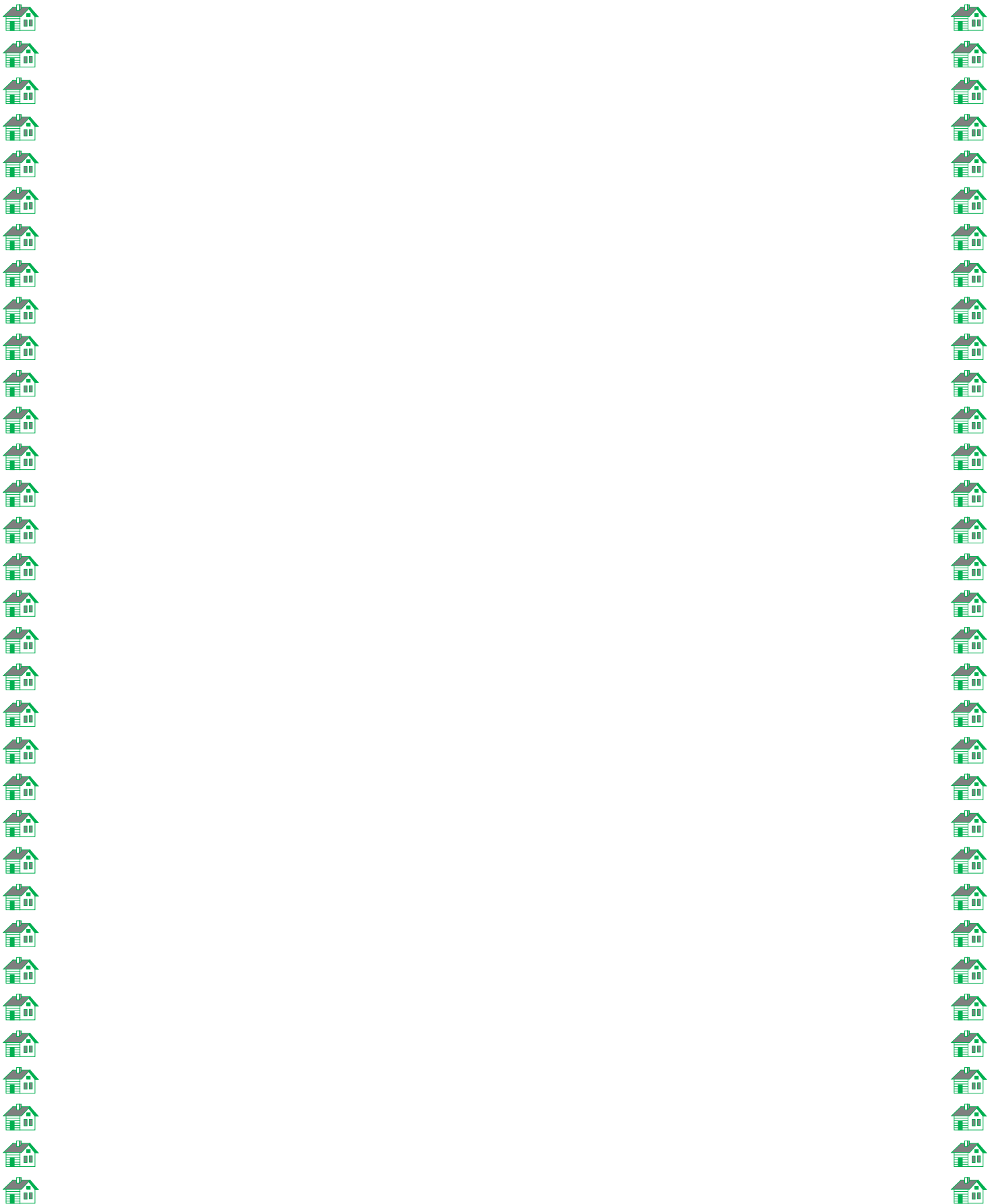
Parinții sunt primele persoane cu care are un copil contact și primii de la care învață un anumit model de comportament. **Învatarea prin imitație** determină copilul să reacționeze după cum o fac și cei din jurul

sau. In cele mai multe cazuri, un parinte calm si fericit va avea un copil asemenea lui, la fel cum un parinte
nervos si violent va avea un copil cu probleme de comportament.

 <http://www.7p.ro/Default.aspx?PageID=1505#ixzz5hhwONScJ>
 <https://psihologpentrucopii.ro/2012/11/tehnici-de-dezvoltare-a-autocontrolului-2/>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ȘI TREZIREA INTERESULUI PENTRU STUDIUL GEOGRAFIEI

PROFESOR, CARP LUCICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ELENA CUZA” VASLUI

Oricare om care a dat viață unui copil are responsabilități majore, izvorâte din statutul special de părinte. A fi părinte este cel mai frumos lucru care ne-a fost hărăzit, de aceea putem fi convingeți că familia constituie prima școală a omului. De calitatea educației în familie depinde întregul eșafod al formării copilului.

Modelul părintelui („o adevărată bogăție pentru copil”) este covârșitor în dezvoltarea celui mic, prin urmare este imperios necesară intervenția în formarea lui în primii ani de viață. Părinții pricepuți și cu adevărată dragoste pentru copii se ocupă nu numai de cunoștințele uzuale legate de hrană, obiecte casnice și de îmbrăcăminte, deprinderi igienice, obișnuințe de comportament, dar mai ales se preocupă de transmiterea unor noțiuni și informații despre plante, animale, natură, ocupațiile oamenilor, societate în general etc.

Părinții au o funcție cheie cu privire la educația timpurie, la modul în care copiii încep să învețe. Interesul pentru cunoaștere se manifestă de la vârstă fragedă prin curiozitatea copilului, prin întrebările pe care le pune părinților, bunicilor, fraților mai mari.

Educația celor șapte ani de acasă poate trezi și interesul pentru studiul geografiei, în școală, poate aprinde flacăra dorinței pentru călătorii, cunoaștere, explorare, mai târziu - la vârsta adultă.

Iată câteva modalități de educare a copilului în acest sens:

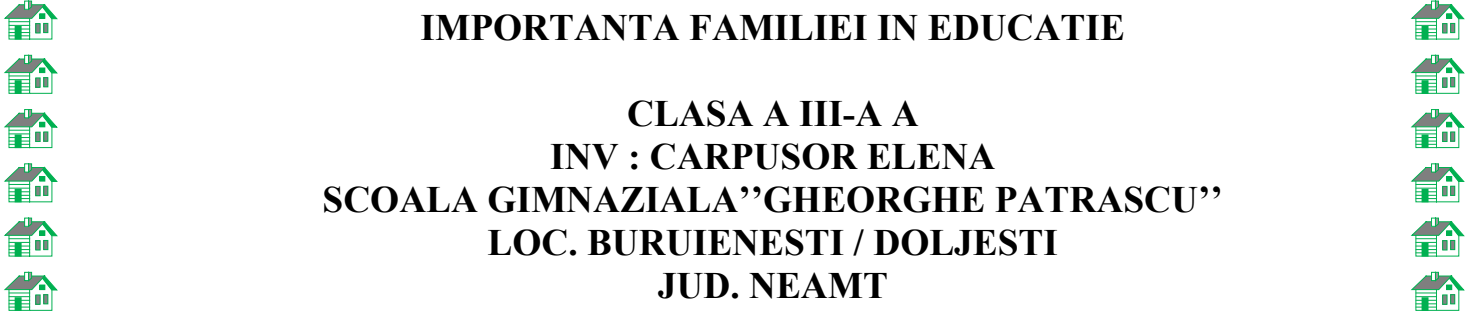
- plimbări în parcuri, picnicuri – prilej cu care copilul să cunoască orizontul local, unele plante, arbori, mici viețuitoare; curățenia, depozitarea resturilor menajere și a deșeurilor la finalul recreerii în natură constituie bazele educației ecologice a copiilor;
- folosirea unor jucării-figurine cu animale, a unor jocuri de tip puzzle cu tematică diversă;
- utilizarea cărților de colorat cu reprezentări din lumea plantelor, animalelor, corpuri cerești, mări, forme de relief etc;
- povești citite copiilor, de către părinți, despre navigatori și exploratori care au călătorit și au descoperit ținuturi îndepărtate trezesc interesul, curiozitatea copiilor pentru cunoaștere;
- observarea, sub formă de joc, a unui glob geografic mic, „citirea” unor imagini dintr-un atlas geografic sau cărți cu imagini sugestive despre planeta noastră;
- petrecerea concediilor părinților alături de copii, călătoriile la mare, la munte, în diferite stațiuni din țară sau străinătate, drumeții pe trasee mici constituie un bun prilej de a observa cadrul natural cu peisaje frumoase, cu ape, cu plante etc.;
- vizita la bunicii de la „țară” oferă șansa cunoașterii ocupațiilor oamenilor din mediul rural: cultivarea plantelor, creșterea animalelor, diverse meșteșuguri care se mai păstrează din străbuni;
- foarte importante sunt vizitele în muzee cu specific etnografic, care prezintă costume populare tradiționale și obiceiuri ale oamenilor din diferite perioade și regiuni ale țării;
- participarea copiilor însoțiți de părinți la zile și sărbători folclorice, festivaluri culturale și teatru pentru copii stimulează, mai târziu, curiozitatea pentru cunoașterea tradițiilor poporului român, a muzicii populare autentice, a valorilor culturale și spirituale ale oamenilor;

Toate aceste informații pe care copilul le asimilează în familie îi vor facilita studiul în școală, se va putea realiza o unitate și o concordanță între viața petrecută în familie și cea de la școală.

IMPORTANTA FAMILIEI IN EDUCATIE

CLASA A III-A A INV : CARPUSOR ELENA SCOALA GIMNAZIALA "GHEORGHE PATRASCU" LOC. BURUIENESTI / DOLJESTI JUD. NEAMT

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

La începerea scolii are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la școală, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce îl înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei

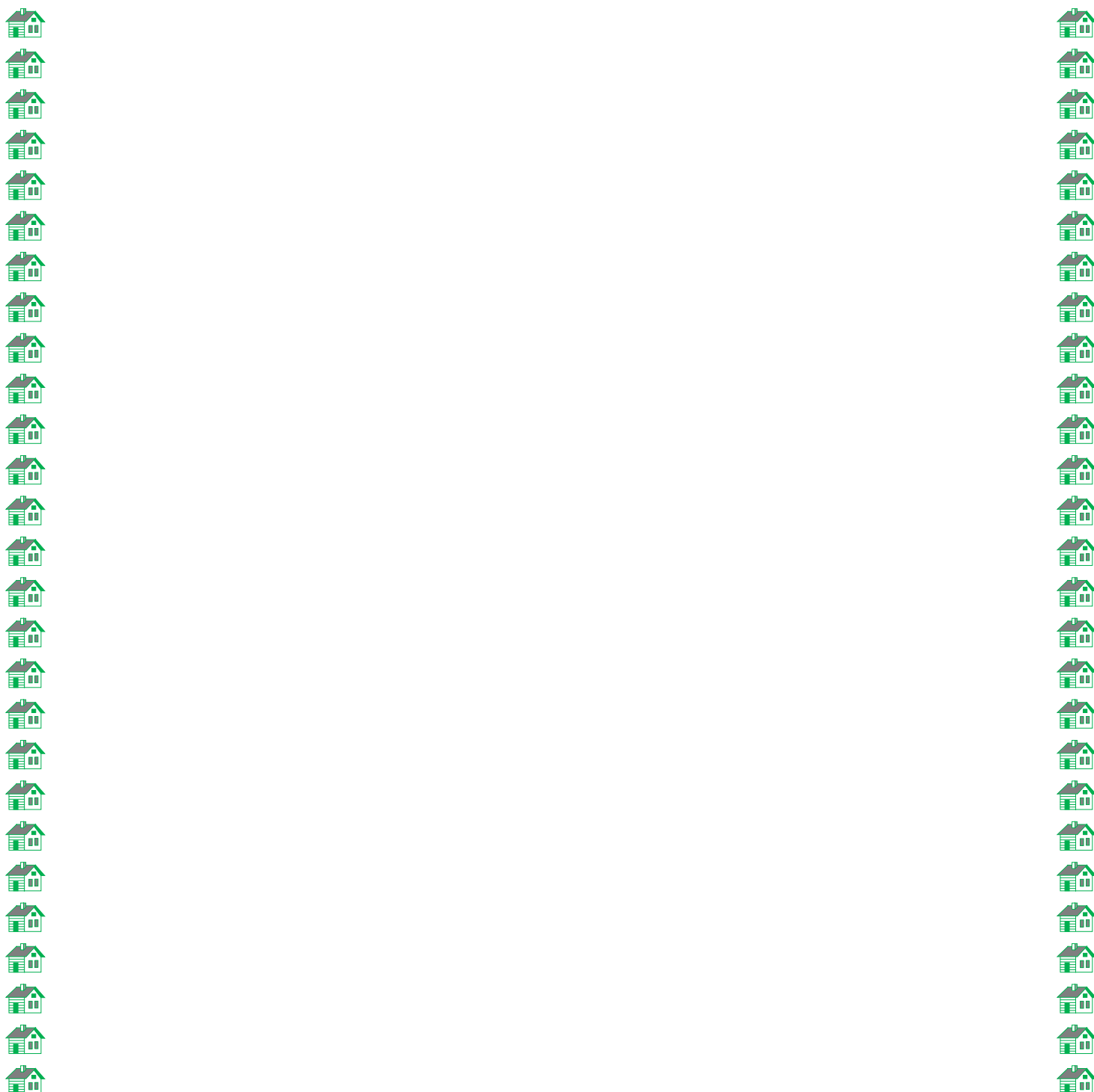

elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume **COM**. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ –DISCRIMINAREA, O PROBLEMĂ? -STUDIU DE CAZ-

**PROF. INV. PRIMAR CATALINA ALISA
SCOALA GIMNAZIALA POLOVRAGI**

Discriminarea, un fenomen ce este destul de des semnalat în cadrul istoriei comunităților etniei române poate fi considerată ca fiind o dimensiune a excluziunii sociale.

Potrivit specialiștilor, discriminarea persoanelor ce fac parte din etnia română continuă să se manifeste pe fondul diverselor stereotipuri negative încă existente la nivelul populației majoritare, ca și datorită prejudecăților adânc înrădăcinate în cadrul mentalității publice!

În ciuda acestei realități, discriminarea persoanelor de etnie română în România continuă să se situeze la un nivel inferior celor semnalate în alte state ale Uniunii Europene, țara noastră înregistrând cea mai redusă pondere la numărul actelor discriminatorii declarate de cetățenii ce fac parte din cadrul etniei române (34 %).

În țara noastră, în lipsa unei adevărate tradiții reale dedicate protejării diversității culturale, se constată și în prezent diverse urme ale acestui neajuns, în paralel cu remarcarea diverselor dificultăți semnalate în ultimele decenii, în domeniul dedicat promovării unui model viabil, prin intermediul căruia să se reușească protejarea și încurajarea minorilor din comunitatea română în cadrul diversității etnice și culturale.

La nivelul întregului teritoriu al țării noastre se poate constata existența unui număr apreciat de instituții de învățământ ce sunt amplasate în mediul rural ori în interiorul cărora ponderea copiilor romi este una deosebită, în condițiile în care mare parte dintre acestea se remarcă printr-o condiție a stării clădirilor destul de precară, cu spații improprii și condiții materiale aproape inexistente.

Acest aspect este cu atât mai defavorabil realizării în condiții optime a unui proces educativ de calitate, mai ales în condițiile în care în proximitatea acestor unități de învățământ se regăsesc alte unități de învățământ cu condiții materiale mult mai bune și în cadrul cărora învață copii de alte compoziții etnice.

În ciuda faptului că autoritățile nu recunosc acest aspect, se remarcă frecvent diferențe între instituțiile de învățământ în care învață copii de etnie română și restul instituțiilor de învățământ, ceea ce amplifică și mai mult decalajele deja existente între copiii de aceeași vârstă școlară, dar care provin din comunități diferite.

Nu în ultimul rând, se impune a se menționa faptul că, la nivel valoric, se remarcă că existența diverselor instituții școlare române determină numeroase consecințe negative la nivelul solidarității și armoniei sociale, acestea răsfângându-se nu numai la nivelul comunității, ci și al întregii societăți. Iar această delimitare a instituțiilor de învățământ, de multe ori pe baza criteriului rezidențial, induce numeroase consecințe dezastruoase la nivelul calității educației, care este cu mult mai redusă la nivelul școlilor în care învață copiii români în comparație cu restul sistemului.

Dreptul tuturor copiilor și al tinerilor la educație, oricare ar fi originea socială ori etnică a acestora, ca și oricare ar fi apartenența ori sexul acestora, drept ce este garantat de însăși legea fundamentală a țării, nu reprezintă, din păcate, o realitate a actualei societăți, mai ales în situația populației de etnie română.

Specialiștii apreciază că marea majoritate a copiilor de etnie română care resimt în mod puternic diversele efecte ale stigmatului social, în asociere cu etnia română, sunt copii care se arată într-o măsură dispuși să nu-și declare etnia, în vreme ce minorii cărora le este acest aspect al etniei indiferent ori care își doresc o afirmare mai puternică a identității proprii, obișnuiesc cu mare ușurință să se declare romi.

În plus, în absența diverselor trăsături ce sunt specifice etniei române ori în situația în care se remarcă o estompere puternică a acestor trăsături, crește exponențial numărul situațiilor în care copii de etnie română își neagă etnia.

Atitudinile și părerile celor din jur, din exterior, și mai cu seamă ale celor care intră în contact direct cu membrii comunității române ar putea ajunge să se schimbe, cu condiția ca romii să privească schimbarea ca pe ceva pozitiv și constructiv. Prejudecățile și discriminarea există, cu siguranță, dar așa cum se va observa din analiza datelor obținute de pe teren acestea funcționează la modul abstract, cumva în absența,

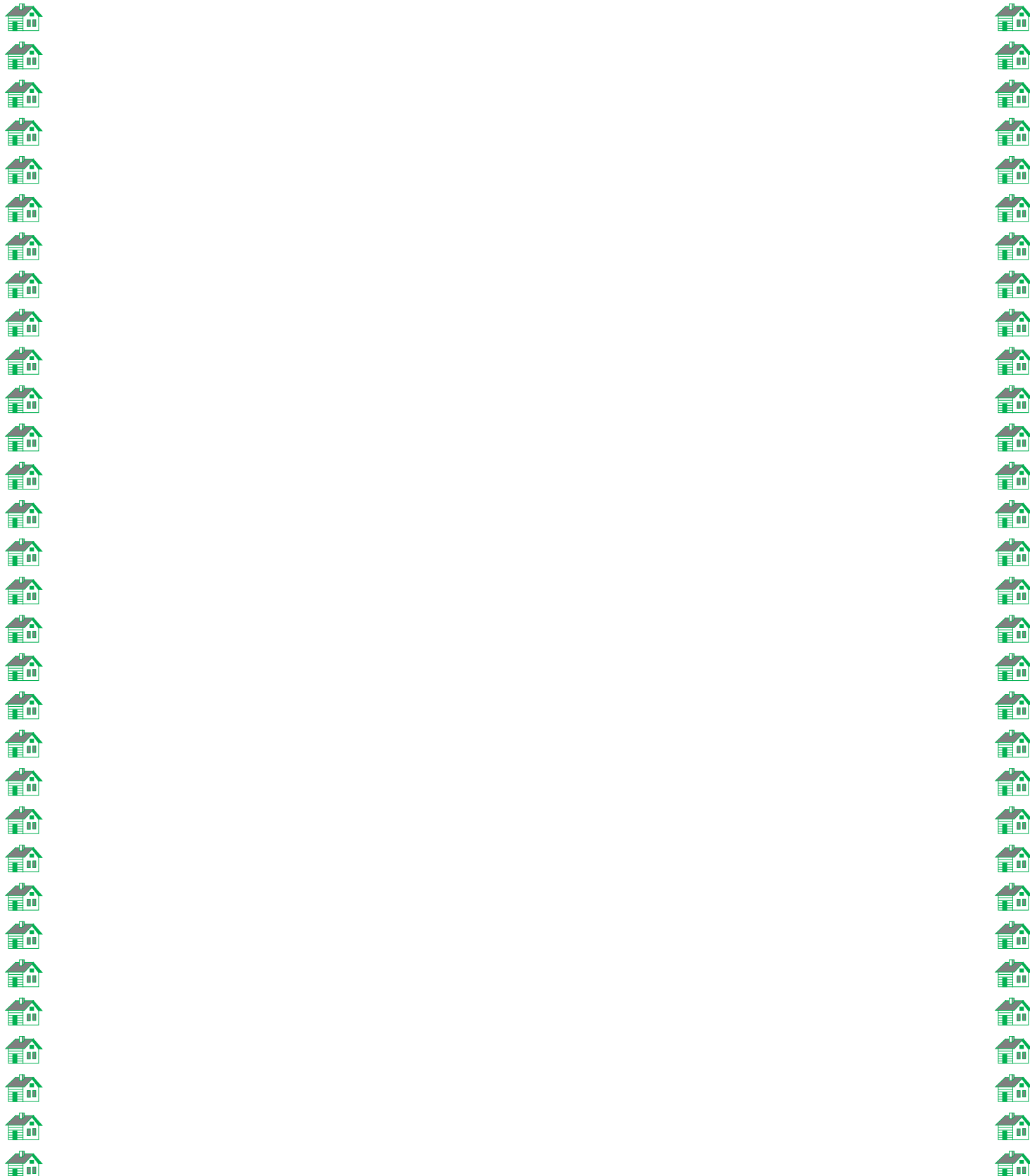
atunci când se vorbește despre acesta ce despre un terț. În realitate, în interacționarea directă doar o parte din populația majoritară manifestă față reticențe ori atitudini ostile în fața persoanelor de etnie romă.

Bibliografie

Burtea, Vasile, Neamurile de rromi și modul lor de viață, în raportul lui J.P. Liègeois și al lui Nicolae Gheorghe Rromii: o minoritate a României, Oradea, 1996

Zamfir, E.; Zamfir, C., 1993, „Țigani: între ignorare și îngrijorare”, București: Ed. Alternative.

Zlate, Mielu, Fundamentele psihologiei, București, Editura Pro Humanitate: 2000.

CEI 7 ANI DE ACASA

**PROF. CAPRAN GEORGIANA
GRADINITA PN NR 7, GIURGIU**

Atasamentul copilului fata de familie, si in special fata de mama sa, este indiscutabil. Dar. In acelasi timp, oricat ar parea de ciudat, dragostea si atasamentul, comportamentul si manifestarile fata de mama trebuie formate. Iar daca mediul familial nu este suficient de "rafinat" in a forma copilului deprinderi corecte, atunci aceasta sarcina ar trebui sa revina gradinitei – in fapt, educatoarei, care tine legatura cu familia, in special atunci cand observa sau i se aduc la cunostinta aspecte comportamentale ale copilului care sunt incorecte sau carentiale in aceasta privinta.

La varsta prescolara, cand se pun bazele caracterului copilului, cand incepe sa defineasca profilul sau moral, cand i se formeaza atitudinea fata de oameni, fata de lumea inconjuratoare, este foarte important sa-l invatam cum sa-I respecte sis a-I iubeasca pe ceilalti, iar in primul rand pe mama sa.

Din nefericire, de multe ori cauzele unei atitudini gresite a copilului se regasesc in comportamentul incorect al mamei din decursul timpului.

Greselile mamei

- Oferă si nu asteapta nimic in schimb

Daca un copil nu este obisnuit de foarte mic sa arate si sa exprime grija, atentie, dragoste, preocupare pentru familia sa, ci s-a deprins numai sa primeasca toate acestea, ca pe un drept cuvenit, atunci, devenind adult, relatia lui cu mama va ramane la fel de simpla, rezumandu-se la a primi natural grija mamei.

- Vointa copilului autoritatea absoluta

Mama nu face reprosurile copilului. Ea traieste numai prin el, ajutandu-l, si, la un moment dat, cand copilul nu mai are nevoie de sfaturi, sprijinul, ajutorul ei, apare un fel de ruptură in comunicarea lor, o izolare a individualitatilor. Cauza principala a unei astfel de izolari o constituie necorectarea din timp a egoismului si egocentrismului natural al copilului, din vremea cand dorinta lui era lege pentru mama sa.

Treptat, copilul incepe sa comande ca un stapan, netinand cont de reguli si conveniente, de cei din jur, in general.

- Preocuparea unilaterala a mamei

Pentru unele mame, totul se reduce la a-si hrani bine copilului. Sau la a-I face multe si variate controale medicale pentru a se asigura ca e sanatos. Nu din lipsa de dragoste, ci din necunoasterea importantei amanuntelor. Nu este ingaduit sa se treaca cu pasivitate pe langa interesele copilului. De multe ori, bucuria ori tristetea copilului, traita impreuna si alaturi de el, fac foarte mult bine.

- Promiterea recompenselor

Deseori, adultii practica sistemul stimulativ necorespunzator, care-l strica pe copil – acela de "a-I cumpara": "Daca vei fi cuminte, vei primi un joc/ o jucarie.." Uneori, mai ales la copii mai mari, se promit si bani. Obisnuit sa-si manifeste deprinderi morale, civice, gospodaresti sis a-si exprime comportamentele corespunzatoare numai rasplatit, copilul, nu numai ca nu interiorizeaza semnificatia actelor realizate conditionat, dar, in mod evident, nu se va putea raporta la un system de valori reale. Raspunsul copilului este formal, de suprafata si nu va deveni o constanta a individului adult. DEci educatia primita nu va putea constitui fundamental correct al personalitatii sale. El va simti cat de efficient este santajul. Chiar de mic, el va riposte la vreo sarcina impusa de mama, adresand senin intrebarea: "Ce-mi dai sa fac asta?"...

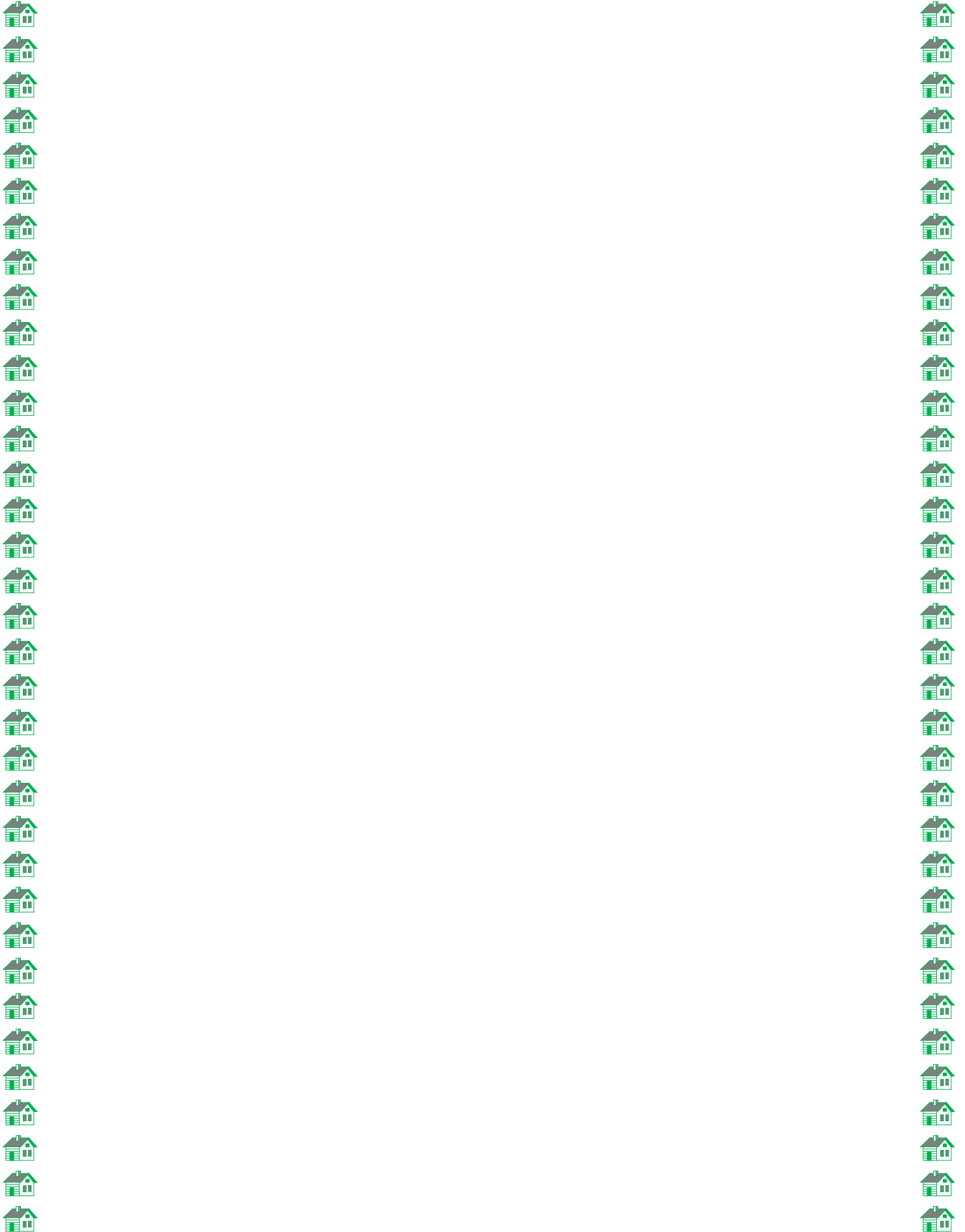
- Inselarea

O forma particulara a stimulării prin recompense este amgirea sau inselarea- neindeplinirea constienta si planificata a celor promise. Intr-un fel, aceasta greseala a mamei este la fel de periculoasa ca si conditionarea insasi a efectuării sarcinilor, cu mentiunea ca acest tip de promisiune falsa creeaza premisele dobandirii de catre copil si a unor alte trasaturi negative de personalitate: minciuna, fatarnicia, inselaciunea, aparte de utilizarea santajului propriu-zis. De aceea, mamele trebuie sa fie foarte atente cu promisiunile ce le fac, sa ofere stimulentepertinente, realizabile si, mai ales, constructive.

In munca desfasurata la grupe am obtinut rezultate foarte bune prin apropierea mea de mamele copiilor datorita unui ton sincer, datorita vorbelor deschise si unei atitudini pritenesti. Nu am vorbit niciodata cu mamele lor folosind un ton superior, distant, autoritar sau didactic- care duce la racirea relatiei.

 Din acest motiv, mamele mi-au vorbit sincer despre dificultatile si esecurile familiei, despre problemele intampinata in educatia copiilor lor, despre ceea ce noi, in calitatea noastra de educatoare.

O ISTORIE A MĂRȚIȘORULUI

**PROF. ÎNV. PRIMAR CĂPRAR ANTONELA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICHITA STĂNESCU", BAIA MARE**

În cadrul programului educațional „Muzeul Viu”, implementat de Muzeul Județean de Istorie și Arheologie Maramureș, elevii clasei a IV-a C au participat la o activitate numită „O istorie a mărțișorului”.

Elevii au aflat denumirile în limba latină a celor 12 luni ale anului. Apoi, d-l muzeograf, le-a prezentat copiilor semnificația zilei de 1 Martie. Ei au ascultat obiceiuri și tradiții care se practică în Republica Moldova, dar și în România, cu ocazia acestei zile speciale, ce indică venirea primăverii. De asemenea, de un real interes, au fost legendele prezentate, cu această ocazie, despre Baba Dochia și Mărțișor, specifică poporului român, dar și despre Baba Marta, specifică poporului bulgar.

Activitatea de la muzeu a continuat cu realizarea de mărțișoare și felicitări, care au fost oferite mămicilor. Elevii au lucrat îngrijit, respectând indicațiile oferite și utilizând toate materialele puse la dispoziție de muzeografi.

Iată câteva imagini, din cadrul acestei activități:

MESAJE DESPRE MAMA

**PROF. DR. CĂPRAR DANIELA,
LICEUL TEOLOGIC PENTICOSTAL, BAIA MARE**

8 Martie- o zi specială pentru toți elevii clasei a X-a B din cadrul Liceului Teologic Penticostal. Aceștia au fost extrem de emoționați de momentul acesta: ei au scris mesaje despre cea mai importantă persoană din viața lor, mama, acea femeie bună, blândă și caldă ce le-a încălzit sufletul lor atâția ani de zile. Toate mesajele extrem de sugestive au fost notate cu măiestrie pe un papirus, acesta din urmă transpunându-se într-un timp anscentral, al începuturilor- mama, femeia extraordinară, persoana care m-a ținut în palma ei până acum

După acest moment, băieții din clasă și-au arătat respectul față de fetele din clasă, frumos aranjate, dar și față de mine, ca dirigintă, oferindu-ne flori, lalele, narcise, garoafe și trandafiri. Au fost clipe de neuitat.. un 8 Martie de neuitat, sărbătorit alături de elevii clasei mele, a X-a B.

La mulți ani tuturor femeilor din această lume!

La mulți ani, mamelor!

La mulți ani! 8 Martie fericit!

ROLUL CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ ÎN EDUCAȚIA MATEMATICĂ

PROF.: CARA COSMINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7, GALAȚI

„Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite” (John Locke)

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Fiecare părinte încearcă să-i dezvolte copilului pe parcursul vârstei fragede anumite abilități cum ar fi învățarea unei limbi străine care se asimilează mult mai rapid și ușor în primii ani de viață. Copilul este învățat cum să memoreze poezii, să numere, să construiască anumite lucruri etc. Astfel se observă că cei șapte ani de acasă petrecuți alături de părinți au o mare importanță în dezvoltarea gândirii și anumitor abilități ale copilului.

Discutând doar despre matematică, obiect de studiu, copii au impresia că această disciplină este o materie grea și inutilă în viața de zi cu zi dar li se pot demonstra de către părinți că acest lucru este greșit. Părinții sunt cele mai potrivite persoane de ai convinge de cât de utilă poate fi matematica.

Pentru a convinge copilul de cât de importantă este matematica, i se pot da exemple din viața de familie: plăți, cumpărături, renovări, în care trebuie să calculeze necesarul de materiale, se poate găti împreună cu el și să folosească matematica în calcularea porțiilor și prepararea mâncării. Dacă se pleacă la drum cu mașina școlarul poate fi învățat să calculeze km, litrii de combustibil, bugetul de călătorie etc. Acestea pot fi puține din exemplele care pot determina un copil să iubească matematica legând-o de viața de zi cu zi.

În concluzie, până la vârsta preșcolară sau școlară educația copilului este responsabilitatea părinților. De felul în care ei aleg să se preocupe de o creștere și educație adecvată depinde și formarea copilului, de modul de organizare și multe alte lucruri care sunt esențiale în stabilirea relațiilor cu oamenii din jur.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR CARAPITI ECATERINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 43 FERDINAND, CONSTANȚA

Cei șapte ani de acasă“ se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Pentru mine cei 7 ani de acasă înseamnă ca elevul:

1. **Să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație.** (Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă, etc.);

2. **Să știe să își susțină părerile și să-si apere interesele fără a deranja pe cei din jur.** (Să folosească un limbaj politicos, să nu se miorlăie, să nu fie obraznic, dar să exprime ceea ce simte, nu să evite să-și spună părerea);

3. **Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva.** (Începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică să nu meargă pe stradă cu căștile în urechi, trimițând SMS-uri, izbindu-se de alți pietoni și ignorând culoarea roșie a semaforului, ș.a.... iar ca ajutor, de exemplu, să adune creioanele unui coleg dacă i-au căzut pe jos, să urce în pom după o pisică speriată, etc....);

4. **Să știe să piardă** (și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar și să câștige cu eleganță** (fără a-l umili pe cel care a pierdut).

Lucrurile acestea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții și educatorii să fie un exemplu pentru cei mici. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă/ clasă dacă el aude frecvent certuri între părinți sau țipete în jur la școală. Sau, este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus „mulțumesc” la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. E important, de asemenea, ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele doua extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CARAPONU MARIA-AURA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.5, RM. VÂLCEA

Atunci când ne referim la cei 7 ani de acasă trebuie să avem în vedere educația pe care copilul o primește de la părinți, formarea personalității și a comportamentului acestuia până face primii pași spre școală. Definiția celor 7 ani de acasă surprinde un copil bine crescut, care a învățat să salute, să spună mulțumesc și te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Cheia către adaptarea copilului și implicarea în societate o reprezintă educația, bunele maniere și regulile morale. Un copil care a deprins bunele maniere se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

În copilărie se pun bazele educației necesare pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia este familia, ea exercită o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

P.I.P DOCNA CARMEN ANGELICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ JAMU MARE, JUD. TIMIȘ

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

EDUCAȚIA COPILULUI ȘI CODUL BUNELOR MANIERE

**PROF. ÎNV.PRIMAR CÂLBU IBOLYA-ANDREA,
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE GOLDIȘ” ARAD**

Motto: „Educă ca un educat,/ Respectă să fii respectat, / Insuflă iubire/ Ca să crezi armonie!”

Educația morală este o latură a personalității umane. A educa copiii din punct de vedere moral înseamnă a-i face să cunoască valorile morale, dar mai cu seamă să le pună în aplicare. Pentru a realiza formarea copilului în spiritual educației morale este necesar să ținem cont de două repere importante care trebuie să se întrepătrundă pe toată perioada de formare a acestuia și anume:

- Reperul psihologic care cuprinde instinctele, aspirațiile, interesele, scopurile și deciziile;
- Reperul cultural axiologic ce desemnează mediul moral cuprinzând tradițiile, obiceiurile și relațiile morale de comportament.

Educația copilului nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. Acesta trebuie învățat în primul rând cum să se comporte atât cu colegii, cât și cu celelalte persoane cu care intră în contact, iar această sarcină revine învățătorului în colaborare strânsă cu familia elevului. Educarea corectă din punct de vedere moral, sădirea bunelor maniere în comportamentul elevului reprezintă cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți, decât unul cărui îi lipsesc „cei 7 ani de acasă”. Cea mai bună modalitate de a-l obișnui pe copil cu bunele maniere este ca, în primul rând părinții, de la care copilul învață fără o îndrumare de specialitate, apoi dascălii, ca formatori de personalitate, să fie un bun model pentru cei mici. Încă de la vârste fragede copiii trebuie învățați lucruri simple: să salute, să folosească „cuvintele magice” (te rog, mulțumesc etc). Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine să facă și ce nu la o masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați la rândul lor cu respect.

Cu toții știm că a-l învăța pe copil bunele maniere reprezintă un proces zilnic, care durează în timp, având multe ocazii de a-l îndruma în direcția corectă. Pentru aceasta ar fi bine să ținem cont de următoarele sfaturi:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu trebuie să ne grăbim să tragem concluzia că este prost sau că noi am uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una sau două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

- Explicați-i clar și învățați-i ce anume trebuie să facă și ce nu. În loc să-i spunem un scurt (și pentru copil greu de înțeles) „Nu mai fii atât de grosolan!”, spuneți-i: „Nu este politicos să râgâi la masă, dar, dacă o faci, se cuvine să îți ceri scuze!” Sau dacă urlă prin clasă, nu-i spuneți: „Încetează cu țipetele în sala de grupă!” ci fiți mai blânzi, ca să înțeleagă ce așteptați de la el: „Te rog, vorbește pe un ton mai scăzut (voce de interior)!”

În educația copiilor este important și pregătirea părinților pentru această „meserie”. Nimeni nu se naște învățat și nimeni nu le știe pe toate. Putem însă cunoaște unele lucruri din cărți sau din sfaturile altora cu mai multă experiență. Părintele așteaptă de la cadrul didactic să-l poată ajuta să găsească, el însuși, o cale mai bună de înțelegere cu propriul copil. Colaborarea cu familia ar trebui să aibă în vedere acele strategii care să ajute dezvoltarea și evoluția copilului în bune condiții.

Dacă ar fi să punctăm niște sfaturi pentru cei „șapte ani de acasă, părinții ar trebui să țină cont de cele ce urmează:

- Iubește-ți și acceptă-ți copilul așa cum este! Fiți calzi, iubitori și sensibili. Prima și cea mai importantă nevoie a copilului este aceea de a fi iubit. Fiecare copil este ca un vas gol ce așteaptă să fie umplut. Doar atunci când vasul este plin, copilul poate începe să dăruiască, la rândul său, dragoste.

- Respectă-ți copilul! Este dreptul copilului și obligația părintelui față de el să-i respecte viața și intimitatea. Copilul are dreptul la respectarea personalității sale și nu poate fi supus pedepselor fizice sau altor tratamente umilitoare și degradante. Respectă-ți copilul pentru ceea ce este, doar astfel vei fi respectat la rândul tău și tot astfel copilul se va autorespecta și va fi încrezător în ceea ce este și în ceea ce poate.

• Fii un bun exemplu pentru copilul tău! „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă o vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept greșală când a comis-o, el cu siguranță se va apăra, altădată, invocând exemplul dat de dumneavoastră și se va pune în asemenea măsură la adăpostul acestui exemplu, încât cu greu vă veți putea atinge de el pentru a-i îndrepta greșala” (pedagogul John Locke).

• Implică-te în viața lui! Este important ca părinții să nu lase evoluția copiilor la voia întâmplării sau doar în seama cadrelor didactice. Trebuie să cunoască activitățile zilnice la care ia parte copilul, stimulându-l, întrebându-l, jucându-se cu el. Trebuie aflate tristețile și bucuriile, într-un cuvânt implicare directă și activă în lumea lui.

• Comunică cu el! Copilul este un „recipient emoțional” și un partener de comunicare afectivă care se instalează între el și mamă, încă de la naștere. Comunicarea implică nu numai mesajul oral (vorbitura), ci și cel non-verbal, „limbajul corpului”, în care mesajele sunt transmise prin timbrul vocii, expresivitatea mimico-facială, poziția corpului, gesturi.

• Lasă-l să se joace și să experimenteze! Copilul acceptă numai experiențele pe care le face singur. Propriile noastre experiențe sunt lipsite de valoare pentru copilul nostru. Trebuie avut curajul și lăsat să-și acumuleze experiențele proprii, chiar dacă implică anumite riscuri. Încurajați-i descoperirile și joaca. Încurajați copilul să încerce ceva nou. Nu vă temeți de eșec: fără risc, probabilitatea de succes este foarte mică. Atunci când părinții le acordă copiilor libertatea de a se mișca, de a explora, de a crea, de a se exprima și a se juca, înseamnă că îndeplinesc una din cele mai importante nevoi ale vieții lor.

• Folosește disciplina în educație! Folosiți disciplina cu scopul de a educa. Fixați reguli clare și insistați să fie respectate. Este normal, pentru copii, să testeze regulile câteodată, să acționeze impulsiv împotriva lor sau a celor ce le cer să le respecte. Părinții trebuie să stabilească reguli care să ajute la educația copilului, în loc să-l pedepsescă. Sunt unii copii care necesită mai multă răbdare și blândețe decât alții. Măsurile de disciplinare nu pot fi stabilite decât în acord cu demnitatea copilului, nefiind premise, sub nici o formă, pedepsele fizice ori acelea care să-i îngrădescă dezvoltarea fizică, psihică sau care-i afectează starea emoțională.

• Crește un copil sănătos! Un părinte bun va fi preocupat de sănătatea fizică, psihică și intelectuală a propriului copil și va acționa în consecință. Copilul are dreptul de a beneficia de un nivel de trai care să permit dezvoltarea sa fizică, mentală, spiritual, morală și social.

• Alege calitatea pentru copilul tău! Calitatea trebuie să se reflecte în alegerea mediului de viață, în oferirea hranei necesare, în alegerea serviciilor de calitate pentru îngrijirea copilului și în alegerea celei mai potrivite forme de educație. Alegeți întotdeauna ceea ce este cel mai bun pentru copilul dvs: un mediu curat și securizat, care să satisfacă nevoile copilului în funcție de vârsta sa, o alimentație sănătoasă, o școală care promovează o educație de calitate, la standard ridicate.

• Exisă un „Nu” și pentru tine!

- Nu îți subaprecia copilul!
- Nu folosi amenințări și nu-ți pedepsi fizic copilul!
- Nu-i cere să fie cuminte tot timpul; este un copil, la urma urmei!
- Nu îți mitui copilul!
- Nu obligi un copil mic să promită!
- Nu lăsa televizorul/ tableta/ telefonul să îți educe copilul!
- Nu fă exces de cuvinte când îi vorbești!
- Nu insista să obții o supunere imediată și oarbă din partea lui!
- Nu îl răsfața exagerat!
- Nu-l minți niciodată!
- Nu cere respectarea unor reguli inadecvate vârstei copilului!
- Nu utiliza metode moralizatoare care induc vinovăția!
- Nu da copilului ordine!

Din păcate, nu există nicio rețetă care poate transforma un părinte într-un părinte bun. A fi un părinte bun înseamnă să-ți pese de ceea ce poți face pentru copilul căruia i-ai dat viață. Viitorul copilului stă ascuns în cei „șapte ani de acasă”; ceea ce învață în această perioadă este esențial pentru viitorul său. Tot ceea ce un copil experimentează ca nou-născut și apoi în copilărie îi condiționează dezvoltarea pe toate planurile: cognitivă, afectivă, de relaționare.

 Părintele bun este părintele încrezător în forțele sale, este părintele care face tot ceea ce este mai bine pentru copilul său, venind în întâmpinarea nevoilor acestuia.

 „Dacă un copil trăiește în mijlocul criticilor, învață și el să condamne.

 Dacă trăiește într-o lume ostilă, învață să se războiască.

 Dacă trăiește înconjurat de fricoși, învață și el să se teamă.

 Dacă trăiește între cei ce l-au râs, învață să fie timid.

 Dacă un copil trăiește în încurajare, învață să aibă încredere.

 Dacă un copil trăiește între cei înțelegători, învață și el să fie răbdător.

 Copilul care este lăudat învață, la rândul-i, să aprecieze.

 Dacă un copil trăiește înconjurat de iubire, învață să iubească și el.

 Dacă cei din preajmă îi acordă recunoașterea, copilul învață că este bine să ai un scop.

 Dacă un copil trăiește înconjurat de prietenie, învață că este plăcut să trăiești în această lume.

 Dacă sufletul tău este senin, copilul tău va câștiga pacea minții. ”

 (*”Ce anume învață copilul tău?”* scrisă în 1954 de Dorothy Law Nolte).

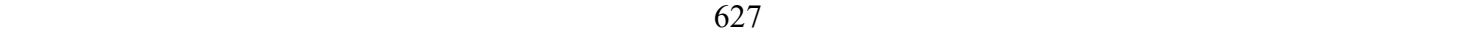

PRIMII 7 ANI DIN VIAȚĂ

PROF. BUZATU DANA MIHAELA
C.S.E.I. CONSTANTIN PUFAN
DR. TR.SEVERIN

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va

fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvență în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverență în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece:

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

5. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
6. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
7. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
8. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
9. www.copii.ro
10. www.scribd.com
11. www.didactic.ro

ROLUL CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. BRÎNZĂ GHEORGHÎȚA LICEUL TEORETIC-STRUCTURĂ GRĂDINIȚA P.N. NR.1 MURFATLAR

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios în public, la masă, la spectacol, în vizită cu cei de vârsta lui și cu adulții.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

Ca educatori trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-una noastră.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;

- ordine;

- igienă;

- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;

- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;

- bune maniere și comportament în diverse situații;

- limbaj corect transmis;

- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului

înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;

- concentrarea atenției;

- perseverența în realizarea unei sarcini;

- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial.

Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

– spiritul de competiție;

– altruismul;

– cooperarea;

– atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

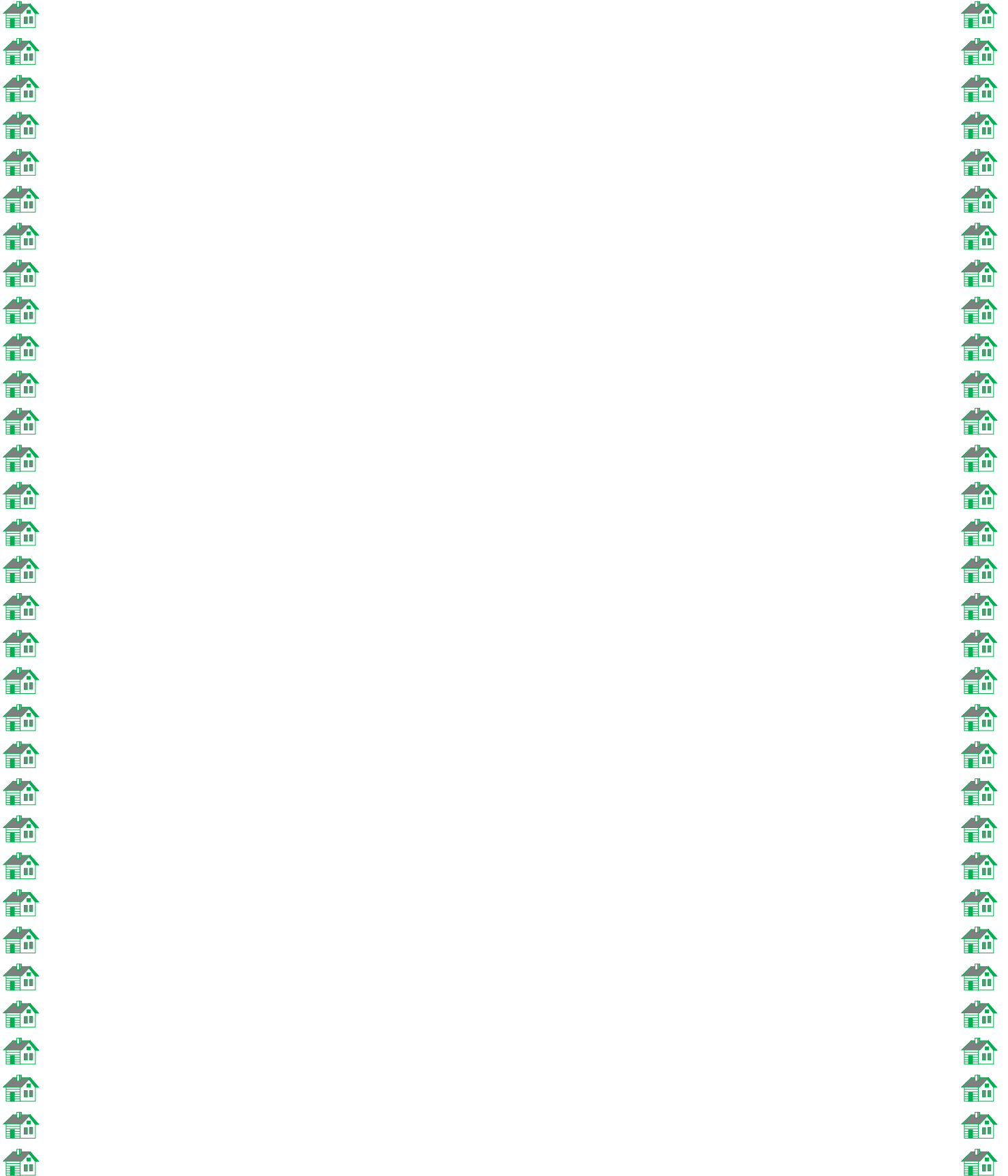
Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele

propriei. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament neacceptat de către ceilalți.

Bibliografie:

1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF.ÎNV.PRIMAR: BUCUR VANDA MĂDĂLINA
LICEUL DE ARTE IONEL PERLEA ,SLOBOZIA**

Dezvoltarea personalitatii copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, scolari, comunitari. Rezultatele mai multor studii arata ca elevii care sunt inconjurati de dragostea si ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la scoala fata de copiii ai caror parinti lucreaza de dimineata pana seara si care nu petrec prea mult timp impreuna cu ei.

De ce este importanta familia in educatia copiilor? Pentru ca are o influenta deosebita asupra copiilor, care dobandesc mult mai repede si mai usor cunostinte despre obiceiuri comportamentale, stil de viata, societate si natura de la persoanele apropiate, cu autoritate in viata lor, decat de la profesori sau necunoscuti.

De asemenea, familia are un rol foarte important in dezvoltarea copiilor atat din punct de vedere intelectual, cat si fizic, moral si estetic. Parintii sunt cei care de cele mai multe ori asigura hrana si celelalte elemente necesare copiilor: hainute, carti, rechizite, jucarii, ceea ce ii determina pe cei mici sa inteleaga ca au datoria sa implineasca asteptarile pe care le au adultii de la ei.

Mai mult decat atat, parintii au datoria de a le forma copiilor constiinta, caracterul, vointa, personalitatea si simtul responsabil, dinainte ca cei mici sa ajunga pe bancile scolilor.

Familia exercita o influenta deosebit de importanta asupra copiilor. O mare parte despre cunostintele despre natura, societate, deprinderile igienice, obiceiurile de comportament, elevul le datoreaza educatiei primite in familie. Rolul familiei este foarte important in dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, emotional etc. Ca prim factor educativ, familia ofera copilului aproximativ 90% din cunostintele uzuale (despre plante, animale, ocupatiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie sa dezvolte spiritul de observatie, memoria si gandirea copiilor. Copilul obtine rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățatură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabil familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții doresc dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Ziua în care copii merg la școală constituie pentru părinți momentul în care ei trec de la statutul de primi educatori, familia fiind prima școală a copiilor, la cel de parteneri ai școlii. Aceasta nu înseamnă că rolul părinților în educația copiilor s-a încheiat, ci doar că începe o nouă etapă în care părintele împarte acest rol cu învățătorul, iar mai târziu cu profesorii. Părinții continuă educația copiilor în familie, dar odată cu începerea școlii apare nevoia de colaborare cu aceasta, chiar de implicare activă în cadrul ei.

Atunci când cele două medii educaționale, școala și familia, se completează și se susțin, ele pot asigura într-o mare măsură o bună integrare a copilului în activitatea școlară, dar și în viața socială. Cercetările realizate în domeniul educației arată că, indiferent de mediul economic sau cultural al familiei,

când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, se observă o îmbunătățire a performanțelor elevilor, o mai bună frecvență a școlii, precum și reducerea ratei de abandon școlar sau chiar a scăderii delinvenței juvenile.

Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Mediul școlar îi oferă copilului un prim mediu socializator de tip organizațional:

- introduce în relațiile copilului cu adultul o anumită distanță socială;
- oferă copilului un cadru social, bazat pe anumite reguli de conviețuire cu ceilalți;
- creează copilului posibilitatea de a se compara cu cei de vârsta lui;
- îl familiarizează pe copil cu microgrupul social în cadrul căruia învață să devină partener ;
- îl obișnuiește pe copil cu programul orar, cu programul de viață, cu schimbarea mediului de existență;
- stimulează dezvoltarea autonomiei personale și a independenței.

Școala și familia urmăresc același scop educativ, formarea tinerilor pentru a deveni personalități multilaterale dezvoltate care să poată face față dinamicii sociale, schimbărilor profunde și alese din societate.

Pentru realizarea acestui scop unic este necesară unitatea de acțiune, concordată dintre mijloacele specifice de influențare folosite în aceste două instituții sociale. În cadrul acestei colaborări, rolul conducător îl are școala. Școala este interesată să colaboreze cu familia, să-și facă din ea un aliat, pentru ca acțiunea ei educativă să fie mai profundă și de durată. Colaborarea școlii cu familia este necesară și în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportarea lui, pentru cunoașterea lui multilaterală.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școala-familie este determinantă în educarea copiilor.

COPILUL CU ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. INV. PREȘCOLAR: BUCUREȘTEANU ELIZA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”ȘTEFAN BÂRSĂNESCU”
GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL NR. 13, IAȘI

Nu de puține ori în contextul în care trăim sau ne desfășurăm activitatea, ne lovim de expresia “are/nu are cei șapte ani de acasă” însă aceasta reprezintă eticheta ce va însoți copilul și viitorul adult pe parcursul vieții. *Acasă* este locul unde copilul își formează deprinderile de bază, își însușește normele de bună conduită și igienă, iar familia are un rol catalizator în conturarea normelor de comportament social corect.

În orice cadru social ar ajunge, fiecare parinte își dorește ca al său copil să dea exemplu de bună purtare, însă orice copil este oglinda părinților săi; copilul este oricând pregătit să primească informații, iar un foarte mare volum de informații, priceperi și deprinderi le învață prin imitare. Și unde ar avea acces la cele mai vitale informații în primii ani de viață decât în contextual familiei? În deosebi, până la vârsta de 3 ani, membrii familiei au cea mai mare influență asupra copilului.

Fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale motrice, intelectuale și emoționale. Chiar dacă ni s-ar părea că unele lucruri decurg de la sine, o mare parte din factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la contextele exterioare.

În jurul vârstei de 2 ani apar acele “crize de personalitate” și, de cele mai multe ori, se manifestă în locuri publice. Pentru mulți părinți este un capitol dificil care îi face să clacheze sau să facă anumite greșeli de moment pe care, poate, și-au propus că nu le vor face; deoarece copilul este egocentric, știe că dacă va face o criză, mama sau tata îi vor satisface dorința. O atitudine corectă și esențială în rezolvarea *momentului de criză* nu o reprezintă satisfacerea dorinței instantane a copilului, ci mai degrabă explicarea cu mare calm a faptului că nu există posibilitatea de a îi oferi în acel moment ceea ce își dorește. Cel mai probabil că o astfel de explicație nu ar funcționa *din prima*, însă este esențială atitudinea părinților, fermitatea și consecvența în explicații; dacă la un moment dat aceștia cedează, este foarte probabil ca atitudinea să se prelungească pe viitor pentru că a văzut că plânsul și criza lui *au dat roade*.

La vârsta preșcolară copiii au nevoie de modele, iar o dată cu pășirea pe poarta grădiniței copilul va găsi noi modele în cadrele didactice cu care va interacționa. O parte din normele de politețe sunt învățate încă de acasă, însă intrarea în colectivitate oferă posibilitatea de a învăța copilul să salute și în alte contexte sociale. Preșcolarii pot deprinde faptul că cel care intră într-o încăpere salută primul, iar ceilalți răspund. Grădinița reprezintă un loc special unde copilul se poate dezvolta uimitor în următorii ani: copilul va putea învăța să împartă jucării, să întrebe și să răspundă atunci când este întrebat, să își aștepte rândul și să nu întrerupă o conversație, să folosească formulele de politețe de fiecare dată, să își recunoască greșeala și să își ceară iertare și că exprimarea sinceră a regretului nu este un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate. Copiii mai pot învăța deprinderile de autoservire, de ordine, curățenie și igienă, exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative, limbajul corect transmis, fără greșeli de pronunție sau dezacord, consecvența în realizarea unei sarcini, spiritul de competiție, altruismul și cooperarea, și lista poate continua. Parteneriatul familie-grădiniță are o importanță majoră în formarea și dezvoltarea tuturor componentelor *celor șapte ani de acasă*.

Cu siguranță că toate comportamentele de mai sus sunt rezultatul a multor încercări, eșecuri și reușite, ani de experiențe negative și pozitive. Evident că pot exista și devieri de la comportamentele pe care dorim cu sârguință să le insuflăm copiilor noștri, zile în care ni se pare ca tot ce am făcut a fost în zadar și că lecțiile pe care am dorit să și le însușească au trecut pe lângă ei. Creșterea și educarea unui copil nu este o misiune ușoară, însă exemplul personal, calmul și perseverența se vor concretiza în roadele mult dorite și așteptate și cel mai probabil se va spune despre viitorul adult că a fost un *copil bine-crescut* și cu *cei șapte ani de acasă*.

Bibliografie:

- *Cei șapte ani de acasă - Codul bunelor maniere pentru copii*, Michiela Poenaru, Editura Coresi, București, 2012

- *Educația timpurie – Probleme și soluții*, Liliana Stan, Editura Polirom, Iași, 2016

- *Dezvoltarea copilului și educația timpurie*, Liliana Stan, Editura Polirom, Iași, 2016

- *Revista învățământul preșcolar*, nr.3-4/2011, MECT, București

- *Trucuri psihologice pentru părinți. Cum să ne educăm copilul (0-3 ani)*, Suzanne Vallieres, Editura Polirom, Iași, 2009

RELAȚIA PĂRINTE - COPIL

BUCUȚĂ FLORINELA-RAMONA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GRIGORE TABACARU” HEMEIUȘ, BACĂU

Despre relația dintre părinți și copiii s-a scris foarte mult și s-au realizat multe cercetări în ultima vreme. Se știe deja, de foarte mult timp, că părinții reprezintă primul model social de influențare a copiilor și că aceștia contribuie la formarea concepției despre viață, a modelului de comportare și de relaționare a copiilor.

Modelele educaționale aplicate de părinți în relațiile cu copii pot avea influențe negative asupra dezvoltării personalității acestora. Din acest motiv este important ca părinții să găsească un echilibru în ceea ce privește organizarea și controlul copilului și cerințele pe care le au de la aceștia.

Copilul are nevoie de un climat familial echilibrat în care să se simtă în siguranță și de o comunicare eficientă cu părinții săi. Acest lucru este posibil dacă aceștia din urmă sunt atenți la nevoile copilului, se preocupă de educația lui, dacă dau dovadă de înțelegere, sunt afectuoși și calmi și participă la evenimentele importante din viața lui. Totodată, este necesar ca părinții să fie fermi, să stabilească limite și să nu lase copilul să facă tot ceea ce vrea, aspecte care pot fi îndeplinite printr-o comunicare adecvată părinte-copil.

Ca orice altă relație, relația părinte-copil este una complexă, care începe să se construiască încă din primele zile de viață ale copilului și care impune foarte multe condiții-răbdare, dăruie, înțelegere, atenție, dragoste, comunicare și tot așa mai departe. Această relație se bazează atât pe comunicarea verbală, cât și pe cea nonverbală – gesturi, mimică, ton al vocii, postură care să întărească cele comunicate verbal de părinte.

Pentru dezvoltarea armonioasă a personalității copilului și pentru dezvoltarea unei relații adecvate și a unei comunicări eficiente între părinte și copil, pe lângă satisfacerea nevoilor de bază ale copilului, foarte importante sunt și nevoile emoționale ale acestuia și anume:

– **respectul**: chiar dacă este doar un copil, el are nevoie de respectul și de valorizarea celorlalți, ca orice alt individ. Respectarea copilului înseamnă oferirea de alternative, explicarea motivelor care impun un comportament sau altul, libertatea de exprimare și de a lua decizii și multe alte lucruri;

– **sinceritatea**: copiii au nevoie de a cunoaște oamenii și de a avea încredere în ei, cu atât mai mult în părinții lor. Minciunile sau adevărul spus pe jumătate nu fac altceva decât să-i facă să fie confuzi și să-și dezvolte un stil de comunicare bazat pe minciună și nesinceritate;

– **acceptarea**: copilul are nevoie să fie acceptat și valorizat de părinții săi indiferent de succesul sau insuccesul acțiunilor sale, lucru care se poate realiza atât prin încurajări verbale cât și prin încurajări nonverbale. Din acest punct de vedere, în general, părinții au mai mult tendința de a valoriza și recompensa succesul copilului și de a critica sau pedepsi eșecul acestuia. În timp, această atitudine a părinților duce la deteriorarea comunicării dintre cele două generații și nu-l fac pe copil decât să se ferească de ei și să-și mintă, pentru a nu fi criticat sau a i se aduce din nou reproșuri;

– **dragostea**: un copil are nevoie de dragostea părinților săi tot timpul adică atât în momentele fericite cât și în cele triste. Părintele își poate exprima dragostea față de copil atât verbal, cât și nonverbal – îmbrățișări, strângeri de mână, mângâieri etc. Alternarea comportamentelor de manifestare a dragostei cu cele de neglijare, de indiferență sau cu cele agresive, îl pot face pe copil să nu mai aibă încredere în părinții săi, să-i evite, să-i mintă sau, mai rău, sa-i respingă;

– **răbdarea**: unui copil nu i se poate cere ceva ”aici și acum”, ci are nevoie de timp și de explicații pentru a se putea adapta unui comportament sau altul solicitat de adult. Cei mai mulți părinți se așteaptă și doresc ca, o dată ce au cerut un anumit lucru copilului lor, acesta să-l realizeze fără a lua în considerare faptul că, mai întâi, copilul are nevoie să înțeleagă de ce este necesar acel lucru;

– **timpul**: copilul are nevoie de compania și atenția părinților săi. Nu se poate construi o relație între părinte și copil atâta timp cât părintele nu are timp pentru copilul său, este la serviciu mai toată ziua sau are alte priorități atunci când este acasă;

– **corectitudinea**: este important ca, copii să cunoască regulile iar, o dată ce acestea au fost stabilite (în colaborare cu copii), aplicarea lor să fie corectă și constantă;

– **înțelegerea**: relațiile, în general, se bazează pe înțelegere astfel că, și copilul, are nevoie să fie ascultat și înțeles de părinții săi.

Bineînțeles lista de mai sus poate continua iar motivul pentru care am adus în discuție aceste nevoi emoționale ale copiilor nu este întâmplător deoarece tot mai mulți părinți tind să le piardă din vedere și să se axeze doar pe satisfacerea nevoilor de bază ale copilului – hrană, sete, îmbrăcăminte, locuință, somn. În prezent, părinții sunt foarte interesați de aspectul financiar, muncesc mult, uneori toată ziua, motivați de gândul: ”copilului meu să nu-i lipsească nimic!” și, ca atare, nu mai au când să construiască o relație cu copilul lor, nu mai au când să discute cu el și să-l asculte, să-l cunoască și să-l facă să aibă încredere în ei. Copilul își vede din ce în ce mai puțin părintele, este singur majoritatea timpului, dacă este mai mic, sau își petrece toată ziua în compania calculatorului sau a prietenilor, dacă este mai mare.

Ca și orice altă relație, construirea unei relații pozitive între părinte și copil este una care necesită multă muncă și efort pentru a o face puternică și de succes. Dar cui îi revine sarcina de a desfășura această muncă și de a depune un astfel de efort? Cei mai mulți specialiști vorbesc de rolul deosebit de important pe care îl au părinții în cadrul acestei relații, poate doar și pentru simplul fapt că ei sunt adulți, au o experiență de viață și o personalitate deja formată.

Foarte mulți autori au formulat tot felul de sfaturi și recomandări pentru părinți, mai ales, și pentru copii, cu scopul de a-i ajuta să aibă o relație cât mai armonioasă și o comunicare cât mai eficientă. Dar, pentru că obiectivul nostru în această lucrare este acela de a evidenția și argumenta propriile noastre idei asupra acestei problematice, vom trece, în rândurile de mai jos, la enumerarea propriu-zisă a acestora.

Pentru că relația părinte-copil este deosebit de complexă și implică foarte multe aspecte, ne vom concentra atenția doar asupra unora dintre acestea, acelea care, în opinia noastră, ar fi mai importante. De exemplu: ce poate face un părinte pentru a comunica eficient cu copilul său? Iată o întrebare la care vom încerca să formulăm unele răspunsuri în continuare.

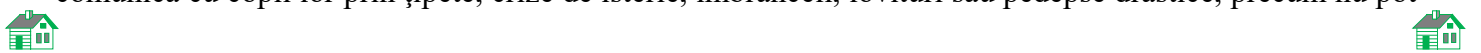
Părinții, în general, au tendința de a discuta cu copiii lor despre notele pe care le-au obținut la școală, despre temele pe care le au, despre cât, cum și la ce materii au învățat sau motivele pentru care nu au învățat, adică, cu alte cuvinte, despre temele pe care îi interesează mai ales pe ei ca părinți, comunicarea axându-se, în astfel de situații, mai ales pe emițător – de obicei părintele și mai puțin pe receptor – copilul. Pentru ca părinții să aibă o comunicare eficientă cu copiii lor, acest lucru, din păcate, nu este suficient. Părinții trebuie să fie conștienți nu numai de importanța lor ca emițători ai unui anumit mesaj, ci și de cea a receptorului pentru că, în funcție de feedback-ul oferit, se poate observa dacă mesajul a fost clar, concis și corect înțeles de emițător. Copilul va comunica cu plăcere cu părintele său dacă temele de discuție vor fi de interes comun și dacă părintele nu va domina discuția, va avea răbdare și o atitudine deschisă, nu va ridica vocea și își va asculta copilul, va oferi exemple și se va asigura că mesajul său a fost corect înțeles. Aceste lucruri îl vor face pe copil să aibă încredere în părintele său, să fie sincer cu el și să nu îl mintă, să îi ceară ajutorul atunci când are nevoie și să știe că se poate baza pe acesta.

Un alt aspect care ține de comunicarea dintre părinte și copil este acela că, în discuțiile avute cu copiii lor, părinții vorbesc foarte mult despre ceea ce simt, despre modul în care s-au simțit într-o anumită situație, despre ”suferința”, ”rușinea” sau ”indispoziția” pe care le-a creat-o un anumit comportament al copiilor lor sau o anumită acțiune, pierzând din vedere faptul că și aceștia au sentimente și emoții și că, poate, și pentru ei acele acțiuni au fost dificile, rușinoase sau dureroase.

Părinții nu trebuie să uite că și copiii pot avea momente de neliniște, de îngrijorare, de nesiguranță sau de tristețe, de neîncredere în propriile puteri sau de incertitudine, în astfel de momente fiind cu atât mai important ca ei să fie lângă copiii lor, să-i sprijine, să aibă încredere în ei, să-i asculte și să-i încurajeze. Un copil care observă că părinții săi sunt alături de el doar în momentele în care are succes sau atunci când face lucrurile ”corect”, își va crea o imagine greșită despre părinții săi, încercând ca, în timp, să evite cât mai mult discuțiile cu ei. O astfel de situație duce, foarte probabil, la tensionarea și deteriorarea relațiilor dintre cele două părți și, ca urmare, și a comunicării, constituind obstacole în comunicare părinte-copil.

Toate acestea ne fac să vedem, încă o dată, faptul că nu se poate consolida o relație armonioasă între părinți și copii și, ca urmare, nu poate exista o comunicare adecvată între cele două părți, dacă părinții nu dau dovadă de **încredere** în copiii lor, adică dacă nu țin cont de opiniile și ideile lor, dacă nu îi sprijină în deciziile pe care le iau, dacă nu sunt alături de ei la ”bine” și la ”greu”.

Un alt aspect care ține de relația dintre părinte și copil este acela că aceasta ar trebui să se bazeze pe **tolerantă** și nu pe agresivitate, forță. Limitele toleranței trebuie, totuși, să se situeze la nivelul la care să nu devină nocive pentru copil și să nu se transforme în nepăsare, indulgență necondiționată. Părinții nu pot comunica cu copiii lor prin țipete, crize de isterie, îmbrânceli, lovituri sau pedepse drastice, precum nu pot

realiza acest lucru nici prin indiferență, supraprotecție, absența regulilor, a responsabilităților sau a sancțiunilor.

Dar relația (comunicarea) părinte-copil nu presupune numai respectarea cerințelor mai sus prezentate ci a și multor alte condiții, dintre care am dori să le mai amintim pe următoarele:

- copilul are nevoie de **intimitate**, la fel ca orice alt individ, astfel că este important ca părinții să-i respecte intimitatea, fapt care îl va face pe copil să aibă încredere în părinții săi și să comunice cu aceștia;

- este necesar ca părinții să țină cont și de **nevoile copilului** lor atunci când vor impune reguli și norme; de asemenea, pe cât posibil, acestea nu vor fi impuse în absența copilului ci împreună cu acesta deoarece în acest fel le va înțelege mai bine, va fi mai responsabil și se va angaja în respectarea lor;

- părinții îl vor ajuta pe copil să-și dezvolte **o imagine de sine pozitivă**. Pot realiza acest lucru prin încurajări și aprobări verbale și/sau nonverbale, complimente, prin asigurarea copilului că arată bine și că este capabil de performanțe și realizări deosebite, că este isteț și descurcăreț. Totuși, părinții nu vor exagera în această privință cunoscut fiind faptul că insistarea pe aceste aspecte îl pot frustra pe copil și poate avea mai mult efecte negative decât pozitive;

- chiar dacă părinții nu sunt de acord cu prietenii copilului sau cu **participarea lui la activitățile de grup**, vor încerca să accepte acest lucru sau, acolo unde este cazul, vor discuta cu acesta despre eventualele riscuri și pericole, dar pe un ton calm și liniștit, cu o voce caldă și înțelegătoare;

- una, poate, dintre cele mai importante condiții ale unei bune relații părinte-copil, ca de fapt în oricare altă relație, este aceea că părintele trebuie să arate **afecțiune** față de copilul său. Dar ce înseamnă, de fapt, să fii afectuos cu copilul tău? A fi afectuos cu copilul tău înseamnă foarte multe lucruri, de care am mai vorbit deja pe parcursul lucrării noastre și pe care trebuie să le amintim ca să înțelegem cât mai bine semnificația acestui cuvânt. Astfel, o relație caracterizată prin îmbrățișări, zâmbete, strângeri de mână, încurajări, săruturi are foarte multe șanse de a persista în timp și de a se dezvolta decât o relație care se caracterizează prin critici, țipete, jigniri, lipsa atingerilor fizice sau a încurajărilor. Nu este vorba de a-ți răsfăța copilul ci de a veni în întâmpinarea nevoilor sale firești despre care am mai vorbit deja.

Toate ideile de mai sus nu au cum să nu te facă să vezi și să înțelegi că în cadrul relației părinte-copil este foarte importantă comunicare. Pentru o comunicare eficientă părinte-copil sunt necesare mai multe lucruri din partea părinților, mai ales: efort, răbdare, mesaje clare și concise, atenție, afecțiune, timp, respect și încredere. Toate acestea pot asigura evitarea obstacolelor în comunicare, feedback și alterarea rolurilor de emițător și receptor la cei doi parteneri ai comunicării.

“CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROFESOR: ANETUȚA BUDILEANU
LICEUL TEHNOLOGIC MECANIC, MUNICIPIUL CÂMPINA

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită: de felul cum ne comportăm – atât acasă, cât și în societate – depinde dacă legăm ușor noi prietenii, dacă ne înțelegem în colectiv și, în cele din urmă dacă avem succes în viață.

Regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prietenii și cum să-și mențină.

Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat.

“...în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.” (**Luciana Grosu - Psiholog educațional**).

Putem să amintim zece reguli esențiale în creșterea și educarea copilului:

1. **Copilul trebuie învățat să se poarte frumos** – bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

2. **Să i se stabilească și impune reguli**, precum și limite în comportamentul copilului!

3. **Comunicarea este secretul unei relații solide între părinte și copil**. De aceea trebuie să se comunice cât mai mult cu el, să i se limiteze timpul petrecut la televizor, calculator, tabletă, telefon.

4. **Să i se cultive dragostea pentru citit!** – să i se citească povești, apoi, când copilul învață să citească, să-l lăsăm singur să exploreze, să descopere, să utilizeze informațiile culese, să se bucure singur de ele!

5. **Anii copilăriei sunt cei mai frumoși!** - copilul trebuie lăsat să se joace, să se relaxeze, să socializeze, să se bucure de această perioadă din viața lui.

6. **Disciplina pozitivă** este foarte importantă în educarea copilului. Abuzurile, de orice fel, trebuie să lipsească; în caz contrar, va “copia”, comportamentele la care el a fost supus.

7. **Copilul trebuie învățat să-și exprime nemulțumirile, sentimentele, emoțiile**; așa va reuși să renunțe la agresivitate, va ști să gestioneze și să rezolve pe cale pașnică conflictele, să-și controleze impulsurile.

8. **“Minciuna are picioare scurte!” Lecția: “Spune adevărul!”**, o învață cel mai bine de la părinți; copilul imită ceea ce aude și vede.

9. **Cei mai buni prieteni al copilului trebuie să fie părinții**. Timpul petrecut cu copilul ascultându-l, îndrumându-l, îi va demonstra că se poate baza pe părinte, că este un părinte devotat și, că oricând poate să-și împărtășească emoțiile, bucuriile, necazurile.

10. **Copilul trebuie iubit necondiționat**, iar părinții trebuie să-i arate asta tot timpul. Să i se demonstreze zilnic acest lucru, prin îmbrățișări, prin gesturi tandre, prin sărutări pe frunte, pe obraji; să fie iubit așa cum arată.

„Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul tău ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl înveți să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Nu uita că tu îi dai prima exemplul. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț îi se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știi și tu deja că politetea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explici copilului tău de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.” (**Adina Mesaroș-Psiolog**).

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume —
OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini
și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL FAMILIEI IN EDUCATIA COPILOR

ED. BUHUȘI LUCICA
SCOALA NR. 3 SCURTA-ORBENI, JUD. BACAU

In educarea „puiului de om”, parintii , educatorii, scoala si societatea, in general, sunt mijloace importante de educatie si instructie.

Printre problemele importante ale invatamantului in aceasta etapa de schimbare si modernizare rapida se gaseste si cea vizand parteneriatul cu alti factori educationali, intre care familia ocupa un loc privilegiat. Familia, prima scoala a vietii este cea care ofera copiilor primele cunostinte, primele deprinderi dar si primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca prima veriga a sistemului educativ familia are responsabilitati clare si diverse.

Intrebarea care se pune este ,daca familia de astazi are timp pentru indeplinirea responsabilitatilor educative, daca este pregatita sa activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit ca nu toate familiile sunt dispuse sa-si indeplineasca consecvent responsabilitatile educative fata de copii, acuzand lipsa de timp, grijile vietii zilnice, minimalizand rolul de factor educativ. Alte familii, desi doresc sa asigure educatia corespunzatoare copiilor le lipsesc pregatirea psihopedagogica, experienta.

Factorii care influenteaza azi mediul educativ sunt:noua conceptie care se cristalizeaza asupra educatiei ca serviciul social si extinderea mass-media(T.V). Parintii trebuie sa-si intareasca fundamentarea relatiilor pe baza dragostei lor fata de proprii copii si pe dorinta lor ca acestia sa aiba performante si succes in viata. Aceasta nu se poate realiza daca parintii nu cunosc personalitatea propriului copil. Educatia copilului este factorul principal care dezvolta personalitatea lui. In educatia copiilor trebuie sa existe intre parinti intelegere si acord in diferite probleme si de aici decurg normal si celelalte.

In activitatea de educatie in familie un rol important il are,„climatul” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi si caracterul lor pot forma „climatul pozitiv”(favorabil) sau „climatul negativ”(nefavorabil) educatiei, adica formarea copilului ca cetatean, ca om.

Raporturile dintre parinti si copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formarii lor, lucru de care ar trebui sa fie constienti toti parintii. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale parintilor influenteaza atitudinile, comportamentul si modul de a fi al copiilor.

Voi enumera cateva din posibile atitudini si comportamente ale parintilor si implicatiile lor in formarea profilului moral al copilului.

*,**Familia severa**”-in anumite limite inprima ordine, disciplina, seriozitate, asigura unitate si echilibrul familiei. Severitatea este necesara in raporturile educationale din familie, dar cu masura. Ce s-ar intampla in cazul in care parintii aplica copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul creste timorat cu gandul pedepsei, ascunde greselile facute, simte nevoia sa minta, se indeparteaza afectiv si efectiv de parinti si isi cauta intelegerea si afectivitatea in alta parte. Asa se nasc „gastile “ si „bandele” de minori. Mai grava este situatia cand parintii sunt impartiti in „tabere”:unul sever si unul indulgent. Astfel se formeaza viitorul demagog, viitorul ipocrit, trasaturi de personalitate pe care nu si le doreste nici un parinte pentru copilul sau.

*,**Familia permisiva**” sta la polul opus al familiei severe, are un climat de „puf”. Asemenea copil va fi neajutorat , un egoist, un meschin, caci in familie ii este permis orice, el are numai drepturi, in timp ce parintii, doar datorii. Un asemenea copil se adapteaza si se incadreaza cu mari dificultati in colectivele de scoala sau mai tarziu la locul de munca.

*,**Familia rigida**” prejudiciaza maturizarea copiilor, generand lipsa de incredere in sine, teama de nereusita si sanctiune. Invatatorul trebuie sa intervina, dupa ce cunoaste situatia reala, prin vizite la domiciliu, discutii cu parintii (in particular, nu in sedinte) sugerandu-le cu discrete, tact si calm in ce mod si sub ce forma se poate atenua si echilibra severitatea. Invatatorul trebuie sa fie postura sfatuitorului si nu a judecatorului.

*,**Familia libertina**” creeaza o atmosfera lejera, prezentand riscul de a intarzia sau impiedica maturizarea sociala a copiilor datorita preocuparii excesive a unui parinte sau a ambilor pentru ei insisi. Invatatorul trebuie sa intervina pentru a dezvolta siguranta de sine in sensul obtinerii unor rezultate bune la

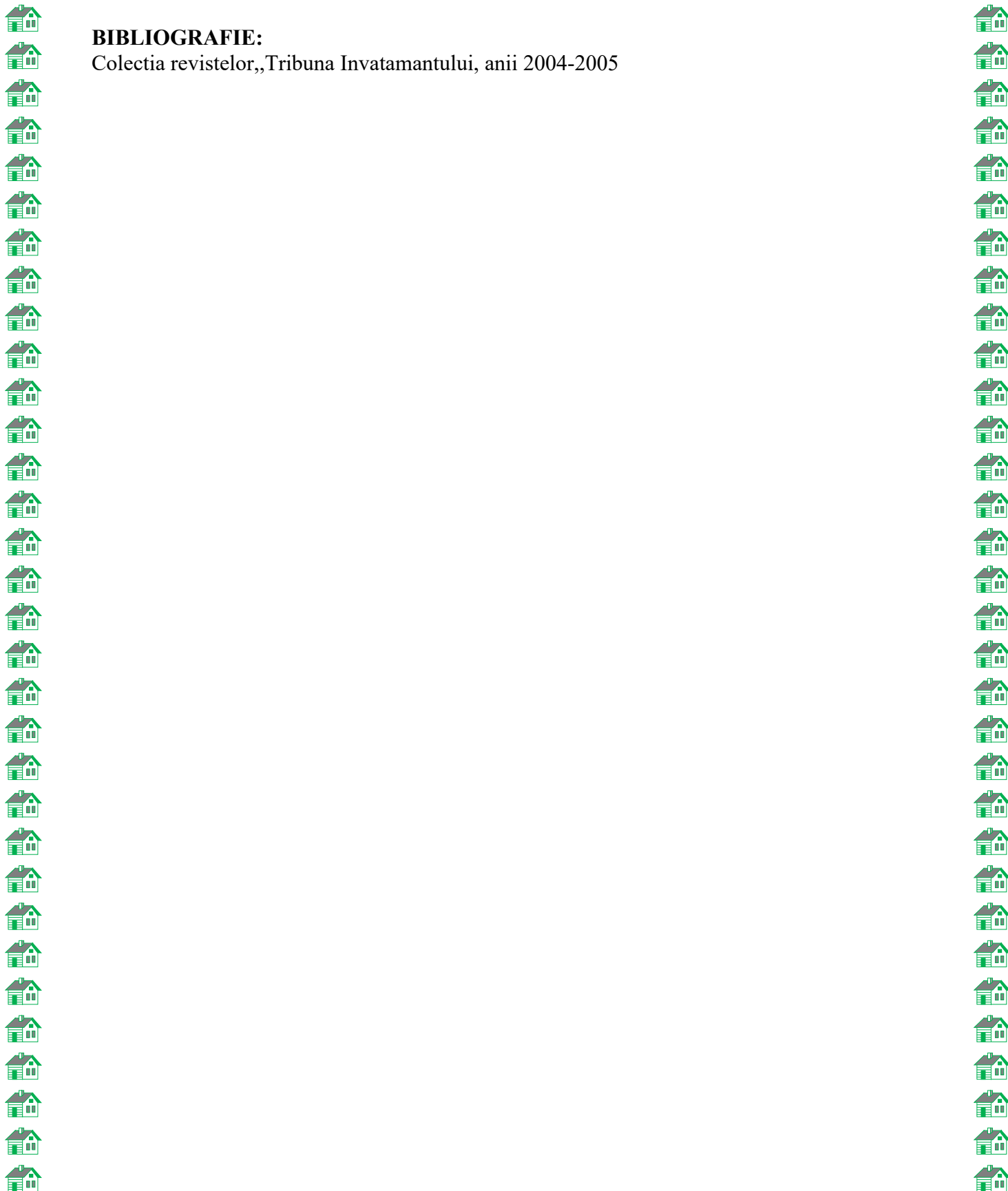
Invatatura, capacitatea de decizie, spiritul de independenta. Punerea ferma in garda a parintilor in legatura cu pericolul evolutiei nefavorabile a copiilor este posibila si necesara.

Parintii trebuie sa inteleaga bine relatie dintre fapta si masura ei educationala. In climatul educational sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea si blandetea, afectivitatea si sobrietatea, larghetea si strictetea) toate inasa cu masura si la timp, orice exces fiind pagubitor in sfera formarii umane.

Un proverb spune : „*O vorba buna rostita la timp, invioreaza sufletul copilului, precum si ploaia buna, cazuta la timp potrivit, invioreaza campul*”

BIBLIOGRAFIE:

Colectia revistelor,,Tribuna Invatamantului, anii 2004-2005

EDUCAȚIA TIMPURIE ÎN RÂNDUL COPIILOR

PROF. BULGĂR DELIA VALENTINA,
LICEUL TEORETIC „TRAIAN VUIA” FĂGET, TIMIȘ

Educația timpurie este prima treaptă de pregătire pentru educația formală și se adresează copiilor de la naștere la 6-7 ani, oferind condiții specifice pentru dezvoltarea deplină, în funcție de evoluția individuală și de vârstă a acestora.

Educația timpurie încorporează ideea că vârstele mici constituie baza personalității, iar pentru reușita educațională a copilului e necesar să fie antrenați toți agenții cu influențe asupra copilului, pornind de la familie, instituții de educație până la comunitate.

Tot ce se întâmplă în primii ani de viață ai copilului este esențial, atât pentru progresul său imediat cât și pentru viitorul său. De aceea educația timpurie are în vedere această perioadă fundamentală pentru dezvoltarea creierului, ce determină progresele în formarea capacităților fizice, cognitive, lingvistice, sociale, emoționale ale copilului. Toate modificările ce au loc asupra domeniilor de dezvoltare ale copilului au la bază interacțiunea acestuia cu oamenii, lucrurile din jur. Un copil care se bucură de atenție, grijă, răbdare, joc, comunicare va manifesta dorința și încrederea de a învăța repede, de a-și dezvolta capacitățile de relaționare.

Obiectivele generale ale educației timpurii

- Dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a personalității copilului în funcție de ritmul propriu și trebuințele sale, sprijinind formarea autonomă și creativă a acestuia;
- Dezvoltarea capacității de a interacționa cu alți copii, cu adulții și mediul, pentru a dobândi cunoștințe, deprinderi, atitudini și conduite noi. Încurajarea explorărilor, exercițiilor, încercărilor și experimentărilor, ca experiențe autonome de învățare.
- Descoperirea de către fiecare copil a propriei identități, a autonomiei și dezvoltarea unei imagini de sine pozitive.
- Sprijinirea copilului în achiziționarea de cunoștințe, capacități, deprinderi și atitudini necesare acestuia la intrarea în școală și pe parcursul vieții.

Efectele pozitive ale educației timpurii

-Educația timpurie are un efect pozitiv asupra abilităților copilului, asupra carierei sale școlare (note mai mari, repetenție scăzută). Copiii dobândesc atitudine pozitivă și motivație pentru activitatea școlară, se îmbunătățește abilitatea intelectuală a copilului pe termen scurt, se schimbă percepția celorlalți asupra potențialului copilului;

-Educația timpurie dezvoltă abilitățile sociale ale copiilor, independent de mediul de proveniență, atunci când mediul educațional și interacțiunea adult-copil promovează calitatea și incluziunea. Frecventarea unei instituții și durata acestei frecvențări reprezintă o condiție esențială pentru înregistrarea unor progrese în dezvoltarea copilului.

-Educația timpurie are efecte pozitive asupra integrării sociale a adolescentului și adultului. Copiii proveniți din medii socio-economice defavorizate, care au beneficiat de o educație timpurie adecvată, parcurg un traseu școlar mai lung, se reduce comportamentul delictiv, rate mai scăzute de abandon și o dorință mai mare de a fi integrați în societate.

Printre mijloacele folosite în activitatea cu copilul, jucăria ocupă un loc important, ea fiind necesară pentru a face acțiunile copiilor reale: „șoferul” are nevoie de un „automobil”, „aviatorul” – de un „avion”. Toate acestea sunt legate de o particularitate psihologică interesantă și anume aceea că trăirile celor antrenați în joc sunt întotdeauna adevărate, sincere, acțiunile lor sunt reale.

Învățarea prin joc se bazează pe următoarele:

- experiența personală a copilului; acțiunile acestuia sunt îndreptate spre a descoperi, înțelege și transforma elementele din realitate;
- să existe concordanță între nevoile de acțiune, de joc ale copilului și condițiile oferite de realitate;
- materiale variate și adaptate vârstei;
- relațiile sociale dintre copii și dintre copii și adult;
- respectarea identității și unicității fiecărui copil (în joc intervenția de multe ori este indirectă prin crearea condițiilor, stimularea acțiunii și întărire pozitivă) ;
- valorizarea procesului jocului și mai puțin a produsului (fiecare copil acționează în stilul și ritmul său, acțiunile din timpul jocului sunt mai importante decât produsul jocului);
- mediu stimulat (ținând cont de particularitățile și nevoile copilului de dezvoltare).

Orientarea copilului către învățare – dezvoltare se face prin amenajarea spațiului, în mod stimulat și realizând, prin joc, activități variate.

Iată câteva exemple de activități matematice variate și de complexitate crescândă

➤ **Sortarea și clasarea obiectelor** constă în alegerea celor care sunt la fel; diferențele pot fi legate de natura obiectului, dimensiunea, forma sau culoarea sa. Sortarea constă în alinierea obiectelor de același tip de la cel mai mic la cel mai mare sau de la cel mai mare la cel mai mic.

➤ **Compararea cantităților**, prin corespondența termen cu termen, constă în alinierea unul câte unul a obiectelor din două grupe de obiecte diferite pentru a ști unde sunt mai multe și unde sunt mai puține elementele.

➤ **Identificarea cantităților** constă în determinarea obiectelor dintr-o grupă și asocierea lor cu un număr, sub forma sa orală și grafică.

➤ **Sortări și clasificări: în căutarea obiectelor identice și obiectelor diferite**, Pentru sortare trebuie să puiți împreună, în cutii diferite, sau pur și simplu în grămezi:

- **obiecte de natură diferită** (haine pentru păpușa și cuburi, sau pietricele și scoici, de exemplu);

- **obiecte de același tip**, care se disting printr-un element (cuburi mari sau mici, mărgelile roșii, verzi sau albe, frunze de copac cu neregularități sau rotunjite).

Clasificarea constă în organizarea și aranjarea întregii colecții de obiecte prin luarea în considerare a tuturor criteriilor (de forme geometrice: separarea triunghiurilor de pătrate, apoi, în cadrul fiecărui grup, diferențierea în funcție de culoarea lor).

Activitatea poate fi complexă, cu colecții din ce în ce mai importante, constituite din obiecte cu mai multe diferențe.

Aceste activități trebuie însoțite de câteva fraze care să indice acțiunea ce urmează a fi făcută de copil:

- pune împreună toate cuburile;

- pune împreună toate formele care sunt la fel;

- pune împreună toate cuburile care sunt albastre;

- pune împreună toate obiectele de aceeași culoare, dimensiune sau formă (mai complexă).

Odată ce capacitățile sale grafice îi permit, copilul poate separa grupuri de obiecte desenate după aceeași instrucțiune. Decuparea din reviste permite regruparea de îmbrăcăminte sau jucării care vor fi lipite împreună pe o singură foaie.

În concluzie, educația timpurie își pune amprenta pe tot parcursul vieții copilului și de aceea programele de înaltă calitate depind în mod direct de:

-calitatea pregătirii personalului;

-mediul educațional adecvat;

-practici de grupare eficiente a copiilor;

-un program zilnic științific;

-implicarea părinților.

FAMILIA ȘI „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

**PROF. ÎNV PRIMAR BULTEAN NICOLETA CODRUȚA
LICEUL TEORETIC „I. C. BRĂTIANU”/
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ARON DENSUSIANU” HAȚEG**

Educarea copilului începe în momentul în care acesta este adus acasă de la spital, iar părinții trebuie să fie conștienți de responsabilitatea pe care o au deoarece capacitatea de învățare a oamenilor continuă pe tot parcursul vieții, însă nu la aceeași intensitate. Astfel că, sugarii și copiii preșcolari au nevoie de experiențe pozitive, dragoste, afecțiune și atenție din partea familiei și a primilor dascăli. Acestea vor contribui la dezvoltarea socială, emoțională, propria fericire, sentimentul de încredere și de securitate, însă în lipsa acestora individul va avea probleme de integrare și adaptare. De asemenea, copiii au nevoie să le fie furnizate încă de timpuriu cunoștințe și să fie integrați într-un proces de învățare adaptat vârstei pentru a pune bazele succesului școlar, dorinței de învățare și realizărilor ulterioare.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Părinții trebuie să fie întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când se implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între ei și el. Părinții pătrund în lumea copiilor, iar ei într-a părinților.

Creșterea și educarea copilului, ceea ce înseamnă „bun” pentru el, se află într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că

societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sânguina, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiative creatoare, dispoziția de colaborare .

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

„Cei șapte ani de acasă“ se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. A avea cei șapte ani de acasă era apanajul unei educații ce provine din familie și devine condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Schwartz, Gh., Kelemen, G., Moldovan, O. ,(2009) „*Psihologia copilului*”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad,

Vrăsmaș E. (2002) „*Consilierea și educația părinților*”, Editura Aramis, București

EDUCATIA IN FAMILIE - „CEI 7 ANI DE ACASĂ!”

EDUCATOARE, BUNAIASU CRISTIANA GRADINITA CU P.N. ANINOASA, COM. ANINOASA, JUD.GORJ

Regula celor șapte ani de acasă se învață fără constrângere, prin comunicare, îndrumare și foarte multă răbdare.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Copilul este pregătit încă de la naștere să primească informații, dar este foarte important mediul în care sunt transmise acestea, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

PROF. ÎNV. PRIMAR: BURGĂ CLAUDIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “GRIGORIE GHICA VOIEVOD”
BUCUREȘTI, SECTOR 2

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii afirmă că educația din primii ani de viață, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, iar o parte din din ei țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Copilul plânge atunci când are o nevoie, fiind forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să satisfacem nevoia respectivă, aceasta constituind baza unei bune relații ulterioare între cei doi. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil. Dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Din brațele mamei copilul, poate explora tot ceea ce îl înconjoară.

În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care trebuie satisfăcută cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an).

Tot acum se dezvoltă limbajul. Este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroș spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea.

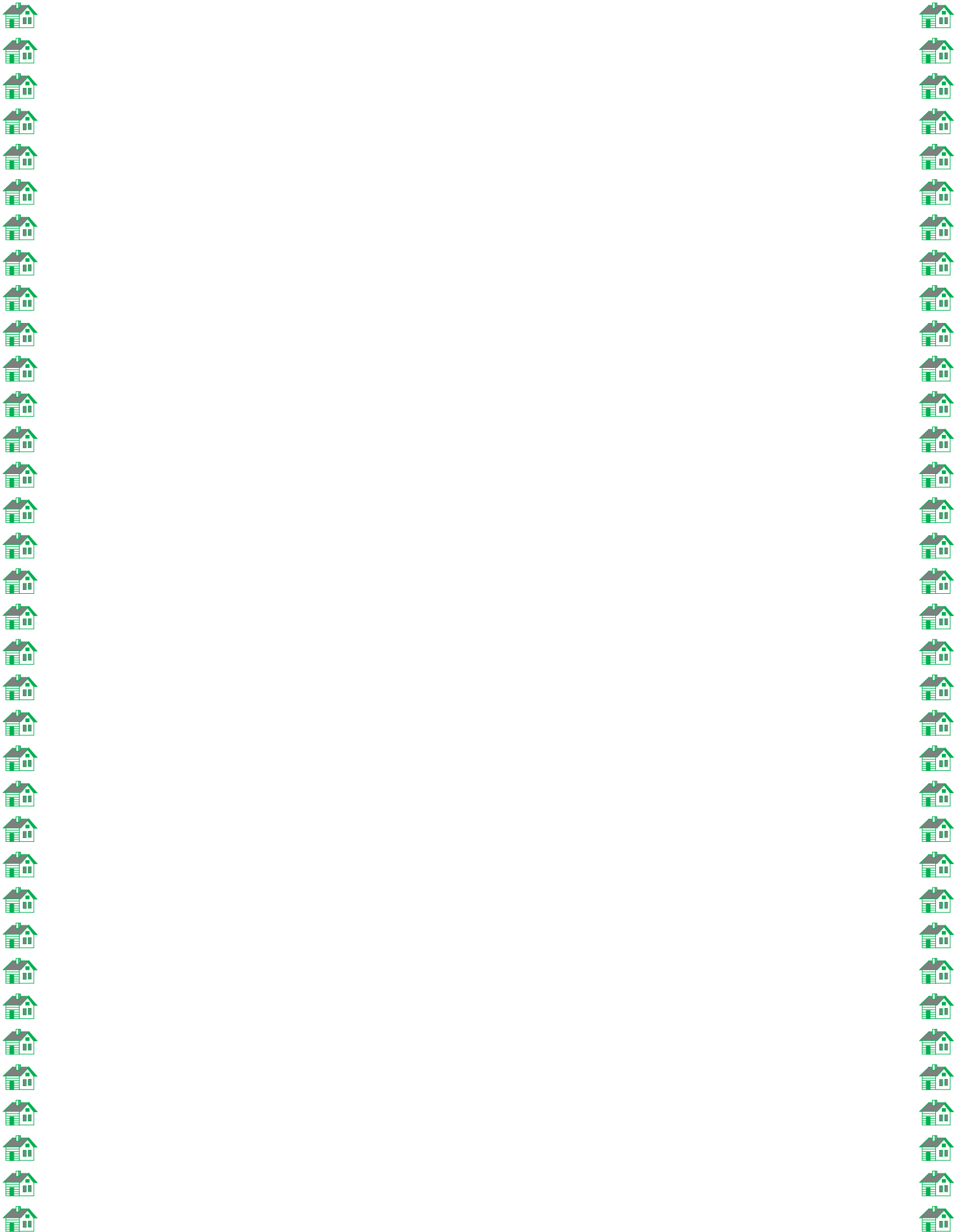
Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. Crizele de personalitate reprezintă o etapă normală. Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza. După vârsta de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. După 5 ani înțeleg regulile. Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

De pe la 3 - 4 ani copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad

de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

CEI 7 ANI DE ACASA

PROF. BUTIȘEANU LILIANA GRĂDINIȚA CU P.P. „MIHAI EMINESCU”, TG-JIU

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce îl înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale

copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei. Elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ȘI IMPORTANȚA EI

PROF. BUȚIU EMILIA

LICEUL CU PROGRAM SPORTIV ARAD

Din clipa în care membrii familiei au luat hotărârea să devină părinți și-au asumat angajamentul de a-și iubi copilul și responsabilitatea de a-l îndruma pe tot parcursul dezvoltării sale.

Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că “în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter.” Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului. Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Adulții au obligația de a fi atenți la fiecare pas al dezvoltării copilului, ajutându-l să își dezvolte o consistență internă care să îi permită să-și descopere adevărata valoare și apoi să recunoască îi această valoare. Cea mai mare nevoie a unui copil este aceea de a obține o identitate personală, de a deveni cineva și pentru asta are nevoie ca părinții să intervină cu afectivitate pentru a-l face să se simtă pus în valoare și să îl îndrume spre a evidenția această valoare în cadrul relațiilor cotidiene. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane.

În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este prima școală care îl pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și îndeplinească datoria, să-și disciplineze voința, simțul ierarhiei și ordinii. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Copilul absoarbe din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin imitație și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora.

„Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.” (Marie- Claude, Beliveau).

Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copilului. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le creează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării fizice a copilului și formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială.

În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de către părinți în această direcție. Familia oferă copilului aproximativ 90% din cunostintele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice, etc). Ea se preocupă de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor, dezvoltându-le spiritul de observație, memoria și vederea.

Rolul familiei în educația copiilor este esențial. Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate.

“Familia constituie un soi de personalitate colectivă, a carei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți” (A. Berger). Dragostea, înțelegerea, susținerea, provocările, libertatea, dar și limitele sau regulile stabilite în cadrul familiei au menirea să ofere un mediu propice pentru formarea tânărului. Dragostea din familie și susținerea creează climatul propice pentru asimilarea informațiilor. În universul interior al copilului, părintele este conștiința care îi lipsește și prin ochii căreia copilul poate să vadă și să înțeleagă ceea ce este de preferat pentru el, dezvoltându-și astfel conștiința sa interioară. Copiii – la fel ca

adulții – au cele mai bune rezultate atunci când se simt bine în propria piele. Iar ei se simt bine când li se spune că au făcut ceva bine, că sunt simpatici, că sunt o companie plăcută. Un copil își va dezvolta respectul de sine și va deveni o persoană încrezătoare, independentă și fericită numai dacă este ferm convins de dragostea și aprecierea părinților lui. Dacă educația lui a fost pozitivă și a fost permanent încurajat de către părinți să aibă propria personalitate, să discearnă între bine și rău, acesta va dobândi un sistem de valori bine definit și va fi capabil să nu se lase influențat de relațiile sale, împrumutând doar caracteristici pozitive de la acestea. Afecțiunea primită în copilărie este baza formării unei personalități sănătoase care va face din copil un învingător, un om prețuit de ceilalți. Manifestarea unui caracter adecvat vine din sufletul fiecăruia și se concretizează prin existența unei motivații interioare de a face ceea ce este corect, conform celor mai înalte standarde de comportament, în orice situație.

Familia și școala sunt cei mai importanți factori educaționali. Familia are un rol important în creșterea și educarea copiilor reprezentând principala verigă din lanțul de ancorare a tânărului în societate. Ea este prima colectivitate care își pune amprenta pe caracterul omului și, în același timp, cea dintâi școală care pune temelia viitoarei personalități oferind cadrul propice formării primelor deprinderi de igienă, comportare civilizată, morale, etc. care se continuă și în perioada școlarității.

Bibliografie :

1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., Familia de A la Z, Mic dicționar al vieții de familie, Ed. Științifică, București, 1991
2. Stănculescu, E., Sociologia educației familiale, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998
3. Învățătorul botoșănean, Ed. Axa Botoșani, 2006
4. Revista Învățământului Preșcolar, Nr. 1-2/2001, București, 2001

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CĂBAȘ SERGIU

Cei șapte ani de acasă este o expresie care vizează o formare educațională pentru cea mai fragedă vârstă a fiecărui copil. Expresia face trimitere la normele de evidență și la valorile esențiale care se transmit copilului în primii ani de viață, de către familie. Deci atunci când vorbim despre *cei șapte ani de acasă*, ne gândim în primul rând la educația pe care un copil o primește de la părinți, până când el ajunge la școală. Simplist când spunem că avem „*cei șapte ani de acasă*”, afirmăm că este bine crescut, politicos, cuviincios cu cei din jur, manierat, modest. Cu zestrea celor șapte ani de acasă copilul merge la școală și în alte medii educaționale, care ulterior pot să confirme și să consolideze comportamentele deprinse în familie.

Familia este mediul în care fiecare copil învață reguli de bună purtare și este evident că niciun părinte nu își dorește ca fiul sau fiica lui să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Această realitate aruncă o responsabilitate uriașă pe umerii părinților, care la rândul lor sunt evaluați sau etichetați în raport cu acest standard general numit „cei șapte ani de acasă” sau „bună creștere”. Problematika „bunei creșteri” depinde adesea de contextul istoric și cultural al societății și de normele generale acceptate sau adesea de normele subiective ale fiecărui părinte. Cu toate diferențele generate de realitățile socio-istorice, în mod tradițional se pot face unele generalizări și o tipologie a unui copil „bine crescut” cu „cei șapte ani de acasă”.

Prima norma de conduită pe care copilul o învață în familie, este salutul, întâi printr-un gest apoi prin firescul „bună ziua ». După aceea părinții îi creează deprinderi de comportament în public, cu prietenii, la masa, pe stradă, în magazin, la spectacol etc. Micuțul, prin imitație și practică, deprinde, cu ajutorul celor din jur, ceea ce se face și ceea ce nu se face, cum și când se spune *te rog, mulțumesc, cu plăcere, îmi pare rău, cer iertare*.

Recunoașterea greșelilor, sinceritatea spusul adevărului, respectul, sunt norme care se deprind și prin exemplul personal dat de părinte. Este evident că aceste deprinderi se învață mai mult prin imitarea părinților și a primilor educatorilor decât prin teorii și povești.

Educația de la cea mai fragedă vârstă are la bază o serie de reguli, care formează un ansamblu educațional. Fie că este acasă, la grădiniță sau la școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament și interdicțiile, pe care le stabilesc părinții sau educatorii.

Literatura de specialitate psihopedagogică stabilește „legea celor cinci reguli” pentru reușita educării copilului:

1. Regulile trebuie să fie **clare**. (Copilul să știe ce este permis și ce nu este permis) ;
2. Regulile trebuie să fie **concrete**. (Mai bine îi spunem copilului să strângă jucăriile decât să facă ordine.);
3. Regulile trebuie să fie **constante**. (Este vorba de principii, evitându-se comportamentele tolerante.);
4. Regulile trebuie să fie **coerente**. (În acest sens părinții trebuie să fie modele și să respecte la rândul lor regulile.);
5. Regulile trebuie să fie **consecvente**. (Aceasta deoarece copiii au tendința de a forța și sfida, uneori, regulile.)

În concluzie dragostea afecțiunea și modelele oferite de părinți, stau la baza formării comportamentelor copiilor la 2, la 3, la 5, sau la 7 ani. Afectivitatea, consecvența, exprimarea sentimentelor, reacția părinților prin recompense sau pedepse, sunt esențiale și indispensabile pentru etapa celor șapte ani de acasă. Copilul care are cei șapte ani va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, cu conduită corespunzătoare în orice situație, în viața particulară și în societate.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE CĂCIULESCU TAVICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ BĂUȚAR GRĂDINIȚA P.N.BUCOVA

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel, considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sărghiș, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiativa creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Pentru a descoperi binele, trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egalitate de respectare atât de copil cât și de părinți. Dragostea de „bine”, de adevăr, are nevoie mai ales de acțiune, de descoperire a virtuților de către copii. Activismul precum și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulate, încurajate, înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

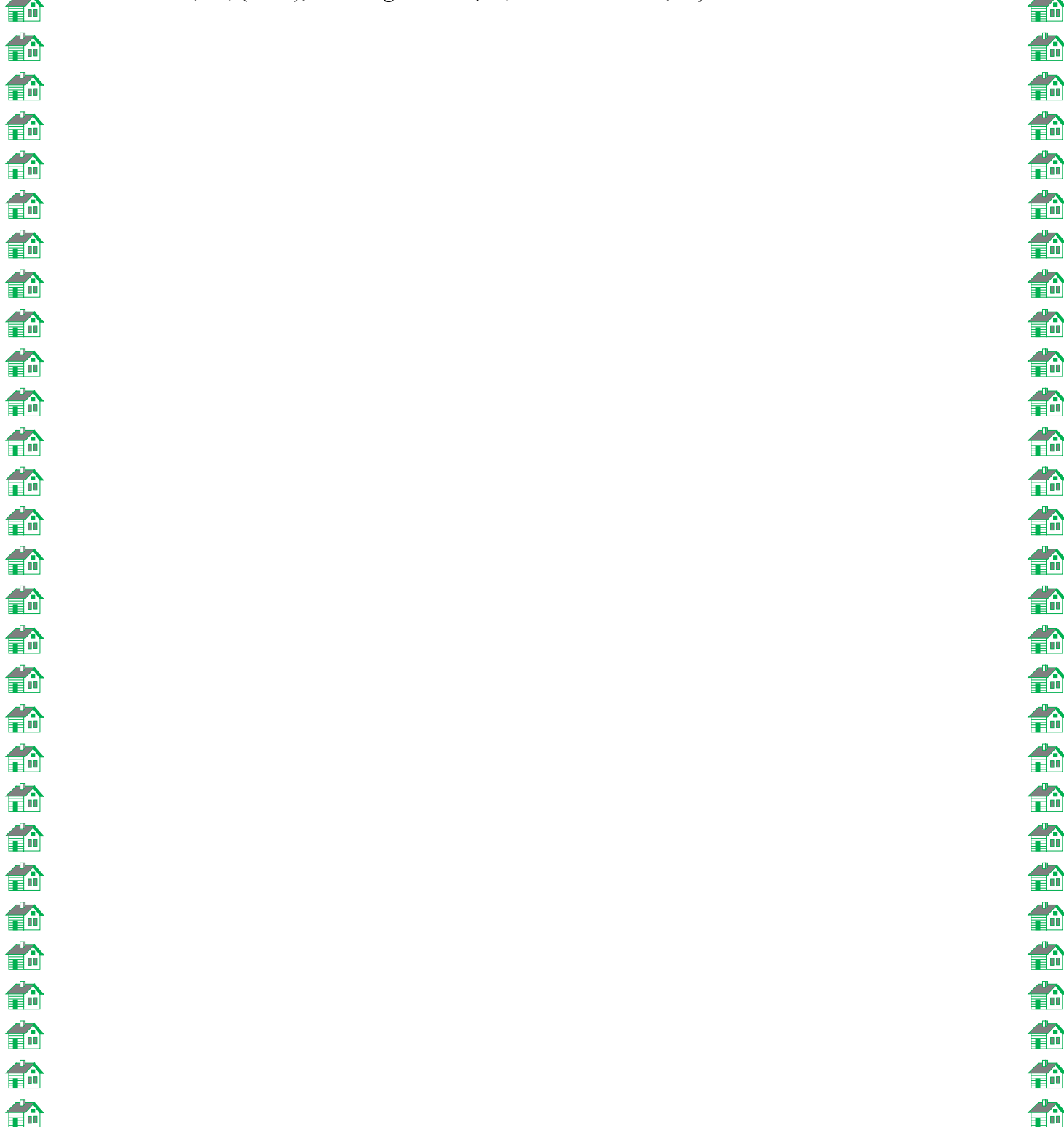
„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". („Child'sAppeal”, Mamie Gene Cole)

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA COPILULUI ȘI CODUL BUNELOR MANIERE

**PROF. ÎNV.PRIMAR CÂLBU IBOLYA-ANDREA,
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE GOLDIȘ” ARAD**

Motto: „Educă ca un educat,/ Respectă să fii respectat, / Insuflă iubire/ Ca să crezi armonie!”

Educația morală este o latură a personalității umane. A educa copiii din punct de vedere moral înseamnă a-i face să cunoască valorile morale, dar mai cu seamă să le pună în aplicare. Pentru a realiza formarea copilului în spiritual educației morale este necesar să ținem cont de două repere importante care trebuie să se întrepătrundă pe toată perioada de formare a acestuia și anume:

- Reperul psihologic care cuprinde instinctele, aspirațiile, interesele, scopurile și deciziile;
- Reperul cultural axiologic ce desemnează mediul moral cuprinzând tradițiile, obiceiurile și relațiile morale de comportament.

Educația copilului nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. Acesta trebuie învățat în primul rând cum să se comporte atât cu colegii, cât și cu celelalte persoane cu care intră în contact, iar această sarcină revine învățătorului în colaborare strânsă cu familia elevului. Educarea corectă din punct de vedere moral, sădirea bunelor maniere în comportamentul elevului reprezintă cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți, decât unul cărui îi lipsesc „cei 7 ani de acasă”. Cea mai bună modalitate de a-l obișnui pe copil cu bunele maniere este ca, în primul rând părinții, de la care copilul învață fără o îndrumare de specialitate, apoi dascălii, ca formatori de personalitate, să fie un bun model pentru cei mici. Încă de la vârste fragede copiii trebuie învățați lucruri simple: să salute, să folosească „cuvintele magice” (te rog, mulțumesc etc). Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine să facă și ce nu la o masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați la rândul lor cu respect.

Cu toții știm că a-l învăța pe copil bunele maniere reprezintă un proces zilnic, care durează în timp, având multe ocazii de a-l îndruma în direcția corectă. Pentru aceasta ar fi bine să ținem cont de următoarele sfaturi:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu trebuie să ne grăbim să tragem concluzia că este prost sau că noi am uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una sau două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

- Explicați-i clar și învățați-i ce anume trebuie să facă și ce nu. În loc să-i spunem un scurt (și pentru copil greu de înțeles) „Nu mai fii atât de grosolan!”, spuneți-i: „Nu este politicos să râgâi la masă, dar, dacă o faci, se cuvine să îți ceri scuze!” Sau dacă urlă prin clasă, nu-i spuneți: „Încetează cu țipetele în sala de grupă!” ci fiți mai blânzi, ca să înțeleagă ce așteptați de la el: „Te rog, vorbește pe un ton mai scăzut (voce de interior)!”

În educația copiilor este important și pregătirea părinților pentru această „meserie”. Nimeni nu se naște învățat și nimeni nu le știe pe toate. Putem însă cunoaște unele lucruri din cărți sau din sfaturile altora cu mai multă experiență. Părintele așteaptă de la cadrul didactic să-l poată ajuta să găsească, el însuși, o cale mai bună de înțelegere cu propriul copil. Colaborarea cu familia ar trebui să aibă în vedere acele strategii care să ajute dezvoltarea și evoluția copilului în bune condiții.

Dacă ar fi să punctăm niște sfaturi pentru cei „șapte ani de acasă, părinții ar trebui să țină cont de cele ce urmează:

- Iubește-ți și acceptă-ți copilul așa cum este! Fiți calzi, iubitori și sensibili. Prima și cea mai importantă nevoie a copilului este aceea de a fi iubit. Fiecare copil este ca un vas gol ce așteaptă să fie umplut. Doar atunci când vasul este plin, copilul poate începe să dăruiască, la rândul său, dragoste.

- Respectă-ți copilul! Este dreptul copilului și obligația părintelui față de el să-i respecte viața și intimitatea. Copilul are dreptul la respectarea personalității sale și nu poate fi supus pedepselor fizice sau altor tratamente umilitoare și degradante. Respectă-ți copilul pentru ceea ce este, doar astfel vei fi respectat la rândul tău și tot astfel copilul se va autorespecta și va fi încrezător în ceea ce este și în ceea ce poate.

• Fii un bun exemplu pentru copilul tău! „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă o vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept greșeală când a comis-o, el cu siguranță se va apăra, altădată, invocând exemplul dat de dumneavoastră și se va pune în asemenea măsură la adăpostul acestui exemplu, încât cu greu vă veți putea atinge de el pentru a-i îndrepta greșeala” (pedagogul John Locke).

• Implică-te în viața lui! Este important ca părinții să nu lase evoluția copiilor la voia întâmplării sau doar în seama cadrelor didactice. Trebuie să cunoască activitățile zilnice la care ia parte copilul, stimulându-l, întrebându-l, jucându-se cu el. Trebuie aflate tristețile și bucuriile, într-un cuvânt implicare directă și activă în lumea lui.

• Comunică cu el! Copilul este un „recipient emoțional” și un partener de comunicare afectivă care se instalează între el și mamă, încă de la naștere. Comunicarea implică nu numai mesajul oral (vorbirea), ci și cel non-verbal, „limbajul corpului”, în care mesajele sunt transmise prin timbrul vocii, expresivitatea mimico-facială, poziția corpului, gesturi.

• Lasă-l să se joace și să experimenteze! Copilul acceptă numai experiențele pe care le face singur. Propriile noastre experiențe sunt lipsite de valoare pentru copilul nostru. Trebuie avut curajul și lăsat să-și acumuleze experiențele proprii, chiar dacă implică anumite riscuri. Încurajați-i descoperirile și joaca. Încurajați copilul să încerce ceva nou. Nu vă temeți de eșec: fără risc, probabilitatea de succes este foarte mică. Atunci când părinții le acordă copiilor libertatea de a se mișca, de a explora, de a crea, de a se exprima și a se juca, înseamnă că îndeplinesc una din cele mai importante nevoi ale vieții lor.

• Folosește disciplina în educație! Folosiți disciplina cu scopul de a educa. Fixați reguli clare și insistați să fie respectate. Este normal, pentru copii, să testeze regulile câteodată, să acționeze impulsiv împotriva lor sau a celor ce le cer să le respecte. Părinții trebuie să stabilească reguli care să ajute la educația copilului, în loc să-l pedepsescă. Sunt unii copii care necesită mai multă răbdare și blândețe decât alții. Măsurile de disciplinare nu pot fi stabilite decât în acord cu demnitatea copilului, nefiind premise, sub nici o formă, pedepsele fizice ori acelea care să-i îngreșească dezvoltarea fizică, psihică sau care-i afectează starea emoțională.

• Crește un copil sănătos! Un părinte bun va fi preocupat de sănătatea fizică, psihică și intelectuală a propriului copil și va acționa în consecință. Copilul are dreptul de a beneficia de un nivel de trai care să permit dezvoltarea sa fizică, mentală, spiritual, morală și social.

• Alege calitatea pentru copilul tău! Calitatea trebuie să se reflecte în alegerea mediului de viață, în oferirea hranei necesare, în alegerea serviciilor de calitate pentru îngrijirea copilului și în alegerea celei mai potrivite forme de educație. Alegeți întotdeauna ceea ce este cel mai bun pentru copilul dvs: un mediu curat și securizat, care să satisfacă nevoile copilului în funcție de vârsta sa, o alimentație sănătoasă, o școală care promovează o educație de calitate, la standard ridicate.

• Exisă un „Nu” și pentru tine!

- Nu îți subaprecia copilul!
- Nu folosi amenințări și nu-ți pedepsi fizic copilul!
- Nu-i cere să fie cuminte tot timpul; este un copil, la urma urmei!
- Nu îți mitui copilul!
- Nu obligă un copil mic să promită!
- Nu lăsa televizorul/ tableta/ telefonul să îți educe copilul!
- Nu fă exces de cuvinte când îi vorbești!
- Nu insista să obții o supunere imediată și oarbă din partea lui!
- Nu îl răsfața exagerat!
- Nu-l minți niciodată!
- Nu cere respectarea unor reguli inadecvate vârstei copilului!
- Nu utiliza metode moralizatoare care induc vinovăția!
- Nu da copilului ordine!

Din păcate, nu există nicio rețetă care poate transforma un părinte într-un părinte bun. A fi un părinte bun înseamnă să-ți pese de ceea ce poți face pentru copilul căruia i-ai dat viață. Viitorul copilului stă ascuns în cei „șapte ani de acasă”; ceea ce învață în această perioadă este esențial pentru viitorul său. Tot ceea ce un copil experimentează ca nou-născut și apoi în copilărie îi condiționează dezvoltarea pe toate planurile: cognitivă, afectivă, de relaționare.

 Părintele bun este părintele încrezător în forțele sale, este părintele care face tot ceea ce este mai bine pentru copilul său, venind în întâmpinarea nevoilor acestuia.

 „Dacă un copil trăiește în mijlocul criticilor, învață și el să condamne.

 Dacă trăiește într-o lume ostilă, învață să se războiască.

 Dacă trăiește înconjurat de fricoși, învață și el să se teamă.

 Dacă trăiește între cei ce l-au râs, învață să fie timid.

 Dacă un copil trăiește în încurajare, învață să aibă încredere.

 Dacă un copil trăiește între cei înțelegători, învață și el să fie răbdător.

 Copilul care este lăudat învață, la rândul-i, să aprecieze.

 Dacă un copil trăiește înconjurat de iubire, învață să iubească și el.

 Dacă cei din preajmă îi acordă recunoașterea, copilul învață că este bine să ai un scop.

 Dacă un copil trăiește înconjurat de prietenie, învață că este plăcut să trăiești în această lume.

 Dacă sufletul tău este senin, copilul tău va câștiga pacea minții. ”

 (*”Ce anume învață copilul tău?”* scrisă în 1954 de Dorothy Law Nolte).

STILUL PARENTAL, CONDIȚIE SINE-QUA-NON ÎN DEZVOLTAREA COMPORTAMENTULUI LA PREȘCOLARI

PROF. ELENA-MARIA CĂLDĂRUȘĂ-BORZAȘI
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „PARFUM DE TEI”
CLUJ-NAPOCA

Motto:

„Copiii au nevoie de o rețea de părinți, profesori și alte mentori pentru a utiliza cultura populară ca un instrument pentru creșterea pe termen lung în gândire complexă, limbaj complex, conținut complex și o muncă inovatoare.”

David Williamson Shaffer, James Paul Gee, University of Wisconsin-Madison and Academic Advanced Distributed Learning Co-Laboratory, 2005

Este imperios necesar să se stimuleze încă de la vârstele mici un *comportament prosocial* în interacțiunile zilnice cu alți copii cu ajutorul părinților și a celor din anturajul lor. Dacă se ia act la timp de „*carențele meseriei de părinte*” și sunt antrenate acele variabile din mediul educațional care ar fi capabile să prevină și să reducă efectele negative ale unei creșteri inadecvate copilul va deveni omul social din viitor.

Abordarea acestei teme furnizează, la nivel practic, o serie de informații importante care vor oferi posibilitatea identificării influenței stilului parental, ca o *condiție sine-qua-non* în educarea preșcolarilor, evaluându-se tipul de interacțiuni pe care părintele îl manifestă în relația cu copilul său într-o perioadă de timp bine marcată. Comportamentul social la vârsta preșcolară diferă la cele două genuri, masculin și feminin.

Modul în care un părinte își crește copilul, încă de la vârsta preșcolară, îmbracă diverse forme, ținând cont și de genul copiilor și cum pot influența viața lor viitoare. Ceea ce este important de reținut este faptul că, pentru a reduce nivelul efectelor negative ale unui comportament inadecvat, fie el manifest sau relațional, este necesar să se intervină atât asupra copiilor cât și asupra părinților la timpul optim sau în timp util.

Studiile au arătat că dezvoltarea emoțională și socială a copiilor este puternic influențată de *stilul parental*, iar amprentele care-i vor „placa” toată viața se pune de la cele mai mici vârste. Un comportament disruptiv sau care creează probleme, apărut în copilărie este unul din cei mai buni predictorii ai dereglărilor de comportament. Panopia vieții unui om este derulată și influențată de însemnele părintești, atât genetice, cât și socio-emoționale.

Conceptul de **stil parental** a fost inițiat de Diana Baumrind (1971; 1978) pentru a descrie interacțiunile dintre părinți și copiii lor, sugerându-se totodată și conceptualizări diferite ale stilului parental. Categorizarea stilului parental a influențat profund cercetările privind comportamentele parentale și efectele lor asupra dezvoltării copiilor. Diana Baumrind a identificat patru stiluri parentale:

- **stilul autoritar** - părinții care sunt punitivi și se focalizează mai degrabă pe câștigarea supunerii copilului vizavi de solicitările parentale și nu pe răspunsul la solicitările copilului;
- **stilul permisiv sau indulgent** - părinții care răspund foarte mult la solicitările copilului, dar care nu stabilesc niște limite rezonabile în ceea ce privește comportamentul copilului;
- **stilul democratic** - părinții care sunt flexibili și răspund la cerințele copilului, dar care întăresc anumite standarde rezonabile de conduită;
- **stilul neglijent** - părinții subimplicați în relațiile cu copilul lor și care răspund minimal fie la nevoile copilului, fie la comportamentul acestuia.

Definirea conceptelor

Stilurile parentale și efectele lor asupra dezvoltării copiilor

a) Rolul stilului parental democrat în dezvoltarea copiilor

Părinții caracterizați printr-un *stil democractic* manifestă solicitări și control față de copii, fiind în același timp apropiați și centrați pe copii. Aceștia tind să direcționeze activitățile copiilor într-o manieră

rațională, pe miezul problemei și să stabilească reguli care sunt discutate cu ei și revizuite pe baza circumstanțelor sau opiniilor și viziunilor acestora, stabilind limitele colaborând. În general, părinții cu autoritate sunt mai democrați și mai puțin preocupați de aderența strictă a copiilor la reguli. Ei acordă o mare importanță explicării lor și îi ajută pe copii să înțeleagă motivele aflate în spatele acestor reguli.

Părinții democrați înregistrează un succes mai mare în încercarea lor de a-și proteja copiii împotriva unor activităților neconcordante cu socialul pozitiv, de a facilita implicarea școlară, precum și performanța academică de mai târziu, dând o *stare psihosocială pozitivă* acestora. Examinându-se gradul de asociere dintre nivelul educației, resursele financiare, stima de sine și abordarea problemelor de către părinți și stilul lor parental, respectiv nivelul lor de stres, s-a constatat că stilul democratic parental este asociat cu o mai bună stimă de sine, strategii de abordare a problemelor centrate pe competențe și un nivel al stresului parental mai scăzut, în timp ce stilul autoritar a fost asociat cu un nivel de educație mai scăzut (Aunola, Nurmi, Onatsu-Arviolommi & Pulkkinen, 1999).

b) Rolul stilului parental autoritar în dezvoltarea copiilor

Stilul parental autoritar manifestă mai puține relații de afiliere cu copiii lor în comparație cu părinții care au un stil parental democrat. Acești părinți valorizează ascultarea și restricționează autonomia copilului, consideră că un copil ar trebui să adere strict la regulile impuse de ei. În ciuda faptului că accentuează disciplina, părinții autoritari nu discută regulile cu copiii lor și obțin, în mod tipic, scoruri scăzute la măsurătorile căldurii parentale și ale disponibilității de a răspunde nevoilor și comportamentului copiilor lor.

Acest stil, cu reguli stricte impuse are *efecte negative* vizibile asupra preșcolarului și a performanțelor sale școlare. Regulile sunt bune a fi instituite și respectate, dar între anumite limite și cu un anumit conținut restrictiv acceptabil. Dacă se exagerează consecințele pot fi negative sau de lungă durată, generative de acțiuni antisociale, marcând viața adultului de mai târziu.

c) Rolul stilului parental permisiv în dezvoltarea copiilor

Acest stil caracterizat prin lipsa controlului, a solicitărilor din partea părinților și prezența unei atitudini călduroase a acestora față de copii se asociază cu imaturitatea copiilor (Aunola, Nurmi, Onatsu-Arviolommi & Pulkkinen, 1999). Copiii părinților cu un stil parental permisiv au aproape întodeauna libertate completă și controlul propriilor decizii și activități.

Studiile arată că acești copii sunt predispuși a avea probleme legate de școală și sunt mai puțin implicați și orientați pozitiv spre școală în comparație cu copii de aceeași vârstă proveniți din familii autoritare și democratice.

Felul în care interacționează copiii cu cei din jurul lor pe parcursul vieții lor încă din primele zile de viață, apoi traversând grădinița și mai târziu pășind spre școală le transmit mesaje diferite despre modalitatea de a exprima emoții, despre circumstanțele în care emoțiile pot fi exteriorizate și despre tipurile de acțiuni care pot fi realizate pentru a se adapta situațiilor care determină apariția anumitor trăiri. Tipul de relații dintre copii și cei cu care interacționează determină modul și măsura în care socializarea are loc în prezent și în viitor de-a lungul vieții lor.

Comportament

COMPORTAMENT, *comportamente*, s.n. 1. Modalitate de a acționa în anumite împrejurări sau situații; conduită, purtare, comportare. 2. Asamblul manifestărilor obiective ale animalelor și ale oamenilor prin care se exteriorizează viața psihică. – Din fr. **Comportement**

COMPORTAMENT ~e n. 1) Mod de a se purta; ținută; conduită; manieră. 2) Totalitate a modalităților de reacție a organismului față de mediul înconjurător; atitudine organică; comportare. ~ neadecvat. /<fr. *comportement*

(<http://dexonline.ro/search.php?cuv=comportament>)

Comportamentul este o activitate observabilă a unui [organism](#), o [interacțiune](#) cu mediul său. Termenul se poate referi la activitate în general(ex: "De când îl cunosc, X se comportă foarte amabil cu oamenii") sau la o anumită activitate, deci un [caz particular](#) (ex: "Astăzi X s-a comportat neobișnuit când l-am întâlnit pe stradă"). Termenul a început să fie folosit în [psihologie](#) de [J.B. Watson](#) și H Pieron, în [paradigma](#) psihologică numită [Behaviorism](#) (în [engleză](#) de la behaviour= comportament).

(<http://ro.wikipedia.org/wiki/Comportament>)

Educație

EDUCAȚIE, *educații*, s.f. Ansamblu de măsuri aplicate în mod sistematic în vederea formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale sau fizice ale copiilor și ale tineretului sau, *p. ext.*, ale oamenilor, ale societății etc.; rezultatul acestei activități pedagogice; bună creștere, comportare civilizată în societate.

◇ Loc. vb. *A face educație cuiva* = a educa pe cineva. ◇ *Educație fizică* = ansamblu de măsuri care au ca scop asigurarea dezvoltării fizice armonioase a oamenilor, întărirea sănătății, formarea și perfecționarea cunoștințelor, priceperii și deprinderilor de mișcare necesare atât pentru muncă, cât și pentru activitatea sportivă. [Var.: (inv.) **educațiune** s.f.] – Din fr. **éducation**, lat. **educatio**, -onis

(<http://dexonline.ro/search.php?cuv=educatie>)

Conceptul pedagogic de educație urmărește cunoașterea științifică, la un grad înalt de generalizare și abstractizare a unei realități psihosociale cu o foarte mare arie de extindere în timp și spațiu și de desfășurare complexă și contradictorie la nivel de sistem și proces.

Piaget considera că școala trebuie să fie concepută cu un centru de activități reale, practice, desfășurate în comun, în așa fel ca inteligența logică să se formeze în funcție de acțiunea și de schimbările sociale.

După gradul de organizare al formelor educației, putem delimita 3 mari categorii:

- *educația formală* (oficială);
- *educația non-formală* (extrașcolară);
- *educația informală* (externă/spontană).

Familie

Familie (societate) o grupă de indivizi (în *societate*) înrudiți între ei prin legături de sânge sau prin căsătorie

Familia - Forma socială de bază, întemeiată prin căsătorie, și care constă din sot, soție și din descendenții acestora.

(<http://ro.wikipedia.org/wiki/Familia>)

FAMÍLIE s. f. 1. formă istorică de comunitate umană, grup de oameni legați prin consangvinitate și înrudire; (spec.) grup social având la bază căsătoria, alcătuit din soți și copii. ◇ totalitatea persoanelor care descind dintr-un strămoș comun; neam, descendență. ◇ dinastie. ◇ (la romani) totalitatea celor care se aflau în aceeași casă sub autoritatea unui „pater familias”, șef juridic al casei (copii, rude, sclavi, animale, lucruri).

2. (fig.) grup de oameni strâns unit, legat prin interese și idealuri comune. 3. ~ lexicală = serie de cuvinte înrudite, prin derivare, compunere sau prin schimbarea valorii gramaticale de la același cuvânt de bază. ◇ grup de limbi cu trăsături comune care provin din aceeași limbă inițială. 4. diviziune a ordinului, mai mare decât genul. ◇ grup de plante, animale, elemente sau combinații chimice cu trăsături comune. o ~ de albine = totalitatea albinelor dintr-un stup. 5. ~ radioactivă = ansamblul format dintr-un element radioactiv inițial și din toate elementele rezultate din acesta prin dezintegrări succesive. 6. (mat.) mulțime de drepte, curbe sau suprafețe care au o caracteristică intrinsecă comună, ecuațiile lor conținând un parametru real. (< lat. *familial*, it. *famiglia*, fr. *familie*)

(<http://dexonline.ro/search.php?cuv=familie>)

Sociologia și antropologia încearcă, în definirea familiei să depășească nivelul simțului comun, dar nu se poate opri nici la aspectele formale, legale, întrucât prin esența sa, abordarea socio-antropologică vizează interacțiunea dintre formal-informal în viața socială, cu accent pe aceasta din urmă.

În ceea ce privește genul copiilor, studiile arată că diferențele de gen privind problemele de externalizare apar încă din perioada preșcolară, băieții fiind evaluați ca prezentând un nivel mai crescut al simptomelor de externalizare în comparație cu fetele. Teoreticienii sugerează că părinții încurajează comportamentul auto-assertiv la băieți iar la fete, comportamentul de îmbogățire a relațiilor (Russel, Hart & Olsen, 2003).

BIBLIOGRAFIE

- Aunola, K & Nurmi, J.-E., (1999), *The role of parenting styles in children's problem behavior*. *Child development*;
- Batâr, D., (2015), *Educația - analiză și posibilități de investigație sociologică (curs)*, Sibiu;
- Crick, N. R., Casas, J. F. & Mosher, M. (1997). *Relational and overt aggression in preschool*. *Developmental Psychology*;
- Cucoș, C., (2001) – *Pedagogie*, Editura Polirom, București;
- Ionescu, M., Radu, I. (2001), *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca;
- Russell, A., Hart, C. H., Robinson, C. C. & Olsen, S. F., (2003), *Children's sociable and aggressive behavior with peers: A comparison of the US and Australia, and contributions of temperament and parenting styles*. *International Journal of Behavioral Development*;
- Sava, F. (2004). *Analiza datelor în cercetarea psihologică. Metode statistice complementare*, Editura ASCR, Cluj-Napoca.

CEI 7 ANI DE ACASA!

GRADINITA NR.208 PROF.PT.INV.PRESCOLAR CĂLIN ELENA

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educationale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educationale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei șapte ani de acasă“ se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. A avea cei șapte ani de acasă era apanajul unei educații ce provenea din familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. . Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului, să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

ȘCOALA ȘI FAMILIA-VECTORI AI EDUCAȚIEI

IULIANA CĂLIN, PROF. DRD.
UNIVERSITATEA PEDAGOGICĂ DE STAT „ION CREANGĂ” CHIȘINĂU

Eficiența educației în unitatea de învățământ poate fi asigurată prin aplicarea unui *management autentic și real* bazat pe cunoașterea relațiilor școlii și dacă acțiunile întreprinse de echipa managerială vor fi în contextul științei managementului și a practicilor avansate de conducere centrate pe competențe, aplicat în funcție de context și va ține cont de factorii implicați în procesul de conducere și de asigurare a calității educației;

Cercetarea întreprinsă a avut drept finalitate generală radiografierea și cuantificarea schimbărilor majore determinate de introducerea managementului democratic-participativ la nivelul școlii ca organizație și la nivelul percepției comunității (părinți) asupra școlii ca instituție de învățământ, cât și la cel al procesului instructiv-educativ.

În acest context managementul democratic-participativ va acționa la nivelul a două dimensiuni aflate în relație de intercorelare: *planul conducerii școlii ca organizație (management instituțional)* și *planul relației educaționale profesor-clasă (managementul clasei)*.

În planul conducerii școlii ca organizație, practicarea unui management de tip democratic-participativ va determina schimbări pozitive ce vor viza gradul de acceptare al schimbării, calitatea climatului organizațional, gradul de satisfacție al beneficiarilor direcți și indirecti ai educației precum și percepția comunității asupra unității școlare.

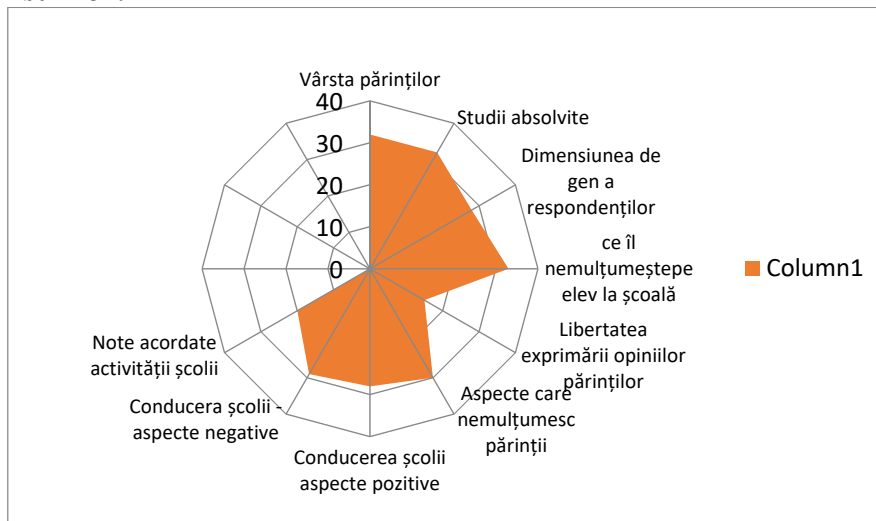
În planul relației profesor-clasă, practicarea unui management democratic-participativ se va resimți pozitiv asupra următoarelor aspecte: nivelul performanțelor școlare ale elevilor și favorizarea unui mediu propice învățării

Cercetarea s-a realizat printr-un interviu în perioada martie-mai 2018, adresat părinților din școala cu personalitate juridică Școala Gimnazială „Sfântul Nicolae” Vinători și unitatea școlară structură arondată Școala Gimnazială „Maria Greco” Odaia Manolache, școli din mediul rural, și a vizat obținerea informațiilor despre practicarea unui management instituțional transparent, de tip democratic-participativ, focalizat pe responsabilizare/ autoresponsabilizare, asumare/ autoasumare, implicare/ autoimplicare care să determine modificări pozitive asupra instituției, asupra climatului organizațional, asupra percepției comunității locale cu privire la imaginea școlii precum și asupra nivelului activității educaționale efective, realizate în clasa de elevi.

Metoda interviului a fost utilizată pentru a obține informații punctuale referitoare la acceptarea schimbării, la climatul organizațional, gradul de satisfacție al beneficiarilor direcți și indirecti ai educației în vederea surprinderii percepției acestora asupra unității noastre școlare dar și pentru a evidenția opinia părinților referitor la educația oferită de unitatea de învățământ;

Au răspuns la întrebările din chestionar un număr de **200 de părinți**. Nu la toate întrebările au fost date răspunsuri.

Rețeaua răspunsurilor:

Rețeaua răspunsurilor ilustrează faptul că părinții sunt foarte mulțumiți de activitatea desfășurată de către cadrele didactice din cele două școli, de felul în care este condusă școala de către echipa managerială și în special de către directorul școlii, vin cu propuneri și opinii constructive care sunt valorificate în intervențiile realizate, ceea ce demonstrează o relație deschisă între părinți și școală, un management activ-participativ practicat de către directorul școlii.

Putem concluda că un rol esențial în cadrul parteneriatului școală-familie îl are structura managerială și directorul școlii. Este importantă ideea unei abordări coordonate, care are în centrul său succesul copiilor. Astfel, directorii trebuie să-și regândească rolul în managerierea personalului școlii, în relațiile și rolurile instituției de învățământ.

Un model de leadership reușit este acela în care procesul decizional este activ și împărtășit de toți actorii implicați, astfel încât granițele școlii să se deschidă și să cuprindă un nivel ridicat al serviciilor oferite elevilor.

Bibliografie

- Allaire, S., Bikie, N., Laferriere, T., Gagnon, V., Hamel, C., Labonte-Hubert, E. And Deslandes, R., 2011, *The Remote Networked School (RNS) Model: An ICT Initiative To Keep Small Rural Schools and Their Local Community Alive. International Journal about Parents in Education*;
- Cojocaru, V. Gh., Juc, N., *Impactul deciziei în dezvoltarea școlii*, Chișinău, 2018;
- Goia, D., *Parteneriatul școală-familie-comunitate*, Institutul de Științe ale Educației, Editura Universitară, București, 2014;

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR CĂLIN MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ IANCU ROSETTI,
COM. ROȘETI, JUD. CĂLĂRAȘI

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. "Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. „Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea. În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri noi născute. În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea ca nu are cei 7 ani de acasă. Tu, ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești 7 ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale?

Fii tu un exemplu

Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol "nu fă ce face popa, fă ce zice popa". Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfîntenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoarie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vârstă dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel.

Obişnuiește-l cu regulile. subtil!

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strănăști curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui. "Dacă pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci buba și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine" sau "dacă te sui acum în copac poți să cazi și să te julești și o să îți curgă sânge" sună

mult mai bine decât ”Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mâna acolo?!” Ai fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă.

Învăță-l despre egalitate

Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură. Afirmatiile de genul ”dacă nu ești cuminte, te las în stradă să te fure țigani” nu fac altceva decât să îi imprime în minte celui mic ideea că rromii sunt o etnie rea și că trebuie să se poarte cu ei în mod corespunzător.

Explică-i despre bunele maniere în public

Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

EDUCAȚIA ELEVILOR ÎNTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

PROF. MARIANA CĂLIN

LICEUL AGRICOL „DR. C. ANGELESCU”, BUZĂU

Școala și educația

În societatea tradițională, valorile promovate de școală erau ascultarea, disciplina, supunerea față de profesor. Cadrul didactic avea o poziție privilegiată în câmpul școlar, spre deosebire de elev, văzut drept obiect pasiv al procesului de învățământ. Aceste coordonate se modifică însă în școala modernă, care pune accent pe alte valori, cum ar fi cooperarea, competiția pozitivă și inițiativa proprie.

Acțiunea definitorie a școlii rămâne educația, considerată un proces destinat exclusiv omului și care vizează disciplinarea și civilizarea acestuia, din perspectiva unui ideal de personalitate umană, propus și dorit chiar de societate. Ioan Cerghit definea educația din mai multe unghiuri, ca proces, prin care ființa umană este supusă unei transformări îndelungate, ca acțiune de conducere, omul devenind o ființă formată și autonomă, dar și ca acțiune socială sau ca relație desfășurată între doi poli, educatorul și cel care este educat.¹

Funcțiile educației sunt diverse și se referă la transmiterea valorilor pe care societatea le posedă, la pregătirea și la formarea oamenilor sau la valorizarea creațiilor culturale. Educația trebuie să țină cont de particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor, folosind metode și strategii optime de dezvoltare ale acestora. Ea trebuie, de asemenea, să stimuleze imaginația și exprimarea elevilor, oferindu-le un cadru favorabil creșterii, fără a le impune un cadru rigid, prestabilit.

Dacă altădată metoda predominantă de desfășurare a lecției era expunerea, pentru că oferea posibilitatea profesorului să-și etaleze bagajul de cunoștințe, astăzi se pune accent pe metode moderne, care să transforme profesorul în manager al învățării, iar elevului să i se creeze cadrul unei manifestări proprii, pentru a-și putea forma puncte de vedere personale.

Însuși procesul de învățământ se îmbogățește cu o nouă latură, evaluarea, care vine să completeze predarea și învățarea, astfel încât cadrul didactic își sporește atribuțiile, dar, pe de altă parte, dă posibilitatea elevului să ia parte la instruirea proprie, profesorul coordonând acest proces. Lecția, ca formă de bază a desfășurării instrucției și educației, devine o suită de evenimente care pot fi segmentate, fiecare având coerență și conducând elevii spre realizarea obiectivelor. Acest demers se află sub incidența unor principii didactice, care îl orientează și care vizează alegerea unor metode specifice, selectarea celor mai utile strategii. Astfel, principiul caracterului educativ al instruirii ține cont nu de cunoștințele pe care elevul le va fi asimilat la sfârșitul procesului educativ, ci de modul în care aceste cunoștințe vor fi aplicate. Tot acest principiu insistă asupra formării unor priceperi și deprinderi de muncă individuală și intelectuală, mutând accentul de pe informativ pe formativ.

Un alt principiu este cel al însușirii conștiente și active. Învățământul tradițional se axa pe respectarea intervalului de timp alocat orei, în dauna elevilor, care nu asimilau în mod corect informațiile transmise. Acest principiu, însă, insistă asupra unei apropieri între elevi și conținutul curricular și cere ca ambii parteneri să se implice în procesul didactic. Efortul este dublu. Pe de o parte, profesorul trebuie să cedeze o parte din atribuții, renunțând la poziția centrală care i se atribuia în învățământul tradițional. De cealaltă parte, elevul este stimulat să aibă încredere în posibilitățile proprii și să-și depășească pasivismul.

Câmpul școlar educativ modern se desfășoară, așadar, între două elemente care trebuie să participe în egală măsură. Profesorul, manager și formator al procesului instructiv-educativ, și elevul, obiect și subiect al acestui proces, dobândind autonomie și formându-se în spiritul responsabilității și al culturii civice.

Învățământul modern

¹Apud Constantin Cucuș - "Pedagogie", Polirom, 1996

Pedagogia activă, caracteristică învățământului modern, face posibilă trecerea de la transmiterea de cunoștințe la formarea de deprinderi și de abilități, accentuând astfel latura formativă a educației. Modelul magistercentric, al dascălului aflat în centrul procesului instructiv – educativ, este considerat depășit și este înlocuit de o viziune pedagogică nouă, în care elevul joacă rolul cel mai important, devenind parte activă a instruirii sale.

După 1989, școala românească s-a văzut în situația ingrată de a se confrunta cu o societate a cărei dezvoltare era mult mai rapidă. Mentalitatea, încătușată și îndoctrinată de sistemul comunist, a fost influențată de schimbările economice și sociale. Paradoxal, școala a cunoscut o schimbare mai lentă, mai ales în planul actorilor educaționali, care au găsit un refugiu în paradigma tradiționalistă a educației. “Pragul psihologic cel mai greu de trecut este acceptarea autentică a elevilor ca factori reali în derularea evenimentelor proprii câmpului educativ școlar. ... Se pare că indiferența este caracteristica dominantă atât a elevilor, cât și a profesorului: lipsa de entuziasm a primilor, dar și neputința corpului profesoral de a declanșa o reacție controlată și eficientă în raport cu factorii care îi erodează statutul sunt semnul crizei profunde din sistemul nostru de învățământ.”¹

Total diferită de pedagogia tradițională, pedagogia modernă modifică rolul jucat de polii educaționali, mutând accentul pe elev. Abandonarea limbii de lemn, folosirea unui discurs nou, mobilizarea elevilor în procesul educativ sunt numai câteva dintre caracteristicile acestei pedagogii. Întrebarea dominantă a învățământului modern este ce rol alege școala să joace în societatea actuală și cât de pregătită este ea să facă față schimbărilor provocate de globalizare. Idealul educațional este legat de valorile culturale ce trebuie asimilate, de tipul de personalitate impus de societate, dar și de nevoile elevului. Nu mai este vorba de un model educațional standard, ci de unul dinamic, în concordanță cu noile realități și capabil să reziste la schimbări.

Dacă învățământul tradițional era privit ca un proces de transmitere de informații, în cadrul căruia profesorii reprezentau poziția dominantă, învățământul modern primește alte trăsături. Cadrul didactic nu mai este transmițător, ci facilitator de cunoștințe, folosind dialogul și cooperarea în relația cu elevii. Acest profesor va ști să coordoneze procesul educativ, astfel încât toți elevii să atingă obiectivele stabilite și va fi capabil, de asemenea, să-l ajute pe elev să-și formeze capacități de muncă individuală și să folosească ceea ce a dobândit.

Din perspectiva pedagogiei moderne, a predă devine un demers educativ în cadrul căruia sunt mobilizate resursele clasei de elevi, aceasta fiind motivată permanent să parcurgă procesul instructiv. A altă componentă a învățării este evaluarea, modalitate prin care profesorul stabilește măsura în care obiectivele au fost atinse și prin care va pune la punct o strategie didactică mai eficientă pentru următorul proces instructiv. Activitatea independentă desfășurată de elevi devine, astfel, concludentă și necesară, ea dând dovada utilității metodelor abordate. Profesorul va organiza și va coordona acest demers instructiv, exercitând funcții diverse, de organizare a activității, de impunere a unor metode, de dezvoltare a unor capacități și de personalizare a activității didactice.

Învățământul modern nu caută să scoată în evidență rolul profesorului, ci vine în întâmpinarea cerințelor societății, propunând strategii didactice potrivite pentru formarea elevilor. Experiența tradiției și capacitatea de inovare și de creativitate sunt noile repere ale școlii, care propune educații noi, în acord cu societatea globală: educația pentru pace, educația ecologică ori educația pentru o societate multiculturală. De asemenea, metoda predominantă de desfășurare a instrucției este metoda euristică, deoarece învățarea prin descoperire asigură elevilor o dobândire conștientă a conținutului curricular, acesta fiind ușor de reactualizat, o dată trecut prin filtrul propriu. Școala trebuie să încurajeze formarea unui spirit critic, a unor atitudini pozitive și a studiului individual, antrenând elevii în activități diverse și diversificate, pentru a-și face să renunțe la rolul pasiv.

Raportul școală-familie în educația copilului

După cei șapte și, mai nou, șase ani de-acasă, școala are un rol primordial în educația copiilor, alături de familie, dar și de întreaga societate, deoarece educația permanentă presupune o învățare pe tot parcursul vieții. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie, este stringentă. Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, mai ales cu elevii care rămân în urmă la învățătură, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și de viață ale copiilor. Apoi o serie de aspecte ale comportamentului elevilor, absențe, disciplină, mod de reușită la învățătură, nu se pot cunoaște și rezolva în modul cel mai

¹Emil Stan, “*Managementul clasei*”, Aramis, 2003, pag. 7

eficient fără contactul cu familia. Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copilului lor dacă nu află și modul lui de comportare în condițiile școlare. Activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală și invers. Întregul proces de educație și mai ales de instrucție se realizează atât la școală, cât și acasă. După cum spunea Maria Montessori, „Copilul care se naște nu intră într-o ambianță naturală, ci într-o civilizație”. Școala colaborează cu familia în domeniul învățării elevului, în domeniul comportamentului, în domeniul dezvoltării lui fizice și intelectuale, morale și estetice, în domeniul deprinderilor și priceperilor de muncă, igienico-sanitare, în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afară de clasă și școală. La ședințele cu părinții vorbim pe larg despre modul în care aceștia își pot ajuta copiii la învățarea lecțiilor, dar mai ales în controlul temelor de acasă. Totodată părinții trebuie să cunoască dacă copilul lor are o comportare corectă față de învățătoare și de colegii de clasă, dacă purtarea lui pe stradă și în alte locuri este una corespunzătoare. „A-ți învăța copiii să facă binele înseamnă a le lăsa moștenirea cea mai prețioasă” (Mantegazza).

În ceea ce privește relația școală-familie, se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc.

Un studiu realizat în ceea ce privește necesitatea colaborării școală-familie enumeră patru motive pentru care școala și familia se străduiesc să stabilească legături între ele: 1. părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor; 2. învățământul nu este decât o parte din educația copilului; o bună parte a educației se petrece în afara școlii; 3. cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivațiilor învățării, precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala; 4. grupurile sociale implicate în instituția școlară (în special părinții și profesorii) au dreptul să influențeze gestiunea școlară.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat, care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișeze. Așadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile-problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață. În școala noastră ne bazăm pe sprijinul părinților și desfășurăm o sumedenie de activități în parteneriat cu aceștia: una dintre aceste activități s-a numit „Pumnul nu te face mare”, o activitate prin care am urmărit combaterea violenței în școala noastră. Am avut ca invitați reprezentanți ai Poliției locale, care le-au vorbit atât micilor școlari, cât și părinților despre importanța menținerii liniștii atât în familie, cât și în societatea în care trăim. Tot în parteneriat cu familia și de această dată și cu comunitatea locală am desfășurat activități de 1 Decembrie, prin care am evidențiat patriotismul elevilor noștri care, deși provin din mediul rural, își poartă cu mândrie numele și își cinstesc an de an Ziua Națională a României.

După John Dewey, „educația este un proces al vieții, și nu o pregătire pentru viață. Cred că școala trebuie să reprezinte viața actuală, viață tot atât de reală și de vitală pentru copil ca aceea pe care el o duce în familia lui, cu vecinii săi, pe locurile lui de joacă”.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop – formarea personalității umane integrale și armonioase.

Bibliografie

1. Albu, Gabriel, 2002, *„În căutarea educației autentice”*, Polirom.
2. Cojocaru, Venera Mihaela, 2002, *„Teoria și metodologia instruirii”*, E.P.P.
3. Cristea, Gabriela, [2003], *„Psihologia educației”*, Editura C.N.I. Coresi.
4. Cristea, Sorin, 2003, *„Managementul organizației școlare”*, Editura Didactică și Pedagogică.
5. Cucuș, Constantin, 2000, *„Educația, dimensiuni culturale și interculturale”*, Polirom.
6. Cucuș, Constantin, 1996, *„Pedagogie”*, Polirom.
7. <http://www.tribunainvatamantului.ro/>

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CĂLINESCU ANCA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 HIDIȘELU DE SUS

Din prima zi de viață, timp de șapte ani, copilul deprinde normele de conduită pentru viață. Așadar acestea se învață acasă, din familie, din ceea ce familia dorește să sădească în viitorul adult, și chiar din existența de zi cu zi a familiei, prin exemplul personal al acesteia. Procesul educativ exercitat în familie se manifestă în două moduri care se completează unul pe altul: prin învățare și imitație. Este dovedit faptul că mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele norme de bună purtare, deseori prin imitare mai mult decât printr-un comportament conștient. Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect pentru viitorul adolescent, adult, membru al societății. Cel de-al doilea mediu în care copilul își formează personalitatea, școala, nu poate decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei șapte ani de acasă, prin definiția lor, dovedesc majora responsabilitate pe care o au părinții, anume aceea de a-și educa fiul/fiica, de a-l pregăti să pășească în societate, unde, prima dată va saluta (dacă a învățat acest lucru sau l-a văzut la ai săi), se va prezenta, va conversa politicos, răspunzând la întrebări cuviincios, se va comporta imitându-i pe ai săi, va fi responsabil și respectuos. Primii ani din viață, copilul și-i petrece imitându-i pe cei în mijlocul cărora trăiește, dar pentru a deprinde cu adevărat normele de purtare, el va trebui să exerseze permanent, să nu facă rabat de la nici una dintre aceste legi ale familiei sale, ale societății, doar atunci se poate spune cu adevărat că are, cei șapte ani de acasă”. Copilul manierat, care a deprins regulile morale, se va adapta mai ușor în societate, în relațiile interumane pe care le va dezvolta în viitor.

Treptat, copilul este învățat cum să se comporte când este în public, la masă acasă ori la restaurant, cum să reacționeze dacă pierde sau câștigă în timpul jocurilor din parc ori de la grădiniță, cum să urmărească o poveste, un film adaptat vârstei lui, cum să-și manifeste nemulțumirea ori recunoștința. El este în plin proces de formare a caracterului său psiho-social. Părinților le revine această divină menire: ei sunt primii educatori, cei care pun piatra de bază a societății, care dacă nu este puternică, va face ca cetatea clădită de-a lungul anilor să se prăbușească la prima adiere de vânt. Dacă fiul/fiica este învățat de mic să mintă, pentru el viitorul nu este unul strălucit. La o vârstă fragedă, minciuna este percepută ca fiind mică și, treptat, cu creșterea copilului, crește și ea, și, cel mai mare pericol este ca aseasta să devină un mod de viață pentru adult. Va ajunge, la maturitate, să fie confruntat cu propriile sale cuvinte ori fapte, iar rezultatul nu va fi unul pe măsura așteptărilor sale, așadar ajunge la o mare dezamăgire, ceea ce poate să-l ducă chiar și spre depresie.

Familia este cea care îi croiește copilului drumul în viață; în sânul ei sunt deprinse cuvintele magice: „te rog”, „îmi pare rău”, „mulțumesc”. Ceea ce este cu adevărat minunat este modul în care copilul învață acasă prin puterea exemplului părinților săi. Nu este, sau nu ar trebui să fie, un manual în sensul propriu după care copilul să învețe să se comporte, ci un mod de viață sănătos, trăit după norme morale sănătoase de către ambii părinți, sau de către cei în mijlocul cărora copilul trăiește și pe care să-i imite potrivit personalității sale. Personalitatea copilului nu trebuie să fie trecută cu vederea, ea este diferită de la un copil la altul, dar normele morale ale societății, cei șapte ani de acasă sunt aceiași pentru toată lumea, ele au fost aceleași în toate timpurile. Pentru un copil cu personalitate puternică, părintele va manifesta mult tact, toleranță și înțelegere. De asemenea, ceea ce este valabil în toate tipurile de personalități, este metoda repetării permanente a regulilor de viață. Doar astfel va putea crea fondul unei bune purtări viitoare.

În cei șapte ani de acasă, copilul va învăța norme morale (ce este bine și ce nu este bine), norme de igienă, de comportare în diferite situații, va învăța să câștige dar să și piardă, să-și susțină punctul de vedere, să înțeleagă că fiecare copil este special în felul său, să nu-i deranjeze pe cei din jur prin faptele sau cuvintele lor.

Mama, tata, bunicii și chiar și celelalte rude cu care copilul interacționează, sunt cei care pregătesc copilul pentru grădiniță, școală, societate, așadar pentru ziua de mâine. Lor li se datorează felul în care copilul și-a însușit ceea ce este de secole valabil pentru comportamentul unui adult responsabil. Familia este cea care îl protejează pe copil, îi asigură cele necesare unui trai decent, îl educă/instruiește, îl îndrumă,

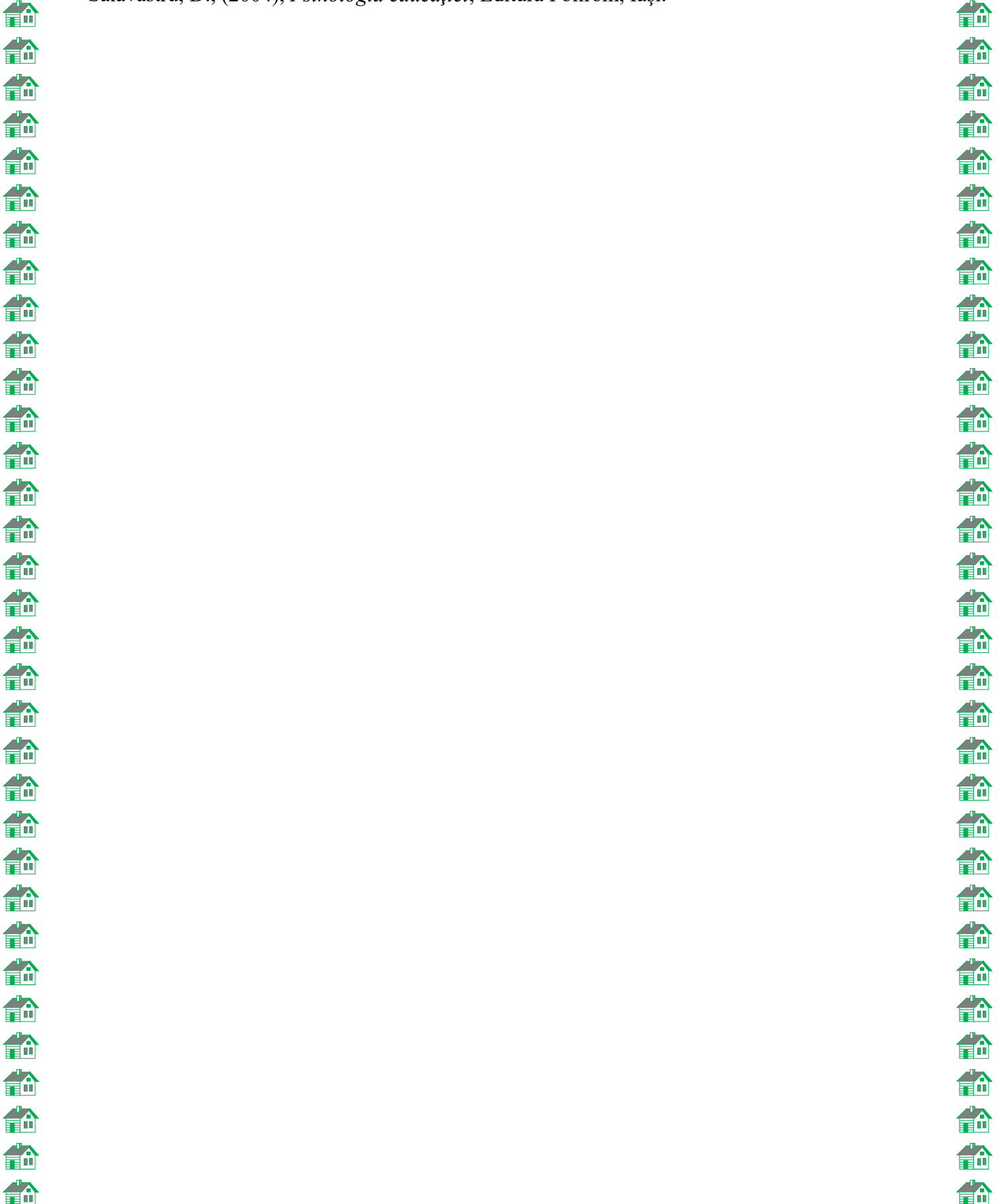
încurajează și aduce informații din exterior pentru ca fiul/fiica să răspundă cerințelor societății prin educarea copilului.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA - „UNIVERSUL CELOR 7 ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PRIMAR: CALINI DORINA-LILIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 REBRA, JUDEȚUL BISTRIȚA – NĂSĂUD

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult. Cei șapte ani de acasă reprezintă educația de acasă, întregul univers al primei copilării bunele maniere, regulile morale transmise copilului de către părinții săi.

Perioada numită „cei șapte ani de acasă” cuprinde prima și cea mai importantă „decolare” în marile zboruri ale unei vieți omenești. Ea dă marele start pentru cea mai sublimă competiție a omului cu el însuși – în propria sa devenire, autodesăvârșire și afirmare a sa ca valoare umană. Depinde în mare măsură de părinți când și unde va fi aeroportul de aterizare.

Prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, un copil care știe să spună „bună ziua”, să spună „mulțumesc”, care cunoaște rolul lui „te rog”, un copil capabil să recunoască că a greșit și care știe să spună „scuză-mă”, un copil care se comportă cuviincios cu toți cei din jurul său, fie că sunt de vârstă lui sau adulți, să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Lecțiile esențiale din primii șapte ani de viață ar fi putea: răbdarea, bunătatea, bună-cuviință, altruismul, cooperarea, empatia, autocontrolul, optimismul, dragostea (ea fiind considerată cea mai importantă și pentru care este nevoie de o viață întreagă).

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Familia este nucleul societății, iar în familie rolul cel mai important îl are femeia. De la început, femeia a fost investită cu cea mai înaltă și mai măreață misiune, de a naște, crește și educa pe copiii săi, viitori membri ai familiei și ai societății. Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Obiectivul oricărui părinte este de a asigura copilului său un caracter echilibrat. Acest obiectiv se realizează în timp cu multă răbdare, perseverență și determinare. Părinții sunt cei care prin exemplul propriu pun bazele formării și dezvoltării unui om de valoare.

Este important ca părinții să știe că învățătura pe care urmează să o dea copiilor trebuie să fie simplă și bine înțeleasă. Prin lecții simple și prin exemplul personal părinții trebuie să-și învețe copiii cum să-și conformeze viața celor mai înalte standarde.

Din prima zi de viață părintele devine instructorul propriului copil. Pe măsură ce crește mama începe să predea lecții de alimentație, de vorbire/comunicare, lecții de mers, lecții de igienă. În tot acest timp părinții trebuie să dea dovadă de înțelepciune și răbdare iar activitățile ludice să nu lipsească din metodele lor de „predare”.

Chiar din copilărie, din primii ani de viață, părinții au datoria să le predea copiilor și lecția de bunătate, de respect, de prietenie, de ascultare. Este bine de știut ca și părintele să știe să-și asculte copilul și să explice de fiecare dată hotărârile pe care le ia și care îl privesc pe copil. În primii ani de viață, este important ca părinții să dedice copiilor cât mai mult din timpul lor, să vorbească cu ei, să se joace, să „lucreze” împreună. Așa copilul va fi permanent supravegheat și nu va fi lăsat în voia lui.

De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simple și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas

spre deteriorarea relației părinte-copil de mai târziu. Părinții nu trebuie să uite niciodată că au fost și ei copii.

Ei sunt cei care încep transformarea persoanei (micuțului) în personalitate.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator. Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși.

Acest aspect este de o importanță enormă.

Atât școala cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către propriul copil al unor valori morale, pozitive, poate să fie considerată „o crimă”. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Cu toate că educația copilului este primită în cei șapte ani de acasă, aceasta depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea. „Părinții sunt modele pentru copil.” iar „Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt.” Larry Fields. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

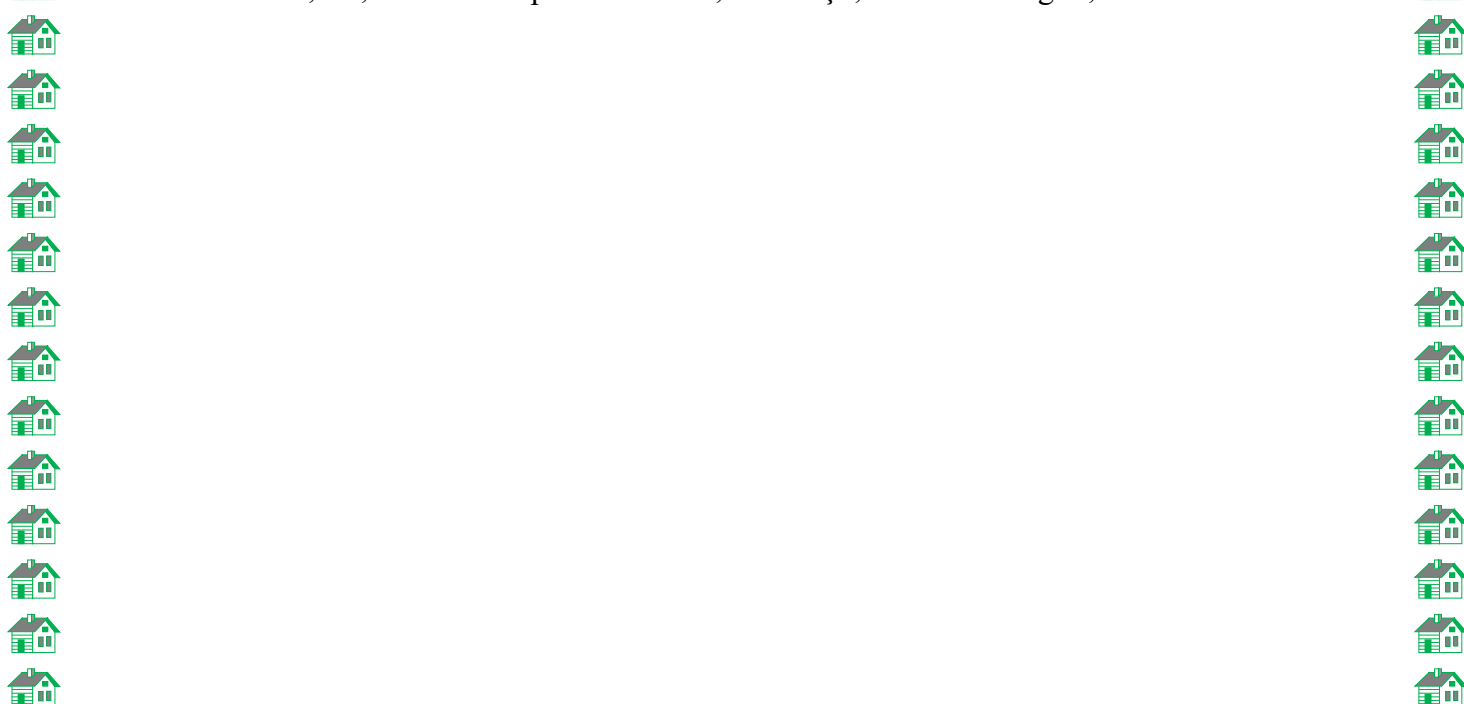
Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi. Un adult care are în „bagajul” său cei șapte ani de acasă poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

În încheiere, părinții ar putea să țină cont de următorul mesaj:

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” Samuel Smiles.

Bibliografie:

1. *** (2008) – Ghid de bune practice pentru educația timpurie a copiilor între 3 la 6/7 ani, București, MEC.
2. Bakker I, Janssen H, Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii, București, Ed. Didactică și Pedagogică, 1998.
3. Cucoș C, Teoria și metodologia evaluării, Iași, Ed. Polirom, 2002.
4. Dumitrana, M., Dezvoltarea psihică umană, București, Ed. V&I Integral, 2000.

DISOLUȚIA FAMILIEI ÎN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ, IMPLICAȚIILE ACESTEIA ÎN EDUCAREA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR CĂLUGĂR MELANIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „IOAN VLĂDUȚIU” LUDUȘ, JUD. MUREȘ

Familia, în diferitele ei formule, începând de la cea simplă- nucleară, trecând prin cea extinsă și până la cea de tip corporatist și clan, reprezintă grupul uman fundamental pentru individ și societate. Deși funcția economică s-a diluat dramatic ca și cea educativă (preluată substanțial de școală), grupul familial deține prioritate în câteva domenii fundamentale ale vieții persoanelor, comunităților și statelor.

Cu toate acestea, familia reprezintă și un grup în care pot avea loc tensiuni și conflicte. În cazul în care problemele nu pot fi soluționate, cuplurile dizolvă familia prin divorț.

Multe secole la rând creștinismul socotise familia indisolubilă. Au apărut însă schimbări în această privință:

1. Modificarea acestei optici;
2. Faptul că în prezent familia nu mai transmite direct statusul ei, poziția ei urmașilor, ci prin intermediul educației;
3. Dobândirea independenței economice a femeilor, care se pot descurca singure;
4. Evaluarea căsătoriei în termenii unor satisfacții personale de ambele părți;
5. Schimbarea locurilor de muncă des, uneori la distanță mare de căminul conjugal - sunt aspecte care au contribuit la creșterea ratei divorțului.

Oricât de așteptat ar fi un divorț ca soluție salvatoare de ieșire din criză, aspectele de ordin emoțional, economic, co-parental, social, psihic ale divorțului implică tensiuni și dificultăți cunoscute sub denumirea de „stres al separării”. Absența bruscă a unui părinte din viața de zi cu zi a copilului creează sentimente de nesiguranță, anxietate, panică. Majoritatea copiilor trec prin faze de depresiune psihică, de singurătate, de pierdere a securității vieții în sânul familiei.

Efectele divorțului asupra copiilor depind de :

- a. Starea relațiilor de dinainte de divorț. Dacă au existat conflicte foarte grave, divorțul este preferabil.
- b. Vârsta copiilor. Copiii de vârstă preșcolară ajung în situații de confuzie și teamă, de învinovățire pentru despărțirea părinților. Copiii mai mari înțeleg motivele de divorț ale părinților, dar se îngrijorează în legătură cu urmările asupra viitorului lor, manifestându-se cu supărare și mânie, sperând că părinții se vor împăca.
- c. Relațiile ulterioare cu ambii părinți, cu bunicii sau cu frații, dacă au fost separați. Copiii se vor dezvolta mult mai bine dacă își vor continua relațiile cu ambii părinți decât cu unul singur.

Astăzi există mult mai mulți părinți singuri, ca urmare a unui deces sau în urma unui divorț, dar și în cazul mamei necăsătorite. Tendința aceasta se manifestă nu doar pe teritoriul Europei, ci în majoritatea statelor dezvoltate. Formele alternative de familie nu mai sunt condamnate, ca în trecut, ci sunt acceptate de majoritatea indivizilor ca moduri de comportament normal. Avem de-a face cu o transformare importantă care a avut loc în ultimii 20 de ani.

Există și o serie de consecințe. În primul rând, mai mulți copii sunt crescuți de mame, adesea pe cont propriu, de vreme ce în 90% din cazuri copiii le sunt încredințați lor. Rezultatul este marginalizarea taților în cadrul primei familii și imposibilitatea acestora de a servi ca model copiilor. Cel mai adesea, ei reprezintă idolul căzut, persoana considerată vinovată pentru destrămarea familiei. Fără îndoială, o asemenea cădere modifică modelele psihologice ale vieții de familie. Disputele care survin pentru custodia copiilor au un efect distructiv asupra educației acestora, care adeseori suferă din cauza atașamentului față de ambii părinți. Chiar dacă nu avem dovezi concrete că separarea sau absența părinților le-ar influența educația, asemenea evenimente reprezintă pentru majoritatea copiilor o traumă care îi vor afecta și în adolescență. De aceea, părinții trebuie să înțeleagă că, deși căsătoria s-a terminat în urma unui divorț, responsabilitatea de părinte este pe viață.

Bibliografie

1. Bistriceanu, Corina, Sociologia familiei, Editura Fundației „România de mâine”, București, 2006.

2. Dumitru, Cornelia, Constelația familiei și deformările ei, București, Editura Didactică și

Pedagogică, 1973.

3. Stănciulescu, Elisabeta, Sociologia educației familiale, Iași, Editura Polirom, 1997.

MAMA-SURSA SECURITĂȚII ȘI ÎNCURAJĂRII COPIILOR!

**PROF.ÎNV PREPRIMAR CĂLUGĂROIU MARIA-VIORICA
G.P.N. ȘCOALA GIMNAZIALĂ SÎMBUREȘTI, JUDEȚUL OLT**

Pentru copil, mamele reprezintă sursa securității și încurajării în fața oricărei situații noi, neobișnuite. Apropiindu-se de sufletul copilului, pătrunzând în felul propriu de a simți și gândi conform vârstei, părinții devin confidentul și sfătuitorul propriului copil.

Relația educativă părinte-copil este direct influențată de pretențiile manifestate față de copil: acestea nu trebuie să-l plaseze pe copil într-un rolcu prea multe constrângeri și foarte puține situații de a se desfășura liber, activ, opțional, cu inițiative proprii.

Este de ajuns o singură carență a familiei pentru ca întregul plan al vieții psihoafective a copilului să aibă de suferit și să determine apariția unor forme necorespunzătoare ale raporturilor dintre membrii ei.

„Copilăria este un vast teritoriu din care a ieșit fiecare dintre noi”, spunetă dragotea Spinoza în lucrarea „Etica”.

De felul copilăriei trăite depinde ce om va fi actuala ființă inocentă, care nu poate distinge la o vârstă foarte fragedă binele de rău, el copiind întru totul comportamentul adulților, luând totul ca atare, deci atunci când va intra într-o colectivitate, el, dacă educatoarea nu va interveni la timp, se va comporta așa cum s-a purtat cu el până acum cel care l-a crescut.

Dacă omul până să se nască se află într-un mediu bun și cald, atunci copilul are nevoie de același mediu părintesc favorabil dezvoltării sale.

La ce grad de dezumanizare să-l fi împins „educația părintească” pe un copil, când a ajuns să exclame: „Nu toți copiii au fericirea să fie orfani!”

Copilul terorizat devine el însuși, cu timpul, crud, grosolan, lipsit de simțire, ca urmare a timpuriei constatări că în relațiile umane sentimentele nobile copilărești, sunt de prisos, cei mari respingându-le cu brutalitate.

Dacă noi nu-i suntem apropiați, îi implantăm în minte, chiar fără voie, ideea primejdioasă că pe lume sunt două tipuri de dreptate: una a celor maturi, alta a copiilor, în loc să urmăim o cale contrarie: există un adevăr unic, o dreptate unică, indiferent de vârstă, împărțirea dreptății nefiind un privilegiu al vârstelor mari - în familie regulile trebuie respectate, ca și în societate, în aceeași măsură de toți membrii, firește, nu sunt de acord pentru o egalitate practică părinte-fiu, ci pentru una bazată pe adevăr, dreptate, cinste.

Fiii noștri, ca părinți, vor semăna cu noi.

E necesar să ne afirmăm dreptul de a fi ascultați, nu avem decât să cerem supunere, însă nu de teama puterii fizice, a bătaiei, ci pentru că poruncile, pretențiile noastre sunt rezonabile, au forța adevărului vieții și a omeniei.

O mulțime de copii, dacă ar fi întrebați, ar răspunde că zilnic: ”mănâncă bătaie” cu tot efortul nostru de a-i convinge pe părinți să renunțe definitiv la acest „mijloc educativ”.

Unii părinți își lovesc copiii cu tot ce le cade în mână (R.A.:am observat ca acuza usturimi si dureri în spate, am dezbrăcat-o și spre mirarea mea am observat că era plină de zgârieturi...mama îi provocase această suferință cu o furculiță deoarece o deranjase cerându-i ceva în timp ce ea se uita la o telenovelă...Copila a îndurat și jignirea pe care o provoacă orice palmă - plus usturimea ca și înfricoșătoarea pedeapsă cu nuiua sau cureaua.

Cu toții ne amintim de Ion Creangă, care, alături de ceilalți colegi erau pedepsiți după metoda „Calului bălan” - metodă ce ar trebui să rămână de domeniul amintirilor, însă, nu cei vârstnici bat copiii ci părinții, mamele fiind „campioane” la acest capitol.

Reacția copilului la bătaie, sentimentul intim încercat, este aceea de umilință, au stări depresive, băieții sunt chiar furioși, dornici de revanșă față de proprii părinți.

O relație părinte-copil întemeiată (de moment) pe supremația fizică se poate oricând întoarce peste ani, împotriva aceluia care a aplicat-o cu inconștientă.

Proverbul: „bătaia este ruptă din rai” nu se mai poate aplica în zilele noastre, dar dacă unii așa au fost educați, la fel procedează cu odraslele lor.

Bătaia primită împinge copilul către o comportare identică, fiind vorba nu numai de revanșă pe care cel vitregit ține să și-o ia, în același mod, dar și de exemplul ce i-a fost furnizat.

 Agresivitatea se transmite la copii prin imitarea unor modele de părinți agresivi.

 Neștiind ce preocupări au copiii noștri, nu le respectăm vârsta, îi tratăm ca fiind egali noștri la
 îndatoriri, de aici se ivește riscul ieșirilor dure.

 Violența părinților poate avea repercusiuni grave asupra existenței tânărului, în familia care sigur o
 va avea.

 De curând, o fostă fiica a unei prostituate, fiind agresată fizic de soțul ei, aflat în stare de ebrietate, a
 avut surpriza neplăcută să-si găsească fiica, ce dormea cu ea în momentul când ea suferea, leșinată. Și acum
 se află internată în spital, de câte ori îl vede pe tatăl ei, nu scoate o vorbă, leșină din nou, tremură, suspină
 tot timpul.

 De ce oare o fi necesar ca un copil să se teamă, de ce să trăiască lovit, persecutat verbal, de ce unii
 părinți le insuflă violența în loc de toleranță și respect reciproc față de semenii? Oare au uitat zicala: „ce ție
 nu-ti place, altuia nu-i face”? Tocmai acum, când tinerii sunt mai ușor de influențat în ceea ce privește
 educația omului adevărat, cineva spunea că: „pomul când e pui se altoiește, iar dacă îi pui o proptă, crește
 drept, până la cer”.

 Consider că violența își are originile în educația primită în familie, iar cadrele didactice, dacă
 depistează la timp aceste comportamente agresive, cu ajutorul psihologului, al părinților, al tuturor
 partenerilor educaționali vor obține rezultatul mult așteptat: un om calm, echilibrat moral și psihic, cu care
 se va putea conviețui în bune condiții.

 Acțiunea educativă a familiei făcută cu responsabilitate, seriozitate, exigență și afecțiune este cea mai
 bună cale de urmat în formarea personalității copilului, în procesul de formare a unui comportament pozitiv.

 Educația părinților este o dimensiune a educației permanente și a educației adulților, deoarece
 presupune responsabilizarea părinților pentru viața familială și pentru sănătatea mintală și morală a copiilor
 lor.

BIBLIOGRAFIE:

- 1. *** 2006, *Psihopedagogia copilului*, Ministerul Educației și Cercetării, Editura Reprograph,
 Craiova.
- 2. Iolanda Mitrofan, 2002, *Cursa cu obstacole a dezvoltării umane*, Editura Polirom, București
- 3. Mihai Stoian, 1967, *Dreptul la bătaie*, Editura Didactică și Pedagogică, București.
- 4. Rodica Gavra, 2008, *Totul...pentru copil*, Editura Diana, Pitești.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAREA ELEVILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR CĂPĂȚÎNĂ ADELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MIHAI EMINESCU" ARAD

Familia reprezintă locul în care se produce transformarea realității în funcție de *nivelul de instrucție și educație* al părinților. Influențele sociale sunt filtrate și prelucrate în cadrul familiei în funcție de resursele instrumentale și expresive ale membrilor săi, respectiv în funcție de nivelul cultural-educativ al părinților. Orice copil este condiționat de valorile specifice care sunt promovate în familia sa, atât la *nivel formativ și psihomoral*, respectiv formarea unor deprinderi și priceperi, interiorizarea unor modele de conduită ale părinților, cât și la *nivel socio-cultural*, prin formarea competențelor de relaționare cu ceilalți, adulți sau copii, a interesului pentru cultură, viață spirituală, știință, creativitate, interese estetice etc.

Un alt aspect care influențează dezvoltarea copilului îl reprezintă *stilul educativ* al familiei. De acesta depinde, în mare parte, atât dezvoltarea cognitivă a copilului și integrarea sa socială, cât și reușita școlară a acestuia.

Părintele, încă de la nașterea copilului, este cel care mediază relația copilului cu lumea, cel care, în funcție de experiența și nivelul său de dezvoltare, interpretează pentru copil diferiții stimuli ce provin din mediul de existență al acestuia. În ultimele decenii a fost detronată ideea conform căreia inteligența se transmite ereditar de la mamă la copil, demonstrându-se, prin diverse cercetări, că mama influențează dezvoltarea inteligenței prin mediul afectiv - educativ pe care îl creează. Conform cercetărilor lui M. Gilly³ există anumite caracteristici ale stilului educațional care concură la o bună adaptare școlară: orientarea și ghidarea copiilor în sarcini de explorare sau rezolvare de probleme, ajutor dat în evaluare consecințelor acțiunilor, aport informațional și feedback. Stilul autoritar, anxios, care nu respectă opțiunile copiilor este de cele mai multe ori prezent la mamele copiilor inadaptați școlar.

Un stil educativ parental care favorizează obținerea reușitei școlare îmbină în mod fericit afecțiunea și susținerea cu controlul activității și o evaluare obiectivă, dar cu rol stimulator. Potrivit lui E. Stănciulescu⁴ un astfel de stil educativ se încadrează în anumite coordonate: formularea exigențelor în funcție de capacitățile copilului, ajutorul dat copilului când se confruntă cu dificultăți, evitare exprimării unor sentimente de anxietate, mai ales în ceea ce privește eșecul școlar, stimularea gândirii copilului, recompensarea, inhibarea unor porniri ostile față de copil, respectarea copilului, pretinderea și oferirea justificărilor sau explicațiilor pentru răspunsurile copilului, furnizarea unor standarde de performanță la care copilul să se poată raporta. Pentru o eficiență maximă trebuie ca între stilurile educative ale părinților să existe un acord, ca de altfel și în ceea ce privește traseul școlar la copilului.

Un rol extrem de important în dezvoltarea și integrare asocială a copilului îl are *afectivitatea maternă*. Pentru copiii care trăiesc într-o atmosferă de insecuritate emoțională lumea apare ca instabilă, ostilă, greu de controlat și, de aceea, au mai puțină încredere în ei, dar și în ceilalți, își fac greu prieteni, percep mediul școlar drept ostil și fac cu greu față solicitărilor. Cea mai cunoscută teorie în acest sens este „teoria atașamentului”, elaborată de Bowlby⁵, conform căreia afectivitatea este „forța ce determină natura vieții individuale”. Această teorie arată că: afecțiunea maternă este importantă pentru sănătatea mentală, deprivarea afectivă fiind „sursă de infecție socială”. Deprivarea maternă precoce duce la dezvoltare psihopatiei și a caracterului insensibil. În urma analizei a mii de cazuri Bowlby a constatat că separarea prelungită de mamă sau de mama de substituție în primii cinci ani dezvoltă caracterul delinvent, deoarece duce la tulburări emoționale ireversibile: ostilitate, anxietate, nesiguranță, furie, care, mai târziu, sunt canalizate împotriva altor adulți.

Trebuința de afectivitate din partea mamei va fi cu timpul înlocuită de trebuința de afectivitate din partea profesorilor, a colegilor, a partenerului de viață. Dacă această trebuință va fi satisfăcută, riscul devianței devine minim, deoarece legăturile afective îl obligă pe individ să se conformeze unor așteptări

³ Michel Gilly „Elev bun, elev slab”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1976, pp. 39-95, 235-266

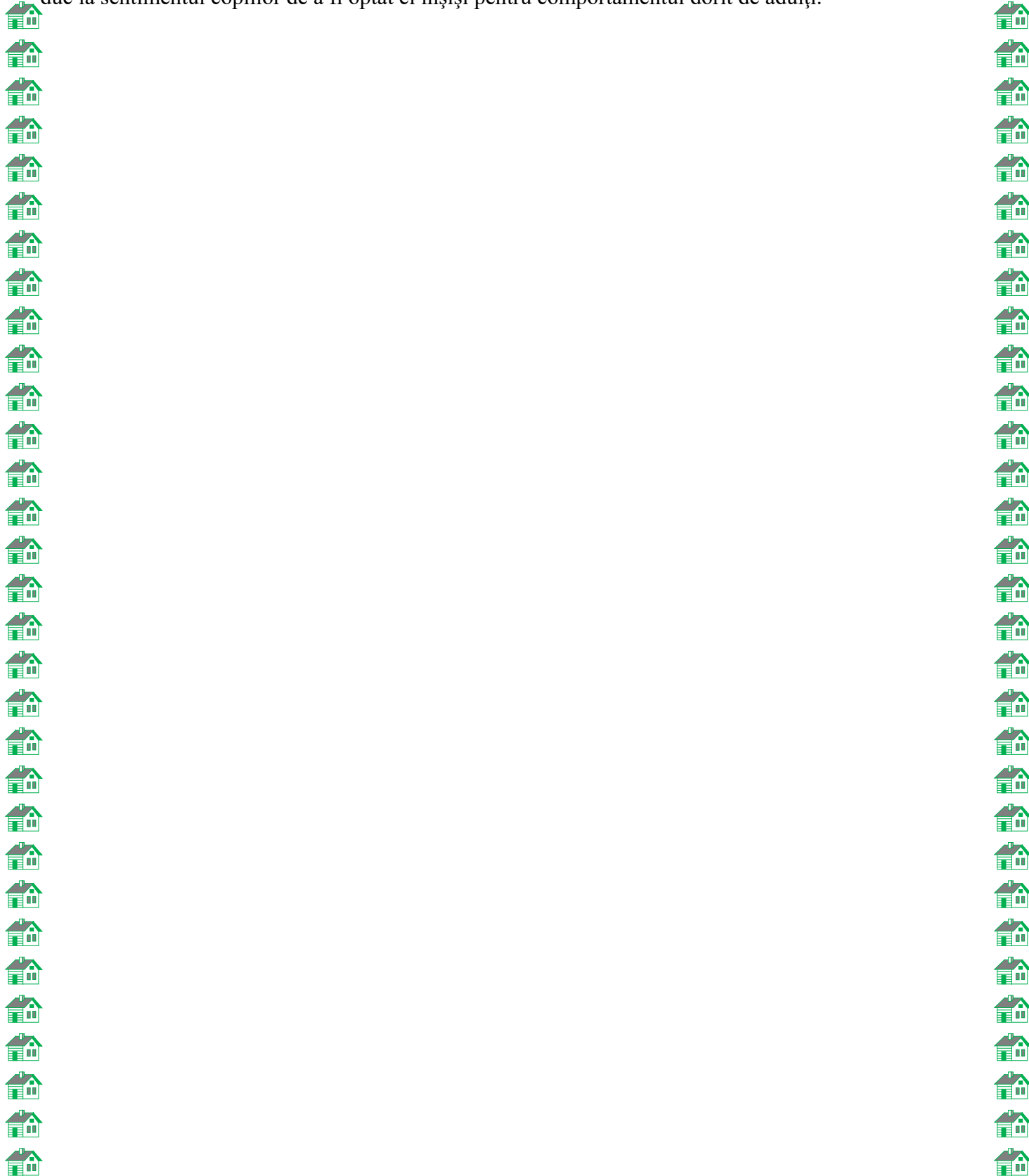
⁴ Elisabeta Stănciulescu „Sociologia educației familiale”, Editura Polirom, Iași, 1997, p. 105

⁵ Bowlby *apud* Gheorghe Scripcaru, Tadeusz Pirozynski, Petre Boișteanu, „Atașamentul și proiecția sa comportamentală”, Editura Psihomania, Iași, 1998

din partea celor apropiați, să nu riște investițiile emoționale făcute, să se implice în activități convenționale, care îi limitează resursele temporale și energetice de care ar avea nevoie în cazul unor activități ilegite.

Un aspect particular al stilului educativ familial îl reprezintă *tipul de disciplină parentală*, care are o importanță foarte mare în cristalizarea obișnuinței copilului de a respecta norma, regula. Reacțiile extreme – autoritarismul, permisivitatea largă, neutralitatea – sunt stiluri de disciplină parentală care favorizează eșecul în dezvoltarea socială a copilului; acesta va putea deveni responsabil și se va integra social doar dacă părinții echilibrează tendințele extreme. Cele mai eficiente practici parentale sunt cele care evită constrângerile explicite, utilizându-se diferite metode (explicații, informații în legătură cu efectele) care duc la sentimentul copiilor de a fi optat ei înșiși pentru comportamentul dorit de adulți.

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR CĂPIȚĂ CRINA – IULIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 COMUNA ȚIBUCANI, JUD. NEAMȚ

"Natura ne aseamănă, educația ne deosebește." Confucius

Când vorbim despre „cei șapte ani de acasă“ ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are „cei șapte ani de acasă“ ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc“, „te rog“, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Expresia „cei șapte ani de acasă“ reprezintă bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor“, una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, copilul având o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Dr. Augusto Cury susține că în ziua de astăzi nu este suficient să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde;
- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Pentru copiii și pentru viitorii cetățeni ai societății, anii petrecuți în sânul familiei sunt foarte importanți. Este foarte important, de asemenea, ca cei care educă, părinții, să fie riguroși cu ei înșiși, pentru că fiecare copil ascultă sfaturile părinților, dar observă în primul rând gesturile părinților. O perioadă ascultă de cuvânt, dar pentru copii este esențial exemplul faptei. Biserica ar trebui să pună un accent deosebit pe

educația copiilor. În fiecare predică, slujbă și sfat al preoților către credincioși ar trebui să se sublinieze importanța educației, a atmosferei familiale și, de asemenea, importanța comunicării cu copiii. Educația sau, în sens contrar, lipsa de educație are implicații majore, enorme în viitorul fiecărei persoane. E foarte ușor să identifici, dacă privești pe stradă, oameni la 20, 30, 40 de ani, care a fost sau nu educați la timp, în familie.“

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Orice copil care urmează să se înscrie la școală, trebuie să cunoască de acasă regulile minimale, acele reguli care au rolul de a-l ajuta să se adapteze grupului social, să se protejeze pe sine și pe ceilalți. Aceste reguli ar fi:

➤ **Regula "Stop-Oprește-te!"** se aplică în situațiile în care comportamentul copilului este total neadecvat sau potențial periculos (de exemplu, cotrobăie în geanta oaspeților, fuge de lângă tine pe stradă, este agresiv cu un alt copil etc)

➤ **Regula "Așteaptă-ți rândul!"** are rolul de a-i crește rezistența la frustrare (când apare un obstacol în calea unei dorințe), deoarece răbdarea este o calitate specifică învingătorilor. În acest sens, e recomandabil să amânăm împlinirea unor dorințe, să-l învățăm să-și aștepte rândul etc

➤ **Regula "Cere și nu lua cu forța!"** o aplicăm de la vârste foarte mici când observăm tendința firească a bebelușului de a-și însuși jucăria altui copil. Pe un ton blând, verbalizăm regula, de fiecare dată când e nevoie: "Te rog să ceri, nu e voie să luăm cu forța!"

➤ **Regula "Spune mulțumesc și apreciază "** se aplică de asemenea timpuriu și la fel, vom verbaliza mulțumirea în locul copilului care încă nu știe să vorbească, dar vom exprima în același timp și nonverbal, emoția pe fața noastră. Nu mă refer aici la acel "mulțumesc de politete", ci la situațiile când trebuie să aprecieze că celălalt l-a ajutat sau a făcut ceva frumos pentru el. Este vorba despre a fi recunoscător și a învăța să-i produci o bucurie prin "mulțumescul" tău, celui care merită.

➤ **Regula "Întrebă-mă!"** îi dă dreptul copilului să ceară lămuriri, să-și spună părerea, să-și exprime dorințe. În felul acesta va învăța să se informeze și să acționeze adecvat.

➤ **Regula "Ai dreptul/Am dreptul"** o folosim pentru a-i oferi permisiunea de a-și exprima emoțiile și de a separa în același timp, comportamentul inadecvat de emoție. Adică, îi spunem: " ai dreptul să fii supărat, dar nu e voie să mă lovești/să spargi jucăria etc". Este valabil și pentru situațiile în care părintele își exprima dreptul de veto: "Am spus NU", adică nu mai există cale de negociere. De exemplu, când refuzam să-i cumpărăm o jucărie și nu este indicat să pornim o sesiune de discuții "pro și contra" cu el. Este o regulă care stopează șirul nesfârșit al intervențiilor și întrebărilor copilului, de genul: "Dar de ce nu vrei să-mi iei jucăria? Te rog! Vreau jucăria! etc"

Bibliografie:

1. **Băban Adriana**- *Consiliere educațională*, Editura Ardealului, Cluj-Napoca, 2001;
2. **Emil, P., Iucu, R.**, 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002;
3. www.didactic.ro

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CĂPIȚĂ LIVIA – COSMINA
COLEGIUL TEHNIC FORESTIER, PIATRA NEAMȚ

"Omul devine om numai prin educație. Dar educația, la rândul ei, trebuie să se silească să urmeze mersul simplu al naturii. Toată puterea educației se întemeiază pe potrivirea acțiunii și efectelor ei cu efectele esențiale ale naturii însăși. Procedeele educației și ale naturii nu sunt decât unul și același lucru."(Pestalozzi).

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Expresia „Cei șapte ani de acasă”, este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplina de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune buna ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului sau apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial.

Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul “taci din gura, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să înhibe copilul.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive de acasă, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important.

Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată.

În concluzie, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice, mintale și afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul și înclinațiile și să-l ajute să-și formeze, încetul cu încetul, adevărata lui personalitate.

BIBLIOGRAFIE

- Emilia Ioan, *Cei șapte ani de acasă*, Editura Didactică și pedagogică, 2012
- P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
- Sălăvăstru, D. (2014), *Psihologia Educației*, Editura Polirom, Iași

ANTURAJUL, O PROBLEMĂ A PĂRINȚILOR SAU A COPIILOR?

PROF. CĂPRIȚĂ PARASCHIVA
COLEGIUL ECONOMIC BUZĂU

În drumul său spre maturitate, copilul va fi influențat de o mulțime de lucruri: unele bune, altele rele. Ne învățăm copiii să devină oameni decenti și responsabili, dar ce facem când vin în contact cu persoane care îi influențează în sens opus învățăturilor noastre?

Din fragedă copilărie și până la anii adolescenței, influența primară exercitată asupra copiilor este cea a părinților și a celor care îi au în grijă. Aceștia îi învață diferența dintre bine și rău și îi feresc de locurile periculoase. Părinții fac tot posibilul pentru ca aceștia să fie fericiți și în afara oricărui pericol iar în primii ani de viață copiii nu pun la îndoială regulile care li se impun.

Apoi intervin locurile de joacă, școala sau copiii din vecini. Dintr-o dată află alte lucruri și principii, diferite de ceea ce au fost învățați până atunci. Pot afla că e ok să stea mai târziu la joacă decât le-a fost permis, e ok să șterpească bucata de ciocolată, e ok să copieze la test.

Vrem să avem copii sociabili care să aibă prieteni și să se distreze. Vrem să aibă o copilărie fericită și să ajungă adolescenți veseli. Vrem să învețe să fie independenți și să fie capabili să ia decizii singuri. Dacă ni se întâmplă ceva, vrem să se poată descurca și fără noi.

Dar ce facem atunci când prietenii pe care și-i fac îi conduc pe căi greșite? Ce se întâmplă când aceștia îi învață exact opusul a ceea ce ne-am străduit noi să-i învățăm? Ce e de făcut atunci când te simți ca îngerul păzitor de pe umărul copilului care încearcă să învingă micul diavol de pe celălalt umăr?

Sperăm că toate învățăturile pe care le-am dat le vor folosi și se vor fi întipărit destul de adânc în conștiința lor încât să reziste tentației de a se îndepărta de ceea ce știu că este bine. Dar adevărul este că aceasta depinde de vârsta copilului atunci când intervine influența nefastă. Un adolescent care a crescut mergând constant pe calea cea bună va fi mai greu de influențat negativ fața de un copil de vârstă mai mică. Perioada când copiii sunt cei mai vulnerabili este între 5 și 15 ani. Acești zece ani sunt anii cu cele mai mari turbulențe pentru orice copil, anii în care interacțiunile sociale le formează cel mai mult caracterul.

Asta nu înseamnă că după 15 ani și până la 19 nu există presiune asupra acestuia. Odată cu ieșirile în cluburi și mersul la petreceri apar alte tentații, dar studiile au arătat că dacă un copil este crescut cu un puternic sentiment de sine și principii morale solide în primii ani ai adolescenței sale, fără influențe negative către „partea întunecată”, atunci este mai puțin probabil să cadă pradă acestora.

Este un lucru știut că unii oameni sunt în mod natural „lideri” iar alții sunt „adepti”. Dacă copilul tău este genul de „adept” atunci este cazul să te asiguri că urmează „liderul potrivit”. Dacă nu poți controla anturajul de la școală atunci trebuie măcar să ai un cuvânt de spus despre cei cu care își petrece timpul în afara orelor de curs. Dacă observi că se află în preajma unor copii care exercită o influență negativă asupra acestuia, învățându-l să înjure, să răspundă obraznic sau să adopte orice alt gen de comportament nepotrivit este absolut firesc să-i interzici copilului să petreacă timp cu acești „prieteni”.

Problema intervine atunci când copilul decide că, cu cât îi interzici mai mult un lucru, cu atât și-l dorește mai mult. Rebeliunea este „cool”. Îi vede pe acești copii că se distrează, aude despre „aventurile” lor la școală și vrea să li se alăture. Aceștia sunt prietenii săi și vrea să-i păstreze. Cu siguranță nu vrea să fie „copilul fără prieteni”.

Încă de la primele interacțiuni cu alți copii de la locurile de joacă trebuie să puneți bazele deosebirii „prietenilor buni” de cei „răi”. Atunci când vă însoțiți copiii la joacă, observați-le comportamentul. Observați-l cum interacționează cu celălalt copil. Este acesta agresiv și gălăgios? Lovește alți copii și răspunde obraznic adulților din preajmă atunci când aceștia încearcă să-l disciplineze? Atunci poți să limitezi aceste ieșiri și să găsești un alt grup de copii cu care să se întâlnească. Dacă vezi că aderă ușor la astfel de comportamente explică-i cu fermitate, dar fără furie, că acest comportament este greșit. Asigură-te că ai corectat pozitiv comportamentul propriului copil și spune-i cât de fericit ești că el nu se comportă așa. Va vedea că dacă adoptă comportamentul celuilalt, acest lucru nu este pe placul tău.

Pe măsură ce va crește vei auzi destul de frecvent fraza următoare: „Dar mama lui X sau lui Y nu-i spune nimic!”. Trebuie să-l faci să înțeleagă foarte clar că „mama lui X sau Y” probabil nu știe ce face „îngerușul” ei. În plus, tu nu ești acolo pentru a fi părintele lui „X sau Y”, tu ești părintele său. Asigură-te că ai fost foarte clar când i-ai explicat ce anume te deranjează la comportamentul „prietenui” său. Dacă

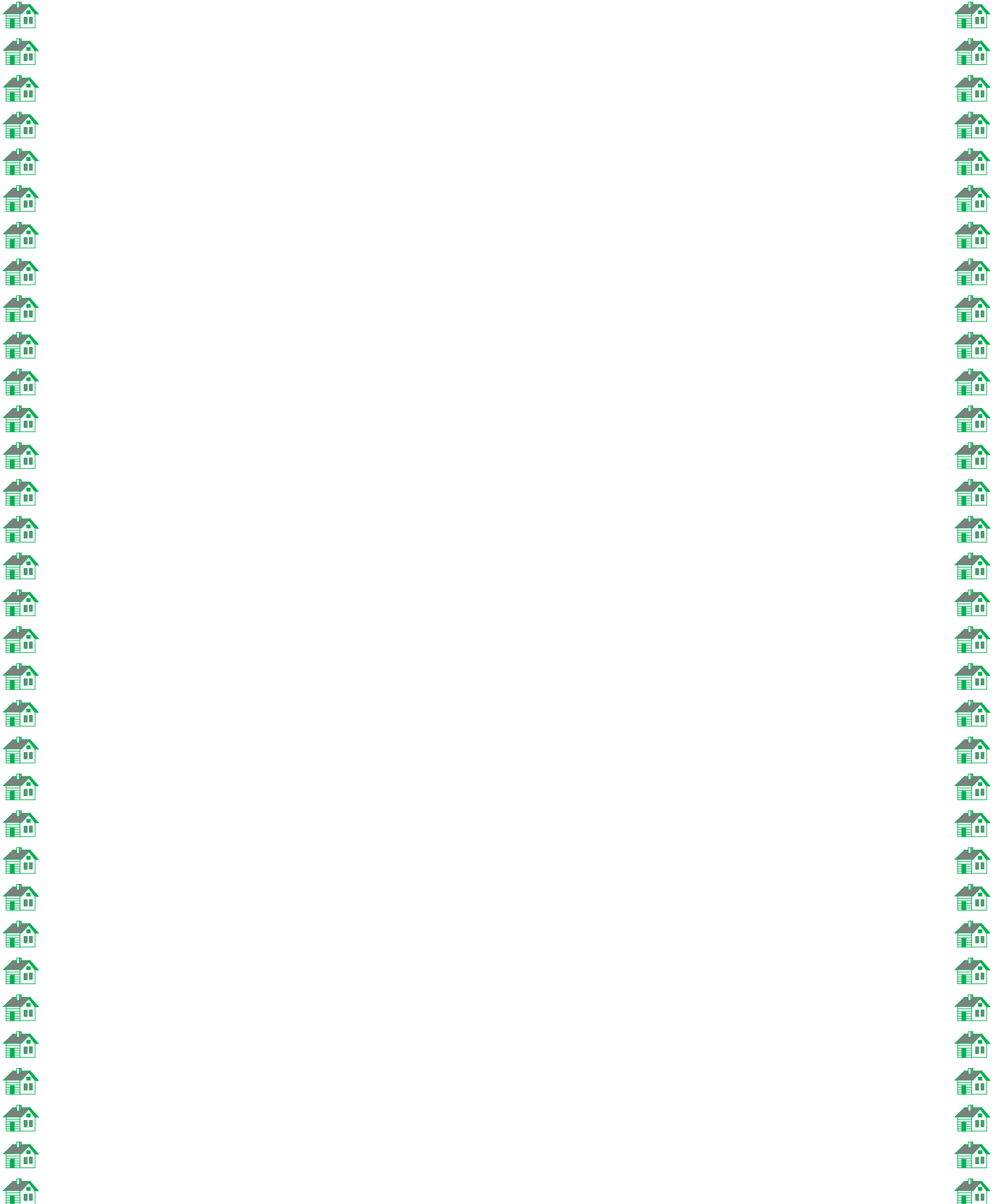

 alege să-l urmeze, explică-i la fel de clar că va trebui să suporte consecințe, care nu-i vor plăcea deloc.

 Explică-i și că „X sau Y m-a pus s-o fac” nu e o scuză care ține!

 Dacă optezi să-i dai libertatea de a face alegeri în acest sens, este de datoria ta să-i demonstrezi cât
 mai repede cu putință că libertatea vine întotdeauna cu reponsabilități și că una din cele mai importante

 alegeri pe care le face în drumul său spre maturitate este cercul de prieteni.

„ÎMPREUNĂ SĂ LUCRĂM, PE COPII SĂ-I ÎNVĂȚĂM!”

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR, CAPȘA LĂCRĂMIOARA LICEUL TEHNOLOGIC ADJUDENI, JUDEȚUL NEAMȚ

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

În prima parte a celor șapte ani, copiii tind să imite tot ceea ce văd în jur, astfel orice activitate a părinților sau a persoanelor din jurul acestora are o mare influență și o consecință totodată. Părinții trebuie să știe că sunt precum o oglindă în fața copiilor lor, astfel stilurile parentale se reflectă în comportamentul copiilor lor. Părinții trebuie să fie responsabili, să conștientizeze că în fond ei sunt niște educatori.

În cea de-a doua parte a celor șapte ani, copilul începe să dea dovadă de independență, să-și dezvolte autonomia prin diverse reacții, unele mai bune, altele mai puțin bune. De exemplu: atragerea atenției prin opoziție, negativism, contrazicere, imitare adulți prin preluarea unor cuvinte sau gesturi, creșterea gradului de maturizare în gândire sau comportament, etc. Este de datoria părinților să managerieze aceste situații, astfel încât copilul să preia doar elementele corecte, necesare procesului de devenire ca persoană unică, independentă, funcțională.

Copilul simte nevoia să-i aibă pe părinți alături de el. Participarea afectivă a părinților la evenimentele din viața acestora, le oferă liniște și siguranță. Părinții oferind timpul necesar să stea de vorbă cu copilul despre: „cum a fost azi la grădiniță?”, „cum a fost la joacă?”, „ce ți-a plăcut mai mult din ce vi s-a povestit?”, apreciind alături de copil faptele, situațiile ivite în cursul zilei, vor avea întotdeauna „evidența” copilului, iar acesta, la rândul lui, va căpăta încredere și va ține seama de sfaturile ce i se dau. Educația făcută de primii educatori –părinții-ca și cea a grădiniței, se răsfrânge asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia. Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă). În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

De aceea am invitat părinții la activități comune părinte-copil pe anumite teme: „În jurul bradului de Crăciun!”, „Cu copilul și alături de el”, „Împreună cu părinții devin mai pricepuți!”, „Piticii astăzi dăruiesc!”, „Surpriza lui Țup-Țup!”.

În cadrul activității „În jurul bradului de Crăciun!” am desfășurat concursul: „Cel mai frumos glob de Crăciun!”. În cadrul acestei activități am aflat că magia și spiritul Crăciunului există. Copiii împreună cu părinții au simțit bucuria Crăciunului. Ei au decorat globuri pentru brăduțul trist. Cele mai frumoase globuri au fost premiate. Copiii au apreciat foarte mult aceste momente petrecute alături de mămici și doamna director. Se spune că atmosfera din preajma sărbătorilor pascale ne face să dăruim mai mult, să uităm de necazuri, să fim mai buni. Însă acest lucru vine din suflet. În cadrul unei acțiuni de voluntariat, părinții împreună cu piticii au confecționat coșulețe cu dulciuri și l-au ajutat pe iepurașul Țup-Țup să aducă bucurie pe chipurile unor copiii fără părinți.

Aceste activități au adus bucurie în rândul copiilor și a părinților pentru rezultatele obținute din efortul reunit și plăcerea că au petrecut mai mult timp împreună. Implicarea părinților în activități, care la început păreau a fi o joacă s-a transformat într-o muncă și o colaborare strânsă încheindu-se cu un final extraordinar.

Bibliografie:

- Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București;
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ȘI INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ

PROF. CARACOANCEA CODRUȚA ROXANA
LICEUL ORTODOX „EPISCOP ROMAN CIOROGARIU” ORADEA

Daniel Goleman a publicat în anul 1995 cartea intitulată „Inteligența emoțională”, care a devenit instantaneu un bestseller. Traducerea acesteia în peste 30 de limbi și vânzarea ei în mai multe milioane de exemplare, i-au asigurat lui Goleman statutul de părinte adoptiv al inteligenței emoționale, ajutând la pătrunderea definitivă a termenului în multe domenii ale societății.

Pentru a avea copii cu o inteligență emoțională ridicată este necesară dezvoltarea componentelor care caracterizează un asemenea tip de inteligență. În acest sens, „cei șapte ani de acasă” sunt deosebit de importanți.

Cu toții trăim emoții, dar de cele mai multe ori ne lăsăm pur și simplu în voia lor, nu le analizăm și nu le evaluăm pentru a vedea dacă ne ajută sau ne blochează în planurile noastre. Recunoașterea faptului că trăim anumite emoții este primul pas în cadrul procesului de gestionare efectivă a acestora. Copiii pot fi învățați cum să-și recunoască emoțiile și, mai ales, cum să le gestioneze.

Mai întâi ei trebuie conștientizați că există o strânsă legătură între creier, trup și comportament. Gândurile generează sentimente și senzații fizice. Acestea ne modelează comportamentul. Comportamentul influențează gândirea.

Gândurile pozitive generează sentimente pozitive și senzații fizice stabile. Sentimentele pozitive generează un comportament de succes. Iar comportamentul de succes generează și mai multă gândire pozitivă. Trebuie subliniat faptul că procesul este valabil și în cazul gândurilor negative care generează sentimente negative și un comportament negativ⁶.

Așadar, este cu atât mai importantă o educație a sentimentelor, cu cât comportamentele agresive sunt tot mai numeroase în școli, iar elevii care provin din familii disfuncționale adesea îi depășesc pe cei ai căror părinți trăiesc în armonie și au o căsnicie fericită.

În familiile în sânul cărora sentimentele sunt exprimate și discutate fără opreliști, copiii își dezvoltă vocabularul necesar pentru a se gândi la emoțiile lor și a le comunica. Însă în familiile în care sentimentele sunt înăbușite, iar comunicarea emoțiilor este evitată, copiii sunt mult mai predispuși la un fel de mutism emoțional. Deși psihoterapia a demonstrat că oamenii pot învăța limbajul emoțiilor la orice vârstă, la fel ca în cazul însușirii oricărei limbi, vorbitorii cei mai fluenți sunt cei care au învățat limba respectivă în copilărie⁷.

Pentru cei mai mulți oameni este greu să identifice cu precizie sentimentele pe care le trăiesc, să numească cu exactitate ce simt. Majoritatea dintre noi știm doar că ne simțim rău sau bine. Calea pentru o inteligență emoțională crescută presupune identificarea cât mai exactă a diferitelor sentimente, dispoziții, emoții⁸.

La fel ca emoțiile pozitive, și cele negative sunt parte din viața noastră. Ele ne influențează nu numai felul în care gândim, ci și modul în care ne comportăm. Dacă nu le conștientizăm, nu vom ști cum ne vor influența gândurile, discuțiile cu ceilalți și reacțiile față de aceștia. De aceea profesorii și părinții trebuie să observe trăirile negative ale copiilor (tristețea, teama, îngrijorarea, neîncrederea, nesiguranța) și în cele din urmă să-i ajute să se deschidă, adică să vorbească despre ceea ce-i frământă. Evident că nu se pune întrebarea: *De ce ești supărat?*, ci se poate începe astfel: *Simt că te supără ceva. Văd că ești tăcut și ai o privire tristă. Cred că s-a întâmplat ceva. Am dreptate sau poate este vorba despre altceva?*⁹

Unul dintre cele mai simple și mai utile lucruri pe care le putem face astfel încât să avem copii pregătiți să-și înțeleagă sentimentele este să le dezvoltăm vocabularul asociat emoțiilor.

Cunoașterea de sine se dezvoltă odată cu vârsta și cu experiențele prin care trecem. Pe măsură ce persoana înaintea în vârstă ea dobândește o capacitate mai mare de autoreflexie.

Totuși, niciodată nu vom putea afirma că ne cunoaștem pe noi înșine în totalitate; cunoașterea de sine nu este un proces care se încheie odată cu adolescența sau tinerețea. Confruntarea cu evenimente diverse poate scoate la iveală dimensiuni noi ale personalității sau le dezvoltă pe cele subdimensionate. Cunoașterea de sine este un proces cognitiv, afectiv și motivațional individual, dar suportă influențe puternice de mediu¹⁰.

Atitudinea părinților față de sentimentele copilului trebuie să fie una corectă, prin care acesta din urmă să fie încurajat să exprime ceea ce simte, astfel încât să fie și pregătit să-și gestioneze corect emoțiile. Prin urmare, după ce și-și identifică sentimentele, părintele/profesorul le acceptă și i le recunoaște ca fiindu-i proprii și caracteristice.

⁶ R. Yeung, *Dezvoltarea inteligenței emoționale*, p. 22

⁷ L. E. Shapiro, *Inteligența emoțională a copiilor. Jocuri și recomandări pentru un EQ ridicat*, p. 302

⁸ R. Yeung, *Dezvoltarea inteligenței emoționale*, p. 26

⁹ G. Pânișoară, *Psihologia copilului modern*, p. 47

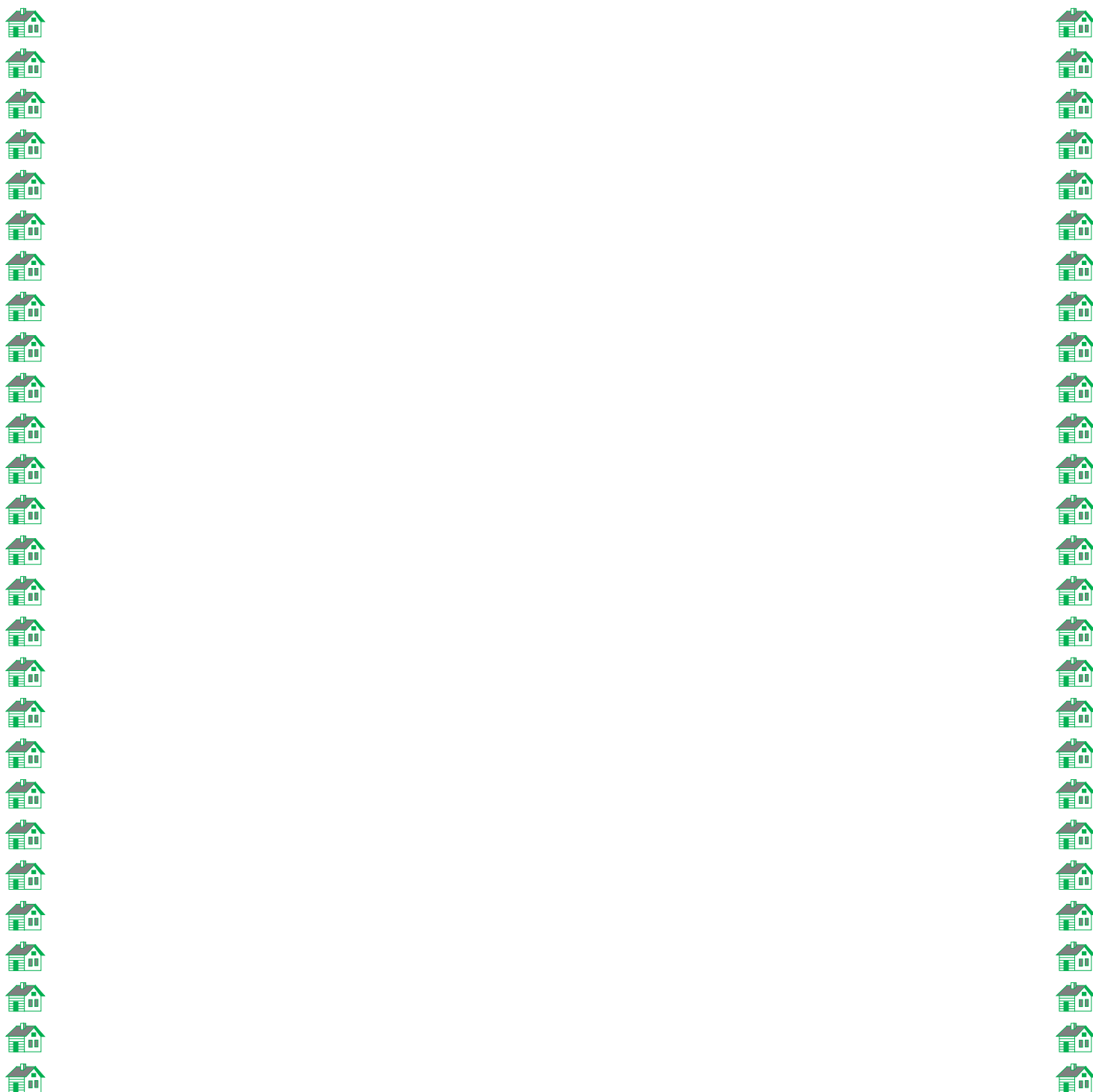
¹⁰ A. Băban, *Consiliere educațională*, p. 74

Ținta noastră nu se rezumă doar la transmiterea unor date și informații.. Dacă prețuim demnitatea copiilor noștri, e nevoie să modelăm metodele care afirmă demnitatea lor. Dacă vrem să trimitem în lume tineri care să se respecte pe ei înșiși și să îi respecte pe ceilalți, trebuie să începem prin a-i respecta noi pe ei. Și nu putem face lucrul acesta decât dacă arătăm respect pentru ceea ce simt ei¹¹.

Bibliografie:

- Băban Adriana, *Consiliere educațională. Ghid metodologic pentru orele de dirigenție și consiliere*, Editura ASCR, Cluj-Napoca, 2011
- Cury Augusto, *Părinți străluciți, profesori fascinanți*, Editura For You, București, 2005
- Pânișoară Georgeta, *Psihologia copilului modern*, Editura Polirom, Iași, 2011
- Shapiro E. Lawrence, *Inteligența emoțională a copiilor. Jocuri și recomandări pentru un EQ ridicat*, Editura Polirom, Iași, 2012
- Yeung Rob, *Dezvoltarea inteligenței emoționale*, Meteor Press, București, 2012

¹¹ A. Cury, *Părinți străluciți, profesori fascinanți*, p. 77

„RĂUTĂȚILE “ COPILULUI MIC

ÎNV. CARATĂ FLORENTINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ GRUMĂZEȘTI, JUD. NEAMȚ

Părinții se „plâng“ deseori de vorbele și acțiunile rele ale copiilor, grăbindu-se să-i califice în consecință. Astfel, o fetiță de 4-5 ani care strică o păpușă sau o vază este „rea“, „neascultătoare“. Fapta fiind faptă, orice îndoială cu privire la calificativul atribuit pare lipsită de sens. Și, totuși, lucrurile nu sunt atât de simple. Se știe, de pildă, că o caracteristică a copiilor de 4-5 ani este aceea de a afla ce se întâmplă în jur, de a cunoaște obiectele fizice. Ei vor să știe „ce este aceasta“, „cum este aceasta și cum funcționează ea“, „de ce este așa și nu altfel“ etc. De aici și numeroasele întrebări, precumși ceea ce se cheamă în termeni de specialitate analiza pe obiect. Practic, aceasta înseamnă manipularea și, respectiv, demontarea obiectului, în cazul dat desprinderea mâinilor, picioarelor, capului și a altor părți constitutive ale păpușii. Cu alte cuvinte, fiind incapabil de desprinderea elementelor pe plan mintal, copilul recurge pentru satisfacerea curiozității sale epistemice la desprinderea efectivă a acestora. De altminteri, acesta este și motivul care stă la baza conceperii și construirii ca atare (demontabile) a celor mai multe jucării.

E clar, credem, că fapta sus menționată nu este nicidecum urmarea unei rele intenții. De aceea ni se pare greșit a o califica „rea“ iar pe cea care a săvârșit-o ca fiind o fetiță „rea“. Eventual, am putea s-o clasificăm ca una „foarte curioasă“, dornică de a afla, însușire care, paradoxal, în loc să fie lăudată, este negativ sancționată.

Sigur, înțelegem că problema se pune în termeni mai diferiți în cazul când obiectul analizat este vază. Aici apare imediat întrebarea: cum putem preveni pagubele materiale de această natură? Iar dacă, totuși, s-au produs, cum trebuie privite și interpretate ele? Sigur, prevenirea nu poate fi realizată decât prin acordarea asistenței și sprijinului necesitat de copil. Acestea pot consta, în principal, din prezentarea și descrierea obiectului, evidențierea însușirilor acestuia de către adult. În cea de a doua situație, adică atunci când copilul a „spart“ obiectul, e bine să fie cunoscute împrejurările și motivele care l-au detreminat s-o facă. Precum se știe, un incident de genul acesta poate să se producă în cadrul sau în afara jocului. De asemenea, el poate să se producă pe fondul unei profunde stări de oboseală a copilului. Sau, ceea ce este mai grav, spargerea să rezulte ca urmare a izbirii obiectului de pământ, cu intenția vădită de a-l sparge, de a cauza paguba.

Așadar, deși fapta este una și aceeași sau, mai precis, are același final, motivele care au determinat-o sunt cu totul altele. Ori ele sunt cele care-i conferă acesteia adevărata semnificație și ne permite, deci, s-o considerăm într-un fel sau altul. Astfel, într-un anumit fel va trebui să privim și să interpretăm „spargerea“ obiectului ca urmare a jocului sau oboselii și cu totul altfel când aceasta survine în urma unei intenții.

Observăm astfel că evaluarea și încadrarea faptelor de conduită ale copilului într-una sau alta din categoriile posibile (bune, rele, intenționate, întâmplătoare etc.) nu este un lucru tocmai ușor.

Pentru evitarea confuziilor posibile, vom analiza, în prelungire, și un alt exemplu. Să luăm, de pildă, comportarea unui copil de 4 sau 5 ani care, aflat într-un magazin de biciclete, vrea o tricicletă. Inițial, el îi roagă pe părinți să-i cumpere obiectul dorit. Și fiindcă aceștia refuză s-o facă imediat, încercând să-i explice că n-au bani, copilul insistă din ce în ce mai mult. Dar fiindcă nu întrezărește șansa de a-și împlini dorința pe această cale, începe să țipe, să se arunce de pământ. Cu alte cuvinte, el vrea cu orice preț să obțină împlinirea dorinței sale.

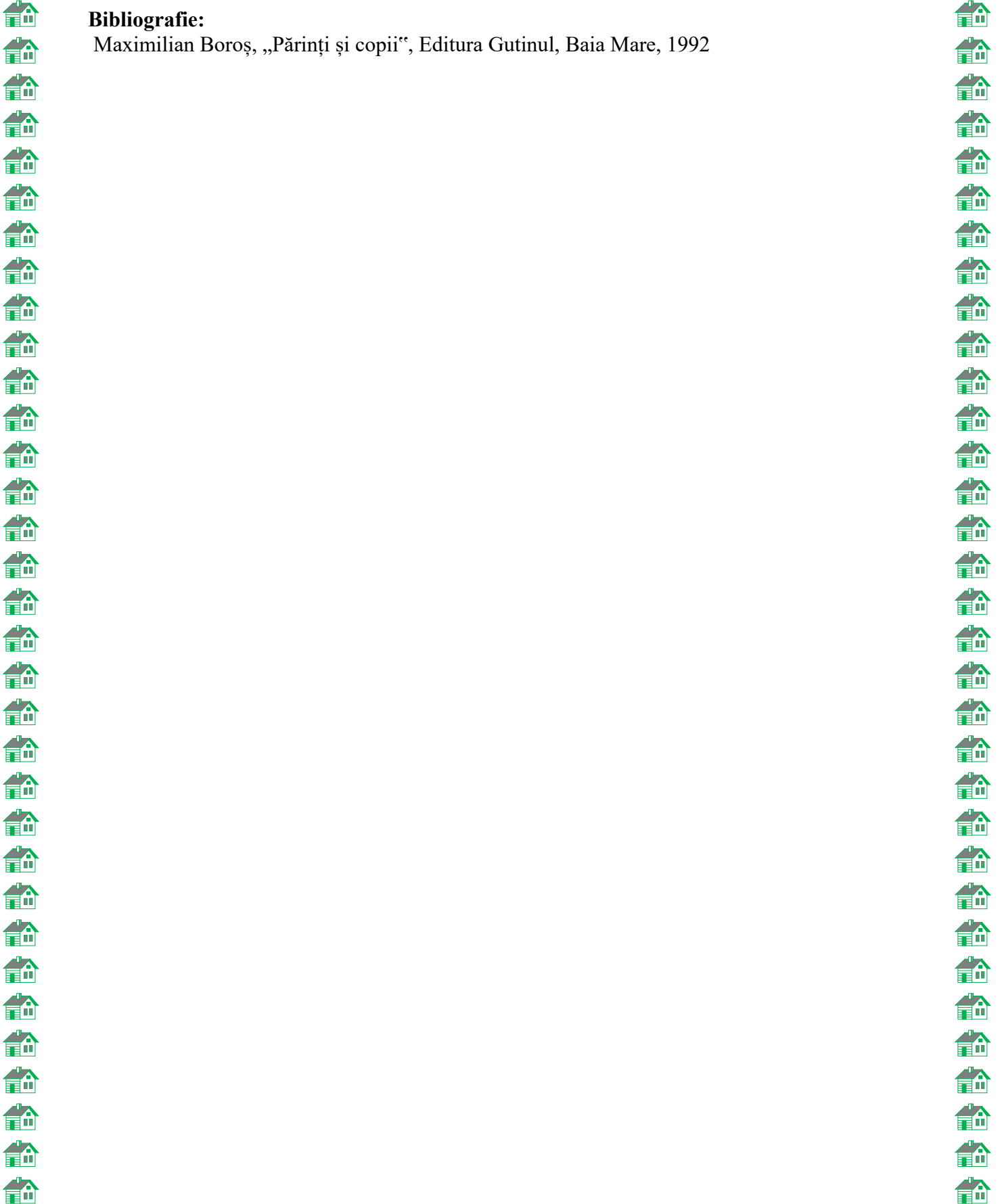
Evident, comportamentul descris mai sus este „urât“, iar fapta copilului poate fi considerată ca „rea“. În fond, conduita ca atare se abate de la orice normă de bunăcuviință. De unde însă un asemenea prost obicei? Dacă vom analiza trecutul său, vom constata cu siguranță că părinții au fost cei care au mijlocit formarea acestuia satisfăcându-i înainte-vreme toate pretențiile. O dată însă ce s-a format, problema care se pune este: cum poate fi el înlăturat? Răspunsul vine oarecum de la sine. Pentru înlăturarea sa trebuie să procedăm într-un mod contrar celui care a dus la instituirea lui. Astfel, dacă „învățarea“ năravului ca atare a rezultat în urma satisfacerii pretențiilor copilului, dezvățarea nu poate veni decât prin refuzarea unor astfel de pretenții. Practic, aceasta înseamnă să nu dăm ascultare și mai ales să nu satisfacem orice cerere emisă de copil, ignorând totodată isteriile sale. Treptat, el își va da seama că prin asemenea mijloace nu poate obține oricând și orice, fapt ce nu poate duce decât la abandonarea acestora. Pentru a proceda astfel e nevoie, așa cum obișnuiesc să spună unele mame miloase, de o inimă de „fier“.

Într-adevăr, pentru a nu ajunge în situația de a fi terorizați de pretențiile exagerate și nejustificate ale propriilor noștri copii, trebuie să avem puterea de a ne opune din timp acestora, învățându-i astfel ceea ce se poate și ceea ce nu se poate la o dată oarecare. Iar dacă totuși am greșit, trebuie să avem și puterea de a ne îndrepta greșeala. În fond, a iubi copilul cu adevărat nu înseamnă numai să-i dai (și cu atât mai mult să-i dai totul), ci și să-i refuzi ceea ce nu i se cuvine.

Bibliografie:

Maximilian Boroș, „Părinți și copii”, Editura Gutinul, Baia Mare, 1992

FAMILIA, FACTOR IMPORTANT ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV PRESC. CĂTĂNESCU SIMONA DANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI
VITEAZU”, LOC. STREHAIA, JUD. MEHEDINȚI

„Diploma celor șapte ani de acasă ai copilului exprimă calificativul părinților” (Valeria Mahoc)

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. De educația copilului se ocupă atât școala cât și familia. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății. Politețea, bună-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

„Meseria” de părinte este foarte grea. Aceștia trebuie să acorde o atenție deosebită copiilor, să își petreacă cât mai mult timp împreună cu ei, să discute cu ei despre activitățile zilnice.

Rezultatele unei cercetări recente au demonstrat că dezvoltarea copilului este influențată în mare măsură de către familie. Primele deprinderi copilul le formează în familie. Tot în familie copilul își însușește limbajul.

Familia că întreg, că ansamblu de interacțiuni sănătoase reprezintă însă mai mult decât atât. Familia este un spațiu de educație, de înțelegere, de dezvoltare care depășește forța fiecărui membru component în parte: astfel, degeaba fiecare din părinți se comportă bine cu copilul dacă familia este disfuncțională, dacă nu există lipsă de coerență, de înțelegere. Unii părinți greșesc în educarea copiilor prin schimbarea frecventă a atitudinii: când sunt prea severi, când prea îngăduitori. Sunt mai rare familiile în care ambii părinți sunt în același timp fie prea aspri, fie prea blânzi. Adesea, tatăl și mama pot avea atitudini diferite față de copil: unul prea sever, altul protector, gata de a-l răsfăța și apăra față de excesele impuse de celălalt părinte.

Lipsa de supraveghere, dezinteresul, indiferența față de ceea ce gândește copilul este o altă mare greșală educativă, care duce adesea la pierderea lui de sub control, acesta devenind un copil-problemă din punct de vedere social.

Pentru bună dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale

După cum bine se știe, familia reprezintă factorul primordial în educarea unui copil și educația începe în familie, de aceea legătura dintre grădiniță și mediul familial va trebui să se întrepătrundă.

De la venirea în grădinița educatoarea întreprinde activități de cunoaștere a copiilor și familiilor acestora. Studiază dosarele personale, chestionarele aplicate la început de an, organizează colectivul de părinți alegând comitetul de părinți și repartizează fiecăruia atribuțiile. Stabilește un program de activități cu familia, proiectează întâlniri individuale și colective, consultații, activități extracurriculare. Dacă familia va fi implicată de la început în programul educative, ea va percepe corect importanța colaborării cu grădinița și beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea grădiniței va fi constientă, interesantă și reciproc avantajoasă.

„Un copil este ca o sămanta de floare... Cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi, depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are...” (Irina Petrea)

BIBLIOGRAFIE:

Ecaterina Adina Vrășmaș, Consilierea și educația părinților, București, Editura „Aramis”, 2002;

FACTORI CARE INFLUENȚEAZĂ EDUCAȚIA ÎN CADRUL FAMILIEI

PROF.CAZACU REMUS
COLEGIUL TEHNIC N.V.KARPEN BACAU

În cadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constau în înlocuirea familiei formată din trei generații cu familia formată din două generații. De aici putem concluziona că bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepoților.

Alte influențe sociale pot fi considerate migrația de la sat la oraș și urbanizarea satelor. Astfel, cresc posibilitățile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocupările culturale și sportive, și rezultă o schimbare în mentalitatea familiei.

Nivelul de trai scăzut obligă ambii părinți să își găsească cel puțin un loc de muncă pentru a putea asigura un trai decent copiilor. În asemenea condiții supravegherea copiilor este limitată sau este încredințată altor persoane sau instituții sociale (ex: creșă, grădiniță, etc).

Un caz aparte îl constituie familiile în care unul dintre părinți este șomer. Implicat, celălalt părinte se ocupă mai mult de copii, dar problema majoră a acestei familii este asigurarea celor necesare pentru un trai modest.

Situația familiilor în care ambii părinți sunt fără loc de muncă este critică, deoarece cu două ajutoare de șomaj de abia se poate asigura hrana, neputându-se vorbi nici măcar despre un trai modest.

Dezvoltarea personalității copilului are loc în prezența și sub influența a trei mari grupe de factori determinanți, care se află într-o relație de interdependență și care, în proporții diferite, pun în valoare anumite aspecte ale personalității. Cele trei grupe mari de factori sunt: ereditatea, mediul, educația. Copilul moștenește particularități fizico-psișice și fiziologice de mare importanță; părinții prezintă o serie de particularități care își vor pune amprenta asupra trăsăturilor copilului, de aceea, se poate spune că zestrea genetică se pregătește anterior vieții intrauterine. Sănătatea fizică și psihică a părinților are o mare însemnătate pentru copiii lor, constituind baza zestrei biologice care se transmite.

Educația copilului suferă în mică măsură influențele ereditare dar, are antene funcționale în comportamentul părinților.

Odată cu nașterea, copilul intră în contact cu prima formă socială și anume familia, care are un reprezentant în mama pe care o va avea alături multă vreme și care poate fi considerată omul de contact prin intermediul căruia copilul va cunoaște lumea în primele luni și în primii ani de viață. Mama este reprezentant al socialului, dar și al familiei, care este primul mediu cu care copilul ia contact și din care se va desprinde cu greu în drumul său către socializare. Familia contribuie la satisfacerea trebuințelor copilului încă din primii ani de viață, oferindu-i modele de comportament, de comunicare, contribuind pregnant la socializarea copilului, contribuind la dezvoltarea conștiinței și a conduitelor morale. Relațiile copilului cu familia sunt de durată, consistente, fundamentate pe legături afective care au la bază căldura căminului și înțelegerea.

Famiile dezorganizate au o influență haotică, fluctuantă. Familia are datoria de a facilita socializarea copilului și adaptarea acestuia la condițiile impuse de societate, fiind prima colectivitate umană caracteristică omului și absolut necesară devenirii umane.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care are loc atât îngrijirea cât, mai ales, educarea copilului, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar acestia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui ci, să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, având concomitant în vedere educația intelectuală, morală, în scopul formării caracterului. Deși există tentații, mai ales în primii ani de viață educarea copilului în familie trebuie să fie preocuparea cea mai importantă a părinților sau a celor care se ocupă de copil. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie deoarece, la această vârstă, rolul exemplului este foarte important. De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului

Actualul curriculum plasează familia, părintele, în rol de partener activ în educația copilului. S-a crezut multă vreme că instituțiile de învățământ poartă întreaga responsabilitate a educării copilului, familia fiind doar beneficiarul acestei acțiuni. Familia nu poate fi parte separată în acest context, rolul părinților nu

încetează odată cu intrarea copilului în instituția de învățământ, se schimbă doar modalitatea de abordare a copilului, în raport cu noul său statut și în deplină concordanță cu ceea ce se întâmplă în mediul educațional.

Acest tip de relație este unul dintre cele mai sensibile puncte în contextul microsocietății din școală. Din punct de vedere teoretic, această relație ar putea funcționa ireproșabil, având în vedere faptul că ambele părți implicate urmăresc aceleași finalități în ceea ce privește educația copilului. Divergențele apar în momentul în care fiecare dintre părți susține propriul stil educativ, combatându-l și blamându-l pe celalalt. La plecarea copilului de sub tutela familiei are o importanță covârșitoare. În acest moment părintele devine și colaborator permanent, consecvent al cadrului didactic, fiecare dintre cele două părți implicate urmărind eficientizarea propriilor acțiuni, pornind de la ceea ce s-a realizat până la un moment dat.

Educarea copilului nu se poate realiza fragmentat, distinct, în cadrul celor două medii, familia și școala ei, se realizează ca un tot unitar, prin colaborarea dintre cei doi factori implicați, părinți și cadrul didactic. Acest proces este realizabil în condițiile continuității acțiunii educative între școală și familie. Reforma din învățământ a avut în vedere și reconsiderarea poziției față de părinți, care sunt priviți ca parteneri în educație, agenți ai reformei, implicați constructiv, activ, în actul educațional care, devine astfel parteneriat educațional. Colaborarea și cooperarea dintre cei doi factori sunt eficiente și benefice pentru copil, dacă îndeplinesc condițiile unei comunicări corespunzătoare și dacă se ține seama de dimensiunea umană a relației și a implicațiilor sale.

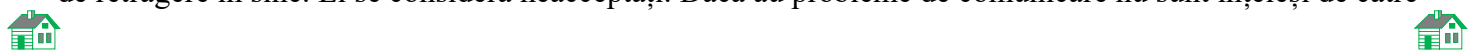
Ambii factori incluși în parteneriat urmăresc aceleași scopuri dar, au repere diferite cu privire la educația copilului. Există diferențe de pregătire în ceea ce privește educația. De asemenea, sunt diferite uneori, nivelul de cultură, vârstă, informațiile și sursele acestora, motivațiile, stilul de comunicare, trăsături de caracter și capacitatea de a evita comportamentele negative. Părinții au tendința de a fi subiectivi, de aceea ei trebuie implicați permanent în acțiunile școlare pentru a reuși să depășească barierele atitudinilor personale. Înainte de aceasta, educatorul are obligația și interesul de a cunoaște din ce medii provin copiii, care sunt categoriile socio-profesionale din care provin părinții, structura familiei și problemele deosebite ale fiecăreia, probleme care ar putea afecta într-un fel sau altul evoluția copilului în cadrul grupului și nu numai. Implicarea părinților nu înseamnă numai sprijin material sau discuții despre problemele copilului, fiecareia, ci, înseamnă implicare în problemele întregii clase de elevi. În acest scop, constituirea unor relații pozitive între familie și școală conduce la unificarea sistemului de valori și cerințe legate de copil.

Dimensiunea umană, egal acceptată, oferă celor doi factori implicați ocazia de a se asculta reciproc și de a găsi căile de comunicare oportune unei relații profund umane.

Specific naturii umane, omul se implică motivat, iar părinții se implică atunci când sunt convingeți că investiția lor materială, fizică, spirituală, merită efortul depus. Colaborarea dintre școală și părinți presupune o comunicare eficientă și efectivă, o unitate de cerințe și acțiuni, subordonate interesului copilului, sub forma discuțiilor, a schimburilor de opinii, reuniuni de informare, ateliere de lucru cu ocazia unor evenimente din viața grupei, serbări, excursii, vizite, aniversări. Părintele trebuie convins, nu prin vorbe ci, prin acțiuni menite să-i câștige încrederea că în școală se întâmplă ceva deosebit cu copilul său.

Sistemele opuse de reguli în familie și în școală, induc comportamente deviate, controversate. De obicei, copilul are de respectat un set de reguli acasă, unul în instituția de învățământ și unul în cadrul grupului de prieteni. Adaptarea la fiecare dintre aceste seturi de reguli este relativ facilă, problematica fiind adaptarea concomitentă și respectarea regulilor în funcție de circumstanțe. Respectând caracteristicile vârstei, un aport major în asimilarea și respectarea regulilor, îi revine educatorului care, trebuie să utilizeze mijloace specifice în acest scop: jocuri, lecturi, desene, vizionari de filme sau spectacole, dramatizări, concursuri. O parte dintre aceste modalități pot fi preluate și de către familie, care le poate extinde și în cadrul grupului de joacă al copilului. Deși are un rol foarte important în educarea socială a copilului, familia este în multe cazuri, răspunzătoare pentru aceste devieri. Familia se poate manifesta prin neglijare, dezinteres, indiferență, ostilitate față de propriul copil, prin lipsa comunicării între membrii familiei sau între membrii familiei și copil, prin inconsecvență în cerințele față de copil, prin pedepse extreme, într-o perioadă a vieții, în care capacitatea de înțelegere și autocontrolul nu sunt instalate definitiv.

Familia poate influența negativ prin modele inadecvate de consumare a timpului petrecut de către copil în afara instituției școlare. Tulburările psihice minore pentru început, neglijate, pot lua amploare, pot evolua iremediabil, generând crize, frecvente și greu de controlat fie chiar și de părinți. Copiii anxioși, deprimați, introvertiți, copiii suferind de boli cronice, se izolează de grup, ca o formă de apărare, ca o formă de retragere în sine. Ei se consideră neacceptați. Dacă au probleme de comunicare nu sunt înțeleși de către

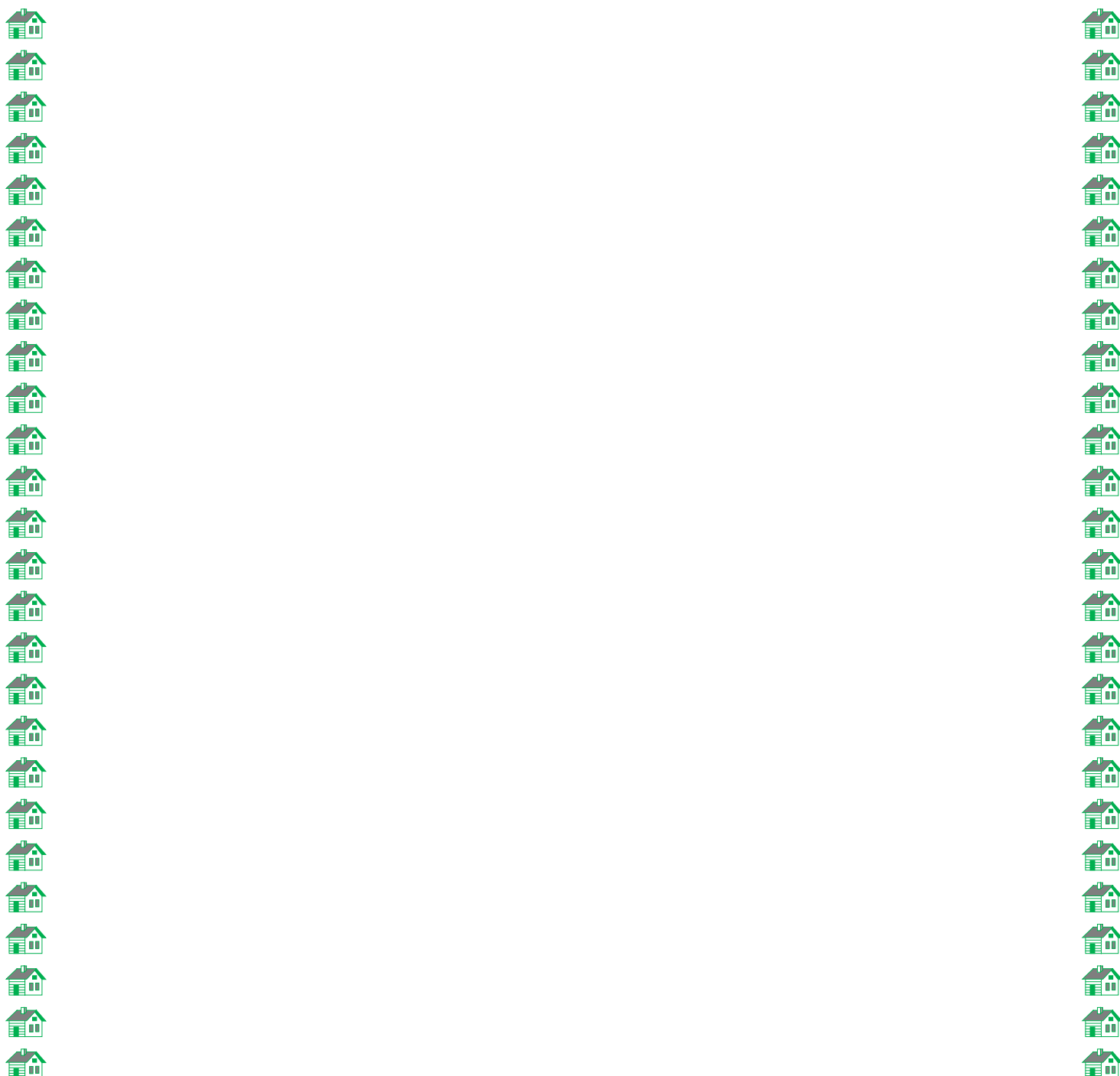
ceilalți și preferă să se joace singuri. Copiii tind chiar să se grupeze în funcție de trăsăturile pe care le au în comun. Copiii cu probleme de comunicare își formează grupuri în care se înțeleg foarte bine între ei, au propriile jocuri, se bucură când se revăd dar, în fața întregii clase, devin tăcuți și extrași, din teama de a nu fi ridiculizați, ironizați.

La polul opus, copiii agresivi, acționează aproape similar, prin retragere în sine sau într-un grup restrâns, acționând violent la provocări sau atunci când simt nevoia de a fi luați în seamă.

În calitate de învățător al clasei am orientat părinții să acționeze cu calm și prudență la oricare din problemele copilului, deoarece părintele trebuie să îndeplinească rolul de terapeut atunci când este cazul.

Dacă apar conflicte, părinții sunt cei care trebuie să depună eforturi pentru a stăpâni situația și să o direcționeze spre o rezolvare cu calm, cerând să fie respectați dar, în același timp, acordând copilului respectul pe care și el îl solicită și la care are tot dreptul.

„Cunoașterea nu trebuie să-i neliniștească pe părinți și educatori, ci să le permită să depășească teama inerentă fiecărei situații și să găsească astfel, intuitiv, o atitudine convenabilă pentru fiecare împrejurare” (R. Diatkine)

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. CERCEA MIRELA,
LICEUL DE ARTE „SIGISMUND TODUȚĂ” DEVA**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – **COM**. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Pentru a susține cele precizate mai sus, prezint în cele ce urmează, un studiu de caz întâlnit în propria experiență didactică:

DESCRIEREA SITUAȚIEI:

a) Prezentarea familiei elevului:

Elevul O.D. este în clasa a VI-a la Liceul de Arte ”Sigismund Toduță” din Deva. Elevul face parte dintr-o familie numeroasă, mai are încă opt frați, el fiind mezinul. Familia are o situație financiară foarte bună. Copilul nu a fost crescut în familie, ci de către vecinii de palier (care nu au proprii copii). Vecinii l-au răsfățat și deseori aceștia subminau autoritatea părinților. O.D. a înțeles foarte repede avantajul acestei situații și a profitat din plin. Cu toate că părinții erau conștienți că situația le scapă de sub control nu au întreprins nimic în acest sens.

b) Descrierea stării conflictuale cu care m-am confruntat:

În clasa a V-a, când am preluat acest colectiv de elevi, ca și consilier educativ, m-am confruntat cu fenomenul „O.D.”. Am observat că el fusese izolat de către colegi, nu a vrut nimeni să stea cu el în bancă și s-a așezat în ultima bancă, singur. Nu trecea o zi fără ca elevii clasei sau profesorii care predau la clasă

să nu-mi relateze câte un incident care-l avea protagonist pe O.D.(își lovea colegii, le adresa cuvinte urâte, strica ceva în clasă, spargea un geam pe coridor, deranja orele, etc). Chemat la școală, tatăl venea la fiecare solicitare și pleca acasă foarte rușinat de faptele fiului său. Acasă, copilul primea o bătaie bună, iar vecinii îi făceau un cadou pentru a-l recompensa pe băiatul „traumatizat”. Cu acordul părinților, elevul a fost consiliat de către psihologul școlii, o lungă perioadă de timp.

c) Modalitatea prin care am soluționat problema:

După primul semestru al clasei a V-a am ajuns la concluzia că O.D. face toate aceste lucruri pentru a fi remarcat de colegii lui și de către profesori, dar și de către familie. Am chemat pe tatăl lui la școală (mama nu a venit niciodată pentru că era foarte ocupată la serviciu) și am discutat despre elev, am cerut relații despre felul în care se poartă cu frații lui, cu ceilalți membri ai familiei. Cu această ocazie am aflat că O.D. este crescut de vecini, situație care mi s-a părut anormală și am recomandat tatălui să-l ia acasă și să stea în familia lui naturală. I-am explicat tatălui că ar fi bine să vină la școală de două ori pe lună pentru a discuta eventualele probleme ce vor apărea. I-am găsit un coleg de bancă și l-am mutat în prima bancă. Deoarece am văzut că este un elev săritor, cu abilități practice excelente l-am numit responsabil cu întreținerea mobilierului clasei, iar în vacanța de iarnă a acestui an școlar a lucrat „cot la cot” cu părinții care au confecționat bănci noi în clasa noastră. Pentru activitatea voluntară desfășurată în timpul vacanței, l-am evidențiat în fața colegilor. Am avut și o lungă discuție individuală cu O.D., la sfârșitul căreia i-am spus că aștept să se comporte civilizată, că rolul de măscărici al clasei nu i se potrivește. Apoi, zi după zi, am sesizat o îmbunătățire a stării sale disciplinare, chiar și a celei școlare. În ultimul timp, O.D. nu mai este „cap de afiș” pentru nici o abatere, elevul fiind integrat în colectiv cu succes.

EDUCAȚIA PENTRU CARACTER

PROF. ÎNV.PREȘC. CERCEL MARIA
G.P.P.NR.53, CONSTANȚA
LOCALITATEA CONSTANȚA

Cine nu se gândește la viitorul copilului său? Și pentru aceasta suntem în stare să facem o mulțime de sacrificii în viața noastră. Muncim zi-lumină, și chiar ne lipsim de prezența copilului, plecând în străinătate pentru a munci acolo. Și, pentru că dorim ca pruncul nostru să se realizeze în viață, chiar evităm să-l mai naștem pe al doilea sau pe al treilea sau pe al patrulea dintre cei pe care ni i-a trimis Bunul Dumnezeu.

Îi dăm la școli, le punem meditari, le luăm *device*-uri de ultimă generație și le împlinim toate poftetele. Aceasta este rețeta generală pe care o aplică părinții astăzi pentru a-și vedea realizați copiii. Dar cei care într-adevăr se realizează par să fie din ce în ce mai puțini. La școală nu prea au chef să învețe, Bac-ul îl trec ca pe cea mai mare victorie a vieții lor, pe care o sărbătoresc cum noi nu ne-am sărbătorit nici doctoratele, iar în facultate cheltuiesc mulți, cât mai mulți bani pe tot felul de distracții care le secătuesc sufletul și-i arată îmbătrâniți la nici treizeci de ani. Chef nu au să muncească, și oricum, nu pe bani puțini. Părinții sunt exploatați la maxim, iar noi ne văităm: „Așa sunt vremurile...”.

Ce să facem? – sunt întrebat tot mai mult la conferințe de părinți puțin mai conștienți și speriați de perspective. Ce să facem pentru copiii noștri ca să reziste, ca să reușească?

Nimic dintre cele amintite anterior, nici investiția în lucruri sau în mijloace, în cunoștințe sau tehnologii comunicaționale nu sunt esențiale pentru realizarea copiilor noștri, mai ales dacă accentul cade pe ele. Efectul ar putea fi chiar invers decât ne putem aștepta. Astfel, copiii noștri vor fi transformați în niște infirmi sufletește, trupește, mental și emoțional, extensii ale lucrurilor cu care au fost înconjurați, artefacte ale unei majore erori ideologice, educaționale care a cuprins astăzi lumea.

Oameni de omenie

Singura investiție esențială în viața copiilor noștri, în creșterea lor, este cea făcută în direcția dezvoltării abilităților mentale superioare, a credinței, și mai ales a caracterului. Poate părea șocant pentru unii faptul că am așezat caracterul mai presus de dezvoltarea cortexului prefrontal, așa cum, iarăși, poate părea inadmisibil oamenilor credincioși să așezi caracterul înaintea credinței. Dar această aparentă contradicție se ivește tocmai datorită faptului că nu știm prea bine ce este acela *caracter*, sau pentru că nu mai avem astăzi acest concept în centrul viziunii noastre educaționale.

De fapt, caracterul, ca structură fundamentală a personalității omului, le subsumează pe celelalte două, în sensul că le integrează firesc în firea și manifestările omului în lume. De pildă, caracterul presupune și dezvoltarea abilităților mentale superioare, cum sunt controlul rațional al comportamentelor, emoțiilor și instinctelor, în dezvoltarea atenției și a motivației, a capacității de organizare și planificare, a inițiativei și a tuturor celorlalte. De asemenea, dacă un om nu va avea un caracter armonios dezvoltat, chiar dacă va avea credință din aceea pe care zice că o are toată lumea astăzi, îi va fi foarte greu, aproape imposibil să depășească influențele negative ale mediului și propriile lui slăbiciuni. De aceea și eșuăm astăzi în educația religioasă a copiilor noștri, căci nu este suficient să-i duci la biserică și să le ții lecții de morală.

Înainte-vreme, părinții nu urmăreau altceva în viața copiilor lor decât să le dezvolte caracterul, chiar dacă nu știau că acesta se numește așa. Ei trebuiau să se învețe de mici cu munca, cu responsabilitățile, trebuiau să-i respecte pe cei mai mari, să nu le facă rău celorlalți, să aibă credință în Dumnezeu... ce mai, să fie „oameni de omenie”.

Lucrurile erau atât de clare, încât aproape tot ceea ce era îngăduit să se petreacă în viața copiilor, în interacțiunea lor cu lumea și cu oamenii mari trebuia să contribuie la formarea lor ca oameni. Comportamentele negative din comunitate erau condamnate și repudiate, tocmai pentru a nu servi drept modele pentru cei încă neformați. În aceeași măsură, modelele pozitive erau bine definite de societate, iar părinții prețuiau cu mult mai mult modelarea unui caracter frumos decât strângerea unor acareturi, până într-atât încât cei care nu arătau că ar fi prins lecția caracterului erau condamnați de înșiși părinții lor la a fi dezavantajați, refuzându-li-se uneori chiar și dreptul la moștenire egală. Astfel că lumea veche dezvoltase forme de selecție naturală, morală, celor buni, harnici și demni rezervându-le locuri mai bune. Ei erau ajutați

să se descurce în viață, pentru că lumea considera că ei au șanse mai mari și sunt mai valoroși ca moștenitori ai numelui pentru viitor.

Acum însă, selecția este aproape negativă. Trântorii și hrăpăreții, obraznicii și mincinoșii sunt favorizați de societate și chiar de familie, cu gândul că unii ca ei se vor descurca în jungla modernă. Iar după aceea ne plângem că lumea s-a stricat și nimic nu mai este ca înainte.

„Acești oameni sunt iubiți...”

Școala tradițională era la rândul ei un loc de formare a caracterelor. Profesorii trebuiau să aibă în primul rând această competență de *a forma oameni*, înainte de cea de formatori de competențe intelectuale.

Acest lucru nu se întâmpla numai la noi, ci în tot întinsul lumii civilizate. În America, de pildă, studiile arată că până prin anii '20 școala americană își asuma în primul rând dezvoltarea caracterului elevilor care le erau încredințați. Însă sub presiunea, de ce să nu o spunem, a ideologiilor și forțelor neomarxiste, s-a renunțat la formarea caracterelor, în ideea că școala nu trebuie decât să transmită cunoștințe și să formeze competențe. De asemenea, studiile americane arată că la nivelul anilor '90, când s-a reintrodus educația caracterelor în multe dintre școlile americane, rezultatele școlare erau cu mult mai bune în aceste instituții decât în cele unde lipseau programele de formare a caracterului din curricula școlară. Dar și liderii zilelor noastre tot dintre oamenii cu caracter puternic se recrutează, cel puțin dintre aceia care au avut parte de necazuri și încercări, care i-au învățat să lupte, să se motiveze, să rabde și toate celelalte necesare depășirii unor greutăți în viață.

Demnitatea, altruismul, noblețea sufletească, credința, responsabilitatea și toate celelalte care întregesc imaginea unui om de caracter sunt cele mai sigure moșteniri pe care le putem lăsa copiilor noștri.

Ele vor mărturisii în viața copiilor pentru modul în care noi am văzut, am gândit și am trăit viața. Ele îi vor călăuzi pe copii în lipsa noastră, le vor da puterea să răzbească nu călcând peste cadavrele celorlalți, ci luptând pentru a-i sprijini pe cei mai slabi decât ei. Acești oameni sunt iubiți pentru că sunt generoși, sunt apreciați pentru că sunt competenți, sunt căutați pentru că au disponibilitatea sufletească de a compătimi cu durerea celorlalți. Acești oameni vor fi iubiți de Dumnezeu pentru că nu vor să nedreptățească pe nimeni – le este greu să o facă – și nici nu vor să-și joace viitorul cu zarurile confuziei valorice postmoderniste.

Practic, caracterul, parafrazând cuvântul Evangheliei, este bogăția pe care nu o mănâncă moliile și nu o atacă rugina și nici nu are cine să o fure. El te împiedică să faci răul și te îndeamnă să faci binele în mod firesc, cu eforturi minime, pentru că binele omului de caracter izvorăște din însăși firea acestuia.

Astfel că sfatul nostru este, ca părinți, să pregătiți pentru copiii dumneavoastră în primul rând această moștenire: formarea unui caracter frumos, care cu siguranță îi va ajuta să se ridice deasupra mocirlei lumii în care trăim, a consumului și a divertismentului mediatic, și astfel vor avea puterea să se opună influențelor nefaste ale anturajelor, pentru a se realiza cu adevărat în viața aceasta ca oameni și ca fii ai lui Dumnezeu.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA ȘI IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASA STUDIU DE SPECIALITATE

PROF.INV.PRIMAR CERDAC SIMONA-VALENTINA
SCOALA GIMNAZIALA NR.1 POLOVRAGI

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconstient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul și numai un miracol îl poate schimba” – cum spunea Eric Berne.

Părinții își educă copiii (pe lângă exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții / fraze: **principii, ordine, atribuirii, porunci** (injoncțiuni), **contraporunci** (contrainjoncțiuni), **programe** și **permisiuni**.

Unele din aceste tipuri de fraze pot conține mesaje **ambivalente** (frazele exprimate la momente diferite în contexte diferite și cu înțeles opus) sau **disjuncte** (două enunțuri în aceeași frază care se exclud reciproc). Acest gen de mesaje sunt considerate a fi responsabile pentru schizofrenizarea copilului.

Se considera că la nivel non verbal, mesajele parentale sunt date până la vârsta de 3 ani. Din motive didactice și terapeutice, aceste mesaje au fost ordonate pe categorii și redactate textual deși majoritatea sunt percepute ca senzații. Terapeuții sunt intens preocupați de mesajele distructive, care pot induce copilului patologia psihică de mai târziu.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: **normele de conduită se învață din familie**. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Concluzii

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși

despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui adult, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

BIBLIOGRAFIE:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

**PROF.ÎNV.PRIMAR, CERNEA RELIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DRĂGĂNEȘTI DE VEDE
JUD. TELEORMAN**

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur

Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu». Ce trebuie să știe un copil „de acasă”? Până la

6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățat din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială

Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copiii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite, apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Părinții își educă copiii prin următoarele categorii de propoziții sau fraze: **principii, ordine, atribuiri, porunci, contraporunci, programe și permisiuni.**

Toți copiii își iubesc părinții (sunt dependenți emoțional de ei), cei dar nu toți părinții își iubesc copiii. Însă, unii copii își iubesc părinții cu ochii deschiși, alții cu ochii închiși. Cât timp durează iubirea copiilor? Toată viața, dacă părinții se iubesc autentic între ei. Dacă aceștia nu s-au iubit, iubirea copilului devenit adult, devine din ce în ce mai confuză. Puțini realizează conștient că părinții lui nu s-au iubit niciodată. Însă, inconștient, mulți copii deveniți adulți vor reacționa, în moduri neplăcute pentru părinții ale căror sentimente s-au epuizat..

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. PT. ÎNV. PREȘC. CANTEA VASILICA
PROF. PT. ÎNV. PREȘC. CERNEA IULIA ROXANA
GRĂDINIȚA NR. 185, BUCUREȘTI

„Familia este cea mai elementară formă de organizare. Fiind prima comunitate de care se atașează un individ cât și prima autoritate sub care acesta învață să trăiască, familia este cea care stabilește valorile cele mai fundamentale ale unei societăți. “-Charles Colson

Psihopedagogia modernă, centrată pe copil se bazează pe convingerea că familia este primul educator al copilului și cu cel mai mare potențial modelator. Angrenarea familiei și responsabilizarea ei în educarea copilului este fundamentală pentru reușita oricărui program educativ.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

❖ **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

❖ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

❖ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

❖ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

❖ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

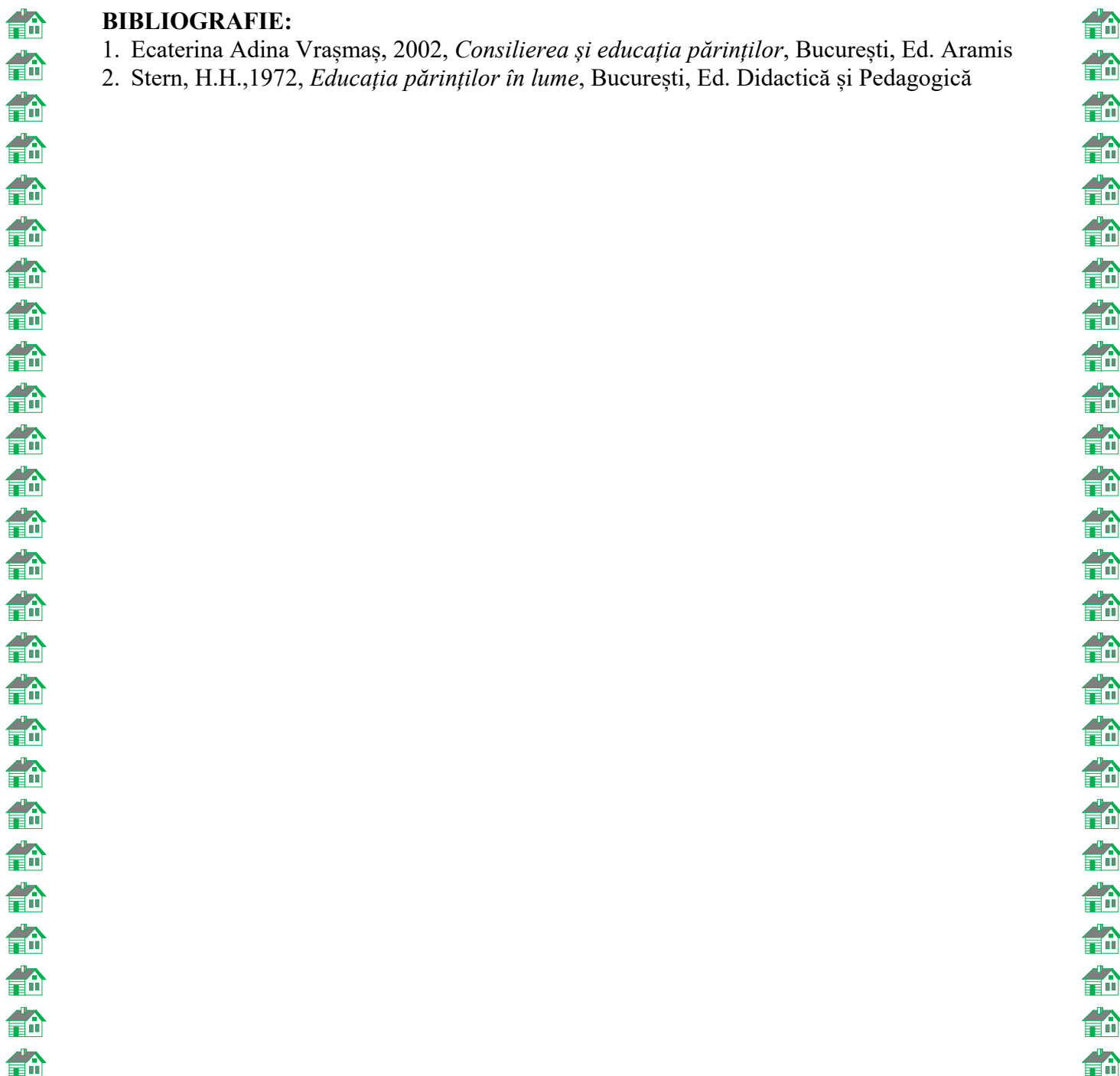
❖ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

❖ **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate

BIBLIOGRAFIE:

1. Ecaterina Adina Vrașmaș, 2002, *Consilierea și educația părinților*, București, Ed. Aramis
2. Stern, H.H., 1972, *Educația părinților în lume*, București, Ed. Didactică și Pedagogică

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ” ÎN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ

PROF. IONICA CHELE
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION CREANGĂ”
SAT TĂLPIGI-COMUNA GHIDIGENI
JUDEȚUL GALAȚI

*„Nu nașterea ca atare te face tată,
nu purtarea în pânțece te face mamă,
ci buna creștere pe care o dai copiilor ”*
(Sfântul Ioan Gură de Aur)

Familia reprezintă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Familia este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane, este prima școală care pregătește pe copil pentru viața socială, formându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dezvoltându-i simțul ierarhiei și ordinii. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Se poate spune că educația începe din momentul conceperii copilului. Cât timp poartă copilul în pânțece, mama va avea grijă să-i transmită copilului sentimente de liniște și afecțiune, dar și o alimentație sănătoasă, acestea având un rol important în formarea lui, fiind climatul în care se dezvoltă. Comportamentul plin de afecțiune al mamei este foarte important pentru formarea relațiilor de comuniune cu ceilalți a viitorului copil.

Este foarte important ca în familie nu doar să se vorbească despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul să și simtă cum e să fie iubit, să fie obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu încredere, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre. Numai așa acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Felul în care părinții se manifestă în relația cu proprii copii, influențează modul în care copilul se va raporta la societatea în care va trăi. Părinții autoritari vor forma un tânăr fără personalitate, fără voință sau inițiativă; părinții care-l vor răsfăța vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, care va crește având convingerea că totul i se cuvine, că părinții sunt obligați, prin statutul de părinte, să le satisfacă toate dorințele; părinții care oscilează între severitate și răsfăț, vor forma un tânăr dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii nevoilor și dorințelor sale. **“Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața”** (M. Golu).

Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții, dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Părinții trebuie să dea dovadă de moralitate și educație, fiind formatorii unei generații, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. Dacă părintele nu are „cei șapte ani de-acasă”, copilul va crește cu modele comportamentale nepotrivite în propria familie. Fiind la vârsta când nu poate distinge binele de rău, exemplele din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte. Comportamentele copiilor se învață prin observarea unor modele în familie sau societate. Dacă vede atitudini nepotrivite la persoanele în care are multă încredere (părinți, frați, rude), dacă aude vorbindu-se vulgar, în termeni ironici, tendențioși la adresa celorlalți, copilul crede că așa este normal să se comporte și să vorbească.

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața, dacă nu are un caracter puternic. Îi va fi foarte greu să înțeleagă altruismul, bunele intenții ale altor oameni cu care va intra în contact, nevăzând aceste manifestări în propria familie. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delincvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor sunt provocate de lipsa educației familiale corecte, sănătoase.

Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților.

Copilul trebuie să facă față unei societăți în schimbare, și nu doar în sensul bun al cuvântului, unei societăți împovărate de probleme economice, politice, sociale, etc.

Educația, sub toate formele ei, este chemată să identifice soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educative constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor.

Severitatea exagerată – manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul – își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și, în special de învățatură, peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, le interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. În afara programului școlar, copiii sunt puși adeseori să învețe mai multe limbi străine, să desfășoare activități artistico-plastice, sportive, chiar dacă nu au aptitudini în acest domeniu.

La rândul lor, părinții super-protectori, care protejează copilul, pot constitui piedici în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Acești părinți consideră că școala, viața în general, are cerințe care depășesc posibilitățile copilului sau consideră că aceștia sunt fie ”de o inteligență rară”, fie neajutorați, plăpânzi, fragili, și de aceea trebuie menajați.

Apar astfel atitudini de îngâmfare, de supraevaluare a propriilor posibilități, dar și atitudini de subevaluare a copiilor, precum și slabe posibilități de adaptare la situații noi.

Atitudinea protectoare a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune a acestora, a inițiativei. Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viața și activitatea copilului lor, și de aceea stabilesc ei direcțiile de acțiune și comportare fără să intervină școlii. Principala consecință se exprimă într-un comportament lipsit de inițiative, instalarea unei temeri nejustificate de acțiune, și mai ales timiditate exagerată.

Având în vedere că nici unul dintre aspectele climatului familial prezentat nu este favorabil dezvoltării armonioase a personalității copilului, se poate concluziona că ”școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl întristează, și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui e fără margini și, totodată, să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență.”(M. Gilly).

În condițiile social-economice actuale, se manifesta două tendințe contradictorii: părinți care sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții exercitându-se oarecum paralel.

Altă tendință îngrijorătoare: părinții care nu au încredere în școală, care intervin în deciziile școlii, care manifestă și transmit lipsă de respect pentru școală și oamenii școlii. Drept urmare, copilul se comportă la școală după bunul plac, deoarece se bazează pe intervenția directă a părintelui, susținută de mass-media românească.

Viața familiei românești de astăzi este dependentă de emisiunile televiziunilor comerciale, activitățile familiei sunt planificate în funcție de emisiunile și filmele turcești sau indiene, urmărite cu sfințenie de cea mai mare parte a populației de la sate, și nu numai.

Precizarea „cu acordul părinților” este total desconsiderată de adulți, pentru că televizorul este elementul central al locuinței și este de neconceput ca părinții să renunțe la emisiunile preferate, chiar dacă nu sunt potrivite pentru copii. Idei ca răzbunarea sau răspunsul la violență prin violență sunt promovate în majoritatea filmelor și serialelor, iar limbajul personajelor prezente într-o gamă variată de emisiuni, seriale, show-uri românești este preluat de elevi cu mare ușurință, deoarece sunt hazlii, toată lumea se amuză pe seama lor, deci este normal că și dincolo de micul ecran pot fi folosite. Știrea pozitivă nu aduce rating, în schimb bârfa, blamarea, acuzele, atitudinea tendențioasă, minciuna, înșelătoria, trădarea atrag ca un magnet și pe adultul care are putere de discernământ, dar și pe copilul cu personalitatea în formare.

Nu este de mirare că privim cu îngrijorare viitorul acestui țări, lăsat pe mâinile unor persoane cărora nu le pasă de poporul român, de generația viitoare.

BIBLIOGRAFIE

M.Gilly, Elev bun – elev slab, EDP Bucuresti 1973;

M.Golu, Dinamica personalitatii, Ed. Geneze Bucuresti 1993.

R.Vincent, Cunoasterea copilului EDP Bucuresti 1972.

A.Cosmovici, Psiholgie generală Ed. Polirom, Iași, 1996;

Arhim. Simeon Kraiopoulos, Părinți și copii. O abordare teologică, duhovnicească și psihologică, ED. BIZANTINĂ, 2005;

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. CHEREJI ANCUTA LICEUL CU PROGRAM SPORTIV „BANATUL „

Cei șapte ani de acasă" este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
 - ordine;
 - igiena;
 - curatenie și exprimarea propriilor nevoi;
 - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
 - bune maniere și comportament;
 - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire);
 - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
 - consecvența în realizarea unei sarcini;
 - concentrare a atenției;
 - perseverența în realizarea unei sarcini;
 - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.
- Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:
- spiritul de competiție;
 - altruismul;
 - cooperarea;
 - atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.
-

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

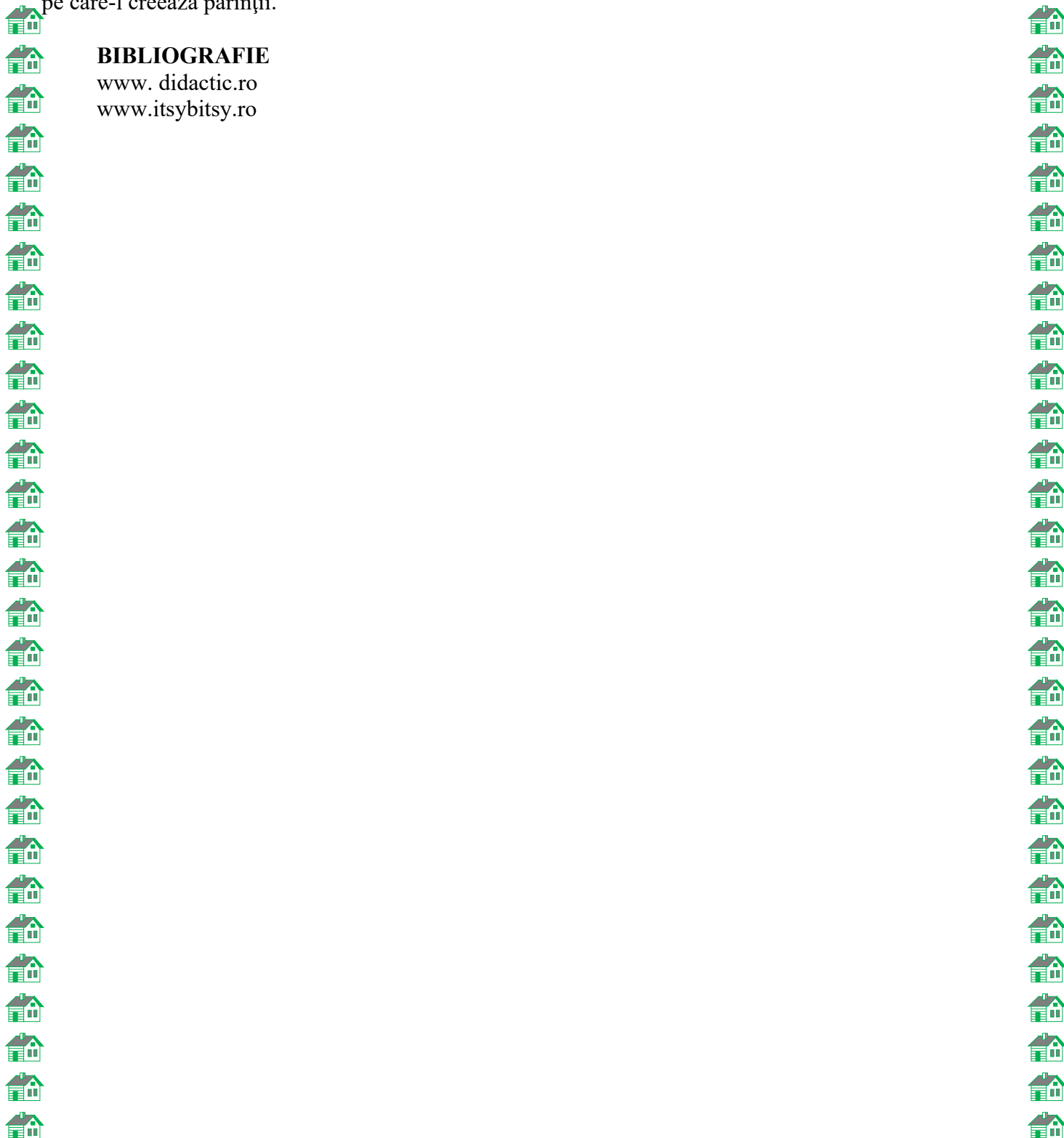
După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

www.didactic.ro

www.itsybitsy.ro

DRAGOSTEA PARINTILOR SI CEI SAPTTE ANI DE ACASA

PROF. CHERESCU CARMEN
GRADINITA NR.1 CU P.P. ORSOVA

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – FACTOR AL DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII COPILULUI

GRĂDINIȚA P.P. „PITICOT”/ G.P.N. NR.1 CÎMPENI
PROF. ÎNV.PREȘC. CHIRA MIHAELA IOANA

Lumea contemporană, nu numai prin ritmul rapid impus schimbării, ci și prin complexitatea ei, prin noutățile pe care le realizează și le prognozează, pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate. Pe lângă componenta genetică, prin care sunt preluate de la antecesori o serie de trăsături și predispoziții psihice, și-a dovedit importanța cu totul excepțională, interacțiunea și comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generală a personalității copilului. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. “Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu). Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului.

Trebuie să menționăm că strategiile educaționale utilizate de unii părinți, chiar dacă sunt bine intenționate, chiar dacă au avut efecte pozitive în anumite cazuri particulare, nu duc întodeauna la obținerea unui optim educațional, care să favorizeze dezvoltarea personalității. Cazurile particulare, exemplificările ocazionale, nu pot fi întotdeauna utile. Ceea ce într-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, în alta poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educațional din familie după niște parametri unici, precum și cunoașterea consecințelor unui anumit comportament al părinților, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale copiilor. Necunoscând suficient urmările educative, fiind convinși ca ceea ce fac este spre binele copilului, unii părinți și chiar educatori, se află în fața unei situații oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile susținute, interesul manifestat pentru copil, etc și, pe de altă parte, rezultatele efective obținute, sub așteptări.

Afirmând “facem totul ca să scoatem din el un om deosebit” sau “trebuie să facă ceea ce eu nu am făcut pentru că nu am avut condițiile necesare”, părinții trebuie să înțeleagă că dincolo de intenția bună, maniera concretă în care procedează, poate să conducă la rezultate contrare celor scontate.

La rândul lor, părinții superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Acești părinți consideră că școala, viața în general, are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului sau copiii lor sunt fie “de o inteligență rară”, fie neajutorați, plapânzi, fragili, și de aceea trebuie menajați. Este sarcina școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea copilului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor.

BIBLIOGRAFIE:

G. BERGER, Omul modern si educatia sa - EDP Bucuresti 1973;

A. BIRKH, HAYWARD S., Diferentele individualizate – Ed. Tehnica Bucuresti 1999;

R.VINCENT, Cunoasterea copilului EDP Bucuresti 1972.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CHIRAC DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „I.PETROVICI,, TECUCI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1, GHIDIGENI, GALAȚI

Succesul viitorului copil/ adolescent/ adult pleacă în principal de la unele norme și valori esențiale ce se învață în familie. Deoarece copiii sunt incluși încă de la vârste fragede în diverse forme educaționale, expresia „cei șapte ani de acasă” nu prea mai există. Totuși, orice părinte își dorește ca fiul/ fiica să nu dea dovadă de proastă creștere în relația cu ceilalți. Școlii îi revine astfel doar rolul de a confirma sau consolida acele norme deja deprinse în mijlocul familiei.

În continuare vă propun un studiu menit să readea concepția actuală a părinților privind „cei șapte ani de acasă”:

STUDIUL DE SPECIALITATE

„PĂRINȚII DESPRE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ,,

DIRIGINTE: PROF.

ELEV:.....

CLASA:

NUME ȘI PRENUME MAMA:.....

NUME ȘI PRENUME TATA:.....

1. Cum credeți că influențează dragostea părinților „cei șapte ani de acasă,,?

.....

2. În ce perioadă a vieții (vârsta, în perioadă de ani) considerați că este momentul pentru a-l învăța bunele maniere?

.....

3. Care sunt modelele din familie după care copiii se ghidează în propria educație?

.....

4. Notați câteva recompense pe care le oferiți copilului/ copiilor dumneavoastră.

.....

5. Care sunt primele trei pedepse, cele mai aplicate de dumneavoastră, în educația copilului/ copiilor dumneavoastră?

.....

6. Ce trebuie să știe un copil „de acasă,,?

.....

7. Considerați că politețea este „oginda familiei,,? Dacă da, de ce?

.....

8. Ce ați schimba în educația copilului dumneavoastră (în ceea ce vă privește)?

.....

VĂ MULȚUMESC PENTRU SINCERITATEA ȘI IMPLICAREA DVS. ÎN STUDIUL PRIVIND „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ„!

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

CEI 7 ANI DE ACASĂ MAMA- FIINȚA CEA MAI DRAGĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR CAMELIA CHIRCHIBOI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “VASILE ALECSANDRI”, BRAILA

Moto:

Dumnezeu nu a putut fi pretutindeni, asa ca a creat mamele!” (proverb evreiesc)

Într-un suflet de copil nu e bucurie mai mare decât aceea de a fi alături de ființa care i-a dat viață, l-a învățat să rostească numele ei, l-a mângâiat ori de câte ori a avut nevoie. Din primele clipe ochii ei sunt îndreptați spre pruncul care explorează prin simțurile sale lumea în care se află. Mama, legată fizic în timpul celor nouă luni de viață intrauterină de copilul ei, e cea care îl sprijină necondiționat în toate acțiunile sale. Mama e creatorul unei opere inefabile, e cea care formează cu dragoste și răbdare primele priceperi și deprinderi ale pruncului, îi asigură un mediu sigur, îl hrănește, comunică, îl ajută pe copil să cunoască, să vorbească, să treacă obstacole și să învingă greutățile. Ele sunt cele care, cu emoție, respiră alături de fiul/fiica lor ceas de ceas, zi de zi. De-a lungul vremurilor, numeroși scriitori, compozitori, pictori, sculptori au creionat în operele lor imaginea mamei ca exemplu de generozitate și dragoste eternă.

Cu ocazia zilei de 8 Martie am organizat cu elevii mei o activitate cu numele “Mama, ființa cea mai dragă!”, moment care a prilejuit elevilor mei o mare bucurie.

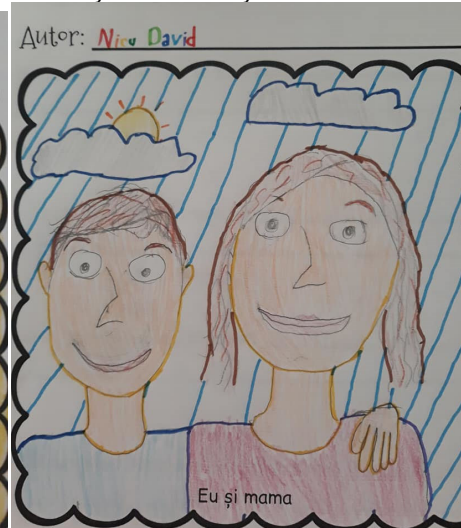
Am prezentat un material power point despre ziua mamelor și diverse obiceiuri din diferite țări; elevii au completat materialul cu informații pe care le-au cules de pe internet sau din sursele aflate la biblioteca școlii. Apoi au exersat scrierea textului de felicitare pe un suport confecționat special pentru mămicile lor, au completat “materialul de pe covorașul înflorat”, fiecare dintre ei arătând că-și cunoaște foarte bine mama. Am realizat cu ei o broșură despre trăsăturile fizice și morale ale mamelor, despre obiceiurile și pasiunile acestora, despre diferite întâmplări trăite împreună. În finalul activității am învățat un cântecel închinat tuturor mamelor.

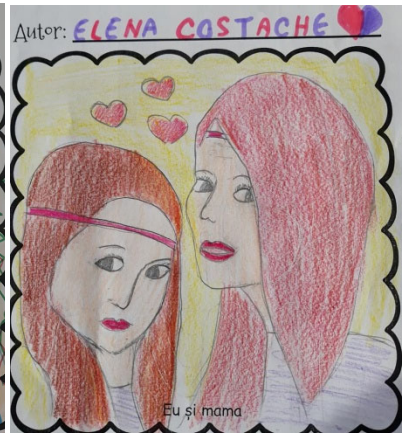
Elevii au organizat și o expoziție cu lucrări plastice realizate în orele de arte vizuale și abilități practice, unde au folosit în mare parte, tehnici specifice acestei discipline de învățământ.

Au primit ca sarcină să culegă texte scrise atât de autori români, cât și străini despre mamă, dar și imagini care să ilustreze chipul mamei în diferite ipostaze.

Și-au încheiat activitatea comentând citate despre mame:

- Cea mai veche carte din lume este o mamă, cea mai frumoasă carte din lume este o mamă.
- Copiii scriu pe zăpadă numele mamei cu atâta bucurie, de parcă dâșii au descoperit numele ei și strălucirea zăpezii.
- Dacă oferi mamei o floare, îngerul ei păzitor poate să-și caute liniștit de alte treburi.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR : MANUELA CHIRIAC
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 26
JUD. GALAȚI

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Dar ce înseamnă comportament adecvat?

Numai capacități de comunicare, de relaționare, de operare cu informații?

Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc.

Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaștem? Ce înseamnă să spui adevărul? Știi să fii recunoscător? Dar să porți o conversație plăcută? Știi să zâmbești? Ai înțeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce” ?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane.

“Cei șapte ani de-acasă” care, în prezent , au devenit “ cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată.

Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se : “Ce copil politicos! Se vede că are **cei șapte ani de-acasă!**”

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie.

Este nevoie să înțelegem că educația se face pentru copii și nu pentru liniștea și comoditatea noastră de mai târziu. Ne educăm copiii în primul rând pentru binele lor, pentru a le da o șansă în plus, pentru a le face drumul în viață mai târziu.

Specialistii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea.

Zece reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani ar fi următoarele:

1. Să fie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Să se comunice cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei [relații solide între părinți și copii](#); să se limiteze [timpul petrecut la televizor sau calculator](#) și să se concentreze în educația lui pe arta conversației!
4. Să fie învățat să iubească lectura și cărțile - începând încă de când e bebeluș citindu-i-se povești, apoi, treptat, lasându-l pe el să le exploreze până când [învață să citească](#) și să se bucure singur de ele!
5. Să fie [lăsat să se bucure de copilărie](#) - nu să se încerce să se facă din el un geniu înainte de vreme; permițându-i copilului să socializeze, să se distreze și să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. Să nu se abuzeze în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; să se evite educația cu "palma la fund" și să se concentreze pe [disciplina pozitivă](#).
7. Să fie [învațat să își exprime emoții și sentimente](#); numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. Să fie învățat să se spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la părinți! [Copilul imită](#) ceea ce vede și aude în jurul lui!
9. Să se petreacă cât mai mult timp cu micuțul de către părinți! Să fie un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

10. Să fie iubit necondiționat și să i se arate zilnic asta! Iubit indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Să nu se glumească pe seama lui, să nu i se pună porecle și să i se spună zilnic că îl iubește. Să i se demonstreze acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuirii lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni.

Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt **“cei șapte ani de-acasă”**.

Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Însă și Biserica ar trebui să pună un accent deosebit pe educația copiilor. În fiecare predică, slujbă și sfat al preoților către credincioși ar trebui să se sublinieze importanța educației, a atmosferei familiale și, de asemenea, importanța comunicării cu copiii. Educația sau, în sens contrar, lipsa de educație are implicații majore, enorme în viitorul fiecărei persoane. E foarte ușor să identifici, dacă privești pe stradă, oameni la 20, 30, 40 de ani, care a fost sau nu educat la timp, în familie.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicos și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Este bine de știut că a avea **“cei șapte ani de-acasă”** înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Nu este corect să dăm vina pe alții.

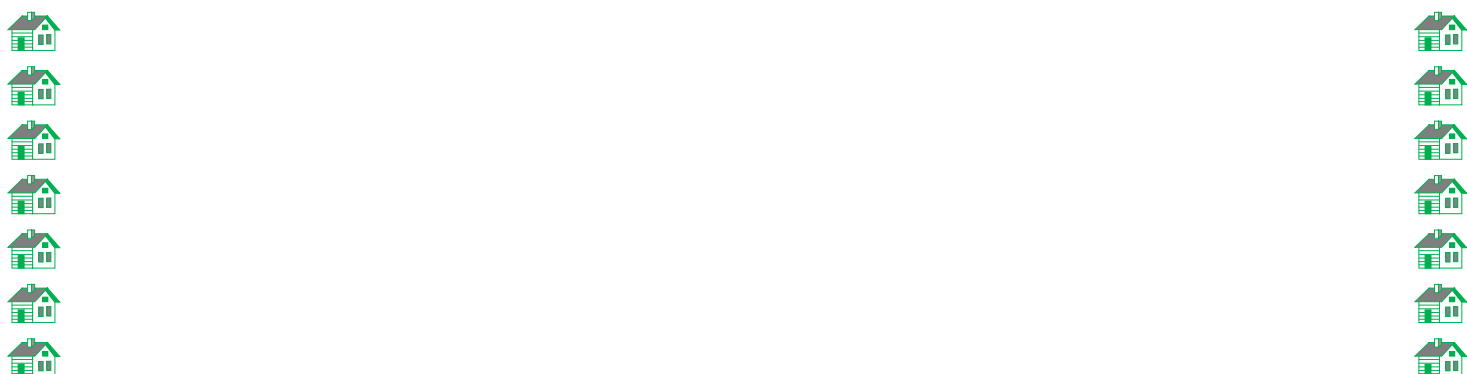
Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți.

Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am numărat odată printre aceștia.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei **“cei șapte ani de-acasă”**. Când vorbim despre cei 7 ani de-acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de-acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă.

IMPORTANȚA CELOR CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, CHIRIAC VIOLETA MAGDALENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.22 GALAȚI

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce îl înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

- Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom;

- Formator, Săraru Aura, 2019, curs: „Educația în familie” CCD Galați;
- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București;
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București;
- Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București.

ROLUL FAMILIEI ÎN VIAȚA COPIILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR CHIRILĂ VIOLETA
COLEGIUL NAȚIONAL DE INFORMATICĂ “CARMEN SYLVA”
PETROȘANI

„Cel mai important element al muncii noastre este familia.” **Walt Disney**

Familia este mediul în care venim pe lume, ne dezvoltăm și, la rândul nostru, ne formăm o altă familie.

Este locul unde găsim înțelegere, liniște, armonie și copii și, asta, poate, cu condiția ca în familie să existe comunicare, respect și iubire.

Respectul și dragostea, sentimente reciproce, reprezintă un model pentru toți membrii familiei, fapt care vine să unească toate cuplurile prin depășirea împreună a oricăror dificultăți. Crearea și menținerea unei atmosfere echilibrate în familie este garanția unei dezvoltări frumoase a copiilor. Viitorul acestora depinde de capacitatea părinților de a se înțelege și a se respecta reciproc. Astfel, copiii au șansa de a crește într-un mediu sănătos, fără tensiuni, fără agresivitate fizică și verbală. În societatea actuală, punctul de rezistență al noului model de familie este tendința de egalizare a rolurilor asumate de cei doi soți, ceea ce arată că, atât femeia, cât și bărbatul participă la procurarea și repartizarea veniturilor, la îndeplinirea sarcinilor de zi cu zi, la educarea copiilor.

Contribuția familiei la asigurarea progresului școlar se realizează în principal pe două căi: asigurarea unui climat familial propice dezvoltării copilului, respectiv, colaborarea cu școala. Numeroase cercetări au evidențiat trăsăturile specifice acestui univers microsocioal, valențele educative pe care le incumbă, acreditându-se ideea că, rolul familiei în dezvoltarea psihosomatică a copilului este hotărâtor, ca punct de plecare a traiectoriei evoluției sale. Valențele educative ale familiei sunt expresia directă a mediului familial, considerat ca rezultat al interferenței tuturor relațiilor ce se stabilesc între membrii săi. Literatura de specialitate consideră că, nici un alt mediu, nu se caracterizează printr-o diversitate atât de mare de relații, cu o înfinitate de nuanțe, după cum predomină cooperarea sau tensiunea între membrii familiei.

Cercetătorii au demonstrat că mintea copiilor de astăzi este diferită de mintea celor din generațiile anterioare, deoarece calitatea și viteza gândirii au evoluat în sens negativ. Observăm că în prezent copiii sunt mai agitați, nu se pot concentra, uită foarte repede, sunt iritabili și au aversiune față de rutină. Ei suferă de ceea ce specialiștii numesc *Sindromul Gândirii Accelerate* (SGA). Excesul de stimuli primiți din exterior, prin intermediul televizorului sau al reclamelor de pe stradă, precum și excesul de informații suprasolicitează memoria, obligând persoana să gândească în viteză maximă, așa cum ar trebui să se întâmple în mod normal doar în situații de criză, de calamități. Pe măsură ce viteza gândirii crește, se generează o stare de agitație, neliniște (anxietate) și insatisfacție.

Această stare de anxietate creează nevoia de noi stimuli pentru a o calma. Persoana își pierde capacitatea de a se bucura de lucrurile banale, obișnuite, de fiecare zi, ajugând să se plictisească la școală sau acasă și să caute stimuli din ce în ce mai puternici.

Ce putem face pentru dezaccelerarea și normalizarea gândirii? Să le oferim o relație profundă cu noi, în loc de a le oferi un exces de lucruri materiale. Aceasta îi va ajuta pe copii să-și dezvolte stima de sine, capacitatea de a trece peste frustrări, abilitatea de a-i asculta pe alții și de a comunica cu ei.

Pentru formarea unei personalități armonioase, copiii au nevoie să-și cunoască părinții ca oameni, să afle lucruri din trecutul lor, să audă despre visele, bucuriile sau greutățile acestora. Să ne deschidem sufletul în fața copiilor noștri, să îi cunoaștem și să nu lăsăm cunoșcuți! Să ne formăm deprinderea de a dialoga permanent cu ei. Dacă le vom crea copiilor amintiri frumoase, momente plăcute petrecute împreună, va scădea posibilitatea ca ei să dezvolte caracteristici malade ale personalității.

Să-i învățăm să gândească, în loc să-i criticăm. Aceasta îi va ajuta să-și dezvolte capacitatea de a pune întrebări, de a nu reacționa impulsiv, de a fi responsabil moral și social. În loc să-i spunem copilului că greșește, să-l întrebăm mai degrabă ce părere are despre comportamentul său. Să provocăm momente educative, reacționând într-un mod ceativ și nașteptat la faptele și cuvintele lor. Să nu le oferim informația de-a gata, ci să-i învățăm să pună întrebări, astfel încât să găsească singuri răspunsurile. Să provocăm discuții despre ei înșiși, ca persoane, să învețe să-și analizeze și să-și transforme lumea interioară. Să le punem la îndemână cărți, creioane, hârtie și alte lucruri simple care ajută la dezvoltarea gândirii și a creativității, evitând bombardamentul cu stimuli. Să le oferim un spațiu liniștit, eventual cu muzică

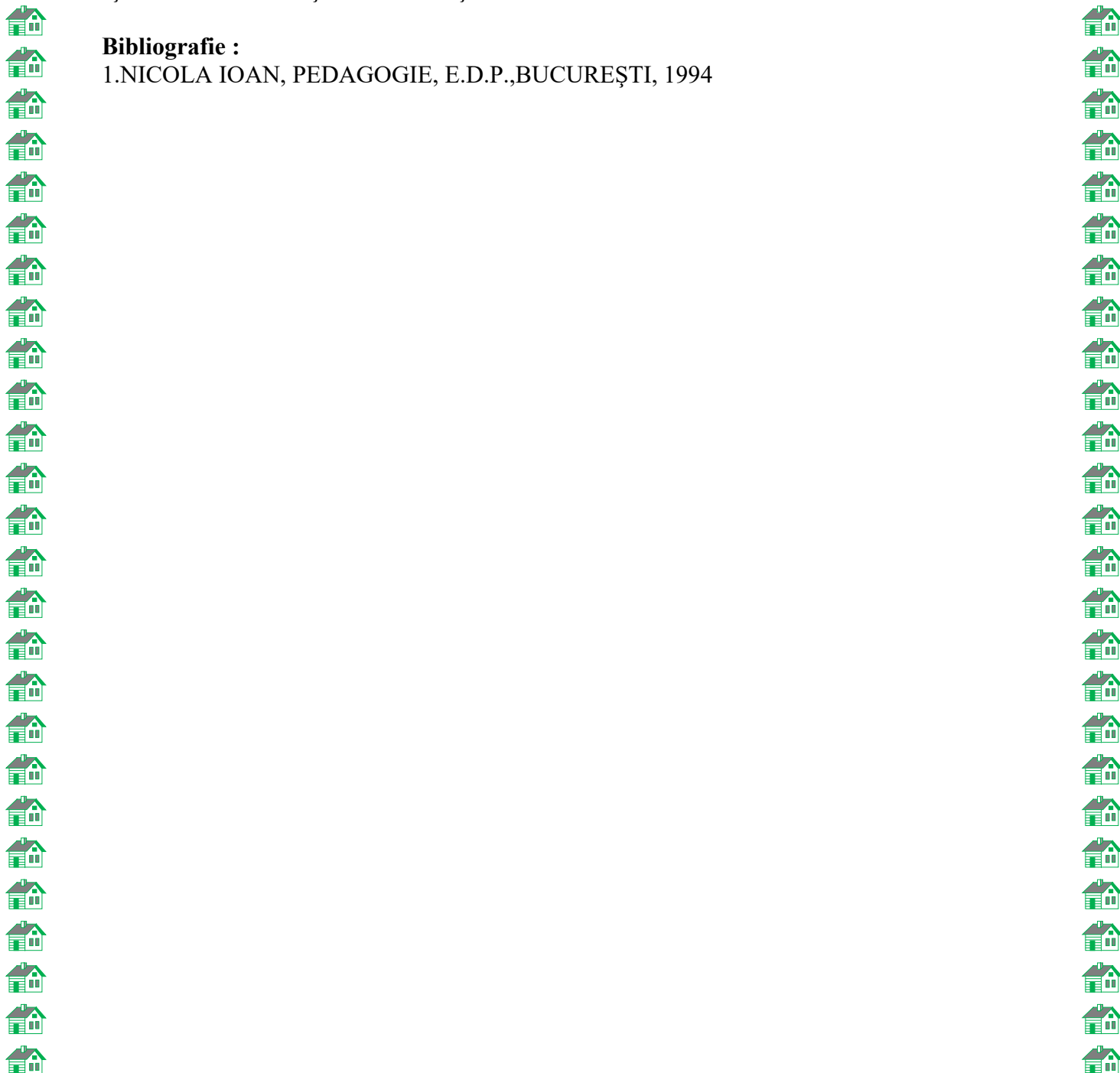
simfonică în surdina – spațiu în care să se poată aduna. Să poată gândi, msdita, fără permanente distrageri din afară. Liniștea interioară și exterioară favorizează funcționarea intelectului la cote maxime.

Să îi pregătim pentru a se confrunta cu eșecul. Societatea modernă îi presează pe copii (dar și pe părinți) să atingă succesul cu orice preț. Însă este bine să-i învățăm pe copii sa fie tari și în fața nereușitelor, să-și dezvolte capacitatea de a depăși obstacolele, de a profita de momentele prielnice, de a dobândi răbdarea, perseverența, îndrăzneala, optimismul, hotărârea. Esta foarte important să-i educăm pe copii să nu se teamă de insuccese. Mulți nu reușesc în viață pentru că nu au avut curajul să depășească eșecurile, abandonând în fața primului obstacol. Primul pas pentru a-i pregăti pe copii pentru insucces este să avem curajul de a le arăta viața noastră așa cum este ea – cu greutăți, cu riscuri, cu provocări. Să nu pretindem că facem totul bine, că suntem atotștiutori, neînfricați și că nu facem greșeli. Să le arătăm cum am depășit obstacolele vieții sau să le povestim biografiile oamenilor care au perseverat și au reușit să-și atingă visele, în ciuda dificultăților.

În concluzie, prin tot ceea ce facem, să contracarăm efectul devastator pe care îl are asupra minții stilul agitat și rece al vieții moderne. Cultivând și îmbogățind viața emoțională a copiilor, care este strâns legată de dezvoltarea și sănătatea intelectuală și psihică, îi vom ajuta să treacă dincolo de superficialitatea societății de consum. Educația unei societăți are rădăcinile în universul familiei.

Bibliografie :

1. NICOLA IOAN, PEDAGOGIE, E.D.P., BUCUREȘTI, 1994

SĂ FORMĂM ÎMPREUNĂ CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROFESOR CHIRIPUCI NICULINA
GRĂDINIȚA NR.1, ORAȘ MĂGURELE, JUDEȚUL ILFOV

Bunul simț, buna cuviință și comportamentul civilizat în societate nu pot fi separate de moralitate, căci o conduită frumoasă este morală, iar ceea ce este moral este și frumos.

Bunele maniere se învață treptat, din exemplele celor apropiați, prin experiențe. Dacă la vârsta de 10-12 ani le putem oferi copiilor o carte de bune maniere, scrisă pe înțelesul lor, pentru a citi singuri și a învăța mai mult, la vârstele mici, când încă nu știu a citi singuri și a interpreta cele citite, trebuie introduce regulile, una câte una, atunci când apar diferite situații. Nu este de folos prezentarea unei liste a regulilor de respectat pentru că va fi în zadar. Copiii mici învață cel mai bine din experiență și din exemple concrete. Atunci când un copil sau un adult nu se poartă cuviincios, nu respectă bunele maniere (să salute, să mulțumească, să-și aștepte rândul...) părinte sau cadru didactic trebuie să discutați împreună comportamentul acelei persoane și să îi cereți copilului să spună ce anume este greșit în acel comportament.

Pentru că majoritatea copiilor au un spirit de observație foarte dezvoltat și pentru că puterea exemplului este foarte mare, cu siguranță orice greșeală privind bunele maniere, va fi observată de cel mic și va fi apoi copiată. De aceea întotdeauna, părinte sau cadru didactic, trebuie să fim un bun exemplu pentru copiii noștri și pentru copiii încredințați pentru educare și formare, și trebuie să respectăm cu sfințenie codul bunelor maniere. Atunci copiii vor avea un comportament civilizat, vor respecta și ei codul bunelor maniere, iar noi vom fi mândri să auzim cât mai des spunându-se: "Copilul acesta chiar are cei șapte ani de acasă!"

Câteva reguli generale pe care trebuie să le știe și să le respecte toți copiii:

- Să spună "te rog" și "mulțumesc" de câte ori este cazul. Învățați-i asta încă de când încep să vorbească. Obiceiurile bune se învață devreme!

- Să nu vorbească atunci când vorbește altcineva sau să întrerupă persoana care vorbește. Când o face, arătați-le discret că trebuie să aștepte. Dacă își așteaptă rândul așa cum trebuie oferiți-le toată atenția, ca să vadă că a meritat așteptarea.

- Să nu râdă de alți copii sau să le dea porecle. Întrebați-i cum s-ar simți dacă cineva ar râde de ei.

- Să salute politicos când vin la grădiniță sau acasă, când pleacă de acasă, de la grădiniță.

- Să fie ordonați indiferent unde se află acasă, la grădiniță, în vizită la prieteni.

- Învățați-i regulile fair play-ului. Atunci când joacă un joc trebuie să-și păstreze demnitatea, fie că pierd sau câștigă.

- Învățați-i cum să primească complimente. Dacă cineva îi laudă să răspundă cu "mulțumesc!"

- Învățați-i să respecte diferența și diversitatea. Persoanele care acționează sau trăiesc diferit au fost crescute într-o altă cultură, religie, etc. și au aceleași drepturi, inclusiv dreptul la respect.

La vârsta preșcolară, copiilor le este mai ușor să învețe și să respecte regulile bunelor maniere. De aceea ar fi bine ca și părinții și cadrele didactice să acționeze în aceeași direcție și să intervină de câte ori este cazul!

Pentru a corecta un comportament incorect, folosiți personajele preferate ale copilului și nu uitați de exemplul personal!

Oferiți-i recompense atunci când a avut un comportament adecvat și a respectat bunele maniere. Lăudați-l pentru politețe chiar dacă a solicitat ceva ce nu are voie, amintindu-i că știe bine că acel lucru nu este permis în acel moment- amintindu-i regulile stabilite împreună.

Organizați cât mai des și acasă și la grădiniță jocuri de rol "De-a bunele maniere", "De-a musafirii", "Așa da! Așa nu!", ... deoarece copiii învață din exemplul celorlalți dar și repetând anumite comportamente.

Fiți consecvenți!

Stabiliți reguli împreună cu copiii! Fiți blânzi dar și fermi în același timp! Să ne asigurăm că atunci când comunicăm o regulă sau o consecință avem un ton adecvat, moderat dar ferm. Orice regulă față de care noi nu suntem consecvenți nu mai are valoare de regulă.

Învățând bunele maniere, copiii deprind instrumente de care au nevoie pentru a se descurca mult mai ușor în împrejurări complicate. Vor ști cum să se comporte într-o varietate de situații, vor fi apreciați și vor căpăta încredere în forțele proprii.

BIBLIOGRAFIE:

DIDACTICA NR.24- 2012- EDITURA DIDACTICA PUBLISHING HOUSE

DOMNICA PETROVAI, ADINA BOTIȘ, DIANA TUDOSE, SORINA CONSTANDACHE

VÂRSTA PREȘCOLARĂ- GHID PENTRU PĂRINȚI- SALVAȚI COPIII – EDITURA SPEED PROMOTION- 2008.

UNIVERSUL COPIILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR ROXANA CHITIC
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.22 "I. C. BRĂTIANU" - CONSTANȚA

Copilărie, ce mare semnificație are acest cuvânt ? Cât de rapid trece această parte din viață și apoi regreti tot timpul!

În inocența vârstei puteai să faci tot ce-ți doreai, iar consecințe, reguli, pedepse, ce erau acestea? Joaca, distracția, bucuria erau pe primul loc. Nu conta că afară ninge, că ploua, sau că era caniculă. Nimic nu te putea opri. Fiecare anotimp avea distracțiile lui. Iarna, cum să uiți de prima zăpadă ori bătaia cu bulgări, sau cursele cu săniuța? și apoi Crăciunul, cadourile! Ce frumos era să stăm cu toții în familie! Acum avem telefoane și alte distracții minore. Primăvara, ah! Cules de flori pentru mama și prima poezie învățată singur. Toamna, să uităm de școală, să ne luăm cizme de cauciuc și să sărim prin bălți, să strângem grămezi de frunze și să ne rostogolim prin ele. Iar cel mai bun, la sfârșit... Frumoasa vară! Mergem la mare, ne facem prieteni noi, ne vizităm bunicii. Pa școală, la revedere dragi profesori! Distracția este pe locul întâi.

În timpul copilăriei există niște persoane mai speciale care te ajută în orice moment și ar lăsa orice ar face și ar veni să te ajute. Aș vrea să vorbim puțin despre persoanele care m-au ajutat tot timpul. În principal părinții chiar dacă uneori erau prea protectivi, îi iubeam totdeauna. Trebuie să le fiu recunoscător că m-au învățat să merg, să vorbesc, să mă port civilizată. Când eram bolnav făceau orice să mă simt mai bine, când eram trist vorbeau cu mine și niciodată nu mă lăsau până nu le spuneam tot ce am pe suflet. Ei mi-au fost cei mai buni prieteni și încă mai sunt chiar dacă ne m-am supărat.

Bunicii erau protectorii mei, m-ar fi iertat și pentru ce-a mai mare boacănă. La ei am petrecut cele mai frumoase veri din viața mea. Bunica îmi îndeplinea orice dorința ca o zână din povești, iar bunicul mă amuza cu cele mai frumoase basme.

De mic copil eu am fost timid și nu am avut un număr mare de prieteni, dar toți cei pe care i-am avut îi am și astăzi. Prietenii mi-au fost aproape, m-au ajutat de fiecare dată, necondiționat. Uneori ne certam, iar după cinci minute eram din nou prieteni. Prietenii nu m-au dezamăgit, nu m-au supărat niciodată, ci tot timpul m-a surprins cât te mult puteam să mă bazez pe ei.

Pentru orice există o "prima dată". Prima dată când ai reușit să termini tot din farfurie fără să faci un dezastru în jurul tău, sau prima zi de școală, ce greu a fost! Ce fericit am fost când am învățat să mă leg de la șireturi, primul gol marcat la fotbal și primul meci câștigat. Cum să uiți prima dată când ai mers pe bicicletă fără roți ajutătoare, când tata mă ținea de mână și deodată mi-a dat drumul și mi-am dat seama că merg singur. Prima temă sau primul test au fost ca niște explozii emoționale și apoi, în clasa a opta când și părinții și profesorii se țin de tine să înveți. Din acel moment nu-ți mai place să îți spună cineva puști sau copil, ești deja adolescent.

Timpul zboară, anii trec prea repede și când realizezi acest lucru, savurezi pe îndelete ultimii stropi de copilărie. Dar nu mai e la fel! De acum ești mare! Nu mai e frumos să te strâmbi, să alergi după pisici, să arunci cu pietre... Jocurile nu mai au același farmec. Te plictisești rapid, nu mai ai aceeași energie, nu mai e la fel de amuzant. Îți aduci aminte cu nostalgie de momentele petrecute în copilărie. La fel ca oricine, copil ești doar o dată. Bucură-te de asta și nu lăsa pe nimeni să te oprească!

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, CHIȚIGA GIANINA FELICIA

Oare pentru câți dintre noi, ‘acasă’ rămâne leagănul copilăriei? Oare pentru cine astăzi, „acasă” mai înseamnă locul din care odinioară a izvorât un firicel firav de suflet, care îmbrăcat în haina pură și curată, ca a unui ghiocel, a îndrăznit să scoată capul în lume și să spună cu timiditate, numele meu este... și sunt copilul lui... .

Lacrimile cui au curs pe obraji roșii, rumeni de căldura soarelui, când locuitori ai aceleși comunități se opreau pentru o clipă spre a-i felicita pe părinții care reușeau să își educe cu dragoste și cu credință copilașii!...

Cu câtă bucurie pășea mama în pragul casei, îmbrățișându-ne și spunându-ne cât de mândră este de noi, că știm să ne comportăm, că nimeni nu o oprește să îi spună că nu am salutat, că nu vorbim frumos, că nu oferim sprijin atunci când cineva are nevoie, etc.

Da, port în sufletul meu de copil, emoțiile trăite atunci, când totul părea minunat, când nu știam decât să mă bucur, când viața era colorată în tonuri și nuanțe de roz, când eu eram „Cenușăreasa”, când priveam azuriul pentru a-mi înălța visele, când deschideam larg brațele pentru a prinde în ele, chipul drag al celei care avea să îmi insuflă dorința de a fi. Atunci nu știam cât adevăr ascunde expresia: “copilul de azi, este adultul de mâine”.

Era frumos căci, atunci creșteam cu povesti în care personajele se numeau „Politețe”, „Bun simț”, „Respect”, „Stima”, „Recunoștință”, „Credință”, „Binecuvântare”, „Altruism”, „Generozitate”, „Iubire”. Când se întâlneau, se înfiripau noi și noi povești, din care nelipsite erau numele copiilor cu care mă jucam, alături de care creșteam și împreună cu care mergeam la școală, acolo unde doamna învățătoare prindea aripi viselor noastre și le lăsa libere să călătorească în universul mirific al cunoașterii și devenirii umane!

Și uite așa, pe temelia “celor șapte ani de-acasă”, atent turnată de către părinții noștri, doamna învățătoare continua să zidească cunoștințe, deprinderi, principii, valori, ce stau astăzi drept mărturie trecutului frumos, simplu, modest, dar plin de dragoste și credință.

Astăzi, toți suntem aritmici. Ne bate inima alergând contra timpului, ne plângem că nu ne ajunge timpul fizic, dar cel mai grav este că letală este dimensiunea subiectivă a timpului; furăm doar clipe petrecute lângă copii, lângă cei dragi, suntem într-o continuă mișcare, căutând confortul fizic dar nu și pe cel emoțional. Acesteaucid în noi, valorile pe care alții le-au construit ca adevărate opere de artă, în personalitatea noastră, iar noi nu știm nici măcar să le mai păstrăm, dar să le mai și dăruim propriilor noștri copii, căci nu avem nici când, nici cum, nici unde...

Cei șapte ani de-acasă s-au transformat în șase doar și de multe ori, ei sunt petrecuți în alte locuri, decât acasă, căci tata și mama sunt la serviciu, bunica și bunicul au plecat de mult de lângă noi, răpuși de cancer sau de diabet. În acest context, eu, educabilul, mă bucur de prezența personalului din cămin, de cel din grădinița cu program prelungit, cel de la spațiile de joacă, de vecina la care m-a lăsat mama, de tanti Speranța care pentru a avea cu ce să-și cumpere un codru de pâine, mai îngrijește de câte un copilaș.

Și atunci care sunt modelele mele de viață? Cine ține locul modelului parental? Valorile cui trebuie urmate, analizate, „imitate” practic, la vârsta la care doar mama și tata ar trebui să mă ajute cu căldura și afecțiune, cu dragoste și răbdare să îmi croiesc haina sufletului, într-o aură care să poarte lumina „celor șapte ani de-acasă”?!

Cu siguranță, specialiștii în domeniu au deja răspunsurile pregătite, dar noi încă le mai căutam, fără

SĂ DEZNĂDĂJDUIM!

CEI 7 ANI DE ACASĂ ÎN FORMAREA ȘI DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

EDUCATOARE: CHIU MIRELA GRĂDINIȚA PP NR.1, ARAD

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, vorbim despre educația pe care copilul trebuie să o primească de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până la intrarea într-o unitate de învățământ. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine educat” regăsim: Salutul- prima normă de conduită învățată în familie. Comportamentul în public- un copil bine educat știe să răspundă frumos la întrebări, să susțină conversația, așteptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește. Comportamentul cu prietenii- jocurile cu prietenii sunt experiențe care aduc destindere și voie bună, aduc și un comportament corect. Un copil bine educat își respectă prietenii de joacă, înțelege regulile jocului și se conformează cu acestea. Înțelegerea normelor sociale- prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce se face și ceea ce nu se face în viața socială. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea unor reguli nescrise ale lumii în care trăim: să ne așteptăm rândul la leagănul din parc, la înghețată, la tobogan, la medic, spunem „te rog” și „mulțumesc”, „cu plăcere”. Manierele la masă- când mâncăm ne spălăm pe mâini înainte de masă, folosim corect tacâmurile. Recunoașterea greșelilor- îmi pare rău, te rog, o expresie magică pe care copiii o folosesc foarte des. Pentru a o folosi este nevoie de a o auzi din partea adulților din jurul lui. Astfel va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate. Tact și toleranță- nu este bine să râzi de cei din jur, de prietenii tăi de joacă, râsul jighește, deschide răni, persoana de lângă tine suferă.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil bine educat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament civilizat al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea pe care părintele o transmite copilului îi permite acestuia să se dezvolte corespunzător, să aibă încredere în forțele proprii. Un copil iubit se simte protejat, îngrijit, înțeles, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Totodată, educația trebuie adaptată conform etapelor de dezvoltare ale copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit. Până la trei ani un copil nu poate vedea mai departe de propriile nevoi. La această vârstă nu este bine să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Abia de la 3 la 5 ani, copilul împarte jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru rău sau bun, conștientizează și semnificația pedepsei. Acum este momentul învățării bunelor maniere în viața socială. Acest proces este de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din familie. Momentele petrecute în familie, vizita la bunici, mersul la cumpărături sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent, merge la grădiniță, este rupt de părinți pe o perioadă mai scurtă a zilei, acum este importantă dezvoltarea capacității de comunicare cu cei din jurul lui. Acum este important să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu colegii de grupă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Replicile de genul: taci că ești mic și nu ști nimic nu fac decât să umilească copilul și să-l inhibe. De aceea după un lucru bine făcut, copilul trebuie laudat. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea ei. Dezamăgirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o certă sau o palmă.

Deci, vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și educatoare, dascălii din școală, cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

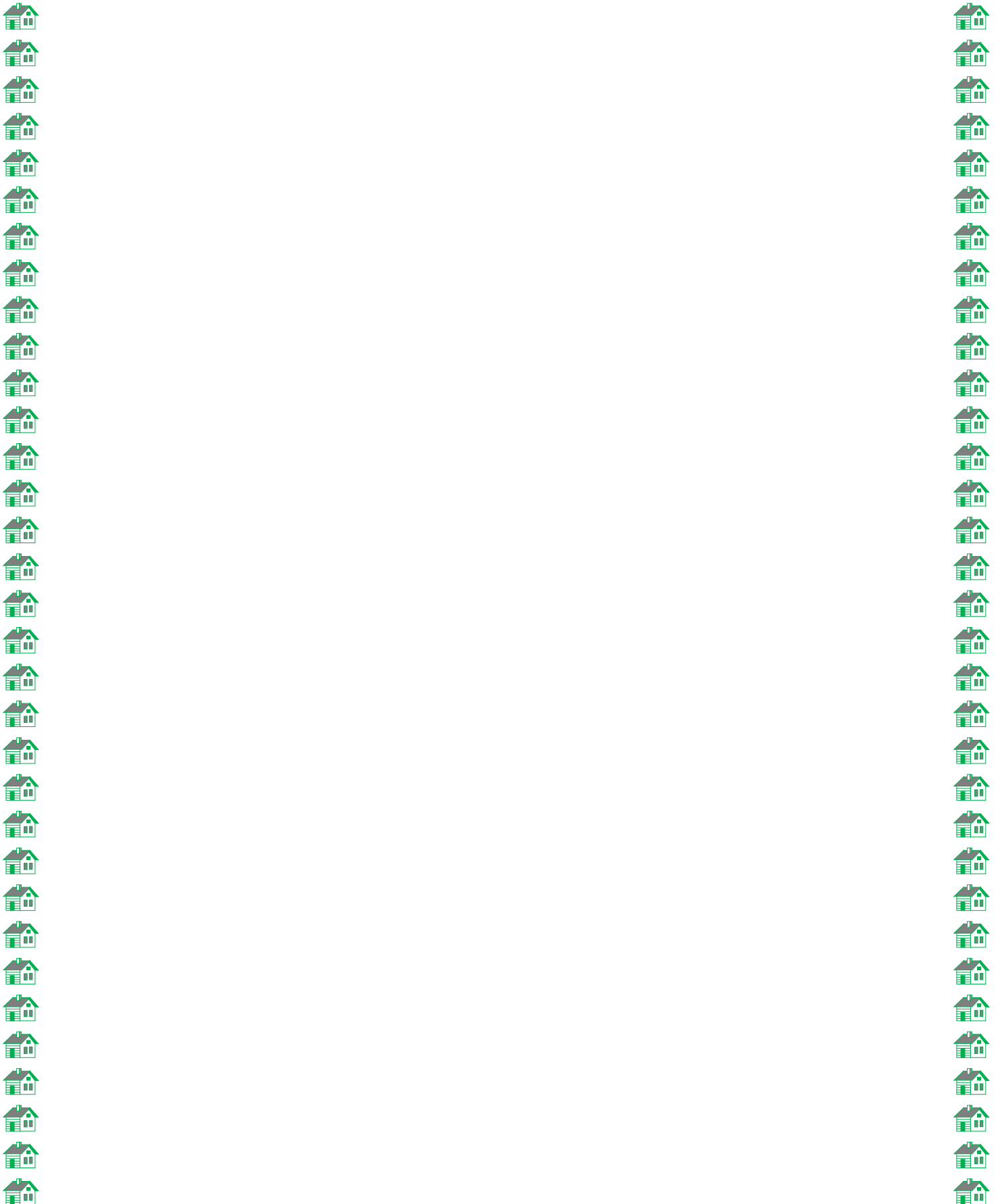
Cei 7 ani de acasă își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume- OM. Acesta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

 Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta
 pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

 Negovan, V.,(2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR CHIVU LAURA CLAUDIA
SCOALA GIMNAZIALA NR.1 CEFA, JUDETUL BIHOR

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Dar ce înseamnă comportament adecvat?

Numai capacități de comunicare, de relaționare, de operare cu informații?

Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc.

Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaștem? Ce înseamnă să spui adevărul? Știi să fii recunoscător? Dar să porți o conversație plăcută? Știi să zâmbești? Ai înțeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce” ?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane.

“**Cei șapte ani de-acasă**” care, în prezent , au devenit “ cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată.

Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se : “Ce copil politicoș! Se vede că are **cei șapte ani de-acasă!**”

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie.

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuirii lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni.

Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “**cei șapte ani de-acasă**”.

Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicoș și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Este bine de știut că a avea “**cei șapte ani de-acasă**” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Nu este corect să dăm vina pe alții.

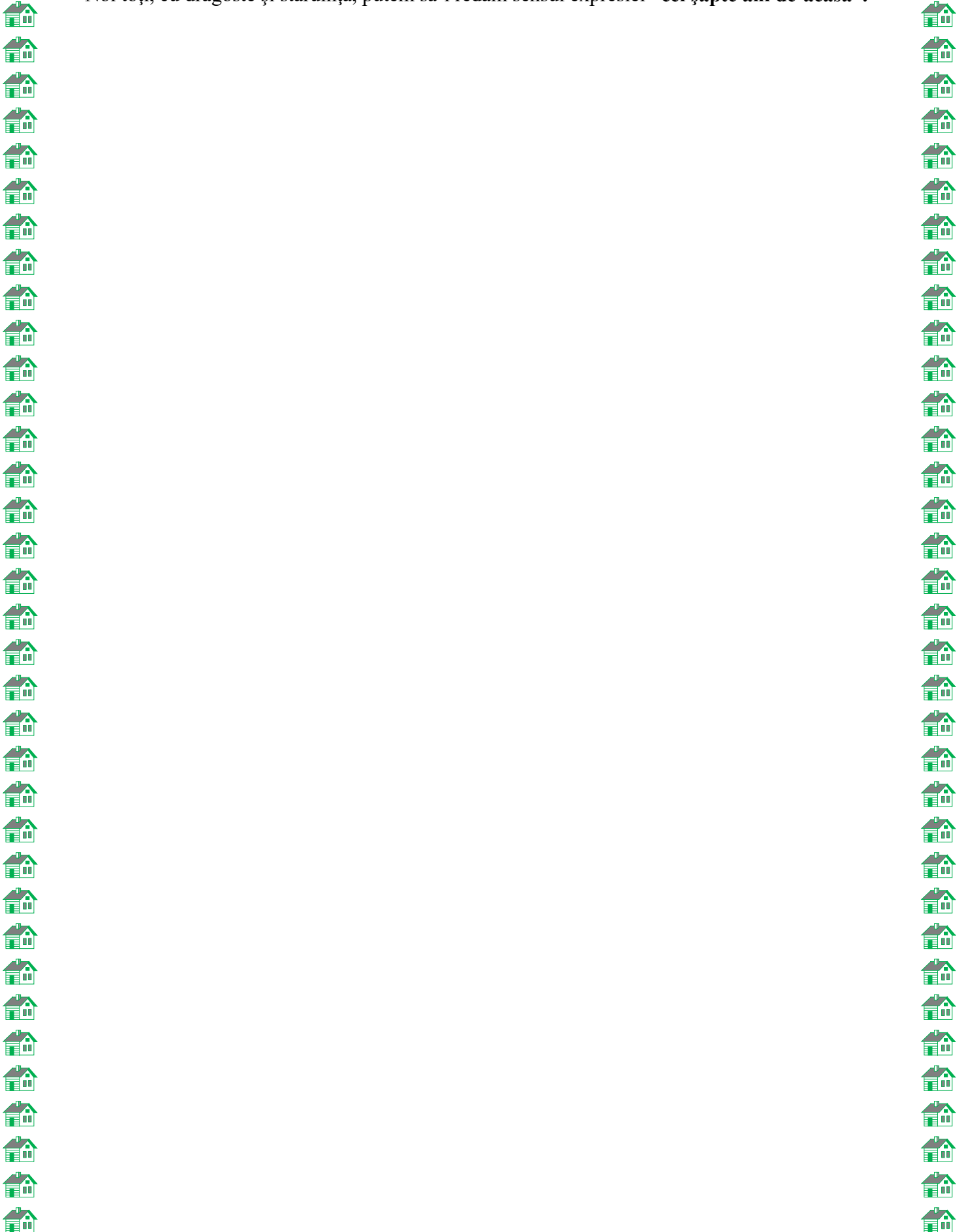
Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți.

Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am numărat odată printre aceștia.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei **“cei șapte ani de-acasă”**.

ROLUL JOCULUI DIDACTIC ÎN INTEGRAREA COPILOR CU CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE

PROF.ÎNV.PRIMAR CIACĂRU MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 26 GALAȚI

Una din formele de manifestare a copilului este jocul. În mod obișnuit o asemenea activitate este izvorâtă din nevoia de acțiune, de mișcare a copilului - o modalitate de a-și consuma energia sau de a se distra, un mod plăcut de a fi utilizat timpul și nu numai. Jocul reprezintă un ansamblu de acțiuni și de operațiuni care urmăresc obiective de pregătire intelectuală, tehnică, morală, fizică a copilului. Elementul de joc imprimă acestuia un caracter mai viu și mai atrăgător, aduce varietate și o stare de bună dispoziție funcțională, de veselie și bucurie, de destindere, ceea ce previne apariția monotoniei și a plictisului, a oboselii.

Folosirea jocului didactic ca activitate de completare cu întreaga clasă aduce variație în procesul de instruire a copiilor cu CES făcându-l mai atractiv.

În acest caz, intenția principală a jocului nu este divertismentul, rezultat din încercarea puterilor, ci învățătura care pregătește copilul pentru muncă și viață.

În continuare este descris un joc pentru clasa I sau clasa pregătitoare (cu succes pentru copiii cu CES)

FURNICUȚA HARNICĂ

Scop:

- consolidarea deprinderii de a raporta numărul ca și cantitate și cantitatea la număr;
- verificarea numărului în limitele 1-5;
- educarea independenței în acțiune;

Obiective operaționale

- să formeze mulțimi 1-5 elemente după criteriul formei;
- să numere în limitele 1-5 prin încercuire;
- să asocieze cifra numărului corespunzător de obiecte și invers;
- să participe cu plăcere și interes la activitate;

Sarcina didactică

- raportarea cantității la număr folosind analizatorii: vizual, auditiv, tactil;

Regulile jocului

Învățătorul va alege un cartonaș care se va opri la semnalul „Stop”. Copilul la care s-a oprit cartonașul îl arată tuturor pentru că va așeza la mușuroi atâtea furnicuțe câte arată cifra de pe cartonaș sau câte bătăi din palme a auzit.

Elemente de joc

- mișcarea, surpriza;

Materialul didactic

- cartonașe cu cifrele de la 1 la 5, siluete furnicuțe, imagine cu mușuroi, săculețul furnicuței;

Desfășurarea jocului

Învățătoarea va da drumul unui cartonaș pe care este scrisă o cifră copilului (sau cartonașul poate să circule de la un copil la altul. La semnalul învățătoarei, copilul la care s-a oprit cartonașul îl va arata tuturor și va avea sarcina de a așeza la mușuroi atâtea furnicuțe câte arată cifra. Se motivează acțiunea: „Eu am așezat la mușuroi 5 furnicuțe pentru că pe jeton este cifra 5.” În continuare jocului, se va înlocui semnalele vizuale cu cele auditive. Copiii vor grupa furnicuțele după numărul bătăilor învățătoarei.

Varianta: Copiii primesc săculețul furnicuței pe care îl plimbă din mână în mână. La semnalul învățătoarei: Stop, copilul la care se află săculețul îl pipăie și spune câte boabe (obiecte) sunt în el.

Concluzie:

La matematică jocul are un rol bine definit. Jucându-se cu cifrele copilul cu CES reacționează și participă voinic la cerințele spuse.

Acordarea calificativelor la sfârșitul unui joc, fie el în echipe sau individual, reprezintă clasarea elevului cu CES pe o anumită „scară”. Calificativele acordate fac din elevul cu CES un analizator, realizând singur treapta pe care o ocupa în „scara” clasei.

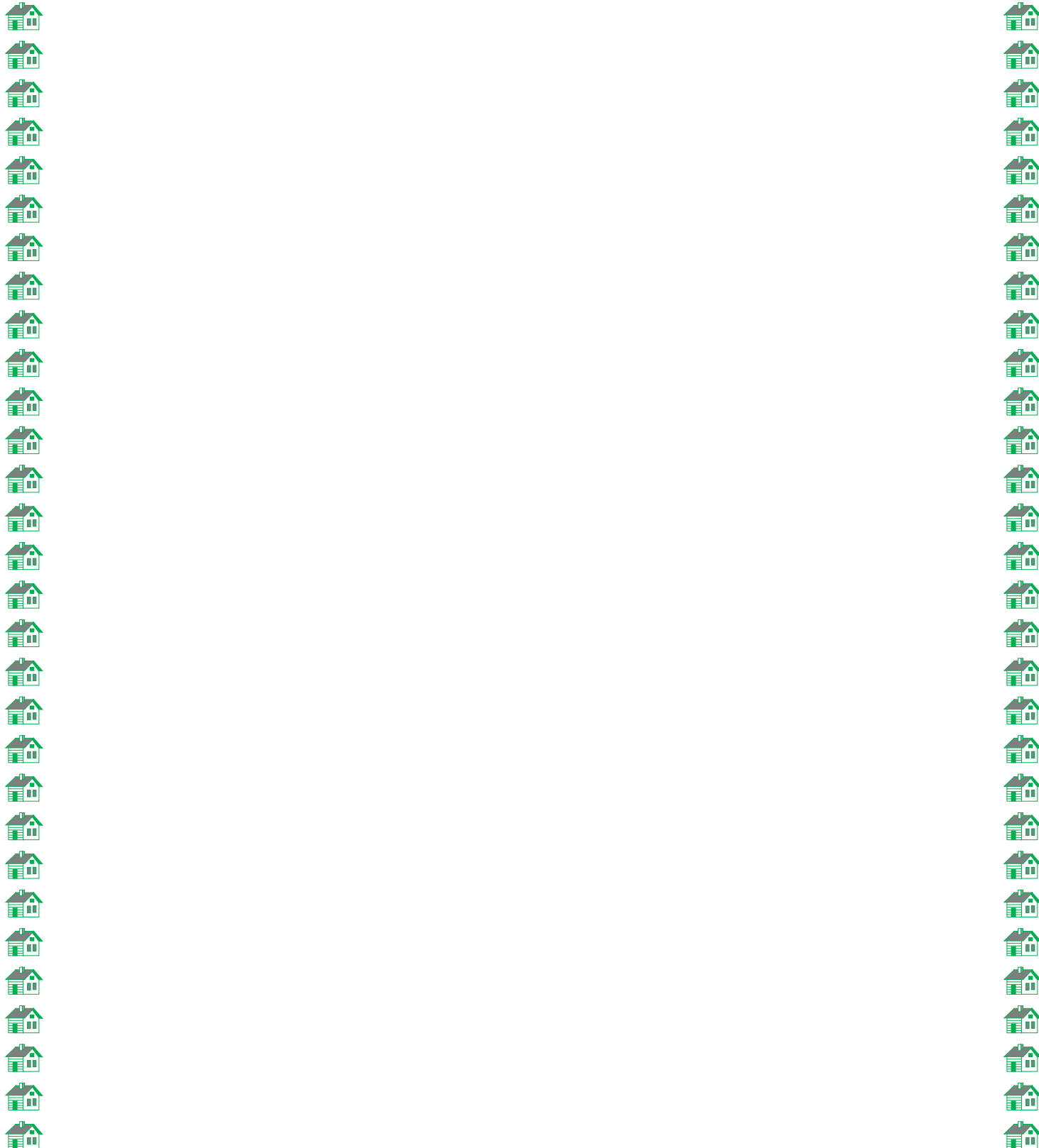
Jocul ca modalitate de evaluare nu urmărește în principal evidențierea deficienței și a blocajelor copilului. O asemenea abordare exclude definitiv teza caracterului irecuperabil al copilului cu CES. Elementele de joc încorporate în procesul de evaluare pot motiva și stimula puternic acest proces în toate formele lui.

Bibliografie:

Constantin Cucos- „Pedagogie”, Editura Polirom, Iasi 2000

Gherguț Alois – Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale. Strategii diferențiate și incluzive în educație, Editura Polirom, Iasi, 2006

Unicef – Ghid de predare învățare pentru copiii cu cerințe educative speciale

DIN TRĂISTUȚA CELOR ȘAPTE ANIȘORI...

PROF. ÎNV. PRIMAR ADRIANA CÎMPEAN
LICEUL TEORETIC "AVRAM IANCU", CLUJ-NAPOCA

Acest zbor *explorator* al copilului, dar și al celor dragi lui, e presărat cu multe sentimente, gânduri, acțiuni, planuri... din partea mamei, a tatălui și a bunicilor tinerei ființe din viața lor.

Iubirea maternă semnifică prima formă de afectivitate pe care copilul o percepe. Mama deține un rol educativ foarte important pentru dezvoltarea emoțională și cognitivă a copilului, pentru integrarea sa socială. Când un copil are curențe emoționale, când îi lipsesc afecțiunea, atingerile, atenția, acesta nu se va dezvolta optim. Această relație este decisivă pentru dezvoltarea normală, sănătoasă a viitorului preșcolar, școlar, adult, și aceasta este de neînlocuit. Din această relație copil va fi capabil: să deprindă primele reguli și obligații; să se raporteze la celelalte persoane din viața lui; să socializeze și să se integreze în cercurile sale de apartenență, în comunitatea școlară și cea de adult. Mama este cea care oferă copilului sentimentul de siguranță, de stabilitate, de model, ceea ce îi va influența copilului întreaga personalitate și îl va transforma fie într-un adult armonios, fie va deveni o persoană nesigură și temătoare.

Figura paternă contribuie într-un mod esențial la dezvoltarea sentimentului de protecție și de siguranță al copilului. Dacă mama reprezintă simbolul afecțiunii, blândeții, feminității, atunci tatăl este simbolul autorității, al siguranței, al puterii. Cel mai mare dar pe care tatăl îl poate oferi copilului este să aibă o relație bună cu mama sa, să o iubească și să fie prezent emoțional în viața lui. Implicarea și grija emoțională exclusiv sau preponderent a mamei este insuficientă pentru copil. Lipsa implicării tatălui crește riscul tulburărilor de sănătate mentală, a depresiei, anxietății, nesiguranței și a tulburărilor de comportament. Când tatăl este implicat, copilul crește cu un model sănătos despre ceea ce înseamnă feminitate și masculinitate, fără stereotipuri de gen. Părinții fericiți și liniștiți transmit starea de bine copiilor lor, și viața în trei sau mai mulți nu va mai fi o formă de supraviețuire, ci o adevărată împlinire.

Iată și câteva dintre reflecțiile celor implicați în educația copiilor până la 6-7 ani: • *Cuvintele mi se par puține și sărace pentru a descrie bucuria și dragostea pentru nepoțica mea, Anya. Când e lângă mine, uit de toate grijile, neazurile și-mi trec toate durerile fizice. Este Universul meu, făcându-mi fiecare zi mai frumoasă. Cineva spunea că dacă ar fi știut ce mult își va iubi nepoții, și-ar fi făcut întâi nepoți și apoi copii..., și a avut dreptate. Mă ocup cu mare responsabilitate de educația ei și respect toate cerințele părinților, deși bunicii sunt tentați să cedeze în fața nepoților. Învățăm împreună multe lucruri, cum ar fi: spălatul mâinilor, spălatul pe dinți, adunatul jucăriilor, mâncatul etc. Ne place să ne jucăm împreună, să ne plimbăm, să cântăm, să desenăm, să citim povești și, nu în ultimul rând, să spunem Doamne, Doamne! Cu toate că e mică (2 ani) îi explic anumite lucruri, ce e bine, ce nu e bine și de ce. Zilnic, învățăm cuvinte noi și le repetăm pentru a le pronunța corect, învățăm să numărăm, să știm culorile și multe altele. La doi ani numără până la 10 (în limba maternă - româna, dar și în limba engleză), știe culorile; știe și fragmente din cântece. Încerc să o învăț și lucruri simple de politețe: poftim, mulțumesc, te rog, etc, și-i spun mereu ce importante sunt pentru ea mami și tati. Aș putea scrie un roman despre ea și legătura noastră, dar mă opresc aici. O iubesc din tot sufletul! (B.A. - bunică) • *Ce frumoși sunt cei trei ani de-acasă, după care copilul parcurge anii de preșcolaritate, până la șase ani. În această perioadă copilul, în cercul său de apartenență - grupa de preșcolari, deprinde bucuria de a fi alături de covârșnici, de a fi iubit de către educatoarele sale, de a fi în rolul unui personaj din povești, basme, scenete de serbare, de a oferi și ceilalți jucăria sa dragă și chiar de a se juca împreună, îmbogățind spectrul jucăriilor în mini-scenetele de teatru etc. Vârsta aceasta este trăistuța achizițiilor preșcolare, atât de necesare intrării în ciclul primar. (A.C - educatoare); • Clasa pregătitoare constituie un al doilea pas în deprinderea copilului de a se juca, de a comunica, de a învăța și de a se bucura de tot ceea ce îi face plăcere la școală: lecția despre sistemul solar, produsele realizate la Arte vizuale și abilități practice, pauzele școlare etc. Profesorul pentru învățământul primar are menirea de a șlefui sufletul și mintea școlarului său, dezvoltându-i, an de an, valențele native și creative, neapărat într-un parteneriat armonios pe care și-l creionează în cadrul educației formale, nonformale și informale, astfel ca împreună cu părinții, și nu numai, să fim oameni înțelepți pentru a forma generația viitoare de tineri armonioși și creativi.**

Cei șapte ani de-acasă reprezintă formula globală cu care copilul intră în ciclul achizițiilor fundamentale - clasa pregătitoare, aceste comportamente fiind necesare unei adaptări școlare armonioase.

La finalul clasei pregătitoare, când copilul are deja cei șapte ani împliniți, îi este întocmit un *Raport de evaluare*, un document tip în care este consemnat nivelul realizării competențelor specifice asociate fiecărei discipline școlare. Acest document cu caracter confidențial are drept scop orientarea și optimizarea procesului educativ în vederea pregătirii elevului pentru a răspunde solicitărilor de tip școlar, realizându-se astfel și planuri individualizare de învățare - de dezvoltare sau de remediere, după caz.

Această raport este prezentat părinților, accentul fiind pus și pe partea finală unde apar *recomandările și aprecierile finale*, ca de exemplu: • (eleva PMM) - *APRECIERI*: Pe tot parcursul anului școlar pregătitor școlărița s-a remarcat prin respect, responsabilitate, curiozitate și dorința de a interrelaționa cu covârșnicii. A asimilat corect, foarte rapid și în mod creativ conținuturile abordate, manifestând frumoase valențe native și creative în diverse domenii de activitate (C.L.R., M.E.M., A.V.A.P., M.M.). În topul preferințelor, PMM pune dorința de a fi școlărița care oferă cele mai frumoase răspunsuri, pentru că ea trebuie să fie *cel mai bun cunoscător* al clasei. Manifestă o dicție foarte frumoasă; exprimă enunțuri logice, expresive și bogate în conținut. Este deosebit de talentată la literatură, muzică și artă, este sensibilă la mesajele textelor literare și reușește să exprime ideile în mod creativ, expresiv și armonios. S-a remarcat și în cadrul activităților extrașcolare. Exemplificări:

26.11.2014: Proiectul *Sărbătorile iernii*. Concursul Național *Sărbătorile iernii – Cel mai frumos brad!*, ediția a IV-a, CAE, Furnizor: Asociația Ed Procedo, Iași; Inspectoratul Școlar Județean Iași; Asociația „ED PROCEDO”, Iași; Grădinița Penilla, Iași; Liceul Teoretic „Avram Iancu”, Cluj-Napoca. C.A.E., poz. 503, MECTS/20122

PREMIUL de EXCELENȚĂ
nov.2014: Program Educațional - *Concursurile Naționale Școlare PRIMO*, București. Editura Primo
PREMIUL III (95 p din 100)

01.04.2015: Expoziția Națională de Creație Artistic-Plastică. Concurs: *1 APRILIE 2015 – Ziua Internațională a Păsărilor*, Ediția a IX-a. ISJ Alba, Primăria Municipiului Aiud, Școala Gimnazială „Axente Sever”, Clubul Copiilor Aiud, jud. Alba
PREMIUL I

09.04.2015: Activitate aplicativă - Concurs gratuit pentru elevi - «*Bucuriile iepurașului*», în cadrul *Parteneriatului Educațional Național ce poate fi desfășurat în cadrul proiectului privind formarea profesională a cadrelor didactice!* Furnizor: S.C. Esențial Media Press S.R.L., Pitești
PREMIUL II

24.04.2015: Concursul *Micii exploratori. O călătorie prin Europa*. Secțiunea: Clasa Pregătitoare. Furnizor: Asociația InteligenT, București.
PREMIUL II: 95,50 p/din 100

05.06.2015: Expoziția Județeană *Micul desenator al poveștilor românești*, ediția a III-a
PREMIUL II

08.06.2015: Expoziția Județeană *Micul desenator al poveștilor românești*, ediția a III-a, MECS, ISJ Cluj, Liceul Teoretic “Avram Iancu”
PREMIUL II

RECOMANDĂRI: Palierul dezvoltării cognitive – îmbogățirea zestrei personale care, de altfel, este FOARTE BOGATĂ ȘI ÎN PREZENT; ÎNSCRIEREA FETIȚEI ÎN CADRUL UNUI CLUB DE TEATRU SAU DE LITERAȚIE.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

INV. CIOAGA MARIA NICOLETA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVIŢĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

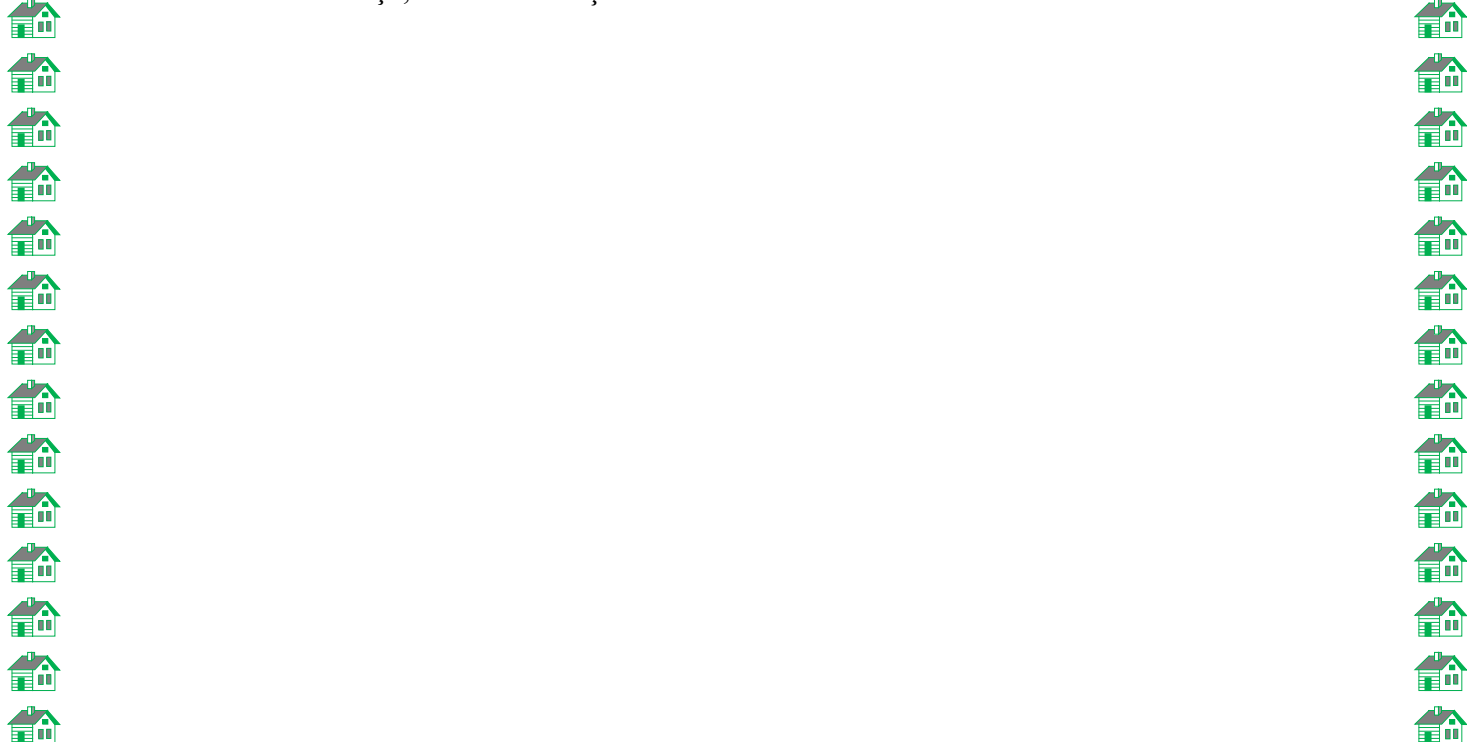
Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

„ȘAPTE ANI DE ACASĂ”- NORME SI VALORI ESENTIALE

PROF. CIOBANU ANA
GRADINITA NR. 138. BUCURESTI

„De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supă și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele. Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a-i oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „**cei șapte ani de-acasă**”.

Cert este ca educatia trebuie sa existe, doar ca fiecare copil are ritmul sau de evolutie, iar obligativitatea a devenit nitel desueta, asa ca la 7 ani unii copii sunt de pus in rama iar altii...mai putin. Credem insa ca nu trebuie sa mai facem comparatii la varsta de 7 ani. Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor

inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

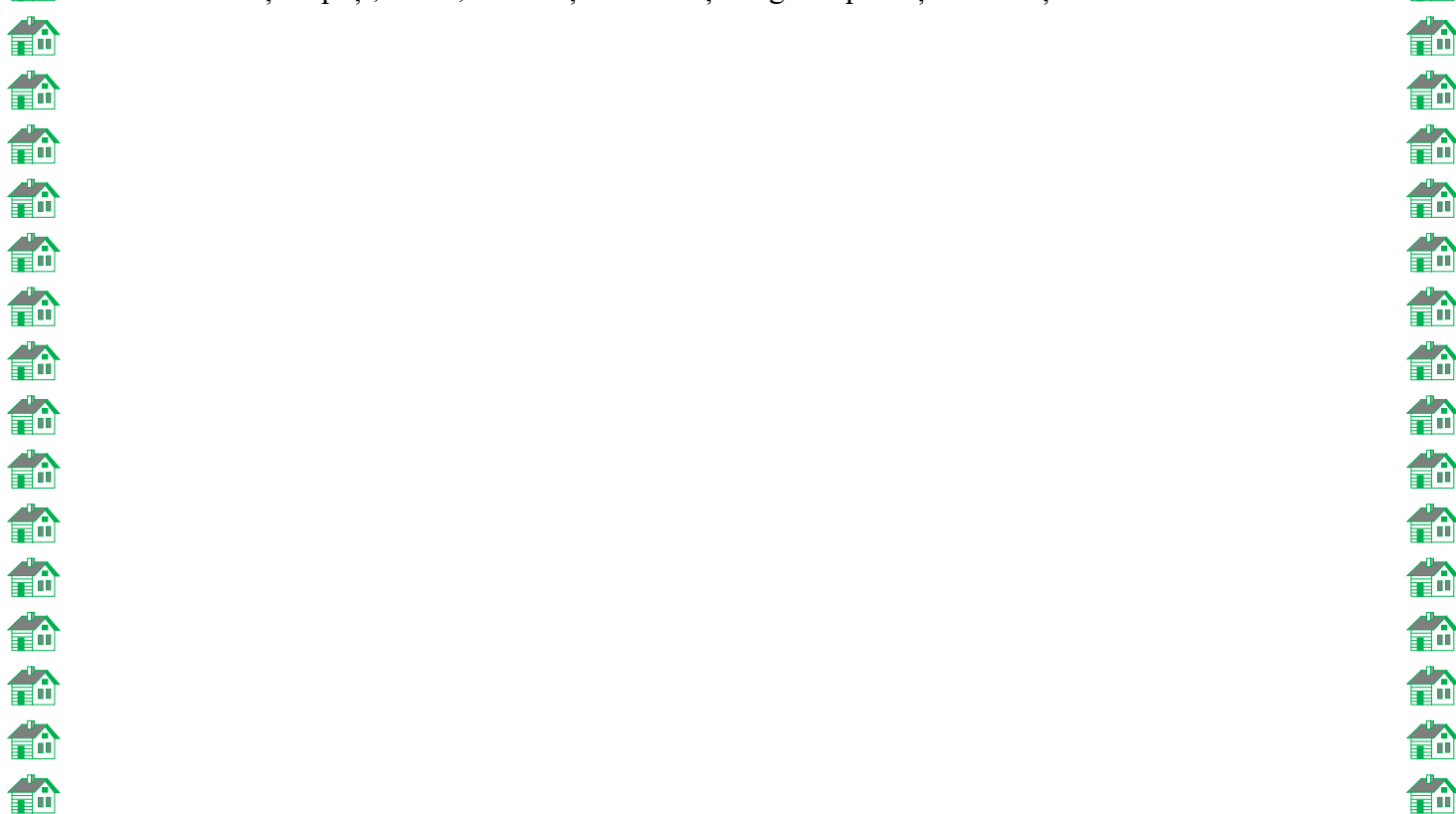
Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are experiența inițială loc de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Expresia „cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, pe bună dreptate sau părtinitor uneori, școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului tău. Și pentru mulți copii ea este singura modalitate de a-și depăși, odată, o condiție mizeră și singura speranță la o viață decentă.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

**EDUCATOARE: CIOBANU CARMEN
GRĂDINIȚA P.P."EPISCOP MELCHISEDEC" ROMAN/NEAMȚ**

"Copilul trebuie să aibă neapărat o ambianță de pace, pentru că el este solitar, un individ spiritual. Ambianța însă o face adultul, el este făuritorul mediului extern. Și dacă noi trebuie să răspundem copilului, creând o lume adaptată nevoilor sale, trebuie să nu fim zgârciți, căci prin aceasta ne împlinim cea mai sfântă datorie a noastră. Și aceasta ne înalță și ne înobilează. Trebuie să pregătim o ambianță pentru copiii care mâine vor fi adulți și, în fața cărora, noi ne vom retrage în bătrânețea noastră; căci noi îmbătrânim, iar ei ne întrec. Să facem deci această faptă altruistă: să pregătim o ambianță pentru oamenii cei noi, servindu-i și ajutându-i. E o muncă delicată aceasta: baza unei noi educații." (Maria Montessori, "Copilul").

Ca urmare a acestor povețe, trebuie să dăm tot ce este mai bun din noi, să-l facem pe copil să descopere frumusețile acestei vieți, tainele învățaturii, și să ne punem măcar o dată în viață întrebarea: când va crește, își va aminti de mine și de ceea ce l-am învățat? Meditam la această întrebare și poate noi nu vom găsi răspunsul corect, dar copilul ni-l va putea da peste ani și ani.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, și putem considera că educația primită de aceștia până la vârsta de șapte ani, în primul rând de la mamă, este determinant pentru dezvoltarea sa ulterioară. Familia este grupul social cel mai important deoarece ea influențează și modelează persoana umană, acțiunile ei asupra individului fiind atât de mare încât ea egalează acțiunea multor altor grupuri sociale, fiind un laborator de formare a persoanei. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta direct prin acțiuni dirijate sau indirect prin modele de conduit oferite de membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie, acestea fiind primele modele sociale cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu valorile și normele sociale. Este recunoscut faptul că strategiile educative aplicate în sânul familiei, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. Sunt copii bine crescuți, care știu să se poarte și să vorbească frumos, în preajma cărora este o plăcere să te afli, dar și copii care nu au învățat să se poarte de mici, aceștia fiind respinși de colegi și aflându-se în permanență în conflict. Pentru a nu face parte din ultima categorie, îi învățăm pe copii încă de mici să se comporte civilizată și vom cunoaște împreună bucuria pe care ne-o va aduce, care va fi o carte de vizită cu care vom deschide mai ușor ușile bunăvoinței celor de lângă noi.

Este, deci, o misiune dificilă care presupune înțelepciune, imaginație, răbdare și multă dragoste, părinții având rolul major în disciplinarea copilului, fiind cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în toate direcțiile. Modalitățile prin care copiii exprimă și înțeleg iubirea, recunoștința, sunt nenumărate, însă doar cinci dintre acestea vor conta întotdeauna: mângâierile părintești, cuvintele de încurajare, timpul acordat, darurile și serviciile pline de iubire care se fac de bunăvoie. Copiii care sunt ținuti în brațe, sărutați se dezvoltă mai repede din punct de vedere emoțional, încurajarea este "balsam pentru suflet", dându-i copilului sentimental de siguranță, timpul acordat duce la scăderea posibilității de a se ajunge la un comportament ce presupune delincvență, darurile sunt o formă de recunoștință și de stimulare.

Copilul are tendința să imită tot ceea ce face un părinte, un educator și lui i se pare că tot ce face acesta este bine, de aceea trebuie să avem mare grijă pentru a nu le forma un comportament inadecvat. Nu trebuie să ne scape nici o părțică din viața sa, deoarece aceea poate fi miezul cel stricat, și e păcat să nu clădim vieții lui, temelie cea mai rezistentă, care poate dura chiar și întreaga sa existență. Să încercăm cașadar să înfrumusețăm fiecare suflet și să-l îmbogățim cu toate pietrele prețioase și fiecare suflet, va fi pentru noi, comoara cea mai de preț!

Bineînțeles, puțini sunt cei atenți, care doresc să vorbești cu ei, să le spui ceva care să le rămână în viață, să-ți respecte vârsta, să te sprijine la o trecere de pietoni, să te conducă până la destinație, puțini sunt aceia care le cedează locul celor vârstnici, cei care îi ajută, le vorbește frumos. Să încercăm să-i facem pe copii mai buni, mai de ajutor, mai respectuoși, înțelegători față de semenii lor chiar de aici din sânul familiei, step-by-step în cei șapte ani de zile până când aceștia pășesc pragul spre o lume nouă cu

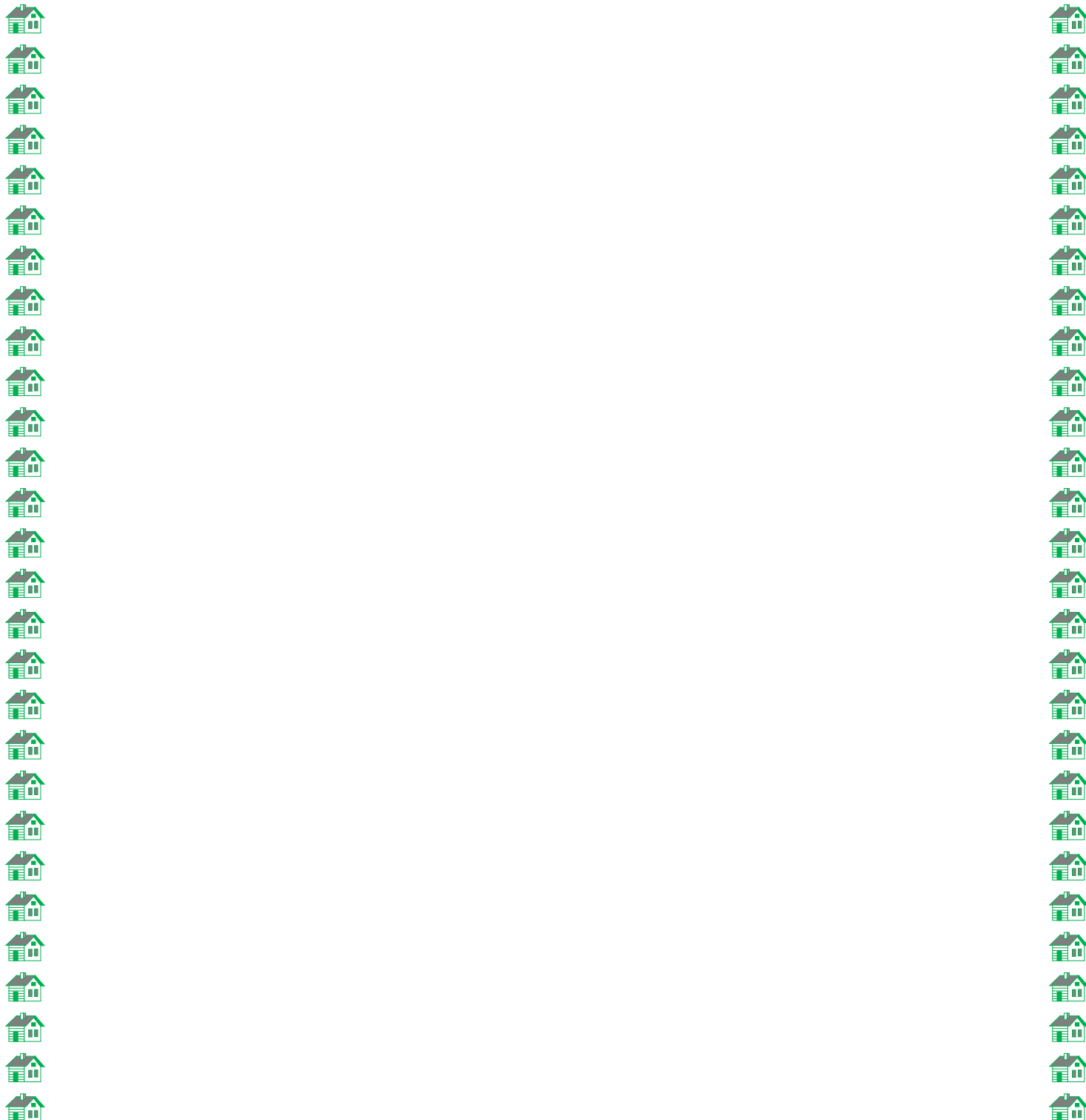

neprevăzut. Să facem ca începutul drumului fiecărui copil să fie drumul cel drept, să avem răbdare multă, pentru că de timpuriu se pornește totul, și să nu-i lăsăm să se piardă într-o lume urâtă, atât lui Dumnezeu, cât și societății în care el trăiește.

“Învățătorul cel bun este acela, care se simte, în sfârșit multumit, într-un ungher al clasei, nefăcând altceva, decât să privească școlarii săi concentrați într-o activitate vie, binefăcătoare, plină de roade, prin care se dezvoltă și se instruiesc.” (Maria Montessori)

BIBLIOGRAFIE:

- R.Campbell, G.Chapman “Cele cinci limbaje de iubire ale copiilor”, Ed.Curtea Veche Publishing, București, 2000;
M.Golu, “Dinamica personalității”, Ed.Geneze, București, 1993;
R.Vincent, “Cunoașterea copilului”, E.D.P., București, 1972.

CEI 7 ANI DE -ACASĂ

CIOBANU CRENGUȚA-CRISTINA PROFESOR- LICEUL TEHNOLOGIC TISMANA-GORJ

Anii care-ți dau cultură,

Rost in viață și măsură,

Dacă fac o bună casă

Cu cei șapte ani de-acasă

de Gheorghe Mitroaică din Reflexe (și reflecții) într-o picătură de cerneală (2005)

Din primii ani de viață copilul este supravegheat și îndrumat de către părinți. Părintele este cel care trebuie să aibă grijă de copil ,să îi formeze caracterul și să fie un bun exemplu pentru copil. *Meseria* de părinte este cea mai grea deoarece lucrăm cu cele mai inocente fapte pe care le putem modela cum vrem. Dar pentru a modela adulți puternici, atât moral cât și intelectual trebuie să fim la rândul nostru niște părinți devotați.

Copiii care au un comportament diferit ,agresiv ,necivilizat li se mai spune această zicală : că le lipsesc “ cei șapte ani de-acasă”,adică le lipsește cel mai esențial element al unei bune creșteri și anume **educația**.

De-a lungul carierei mele didactice am condus mulți copii pe „drumul cunoașterii „.Cu unii a fost mai dificil deoarece proveneau din familii care nu puneau accent pe educație ,iar acestor copii le lipseau „cei șapte ani de-acasă”. Un rol important în educația fiecărui elev îl are: conștiința morală și cea a sentimentelor morale .Elevul trebuie să știe că există reguli de conduită morală, că trebuie să se comporte civilizată ,că nu trebuie să aducă injurii care pot provoca răni sufletești și care lezează conștiința morală a celor din jur.

Fiecare copil, atunci când intră în societate ar trebui să știe de la părinți regulile de comportare în societate. Cei șapte ani de-acasă nu se referă doar la acele semne exterioare de respect caracterizate drept politete, ci la o întregă gamă de obiceiuri sănătoase pe care , dacă un copil le va deprinde în primii șapte ani de viață , le va practica pe tot parcursul vieții. Familia este nucleul esențial în care copilul se formează ca om, având un rol decisiv în ceea ce privește viitorul spiritual și social al copilului.

Căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte . Familia este factorul primordial și prioritar în educație deoarece educația începe în familie lucru ce l-a determinat pe Loisel să afirme că “ în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume- omul de caracter”.

În procesul educativ, părinții trebuie să țină seama de particularitățile de vârstă și individuale ale copilului,de faptul că fiecare etapă de vârstă se caracterizează prin trăsături definitorii care o diferențiază pe cea precedentă de următoarea. Acțiunile educative exercitate de părinți trebuie să fie continue și rationale, să se bazeze pe faptul că dezvoltarea psihică a copilului se realizează în strânsă legătură cu cea fizică.

Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială,sinucidere,depresie,dependență au la bază lipsa educației familiale corecte. De asemenea comunicarea între părinte și copil este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care –i vor servi de model) și mesajul din spatele vorbelor care i se spun. Părinții își educă copiii (pe lângă exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții:principii, ordine, atribuiri, porunci, contraporunci ,programe și permisiuni.

Școala este celălalt factor important în educația copilului. Numai prin colaborarea permanentă între familie și școală se poate obține o educație de calitate. Lipsa de colaborare duce spre eșec și ,din nefericire, cel învins este copilul ,pentru care dorim tot ce e mai bun.

Bibliografie

Cucoș, Constantin, Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2002.

Nicola, Ioan, Tratat de pedagogie școlară, Ed. Aramis, București, 2003.

Șoitu, Laurențiu, Pedagogia comunicării, Institutul European, Iași, 2001.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR CIOBANU SOFICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BĂUȚAR
STRUCTURA ȘCOALA GIMNAZIALĂ BUCOVA

Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale. Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori majori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. De asemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii. Este bine de știut ca și părintele să știe să-și asculte copilul și se explice de fiecare dată hotărârile pe care le ia și care îl privesc pe copil. Aplicând aceste lecții pot fi prevenite acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate, care contribuie la apariția în mintea tinerilor a înstrăinării și supărării față de părinți și a împotrivirii lor față de orice autoritate. În primii ani de viață, este important ca părinții să dedice copiilor cât mai mult din timpul lor, să vorbească cu ei, să se joace, să „lucreze” împreună. Așa copilul va fi permanent supravegheat și nu va fi lăsat în voia lui.

De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinți - copil de mai târziu.

Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. De asemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, este bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic).

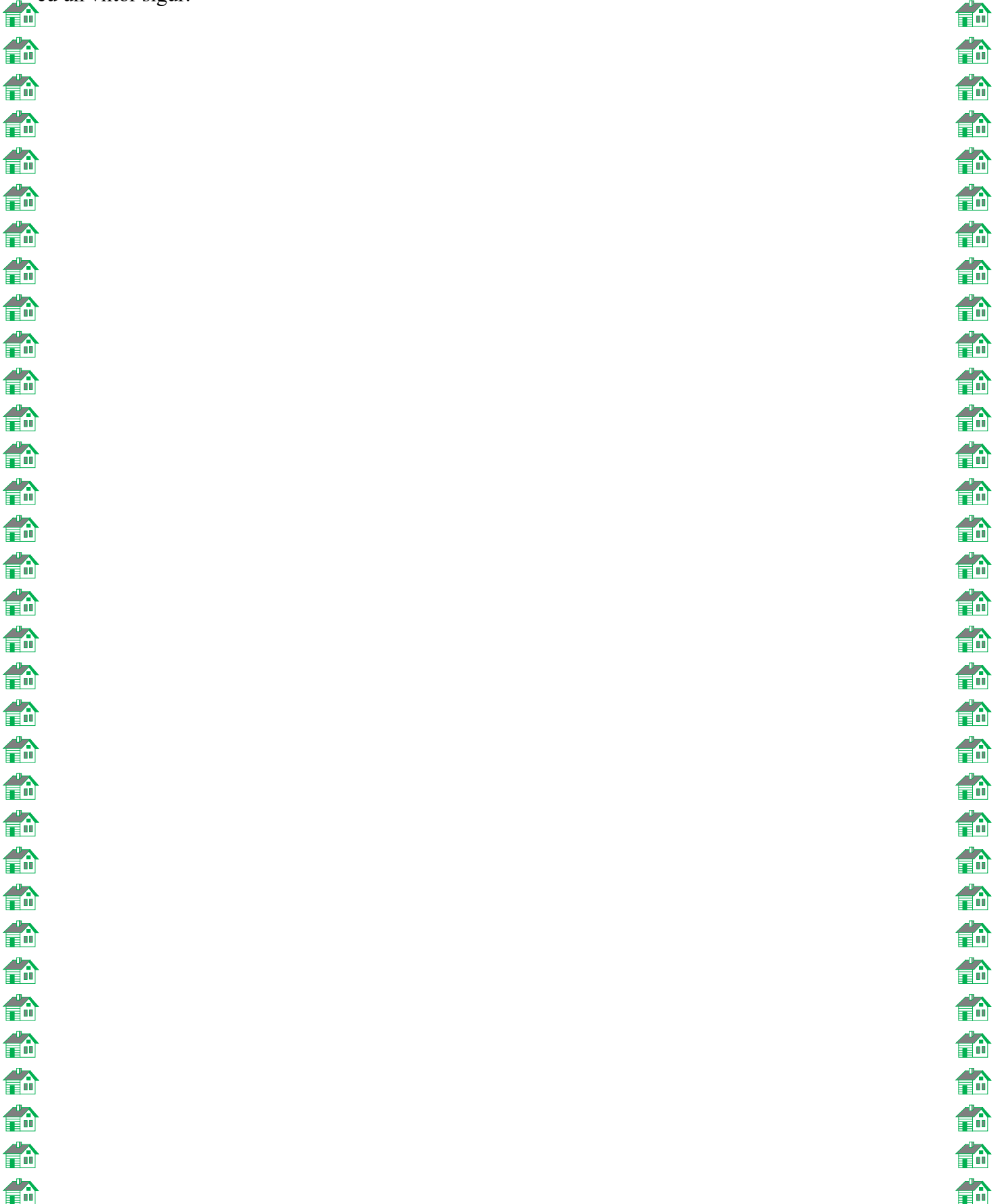
Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în

personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi. Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

UNDE SUNT CEI ȘAPTE ANI ...DE ACASĂ?

PROF. VALENTINA CIOBANU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICOLAE BĂLCESCU"- DRĂGĂȘANI

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” (Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).
”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decat de copii foarte inteligenti, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconstient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta. Dar, așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzneli și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mățasoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și indigo-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele. Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturnilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângăiate de moș Ene.

Și... uite așa, ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalti decat unul caruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasa. Probabil ca cea mai buna modalitate de a-l obisnui cu bunele maniere este sa fim noi, parintii, un bun model pentru el. Incepem sa il invatam lucrurile simple inca de la varsta frageda: sa salute, sa spuna "te rog" si "multumesc". Dar buna crestere nu trebuie sa se opreasca aici. Va trebui sa stie ce se cuvine si ce nu la masa, intr-o vizita, la o petrecere si chiar intr-o discutie cu un prieten apropiat. Bunele maniere ii modeleaza comportamentul in societate si il invata ce inseamna respectul. Iar copiii respectuosi vor fi tratati cu respect. Asadar, cum il invatam bunele maniere? Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitive pentru formarea lui ca adult. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astazi este diferita de cea a generațiilor anterioare.

Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își

desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

De la venirea sa pe lume, în mod normal, copilul aparține unei familii. Acesta este “grupul social de bază cu funcții definite în plan social” care are ca responsabilitate fundamentală creșterea și educarea copiilor. Multă vreme s-a considerat că educația aparține doar domeniului formal-instituțional școlar. “Nu trebuie să se piardă, însă din vedere că “formarea copilului are loc, mai ales, în familie și mai târziu în profesii”. Evoluția ulterioară a copilului ține de modul în care a fost crescut, de tipul de familie avut, de implicarea acestuia în educația acestuia, practic ține de “cei șapte ani de acasă”. Familia poate fi privită din mai multe perspective. Mai întâi putem spune că reprezintă un *mediu afectiv* și este bine cunoscut faptul că “orice formă de cunoaștere, la copil este precedată de o cunoaștere emotivă (...) privația afectivă fiind tot atât de periculoasă ca și privația alimentară”. Locul în care copilul învață să fie iubit și să iubească, cu mult înainte ca el să fie în stare să facă această distincție, este cadrul familial. În al doilea rând, se poate spune despre familie că reprezintă un *mediu social*. Familia prezintă la scară mai mică, diversitatea vieții sociale, copii, adulți, vârstnici, bătrâni, puternici și slabi, masculin, feminin, dar cu un grad mai puternic de interacțiune. -conduita membrilor familiei într-o situație sau alta, se constituie ca prim exemplu pentru copil în ceea ce privește viața socială și, adesea, acest exemplu își pune amprenta deosebită asupra dezvoltării sale. Un rol deosebit îl au părinții, cei care realizează, în cea mai mare măsură, actul educațional, voit sau nevoit. Relația dintre aceștia, optica privind viața socială, viața profesională, sistemul de valori la care se raportează sunt cadru de referință (prin imitație sau chiar prin opoziție) pentru personalitatea în formare. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație.

Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimite copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani:

- 1. Învăta-l să se poarte frumos;** bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
- 2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!**
- 3. Comunica cât mai mult cu el** - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
- 4. Învăta-l să iubească lectura și cartile** - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
- 5. Lăsa-l să se bucure de copilărie** - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
- 6. Nu abuza în niciun fel de copil** - fizic, emoțional, verbal etc.; evita educația cu “palma la fund” și concentrează-te pe disciplina pozitivă!
- 7. Învăta-l să își exprime emoții și sentimente;** numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
- 8. Învăta-l să spună mereu adevărul!** Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine!

Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

- 9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

- 10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i

zilnic ca il iubesti. Demonstreaza-i acest lucru prin gesturi tandre - sarutari pe frunte, obrazori, imbratisari etc.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004

2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002

3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

5. www.copii.ro

6. www.scribd.com

7. www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CIOCAN CARMEN

- COLEGIUL ECONOMIC „DIONISIE POP MARȚIAN” ALBA IULIA

Procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă? Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi.

Educația primită în familie

Principalele ingrediente care compun, în mod tradițional, un copil „bine crescut” sunt:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând cu „bună ziua”.

- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări, nu întrerupe pe cel care vorbește, își așteaptă rândul în cadrul conversației avute la un moment dat.

- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa comportamente corecte.

- **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, respectăm credințele și valorile altora.

- **Manierele la masă.** Respect față de comensali și a celui care servește masa.

- **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților.

- **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic al cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența între râsul sănătos și spiritul de glumă. Probabil că soluția este perseverența și exemplul personal.

În cei 7 ani se "predau" lecții grele de educație care pregătesc copilul pentru pragul de desprindere. Multe energii, timp, nervi și frustrări copilărești se derulau...părinții țineau mult la acea educație. Astăzi, 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze odraslele noastre.

Cert este ca educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție. Cred că nu trebuie să facem comparații la vârsta de 7 ani între copii. Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Este important ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul.

Cei șapte ani de acasă au o importanță deosebită în educația copiilor.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ- EDUCAȚIA PRIMITĂ ÎN FAMILIE

PROF. PT. ÎNV. PRIMAR: CIOCĂNESCU CARMEN ISABELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1- TELEGA

Cu toții bine știm că normele de conduită se învață în familie, politețea fiind ceva care se învață. Familia este mediul în care copilul deprinde regulile elementare de bună purtare, de cele mai multe ori prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Copilul învață primele reguli de la părinți și bunici, apoi de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii săi. Toți acești oameni dau sfaturi zilnic: să spună „Bună ziua!” când se întâlnește cu cineva cunoscut, să nu vorbească cu gura plină, să pună batista la gură atunci când tușește sau strănută, să nu întrerupă pe cineva atunci când vorbește, să spună „Te rog!”, „Mulțumesc!” și multe alte sfaturi.

Educația primită în familie

Salutul este prima normă de conduită învățată în familie. Salutăm orice persoană cunoscută indiferent de locul unde o întâlnim și chiar dacă nu suntem siguri că persoana respectivă ne-a văzut. Salutul trebuie întotdeauna însoțit de un zâmbet. Pe cel salutat trebuie să îl privim direct în ochi, nu cu spatele, nu privind spre pământ sau în altă direcție. Niciodată nu vom saluta cu mâinile în buzunare, mestecând sau grăbit, părănd că suntem preocupați de altceva.

Comportamentul în public se învață tot în familie. Un copil „bine crescut” știe să răspundă politicos la ceea ce este întrebat, știe să susțină o conversație, își așteaptă rândul fără să întrerupă partenerul de dialog. Vorbește pe un ton moderat, formulând clar cuvintele, privind în ochi pe cel căruia i se adresează, fără a avea un aer de superioritate. Trebuie să fie amabil, să folosească formule precum „Vă rog!” sau „Te rog!” Atunci când greșește trebuie să spună „Mă scuzați!”, „Vă rog să mă iertați!”. Cuvântul „Mulțumesc!” trebuie rostit ori de câte ori primește ceva: o informație, o lămurire, un sfat, o felicitare, un cuvânt de laudă, un cadou.

Comportamentul cu prietenii este o altă normă care se învață în familie. Bunele maniere nu se demonstrează doar în preajma adulților. În timpul jocurilor copilul trebuie să respecte regulile, să aștepte să-i vină rândul, să nu se supere atunci când pierde și să-și respecte partenerul de joc. Un copil educat nu joacă cu forța jucăriile partenerului de joacă, nu le distruge. Le cere frumos și are grijă de ele ca și cum ar fi ale lui. Nu cere din prăjitura prietenului ci așteaptă să fie servit. Prietenii nu se lovesc, nu se înjură, nu semintă reciproc. Ei se ajută, se sprijină unul pe celălalt, se joacă frumos împreună, se respectă reciproc și își spun adevărul.

În familie copilul deprinde și *normele de comportare la masă*: nu batem în masă, în pahare sau în farfurii cu tacâmurile, nu ne așezăm coatele pe masă, nu introducem cuțitul în gură pentru niciun motiv, nu ținem cu mâna farfuria din care mâncăm și nici nu o înclinăm pentru a sorbi ultima picătură de supă, nu mușcăm din pâine, nu vorbim cu gura plină, nu bem când avem gura plină, luăm pâinea cu mâna din coșul de pâine, nu cu furculița sau cu cuțitul, mestecăm fără a plescăi. Acasă, trebuie să ajutăm la strângerea mesei, fără a fi rugați de mama acest lucru. Dacă suntem în vizită, după ce ne-am ridicat de la masă, nu ne oferim să strângem masa, acesta fiind o problemă a gazdei. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui ce servește masa.

Tot în familie copilul învață *să-și recunoască greșelile*. „Îmi pare rău!” este ca și „Te rog!” o expresie magică. Pentru a o folosi adecvat, copilul trebuie mai întâi să o audă la părinți. Atunci când este prins cu o minciună, sau când sparge geamul vecinului, sau când greșește în vreun fel, trebuie să-și recunoască greșeala și apoi să-și ceară iertare de la cel față de care a greșit.

Bineînțeles că toate aspectele de mai sus, plus încă multe altele, sunt rezultatul unui efort continuu, a unor ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Copilul învață să fie respectuos, bun, tolerant, înțelegător, punctual, sincer, în sânul familiei mai întâi, apoi la școală, pregătindu-se pentru a deveni adult responsabil de mâine. Viața dovedește că o educație bună și sănătoasă, cât și capacitatea de a te comporta cu oamenii din jur, asigură jumătate din succes.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR CIOCHINARU ELA-DANIELA
LICEUL PEDAGOGIC „MATEI BASARAB” SLOBOZIA, JUD. IALOMIȚA

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. De asemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil.

Alteori e mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor.

Există și familii în care sunt diferențe de opinii în ceea ce privește creșterea și educarea copilului, în care nu există unitate de cerințe și consecvență în atitudini, o viață de familie frământată de tensiuni, lipsită de afecțiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziție sau chiar de violență ducând inevitabil la reacții de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru afectiv ale copilului. Într-un astfel de mediu apar și se dezvoltă situații conflictuale care vor afecta atmosfera afectivă a grupului familial și comunicarea dintre membrii ei.

Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut. **Este necesar ca fiecare părinte să petreacă cât mai mult timp cu copilul său.**

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

COPIII BINE CRESCUȚI!

PROF. ÎNV. PRIMAR: CIOFALCĂ MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU COLFESCU”,
ALEXANDRIA, TELEORMAN

Atunci când vorbim de comportare civilizată gândul ne poartă la familie, nucleul de bază al societății unde omul primește de-a lungul timpului, noțiuni elementare de educație, noțiuni care se dezvoltă și cristalizează sub influența mediului în care individul se naște și trăiește.

Familia a evoluat o dată cu dezvoltarea societății existând în timp mai multe tipuri de familii dar cu greu s-a putut ajunge la relații de egalitate reală între bărbat și femeie, între părinți și copii, deoarece principalul criteriu care stătea la baza constituirii familiei era avantajul economic.

Copiii rămân bucuria și nădejdea părinților, în ei părinții investesc tot ce au mai bun, mai frumos, sentimente, speranțe, năzuințe. Copiii consolidează relațiile conjugale prin sentimentul de responsabilitate pe care-l incumbă, prin forța de atracție exercitată asupra părinților. Cea mai importantă problemă pe care trebuie să o rezolve părinții este educarea propriilor copii, formarea lor pentru viață. Ei sunt răspunzători atât față de copii, cât și față de societate, deoarece copiii reprezintă zestrea biologică a națiunii, tinerețea, viitorul. Educația copilului în familie începe chiar din prima zi de viață și se realizează în fiecare moment prin faptele și comportarea de zi cu zi a părinților.

În familie, iau naștere primele impresii despre lumea înconjurătoare și se formează un anumit stil de viață, aici copilul își formează primele modele morale și culturale, având ca exemplu permanent părinții, aflați tot timpul sub observația lui. În familie copilul învață noțiunile elementare de comportare civilizată, „cei șapte ani de-acasă”, familia fiind urmată în educație de școală, televiziune, internet și mass-media.

Lumea înconjurătoare, copiii o vor cunoaște mai bine de mână cu părinții, la plimbare în parcuri, în oraș, excursii, teatru, expoziții, prin explicațiile pline de răbdare pe care părinții au obligația să le dea la nesfârșitele și repetatele întrebări „De ce?”.

Copiii ar trebui de mici, să fie în stare să aplice câteva reguli elementare de comportament în societate. Trebuie să aibă instructori buni care să-i învețe să le repete, să le reamintească, să-i felicite de multe ori pe zi.

Influența educației în familie depinde și de numărul copiilor. În familiile numeroase afecțiunea și grija părinților sunt normale ceea ce le dă copiilor posibilitatea să se dezvolte în raport cu aptitudinile și potențele fiecăruia să formeze capacități de integrare socială, de inițiativă, de învingere a greutăților și de formare normală a caracterului.

Copilul unic este copleșit de dragostea și atenția părinților și bunicilor, supraprotejat și dădăcit, devenind răsfățat, pretențios, egoist, arogant, un caracter dificil. Acest copil trebuie să facă față la exigențe deosebite urmând să dea viață idealurilor nerealizate ale părinților. Este bine dezvoltat intelectual dar nu cunoaște voioșia și bucuria grupului fratern, nu știe ce este solidaritatea sau rivalitatea.

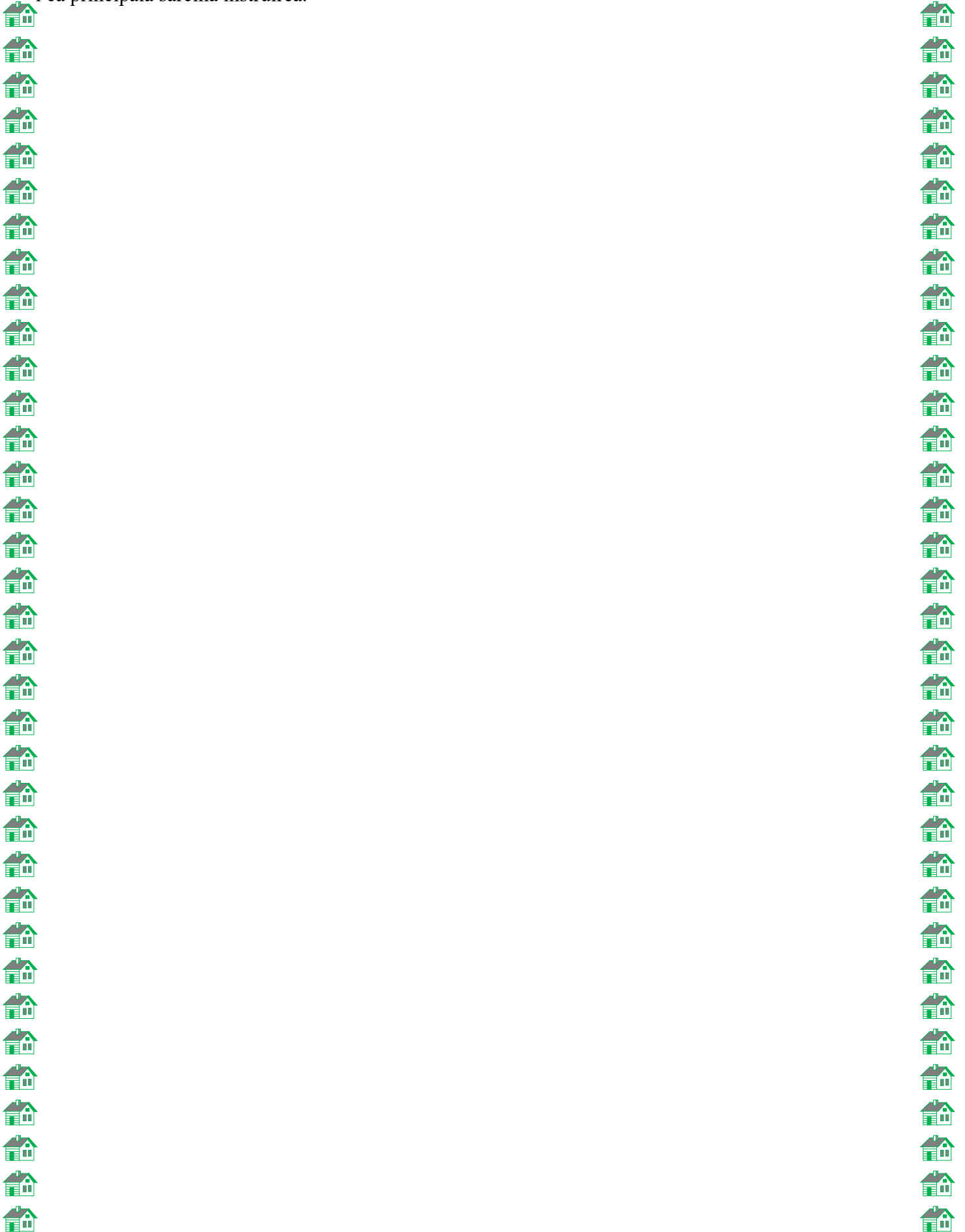
Există situații când copiii proveniți din familii numeroase au serioase lipsuri în educație, abateri grave de la o comportare civilizată. Principala cauză o regăsim în relațiile alterate dintre părinți caracterizate prin neînțelegeri, jigniri, certuri, manifestări violente, dar și în lipsa de interes a părinților față de copii, în cazul familiilor destrămate. Astfel de copii devin închiși, pesimiști, brutali, obraznici, dispuși să se alăture unui anturaj dubios. Lipsa dragostei și a căldurii părintești lasă urme adânci în sufletul copilului aflat în plină dezvoltare dar mai ales în perioada în care afectivitatea trebuie să fie maximă: vârsta 0-1 ani, 3-5 ani și perioada adolescenței. De aceea părinții trebuie permanent să mențină familia unită, bazată pe stimă și afecțiune reciprocă, să creeze un climat sănătos propice dezvoltării normale a copiilor.

Activitatea educațională a copiilor trebuie să se desfășoare continuu să fie realizată de către ambii părinți, aceștia având obligația să orienteze dezvoltarea și formarea copiilor în funcție de aptitudinile fiecăruia.

În familie copiii învață și își dezvoltă dragostea față de muncă, având model proprii părinți. Procedază greșit părinții care scutesc copiii mici și mari de anumite activități gospodărești motivând că aceștia nu se pricep sau nu au timp suficient pentru învățatură. Dacă timpul este folosit la maxim pot fi rezolvate cu succes obligațiile școlare și apoi gospodărești, rămânând vreme suficientă și pentru recreere.

Educația în familie este continuată în școală, însă niciodată aceasta nu va putea substitui rolul familiei. Elementele de bază ale familiei se deprind mai întâi în familie, în cei „șapte ani de acasă”, școlii revenindu-i ca principală sarcină instruirea.

CEI 7 ANI DE ACASA!

PROF. CIONCA OANA
GRADINITA NR.1 CU P.P. ORSOVA

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Știri pe aceeași temă Cum s-au transformat desenele unei adolescente într-o colecție de eșar... Norica Nicolai și Renate Weber, excluse din PNL pentru „erezii ideolog... Directoarea unei grădinițe din Târgoviște avertizează că 150 de copii ... Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat, pentru „Adevărul“, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului Psihologul spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, spune Adina Mesaroș, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”, explică ea. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroș spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”, exemplifică psihologul.

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN EDUCAREA COPIILOR

PROF. CECILIA CIOTMONDA

Moto: „ Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul” Ion Vulcănescu

Meseria de părinte este, în același timp cea mai dificilă și cea mai ușoară meserie din lume; este ușoară pentru că se face cu dragoste și dificilă pentru marea-i responsabilitate.

Oricare ar fi dificultățile economice sau de altă natură, creșterea și educarea copiilor reprezintă îndatoriri și responsabilități deosebit de importante ale părinților. Copilul educat este, practic, oglinda educatorului, iar un copil bine format din punct de vedere moral reprezintă cea mai înaltă răsplătă de realizare a părinților.

Dacă ar fi de-ajuns să ne iubim pur și simplu copiii, n-ar mai exista familii cu probleme; din păcate nu este așa. Dragostea se află pe primul loc, dar pe această temelie trebuie așezate capacitatea de a rezolva probleme, consecvența, respectul reciproc, răbdarea și știința de a fi un bun ascultător. E nevoie de mult efort ca să fii un părinte bun, dar merită.

Părinții pozitivi au totuși capacitatea „ de a vedea în viitor”, de a-și folosi imaginația și de a-și vizualiza copilul crescând, reușind în viață și devenind un adult creator și pozitiv. Exact cum *Michelangelo* l-a văzut pe puternicul Moise în blocul de granit încă înainte de a da prima lovitură de daltă, tot așa noi părinții, putem să proiectăm cu încredere imaginea tânărului minunat sau a domnișoarei care se va forma din această „bucătică” de om; și vom putea educa acest puișor neajutorat, trecând prin diverse faze succesive până ce el va ajunge un adult de succes.

Singura cale de a forma copii buni este să devenim mai întâi părinți buni. Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Acesta este cu deosebire cazul cercetărilor care vin dinspre psihanaliză, psihologia socială și sociologia susținând că familia este adevăratul laborator de formare a persoanei. Transformarea individului în persoană adică în „individ cu status social” este întâi de toate opera familiei. Sunt două cauze care explică această influență a familiei asupra persoanei: una este legata de faptul că acțiunea familiei se exercită mai de timpuriu iar a doua de faptul că multă vreme familia e calea prin care se canalizează oricare alta acțiune de socializare, ea fiind identică cu întreaga lume socială a copilului.

Una dintre caracteristicile fundamentale ale curbelor de învățare este că toate urcă foarte repede la început și apoi tot mai încet mai târziu, având deci o accelerare negativă. Aceasta înseamnă ca eficacitatea acțiunii mediului e foarte mare în primii ani, mica mai târziu și foarte mică după 25-30 ani când totul devine fix și imuabil; deci familiei îi revine astfel privilegiul de a-și exercita influența de la început.

Acest privilegiu este dublat de un al doilea, acțiunea familiei nu e numai cea mai timpurie dar multă vreme e și singura având pe deplin monopolul, fiind singurul factor de socializare a copilului din perioada preșcolară.

Creșterea și educarea tinerei generații este o misiune nobilă, de maximă responsabilitate, la a cărei realizare, în țara noastră concură întreaga societate. Familia, nucleul de baza al societății în creșterea și educarea tinerei generații, este factorul cu cele mai mari responsabilități în această direcție. Pentru a putea realiza o creștere și educare corespunzătoare a copiilor, familia trebuie să fie pregătită pentru aceasta din punct de vedere: moral, afectiv, intelectual, material. Prin exemplificare a ceea ce trebuie, sau nu trebuie să facă părinții, familia, se realizează o mai bună înțelegere a căilor pe care aceasta e bine să le urmeze, a metodelor și mijloacelor pe care să le folosească spre a-și realiza funcțiile în special cea de creștere și educare a tinerelor vârstare.

BIBLIOGRAFIE:

1. **Irina Nicolae, Ana Secrieru, Doina Ștefănescu** (2009), *Împreună pentru copii: grădinița și comunitatea, Proiect pentru reforma timpurie (P.R.E.T)*, București;
2. **Petru Iluț** (2005), *Sociopsihologia și antropologia familiei*, Ed. Polirom, Iași;
3. **Richard A. Krueger, Mary Anne Casey** (2005), *Metoda focus grup*, Ed. Polirom, Iași;

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE: CIRILESCU SANDA ELENA
EDUCATOARE: JÎRCAN NICOLETA MARIA

Familia , in orice societate , joaca rolul cel mai important in formarea si socializarea copilului, deoarece ea reprezinta cadrul fundamental in interiorul caruia sunt satisfacute nevoile fiziologice si sociale si implinite etapele intregului sau ciclu de crestere . Parintii sunt primii educatori din viata copilului , educatia primita de acesta pana la sapte ani , fiind determinanta pentru dezvoltarea sa ulterioara , fiind , in primul rand , cadrul existentei biofizice al dezvoltarii copilului , principalul obiectiv al familiei trebuie sa fie , pastrarea sanatatii , cresterea normal si calirea organismului . Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltarii fizice armonioase , inseamna asigurarea unui program zilnic care trebuie sa respecte orele de somn , activitate , joc , plimbare , masa . Dar copilul nu are nevoie numai de adapost , hrana si haine , familia si caminul reprezinta pentru copil si “scoala primilor ani ” in care se pun bazele viitoarei sale constiinte , a tuturor trasaturilor care il vor defini ca om intreg , ca persoana cu statut social . Parintii reprezinta primii mentori reali in viata copilului , furnizandu-i primele repere de orientare in lume , primele informatii si invataturi despre lucrurile si fenomenele din natura si din societate , primele sfaturi , norme si reguli de conduita .

Parintii trebuie sa devina constienti de influenta pe care o exercita in viata copilului , sa cunoasca ca educatia data propriului copil este diferita de cele precedente , ca societatea viitoare va fi diferita de celelalte , iar copilul trebuie pregatit corespunzator . Incepand cu primii ani de viata , copilul preia de la parinti gesturi , atitudini , limbaj. Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti, este o expresie care exprima educatia unei persoane. Spunem despre cineva ca are „cei sapte ani de acasa” atunci cand ii apreciem manierele si modalitatea respectuoasa de a-i trata pe cei din jurul sau. Cei sapte ani de acasa au ajuns sa reprezinte un cod moral pe care ar trebui sa il respecte toti cei care traiesc in societate.

Modelele de conduita oferite de parinti pe care copiii le preiau prin imitatie si invatare precum si climatul socio-afectiv in care se exercita influentele educative constituie primul model social cu o influenta hotaratoare asupra copiilor privind formarea concepiei despre viata, a modului de comportare si de relatie in raport cu diferite norme si valori sociale. Strategiile educative la care se face apel in familie, mai mult sau mai putin constientizate, determina in mare masura dezvoltarea personalitatii, precum si rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral. Familia este partenerul traditional al școlii. Aceasta influenteaza atitudinea copilului fata de invatarea, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fara participarea activa a parintilor.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire

- - ordine
- - igienă
- - curăţenie şi exprimarea propriilor nevoi
- - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor si emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- - bune maniere și comportament
- - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este
- certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte,
- etc)
- - consecvență în realizarea unei sarcini
- - concentrare a atenției
- - perseverență în realizarea unei sarcini
- - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

 Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție,altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

 Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său. deoarece:

 „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

 Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei.

 Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

DINAMICA EXPRIMĂRII

PROFESOR: CISMARU MARINELA
PALATUL COPIILOR, RÂMNICU-VĂLCEA
JUDEȚUL VĂLCEA

Multe dintre referințele intelectuale actuale includ dileme și situații ce prezintă în mod sumar sau extins, concret sau lapidar, situații simpliste ori complexe despre concepția existențialistă a dictonului *cei 7 ani de acasă*. Este o exprimare individualistă sau o etichetă organică, ce demotivează structura umană? Terminologia în sine se adresează în contemporaneitate unei categorii largi de exponenți, cu viziuni diverse, cu motivații necunoscute, dar și cu concepții solide cu privire la modul de supraviețuire.

Am putea răspunde cu un subiectivist subliniat, că individul ca entitate umană cu potențial enorm de cunoaștere este privat de libertatea de exprimare prin etichetarea cu această sintagmă. Evident, vor fi aduse argumente pertinente, că am clasifica astfel, deoarece comportamentul inadecvat în societate ar fi elocvent pentru calificativul adus. Dar dacă aprofundăm noțiunea, observăm că putem citi dincolo de cuvinte, ce se constituie ca o formă de apărare proprie, putem descoperi că dincolo de individualismul etern găsim structuri emoționale, pentru ca apoi să acordăm din timpul nostru reflectării asupra acelor lozinci pe care le rostim fără a cunoaște repercusiunile. Desigur, indivizii cu o solidă educație a binelui, vor conștientiza esența unor structuri verbale eronate.

Astfel, prin spectrul amplu al gândirii, precum și prin dimensiunea influențelor condensate în comportamentul de factură tradiționalistă, putem afirma că forma de exprimare adusă în discuție, privează individul de un peisaj al exprimării lapidare, de orientare a trăirilor către nevoia de libertate, de exteriorizare. Am putea spune, dintr-un punct de vedere, că este o articulare a problematicii prin studii aprofundate, al căror rezultat să conchidă, în mod cert, în favoarea ideii de manifestare plenară a individualității.

Tendința conservatoare se manifestă în acest caz prin interiorizarea trăirilor, prin lipsa curajului de afirmare prin greșală, fie ea și comportamentală, față de tendința liberalistă, cea care se rezumă la a elogia anumite clișee lingvistice cu valoare sau, mai bine zis nonvaloare, ce inhibă spiritul de manifestare creativă, e egocentrist și, din acestea derivă alte noțiuni cu tentă negativă.

Axele trasate între cele două tipuri de tendințe sunt de o subtilitate de factură teoretică, însă, în realitate ele se disting fraudulos de concret prin cuvinte dure, de o fragilitate conceptuală certă, ca un instrument degenerativ.

În consecință, trebuie studiată unitatea metafizică a exprimării uzuale, ce divide atomii structurii umane în fascicule de negativism, refuz și individualism. Am dori o societate deschisă, care să combată geneologia eșecurilor derivate din nuanțe verbale tradiționale; o identitate profundă mult dincolo de simpla contingență a unei alianțe aparente sub egida unei false colaborări.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ LA COPILUL CU C.E.S

PROF. CĂTĂLINA DRESCAN,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ „CONSTANTIN PUFAN” GALAȚI

Majoritatea părinților nu sunt calificați pentru activități de instruire și educație, dar, trebuie să le aplicăm practici cu responsabilitate zi de zi.

Sintagma „cei șapte ani de acasă” (nu cei șapte ani de școală) subliniază la nesfârșit importanța educației în familie, mai ales pentru copilul cu C.E.S. Ceea ce se învață în primii ani constituie startul dezvoltării complexe a individului. Căminul în care crește, căldura sau indiferența acestuia, îi vor modela puternic modul de viață, personalitatea și curajul de a aborda viața. Este dificil să fii părinte în acest început de mileniu, care se vrea modern, chiar cu riscul de a se lupta cu tradiția, de a răsturna ierarhia valorilor. În astfel de condiții, o mie de întrebări se nasc zilnic, de genul: ce are de făcut familia modernă în educația copiilor moderni, care sunt din ce în ce mai dificili și nonconformiști, reticenți la sfaturile celor cu mai multă experiență de viață, cum se poate răspunde la nevoile individuale, sociale, dar unice, ale copiilor de azi. Dat fiind rolul pe care îl are (de la natură și prin lege) în educația copilului și, mai ales, prin specificul acțiunii ei în acest demers (vorbind de căldura sufletească, atașamentul, legătura de sânge conjugată cu autoritatea părintească), consider o prioritate ca familia în ziua de azi să primească sprijin și susținere specializată pentru a-și îndeplini această complicată și delicată sarcină: creșterea, educarea și dezvoltarea urmașilor.

Să fii părinte, este experiența cea mai dificilă, solicitantă dar și generatoare de satisfacții, pe care o oferă viața. Este o responsabilitate uriașă să crești un copil, care să devină o persoană responsabilă și care să-și ocupe locul său în generația următoare. Când ne referim la cei șapte ani de acasă, ne referim la familie, la educația pe care copilul a primit-o în cadrul ei, la rolul pe care familia îl are în dezvoltarea personalității copilului, în conturarea viitorului adult atât din punct de vedere cognitiv, cât și moral-afectiv, volitiv și motivațional. Mediul familial, atmosfera din cadrul familiei, implicarea părinților în tot ceea ce reprezintă evoluția copilului, își pun amprenta asupra copilului, atât comportamental cât și emoțional.

Exemplele de bune practici copilul le învață mai întâi în familie. În societatea actuală, familia și implicit mediul familial s-a diversificat foarte mult.

E greu de făcut o clasificare din moment ce familia tradițională se întâlnește tot mai rar, aceasta fiind înlocuită cu familia monoparentală, formată din bunici sau și mai rău din alte rude sau chiar străini care au grijă de copiii ai căror părinți sunt plecați la muncă în străinătate. Ori, complexitatea și diversitatea situațiilor în care cresc și se dezvoltă copiii, își pune amprenta profund și iremediabil asupra lor.

În multe cazuri, chiar dacă copilul are o familie, tot mai mulți părinți cred că odată ce copilul frecventează grădinița și școala ei sunt scutiți de răspunderea educativă și instructivă, aceasta revenind în totalitate profesorilor. De aceea, o altă preocupare a cadrelor didactice este cea de consiliere a acestor părinți pentru a înțelege că prin excelență mediul afectiv, familia constituie școala sentimentelor – copilul se simte iubit și deci are sentimentul de protecție, de siguranță. Simțindu-se membru al familiei se integrează în normele și regulile grupului, conformându-se autorității care se exercită asupra sa. Respectarea acestor norme presupune un continuu autocontrol, iar ulterior sentimentul de siguranță și integrare îi da încrederea de a avea inițiative proprii și a acționa conform acestora. Reversul acestei firești evoluții – atitudinea de neacceptare, atunci când nu se iau în considerare valorile proprii ale copilului, posibilitățile și limitele lui reale, conduce la o atitudine de respingere din partea părinților și la inconstanță și instabilitate din partea copilului.

Anxietatea, dependența prelungită, agresivitatea, labilitatea sunt câteva însușiri care caracterizează o personalitate slabă. Pentru copilul neformat și cu existența nesigură mama este reprezentanta lumii, a vieții tuturor generațiilor trecute și viitoare, hrana și spiritul acestei lumi în care a intrat.

Comportamentul ei îl va influența cât timp va trăi. Starea de comuniune și simbioză psihică dă copilului conștiința securității. Sigur, există mame demisionare, după cum există mame cu o atitudine inconstantă, labilă, uneori tiranică.

Având în vedere însă faptul că la început copilul trebuie să se identifice cu mama și numai apoi apare dorința de libertate și de a deveni ” alt fel”, ea, mama trebuie să primească informații de psihologia și pedagogia copilului care să-i orienteze conduita educativă.

Bibliografie:

1. Anca, M., Logopedie”, Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2002

2. Anca, M., Metode și tehnici de evaluare a elevilor cu CES”, Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2003

3. Aldescu, L., Buică, C., Integrarea școlară a copilului în dificultate/cu nevoi speciale”, Colecția Crips-Resurse pentru formare, 2002

4. Gherguț, A., Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale. Strategii diferențiate și incluzive în educație”, Editura Polirom, Iași, 2006

5. Jurcău, E., Jurcău, N., Cum vorbesc copiii noștri. Ghid psihopedagogic pentru educatoare, învățători și părinți”, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1989

6. Lungu, N., Program de recuperare complexă a copilului handicapat mintal” I.N.R.E.S.P.H., București, 1992

7. Preda, V., Principiul intervenției precoce asupra copiilor cu nevoi speciale. Recuperarea și integrarea persoanelor cu handicap, Editura Clujeană, 1995

8. Vărășmaș, T., „Învățământul integrat și/sau incluziv pentru copii cu cerințe educative speciale, Editura Aramis, 2001

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

CATANA FLORENTINA

Primele norme de conduită le învățăm în familie: de la bunici, părinți sau frați mai mari. Toți oamenii din jurul nostru ne dau sfaturi despre cum să ne comportăm.

Este adevărat că, în prezent, conceptul ”cei 7 ani de acasă”, nu mai are aceeași conotație pentru că mulți copii sunt integrați în diverse forme de învățământ încă de la vârsta de 2-3 ani. Totuși, rămâne ideea care stă la originea acestui concept: normele de conduita se implementează în familie. Mediul școlar nu poate decât să consolideze comportamentele deprinse în familie.

Este clar că niciun părinte nu-și dorește ca fiul/fiica să fie nepoliticos în societate. Fiecare vrea ca acesta să se fie un exemplu de bună purtare.

Mediul familial este cel în care copilul își însușește principalele reguli de conduită, cel mai des prin imitarea adulților, decât conștient. Vârsta copilăriei timpurii este primordială în achiziția regulilor unui comportament corect.

Acest aspect al celor 7 ani de acasă aruncă o imensă responsabilitate pe umerii părinților, care, astfel, devin principalii vectori ai asumării copilului și adolescentului a normelor de bună purtare. Expresia ”bună creștere” are conotația pe care o dau părinții. Standardele personale ale acestora determină ”cei șapte ani de acasă”.

Principalele reguli de bună purtare presupun:

✚ Salutul;

✚ Comportamentul în public și cu partenerii de joacă. Copilul știe să susțină o conversație și își așteaptă rândul fără a-l întrerupe pe cel care vorbește. Își respectă prietenii și se conformează regulilor jocurilor.

✚ Conștientizarea a ceea ce ”se face” sau nu în societate, prin raportare la comportamentul adulților din jurul lui.

✚ Recunoașterea greșelilor. Un copil are nevoie să audă expresiile magice din partea părinților pentru a învăța că recunoașterea greșelilor nu înseamnă slăbiciune ci putere și respect.

✚ Toleranța. Un copil ”bine crescut” va învăța de la părinți că a râde de orice tip de imperfecțiune ne coboară în special pe noi.

Secretul celor șapte ani de acasă este ”perseverența” și, bineînțeles, exemplul personal.

Chiar dacă nu mai înseamnă același lucru ca acum mulți ani, educația trebuie să existe și să continue în mediul școlar, doar că fiecare copil are ritmul său de învățare și evoluție.

Este foarte important ca părinții și ceilalți adulți din jurul copiilor să fie un etalon de bună purtare pentru cei mici.

Este foarte important să fie familiarizați de mici cu înfruntarea unor situații și să facă alegeri pe măsura vârstei pentru a îi fi mult mai ușor ca adult.

EDUCAȚIA NON-FORMALĂ CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CATANA MAGDALENA

Sintagma „cei șapte ani de acasă” nu prea mai este valabilă. Învățământul va deveni obligatoriu de la vârsta de patru ani... și, totuși, o mare parte din timp, copilul și-o petrece acasă, alături de părinți. Fără o bună colaborare părinți- cadre didactice nu se poate vorbi despre o educație de calitate. Activitatea cadrelor didactice trebuie „prelungită” și completată de părinți acasă, deoarece comportamentul părinților, atitudinea acestora față de grădiniță-școală poate influența într-un mod pozitiv sau negativ buna creștere a copiilor.

În „cei șapte ani de acasă”, copilul absoarbe ca un burete din tot ceea ce îl înconjoară, fără a ști să facă diferența între rău și bine.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standarde. Într-o altă viziune, actuală „cei șapte ani de acasă” poate însemna:

✓ Să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație. (Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă, etc.)

✓ Să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur. (Să folosească un limbaj politicos, să nu se miorläie, să nu fie obraznică, dar să exprime ceea ce simte, nu să evite să-și spună părerea)

✓ Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva. (Începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică să nu meargă pe stradă cu căștile în urechi, trimițând SMS-uri, izbindu-se de alți pietoni și ignorând culoarea roșie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, să adune fructele cuiva care și-a rupt sacoșa, să urce în pom după o pisica speriată...)

✓ Să știe să piardă (și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) dar și să câștige cu eleganță (fără a-l umili pe cel care a pierdut)

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Și e important, de asemenea, ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care sa-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele doua extreme, ori va incerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Tot la capitolul părinți, felul în care i se vorbește și felul în care este ascultat, îl va învăța cum să facă și el, la rândul lui. Acest lucru, de o manieră pe cât posibil politicoasă, subiectivă a fiecărui părinte, determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

ED. CATINCA VRONICA
GRADINITA NR.8 MORENI

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la gradinita sau școala, să aibă “cei șapte ani de acasă”.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor.

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

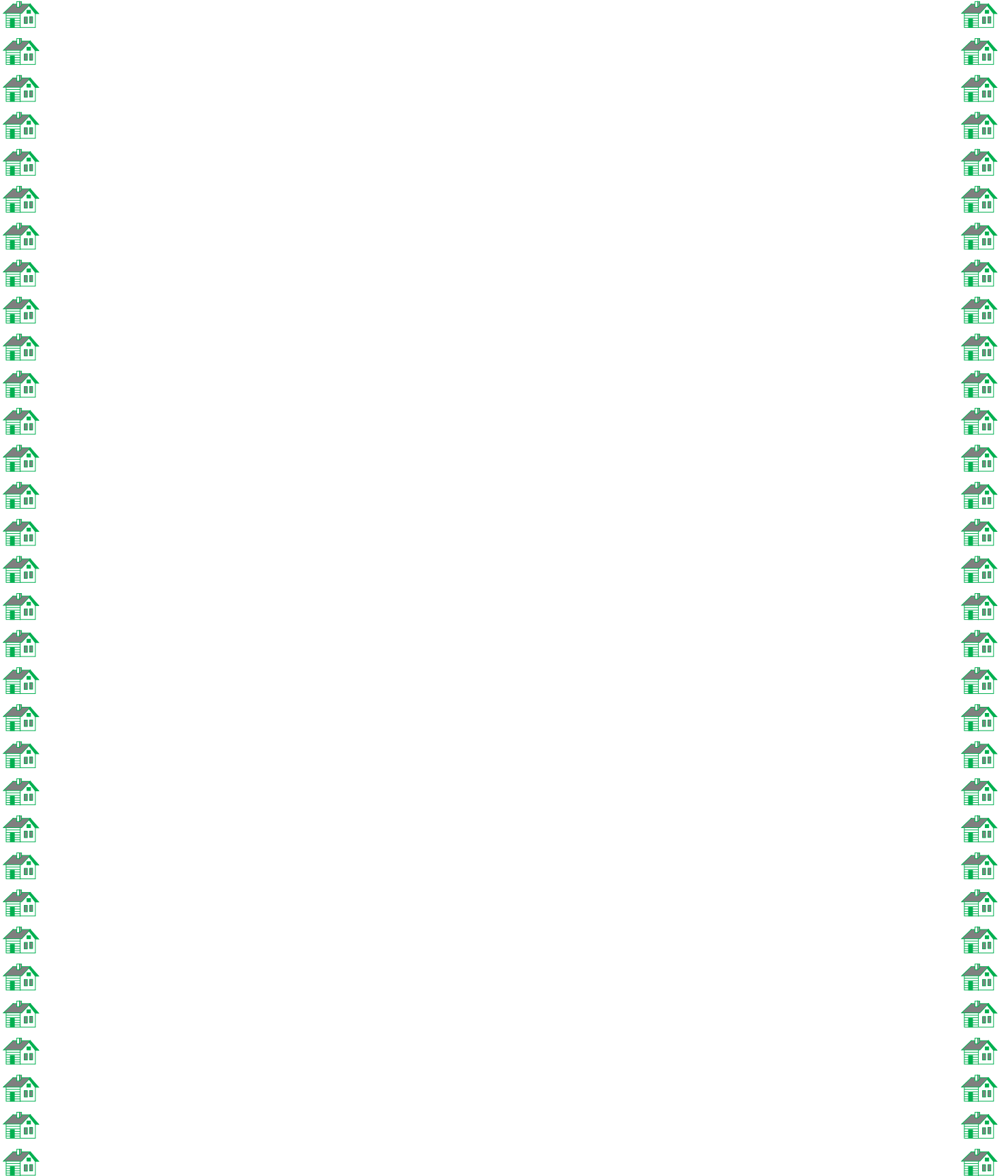
Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește în primii șapte ani din viață.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său (“mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță și pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să socializeze. Normele de conduită în primii șapte ani de viață, se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitație decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

MAMA - „SUFLETUL” CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF.CAZACU IONELA RAMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CALISTRAT HOGAȘ” ROMAN

Cei 7 ani de-acasă reprezintă EDUCAȚIA DE-ACASĂ, bunele maniere, regulile morale transmise copilului de către părinții săi.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, un copil care știe să spună „bună ziua”, să spună „mulțumesc”, care cunoaște rolul lui „te rog”, un copil capabil să recunoască că a greșit și care știe să spună „scuză-mă”, un copil care se comportă cuviincios cu toți cei din jurul său, fie că sunt de vârstă lui sau adulți. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă trebuie să ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până când acesta merge la școală. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Lecțiile esențiale din primii șapte ani de viață ar fi putea: răbdarea, bunătatea, bună-cuviință, altruismul, cooperarea, empatia, autocontrolul, optimismul, dragostea (considerată cea mai importantă și pentru care este nevoie de o viață întreagă).

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Familia este nucleul societății, iar în familie rolul cel mai important îl are femeia. De la început, femeia a fost investită cu cea mai înaltă și mai măreață misiune, de a naște, crește și educa pe copiii săi, viitori membri ai familiei și ai societății.

„Femeia este înzestrată cu o putere mai presus de toate puterile, cu o vrednicie mai mare decât toate vredniciile, cu o frumusețe mai mare decât toate podoabele pământului: E o mamă! A fi mamă e începutul și sfârșitul chemării și a ființei ei. Mama e numele cel mai înalt ce i se poate da. A fi mamă e vitejia ei, e cununa ei de biruință, e lupta și mărirea ei, e viața și moartea ei.” Carmen Sylva.

Mama este, de regulă, personajul central în jurul căreia se clădesc relațiile de familie. Chiar dacă, în anturajul copilului apar și alte persoane, cum ar fi tatăl, frații și surorile, bunicii, ce vor determina o îndepărtare fizică de mama, mult timp, persoană centrală rămâne totuși mama.

Dragostea oferită de către mama reprezintă prima formă de afectivitate pe care copilul o sesizează. Copilul va fi asigurat de dragostea mamei prin calitatea hranei și a îngrijirilor, din gingășia contactelor sale cu mama, din duioșia micilor sale jocuri cu mama, care reprezintă în același timp și stimuli favorabili pentru dezvoltarea sa neuropsihică. Odată cu creșterea copilului, acesta va simți dragostea mamei din bunăvoința ce i se arată, din bucuriile ce i se oferă, și, în special, din interesul pe care mama i-l acordă faptelor lui și din timpul pe care i-l oferă. Când mama încredințează copilului unele răspunderi pe măsură lui îl face să se simtă important, valabil, recunoscut cu adevărat că membru al familiei și acceptat de ceilalți. Mama reprezintă un liant între copil și mediul înconjurător și fiecare își îndeplinește rolul în funcție de posibilitățile sale afective, mama declanșează mecanismul de cunoaștere și învățare.

Mama este cea care revine, într-o manieră directă și intimă, în viața copilului pe tot parcursul dezvoltării sale, ea îngrijindu-l când este bolnav, ea conducându-l la gradinița sau, în primele zile la școală etc. Prin prezența sa directă, mama este cea care asigură copilului un sentiment de securitate și un echilibru afectiv.

Rolul mamei este acela de a oferi afecțiune, blândețe, gingășie, care temperează asprimea tatălui și creează un climat de căldură sufletească atât de necesară copilului. Totdeauna, ea reprezintă prima autoritate cu care se confruntă copilul deoarece, în relațiile cu ea, el cunoaște primele reguli, primele obligații, primele forme morale. Tot prin intermediul ei, care devine tipar și model pentru el, descoperă lumea din imediata lui apropiere prin observarea și imitația fiecărui gest, fiecărei acțiuni a mamei lui. Astfel că, atitudinea

mamei față de lucruri, evenimente, oameni și chiar față de el însuși determină și atitudinea copilului față de aceleași lucruri, evenimente, oameni și chiar față de el motiv pentru care de atitudinea mamei, care condiționează atitudinea copilului, depinde încrederea sau neîncrederea sa, curajul sau teama, voiciunea sau moderația, optimismul sau pesimismul său.

Un alt aspect al rolului matern este acela de a-i învăța pe copii ce este și ce reprezintă statutul de femeie. Astfel, mama înfățișează simbolul fundamental al feminității, fapt tot atât de important pentru fată cât și pentru băiat. Pentru fată, mama, devine un model și un prototip ce o învață să își iubească atât statutul de femeie dar și cum să își iubească soțul și copiii devenind, astfel, imagine a obiectivului adult către care tinde fetița. Pentru băiat, mama, este imaginea inversă și fond de contrast ajutându-l să ia cunoștință de sexul lui.

Iată de ce, rolul mamei, acela de agent securizant, de inițiator, de ghid și de model are o mare importanță în creșterea și dezvoltarea copilului deoarece un copil care este lipsit de afecțiunea maternă pierde jumătate din șansele sale de reușită în viață motiv pentru care pedagogii afirmă că o mama bună valorează cât 100 de profesori, că mama este principalul educator al copilului, că omul va proiecta asupra lumii externe afectivitatea primită în copilărie.

Ținând cont de toate acestea, este nevoie că mama să fie, la rândul ei o persoană sigură de ea, care se cunoaște, care are o siguranță familială, financiară, socială, pentru că numai așa va fi capabilă să își îndeplinească rolul în adevăratul sens al cuvântului.

Va avea nevoie să fie susținută și de partenerul de viață, căci se știe cât de importantă este relația celor doi în creșterea armonioasă a copilului, faptul că au aceleași principii de viață, reguli și valori.

Relația dintre mamă și copil pornește din instincte și se modelează, pe parcursul vieții, în funcție de personalitatea fiecăruia. Nu există reguli stricte și nici limite în relația dintre mamă și copil. Iubirea dintre cei doi e necondiționată și reciprocă. Nu trebuie diminuată importanța tatălui în cadrul unei familii, ci doar subliniat caracterul unic al legăturii de suflet dintre mamă și copil. Rolul mamei în viața copilului e decisiv și de neînlocuit.

MAMA rămâne pentru toată lumea cea ființă mult iubită, respectată și “unică”, pentru că a fi mamă este cel mai frumos lucru de pe pământ!

Bibliografie:

www.universdecopil.ro/rolul-mamei-in-educatia-copiilor

<http://fatitimp.blogspot.ro/2013/02/dezvoltarea-copilului-rolul-mamei.html>

estetiktv-etv.blogspot.com/2011/02/rolul-mamei-in-cresterea-si-dezvoltarea.html

www.taifasuri.ro/.../copilul.../5961-mama-fiinta-cea-mai-de-pret-din-viata-unui-copil

CEI SAPTE ANI DE ACASA

ÎNV. CEAHLĂU GABRIELA GIANINA

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară.

Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu trebuie să uităm că purtarea copilului, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul mamei ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă aceasta îl învață să folosească des cuvinte precum „te rog”, „mulțumesc”, „bună ziua”, „mă scuzați”. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știi și tu deja că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să i se explice copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Tot în primii șapte ani de viață, mama îi poate oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc” adresat bunicii sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Învățându-l să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față de persoanele care l-au ajutat într-o anumită împrejurare.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ
SAU
DESPRE MAIESTATEA SA, COPILUL!

PROF. INV. PRIMAR CEAUȘOGLU MARIANA LUMINIȚA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 49, BUCUREȘTI, SECTOR 2

“ Atâta timp cât tatăl și mama nu-și vor pleca fruntea în fața măreției copilului; atâta timp cât nu vor înțelege că vorba COPIL, nu este decât o altă expresie pentru ideea de MAIESTATE; atâta timp cât nu vor simți că în brațele lor doarme viitorul însuși sub înfățișarea copilului, că la picioarele lor se joacă istoria nu-și vor da seama că au tot atât de puțin dreptul și puterea de a dicta legi acestei noi ființe, pe cât n-au puterea și nici dreptul de a impune legi în mersul aștrilor...”

ELLEN KEY

...cu alte cuvinte NOI, adulții, suntem răspunzători de “cei 7 ani de acasă”, de modul în care oferim micuților cheia acestei lumi, pașaportul, drumul spre reușită. Adaptarea copilului la sistemul de viață poate și trebuie să fie ușurată de atitudinea familiei, de influențele ei educative. **Familia** reprezintă primul mediu de viață al copilului. Prin influențele pe care le exercită, familia constituie sinteza unei triple dependențe a copilului față de părinții săi:

- Dependența biologică, incluzând încărcătura genetică;
- Dependența socială întrucât familia reprezintă primul mediu social de dezvoltare și, ca atare, favorizează stabilirea contactelor copilului cu societatea și cunoașterea propriei sale ființe;
- Dependența educațională, exprimată prin faptul că încă din primele luni de viață și până la vârsta școlară, copilul învață în familie mersul, vorbirea, contactul intuitiv, primele elemente de educație.

Mediul securizant favorabil dezvoltării sale armonioase este oferit de echilibrul afectiv din familie. În general, se recunoaște că în cele mai multe familii mama reprezintă prin excelență afectul, iar tatăl, autoritatea. Modul de exercitare a rolului părinților, grija față de bunurile comune, organizarea activităților gospodărești, orarul activităților recreative și creative, atenția care se acordă fiecărui membru din familie sunt percepute și trăite de copil în mod diferit, la fiecare vârstă. Adeseori întâlnim vorba “ Cine vrea să știe cum sunt tatăl și mama sa, să le privească fiul și fiica!” Copilul, la rândul său, dotat cu o sensibilitate deosebită, percepe ca un seismograf reacțiile părinților. Condițiile de viață, ritmul activităților, suprasolicitarea agendelor celor mari, sunt stresante pentru copil. Sărăcia, divorțul, abuzurile sau violența domestică sunt câteva din incidentele negative care afectează dezvoltarea firească a copilului.

După familie, **grădinița** constituie o altă experiență de viață a copilului în societate. Prin dimensiunile și conținutul ei, mediul instituționalizat al grădiniței îi asigură o educație formală susținută de personal calificat. Aici copilul ia cunostință cu activități și obiecte care-i stimulează gustul pentru acțiune, îl provoacă să se exprime, îl angajează în relații sociale de grup. Copilul preșcolar începe să-si definească treptat începutul personalității sale. Rutina zilnică, prietenii, tipurile de activități care au ca metodă fundamentală de desfășurare- jocul, activitățile extrașcolare (serbările, excursiile, vizitele) vin și completează experiențele de viață, personalitatea copilului. Și totuși, și în aceste relații importantă este conduita civică, pe care zilnic “ o recită” mama, bunica, bona... în drum spre grădiniță, spre parc, sub forma lui “ Ai grijă la..!” Desigur, copilul nu conștientizează și nici nu ar putea defini aceste reguli, schimbări, dar este pus în situația de a-și regla comportamentul în funcție de modul în care manifestările lui sunt recompensate, ori sancționate, în virtutea unor reguli pe care la început nu le cunoaște, dar pe care cu timpul le va înțelege. Să ne amintim celebrul proverb “ Copiii mici, griji mici, copii mari, griji mari.”

Mediul este mai direct legat de devenirea umană, deoarece oferă condițiile pe baza cărora se construiesc modele psihologice și sociale. Mediul cuprinde, de fapt, totalitatea factorilor înconjurători cu acțiune directă sau indirectă, organizată sau spontană. Mediul oferă situații concrete de viață, modele de învățare și experimentale. Parcul, strada, grupul de prieteni, petrecerile cu sărbătoriți, excursiile cu grupa, chiar vacanțele cu părinții, media sunt câteva din elementele mediului care imprimă copilului modele și experiențe vii de viață.

Acești 7 ani din viața copilului au scopul de a-l pregăti psihic, moral, civic și cognitiv pentru perioada următoare. Momentul intrării în școală este perceput de copil ca o agresiune, care-i supune toate laturile.

Regimul școlii și climatul psiho- social este mult mai riguros și mai rigid, în raport cu perioada lipsită de griji. Liantul acestei treceri șocante îl va constitui doamna învățătoare.

“Copilăria e timpul când te poți bucura cel mai mult de viață.”

Bibliografie:

“Copilăria- fundament al personalității”, Silvia Dima, Revista învățământ preșcolar

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR : PLĂCINTĂ ANDREEA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 5 , BÂRLAD

„Pentru a contribui la formarea celor 7 ani de-acasă cele mai bune „manuale” le găsim în persoana părinților, iar ca „lecții”, comportamentul lor de fiecare zi. ”

(Ion Drăgan-Rev.Inv.pres.1-2/1992 pag.103).

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

„Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își

 structurează personalitatea.

 “Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică.

 NU SUNT DOUĂ FELURI DE A SE PURTA- unul pentru adulți, altul pentru copii. Nici o durere de cap, nici o stare accentuată de oboseală, nici “o enervare” nu scuză o impolitețe comisă de adulți în fața copiilor - Niciodată!

 Să fim politicoși cu copiii, o politețe ce pornește din inimă, din respectul ce simțim pentru cineva!

 Să ne adresăm politicos când le dăm o sarcină de rezolvat, când trebuie să facă ceva pentru noi, dar și pentru ei - nu dăm ordine, ca la armată! Surâsul și vocea dulce pătrund adânc în sufletul copilului și vor face cu plăcere ce i-am rugat!

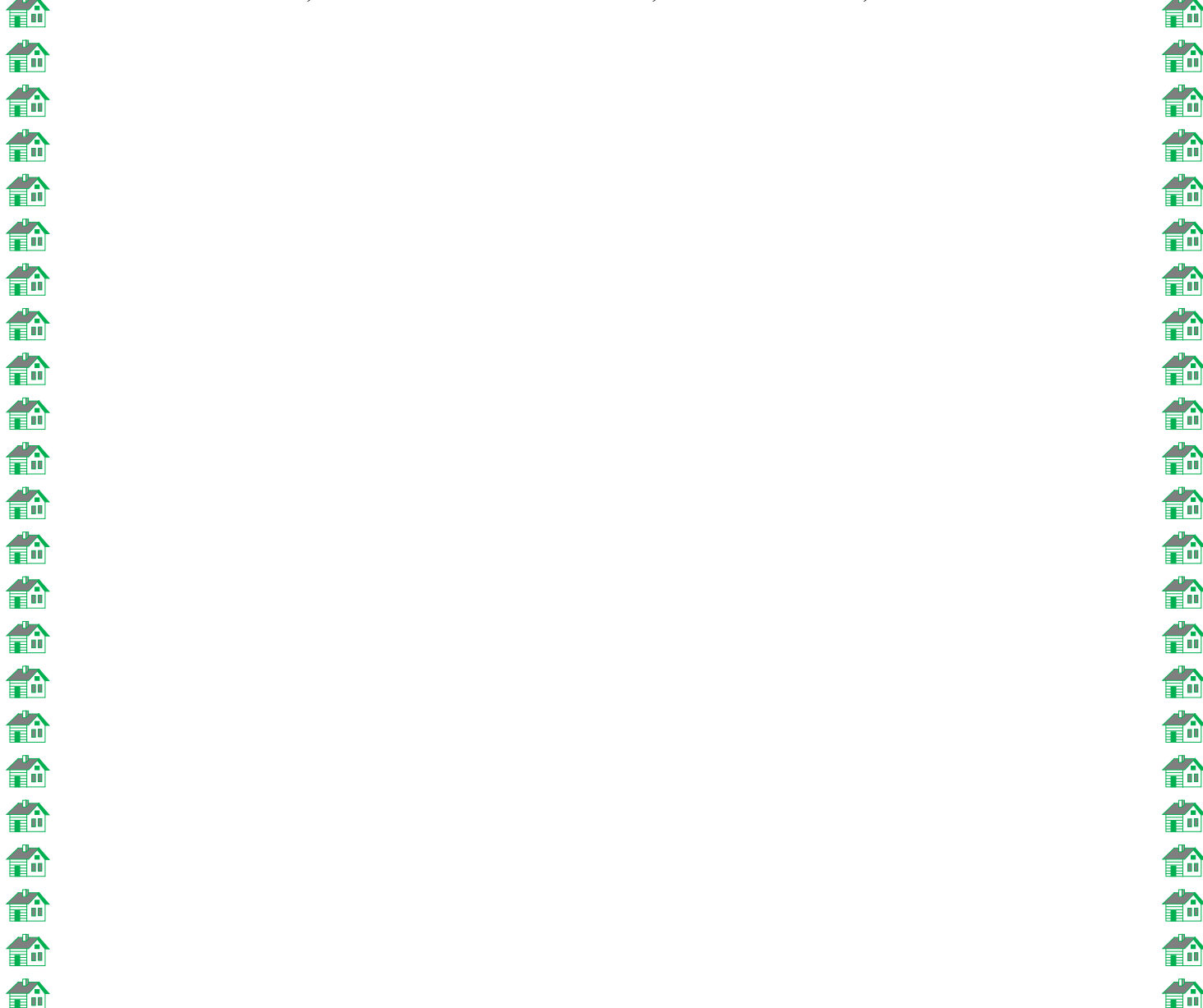
 ... Trăim într-o lume nebună, având senzația că înnebunim și noi pe zi ce trece. Mai merită să ne preocupăm de bunele maniere? N-ar fi mai bine să ne întrebăm dacă ele nu au devenit cumva inutile?

 Răspunsul e unul: buna creștere nu este și nu va deveni niciodată inutilă, pentru că ea îl face pe om să se respecte în primul rând pe sine. Pornind de la adevărul că fiecare dintre noi este unic și de neînlocuit, putem afirma că orice om are dreptul de a fi respectat. Dar de același respect trebuie să se bucure și cei din jur.

 Bunele maniere mai înseamnă să rezști unei tentații care te poate transforma din om cinstit într-un boț. Bunele maniere sunt apanajul omului care își cunoaște exact locul în lumea în care trăiește.

Bibliografie:

 Aurelia Marinescu, “Codul bunelor maniere astăzi”, Editura Humanitas, 2009.

STUDIU DE SPECIALITATE PRIVIND IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ ÎN PREDAREA CHIMIEI

PROF. CETINĂ ILEANA
LICEUL TEHNOLOGIC BAIA DE FIER

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Organizarea eficientă a activității de învățare corespunde elaborării unui ansamblu de metode active care să plaseze elevul într-o situație de învățare, de descoperire a adevărului și de raportare a lui la aspectele practice ale vieții.

Trebuie să-i învățăm pe elevi să învețe, să-i abilităm cu tehnici de învățare eficientă, pregătindu-i în același timp pentru autoînvățare și educație permanentă. Învățarea ar trebui să fie tot mai mult un proiect personal al elevului, asistat de un educator ce este mai degrabă un organizator, un animator, un manager al unor situații de instruire, care să faciliteze învățarea eficientă.

Metodele constituie elementul esențial al strategiei didactice, ele reprezentând latura executorie, de punere în acțiune a întregului ansamblu ce caracterizează un curriculum dat.

În activitățile desfășurate cu elevii am folosit cu precădere metode activ-participative pe care nu le-am rupt de cele tradiționale, ci am considerat că marchează un nivel superior în spirala modernizării strategiilor didactice.

Activizarea predării-învățării presupune folosirea unor metode, tehnici și procedee care să-i implice pe elevi în procesul de învățare, urmărindu-se dezvoltarea gândirii, stimularea creativității, dezvoltarea interesului pentru învățare, în sensul formării lor ca participanți activi la procesul de educare.

Turul galeriei este o tehnică de învățare prin colaborare în cadrul căreia elevii, divizați în microgrupuri, lucrează la rezolvarea unei probleme controversate ce are mai multe soluții posibile (Negreț-Dobridor, Pânișoară, 2005, 226). Etapele specifice acestei tehnici sunt următoarele (Pânișoară, 2005, 226; Steele, Meredith, Temple, 1998a, 45):

1. Constituirea microgrupurilor - elevii sunt împărțiți pe grupuri de câte 4-5 membri; - pentru fiecare grup se distribuie foi de flip-chart și markere.
2. Prezentarea sarcinilor de lucru - cadrul didactic prezintă grupurilor de elevi problema pe care trebuie să o soluționeze, menționând că rezolvarea problemei trebuie realizată pe foile de flip-chart; - se precizează, de asemenea, faptul că unul dintre membrii fiecărui grup va avea rolul de „ghid”.
3. Cooperarea pentru realizarea sarcinilor de lucru - elevii interacționează în cadrul microgrupurilor pentru a realiza sarcina propusă; - soluțiile se notează pe foaia de flip-chart.
4. Expunerea produselor - fiecare grup își afișează produsul, la fel ca într-o galerie de artă (acest aspect explică și denumirea metodei); - elevii care au rolul de „ghid” se vor plasa în locul unde este expus produsul grupului din care fac parte.
5. „Turul galeriei” - membrii grupurilor „vizitează” galeria, examinează fiecare produs, adresează întrebări de clarificare ghidului și pot face comentarii, pot completa ideile sau pot propune alte soluții pe care le consemnează în subsolul foi de flip-chart.
6. Reexaminarea (evaluarea) rezultatelor - fiecare grup își reexaminează propriile produse, prin comparație cu celelalte și valorificând comentariile „vizitatorilor”.

Avantajele tehnicii Turul galeriei: formarea și consolidarea deprinderii de ascultare activă; formarea și dezvoltarea capacității reflective; dezvoltarea gândirii critice; stimularea creativității; cultivarea respectului față de ceilalți și a toleranței; formarea și dezvoltarea competențelor emoționale; dezvoltarea competențelor de relaționare; dezvoltarea competențelor de comunicare; promovarea interînvățării și a învățării active; participarea activă, implicarea tuturor elevilor în realizarea sarcinilor de învățare; stimularea eforturilor de intercunoaștere și autocunoaștere; 16 formarea și dezvoltarea capacității de cooperare, a spiritului de echipă; dezvoltarea capacității argumentative; formarea și dezvoltarea

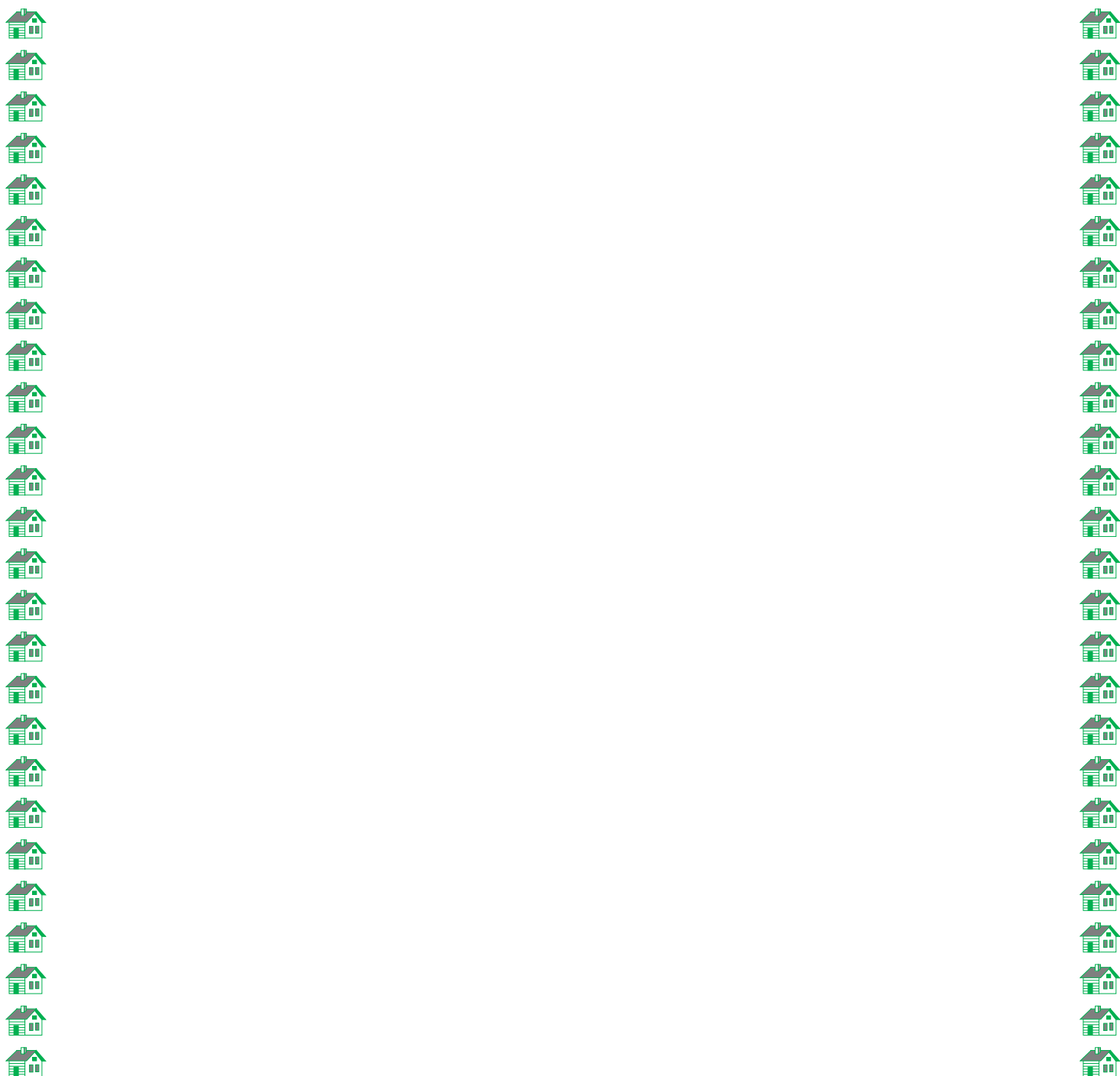

competențelor de evaluare și autoevaluare; dezvoltarea competențelor instrumental-aplicative; formarea și dezvoltarea competențelor metacognitive etc.. Limitele acestei tehnici pot fi următoarele: tendința de conformare la opinia grupului; tendința de dominare a grupului manifestată de anumiți elevi, erijați în lideri; marginalizarea sau autoizolarea elevilor care împărtășesc alte opinii; nonimplicarea unor elevi; aparentă dezordine; dezvoltarea unei posibile dependențe de grup în rezolvarea sarcinilor; apariția unor conflicte între elevi; generarea unei „gândiri de grup” etc..

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat.

Bibliografie:

1. Negreș-Dobridor, I., Pânișoară, I. O.. (2005). Știința învățării. De la teorie la practică. Iași: Editura Polirom.
2. Steele, J.L., Meredith, K.S., Temple, C.. (1998a). Lectura și scrierea pentru dezvoltarea gândirii critice, vol. I. Cluj-Napoca: Casa de Editură și Tipografia GLORIA.
3. www.didactic.ro

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASA

EDUCATOARE: CEZAR ELENA GRADINITA CU P. P.”DUMBRAVA MINUNATA”, MUN. GIURGIU

Cine-l vede pe copil cum creste? Nimeni! Numai cei care vin din alta parte spun: “Vai, ce a crescut!” Dar nici mama, nici tata nu l-a vazut cum creste. El a devenit in timp. Si in fiecare clipa a fost ceea ce urma sa fie. (Antoine de Saint-Exupery)

Rolul parintilor este acela de a fi primii educatori ai copiilor lor. Un parteneriat eficient intre educatori si parinti se construieste in beneficiul copiilor.

Ca educatori, este important sa-i sustinem pe parinti in demersurile lor educative, sa stim sa-i orientam in eforturile lor de a avea un copil fericit.

“Meseria” de parinte nu este de loc una usoara. A realiza o educatie si o abordare a copilului “dupa ureche” poate duce la rezultate pe masura.

Pentru ca copilul sa atinga nivelul de inteligenta dorit de parinte, cel din urma trebuie sa cunoasca cateva aspect din psihologia copilului si anume:

- ce inseamna sa fii inteligent?
- a invata inseamna a memora?
- importanta limbajului
- jocul – metoda esentiala in educarea copilului.

Un copil poate fi considerat ca avand o inteligenta superioara, atunci cand stie sa extraga cat mai multe informatii si sa le combine in cat mai multe moduri posibil, avand la dispozitie cat mai putine resurse, date.

Unui copil inteligent nu-i vor fi necesare “tone” de jucarii pentru a construi un joc, ci se va adapta situatiei, improvizand din materialele de care dispune.

Toata informatia copilul o acumuleaza cu ajutorul memoriei. Exista tendinta de a cataloga un copil ca “nu este destept” din cauza ca nu tine minte ceea ce-i spui. Ar fi nedrept sa ne limitam la aceste constatari.

Cat de bine memoreaza copilul depinde de modul de organizare a informatiei (daca este bine structurata, clara, concisa, sau nu), daca materialul este bine inteles si daca copilul este motivat sa-l memoreze.

In primii ani de viata asistam la o spectaculoasa dezvoltare a limbajului care s-a dovedit a fi unul dintre fenomenele psihice cu rol esential in dezvoltarea copilului. Ceea ce trebuie sa stie un parinte este ca limbajul se afla intr-o stransa legatura cu gandirea si, prin urmare, modul in care un copil si-l insuseste influenteaza dezvoltarea ulterioara a gandirii si a personalitatii acestuia. Deci, vorbirea copilului trebuie incurajata si corectata de timpuriu. Atunci cand defectele de vorbire se prelungesc in timp, este bine sa se apeleze la un logoped.

Toate procesele psihice la copil pot fi dezvoltate prin joc- o activitate care apare spontan si care este agreata de copil. Este gresita afirmatia “Jocul este doar o modalitate prin care copilul isi ocupa timpul”

deoarece in functie de natura jocului, copilul:

- isi poate forma unele abilitati fizice;
- isi dezvolta gandirea;
- isi imbogateste volumul cunosintelor;
- isi dezvolta limbajul, imaginatia;
- isi formeaza trasaturi pozitive de caracter.

Lumea in jurul nostru e unica, diferita, bogata si plina de evenimente si fericire. Dar simtim noi oare si observam largul si adancul vietii, ii auzim adevarata melodie? In cele mai dese cazuri noi ne traim viata ca in vise si mult timp visam unu si acelasi vis “...casa – serviciu – casa.” Sa ne trezim! Sa scuturam de pe noi tristetea, depresia, sa schimbam drumul faptelor, sa pasim indraznet in lumea fermecatoare ce ne inconjoara, sa o percepem si sa –i absoarbem toata lumina impreuna cu copiii nostri.

Si primul pas al nostru sa inceapa - cu o buna dispozitie pentru noi si copiii nostri dimineata. Cum sa facem ca fiecare zi sa –i para copilului nostru un miracol, o surpriza?

“Dimineata, toti sunt grabiti si nu este timp de gandit la starea emotionala” – isi spune fiecare. Opriti-va! Copilul dumneavoastra s-a trezit – e cea mai mare fericire pentru un parinte si el asteapta sa-i ofere toata fericirea ce o simtiti. Daca parintii se intristeaza si pentru copil lumea –i stinsa, daca parintii sunt fericiti si pentru copil lumea straluceste. Parintii sunt pentru copil oglinda ce reflecta lumea inconjuratoare.

Pentru a intampina situatiile stresante, parintii trebuie sa:

- sa fie precauti fata de comportamentul copilului, sa poata recunoaste si interpreta reactiile lui emotionale, sa fie rabdatori fata de starile agresive ale copilului, mania, bucuria;
- sa deprinda copilul sa povesteasca despre ce simte, ca mijloc de inlaturare a stresului;
- sa contribuie la activizarea calitatilor de lider a copilului, formarea creativitatii prin intermediul desenului, modelarii, literaturii artistice, jocului didactic, de creatie, logic;
- sa implementeze jocul si jucaria – ca mijloc important in inlaturarea stresului psihologic;
- sa formeze deprinderi copiilor de a-si controla emotiile.

Pentru a avea un copil sociabil trebuie sa ajuti copilul astfel:

- asculta copilul si ofera-i raspunsuri satisfacatoare, lasa ceva timp pentru a vorbi cu copilul tau despre evenimentele de peste zi si incurajeaza-l sa asculte; priviti si cititi povesti impreuna; ajuta-l sa fie constructiv si creativ; pune-l in situatii problematice ce au nevoie de rezolvare si sustine-l in efortul sau de a gasi o solutie; cand faceti reguli, discutati cu copilul motivele pentru acestea; cand incepeti o discutie cu copilul , puneti-va in pozitia copilului sau punctual lui de vedere, si oferiti explicatii si informatie; luati-l sa viziteze locuri publice; priviti, selectiv, programe pentru copii-discutati cu el si incurajati copilul sa faca comentarii asupra acestora etc. Atata timp cat relatia parinte –copil, se bazeaza pe nevoia de iubire, de daruire si de sacrificiu, rolul educativ al familiei nu va putea fi preluat integral de formele institutionalizate...

Bibliografie:

“Psihologia copilului”,2005, Tinca Cretu;
“Proiectul pentru Reforma Educatiei Timpurii”, Modulul 7, Bucuresti 2015, Editia a doua revizuita si adaugita

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI...DE-ACASĂ!

SCOALA GIMNAZIALA STRUGARI/STRUCTURA PETRICICA PROF. INV. PRIMAR, CHELARIU MARIA

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi, deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu.

Exemplu:

La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei să-mi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a

iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi:

a) În natură:

- să alege, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc.
- să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc.
- să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc.
- să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a.
- să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de elemente)
- să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură (bucete din flori, mărgelile din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din semințe, frunze etc.)

b) În gospodărie:

- să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criteriile diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc.
- să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect
- să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucătarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc.

c) În drum spre grădiniță:

- să numere mașinile de o anumită culoare
- să privească atent mașinile și să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia („Hai să spunem *crocodil* când vedem un *C* la numerele de pe plăcițele mașinilor”)
- să se joace, atribuindu-și diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta și ne întâlneam pe drum...”)

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ-CHEIA UNUI VIITOR FERICIT

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU CEL BUN” BERZUNȚI ȘCOALA PRIMARĂ BUDA PROF. ÎNV. PRIMAR, CHELARU GEORGIANA

Educarea unui copil poate fi asemănată cu o frumoasă călătorie care, în același timp, prezintă și unele dificultăți. Această călătorie figurativă pe care un părinte o parcurge alături de copilul său, trebuie să fie o călătorie în care părintele îi oferă încurajare în orice pas, îndrumare, dar, cel mai important, acesta trebuie să-i ofere toată iubirea de care dispune.

Pentru a reuși cu adevărat în viață și a fi fericiți, copiii trebuie să-și formeze un sistem de valori morale și etice învățând, astfel, să discearnă între bine și rău. Părintele este singurul care poate să facă acest lucru real în primii ani de viață al acestuia.

Un alt lucru care contribuie la buna-creștere și buna-funcționare a unui copil o reprezintă exemplul pe care un părinte i-l oferă acestuia. Nu poți pretinde bunătate de la un copil dacă tu, ca și părinte, nu dovedești că bunătatea te caracterizează. Acest lucru e foarte important deoarece nimic nu influențează mai mult viața unui copil decât exemplul părinților lor.

Valorile, interesele, idealurile sau aspirațiile tale se reflectă nu numai în cuvinte, ci și în fapte. Încă de când sunt foarte mici, copiii învață observându-și cu atenție părinții. Ei văd care sunt lucrurile importante pentru părinții lor și, de cele mai multe ori, aceste lucruri devin importante și pentru ei. De pildă, dacă un copil observă că părintele său este dispus să ofere ajutor unei persoane, este dispus să facă sacrificii pentru binele altora, vorbește pozitiv și cu blândețe despre cei din jur, cu siguranță acest comportament îl va caracteriza pe viitor și pe el, fiind dispus să-și ajute colegii, vecinii și oamenii care îl înconjoară.

Însă, în prezent, din cauza locului de muncă, a sarcinilor solicitante sau a altor activități care le consumă timpul și energia, părinții sunt tentați să lase educația și instruirea copiilor lor pe seama altora, de obicei, a profesorilor, a educatorilor și a bunicilor. Totuși, un părinte nu trebuie să uite niciodată că iubirea și grija pe care o arată față de copiii lor nu o arată nici o altă persoană în aceeași măsură și, chiar dacă primesc toate aceste lucruri, dragostea părinților nu se aseamănă cu nimic.

Dacă, uneori, vedem în jurul nostru sau în clasa noastră un copil care nu reușește să se integreze în colectiv din cauza unui comportament neadecvat spunem, pe bună dreptate, că îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Experiențele de mai târziu și influența anturajului completează ceea ce a învățat copilul acasă în primii lui ani de viață. Este foarte important ca, încă din fragedă copilărie, să i se arate compasiune și înțelegere în sânul familiei. Totodată, este important ca un copil să fie învățat să facă față sentimentelor sale cu maturitate. Această maturitate o dobândește atunci când și el a primit iubire, atât prin gesturi, cât și prin cuvinte și, astfel, se va dezvolta armonios pe plan mintal și emoțional.

Nu putem spune ca oferim suficientă iubire copilului nostru dacă nu petrecem timp cu acesta. Așadar, trebuie să ne programăm activitățile pentru a petrece cât mai mult timp cu copilul nostru, citindu-i povești, jucându-ne cu el, învățându-i lucruri utile pentru vârsta lor, deoarece numai așa putem forma un viitor adult echilibrat din toate punctele de vedere.

Deci, dragi părinți, dacă ne dorim un viitor fericit, un viitor în care copilul nostru să fie integrat în societate, să fie acceptat de cei din jurul lui, trebuie să gestionăm foarte bine această perioadă de șapte ani, perioadă definitivă pentru un viitor adult fericit.

UTILIZAREA STRATEGIILOR INTERACTIVE ÎN ACTIVITĂȚILE DIN GRADINIȚĂ – ELEMENT-CHEIE ÎN ÎNLĂTURAREA MONOTONIEI PROCESULUI EDUCATIV

PROF. ÎNV. PRESC. CHEȘA OANA,
GRADINIȚA CU P.P.NR 27,
STRUCTURĂ A ȘCOLII GIMNAZIALE „ALECU RUSSO”,
BACĂU

În accepțiunea modernă, metodele de învățământ reprezintă modalități de acțiune, instrumente, cu ajutorul cărora copiii, sub îndrumarea educatorului, își însușesc cunoștințe, își formează și dezvoltă priceperi și deprinderi intelectuale și practice, aptitudini și atitudini. Acestea sunt: metodele tradiționale și metodele moderne.

Metodele interactive de grup reprezintă o noutate, o schimbare, un nou început, o altă abordare a conținuturilor educative prin care se rezolvă mult mai facil problemele de relaționare, de comunicare, de responsabilizare, de învățare reciprocă. Aceste metode, prin noutatea și atractivitatea lor, stimulează copiii, îi motivează pentru activitatea de învățare, reduce stresul trăit de educatoare și copiii într-o activitate tradițională. Preșcolarii descoperă o nouă experiență interrelaționând în grupuri de învățare activă; ei studiază, investighează și capătă încredere în capacitățile individuale și în cele ale grupului. Aceste activități cu variantele și etapele lor realizate prin metodele interactive trebuie predate ca un joc cu reguli, prin care copiii învață, cooperează și în același timp se distrează, se relaxează, învățând astfel să rezolve mai ușor problemele cu care se confruntă, să ia decizii în grup și să aplaneze conflictele.

Aplicarea metodelor interactive solicită timp, diversitate de idei, angajare în acțiune, descoperirea unor noi valori, responsabilitate didactică, încredere în rezultatele ce se vor obține, dar și în capacitatea personală de a le aplica creator pentru eficientizarea procesului instructiv educativ. Metodele interactive implică mult tact din partea educatorilor deoarece trebuie să-și adapteze stilul didactic în funcție de tipul de copil: timid, pesimist, agresiv, acaparator, nerăbdător, pentru fiecare găsim gestul, mimica, interjecția, întrebarea, sfatul, orientarea, lauda, reținerea, aprecierea, entuziasmul, în concordanță cu situația. Pentru aplicarea metodelor, amenajarea spațiului este foarte importantă datorită faptului că preșcolarii gestionează acest spațiu precum și materialele puse la dispoziție în vederea realizării sarcinilor primite. În timpul derulării activităților bazate pe metode interactive spațiul poate fi modificat chiar de către copii pentru a corespunde stilului de învățare și inițiativelor creative ce țin de resursele materiale existente (truse, jucării, jetoane, etc). Astfel ei învață să exploreze mediul educațional ce îi înconjoară în scopul rezolvării sarcinii didactice, să coopereze în acest sens, să se accepte, să se asculte activ, menținând ordinea pentru că nu uită că vor fi evaluați.

În continuare voi prezenta câteva metode moderne pe care le-am folosit în procesul instructiv educativ în funcție de obiectivele urmărite la fiecare activitate.

Bula dublă - este o metodă de predare-învățare, ușor de aplicat, care grupează asemănările și deosebirile dintre două obiecte, fenomene, idei, concepte etc.. Ea este reprezentată grafic din două cercuri mari în care se așează câte o imagine care denumește subiectul abordat. De cele două cercuri mari se află relaționate prin linii alte cercuri mici situate între cercurile mari în care se specifică asemănările, iar în cercurile exterioare se specifică caracteristicile fiecărui termen, particularitățile sau deosebirile.

Exemplu. La activitatea DLC-convorbire „Ce știm despre anotimpuri?” în cercurile mari am așezat imagini reprezentative despre anotimpurile toamna și iarna. Copiii au completat două caracteristici ale anotimpului toamna (cad frunzele, pleacă păsările călătoare), două caracteristici ale anotimpului iarna (ninge, îngheață apa) în cercurile exterioare și două asemănări (anotimp, 3 luni) în cercurile mici din mijloc. O altă activitate la care am folosit metoda Bula dublă a fost o activitate DS-observare, „Vaca și calul”. În această activitate în cele două cercuri mari am așezat imagini cu cele două animale, iar copiii au completat cercurile mici din mijloc cu asemănările existente între ele (sunt animale domestice, se hrănesc la fel, au corpul format din aceleași părți, se înmușcă prin pui), iar în

cercurile exterioare au completat cu caracteristicile acestora (vaca are coarne, ne dă lapte, calul are coamă, este folosit la tracțiune).

Schimbă perechea este o altă metodă interactivă pe care am folosit-o în activitățile cu preșcolarii. Această metodă are ca obiectiv stimularea comunicării și rezolvarea de probleme prin lucru în pereche. Metoda „Schimbă perechea”, am folosit-o în activități de observare, activități de convorbire, activități practice, etc. *Exemplu.* La activitatea de observare cu tema „Legume de toamnă”, am urmărit ca prin lucru în pereche, copiii să descopere cât mai multe caracteristici ale legumelor care se coc în anotimpul toamna. Am organizat copiii în două cercuri concentrice după ecusoanele pe care le aveau în piept, în interior copiii cu frunze galbene, în exterior copiii cu frunze verzi. La îndemnul educatoarei, copiii au luat din coș o legumă la alegere pe care au observat-o, au analizat-o pentru a spune totul despre ea. Perechea a analizat leguma timp de 3-5 minute. La comanda educatoarei „Schimbă perechea” copiii din interior s-au deplasat și au format o nouă pereche. Copiii din cercul exterior au făcut o sinteză a observațiilor anterioare și au continuat analiza cu noua pereche pentru descoperirea caracteristicilor legume prin câți mai mulți analizatori. Perechile s-au schimbat atunci când s-au epuizat toate ideile copiilor și când fiecare copil a făcut pereche cu toți membrii grupei.

Brainstormingul, în traducere directă „furtună în creier, sau „asalt de idei”, este o metodă pe care am folosit-o pentru a ajuta copiii să emită cât mai multe idei pentru soluționarea unor probleme, fără a critica soluțiile găsite. Această metodă am utilizat-o frecvent în activitățile de dezvoltare a limbajului pentru a da frâu liber imaginației copiilor și a le dezvolta capacitățile creatoare. Cu rezultate bune am folosit brainstormingul în cadrul povestirilor create după un tablou, sau un șir de ilustrații, în lecturile după imagini, convorbiri și jocuri didactice.

Exemplu. În activitatea DLC-convorbire cu tema „De ce îmi place anotimpul iarna?” la începutul activității copiii au stabilit împreună caracteristicile anotimpului iarna pornind de la întrebarea „Ce știți despre anotimpul iarna?”. Fiecare copil a răspuns printr-un enunț scurt în ordinea stabilită fără a repeta ideile colegilor. Ideile emise sunt direct proporționale cu numărul membrilor grupului. După enunțarea ideilor, copiii au fost rugați să reflecteze asupra lor și să se pronunțe care sunt cele mai aproape de adevăr. Au fost subliniate ideile care se încadrau în sarcina didactică și care conturau ideea finală. Aceste caracteristici sunt împărțite în 3 categorii: *Caracteristici care țin de evoluția naturii; Caracteristici care țin de relația omului cu mediul în anotimpul iarna; Caracteristici care nu se încadrează în nici o categorie și care vor fi eliminate.*

Explozia stelară este o altă metodă pe care am folosit-o în procesul instructiv educativ. Este o metodă de stimulare a creativității și o modalitate de relaxare a copiilor. Ea se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de probleme. Am folosit această metodă cu bune rezultate în activitățile de lecturi după imagini, convorbiri, memorizări, povestiri. Ca material didactic am folosit o stea mare, cinci stele mici de culoare galbenă, cinci săgeți roșii și jetoane. Pe steluța mare am așezat o imagine legată de tema abordată, iar pe cele cinci stelute mici am scris câte o întrebare de tipul CE ?, CINE ?, UNDE? , DE CE ?, CÂND ?. Prin folosirea acestei metode, am urmărit dezvoltarea potențialului creativ al preșcolarilor, familiarizarea lor cu strategia elaborării de întrebări de tipul prezentat mai sus, exersarea capacității acestora de a alcătui propoziții interogative pe baza conținutului unor imagini și nu în ultimul rând rezolvarea problemelor prin găsirea răspunsurilor la întrebările adresate.

Diagrama Venn este o metodă interactivă, de fixare, consolidare și evaluare a cunoștințelor. Această metodă are o largă aplicabilitate și am folosit-o cu succes în activitățile de observare, povestiri, convorbiri, jocuri didactice, etc.. Diagrama Venn este formată din 2 cercuri care se suprapun parțial. În spațiul care intersectează cele două cercuri am așezat, desenate sau scrise, asemănările dintre două obiecte, idei, concepte, iar în cele două cercuri am așezat aspectele specifice ale acestora. Pentru fixarea și evaluarea cunoștințelor copiilor, am folosit aceasta metodă în activitățile de povestire, observare, convorbire, etc.

Exemplu. În activitatea DLC-convorbire „Totul despre animale”, preșcolarii au realizat o diagramă în care au evidențiat asemănările și deosebirile existente între animalele domestice și animalele sălbatice. De asemenea, am folosit această metodă în jocul didactic „În lumea poveștilor” cu scopul de a verifica cunoștințele copiilor privind poveștile învățate.

Din multitudinea de metode interactive, am prezentat pe scurt doar câteva pe care le-am aplicat la grupă, metode prin care noul și căutarea de idei conferă activității „un mister didactic” în care

copilul e participant activ la propria formare. Pe lângă metodele interactive prezentate mai sus, cu rezultate bune am mai folosit și alte metode cum sunt: metoda cubului, turul galeriei, ciorchinele, tehnica blazonului, pălăriuțele gânditoare, studiu de caz etc.. Concluzia la care am ajuns în urma activizării copiilor este că utilizarea metodelor interactive oferă un sprijin real educatoarei în demersul său didactic și ne ajută, ne determină, copil și dascăl, deopotrivă, să descoperim valoarea, frumusețea și diversitatea interacțiunii, a relaționării și cooperării, să ne promovăm ideile, să respectăm opinia celuilalt și să ne implicăm profund și activ în construirea personalității proprii.

Bibliografie:

Breben Silvia, Goncea Elena, Ruiu Georgeta, Fulga Mihaela – *Metode interactive de grup-ghid*

metodic, Editura Arves, 2002;

Breben Silvia, Ruiu Georgeta, Gongea Elena – *Activități bazate pe inteligențe multiple*, Editura

Reprograph, Craiova, 2005;

Gluiga Lucia, Spiro Jodi – *Învățarea activă, Ghid pentru formatori și cadre didactice*,

București, 2001.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV. PRESCOLAR CHESOI FLOAREA GRADINITA P.P.PLANETA PITICILOR

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale.

Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat, pentru „Adevărul“, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să identificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului Psihologul spune că aceea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, spune Adina Mesaroș, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”, explică ea.

La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroș spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”, exemplifică psihologul. Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”, recomandă psihologul. După 5 ani înțeleg regulile Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și

perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Politețea - oglinda familiei Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prim imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“. Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea,

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

ARTICOL REALIZAT DE PROFESOR CHIRA LAURENȚIA RODICA LICEUL TEORETIC,,ALEXANDRU PAPIU ILARIAN'' DEJ

Se aude tot mai des expresia,, nu are cei șapte ani de acasă''sau acest copil are ,,cei șapte ani de acasă''. În primul caz copilul este neascultător, obraznic, intervine în discuțiile adulților, minte ca să-și atingă scopurile, nu respectă persoanele din jur, nu salută și are impresia că totul i se cuvine. În cazul doi, avem de a face cu un copil respectuos, liniștit, cuminte, ascultător, care știe să se exprime corect, care mulțumește și multe alte exemple.

Oare ce înseamnă cu adevărat această expresie a celor șapte ani de acasă?

Cu o vechime destul de mare în muncă și cu exemple clare de comportament adecvat sau neadecvat al copiilor în cadrul unităților de învățământ și nu numai, stau mereu și mă gândesc la anii petrecuți acasă de fiecare copil până ajunge pe băncile școlii, la educația pe care ar trebui să o primească și cine ar trebui să-i ajute în a o dobândi.

În ultimul timp libertatea acordată copiilor de către părinți, tendința acestora de a le oferi totul indiferent de comportamentul lor, formează un caracter libertin, obraznic,tupeist, la limita bunului simț, acoperit de mulți părinți prin diferite metode fără a lua măsuri de remediere, fapt ce mă duce cu gândul la regulile stricte pe care trebuia să le respectăm noi atunci când eram de vârsta lor. Nu spune nimeni că trebuie să ne întoarcem în timp, suntem de moda veche, așa cum ne cataloghează elevii, dar minimum de restricții și regului în viața fiecăruia ar trebui să existe încă de la cele mai fragede vârste pentru a putea pune bazele solide ale unei educații în spiritul celor șapte ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere demonstrează că un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Sigur că această educație se face în primul în sânul familiei așa cum am amintit, dar oare cei care cresc fără un părinte sau doi, care au părinți plecați în străinătate la muncă sau care nu stau cu ei din diferite motive, sunt privați de a obține o educație adecvată? Nu...cu toții trebuie să punem umărul ca și adulți sau părinți, frați sau bunici, prieteni sau vecini, să ne gândim cel mai mult la efectul acțiunilor noastre atunci când este vorba de copii la mijloc. Cu toții au nevoie de afectivitate, de exemple pozitive în jurul lor, de liniște, dragoste , fericire pentru a putea acumula cunoștințele necesare dobândirii celor șapte ani de acasă.

A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial și social. Toți trebuie să contribuim la dobândirea acestora în mare măsură în cadrul unităților de învățământ, să lucrăm mereu la crearea unui mediu propice de exprimare al copilului și să ținem cont de cerințele și nevoile acestuia pentru a suplini lipsurile și neajunsurile pe care le au. Chiar dacă depășim limita celor șapte ani, educația continuă mai ușor cu cei care au dobândit o educație bună în familie și mai anevoios cu cei care nu o au, dar nu trebuie să renunțăm niciodată, să rămânem consecvenți și perseverenți în a atinge obiectivul de a educa în mod corect copiii. Important este să nu renunțăm niciodată, să credem cu tărie că o familie unită, un mediu prielnic, puterea exemplului, răbdarea și un educator bun, pot face ca fiecare copil să primească educația necesară și corectă pentru a duce o viață cât mai frumoasă.

Părerea elevilor despre importanța și dobândirea celor șapte ani de acasă, este creionată în rândurile următoare, majoritatea susținând cu tărie că familia are cel mai important rol în educarea copiilor.

Corina Chiriac- elevă la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Cei șapte ani de acasă sunt cei mai importanți ani din viața unui om!În acești ani, părinții, dau tonul vieții noastre. Îmi amintesc cu drag când mama mea mă pune să salut fiecare persoană care trecea pe lângă mine, iarna mă ducea cu săniuța la grădiniță, iar în unele seri stăteam la televizor cu părinții mei, doar ca să fiu în preajma lor și să mă simt ocrotită. În primii ani din viața mea, părinții m-au învățat o mulțime de lucruri constructive .Chiar dacă nu au fost atât de tineri atunci când am

venit pe lume, niciodată nu și-au pierdut răbdarea, mereu mi-au explicat diferența dintre bine și rău și m-au îndrumat să o iau pe drumul cel bun! Mi- aș dori ca și eu la rândul meu să le ofer copiilor mei măcar jumătate din iubirea, protecția și educația pe care părinții mi- au oferit-o în acei șapte ani minunați din viața mea!

Teodora Nemes- elevă la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

În opinia mea, cei șapte ani de acasă ne influențează într- o mare parte comportamentul, fiind o calitate tot mai rar întâlnită la generațiile actuale. Pe mine personal, consider că această educație m- a scos în evidență și datorită acesteia am dobândit mult respect și admirație de- a lungul anilor, de aceea susțin că fiecare om ar trebui să îi dețină, iar astfel am putea construi o societate mai bună.

Belu Ioana- elevă la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Îmi place să cred că cei șapte ani de acasă se bazează în totalitate pe ce înveți în familie în primii ani de viață și pe valorile pe care le dobândești în acest timp. Un copil are tendința să copieze comportamentul celor din jur, iar persoanele cu care petrec cel mai mult timp sunt părinții lor. De la ei copiii învață ce e bine, ce e rău și care sunt limitele bunului simț. Deci părerea mea este că mediul în care crește un copil și persoanele care îl înconjoară sunt responsabile pentru comportamentul lui de mai târziu.

Mara Martonoș- elevă la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Pentru mine cei șapte ani de acasă înseamnă arma cu ajutorul căreia poți să te descurci în viața. Trebuie să știi când să taci și când să vorbești. Cred că poți să dobândești acești șapte ani de acasă, nu te naști cu ei. Contează foarte mult felul în care părinții tăi se comportă în preajma ta până la o anumită vârstă, deoarece atunci când ești mic ai tendința de a copia foarte mult comportamentul persoanelor care te înconjoară. Cred că mai mult acești șapte ani de acasă se manifestă prin abținere și reguli care trebuie respectate foarte mult. Este necesar să ai această educație ca să știi să îi respecti pe cei din jur, astfel la rândul tău să fii și tu respectat.

Denisa Alecsandra Fustoș- elevă la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Cei șapte ani de acasă pentru mine reprezintă educația primită din partea părinților. Comportamentul în societate pe care l-am învățat acasă și vocabularul finuț, elegant și demn de o domnișoară, are o importanță destul de mare pentru cineva care vrea să plece cu un bagaj de cunoștințe adică cu cei "șapte ani de acasă" din casa părinților.

Patricia Mureșan- elevă la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Când mă gândesc la cei șapte ani de acasă, primele lucruri care îmi apar în minte sunt educația și bunele maniere. Acestea joacă un rol foarte important în dezvoltarea copilului. Familia de asemenea și ea, joacă un rol foarte important în primii ani de viață și nu doar prin ce i se însuflă copilului ci și prin relația acestora cu copilul. Cât timp familia îi oferă iubire, sprijin și încearcă să- i ofere unele valori morale, acesta va avea de câștigat în viitor.

Adina Ciciovan- elevă la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Cei șapte ani de acasă sunt cei mai importanți ani din viața unui copil! În acești ani copilul își petrece timpul jucându- se și trăindu-și copilăria, dar în același timp acesta învață cum să se comporte cu persoanele din jur, să fie respectuos și să aibă un comportament adecvat vârstei lui! Impresia mea este că acești ani sunt cei mai minunați ani ai copilăriei dar și cei mai educativi din viața fiecărui om!

Giulia Gavrea- elevă la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Când ne gândim la cei șapte ani de acasă, spunem ca un copil este foarte bine crescut, știe să salute sau să spună mulțumesc și să se știe comporta cu alte persoane din jur. În acești șapte ani, este foarte importantă relația părinților cu copiii, deoarece atunci când părintele îl roagă pe copil să facă ceva si spune te rog frumos sau îi mulțumeste după orice lucru dăruit, acesta automat o să învețe să folosească și el aceste „cuvinte magice" Din punctul meu de vedere acești șapte ani sunt foarte importanți pentru viitorul fiecărei persoane.

Rareș Câmpeanu- elev la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Cei șapte ani de acasă reprezintă educația pe care copilul o primește de la părinți. Un copil cu cei șapte ani de acasă, trebuie să știe să salute, să spună mulțumesc, să respecte oamenii în vârstă, să aibă un vocabular adecvat, să știe să se comporte în societate.

Cătălin Anca- elev la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se compoartă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții

Emanuel Codorean- elev la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Pentru mine cei șapte ani de acasă reprezintă comportamentul, atitudinea, limbajul și respectul față de cei din jur învățate de la părinți până în momentul în care copilul merge la școală, iar când vine vorba de un copil care are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să mulțumească și să roage frumos.

Lavinia Mureșan- elevă la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Alexandra Marian- elevă la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Cei șapte ani de acasă "sunt, pentru mine, baza pe care orice om crescut decent a primit-o de la părinții lui. În primii ani de viață, îți petreci cel mai mult timp alături de părinți de la care copiezi obiceiuri bune sau rele și care îți oferă educație așa cum știi ei mai bine. La vârsta mică părinții își țin copiii lângă ei și sunt siguri că îi pot modela după bunul plac. Bunul simț și respectul sunt două lucruri elementare când vorbim de buna creștere. Ceea ce ne învață părinții sau bunicii când suntem mici ar trebui să ținem minte pe parcursul întregii vieți, iar după ce creștem "cei șapte ani de acasă" să nu fie uitați în pofida faimei sau al altor anturaje. De asemenea, fiecare trebuie să ia ceva din lucrurile bune și lucrurile rele care i se întâmplă și să-și continue singuri educația.

Anita Sipoș- elevă la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Cei șapte ani de acasă sunt cei mai importanți ani din viața unui copil. Este perioada în care copilul învață ce înseamnă bunul simț și respectul, perioada în care părinții învață copilul să diferențieze binele de rău. Pentru mine acei ani au fost cei mai frumoși, este perioada în care ai mei mi-au oferit educația cuvenită pe care o s-o port cu mine pe parcursul vieții.

Sorin Tarța- elev la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Este adevărat că nu prea mai există cei șapte ani de acasă deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii.

Gabriel Pop- elev la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Este adevărat că nu prea mai există cei șapte ani de acasă deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii - normele de conduită se învață în familie. Este vorba de respectul față de persoane, de limbaj, nu contează dacă este acasă sau la școală.

Darius Moica- elev la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Cred că toată lumea știe despre acei numiți cei șapte ani de acasă și cu siguranță niciun părinte nu-și dorește ca educația dată copiilor lor să dea dovadă de proastă creștere acasă sau în societate, ei ar vrea ca aceștia să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale începând de la comportamentul familial. Trecând peste realitatea că cei șapte ani de acasă nu prea mai există deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de mici, părinții trebuie să fie responsabili de educația copiilor.

Ovidiu Purdea- elev la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Sunt de părere că cei șapte ani de acasă au un rol foarte important în viața fiecărui copil deoarece în acești ani copilul își dă seama de felul în care trebuie să se comporte în societate. Este acea parte a vieții în care părinții te îndrumă și te învață cum să devii manierat.

Cristian Vancia- elev la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Cei "șapte ani de acasă" reprezintă, în opinia mea, educația pe care o primește copilul până ajunge la școală, unde urmează ca profesorii să îi aducă la cunoștință diferite informații din câteva domenii importante pentru a fi cult. Persoanele responsabile de creșterea copilului în domeniul celor "7 ani de acasă", dar nu numai, chiar și rudele apropiate pot să ajute copilul pentru a evolua decent. Lucrurile pe care aceștia trebuie să le învețe sunt: bunătatea, milostenia, să fie darnici, să aibă un comportament decent fără curențe, dar și un limbaj adecvat. Ce înseamnă "cei șapte ani de acasă"? Înseamnă responsabilitate, cunoașterea bunelor maniere, dar și un bun început în ceea ce privește viața unui copil.

Ramona Radu- elevă la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Mulți copii nu înțeleg ce înseamnă șapte ani de acasă. Șapte ani de acasă înseamnă educația, respectul, stima și responsabilitatea unui copil. Dacă avem șapte ani de acasă, vom ajunge departe în lume și vom deveni respectați, cu mare succes în viitor, fără ca cineva să ne facă observație.

Mădălina Vaida- elevă la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Simina Oltean- elevă la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de acasă, reprezintă și abilitățile minime de socializare care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat.

Beatrix Olah- elevă la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Pentru oameni este foarte important să aibă cei șapte ani de acasă. Putem spune că se vede la fiecare om, prin comportament, extrem de bine dacă a fost educat bine de părinți. Câteva exemple prin care putem spune ca un copil are cei șapte ani de acasă sunt: salută oamenii pe care îi cunoaște, spune mulțumesc, își cere scuze dacă a greșit, vorbește frumos, se comportă normal etc. Contează foarte mult cum sunt părinții deoarece copilul vede cum se comportă ei și cred că este bine să imite și să se comporte ca ei. Cei care simt dragostea și aprecierea părinților percep regulile transmise de aceștia mult mai bine. Copilul care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte cu alții și se va descurca bine în toate problemele vieții.

Larisa Farcaș- elevă la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Cei șapte ani de acasă sunt foarte importanți. Când spunem despre cineva că are cei șapte ani de acasă apreciem faptul în care vorbește și se comportă cu cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă reprezintă educația pe care părinții ne-o acordă. Ei ne învață cum să ne comportăm și să vorbim cu cei de vârsta noastră dar și cu adulții. Părinții trebuie să fie foarte atenți la comportamentul lor față de copil deoarece acesta imită tot ce vede atunci când este mic.

Lorena Peter- elevă la Liceul Teoretic,, Alexandru Papiu Ilarian'' Dej

Cei șapte ani de acasă înseamnă pornirea în viață, bunele maniere, bunul simț.

În concluzie educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Așa vor pune bazele educației în perioada celor șapte ani de acasă.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

INSTITUTOR: CHIRIAC CĂTĂLINA
GRĂDINIȚA CU P.P.SÂNPETRU, JUD. BRAȘOV

Când mă gândesc la sintagma “*cei 7 ani de acasă*”, mă gândesc la educația pe care o primește copilul acasă, în mediul familial; la formarea personalității și comportamentului acestuia, de la naștere până în momentul în care acesta pășește pragul școlii.

Ce ar trebui să știe un copil care are cei 7 ani de acasă?

Păi, ar trebui:

- Să știe să salute;
- Să spună “mulțumesc”, “te rog”;
- Să aibă deprinderi de autoservire, de ordine și igiena;
- Să își exprime pozitiv sau negativ sentimentele în funcție de anumite trăiri afective și emoționale;
- Să relaționeze și să interacționeze cu cei din jurul lui, atât cu copiii cât și cu adulții;
- Să știe să facă față provocărilor (când este pedepsit, când i se ia o jucărie);
- Să folosească un limbaj corect din punct de vedere gramatical;
- Să aibă un vocabular dezvoltat care să îl ajute să comunice cu cei din jurul lui;
- Să își concentreze atenția când face un anumit lucru;
- Să fie perseverent, competitiv;
- Să coopereze cu ceilalți;
- Să își exprime atitudinea pozitivă față de diverse sarcini.

Dacă noi ne dorim ca acest copil să știe, să cunoască toate aceste lucruri în “*cei 7 ani de acasă*”, atunci obligația părintelui este de a-l susține, de a-l valoriza, pentru că un copil criticat tot timpul, devalorizat, pedepsit foarte des, nu va avea încredere în forțele proprii niciodată și nu se va putea adapta sau se va adapta destul de greu în societate (școală, sport).

Este esențial ca familia să petreacă cât mai mult timp împreună cu copilul și prin acest lucru înțelegem “*timp de calitate*”, adică timp în care copilul și nevoile sale să fie în centrul atenției. Chiar dacă părinții sunt din ce în ce mai ocupați, măcar o jumătate de oră în fiecare zi, ar trebui să aloce petrecerii timpului alături de copilul lor.

Este foarte important ca acest copil să știe că este respectat și iubit necondiționat, în sensul că nu trebuie să facă anumite lucruri pentru a câștiga iubirea părinților săi. Copilul trebuie să învețe să se iubească pe sine, pentru ceea ce este, nu pentru ceea ce îi impun cei din jur să devină.

Bunele maniere ale copilului se deprind doar prin simpla observare a adultului. Dacă el îi vede pe cei din jurul său că se poartă politicos, că folosesc cuvintele magice “te rog” și “mulțumesc”, atunci o va face și el la rândul lui, aceste lucruri devenind un obicei absolut normal și firesc. Foarte important este ca părintele să fie constant în stabilirea regulilor de acasă, dar și în respectarea acestora; să fie model pentru copilul lui.

Dacă acasă, copilul va vedea un părinte care consumă alcool sau alte substanțe nocive, care provoacă scandal, care folosește violența fizică sau verbală cu cei din jur, care nu are nici măcar o urmă de respect față de membrii familiei, atunci, copilul care crește într-un asemenea mediu va dobândi comportamentul părintelui-problemă. Sunt foarte mulți copii care au un comportament violent, negativ, tocmai din prisma acestui fapt, că au copiat comportamentul negativ al părinților. Și atunci, noi, cadrele didactice avem responsabilitatea de a încerca să îndreptăm comportamentul acestor copii.

În momentul de față, nu cred că se mai poate vorbi despre “*cei 7 ani de acasă*”, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme de învățământ încă de la vârste fragede (creșă, grădiniță). Dar, ideea de la baza acestei expresii rămâne totuși. Normele de conduită și comportament se învață în familie, rămânând ca școala să consolideze aceste norme deja deprinse în familie.

În concluzie, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Este foarte important ca

ambii părinți să fie consecvenți în educarea copilului, să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare ale acestuia. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii. Iar cadrele didactice să vină în sprijinul părinților și să continue împreună ceea ce au început aceștia: formarea, modelarea personalității și comportamentului copiilor; să se susțină și să colaboreze ca o echipă.

DESPRE IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

DE PROFESOR CHIRIAC LĂCRĂMIOARA

Educația este un tip particular de acțiune umană, o intervenție sau direcționare, o categorie fundamentală a pedagogiei.

Platon definea educația ca fiind „*arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.*” Aristotel, în lucrarea sa „*Politica*”, considera că „*educația trebuie să fie un obiect al supravegherii publice, iar nu particulare*”.

Johann Amos Comenius, în lucrarea sa „*Didactica magna*”, considera că la naștere, natura înzestrează copilul numai cu „*semintele științei, ale moralității și religiozității*”, ele devin un bun al fiecărui om numai prin educație. Rezultă că în concepția sa, educația este o activitate de stimulare a acestor „*seminte*”, și implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul „*nu poate deveni om decât dacă este educat*”.

Pedagogul român Constantin Narly, consideră că educația este „*un fapt social și individual în același timp*”. Florin Georgescu considera că „*educația este prima activitate creatoare neproducătoare de bunuri de consum, cunoscută de istorie*” (Florin Georgescu 1970).

Educația și cei șapte ani de acasă - primii pași în influențarea copilului, igienică, firească și normală în societate. Igiena personală, factorii de mediu și a igienei alimentare, orele de somn, trezire, spălare la orele stabilite conform graficului bioritmului uman cu număr de ore afectat de somn în timpul zilei. Influențare cu jocuri dinamice, în familie, în preajma copiilor și sociabilității în care se află. Eliminarea tendinței de individualism și stimularea generozității prin joc și jocuri (în general, în familie și în relațiile cu parteneri de vârste apropiate sau ușor diferite și în situații diferite), statice sau de mișcare (cu sau fără obiecte și reguli prestabilite sau ușor intuitive).

Activitatea fizică influențează în mod semnificativ și evident starea de spirit a copiilor, motivația și concentrarea lor. Copiii au rezultate mai bune la învățătură, au parte de experiențe valoroase și deprind abilități sociale și motrice. Sportul și mișcarea, modifică în mod real, formula chimică a creierului (modifică nivelul de hormoni eliberat, mai ales cel de serotonină și eliberarea de endorfine), cu un impact direct asupra stării de spirit. În plus, activitatea fizică oferă o modalitate pozitivă, sănătoasă, de a reduce anxietatea și tensiunea psihologică. Totodată, prin sport, copilul se autodisciplinează, capătă mai multă încredere în sine, își fortifică imunitatea organismului atât fizic, cât și psihic.

Este importantă includerea unui sport în echipă și a unui sport individual. Sportul în echipă va dezvolta caracteristici precum empatia, atenția distributivă, gândirea strategică, analizarea riscurilor. Sportul individual dezvoltă competențe de bază precum răbdarea, perfecționarea, disciplina de sine și inclusiv auto-motivarea.

Dezvoltarea socială a copilului

Din al doilea an de viață, copilul începe să simtă și să înțeleagă că toată bunăstarea lui depinde de familia sa și de persoanele care îl cresc. Relațiile dintre oameni se dezvoltă și se mențin bune atunci când la baza lor stau sentimente pozitive: de politețe, respect, pasiune, înțelegere, simpatie, dragoste, solidaritate, cinste, altruism etc. Uneori se ivesc și conflicte. Pentru evitarea și rezolvarea lor, omenirea a stabilit de-a lungul veacurilor reguli de conviețuire socială, ce se cer respectate de toată lumea. Existența regulilor oferă fiecăruia o călăuză bună și de fiecare clipă, pentru a se comporta în limitele admise de societate. Scopul educației sociale a copilului este realizarea unui om, ca membru al societății, în stare să traiască în înțelegere cu semenii săi și să colaboreze la înfăptuirile de fiecare zi. Desigur că, pentru atingerea scopului final, nu sunt de ajuns 7 ani. Felul cum se comportă un om în societate își are temelia în primii ani din viață. I se va deștepta dorința de a cunoaște și de a relaționa cu alte persoane adulți sau copii, va fi ajutat să stabilească legăturile necesare cu persoanele care se ocupă de creșterea și educația sa, cum ar fi la creșă, grădiniță și cu copii ce urmează să se joace. Se va veghea ca relațiile să fie bune, să se reducă conflictele și excluderea apariției unor tulburări comportamentale, climat necesar pentru maturizarea socială a copilului. Va fi îndrumat cum să se joace, să stea de vorbă, să îndeplinească mici însărcinări. I se vor

dezvolta sentimentele pozitive și calitățile necesare conviețuirii omenești: simpatia , admirația, compasiunea, înțelegerea , cinstea, dreptatea, grija pentru altul și vor fi prevenite reacțiile negative : frică , furie, agresivitate și va fi ajutat să le învingă și să le stăpânească dacă au aparut.

Începând de la primele deprinderi de a mânca independent, de a se ține curat fără să facă risipă sau murdărie, deprinderea de a cere politicos, pusul și strânsul mesei, deprinderea de a avea o ținută corectă, poziția în mers acestea sunt deprinderi care se formează după un șir lung de exerciții începând de la vârste fragede și continuate progresiv sub supravegherea părinților, exercițiile fizice vin direct în sprijinul câștigării ținutei corecte, deoarece întăresc musculatura organismului. Apoi copilul învață să –și spele mâinile și fața, să folosească batista, să se îmbrace singur, apoi învață să aibă grijă de igiena personală, copilul mic învață să fie disciplinat și civilizat, programul de viață tocmai acest lucru asigură: disciplina în timp, fiecare lucru (masă ,somm,baie,joc,grădiniță) făcându-se la timpul său, fapt care trebuie respectat cu strictețe. Prin urmare educația fizică ca proces instructiv-educativ contribuie din plin la continuarea formării, dezvoltării și perfecționării multilaterale a omului contemporan îndeplinind toate funcțiile educației în general și educației fizice cele specifice și asociate. **Funcția igienică** vizează cerința fundamentală de menținere a unei stări optime de sănătate a celor care practică sistematic exercițiile fizice și călirea organismului cu ajutorul factorilor de mediu, dezvoltarea fizică și capacitatea motrică generală și prevenirea atitudinilor deficitare, **funcțiile asociate** întregesc efectele practicării exercițiilor fizice asupra ființei umane. Funcția de perfecționare a dezvoltării fizice cu rol prioritar al educației fizice în educația fizică a tinerei generații, perfecționarea capacității motrice generale, **funcția recreativă** în scopul petrecerii utile și recreative a timpului liber, **funcția de emulație** – formarea dorinței permanente de autodepășire dar numai în limitele regulamentare, corecte și cu atitudine de fairplay, **funcția educativă** fiind considerată cea mai complexă prin prisma modalităților de îndeplinire și a influențelor asupra dezvoltării personalității umane în integritatea sa.

Pe plan intelectual: însușirea de către copii a unor cunoștințe de bază din domeniile fiziologiei și igienei efortului fizic, a biomecanicii de execuție a actelor și acțiunilor motrice pentru cunoașterea științifică a practicării exercițiilor fizice, pentru conștientizarea acestora și contribuție, în procesul direct de practicare a exercițiilor fizice la dezvoltarea unor trăsături și calități foarte importante : atenția, memoria, creativitatea, imaginația, spiritul de observație, rapiditatea gândirii, generalizarea etc.

Pe plan moral- educația în spiritul respectării colegilor de întrecere, parteneri sau adversari în vederea colaborării pentru realizarea sarcinilor motrice, al acceptării deciziilor arbitrilor, punctualitatea, disciplina în muncă , respectul față de bunurile comune baza materială, instalații și altele. Pe plan estetic ritm, armonie, postură, expresivitate, atitudine corporală și altele, iar pe plan tehnico – profesional responsabilitatea îndeplinirii unor sarcini, a respectului față de eforturile colegilor, înțelegerea unei ierarhii în cadrul grupului, fairplay.

Dorința de mișcare, dinamismul - caracteristic copilului - trebuie să devină instrument în mâna părintelui, familiei, învățătorului și a profesorului de educație fizică prin care să se acționeze în sensul formării unor oameni sănătoși, viguroși, apți din punct de vedere fizic și moral. Prin exercițiu fizic realizează forme variate și utile ale mișcării, capătă încredere în forțele lor , își coordonează activitatea nervoasă, dobândesc curaj, spirit de inițiativă și de organizare, devin mai sociabili, ceea ce îndreptățește să se afirme că activitatea fizică constituie o necesitate vitală, fiind un stimulent deosebit de prețios pentru creșterea și dezvoltarea umană.

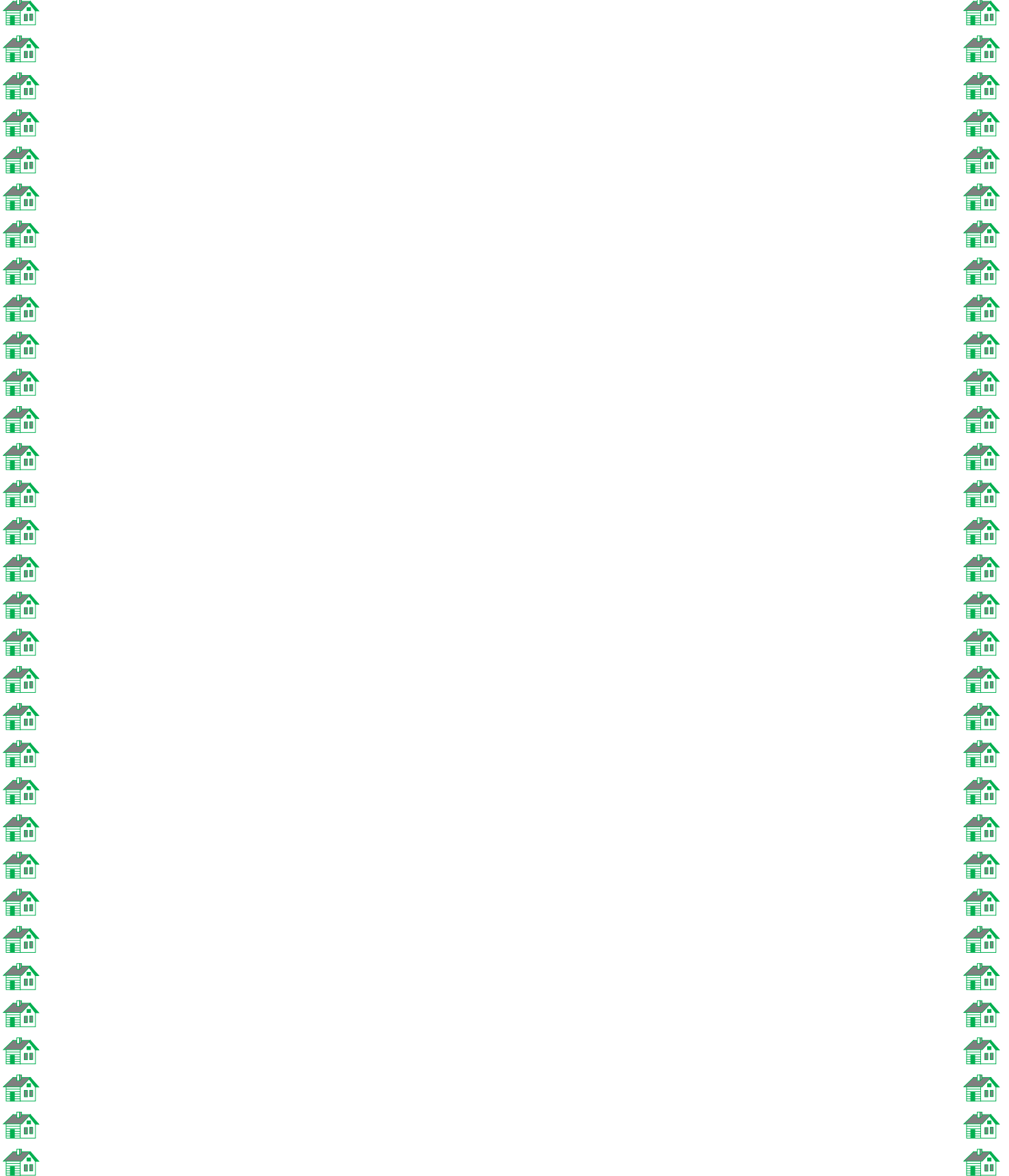
Rolul părinților este extrem de important fiind bază de dezvoltare și educare a copilului, școala, alături de părinți – familie, venind apoi să continue și să armonizeze întreaga personalitate a viitorului adult.

Bibliografie:

1. <http://copilul.ro/>
2. Educația noastră cea de toate zilele – Prof.univ.dr.Ion Drăgan, prof.dr.Pavel Petroman, prof.Dorina Mărgineanțu- Edit. Eurobit Timișoara1992
3. 7 ani de acasă- V.Coroi, Magda Florescu, Maria Ursache-Edit. Medicală București 1968
4. Educație fizică- Ghid orientativ pentru titularizare, definitivat și gradul II – Iulian Săvescu – Craiova: Aius Printed,2009

CEI 7 ANI DE ACASĂ

CHITA MILICA-DANIELA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

„IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA,,

PROF.INV.PRESCOLAR:CHIVARI RAMONA MONICA
G.P.N SANMICLAUS

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Mediul în care copilul se dezvoltă psihic și fizic în primii șapte ani de viață se imprimă și se depozitează în interiorul acestuia ca o condiție de bază care în va defini ca om pentru tot restul vieții.

Copilaria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Parinții trebuie să știe că sunt precum o oglindă în fața copiilor lor, astfel stilurile parentale se reflectă în comportamentul copiilor lor. Parinții trebuie să fie responsabili, să constientizeze că în fond ei sunt primii educatori ai copiilor.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm

 copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții, astfel familia este un real suport al gradinitei.

 În concluzie, precizez importanța celor „sapte ani de acasă”, prin faptul că aceștia sunt punctul de plecare în educarea corectă a copilului și „cartea de vizită”, care îl va însoți pentru tot restul vieții.

EDUCAȚIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: CICIOVAN NICOLETA ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 1 GHERLA

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță/școala, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță/școala, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței/școlii și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între profesori și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a școlii. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță/școala, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita cadrului didactic informații despre cum decurge o zi la școală, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc..

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la școală, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la școală?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante pentru copilul preșcolar/școlar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la școală, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul cadrului didactic, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță sau școală. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui

părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ați ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești, să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea. Copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro 6. www.scribd.com

**CONTRIBUTIA ACTIVITĂȚILOR EDUCATIVE EXTRAȘCOLARE LA
DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR DIN MEDII
DEZAVANTAJATE
CEI SAPTE ANI DE ACASA**

**PROF. VADUVA NATALIA
PROF. CÎMPEANU VALENTINA
ȘCOALA GIMN. „ N. BALCESCU,,
JUDEȚUL VÂLCEA**

Locul și rolul activităților extracurriculare în educația copiilor

“Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci, să-i învățăm să se adapteze.”
(Maria Montessori –”Descoperirea copilului”)

La vârsta preșcolară principală sursă de învățare despre relațiile cu ceilalți este jocul. Implicarea copiilor în joc facilitează dezvoltarea capacității de a iniția interacțiuni. Aceste interacțiuni pozitive cu ceilalți colegi duc la formarea relațiilor de prietenie, la dezvoltarea abilităților de cooperare.

Prietenii sunt resurse emoționale pentru petrecerea într-un mod plăcut a timpului liber. Cercetătorii arată că perioada de timp în care o persoană râde, zâmbește, vorbește cu cei din jur este mult mai mare între prieteni decât între persoane care se cunosc mai puțin.

În aceste momente de relaxare se descarcă în organism anumite substanțe chimice numite "endorfine" care întăresc sistemul imunitar. De asemenea, prietenii reprezintă o resursă tampon față de efectele negative ale unor evenimente precum conflicte în familie, divorț, probleme școlare. În aceste situații copiii se distanțează puțin de familie și apelează la prieteni pentru a obține suportul emoțional necesar.

Astfel, ei sunt o resursă de învățare în situații pe care un copil nu știe cum să le rezolve. Copiii pot imita comportamentul prietenului atunci când el nu știe ce să facă sau pot cere în mod direct ajutorul (ex. Cum să construiesc castelul?).

Studiile arată că schimbul de informații și deprinderi se face mult mai eficient între prieteni decât între copii care nu se cunosc deoarece au mult mai multă încredere unul în celălalt și se simt mai puțin vulnerabili atunci când își exprimă dificultățile într-un domeniu.

Deoarece abilitățile emoționale și sociale au un rol atât de important în viața noastră, părinții și celelalte persoane implicate în educarea copiilor trebuie să fie informați despre problematica diferențelor de gen și despre necesitatea valorificării sau compensării acestor diferențe în perioada preșcolară, perioada care este optimă din punctul de vedere al achizițiilor socio-emoționale.

Părinții și educatorii, prin activitățile pe care le desfășoară, pot sprijini și oferi copiilor oportunități care să ajute dezvoltarea abilităților socio-emoționale în mod adecvat, fără ca ea să fie limitată de stereotipurile de gen.

Școala este ca o lume fermecată, plină de basm și feerie, este lăcașul unde se pun bazele „clădirii” fizice și spirituale a „puiului de om”. Doar „zâna”, modelatoarea de suflete și minți, știe, cu mult tact și răbdare, să-i treacă pragul palatului fermecat pentru a îmbrăca haina plină de vrajă și mister a basmului, a jocului, a cântecului și a poeziei.

Pedagogul american Bruner (1970) consideră că „oricărui copil, la orice stadiu de dezvoltare i se poate preda cu succes, într-o formă intelectuală adecvată, orice temă”, dacă se folosesc metode și procedee adecvate stadiului respectiv de dezvoltare, dacă materia este prezentată „într-o formă mai simplă, astfel încât copilul să poată progresa cu mai multă ușurință și mai temeinic spre o deplină stăpânire a cunoștințelor”

Oricât ar fi de importantă educația curriculară realizată prin procesul de învățământ, ea nu epuizează sfera influențelor formative exercitate asupra copilului. Rămâne cadrul larg al timpului

liber al copilului, în care viața capătă alte aspecte decât cele din procesul de învățare școlară. În acest cadru, numeroși alți factori acționează, pozitiv sau nu, asupra dezvoltării elevilor.

Educația extracurriculară (realizată dincolo de procesul de învățământ) își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității copiilor noștri. Educația prin activitățile extracurriculare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizată, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură.

Scopul activităților extrașcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Activitățile extrașcolare se desfășoară într-un cadru informal, ce permite elevilor cu dificultăți de afirmare în mediul școlar să reducă nivelul anxietății și să-și maximizeze potențialul intelectual.

Exemple de activități extrașcolare care contribuie la îmbunătățirea rezultatelor elevilor din medii dezavantajate, cu risc de abandon

Vizitele la muzee, expoziții, monumente și locuri istorice, case memoriale – organizate selectiv – constituie un mijloc de a intui și prețui valorile culturale, folclorice și istorice ale poporului nostru. Ele oferă elevilor prilejul de a observa obiectele și fenomenele în starea lor naturală, procesul de producție în desfășurarea sa, operele de artă originale, momentele legate de trecutul istoric local, național, de viața și activitatea unor personalități de seamă ale științei și culturii universale și naționale, relațiile dintre oameni și rezultatele concrete ale muncii lor, stimulează activitatea de învățare, întregesc și desăvârșesc ceea ce elevii acumulează în cadrul lecțiilor.

Vizionarea emisiunilor muzicale, de teatru de copii, distractive sau sportive, stimulează și orientează copiii spre unele domenii de activitate: muzică, sport, poezie, pictură. Excursiile și taberele școlare contribuie la îmbogățirea cunoștințelor copiilor despre frumusețile țării, la educarea dragostei, respectului pentru frumosul din natură, artă, cultură. Prin excursii, copiii pot cunoaște realizările oamenilor, locurile unde s-au născut, au trăit și au creat opere de artă.

De la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură. Activitățile de acest gen au o deosebită influență formativă, au la bază toate formele de acțiuni turistice: plimbări, excursii, tabere. În cadrul activităților organizate în mijlocul naturii, al vieții sociale, copiii se confruntă cu realitatea și percep activ, prin acțiuni directe obiectele, fenomenele, anumite locuri istorice. Fiind axate în principal pe viața în aer liber, în cadrul acțiunilor turistice, elevii își pot forma sentimentul de respect și dragoste față de natură, față de om și realizările sale.

Activitățile extrașcolare, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă. Ele stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoștințe, chiar dacă necesită un efort suplimentar. Copiilor li se dezvoltă spiritul practic, operațional, manualitatea, dând posibilitatea fiecăruia să se afirme conform naturii sale. Copiii se autodisciplinează, prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități. Dascălul are, prin acest tip de activitate posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal - pregătirea copilului pentru viață. Realizarea acestor obiective depinde în primul rând de educator, de talentul său, de dragostea sa pentru copii, de modul creator de abordare a temelor, prin punerea în valoare a posibilităților și resurselor de care dispune clasa de elevi.

Bibliografie

Cernea, Maria, Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învățământ, în "Învățământul primar" nr. 1 / 2000, Ed. Discipol, București; Ionesc, M., Chiș, V., Mijloace de învățământ și integrarea acestora în activitățile de instruire și autoinstruire, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001, pg.162;

**CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ
(STUDIU DE SPECIALITATE)**

**PROF. ÎNV. PRIMAR CIMPOERU GABRIELA CARMEN
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV, TÂRGU-JIU**

Cei șapte ani de acasă au devenit cei șase ani de acasă, pentru că intrarea în activitatea școlară începe la vârsta de șase ani.

Fiecare generație trăiește în condiții specifice, își făurește anumite idealuri și concepții de viață. Copiii unei generații se deosebesc de cei din altele, având alte interese și aspirații.

Din punct de vedere al creșterii și al dezvoltării motricității, copilul de șase ani a făcut progrese vizibile, este în mișcare permanentă.

Din punct de vedere emoțional, acesta are nevoie de multă atenție și afecțiune din partea adulților. În fiecare familie, ar trebui să existe relații de colaborare, de ajutor, prietenie, afecțiune și responsabilitate.

Copilul este curios, gândirea are caracter concret, iar vocabularul s-a dezvoltat și îi permite să-și însușească noi cunoștințe.

Din anii petrecuți la catedră, am constatat că este foarte important ca părinții să insiste pe formarea unei exprimări corecte, civilizate și pe formarea unor deprinderi de igienă personală.

Adulții așteaptă de la cei mici să aibă capacitatea de a îndeplini anumite sarcini care implică un efort intelectual și renunțarea la joacă în favoarea activităților școlare. Jocul este pentru copii o activitate necesară care le dă multe satisfacții. De aceea, părinții trebuie să-i ajute și să le organizeze foarte bine timpul, să îi învețe să practice un sport (individual sau de echipă), să vizioneze spectacole adecvate vârstei lor, să petreacă timp în aer liber.

Atunci când apar conflicte între copii, la jocurile de grup este bine să-i lăsam să le rezolve singuri, dar fără violență. De cele mai multe ori, intervenția părinților îi nemulțumește pe copii.

Copilul care intră în clasa pregătitoare trebuie să aibă deprinderi minime de ordine, de disciplină pentru a nu deranja desfășurarea activităților școlare. Aceste deprinderi se formează în familie și în grădiniță. Frecventarea grădiniței și integrarea cu succes într-un colectiv este de mare folos pentru adaptarea școlară. Adaptarea la școală este un test al adaptării la viața de tânăr și adult.

Părinții tind, de multe ori, spre extreme manifestând fie prea multă îngăduință, fie severitate mare. Cea mai potrivită este calea de mijloc, echilibrată, în care acordăm copilului libertate asociată cu o îndrumare atentă.

Bibliografie:

Anton Ilica, Dorin Herlo, Comunicarea în educație, Editura Universității "Aurel Vlaicu" Arad, 2006;

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR CIOBANIUC MARIA, G.P.P. NR. 7 DEVA

Când în vorbirea curentă se folosește sintagma „cei șapte ani de acasă” se face referire la educația pe care copilul o primește de la părinți și bunici până când acesta merge la școală. Când spunem că un copil are „cei șapte ani de acasă” ne referim la un copil bine educat, care se comportă cuviincios cu cei din jur, care e politicos și dovedește că și-a însușit bunele maniere accesibile unui copil de vârsta lui. Competențele sociale de bază dobândite în această perioadă îl vor ajuta pe adultul de mai târziu să se adapteze optim în rolurile sociale, profesionale și familiale pe care va trebui să le exercite pe parcursul vieții.

„Cei șapte ani de acasă” reprezintă perioada de formare inițială a personalității copilului, perioada primelor relații și achiziții, a celor mai spectaculoase salturi în evoluția copilului.

Familia, mediul în care s-a născut și se formează copilul, susține dezvoltarea micuțului printr-un parteneriat între adulții care o formează. Acest parteneriat se bazează pe schimbul de experiență, de valori și competențe.

În familie, copilului i se formează cele mai importante deprinderi și i se transmit principalele cunoștințe despre realitatea înconjurătoare. La această vârstă accentul trebuie pus pe achiziția normelor unui comportament social corect deoarece comportamentul copilului sub aspectul regulilor morale și al bunele maniere însușite este cheia către adaptarea sa în societate.

Copilul are nevoie ca familia să îi satisfacă nevoi de hrană, adăpost, ocrotire și siguranță, înțelegere, apreciere, să îi asigure o atmosferă de armonie, dragoste. Astfel, un bun părinte va acorda prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului, va stimula cognitiv și afectiv copilul, va avea o relație empatică cu micuțul, va avea așteptări realiste față de comportamentul copilului, va avea capacitatea de a impune limite copilului, va valoriza copilul, își va înfrâna propriile porniri agresive fără însă a le proiecta în relații cu copilul, va avea o atitudine dreaptă și nepărtinitoare a părinților față de toți copiii.

Principiile morale insuflate copilului trebuie să fie însoțite de exemplul personal al adulților din familie, deoarece pregnant la această vârstă este comportamentul de imitare, iar un bun exemplu personal este mai eficient decât orice normă teoretică. Dacă părinții vor avea o conduită cu modele pozitive, copilul, iar mai apoi tânărul sau adultul va socializa normal, dacă însă conduita părinților este necorespunzătoare, acesta va avea dificultăți de adaptare și de relaționare, dacă nu este ajutat la timp să le depășească. Pentru corectarea acestora, în perioada preșcolară intervine grădinița, iar mai târziu școala.

Un rol important în învățarea normelor unui comportament civilizată o are intrarea copilului într-o colectivitate (la creșă sau grădiniță), deoarece aceasta îl ajută să vadă dincolo de propriile nevoi, îi înfrânează egoismul, îi limitează drepturile până la limita în care acestea ar încălca drepturile celorlalți colegi, îi cultivă răbdarea, îi cenzurează propriile porniri, îl conștientizează asupra consecințelor faptelor sale, îl ajută să înțeleagă ce e bine și ce e rău, îi dezvoltă autonomia și limbajul, îl ajută să-și controleze fricile și emoțiile, cu alte cuvinte îl dezvoltă capacitatea de relaționare socială.

„Cei șapte ani de acasă” manifestă un accent pregnant asupra devenirii fiecărui om pentru că sunt temelia pe care se va clădi personalitatea acestuia.

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV.PRIMAR, CIOBANOIU ELENA
SCOALA GIMNAZIALA NR. 1 DAIA

Alaturi de scoala, familia este unul dintre factorii care se preocupa de educatia omului.

Familia exercita o influenta deosebit de adanca asupra copiilor. O mare parte despre cunostintele despre natura, societate, deprinderile igienice, obisnuitele de comportament, elevul le datoreaza educatiei primite in familie.

Inca de la inceputul secolului al XIX-lea, Immanuele Kant scria: „ Parintii care au primit ei insisi o educatie, sunt deja niste modele dupa care se indreapta copiii. Dar pentru a-i face pe acestia mai buni, este necesar sa facem din pedagogie un studiu: astfel nu este nimic de sperat de la dansa, iar educatia este incredintata unor oameni cu pregatire rea.”

Fiecare copil este unic, are nevoie sa fie iubit, sa i se asigure securitate fizica si psihologica si sa fie respectat. Este greu pentru parintii crescuti intr-o traditie educationala ce se bazeaza pe inferioritatea copilului sa inteleaga datoria de respect pe care o au fata de propriul copil. Cu toate acestea, nu este imposibil pentru un parinte care doreste cu adevarat binele copilului sau sa-si depaseasca si sa-si modifice opiniile privind lucrurile in primul rand din perspectiva copilului.

Scoala incepe in familie. Este vorba de o scoala in care copilul asimileaza tot ce-i poate fi util, fara a fi obligat sa o faca intr-un context autoritar, formal. El are nevoie in primul rand de stimulare intelectuala, care i se ofera prin jucarii, carti, discuri, casete, dar si prin intermediul parintelui, care participa la investigatiile copilului.

Mediul familial influenteaza foarte mult formarea copilului. Fara o educatie propice din partea familiei, nu se pot forma generatii doar cu educatia data de scoala. Familia este prima care influenteaza dezvoltarea omului. Ea isi pune amprenta pe intreaga personalitate a copilului. Influenta familiei se exercita pe toate planurile. Copilul invata din familie sa spuna adevarul, sa fie cinstit, sa aprecieze frumosul, sa respecte munca, sa fie responsabil, punctual, serios, disciplinat. Parintele trebuie sa-si asume rolul si sa-l educe frumos. Astfel, la scoala copilul va avea un comportament civilizatat, va vorbi frumos si se va intelege cu colegii lui. Pentru ca acestea sa fie posibile, parintele trebuie sa fie model pentru copil. De la parinte copilul trebuie sa invete sa aiba rabdare si sa ii pese de cei din jur. De experientele traite in familie depinde formarea copilului. Scoala vine in completarea aptitudinilor dobandite in familie. Daca aceste judecati de valoare nu au fost formate in familie, pe parcursul celor sapte ani de acasa, scoala are o misiune foarte grea. Ea trebuie sa corecteze insusirile gresite si este foarte greu de recuperat ceea ce familia nu a reusit sa transmita.

Educatia in familie lasa amprente puternice in formarea personalitatii copilului. Familia trebuie sa colaboreze cu ceilalti factori ai educatiei, astfel incat copilul sa plece din familie cu un bagaj solid pentru formarea personalitatii sale.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎN ÎNV. PRIMAR, CIOBANU BRÎNDUȘA MARIA ȘCOALA PIATRA ȘOIMULUI- JUDEȚ NEAMȚ

Expresia `` cei șapte ani de acasă `` își are originile din perioada în care copiii stăteau acasă în primii șapte ani din viață. Instituționalizarea acestora avea loc prima oară la vârsta de aproximativ 7 ani, atunci când ei începeau să meargă la școală. Până atunci, educația lor era în totalitate responsabilitatea familiei. Educația primită în această primă etapă a vieții a unui copil este definitorie și esențială pentru formarea lui ca adult. Reprezintă începutul conturării personalității.

Cei 7 ani de acasă presupun educația primită de la părinții, bunicii și apropiații săi, ce șlefuiesc personalitatea și comportamentul individului. Modelarea caracterului copilului e realizată deci, în cea mai mare parte, de familie, care e necesar să petreacă cât mai mult timp cu copilul, timp de calitate, în care copilul și nevoile sale să fie în centrul atenției.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Copilul trebuie să știe în primul rând că este iubit și respectat. E necesar ca el să știe că iubirea adevărată este pur și simplu necondiționată. Copilul trebuie să învețe să se iubească pe sine, pentru ceea ce este, nu pentru ceea ce cei din jur vor să îl facă să devină.

Regulile de conviețuire socială vor fi deprinse încet-încet de către copil , prin zilnica și inevitabila expunere la rigorile și cerințele mediului în care crește.

Regulile de bună purtare, ca și cele caracteristice unei mese liniștite în sânul familiei, se învață la fel, urmând exemplul adulților din anturajul apropiat.

Un băiat care-și vede tatăl oferindu-i flori soției sale fără nicio ocazie specială, așa va face și la maturitate. O fată care își vede mama trudind mereu , va crește învățând că aceasta este normalitatea și-o va aplica în propria-i familie.

Atunci când părintele omite constant să salute, să folosească mereu cuvintele magice `` te rog `` ori `` mulțumesc `` , este cel puțin nedrept să îi pretindem copilului să o facă.

Astfel, dacă nu sunt dezamăgiți ci dimpotrivă, sprijiniți pas cu pas, copiii învață încetul cu încetul să aibă încredere în întreaga lume. Pe măsură ce cresc, ei doresc să devină din ce în ce mai autosuficienți. Încep să își dorească să își impună punctual de vedere și își dezvoltă autonomia. Abia aproape de vârsta de 6 ani copiii își dezvoltă curajul și independența și reușesc să conștientizeze că își pot planifica o serie de acțiuni care, în derularea lor, să servească scopului pe care și-l propun. Când are 4-5 ani, copilul începe să își recunoască locul în familie, să se simtă prețuit și important.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Cei 7 ani de acasă își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume
- OM.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI SOCIO-EMOȚIONALE LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ

PROF. CIOBANU CLAUDIA VERONICA
ȘC. GIM. NR 16, M.I.DOBROGIANU, CONSTANȚA

Deși procesul structurării personalității se produce pe parcursul întregii vieți a individului, există unele perioade, unele vârste când acest program cunoaște o mai mare accentuare, implicând restructurări majore sau stabilizări parțiale. Specialiștii consideră că în jurul vârstei de trei ani (deci în preșcolaritate) se formează majoritatea premiselor personalității, pentru ca în adolescență personalitatea să fie, în linii mari, constituită. „Procesul transformativ al personalității este îndelungat, complex, multifazic și plurifactorial, el dispune de niveluri calitativ distincte, deosebite între ele prin diferențierea și specializarea interioară a componentelor personalității, pe de o parte, dar și prin relațiile de interacțiune și interdependență realizate între structura internă și factorii externi, de mediu, pe de altă parte.”¹²

Contribuția pe care o pot aduce activitățile de gestionare a emoțiilor la pregătirea lor de mai târziu și pentru viață este deosebit de importantă. Prin aceste activități copiii se familiarizează cu viața societății. Ele oferă copiilor posibilitatea de a aplica în practică cunoștințele dobândite și de a cunoaște mai profund viața, printr-un contact organizat cu diferitele ei aspecte. Activitățile amintite reprezintă un mijloc complex și foarte indicat pentru a lărgi și întări pregătirea practică a copiilor.

Urmărind îmbogățirea și transformarea în noțiuni a cunoștințelor empirice, precum și aplicarea lor în practică pe o scară tot mai largă, școala contribuie nu numai la instruirea copiilor, ci și la educarea lor în spiritul dezvoltării societății. Cunoașterea și stimularea particularităților psihice individuale ale acestora, încurajarea și promovarea lor, contribuie la dezvoltarea personalității copiilor. Organizarea activităților astfel încât potențialul cognitiv al elevilor să se îmbine armonios cu dezvoltarea emoțională ușurează îndrumarea a copiilor.

Un alt beneficiu al dezvoltării socio-emoționale adecvate este atragerea și stimularea participării active a copiilor, pe măsura puterii lor la viața socială și la activitățile școlare. Punând copiii în situația de a colabora la diverse acțiuni sociale, copiii sunt ajutați să se convingă că sunt și ei parte a societății. Un alt aspect este și justa organizare a timpului liber și recomandarea mijloacelor de loisir. Organizarea timpului liber nu înseamnă suprimarea lui, ci canalizarea energiei copilului astfel încât ea să fie cheltuită într-un mod plăcut și util. Găsind ocupații atrăgătoare și interesante pentru copil, instructive și recreative, orientând într-o direcție formativă preocupările și jocurile sale, i se formează deprinderea de a utiliza rațional timpul liber și se previne în acest fel apariția unor manifestări negative în conduita copilului.

Activitățile de gestionare a emoțiilor trebuie să completeze și să dezvolte mai ales acele aspecte ale educației pe care activitățile organizate în cadrul core-curriculumului nu le poate consolida suficient, dar care sunt necesare integrării într-o societate aflată în evoluție: spiritul de inițiativă, autocontrolul, capacitatea de organizare, munca independentă. Realizarea acestor sarcini presupune cunoașterea și respectarea particularităților psihice ale copiilor.

Participarea la activitățile organizate în perspectiva dezvoltării socio-emoționale se face pe baza liberei alegeri. Caracterul voluntar al acestor activități asigură participarea activă a copiilor la desfășurarea lor. Aceasta nu înseamnă că desfășurarea lor este lăsată la voia întâmplării, dimpotrivă cadrul didactic ajută copiii să se orienteze mai ales spre acele forme de activitate care sprijină dezvoltarea înclinațiilor și aptitudinilor lor. Conducerea și organizarea lor cu discernământ le asigură succesul.

Conținutul acestor activități este și el diferit de acela al altor lecții, în sensul că este mai elastic și mai variat. El se poate extinde asupra unor domenii variate ale științei, artei, tehnicii, culturii, depășind limitele planurilor și programelor unei clase, dar ținând cont de interesul participanților și

¹² Zlate M., *Fundamentele psihologiei*, Ed Universitară, București 2006, p 427

de condițiile concrete ale grădiniței. Caracterul practic al lucrărilor efectuate de copii în cadrul curriculumului opțional constituie o altă particularitate a acestuia. Asemenea lucrări cu caracter transdisciplinar se pot efectua pe scara largă (întreaga grupă de copii sau clasă de copii), ele având darul de a trezi interesul și plăcerea copiilor. Acest caracter practic îi apropie pe copii de viața reală.

Prin varietatea lor și prin formele multiple de organizare activitățile organizate stimulează și formează independența și inițiativa copiilor, deoarece îndeplinirea sarcinilor le cere acestora un grad mai mare de independență decât cadrul altor activități.

Aceste activități stimulează participarea copiilor pe baza interesului și a dorințelor copiilor. Dând un caracter mereu nou acestor activități, făcându-le atrăgătoare și variate, pornind de la interesul și atracția copiilor, cadrul didactic transformă aceste activități în adevărate mijloace educative și de socializare.

Potrivit acestor cerințe, pentru copiii de vârstă preșcolară mică sunt indicate jocuri de rol, activități artistice. Efectul formativ al acestora este cu atât mai mare cu cât ele reușesc mai bine să îi pună pe copii în situația de a lucra ei înșiși în toate formele de activitate și în toate etapele de desfășurare a lor. Stimulând activitatea și inițiativa copiilor sunt provocate bucurii, aceștia fiind obișnuiți să lucreze în grup.

Antrenarea copiilor în forme cât mai active în desfășurarea acestor activități constituie o importantă cerință de care depinde efectul formativ al activităților respective. Îndeplinirea formală a activităților, transformarea lor în obligații plictisitoare și desfășurarea activităților în forme pasive și neatrăgătoare sunt contraindicate. Strâns legată de această cerință este și evitarea paralelismului și supraîncărcării copiilor. Dacă lipsa de planificare și coordonarea a activităților duce la supraîncărcarea copiilor cu sarcini culturale – cum se întâmplă uneori – efectul lor este de două ori negativ: în primul rând, îi va împiedica pe copii să învețe ceva nou și în al doilea rând, le va provoca acestora emoții pe care n le pot controla.

Acțiunile în grup promovate (organizarea unui spectacol, a unei vizite, a unei excursii) se bucură de o deosebită atenție, deoarece ele creează copiilor numeroase situații de colaborare în grup, influențând dezvoltarea multor însușiri necesare vieții sociale, cum sunt: solidaritatea, cooperarea, simțul de răspundere, sinceritatea, modestia.

Bibliografie:

- Șchiopu U., *Probleme psihologice ale jocului și distracțiilor*, EDP, București, 1970
- Șchiopu Ursula, Verzea Emil, *Psihologia vârstelor*, EDP, București, 1995
- Verza E., Verza F. E., *Psihologia vârstelor*, Ed. Prohumanitate, București, 2000
- Zlate Mielu, *Fundamentele psihologiei* Ed Universitară, București, 2006

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ- ÎNTRE TRECUT ȘI PREZENT

PROF.PT.ÎNV.PREȘCOLAR CIOBANU GEORGIANA- DIANA

„Cei șapte ani de acasă”- este o expresie de lemn, păstrată în limbajul zilelor noastre ca reminiscență a modelului educației din secolul trecut, un semn de nostalgie după acea imagine a copilului care demonstrează un comportament dezirabil în societate și în mod special respect și supunere față de componenta adultă a societății. În esență expresia se referă la setul de instrumente din câmpul politetii necesar pentru a impresiona în cadrul ieșirilor sociale, familia obținând astfel avizarea celor din jur.

Copilul era, astfel, învățat de mic că aparențele au un rol foarte important în viață, că acționăm în funcție de catalogările celor din jur (există și încă există o plăcere deosebită de a se da verdictul celor șapte ani de acasă, indiferent dacă judecătorul însuși era demn de ei) și că mediul ne dictează cum trebuie să ne comportăm.

Personal, sunt de-acord cu ideea din spatele expresiei celor șapte ani de acasă doar în măsura în care eforturile adulților se concentrează pe construirea unui respect real față de semenii, și pune accentul pe toleranță și empatie, pe modelarea profundă a caracterului copilului în raport cu stadiul de dezvoltare în care se află, și nu când acest concept servește împodobirii cu politeți și superficialități de dragul unei imagini exterioare apreciate ca potrivită de ceilalți.

Câți dintre noi nu cunoaștem copii (poate fi cazul și adulților) cu atitudine publică respectuoasă, dar comportament familial în totală opoziție cu imaginea dintâi? Acesta poate fi prețul unei educații în virtutea celor șapte de acasă înțeleși greșit, cu focusare pe aparență și nu pe substanță.

Am văzut de multe ori un copil criticat acid ca fiind lipsit de „cei șapte ani de acasă”, când uită să spună „mulțumesc”, dar niciodată unul care își afișează ostentativ telefonul de mii de lei lângă un coleg care are o singură pereche de adidași.

În sens propriu, cei șapte ani de acasă nu mai au corespondent în realitatea actuală(copiii sunt duși la creșă de la vârsta de un an și jumătate) și îndrăznesc să spun că dacă ar mai fi existat ar fi fost în dezavantajul copiilor, o bună parte din ei înțelegând timpul petrecut acasă ca negocierea dintre TV și tabletă.

Pe de altă parte trebuie să ne detașăm de obiceiul atribuirii sau privării trofeului celor șapte ani de acasă copiilor pe care-i observăm în jurul nostru și să începem să schimbăm lucrurile în bine pentru copiii noștri, deoarece, din păcate emiterea acestei judecăți este însoțită de cele mai multe ori de resemnare.

Adevărul este că noi toți suntem responsabili pentru devenirea copiilor, părinți, educatori, profesori și toți ceilalți prin modelele de oameni pe care le întrușipează. Noi, împreună, trebuie să creștem copii sănătoși fizic și psihic, copii siguri de dragostea și ajutorul nostru necondiționate, dar încrezători în forțele proprii, copii dornici să încerce, dar capabili să-și asume greșelile și să învețe din ele, copii toleranți, dar nu indiferenți, copii respectuoși, dar nu de dragul respectului în sine ci în virtutea prețuirii relațiilor armonioase și nu în ultimul rând copii cu drepturi, dar și cu responsabilități.

Părinți sau profesori, să nu uităm că dincolo de intenții și acțiuni, noi suntem modele vii pentru copii, mai ales în primii șapte ani din viață, așadar, să fim demni, să fim pretențioși cu noi înșine și să ne educăm zi de zi pentru a fi capabili să educăm pe alții.

Într-o societate a superficialității și aparențelor, „cei șapte ani de acasă” să întrușipeze educația orientată spre esență, să formăm tineri care să facă diferența, să inspire prin valorile lor și să schimbe viitorul lor și al nostru.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

AUTOR, PROF. CIOBANU VIOLETA

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei, contribuind la formarea personalității și comportamentului copilului. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărăuia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copiii sunt ca niște diamante ce trebuie șlefuite cu înțelepciune, dragoste și răbdare de părinți. Ei sunt cei care îi învață și îi ajută în cele mai grele momente, ei sunt cei care le oferă sfaturi și îi îndrumă spre calea corectă. Părinții sunt cei care simt durerea, suferința și bucuriile. Orice succes al lor este o zi cu soare pentru părinți. Împlinirea copiilor este și împlinirea lor.

Părinții reprezintă o carte minunată ce stă mereu la îndemâna copiilor, al cărei conținut dacă va fi citit va ajunge la sufletul lor. Valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului vor contribui la formarea lui ca adult. Doar un pământ fertil poate da roade mănoase. Copiii sunt asemuiți cu niște flori sădite cărora părinții au avut grijă să le dea toată îngrijirea necesară. Pământul fertil reprezintă dragostea, bunătatea, înțelepciunea ce a servit drept hrană, iar lumina a fost lucirea ochilor lor. Apa reprezintă picăturile de lacrimi curate, de bucurie, dragoste ce le-au vărsat pentru ei.

Trăim într-o lume în părinții muncesc de dimineața până seara sau pleacă în străinătate pentru a putea oferi copiilor lor condiții de viață mai bune. Își lasă copiii în grija rudelor sau a bonelor. Din dorința de a le asigura copiilor tot ce lor le-a lipsit, părinții îi condamnă la o viață înconjurată de lucruri scumpe și strălucitoare, dar fără adevărate valori.

Școala și biserica au un rol important în desăvârșirea educației copilului.

Multe familii consideră școala singura responsabilă de educația și viitorul copiilor. Dacă apar probleme în dezvoltarea și educația copilului, profesorii sunt singurii responsabili. Se resimte lipsa dialogului părinte - copil. Profesorii cu greu pot stabili relații bazate pe încredere și respect în activitatea școlară dacă acest tip de relație nu există în familie, așa cum se întâlnește în majoritatea cazurilor. De aceea este necesară menținerea legăturii cadrelor didactice cu părinții, implicarea acestora în activitățile școlare și extrașcolare.

Un rol important în educația copiilor îl are și credința în Dumnezeu. Părinții au datoria morală de a-i îndruma pe copii spre Biserică, să participe la Sfânta Liturghie, să se spovedească și să ia Sfânta Împărtășanie, să participe la ora de religie la școală unde să-și desăvârșească educația moral-creștină.

”Cei șapte ani de acasă” reprezintă baza educației copilului. Asemenea temeliei unei clădiri, cu cât este mai solidă, cu atât este mai rezistentă. Pentru acest lucru o familie trebuie să fie unită, să-și educe copiii, să-i îndrume spre credință și să mențină legătura cu școala pe tot parcursul formării copiilor ca adulți.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

SCOALA GIMNAZIALA STRUGARI/STRUCTURA PETRICICA PROF. INV. PRESCOLAR, CIOLOCA LILIANA-GABRIELA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR: CIOACA NICOLETA-VALENTINA SCOALA GIMNAZIALA PLOPI-SLAVITESTI, JUDEȚUL TELEORMAN.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
 - ordine;
 - igienă;
 - curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
 - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
 - bune maniere și comportament în diverse situații;
 - limbaj corect transmis;
 - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
 - consecvența în realizarea unei sarcini;
 - concentrarea atenției;
 - perseverența în realizarea unei sarcini;
 - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.
- Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:
- spiritul de competiție;
 - altruismul;

- cooperarea;

- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și

sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004

2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002

3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

4. www.didactic.ro

PROIECTUL „CEI SAPTE ANI DE ACASA”

**PROPUNATOR: INSTITUTOR CIORNEI MONICA ILEANA
SCOALA GIMNAZIALA,,AVRAM IANCU”ABRUD JUD.ALBA**

Datele antropologice pe care se fondeaza „educarea”e sub ochii tuturor:persoana „nu exista”,ci „devine”.Pentru a exista ea insasi,persoana are nevoie de cineva care s-o insoteasca pe acest drum,pe care „nu se devine singuri”.Primul,,altcineva”pe care nou-nascutul intalneste sunt,,PARINTII”.

De-a lungul istoriei,parintii au transmis intotdeauna generatiilor tinere propriul patrimoniu cultural ,economic,relational;generatiile din urma au avut o forma de grija ,chiar daca in feluri diverse intre ele,fata de generatiile noi.

Cateodata,si cu siguranta tot mai mult in ultimele decenii,aceasta grija a devenit intentionata,adica parintii si-au exprimat vointa explicita in a-si educa proprii copii catre bine,valori sanatoase si orientari specifice fiecarei epoci.

Cand un parinte se ocupa de procesul de crestere a unui fiu,in mod constient si intentionat,depaseste practica de crestere efectiva ,pe care orice specie animala o pune in aplicare referitor la proprii pui,putem considera ca se realizeaza un act educativ propriu-zis .

Am vazut cum discursul stiintific asupra familiei s-a intarit in ultimii ani, ajungand sa demonstreze chiar si empiric importanta functiei educative a parintilor.Daca ne uitam la familie nu doar cu ochiul stiintei dar si cu cel al vietii cotidiene,vedem acest subiect scaldandu-se intr-o mare de dificultati de toate tipurile;rapidele si multiplele transformari sociale si-au pus amprenta adanca asupra modului de a fi a familiei.

Exista diferite tipuri de familii,modele famililale diverse unele de celelalte;familiile traiesc in mod diversificat rolul educativ,nu mai au un bagaj educativ comun de transmis de la o generatie la alta,in forma unilaterala si se pune problema despre „ce este familia?” si cum se pot educa,,bine”proprii copii.

De altfel,e tot mai dificil sa definim ce este o familie,,normala”,mai ales in fata unei cresteri continue de „familii vulnerabile”,sau ce traiesc situatii dificile.Exista familii cu fii dizabili,familii in care parintii sufera de probleme psihologice,psihiatrice legate de dependenta de alcool sau droguri,familii in situatii de saracie,etc.

Daca suntem constienti si nu privim cu indiferenta aceste situatii mentionate mai sus,noi cadrele didactice da,am putea sa nu ne peocupam atat de mult doar de analizarea lor,ci sa ne preocupam in a interveni ,nu atat in a repara deoarece acest lucru este aproape imposibil ,ci de a ne intreba si a gasi solutii despre cum ii putem ajuta concret pe parinti,si pe copii ,ca sa creasca in aceste familii atat de complicate,fara a judeca critic vinovatii.

Un copil creste bine daca are o buna relatie cu mama,cu tatal sau ,adica daca exista o buna relatie,,fata in fata”,dar pentru a exista o asemenea buna relatie,e nevoie ca relatiile dintre diversii factori implicati:scoala ,familia,centrele educative,primarie,etc,sa fie unele de buna calitate,bazate pe comunicare,toleranta,ajutor reciproc.BINELE,ADEVARUL si FRUMOSUL trebuie sa continue sa fie valorile fundamentale ale omenirii,iar toti cei implicati in promovarea lor sa faca din acestea baza cladirii personalitatii generatiilor viitoare.

Mitul celor,,sapte ani de acasa”poate fi inca salvat,prin incurajarea si sprijinirea familiilor in educarea propriilor copii in spiritul decentei,a bunului simt si al respectului.Inca di prima zi de gradinita,educatoarea poate face primul pas in a crea o legatura de durata si mai ales eficienta intre familie si scoala,prin mediere si consiliere pe tot parcursul procesului educativ.

EDUCAȚIA TIMPURIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR PSIHOPEDAGOG CIORNEI VERGINIA, GRĂDINIȚA SPECIALĂ FĂLTICENI

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația primită în familie

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere

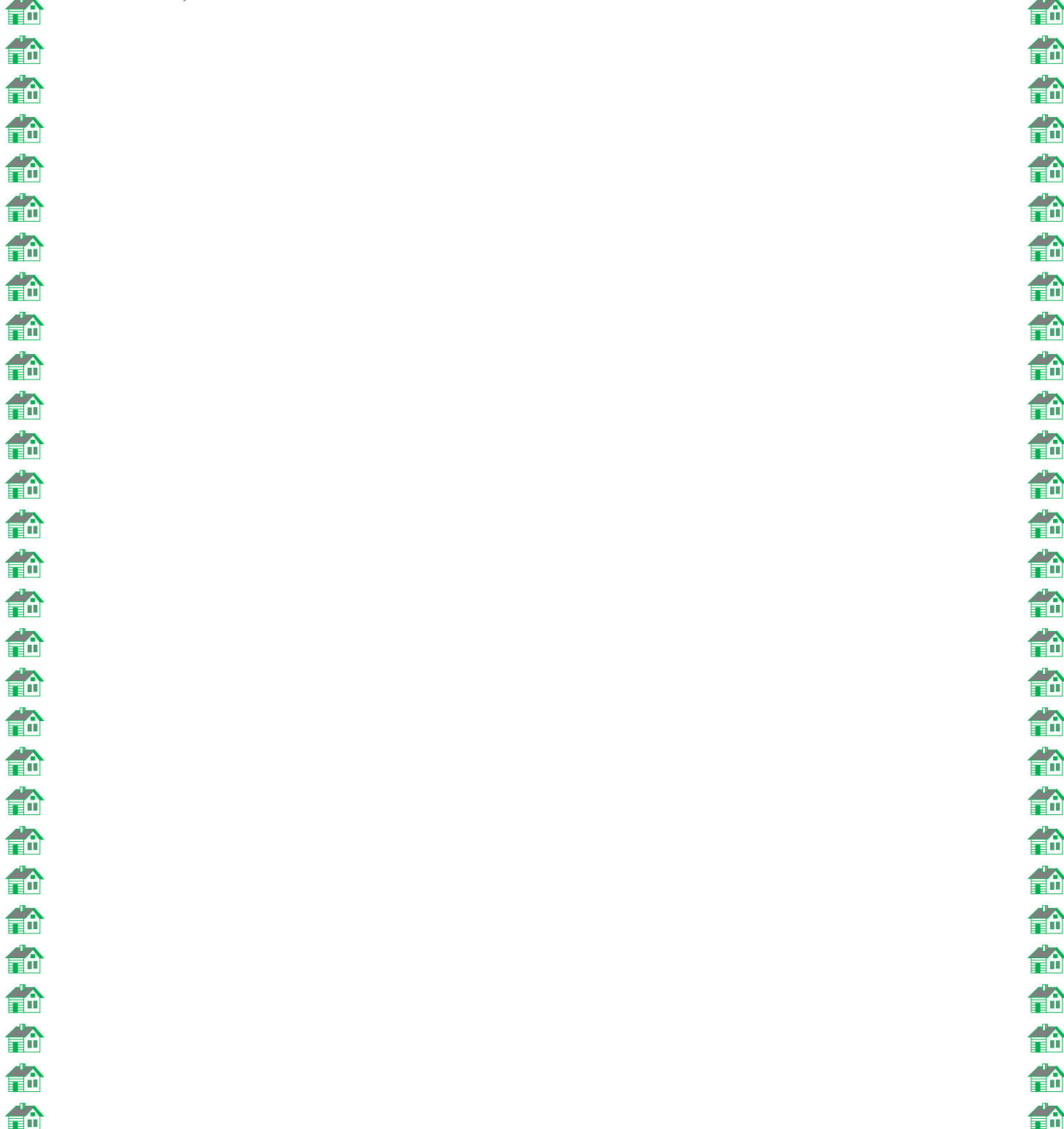
în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

BIBLIOGRAFIE:

Psihologia vârstelor-ciclurile vieții- Ursula Șchiopu, Emil Verza, Editura Didactică și Pedagogică, R.A-București, 1997;

Cele cinci limbaje de iubire ale copiilor- Gary Chapman, Ross Campbell, Editura Curtea Veche, București, 2001:

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR CIOROGARIU ILEANA MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ RACoviȚA, STRUCTURA SEBEȘU DE SUS,
JUD. SIBIU

Ceea ce văd în casă – la părinți, bunici, frații mai mari - acel lucru sau comportament, bun sau rău, îl „copiază” și cel mic; de aceea „primii 7 ani de acasă” își pun amprenta supra formării personalității copilului. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie determină în mare măsură atât dezvoltarea personalității elevului, cât și rezultatele la învățătură și comportamentul lui social.

În familie se formează primele deprinderi de comportare morală. Părinții, în primul rând, sunt modele pentru copil .

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui sa fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul, vorbele părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin clasă dacă el aude frecvent certuri între părinți sau să nu mai vorbească utât cu ceilalți colegi, dacă acasă părinții sau bunicii folosesc cuvinte jignitoare unii față de ceilalți . Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus unul dintre „cuvintele magice: **te rog, mulțumesc**” colegului de bancă, dacă în familie nu aude niciodată aceste cuvinte.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

Părinții sunt cei care trebui să îi învețe pe copii respectul, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, grija față de lucrurile personale. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, tot de la ei învață ce înseamnă un comportament frumos sau urât.

Personalitatea copilului se dezvoltă și în funcție de familia din care provine. Dacă copilul provine dintr-o „*familie severă*”, îi vor fi imprimate ordinea, disciplina, seriozitatea, și echilibrul familiei. Severitatea este bună, dar cu măsură .

Dacă elevul provine dintr-o „*familie permisivă*”, care stă la polul opus familiei severe și îi este permis orice, învățat că are numai drepturi atunci acela va fi un copil neajutorat, egoist , cu mari dificultăți în a se integra în colectivitate la școală și mai târziu la locul de muncă.

„*Familia rigidă*” prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. Învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (in particular, nu în ședințe) sugerându-le cu discrete, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Învățătorul trebuie să fie postura sfătuitoare și nu a judecătoare.

„*Familia libertină*” creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împedica maturizarea socială a copiilor datorita preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Învățătorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățătură, capacitatea de decizie, spiritul de independență.

BIBLIOGRAFIE:

Revista „Tribuna Invatamantului”, anii 2001, 2004-2005

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

**PROFESOR: CIOROSLAN ELENA
SPECIALITATEA: MATEMATICĂ
LICEUL DE ARTE VIZUALE "ROMULUS LADEA" CLUJ-NAPOCA**

Educarea copilului mic în credință

Legătura mea cu biserica s-a format firesc și normal prin intermediul familiei dar mai ales prin intermediul bunicilor materni. Părinții fiind ocupați cu munca câmpului eu rămâneam în grija bunicilor. Dimineața când bunica își rostea rugăciunile, eu, în joaca mea de copilă, eram foarte atentă la mesajul transmis de aceste rugăciuni. După prânz, bunicul îmi citea dintr-o biblie foarte veche, scrisă cu litere chirilice. Bunica avea simplitatea și blândețea deosebite ale femeii de la țară. De la ea am învățat primele rugăciuni: "Înger, îngerășul meu" și "Tatăl nostru", rugăciuni pe care le rostesc în fiecare seară înainte de culcare, fiind convinsă că a doua zi ne vom trezi sănătoși. De câteori se ivea ocazia, la sărbătorile mari, la împărțășanie, duminica la slujbă mă lua cu ea la biserică în casa Domnului. Îmi amintesc perfect și cu drag ritualurile bisericesti și starea de bine din suflet. La intrarea în biserică, sărutam icoana Macii Domnului după care aprindeam lumânări pentru cei morți rugându-ne pentru mântuirea sufletelor lor. Ne-am apropiat de biserică pentru că acolo găseam bunătatea preotului, liniștea sufletească, adevărata credință a oamenilor. Biserica de lemn din Sânpaul este așezată pe o colină în mijlocul cimitirului sătesc, dăinuie de aproape trei sute de ani. Pe pereții interiori se mai văd fragmente de pictură. Biserica a fost pictată de Dimitrie Ispas din Gilău în anul 1788. Biserica se află în lista monumentelor istorice.

În zilele noastre biserica, înconjurată de crucile celor trecuți în neființă, este lăcaș de rugăciune pentru sufletele celor adormiți. Rugăciunea pentru morți, în zilele Postului Sfințelor Paști s-a păstrat cu credință în această localitate. Slujbele de pomenire ale morților sunt slujbe prin care familiile se alătură prin rugăciune celor morți și prin care se cere lui Dumnezeu să ierte păcatele celui adormit. În ziua de azi mulți tineri cad prin excesele pe care le fac și ajung să se desfrâneze, să nu aibă credință. Iată un îndemn al părintelui Arsenie Boca: "Oare știi, omule, că din prima și până în ultima zi a vieții tale tu alergi mereu? Îți transporti sufletul spre limanul Împărăției lui Dumnezeu, în căruța trupului tău. Fii hotărât! Încearcă și ai să vezi cât poate un om care vrea să fie curat."

Religia promovează valorile morale, de conduită în societate, de acceptare și incluziune a tuturor indivizilor, de progres spre o viață spirituală plăcută lui Dumnezeu. Dumnezeu e pretutindeni, doar că trebuie rugat. Uneori chiar o rugăciune scurtă, făcută din tot sufletul și cu toată inima te ajută dacă o zici cu putere. Viața ce elimină rugăciunea din contextul ei vital, devine o paragină.

În suflet stau rațiunea sau mintea, priceperea și judecata. Obârșia sufletului este Dumnezeu iar locașul lui este omul. Valoarea și noblețea sufletului stau în originea sa dumnezeiască. Pentru el a

Întemeiat Dumnezeu biserica pe pământ. Credința în Dumnezeu trebuie sădită în primii ani de viață. Valorile credinței nu pot crește și nu se pot dezvolta decât sub razele binefăcătoare ale iubirii și bunei înțelegeri în familie. Sufletul se hrănește cu apa limpede a lacrimilor rugăciunii, se simte bine în aerul curat al faptelor bune și al harului dumnezeiesc aflat în Biserică. Mă întreb văzând astăzi mulți tineri butonând telefonul, uneori exprimându-se în totală nerușinare de limbaj, vestimentară și comportamentală, fără nici o preocupare privind formarea spirituală, ce fel de părinți au aceștia. Mă îndoiesc că menirea de mama adevărată poate fi întrecută de vreo profesie. Părinți, sădiți credință și dragoste de Dumnezeu în sufletul copiilor voștri!

RELAȚIA ȘCOALĂ-FAMILIE ÎN SOCIETATEA ROMÂNEASCĂ ACTUALĂ

PROF. CIPRIAN GRIGORESCU
COLEGIUL NAȚIONAL "MIRCEA CEL BĂTRÂN", RM. VÂLCEA

Educația copiilor contribuie la emanciparea socială și spirituală a acestora, răspunzând nevoilor lor specifice, concrete, oferind totodată modalități alternative și condiții optime de autoeducare.

Realitatea cotidiană și statisticile din contemporane conturează tabloul îngrijorător al unei societăți bulversate, căzute într-o autosuficiență care este departe de a fi inofensivă, în primul rând pentru responsabilitatea familiei în ceea ce privește educația copiilor. Familia, școala, anturajul și mass-media înregistrează un declin în planul valorilor pedagogice.

În familie, șomajul, sărăcia și numărul crescând al familiilor dezorganizate, liberalismul greșit înțeles al educației se răsfrânge asupra copilului, determinând anemiarea morală a acestuia, slăbirea afecțiunii părintești, afectarea echilibrului psihic al protagoniștilor, abandonul școlar, vagabondajul, delincvența.

În școală, deși există consens explicit în ceea ce privește prioritatea formativului asupra informativului, preocupările educative în general sunt neglijate sau plasate în derizoriu; nu se mai pune accent pe temele educative abordate la dirigenție; consilierea și orientarea reprezintă deocamdată doar concepte frumoase; activitățile extracurriculare lipsesc aproape cu desăvârșire fiind reprezentate, în cel mai fericit caz, de unele acțiuni circumstanțiale.

Educatorul nu este deprins încă cu dialogul persuasiv. În general, comunicarea și apropierea de elev sunt destul de firave. Anturajul este puternic marcat de climatul social: delincvența juvenilă este în creștere, fumatul, consumul de alcool și vagabondajul au câștigat teren printre tinerii de vârste fragede; violența, pornografia și promiscuitatea au invadat strada.

Audio-vizualul incubă adorația pentru o falsă cultură în care valorile perene ocupă din ce în ce mai puțin loc.

Cele trei ipostaze de bază ale educației (formală, nonformală, informală) sunt reprezentate printr-o multitudine de agenți educativi. Pe lângă instanțele consacrate (familia, școala, clubul copiilor, radioul, televiziunea, ziarele și revistele) au apărut și se dezvoltă diverse organizații (de copii, de tineret, religioase etc.), fundații, grupuri de similitudine, specialiști în intervenția socio-educativă. Complexitatea și intensitatea factorilor de influențare și de presiune asupra copilului au crescut atât de mult încât personalitatea acestuia nu mai este doar un rezultat al eredității, mediului și educației. Adevărata problemă o reprezintă necesitatea de a asigura coerența acestor influențe educative, de a le integra într-un parteneriat viabil în perspectiva idealului educațional al unei epoci care tinde către globalizare.

În ansamblul agenților educativi, școala joacă un rol esențial. Evaluarea locului și rolului ei în societatea contemporană comportă însă nuanțări substanțiale. Astfel, în actualitate, putem spune că școala nu trebuie să ignore mesajele celorlalte tipuri ale educației sau să intre în concurență cu ele.

Cercetarea pedagogică actuală evidențiază faptul că valorile școlii eficiente trebuie să se constituie într-o cultură a dezvoltării, menită să susțină perfecționarea activității școlare. Printre valorile dominante ale procesului de eficientizare a școlii se situează valorizarea părinților.

O școală de calitate și de succes nu poate fi înțeleasă astăzi în afara unei redimensionări a relației școală – familie și aceasta din cauza faptului că din punct de vedere familial, climatul s-a deteriorat sub presiunea șomajului, grijilor materiale, pierderii încrederii în valori iar părinții sunt încă victime ale vechii mentalități conform căreia absolvirea școlii este garantată din start. Ei așteaptă încă totul de la școală. Puși în fața unor eșecuri școlare ale copiilor, nu reacționează în mod adecvat în raport cu obligațiile lor firești, încurajând astfel repulsia față de școală, apariția fenomenului de abandon școlar, fuga de la ore, vagabondajul și altele.

Neînțelegându-și corect rolurile, cadrele didactice și părinții se învinovătesc reciproc.

Școala îi acuză pe părinți de incompetență educațională, de dezinteres, pretenții exagerate și chiar agresivitate. Părinții, în schimb, fie pretind profesorilor o atitudine mai intransigentă față de

🏠 elevi, confundând dialogul democratic elev – profesor cu familiarismul păgubos, fie le impută 🏠
🏠 insuccesele copiilor, neînțelegând exigențele prezentului.

🏠 Oferta educațională a școlii este redusă sau inadecvată în raport cu așteptările și nevoile de 🏠
🏠 educație ale părinților, deoarece profesorii nu cunosc prea bine aceste nevoi și nici nu se ocupă de 🏠
🏠 ele; în plus, lipsesc formele instituționalizate moderne și active de educație a părinților și de 🏠
🏠 parteneriat, forme care ar trebuie să ia locul celor rutiniere și formale de până acum.

🏠 În clasele sociale defavorizate există eșecul școlar al multor elevi care nu reușesc să se redreseze 🏠
🏠 și să își găsească echilibrul. În fața acestei situații, educatorii școlari greșesc și ei adeseori catalogând 🏠
🏠 de la bun început elevii și păstrând această atitudine discriminatorie pe durată lungă, de obicei până 🏠
🏠 la sfârșitul ciclului școlar.

🏠 Literatura pedagogică pentru părinți este puțin reprezentativă pe piața cărții sau nu este 🏠
🏠 valorificată de către factorii responsabili.

🏠 În ceea ce privește stimularea relației dintre școală și familie, ne-am gândit că trebuie abordate 🏠
🏠 toate formele de colaborare a educatorilor cu familia. Dintre acestea amintim: întâlniri programate de 🏠
🏠 diriginți / învățători (cu toți părinții clasei, cu un grup de părinți, numai cu părinții unui copil); întâlniri
🏠 întâmplătoare (în pauze, la terminarea orelor), convorbiri telefonice, corespondență, vizite la
🏠 domiciliu, activități nonformale (excursii, acțiuni sportive, cercuri, concursuri, serbări, aniversări,
🏠 momente festive etc), consultații la cererea părinților.

🏠 Școala și familia trebuie să colaboreze neîncetat, eficient pentru a construi relații autentice 🏠
🏠 bazate pe încredere și respect reciproc, pe iubirea față de copil și să se bazeze pe o relație deschisă,
🏠 permeabilă, care favorizează schimbul și comunicarea de idei.

🏠 Bibliografie:

1. Bătrănu, Emilia, „*Educația în familie*”, Editura politică, București, 1980;

2. Bernstein, B., „*Studii de sociologie a educației*”, București, Editura Didactică și Pedagogică, 🏠
🏠 1978;

3. Bunescu , Gheorghe, „ *Școala și valorile morale*”, Editura didactică și Pedagogică, 🏠
🏠 București, 1998;

CEI SAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CIRJAN TAMARA
COLEGIUL NATIONAL ECONOMIC „THEODOR COSTESCU”
DROBETA TURNU SEVERIN

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

“CEI 7 ANI DE ACASA”

CONSILIER SCOLAR : CIRLOANTA GABRIELA-NICOLETA C.J.R.A.E. SUCEAVA /C.A.P.P –SCOALA GIMNAZIALA „GEORGE VOEVIDCA” C-LUNG MOLDOVENESC

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un micuț are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Dar cine și cum îl învață pe copil să facă asta, cine e responsabil cu deprinderea primelor reguli de conduită, cât preț mai pune societatea modernă pe ele, care este vârsta potrivită când să începem să introducem noțiunile de comportament civilizată și prin ce metode o facem?

Dezvoltarea și educația copiilor noștri au devenit unele din prioritățile vieții noastre, balansând într-o utilă măsură jobul și hobby-urile. Cu toate acestea, educația primită în școală, acasă și pe stradă reușește să le dezvolte doar inteligență cognitivă, nu și inteligență emoțională, care este esențială în armonioasa și sănătoasa dezvoltare a copiilor.

Dezvoltarea inteligenței emoționale, este neglijată încă din primii ani .

„Încă din timpul grădiniței și al școlii primare, copiii sunt ghidați de sistemul de învățământ exclusiv către partea informațională și tehnică a lucrurilor. Această metodă dezvoltă, într-adevăr, funcțiile psihice sau intelectuale și cele motorii sau instinctive, însă dacă aceste funcții nu sunt bine coordonate de emoții, există riscul major ca acești indicatori de performanță să acționeze în cel mai bun caz, deficitar, iar în cel mai rău caz, haotic, respectiv distructiv.

„În sistemul românesc nu este inclus, cum de altfel, este util viitorului adult, dezvoltarea funcțiilor emoționale, respectiv: observarea, înțelegerea, toleranța, responsabilitatea proprie a stărilor sentimentale (iritarea, anxietatea, timiditatea, curajul, empatia, altruismul etc.)”, explică psihologul Alexandru Pleșea.,,

Îi învățăm să spună, fără să simtă, “Mulțumesc” și “Bună ziua”

“Copiii învață prin imitare. Îi observă pe adulții din jurul lor și le imită gesturile, atitudinile, comportamentele. Când ei vor vedea adulți nefericiți, vor deduce faptul că acesta este modul corect de a trăi, iar fericirea nu este un obiectiv în viață. Din nefericire, noi, adulții, îi învățăm să spună, prin imitare, dar fără să simtă sau să dorească, să spună “Mulțumesc” sau “Bună ziua”. Conceptul de “Cei 7 ani de acasă” nu mai are același înțeles ca pe vremuri, deoarece în cei 7 ani de acasă, părinții îi educă în spiritul competiției cu orice preț, cu idei de genul “dacă pierzi, ești un ratat” sau “Băiatul vecinei a luat note mai mari ca tine”. Respectul față de oamenii din jur nu mai reprezintă o valoare atât de importantă pentru copiii noștri, deoarece noi, adulții, am încetat să le mai spunem asta. Astfel, toate sugestiile pe care cei mari le dau celor mici, nu fac decât să stopeze și să înlăture posibilitatea copilului să se implice emoțional într-un anumit aspect. Astfel, crescând, adultul va avea rețineri să-și facă așa repede prieteni, să râdă, să se bucure ca un copil, să treacă peste probleme, să se bucure de orice moment, așa cum o făcea când era mic”

Bibliografie:

Psiholog Alexandru Pleșea-Inteligența emoțională

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE „CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ”

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: CÎRSTEA IONELIA
GRĂDINIȚA CU P.P.NR.21
DROBETA TURNU SEVERIN

„Părinții pot să le ofere copiilor sfaturi bune și să le arate calea cea dreaptă, însă dezvoltarea corectă și devenirea unei persoane nu depind decât de ea însăși.” ANNE FRANK

Responsabilitatea dezvoltării copilului în primele etape ale vieții revine în primul rând familiei sale. Intrarea copiilor în grădiniță este resimțită, atât de copii cât și de părinți, care provoacă emoții, temeri de ambele părți. Educatoarele care îi preiau pe copii sunt zilnic „asediate” cu întrebări și cereri ale familiei, care –și exprimă astfel dorința de a avea în continuare controlul situației, iar impulsul de a verifica toți factorii care acționează asupra copiilor lor evidențiază grija și neîncrederea acestora. Cadrele didactice din grădiniță au nevoie de sprijinul familiei copiilor, atât pentru a prelua și dezvolta direcțiile de acțiune formativ-educativă pe care le antrenează instituțional, cât și de a găsi rezolvări concrete la necesități de diverse categorii: financiare, practic –aplicative, organizaționale sau logistice.

„Șapte ani de acasă ” este o veche zicală românească folosită și astăzi în vorbirea curentă.

A avea „șapte ani de-acasă” înseamnă a fi bine crescut, a avea o comportare civilizată, conform cu normele societății. A-i lipsi cuiva „cei șapte ani de-acasă” are înșeles peiorativ.

Zicala aceasta are de fapt un înțeles mai adânc ,mai cuprinzător. Deși aprecierea privește copilul său în genere individul despre care este vorba ,ea reprezintă în același timp și aprecieri asupra modului în care părinții s-au ocupat de creșterea lui. Este deci un calificativ dat părinților, strădaniilor lor și rezultatelor obținute.

În aceeași măsură, zicala subliniază faptul că „cei șapte ani de-acasă ” sunt hotărâtori pentru dezvoltarea de mai târziu. Într-adevăr, copilul trece prima probă a forțelor și calităților sale, la vârsta de șase- șapte ani, când intră în școală. De nivelul de maturizare al copilului din punct de vedere fizic, intelectual, afectiv și moral depinde reușita sa în munca de învățare sistematică și de încadrare în societate.

Desigur, toți părinții doresc ca, atât în școală, cât și în viață, copiii lor să se afirme cât mai bine, ei trebuie să știe însă că această reușită depinde în foarte mare măsură de istoria primilor 7 ani, de modul în care a fost îngrijit și educat copilul, de deprinderile și cunoștințele acumulate în acest timp. Deci, reușita în viața de mai târziu a copilului depinde de munca depusă de părinți în acești primi 7 ani pentru îngrijirea și educarea sa, precum și de măsura în care el își însușește cele transmise de părinți. Copiii sunt continuatorii vieții părinților, ai vieții omenești în general.

Ei au menirea de a spori neâncetat marile cuceriri ale tehnicii și ale culturii omenești. La rândul ei, omenirea oferă fiecărei noi generații o zestre culturală și materială mai bogată decât înaintașilor săi, asigurând astfel copiilor un viitor din ce în ce mai bun. Cu nașterea copiilor, familia se întregeste, capătă mai multă animație și căldură, având în acest fel un țel în munca lor, un sprijin la bătrânețe.

Creșterea copiilor, ca să dea rezultatele dorite, impune însă o muncă neobosită, de lungă durată și de mare răspundere.

Dragostea părinților pentru copii face ca această muncă, deși grea și uneori obositoare, să fie îndeplinită cu plăcere și dăruire de sine și aceasta cu atât mai mult, cu cât rezultatele sunt mai bune. Dar bună-voința ,dragostea, perseverența și devotamentul părinților însă nu prezintă garanții suficiente pentru obținerea celor mai bune rezultate. Pe lângă aceste calități, este nevoie și de cunoștințe temeinice privitoare la îngrijirea și educarea copilului.

În creșterea copilului, părinții trebuie să se sprijine pe principii științifice, să urmărească scopuri precise și să asigure condițiile de mediu necesare bunei sale dezvoltări.

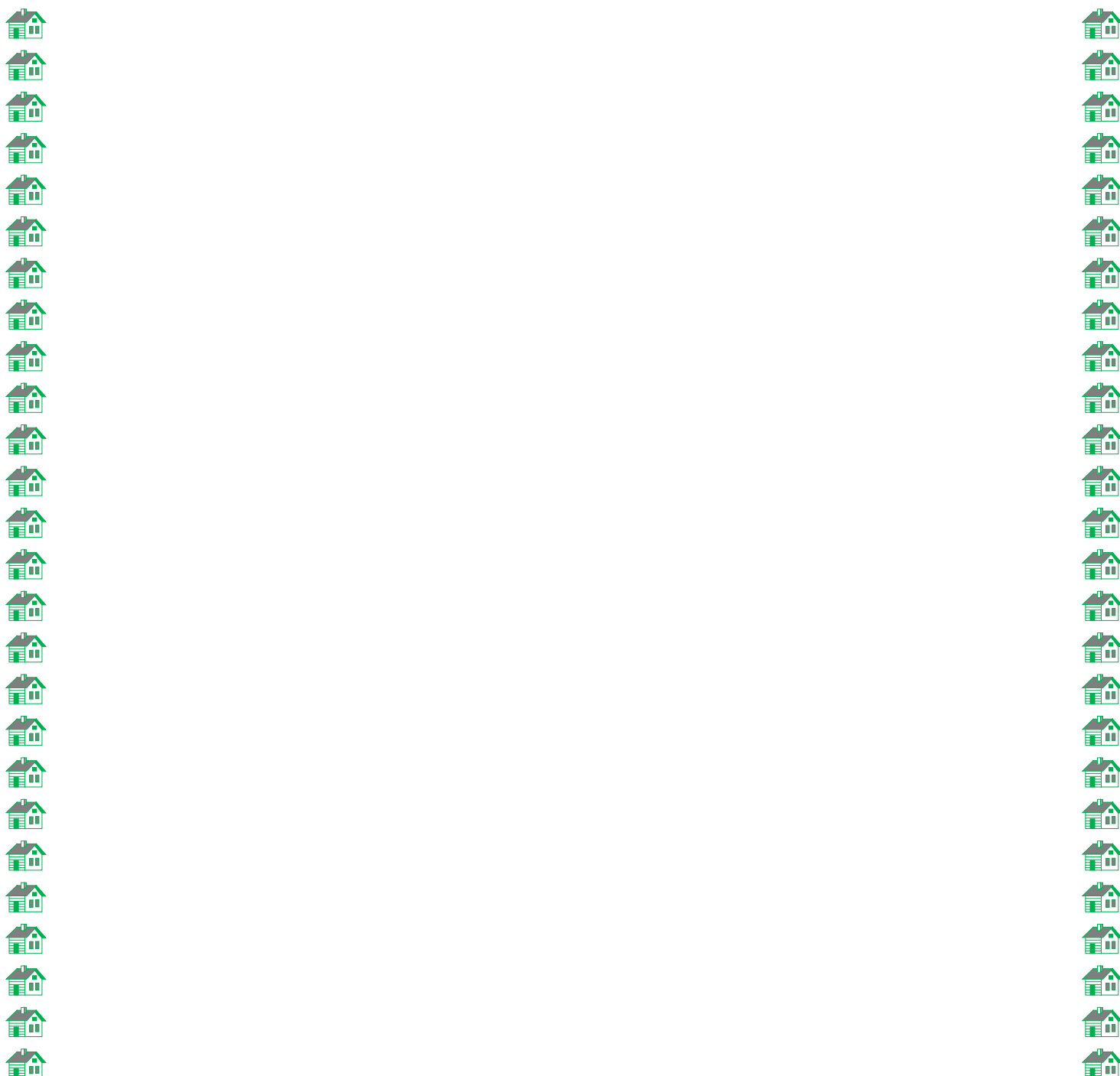
Familia este nucleul unde copilul se formează ca om, ea având rol esențial în educația copiilor. Viitorul spiritual și social al copilului depinde de familia în care s-a născut și de evenimentele

care își pun amprenta asupra mentalității acestuia. Modul în care părinții se raportează la copil va afecta modul în care copilul se raportează la societate. Părinții care își răsfăță copilul vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar are pretenții de a primi mereu tot ce dorește și în felul acesta, unii tineri ajung delinvenți. Părinții care sunt inconsecvenți, care oscilează între severitate și răsfăț, vor forma un tânăr dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile cu ceilalți.

Respectul, dragostea, tandrețea și căldura sufletească dintre părinți reprezintă 90% din educația copilului. Comportamentul copilului se învață prin observarea modelelor din familie și societate. Dacă vede atitudini nepotrivite la cei în care are mare încredere acestea îl vor influența. Ceea ce se întâmplă rău în jur îl va afecta mai puțin dacă se simte în siguranță și are încredere în părinți. Idealul copilului se formează din copilărie până la adolescență. Dacă relațiile dintre părinți au fost armonioase, idealul adolescentului include un model care le seamănă. Un copil care nu a primit o educație corectă va suferi la maturitate sau toată viața dacă nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Toate problemele interioare ale unui om sunt rezultatul unei educații defectuoase. Fiecare părinte este responsabil de neadaptarea socială a copilului său.

„Nu nașterea ca atare te face tată, nu purtarea în pânțece te face mamă, ci buna creștere pe care o dai copiilor tăi.” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CÎRLIGEANU MARGARETA,
CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ SUCEAVA

Familia este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Normele de conduită, cei șapte ani de acasă, se învață din familie, școala și alte medii educaționale confirmând și consolidând normele deja deprinse din familie.

Prin cei șapte ani de acasă înțelegem, de fapt, un copil „bine crescut”, cu un comportament adecvat, care învață de la părinții lui și respectă anumite reguli.

O primă regulă este *salutul*, care constituie prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

A doua regulă este comportamentul în public, ceea ce înseamnă că știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul lui, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

A treia regulă constă în comportamentul cu prietenii. Prin joaca și jocurile cu prietenii săi intervine ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte, își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Următoarea regulă o reprezintă înțelegerea normelor sociale; copilul deprinde, cu ajutorul părinților, prin imitație și suficientă practică, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O serie de exemple putem enumera: spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

O altă regulă de bază o constituie manierele la masă, care presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

O regulă deosebit de importantă este recunoașterea greșelilor, prin folosirea expresiei magice: „Îmi pare rău”. Un copil va trebui să învețe că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Ultima regulă a celor șapte ani de acasă este cea de tact și toleranță, prin care un copil învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, doar că soluția principală este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența, iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Un cercetător american enumeră o altă serie de reguli importante în educarea celor șapte ani de acasă, printre care enumerăm: să asculți pe cineva când îți vorbește, să nu vorbești cu gura plină, să te speli pe mâini după ce ai fost la toaletă (sau când vii de undeva), să spui adevărul, să nu fii agresiv, să dai bună ziua/la revedere, să îți asumi responsabilitatea pentru ceea ce faci, să îi respecti pe cei din jur, să nu scuipi pe stradă, să nu vorbești urât, să nu te întinzi pe masă când mănânci, să nu te urci cu picioarele încălțate în pat, să respecti proprietatea personală și a celorlalți (să nu strici/distrugi), să spui mulțumesc, să te speli pe dinți seara/dimineța, să nu te scobești în dinți/ori alte părți (când vorbești cu cineva în public).

Astfel, felul în care i se vorbește și felul în care este ascultat, îl va învăța pe copil, cum să facă și el, la rândul lui, într-o manieră pe cât posibil politicoasă.

BIBLIOGRAFIE:

Golu, Mihai. *Dinamica personalității*, București: Editura Geneze, 1993;

Vincent, Rose. *Cunoașterea copilului*, București: Editura Didactică și Pedagogică, 1972.

SA CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI....DE-ACASĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR CĂTĂNOIU ALINA,
CNI „MATEI BASARAB” RM. VÂLCEA**

Ca educatori, este important să-i susținem pe părinți în demersurile lor educative, să știm să-i orientăm în eforturile lor de a avea un copil fericit.

Ca părinți, este important să știm ce hotărâri luăm pentru copilul nostru, cum și cu ce ocupăm timpul copilului, când să-l ajutăm și când să-l lăsăm să se descurce singur.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului îi revine familiei iar pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social, trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienei, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație

Cei doi părinți, deși implicate în aceeași măsură în procesul de educație, au roluri diferite mama asigură căldura afectivă, iar tatăl reprezintă autoritatea. Mama contribuie la atmosfera intra-familială și la asigurarea securității afective, iar tatăl la comunicarea socio-familială și respectarea normelor, dar amândoi părinții asigură sentimentul de confort și securitate. Ambii sunt răspunzători de situația copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieții de familie, îmbinând sau încercând să imbine cele două aspecte: atitudinea afectuoasă a mamei cu autoritatea sau exigența rațională a tatălui.

Există și familii în care sunt diferențe de opinii în ceea ce privește creșterea și educarea copilului, în care nu există unitate de cerințe și consecvența în atitudini, o viața de familie frământată de tensiuni, lipsită de afecțiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziție sau chiar de violență ducând inevitabil la reacții de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru afectiv ale copilului. Într-un astfel de mediu apar și se dezvoltă situații conflictuale care vor afecta atmosfera afectivă a grupului familial și comunicarea dintre membrii ei.

În familie se constituie sentimentul de apartenență socială, pentru că familia este în primul rând o instituție socială fundamentală, este un grup social în care membrii sunt legați prin anumite relații biologice, dar și psihomorale economice și juridice, răspunzând unul pentru altul în fața societății.

Există unele argumente pentru care părinții trebuie să se implice în educația în cadrul instituționalizat a copiilor lor, încă de la vârsta preșcolară: părinții primesc permanent feedback despre potențialul și progresul copilului, ei pot solicita informații, pot oferi sugestii și își pot exprima nemulțumirile; părinții implicați servesc drept model de comportament responsabil pentru propriul copil iar participarea părinților la activitățile școlii reprezintă un factor generator de motivație pentru copil.

Construcția celor ”7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi .

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. CĂTĂUȚĂ IOANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION POP RETEGANUL” SÎNCEL, ALBA

Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă. (Valeria Mahok, decembrie 2014)

Din primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sârguința, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiative creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea presupun calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egală respectare atât de copil cât și de părinți.

Dragostea de a face bine, dragostea de adevăr, are nevoie mai ales de acțiune, de descoperire a virtuților de către copil. Greșesc acei părinți care le interzic copiilor de a apuca, de a desface jucăriile, de a le pipăi, a le privi și chiar de a le izbi. Activitatea și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulate, încurajate, înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă.

Dragostea de frumos se dezvoltă tot în familie, prin ceea ce observă copilul la părinții săi în modul de amenajare a locuinței, în grija cu care își alege îmbrăcămintea, în relațiile acestora cu copilul și cu cei din jur.

Orice experiență de viață, orice relație afectivă, vor fi resimțite de copil în funcție de bazele socio-afective oferite în familie.

De asemenea, în mod hotărâtor, în familie, în special în „cei șapte ani de acasă”, se pun bazele limbajului viitorului adult – felul cum salută, modul în care cere lucruri, în care își manifestă respectul pentru cei din jurul său etc.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce este potrivit capacității sale de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”.

De aceea rolul școlii este acela de a îmbogăți viața copilului cu informații utile vieții și de a consolida personalitatea și comportamentul copilului ale căror baze au fost puse în familie.

Încă o dată în plus, părinții trebuie să înțeleagă că de temelie pe care au pus-o la educația copiilor lor depinde întreaga lor viață, pe care își pun în mod esențial amprenta, fără ca cineva să mai poată aduce schimbări majore, ci doar să completeze sau să cizeleze anumite aspecte.

Este foarte necesar ca părinții să petreacă timp cu copiii, să le ofere mai ales în cei „șapte ani de acasă”, educație cu dragoste.

ORICE COPIL din lumea aceasta este rodul dragostei de aceea tot ce facem pentru el trebuie să fie din dragoste și atunci copiii noștri vor crește iubind și vor face totul din iubirea care-ți dă forța cea mai puternică de a acționa corect pentru progresul tău și al întregii societăți în care traiești.

Toți oamenii mari au fost cândva copii. (Dar puțini își mai aduc aminte.) - Antoine de Saint-Exupery în Micul Prinț, Dedicatie (1943)

BIBLIOGRAFIE

www.didactic.ro

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. CAZACU GEORGIANA MĂDĂLINA GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL SPERIEȚENI.

Realitatea familiilor din ziua de astăzi este total diferită de cea a generațiilor precedente. Mama și tatăl își petrec foarte puțin timp alături de copiii lor, majoritatea parinților fiind puși în fața problemei echilibrării sarcinilor din cadrul familiei cu cele de la muncă.

Părinții trebuie să-și facă timp pentru copilul său, deoarece educația copilului nu se poate limita doar la a învăța să calculeze, să scrie și să citească, acesta trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, această răspundere fiind a familiei. Încă de mic copilul trebuie familiarizat cu bunele maniere, cheia către reușita lui socială.

Un copil care cunoaște bunele maniere se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă, se va descurca mai bine în relațiile sociale. Cea mai bună metodă de a-l familiariza cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Lucrurile simple precum: salutul, să spună "te rog" și "mulțumesc", trebuie învățate de copil încă de la cele mai fragede vârste, însă buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Copilul va trebui să cunoască ce se cucvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat.

Bunele maniere îi sculptează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul, iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Principalele forme de manifestare care alcătuiesc ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil *bine crescut* sunt:

Salutul. Este prima regulă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând apoi firesc cu „Bună ziua!”.

Comportamentul în public. Copilul *bine crescut* știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Comportamentul nu se dovedește doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate.

O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a fi folosii, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența în timp între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative.

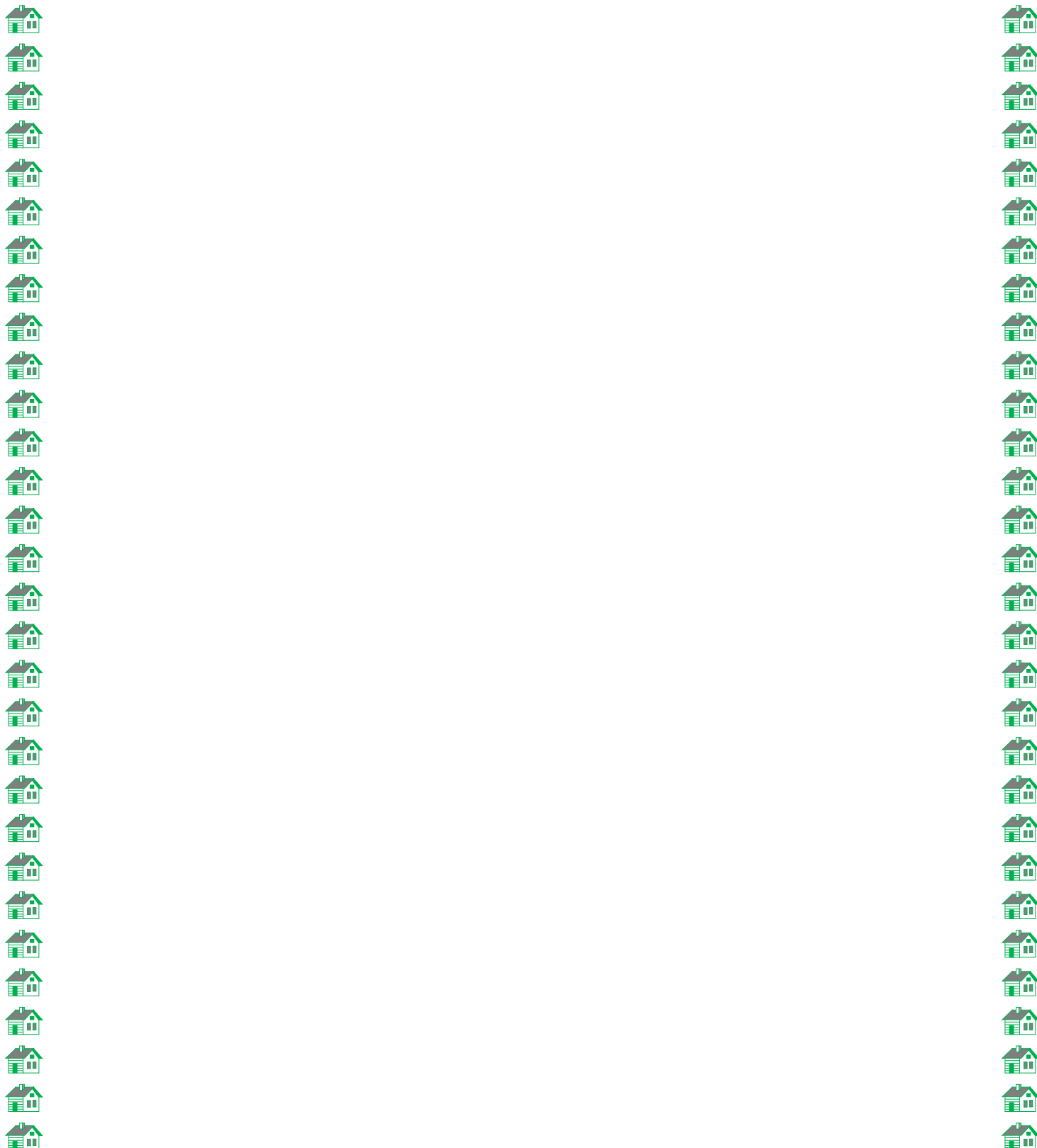

Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

- Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;
- Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

SAU

DESPRE MAIESTATEA SA, COPILUL!

**PROF. INV. PRIMAR CEAUȘOGLU MARIANA LUMINIȚA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 49, BUCUREȘTI, SECTOR 2**

“ Atâta timp cât tatăl și mama nu-și vor pleca fruntea în fața măreției copilului; atâta timp cât nu vor înțelege că vorba COPIL, nu este decât o altă expresie pentru ideea de MAIESTATE; atâta timp cât nu vor simți că în brațele lor doarme viitorul însuși sub înfățișarea copilului, că la picioarele lor se joacă istoria nu-și vor da seama că au tot atât de puțin dreptul și puterea de a dicta legi acestei noi ființe, pe cât n-au puterea și nici dreptul de a impune legi în mersul aștrilor...”

ELLEN KEY

...cu alte cuvinte NOI, adulții, suntem răspunzători de “cei 7 ani de acasă”, de modul în care oferim micuților cheia acestei lumi, pașaportul, drumul spre reușită. Adaptarea copilului la sistemul de viață poate și trebuie să fie ușurată de atitudinea familiei, de influențele ei educative. **Familia** reprezintă primul mediu de viață al copilului. Prin influențele pe care le exercită, familia constituie sinteza unei triple dependențe a copilului față de părinții săi:

- Dependența biologică, incluzând încărcătura genetică;
- Dependența socială întrucât familia reprezintă primul mediu social de dezvoltare și, ca atare, favorizează stabilirea contactelor copilului cu societatea și cunoașterea propriei sale ființe;
- Dependența educațională, exprimată prin faptul că încă din primele luni de viață și până la vârsta școlară, copilul învață în familie mersul, vorbirea, contactul intuitiv, primele elemente de educație.

Mediul securizant favorabil dezvoltării sale armonioase este oferit de echilibrul afectiv din familie. În general, se recunoaște că în cele mai multe familii mama reprezintă prin excelență afectul, iar tatăl, autoritatea. Modul de exercitare a rolului părinților, grija față de bunurile comune, organizarea activităților gospodărești, orarul activităților recreative și creative, atenția care se acordă fiecărui membru din familie sunt percepute și trăite de copil în mod diferit, la fiecare vârstă. Adeseori întâlnim vorba “ Cine vrea să știe cum sunt tatăl și mama sa, să le privească fiul și fiica!” Copilul, la rândul său, dotat cu o sensibilitate deosebită, percepe ca un seismograf reacțiile părinților. Condițiile de viață, ritmul activităților, suprasolicitarea agendelor celor mari, sunt stresante pentru copil. Sărăcia, divorțul, abuzurile sau violența domestică sunt câteva din incidentele negative care afectează dezvoltarea firească a copilului.

După familie, **grădinița** constituie o altă experiență de viață a copilului în societate. Prin dimensiunile și conținutul ei, mediul instituționalizat al grădiniței îi asigură o educație formală susținută de personal calificat. Aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte care-i stimulează gustul pentru acțiune, îl provoacă să se exprime, îl angajează în relații sociale de grup. Copilul preșcolar începe să-si definească treptat începutul personalității sale. Rutina zilnică, prietenii, tipurile de activități care au ca metodă fundamentală de desfășurare- jocul, activitățile extrașcolare (serbările, excursiile, vizitele) vin și completează experiențele de viață, personalitatea copilului. Și totuși, și în aceste relații importantă este conduita civică, pe care zilnic “ o recită” mama, bunica, bona... în drum spre grădiniță, spre parc, sub forma lui “ Ai grijă la..!” Desigur, copilul nu conștientizează și nici nu ar putea defini aceste reguli, schimbări, dar este pus în situația de a-și regla comportamentul în funcție de modul în care manifestările lui sunt recompensate, ori sancționate, în virtutea unor reguli pe care la început nu le cunoaște, dar pe care cu timpul le va înțelege. Să ne amintim celebrul proverb “ Copiii mici, griji mici, copii mari, griji mari.”

Mediul este mai direct legat de devenirea umană, deoarece oferă condițiile pe baza cărora se construiesc modele psihologice și sociale. Mediul cuprinde, de fapt, totalitatea factorilor înconjurători cu acțiune directă sau indirectă, organizată sau spontană. Mediul oferă situații concrete de viață, modele de învățare și experimentale. Parcul, strada, grupul de prieteni, petrecerile cu sărbătoriți, excursiile cu grupa, chiar vacanțele cu părinții, media sunt câteva din elementele mediului care imprimă copilului modele și experiențe vii de viață.

Acești 7 ani din viața copilului au scopul de a-l pregăti psihic, moral, civic și cognitiv pentru perioada următoare. Momentul intrării în școală este perceput de copil ca o agresiune, care-i supune toate laturile. Regimul școlii și climatul psiho- social este mult mai riguros și mai rigid, în raport cu perioada lipsită de griji. Liantul acestei treceri șocante îl va constitui doamna învățătoare.

“Copilăria e timpul când te poți bucura cel mai mult de viață.”

Bibliografie:

“Copilăria- fundament al personalității”, Silvia Dima, Revista învățământ preșcolar

“CEI SAPTE ANI DE-ACASA”

**PROF. MIHAELA – ALEXANDRINA CENUȘĂ,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 11, PIATRA –NEAMȚ,
JUDEȚUL NEAMȚ**

De câte ori nu am auzit sau de câte ori nu am folosit, la rândul nostru, una dintre expresiile “se vede că are cei șapte ani de acasă” sau, dimpotrivă, “nu are cei șapte ani de acasă”. Dar ce înseamnă această expresie? Definițiile pot varia ușor ca formă, însă esența este aceeași: expresia denotă normele de conduită pe care copilul le deprinde din familie. Cei șapte de ani de acasă indică un copil bine crescut, care știe să salute, să spună te rog, mulțumesc, cu plăcere, se comportă cuviincios cu ceilalți copii și cu adulții, în concluzie: un copil manierat, care știe să se comporte în societate, pregătit să adauge acestui caracter cunoștințe și deprinderi teoretice și practice pe băncile școlii, astfel încât să devină un membru de bază al societății.

În lumea actuală, expresia cei șapte ani de acasă, fie că sunt, într-adevăr, șapte, șase sau chiar cinci, pare să devină arhaică. Din păcate, uneori setul de valori pe care acest număr de ani îl implică devine desuet și este forțat să cedeze teren în fața tupeului, în fața nevoii de a fi cool sau whatever, ce cuvinte or mai folosi tinerii din ziua de astăzi.

Odinioară, sau, cum ni se spunea și nouă când eram în apropiere de această vârstă, auzeam “pe vremea mea...” lucrurile stăteau altfel. Sunt expresii pe care ne-am promis să nu le folosim niciodată, ne-am promis că nu vom fi “ca ei” când vom fi adulți, ne închipuiam că vom fi “beton” și că vom discuta cu viitorii adulți de pe poziții de egalitate, fără superioritatea aceasta pe care maturitatea pare că o aduce. Cei despre care spuneam la acea vârstă fragedă că habar nu au de nimic, devin izvoare de înțelepciune, pe care le consultăm și la care ne referim ca etalon în viață. Pe măsură ce înaintăm în viață, începem să apreciem alte valori.

Bunul simț - o valoare pe cale de dispariție? Uneori așa pare, dar nu trebuie să fim pesimiști. Pe măsură ce noile generații au, la rândul lor, copii, numărul și calitatea celor șapte ani de acasă scad. Noile generații de părinți par să se bazeze din ce în ce mai mult pe școală în ceea ce privește educația copiilor. Părinți prea ocupați, plecați în străinătate sau care nu înțeleg și pun în practică în mod eronat dreptul la libertatea de exprimare, ori care nu și-au însușit, la vremea lor, acești cei șapte ani de acasă, pot afecta iremediabil conduita și caracterul unui copil. Găsindu-se în imposibilitatea de a remedia relația dintre ei și copii, dau vina pe sistem, pe școală și pe profesori, fără să își asume răspunderea și vina pentru eșecul de a pune bazele construirii unui caracter demn, care merită respect, dar respectă, la rândul său, ceilalți membri ai societății.

Speranța societății este că acești copii, care sunt din ce în ce mai inteligenți, vor găsi o cale de a repara lacunele și de a-și completa și întări caracterul analizând și alegând exemplele pozitive, demne de urmat. Poate, la rândul lor, se vor transforma în astfel de exemple și vor reda strălucirea acestei frumoase caracterizări: cei șapte ani de acasă.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR :PLĂCINTĂ ANDREEA GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 5 , BÂRLAD

„Pentru a contribui la formarea celor 7 ani de-acasă cele mai bune „manuale” le găsim în persoana părinților, iar ca „lecții”, comportamentul lor de fiecare zi. ” (Ion Drăgan-Rev.Inv.pres.1-2/1992 pag.103).

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“*Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist*”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate

 intervenții educative, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

 “Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică.

 NU SUNT DOUĂ FELURI DE A SE PURTA- unul pentru adulți, altul pentru copii. Nici o durere de cap, nici o stare accentuată de oboseală, nici “o enervare” nu scuză o impolitețe comisă de adulți în fața copiilor - Niciodată!

 Să fim politicoși cu copiii, o politețe ce pornește din inimă, din respectul ce simțim pentru cineva!

 Să ne adresăm politicos când le dăm o sarcină de rezolvat, când trebuie să facă ceva pentru noi, dar și pentru ei - nu dăm ordine, ca la armată! Surâsul și vocea dulce pătrund adânc în sufletul copilului și vor face cu plăcere ce i-am rugat!

 Trăim într-o lume bună, având senzația că înnebunim și noi pe zi ce trece. Mai merită să ne preocupăm de bunele maniere? N-ar fi mai bine să ne întrebăm dacă ele nu au devenit cumva inutile?

 Răspunsul e unul: buna creștere nu este și nu va deveni niciodată inutilă, pentru că ea îl face pe om să se respecte în primul rând pe sine. Pornind de la adevărul că fiecare dintre noi este unic și de neînlocuit, putem afirma că orice om are dreptul de a fi respectat. Dar de același respect trebuie să se bucure și cei din jur.

 Bunele maniere mai înseamnă să rezisti unei tentații care te poate transforma din om cinstit într-un boț. Bunele maniere sunt apanajul omului care își cunoaște exact locul în lumea în care trăiește.

Bibliografie:

Aurelia Marinescu, “Codul bunelor maniere astăzi”, Editura Humanitas, 2009.

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN DEFINIREA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. CHEBEȘI MARINELA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT "MIHAI EMINESCU",
TG-JIU, GORJ

"Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist" (Mihail Levine).

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem

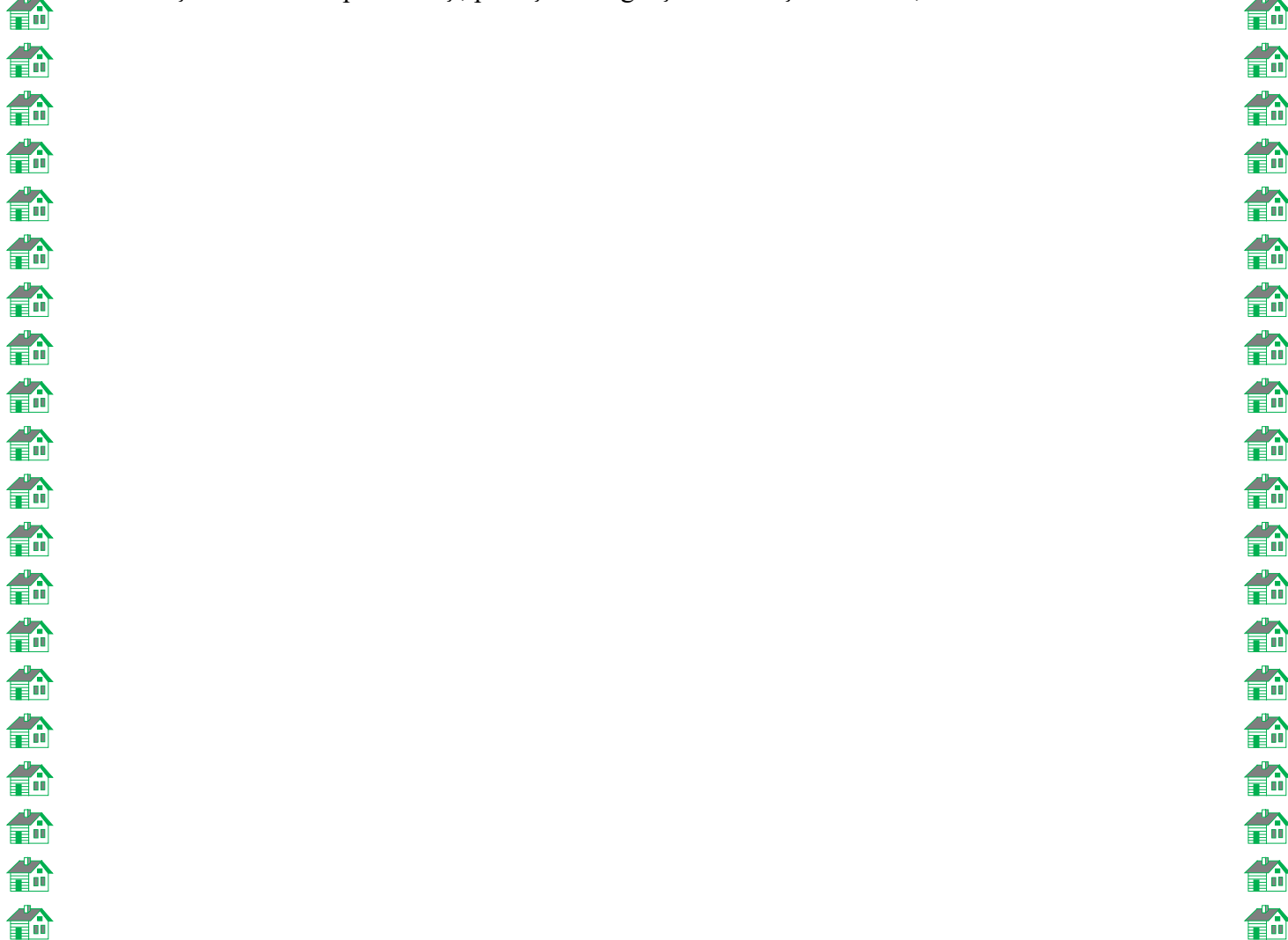

aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- ♣ Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
 - ♣ Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
 - ♣ Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
 - ♣ Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
 - ♣ Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
 - ♣ Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
 - ♣ **PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;**
- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ, CONTEAZĂ PENTRU FIECARE

PROF. ÎNV. PRIMAR, CHELMUȘ FELICIA-ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BOGDĂNEȘTI

Grija de zi cu zi a familiei de astăzi este foarte diferită de cea a generațiilor anterioare. Familia își petrece din ce în ce mai puțin timp împreună, deoarece majoritatea se confruntă cu problema neajunsurilor din cadrul familiei și cu cele de serviciu. În acest context, respectarea unui program zilnic la copii este o provocare pentru părinți, cu atât mai mult cu cât programul copilului trebuie integrat în cel al întregii familii. Știm cu toții, că un copil nu se poate dezvolta armonios fără a avea un program zilnic corect. Orice copil are nevoie de un mediu ordonat, echilibrat, care să îi ofere stabilitate, căldură, sentimentul de siguranță și protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Este util să recunoaștem cu toții că orice copilul se dezvoltă în funcție de cel care „îl crește”, după cum și fiecare membru din familie (mamă, tată sau bunic) crește și se formează în funcție de celălalt. Numai că, legătura dintre copil și părinte este la început una de dependență. Este adevărat, copilul este mic și are nevoie de sprijin pentru a crește și pentru a se dezvolta armonios, pentru a-și forma abilitățile și pentru a-și dezvolta competențele. Acest sprijin îl poate avea de la persoanele din jurul său, iar primele persoane, sunt cele din mediul familial. Totodată, părintele trebuie să-i dea voie copilului să experimenteze și să aibă posibilitatea de a alege. Astfel îi oferă ocazia să își construiască un set de valori și totodată să își cunoască limitele, iar ca părinte, descoperi competențele sale. Pe măsură ce un copil dobândește o parte din abilități, școala, mediul social, dar și familia, îl îndrumă în demersul său progresiv și îl ajută pe copil să și le consolideze.

În calitate de cadru didactic pentru învățământul primar, am avut ocazia de a cunoaște copii care proveneau din familii organizate, cu un puternic interes asupra formării și dezvoltării copilului, dar și copii care proveneau din medii mai puțin organizate și a căror familii nu au pus baza pe formarea copilului lor, crezând că toate acestea vin de la sine. Ceea ce, aceste efecte ale mediului familial, a celor din urmă au avut un impact negativ asupra adaptării copilului la mediul școlar, cât și a rezultatelor școlare. După multă muncă, din partea cadrelor didactice, copilul a început să înțeleagă ceea ce se întâmplă în jurul său, și au intervenit schimbări în comportamentul său.

Fiecare copil, înțelege de mic care sunt reperatele și regulile familiei, ca mai târziu, să le priceapă pe cele ale comunității în care trăiește, și prin extensie, care sunt valorile morale ale poporului său.

Dacă vom analiza relația dintre stilul părintesc și comportamentele sociale ale copilului, vom constata că acestea de multe ori se aseamănă, deci cei șapte ani contează pentru noi.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. MONICA CHERECHEȘ
COLEGIUL TEHNIC „VICTOR UNGUREANU”- CÂMPIA TURZII

Acasă? De ce acasă?

ACASĂ este locul începutului nostru, acasă sunt cei ce ne iubesc, este mama, este familia. Pierce Brown este de părere că „ Acasă nu este locul de unde vii, este locul unde găsești lumină când totul în jur este întuneric”. Acasă se pun bazele desăvârșirii noastre. Primi pași, primele cuvinte, primele emoții și sentimente, toate își au rădăcina acasă.

De ce 7?

Cifra șapte nu este întâmplătoare, pentru că în Biblie cifra 7 reprezintă perfecțiunea divină, totalitatea sau desăvârșirea și este menționată de cel puțin 490 de ori. Deci bazele desăvârșirii noastre sunt cei șapte ani de acasă.

Nu putem vorbi de conceptul „acasă” fără a include cuvântul „mama”. Nu purtarea în pânțele te face mamă, ci buna creștere pe care o dai copiilor (Sfântul Ioan Gură de Aur). Probabil nu toți părinții au avut curiozitatea de a căuta în dicționar definiția bunei creșteri sau a educației, deși o definește astfel: „**EDUCATIE**, *educatii*, s. f. Ansamblu de măsuri aplicate în mod sistematic în vederea formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale sau fizice ale copiilor și ale tineretului sau, *p. ext.*, ale oamenilor, ale societății etc.; rezultatul acestei activități pedagogice; **buna creștere**, comportare civilizată în societate”.

Prin exercițiu și o oarecare imitație, acasă, în sânul familiei, copilul, învață ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în viața cotidiană. O **bună creștere** implică aplicarea regulilor de aur din toate timpurile: „te rog”, „mulțumesc”, „cu plăcere”, „mă scuzați”, să respecte pe cei din jur, simbolurile, credințele și valorile acestora, să fie cinstit, să fie corect .

Deci impactul celor 7 ani de acasă este determinant asupra modului în care copilul va percepe valorile, raporturile sociale, lumea din care face parte. Beneficiind de protecția și dragostea părinților, puiul de om- copilul, prinde încredere în propriile forțe, respectă reguli, socializează, deprinde dragostea pentru tot ce este bun și drept.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

CHINDRIS TODORICA IOANA

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de ocrotirea acestuia, având o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai mici, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde importante reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi:

- să mănânce singur;
- să-și strângă jucăriile;
- să aibă un limbaj corect;
- să se spele pe mâini, pe dinți;
- să pună lucrurile la locul lor;

În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. În concluzie, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR CHIRILĂ GEORGETA MIRELA,
ȘC. GIMN. NR.1 ABRAM, JUD. BIHOR

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” (Samuel Smiles)

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădeză, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar aceasta e răspunderea părintelui. Obișnuindu-l de mic cu bunele maniere, acestea îl duc la succesul lui social. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Începe să îl învețe lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii prin formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un exemplu la școală.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane, ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos, „Nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme de politețe. Această expresie „Cei șapte ani de acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente, atitudini, acumulate în primii ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare, de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

„Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.”
(“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial

în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă

este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata

salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm

demersul educativ în perioada următoare. Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul

de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această

perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă

dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de

memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să

primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și

în ce mod.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

CHIRILĂ SIMONA-ANCA
SCOALA GIMNAZIALA GIARMATA-TIMIȘ

În prima copilărie, semnalăm ca fiind mai importantă relația dintre mediul familial și dezvoltarea limbajului. Calitatea modelului lingvistic pe care îl oferă copilului membrii familiei, în special mama, influențează dezvoltarea gândirii acestuia.

În perioada școlarizării, randamentul la învățătură va depinde în mare măsură de posibilitatea oferită copilului de a învăța anumite lucruri din ambianța familială și din diferitele împrejurări de viață din afara acesteia, în care va fi pus în mod conștient de părinți (petrecerea vacanțelor în medii naturale diferite, vizite la muzee, expoziții, vizionarea unor spectacole, lecturi etc.).

Actul educațional, la nivelul familiei, trebuie să-și asume răspunderea de a îmbina permanent sfera de viață socială cu procesul intenționat pedagogic. Secretul eficienței educației familiale constă tocmai în modul în care părinții realizează aceasta, adică dacă o fac conștient sau spontan. Actul educativ la nivelul familiei are marea calitate de a izvorî din contextul vieții și a se efectua în acțiunile de viață ale membrilor ei.

Formarea personalității este un proces care se continuă pe toată durata vieții, dar bazele se pun înainte ca școala și alte instituții educative să intervină în mod intenționat în această direcție. La vârsta când copilul începe școala, el a învățat deja din cadrul familiei, din interrelațiile membrilor ei, cum să reacționeze la unele cerințe inevitabile ale vieții în colectivitate, cum să controleze, să pună frână anumitor dorințe. Așadar, prima formă de socializare, cea mai simplă, se referă la totalitatea normelor de conduită pe care societatea le transmite noilor generații prin intermediul familiei.

Punerea bazelor personalității în cadrul familiei este determinată de necesitatea psihologică fundamentală a acestei vârste de a se atașa afectiv de persoana adultă. Adultul iubit devine un model pe care copilul îl imită docil în toate manifestările lui. El va imita în acest fel toate rolurile sociale pe care le joacă adultul. Se știe, însă, că aceste roluri sunt structurate diferit de la individ la individ. Personalitatea se creează diferit, pe baza a ceea ce moștenește și a ceea ce experimentează din chiar primii ani de viață. Dar faptele de viață nu sunt comune tuturor membrilor societății. Trăsăturile caracteristice persoanelor dintr-o anumită comunitate socială, dintr-o anumită țară își au originea în familie; așa se explică diferențele culturale ale personalității la nivelul națiunilor.

În procesul de formare a personalității, școala continuă ceea ce a început familia, dar se poate să și răstoarne ceea ce aceasta a pus la temelie, prin înlocuirea modelelor oferite de familie cu altele noi, uneori total opuse. Aceasta se întâmplă atunci când, din diferite motive, familia nu constituie un mediu educativ, când anumite carențe în structura interrelațiilor ei, dar, mai ales, metodele ei de educație, o transformă într-o comunitate generatoare de climat favorabil deviațiilor comportamentale. Din fericire, sistemul educațional democratic poate corecta multe lacune ale personalității, create de familie.

Pe măsură ce crește, copilul simte nevoia să iasă din cercul restrâns al familiei, pentru a învăța și alte deprinderi sociale de care va avea nevoie ca adult, și, mai ales, pentru a-și satisface anumite nevoi psihologice care apar odată cu vârsta. Dintre acestea, cea mai importantă este cea de experimentare a rolurilor în raport cu sexul, în cadrul unor comunități de aceeași vârstă.

Din clipa în care copilul se atașează unui grup din afara familiei, controlul conduitei lui devine o problemă. Grupurile de adolescenți își creează în cadrul lor coduri de valori și norme de conduită proprii, în majoritatea cazurilor diferite de cele ale familiilor din care provin, ceea ce duce la conflictul dintre familie și adolescent. În societatea contemporană, acest conflict este agravat de faptul că, datorită transformărilor rapide prin care societatea trece, se creează o mare deosebire între codul moral al părinților, format la vârsta când aceștia au fost și ei adolescenți, și cel al actualei generații. În plus, adolescentul are în societatea de astăzi foarte multe și foarte variate posibilități de a-și petrece timpul liber și, mai ales, de a se informa. Cantitatea de informație acumulată poate fi, de asemenea, o cauză a discrepanțelor dintre generații.

Dar cea mai importantă problemă de educație care se pune în procesul formării personalității la această vârstă este cea a autorității. O personalitate bine orientată, normal educată, este capabilă

să-i asculte pe cei cu autoritate, este capabilă să colaboreze ușor cu cei din colectivitatea socială din care fac parte, să-și asume responsabilități și să poată avea, la rândul său, autoritate. Toate aceste aspecte se învață în familie, care, pentru a le obține, acționează gradat, în funcție de vârsta copilului (de exemplu, supunerea imediată pe care o pretindem unui copil de 5 ani nu o putem impune unuia de 14 ani). Dacă în perioada de cristalizare a personalității, nu există o unitate de vederi și de măsuri între familie, școală și celelalte micromedii educative; apar fisuri în sistemul educațional, care pot duce tânărul pe drumul inadaptării sociale. Concordanța și continuitatea influențelor socializatoare impun familiilor necesitatea cunoașterii științifice a specificului fiecărei perioade de vârstă și a rolului educatorului în fiecare din aceste perioade.

Reamintind că prima școală în care începe formarea copilului (adultul de mai târziu) este școala familiei, tatăl și mama sunt primii educatori pentru acesta. Iar dacă mediul este și creștin, cu atât mai mult, formarea va îmbrăca noi valențe din punct de vedere al caracterului, pentru că omul creștin poate reprezenta omul-etalon, atât pentru biserică, cât și pentru societate, în ansamblul ei. Elevul creștin poate, prin exemplul propriu, să-și ducă această misiune ca o parte componentă a caracterului propriu, dezvoltându-și o personalitate complexă și, din acest punct de vedere, pentru că Dumnezeu care este ideea de prețuire, respect, corectitudine, intervine într-un mod cât se poate de pozitiv în evoluția oricui îl acceptă necondiționat.

FAMILIA –FACTOR PRINCIPAL AL FORMĂRII PERSONALITĂȚII

PROF. ÎNV. PRIMAR CHIRILĂ STELUȚA CLAUDIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PETROS, JUDEȚUL HUNEDOARA

Grupul familial în care copilul se naște îl plasează în comunitate și în societate, ceea ce înseamnă că nou-născutul își începe viața sa socială căpătând statutul pe care îl primește prin familia sa și va menține acest statut de-a lungul primilor ani de viață. < Deși una dintre funcțiile familiei este de a plasa copilul în societate și astfel, direct sau indirect, afectează experiențele lor în afara casei, aceasta nu este singura ei importanță în socializare. Familia are o organizare a ei care are propriile sale efecte directe asupra copilului. Din această perspectivă poate cea mai importantă funcție a ei în socializare este aceea că introduce copilul în relații intime și personale. În plus, nu numai membrii particulari ai familiei constituie modele pentru comportamentele copiilor, dar și patternurile de interacțiune dintre aceștia devin modele.

Grupul familial este prima și cea mai persistentă sursă de influențe care se exercită asupra sugarului și chiar și înainte de naștere și apoi asupra copilului mic pentru care, până la un anumit moment, modurile de acțiune ale părinților și familiei sale sunt singurele care există, singurele pe care le cunosc. Copilul strânge toate experiențele ulterioare, le înțelege și reacționează emoțional la ele după bazele pe care i le-a furnizat familia. Se poate spune că fiecare copil mic este oglinda universului său familial. Cheia modului său de a vedea, de a simți, de a intra în relație cu alte persoane, poate fi găsită în particularitățile contactului lui cu cei care au alcătuit familia căreia îi aparține. Sub influența acestui contact, fiecare individ își construiește prototipurile tuturor relațiilor de subordonare, complementaritate și reciprocitate.

Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător

(este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume -omul de caracter”.

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012 .

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF.ÎNV.PRESCOLAR CHIRIȚOIU DIANA
GRADINITA CU PP.NR.21 DR TR. SEVERIN

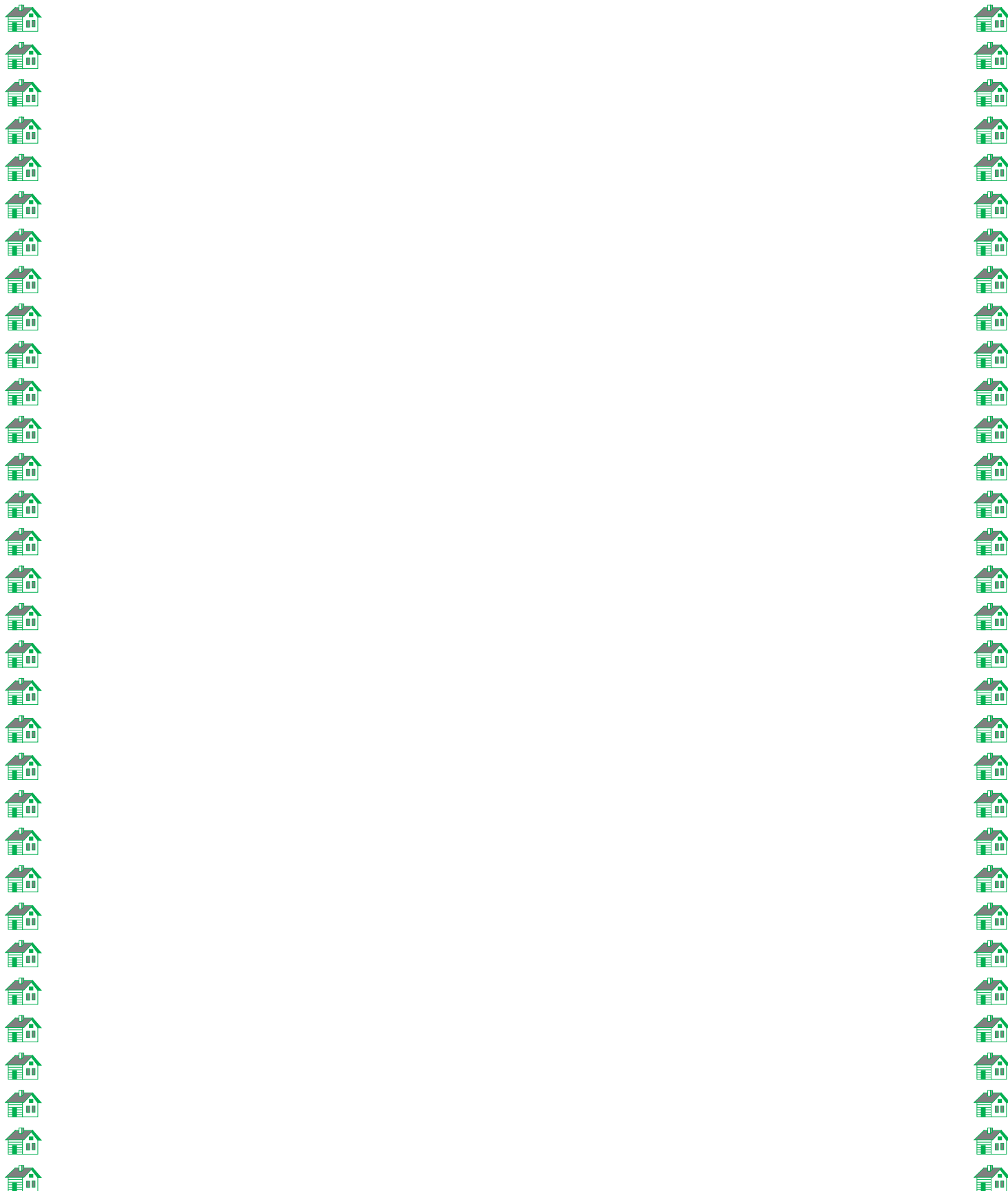
„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” Jean Chevalier, Alain Gheerbrant

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Asadar prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău. Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat. Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii. Este bine de știut ca și părintele să știe să-și asculte copilul și se explice de fiecare dată hotărârile pe care le ia și care îl privesc pe copil. Aplicând aceste lecții pot fi prevenite acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate, care contribuie la apariția în mintea tinerilor a înstrăinării și supărării față de părinți și a împotrivirii lor față de orice autoritate. În primii ani de viață, este important ca părinții să dedice copiilor cât mai mult din timpul lor, să vorbească cu ei, să se joace, să „lucreze” împreună. Așa copilul va fi permanent supravegheat și nu va fi lăsat în voia lui. De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinți-copil de mai târziu. Altele mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă. De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul- a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc). Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de

educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator. Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

„Un copil care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.”

PRIMII ANI AI COPILĂRIEI

**PROFESOR: CHIȘBORA FLORENTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 TILEAGD
COMUNA TILEAGD JUDEȚUL BIHOR**

„ Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă una reală și plină de armonie.”(Eugen Heroveanu)

În urma cercetărilor actuale, s-a ajuns la concluzia că stimularea intelectuală în primii ani de viață, climatul emoțional stabil din mediul social apropiat, din familie, încurajarea și suportul parental continuu, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului.

Realitatea din viața familiilor de astăzi este diferită de cea a familiilor din generațiile anterioare. Părinții au din ce în ce mai puțin timp liber, pe care îl petrec alături de familie și copii.

Vorbind despre primii ani ai copilăriei, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil este educat, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Primii ani ai copilăriei ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Bunele maniere, educația, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. În cadrul familiei se dezvoltă sprinjinul de afirmare al idealurilor copilului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „ celor șapte ani de acasă”.

Momentele petrecute cu familia pot fi un prilej din care copilul să învețe, exemplele bune sau mai puțin bune, pot apărea în diferite situații. Părinții trebuie să fie atenți la semnalele pe care le emit copiii, pentru a exploata la maxim această vârstă, când cei mici sunt dornici să descopere secretele lumii, sunt dornici să învețe.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsește educația.

Părinții au obligația morală de a-i explica copilului ce are voie și ce nu are voie să facă, de a stabili reguli echilibrate, realiste și de a-i spune de la început ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Este important de asemenea ca amândoi părinții să fie consecvenți în educarea copilului. Părinții trebuie să înțeleagă și să accepte greșelile involuntare ale copiilor. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe încredere și iubire, face ca aceste reguli să nu fie transformate în disciplină drastică.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în sine și în cei din jur, teama de viitor, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Este foarte important să laudăm copilul de fiecare dată când se comportă frumos și să dăm dovadă de copil bine crescut, de educație bine însușită.

Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

În primii ani ai copilăriei, e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei. Munca făcută cu măsură, micile activități desfășurate împreună cu cei dragi, sunt de mare folos. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea și egoismul.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

BIBLIOGRAFIE

- ❖ Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012
- ❖ Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
- ❖ Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- ❖ Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
- ❖ G. Berger, *Omul modern și educația sa* - EDP București 1973
- ❖ Vrășmaș Ecaterina - *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis București 2002
- ❖ Ciofu Ecaterina, *Interacțiunea părinți - copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
- ❖ www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CHIȚĂ ORTANSA - ILONA
LICEUL TEHNOLOGIC „IORDACHE GOLESCU” - GĂEȘTI

Din cele mai vechi timpuri, școala a apărut ca o necesitate socială, ca instrument de rezolvare a marilor probleme ale vieții sociale. Ea este considerată de către societate instituția care trebuie să asigure educația tinerei generații. Educația este o realitate suprastructurată, fiind determinată de societate.

Educația se schimbă de-a lungul dezvoltării societății, de la o epocă la alta. Oricât de competenți ar fi educatorii, școala nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite fără sprijinul părinților care trebuie să devină conștienți de rolul și de influența pe care le au în viața copilului. Tot părinții trebuie să-și dea seama că educația dată copilului pentru societatea actuală diferă de cele precedente, iar copilul trebuie să fie pregătit corespunzător.

În momentul în care educația nu ține pasul cu dezvoltarea societății intervin reformele școlare care apar în momente cheie, de cotitură ale societății, în rest, educația se schimbă prin ajustări parțiale.

Prin intermediul educației, copilul asimilează și interiorizează modele, norme, valori, atitudini, cunoștințe (trecerea de la realizarea pur biologică la cea socio-umană). Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura pe care copilul o are cu familia este foarte puternică și de neînlocuit.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale, cum ar fi informații despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice, etc. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire, atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de acasă”. De ce expresia „cei șapte ani de acasă”? Deoarece copilul până la vârsta de 3 ani, când vine într-o instituție educațională, își petrece cel mai mult timp cu familia de la care copiază comportamente, atitudini, trăsături, etc.

Un elev fără „cei șapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. În zilele noastre părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltare armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Această lipsă de colaborare se datorează faptului că foarte mulți părinți sunt plecați să lucreze în străinătate, lăsând copiii în grija bunicilor sau rudelor.

A fi părinte este ceva înăscut, acest lucru aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt „depășiți” de situație.

În concluzie, cei doi factori educativi, școala și familia, trebuie să aibă același scop, și anume formarea personalității umane, integrale și armonioase.

Bibliografie:

Marian D. Ilie, *Elemente de pedagogie generală, teoria curriculum-ului și teoria instruirii*, Editura MIRTON Timișoara, 2005

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA – VALORI ESENȚIALE PENTRU VIITORUL COPILULUI

PROF. CIOACĂ CAMELIA
LICEUL TEHNOLOGIC “ C.N. PLOPȘOR” PLENIȚA

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasa”. Gândim astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunostințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special pînă la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Educația primită în cei șapte ani de acasa depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Sunt părinți care muncesc de dimineața pînă seara pentru copiii lor, dar sunt total străini față de nevoile reale ale acestora. Din dorința de a le asigura copiilor tot ce lor le-a lipsit, părinții îi condamnă la o viață înconjurată de lucruri scumpe și strălucitoare, dar fără adevărate valori. Cei 7 ani de acasa reprezintă o oglinda a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Psihologii susțin că nu există o limită de vârstă pînă la care bunele maniere se pot învăța, însă, cu cât lecția bunei-cuviințe și a menajării sensibilităților celor din jurul nostru este începută mai devreme, cu atât mai bine pentru constituirea zestrei educaționale a copilului.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrare a atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

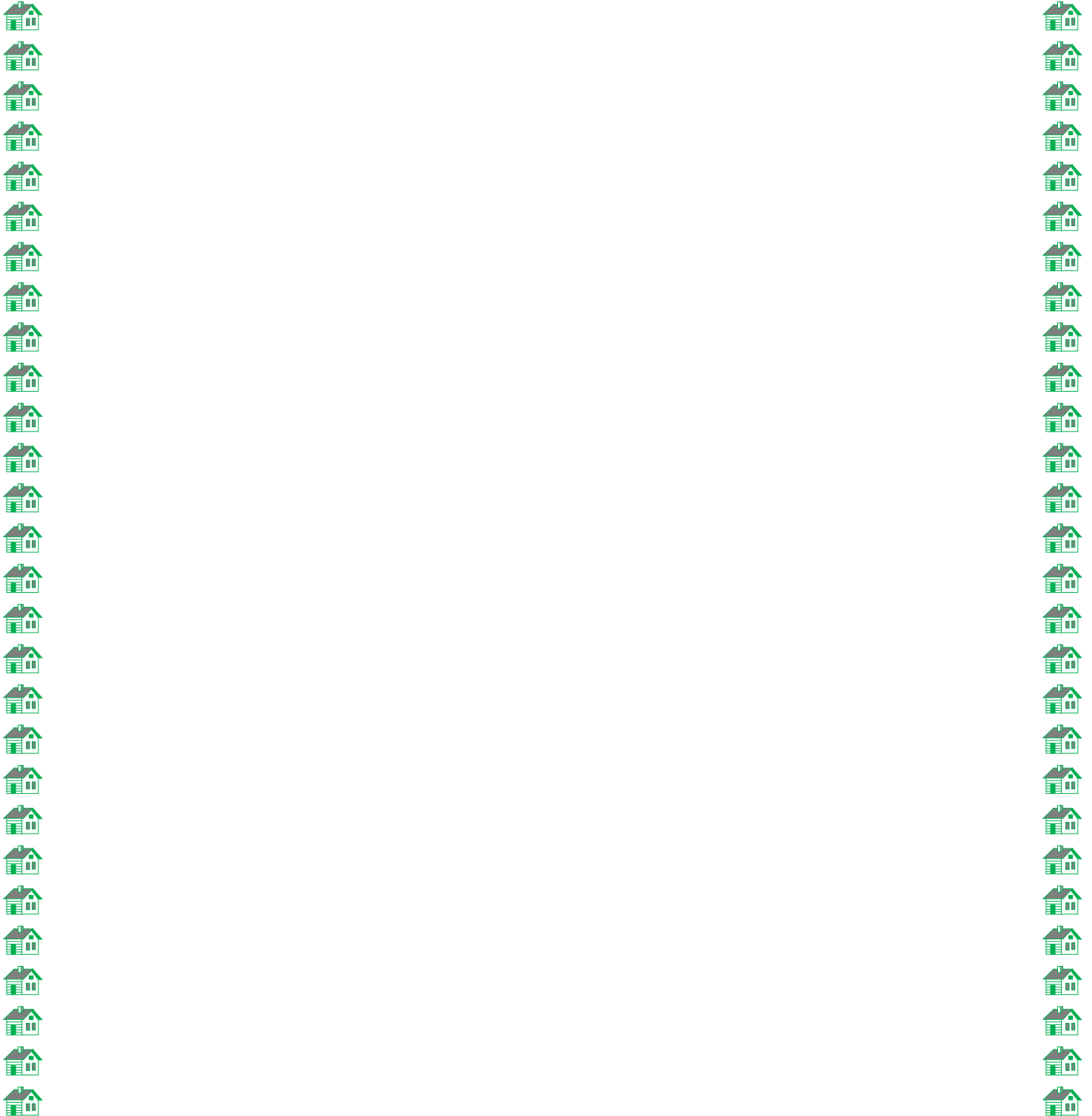

- – spiritul de competiție;
- – altruismul;
- – cooperarea;
- – atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

 Iar altele influențează dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

 Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

 Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare.

ROLUL EDUCATIV AL FAMILIEI

PROF. ÎN ÎNV. PRIMAR: CIOACĂ DUMITRA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU VECHIU”
ZĂVOAIA/ JUDEȚUL: BRĂILA

Familia a avut, are și va avea dintotdeauna un rol important în dezvoltarea personalității copilului. Este cea dintâi școală care influențează dezvoltarea omului, punându-și amprenta pe întreaga sa personalitate.

Funcția educativă a familiei și cea mai importantă constă în primul rând în pregătirea copilului pentru viață. Prin structura sa, familia oferă cadrul cel mai potrivit pentru formarea principalelor deprinderi, pentru transmiterea principalelor cunoștințe asupra realității și formarea primelor valori sociale. Înainte de a beneficia de educația din școală, copilul învață în familie o serie de lucruri, pe care dascălul începe să clădească încetul cu încetul.

Familia își exercită rolul formativ chiar și după încheierea școlarizării. Formele concrete prin care familia poate să-și exercite rolul formativ al tânărului pot fi următoarele:

- Calitatea limbajului pe care îl oferă copilului membrii familiei, în special mama, contribuie la dezvoltarea gândirii acestuia. Mama reprezintă educatorul de la care copilul ia primele lecții de viață. De aceea se spune că „o mamă bună prețuiește cât o mie de dascăli”.

- Creșterea randamentului la învățătură care depinde de posibilitatea oferită copilului de a învăța diferite lucruri din ambianța creată de familie în diverse împrejurări și la care copilul participă în mod conștient (vacanțe, spectacole, piese de teatru, cinema, excursii, drumeții, lecturi). În acest fel copilul poate trăi unele experiențe, poate observa modele de comportament, poate face comparații între anumite atitudini pozitive sau negative. Posibilitatea de a-i oferi copilului o bibliotecă de a se procura reviste sau diverse cărți, de a fi ajutat în realizarea unor sarcini dificile de către părinți vor contribui la dezvoltarea intelectuală a copilului. Multi părinți se substituie acestui ajutor dat la învățătură, invocând diferite motive și realizând astfel o stare de pasivitate și o falsă concepție despre muncă.

- Formarea atitudinii despre muncă se poate realiza prin puterea exemplului/modelului pe care părintele îl poate oferi copilului. Motivația învățării depinde în mare măsură și de atitudinea pe care o are familia asupra viitorului copilului, de atitudinea despre meseria ce urmează a fi îmbrățișată în viitor. Toate acestea au la bază condițiile socio-economice, starea financiară, gradul de cultură al membrilor familiei.

Trebuie să ținem cont de faptul că familia are cea mai îndelungată influență asupra omului, are rolul de a continua și completa actul educativ din școală, de a găsi puncte și metode comune de lucru în șlefuirea caracterului viitorului cetățean.

În contextul social actual, pentru a putea pregăti copilul cât mai adecvat pentru exigențele vieții, activitatea educativă a familiei trebuie să devină conștientă, permanentă și științifică.

A crește și educa un copil este o adevărată artă, care necesită multă dragoste și dăruire.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”.

Bibliografie

1. Cornelia Dimitriu, Le dați copiilor totul, dar le cereți destul?, Editura didactică și pedagogică, 1975, București
2. Emilia Bătrânu, Educația în familie, Editura Politică, 1980, București

PUTEREA EXEMPLULUI ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

**PROFESOR: CIOACĂ GEORGE,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU VECHIU”
ZĂVOAIA/ JUDEȚUL: BRĂILA**

A fi părinte înseamnă a fi mai mult decât o gazdă ospitalieră, mai mult decât un adult care își adoră copilul. A fi părinte înseamnă a te cunoaște suficient de bine și a te educa pe tine însuși pentru meseria de părinte, a avea un ideal de personalitate la înălțimea vremurilor în care trăim, S-ar putea spune că suntem prea exigenți când cerem părinților să se implice tot mai mult în educarea propriilor copii, când spunem că exemplele de comportare civilizată trebuie să înceapă de la cea mai fragedă vârstă, în familie.

Înainte de a fi exigenți cu proprii copii, părinții ar trebuie să fie mai întâi de toate exigenți cu ei înșiși, deoarece viața însăși este exigentă iar datoria lor este de a pregăti copilul în așa fel încât să poată răsunde la provocările ce îl așteaptă din partea societății în care trăiește.

De multe ori părinții se întreabă cât poate sau cât înțelege un copil din ce i se explică, cât de puternică este puterea exemplului în formarea lui? O cale de educație, poate cea mai importantă în contextual actual, este exemplul. Influența puternică a exemplului la nivelul familiei se poate explica prin faptul că se bazează, în același timp pe rațiune și afectiv.

Din primii ani de viață copilul are în față exemplul părinților. Le urmărește gesturile, le ascultă cuvintele, le vede reacțiile, îi imită în diverse situații conștient sau nu.

Din punct de vedere instructiv, exemplul are rolul de a face înțelese informațiile expuse, din punct de vedere educativ, urmărește nu numai ca anumite principii, norme, reguli să fie înțelese, ci ca ele să determine la rândul lor atitudini, să ducă la formarea unor deprinderi. Baza psihologică a exemplului o constituie imitația.

La orice vârstă imitația poate îmbrăca forme pozitive sau negative. Imitația presupune prezența unui model care nu poate fi găsit decât în cadrul societății. Cel dintâi mediu este familia, ea îi pune la dispoziție copilului primele modele ale comportamentului uman, primele exemple de viață. Familia influențează dezvoltarea personalității copilului pe toată durata vieții, dar niciodată prezența ei nu este mai importantă ca în primii ani de viață. Valoarea și importanța modelelor venite din familie este foarte mare. Asemănările fizice se moștenesc însă cele morale se formează pe baza exemplului, de aici și vorbele „Așchia nu sare departe de trunchi”, „Drumul sfatului e lung, al exemplului e scurt”.

Influența educativă a familiei cu ajutorul exemplului este mai puternică, cu cât copilul este mai atașat de membrii familiei și cu cât unitatea familiei este mai solidă. În familiile dezorganizate copilul este lipsit de atmosfera caldă, de vorbele dulci și povețele părinților, iar exemplele nu mai pot constitui un mijloc de educație. În aceeași categorie ar putea fi incluși și copiii abandonați de voie sau fără voie de părinții plecați în străinătate. Aceștia adoptă de multe ori exemplele oferite de colegii din grupul de școală sau de prietenii din afara școlii, și care de multe ori nu sunt tocmai pozitive.

În concluzie, părinții trebuie să nu uite că ei sunt principalii furnizori de exemple, ei sunt principalele și cele mai dorite modele cu care copiii tind să se identifice.

”CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ” - BAZA FORMĂRII COPILULUI

ÎNVĂȚĂTOR - CIOANCĂ MARIA, LICEUL TEHNOLOGIC, COMUNA DĂMUC

Motto:

„Fiecare copil pe care îl instruim este un om pe care îl câștigăm.” Victor Hugo

„Cei șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărei ființe umane. Este deosebit de important ca micuțul să se simtă iubit, înțeles, încurajat. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, acesta va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia și chiar realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină cazonă.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Printre principalele comportamente care compun un copil „bine crescut” regăsim:

1. *Salutul.* Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

2. *Comportamentul în public.* Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

3. *Comportamentul cu prietenii.* Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

4. *Înțelegerea normelor sociale.* Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

5. *Manierele la masă.* O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

6. *Recunoașterea greșelilor.* „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

7. *Tact și toleranță.* Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă. Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe,

cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Copilul înconjurat cu dragoste de către părinți, bunici, se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi deschide calea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și a bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

FAMILIA PORTRETUL SOCIETĂȚII-IMPORTANȚA CELOR 7 ANI

**AUTOR:CIOARA CORALIA CODRUȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.2 TĂMAȘDA,JUD.BIHOR**

“Nici o altă structură nu poate înlocui familia. Fără ea, copiii noștri sunt lipsiți de orice temelie morală. Fără ea, ei devin niște analfabeți morali a căror unică lege este eu-l.”spunea **Charles Colson** sintetizând într-o singură frază esența menirii familiei în orice societate.

Ce este societatea?Societatea suntem noi, oamenii care trăim împreună cu mici și mari cu tot ceea ce este legat de noi ca ființe sociale având în centru relațiile interumane bazate pe norme,reguli și cutume.Fie că ne referim la societatea umană în ansamblul ei,fie ca ne vom gândi la alte tipuri de societăți (asocieri interumane constiuite din grupuri mai mici de oameni) vom constata că pentru a fi acceptat în cadrul lor tebuie să îți însușești și să accepți regulile proprii acesteia.Cine stabilește regulile?De-a lungul timpului le-au stabilit tot oamenii și le-au transmis din generație în generație,familia fiind cea care avea și are menirea de a păstra și transmite mai departe valorile umane.

Omul la naștere vine pe lume ca o coală albă pe care cei din jur vor scrie de-a lungul copilăriei mesaje cu voie sau fără voie.Micuța ființă umană va învăța să vadă lumea pentru început prin ochii celor din jurul său până când va fi ea însăși capabilă să fie independentă din toate punctele de vedere,să aibă propria identitate și propriile păreri,dar până acolo este de străbătut cale lungă,timp în care copilul învață de la cei din preajma sa prin imitație.Cei apropiați îi vor transmite atât mesajele adresate direct ca de exemplu cunoștințele pe care aceștia vor să le dobândească,dar și indirect,copilul observând atitudinile și comportamentele celor apropiați, între ei cât și în societate.De aceea pentru fiecare individ propria familie reprezintă baza devenirii sale ca membru integrat al unei societăți,asemeni rădăcinii pentru copac,familia fiind furnizorul esenței lui până la urmă.Pe parcursul întregii vieți omul este într-o permanentă căutare și încercare de atingere a unor idealuri personale specifice vârstei,stabilite de fiecare individ în parte în funcție de molelele alese în acea perioadă a vieții lui și acestea sunt în strânsă legătură cu scara sa de valori care își are originile în copilărie,în modelele inițiale care sunt părinții,familia.De aceea Bill Buford a spus : “Familia este prezența esențială, acel ceva care nu te părăsește niciodată, chiar dacă constăți că trebuie să o părăsești.” ,iar Grigore Vieru a spus:”Copilăria e taina dezvăluirii viitorului.” Anii petrecuți în familie sunt temelia întregii vieți,ei asigurând fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase ale devenirii spirituale,culturale și sociale care îi vor oferi individului identitatea și demnitatea proprie.Platon spunea: “Copiilor trebuie să le lăsăm o frumoasă moștenire de conștiință mai degrabă decât de aur.” și asta pentru că ei sunt societatea de mâine,ei sunt viitorul,ei sunt cei care vor transmite la rândul lor valorile spirituale și morale ale societății de ieri și de azi pe care moșii și strămoșii ni le-au lăsat moștenire.Dacă la un moment dat lanțul acesta al moștenirii străbune s-ar rupe,dacă familia nu și-ar mai îndeplini unul din rolurile sale primordiale de transmițător al normelor,valorilor și aspirațiilor strămoșești atunci societatea ar deveni alta ,ruptă de trecut,plutind în derivă asemenea unui ciot de copac dus de ape repezi în sensul curenților și în voia lor dezintegrându-se pentru ca mai apoi nimeni să nu mai știe ce copac falnic a fost și el cândva și cărei păduri minunate a aparținut.

Iată deci că societatea este familia lărgită a fiecăruia dintre membrii săi și deci așa cum în familia biologică fiecare își are locul și rolul său, așa și în societate orice individ își găsește locul aducându-și mai apoi aportul prin predrea ștafetei moștenitorilor săi.

„IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ”

PROF.INV.PREȘC.CIOCĂNAȘ MIHAELA
G.P.P. LETEA BACĂU

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele reperate de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Creșterea și educarea copilului ceea ce înseamnă „bun” pentru el, se află într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sărghișta, cinstea, politețea, sociabilitatea inițiativă creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egală respectare atât de copil cât și de părinți. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

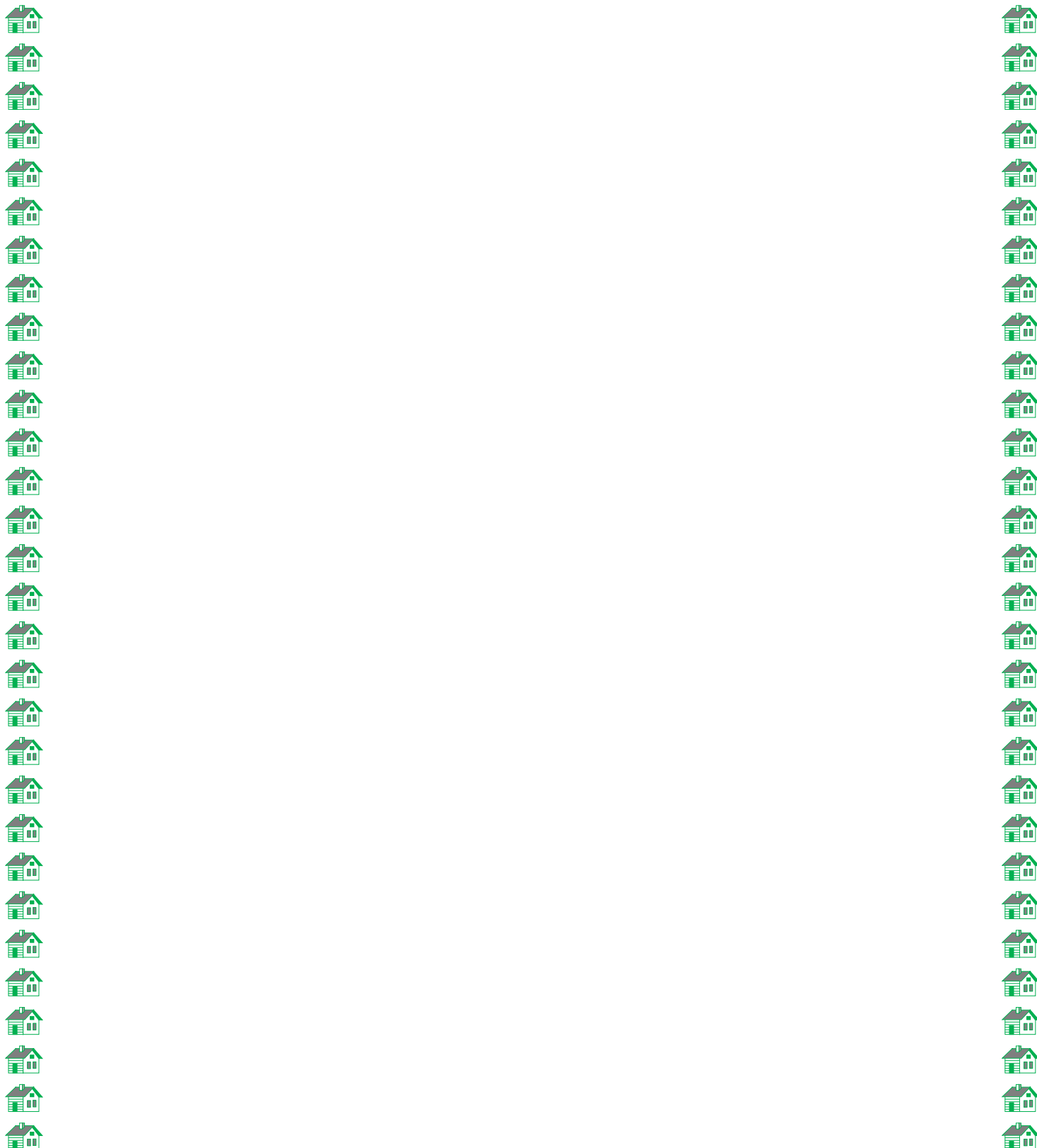
„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

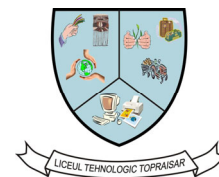
BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL “CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.2 MOVILIȚA PROF. ÎNV. PRIMAR- CIOCODEICĂ LIDIA-NICOLETA

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil educat, care știe să folosească cuvintele magice : “Te rog”, “Mulțumesc”, care este politicos cu cei de vârsta sa și cu adulții. Educația contribuie la adaptarea copilului în societate. Acesta va socializa mult mai ușor și mai bine cu cei din jur decât un copil căruia îi lipsesc cei “șapte ani de acasă”.

Educația primită în cei „șapte ani de acasă” depinde de relația afectivă dintre copil și părinți, de valorile morale pe care se bazează familia și care îi sunt transmise copilului.

Dragostea cu care părinții își cresc copiii le permite acestora să se dezvolte, să aibe încredere în forțele proprii. Când copilul se simte apreciat îi crește stima de sine. Educarea trebuie să se facă într-o atmosferă deschisă, regulile să se stabilească împreună cu copilul, astfel încât aceste reguli să fie mult mai ușor respectate.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului pentru că el percepe lumea în mod diferit în funcție de vârstă. Este necesar să fixăm limite. Copilul trebuie să înțeleagă ce înseamnă așteptarea.

La vârsta de doi ani îl putem învăța formulele de politețe. Copilul va învăța prin imitație. De la 3-5 ani copilul își dezvoltă simțul binelui și al răului, știe când face un lucru bun sau un lucru rău, apreciază recompensele dar conștientizează și semnificația pedepselor. La această vârstă este bine să-l învățăm bunele maniere: cum trebuie să se comporte la grădiniță, la școală, într-o vizită. Acest proces este unul de durată iar cele mai bune ocazii pentru a-l educa în această direcție sunt întâmplările din familie.

Între 5-7 ani copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță sau stă acasă cu bunica, ulterior va merge la școală. În aceste cazuri este bine să-i dezvoltăm cât mai mult capacitatea de comunicare; trebuie să fie capabil să-și argumenteze punctul de vedere, să poată purta o conversație cu colegii sau cu adulții.

Trebuie încurajat să vorbească, să comunice și foarte important –nu trebuie să-i facem observații în public. Aceste lucruri nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Baza celor șapte ani de acasă se construiește în familie. Părinții sunt modele pentru copii. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe dacă el aude frecvent certuri în casă (între părinți, mama sau tata îl ceartă pe frățior); degeaba îi facem observație că nu a spus „Mulțumesc” când el nu aude folosindu-se acest cuvânt în casă. În filmulețul care urmează vedem cum copiii îi imită pe adulți în tot ceea ce fac.

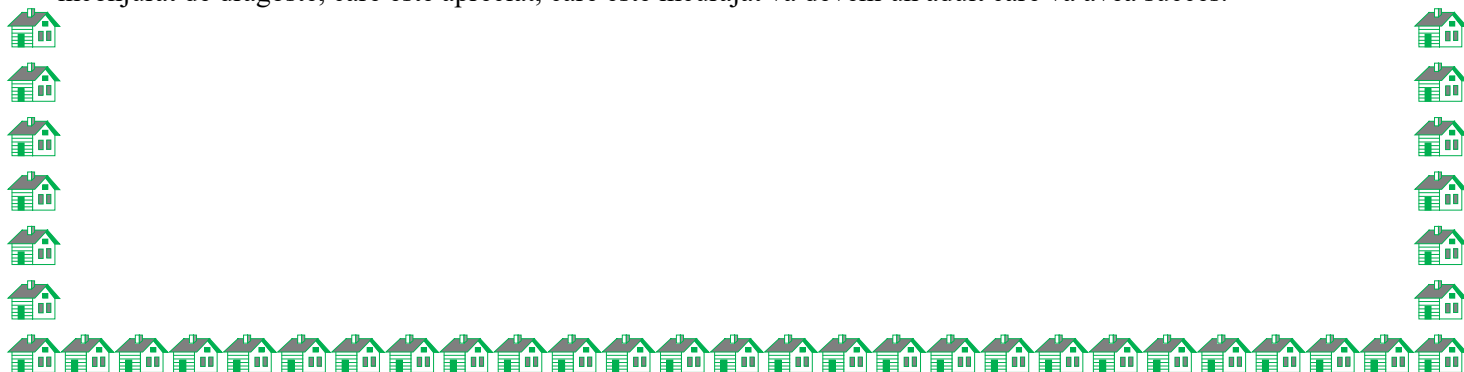

VIDEO CHILDREN
 SEE CHILDREN DO.IT

Părinții trebuie să îi explice copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli și să i se spună ce se va întâmpla dacă nu le respectă.

Ambii părinți trebuie să fie consecvenți în educarea copilului. În același timp trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare.

Educația pe care o primește copilul în cei șapte ani de acasă îl formează ca adult. Copilul care este înconjurat de dragoste, care este apreciat, care este încurajat va deveni un adult care va avea succes.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. CISMAȘU NATALIA

Motto: "Being a role model is the most powerful form of educating." John Wooden

Sintagma "Cei 7 ani de acasă" pare, azi, depășită în contextul în care copiii sunt introduși în colectivitate de la vârste fragede. Cei 7 ani devin cei 3 sau cei 2 ani de acasă în accepțiunea multor părinți. Dar copilul petrece mult mai mult timp în familie, asta dacă acasă nu se izolează în compania telefonului, tabletei sau televizorului.

Ne naștem pentru a fi între alți oameni, avem nevoie de cei din jurul nostru chiar și prin simpla apartenență la un grup. Ne regăsim în alții și ne comparăm constant cu ei, oricine având un plus sau un minus valoare față de noi. Astăzi însă, ca niciodată, am început să ne distanțăm unii de alții, sub iluzia socialului virtual. Avem zeci, sute, mii de prieteni online, dar rămânem singuri. Ne cunoaștem prin poze, prin ecranul unui telefon, comentăm sau trimitem mesaje, scurt, câteodată rece sau chiar grosolan. Se simte nevoia de revenire la valorile fundamentale, însă cine ni le mai poate insufla: părinții, bunicii, școala?

Părinții de azi sunt anorați în vâltoarea evoluției tehnologice, prinși și ei în mrejele iluziei pseudovedetismului. Caută să se facă știuți online prin fieștece pasiuni, deprinderi, priceperi sau calități, care de care mai puțin relevante pentru viața de zi cu zi – orice, doar să atragă mai multe vizualizări. Astfel, copiii sunt trecuți pe locul 2, educația lor fiind (și!) mai puțin importantă pentru părinți. Nu mai contează să spună „Mulțumesc!”, „Te rog!” sau „Iartă-mă!”, ci să arate bine în poză. Nu mai contează ce se întâmplă în afara camerei (foto sau de filmat) - la ce-i trebuie educație dacă arată bine?!

Educația din familie, numită generic (și poate impropriu!) "Cei 7 ani de acasă", se simte și astăzi la fel de obligatorie, indiferent de mediul în care socializăm. Buna creștere se cunoaște încă de la primele contacte cu societatea. Un copil educat corect, în familie, va deveni elevul cu bun simț pe care îl îndrăgesc și profesorii; adultul cu caracter pe care îl apreciază orice angajator; tatăl sau mama care educă la rândul-i copii de valoare. Mamele, ce își leagă în brațe pruncii, îi învață despre ce e dragostea, despre lume, despre mediu, despre ce înseamnă să fii om. Fiecare membru al familiei, care interacționează cu cel mic, are o contribuție, benefică sau mai puțin benefică, asupra evoluției caracterului viitorului adult. În familiile monoparentale, sau cu unul din părinți plecați în străinătate, copilul primește mai mult din ceea ce poate oferi părintele rămas, însă unde ambii părinți sunt absenți golul rămas este imens. Autoritatea bunicii este de multe ori pusă la încercare de tumultul adolescenței, de revolta celui ce simte lipsa părinților.

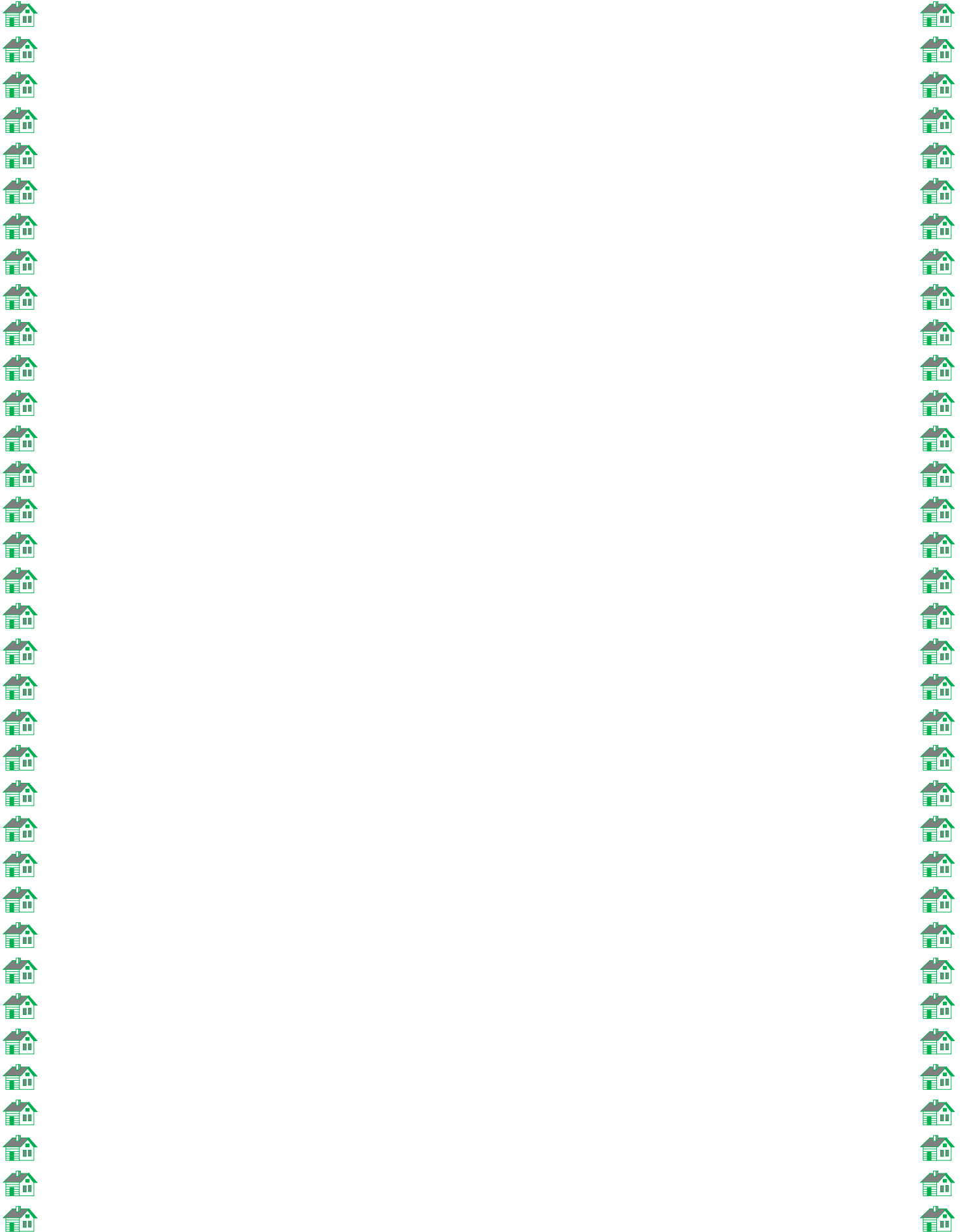
Ca profesor, întâlnesc zi de zi elevi, unii mai deschiși spre matematică, alții cu abilități mai pronunțate în alte domenii, dar fiecare din ei se remarcă preponderent prin buna creștere sau prin lipsa acesteia. Deși un elev ar putea fii extraordinar la matematică, fără o educație (sănătoasă!) din familie, este insuficient ancorat în ritmul și rutina școlii, nu se supune regulilor, nu acceptă autoritatea, nu colaborează decât dacă are ceva de câștigat, nu ajută în jur, nu oferă dreptul și altuia să răspundă, nu își face temele, nu scrie ordonat și nu urmează pașii unei rezolvări corecte. Matematica implică foarte multă disciplină, antrenament și bun simț. Elevul, care are răbdare, ajunge la rezultat, elevul disciplinat se antrenează, elevul cu bun simț intuiește pași de urmat. Din păcate sunt tot mai rari astfel de elevi, tot mai puțini au răbdare să caute răspunsuri la întrebările vieții, tot mai puțini își croiesc viitorul construind. Și tot mai mulți dăruim unde nu au construit, mâncând o pâine nemuncită, așteptând un ajutor nemeritat din partea societății.

Ca mamă, deși îmi iubesc enorm copiii, nu pot tolera un comportament inadecvat. Dacă acasă își permite copilul meu să facă un gest ce arată o lipsă de bun simț, îl va repeta și în public. Dacă acasă ridicăm tonul, copiii vor folosi același ton când interacționează cu colegii. Dacă noi, ca părinți, nu înjurăm în casă, copiilor le va fii mai greu să își însușească acest prost obicei. Greșim și noi, sunt conștientă, însă ne străduim să remediem problemele pe măsură ce le descoperim.

Meseria de părinte, deși cea mai răspândită, cea mai grea, e și cea mai frumoasă, cu adânci implicații în viața copiilor și a părinților.

Veșnic ne vom întreba: „E bine ce fac? Oare mama ce ar face în locul meu? Oare va știi copilul meu cum să rezolve singur o astfel de situație când va fi părinte?”. Răspunsul ni-l poate da doar timpul.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. CISMAȘU NELU

Ce importanță mai are astăzi educația din familie, ce contribuție mai are familia, când școala este furnizor de educație? - multă, foarte multă! Și dacă vrem să depășim condițiile actuale de trai și să ne ridicăm la un nivel de civilizație europeană, atunci școala ar trebui susținută și de familie, prin continuarea muncii profesorilor, acasă.

Societatea românească se grăbește, susținând că educația din familie este limitată la cei șapte ani premergători vârstei de școlarizare, ignorând faptul că familia și exemplul din familie au un rol important în educația permanentă. În primii 7 ani copilul este cel mai receptiv la exemplele date în familie și nu numai, el preia ca reguli toate comportamentele acceptate de cei din jur; „atâta timp cât e OK pentru ceilalți, atunci e OK pentru toată lumea, oriunde m-aș afla: în casă, la școală, la biserică, la teatru, în parc sau la magazin”. Copilul învață regulile „din mers”, așa cum a învățat să meargă, fără să îi explice cineva, însă, ținut de mână și ajutat până se obișnuiește să facă singur pașii. Școala doar întărește ceea ce s-a construit acasă, prin jocuri, fișe, planșe și activități diverse, însă, tot ce se lucrează cu copiii la școală, trebuie întărit, acasă cu părinții și bunicii, prin repetare, exemple și readucere aminte.

Ca profesor, simt că munca noastră e în zadar, dacă nu suntem în tandem cu familia: noi construim, iar familia năruie, demonstrând că: „și un comportament neplăcut e acceptat... că ceea ce te învață la școală nu e valabil în casă... că nu e necesar să știi ceea ce te învață școala... pentru că merge și fără”. Prea puțini părinți își întreabă copiii despre ce au învățat, ce au înțeles sau nu au înțeles din lecție, ci mai importante par a fi bârfele despre ce a făcut altul sau ce a zis sau ce a purtat. Preșcolarii, deși nu au teme pentru acasă, ar trebui să reia lecția și acasă, să o discute cu părinții, să primească lămuriri suplimentare, vis-a-vis de lecție. Însă unii părinți își pun toată baza pe școală și lasă grijile educației în seama grădiniței, a școlii.

Ca părinte, văd lucrurile altfel. Fiecare părinte lucrează și se simte obosit când ajunge acasă, dar pentru copii muncim, pentru ei ne ostenim, pentru binele lor, pentru a-i întreține, pentru ca ei să aibă o viață mai bună; - atunci ce bucurie e mai mare decât să ajungi acasă și să afli ce a mai învățat astăzi puiul tău, ce te oprește să-i vorbești 5 minute, să îi pui câteva întrebări, să-i dai câteva lămuriri, să te minunezi de răspunsurile lui ca de răspunsurile unui mare geniu, să te bucuri de micile lui progrese sau să-l încurajezi când e dezamăgit? Fiecare părinte face ce crede că este spre binele copilului, însă mulți uită importanța unor lucruri esențiale pentru dezvoltarea copiilor, ca: atenția, exemplul bun, dragoste, prețuire. Pentru mulți contează doar satisfacerea nevoilor de bază: să aibă ce mânca, să aibă ce purta, să aibă cu ce se lăuda. Din păcate, o societate axată pe materialism nu poate evolua decât material, sau poate nici atât.

Poate, într-un viitor apropiat, statul va implementa programe de educare a părinților (sau de educație pentru a fi părinte), pentru o societate mai bună, mai deschisă spre evoluție, mai deschisă spre creștere intelectuală. Doar atunci vom vedea cu adevărat schimbări în bine.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE- CEI 7 ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE: MARIANA CIRSTIAN GRADINITA CU PROGRAM NORMAL BUSTENARI

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitive pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim desupra-solicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le

fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE - ACASĂ

AUTOR : CIUBOTARU CLAUDIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “GHEORGHE BANTAȘ”, ITEȘTI

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil, ne gândim că nu este educat corect, „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel, considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată una de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc . De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații și de către cine . Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, iar părinții au cea mai mare influență asupra lui.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne însă ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții i-o dau. A fi bine - crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural - istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”. Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

-Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

-Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

-Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

-Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

-Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul față de comenseni și cel/cea care servește masa.

-Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

-Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Este important ca părintele să păstreze reguli ferme și neschimbate în tot procesul de educare sau disciplinare a copilului. Dacă trece de la un stil de educație la altul de pe o zi pe alta copilul devine confuz și nu mai înțelege cum anume trebuie să se comporte și în ce situații. Cel mai puternic instrument de disciplinare pe care îl au părinții este consecvența!

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC: CIUBOTARU FLORINA AURORA GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 23, PLOIEȘTI

Motto:

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu.

Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață!

Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire.

Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”.

(„Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Familia reprezintă o formă primară de comunitate umană și primul mediu socio-educativ în care copilul se formează din punct de vedere cognitiv, afectiv, social, cultural. Rolul educațional al familiei în primii ani ai copilului este și trebuie privit cu multă responsabilitate, familia având rolul privilegiat de a-și pune prima amprentă asupra devenirii ulterioare a individului.

Se consideră că până la vârsta școlară mică, copilul se formează în principal sub influența mediului familial, deși în ultimele perioade, familia ca factor educativ este completată de grădiniță, de educația din clasa pregătitoare. Cu toate acestea, sintagma „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația și socializarea primară pe care copilul o primește în familie. În acești ani copilul se formează cognitiv și afectiv, înțelege lumea prin ochii și comportamentul membrilor familiei, își constituie prima imagine despre sine prin identificare cu grupul familiei. Este perioada formării limbajului, a primelor tipuri de comportament și reacții la mediul social, a utilizării jocului ca activitate dominantă, a formării primilor „muguri” ai personalității.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Părinții realizează educația copiilor prin mai multe mijloace precum: reglarea directă a comportamentului (supravegherea realizării unor sarcini și aprecierea sau sancționarea lor); comunicarea cu acesta (exprimarea unor opinii, schimbul de informații); cooperarea, participarea la activități comune (jocuri, vizite). Părinții și membrii apropiați din familie devin modele de conduită, care sunt mai puternice decât orice reguli enunțate și exersate în afara familiei. Copilul va reacționa așa cum a văzut nu cum i s-a indicat. De aici rezultă uneori comportamentul nedorit și consecințele negative ale acestuia.

Cei șapte ani de acasă își pun amprenta adânc în personalitatea individului, elementele pozitive și negative fiind evidente peste ani, chiar și la vârsta maturității. De aceea este important să ne cunoaștem copiii, să le înțelegem posibilitățile potrivit vârstei și capacităților lor reale, să încurajăm orice realizare, oricât de neînsemantă ne-ar părea, să intrăm cu adevărat în lumea lui pentru a-i putea deschide drumul spre formarea viitoare. Latura cea mai importantă în acest stadiu îl are educația morală, chiar dacă ea se realizează prin imitație, fără ca procesul de interiorizare și conștientizare a regulilor să se producă. Acum se creează terenul propice formării unei personalități complexe și armonioase, a unui individ capabil să interacționeze corect și să se adapteze în societate.

Realitatea tristă a zilelor noastre ne arată că există cazuri în care educația copiilor în primii ani de viață este caracterizată de lipsa părinților, fizică sau nu, din viața copiilor, lipsă determinată de nivelul financiar precar sau de indiferența unor părinți tributari concepției „îl duc la grădiniță, să îl învețe doamna acolo”. Pe de altă parte, unii dintre părinți, deși oferă atenție nevoilor copiilor, nu reușesc să ajungă acolo unde și-ar dori. În ciuda eforturilor părinților eforturilor, copilul manifestă „rezistență” și devin greu de controlat.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, copilul trebuie să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu

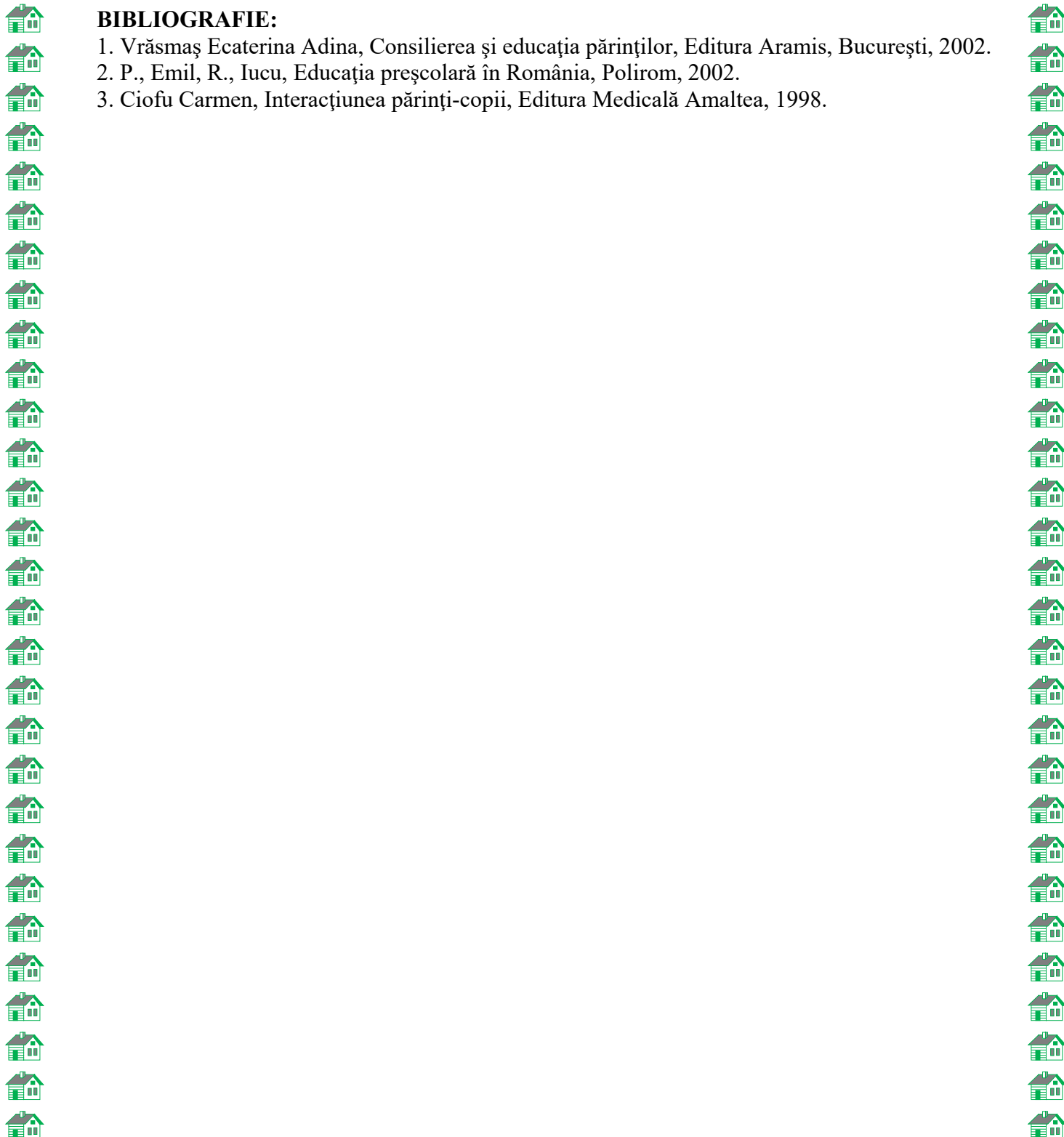
este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

După ce ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie, dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

În concluzie, cei 7 ani de acasă își vor spune cuvântul cel mai bine prin viitorul copil ce va crește și va deveni adult. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002.
2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002.
3. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR CIUBOTARU GINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ BOGDĂNEȘTI/BACĂU

Cei „șapte ani de acasă” reprezintă eticheta cu care copilul pleacă în lume, „zestrea” care îl însoțește toată viața. Familia este mediu în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoielei de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru

șecuri;

- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Copilul este foarte activ și cu o puternică dorință de a cunoaște. Imaginația sa, care până nu demult viza lumea mirifică a poveștilor, trebuie să fie îndreptată, educată pentru a produce, astfel încât să stimuleze creația. Copiii trebuie îndrumați să pătrundă sensurile multiple ale lucrurilor, relațiilor logice între fenomene, să-și folosească cunoștințele dobândite în activitatea practică să-și însușească tehnicile unei bune instruirii. Un rol important îl ocupă învățarea prin „descoperire”, astfel că copilul ca și un om de știință va trebui să studieze, să descopere, să interpreteze. Copiilor trebuie să li se permită inițiativa de a gândi independent, de a se încrede, sub îndrumarea educatorului, în propria persoană.

Paralel cu imaginația reproductivă se dezvoltă imaginația creatoare. Pe măsură ce cunoștințele despre construcția, originea și condițiile de producere a lucrurilor se înmulțesc, creativitatea devine mai amplă.

Pe perioada școlarității mici, imaginația creatoare se află în plin progres, atât ca formă cât și ca conținut. Ea devine însă „mai critică”, se aproprie mai mult de realitate, școlarul mic adoptând o atitudine de autocontrol.

Consecutiv crește volumul extrapolării autonome creatoare a abilităților și priceperilor însușite de elev și se modifică coordonatele între care se pot înscrie volumul și amplexul asistenței (sprijinul, consilierea) din afară, a educatorului.

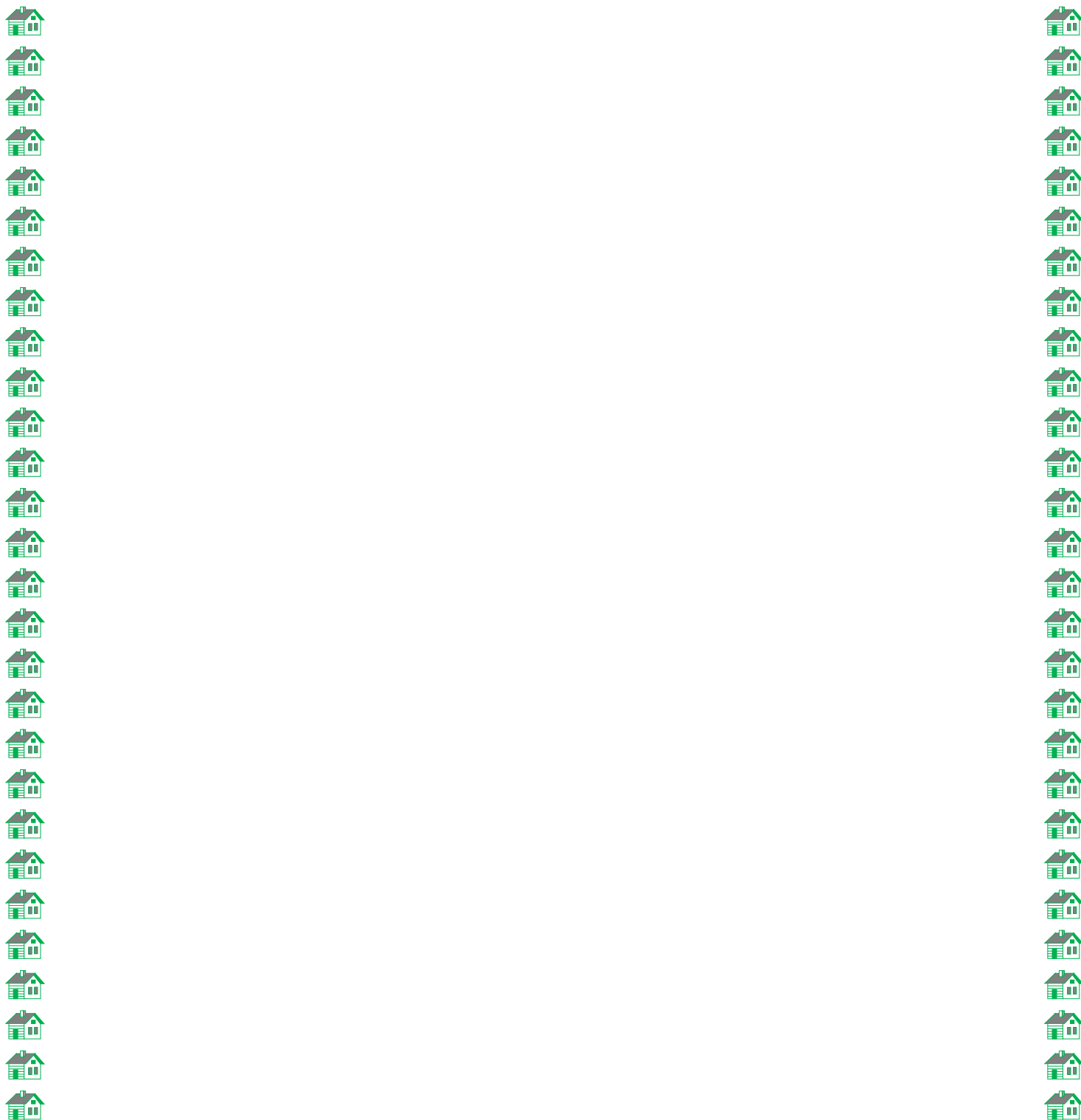

Întreaga dezvoltare a personalității școlarului mic cuprinde premisele cultivării potențialului creativ al școlarului mic , caracterizat de dinamism , expresivitate, freamăt permanent, vibrație lăuntrică. Acestea conferă copilului o notă specifică de dinamism creativ, disponibilități de exteriorizare , autoexpresie însoțită ce denotă un elan creator .

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.
Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Bibliografie:

- „Cei șapte ani de acasă”-Codul bunelor maniere pentru copii, autor:M.Gîgă, Editura Coresi, București, 1999;
- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

COLABORAREA FAMILIE – ȘCOALĂ PENTRU ASIGURAREA REUȘITEI ȘCOLARE

PROF. CIUCIULETE IOANA
LICEUL TEHNOLOGIC “ING. IONETE AURELIAN”
MALU MARE, JUD. DOLJ

Fără sprijinul activ al părinților, școala nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite, oricât de competenți ar fi educatorii.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea actuală va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat.

Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare.

Ațiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență și de pricepere. Greșelile părinților decurg uneori și din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor.

De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru.

Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă aceasta din urmă are disponibilități intelectuale.

În viață nimic nu este garantat sută la sută. În cele din urmă, fiecare copil va trebui să aleagă singur calea pe care vrea să meargă. Șansele de a influența un copil în mod pozitiv pot fi semnificativ crescute dacă, prin aceste dezbateri, lectorate, activități de consiliere părinții ar dedica câteva ore în plus pentru a afla lucruri noi despre dezvoltarea și comportamentul tipic al copilului.

Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

BIBLIOGRAFIE :

1. Kant, Im., *Tratat de pedagogie*. Iași, Editura Agora, 1992.
2. Nica, I, Țopa, L., *Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974
3. *** - „Tribuna învățământului”, 2000.

EDUCAȚIA RELIGIOASĂ DE ACASĂ

PROF. CIUDIN LUCIAN,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TULGHEȘ

Familia este celula vieții pe pământ, cel dintâi așezământ între Dumnezeu și om, cea mai veche comunitate umană întemeiată de Tatăl ceresc, după modelul tainic al Prea Sfintei Treimi. "Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el" (Facere 2,18)

Educația creștină a copiilor a fost în toată atenția Bisericii creștine încă din primele veacuri, însă nu pentru încreștinare, ci pentru păstrarea vieții spirituale creștine de la taina Sfântului Botez curată și nepătată. Pe lângă familie, Biserica cu școlile mănăstirești și cu școlile parohiale, s-au ocupat de instrucția religioasă a copilului. Eusebiu de Cezareea arătând importanța pregătirii sufletești a copiilor înainte de maturitate spune: „Lăsați copiii să învețe devreme, căci aceasta este dreptatea lui Dumnezeu. Sufletul care primește încă din vârsta fragedă asemenea întipăririi, nu poate să i se mai ștergă cu ușurință teama de Dumnezeu. Inima tânără primește ușor ceea ce aude și pătrunde adânc în suflet ca și pecetea în ceară. Numai dacă sunt îndreptați după botez de la cele rele și sunt conduși pe drumul cel drept, ceea ce este bun și i se pare ca ceva obișnuit și ca a doua natură și nu-l mai schimbă așa ușor cu cele rele, cu atât mai mult cu cât obișnuința îi duce către cele bune.”

Sfântul Grigorie de Nazians căuta necontenit să deștepte interesul credincioșilor pentru luminarea copiilor lor. Iubirea sa față de copii reiese și din poeziile sale, deoarece spune că cel ce-și bate joc de copil, își bate joc chiar de Dumnezeu. În omiliile și catehezele Sfântului Ioan Gură de Aur, aflăm îndatorirea pe care și-a luat-o Biserica creștină pentru instruirea religioasă a tinerilor. Biserica își împlinește această îndatorire în mod regulat, fie prin serviciul divin la care participă și copiii pentru a se ruga și a asculta citirea Sfintei Scripturi, fie prin instruirea religioasă a predicii în biserică, fie prin instrucția catehetică propriu zisă. În *Mărgăritarele* sale, aflăm prima cuvântare dedicată creșterii copiilor: „fără de învățătură nu este prea lesne să cunoască cineva pe Dumnezeu... Învățați pe copiii voștri să cunoască tainele Bisericii. Învățați-i dreptatea, curățenia, înțelepciunea, vitejia sufletului. Învățați-i să se cunoască pe sineși și dacă se vor cunoaște pe sineși, vor cunoaște și pe Dumnezeu.

Potrivit Sfintei Scripturi, prima datorie a părinților față de copii este aceea de a-i iubi. A doua datorie a părinților față de copii este de a-i învăța legea dumnezeiască. Părinții au datoria de a-i învăța pe copii dreapta credință și frica de Dumnezeu. Au datoria de a le povesti copiilor lucrurile cele minunate ale Lui Dumnezeu din sfintele cărți. Părinții mai au datoria de a-i învăța pe copii ascultarea și supunerea; au datoria de a-i binecuvânta de a-i indemnă și mângâia, de a-i conduce bine; de a-i muștra pe copii; de a-i îndrepta și pedepsi la nevoie; de a nu-i întărâta și mânia; de a le îndeplini trebuințele cele de nevoie. Părinții au datoria de a se ruga pentru copiii lor, pentru înțelepciunea, pentru creșterea lor duhovnicească și pentru mântuirea lor. Au datoria să-i ajute în vreme de ispite și în caz de boală; să fie pildă bună fiilor și să-i învețe pe copii din tinerețe toate faptele bune și dragostea creștină după Sfânta Evanghelie. Apoi să-i încredințeze unor duhovnici buni.

Părinții sunt responsabili mai ales în fața Lui Dumnezeu pentru copiii lor. Dacă într-o grădină frumoasă se poate vedea un copac sălbatic și neîngrijit, nimeni nu se va gândi să condamne copacul în sine. Cu toții se vor gândi că responsabilitatea aparține grădinarului. Acesta l-a lăsat să crească și să se dezvolte în acest fel. În același mod sunt responsabili și părinții, pentru neghina semănată în inimile copiilor lor. Ei trebuie să se gândească așadar la această responsabilitate. El trebuie să nu stea în calea apropierei copiilor lor de Dumnezeu, prin neglijență sau printr-o atitudine greșită. Părinții au obligația să își conducă copiii către Mântuitorul. El îi cheamă lângă Dânsul și le spune: “Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți ... ” (Marcu 10, 14).

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILOR CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

**PROF. ÎNV. PRIMAR: CIUREA SIMINA RALUCA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU POPESCU –TELEGA”**

De multe ori, când ne aflăm în situații în care ne deranjează comportamentul sau atitudinea unei persoane spunem că „nu are cei șapte ani de acasă”, gândindu-ne că nu a primit o educație corespunzătoare.

Această expresie este folosită pentru a arăta cunoștințele, comportamentele, atitudinile și deprinderile pe care un copil trebuie să și le însușească în primii ani de viață. Practic, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună te rog, mulțumesc, își cere scuze când greșește și care îi respectă pe cei de vârstă lui și pe cei mai mari decât el.

Primii șapte ani de viață sunt pentru părinți asemenea unui drum în care au posibilitatea să pășească alături de copiii lor, să-i învețe, să-i modeleze și să-i influențeze pentru a deveni adulți capabili care să manifeste onestitate, bunătațe, respect, autocontrol, curăție morală și multe alte trăsături de caracter. În această perioadă, copiii sunt cei mai vulnerabili. Ei devin ceea ce aud, văd și experimentează. În primii șapte ani de viață, li se formează obiceiuri fundamentale. Dezvoltarea este foarte rapidă, copilul învățând foarte multe lucruri într-un timp relativ scurt.

Încă de la nașterea copilului sau chiar înainte, fiecare părinte ar trebui să se întrebe: „Ce fel de adult doresc să devină?”, „Care sunt lucrurile pe care doresc să le văd la copilul meu?”, iar răspunsul sincer la aceste întrebări va fi un ghid în primii ani de creștere a copilului.

Pentru a răspunde la aceste întrebări și pentru a găsi mijloacele, metodele necesare pentru îndeplinirea acestui scop, un element esențial este timpul. Abigail Van Buren spunea: „Dacă vă doriți un viitor bun pentru copiii voștri, petreceți de două ori mai mult timp cu ei și cheltuiți de două ori mai puțini bani cu ei”. Nimic nu este mai prețios decât timpul petrecut în familie. În acest proces de formare, dezvoltare, părintele trebuie să fie în orice clipă alături de copil pentru a-i călăuzi pașii și pentru a-i da toată susținerea de care are nevoie.

Înainte de a le oferi copiilor educația corespunzătoare „celor șapte ani de acasă”, părinții trebuie să fie pregătiți pentru această călătorie deosebită pe care nu o vor putea face decât o singură dată. De aceea, trebuie să o facă cât mai bine.

În cartea sa „Părinți străluciți, profesori fascinanți”, Augusto Cury subliniază faptul că nu este suficient să fim părinți buni pentru copiii noștri, ci trebuie să fim niște părinți extraordinari, inteligenți. El enumeră șapte deprinderi ale părinților buni în comparație cu deprinderile părinților inteligenți.

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți își dăruiesc propria lor ființă. Adesea părinții muncesc pentru a da copiilor lor tot ce au nevoie. Ei se gândesc că oferindu-le copiilor jucăria preferată, vacanța dorită, aceștia vor fi fericiți, iar ei și-au făcut meseria de părinte. Cea mai mare nevoie a copiilor nu este aceea de a avea părinți bogați, ci de a avea părinți care își deschid inima și sunt aproape de ei.

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea. Este firesc ca părinții să se preocupe de alimentația copilului, să procure cele mai sănătoase alimente, dar niciodată nu trebuie neglijată hrana psihică care îmbogățește inteligența și emoția. Părinții trebuie să-și învețe copilul încă de mic cum să facă emoțiilor și cum să le exteriorizeze.

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copii cum să gândească. Copilului nu trebuie să i se spună ce să facă sau ce să nu facă, fără a i se explica de ce, fără a-l face să gândească și să înțeleagă consecințele.

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri. Când sunt mici, părinții sunt foarte încântați și aplaudă fiecare pas mic pe care copilul lor îl învață. Pe măsură ce copilul crește și descoperă sau încearcă lucruri noi, se confruntă și cu imposibilitatea de a face totul de la prima încercare. Observând că nu reușește, copilul începe să urle, să arunce obiecte, să vorbească urât etc. De cele mai multe ori, părintele se apucă și rezolvă situația în locul copilului sau îl pedepsește pentru comportamentul nepotrivit. Părinții trebuie să fie capabili să-și învețe copiii să nu le fie teamă de eșec. Perseverența se învață în primii ani de viață și se exercită până la finalul vieții.

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni.

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare. La vârstele mici, copiii sunt atrași de povești. Este o modalitate eficientă de a le insufla anumite valori cu ajutorul poveștilor. Lecțiile pe care le vor învăța în primii ani de viață nu se vor uita niciodată.

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată. Nu trebuie să renunțăm nicio clipă în a depune toate eforturile pentru a da o bună educație copiilor.

Privind la părinți, ce vor învăța copiii în primii ani de viață? Vor învăța cum să relaționeze cu ceilalți, vor învăța ordinea, disciplina, igiena, perseverența, respectul, altruismul, cum să-și stăpânească și sau să-și exteriorizeze emoțiile etc.

Când părinții se vor strădui să nu fie niște părinți obișnuiți, ci niște părinți extraordinari, copiii se vor lăsa modelați, învățați și în final vor fi niște adulți care vor dovedi că au cei șapte ani de acasă.

Cei șapte ani de acasă își pun amprenta cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu.

Bibliografie:

- Bonchiș, E. (coord.) (2011). Familia și rolul ei în educarea copilului. Iași: Editura Polirom;
- Crețu. T.(2016). Psihologia vârstelor. Iași: Editura Polirom;
- Cury, A.(2005). Părinți străluciți. Profesori fascinanți. București: Ed. For You
- Pânișoară, G. (coord.) (2011). Psihologia copilului modern. Iași: Editura Polirom;

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

CIUTEAN ALINA DELIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ SLATINA-TIMIȘ JUDEȚUL CARAȘ-SEVERIN

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă în sânul familiei și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Încă din primii ani de viață cel mic poate învăța cu ajutorul părintelui ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl învață să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț și se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Politețea se dobândește treptat, tocmai de aceea e important să i se explice copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“, să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, copilul își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau își însoțește părinții la un eveniment important. Orice copil trebuie să înțeleagă faptul că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, evenimente, în prezența persoanelor străine etc., ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

În opinia psihologilor, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

ibliografie:

Sălăvăstru Dorina, *Psihologia educației*, Ed. Polirom, Iași, 2003

Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Ed. Aramis, București, 2002

EDUCAȚIA DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR, CIUTRE MIOARA
ȘC. GIMN. NR. 3, LUPENI, HUNEDOARA**

În educarea copilului, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

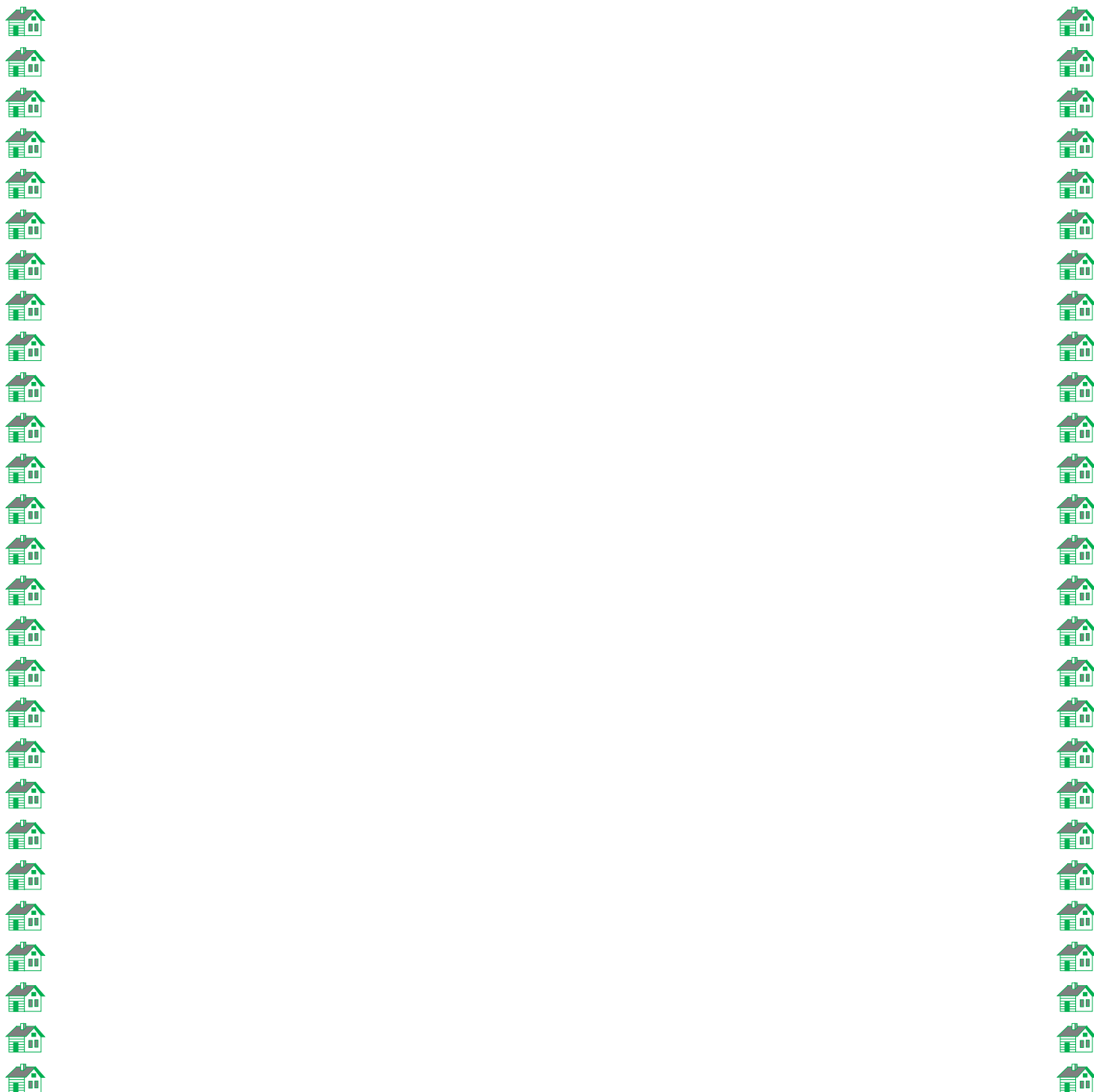

Copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, astfel formându-se caracterul omului.

Bibliografie:

1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și Educația Părinților”, Editura Aramis, București, 2002

CEI 7 ANI ... DE ACASA

PROFESOR INV.PRESCOLAR CLEMENT STELA
PROFESOR INV.PRESCOLAR ANTON DOINITA-MIHAELA
SCOALA GIMNAZIALA NR.1 DINGENI - BOTOSANI

“ Copilaria e o lume aparte, pentru noi, o lume fantastica, ireala, pentru cei care fac parte din ea, dimpotriva, una reala si plina de armonie. ” Eugen Heroveanu

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, sa citeasca, sa devina un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti. Normele de conduita se invata mai intai in familie. Aici copilul deprinde principalele reguli de buna purtare, cel mai adesea prin imitare decat printr-un comportament constient, iar varsta primei copilarii este esentiala in conturarea si achizitia normelor unui comportament social corect. Gradinita si mai apoi scoala nu pot decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie.

Pentru a putea intelege nevoia copilului de educatie, trebuie sa incercam sa ne indepartam de sensul didactic, pedagogic pe care il acorda majoritatea oamenilor acestui concept si sa ne aducem aminte adevarul celor “cei 7 ani de acasa”. Fiecare interventie pentru copil (contactul cu adultii, rutine alimentare, obisnuinte-le de ingrijire) sau pe linga copil (amenajarea spatiilor in care copilul isi petrece timpul acasa sau la gradinita) este bine sa fie considerate interventii educative, ele devenind interventii impreuna cu copilul: copilul le asimileaza, le integreaza ca modele relationare in functie de care isi structureaza personalitatea.

Daca ar fi sa privim in sens cronologic dezvoltarea copilului, mediul familial are un rol esential in educarea copilului: este locul in care are loc experienta initiala de viata, socializare si de cultura a copilului. Toate achizitiile pe care le dobandeste copilul in toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interactiunile pe care acesta le are cu mediul in care traieste primii ani din viata.

Pe masura ce copilul creste, nevoile sale de educatie capata alte valente. Copilul este tentat sa isi asume din ce in ce mai multa autonomie, are nevoie de separarea fizica de parintii sai. El are nevoie de explorarea unor noi medii in care actorii sa fie atat adulti dar mai ales copii de aceiasi varsta. Alaturarea egalilor de varsta il sustine pe copil in demersul sau explorator, in dezvoltarea sa integrata, in exersarea rolurilor si regulilor sociale, care difera de cele intalnite acasa.

Practic, incepand cu varsta de trei ani, copilul are nevoie si de alte interventii educative decat cele din familie. Exemplu: il vedeti cand mergeti cu el in parc cum se indeparteaza tot mai mult de parinti, cum se alatura altor copii la groapa cu nisip, chiar daca nu isi imparte inca jucariile cu ei. Degeaba il chemati, el isi doreste sa petreaca cat mai mult timp acolo, alaturi de ceilalti copii.

Copilul are nevoie sa fie pus in situatia experimentarii “pe cont propriu”, alaturi de alti copii, in grupuri mici sau mai mari. El are nevoie sa invete sa se sprijine pe propriile abilitati si aptitudini in situatia rezolvarii de probleme, in situatia de negociere cu un copil de aceiasi varsta, in situatia in care trebuie sa indeplineasca sarcini impreuna cu alti copii.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astazi este diferita de cea a generatiilor anterioare. Parintii isi petrec din ce in ce mai putin timp alaturi de copii lor. In momentul in care un copil depaseste sfera familiei si intra intr-o colectivitate, incepe o noua etapa a vietii lui, dar si a parintilor. La inceperea gradinitei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al continutului activitatilor si reperelor orare, ci si privind mediul in care isi desfasoara aceste activitati.

Este important ca parintii sa cunoasca programul copiilor de la gradinita pentru a putea adapta activitatile de acasa astfel incat, sa se asigure ca exista coerenta si unitate intre demersul educativ al gradinitei si cel al familiei.

Lipsa de informare, de comunicare intre educatoare si parinti poate conduce la situatii in care copilul este supus in familie unui regim de suprasolicitare, sau dimpotriva poate genera cazuri in care copilul nu mai este stimulat in dezvoltarea sa de catre parinti, considerandu-se ca aceasta sarcina este exclusiv a gradinitei.

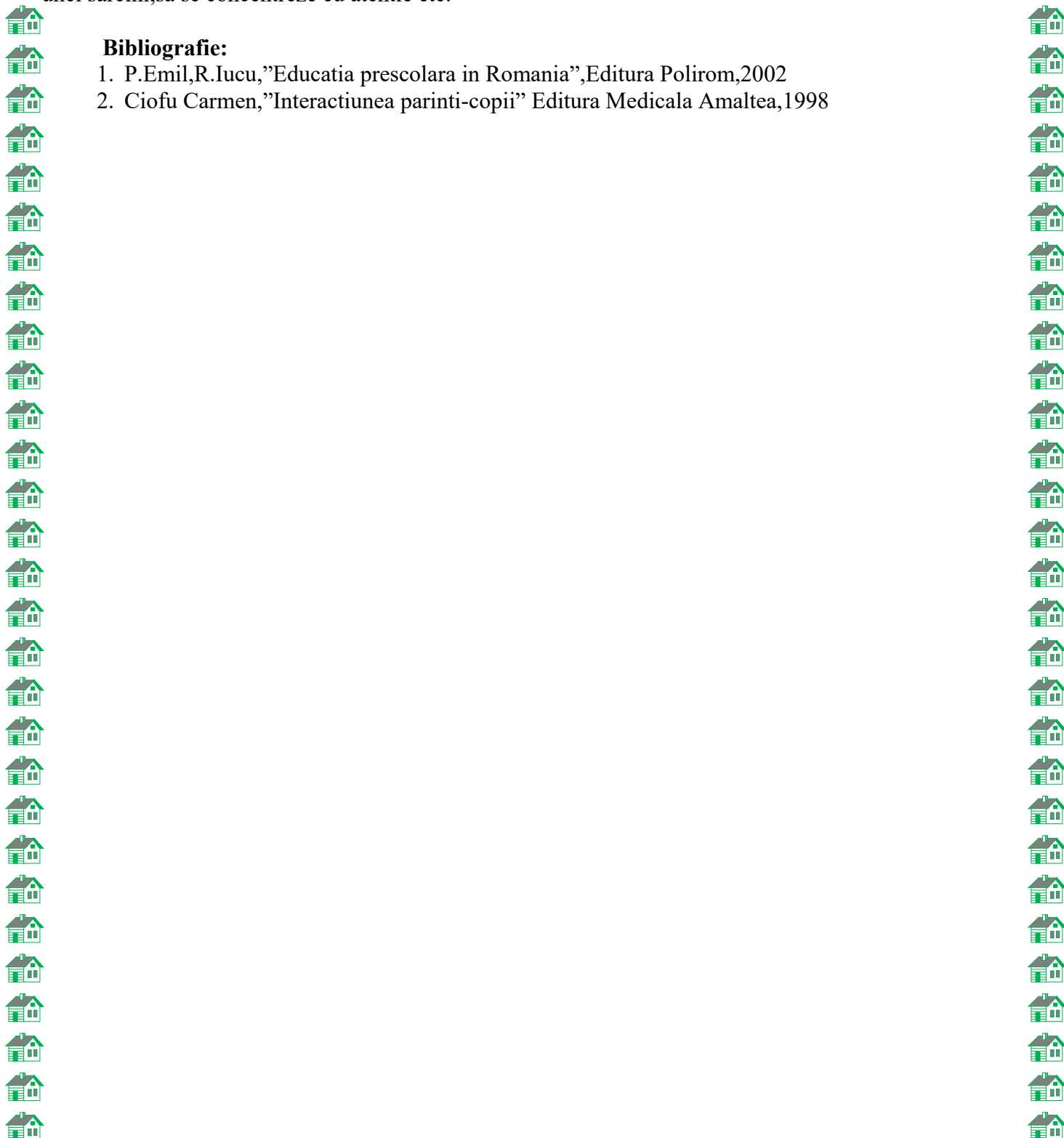
Comunicarea dintre parinti si copii este foarte importanta pentru ca ajuta la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie sa fie intrebat ce a facut la gradinita, ce i-a placut, ce nu i-a placut, ce ar fi vrut sa faca. Este bine ca parintii sa stimuleze copilul ,sa vorbeasca despre ce il intereseaza fara a recurge la un “interogatoriu”.

Foarte importante pentru copilul prescolar sunt si activitatile pe care le vor face in afara celor de la gradinita, mai exact in familie, cu membrii familiei si in contexte diferite de viata. Pentru a le fi mai usor, parintii pot cere sfatul educatoarelor, sa-I ajute in conceperea si alegerea unor activitati care sa fie potrivite varstei copilului si care sa fie o continuare fireasca a ceea ce s-a invatat in gradinita.

In cei 7 ani de acasa copii pot invata: deprinderi de autoservire, sa faca ordine in dulap, norme de igiena personala, sa-si exprime propriile nevoi, sa transmita un limbaj corect, sa relationeze cu alti copii, insusirea unor bune maniere, sa raspunda la diverse provocari ale mediului inconjurator, sa fie consecvent in realizarea unei sarcini, sa se concentreze cu atentie etc.

Bibliografie:

1. P. Emil, R. Iucu, "Educatia prescolara in Romania", Editura Polirom, 2002
2. Ciofu Carmen, "Interactiunea parinti-copii" Editura Medicala Amaltea, 1998

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CLISU ADINA-GEORGIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ELENA CUZA”, VASLUI

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei șapte ani de acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune: „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

EDUCAȚIA ÎNCEPE DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR: COCA ECATERINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GRUMĂZEȘTI

„Copiii au mai multă nevoie de modele decât de critici.“ (Joseph Joubert)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative - bune maniere și comportament - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire) - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc) - consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției - perseverență în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu - un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde

și vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.didactic.ro,

INFLUENȚELE DIFERITELOR TIPURI DE TEMPERAMENTE ÎN RELAȚIILE COPIL – ADULT

PROF. COCIUBAN ALEXANDRA,
COLEGIUL NAȚIONAL ” VASILE GOLDIȘ”, ARAD

Fiecare dintre noi intră în lume cu o anumită ereditate, caracteristici transmise nouă prin germenii plasmatici ai părinților noștri, nucleii, ei înșiși produși pe o lungă linie strămoșească. Orice facem, ulterior, ca și copil și adult, într-o ultimă analiză, aceasta rezultă dintr-un complex de interacțiuni între ereditate și mediul nostru.

Părinții caută idealul pentru copiii lor, acest lucru regăsindu-se în ideologia parentală. Totuși, acest lucru este dus de multe ori la extreme, ajungându-se la o adevărată ”ideologie”. În felul acesta, copilul devine un substitut care îl face pe adult să ajungă la realizarea propriilor vise avute și nerealizate în anii tinereții. Fără a fi voința lui, copilul își va asuma realizarea social a acestui adult neîmplinit. Viitorul copilului va fi influențat atât în mod benefic, cât și în mod mai puțin mulțumitor.

Copilul nu este o pastă de modelat. Totuși, scopurile care vor fi urmărite în învățare și în dezvoltare sunt concretizate în recunoașterea și înțelegerea nevoilor sale reale, pe baza temperamentului său, atât cât este posibil.

Conform studiilor efectuate de către specialiștii în domeniu, temperamentul se moștenește, iar caracterul se formează. Temperamentul poate fi flegmatic, melancolic, coleric sau sangvinic, și în mare parte, va fi asemănător cu al unuia din părinții noștri.

"Da, părinții pot transmite din blocajele lor copilului, dar nu putem spune că le moștenesc", spune psihologul [Ilinca Petrescu](#). "De exemplu, dacă doi părinți introverți, timizi, fără mulți prieteni or să evite să iasă cu copilul lor la locul de joacă pentru simplul fapt că nici ei nu vor să socializeze cu alți părinți (care sunt acolo cu copiii lor). Preferă să stea acasă sau să facă altceva doar ei doi sau cu familia. Deci copilul nu va fi învățat să se joace și să relaționeze cu alți copii. Părinții transmit acest fel al lor de a fi copilului, de cele mai multe ori inconștient. Ei pot avea cele mai bune intenții să socializeze copilul, dar nu o vor face fiindcă nu se potrivește felului lor de a fi, mai introvertit, și astfel nu transmit copilului dorința de a-și face prieteni."

Între copil și adult există diverse tipuri de interacțiune. Unii dintre ei sunt foarte diferiți aflându-se în imposibilitatea de a stabili raporturi satisfăcătoare. Alții posedă trăsături comparabile și chiar complementare.

În continuare, vor fi prezentate câteva tipuri diferite de interacțiune copil adult.

Copilul emotiv și adultul emotiv

În acest caz avem impresia că cel mic este însoțit de un alt copil, puțin mai vârstnic. Ei împart multă plăcere și distracție. Mănâncă și se răsfață, ajungând să uite de unele obligații. Amândoi susțin că la timpul convenit vor face ceea ce trebuie.

Copilul emotiv și adultul activ

Copilul emotiv este cel care se amuză fără a depune efort. Astfel este în compania unui adult pentru care totul este mișcare. Acest copil se mișcă puțin prea lent, iar adultul încearcă să îi motiveze implicarea ținând un ritm potrivit. Finalul acestei relații este acela că adultul va înțelege că acest copil are nevoie pur și simplu să fie ghidat și însoțit în ceea ce face.

Copilul emotiv și adultul rațional

Adultul rațional are anumite cerințe considerate în opinia copilului disproporționate, totuși raționalul este de ajutor copilului atunci când acesta simte că nu mai are resurse.

Copilul emotiv și adultul senzitiv

Adultul senzitiv încearcă să ghideze copilul spre descoperirea potențialului oferindu-i încredere în ceea ce simte și făcând ordine în lucruri. Poate că în acest caz copilului i se cere prea mult, deoarece după părerea lui ceea ce este important este să fie la fel cu prietenii lui.

Copilul activ și adultul emotiv

Acest copil participă cu plăcere la competiții și este membru în diferite organizații, implicându-se în profunzime. Încearcă să îl implice pe adult să participe la activitățile sale. Această situație, după un timp

devine solicitantă pentru adult care se simte depășit și incapabil să satisfacă în mod corespunzător cerințele copilului.

Copilul activ și adultul activ

Cei doi sunt perechea perfectă, fiind interesați să petreacă timp împreună pentru a experimenta jocuri noi sau pentru a discuta proiecte viitoare. Cu acest tip de adult, copilul se simte răsfățat pentru că simte că este văzut ca un om mare. Uneori, se poate ajunge la o concurență între cei doi.

Copilul activ și adultul rațional

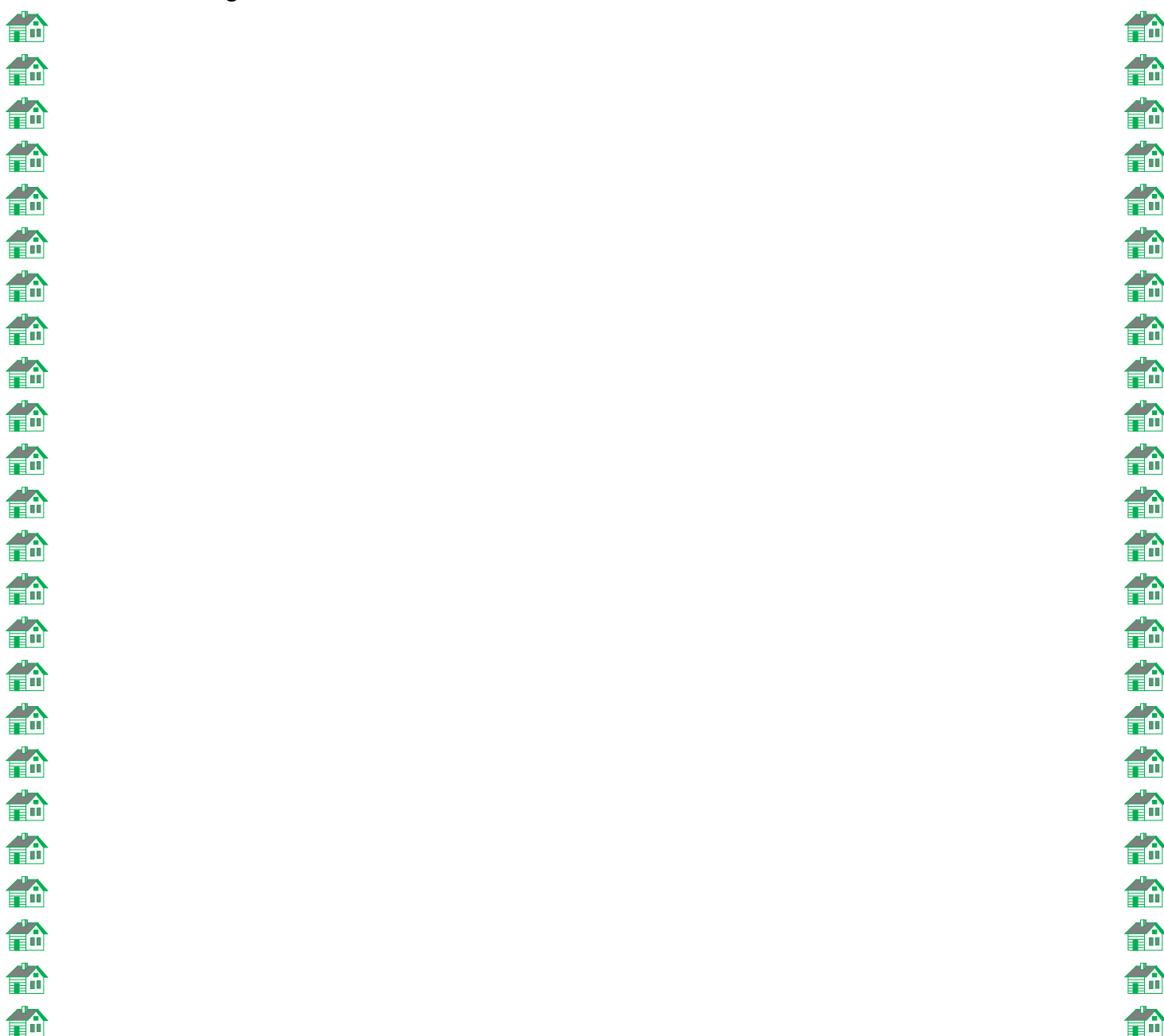
Acest tip de adult îl învață pe copil că trebuie să facă totul prin implicare. Orarul copilului este foarte bine structurat. Copilul activ se joacă, se amuză, participă la competiții. Adultul crede că și-a îndeplinit rolul față de copil. Copilul activ e încăpățânat și nu cedează ușor.

Copilul activ și adultul senzitiv

Copilul activ nu este capabil să înțeleagă intervențiile acestui tip de adult care este opusul său. În acest caz copilul este aproape imposibil de sensibilizat.

BIBLIOGRAFIE:

1. www.psihoterapie-ilincapetrescu.ro
2. Bedard, Nicole – ”Cum să ne comportăm cu copiii în funcție de temperamentul lor?”, Editura Orizonturi, București, 2015
3. Satir, Virginia – ”Arta de afăuri oameni”, Editura Trei, 2010

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, CODREA SIMONA-CARMEN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 169, SECTOR 6, BUCUREȘTI

Copilul se naște și învață de la părinți să se adapteze social înțelegând regulile, așteptarea, amânarea dorințelor și vorbirea politicoasă. Tot aici intră și înfrânarea impulsurilor și acceptarea micilor frustrări gradual. Fixarea limitelor prin argumentarea lor într-un limbaj accesibil copilului, învățarea prin imitație și mult bagaj de răbdare sunt chei ale succesului.

Apelând la literatura pentru copii pot descrie chiar ei, copiii, aceste reguli analizând faptele și consecințele personajelor după o frumoasă lectură primită de la părinți.

Poveștile cu tâlc („Șoimii”, „Îngerul”, „Obstacolul din drum” , „Adevărata bogăție” etc.), vorbele înțelepte, fabulele („Câinele și cățelul”, „Boul și vițelul” etc ale lui Grigore Alexandrescu sau „Greierele și furnica” de Alexandru Donici), poveștile „Pinocchio” de Carlo Golodi, „Puf Alb și Puf Gri” (poveste populară), poeziile („Tanu” de Elena Farago, „Gospodina” de Otilia Cazimir), ghicitorile sunt câteva exemple pe care le pot folosi părinții/educatorii pentru o bună educație în această perioadă minunată a copilului. Copiii absorb mai ușor informațiile din acestea, atrași fiind de mister și fantastic. Un impact major și benefic asupra copiilor, oferă învățămintele necesare pentru o educație corectă și un caracter puternic, dar le dezvoltă și creativitatea. Copiii vor primi răspunsuri la multe întrebări ascultând acele „scripturi”.

Sunt momente unice pentru copil când părintele îi oferă atenție, îi citește, îi explică și îl ajută să „redescopere” tainele lumii. Acasă nu e necesară disciplina de fier și nici laissez faire. E foarte dificil pentru un părinte obosit și ajuns acasă cu grija unor termene limită de servicii sau a unei competiții acerbe la locul de muncă, ori cu un salariu nemotivat la efortul depus să mai poată menține un echilibru în autoritatea de părinte... E greu, dar îi e dator copilului său pe care îl iubește atât de mult!

Cei șapte ani de acasă reprezintă și dragostea, protecția și confortul de trai și educație primite de la familia sa. Sunt importante pentru dezvoltarea sa armonioasă. Un copil fericit care cunoaște regulile sociale se adaptează ușor și imediat, devine independent și puternic.

Le suntem datori copiilor noștri iubire, încredere și răbdare. Multă răbdare! Astfel va evolua mai mult decât va crede părintele său, astfel se poate autodepăși și va putea avea grijă mai târziu și de părinții lui. Startul din familie în primii șapte ani de viață este foarte important pentru dezvoltarea sa psihică, relațională, fizică, deci implicit și a intelectului, și a emoționalului.

FAMILIA - PRIMUL EDUCATOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR CODREANU MARIA G.P.N. GHERĂSENI, JUD. BUZĂU

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinți o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igiene, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Aceasta se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea.

Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune". În societatea românească, suntem familiarizați cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu și familia extinsă. Prin definiție, familia este nucleul elementar realizat prin căsătorie, care unește soții și pe descendenții acestora (copiii) prin raporturi strânse de ordin biologic, economic și spiritual.

De-a lungul timpului viața în familie s-a schimbat, dar continuă să exercite o mare influență asupra vieții private a copiilor și tinerilor.

Familiiile asigură sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele, inerente vieții, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Acest nucleu este determinat, în primul rând prin condițiile economice, materiale, de hrană, îmbrăcăminte, locuință, de organizarea unui ritm al vieții, de nivel cultural și comportamental, de integrarea socială prin care își pune desigur amprenta pe existența și dezvoltarea copilului, a elevului, în mod hotărâtor.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igiene, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități.

Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt școala și familia. În cadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constau în înlocuirea familiei formată din trei generații cu familia formată din două generații. De aici putem concluda că bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepoților.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. COJOCARU ANGELICA
GRĂDINIȚA CU P. P. „MAGNOLIA” ONEȘTI,
STRUCTURĂ A ȘCOLII „EMIL RACOVITĂ” ONEȘTI

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Printre principalele forme de manifestare care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

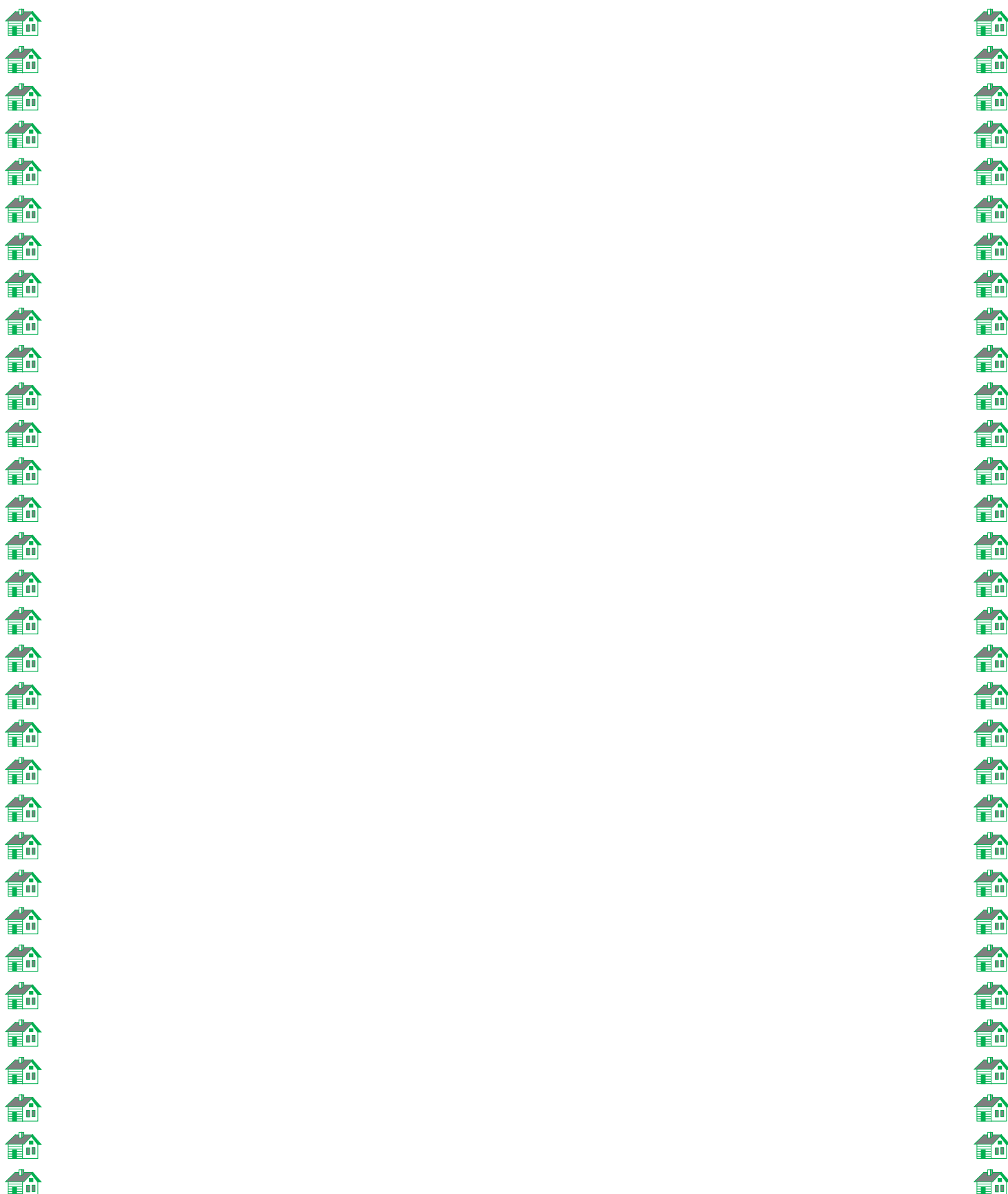
Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

 Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

 Bibliografie:..

- • Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;
- • Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.

FAMILIA – PRIMA ȘCOALĂ A VIEȚII

PROF. ÎNV. PRIMAR COJOCARU LILIEANA
ȘCOALA PRIMARĂ RECEA, COM. BISOCA, JUD. BUZĂU

Familia este cel dintâi cadru social de care are nevoie fiecare om. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este prima școală care îl pregătește pe copil pentru viața socială. Mediul familial oferă siguranță, afecțiune, liniște, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare echilibrată și normală.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă, se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are maniera de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Copilul absoarbe din mediul familial primele impresii, formându-și conduite prin mimare și contagiune directă. Copiii vor face sau vor crede precum părinții, imitând comportamentele acestora.

Familia este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Copiii fac ceea ce aud și văd acasă la părinți. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului, afirma: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”

Dacă în familie, copilul a simțit cum este să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, acel copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Totul începe și se învață mai întâi în familie. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca om.

Un copil care nu a primit o educație bună în familie va avea de suferit toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase.

Familia oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi. Ea creează un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a individului și care va genera, de asemenea, rezistență la schimbările ulterioare care se impun. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul, își satisface nevoile sale primare, își investește toate resursele emoționale și învață să și le controleze, învață bunele maniere.

Influența educativă pe care o exercită familia este implicită, face parte integrantă din viață. Întotdeauna ambianța, climatul din familie influențează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului. Educația în familie este deosebit de importantă deoarece fundația pentru educația pe care o vom avea pe tot parcursul vieții este pusă în primii ani de viață.

Bibliografie:

Psihologie generală, Andrei Cosmovici, Editura Polirom, Iași, 1996

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR MARIA COJOCARU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 97, BUCUREȘTI

Vorbind despre cei șapte ani de acasă, gândul ne poartă la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Un copil manierat, spus psihologii, se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă, pentru că această educație depinde de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, specificul de dezvoltare a copilului și nu în ultimul rând relația afectivă dintre copil și părinți.

Părinții sunt modele pentru copil. Este inefficient să îi atragem atenția copilului că nu a salutat un vecin sau nu a mulțumit la magazin dacă în familie nu aude niciodată aceste cuvinte. Sau mai grav, degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între adulți. De asemenea, foarte important este și independența copiilor. Aceasta trebuie să fie stimulată, pentru că, dacă în copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

De aceea, baza formării unor deprinderi, unui comportament corespunzător al copilului rămâne relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Părinții sunt cei care trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe să își respecte semenii, locul unde învață cum să se comporte în societate și care sunt acele acte cărora nu trebuie să le dea curs. Peste aceste deprinderi formate în sânul familiei vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori.

Așadar, educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Recompensă cea mai prețioasă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

"Cei șapte ani de acasă" rămâne expresia care exprimă educația unei persoane și alături de bunele maniere și regulile morale, reprezintă cheia către o bună adaptare a copilului în societate.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ȘCOALA PRIMARĂ NR. 1 TOBOLIU, BIHOR PROF. ÎNV PRIMAR, ALINA COLAR

„Copiii, sunt mâinile cu care prindem cerul”, H.W.Beecher

Este adevarat ca nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Atunci când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. „Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament”, subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsam să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările

curențe din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul învață bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori.

Așadar, pentru dezvoltarea armonioasă a celor mici, trebuie să existe o strânsă legătură între ceea ce copilul a învățat acasă și ceea ce învață la școală.

Bibliografie:

- Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012
- www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. BIBLIOTECAR, MARINELA COLDEA
LICEUL DE INFORMATICĂ „TIBERIU POPOVICIU”

MOTTO: "Suprema pedagogie este casa părintească" -Dostoievski

Întâlnim adesea expresia „Cei șapte ani de acasă”, expresie care ne duce cu gândul la educația pe care copilul o primește de la părinți și care duce la formarea adultului de mai târziu.

Cei șapte ani de acasă desemnează copilul educat, bine crescut, manierat, disciplinat, acestea fiind principalele motoare care ajută la adaptarea lui în societate.

Educația copilului este un proces care presupune mai mulți factori:

- relația afectivă dintre copil și părinți,
- specificul de dezvoltare a copilului,
- valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului.

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială.

Comunicarea rămâne secretul unei relații solide între părinți și copii, dacă nu există comunicare, atunci apar și problemele. „Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

În concluzie, expresia „Temelia bunei creșterii se pune în familie” rămâne valabilă, deoarece a petrece cât mai mult timp cu micuțul tău înseamnă să fii un părinte implicat și devotat, iar cei șapte ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

În societatea modernă, educația ocupă un rol important în formarea individului. Dreptul la educație desemnează crearea unor condiții pentru a acumula cunoștințe într-o formă eficientă. Educația copiilor nu constă numai în cunoștințele pe care aceștia și le însușesc în mediul școlar, ci și în alte medii în care își desfășoară activitatea zilnică, dintre care primordial mediul BIBLIOTECII.

Miron Costin spunea „*Nu e alta mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă decât cetitul cărților*”.

Copiilor încă de la naștere le este importantă ghidarea părinților înspre a alege pentru copiii lor acele cărți cu conținut valoros prin mesaj, stilistica și estetica, cartea care cultiva caracterul și gustul pentru frumos al celor mai mici, cartea care le va darui independența, creativitatea, imaginația și puterea ca atunci când vor fi mari să gândească cu propria lor minte și să simtă cu întreaga lor ființă.

Lectura zilnică împreună cu copiii este esențială pentru dezvoltarea lor în mai multe privințe. Nu există o modalitate mai bună de a le îmbogăți vocabularul, de a învăța fundamentele alfabetizării și de a-i expune în fața ilustrațiilor și a cuvintelor – care sunt porți ale cunoașterii, mai eficientă decât cititul.

Bucurați-vă de carte împreună cu copilul dumneavoastră, râdeți, glumiți, vorbiți, dramatizați, relaxați-vă, faceți din lectura împreună o adevărată plăcere.

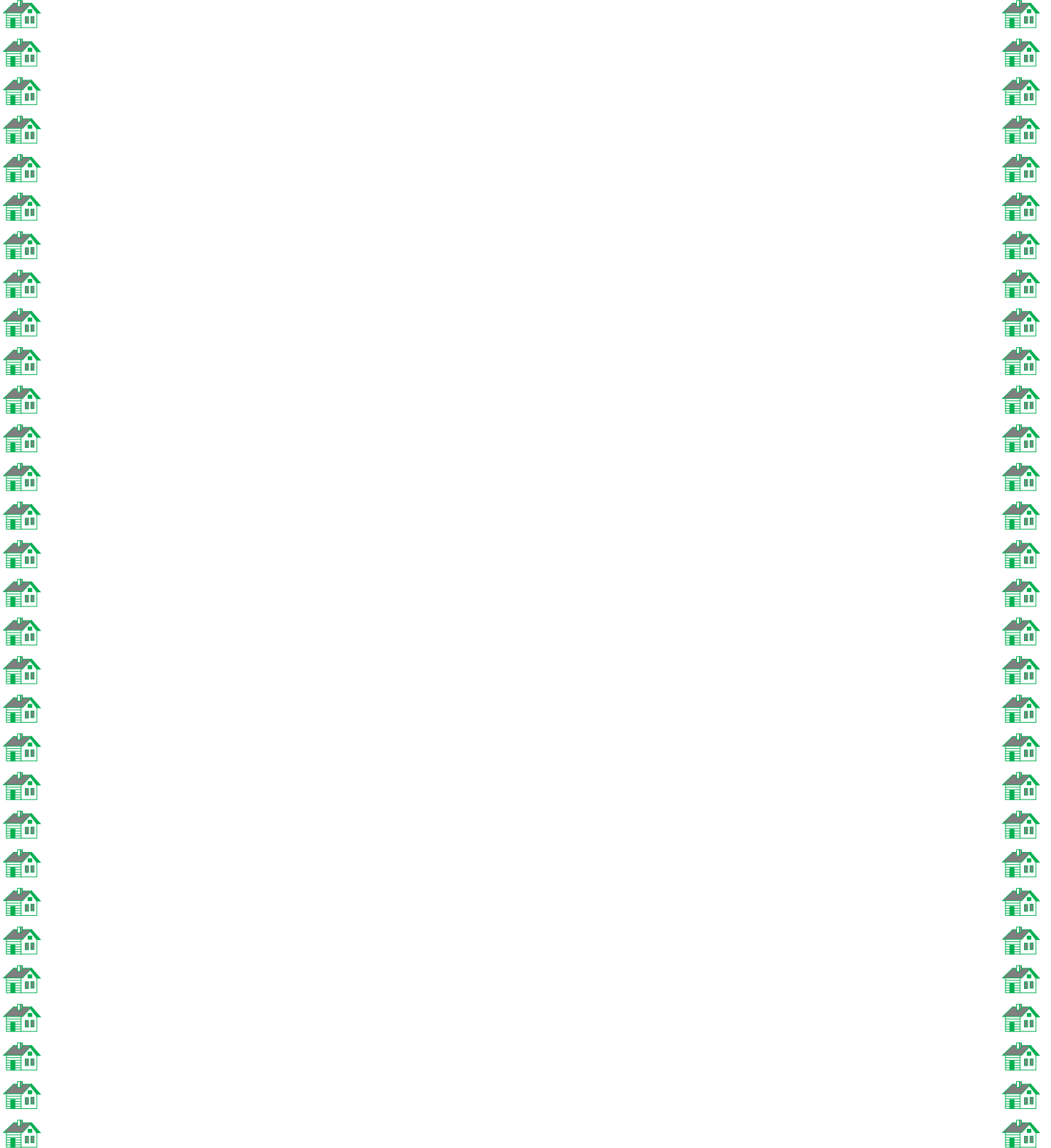
Pentru a crește armonios și a deveni om mare, independent și autentic, un copil are nevoie de siguranță, iar siguranța îi este dată de hrana sănătoasă pentru trup și minte, de respect și de iubire primite de la toți cei care îl înconjoară: familie, mediu educațional, comunitate și de societate în ansamblu.

Crescându-ne copiii în siguranță creăm premisele pentru o lume mai bună, mai lipsită de clișee între pătruni sociale, mai departe de sărăcie, cu mai puține războaie, deci pentru dreptate și pace, în care un om citit este un OM chibzuit.

Bibliografie:

- Bianca Mereuță, director editorial al Casei editoriale Signatura, fondator al comunității “Ce le citim copiilor” și al Asociației “Versus” și de Persida Balint, coordonator programe destinate copiilor, articol. <https://www.romedic.ro/lectura-in-dezvoltarea-copilului-scolar-0P32696>
- <http://www.tribunainvatamantului.ro/importanta-lecturii-in-instruirea-si-educarea-elevilor/>
- Bakker I, Janssen H, „Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”, București, 1998;
- Ciofu Carmen, „Interacțiunea părinți-copii”, Editura Medicală Amaltea, 1998 ;
- Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002;
- <http://www.utilecopii.ro/articole/divertisment/citate-despre-copii-si-parinti>
- <http://www.copilul.ro/poezii/alte-poezii-pentru-copii/Cei-sapte-ani-de-acasa>

CLIPA DE PARENTING

SAU

CUM SĂ FACI UN COPIL FERICIT CU VIAȚA ȘI CU ALEGERILE LUI!

PROF. COMAN CLAUDIA-DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GURA OCNIȚEI

“Copiii sunt ca fluturii care zboara în văzduh.

Unii se înalță mai sus ca alții, însă fiecare zboară cât de bine poate.

De ce să-i compari între ei?

Fiecare este diferit.

Fiecare este special.

Fiecare este frumos!”

Fiecare copil are dreptul, prin naștere, să îi fie îndeplinite nevoile de bază, precum cele legate de hrană, căldură, îmbrăcăminte, un acoperiș deasupra capului. Deși aceste nevoi sunt vitale copilului, pentru că ele îi asigură supraviețuirea, există acele nevoi ale copiilor, care dacă le sunt îndeplinite îi vor ajuta să se dezvolte sănătos și armonios din punct de vedere mintal, emoțional și social.

Există, **nevoia de conectare**, de relaționare, de a iubi și de a fi iubit, văzut, valorizat, respectat, unic. Această nevoie poate fi îndeplinită prin empatie, prin întrebare, rugăminte și nu comandă, prin imperative; prin iubirea necondiționată a copilului, pentru că *iubirea nu se dă, nu se ia, ea este!* și indiferent de ce face copilul, noi părinții îl iubim, și vom pune accentul pe unicitatea lui și pe transmiterea valorilor.

Fiecare copil are nevoie să se simtă acceptat, important, apreciat, demn de a fi iubit. Îndeplinirea acestei nevoi îi hrănește sentimentul de apartenență, îi conferă identitate, îi întărește stima de sine, și îi satisface necesitățile umane fundamentale, acelea de a fi iubit, conectat emoțional la ceilalți.

Există și **nevoia de competență, de capacitate**, care se asigură copilului prin crearea unui spațiu de desfășurare și asigurarea libertății în joacă; părintele trebuie să fie un model pentru copilul său și să îi formeze niște competențe, să facă din greșală o oportunitate de a-l învăța, pentru că lipsa de competență creează dependență. Copilul trebuie format să fie independent, dar are nevoie de acompaniament și de ghidare. Autonomia copilului se formează prin empatizare, prin ascultarea problemelor, prin asertivitate și prin găsirea de soluții împreună la problemele unice, specifice vârstei.

De asemenea, copilul trebuie laudat, pentru că aceasta este recompensa verbală, de care acesta are nevoie pentru a-și dezvolta încrederea în sine. Părintele trebuie să îi hrănească și să îi alimenteze motivația internă a copilului, pentru a-i stimula autonomia.

Există, de asemenea, și **nevoia de control**, care se poate asigura prin libertatea în mișcare, descoperire; prin aflarea și exprimarea opiniei, calmarea pozitivă a nervilor, și eliberarea de frustrări; dezvoltarea responsabilității, stabilirea unor limite și oferirea unor variante.

Copilul trebuie lăsat să preia controlul, să descopere singur lumea și să învețe din ceea ce trăiește, din propriile greșeli. Trebuie lăsat să își exprime propriile păreri, opinii, și să i se ceară părerea, pentru a-l face să se simtă important. Totuși, părintele, înainte de a oferi libertate copilului, trebuie să stabilească niște reguli și să le respecte, să îi spună copilului ce să facă, nu ce să nu facă, pentru că responsabilitatea se învață și se realizează cu calm, fermitate și cu dragoste. Copiii au nevoie de a-și exprima emoțiile într-un mediu sigur, fără a fi pedepsiți pentru ceea ce simt. Limitele impuse cu blândețe copiilor îi pot ajuta pe aceștia să cunoască și să înțeleagă care sunt granițele lor de interacțiune cu ceilalți precum și manifestările adecvate ale comportamentului lor.

Astfel, satisfăcând aceste trei nevoi esențiale **de conectare, de competență și de control**, părintele reușește să formeze un copil echilibrat, fericit și empatic, dezvoltat sănătos și armonios din punct de vedere mintal, emoțional și social.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR COMĂNESCU OTILIA ȘCOALA GIMNAZIALA CRICOV VALEA LUNGĂ, JUD .DÂMBOVIȚA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ -STUDIUL DE SPECIALITATE-

PROFESOR: COMORAȘU AURA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SASCUT, BACĂU

În principiu, un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

Printre principalele forme de manifestare care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

- Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;
- Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.

NORMELE DE CONDUITĂ SE ÎNVAȚĂ ÎN FAMILIE

COMȘA MARIA-DIANA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.12 TÎRGU-MUREȘ

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: **normele de conduită se învață din familie.** Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte.

Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR : COMȘA MARIANA
GRĂDINIȚA CU PP NR .29 BRAȘOV

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Cei șapte ani de-acasă sunt ca o Biblie a copilului, o carte de căpătâi, un ghid despre noi, ca oameni – minte, trup, suflet. Mediul continuă să ne influențeze și când plecăm sau începem să ne îndepărtăm încetul cu încetul de casă, de familie. Vine la pachet cu noi provocări, cu alți oameni, alți „șapte ani de-acasă“. Iar cartea de căpătâi se completează cu alte capitole. Dar având baza, scheletul, avem totodată mai multe șanse să ne adaptăm, să descoperim și mai multe, să ne întregim. Așa cum înainte de a merge într-o călătorie, nu ne uităm actele, banii și bagajul, și înainte de a intra în viață e bine să ne folosim de „cei șapte ani de-acasă“ ca de un bun de care nu ne putem lipsi. Iar mai devreme sau mai târziu, vom culege și roadele, aprecierile celor din jur fiind cele mai preț.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea părinților. -l de mic cu bunele maniere.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative - bune maniere și comportament - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire) - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc) - consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției - perseverență în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu - un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În

situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE :

Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002
Golu Mihai, *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București, 2000
Păun Emil, Romiță Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ...

LICEUL TEHNOLOGIC MECANIC MUNICIPIUL CÂMPINA PROFESOR: COMȘA ROZINA-DANIELA

Expresia *Cei șapte ani de acasă* se referă la educația dată de părinți copiilor, în perioada ce precede anii de școală. O atitudine bazată pe respect și politețe se deprinde în primii ani de viață și se va păstra pentru totdeauna. Chiar și istoricul Nicolae Iorga transmite posterității sintagma: ”copilul nu datorează părinților viața, ci creșterea”, întocmai pentru a întări importanța celor *șapte ani de acasă* și pentru a sugera că modul cum este crescut puiul va fi peste ani cel mai prețios talisman al său.

Cei șapte ani de acasă- educația pe vârste

Încă din primul an de viață, copilul își dezvoltă anumite abilități de a merge, de a vorbi, de a interacționa cu cei din jur. De acum, părintele poate începe să-i explice și să-l ajute să învețe bunele maniere. Copilul începe să vorbească și să înțeleagă ce i se spune, iar spre doi anișori, este deja capabil să urmeze instrucțiuni simple. Comunicarea este foarte importantă pentru a-l încuraja să vorbească, să-și dezvolte limbajul, să-și exprime sentimentele și emoțiile.

În perioada 3-4 ani, independența copilului crește, însă nu trebuie lăsat să plângă pentru a obține anumite favoruri, ci îndreptat spre anumite reguli de bază: sprijin reciproc, respect reciproc, ideea că viața nu ne oferă mereu ce ne dorim, de aceea trebuie să ne mulțumim cu ce avem și este ideal să împărțim ceea ce avem cu ceilalți.

La vârsta cuprinsă între 5-6 ani, copilul este destul de matur să respecte reguli și să se implice în treburile de prin casă, dar încă nu se abate de la a testa limitele părinților.

La 7 ani, orizontul se deschide în fața copilului, provocarea lui constituind-o felul în care poate face față noilor presiuni sociale și academice. Dovedește autocontrol la școală – cooperează cu ceilalți copii din grup.

Cei șapte ani de acasă vizează în primul rând *regulile generale de igienă*: spălătul pe dinți, spălătul mâinilor frecvent, mai ales înainte și după masă, purtatul și păstrarea lucrurilor curate, tușitul într-o batistă, tăiatul unghiilor, aerisitul camerei, spălătul fructelor și al legumelor înainte de consum.

În al doilea rând, sunt importante *regulile de comportament* în societate și nu numai, deoarece acest cod al lumii, dacă este respectat face ca integrarea copilului să fie mai ușoară. Așadar, acesta trebuie să cunoască bunele maniere despre salut, despre comunicare, despre respectul în instituții, în trafic, în mijloacele de transport în comun, respectul față de persoanele în vârstă, punctualitatea, reguli la masă.

Despre educația copiilor s-au scris biblioteci pline cu cărți, însă fiecare ființă e specială și regulile nu funcționează la toți la fel. Povestea celor *Șapte ani de acasă* se scrie și se transmite din neam în neam, depășind toate timpurile. Deși toată lumea este de acord că există o lege nescrisă în care bunul simț și respectul trebuie să primeze, nu toți aplică la fel această teorie. Un lucru e cert: la educația unui preșcolar trebuie să participe părinții acestuia, la care se mai adaugă bunicii sau alte rude colaterale.

Socrate considera că pentru a deveni un virtuos, omul trebuie să cunoască mai întâi binele din interiorul său, așadar calitățile umane trebuie să primeze. Părinții, înainte de a impune ordine, ar trebui să prezinte copiilor lor binele ca stil de viață: e bine să iubești natura, iarba, pomii, florile, alături de animale, insecte, oameni. Faptele bune pe care micii oameni le vor realiza sunt în mare măsură proiecții ale faptelor părinților. Dacă aceștia din urmă se limitează doar la a da povețe și nu pun în practică sfaturile date fiilor lor, atunci nici puii de om, neavând un model, nu vor ține cont de vorbele mai marilor lor. Se întâmplă acest lucru deoarece în primii ani din viață ființele umane învață prin imitație. Dacă tatăl nu mulțumește pentru mâncarea primită, nici fiul nu va mulțumi, dacă mama are un vocabular obscen, pe același îl va deprinde și fiica. Așadar, exemplele proprii sunt mai importante decât discursurile.

Valorile educative țin foarte mult de ambianța familială și este bine ca aceasta să fie cât mai mult bazată pe veselie, înțelegere, politețe, delicatețe, bunătate și tact. Rolul mamei este primordial! Ea este prima pe care o vede puiul în clipa când sosește pe lume și de ea va fi legat pentru totdeauna prin cordonul ombilical numit afecțiune. Mama îi arată iubire, suport și încredere, iar copilul se va dezvolta armonios din punct de vedere intelectual și emoțional. Totodată, fiind implicat în treburile casei dându-i-se sarcini bine

stabilite, el va învăța cum să-și îngrijească lucrurile și care îi sunt atribuțiile în cadrul familiei. De asemenea, și rolul tatălui este important, prin oferirea necondiționată a iubirii sale către fiu, acesta va căpăta stabilitate și îndrăzneală.

Cei șapte ani de acasă este denumirea populară pentru educația pe care un copil o primește de la familie, în primii săi ani de viață. Ea se bazează pe respectarea criteriilor bunelor maniere și se realizează cu multă iubire, atenție și rațiune. *Cei șapte ani de acasă* înseamnă, de fapt, respectul arătat semenilor, pentru a fi în bună comuniune atât cu oamenii, cât și cu Universul însuși.

DIN SUFLET, PENTRU MAMA!

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV. PRIMAR CONDURACHE GIANINA SORINA

Nu prea mai exista cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educaționale încă de mici, dar normele de conduită se învata din familie. Școala consolidează normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă educația pe care copilul o primește de la părinți, până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine educat, care salută, spune mulțumesc, te rog, care se comportă civilizată cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social este copilăria. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, răspunde familia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Familia este cea care îi satisface nevoia de confort fizic și afectiv, pentru ca pe viitor să nu apără acel sentiment de neîncredere în mediu, lipsa de neîncredere în propriile sale forțe. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Copilul mic te copie, modelele de conduită oferite de părinți, reprezintă primul model social privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Familia dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. Tot aici se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Acasă, alături de părinți, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Baza „Celor 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

INFLUENȚA TEXTELOR LITERARE ASUPRA EDUCAȚIEI MORALE A ELEVULUI

ÎNV. CONDURUȚĂ SIMONA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ELENA CUZA” VASLUI

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină. Deși copiii care vin la școală sunt de vârste apropiate, toți sunt diferiți. Unii sunt mai timizi, alții mai îndrăzneți. Unii mai tăcuți, alții mai vorbăreți. Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Prin educație, elevul își dezvoltă personalitatea, își sădește o mentalitate pozitiv-constructivistă și reușește să se ridice din starea primară, biologică, într-o stare spirituală, culturalizată. Cu ajutorul unei activități specializate, educația prinde contur sub aspectul mai multor factori precum conținutul, momentul, nivelul, intensitatea și forma a ceea ce i se oferă elevului, toate beneficiind de o contribuție esențială în formarea și dezvoltarea personalității acestuia. Cu un conținut selectat, organizat și îndrumat de specialiști formați în domeniu, educația, în rol de conducător, va deveni ghid în interacțiunea factorilor personalității care vor determina, în cele din urmă, dezvoltarea psihică. Prin educația îndrumată de către un cadru didactic se poate corecta ceea ce este negativ în personalitatea elevului și contura laturile pozitive ale personalității acestuia. Așadar, școala nu contribuie doar la formarea specialiștilor, ci formează și oameni, iar ca modalitățile de pregătire să fie eficiente și constructive, este necesar ca îndrumătorul să colaboreze cu elevul, astfel încât să se completeze reciproc, în orice situație și moment.

Una din modalitățile de îndrumare a elevului spre exemple pozitive demne de urmat, este și prin lectură. Lectura literară pune la dispoziția copilului cunoștințe despre mediul înconjurător, despre viața oamenilor și a animalelor, despre trecutul istoric al poporului, despre muncă și profesii, educație cultural-artistică și moral-religioasă.

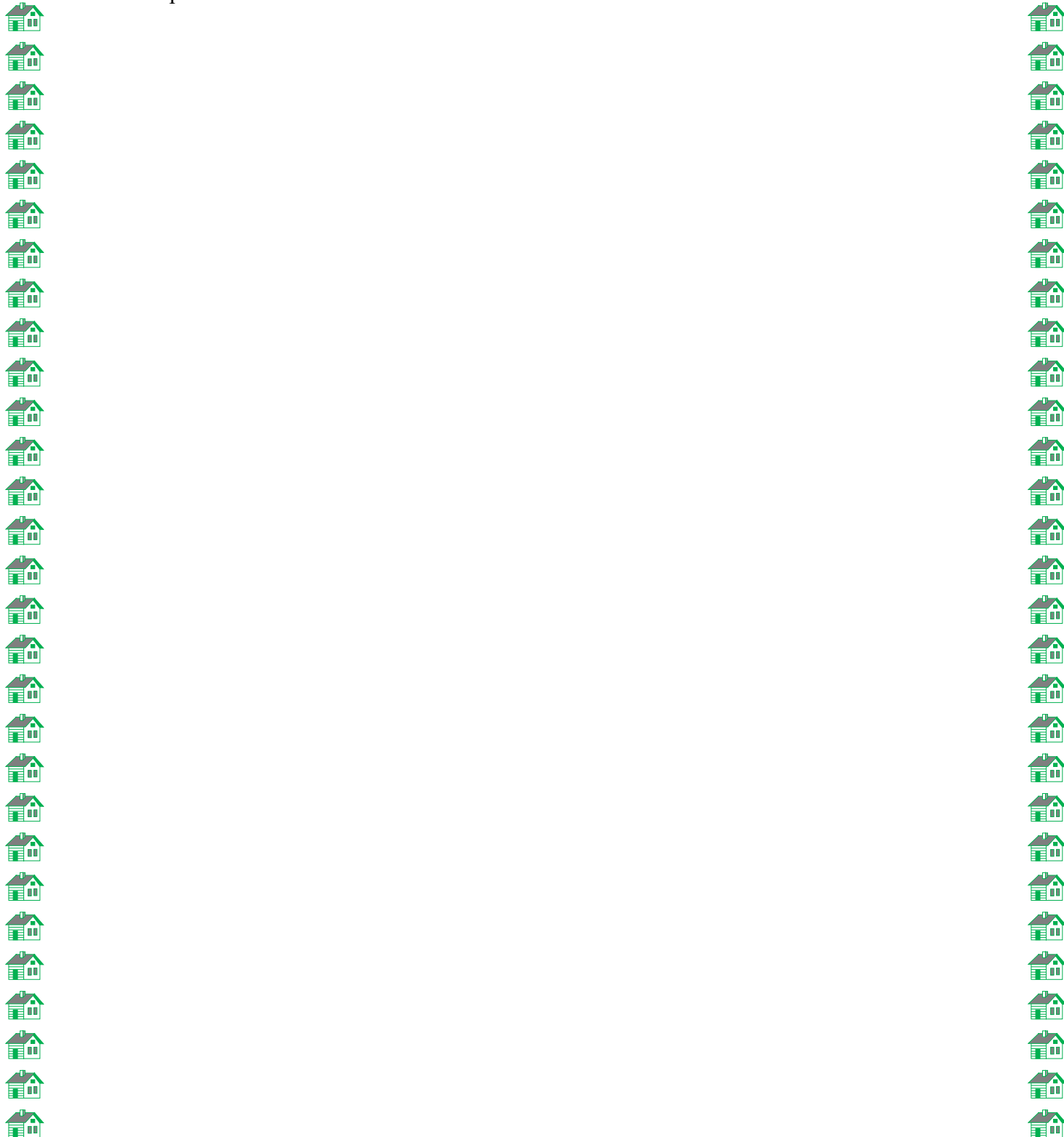
Literatura ocupă un rol important de modelare nu numai a personalității, ci și a gândirii și a exprimării, determinând elevul să participe la viața eroilor astfel încât, cu ajutorul imaginilor, sentimentelor, modelelor descoperite, să își exprime stările de conștiință și să își însușească anumite trăsături pe care le analizează în paralel cu cele ale personajului ales drept model. Încă din clasele primare este necesar să cunoaștem ce și cât citesc copiii, respectând particularitățile lor de vârstă. Dintre creațiile literare în proză, basmele și poveștile au rămas de-a lungul veacurilor operele cele mai îndrăgite de copii, începând din primii ani ai copilăriei și până aproape de adolescență. Valoarea instructiv-educativă a basmelor este deosebită. Ele aduc o prețioasă contribuție la dezvoltarea proceselor de cunoaștere, a proceselor afective, la formarea trăsăturilor de voință și caracter, la formarea personalității copiilor. Charles Perrault credea în influența binefacătoare a basmului și mărturisirea acestuia constituie prima contribuție teoretică în problema rolului educativ al literaturii pentru copii la o vârstă fragedă copiii nu pot avea o noțiune clară asupra ideii de bine și rău.

Basmul oglindește optimismul sănătos, încrederea în forțele proprii, în victoria dreptății, adevărului, a cinstei. Afirmând victoria binelui asupra răului basmele înfățișează plastic cele mai frumoase însușiri ale omului. Basmele creează o atmosferă de optimism, de încredere în viitor, oriăat de greu este prezentul, de aceea în basm ies învingătoare forțele binelui, care doboară pe cele rele, malefice. Niciodată un copil nu-și va alege ca model un personaj negativ din basm sau poveste. Dorința lui este să fie viteaz, curajos, cinstit ca Făt-Frumos, sau alt personaj pozitiv.

De exemplu, în „Amintiri din copilărie” de Ion Creangă, elevii învață că trebuie să îți asumi cu demnitate o pedeapsă pentru o greșeală comisă (furtul cireșelor). În lectura „D-l Goe” de I.L. Caragiale, elevii iau cunoștință de un personaj care nu este un exemplu de urmat. Ei află prin discuțiile purtate în cadrul lecției de limba română, folosind și experiența proprie din familie, care sunt cauzele acelui comportament negativ. Din ”Cărțile lui Apolodor” de Gelu Naum, elevii descoperă că prietenia nu ține seama de nicio discriminare.

Prin prisma modelelor prezente în textele literare, elevul își va putea dobândi anumite concepții care vor conduce la descoperirea treptată a propriei personalități, însușindu-și calitățile sau defectele descoperite prin desfășurarea acțiunilor relatate. Calitatea idealului de viață al elevului depinde chiar și de potențialul moral și etic al personajului pe care acesta îl studiază. Astfel, prin strategii și metode specifice gândirii critice, elevul poate diferenția aspectele pozitive de cele negative și să descopere ce rol pot avea în propria sa dezvoltare personală.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ITINERANT: CONSTANTIN CRISTINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ TÂRGOVIȘTE /ȘCOALA GIMNAZIALĂ PETREȘTI

Denumirea omului ca ființă socială este posibilă ca urmare a procesului de socializare prin care individual uman odată cu primele contacte cu celelalte ființe umane identifică, cunoaște, învață diferite norme, obiceiuri, modele comportamentale. Pornind de la această idee putem spune că socializarea copilului începe în familie, familia fiind primul grup social în care își începe viața. Omul devine ființă umană în procesul creșterii și educației.

Copilul în primii ani de viață învață în cadrul familiei anumite roluri specifice familiei dar și a unor care în perioade ulterioare vor fi exteriorizate în societate. Un copil care provine dintr-o familie care manifestă tipuri de activitate, norme, principii contrar așteptărilor sociale care nu sunt acceptate de către comunitate, va învăța să-și rezolve problemele prin acțiuni deviate, începând prin limbajul utilizat. Acești copii nu pot învăța din modelele din societate, performanțele lor măsurându-se prin numărul și gravitatea actelor antisociale. Copilul care provine dintr-o familie cu norme și principii specifice societății, vor avea un comportament conformist, normativ, vor respecta modelele propuse de școală. Funcția educațională a familiei își pune amprenta asupra dezvoltării copilului în continuare. Mediul de dezvoltare al copilului, poate fi un mediu favorabil, conducând spre o dezvoltare favorabilă, sau poate fi un mediu nefavorabil, conducând spre o dezvoltare nefavorabilă.

Un copil care vine la școală și provine dintr-un mediu nefavorabil: agresivitate fizică, norme antisociale, limbaj agresiv, în școală va manifesta acest comportament antisocial. El nu învață în familie respectarea unor reguli, nu învață să fie tolerant, iar în școală îi va fi foarte greu să se supună regulilor sau să manifeste o atitudine de toleranță. El va fi într-o permanentă stare de confuzie, nefiind în stare să adopte comportamentul social promovat de școală, aceste norme fiind contradictorii cu cele din mediul lui familial.

Un alt factor important este relația afectivă ce se stabilește între copil și părinții săi. Lipsa de afectivitate duce la lipsa de umanism, de încredere în forțele proprii. Familia este cea cu care copilul interacționează din prima zi de viață și cel mai mult. Cei șapte ani de acasă ar trebui să învețe copilul bunele maniere, pe care grădinița și școala mai apoi să le dezvolte.

Mediul și educația sunt două concepte ce nu pot fi separate, un mediu favorabil fără educație nu conduce la o dezvoltare armonioasă, și nici o educație adecvată nu face minuni într-un mediu defavorabil. Prima responsabilitate a educației revine familiei și apoi a instituțiilor cu care copilul vine în contact.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE

PROF. PT. ÎNV. PRIMAR CONSTANTIN SAFTA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „VASILE ALECSANDRI”, BRĂILA

Copilăria timpurie reprezintă cea mai importantă perioadă din viața copilului, întrucât este marcată de momente cruciale pentru succesul său de mai târziu, la școală și în viață. Intervenția adultului asupra copilului în această perioadă este fundamentală. Educația timpurie vizează intervalul de timp cuprins între naștere - pentru că din momentul când se naște copilul începe să se dezvolte și să învețe, și până la 6/7 ani - vârsta intrării la școală. Educația timpurie se realizează în atât în mediul familial, cât și în cadrul serviciilor specializate, precum creșa sau grădinița.

Educația timpurie este o necesitate în contextul social actual, deoarece perioada cuprinsă între naștere și 6/7 ani este cea în care copiii au o dezvoltare rapidă. Dacă procesul de dezvoltare este neglijat, mai târziu, compensarea acestor pierderi este dificilă și costisitoare. Investiția în copii la vârste cât mai fragede conduce, pe termen lung, la dezvoltarea socială a acestora și la realizarea susținută a drepturilor copiilor.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trebuie să recunoaștem că puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „cei șapte ani de-acasă”.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Cei 7 ani de acasă înseamnă mai mult reguli de bun simț, igienă, respect, pe care un copil trebuie să le învețe de la părinți, până să meargă la școală:

-Să-si poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație. (Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă, etc.)

-Să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur. (Să folosească un limbaj politicos, să nu se miorlaie, să nu fie obraznică, dar să exprime ceea ce simte, nu să evite să-și spună părerea)

-Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva. (Incepând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică să nu meargă pe stradă cu caștile în urechi, trimițând SMS-uri, izbindu-se de alți pietoni și ignorând culoarea roșie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu știu, să adune fructele cuiva care și-a rupt sacoșa, să urce în pom după o pisică speriată, chestii de-astea...)

-Să știe să piardă (și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar și să câștige** cu eleganță (fără a-l umili pe cel care a pierdut).

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maxima importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Si e important, de asemenea ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mică copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele doua extreme, ori va incerca totul, ca să-ți afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să infrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. PT. ÎNV. PRIMAR: ALINA ALEXANDRA CONSTANTINESCU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU POPESCU TELEGA”,
COMUNA TELEGA, JUDEȚUL PRAHOVA

În ultima vreme, tinerii, copiii dar și adulții manifestă un interes din ce în mai scăzut pentru regulile politetii, regulile așa zisei perioade a „celor șapte ani de acasă”. Cu toții știm că educația începe în familie, de la o vârstă foarte fragedă, și continuă apoi în școală pentru a pregăti oamenii să se integreze în societate, să se formeze armonios, politețea fiind necesară în fiecare moment al vieții noastre.

Buna cuviință, cum i se mai spune politeții în popor, este o virtute ce trebuie să pornească din interior și se referă de fapt la respectul față de apropoale nostru, față de oameni în general, fără aceasta neputând fi concepută demnitatea umană. „Cei șapte ani de acasă” trebuie să dovedești că-i ai în orice moment al zilei, în orice situație de viață, cu oricine, nu doar cu cei demni de respect, ci cu toți oamenii (părinți, copii, prieteni, profesori, colegi, cunoscuții noștri și chiar necunoscuții). Succesul în ceea ce îți propui, în demersurile ce ți le impui și în viață implicit, este pe jumătate garantat dacă ai o educație de bună calitate, sănătoasă și dacă ai capacitatea de a te comporta adecvat cu oamenii din jurul tău.

Elevii noștri trebuie să știe să pună în practică regulile învățate în „cei șapte ani de acasă” la școală, în excursie, în familie, în vacanțe, în vizite la prieteni sau la rude, pe stradă, la spectacole, ba chiar și în vârf de munte. Cu alte cuvinte trebuie să respecte pe cei mai în vârstă, oferindu-le locul în mijloacele de transport în comun, ajutându-i în situații dificile și vorbindu-le politicos, trebuie să respecte regulile de comportament pe stradă, în societate, în vizite, să nu se manifeste gălăgios când vizionează un spectacol, să dovedească prin purtare că sunt educați, facându-se mândri atât pe ei cât și pe cei care le-au oferit această educație.

Școala, fiind o a doua familie pentru fiecare, oferă elevilor o continuare a educației primite acasă. Dar și aici elevii trebuie să respecte reguli: să ridice mâna când vor să răspundă sau să întrebe ceva anume, să nu vorbească în timpul orelor, să nu își jignească în niciun fel colegii, să răspundă cuviincios de fiecare dată când sunt solicitați, să nu iasă din bancă în timpul orelor, să se adreseze politicos cadrelor didactice din școală și personalului auxiliar, să folosească formule de adresare adecvate, precum „vă rog”, „îmi puteți spune”, „aveți cumva timp să...”, „îmi dați voie să...” atunci când se adresează personalului instituției școlare. În timpul pauzelor nu trebuie să se alerge sau să se îmbulzească, nu trebuie să pună piedică altor colegi, trebuie să folosească adecvat mobilierul școlar, toaletele și celelalte bunuri ale școlii. În cazul simulărilor de cutremur, incendiu, trebuie să respecte regulile de evacuare a clădirii, fără să creeze panică celor din jur și comportându-se adecvat.

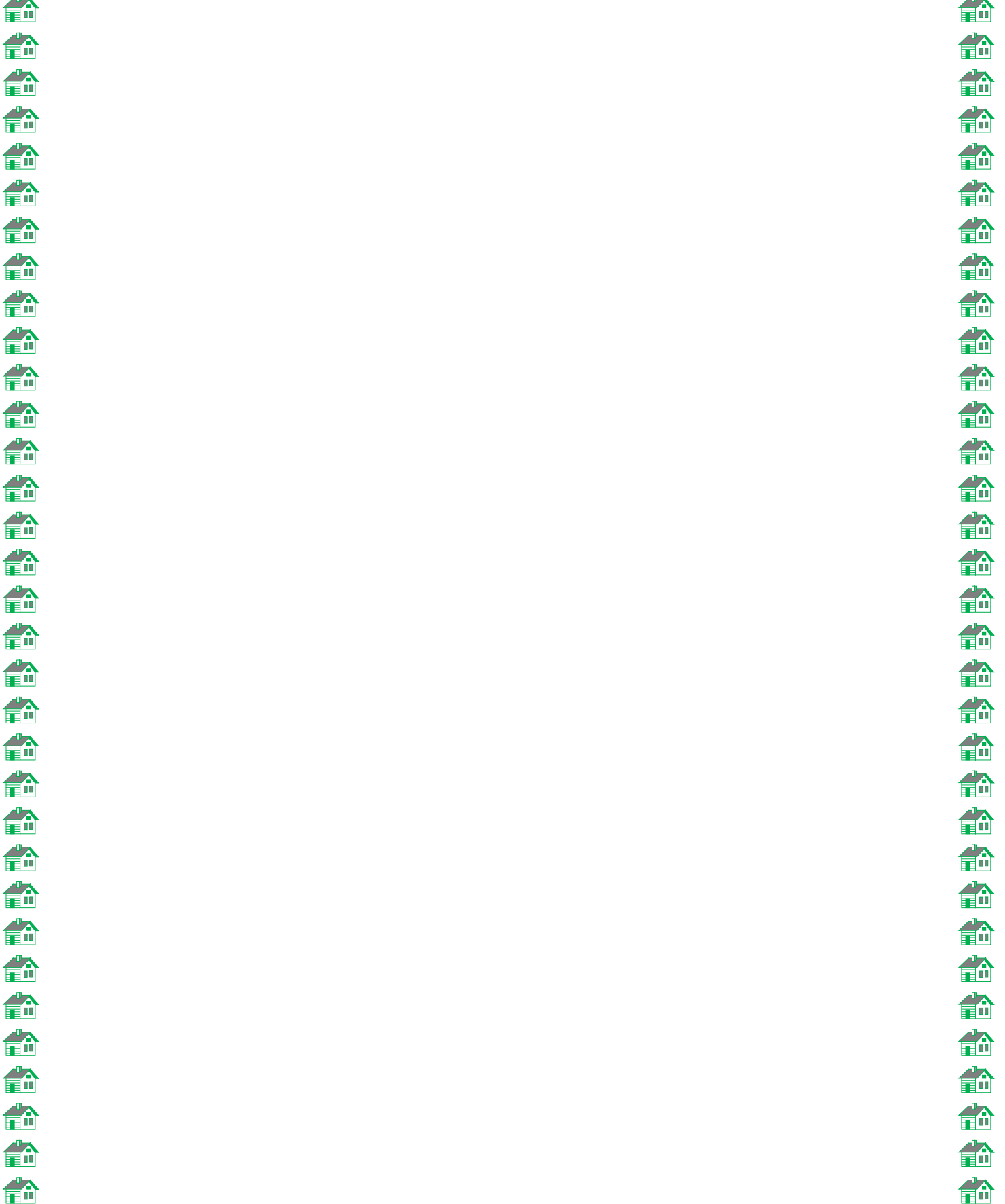
În concluzie, pentru exemplificare, voi mai da exemplu și de alte câteva reguli elementare pe care, fie că este copil, tânăr sau adult, trebuie să le respecte fiecare persoană în situațiile de viață la care participă:

- Nu întrerupem interlocutorul în timpul unei discuții;
- Nu vorbim niciodată cu gura plină, mestecăm cu gura închisă și mulțumim persoanei care ne servește;
- Când tușim, strănutăm sau căscăm trebuie să punem mâna la gură, indiferent de distanța la care ne aflăm față de o persoană sau de relația pe care o avem cu persoana respectivă, fiind indicat să purtăm mereu la noi batistă sau șervețele;
- La urcarea într-un mijloc de transport în comun mai întâi trebuie să lăsăm să iasă afară călătorii ce vor să coboare și apoi să urcăm noi;
- La masă nu e politicos să suflă în mâncare, ceai sau cafea, trebuie să așteptăm să se răcească;
- Punctualitatea atunci când suntem invitați undeva este deosebit de importantă;
- Nu e politicos să așezăm coatele pe masă;
- Întotdeauna salutul trebuie însoțit de un zâmbet; atunci când salutăm trebuie să-l privim în ochi pe cel salut;
- Nu vorbim la telefon în timpul mesei. Dacă totuși ne sună cineva, ne ridicăm politicos de la masă și ne scuzăm;
- Nu salutăm ținând mâinile în buzunare;

➤ Dacă primim un cadou ce nu ne place trebuie să ne ascundem nemulțumirea și lista ar putea continua.

Acestea sunt doar câteva exemple de bună purtare, câteva reguli morale ce trebuie respectate pentru ca și noi să fim respectați de cei din jur. Așa cum am mai spus educația începe în familie, din fragedă pruncie. Un copil care are „cei șapte ani de acasă va ajunge un adult responsabil, educat, politicos, care are o conduită bună în orice situație, atât în societate cât și în viața particulară.

EDUCAȚIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

CONSTANTINESCU MARIANA, PROF. PT ÎNV. PRIMAR,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “MIRON COSTIN”, BACĂU

“O educație bună este izvorul întregului bine pe lume”. Immanuel Kant

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Urmează învățământul primar, unde este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la școală, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al școlii și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între cadre didactice și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Constantin Pavel spunea: “Am primit educație într-un sat românesc. Și sunt mândru de asta. Eu numesc educație cei șapte ani de-acasă-vârsta până la care, în mintea și sufletul unui copil pătrund valorile și principiile de viață pe care, conștient sau inconștient, le va urma tot restul existenței.”

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine, ca mereu greșește, ca nu poate realiza cu succes ce-și propune. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău, să-l ajute în momentele dificile, să-l motiveze pozitiv. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii,

🏠 așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață 🏠
🏠 într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE:

🏠 1. Fotea, Minodora, *Cunoaștere acopilului, condiție a educației de calitate*, în „Revista învățământ 🏠
🏠 preșcolar” nr. 3-4, 1999;

🏠 2. Golu, M., *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București, 2000; 🏠

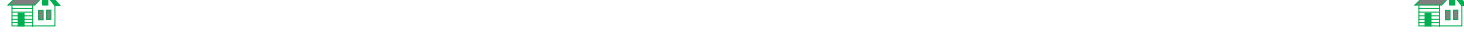
🏠 3. Jinga, Ioan, *Educația ca investiție în om*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1981; 🏠

🏠 4. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z*, Mic dicționar al vieții de familie, Editura Științifică, 🏠
🏠 București, 1991;

🏠 5. Negovan, V., *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București, 2003; 🏠

🏠 6. Stănciulescu, E. , *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998; 🏠

🏠 7. Sălăvăstru, D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004. 🏠

IMPORTANȚA EDUCATIVĂ A CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

CONSTANTINESCU SORIN-MARCEL, PROFESOR,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ UNGURENI, BACĂU

„Scopul învățării unui copil este ca acesta să meargă mai departe fără profesorul său.”, Elbert
Hulbard

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii:

normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli

de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei

copilăriei este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte

medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui,

oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața

socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale

copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei

elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor șapte ani de acasă”. Viața copilului

acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi,

abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În

familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își

însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

A.S. Makarenko spunea: “Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor.” Adevărat, copiii în miezul

familiei se formează, învață tot ce este benefic pentru viitorul lor, pentru realizarea idealurilor și pentru a fi

mulțumiți de ei înșiși.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la școală, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru

a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în

care nu i se oferă atenție, începe să se inhibe, să aibă păreri puternice și afirmații întemeiate, dând impresia

că este alintat, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un

„interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la școală?”, răspunsul copilului

să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o

discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu,

folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă

că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile

pe care le-a făcut. Este greu în lumea în care trăim să-i înțelegem, dar trebuie să luptăm să-i percepem, să

știm mereu ce fac, ce-i doare, care le sunt nemulțumirile, să-i credem și să-i ajutăm în momentele lor grele.

O mamă în jurnalul personal spunea: “Copiii spun ce aud și fac ce văd. Părinții se pot vedea în copiii lor, ca într-o oglindă, pe ei înșiși.”

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit

celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde

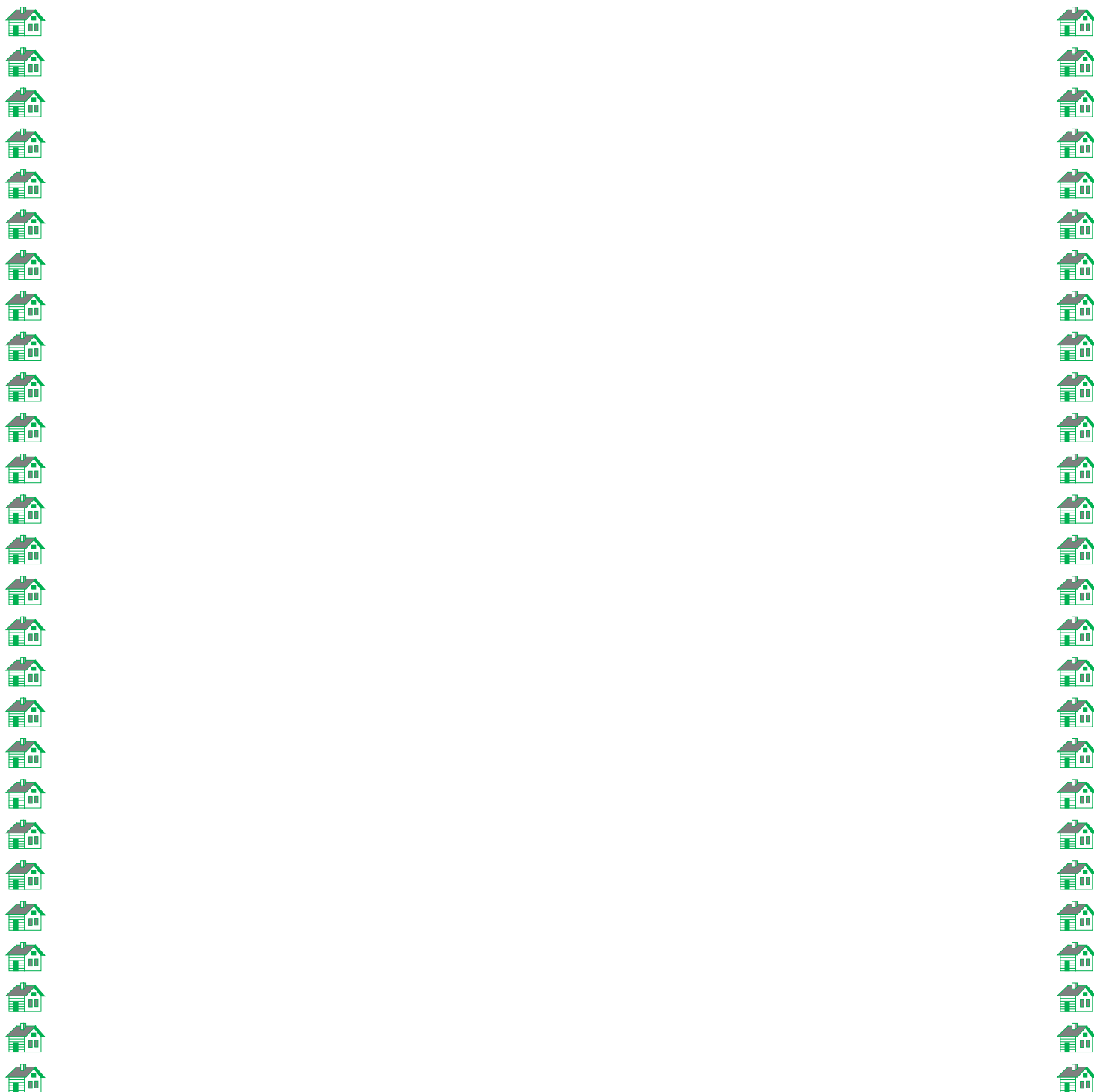
își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le

considerăm noi necesare și care îi vor ajuta să fie oameni respectoși și demni de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

BIBLIOGRAFIE:

1. Fotea, Minodora, Cunoaștere acopilului, condiție a educației de calitate, în „Revista învățământ preșcolar” nr. 3-4, 1999;
2. Golu, M., Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București, 2000;
3. Jinga, Ioan, Educația ca investiție în om, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1981;
4. Mitrofan, I., Mitrofan, N., Familia de A la Z, Mic dicționar al vieții de familie, Editura Științifică, București, 1991;
5. Negovan, V., Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București, 2003;
6. Stănciulescu, E. , Sociologia educației familiale, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998;
7. Sălăvăstru, D., Psihologia educației, Editura Polirom, Iași, 2004.

FAMILIA - CA MEDIU SOCIAL ȘI EDUCAȚIONAL

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: CONTANU GINA –AMALIA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR.34 – BRAȘOV, JUD. BRAȘOV**

Element component indispensabil al sistemului educațional, familia ocupă un loc aparte. Pe întreaga perioadă a dezvoltării (de la naștere până în momentul în care adolescentul este pe deplin capabil să se autoconducă), acțiunea ei include în același timp și toate laturile formării personalității. Ea reprezintă unul din mediile de socializare și educare din cele mai complete datorită posibilităților ce le are de a-l introduce pe copil în cele mai variate situații și de a acționa asupra lui prin cele mai complexe și firești mijloace.

Familia trebuie să fie cea dintâi școală în care copiii să învețe regulile de comportare în viață și societate. Exercițierea eficientă a funcției educative a familiei, se bazează pe existența unor premise ce fac din ea un factor socializator și educogen de prim ordin solicitând în același timp anumite condiții care să favorizeze obținerea unor rezultate optime.

În familie, copilul își petrece primii ani ai copilăriei, ea este primul lui mediu, primul colectiv în care trăiește pe care îl cunoaște, care îi mijlocește primele experiențe sociale, iar acești primi ani de viață se caracterizează printr-o deosebită receptivitate, plasticitate, cu mari posibilități pentru formarea a numeroase trăsături de personalitate.

În același timp, familia constituie cel mai adecvat cadru pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. Climatul de dragoste, grijă, căldură, stimă și respect – climat afectiv cu valențe deosebite – existent în familie, preocuparea pentru asigurarea condițiilor optime de viață.

Fiecare părinte dorește succesul copilului său în viață, urmărește dezvoltarea personalității lui și integrarea activă în societate. Grupul restrâns familial reprezintă mediatorul, filtrul sau „poarta deschisă” către lume și copil.

Familia, constituită într-un colectiv să poată oferi permanent exemple demne de urmat de către copii. Exemplul oferit de părinți constituie „busola” ce le indică direcția către care să se îndrepte. Munca desfășurată de membrii familiei, activitatea și preocuparea pentru ridicarea continuă a nivelului cultural etc. sunt aspecte ce influențează direcția dezvoltării copiilor.

Exemplul părinților este direct legat de autoritatea lor și ea, constituind o condiție necesară influenței pe care aceștia o exercită asupra copiilor.

Locul și rolul fiecărei persoane din familie, sistemul de relații ce se stabilește între componenții acestui colectiv, sunt aspecte importante pentru desfășurarea activității educative. Dacă relațiile se bazează pe încredere și sprijin reciproc, pe afecțiune, entuziasm, optimism și efort comun pentru rezolvarea sarcinilor ce revin fiecăruia și în ansamblul colectivului familial, atunci exercitarea funcțiilor socio-educative poate beneficia de siguranța unei reușite.

O altă cerință se referă la necesitatea asigurării unei mai judicioase interacțiuni a persoanelor care alcătuiesc colectivul familial – părinți și copii – a unei conlucrări a generațiilor, îmbinarea a două categorii de calitate: pe de o parte maturitatea de gândire și experiența bogată a adulților – părinții – și pe de altă parte posibilitățile largi de adaptare, de creație, elanul, entuziasmul tinerilor.

Familiei îi revin sarcini specifice în conformitate cu posibilitățile și cerințele fiecărei etape de vârstă.

În perioada 0-3 ani (prima copilărie), relațiile copilului cu mediul înconjurător sunt predominant de natură afectivă (relația mamă – copil) și extrem de importante pentru socializarea și educarea copilului. Tocmai de aceea influențele socioculturale și educaționale ce se exercită asupra copilului necesită o deosebită atenție, ele potențând procesul de achiziționare și dezvoltare a limbajului.

Perioada următoare de la 3 la 6 ani, mai complexă ca posibilități și cerințe, implică angajarea părinților în eforturi susținute pentru satisfacerea curiozității copiilor (este vârsta întrebărilor) achiziționarea primelor cunoștințe, dezvoltarea imaginației organizarea și supravegherea jocurilor (este activitatea lor de bază constituind acum mijlocul principal de educație și prin care se facilitează tranziția spre atitudinea caracteristică muncii viitorului școlar.

Alături de familie în această perioadă, un loc deosebit îl are grădinița care, cu cadre special pregătite cu programe și mijloace adecvate este în măsură să asigure o mare eficiență acțiunilor de educare a preșcolarului.

Cu intrarea în școală la vârsta de 6 ani (problemele muncii de educație devin mai complexe și odată cu ele și rolul familiei, școala constituind pentru copil un nou mediu căruia trebuie să i se adapteze și care va influența enorm dezvoltarea sa.

În etapa școlară o serie de sarcini educaționale sunt preluate în mod special de școală dar familia rămâne implicată chiar și în realizarea acestora. Fără participarea părinților efortul educativ organizat prin instituțiile școlare poate fi frânat, deviat sau deformat.

Bibliografie:

1. Cerghit, I., Vlăsceanu, L., *Curs de pedagogie*, Tipografia Univ. din București , 1984
2. Niculescu, R.M., *Pedagogie prescolară*, Editura Pro Humanitate, București, 1999
3. Păun, E., *Sociopedagogie școlară*, E.D.P , București , 1892
4. Stern, H.H., *Educarea părinților în lume* (trad.) E.D.P , București , 1872

CEI 7 ANI DE ACASA

PROF. INVATAMANT PRESCOLAR : CONTES OANA ANISIA GRADINITA CU P.P.NR1 TG-JIU

Cred ca toti am auzit in repetate randuri, afirmatia "ii lipsesc cei 7 ani de acasa" Ca părinte, nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești 7 ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale?

In primul rand...trebuie sa fim chiar noi un exemplu pentru copiii nostri

Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol "nu fă ce face popa, fă ce zice popa". Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfîntenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vîrstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoarie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vîrstă dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel.

Stabilirea unor reguli

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strîrnești curiozitatea cu privire la ce se întîmplă dacă pune mîna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui. "Dacă pui mîna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci buba și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine" sau "dacă te sui acum în copac poți să cazi și să te julești și o să îți curgă sânge" sună mult mai bine decât "Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mîna acolo?!" Ai fi surprins cît de inteligent este copilul tău la o vîrstă fragedă.

Egalitatea

Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură. Afirmațiile de genul "dacă nu ești cuminte, te las în stradă să te fure țigarii" nu fac altceva decât să îi imprime în minte celui mic ideea că rromii sunt o etnie rea și că trebuie să se poarte cu ei în mod corespunzător.

Ce sunt bunele maniere?

Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

EDUC. CORCODEL MARIA, GRĂDINIȚA NEGREA, COM. SCHELA, JUDEȚUL GALAȚI

Educația începe din sânul familiei, se consolidează prin informație la școală și se dezvoltă continuu prin cunoștințe și norme. Responsabilitatea părinților este majoră, întrucât ei se fac răspunzători de primele repere în ceea ce privește educația comportamentală și educația civică.

Încă din primele luni de viață, copilul este învățat primele repere, cum și când să facă diverse activități. Prin puterea exemplului, părintele dă noțiuni despre bine și rău, despre reguli de comportament care îl vor ajuta pe copil să se integreze, să fie acceptat și laudat pentru educația primită.

Momentul în care copilul se abate de la regulile de conduită prestabilite de normele societății, nu copilul este învinuit direct, ci părinții săi, care nu au știut să îi ofere educația celor 7 ani de acasă. Cu toate acestea, tot părintele este cel care poartă pe umeri grija unei educații corespunzătoare. În ciuda programului încărcat, acesta trebuie să găsească timp să îl învețe pe copil lecțiile esențiale despre disciplină, valori și principii, pentru a se dezvolta frumos.

Momentul intrării la școală, când lucrurile devin serioase, este pragul evaluării, când copilul trebuie să aibă întreg bagajul de cunoștințe necesar pentru a interacționa bine cu cei din jur. În fiecare familie, educația copilului trebuie să pornească de la principiul empatiei: cum să mă comport astfel încât să-i înțeleg pe ceilalți, să le decodific corect emoțiile, să-mi spun părerile și să acționez fără să-i rănesc. Aceste principii vor fi învățate de copil prin acceptarea unui set minimal de reguli (Regulile familiei), care sunt în general, reguli de bun simț sau ale celor "7 ani de acasă".

Astfel, orice copil de grădiniță trebuie să cunoască regulile:

Stop-Oprește-te!

Așteaptă-ți rândul!

Cere și nu lua cu forța!

Spune mulțumesc și apreciază !

Întreabă-mă!

Ai dreptul/Am dreptul!

Aceste reguli minimale au rolul de a-l ajuta să se adapteze grupului social odată cu intrarea în grădiniță, să se protejeze pe sine și pe ceilalți. Dar, să vedem, ce înseamnă fiecare regulă:

Regula "Stop-Oprește-te!" se aplică în situațiile în care comportamentul copilului este total neadecvat sau potențial periculos (de exemplu, cotrobăie în geanta oaspeților, fuge de lângă tine pe stradă, este agresiv cu un alt copil etc.)

Regula "Așteaptă-ți rândul!" are rolul de a-i crește rezistența la frustrare (când apare un obstacol în calea unei dorințe), deoarece răbdarea este o calitate specifică învingătorilor. În acest sens, e recomandabil să amânăm împlinirea unor dorințe, să-l învățăm să-și aștepte rândul, etc.

Regula "Cere și nu lua cu forța!" o aplicăm de la vârste foarte mici când observăm tendința firească a bebelușului de a-și însuși jucăria altui copil. Pe un ton blând, verbalizăm regula, de fiecare dată când e nevoie: "Te rog să ceri, nu e voie să luăm cu forța!"

Regula "Spune mulțumesc și apreciază" se aplică de asemenea timpuriu și la fel, vom verbaliza mulțumirea în locul copilului care încă nu știe să vorbească, dar vom exprima în același timp și nonverbal, emoția pe fața noastră. Nu este vorba despre acel "mulțumesc de politețe", ci la situațiile când trebuie să aprecieze că celălalt l-a ajutat sau a făcut ceva frumos pentru el. Este vorba despre a fi recunoscător și a învăța să-i produci o bucurie prin "mulțumescul" tău, celui care merită.

Regula "Întreabă-mă!" îi dă dreptul copilului să ceară lămuriri, să-și spună părerea, să-și exprime dorințe. În felul acesta va învăța să se informeze și să acționeze adecvat.

Regula "Ai dreptul/Am dreptul" o folosim pentru a-i oferi permisiunea de a-și exprima emoțiile și de a separa în același timp, comportamentul inadecvat de emoție. Adică, îi spunem: "ai dreptul să fii supărat, dar nu e voie să mă lovești/să spargi jucăria etc.". Este valabil și pentru situațiile în care părintele își exprima dreptul de veto: "Am spus NU", adică nu mai există cale de negociere. De exemplu, când refuzam să-i cumpărăm o jucărie și nu este indicat să pornim o sesiune de discuții "pro și contra" cu el. Este o regulă

care stopează șirul nesfârșit al intervențiilor și întrebărilor copilului, de genul: "Dar de ce nu vrei să-mi ieși jucăria? Te rog! Vreau jucăria! etc"

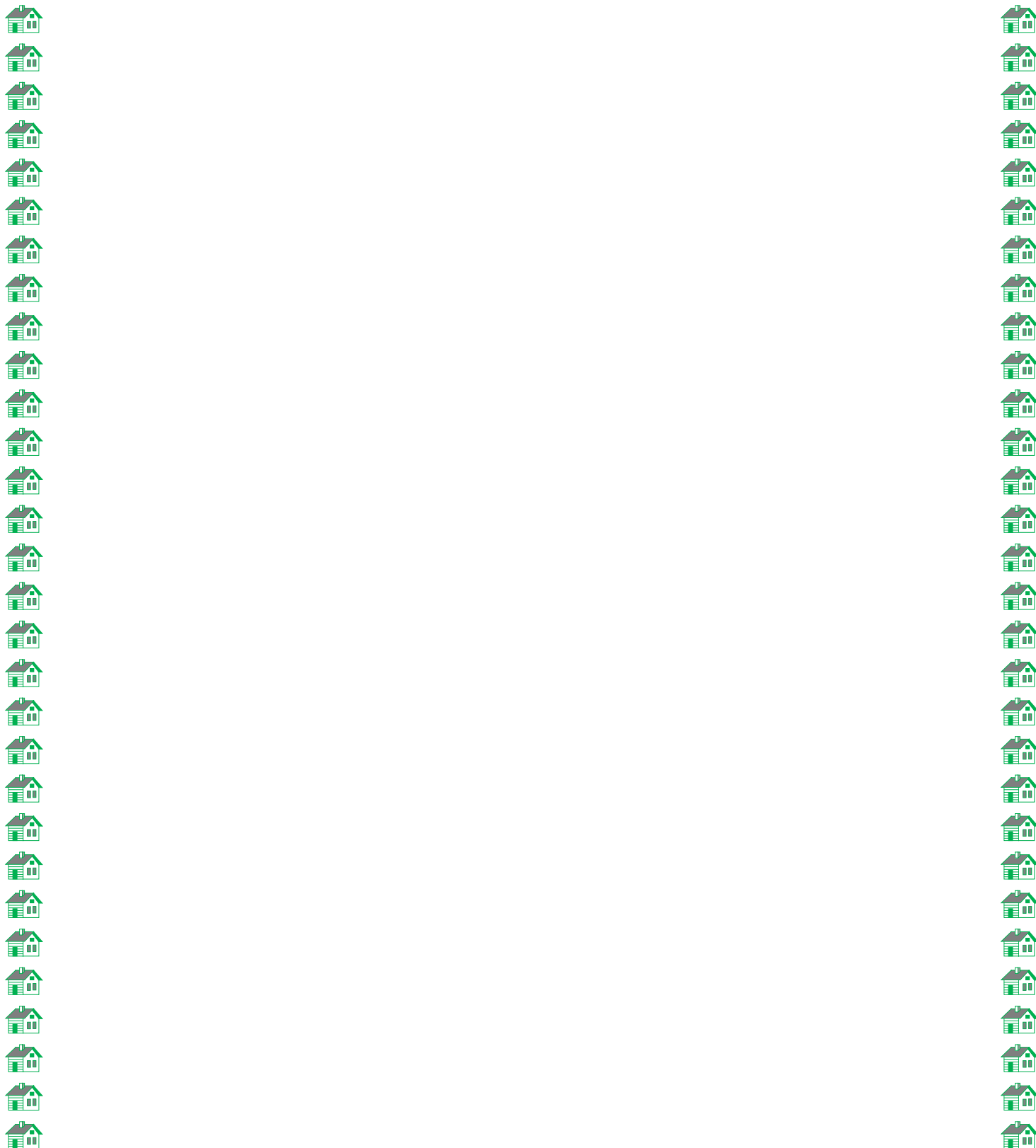
Regulile de convietuire sociala vor fi deprinse încet, încet de către copil, prin expunerea zilnică și inevitabilă la rigorile și cerințele mediului în care crește și se dezvoltă. Politețea și bunele maniere se deprind, conform psihologilor, prin observarea exemplului pe care îl dau adulții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: COROBAN CRISTINA BIANCA GRĂDINIȚA: P.P. „LICURICI”, ARAD

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

COPILUL "BINE-CRESCUT"

PROF. ÎNV. PRIMAR COROBAN DANIELA NATALIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 BUNTEȘTI- STRUCTURA STÂNCEȘTI

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede. Așadar, normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Bibliografie:

1. Cucos, Constantin., *Educația . Dimensiuni culturale și interculturale*, Editura Polirom , Iași, 2000
2. Pânișoară, Ion-Ovidiu- *Comunicarea eficientă* Editura Polirom, București, 2004,
3. Piaget, J., *Judecata morală la copil*, E.D.P., București, 1980

CEI 7 ANI DE ACASĂ

COROI ADRIANA VALERIA
GRADINITA CU P.P. „DR. ION RATIU” TURDA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

INFLUENȚA FAMILIEI – INADAPTAREA ȘCOLARĂ?

PROF. ÎNV. PRIMAR COROI MONICA
LICEUL TEHNOLOGIC STEFAN HELL, SÂNTANA

“Dragostea este astfel, nu numai cheagul familiei, ci și calea cea mai eficientă a educației, dar numai dacă ea e potrivită și cu măsură.” (Nicolae Mărgineanu)

Inadaptarea școlară este un termen generic, foarte extins, care acoperă toate cazurile în care un copil nu este în armonie cu normele din mediul școlar, datorită deficiențelor intelectuale sau tulburărilor psihice, mentale sau afective. Printre factorii care duc la determinarea conduitelor de dezadaptare școlară se numără și familia.

Ca orice individ uman și cu atât mai mult, datorită sensibilității, receptivității la influențe externe elevul în formare sub aspectul personalității este evident determinat în multe privințe de mediul său familial, școlar, de anturaj, de profesori sau părinți. Motivația pentru învățare, perseverența lui în activitate, atitudinea față de școală sunt în mare măsură dependente de felul în care sunt induse de o stare afectivă sau climat afectiv din familie.

Familia este fundamentală pentru existența și formarea personalității elevului ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului. Familia este desigur determinată, în primul rând prin condiții economice, material, de hrană, îmbrăcăminte, locuință, de organizarea unui ritm al vieții, de nivel cultural și comportamental, de integrare socială prin care își pune desigur amprenta pe existența și dezvoltarea copilului, a elevului, în mod hotărâtor. Dacă există iubire, dacă familia este unită, are o conștiință a demnității chiar în poziția în care se află și se luptă, poate să însemne mult ca rezervor energetic și dinamizat pentru a încărca mereu, cum s-ar spune “energetic”, personalitatea fiecăruia în lupta cu existența. Dacă dimpotrivă, nu există iubire, nu a existat premise de comunicare încă de la decizia celor doi care au întemeiat o familie, nu a existat acceptul reciproc și în același timp nu a existat acceptarea rolurilor maternel și parental, care sunt importante în formarea personalității copilului, atunci toate acestea, generează în conștiința copilului îndoieli, duc la reticiențe sau reacții neadaptive și dau naștere unor tulburări comportamentale de durată.

În diversitatea familiilor putem constata:

- *Familii librale*, care dezvoltă inițiativele copilului, îi dezvoltă și fermitatea în acțiuni, curiozitatea, spiritul obiectiv de autoevaluare;
- *Familia reprimatoare*, care înăbușă spiritul de independență al copilului;
- *Familii integrate social*, sigure de ele, care prezintă un grad ridicat de receptivitate socială;
- *Familii la limita integrării*, nesigure, închistate, refractare la tot ce apare nou pe plan social;
- *Familia activă* căror principală însușire este aceea de a se afirma, de a lupta cu greutățile, de a se impune, în sensul bun al cuvântului, în societate și care încurajează la membrii mai tineri ai familiei, dinamismul, încrederea în sine, motivația muncii;
- *Familiiile pasive*, indiferente, intolerante, care generează sentimentul de eșec, de neîncredere în viață, de descurajare;
- *Familii monoparentale*;
- *Familia adoptivă*;
- *Familiiile disociate*, deseori cei doi părinți deși despărțiți, revendică, în aceeași măsură copilul, fiecare dintre ei căutând să-l atragă de partea lui și să-l instige împotriva celuilalt, pentru al compromite;
- *Familiiile reconstruite* care pot favoriza o atmosferă de nesiguranță și neliniște;
- *Copii orfani sau abandonati* cărora le lipsește tocmai mediul familial.

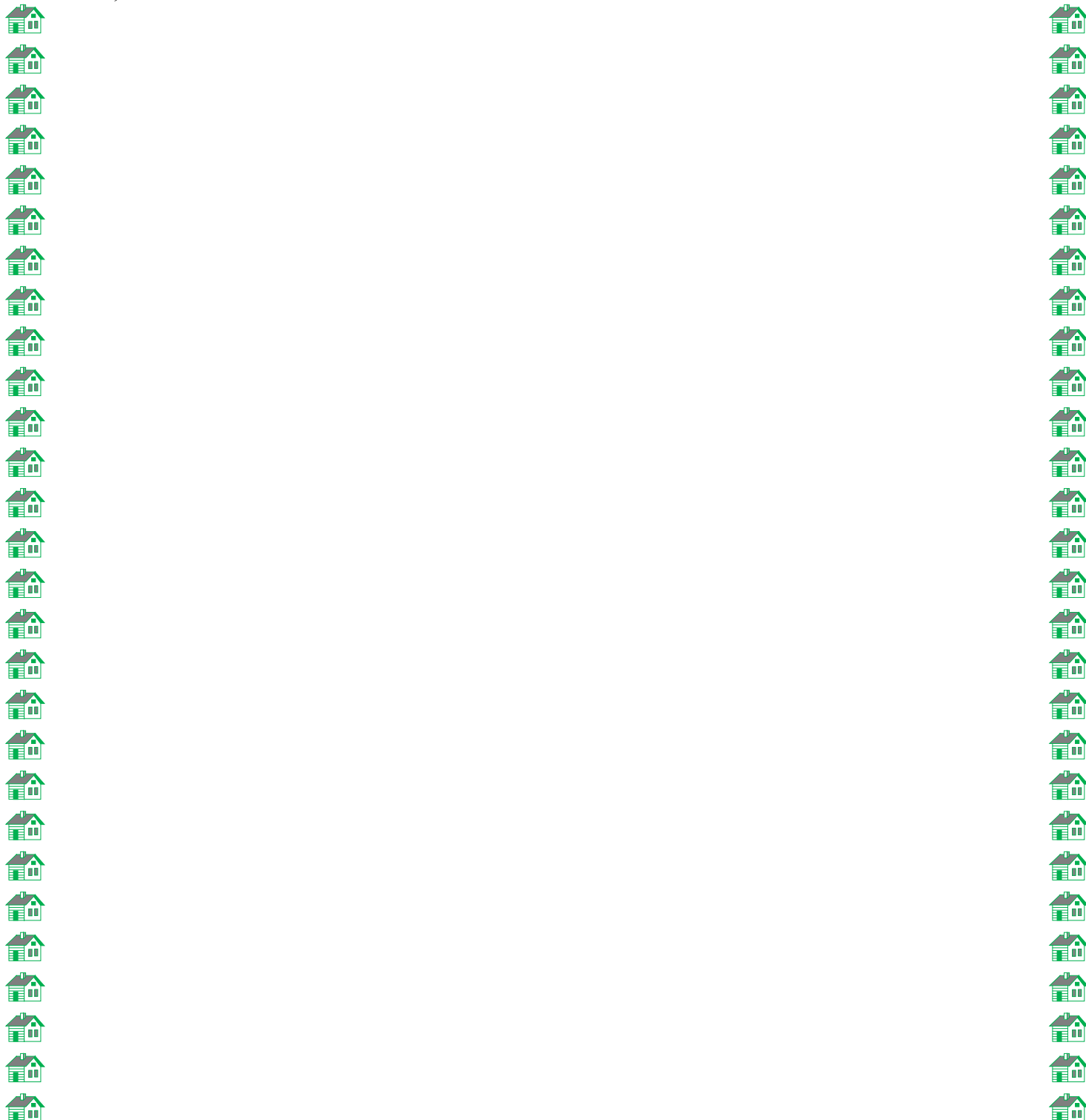
O situație specială o reprezintă acele familii cu ambianța a căminului apăsătoare, ca rezultat a unor certuri continue dintre părinții respectivi. Aceste familii creează un mediu nefavorabil dezvoltării psihice a copilului, provocându-i tulburări emoționale puternice. Cu acest prilej se produc ceea ce s-a numit mai târziu tulburările de caracter, adică acele aspecte ale caracterului unui individ care fac dificilă integrarea sa armonioasă în societate. Există posibilitatea ca anumiți copii să aibă o inteligență normală și ci toate acestea să nu reușească să se integreze armonios în societate din cauza unor aspecte ale caracterului pe care îl au.

În concluzie, sigur chiar dacă nu vedem în familie doar primul laborator și unicul laborator, așa cum ar rezulta din perspectiva psihoanalizei care pornește totuși de la faptul real că în primii trei ani de viață, în care sunt puse bazele personalității umane, familia este totuși acest laborator, este ca să spunem așa întreaga societate. Deci chiar dacă nu este unicul laborator, ea este fără îndoială laboratorul prim al personalității și în multe cazuri și cel mai important sau la fel de important cum sunt și ceilalți factori: școala, mediul de joacă, de muncă, societatea și mai târziu profesiunea, căsătoria.

Bibliografie:

1. Dragomirescu, Virgil – *Psihosociologia comportamentului deviant*, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1976;
2. Hudițian, Alexandru – *Devianța comportamentală la elevi*, editura Psihomedica, Sibiu, 2001;
3. Mărgineanu, Nicolae – *Condiția umană. Aspectul ei bio-psiho-social și cultural*, Ed. Științifică, București, 1973.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR, COROIU ELENA ADRIANA
LICEUL "DR. LAZĂR CHIRILĂ BAI A DE ARIEȘ"

"Politețea este cheia de aur care deschide toate ușile" și, de aceea, este important ca această deprindere să se formeze de la cea mai fragedă vârstă – vârsta antepreșcolară și preșcolară. Întrucât formarea și consolidarea deprinderilor se dezvoltă în timp, este bine ca părinții să insiste până la transformarea acestora în obișnuințe. Pe întreaga perioadă se vor manifesta unitate de vederi în cerințe, perseverență, răbdare, înțelegere, dar și exigență. Procedând astfel, copilul, de mic, se deprinde cu o bună purtare. Aceasta este "cartea de vizită a familiei".

Astfel, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Această satisfacere a nevoilor celui mic, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Copilul are nevoie de explorare și părinții sunt cei mai buni primii dascăli. În brațele lor copilul ia cele dintâi cunoștințe, în brațele lor copilul începe a judeca binele din rău, în brațele lor copilul își petrece pruncia. Faptele și cuvintele părinților sunt inițieri în drumul pe care va merge copilul, viitorul adult de mâine. „Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: părinții. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți. Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot, cu lux de amănunte! În „cei șapte ani de acasă” este bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei, chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!

Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”) va învăța copilul să ajute, activitățile acestea vor fi pentru ei, lucruri firești, normale, nu o corvoadă. Când vorbim despre „cei șapte ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Ne gândim la un copil bine crescut, un copil care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Putem spune că școala și familia, trebuie să aibă același scop - formarea personalității integrale și armonioase a copilului. Până la înscrierea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să-o completeze pe a celuilalt.

De asemenea omul educat, omul cu șapte ani de acasă trebuie să respecte pe cel care îi oferă și i-a oferit educație. Formele simple: „Doamnă”, „Domnule”, „Mulțumesc”, „Vă rog”, „Mă scuzați”, sunt dovada grăitoare a bunei creșteri. Vorba dulce, mult aduce! Educația și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune cu certitudine că indiferența familiei față de însușirea de către propriul copil al unor valori morale, pozitive, este deasemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Părinții sunt pentru copil modele. Nu are rost să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. De asemenea cea mai prețioasă recompensă pentru

 Copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă
 bună. „Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Bibliografie

[1] H., H., Stern, Educația părinților în lume, Editura Didactică și Pedagogică

[2] <https://www.didactic.ro/resurse-educationale/invatamant-primar>

[3] Dr. Tessa Livingstone, Copilul vremurilor noastre, Editura Didactica Publishing House

[4] Nicolae, Adriana Florea, Surlea, Cosmina Florentina, Școala și consilierea părinților, Ed. Arves.

SCHIMBĂRI ATITUDINALE CU EFECTE POZITIVE ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. COȘERAN DORINA
GRĂDINIȚA CU P.P."ELENA FARAGO" CRAIOVA

"Dacă un copil trebuie să-și păstreze viu simțul înnăscut al visării, atunci el are nevoie de compania a cel puțin un adult cu care să redescopere bucuria, emoția și misterul lumii în care trăim. Este mult mai important să netezești drumul unui copil care dorește să cunoască decât să supui acest copil unui regim de lucruri pe care el nu le poate încă asimila." Rachel Carson

Suntem diferiți unii față de alții! E bine, ori nu? Dacă am fi toți la fel, ne-am plictisi de moarte și, mai grav, am avea aceleași căi de rezolvare a problemelor, am gândi, simți, imagina cam în același mod, ce mai lumea ar fi monotonă și nu ar mai evolua în acest ritm.

Dar și diversitatea ridică probleme! Suntem diferiți în ceea ce privește vârsta, venitul, educația, poziția socială, religia, etnia, orientarea sexuală etc... însă marea provocare o constituie diferențele culturale dintre oameni. Nu e vorba doar de diferențele interculturale, determinate de contactul dintr-o parte cu oamenii aparținând unor culturi diferite, ci și de diferențele intraculturale, variații ale normelor în cadrul unei anumite culturi, ce apar atunci când indivizii care vin în relații unii cu alții aparțin unor subculturi.

E în interesul cetățenilor Europei să fie parte a unei Uniuni puternice din punct de vedere politic și economic, bine integrată în sistemul financiar global – o Uniune având ca bază valorică democrația, solidaritatea și diversitatea culturală.

Beneficiind de o sporită diversitate culturală, Europa trebuie să dea dovadă de interes, creativitate și energie pentru a pune în practică inițiative culturale și educaționale la nivel de Uniune.

Societatea în care trăim este în continuă schimbare și evoluție, schimbările se petrec în ritm alert și noi trebuie să ne adaptăm acestor schimbări. Trăim într-o lume diversă; școala este o micro - reprezentare a societății în care trăim: complexă și diversă, în evoluție, frământată de problemele cu care se confruntă societatea la nivel macro.

Abordarea monoculturală în educație tinde să victimizeze copiii care nu aparțin culturii majoritare, limba și cultura acestor copii sunt considerate a fi probleme. În multe situații acești copii sunt etichetați că ar avea dificultăți în procesul de învățare și nivelul de așteptări pentru acești copii este scăzut, ceea ce influențează munca și rezultatele lor. Această abordare monoculturală îi determină pe copiii care aparțin culturilor minoritare să își ascundă identitatea, să își devalorizeze propria cultură și să accepte cultura majoritară ca pe una superioară. Îi învață pe copii să se simtă rușinați de ceea ce sunt; în acești copii se naște un conflict intern, între valorile moștenite, promovate în familie și valorile pe care le promovează grădinița.

Trebuie să acceptăm interacțiunea culturală, să recunoaștem, să acceptăm și să prețuim diferențele!

E necesar ca noi, educatorii să fim capabili să receptăm și să valorificăm real, în practica zilnică, diversitatea culturală prin raportări echilibrate fără prejudecăți și etichetări.

Educația incluzivă constituie o abordare pozitivă a diferențelor. La grădiniță trebuie să dezvoltăm abilitatea copilului de a cunoaște alte culturi, de a recunoaște inegalitățile, nedreptățile, rasismul, stereotipurile și prejudecățile.

Pentru un cadru didactic grupa de copii reprezintă "oglinza" în care se vede reflectată munca sa de fiecare zi. În unele cazuri oglinda prezintă "neclarități". De cele mai multe ori, neclaritățile sunt asociate cu anumiți copii: cei de etnie romă.

Trebuie să fim atente la modurile de comunicare și relaționare ale preșcolarilor, educatoarelor și ale părinților. Din neatenție, din necunoaștere sau cu bună știință putem crea situații conflictuale cu consecințe grave sau mai puțin grave pentru actorii din grădinițele noastre.

Cine să intervină în grădinițe pentru detensionarea celor două părți aflate în situații conflictuale?

Ce obiective să își stabilească o educatoare, care sunt metodele, abordările potrivite pentru situațiile din grădinițele noastre?

Conflictul există la toate nivelurile de interacțiune socială: intrapersonal, interpersonal, intragrup, intergrup.

Suntem mai bine pregătite să facem față conflictelor când suntem în stare să înțelegem punctele de vedere ale altora și când suntem echipate cu competențe de comunicare. A deveni conștiente de propriile prejudecăți și stereotipuri reprezintă primul pas în înțelegerea conflictelor; stabilim astfel un echilibru și determinăm o schimbare pozitivă, într-o situație de câștig- câștig.

Credințele, percepțiile, valorile, nevoile și sentimentele noastre intervin inevitabil și în cazul conflictelor școlare. Modul în care rezolvăm conflictele școlare, ca dascăli, este influențat de ce simțim față de noi înșine, de cum valorizăm, cum vedem lumea. Un sentiment ridicat al valorii proprii, lipsa sau controlul prejudecăților maturilor pot ajuta la prevenirea escaladării conflictelor școlare.

Intervenția pentru rezolvarea conflictelor școlare interetnice este importantă pentru că timpul nu le rezolvă, ele nu se rezolvă de la sine. Acestea sunt amânate și alimentate pe parcursul vieții individului care a fost implicat într-un conflict interetnic; cu noi întâmplări, obiective și subiective, crește gradul de intoleranță, iar cu prima ocazie ele vor re izbucni într-o formă mai violentă, distructivă. Într-un astfel de moment intervenția este mai dificilă, de durată mai lungă și necesită mai multe resurse. Consecințele vor fi mult mai grave, iar persoanele afectate, probabil, mult mai numeroase.

Folosind disputele, micile tensiuni, ca ocazii pentru maturizare și dezvoltare pentru copii, vom reuși să reducem conflictele violente care se întâmplă astăzi, în lumea adulților! Am, de pildă, cinci copii de etnie romă în grupă și am avut la început discuții cu părinții referitoare la vocabularul neadecvat al acestora. I am rugat pe părinți să aibă grijă la felul în care se exprimă când sunt de față copiii lor, deoarece aceștia îi imită foarte bine la grădiniță. Datorită comportamentului lor, diferit față de al colegilor, aceștia riscau uneori să fie excluși din grup pentru că intenționau să fie violenți. Cu multă răbdare, tact, am încercat să creez un mediu educațional în sala de grupă astfel încât toată lumea să se simtă binevenită la grădiniță și copiii să fie toleranți unii cu alții. De asemenea, am desfășurat activități prin care am urmărit să ne descoperim pas cu pas unul pe celălalt, să ne cunoaștem și recunoaștem reciproc. Am creat situații în care era nevoie ca preșcolarii romi să fie ajutați tocmai pentru a le da ocazia colegilor să intervină, să coopereze, să-i ajute. În acest fel colectivul grupei s-a încheat și copiii "mei" nu mai ridicau probleme de genul "nu stau lângă Cristina că nu-mi place de ea", "nu mă joc cu Fabian că nu miroase frumos", "mama a zis să nu mă așezati lângă Sergiu că nu e ca noi". Prin urmare, am stabilit unele reguli ale "conviețuirii" la grădiniță, mai mult sau mai puțin riguroase, dar totuși suficiente de explicite pentru a fi cunoscute și recunoscute, arătând rațiunea lor de a fi "reguli".

Studii de dată recentă privind școala ca organizație școlară care "învață și produce învățare", precum și analizele sociologice de factură interpretativă asupra mediului școlar, au demonstrat că relațiile care se stabilesc între membrii organizației școlare (copii, educatoare, părinți, etc.) prin natura și modul personal de raportare a fiecăruia la valorile, normele și credințele împărtășite, creează un univers subiectiv, o atmosferă afectivă și interrelațională aparte, ce conferă identitate fiecărei organizații școlare, contribuind la construirea etosului școlar.

Presupozițiile culturii școlare se construiesc pe baza reprezentărilor membrilor organizației (educatoare, copii, părinți) privind rolul grădiniței și al educației în depășirea barierelor socio-culturale, în favorizarea mobilității sociale, a credințelor privind influența originii etnice asupra evoluției școlare a copiilor, în prevenirea și combaterea intoleranței interetnice, a rasismului, antisemitismului, agresivității și violenței în școală.

În cele mai multe cazuri, cadrele didactice au o viziune optimistă privind acțiunea pozitivă a educației și a școlii în dezvoltarea personalității copiilor. Ele cred în "natura bună" a copilului și în capacitățile individuale ale lui, indiferent de originea etnică. Se constată, însă, și un oarecare fatalism și un sentiment de frustrare a cadrelor didactice în raport cu imposibilitatea grădiniței de a compensa prin educație situația de defavorizare economică și socială a copiilor provenind din familii sărace. Educatoarele consideră că succesul școlar al copiilor și combaterea unor manifestări nocive, distructive, depinde în bună măsură și de sprijinul acordat în familie, de calitatea timpului destinat educației copilului, de interesul părinților pentru educația copiilor lor. De multe ori, educatoarele cred că efortul lor pedagogic este zădărnicit de lipsa unui sprijin mai activ al familiei în educația copiilor. De aceea, personal am organizat ședințe cu părinții atât sub formă de lecții deschise cât și lectorate în care am atins aceste probleme sensibile, am consiliat părinții, i am sfătuit cum să-și educe copiii, ce metode și căi să folosească pentru a evita comportamentul "deviant" al copilului lor în ceea ce privește vocabularul, comportarea față de colegi. Sunt bucuroasă și pot declara cu mulțumire că prin activitățile desfășurate, prin bunăvoință, seriozitate și dragoste am reușit să formez un

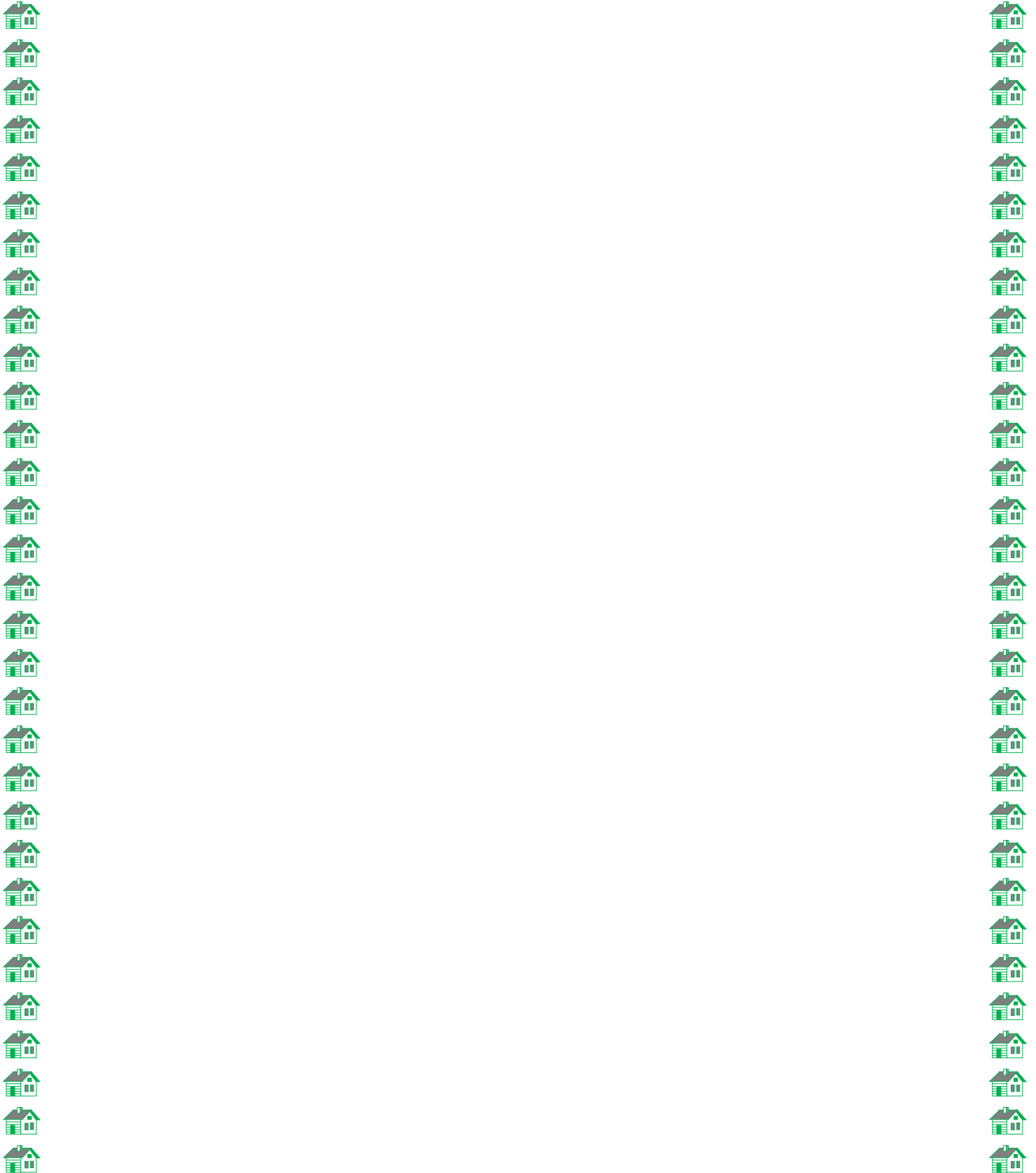

 colectiv destul de încheșat și tolerant: ne acceptăm, comunicăm, ne înțelegem, ne respectăm, ne ajutăm,
 evităm altercațiile și acesta este un bun câștigat.

 Bibliografie:

 Estera Roxana Hetea, Floriana Simedria “Conflictele școlare privind minoritatea romă – înțelegere,
cunoaștere și abordare” Alba Iulia 2006

 “Educația Incluzivă în România” ghid pentru cadrele didactice, elaborat în cadrul proiectului “Acces
 la educație pentru grupuri dezavantajate”, 2005

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA INTELECTUALĂ A COPILULUI

PROFESOR COSMA MARIA CARMEN

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.14 DR.TR.SEVERIN , JUD. MEHEDINTI

Familia există din cele mai vechi timpuri, dar a cunoscut modificări de la o societate la alta. Copilul a devenit treptat centrul familiei sale . Rolul educativ al părinților este legat de apariția sentimentului familiei și a sentimentului copilăriei . Cele două sentimente s-au constituit treptat, unul pe baza celuilalt, implicând asumarea unei funcții afective atât în raporturile dintre soți, cât și în raportul dintre părinți și copii .

A . S . Makarenko fiind convins de rolul exemplului în educație ca și de înclinația copilului pentru imitație se adresează părinților astfel : ”Să nu credeți că educați copilul numai atunci când vorbiți cu el, când îl povățuiți sau îi porunciți . Îl educați în fiecare moment al vieții voastre chiar și atunci când nu sunteți acasă . Felul cum vă îmbrăcați, cum vorbiți, cum vă bucurați sau vă întristați, cum vă purtați cu prietenii și dușmanii, felul cum râdeți sau citiți ziarul- toate au pentru copil mare însemnătate . Copilul vede sau simte cea mai mică schimbare în ton ; orice subtilitate a gândurilor voastre ajunge la dânsul pe căi pe care voi nu le observați . “

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Komenschi, care, în prima carte de educație a copilului, considera că educația primită de acesta până la vârsta de șase ani, în primul rând de la mama, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară .

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană . Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale . Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei

Noi , adulții , suntem adesea copleșiți de grijile zilnice și ne este tot mai greu să ne aducem aminte cum vedem lucrurile prin sufletul copilului care am fost .

Începând din primii ani de viață , copilul preia de la cei din jur gesturi , atitudini , limbajul , exemple de comportament . Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia . Aceasta îi oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară , primele norme și reguli de conduită , dar și climatul socioafectiv . Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții , dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale , în special cu școala .

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct , prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate , fie indirect , prin modele de conduită oferite de către membrii familiei , precum și prin climatul psihosocial existent în familie . Modelele de conduită oferite de părinți – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață , a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale . Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie , mai mult sau mai puțin conștientizate , determină în mare măsură dezvoltarea personalității , precum și rezultatele școlare ale copiilor , comportamentul lor sociomoral .

Fiecare copil are un limbaj principal de iubire, o modalitate în care el înțelege cel mai bine afecțiunea părintelui . Iubirea este fundamentul unei copilării lipsite de griji . Fiecare copil are propria modalitate de a oferi și de a primi iubire. Când copilul se simte iubit, este mai ușor de disciplinat și de format decât atunci când simte că rezervorul său emoțional este gol . Iubirea adevărată este totdeauna necondiționată . Iubirea necondiționată este iubirea totală, este o lumină călăuzitoare care strălucește în întuneric și ajută părinții să-și dea seama ce trebuie să facă pentru a-și crește copilul . Iubirea necondiționată înseamnă a iubi copilul indiferent de cum arată, de ce talent manifestă, de cum ar vrea să fie, de ceea ce face . Familia trebuie să asigure adăpost, hrană, haine, să-și asume și răspunderea formării lor mentale și sentimentale . Fără iubire, copilul va muri din punct de vedere emoțional și va deveni un handicapat pe viață ; baza emoțională se construiește în primele 18 luni de viață. “Hrana” necesară sănătății emoționale constă în mângâierile fizice, vorbele bune și îngrijirea tandră. Fundamentul iubirii așezat în primii ani de viață afectează capacitatea copilului de a învăța și determină în mare parte momentul în care va fi capabil să sesizeze și un alt tip de

informații . Copilul trebuie să atingă un nivel emoțional necesar de maturitate înainte de a fi capabil să învețe în mod eficient la nivelul vârstei sale. Dacă iubirea va fi alimentată așa cum se cuvine, copilul va înflori și va binecuvânta lumea prin frumusețea sa ; fără iubire va deveni o floare veștejită, însetată .

Există cinci modalități în care copiii exprimă și înțeleg iubirea : mângâierile fizice, cuvintele de încurajare, timpul acordat, darurile, serviciile .

Mângâierile fizice sunt cea mai puternică voce a iubirii . Copiii care sunt ținuti în brațe , sunt îmbrățișați, sărutați, se dezvoltă mai devreme din punct de vedere emoțional, decât cei care sunt lăsați multă vreme fără un contact fizic. Ținutul în brațe în timp ce i se citește o poveste devine amintire pentru tot restul vieții .

Cuvintele de încurajare , “balsam pentru suflet”, hrănesc interiorul copilului, dându-i sentimentul valorii de sine și al siguranței, căci “în voia limbii este viața și moartea” (proverb ebraic) . Tonul vocii, blândețea, atmosfera afectuoasă, toate comunică o căldură emoțională și multă iubire . Cuvintele de laudă, de încurajare, cuvintele călăuzitoare, tonul agreabil și o mânie stăpânită vor aduce oricând un câștig înșutit . Un mesaj pozitiv transmis în mod negativ va aduce rezultate negative .

Timpul acordat este darul pe care părintele îl oferă prin prezența sa copilului . În multe case, copiilor le este mai greu fără televizor decât fără tați . Cu cât legătura emoțională dintre copil și tată este mai puternică, cu atât scade posibilitatea de a se ajunge la un comportament ce presupune delicvență . Timpul acordat trebuie să presupună și un contact vizual plăcut și plin de afecțiune . A privi copilul în ochi este o modalitate foarte eficientă de a transmite iubire din toată inima către sufletul copilului . Nu trebuie lăsat copilul să creadă că i se oferă iubire pentru că a făcut ceva pe plac în momentul acela, trebuie să i se ofere iubire în mod consecvent, orice ar fi, indiferent de comportamentul lui sau de orice alte împrejurări .

Timpul acordat înseamnă a desfășura o activitate împreună, cunoscând astfel mai bine copilul, împărtășind gândurile și sentimentele . Tot ceea ce se face împreună cu copilul va conta întotdeauna .

Darurile sunt o formă de recunoștință sau de stimulare . Adevăratul dar exprimă iubirea pentru orice persoană, gestul fiind făcut de bunăvoie . „ Cel mai frumos dar pe care îl puteți oferi copilului dumneavoastră este propria sănătate emoțională, fizică, spirituală și intelectuală .” (Sherill și Prudence Tippins)

Serviciile pline de iubire nu sunt sclavie, se fac de bunăvoie. Serviciile cu compasiune și iubire sunt caracteristice părinților cu vocație . A fi părinte bun nu înseamnă a oferi copilului tot ce își dorește .

Pentru a fi un părinte bun trebuie :

- să observați felul în care copilul își exprimă iubirea față de dumneavoastră ;
- să observați felul în care copilul își exprimă iubirea față de ceilalți ;
- să ascultați cu atenție care sunt cele mai dese rugăminți ale copilului dumneavoastră;
- să observați care sunt lucrurile de care se plânge cel mai adesea ;
- să-i oferiți copilului posibilitatea de a alege.

Părinții au rol major în disciplinarea copilului , misiune dificilă care presupune înțelepciune, imaginație, răbdare și multă dragoste . Disciplina presupune o misiune îndelungată și foarte vigilentă, aceea de a călăuzi copilul de când este sugar și până la vârsta adultă .

Părinții sunt cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în toate direcțiile .

BIBLIOGRAFIE :

R. Campbell, G. Chapman „Cele cinci limbaje de iubire ale copiilor”, Ed . Curtea Veche Publishing, București, 2000

M. Golu , „ Dinamica personalității ”, Ed . Geneze, București, 1993

R . Vincent, „Cunoașterea copilului”, E . D . P . , București, 1972

POLITEȚEA ȘI ALTE SFATURI UTILE ÎN BUNA EDUCAȚIE

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR COSTA SOFIA GRADINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT BARU

Politețea este,, ceva,, care se învață și se învață ușor.

Primele lecții de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi învățăm de la doamna educatoare, și de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Si ne dau sfaturi zilnic:

- „Spune Bună ziua când te întâlnești cu cineva cunoscut!,, spune mama.
- „Nu vorbi cu gura plină!,, spune bunica
- „Pune-ți o batistă la gură, când tușești! ,, spune tata
- „Spune te rog când vrei ceva!,, spune doamna educatoare, și multe, multe alte sfaturi care ne sunt

de folos viața toată, ele rămân eticheta unei bune educații, sau mai bine spus ,, Cei șapte ani de acasă,,.

- Este bine să primim atât de multe sfaturi. Noi, copiii, de cele mai multe ori ținem cont de ele. Dar,

se întâmplă să mai și greșim, nu-i așa? Când greșim, nu suntem tocmai bucuroși, pentru că, întotdeauna,

cineva are grijă să ne facă observații. Și nu e deloc plăcut să primim observații și reproșuri. Aceasta este o

problemă pentru noi. Din fericire, problema are o soluție: POLITEȚEA

Dacă suntem politicoși cu toată lumea, în tot parcursul zilei, scăpăm de observații. Ba chiar mai mult,

vom fi apreciați și laudați. Ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși și cu noi. Viața noastră de zi cu zi va fi

mai bună, mai armonioasă și chiar mai veselă. Așadar merită să ne străduim să fim politicoși. Când greșim

nu trebuie să ne speriem, ci să căutăm să ne corectăm. Când nu știm cum să ne comportăm într-o situație,

trebuie să-i întrebăm pe cei mai mari cum să procedăm, fără să ne fie frică sau rușine. Pentru că, să ne

reamintim, politețea se învață.

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos tot timpul, în orice situație, cu toată

lumea: cu părinții, cu educatoarele, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc.

Prezint mai departe câteva semne ale poiteții:

- Salutul este primul semn al politeții. Să ne ferim să ne spună cineva, vreodată ,, Bună ziua căciulă

că stăpânul nu are gură,,

- Salutăm orice persoană cunoscută, indiferent de locul în care ne aflăm
- Salutăm întotdeauna la intrarea sau la ieșirea din lift
- Salutul trebuie însoțit de un zâmbet
- Salutăm și privim în ochi pe cel salutat

Punctualitatea înseamnă a ajunge la timpul stabilit într-un anumit loc.

Punctualitatea este foarte importantă atât pentru noi cât și pentru cei din jurul nostru. De aceea, trebuie

să învățăm să fim punctuali în absolut orice situație care cere acest lucru.

A fi punctual este dovadă de bună creștere și educație.

Semne de bună creștere sunt la tot pasul, de când ne trezim și pâna seara și anume:

- Salutăm când ne trezim
- Mâncăm civilizată
- Mulțumim pentru masă
- Spălăm ceșcuța de lapte etc

Respectând aceste mici lucruri vom deveni oameni bine crescuți, nimic nu este mai important într-o societate ca respectul față de semenii noștri.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR COSTEA MARIANA
G.P.P. „FLOARE DE COLȚ” BEIUȘ**

Indiferent de locul în care ne aflăm: la școală, acasă sau în societate, normele de comportare civilizată fac diferența între indivizi .

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Pe parcursul etapelor de dezvoltare din viața indivizilor, descoperim că aceste reguli se îmbunătățesc pe parcursul vieții, dar definitiv este modelul oferit de familie. Un copil are drept model părinții în al căror mediu familial se dezvoltă până la vârsta de 3 ani, când intră în treapta preșcolarității. La această vârstă un copil ar trebui să știe să salute, să respecte anumite reguli de igienă sau reguli de comportament la masă, în vizită, la locul de joacă, în magazin, etc. Timpul de calitate acordat copiilor în cadrul familiei duce la achiziții majore în primii ani de viață ai copilului. Părinții conștienți de aceste lucruri încearcă să formeze copiilor o conduită civilizată și ei înșiși se comportă ca atare, pentru că modelul lor este primul imitat de copil.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe, îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile desfășurate împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părintele fiind un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Așadar prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Primii șapte ani sunt esențiali, iar regretele ulterioare ale părinților nu vor schimba cu nimic evoluția adultului de mai târziu. Buna-creștere se învață în familie, în mediul extern doar se fixează.

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

În concluzie, este bine de reținut faptul ca o deprindere se consolidează numai prin exerciții făcute în mod consecvent. Deci, dacă noi, părinții, dorim să formăm unui copil anumite trăsături de caracter, este necesar să avem în vedere, în egală măsură, ceea ce simte, ce gândește și ce face acesta. Rolul părintelui este unul major în formarea personalității și a caracterului unui copil, de aceea , putem spune, că meseria de părinte este cea mai dificilă și necesită multă responsabilitate și atenție din partea părinților, iar cei șapte ani de acasă sunt cei mai importanți.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Stănciulescu E., *Sociologia educației familiale vol. I*, Ed. Polirom Iași, 1998;

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL
EDUCAȚIA ÎN FAMILIE
CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR COSTEA NICOLETA
LICEUL TEHNOLOGIC JIDVEI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BĂLCACIU

„A iubi un copil nu înseamnă să îi faci toate capriciile; a-l iubi constă în a scoate tot ce este mai bun în el și a-l învăța să iubească dificultățile.”(Nadia Boulanger)

Expresia „cei șapte ani de acasă” ne duce cu gândul la primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ., Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral ale personalității propriilor copii se menține toată viața.”(M. Golu) Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. De noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona câteva generalizări care compun ceea ce se înțelege în mod tradițional „un copil bine crescut”.

✓ **Salutul** este prima normă de conduită învățată în familie.

✓ **Comportamentul în public** presupune ca un copil „bine crescut” să poată să răspundă la întrebări atunci când este cazul, să susțină o conversație, să nu întrerupă pe cel care vorbește.

✓ **Comportamentul cu prietenii.** Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

✓ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

✓ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

✓ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

✓ **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bibliografie:

1. Balan, D. Petrovai, S. Tinca, E. Raduly, „Ghid pentru părinți”, Editura CCD, Cluj, 2000
2. Dolcan, I., Dacian D. „Meseria de părinte”, Editura Aramis Print, 2002

ANCORA OMULUI : EDUCATIA RELIGIOASA ÎNCĂ DIN COPILĂRIE

CIUBOTA CIPRIAN, LICEUL M. SADOVEANU, BORCA

Nu putem nega faptul că trăim niște vremuri oarecum neclare, tulburi, ca o cotitură. „Această cotitură pretinde din partea noastră o dragoste spirituală. Va trebui să ne ridicăm la o perspectivă mai înaltă, la o nouă concepție de viață, în care natura noastră carnală să nu mai fie diabolizată, așa cum s-a întâmplat în Evul Mediu, iar firea noastră spirituală să nu mai fie călcată în picioare, așa cum s-a întâmplat în epoca modernă. Ascensiunea noastră ne îndreaptă spre o nouă etapă antropologică. Nimeni, pe acest Pământ, nu mai are altă soluție decât să se ridice spre înălțimi. Mereu mai sus.” (Discursul lui Aleksandr Soljenițin la Harvard- 8 iunie 1978)

Nevoile spirituale ale omului, ca fiinta educabilă, sunt de fapt mult mai simple și naturale, firești, nu născocite doar din dorința de a fi în pas cu „progresul” european sau american, cu ordinea mondială.

Pe de altă parte, arta comunicării didactice înseamnă a analiza tot ceea ce este legat de înțelegerea personalității omului, de efectele schimbărilor repetate ale societății asupra psihicului uman, de criza economică care are serioase repercursiuni asupra sufletului omenesc. În centrul acestor probleme majore se află educația, cu idealul de a forma o personalitate activă și creatoare capabilă să se integreze în societate. Dar este lesne de înțeles că a fi adaptat la o societate bolnavă nu este tocmai un semn de sănătate.

Părintele Dumitru Stăniloae spunea într-un mod memorabil, faptul ca „noi, Românii, reprezentăm un unicat: suntem singurul popor de origine latină și credință ortodoxă; prin latinitatea noastră îi aparținem Occidentului, prin ortodoxia noastră îi aparținem Răsăritului; suntem puntea ideală de legătură între cele două lumi.” Aflati între Occident și Orient, avem desigur un anume destin...o misiune deloc usoara! In acest sens, afirmatia lui **Simion Mehedinți** este edificatoare: „Dacă e însă nevoie să individualizăm metoda educației nu numai după felul copilului, ci și după tradițiile poporului, urmează de la sine că sarcina de educator nu poate fi împlinită de oricine.” (Simion Mehedinți, 2009, pag. 17)

Auzim și folosim frecvent sintagme precum "copiii sunt darul lui Dumnezeu" și "o binecuvântare în viața noastră"; acțiunile noastre sunt îndreptate în mod direct asupra acestora și am fi dispuși să facem orice pentru binele copiilor noștri. Copiii nu sunt doar expresia ieșirii noastre din propriul egoism ci și o adevărată lecție practică și zilnică de dăruire, autojertfire și răbdare nelimitată. Cum ar trebui totuși să-i creștem, astfel încât să reprezinte expresia binecuvântării și bunătații? Este religiozitatea o stare interioară prezentă în sufletul copilului?

Familia a fost și ne dorim să rămână școala unde învățăm iubirea față de soți, față de copii, față de Dumnezeu. Petrecând zilele împreună, fiecare caută să se sacrifice pentru celălalt și să transforme prezența lui într-o bucurie sau o speranță: iată adevărata valoare pedagogică a familiei!

„Numai învățătura ca atare nu are a face cu creșterea (progresul spiritual) ci credința este cea care ajută la diferențierea valorilor perene, de cele trecătoare.” (Mihai Eminescu)

Să facem așadar ca valorile pe care le transmitem tinerei generații să dăinuie, prin ancorarea lor pe terenul religiozității, al celor șapte ani de-acasă sau macar a acelor ani pe care îi putem înnobila cu prezența noastră!

Bibliografie selectivă:

1. Isailă , Ana Ștefania, Relația dorință - rugăciune la copiii de 5-7 ani, în Studia Theologica IV, 3/2006
2. Schiopu, Ursula, Psihologia copilului , Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1967, p. 145
3. Popescu, Aurel, Ființa spirituală a copilului, Ed. Oltenia, Craiova, 1993
4. Maurice Debesse, Psihologia copilului de la naștere până la adolescență, trad. de C. Botez și M. Mamali, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1970
5. Mehedinți-Soveja, Simion, *Alta crestere - Scoala muncii*, Editura Rotonda, 2008
6. Bernea,E. , Indemn la simplitate - Mărturisiri pentru un om nou, Ed. Cugetarea-Georgescu Delafras, Bucuresti, 1939;

PUTEREA EXEMPLULUI ÎN EDUCAȚIE

CIUBOTA NICOLETA, LICEUL M. SADOVEANU

Să privim cu ochii minții adevărul pe care- l descoperim zi de zi în misiunea pe care o avem: toate acțiunile noastre se răsfrâng asupra copilului prin modul nostru de a comunica sau de a ne comunica. Credem cu tărie în puterea exemplului. Școlarul mic, și nu numai, își ghidează comportamentul și personalitatea urmând un model, admirând un om deosebit din jurul lui, și alegând de multe ori să creadă, să aleagă, să acționeze asemenea acestuia. De cele mai multe ori, modelul îl reprezintă cel care îl înțelege cel mai bine, cel care își petrece într- un mod cât mai plăcut timpul cu el. Aceste persoane sunt părinții sau cadrele didactice. Elevii doresc să fie mai buni admirând la alții o multitudine de calități pe care uneori doresc să le „împrumute” din năzuința de a fi „ca doamna”. Nu ne putem imagina întotdeauna cât de important este acest fapt! De aceea scrierile sfinte îl îndeamnă pe om să trăiască întotdeauna într- un sentiment de „trezvie”. Câtă finețe și înțelepciune ascunde și poartă cu el acest cuvânt! Nu pot să nu amintesc că ceea ce Constantin Noica numea „devenire întru ființă” ar trebui să preocupe orice persoană dornică de mai multă „șlefuire”.

Cu totii am pus candva în sertarele generoase ale inimii de copil sau adolescent chipuri, atitudini, speranțe, bucurii... (cu care am asaltat apoi lumea). În fiecare zi din viață am spus și spunem „Bun venit!” și „Rămas bun” . Fiecare clipă e unică, dar nu pe toate le ținem minte. Noi toți ne amintim doar acele momente în care sufletul nostru a vibrat într-un fel anume.

Ce deosebește acele momente de nu le putem uita?

Pentru noi, dascălii, între generațiile care pleacă de lângă noi și cele care ne caută cu priviri nesigure dar pline de așteptări, între acești tineri care își fac repere din școală și din profesori, ne măsurăm „tinerețea”.

Un profesor vede de-a lungul timpului sute de elevi, dar de uitat nu- i uită niciodată.

Cunoaștem ceea ce împlânzim spunea un mare scriitor francez (Antoine de Saint Exupery) . Între cunoștințele care vin cu „sălbăticie” din cărți ori de pe tablă este nevoie de „împlânzitorul”, de la catedră care să împrietenească lumea informației cu tânărul dornic mai degrabă de muzică și dans decât de matematică ori fizică.

„Ia aminte la tine însuși și la învățătură ; stăruie în acestea, căci, făcând aceasta, și pe tine te vei mântui și pe cei care te ascultă” (I Timotei, Cap. 4, versetul 16)

Nu am nici cea mai mică îndoială că nimic pe lume nu este întâmplător, că sunt oameni care ne marchează destinul prin puterea exemplului, prin harul pe care- l emană în jurul lor, prin puterea de a comunica . Putem să uităm nume, povești, scriitori de renume, dar nu putem să- i uităm pe cei care au semănat în sufletul nostru cuvântul, cuvântul de învățătură. Nu știu de ce, dar cuvintele celor care au trecut pragul veșniciei au o putere specială, o taină pe care nu doresc să o „distrug” cu mintea mea, mai ales că întreaga mea formare psihopedagogică este legată de personalitatea acestora.

Alegerea misiunii de dascal se datorează în primul rând îndemnurilor scrise și vorbite de către un cadru didactic special, îndemnuri care – la o atentă analiză- sunt mai actuale ca oricând : „Viața este o taină, iar copilul cel mai mare și mai curat izvor de afecțiune omenească. Jertfiți pentru el timpul vostru, dragostea voastră... !”sau „În ochii copilului vezi raiul. Purtați –vă cu el cu sfințenie ! ” sau „Dumnezeu coboară în inimă și nu în minte.” sau „O oră este o stare de spirit. Aceasta nu poate fi uitată pe când cunoștințele da. Depinde de dăruirea voastră.” (Aurelia Stan)

De la maieutica socratică, la personalitatea viitoarelor cadre didactice au fost cinci ani de **comunicare și cuminecare** întru știința sufletului uman în general, al școlarului în special, trecând cu măiestrie de la rigorile științifice ale psihologiei și pedagogiei, la libertatea cugetului și a practicii pedagogice, sub atenta supraveghere a celei care ne- a „crescut” cu grijă și responsabilitate, cu dragoste și frică de Dumnezeu, cu convingerea că noi, cei treizeci de viitori dascăli îi vom urma exemplul și vom îmbunătăți învățământul românesc, îngrijindu- ne atât de temeinicia însușirii cunoștințe de către elevi, cât mai ales de formarea personalității acestora căci așa cum mereu ne amintea mereu de cuvintele marelui pedagog Simion Mehedinți „ Ținta cea mai înaltă a educației e să formeze caractere, iar caracterul nu e un dar, ci o sumă de deprinderi tari, dobândite prin muncă.”

 Prin munca noastră, în care ia formă caracterul nostru, ființa noastră, să fim exemple pentru învățăceii
 nostri !

 Bibliografie:

 1. Cosmovici, A., Luminița Iacob, *Psihologie școlară*, Editura Polirom, 1999;

 2. Cristea, S., *Dicționar de termeni pedagogici*, Editura Didactică și Pedagogică, București,
 R.A. 1998;

 3. BERNEA,E. "Indemn la simplitate - Mărturisiri ptr. un om nou"Ed. Cugetarea-Georgescu
Delafras, Bucuresti, 1939;

 4. Jude, I., *Psihologie școlară și optim educațional*, Editura E.D.P., Buc., 2002;

 5. Pânișoară, I. O., *Comunicarea eficientă – metode de interacțiune educațională*, Iași, Editura
Polirom, 2003 ;

 6. Sălăvăstru, Dorina, *Psihologia Educației*, Editura Polirom, 2004;

 7. Șoitu, L, *Pedagogia Comunicării*, Editura Institutul European, 2001.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF.INV.PRESC.CIUBOTARU ANCUTA

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Asadar prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către propriii noștri copii. Este bine de știut ca și părintele să știe să-și asculte copilul și se explice de fiecare dată hotărârile pe care le ia și care îl privesc pe copil. Aplicând aceste lecții pot fi prevenite acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate, care contribuie la apariția în mintea tinerilor a înstrăinării și supărării față de părinți și a împotrivrării lor față de orice autoritate. În primii ani de viață, este important ca părinții să dedice copiilor cât mai mult din timpul lor, să vorbească cu ei, să se joace, să „lucreze” împreună. Așa copilul va fi permanent supravegheat și nu va fi lăsat în voia lui.

De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinți-copil de mai târziu.

Alteori e mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau

confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul - a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

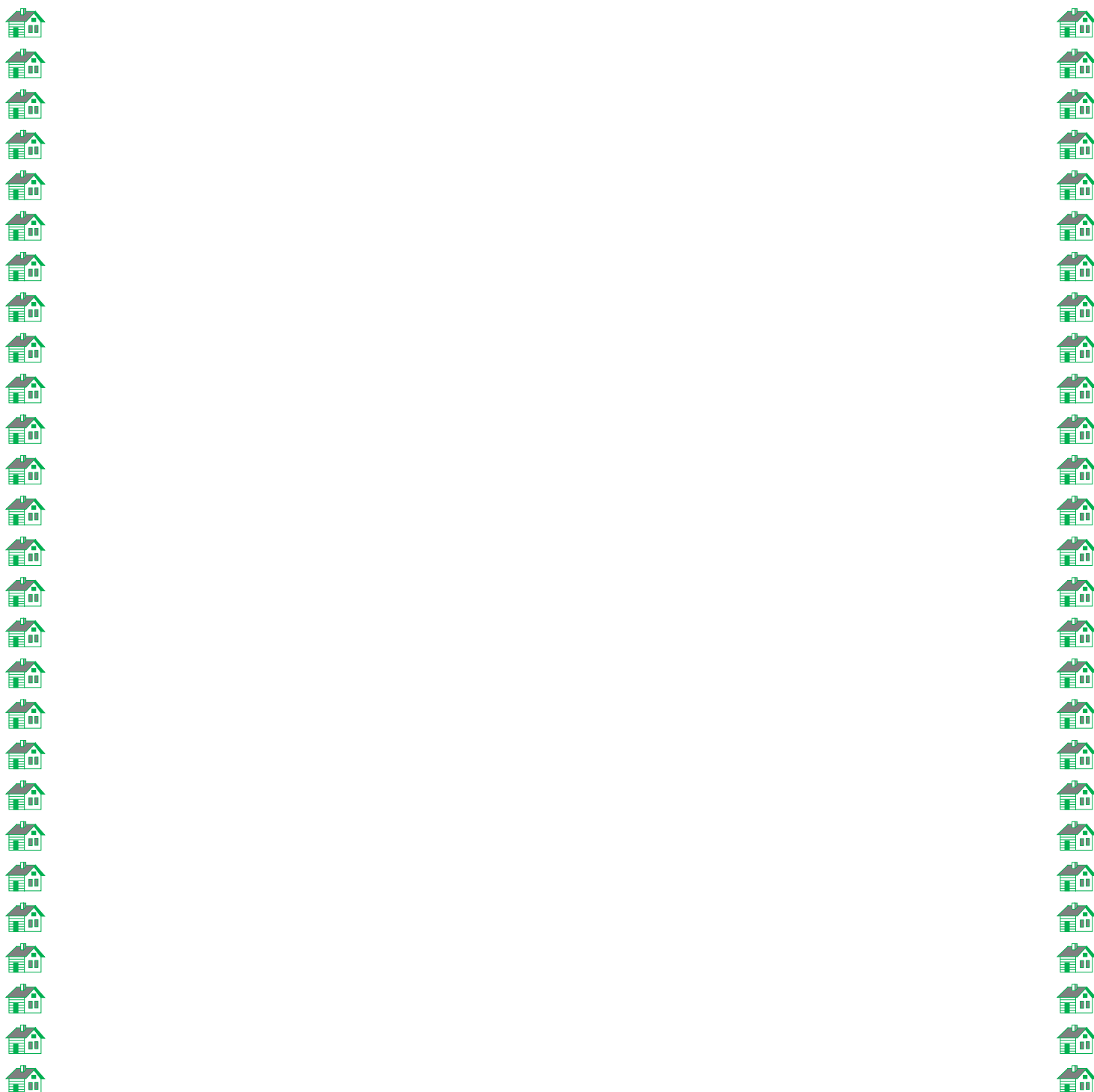
Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă.

Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

UNDE SUNT CEI 7 ANI DE-ACASĂ?

PROF. CIUCIUC ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ONICENI, JUD. SUCEAVA

În alegerea titlului m-am inspirat din versurile marelui poet Mihai Eminescu "Unde ești copilă-rie cu pădurea ta cu tot?". Această întrebare stă pe buzele tuturor adulților: Unde sunt copiii edu-cați de altădată? Unde sunt cei 7 ani de-acasă?

Este o discuție destul de amplă și delicată. Sunt dascăl de peste 20 de ani ceea ce-mi justifică punctul de vedere destul de ferm. Da! Susțin sus și tare că educația în sânul familiei este foarte importantă. Dar... Există și un dar. În zilele de astăzi influențele externe sunt multe și foarte "impunătoare". Am observat cum an de an relația părinte-copil se degradează din zi în zi, mai exact relația mamă-copil. Da. Este un mare adevăr că educația copiilor este lăsată, în cele mai multe cazuri, pe umerii femeilor. Mamele nu mai țin ritmul cu dorințele copiilor, cu cerințele școlii și, în cele mai multe cazuri, lasă garda jos și învinuiește pe cei din jur de proasta creștere a propriului copil. În astfel de cazuri este vorba de părinți interesați de propriul copil, de buna lui creștere, de progresul școlar. Dar, undeva s-a greșit și nu mai găsește nicio soluție, nu mai are putere să lupte și lasă în voia sorții destinul "fragil" al copilului.

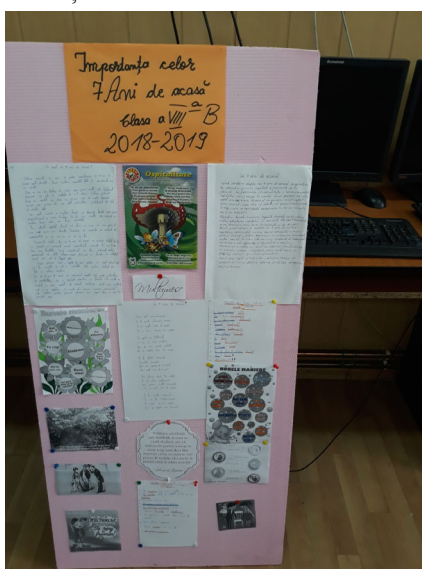
Am putea fi nostalgici și să spunem "pe vremea mea...". Da, un mare adevăr, era mai mult respect față de adult, nu profesor, preot, primar etc. Am putea reveni la versurile marelui poet și să afirmăm că era mai mult respect, mai multă ordine, mai multă motivație de învățare. Da, dar trecerea ireversibilă a timpului ne împiedică să trăim în trecut și ne determină să ne trezim la realitate, la trista realitate.

Așa că ne rămâne nouă, școlii, sarcina să mai "reparăm" ce se poate în educarea copiilor "problemă". Am lansat la clasă această temă. Ca de obicei unii au fost interesați, alții au asistat pasiv la activitatea propusă. Se înțelege care nu au participat la activitate, cei care au un comportament dificil sau cei care nu au o susținere solidă în familie. De exemplu am în clasă un copil care locuiește numai cu mama și un frate. Lipsa tatălui i-a afectat creșterea, mai ales că mama l-a dat atunci când era mic la orfelinat, dar, mai târziu, l-a luat înapoi. Nu este suficient că trăiește nu-mai cu mama, dar au și o situație materială precară. Așa că mama nu s-a mai preocupat dacă bă-iatul s-a apucat de fumat, dacă mai bea din când în când, ea fiind preocupată de cum să le pună o pâine pe masă.

În concluzie, cei 7 ani de-acasă necesită o discuție mult mai lungă, punctuală. Nu neapărat, de fiecare dată, de greșelile copiilor sunt vinovați părinții.

Alte timpuri, altă educație, alți 7 ani de-acasă.

Produsul activității copiilor de la școala noastră.

FAMILIA, ÎN SOCIETATEA POSTMODERNĂ

AUTORI:

PROF.ÎNV. PREȘCOLAR CIULU MIHAELA
/ PROF.ÎNV. PREȘCOLAR ENACHE FIRUȚA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 18 IAȘI

Familia de astăzi este o realitate diferită de familia generațiilor anterioare, marcată de profunde mutații în plan social, economic etc. Părinții petrec acum mult mai puțin timp cu copiii lor și, în consecință se simt foarte frustrați din cauza efortului de a realiza un echilibru între viața de familie și profesia lor. Presiunile fantastice la care sunt supuși părinții, îi fac mai puțin capabili să-și cunoască, să-și înțeleagă și să-și asculte copiii, în consecință, nevoia lor de implicare în educația copiilor este mult mai mare.

“Noi toți venim din anumite familii. Familiile sunt mici, mari, extinse, nucleare, formate dintr-o generație, multi-generații, cu un singur părinte, cu doi părinți, cu bunici. Trăim sub același acoperiș sau sub mai multe. O familie poate exista temporal- pentru câteva săptămâni ori poate fi permanentă- pentru totdeauna. Devenim parte a unei familii la naștere, prin adopție, căsătorie, sau prin dorința de sprijin reciproc. Ca membri ai familiei, ne hrănim, ne protejăm și ne influențăm unii pe alții. O familie este o cultură prin ea însăși, cu valori diferite și căi unice de realizare a viselor; împreună, familiile noastre devin sursa bogăției moștenirii culturale și diversității spirituale. Fiecare familie are puncte tari și slăbiciuni care variază în funcție de membrii individuali și de familie ca unitate. Familiile noastre creează vecinătatea, comunitatea, statele și națiunile.”(Vrăsmaș, E., 2008, p. 11) Este evident faptul că provenim din familii diferite, cu structuri diferite, cu dorințe, aspirații și valori diferite și, cu toate acestea, familiile devin parte a structurii unei comunități, a unui stat, a unei națiuni, prin faptul că-și racordează scopurile sale cu scopurile înalte, de conviețuire, de supraviețuire și de dezvoltare ale comunității, statului, națiunii. Deși “mecanismul constituirii normelor, credințelor și valorilor personale nu este exact cunoscut”, deși unii părinți se întreabă dacă este de dorit existența unei educații pentru valori, optând pentru ca fiecare copil să-și aleagă propriile valori, este nevoie ca în prezent să se facă distincția între a vehicula valori și a transmite valori prin intermediul educației. (Xypas, C., 1994, p. 71) Această confuzie periculoasă creează două riscuri majore: “condiționarea și/sau culpabilizarea copilului și demisia educativă a părinților, care lasă educația sentimentului moral al copilului, în bună măsură, pe seama presiunii sociale, în special a școlii și mass mediei” (Bunescu, G., 1998, p. 135) Consecința cea mai periculoasă constă în faptul că asistăm la absența educației pentru valori în copilărie, în perioada în care structurarea personalității copilului are nevoie stringentă de prezența valorilor, de angajarea responsabilității părinților pentru dezvoltarea valorilor de justiție, adevăr, bine. (apud Bunescu, G., 1998, p. 135)

Familia modernă rămâne încă un domeniu de cercetare insuficient explorat de cercetători, în condițiile unei societăți extrem de dinamice, marcată de multiple provocări. Există, în opinia lui Ioan Mihăilescu (1999, p. 9) câteva elemente ce pot să influențeze familia în mod predilect: “schimbarea relațiilor de proprietate și a organizării economice a societății; creșterea importanței relațiilor socio-afective dintre parteneri și generarea unor noi modele familiale; mobilitatea modelelor familiale și a ideologiilor familiale; menținerea/expansiunea modelelor familiale dezirabile din punctul de vedere al societății globale” (Vrăsmaș, E., 2008, pp. 16-17)

Dincolo de toate aceste aspecte, importante de altfel, familia de astăzi rămâne mediul în care copilul se naște, se dezvoltă și se maturizează pentru viață, trecând prin stadiile firești ale copilăriei, care contribuie la edificarea fundamentului personalității acestora. Relațiile care se stabilesc între membrii familiei, *climatul afectiv, valorile și ethosul familiei*, duc la construirea comportamentelor sociale ale copilului, ajutându-l pe acesta să se integreze în viața socială.

Preocuparea de a deveni un părinte bun, de a manifesta un stil parental eficient, este un deziderat posibil, prin capacitatea părintelui de a se centra pe copil, de a face parte efectiv și afectiv din viața acestuia, de a-l accepta necondiționat, de a-l încuraja, de a fi capabil de schimbare, de revizuire a concepțiilor despre educație, de a se perfecționa continuu în rolul de părinte, de a considera prezența copilului o experiență din care, atât părinții cât și copiii, se vor îmbogăți sufletește. Stilul de parenting pe care îl abordăm ca părinți,

trebuie să fie fundamentat pe dragostea, căldura, blândețea pe care trebuie să i-o arătăm copilului și controlul pe care trebuie să-l exercităm în diferite situații asupra lui.

Bibliografie:

Vrăsmaș, E., 2008, *Intervenția socio-educatională ca sprijin pentru părinți*, Editura Aramis

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

CLIM MIHAELA ECATERINA

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR LA G.P.P. "STELUȚELE MĂRII" CONSTANȚA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Grădinița și școala nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne

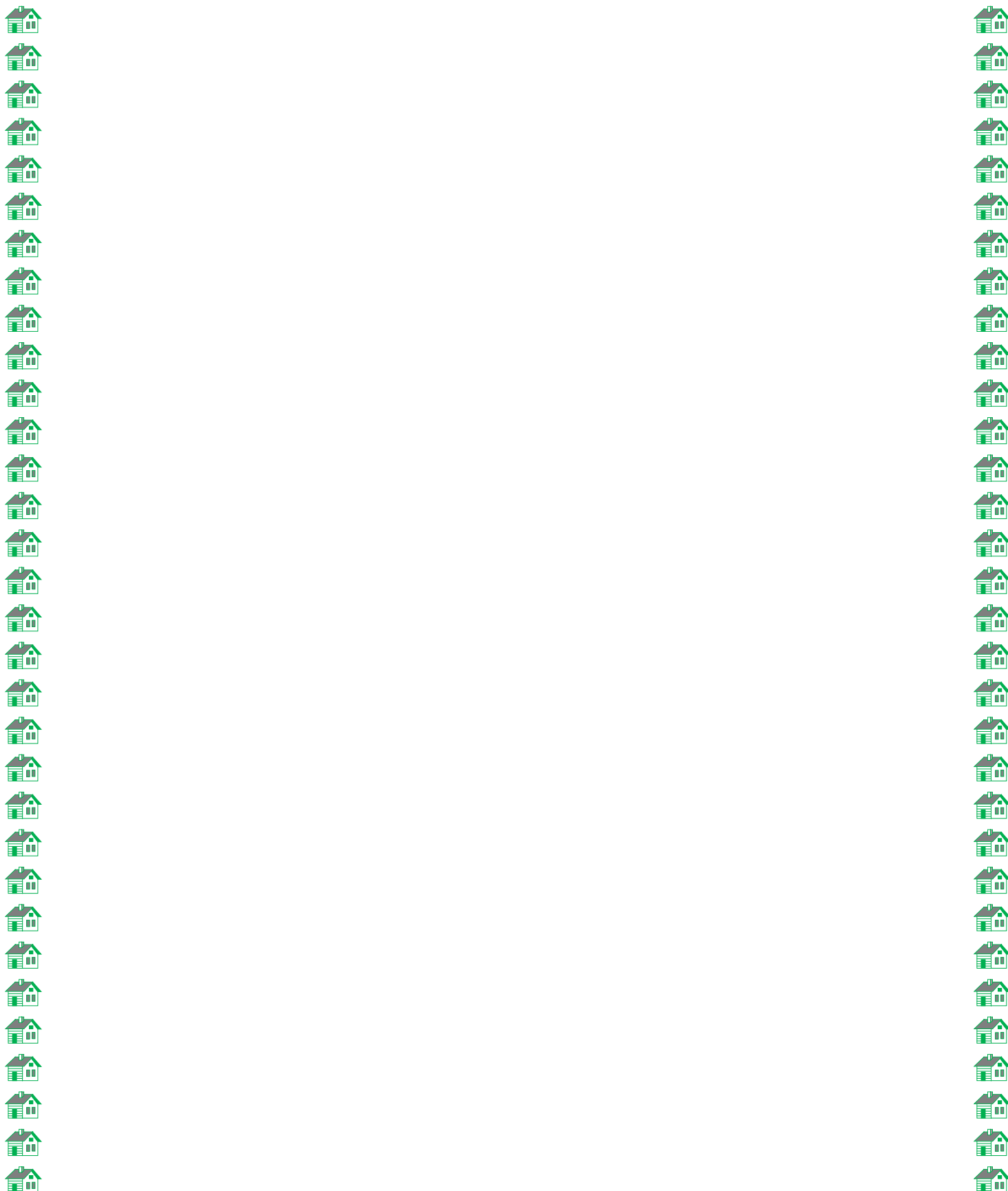
 comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers
 pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

 Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

 Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

 Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCATIA IN FAMILIE - CEI 7 ANI DE ACASA

PROF. COBZAS DANIELA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

CODILĂ MONICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 REȘIȚA JUD. CARAȘ SEVERIN

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge.

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială. Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politic, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară.

Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat.

Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul tău ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl înveți să folosească des cuvinte precum „te rog”, „mulțumesc”, „bună ziua”, „mă scuzăți”. Nu uita că tu îi dai prima exemplul. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț îi se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știi și tu deja că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explici copilului tău de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții și să fie respectat. Tot în primii șapte ani de viață, îi poți oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc” adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Învăță-l să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față de persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog” sau „mulțumesc”, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, odorul tău își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te însoțește la un eveniment important. Spune-i că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Regulile de politețe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente, trebuie să îi explici că nu este frumos să stea cu coatele pe masă, pentru a nu-i deranja pe cei de lângă el, că nu este o priveliște prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă, că nu este politicos să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare, oricât de foame i-ar fi în acea clipă.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat.

Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

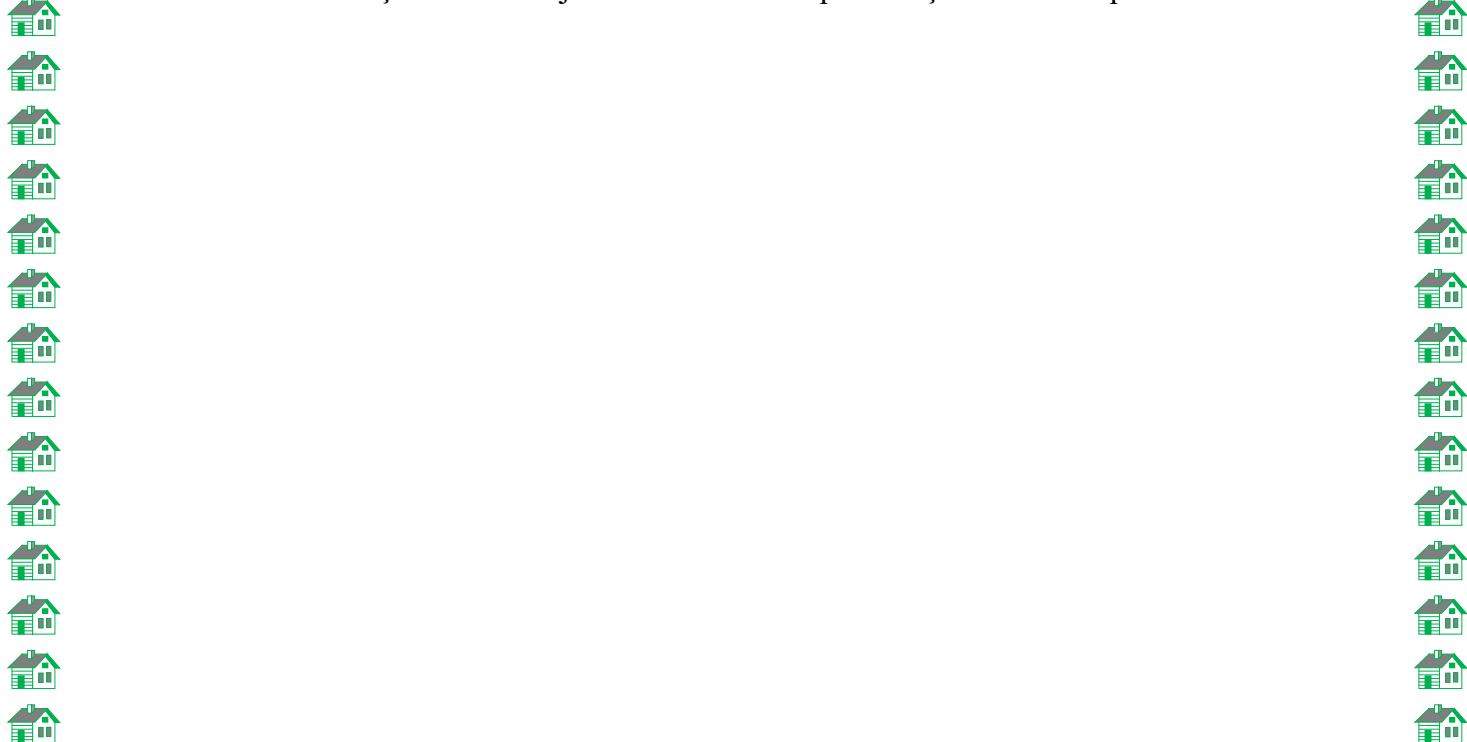
Nu trebuie uitat ca **micutul de varsta prescolara are nevoie de a cunoaste oricare realitate pe care o intalneste si are capacitatea de a o intelege**, dacă ne cantărim cuvintele și îi oferim multe exemple concrete. Nicio întrebare a sa nu trebuie să rămână fără răspuns logic, exact, care să-l satisfacă și să-i ofere posibilitatea de a-și crea un bagaj cultural.

Mai mult decât atât, trebuie ca noi, părinții, să observăm ce aspecte pe care le întâlnește îi trezesc curiozitatea și să-i explicăm simplu, dar foarte precis ce vede și ce aude. Copilul trebuie învățat să pună permanent întrebări, chiar dacă acestea uneori îi înnebunesc pe părinți.

Mama și tata trebuie să transforme dorința de cunoaștere a copilului într-un joc în care micuțul să se simtă recompensat când pune întrebări și încearcă să-și răspundă gândind singur.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

FAMILIA, BISERICA DE ACASA

PROFESOR KIRLANDI MIOARA COLEGIUL NAȚIONAL COSTACHE NEGRI, GALAȚI PROFESOR COJOCARU DANIELA COLEGIUL NAȚIONAL COSTACHE NEGRI, GALAȚI

În dicționarul limbii române (NODEX) familia este definită astfel: „grup de persoane înrudite prin căsătorie sau prin sânge care trăiesc împreună (soț, soție, descendenții acestora)”¹³. Familia a fost, este și va fi întotdeauna prin esența ei o instituție pozitivă lumească a buneii rânduieli, o reglementare biologică și sociologică a vieții speciei umane. Familia este prima alcătuire de viață obștească și sâmburele din care cresc toate celelalte forme de viață socială. Ea aparține atât Bisericii ca trup tainic al lui Hristos, cât și societății sau statului. Fiecare dintre ele are propriile drepturi și îndatoriri. Familia este celula de bază, din care se constituie atât societatea, cât și Biserica. Nu există nici o contradicție în a aparține acestor două medii.¹⁴ Conform învățaturii creștine, familia reprezintă „celula” societății mai mult sub aspect biologic și moral, deși trebuie adăugat că și în acest caz expresia de „celulă” utilizată în chip analogic de componentă organică este, de fapt, simbolică. Din punct de vedere biologic, familia este „prima celulă” sau „celula mamă” a societății.¹⁵

Scopul și funcțiunea ei principală este de a asigura înmulțirea, îngrijirea, creșterea și așezarea copilului, constituie preocuparea centrală a familiei. Ea este o adevărată cheie de boltă pentru siguranța și echilibrul vieții sociale prin faptul că asigură în chip firesc nașterea, creșterea și pregătirea membrilor societății.¹⁶ De asemenea și sub aspect moral - educațional, familia e considerată în mod justificat o „celulă a societății”, întrucât în propria sa organizare, oferă garanții de moralitate. În familie se pun bazele educației, în cadrul ei se începe „dăltuirea” sufletului de creștin și ea este cea mai abilitată componentă a unei societăți pentru a practica această „artă” supremă, care este educația. Familia este o școală care pregătește un copil pentru împlinirea datoriei, îl deprinde să-și disciplineze voința, îi dă simțul ierarhiei și ordinii. Și prin aceasta ea este prima instituție de educație morală, o pepinieră de virtuți și o sursă nesecată de întărire morală. E un paznic ce veghează neîncetat și un zăgaz care ocrotește moralitatea părinților prin bucuriile curate și sentimentele de răspundere pe care le prilejuiește.¹⁷

Copii exercită asupra părinților lor o puternică influență binefăcătoare, fiind și ei, la rândul lor, educatori ai părinților lor. Astfel, chiar înainte de a se naște, în vederea primirii lor în condiții optime, mintea și inima se pregătesc: verificându-se și transformându-se. Între părinți și copii are loc un permanent schimb de valori, o dăruire reciprocă. Părinții îi învață pe copii alfabetul, ei în schimb îi învață, un alfabet mult mai scump, un alfabet al emoțiilor, al sentimentelor, al uriașei fantezii, al purității și candorii.⁸²¹⁸

Copiii sunt pentru părinții lor un imbold puternic spre muncă, spre cât mai multe virtuți, precum și o puternică pavază a ispitelor din afară. Prezența copiilor exercită o cenzură morală dintre cele mai eficiente asupra conduitei părinților. Din dorința și grija de a-i face cât mai buni și mai fericiți, părinții își dau toată silința și le oferă pilde personale cât mai bune și să propășească mereu în toate domeniile.¹⁹ Participarea părinților la toate necazurile și bucuriile, la toate înfrângerile, le umple viața și le îmbogățește ființa, dându-le prilejul de a gusta farmecul prieteniei și sincerității adevărate. Fiecare copil este un mic paradis, dar orice copil aduce cu sine și o enormă răspundere pentru cei doi părinți. Aducând pe lume un copil, părinții zidesc o nouă biserică lui Dumnezeu, lucrare ce îi împovărează cu o mare răspundere, dar în același timp îi înalță la aceea vrednicie prin care sunt chemați prin Taina Cununiei.²⁰

¹³ Litera International, Noul dicționar explicativ al limbii române, Editura Litera International, 2002

¹⁴ Sf. Ioan Gură de Aur, apud Evdokimov, Taina iubirii, p. 161

¹⁵ PS. Moussa, Tineretul și viața, p. 194

¹⁶ TMO., p. 291

¹⁷ Pavel, Probleme morale, p. 138

¹⁸ ID. Probleme morale, p. 139

¹⁹ ID. Familia preotului, p. 81

²⁰ ID Ibidem

Familia este prin urmare „cea mai necesară școală de omenie”.²¹

Statisticile judiciare arată că majoritatea delicvenților juvenili au fost lipsiți de o reală asistență din partea familiei. Mediul familial construit pe respectul reciproc, demnitate, libertate interioară, oferă siguranță, afecțiune, seninătate care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată. În general, familia contribuie foarte mult la educarea omului pentru viața socială din afara familiei. Adâncimea și sinceritatea sentimentelor ce leagă pe membrii familiei influențează pozitiv relațiile cu ceilalți semeni, care nu sunt în fond decât alți părinți, alți frați, alte surori și alți unchi.²² Și din acest punct de vedere, familia este o primă școală a altruismului. Toate aceste virtuți sociale, fără de care nici o societate nu poate supraviețui, omul și le însușește din familie: iubire de semeni, considerația față de aceștia, caracterul sociabil, dreptatea, solidaritatea, capacitatea de a fi ascultător, dar și de a dispune etc.²³

Biserica Ortodoxă a acordat și acordă o importanță majoră căsătoriei și familiei creștine, deoarece de acestea depind nu numai destinul a doi oameni, ci și al comunității umane în general, al unui neam, al Bisericii, care crește în orizontul eshatologic al împărăției lui Dumnezeu. Familia se întemeiază prin Sfânta Taină a Cununiei, taină care face ca familia să devină altarul sfânt în care se trăiește dragostea și se trăiesc deopotrivă, virtuțile creștine, prin care omul se apropie de Împărăția lui Dumnezeu. Nu întâmplător, anumiți teologi vorbind despre căsătorie o numesc „sacerdoțiul conjugal”²⁴.

Din punct de vedere creștin, comuniunea, apropierea sufletească dintre copii și părinți trebuie continuată și după separarea lor, dar în același timp, trebuie să se țină seama și de faptul că fiecare om reprezintă o creatură a lui Dumnezeu, cu individualitate proprie și trebuie să se dezvolte ca atare. Din cele spuse de noi, rezultă că cele mai prielnice condiții pentru creșterea și educarea morală a tuturor membrilor unei societăți este familia.

Atunci când familia nu mai reprezintă temelia societății, primul loc al educației și al culturii, consecințele vor fi, depersonalizarea și pierderea oricărei individualități. Toate aceste virtuți sociale fără de care nici o societate nu poate supraviețui, omul și le însușește din familie. Maturizarea copiilor nu trebuie să degereze într-o înstrăinare sufletească a familiei, nu trebuie să genereze o ruptură aducătoare de supărări, conflicte, ci dimpotrivă o creștere a individualității plină de altruism, generozitate, iubire și înțelegere. “Copilul se va schimba, schimbându-și modul de viață prin tipul de educație primită. Este de preferat o educație care îl formează nu numai pentru viața de acum ci și pentru eternitate. În locul unei educații a cărei scop nu este decât viața de aici, religia creștină este cea care ne propune educarea în vederea eternității.”²⁵

În lumina Sfintei Scripturi, părinții sunt datori: să-și binecuvânteze copiii (Facere 48, 15-16; Evrei 11, 20-21), să-i mângâie (I Tesaloniceni 2, 11), să-i supravegheze (Isus Sirah 16, 1-5), să le asigure cele de trebuință (Matei 7, 9-12; II Corinteni 12, 14; I Timotei 5, 8), să se roage pentru ei, iar când sunt răi să-i mustre sau chiar să-i pedepsească (Pilde 3, 12; 13, 24; 19, 8; Isus Sirah 30, 1-2; 8, 12), încredințați fiind că binecuvântările lor îi însoțesc în viață, ca și blestemele și păcatele lor (Ieșire 20, 5; 34, 7; Numeri 14, 18; Deuteronom 5, 9; Psalmul 111, 1-2).

Familia creștină este școala virtuților. Cea mai bună creștere pe care o pot da părinții copiilor este cea morală și religioasă. Toți copiii au o firească pornire spre Dumnezeu, spre religie. Educația religioasă cuprinde practica vieții în rugăciune, iubirea de Dumnezeu și de aproapele. Cu îndrumări sănătoase, creșterea în „cei șapte ani de acasă” lasă în inima și în mintea copiilor urme și amintiri neșterse. O bună educație acasă dezvoltă sentimente religioase pe care și cea mai atee școală nu le mai poate nimici.

Familia este prima societate naturală și adevărata celulă socială. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate; este prima școală care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și îndeplinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare, al seninătății constructive. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată. Copiii sunt sânge din sângele părinților și suflete din sufletele lor. Ei reprezintă fructul

²¹ Teologie Morala Ortodoxă. p. 293

²² Ibidem, p. 294.

²³ Achimescu, Familia creștină între tradiție și modernitate, p. 118

²⁴ Paul Evdokimov, Taina Iubirii. Sfințenia unirii conjugale în lumina tradiției ortodoxe, Trad. de Gabriela Moldoveanu, Asociația medicală creștină Christiana, București, 1994, p. 53;

²⁵ Pr. Asist. Dr. Vasile Raducă, Art. Cit. , p 95

conviețuirii, năzuințelor și iubirii dintre părinți. Datorită acestui fapt, ceea ce constituie îndeosebi datoriile părinților față de copii, este grija pentru preocuparea în vederea creșterii, educării și instruirii lor, pentru a coresponde ca cetățeni societății și îndatoririlor legate de formele complexe ale vieții.

Biserica îi pregătește să devină moștenitori ai împărăției cerurilor, dar cu angajarea directă în realitățile vieții din epoca și conjuncturile sociale în care trăiesc²⁶.

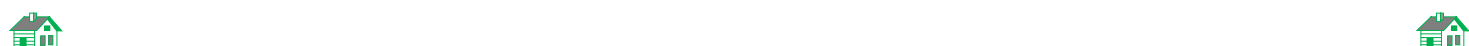
Dar familia nu este numai sâmburele din care crește obștea (societatea) omenească, ci ea este și cel dintâi așezământ de creștere morală a omului, neapărat necesar pentru bunăstarea societății. Familia este răsadnița de virtuți și izvor de întărire morală. În sânul ei își primește copilul primele îndrumări de viață, care îi rămân întipărite în suflet pentru totdeauna. Căci, dacă temelia bunei creșteri a copilului este dragostea și înțelegerea firii sale, lucrul acesta se face mai întâi și cel mai bine în familie. Numai părinții au dragoste față de copiii lor în măsura cea mai mare și numai ei au prilej potrivit și îndelungat să înțeleagă deplin firea fiecărui copil al lor²⁷.

Între copii și părinți iau ființă legături reciproce, îndatoriri, care fac parte din familie prima școală și cel mai important cadru al vieții. Legătura dintre părinți și copii durează în mod firesc până la finalul vieții uneia dintre părți, după care se menține prin intermediul rugăciunilor și pomenirilor la Sfintele slujbe. În creștinism legătura aceasta nu se oprește la natura biologică a ei, ci se înalță spre idealul spiritual.

Copiii acționează asupra părinților ca un impuls spre cumpătare și muncă, spre acumularea a cât mai multe virtuți și de asemeni sunt un scut împotriva nenumăratelor ispite care încearcă familia. Tatăl, mama și copiii alcătuiesc familia, însă pentru o creștere armonioasă și sănătoasă a copiilor este nevoie de prezența lui Dumnezeu în sânul ei. Dumnezeu se face simțit prin calea de iubire care unește familia de Dumnezeu, întemeietorul ei. Această cale a iubirii are temelia consolidată de credința adevărată, de rugăciune, post, de viața Bisericii, de imaginea sfinților în cărți și icoane și de toate cele plăcute lui Dumnezeu și sufletului omenească. Credința părinților mărturisită prin fapte și grai se regăsește în comportamentul copiilor ascultători, sănătoși și râvnitori spre cele sfinte. Copiii sunt pentru părinții lor un imbold puternic spre muncă și economie, spre cât mai multe virtuți, precum și o puternică pavază contra ispitelor din afară. Prezența copiilor exercită o cenzură morală din cele mai eficiente asupra conduitei părinților. Din dorința și grija de a-i face cât mai buni și mai fericiți, părinții își dau toată silința să le ofere pilde personale cât mai bune și să propășească mereu în toate domeniile.

Datoria educării copiilor cuprinde educația trupească și sufletească. Educația trupească înseamnă îngrijirea de viața fizică, începând din momentul nașterii; părinții au datoria să-i hrănească, să-i îmbrace, să le dea adăpost, să le asigure educația necesară însușirii unei profesii. Educația sufletească le dă copiilor posibilitatea să-și însușească valorile religioase și morale ale societății în care trăiesc. În cadrul educației, purtarea părinților este decisivă pentru formarea sufletească a copilului. Copiii sunt expresia concretă a prezenței divine în familia creștină. Fiecare copil este „fereastra neprihănirii prin care lumina pură a cerului pătrunde în casa părinților. El e mărturie vie, concretă, despre lumea transcendentă, a luminii, a neprihănirii și bucuriei veșnice. De aceea, copilul îi apropie pe părinți de Dumnezeu, îi înalță în sfere mai pure, le intensifică iubirea și le-o înobilează. Aici, mai mult ca oriunde în familie, se vede prezența lui Dumnezeu”²⁸.

Sfântul Apostol Pavel cere totodată ca pruncii să fie deprinși a-i cinsti pe cei din casa lor și a răsplăti ostenele părinților lor. *“Copiii să învețe să cinstească mai întâi pe cei din casa lor și să răsplătească ostenele părinților, fiindcă lucrul acesta este plăcut și primit înaintea lui Dumnezeu”*(I Timotei 5,4). Copilul, neavând încă desăvârșite cele trei facultăți ale sufletului, adică sentimentul, rațiunea și voința, simte nevoia să se raporteze la membrii familiei care-l înconjoară cu dragoste: mama, tata, bunica, bunicul. De aceea, copilul are nevoie de afecțiune și dragoste, apropiere, înțelegere și devotament din partea celor dragi lui. Deci, iată importanța și necesitatea modelului suprem al părinților în educarea copilului pentru

²⁶ Pr. Nicolae Cananau, Datoriile părinților față de copii, în *Îndrumător bisericesc canonic și patriotic*, Editura Arhiepiscopiei Tomisului și Dunării de Jos, Galați, 1985, p. 8

²⁷ *Învățătura de credință creștină ortodoxă*, p. 250.

²⁸ IPS Nicolae Mladin, *Mitropolitul Ardealului, Studii de Teologie Morală*, Editura Arhiepiscopiei, Sibiu, 1969, p. 356.

împlinirea “exigențelor moralei Sfintei Evanghelii”²⁹. Încă din perioada apostolică și post-apostolică li s-a cerut părinților să-i învețe pe fiii lor “frica de Dumnezeu”³⁰, adică să-i deprindă cu evlavia, rugăciunea și iubirea de Dumnezeu. De aceea părinții sunt îndemnați să le dea copiilor lor “creșterea cea întru Hristos; să-i învețe ce putere are smerenia înaintea lui Dumnezeu și ce poate dragostea curată în fața lui Dumnezeu”³¹.

Copilul pășește în viață cu un fel propriu de a se comporta, de a se închina, de a munci. Înainte ca, copilul să știe ce este binele și răul, bucuria unei fapte mărețe și supărarea pricinuită de remușcările conștiinței, el crede ceea ce observă că se petrece în jurul său. Nu este mereu atent la cuvintele pe care de multe ori nu se înțelege, însă el privește cu atenție și reține ceea ce vede. Aceasta imagine este comportamentul părinților pe care copilul îl preia ca fiind unul bun. În consecință, ceea ce îl formează pe copil este pilda tăcută, de fiecare zi a părinților. Ea clădește mai mult decât mustările, regulile, poruncile sau oricare alt mijloc educativ. Tot ceea ce spune părintele se adresează urechilor în primul rând. Pilda este cea care se adresează inimii și ochilor. De cele spuse te mai poți îndoi căci, poate nu ai auzit sau nu ai interpretat bine, dar ceea ce ai văzut că face tatăl sau mama ta e cu neputință să nu crezi. De asemenea o altă datorie a părinților este să îi învețe pe copii să se roage.

Rugăciunea este vorbirea omului cu Dumnezeu. Ea reprezintă “o necesitate ontologică a firii omenești”³², deoarece îl menține pe om în legătură cu Cel după al Cărui chip este. “Prin rugăciune, gândurile omului și lucrurile pe care le vizează acestea: persoane, lucruri, stări, noțiuni, sunt oferite lui Hristos, iar Hristos este chemat să vină în mijlocul lor. Rugăciunea călăuzește mintea și toate cele pe care le înțelege mintea cu lumina lui Dumnezeu, conducând astfel omul la adevăr”³³. Problema rugăciunii este una din cele mai importante în studiul spiritualității ortodoxe, și se pune din momentul în care conștiința copilului se deșteaptă. În tradiția ortodoxă, copiii primesc Sfânta Împărtășanie încă de la Botez, adică de la vârsta de câteva săptămâni, și se recomandă părinților să-i împărtășească cât se poate de des. Astfel, pe măsură ce conștiința se trezește și se deschide către realitatea duhovnicească, copilul ia cunoștință despre Sfânta Euharistie prin experiența personală, în chip firesc, când ea se integrează în conștiința rudimentară, dar autentică, pe care copilul o are despre viața suprafirească. Copilul învață să se roage, să îndrăgească acele momente de intimitate familială și de încredințare lui Dumnezeu, descoperind un întreg domeniu minunat și luminos care capătă ecou inelanurile și aspirațiile sale profunde³⁴.

Iată de ce rugăciunea familială este atât de însemnată în educația copilului. De aceea părinții trebuie să fie un model exemplar în acest sens. Educația nu cere studii superioare din partea părinților. Atunci când dimineța și seara, precum și în timpul meselor copiii se roagă împreună cu părinții este un pas important; în sărbători și duminici când întreaga familie se îndreaptă spre biserică pentru Sfânta Liturghie este un alt pas. Dacă posturile și zilele de post vor fi ținute cu mâncăruri de post, iar nevoiașilor care ne bat la ușă, dacă le vom deschide cu dragoste și îi vom milui, atunci am mai făcut un alt pas. Ca sentiment natural, iubirea față de copii este mereu activă în inima părinților, adesea chiar mai puternică decât la copii față de părinți. Ca virtute morală, ea este una dintre primele și cele mai însemnate expresii ale iubirii față de aproapele. În acest sens Sfântul Ioan Gură de Aur spune: “Dumnezeu apoi poruncește și părinților cum

²⁹ Pr. Asist. Dr. Vasile Raducă, Căsătoria Taină a dăruirii și a desăvârșirii persoanei, în “Studii Teologice”, an XLIV(1992), nr. 3-4, p. 137.

³⁰ Învățătura a celor 12 Apostoli, IV, 9, traducere de pr. Dumitru Fecioru, în Părinți și Scriitori Bisericești, 1, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Romane, București, 1979, p. 27

³¹ Sfântul Clement Romanul, Epistola către Corinteni (I), XXI, 6-8, traducere de pr. Dumitru Fecioru, în Părinți și Scriitori Bisericești, Vol 1, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Romane, București, 1979, p. 49.

³² Georgios Mantzaridis, Morala creștină, Editura Bizantina, București, 2006, p. 73.

³³ Panayotis Nellas, Omul – animal îndumnezeit, Editura Deisis, Sibiu, 1994, p. 159.

³⁴ Olivier Clement, Boris Bobrinskoy, Elisabeth Behr-Sigel, Myrrha Lot-Borodine, Fericita Intristare, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Romane, București, 1997, p. 71.

trebuie să se poarte cu copiii, cinstindu-i pe copiii buni și pedepsindu-i pe cei răi. Scopul acestor porunci este tot acela de a face pe părinți să-și iubească și mai mult copiii”³⁵.

Cel mai potrivit moment pentru părinți să înceapă să-i învețe pe copii să asculte este, am putea spune, cât mai curând posibil, adică imediat ce copilul începe să manifeste tendințe de rebeliune. La început să o facă cu blândețe, dar în mod persistent, constant și cu fermitate. Unii psihologi postmoderni insistă să nu se folosească pedeapsa fizică. Sfatul lor eronat nu a dus doar la formarea unei generații de copii indisciplinați, ci este într-un fățiș dezacord cu îndrumarea lui Dumnezeu dată în această privință. Pildele lui Solomon vorbesc foarte grăitor: “Cine cruță toiagul său, își urăște copilul, iar cel care îl iubește, îl ceartă la vreme”(Pilde 13, 24).

Copiii trebuie să știe care sunt limitele. Părinții, însă, trebuie să-și amintească să-i disciplineze cu dragoste, să fie fermi și clari, dar iubitori. Scopul părinților este să-i îndrume pe copii spre iubire, loialitate și supunere, și nu spre mânie. Acest lucru este foarte important, iar părinții și-l vor aminti odată cu înaintarea în vârstă a copiilor lor.

O altă mare datorie pe care o au părinții este să aibă mare grijă cum își cresc copiii. Dacă în familie, cât este copilul acasă în cei șapte ani, părinții nu se îngrijesc să-l învețe rugăciuni, să facă cruce, să știe Tatăl nostru, Crezul, să-l ducă la biserică, să știe ce înseamnă post, să știe ce înseamnă păcat, să se ferească de păcat, atunci cresc niște fiare. Sunt cuvintele Mântuitorului, care a zis așa: “În vremea de apoi se vor răscula copiii asupra părinților și-i vor omori”. Dacă părinții nu vor avea grijă de copii, vor bea paharul amărăciunii și al scârbelor în veacul de acum și în munca cea veșnică în veacul viitor.

Dragostea dintre părinți și copii se arată prin creșterea și educația lor. Prin educație părinții arată grija ce o poartă comorii sfinte dată de Dumnezeu: copiii. Sfântul Apostol Pavel sfătuiește pe părinți să-și crească copiii “în învățătura și în certarea Domnului” (Efeseni 6, 4). Învățătura, educația copiilor creștini a constat întotdeauna din învățarea științelor vremii, a dogmelor și a moralei creștine, a regulilor de bună purtare în viață și a buneicuviențe.

Ioan Gură de Aur scrie că de la o vârstă fragedă există o înclinare a omului spre viciu sau spre virtute. De aceea, copiii trebuie îndreptați de timpuriu spre bine și virtute, pentru a nu se deprinde cu răul. Părinții nu trebuie să se gândească cum să-și lase copiii bogați, ci virtuoși³⁶.

Tot ce fac părinții pentru copiii lor, pentru educația lor, fac din dragoste. Din ea izvorăsc și celelalte virtuți pe care părinții sunt datori să le sădească și să le cultive în inima copiilor: temerea de Dumnezeu (Psalmul 33, 11; Efeseni 6, 4), ascultarea (I Timotei 3, 4), purtarea cuviincioasă (Pilde 22, 6), credința puternică (Isaia 38, 19) și mai ales poruncile, căile și legile Domnului (Facere 18, 19; Deuteronom 4, 9-10; Psalmul 77, 3-10). Părinții sunt chemați să vegheze creșterea morală și religioasă a copiilor. Educația morală trebuie să o facă părinții, învățând pe copii deprinderile și faptele bune, pentru a-i ajuta să scape de anarhia instinctelor și tendințelor spontane, pentru a îndepărta egoismul natural și a-i ajuta să devină mai buni.

Una dintre garanțiile educației creștine a copiilor într-o familie este viața duhovnicească activă a părinților, pe care copiii o simt și la care participă în funcție de vârsta lor și în conformitate cu trăsăturile lor de caracter. Coparticiparea copiilor la viața duhovnicească din cadrul familiei este necesară pentru dezvoltarea cunoștințelor și a obiceiurilor creștine. De asemenea, ea devine garanția transformării în timp a relației părinți – copii într-o relație de prietenie duhovnicească³⁷. Exemplul părinților are un rol decisiv în formarea deprinderilor religioase, traducând în acte vii și concrete formula abstractă a datoriei. Astfel, părinții trebuie să-și facă rugăciunile împreună cu copiii, aceștia trebuie duși la biserică, învățați să facă semnul Sfintei Cruci, să îngenuncheze, să spună rugăciunile și să cânte cântări religioase, să ducă daruri la Sfântul Altar, să aprindă lumânări la biserică, să se împărtășească.

Una dintre cele mai mari răsplăți ale vieții este să ne vedem copiii maturizându-se și dăruindu-ne înmiiit ceea ce am investit în ei. Aceasta ne poate costa lacrimi, neliniști, griji, nopți nedormite – dar într-o bună zi vom descoperi că a meritat efortul făcut.

³⁵ Sfântul Ioan Gura de Aur, Despre feciorie, Apologia vieții monahale, Despre creșterea copiilor, p. 253.

³⁶ Sfântul Ioan Gură de Aur, Despre creșterea copiilor, E.I.B.M.B.O.R., București, 2001.

³⁷ Pr. Prof. Gleb Kaleda, Biserica din casă, Editura Sophia, Editura Cartea Ortodoxă, București, 2008, p. 55-56.

SUNT CEEA CE MĂ ÎNVEȚI SĂ FIU!

**PROF. PSIHOPEDAGOG COJOCARU EMANUELA
C.S.E.I., „SF. NICOLAE”, CÂMPULUNG**

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Dar educația primită în cei șapte de acasă depinde de câțiva factori: *relația afectivă dintre copil și părinți, *specificul de dezvoltare a copilului, *valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la trei ani, la cinci sau la șapte ani. La doi ani copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la doi- trei ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de doi ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de doi ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la doi- trei ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la trei la cinci ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

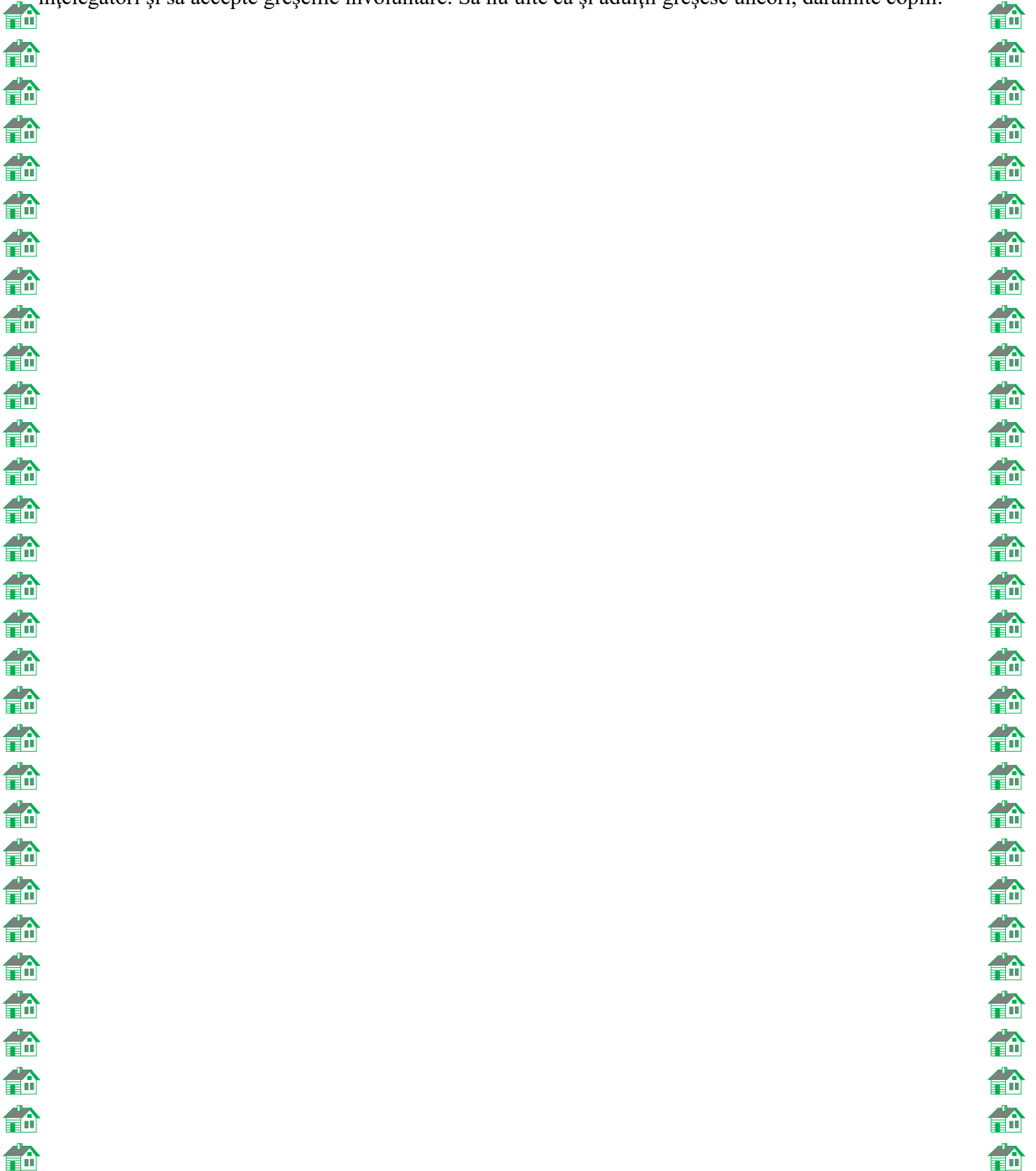
Între cinci și șapte ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

SCOALA GIMNAZIALA STRUGARI/STRUCTURA PETRICICA INVATATOR, COJOCARU MIHAITA

"Omul devine om numai prin educație. Dar educația, la rândul ei, trebuie să se silească să urmeze mersul simplu al naturii. Toată puterea educației se întemeiază pe potrivirea acțiunii și efectelor ei cu efectele esențiale ale naturii însăși. Procedeele educației și ale naturii nu sunt decât unul și același lucru." (Pestalozzi)

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Expresia „Cei șapte ani de acasă”, este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Educația copilului este o provocare pentru orice părinte. Dacă învățăm să facem o reprezentare clară și complexă a țelului pe care vrem să îl atingem atunci situațiile pot fi mai simplu de abordat. Greșelile nu trebuie să ne descurajeze. Mai devreme sau mai târziu vom ajunge să ne înțelegem copiii și să le acordăm sprijinul necesar. Experiența ne ajută să devenim părinți mai buni și să preluăm exemple din propria educație.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive de acasă, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important.

De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului.

Familia promovează diferite valori care sunt transmise celor mici și care, la rândul lor, le vor transmite familiei pe care și-o vor întemeia. Copiii nu au nevoie de părinți ideali; ei își doresc că aceștia să le reflecte dorințele și să le înțeleagă nemulțumirile, să îi ajute când

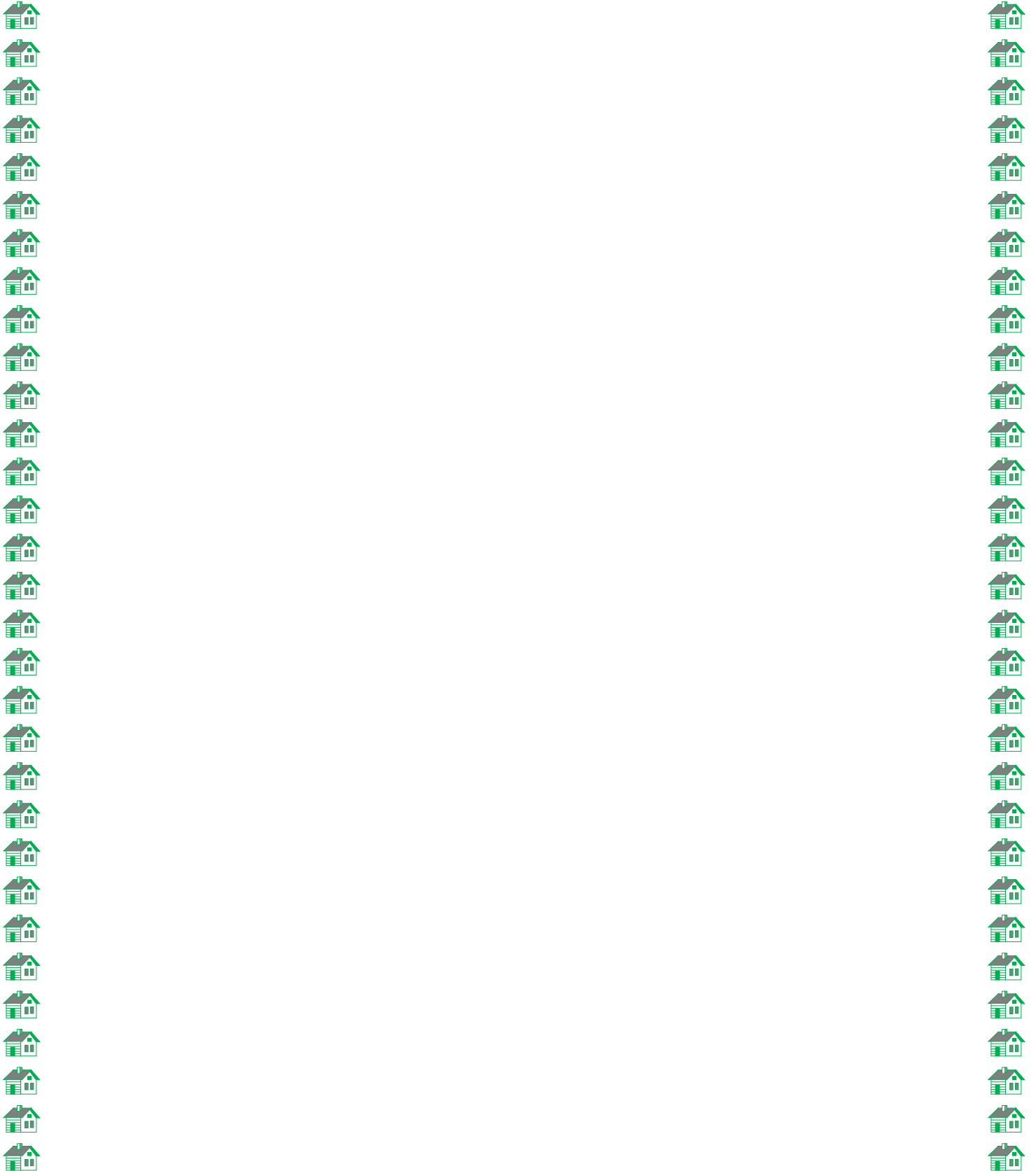
sunt nelămurii și să îi aprecieze atunci când merită. Schimbul reciproc de opinii pune bazele unei legături sincere între părinți și copii și îi ajută să se cunoască mai bine. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere? A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vei avea ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Chiar dacă a greșit de câteva ori nu te grăbi să tragi concluzia că este prost-crescut sau că tu ai uitat ceva

foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una sau două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată.

În concluzie, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice, mintale și afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul și înclinațiile și să-l ajute să-și formeze, încetul cu încetul, adevărata lui personalitate.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ !

PROF.COJOCEA MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIRCEA VODĂ, JUD.CĂLĂRAȘI

Școala
Anii care-ți dau cultură,
Rost în viață și măsură,
Dacă fac o bună casă
Cu cei șapte ani de-acasă.
— Gheorghe Mitroaică

Filozoful John Locke susține ca ființa umană se naște "tabula rasa", fără nici o capacitate de înțelegere și cunoaștere. El afirmă că oamenii au puține limite biologice impuse, iar comportamentul și abilitățile, calitățile sunt rezultatul învățării din cadrul procesului de socializare. Fără a diminua importanța eredității, trebuie precizat că în viața noastră și, mai ales în primii ani de viață, contactul cu ceilalți membri ai societății este vital.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

În primul rând, termenul e expirat...se considera ca pana la 7 ani copilul stătea acasa, eventual cu mama, iar la 7 ani pleca la scoala, se desprindea de familie. Ceea ce acum nu mai este cazul. De la 3 ani e la gradinita si de la 6 la scoala.

Apoi, in cei 7 ani se "predau" lectii grele de educatie care pregateau copilul pentru acel prag de desprindere. Multe enrgii, timp, nervi si frustrari copilaresti se derulau...parintii tineau mult la acea educatie, copiii o inghiteau pe nemestecate. Astazi, 7 ani de acasa simbolizeaza un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, in care trebuie sa se incadreze odraslele noastre. Care se incapataneaza sa accepte incadrarea si au dureri dorsale privitor la dorintele noastre. E drept, si parintii s-au adaptat, multi au renuntat la standardele astea, de voie sau de nevoie, dar a ramas asa, o umbra de parfum de trecut, un fel de deziderat si, de ce sa nu recunoastem, un fel de termen de comparatie.

Educatia trebuie sa existe, doar ca fiecare copil are ritmul sau de evolutie, iar obligativitatea a devenit nitel desueta, asa ca la 7 ani unii copii sunt de pus in rama iar altii...mai putin. Cred insa ca nu trebuie sa mai facem comparatii la varsta de 7 ani.

Bibliografie :

- 1.Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
- 2.Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002

CEI 7 ANI DE ACASA

PROF. INV. PRESC. IOANA COLCER GRADINITA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.1 ARAD

Mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, de cele mai multe ori prin imitare decât printr-un comportament conștient. Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Grădinița, școala și alte medii educaționale, ulterior, confirmă și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă sunt anii de aur ai educației unui copil. Înconjurat de dragostea și protecția părinților, copilul învață bazele disciplinei, a încrederii în propriile sale forte, învață regulile de bază ale respectului și primele noțiuni de socializare. În cei 7 ani de acasă, copilul învață ceea ce este încrederea, ordinea, cinstea și buna purtare.

Perioada celor 7 ani - este considerată a fi perioada cu impact maxim asupra modului în care copilul percepe lumea și valorile umane ale societății din care face parte. Rolul părinților este esențial în acești ani - pentru că ei sunt cei care pun cărămizile sistemului de norme și valori pe care adultul de mâine își va clădi propria sa viață. Educația primită în cei 7 de acasă depinde de relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Iubirea pe care părinții i-o arată copilului îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forte. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roade.

Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școala, nu ne referim numai la cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte copilul în anumite situații. Cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. E foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el.

Indiferent de experiențe sau atitudini, de convingeri, scopurile tuturor părinților converg înspre același rezultat: cu toții ne dorim copii bine pregătiți, care să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă în care orice cunoștință în plus poate face diferența.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR. COLILIE IONELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU VECHIU,, ZĂVOAIA

Această expresie „*cei 7 ani de acasă*”, ne duce cu gândul la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. În cei șapte ani petrecuți în familie copilul trebuie să învețe reguli de comportare (știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții).

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil care a dobândit aceste reguli din familie se va descurca mult mai bine în relațiile colegii și învățătorul.

O educație corespunzătoare primită de copil în prima etapă a vieții sale exercită o influență atât de puternică, încât rămân adânc întipărită în profilul moral al acestuia.

“*Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist*” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților.

Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Părinții trebuie să fie mereu un exemplu pentru copil în orice situație, inclusiv în timpul jocului. Prin joc se formează o legătură solidă între parteneri (părinte-copil).

Copilul care este privat de joc va prezenta carențe în structura personalității.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică.

Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere de decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“*Părinți străluciți, profesori fascinanți*”, Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale “părinților buni” și cum trebuie transformate ele de către “părinții inteligenți”:

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Expresia “*Cei șapte ani de-acasă*” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

ANGELA COLTEA, PROFESOR

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? –este o întrebare la care multi dintre noi încercăm să răspundem. Pe parcursul celor șapte ani de educație ei se vor forma unii copii deprinderi de autoservire, de ordine și exprimare a propriilor nevoi, de exteriorizare a trăirilor și emoțiilor pozitive sau negative, de bune maniere dar și modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător. Toate aceste deprinderi le vor învăța copiii cu cât este mai fragedă vârsta acestora. La acestea se alătură și regulile de comportament care trebuie învățate pe parcursul celor șapte ani.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el.

Familia, părinții au un rol principal în această etapă a vieții și adoptând o atitudine pozitivă vor modela personalitatea copiilor într-un mod mai bun. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult deoarece copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social.

Bibliografie:

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

COMAN SANDRA ELENA

De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea că nu are cei 7 șapte ani de acasă. Însă, pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explicăm copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la școală.

Adesea, cei 7 ani de acasă sunt caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile lui cu ceilalți. Un copil care are cei șapte ani de acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Prin cei 7 ani de acasă înțelegem educația pe care copilul o primește de la părinți, formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală, un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Pentru copilul de ieri, adolescentul de azi și adultul de mâine „cei 7 ani de acasă” înseamnă un comportament respectuos și bună cuviință de-a lungul zilei, în orice situație, cu toată lumea: cu părinți, profesori, prieteni etc.

În urmă cu 2000 de ani strămoșii noștri romani spuneau „Politețea nu costă nimic, cu ea poți cumpăra o lume întreagă”.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

**PROF. INV. PREPRIMAR COMSA ALINA
GRADINITA CU PP “DR. I. RATIU” TURDA**

Expresia “cei sapte ani de acasa” se referea, in trecut, la educatia primita exclusiv in familie, cand copiii nu aveau acces la invatamant prescolar formal. Azi, expresia inglobeaza in sensul sau atat educatia primita in familie, cat si formal, in gradinite sau crese, referindu-se la totalitatea experientelor de invatare ale copilului de la 0 la 6-7 ani, cand merge la scoala. In limbaj de specialitate aceasta se numeste educatie timpurie.

Totusi, la aceasta varsta, familia are un rol primordial in formarea personalitatii copilului. Aceasta reprezinta primul model social pentru copil, iar climatul familial poate avea un impact atat de puternic asupra sa, incat il poate influenta pe tot parcursul vietii. Afara de satisfacerea nevoilor de baza, fizice, ale copilului, parintii trebuie sa fie atenti si la confortul emotional al acestuia, la dezvoltarea unei relatii copil-parinte bazata pe atasament securizant. Astfel, copilul se va simti protejat, iubit, in siguranta in familia sa, iar aceasta va duce, mai tarziu, la incredere in sine, dezvoltarea unor relatii armonioase cu cei din afara familiei. In caz contrar, rezultatele pot fi devastatoare. Un copil neglijat, atat fizic cat si emotional poate deveni un copil agresiv sau interiorizat, necomunicativ, mereu frustrat- nefericit-, fara incredere in fortele proprii, cu frica de mediu inconjurator sau de semeni etc. Iata de ce este atat de importanta aceasta etapa, primii 7 ani in care se pune, practic, piatra de temelie a ceea ce va urma in viata oricarui om.

Acest subiect, al celor 7 ani de acasa, este unul foarte vast, s-ar putea scrie foarte multe, insa eu as dori sa ma opresc asupra unui aspect controversat in vremurile noastre, si anume ceea ce se cheama “parenting modern”. De cativa ani a aparut acest concept la nivel mondial, foarte multi autori care publica carti mai mult sau mai putin fundamentate stiintific, foarte multi “traineri” care tin cursuri, de multe ori foarte costisitoare pentru parinti. S-a dezvoltat o mini-industrie a parentingului care vinde foarte bine. Cu toate acestea, nu s-a gasit inca o “reteta” general valabila care sa asigure reusita in a avea “un copil bine educat”, desi toate aceste lucrari au pretentia ca metodele expuse sunt revolutionare si cu rezultate sigure.

In urma lecturii mai multor carti de parenting concluzia mea este urmatoarea: problema nu e ca aceste lucrari nu ar avea valoare, ci, mai degraba, faptul ca asa cum fiecare persoana e unica, fiecare familie are particularitatile sale, nu cred ca o “reteta” a copilului bine educat ar exista, una care sa fie general valabila. Pe de alta parte, parintii trec prin filtrul [ropriu cele citite si , subiectivi fiind, de multe ori aplica gresit sau diferit de intentiile autorului anumite sfaturi. De exemplu, unii autori sustin ca e total gresit sa le spunem NU tot timpul copiilor, argumentand ca acestia pot dezvolta frica, lipsa de initiativa pe viitor etc. Din punctul meu de vedere, in acest caz cele afirmate pot fi interpretate in doua moduri: unii parinti aplica adlitteram, eliminand orice limita in comportamentul copiilor, ceea ce mi se pare o mare greseala. Alti parinti inteleg ca autorii se refera la acele comportamente care ar fi firesti in comportamentul copiilor, dar pe care unii parinti tot timpul le ingradesc din diverse motive (frica de lovituri – nu-I lasa pe copii sa exploreze liber si mereu ii franeaza de la atat de naturala lor curiozitate de a explora, frica de murdarire sau boli – le spun Nu copiilor atunci cand acestia se joaca in parc, de exemplu, nepermitandu-le sa atinga aproape nimic, frica de suferinta emotionala – parintii devin foarte protectivi si le refuza copiilor interactiunea directa cu alti oameni, rezolvand in locul copiilor orice problema). In momentul in care punem prea multe limite, copilul nu-si dezvoltă autonomia, devine dependent mereu de parintii sai. Pe de alta parte, lipsa limitelor, metaforic vorbind, e asemanatoare cu conducerea unei masini noaptea, fara absolut nicio lumina, pe un drum total nemarcat. Acel copil care nu are limite, care nu este ghidat de parinti si e lasat sa faca ceea ce doreste si cum doreste, in momentul intrarii in gradinita sau in orice mediu in care parintii nu-I mai sunt alaturi, nu va sti cum sa se comporte, nu va sti cum sa se raporteze la ceilalti, ceea ce ii vor aduce o multime de frustari si instaisfactii. Se tot vorbeste despre “generatia fulgilor de nea”. Expresia denumeste acei copii hipersensibili, mereu nefericit si nemultumiti, care nu se pot adapta, nu stiu si nu vor sa reltioneze. Unele voci spun ca acestia sunt exact produsul noilor orientari in educarea copiilor. Indiferent de cine e vinovat, acesti copii sufera inadapatarea la viata sociala. Pe langa ei, familiile si cadrele didactice din scoli cauta metode-minune pentru a regla situatia. De cele mai multe ori aceasta trebuia facuta la timpul ei, adica exact in acei 7 ani...

DESPRE CEI 7 ANI DE ACASĂ...

PROF. PT. INV. PREȘCOLAR CONSTANTIN ELENA,
GPN GURA VULCANEI, JUD. DÂMBOVIȚA

Parcă e vorba despre ceva demult apus: cei 7 ani de acasă. Oare acestor 7 ani de acasă le mai dăm importanța cuvenită? Ne mai ocupăm îndeajuns de copii acasă, noi părinții? Sau lăsăm totul pe umerii profesorilor, că doar de aceea îi trimitem la școală? Să vedem...

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: CONSTANTIN FLORINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ BREZOAELE, DÂMBOVIȚA

Educația stă la baza tuturor proceselor care conduc către statutul de om civilizată, de ființă ce aparține unei comunități, dezvoltând totodată și latura spirituală.

Educația însoțește pe tot parcursul vieții. Pentru ca un individ să aibă șansa de a primi o educație normală și corectă trebuie să crească într-o familie care să-i ofere modele demne de urmat, părinți care să se implice în activitatea de la școală, să-l susțină și să-l încurajeze pe copil.

Fără educație o persoană nu se poate integra în societatea actuală, care este într-o continuă schimbare. Nevoia de adaptare este atât de puternică încât împinge către toate mijloacele posibile prin care se poate produce educația, atât la nivel micro (familia, școala, biserica), cât și la nivel macro (societatea).

Personalitatea fiecărui individ este dezvoltată de către educație, iar odată cu aceasta și latura spirituală, dar și psihologică. Alături de familie, școala joacă un rol foarte important în procesul educației, dar și a dezvoltării personalității.

Rolul cel mai important în educația fiecărui individ, alături de școală îl are familia. Din această micro-societate numită familie pornește tot: percepția asupra vieții, stilul de viață, credința, cât și moralitatea și conduita. Astfel, mediul în care copilul va crește se va răsfrânge în mod iminent asupra dezvoltării sale psihice.

Unul dintre rolurile cele mai importante ale educației este acela de a influența, transforma și dezvolta personalitatea indivizilor. Procesul acesta este influențat atât de factorii genetici, cât și de mediile educative în care individul se află la un moment dat.

Primii educatori cu ajutorul cărora se realizează educația sunt părinții. Importanța acestei educații, ca și cea a școlii, se răsfrânge asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă, dar de cele individuale ale acestuia. Trebuințele și dorințele copilului cresc pe măsură ce copilul se dezvoltă.

De când copilul începe școala și până la finalizarea acesteia, trebuie menținută o relație strânsă cu părinții în ceea ce privește dezvoltarea lui către viața de adult.

Nu numai copilul, cât și părinții trec prin diferite etape care îi supun la felurite încercări de ordin psihic, de aceea este benefică antrenarea părinților în munca educativă a școlii.

Școala are un rol major în formarea personalității oamenilor. Profesorul trebuie să cunoască bine condițiile vieții de familie unde trăiește copilul. Acest lucru se realizează prin vizitarea familiei, pentru cunoașterea condițiilor de viață, activitatea și odihna. Relația dintre părinți și copii, precum și climatul familial, în general, reprezintă motive de îngrijorare în ceea ce privește dezvoltarea fizică și psihică normală a copilului.

Școala nu îl poate învăța pe individ totul, iar educația nu se bazează numai pe școală, chiar dacă mulți o atribuie strict școlii. Acest lucru este o greșală, părinții având obligația de a se asigura că există condițiile necesare pentru o educație pozitivă atât la școală, prin implicarea lor în activitățile elevilor, cât și acasă, unde copilul se simte protejat și unde anumite rețineri, pe care le are acesta la școală, dispar.

În primii 6 ani de viață, copilul trece prin mari transformări fizice și psihice, de la sugar cu mișcări haotice la un copil activ în mod inteligent. Specific acestei perioade este mintea "absorbantă" ce le permite copiilor adaptarea la mediul în care trăiesc. Copiii absorb mediul în mod necondiționat, fără prejudecăți și fără a deosebi între bine și rău, absorb imagini, ritualuri și comportamente, atitudini, limbaj, gusturi și valori. De aceea, în acești ani, este nevoie ca noi să acordăm o atenție deosebită informației pe care vrem să o transmitem și modului în care o facem. Acest lucru poartă denumirea de modelare și fie că o facem conștient sau nu, copiii observă și absorb informația exact așa cum este transmisă.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre fapta și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictetea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune : „O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”

BIBLIOGRAFIE:

Colectia revistelor,,Tribuna Invatamantului, anii 2004-2005

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

PROF.CONSTANTINESCU DIANA MARIA

Nu nașterea ca atare te face tată,
Nu purtarea în pânțece te face mamă,
Ci buna creștere pe care o dai copiilor
(Sfântul Ioan Gură de Aur)

Familia are un rol esențial în educația copilului. Familia este locul în care copilul i-a contact cu această lume și se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului pentru că știm că „există evenimente care-și pun pecetea asupra mentalității individului”^[1], respectiv a copilului.

Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă (doar în cazul unui sistem nervos foarte puternic asistăm la formarea unui spirit anarhic în familie și societate); părinții care-l vor răsfăța vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu (unii ajung delicvenți); părinții care denotă inconsecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale.^[2]

„Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre”.^[3] Părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. „În educația copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înșine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, și, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinților obțin exact efectul contrar.”^[4]

Comportamentul plin de afecțiune al mamei este foarte important pentru formarea „sentimentului comunității sociale. El favorizează comunicarea, colaborarea și actele altruiste. Baza acestui sentiment o constituie relațiile cu mama, afecțiunea reciprocă dintre mamă și copil.”^[5]

Comportamentele copiilor se învață prin observarea unor modele în familie sau societate: „într-o grădiniță o parte din preșcolari au asistat la un spectacol dat de un actor care tot timpul se comportă violent, agresând o păpușă mare din plastic. Observându-se copiii în zilele următoare s-a constatat că aceștia se comportau mult mai agresiv cu jucăriile și păpușile lor, în comparație cu ceilalți care nu asistaseră la spectacolul respectiv. După opt luni, 40% din lotul experimental imitau acte agresive din categoria celor văzute în spectacol. Rezultă rolul important jucat de exemplul celor din jur.”^[6] Toate acestea îl pot marca profund, însă copilul va suferi mult mai puțin dacă „simte în el siguranță și dacă are încredere în părinți.”^[7] Dar dacă vede atitudini nepotrivite la un om în care are multă încredere, la părinți, frați, rudeni, etc., atunci influența va fi mult mai mare asupra lui.

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-l asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu.

Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delicvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.

Lumea e condusă din camera copilului (Tholuck)^[8]

După cum am demonstrat până acum într-o manieră succintă, rolul familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. [...] Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă

„În sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.”^[9]

Totul se începe și se învață mai întâi în familie. „Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească? Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele și vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturității? Copiii preiau totul și imită totul...”^[10]

Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților. Dar asta înseamnă că orice copil care nu a primit o educație aleasă este condamnat la un eșec social și spiritual? Se pare că aceasta depinde de puterea de autoeducare a copilului dar și de persoanele cu care intră în contact. Persoanele care intră în contact cu tineri care au avut o astfel de educație în copilărie, tind să-i judece, dar soluția este să-i ajute să se integreze, dovedind răbdare și altruism. Vor primi în schimb fericirea celuilalt ca stimulent asupra propriei fericiri. Adică cel ce unge cu mireisme pe altul, el mai întâi miroase frumos.

BIBLIOGRAFIE

1. Psihologie generală, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996;
 2. Părinți și copii. O abordare teologică, duhovnicească și psihologică, Arhim. Simeon Kraiopoulos, Ed. Bizantină, 2005;
 3. Viața de familie, Traducere din limba rusă de Adrian Tănăsescu-Vlas, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2009.
- ^[1] Psihologie generală, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996, p. 36.
- ^[2] Idem, p. 36.
- ^[3] Părinți și copii. O abordare teologică, duhovnicească și psihologică, Arhim. Simeon Kraiopoulos, Ed. Bizantină, 2005, p. 62.
- ^[4] Protoiereul Vladislav Sveșnikov în Cum să educăm ortodox copilul. 300 de sfaturi înțelepte pentru părinți de la sfinți și mari duhovnici, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2011, p. 74.
- ^[5] Psihologie generală, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996, p. 209.
- ^[6] Idem, p. 74.
- ^[7] Părinți și copii. O abordare teologică, duhovnicească și psihologică, Arhim. Simeon Kraiopoulos, Ed. Bizantină, 2005, p. 62.
- ^[8] Viața de familie, Traducere din limba rusă de Adrian Tănăsescu-Vlas, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2009, p. 9.
- ^[9] Idem, p. 8-9.
- ^[10] Idem, p. 15.

INFLUENȚE ALE MASS-MEDIA ASUPRA COPIILOR

ÎNVĂȚĂTOR CONSTANTINOVICI ANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CORNU LUNCII,
STRUCTURA PĂISENI, SUCEAVA
PROFESOR CIOBICĂ ALINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ CORNU LUNCII, SUCEAVA

Lumea contemporană este marcată de o evoluție rapidă și greu previzibilă din toate punctele de vedere. Informația parvine prin diverse canale, astfel încât, profesorul nu mai dirijează și nu mai controlează informațiile care intră în lumea elevilor. Calculatorul, ca și televizorul, indiferent de utilizarea sa, constituie un important factor de stres pentru creierul copiilor. Efectele tehnice (schimbările rapide de cadru, provocarea emoțiilor etc.) surprind, stresează și copleșesc mintea copiilor prin mulțimea informațiilor pe care aceștia trebuie să le proceseze într-un timp foarte scurt. Apariția dependenței în cazul internetului și a jocurilor video sunt mult mai puternice decât în cel al vizionării TV. Școala viitorului nu trebuie să fie una mai tehnică, ci una mai umană. Numai prin educație copiii vor putea înțelege tehnologia, pentru ca mai apoi să reușească să o stăpânească..

Televizorul nu poate fi acuzat de toate relele din lume, dar el amplifică la maxim acest rău, având o deosebită forță, influență și întindere.

Materialele video se folosesc în școli, însoțite de discuțiile purtate de cadrul didactic. Calculatoarele sunt necesare pentru desfășurarea anumitor activități. Este necesară introducerea acestora în școli ținând cont de introducerea manualelor digitale și a altor tehnologii moderne.

Informațiile venite prin noile canale de comunicare trebuie să se completeze una pe cealaltă, să fie complementare celor utilizate în prezent și să constituie împreună un tot informațional.

Mass-media joacă un rol deosebit de influent în interacțiunea contemporană guvernată de reguli, deoarece capacitățile tehnice dar și conținutul atrăgător sunt cele mai eficiente mijloace de difuzare a informației.. Exemple ale influenței mass-media pot fi considerate chiar și simplă vizionare a unui program de televiziune, copiii care citează din diferitele emisiuni, creșterea audienței transmisiunilor în direct cu concerte ale interpreților la modă.

Se observă la copii nu numai un mod de a gândi și a simți, ci și unul de a se purta, de a acționa, care își are originea în aceeași influență a conținuturilor pe care le difuzează televiziunea. Se poate constata că influențele multiple pe care mass-media le exercită asupra intelectului și vieții afective își prelungesc efectele asupra laturii voliționale a vieții sufletești a copiilor, asupra comportamentului lor sociomoral, în diversitatea formelor de manifestare și în diferite împrejurări, în familie, în școală, în societate etc.

Impresiile generate de diverse filme, emisiuni de televiziune continuă adesea să-și mențină prezența și să fie active și pe planul conduitei, provocând nu de puține ori serioase mutații în comportamentul copiilor cu profunde semnificații de ordin psihosocial și etic. Datorită faptului că televizorul și calculatorul se adresează în primul rând văzului, ele pot provoca copiilor un comportament corect, civilizat sau dimpotrivă, pot promova un comportament dăunător atât individului cât și colectivității.

Valorile sau nonvalorile etice și sociale promovate în diferite emisiuni devin pentru un număr mare de copii, adevărate modele sau exemple, pozitive sau negative, de conduită sau de ținută morală umană pe care ei tind să le urmeze într-un fel sau altul. Asemenea modele când sunt însoțite de o anumită înțelepciune a vieții pe care o propun, au o mare putere de sugestie. Ele sugerează soluții la numeroasele probleme care-i preocupă și frământă pe copii, atâta vreme cât eroii, personajele, ideile și sentimentele lor personale personifică aspirațiile și visurile lor. În aceste modele copilul se vede și se regăsește pe sine însuși și pe alții săi. De multe ori, copiii își confruntă propriile acțiuni, gândurile și sentimentele lor personale cu acelea ale celor pe care îi adoră și îi idolatrizează, fie de o seamă cu ei, fie de alte vârste. Nu întâmplător copiilor (cel puțin până la o anumită vârstă) le plac emisiuni realizate de copii de aceeași vârstă cu ei deoarece prin aceștia sunt ei înșiși prezenți. Acestea sunt aspecte care au un rol important în formarea personalității lor.

Audiovizualul este un substitut modern al mediului și oamenilor, socializează copiii, oferă modele comportamentale și de roluri prin vedetele sale.

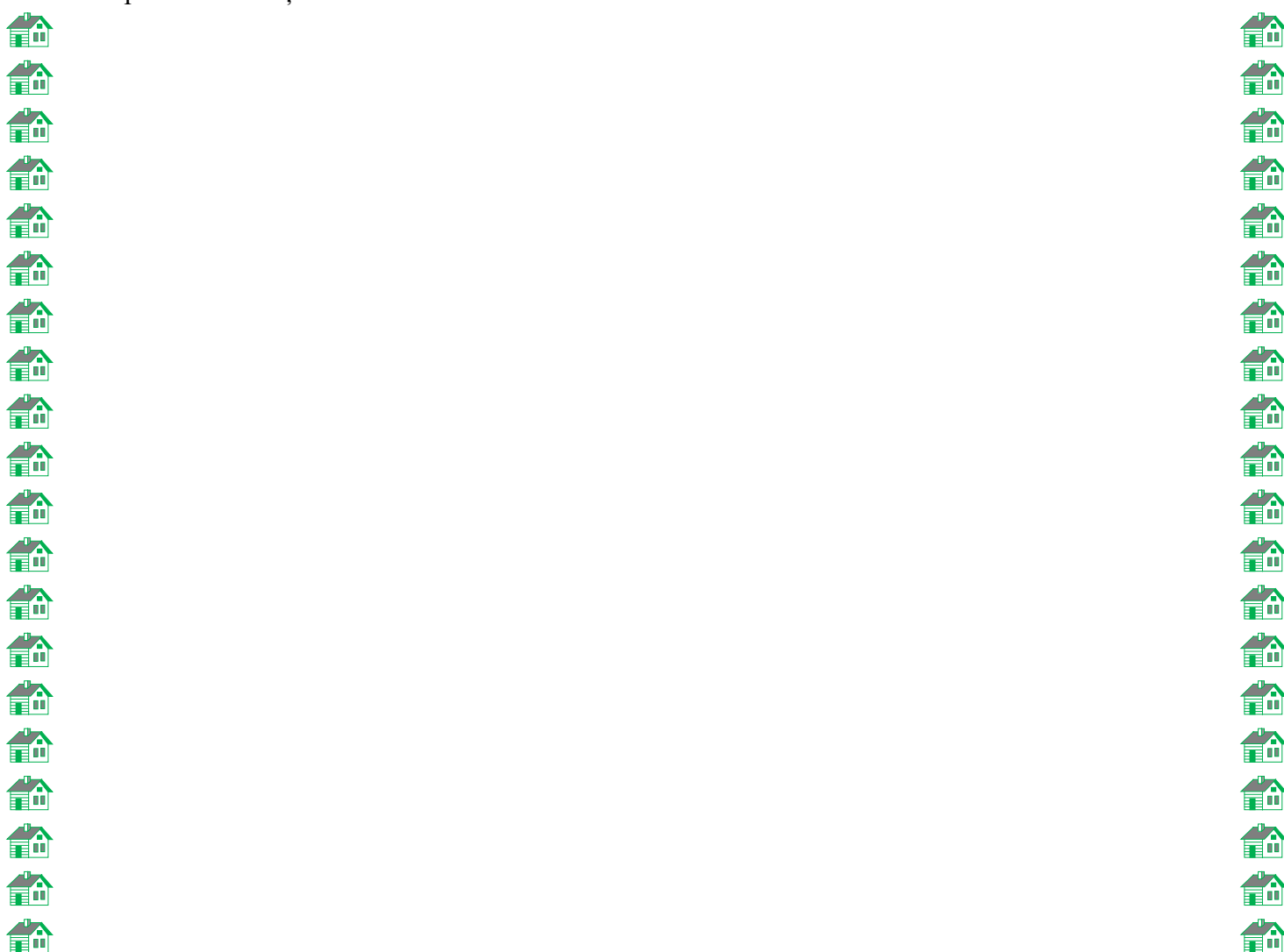
Inevitabil, apare întrebarea: Oare pot copiii să-și înfrâneze curiozitatea, să discearnă ce este bine și ce este rău, să se oprească la timp din vizionare, din ascultare? Pot aceștia să se detașeze de atmosfera fascinantă a micului ecran, să spună „nu” unor mesaje, în scopul captivării atenției, înlănțuirii minții, slăbirii voinței?

Faptele arată că la fel ca în cazul drogului, consumul cere un consum și mai mare. Prin vizionare, copiii nu dobândesc imunitate ci se creează deprinderea, se produce intoxicarea, apare dependența. O justificare a vizionării TV este aceea că astfel, copiii vor putea socializa mai ușor, se vor putea integra în comunitatea celorlalți copii și vor putea să se adapteze mai repede la societatea în care trăiesc. Dar proporțional cu timpul alocat vizionării, copiii devin pasivi, mai irascibili, mai egoiști, mai orgolioși și mai individualiști.

Televiziunea nu dezvoltă abilitatea de a comunica personal, ci o subminează, nu cultivă personalitatea ci o uniformizează. Copiii care petrec mult timp în fața televizorului sau calculatorului nu sunt capabili să fie ei înșiși decât țipând, nu sunt inventivi în joacă ci reproduc scenariile de la televizor (sau calculator, jocurile memorate), mai cu seamă pe cele violente, reclamele sau comportamentele vedetelor care le-au atras atenția.

Așa cum sunt învățați încă de mici să interpreteze un text literar, o imagine tot așa trebuie să fie învățați să înțeleagă ceea ce aud, ce văd, ce citesc, să distingă conținuturile receptate. Nu este suficientă doar adaptarea mesajelor audiovizuale la nivelul de înțelegere și sensibilitate al diferitelor vârste școlare, ci și adaptarea elevilor la aceste mesaje, ridicarea lor la un nivel cât mai înalt de înțelegere al limbajului diferitelor mijloace de comunicare în masă.

Vizionarea la televizor nu este un simplu obicei sau doar un mijloc de informare. Prin intensitatea și periodicitatea cu care intervine încă din copilărie, privitul la televizor influențează în mod definitiv viața copilului. O mare parte din modul de a fi al copilului, din ideile, aspirațiile și sentimentele lui se datorează orelor petrecute în fața televizorului.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV.PRIMAR: COPIL CRISTINA-FLORICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DRĂGEȘTI
STRUCTURA DICĂNEȘTI/COMUNA DRĂGEȘTI/JUDEȚUL BIHOR

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mânăuță și să ne spună "atunci când tu faci asta, faci o prostie care nu este permisă".

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani. Părinții sunt cei care au un rol foarte important în toți acești ani. Este momentul în care copilul își ia drept model de viață comportamentul adultului de zi cu zi. Părintele reprezintă modelul pozitiv sau negativ în viața copilului, iar copilul reprezintă de cele mai multe ori oglinda părinților. Cu ce reușește copilul să preia folositor de la părinții săi cu aceeași rămâne pe tot restul vieții. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglinda a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. [Educația unui copil](#) nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la [școală](#). Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

CEI SAPTE ANI DE ACASĂ- CARTEA DE VIZITĂ A ADULTULUI?

CORAVU DORINA, COLEGIUL TEHNIC „DECEBAL”, DROBETA- TURNU-SEVERIN

Deseori, ne întrebăm ce-nseamnă „a avea pe cei șapte ani de acasă”? Și dacă e atât de important a-i avea pe toți șapte? La ce se referă oare? Care sunt „învățăturile” din timpul celor șapte ani de acasă? Cine nu le are le poate recupera ulterior celor șapte ani? Și de la cine? Și pot fi enumerate, astfel, tot atâtea întrebări.

Da, sunt foarte importanți cei șapte ani de acasă, la fel de importanți precum și cei absolviți într-o instituție de învățământ. Deoarece, în primii șapte ani copilul învață ce este bunătatea, răbdarea, altruismul, cooperarea, toleranța, salutul, politețea, concentrarea atenției, reguli de igienă, ordine, buna cuviință etc. Adulții ce îl înconjoară sunt exemple vii pentru fiecare dintre învățăturile enunțate. Cei mici au tendința de a-i imita pe cei mari în jocurile lor. Imaginația e completată de copierea adulților din jurul lor. De aceea este necesar ca părinții și prietenii acestora să fie foarte atenți în tot ceea ce fac în prezența copiilor. În general, băieții vor să fie ca tații, iar fetele ca mamele. Firește că sunt situații în care părinții sunt plecați în strănătate, iar copiii lor prea puțin le cunosc adevărata fire, încât nu prea au un reper la îndemână. Crescuții de bunici, fie se bucură de prea multă dragoste, fapt ce alterează formarea corectă a copilului în adultul de mâine, fie nu o au deloc, ceea ce conduce la un adult violent în orice împrejurare. Părinții, în grija lor excesivă de a oferi copiilor un trai fără lipsuri materiale, ignoră ceea ce este foarte important: dragostea pe care nu le-o poate înlocui nimeni și niciun bun material oricât ar fi el de scump. În familie, copilul învață să fie politicos, să salute, să respecte pe ceilalți, inclusiv pe cei de vârsta lui. Nu doar mamei îi revine rolul de a transmite învățăturile, ci ambii părinți trebuie să își asume responsabilitatea educației elementare prin puterea propriului exemplu.

De asemenea, cartea nu ar trebui să lipsească de pe noptiera părinților, încât copilul să își dorească să aibă mereu o carte de citit, fiindcă așa a văzut la părinți. Tot în familie se învață și ce trebuie și ce nu trebuie să facă în casă sau în public, să spună „te rog”, „mulțumesc” sau „cu plăcere”, „îmi pare rău” (semn de demnitate), să aștepte în liniște rândul la medic, la magazin, să respecte orele de liniște, să nu-și impună drepturile ignorându-le pe ale celor din jur, să respecte credințele și valorile altora, să nu rătăcească de slăbiciunile altora sau de orice tip de dizabilitate fizică.

Nu doar pe toată perioada copilăriei trebuie să le respecte, ci pe tot parcursul vieții. Deseori întâlnim adulți care sunt lipsiți de foarte multe dintre cele enunțate. În cazul unui adult, nu doar familia e responsabilă de aceste lipsuri morale, ci și el însuși. El este acum la vârsta la care le poate pricepe și singur, dacă în copilărie nu a avut șansa de a le fi primit de la cineva instruit. Astfel că le poate învăța fie de la adulții cu care interacționează sau chiar de la copiii care deja le știu, fie din cărțile studiate necesare formării profesionale. Fiecare dintre ele oferă măcar un exemplu bun legat de viață.

În concluzie, cine nu a primit cartea de vizită în copilărie are toată viața înainte să o făurească și să o tipărească. Totul ține de voință. Atât.

Bibliografie:

<http://www.scribub.com/sociologie/psihologie/PROFILUL-PSIHOLOGIC-AL-VARSTEI12486.php> online la 10.03.2019

Piaget, Jean, *Psihologie de l'enfant*, Presses Universitaires de France, Paris, 1968

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR INVATAMANT PRIMAR CORHANEANU ANGELA SCOALA MATEI BASARAB TARGOVISTE

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce îl înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CORINA CLAUDIA SIMON,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘTEFAN MICLE, FELEACU

Trecând peste faptul că nu prea mai există cei 7 ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în sistemul educațional încă de la vârste mult mai fragede, rămâne totuși ideea de bază a acestei expresii și anume că normele de conduită se învață din familie.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile cu cei din jur și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Psihologii susțin că nu există o limita de vârstă până la care bunele maniere se pot învăța, însă, cu cât lecția este începută mai devreme, cu atât este mai bine pentru constituirea zestrei educaționale a copilului!

Copiii învață prin imitare. Exemplul nostru contează. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fim noi, părinții, un bun model pentru el.

Părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la ceea ce se învață în școală, ci el trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Vrăsmaș, E., (2002), *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, (2009) „*Psihologia copilului*”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR CORLECIUC EMILIA MIHAELA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BUCȘOIAIA**

Educația începe din prima zi de viață a copilului. Fiecare copil este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar. Normele de conduită se învață în familie. Familia este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primii ani de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Acești șapte ani de acasă sunt arătați în societate.

Încă de la vârsta preșcolară, copiii au nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Nu este de ajuns ca părinții să-și controleze doar limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (dezamăgire, furie, tristețe), precum și a dorințelor și nevoilor. Copilul trebuie să tragă învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața familiei, cât și din cele negative.

Fiecare părinte trebuie să găsească o balanță între laudă sau a face toate poftele copilului în limbajul popular și critică, pedeapsă, admonestare. Un copil al cărui părinte va face tot ce vrea el va deveni un copil prea alintat, iar un copil criticat mereu, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea mereu tendința de a încărca normele.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse în familie. De aceea comunicarea dintre școală și familie este foarte importantă.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. Odată ajuns la școală, programul educativ al copilului nu trebuie să se încarce cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CORNEA GRAȚIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NISTOREȘTI
NISTOREȘTI, VRANCEA

Victor Hugo: „Fiecare copil pe care îl instruiem este un om pe care îl câștigăm.”

Educația începe în familie și, pentru a avea un copil—exemplu, părintele trebuie să fie un bun exemplu pentru el. Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani, se dezvoltă și se pregătește pentru viață. Ea are o funcție educativă, fiind prima instituție de educație, iar părinții sunt primii și cei mai importanți educatori din viața copilului. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, sinceritatea și cinstea. Toate acestea reprezintă, de fapt, ilustrarea expresiei... „cei șapte ani de-acasă”.

Expresia „cei șapte ani de acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să identificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!”, „Când va merge la școală, se va cumiți”, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectualcognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bunăcuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc. Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

„Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume — OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne

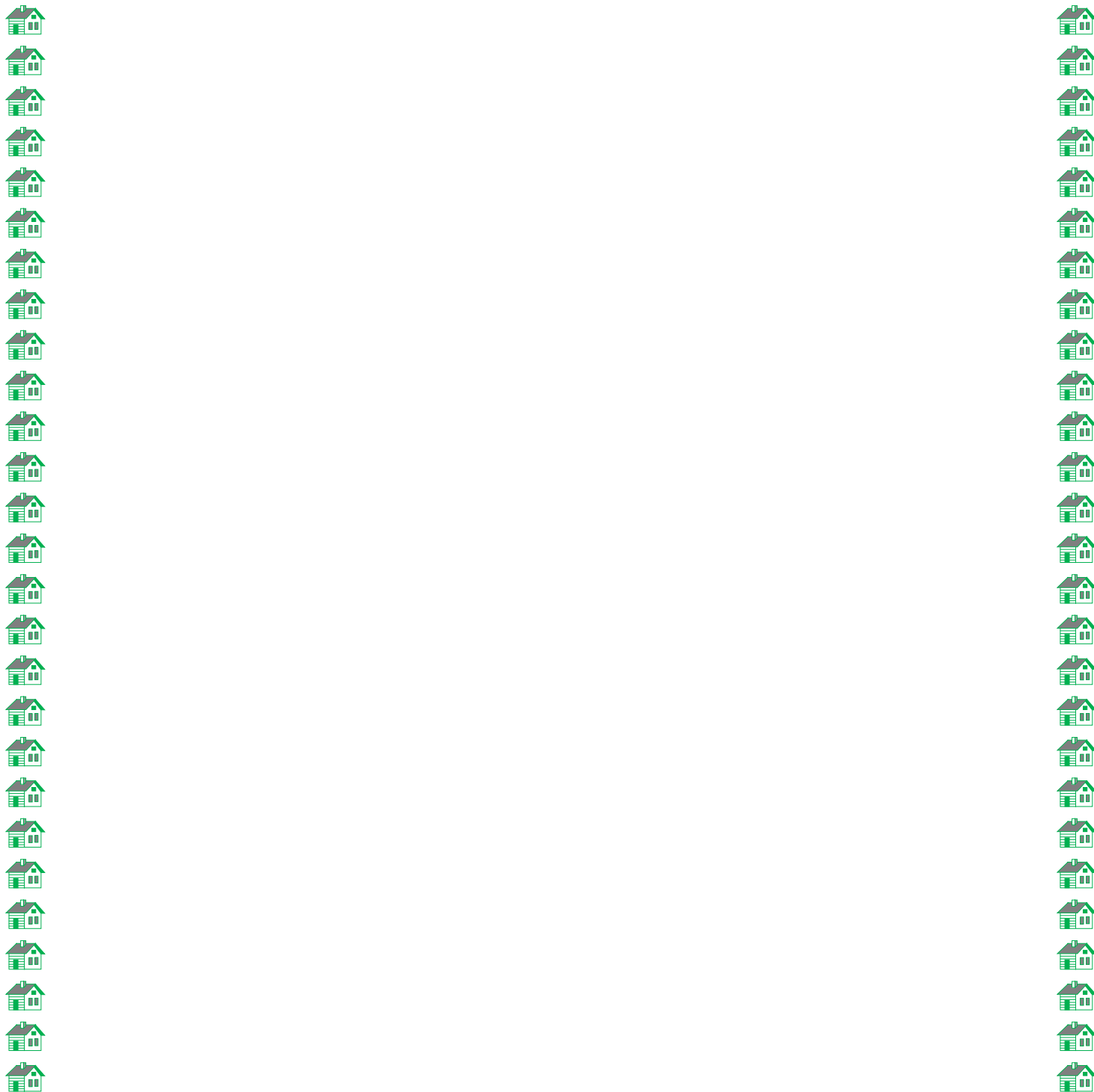

 comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers
 pe care-l creează părinții.

 “Cei șapte ani de acasă” a rămas un vechi dicton chiar uzat uneori în societatea contemporană și care
 nu mai are azi efectul care-l avea în urmă cu ani. Cu toții știm că educația este și va fi pe primul loc în
 formarea personalității elevului- urmând apoi: cultura, credința, atitudinea elevului , etc. Ea începe în
 familie și se continuă în școală și apoi în viață. Este un proces continuu care însă îl obligă pe elev sau pe
 tânăr să aleagă între bine și rău, frumos și urât, necesar sau neglijabil. Educația devină în tot decursul vieții,
 o armă de adaptare în societate, în muncă, relații, etc, de care fiecare este răspunzător la un moment dat.

BIBLIOGRAFIE

 Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
 Negovan, V., (2003),
 Introducere în psihologia educației, Editura Universitară, București.

EDUCAȚIA TIMPURIE – PRINCIPII SI DIRECTII

PROF. IRINA CORNEANU
COLEGIUL TEHNIC DE TRANSPORTURI PIATRA NEAMȚ

Educația timpurie asigură dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a personalității copilului, conform ritmului și nevoilor sale. Educația oferită, trebuie să asigure stimularea diferențiată a copiilor, vizând dezvoltarea intelectuală, afectivă, socială și fizică a fiecărui copil în parte. Punem accent pe:

- dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a personalității copilului, în funcție de ritmul propriu și de trebuințele sale, sprijinind formarea autonomă și creativă a acestuia.
- dezvoltarea capacității de a interacționa cu alți copii, cu adulții și cu mediul pentru a dobândi cunoștințe, deprinderi, atitudini și conduite noi.
- încurajarea explorărilor, exercițiilor, încercărilor și experimentărilor, ca experiențe autonome de învățare.
- descoperirea, de către fiecare copil, a propriei identități, a autonomiei și dezvoltarea unei imagini de sine pozitive.
- sprijinirea copilului în achiziționarea de cunoștințe, capacități, deprinderi și atitudini necesare acestuia la intrarea în școală și pe tot parcursul vieții.

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individual realizate și social existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață, cu rol de a proteja, crește și dezvolta prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Ea asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase, ale dezvoltării sociale, spirituale și culturale complexe. Ceea ce învață copiii în primii ani reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Educația timpurie se referă, strict la momentele de învățare ale copilului cu vârsta până la 3 ani, în conceptul românesc. Educația timpurie, în sensul mai larg, înseamnă dezvoltarea timpurie a copilului, presupune învățare, îngrijire și protecție.

Educația timpurie se realizează ca *educație informală*, ca *educație formală și sub forma educației nonformale*

Scopul strategiei în domeniul educației timpurii a copilului este de a-i asigura fiecărui copil dreptul la educație și la dezvoltarea deplină pentru a-i da posibilitatea să-și atingă potențialul maxim în acord cu standardele europene și internaționale.

Focalizarea pe educația timpurie ai anii prescolarității este importantă deoarece aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid și, dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu. Este binecunoscut și evident faptul că alegerile făcute acum și acțiunile întreprinse de părinți și de societate în copilăria timpurie au o puternică și mai de durată influență asupra progresului individual al copilului.

Specialiștii consideră că perioada de timp pentru educație timpurie este definită de la concepție până la vârsta de 8 ani, perioadă în care are loc cea mai rapidă dezvoltare a creierului. Cei mai importanți sunt primii doi ani din viață, când apar cele mai semnificative schimbări din punct de vedere intelectual, emoțional, psihologic și social.

Un program educativ eficient este un program care își propune să ia în seamă copilul de la primele momente ale existenței sale și care implică toți agenții educaționali care contribuie la creșterea și dezvoltarea lui.

Conceptul de educație timpurie se referă așadar la două dimensiuni:

- începerea preocupărilor educaționale de la vârstele mici;
- implicarea familiei și comunității în educarea copilului mic și preșcolar.

Beneficiarii primari ai educației timpurii sunt copiii, iar beneficiarii secundari sunt părinții, educatorii, iar prin efecte, societatea, în general.

Premisele educației timpurii sunt următoarele:

- vârsta timpurie este cea mai importantă perioadă pentru dezvoltarea personalității copilului;

- perioada de la naștere până la intrarea în școală cere stimulare;
- pentru dezvoltarea optimă a copilului este necesar parteneriatul educațional în familie, între familii, în comunitate, între instituții care au rol în creșterea, îngrijirea și educația copilului.
- învățarea și dezvoltarea conform ritmului și nevoilor individuale.

Educația timpurie oferă șanse egale de creștere, dezvoltare, îngrijire, educație, fără discriminare pentru copiii care provin din familii instabile, cu sănătate precară, cu deficiențe sau cu posibilități materiale financiare scăzute.

Principiile cele mai importante ale educației timpurii sunt:

- fiecare copil este unic, cu nevoile, trebuințele, particularitățile sale specifice.
- educația trebuie să țină cont de particularitățile individuale ale fiecărui copil.
- educația timpurie se referă la fiecare copil în parte, și nu la educația "copiilor".
- este imperativă respectarea nevoilor copiilor:

a) de bază: îngrijire, cunoaștere, hrană;

b) afective: dragoste, securitate afectivă, întărire pozitivă a acțiunilor;

BIBLIOGRAFIE

1. ELENA TIPA : "Necesitatea abordării parteneriatului educațional în grădiniță"- Revista

Învățământului Preșcolar, nr. 3-4/2006;

2. Grădinița altfel- Editura V&I Integral, București, 2003

3. LILIANA EZECHIL, MIHAELA PAISILAZARESCU- "Laborator preșcolar"- ghid

metodologic.

4. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004

5. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

6. www.scribd.com

CEI 7 ANI DE ACASA

PROF. INV. PRIMAR : CORNICI ANCA

Cunoașterea elevului este una dintre condițiile esențiale în educație. Elevul este o personalitate asupra căreia educatorul se apleacă pe tot parcursul devenirii ei, influențând-o, de la primii ani de școală până la adolescență și intrarea în viața de adult. Cunoașterea datelor de evoluție, de creștere și dezvoltare, de formare și autoformare oferă educatorului posibilitatea de a adorda profesionist condițiile învățării și efectele ei asupra personalității celui ce învață. Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mănuieste cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supa și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele. Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bună maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „cei șapte ani de-acasă”. De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supăra atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând ca nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politete, în special. Aceasta expresie defăinește însă tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelusul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diversi stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative.

PRIMA EDUCAȚIE

PROF. ÎNV. PRIMAR, COROI MARINELA – DIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 AVRĂMENI, BOTOȘANI

În timpul copilăriei, rolul principal al părinților este acela de a asigura nevoile fizice, sociale și emoționale ale copiilor care sunt pe deplin dependenți de ei. În timpul copilăriei și în anii preșcolari, deoarece copiii dezvoltă o mai mare independență și dobândesc noi abilități sociale și cognitive, încep să testeze limitele părinților, sporind necesitatea unor practici disciplinare consecvente și creșterea stresului parental. În timpul copilăriei și al adolescenței, copiii continuă să își dezvolte propria identitate și devin din ce în ce mai independenți, deoarece se angajează în noi activități și relații sociale.

Familia este primul leagăn al ființei umane. Copilul crește și se dezvoltă în familie. Rolul central al părinților este de a asigura dezvoltarea fizică și psihică a copilului într-o armonie perfectă, în caz contrar, rezultatele produse de perturbările din evoluția copilului lasă amprente pe toată viața.

Educația copilului începe în familie cu primele norme de comportament. Binecunoscuta expresie "cei șapte ani de-acasă" etichetează comportamentul copilului. Prin lipsa celor "șapte ani de-acasă" critica se referă la vestimentația neglijentă, atitudini nepoliticoase, cuvinte nepotrivite vârstei, comportament stângaci sau dezordonat etc.

În familie copilul învață să se comporte pentru a ajunge un adolescent politicos, cu bune maniere, care sunt obținute de copil în contactul zilnic cu membrii familiei. El imită ceea ce vede și aude la părinți, utilizând cuvinte și gesturi pe care le observă. Dacă părinții nu obișnuiesc să mulțumească pentru fiecare lucru primit, nu poate obliga copilul să spună "Mulțumesc!" atunci când îi oferă ceva, deoarece pentru copil, exemplul lipsește nefiindu-i familiar.

După vârsta de 3 ani psihicul copilului este influențat de condițiile lui de viață și de educația primită în familie. Întrucât la această vârstă activitatea nervoasă este mai activă, copiii pot fi educați și instruiți de către părinți sau membrii familiei prin sfaturi convingătoare, îndemnuri la o comportare pozitivă și prin puterea exemplului.

Studiile și cercetările desfășurate de-a lungul anilor cu privire la influența mediului social, la dinamica și structura familiei, la relația dintre părinți și modul cum influențează acești factori bunăstarea copiilor, au demonstrat faptul că susținerea sporită a părinților are o asociere ușoară cu nivelurile mai scăzute ale problemelor comportamentale ale copiilor, că relația dintre părinți și problemele de comportament ale copiilor sunt reciproc legate.

Dincolo de structura familiilor, ceea ce se întâmplă în interiorul acestora are implicații importante pentru bunăstarea copiilor. Teoria sistemelor familiale sugerează că dezvoltarea copiilor este în mod intrinsec legată de interacțiunile dintre alți membri din familie. Relația mamă-tată este adesea percepută ca fiind în centrul acestui sistem, influențând toate aspectele legate de funcționarea familiei. Prin urmare, abilitatea părinților de a comunica eficient, de a genera o apropiere emoțională și de a-și susține reciproc deciziile are probabil implicații pentru bunăstarea și dezvoltarea copiilor lor.

O dimensiune a bunăstării copiilor, care poate fi afectată în mod deosebit de calitatea relației părinților lor, este comportamentul lor. Copiii pot învăța anumite modele de comportament de la observarea părinților lor și/sau calitatea relațiilor cuplurilor poate afecta calitatea interacțiunilor părinte-copil. Probleme mai mari ale comportamentului în timpul copilăriei au fost legate de o serie de rezultate negative mai târziu în viață, incluzând cote mai scăzute de finalizare a liceului și a colegiului, risc crescut de șomaj după ce a părăsit școala și cote mai mari de probleme de sănătate mintală și comportament criminal (Fergusson, Horwood, & Ridder, 2005). Înțelegerea măsurii în care calitatea relațiilor părintești este legată de problemele comportamentale poate lămuri un aspect-cheie al modului în care familiile stabile contribuie la succesul pe termen lung al copiilor.

Conform acestei teorii familia este un întreg complex, dinamic și integrat, în care fiecare membru influențează și este influențat de toți membrii. Se crede că relațiile și caracteristicile în schimbare ale anumitor membri ai familiei au implicații pentru creșterea și dezvoltarea altor persoane din cadrul familiei. Calitatea relației părinților poate afecta direct sau indirect copiii prin relația părinte-copil, conflictul sau

tensiunea - sau invers, suportivitatea și afectarea pozitivă - în cadrul uniunii părintești pot afecta relațiile părinte-copil și, în cele din urmă, rezultatele copiilor.

Relațiile bune de familie sunt importante deoarece copiii trebuie să se simtă în siguranță și iubiți, ceea ce le ajută creierul să se dezvolte, poate ajuta la depășirea dificultăților cu alimentația, dormitul, învățarea și comportamentul copiilor, facilitează rezolvarea problemelor și stărilor conflictuale, înțeleg diferențele de opinie și le respectă, își formează abilitățile necesare pentru a construi relații sănătoase proprii. Relațiile bune de familie reprezintă o parte importantă a familiilor puternice. Familiile puternice cresc din dragoste, securitate, comunicare, conexiune - și câteva reguli și rutine.

Bibliografie:

1. McLeod JD, Kaiser K. Childhood emotional and behavioral problems and educational attainment. *American Sociological Review*. 2004.
2. Fergusson DM, Horwood LJ, Ridder EM. Show me the child at seven: the consequences of conduct problems in childhood for psychosocial functioning in adulthood. *J Child Psychol Psychiatry*. 2005.
3. Collins WA, Madsen SD, Susman-Stillman A. Parenting during middle childhood. In: Bornstein MH, editor. *Handbook of parenting: Vol. 1. Children and parenting*. Mahwah, NJ: Erlbaum; 2002.
4. Julia S. Goldberg and Marcia J. Carlson. Parents' Relationship Quality and Children's Behavior in Stable Married and Cohabiting Families. *Society for Research on Child Development*, Seattle, WA. 2013.
5. Frances L. Van Voorhis, Michelle Maier, Joyce L. Epstein, Chrishana M. Lloyd The Impact of Family Involvement on the Education of Children Ages 3 to 8. 2013. online <https://www.mdrc.org/publication/impact-family-involvement-education-children-ages-3-8>
6. The Key Role Of Families In Education. Online <http://les3coses.debats.cat/en/topics/key-role-families-education>
7. Sarah J. Schoppe-Sullivan. Goodness-of-fit in family context: Infant temperament, marital quality, and early coparenting behavior. *Infant Behavior & Development*. 2007. available online www.sciencedirect.com

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ ÎN EDUCAȚIA COPILULUI MODERN

PROF. ÎNV.PREȘCOLAR COROPCĂ OANA ȘI CIOBANU MARIA-DIANA,
GRĂDINIȚA "MAGNOLIA",
STRUCTURĂ A ȘCOLII GIMNAZIALE "EMIL RACOVITĂ"
ONEȘTI, JUDEȚUL BACĂU

„Cei șapte ani de acasă“ se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. Aceștia reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

De multe ori ne întrebăm dacă copilul de astăzi, copilul modern, este diferit de copilul de ieri. Este o întrebare foarte complexă. Dacă ne referim la lumea interioară a copilului, aceea nu s-a schimbat, ea este la fel de bogată, de tensionată, de conflictuală, de plină de întrebări și de dorințe. Dacă ne referim însă la exterior, aici s-au petrecut transformări semnificative care au constrâns interiorul să se adapteze acestora. Rapiditatea cu care s-au petrecut aceste schimbări a expus acest interior unei avalanșe de stimuli. Este vorba în special de o creștere a stimulilor vizuali (întregul spațiu media și/sau virtual).

Ce construiește copilul în primii ani de viață și de ce este important să fi parcurs această etapă a celor „șapte ani“? Facem referire doar la trei aspecte, și anume la construcția unui sentiment de apartenență familială, la construcția unui sentiment de identitate individuală și la construcția unei structuri psihice interioare adaptate lumii exterioare și capabile să răspundă exigențelor acesteia.

Apartenența familială este esențială pentru construirea unei identități individuale. Ea presupune că există o transmitere către copil a istoriei familiale, a credințelor, miturilor, valorilor și mai ales că acest copil își găsește un loc în acea familie și este investit ca membru al acesteia.

Un aspect important este legat de o discrepanță foarte mare între idealul și așteptările părinților și realitatea copilului. Această discrepanță provine dintr-un ideal inaccesibil părinților care au trăit de multe ori într-o realitate prea dură, ceea ce nu le-a permis să viseze. Părinții sunt prinși între prejudecățile moștenite și povara vinovăției de a fi eșuat.

Și dacă avem copii din ce în ce mai inteligenți, avem copii din ce în ce mai fragili emoțional și părinți din ce în ce mai speriați. Un rol important în apariția acestei fragilități îl constituie confuzia copilului. Exigențele realității pretind multe sacrificii din partea părinților și în acest vârtej este prins și copilul. Ceea ce nu înțeleg însă părinții este faptul că, fără a pune la îndoială realitatea și cerințele ei, este nevoie ca ea să fie mereu transparentă copilului. Nu realitatea este cea care produce confuzie, ci lipsa de disponibilitate a părinților de a prezenta copiilor această realitate și de a accepta trăirile lor față de ea. „Nu este niciodată prea devreme să le spunem copiilor adevărul“ afirmă psihanalista Françoise Dolto, și acest lucru înseamnă că le putem explica copiilor de ce îi ducem atât de devreme la grădiniță, de ce stau acolo atât de mult timp, de ce stau mult la bunica sau cu buna, de ce părinții lucrează atât de mult și mai ales le putem spune ce simțim cu privire la asta și le oferim astfel și lor ocazia să exprime ceea ce simt. Absența schimbului emoțional creează premisele unei suferințe care se va accentua cu timpul, luând forme din ce în ce mai derapante.

Cei șapte ani de acasă sînt asociați bazei unei educații pentru că ei ar trebui să producă un model stabil de relație și de siguranță, iar această relație să fie mediată prin cuvinte. S-au pierdut aceste cuvinte, lipsesc din obișnuința noastră în a cerceta ce ni se întîmplă și ce se întîmplă cu copilul. Părinții preferă pedeapsa, tăcerea, oprobriul, reproșul sau orice altceva, mai puțin cuvintele. Părinții trebuie să le vorbească copiilor și să îi invite și pe ei să vorbească despre ceea ce s-a întîmplat, aceștia sînt foarte surprinși. Dar efectul cuvintelor este neîntîrziat și produce o reacție imediată a copilului. Pentru că dacă ne gîndim la o semnificație a celor șapte ani de acasă, aceasta constă în a-l învăța pe copil să creeze legături.

Pentru a reuși în educația copiilor și a le forma cei șapte ani de acasă părinții ar trebui să urmeze câteva reguli:

1. Învăță-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!

3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii;

limitează [timpul petrecut la televizor sau calculator](#) și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

4. Învăță-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi,

treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!

5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i

copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și

concentrează-te pe disciplina pozitivă.

7. Învăță-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale

pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

8. Învăță-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine!

Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă

vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de

performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i

zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări

etc.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. INV.PRIMAR COȘERI LUCIA-FLORINA
ȘCOALA PRIMARĂ BONTEȘTI

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Realitatea familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: **normele de conduită se învață din familie**. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi **bine-crescut** nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii. Este bine de știut ca și părintele să știe să-și asculte copilul și se explice de fiecare dată hotărârile pe care le ia și care îl privesc pe copil. Aplicând aceste lecții pot fi prevenite acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate, care contribuie la apariția în mintea tinerilor a înstrăinării și supărării față de părinți și a împotrivrării lor față de orice autoritate. În primii ani de viață, este important ca părinții să dedice copiilor cât mai mult din timpul lor, să vorbească cu ei, să se joace, să „lucreze” împreună. Așa copilul va fi permanent supravegheat și nu va fi lăsat în voia lui.

De la o vârstă timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi

respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinți-copil de mai târziu. De o importanță deosebită este și faptul că părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul- a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, vigoeroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Bibliografie:

- 1.Sălăvăstru, D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași,2004
- 2.Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012
- 3.Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București,2002

MESERIA DE PĂRINTE

ÎNV.COSTACHE MIRELA LICEUL TEORETIC „IOAN PETRUȘ”,OTOPENI,ILFOV

Pentru ca rolul de părinte să fie îndeplinit cu profesionalism,este necesar ca părintele să cunoască în ce măsură mediul influențează dezvoltarea copilului,în ce momente ale vieții exercită acesta o mare influență ,de ce e bine să se ferească copilul,etc...

Educarea unui copil reprezintă o muncă foarte dificilă,mai ales prin faptul că rezultatele se culeg mult mai târziu. Responsabilitatea care cade pe umerii părintelui este una imensă.El este modelul pe care copilul îl urmează, el îi oferă copilului condiții de viață,securitate afectivă și educația de bază.Din păcate,cu trecerea timpului, în unele familii se pot culege roadele unor greșeli făcute în strategiile educative folosite.

Iată câteva din obiectivele cel mai des formulate de către părinți,dar care ulterior au avut și consecințe negative, datorate metodelor prin care se încercă îndeplinirea lor :

1.Să fie cuminte,disiplinat

Având multă energie,copilul o consumă în moduri care devin deranjante pentru părinți,care impun reguli exagerate,îngrădindu-i astfel copilului orice formă de manifestare.

2.Să fie ascultător

De la cele mai fragede vârste, copiii pot manifesta indiferență la solicitările părinților,sau chiar mai mult, preiau controlul familiei, atunci cand se pune problema luării unei decizii. Atunci când se pune problema „Cum s-a ajuns în această situație și ce e de făcut ?”, e bine să ne întrebăm ce am făcut noi pentru ca el să devină ascultător ?

-să ne rezervăm câteva ore pe zi din timpul nostru pentru a-i observa evoluția și performanțele ;

-să avem răbdare să răspundem adecvat întrebărilor copilului;

-să ne implicăm în jocurile pe care le inițiază;

-să -i dăm primele responsabilități atunci cand el nu este implicat într-o activitate antrenantă (joc,vizionarea programelor TV);

-să nu ne transformăm în sclavul lui, îndeplinindu-i toate dorințele.

3.Să fie ca și copilul X

Fiecare copil este unic,original. El se va dezvolta într-o direcție în care se dezvoltă cei din grupul în care este inclus , însă într-o manieră personală. Nu trebuie să ne modelăm copilul după prototipul unui copil ideal, pentru că avem mari șanse ca rezultatul să ne dezamăgească într-o bună zi.

4.Să fie cel mai bun.

Unii părinți îi cer copilului să fie cel mai bun în orice domeniu. Însă, în această etapă copiii abia încep să-și dobândească primele noțiuni de autoevaluare, își consolidează sistemul de valori(ce e bine,ce e frumos).

5.Să nu sufere ce am suferit eu, să nu -i lipsească nimic.

Din această cauză, părinții oferă prea mult, iar ca urmare a acestei atitudini parentale , copiii devin răsfățați,ceea ce reprezintă o problemă serioasă, (uneori neșteptat de gravă), atât pentru cadrele didactice cât și pentru societate în general (fără a fi scutiți de urmări nici chiar propriii părinți).

5. Restricțiile

Impunerea de reguli și de restricții este un fapt laudabil, însă, atunci când se exagerează și restricția devine o prioritate în elaborarea strategiilor educative, părintele riscă să ajungă incapabil de a vedea „copacii din cauza pădurii”.

Desigur, orice demers educațional are la bază câteva obiective clar conturate; chiar și cele prezentate mai sus, dacă se formulează într-un mod pertinent și nu se cade în extreme, pot fi încununate de succes.

Trebuie să ținem cont însă de faptul că scopul oricărui adult implicat în educarea unui copil este ca acesta să ajungă la un echilibru dinamic între interesele personale și cele ale societății,între ceea ce vrea el și ceea ce vrem noi.

CARE ESTE IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN EDUCAȚIE?

PROF. VICTORIA COSTEA
– COLEGIUL NAȚIONAL ECONOMIC « THEODOR COSTESCU »
– DROBETA TURNU SEVERIN

Definiția și clasificarea familiei

Alături de școală și organizațiile de tineret, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. De educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele ale familiei, școlii și organizațiilor de tineret.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obiceiurile de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă").

Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopție". În societatea românească, suntem familiarizați cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu și familia extinsă. Mai există și un al treilea tip de familie, familia poligamă.

Familia nucleu (nucleară) - "constă în doi adulți de sex opus care întrețin o relație sexuală aprobată de societate, împreună cu propriii lor copii sau adoptați". Familia nucleu poate fi de două feluri: de orientare și de procreare. Familia nucleară de orientare este familia în care ne naștem și în care ocupăm statutul de copil. Familia nucleară de procreare este familia pe care o creăm prin căsătorie și obținem statutul de adult.

Familia extinsă (cosangvină) - "constă din două sau mai multe familii nucleare unite prin legătura părinte-copil, care include legăturile între frați și surori".

Factori ce influențează educația în cadrul familiei

În cadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constă în înlocuirea familiei formată din trei generații cu familia formată din două generații. De aici putem concluziona că bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepotilor.

Alte influențe sociale pot fi considerate migrația de la sat la oraș și urbanizarea satelor. Astfel cresc posibilitățile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocupările culturale și sportive, și rezultă o schimbare în mentalitatea familiei.

Nivelul de trai scăzut obligă ambii părinți să își găsească cel puțin un loc de muncă pentru a putea asigura un trai decent copiilor. În asemenea condiții supravegherea copiilor este limitată, sau este incredintată altor persoane sau instituții sociale (ex: creșă, grădiniță, etc.).

Un caz aparte îl constituie familiile în care unul dintre părinți este somer. Implicit, celălalt părinte se ocupă mai mult de copii, dar problema majoră a acestei familii este asigurarea celor necesare pentru un trai modest.

Situația familiilor în care ambii părinți sunt fără loc de muncă este critică, deoarece cu două ajutoare de somaj de abia se poate asigura hrana, neputându-se vorbi nici măcar despre un trai modest.

Sarcinile familiei în educația copiilor

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere :

1. Fizic
2. Intelectual
3. Moral
4. Estetic

1. Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi fereste de pericole, le lasă timp de joacă, le creează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijeste de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice.

Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. În perioada pubertății, schimbările fiziologice produse în organism pun probleme noi pentru dezvoltarea fizică a copilului; prin îndrumări

perseverente si afectuoase, prin modificarea regimului de odihna, prin crearea unor noi deprinderi igienice, familia le va putea rezolva la timpul potrivit.

2. Dezvoltarea intelectuala. In cadrul familiei copilul isi insuseste limbajul. Volumul, precizia vocabularului si corectitudinea exprimarii copilului depind de munca depusa de parinti in aceasta directie.

Ca prim factor educativ, familia ofera copilului aproximativ 90% din cunostintele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupatiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupa si de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvolta spiritul de observatie, memoria si gandirea. Parintii incearca sa explice copiilor sensul unor fenomene si obiecte pentru a le putea intelege.

Copiii pun cele mai multe intrebari in jurul varstei de 3-6 ani, iar parintii ii ajuta sa-ti insuseasca un numar mare de cunostinte, raspunzand cat se poate de corect si exact.

In perioada scolara mica, familia vine in sprijinul scolii, sustinand "gustul de citit" al elevilor. Cel mai important este stimularea curiozitatii copilului de a citi, prin cumpararea unor carti care sa puna bazele unei mici biblioteci.

In preadolescenta este posibila o deviere de la subiectele strict legate de scoala sau indicate varstei fragede; astfel, datoria parintilor este de a indruma copilul sa citeasca ceea ce corespunde varstei sale. Dorinta de lectura poate deveni excesiva, copilul sacrificand astfel orele de somn.

Copilul obtine rezultatele scolare in functie de modul in care parintii se implica in procesul de invatare. Parintii trebuie sa-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite scolare, carti de lectura, manuale scolare etc., cat si niste conditii bune de munca: un birou, un computer si nu in ultimul rand liniste pentru a se putea concentra. Parintii trebuie sa-si ajute copiii la invatatura; ajutorul trebuie limitat la o indrumare sau sprijin, nefiind indicat sa efectueze temele copiilor. Cu timpul, parintii se vor limita la controlarea temelor de casa si a carnetului de note. Deci, atitudinea parintilor trebuie sa fie una de mijloc: sa nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici sa nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

3. Educatia morala a copiilor. In familie se formeaza cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decenta in vorbire si atitudini, ordinea, cumpatarea, grija fata de lucrurile incredintate. In realizarea acestor sarcini, modelul parental ajuta cel mai mult; parintele este un exemplu pentru copil. Parintii le spun copiilor ce e bine si ce e rau, ce e drept si ce e nedrept, ce e frumos si ce e urat in comportamente. Aceste notiuni il ajuta pe copil sa se orienteze in evaluarea comportamentului sau si a celor din jur. Tot in sens moral, familia il indruma sa fie sociabil, sa fie un bun coleg si prieten.

4. Familia contribuie si la educatia estetica a copilului. Parintii sunt cei care realizeaza contactul copilului cu frumusetile naturii (culorile si mirosul florilor, cantecul pasarilor, verdele campului etc.), cu viata sociala (traditii, obiceiuri stravechi etc.). Mijloacele mass-media si in mod special televiziunea exercita o influenta puternica asupra educatiei estetice. Nu se poate vorbi despre o influenta strict pozitiva sau strict negativa; pe de o parte exista numeroase emisiuni culturale, de imbogatire a cunostintelor, dar pe de alta parte sunt difuzate numeroase programe care pot deforma imaginatia inocenta a copiilor intr-un sens negativ. Parintii trebuie sa controleze atat timpul pe care copilul il petrece in fata televizorului cat si emisiunile pe care le urmareste. In unele familii preocuparea pentru cultura estetica a copilului lipseste cu desavarsire, iar in altele aceasta este exagerata. Daca copilul nu are aptitudini si nici placere pentru diferite arte (balet, muzica, teatru etc.), parintii trebuie sa respecte optiunea copilului.

BIBLIOGRAFIE

1. Norman, Goodman (1992), *Introducere in sociologie*, Bucuresti, Editura Lider.
2. Victor, Tarcovnicu (1975), *Pedagogie generala*, Bucuresti, Editura Facla.
3. Nicolae, Margineanu (1973), *Conditia umana*, Bucuresti, Editura Stiintifica.
4. Anthony, Giddens (1997), *Sociologie*, Bucuresti, Editura Bic All.

CEI 7 ANI DE ACASA

COSTEA CRISTINA GRADINITA CU P.P. COMUNA MIHAI VITEAZU JUD.CLUJ

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Asadar prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii. Este bine de știut ca și părintele să știe să-și asculte copilul și se explice de fiecare dată hotărârile pe care le ia și care îl privesc pe copil. Aplicând aceste lecții pot fi prevenite acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate, care contribuie la apariția în mintea tinerilor a înstrăinării și supărării față de părinți și a împotrivirii lor față de orice autoritate. În primii ani de viață, este important ca părinții să dedice copiilor cât mai mult din timpul lor, să vorbească cu ei, să se joace, să „lucreze” împreună. Așa copilul va fi permanent supravegheat și nu va fi lăsat în voia lui.

De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinti-copil de mai târziu.

Alteori mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli

însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul) sau să ridice degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin raportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

Bibliografie:

- Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;
- Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.

FAMILIA, ȘCOALA, COMUNITATEA-PARTENERI ÎN EDUCAȚIE

PROF. COSTEA ELENA ALEXANDRA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.4 RÂMNICU VÂLCEA

Informarea și formarea părinților în ceea ce presupune școlaritatea copilului, ia în calcul, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului, drepturile de care dispune pentru educația copilului, importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorul trebuie să primească o pregătire în ceea ce privește relația cu părinții, iar comportamentul lor în această situație trebuie considerată cu o aptitudine profesională, părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperarea cu profesorii; școlile trebuie să asigure asociațiilor părinților asistența necesară. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți reprezentanți ai comunității sunt parteneri în educație, se clădește în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie să fie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt considerate de multă vreme doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. Dacă de pildă, două medii educaționale de o extremă importanță, școala și familia, se susțin și se completează, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și în plan general, în viața socială. Cercetări de dată foarte recentă confirmă faptul că indiferent de mediul cultural sau economic al familiei, atunci când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, rezultatele determină performanțele elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delincvenței.

De exemplu, în baza cercetărilor făcute în școlile din SUA, dar și în numeroase instituții de învățământ din Europa, a reieșit faptul că, atunci când familiile, școlile și de asemenea comunitățile funcționează ca parteneri, beneficiarii acestei colaborări sunt elevii. Parteneriatul are un rol deosebit în funcționarea școlii, în îndeplinirea obiectivelor acesteia, și se poate realiza astfel: ajută profesorii în munca lor; perfecționează abilitățile educaționale ale părinților elevilor; dezvoltă abilități de lider în rândul părinților; facilitează legătura dintre familii și personalul școlii și cel al comunității; oferă suport și servicii familiilor; clădește o atmosferă mai sigură în școală; ajută la managementul școlii. Dacă se ia în calcul următorul motto: „Școala încearcă să se pună de acord cu noii părinți; noi familia încercăm să ne punem de acord cu școala. Care sunt căile cele mai potrivite? Din această perspectivă se pune și întrebarea: Ce câștigă profesorul într-o cooperare cu părinții? ”

Se apreciază că acest câștig poate fi un statut nerealizator în ochii societății; cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerat ca făcând parte din datoria profesională a cadrului didactic deoarece:

- Părinții sunt „clienți” ai școlii; eficacitatea învățământului evaluată la școală poate fi îmbunătățită prin cooperarea între instituția de învățământ și familie de zi.

-Părinții sunt responsabili legali de educația copiilor lor și pot evalua cu exigență rezultatele activității școlare. Se prevede că în țările europene să se treacă la o nouă etapă a colaborării școlii cu familia, în care accentul să se pună pe un angajament mutual, clar stabilit între părinți și profesori, printr-un „contract parental”, privind individual elevul, acesta nefiind considerat doar un „drept opțional”, ci un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii. Educația răspunde atât cererii sociale, cât și nevoilor și aspirațiilor individuale.

Acest aspect presupune faptul că, prin astfel de activități educative de cooperare, se pot constata: eliberarea energiilor lăuntrice, prin împlinirea armonioasă și creșterea a insecurității, inferiorității și dependenței pe care le poate simți ființa umană într-o societate aflată în schimbare rapidă, galopantă.

Bibliografie

1. Maria Robu. „Empatia în educație”, Editura Didactica Publishing House, București, 2008;

2. Ioan Cerghit, Ioan Neacșu, Ioan Negreț și Ioan Dobridor, „Prelegeri pedagogice”, Editura Aramis
Print, București, 2004;

3. Adina Băran –Pescaru, „Parteneriat în educație”, Editura Polirom, Iași, 2001;

4. Ioan Nicola, „Tratat de pedagogie școlară”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2008.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PREȘC. CIUCĂ DANIELA GRĂDINITA CU PROGRAM NORMAL BOGAȚI

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

PROF.INV.PRIMAR: COCOSILA VICTORIA CORINA,
SCOALA GIMNAZIALA "NICA BARBU LOCUSTEANU"LEU

"Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decat de copii foarte inteligenti, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconstient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Părinții își educă copiii (pe lângă exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții / fraze: **principii, ordine, atribuirii, porunci** (injoncțiuni), **contraporunci** (contrainjoncțiuni), **programe** și **permisiuni**.

Unele din aceste tipuri de fraze pot conține mesaje **ambivalente** (frazele exprimate la momente diferite în contexte diferite și cu înțeles opus) sau **disjuncte** (două enunțuri în aceeași frază care se exclud reciproc). Acest gen de mesaje sunt considerate a fi responsabile pentru schizofrenizarea copilului.

Se considera că la nivel non verbal, mesajele parentale sunt date până la vârsta de 3 ani. Din motive didactice și terapeutice, aceste mesaje au fost ordonate pe categorii și redactate textual deși majoritatea sunt percepute ca senzații. Terapeuții sunt intens preocupați de mesajele distructive, care pot induce copilului patologia psihică de mai târziu."

"Toti copiii isi iubesc parintii (sunt dependenti emotional de ei) dar nu toti parintii isi iubesc copiii. Insa, unii copii isi iubesc parintii cu ochii deschisi, altii cu ochii inchisi. Cat timp dureaza iubirea copiilor? Toata viata, daca parintii se iubesc autentic intre ei. Daca acestia nu s-au iubit, iubirea copilului devine adult, devine din ce in ce mai confuza. Putini realizeaza constient ca parintii lui nu s-au iubit niciodata. Insa, inconstient, multi copii devinti adulti vor reactiona, in moduri neplacute pentru parintii impostori sentimental. Si asa capata sens ceea ce spunea Isus acum 2mii de ani: „Cine nu uraste pe tatal si pe mama sa, nu e demn de Mine”, adica, cine e dependent emotional de parinti, cine si-a facut d-zeu din oameni, fie ei parinti, sotii, sotie, si nu are ochii deschisi, isi merita soarta.

"Pornesc de la premiza ca fac parte dintr-un sistem, eu, lumea si Creatorul. De ce eu (sau tu) in centru (vezi schema)? Pentru ca salvarea spirituala este individuala, nu pot salva pe alții, nici alții pe mine. Doar eu ma pot salva pe mine însumi dacă eu sunt cel mai important pentru mine (e vorba de salvare spirituala, mentala). Nu contează ce aș fi putut face în condiții ideale (pe care le-am dorit dar de care nu am avut parte, sau nu le-am putut obține, nu mi le-am putut crea). Contează ce am facut efectiv, în condițiile date. Si ce voi face de aici înainte. Pentru ca multi se amagesc dupa ce au facut răul spunandu-si: „ei, daca aveam parte de cine as fi vrut eu, altfel m-as fi comportat etc. etc.” Nu e adevarat. Cine se comporta rau cu o persoana, se va comporta rau cu toate, pentru ca are acest patern sau nărav, cum se mai spune. Cine e bun, e bun de la început, cu oricine, si cine e rau, e rau, de la început, cu oricine. Nu exista „dacă era așa, faceam așa, adica mai bine”.

Daca m-aș plasa în exterior și pe ceilalți în centru, aș fi în postura scufiței roz (Eric Berne – Ce spui după bună ziua), adică în postura de supraadaptare a depresivului care ajuta pe toata lumea dar nu pe el însuși (vezi personajul Marta din Evanghelie). Desigur, munca de voluntariat este o dovada de iubire a aproapelui, insa munca de voluntariat pentru toata viata, e o dovada de lipsa de iubire de sine (de negare de sine).

Intuitia este considerata vocea sufletelor, este o parte naturala si importanta din noi. Fara intuitie nu reusim sa ne gasim drumul spre scopul vietii noastre. Dacastim sa ne ascultam sufletul nostru intuitiv, Vom stii sa pasim in viata cu inima usoara, bucuroasa, Cu inima de copil. Bucuria este primul semn al intuitiei. Traind o viata intuitiva este cea mai puternica unealta a noastra! Observati subtilitatea! Nu este greu sa ne urmam intuitia. De fapt, este chiar usor! Intuitia este mai degraba o serie nesfarsita de „placeri mici” care ne fac viata mai usoara si magica. Ce placeri mici intuitive ati experimentat astazi? Fiti constienti de diferentele dintre ceea ce este real si ceea ce este de fapt doar proiectia propriilor voastre griji si frici. Nu

 confundati cele mai mari griji si cele maiadanci frici cu realitatea. Daca veti face asta, veti elimina toate
 posibilitatile demanifestare ale gratiei divine in vietile voastre.

 Patru Decizii care va vor aduce mai multa bucurie in viata

 1.Ascoltati vocea intuitiei in fiecare zi!

 2.Permiteti intuitiei sa va ghideze in orice faceti, in orice moment!

 3.Aveti incredere in intuitia voastra atunci cand ea se manifesta!

 4.Actionati ghidandu-va de intuitie in loc sa o ignorati!Calea spre a descoperi glasul inimii este

 indreptarea atentiei catre lumea prezenta in jurul vostru. Adevarata intuitie este consecinta observarii atente

 si clare asupra ceea ce se intampla aici si acum

 Asemenea observatii, odata activate in subconstient vor genera cele mai puternice siminunate

 revelatii; vor duce spre vindecare, echilibru, pacea mintii si fericirea inimii.

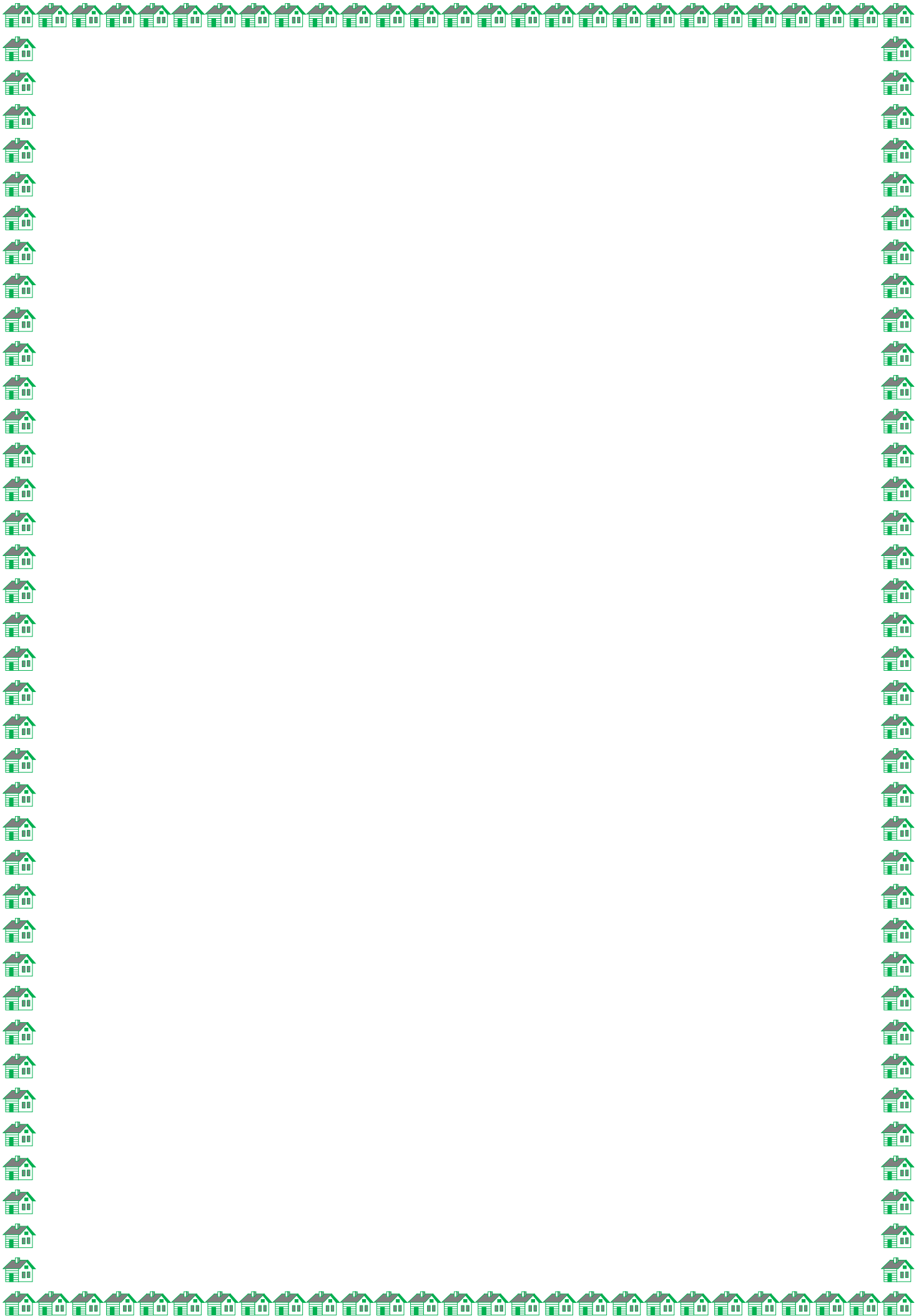

CUM ITI EDUCI COPILUL? IMPORTANȚA CELOR „7 ANI DE ACASĂ” .

REALIZAT DE PROF. COROI MANUELA IRINA

Întotdeauna părinții au fost responsabili de cei 7 ani de acasă. Educația dată în acest timp trebuie să servească ca o bază morală pentru tot restul vieții. Evident simplu de spus, greu de făcut.

Creșterea unui copil cu valori morale puternice este o provocare datorită societății în care trăim. Datorită mass - media copiii noștri primesc informații pe care în mod normal ar trebui să le afle la o vârstă mai târzie. Mai este însă posibil să crești copiii cu acele valori morale puternice pe care ai vrea să le aibă de-a lungul vieții? Răspunsul este da. S-ar putea să fii puțin confuz/ă în privința valorilor familiale și despre cum să le insuflă copiilor tăi. Nu trebuie să te temi deoarece cu siguranță esti confuză din cauza faptului că nu te-ai gândit până acum la această problemă. De ce? Pentru că tu ai deja aceste valori! Ele sunt lucrurile acelea pe care părinții și educatorii tăi te-au obligat să le înveți atunci când erai mică. Acest lucru înseamnă că trăiești după valorile morale inspirate de către părinții tăi. Pentru a afla care sunt lucrurile insuflate de familia ta iată 5 lucruri care te-ar ajuta.

Cunoaște-te pe tine. Înainte de a învăța pe alții ceea ce crezi tu că este important pentru viață trebuie să te cunoști foarte bine pe tine. Punându-ți întrebări precum „Ce este mai important pentru mine satisfacția la locul de muncă sau banii?” sau „Cât de importantă este educația pentru mine?” vei porni încet pe drumul care te duce către aflarea valorilor pe care tu le prețuiești cel mai mult.

Ai grijă ce spui. După ce ai înțeles ceea ce apreciezi cel mai mult ține minte că ceea ce spui are o putere foarte mare asupra copiilor tăi, în special atunci când sunt mici. Dacă te aud înjurând pe cineva sau ceva trebuie să știi că vor avea tendința de a face același lucru ca și tine. Este ceva natural deoarece tu ești modelul lor.

Fii atent/ă nu numai la vorbe ci și la acțiunile tale. Unul dintre aspectele cele mai copleșitoare ale faptului de a fi părinte este să știi că ești un exemplu pentru copiii tăi. A fi părinte este o meserie cu normă întreagă și trebuie să fii atentă la comportamentul tău. Dacă, de exemplu te decizi să îți iei o pauză de la serviciu în mijlocul săptămânii nu trebuie să fii surprins/ă atunci când directorul de la școala unde sunt copiii tăi înscriși te sună să îți spună că fiul sau fiica ta a lipsit de la școala o zi întreagă. Copiii îți vor urma comportamentul și aceasta este singura modalitate în care le poți insufla valorile morale. Te-ai speriat puțin, nu-i așa? Nu trebuie să te sperii, trebuie numai să fii atent/ă ce faci atunci când copiii tăi te urmăresc. Dacă ai mici scăpări ei le vor observa imediat și nu te vor ierta.

Disciplina. A-ți disciplina copiii nu înseamnă a le trage o palmă la fund sau nu atunci când nu sunt ascultători. Înseamnă să le impui reguli și să nu te lași intimidată de ei. Când un copil nu face ce i-ai spus ar fi bine să stai să te gândești unde ai greșit și cum poți corecta greșeala pe care ai făcut-o. Tine minte că și tu ca și toata lumea ai învățat ce este bine să faci nu făcând lucruri bune ci din greșeli.

Stabilește-ți prioritățile și reînnoiește-le de fiecare dată când este nevoie. Nu trebuie însă să la modifici atunci când copilul tău îți spune „Nu vreau să citesc!”.

Cel mai important lucru pe care trebuie să îl faci este să îți înveți copiii să trateze oamenii așa cum le-ar placea lor să fie tratați de cei din jurul lor. Dacă reușești acest lucru poți fi sigur/ă că ai pus baza educației copilului tău și de aici totul va veni de la sine.

FAMILIA-FUNCȚIA EDUCATIVĂ-

PROF. CIUDIN VICTORIȚA IONELA,
LICEUL TEHNOLOGIC CORBU

Definită ca „formă socială de bază, întemeiată prin căsătorie, și care constă din soț, soție și din descendenții acestora” dar și ca „totalitatea persoanelor care se trag dintr-un strămoș comun” sau la romani „totalitatea celor care se aflau în aceeași casă (copii, rude, sclavi, animale, lucruri) sub autoritatea unui „pater familias”, șef juridic al casei”, indiferent de formulare, de-a lungul istoriei societății umane, familia, indiferent de modul ei de organizare, de tipul sau de rolurile îndeplinite, a constituit baza educației și formării omului.

Din punct de vedere juridic, *dispozițiile art. 487* din codul civil prevăd că părinții sunt datori să crească copilul, îngrijind de sănătatea și dezvoltarea lui fizică, psihică și intelectuală, de educația, învățătura și pregătirea profesională a acestuia, potrivit propriilor lor convingeri, însușirilor și nevoilor copilului. În spiritul dispozițiilor noului Cod civil, părinții au implicat și îndatorirea ca prin felul lor de viață să fie un exemplu pozitiv pentru copiii lor, prin atitudinea față de muncă și societate să fie un exemplu pozitiv pentru copiii lor, un model de comportament în familie și societate. Nimic nu este mai dăunător pentru educația copiilor decât viciile, imoralitatea, brutalitatea, incorectitudinea sau alte purtări reprobabile ale unuia sau altuia dintre părinți.

Educația în familie are ca scop formarea caracterului și personalității copilului, pentru că ea dăruiește toate calitățile ereditare și asigură cel mai important mediu pentru educație. Copilul imită tot ce îl înconjoară, preluând comportamentul de la părinți, rude și vecini. Modelul pe care îl oferă părintele este foarte important. Familia, în sânul căreia copiii găsesc dragostea adevărată, ambianța sufletească cea mai armonioasă, constituie cadrul cel mai favorabil pentru dezvoltarea lor fizică, morală și intelectuală. În sânul familiei, copiii își formează primele noțiuni despre oameni și lucruri. Părinții trebuie să dea primele îndrumări copiilor despre cum să se comporte în familie, în societate, ce atitudini trebuie să aibă față de semenii lor, să le cultive bunăvoința față de alții, înțelegerea trăirilor lor și acceptarea punctului de vedere al semenilor atunci când acesta este just. Atitudinea părinților față de copii trebuie să fie echilibrată, nici foarte severă, nici extrem de liberă. În familie se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului și al dăruirii pentru semenii noștri. Educarea copilului în spiritul armoniei cu semenii săi îl va feri pe viitorul adult de multe situații conflictuale, asigurându-i astfel un climat psihic și moral propice dezvoltării unei personalități sociale armonioase.

Formarea unei conștiințe sociale încă din copilărie, educarea pentru înțelegerea a ceea ce i se cuvine și ceea ce datorează celorlalți creează condițiile formării unui om integru, care se va putea bucura de prețuirea celorlalți în societate, știind să îi prețuiască și el la rândul lui pe semenii săi.

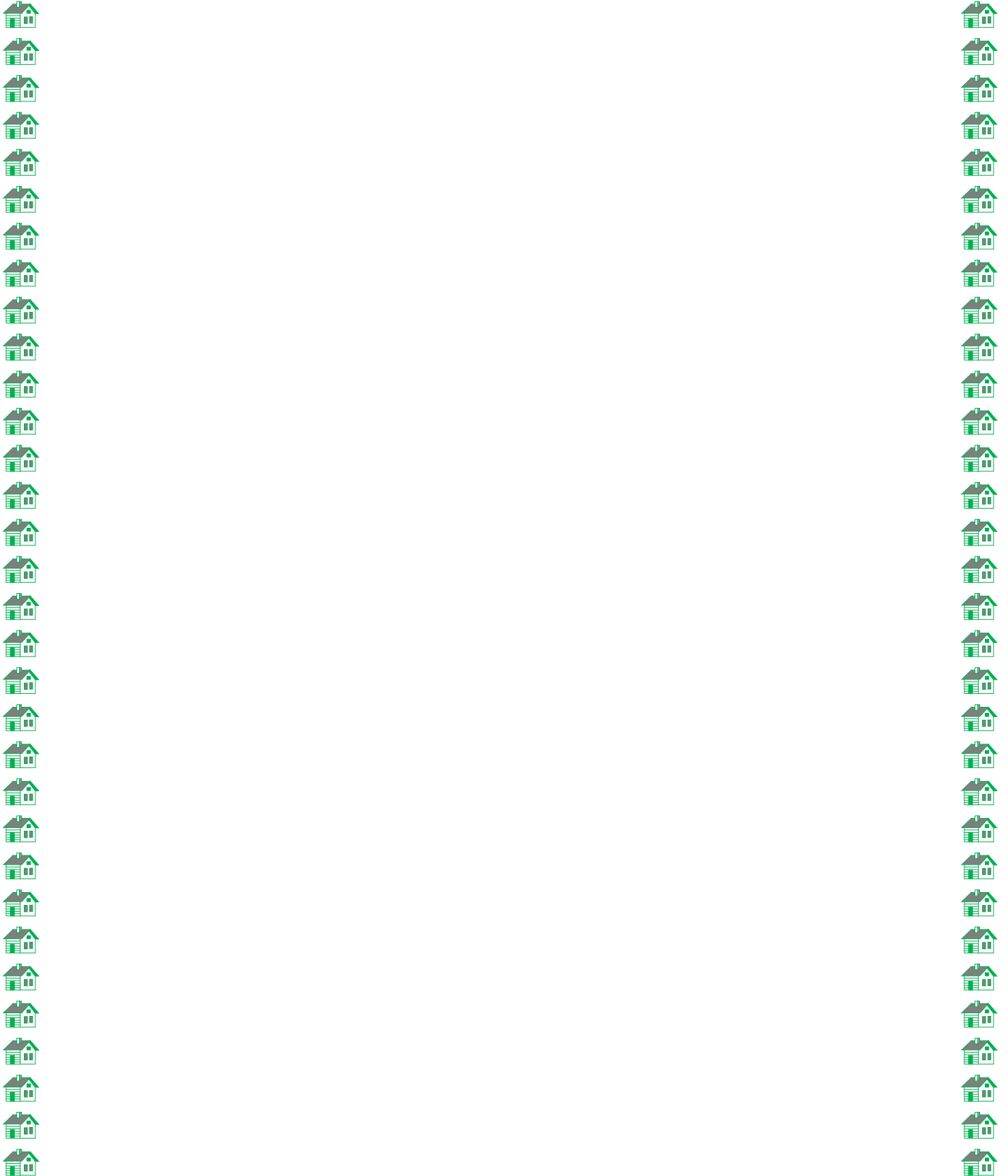
Educația în familie, *cei șapte ani de-acasă*, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt *școala și familia*. Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Într-un *climat educativ bun* părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență.

Climatul familial negativ este caracterizat prin lipsa de autoritate a mamei, rolul de părinte nu este îndeplinit cu calm și consecvență, părinții ajung deseori la divergențe în legătură cu disciplinarea copilului, copilului i se aplică pedepse corporale, este amenințat și admonestat. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă: un birou, un computer și nu în ultimul rând liniște pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii

la învățatură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

În concluzie, familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățatură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

BAGAJUL CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ SUB FORMA BUNELOR MANIERE

PROF. ÎNV. PRIMAR CIUPĂGEANU ANIȘOARA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MARIN PEDA SILIȘTEA-GUMEȘTI
JUDEȚUL TELEORMAN

Motto: *Politețea nu costă nimic și cumpără orice.*

Politețea este o virtute. A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a avea un comportament respectuos și cu bună-cuviință față de toată lumea, în orice situație. Politețea se poate învăța de acasă, din primii ani de viață și se poate învăța ușor. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți, de la bunici apoi de la domnii și doamnele educatoare, învățătoare, profesoare. Profilul psihologic al preșcolarului, al copilului de 3-7 ani oferă premise importante pentru achiziții de acest fel, pentru formarea unor atitudini comportamentale corecte față de noi înșine și față de cei din jur. Astfel, la această vârstă este deosebit de puternic fenomenul identificării și al imitației, conduitele emoționale, impuse de situații concrete se conturează și devin mai coerente. Datorită imitației, copilul învață să se bucure de un cadou primit, să admire un gest oarecare, să se îmbrace corect și plăcut, să salute când se întâlnește cu alte persoane. Asimilând treptat, în forme încă rudimentare, diferite modele de conduită, copilul se manifestă la această vârstă ca individualitate, fără însă a ajunge la nivelul unei conștiințe morale. Cumințenia este *calitatea* principală. Ascultarea se bazează pe cerințele și pe interdicțiile ce i se fac. Pe această cale încep să se contureze o serie de deprinderi de conduită.

Așadar, la debutul școlarității, în jurul vârstei de șapte ani, copilul trebuie să aibă un *bagaj* de bune maniere asimilate în sânul familiei și în grădiniță, precum:

➤ Despre salut:

- Salutăm orice persoană cunoscută, indiferent de locul în care o întâlnim;
- Băieții salută primii fetele;
- Întotdeauna salută cel care merge pe cel care stă pe loc sau se află deja într-o încăpere;
- Niciodată nu vom saluta o persoană mai în vârstă cu *Bună!* sau *Salut!*.

➤ La școală:

- Intrăm în clasă imediat ce sună clopoțelul când anunță sfârșitul recreației;
- Păstrăm liniștea în timpul orei și suntem cât se poate de atenți;
- Nu întrerupem profesorul;
- Dacă avem ceva de întrebat, ridicăm mâna și vorbim când ni se permite;
- Nu ne îmbrâncim, nu punem piedici, căutând să ne amuzăm;
- Nu fluierăm, nu țipăm, nu vorbim urât;
- Nu facem glume pe seama copiilor bolnavi sau care suferă de vreo infirmitate.

➤ În vizită:

- Mergem în vizită doar dacă suntem invitați, cu excepția rudelor foarte apropiate;
- Suntem punctuali și nu mergem mai devreme de ora fixată;
- Salutăm gazda și invitații deja prezenți;
- Ne așezăm pe scaunul indicat de gazdă;
- Acceptăm mâncarea care ni se oferă;
- Începem să mâncăm numai după ce gazda ne invită în acest sens;
- Nu vorbim mai tare și mai mult decât ceilalți copii;
- Nu umblăm prin lucruri, nu intrăm în alte camere decât dacă suntem invitați.

➤ Pe stradă:

- Trebuie să avem o ținută corectă și firească;
- Dacă lovim pe cineva din greșală, ne cerem scuze;
- Nu vorbim tare, nu fluierăm, nu aruncăm hârtii pe jos;
- Este frumos să nu mâncăm pe stradă decât în situații de excepție;
- Traversăm strada doar prin locurile indicate și numai la culoarea verde a semaforului.

➤ În mijloacele de transport în comun:

- Se acordă întâietate celor care coboară;
- Nu ne facem loc cu coatele și nu împingem;
- Nu-i deranjăm pe ceilalți prin gesturi și vorbe urâte;
- Păstrăm curățenia;
- Dăm întâietate persoanelor în vârstă, persoanelor cu copii în brațe ori celor suferinde vizibil.

Dacă toate aceste reguli de bună purtare ar fi asimilate de copii la intrarea în învățământul primar, mult mai ușor le-ar fi cadrelor didactice să creeze condițiile pentru noi achiziții comportamentale în formarea unei conduite civice și morale corespunzătoare. Mulți copii se bucură de o educație corectă în familie, dovedesc că au avut acasă modele demne de urmat și se remarcă prin limbaj, prin gesturi, atitudini care nu fac decât să câștige admirația și respectul celor din jur.

În concluzie, politețea se învață și se învață ușor!

Bibliografie:

1. Nicola Ioan, *Tratat de pedagogie școlară*, EDP București, 1996;
2. Poenaru Michiela, *Cei șapte ani de acasă. Codul bunelor maniere pentru copii*, Editura Coresi, 2009.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: CIUPERCĂ FLAVIANA
GRĂDINIȚA CU PP, NR.8, ALEXANDRIA, TELEORMAN**

Nici o altă structură nu poate înlocui familia.

Fără ea, copiii noștri sunt lipsiți de orice temelie morală.

Fără ea, ei devin niste analfabeți morali a căror unică lege este eu-l. – Charles Colson

Familia este locul în care se pun premisele unei bune educații. Aici se însușesc deprinderile morale, igienice, sociale, afective. Familia este un spațiu de educare, înțelegere, dezvoltare, armonie. Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial afectiv și moral. Părinții sunt, așadar, primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial.

Educarea copilului în familie presupune transmiterea unor norme de conduită de către părinți copiilor lor. Educația este calea prin care părintele îi poate insufla valori etice copilului său. De multe ori, acestea se realizează prin exemplul pe care părintele i-l oferă copilului.

Familia este prin excelență mediul în care se formează viitorul copil, elev, adolescent și tânăr. Este celula de bază a societății omenești, care prin puterea ei dă naștere, crește, formează, insuflă valori și simțăminte, chiar unele preferințe și preocupări, ale copiilor încă de la naștere

Expresia „cei șapte ani de acasă” pune accent pe latura comportamentală a copilului. Dacă ar fi să găsim un substitut pentru această expresie, atunci acela ar fi „politețe” sau „bune maniere”. Prin aceasta se au în vedere relațiile interumane, modul în care copilul se comportă cu persoane în vârstă, cu prietenii și părinții săi.

De-a lungul anilor, echivalent cu expresia „cei șapte ani de acasă” este educația pe care copiii o primesc în primii ani de viață de la părinții săi. Atunci când observăm un comportament greșit al unui copil sau chiar al unui adult, etichetăm persoana respectivă ca fiind needucat, ca neavând cei șapte ani de acasă. Și aceasta deoarece credem că nu a primit o educație potrivită sau pentru că nu si-a însușit norme corecte de conduită. Probabil că niciun părinte nu și-ar dori să audă spunându-se despre copilul său că este needucat. De aceea, își unește toate forțele pentru a-i oferi copilului suportul de cunoștințe, de norme și deprinderi moral-etice necesar integrării în societate.

Copilul învață de la părintele său ceea ce se face și ceea ce nu se face în societate prin exemplu și imitație. Un copil „cu cei șapte ani de acasă” este un copil politicos, manierat, civilizat. Spune „Mulțumesc!” atunci când primește ajutor, salută când intră într-o încăpere sau când se întâlnește cu o persoană cunoscută, spune „Te rog!” atunci când are nevoie de un favor. Spune „La revedere!” când se desparte de un prieten. Nu vorbește cu gura plină, își așteaptă rândul la toboganul din parc, nu țipă, nu lovește, nu se ceartă cu prietenii. Spune „Îmi pare rău!” și „Iartă-mă!” când greșește, își recunoaște greșeala și nu o repetă. Oferă un cadou membrilor familiei, potrivit posibilităților sale, sau chiar prietenilor atunci când este ziua de naștere a acestora (un desen, o felicitare etc). Oferă locul unei persoane în vârstă, pune mâna la gură când tușește, aruncă hârtile la coșul de gunoi etc. Norme de conduită, reguli de comportament... Toate aceste lucruri sunt învățate de către copil în sânul familiei. Ele sunt reluate, mai apoi, în grădiniță și școală. Respectate, îi vor oferi copilului echilibru emoțional, stăpânire de sine, cumpătate, diplomație. De asemenea, copilul va învăța să fie tolerant, să aibă răbdare, să fie cumpătat, să respecte pe cei din jur, va învăța bunul simț. Totodată, aceste deprinderi, însușite de mic copil, vor contribui la formarea personalității sale, asigurându-i succesul pe cale profesională și personală.

Este drept că „cei șapte ani de acasă” nu își mai găsesc locul în societatea actuală și că tot mai mult se pierde valoarea educației morale și etice. De aceea este important să clădim copilului, încă din primii ani de viață, bazele bunelor maniere, a respectului, toleranței și cumpătării. După cum și altfel Constantin Pavel afirmă „*Eu numesc educație cei șapte ani de-acasă - vârsta până la care, în mintea și sufletul unui copil pătrund valorile și principiile de viață pe care, conștient sau inconștient, le va urma tot restul existenței sale*”. Iar Ioan Slavici întărește această afirmație: „*Educațiunea e îndrumare spre stăpânire de sine, îndrumare spre supunerea către rânduiala morală ori îndrumare spre virtute. Prin educațiunea rațională*

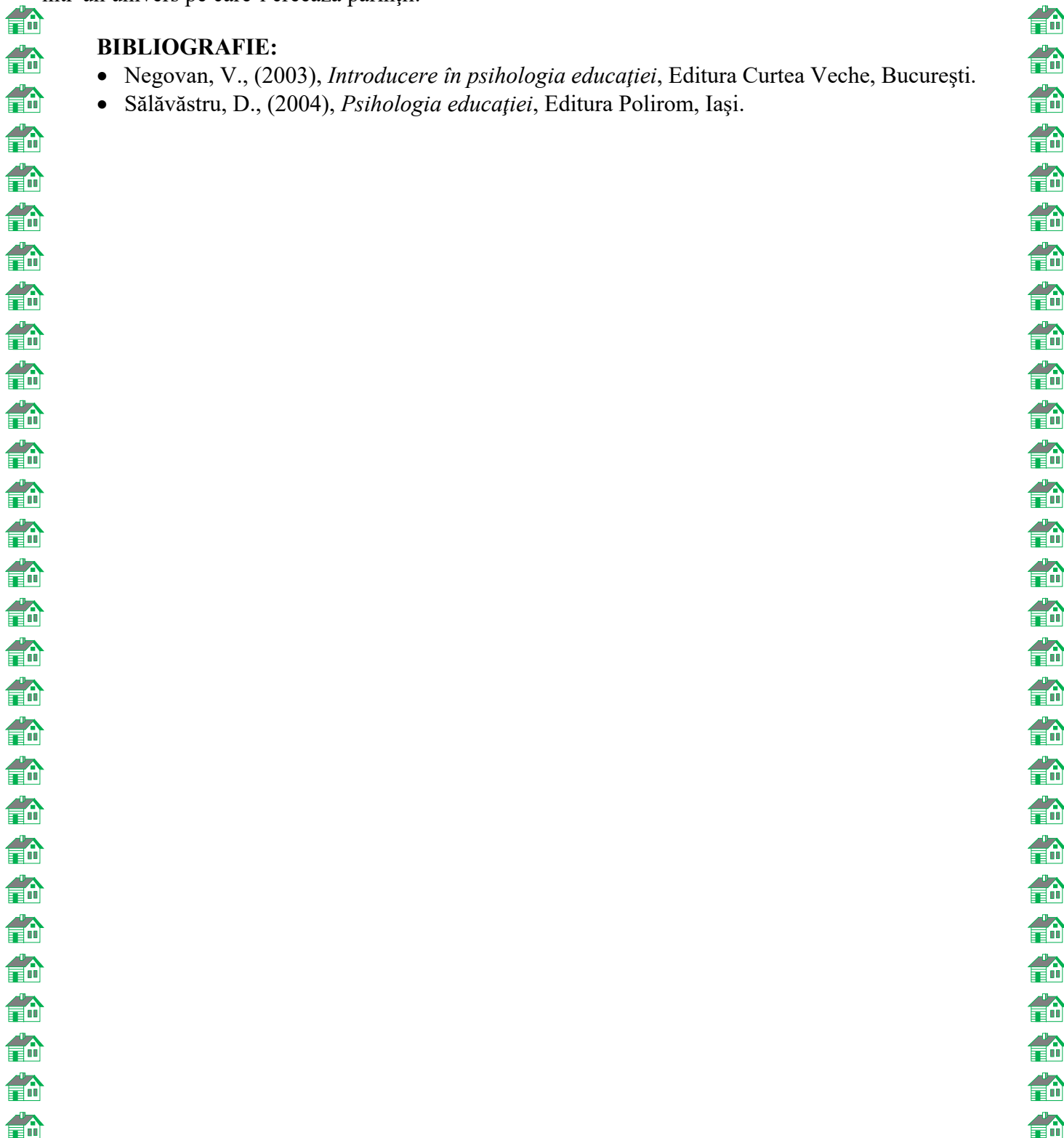
omul are deci să fie îndrumat, înainte de toate, spre cumpătare, spre spiritul de economie, spre clemență și spre generozitate. Piscurile acestor munți se ating greu, dar se urcă.”

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Așadar, „Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE:

- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

PĂRINȚI ȘI BUNICI-EXEMPLE ÎN EDUCAȚIE

PROF. EDUCAȚIE TIMPURIE CIUȘNEL ALEXANDRINA GRĂDINIȚA P.P. "ALEXANDRINA SIMIONESCU GHICA"- TÂRGOVIȘTE

În educarea „**puiului de om**”, părinții , educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupa un loc privilegiat.

Familia, prima școală a vieții, este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca prima verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este ,dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor, le lipsește pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt:noua concepție care se cristalizează asupra educației că serviciul social și extinderea mass-media(T.V). Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de proprii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performante și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți și membrii familiei extinse înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are,**„climatul”** care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma **„climatul pozitiv”**(*favorabil*) sau **„climatul negativ”**(*nefavorabil*) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercusiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Voi enumera câteva din posibile atitudini și comportamente ale părinților și bunicilor și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

➤ **„Familia severă”**- în anumite limite imprima ordine, disciplină, seriozitate, asigura unitate și echilibrul familiei.

Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplica copiilor pentru orice abatere pedepse? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc,**„găștile “** și **„bandele”** de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în **„tabere”**:unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trăsături de personalitate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul său.

➤ **„Familia permisivă”** stă la polul opus al familiei severe, are un climat de **„puf”**.

Asemenea copil va fi neajutorat , un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.

➤ **„Familia rigidă”** prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușita și sancțiune.

Cadrul didactic trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (în particular, nu în ședințe) sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Acesta trebuie să fie în postura sfătuitorului și nu a judecătorului.

➤ „*Familia libertină*” creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși.

Cadrul didactic trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățatură, capacitatea de decizie, spiritul de independență.

Punerea fermă în gardă a părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relație dintre fapta și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictetea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Bibliografie:

- Crețu, T., (2009) – *Psihologia vârstelor*, Ed. Polirom
- Gaișteanu, M., – *Psihologia copilului*, Ed. Leonardo Da Vinci
- Iftene, F., - *Psihiatria copilului și adolescentului*, curs universitar, Universitatea ”Babes-Bolyai” Cluj-Napoca, Facultatea de Psihologie și Științele educației
- Law Nolte Dorothy, Harris Rachel (2007) – *Copiii învață ceea ce trăiesc*, Ed. Humanitas Practic, București
- Muntean, Ana, (2006) – *Psihologia dezvoltării umane*, Ed. Polirom, Iași

FAMILIA, PRINCIPALUL FACTOR ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

**PROF. ÎNV. PRIMAR CLEȘCU VALERIA,
ȘCOALA GIMNAZIALA VADASTRIȚA, JUDEȚUL OLT**

Educația în familie este unul dintre cele mai importante lucruri care se fac pentru copil. Agenții educației sunt toate influențele care acționează asupra ființei umane și acestea, din păcate, nu sunt pe aceeași lungime de undă: părinții, școala, biserica, anturajul, mass-media, etc.

Părinții sunt factorii educaționali determinanți. Specialiștii spun că familia a rămas factorul formator de căpătâi, în ciuda influențelor multiple care acționează asupra copiilor. De astfel, creșterea copiilor este responsabilitatea de frunte a părinților, mai presus de realizări materiale, intelectuale sau de altă natură.

Familia este instituția care constituie temelia societății umane, „celula ei de bază”. Toate studiile pe care arată că, educația unui copil, într-un sens pozitiv sau negativ, depinde în cea mai mare parte de familie.

Căminul este factorul care determină cât de fericit, de ocrotit și de stabil este un copil. Comunicarea nu este numai vorbire, ci o transmitere a mesajului în toată complexitatea lui, în ambele direcții. Comunicarea cu

copiii tăi este o stradă cu două sensuri, toate sunt bune și frumoase când lucrurile curg liber în ambele sensuri. Comunicarea țintește inima. Părintele (educatorul) va trebui să fie atent la limbajul trupului

copilului, pentru a-i decoda mesajul sau chiar starea lui sufletească: tristețe, rușine, oboseală, plictiseală, deși el va comunica la nivelul corect al posibilităților lui de vocabular și gândire. Mama înțelege orice gest

și inima ei descifrează toate inflexiunile vocii copilului ei. Iar aceasta din urmă e deschis spre comunicare într-o atmosferă relaxantă, lângă o persoană despre care știe cu siguranță că îl iubește, îl înțelege și îl acceptă

așa cum este. Mânia, sarcasmul și tensiunea blochează comunicarea.

Neil T. Anderson spune că există patru categorii fundamentale de părinți : responsabili , permisivi , autoritariști și nepăsători .

- Părintele responsabil (autoritar) îi oferă copilului control maxim și hrană emoțională, precum și încurajare din belșug. Acest părinte îl face pe copil să se simtă iubit, dar în același timp îl îndrumă corect comportamentul.

- Părintele permisiv (îngăduitor) îi oferă copilului dragoste și încurajare maximă, dar control minim. Acest părinte are darul de a-l face pe copil să se simtă iubit, dar nu face efortul de a-l controla și de a-l disciplina.

- Părintele autoritarist îi oferă copilului maxim , dar foarte puțină dragoste și încurajare. Acest părinte încearcă din răpuzeri să-i controleze viața, fără a-i oferi hrană emoțională.

- Părintele nepăsător nu-i oferă copilului decât minimum de control și minimum de încurajare.

Este știut de asemenea că disciplinarea este un proces foarte complex. Părintele care disciplinează numai prin bătaie este mai degrabă un tiran decât un părinte. Se spune că cu cât disciplinarea preventivă

este făcută mai bine prin sfat, comunicare, încurajare, îndrumare, muștrare pe temelia dragostei agapeice, cu atât mai rar se va recurge la disciplinarea punitivă. A nu aplica disciplinarea înseamnă a fi un părinte

irresponsabil sau unul egocentric sau unul care înțelege greșit dragostea părintească. Consecințele lipsei disciplinării pot fi fatale.

Principii pentru părinți în instruirea copiilor lor:

Instruirea copiilor este o lucrare care nu poate fi realizată fără hotărâre și atenție. Importanța infinită a aceste lucrări de modelare, de conturare și de formare a unui duh nemuritor, necesită multă înțelepciune.

1. A instrui înseamnă mai mult de cât a învăța. Învățătura îl face pe copil să știe și să înțeleagă ceea ce trebuie să facă. Instruirea îl influențează și are grijă ca el să facă acel lucru. Învățătura are de-a face cu mintea copilului. Instruirea are de a face cu voința lui.

2. Prevenirea este mai bună de cât vindecarea. Adevărata instruire veghează asupra copilului pentru a-l ajuta să prevină greșelile. Nu înseamnă a veghea asupra lui cu intenția de a-i corecta greșelile. Țelul cel mai înalt al adevăratei instruirii este a ajuta copilul să știe că poate asculta și poate face un lucru bine, că îl poate face cu ușurință și cu succes.

3. Obiceiurile trebuie să preceadă principiile. În timpul primilor ani din viața unui copil, corpul crește și se schimbă mereu. În această perioadă se pot forma obiceiurile lui de viață. Obiceiurile influențează

persoana făcând ca realizarea anumitor acțiuni să fie ușoară și naturală. După ce acestea sunt stabilite, este pregătită calea pentru ca micuțul să asculte regulile și principiile.

4. Dezvoltarea unei atitudini pozitive este esențială pentru învățare. În timpul primilor ani ai copilăriei, copilul este foarte susceptibil la sentimente și convingerile lui. Din cauza aceasta, părintele trebuie să încerce să facă înfăptuirea binelui atractivă și de dorit. Copilul trebuie să dezvolte o atitudine favorabilă față de a face bine și a fi bun. Fără această atitudine pozitivă, obiceiurile nu vor fi prea valoroase.

5. Exemplul este mai bun decât porunca. Puterea instruirii stă nu în ceea ce spunem sau învățăm, ci în ceea ce suntem și facem. Nu felul cum gândim, ci felul cum trăim este diferența. Nu ideile sau dorințele, ci voința și practicile noastre îi educă pe copiii noștri.

6. Dragostea care atrage este mai mult decât legea care cere. Instruirea copiilor necesită o viață de sacrificiu de sine. Dragostea inspiră, iar această inspirație este secretul instruirii.

„Nu copiii sunt datori să agonisească pentru părinții lor, ci părinți pentru copiii lor.”

Bibliografie :

1. Paraschiva Pop - „ Copilul ca dar și responsabilitate”, editura Cartea Creștină, Oradea, 2007;
2. David Staal - „ Cuvinte pe care trebuie să le audă copiii”, editura Casa Cărții, Oradea, 2010.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. ÎNV. PRIMAR CLEȘIU TATIANA

Anii gingași ai copilăriei sunt ani de mare responsabilitate pentru tați și mame. Părinții au o misiune sacră, aceea de a fi primii educatori ai copilului. Prima școală a copilului, cea de acasă este cea care pune „baza” pe care zi de zi se va clădi personalitatea viitorului adult. Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic, mintal și spiritual. Obiectivul fiecărui părinte trebuie să fie acela de a asigura copilului său un caracter echilibrat, frumos, puternic.

Pregătirea fizică, dezvoltarea trupească este mult mai ușor de asigurat decât pregătirea mintală și spirituală a copilului, joaca, activitățile în aer liber, nutriția asigurând dezvoltarea fizică armonioasă. Cultivarea sufletului – cea care conferă puritate și noblețe gândului și parfum cuvântului și faptei – cere mai mult decât un efort susținut. Ea cere multă răbdare și perseverență din partea părinților.

Din diverse motive, mulți părinți nu-și îndeplinesc răspunderea ce le revine – aceea de a da copiilor, în primii ani ai copilăriei o educație necesară nu numai copilăriei, tinereții ci și întregii vieți – cei șapte ani de acasă. Ce ar trebui să facă familia pentru educația copilului? În primul rând, copiii ar trebui să învețe mai întâi „lecția ascultării”. Înainte de a ajunge destul de mare pentru a raționa, copilul trebuie învățat să asculte de părinți. Acest obicei va fi format printr-un efort blând și persistent. Trebuie să le fie arătat că adevăratul respect este manifestat prin ascultare. Puțini părinți încep suficient de timpuriu să își învețe copiii această lecție, în ideea că este prea mic, amânând acest lucru pentru mai târziu. În tot acest timp, însă, egoismul se dezvoltă cu putere în mica făptură și fiecare zi trecută face și mai grea sarcina părinților de a prelua controlul. De la o vârstă foarte mică, copiii pot înțelege ce le este spus simplu și clar, dar cu blândete și înțelepciune. Niciodată nu trebuie să le fie îngăduit copiilor să arate lipsă de respect părinților. Încăpățănarea nu trebuie tolerată. Viitorul copiilor cere o disciplină blândă, iubitoare, dar fermă. A lăsa copilul să urmeze impulsurile naturale, înseamnă a-l lăsa să se autodistrugă și să devină capabil de mult rău față de cei din jur. Pentru ca educația copilului să nu fie compromisă, părinții înțelepți nu ar trebui să îi spună „faci cum vrei tu!”, „du-te unde vrei!”, „fă ce-ți place!”, ci ar trebui să stabilească reguli și regulamente.

Părinții care își iubesc cu adevărat copiii, vor dovedi aceasta nu printr-o dragoste tolerantă, prost înțeleasă, ci printr-o dragoste răbdătoare și vigilentă, care conduce mintea copiilor în direcția bună, cultivând în ei trăsături frumoase de caracter. Copiii bine educați în „cei șapte ani de acasă” au avantaje mai mari în primii ani de școală, decât aceia care au fost lăsați să crească fără acest „ajutor” în familie.

EDUCAȚIA ÎN CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. DR. COCĂU-JITIANU CARMEN
C.N.I. „MATEI BASARAB” RM. VÂLCEA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psihosocial. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce îl înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București, 2000.

Negovan, V., *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București, 2003.

Sălăvăstru, D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...

**PROF. CODÎRLĂ ILEANA CRISTINA
G.P.P. "SF. MARINA", CÂMPULUNG**

„Nu are cei șapte ani de acasă!”- un gând, o exclamare frecventă atunci când o persoană nu are un comportament care să respecte întocmai normele morale. Ce înseamnă “Cei șapte ani de acasă”? Cine este responsabil de formarea, modelarea lor și cât de mult contează pentru individ în particular și pentru societate în general?

Cel mai la îndemână răspuns este – perioada de formare a copilului pentru viața de adult. În primii șapte ani de viață se pun bazele personalității fiecărui individ, se formează și se dezvoltă deprinderile esențiale pentru evoluția și dezvoltarea eficientă a copilului.

În primii ani de viață, părinții sunt pionii principali în construcția celor “7 ani de acasă”, familia, ca primă veriga a sistemului educativ, are responsabilități clare și diverse, idee evidențiată de Pestalozzi care afirmă că”ceasul nașterii copilului” este ceasul începutului educației sale, ”familia este prima școală a omenirii”.

Calitatea educației primite în familie depinde îndeosebi de nivelul de educație al părinților și al membrilor familiei ce interacționează cu copilul, în special sub aspect moral și comportamental. În educația timpurie individul ia primele impresii din mediul înconjurător, mediul familial, de unde își „absoarbe” conduitele și obiceiurile celor din jur. Copilul va repeta și va imita persoanele semnificative din viața sa, va avea aceleași păreri, idei, concepții, de aceea părintele trebuie să fie model pentru copilul său.

Să nu uităm că în popor se spune că un copil este oglinda părinților! Familia educă cinstea, omenia, sinceritatea, demnitatea, hărnicia, spiritul adevărului și al dreptății. De asemenea, familia oferă copilului primul mediu afectiv, social și cultural. Mediul familial, sub aspect afectiv, poate fi privit ca o școală a sentimentelor, deoarece copilul trăiește în familie o gamă variată de relații interindividuale, copiindu-le prin joc în propria conduită, ceea ce influențează în mare măsură definirea personalității și conturarea individualității fiecărui copil.

Grădinița completează educația copiilor primită în familie. Dezvoltarea psihică și fizică a copilului la această vârstă depinde în mare măsură și de cadrele didactice, de aceea e nevoie stringentă de un parteneriat educațional în favoarea dezvoltării adecvate a copiilor. La intrarea în grădiniță, educatoarele încep să construiască personalitatea copiilor pe “fundația” pe care aceștia au primit-o în familie. Pe parcurs e nevoie ca ambele părți să-și unească efortul în a “zidi” fără lacune, căci educația făcută de primii educatori – părinții și cadrele didactice din grădiniță, se răsfrânge asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia.

A fi părinte în sec. XXI, într-o perioadă marcată de profunde și rapide transformări sociale, este o misiune din ce în ce mai dificilă. Familia are nevoie de sprijin și susținere pentru a rezolva problemele ridicate de creșterea viitorilor adulți. Aceasta nu are întotdeauna cunoștințe psihopedagogice necesare educării copiilor.

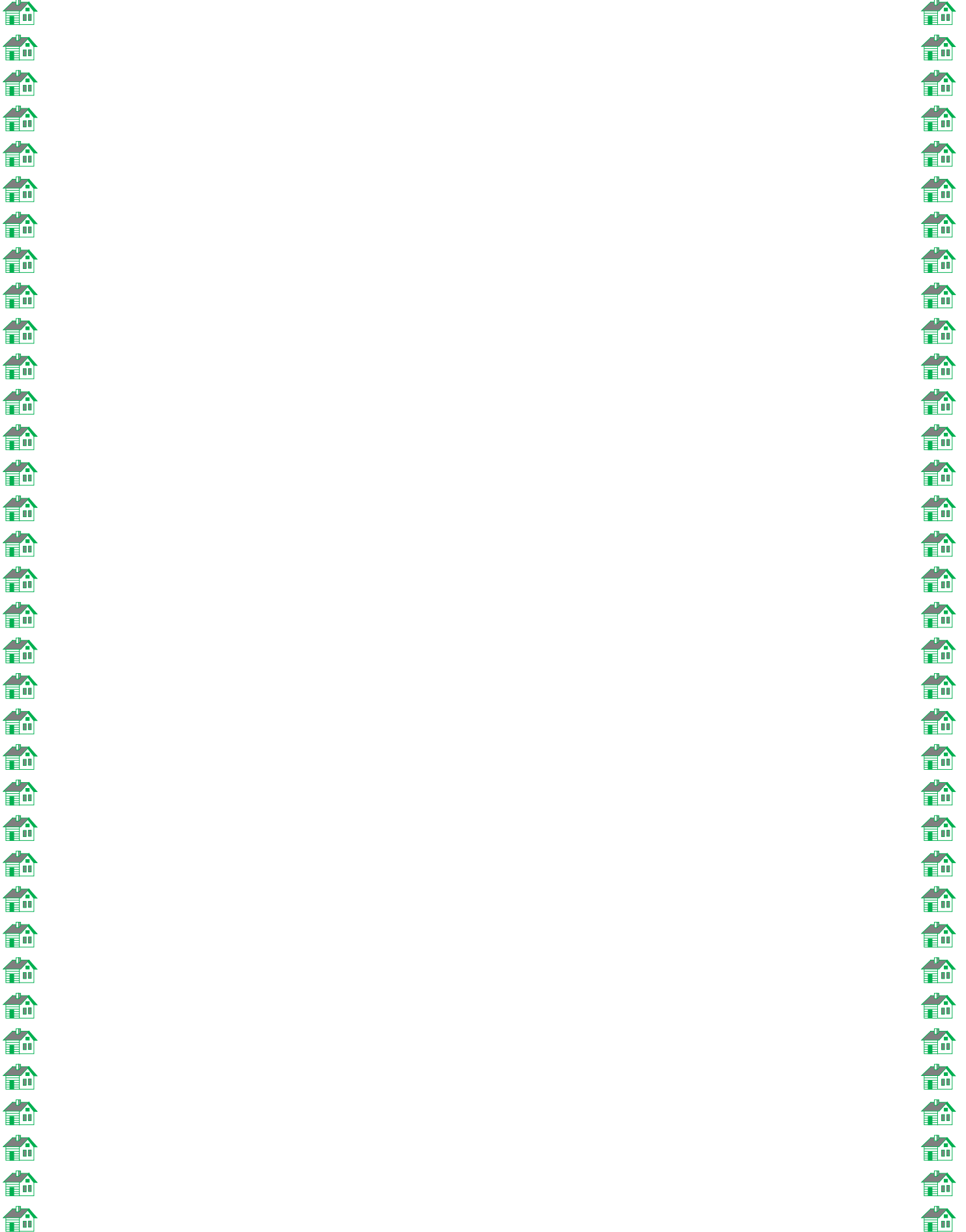
Pornind și de la ideea că cea mai grea “meserie” este aceea de părinte, educatoarele nu trebuie să uite că familiile învață împreună cu copiii, iar grădinița, ca prima instituție care se conduce după principii și metode științifice, deține mijloace specifice pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil.

Cele mai cunoscute modalități prin care se poate realiza eficient parteneriatul dintre grădiniță și familie sunt: întâlniri individuale periodice, participarea părinților alături de copii la activități cu teme diverse, amenajarea unei camere destinată familiei sau măcar a unui colț în care se pot afișa lucrările copiilor sau poze ale acestora din timpul activităților precum și informații utile pentru educarea copiilor acasă, pliante despre cursuri și concursuri pentru copii, întâlnirile de consiliere cu părinții, aplicare chestionare, lectorate pe diverse teme, ședințe cu părinții, vizite, excursii, drumeții, activități extrașcolare, sărbătorirea zilelor de naștere ale copiilor, expoziții cu lucrările copiilor, serbările realizate în diferite momente ale anului.

Pe drumul spre atingerea idealului personalității umane, orice adult implicat în formarea și educarea unui copil ar trebui să-și amintească mereu că „Un copil este ca o sămânță de floare...Cât de frumos va

crește, cât de frumos va rodi, depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât e de ferită de frig, de furtună și de soare prea tare.” , afirmă Irina Petrea.

DIFERENȚE CULTURALE ÎN CADRUL EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

COMAN BRÎNDUȘA-ARINA, PROFESOR INFORMATICĂ COLEGIUL NAȚIONAL DECEBAL DEVA

Educația unui copil diferă de la o cultură la alta, aceste diferențe sunt atât între Statele Unite ale Americii și China cât și între mediul urban și rural din România. Familia are un rol important în societate, părinții ocupându-se de acest aspect anterior începerii școlii. Educația familială se face și în timpul procesului de interacțiune a familiei și este, de asemenea, parte vitală a întregii educații. Există multe diferențe între China și SUA în tradiția culturală, ideologia, stilul de viață și obiceiurile sociale, care duc la o mulțime de diferențe între modelul educațional, conținutul educațional și scopul educațional între familiile din China și SUA.

Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație, din familie, părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie de abilități și responsabilități. Funcția de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală, a sprijini copilul și a-l dirija în dezvoltarea lui.

Cei șapte ani de-acasă își lasă amprenta asupra evoluției fiecărei persoane. Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii.

Educația în cadrul familiei depinde de țara în locuiește familia, regiunea, nivelul de educație, nivelul de trai. Comunitatea influențează această educație în mod semnificativ.

Întotdeauna s-a spus despre cineva că are/nu are cei șapte ani de-acasă. Expresia reprezintă un cod moral referitor la ce trebuie să respecti în societate.

Se presupune că în cadrul celor șapte ani de-acasă copiii învață:

- respectul pentru ceilalți;
- empatia;
- bunele maniere;
- comportamentul civilizată;
- cooperarea, spiritul de echipă;
- autocontrolul;
- igiena, curățenia.

De-a lungul anilor au avut loc modificări asupra a ceea ce se consideră a fi o bună creștere:

- s-a schimbat percepția asupra rolurilor în familie;
- s-au schimbat normele referitoare la igienă, în prezent avem acces la apă curentă și produse de curățenie;
- sunt acceptate mai ușor părerile copiilor;
- se încurajează dezvoltarea abilităților emoționale;
- investesc mai mult în educația copiilor;
- se diversifică cunoștințele: cum călătorim, cum utilizăm telefoanele mobile;
- părinții au acces la numeroase surse de informare.

În mediul rural este în continuare importantă tradiția și moștenirea culturală.

Familia este forma sintetică în care i se prezintă copilului societatea, cu aspectele ei fundamentale: relațiile dintre membrii ei, problemele economice, sociale, morale, psiho-afective, de organizare a vieții în comun. În cadrul familiei, se trăiește viața în totalitatea dimensiunilor ei.

Identitatea culturală a unui copil începe în propria casă, cultura este învățată și reprodusă. Cultura se referă la un sistem de semnificații și acționează ca un model. Identitățile copiilor se întăresc atunci când învață despre culturile altora. Copiii preiau din familie sărbătorile, ritualurile, obiceiurile. De-a lungul anilor unele dintre acestea sunt uitate și altele sunt adoptate.

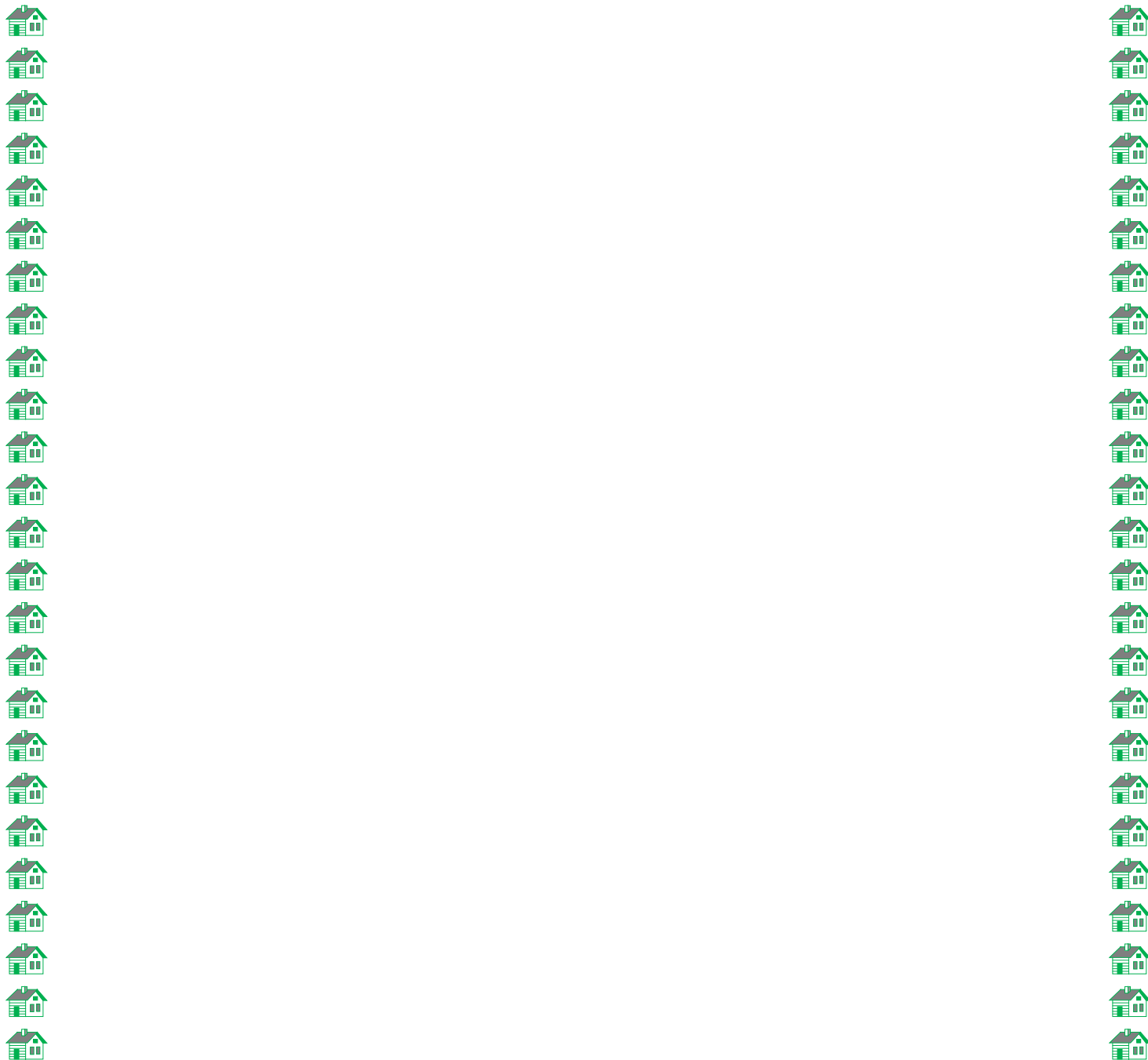

De la jucăriile educaționale până la indicațiile guvernamentale și rapoartele detaliate privind progresul, există o mulțime de resurse disponibile pentru a ajuta părinții să urmărească și să faciliteze dezvoltarea copiilor lor. Dar în timp ce există trucuri pe care le putem folosi pentru a învăța copiii să vorbească, să numere, să atragă sau să-i respecte pe alții, o parte surprinzător de mare a modului în care se dezvoltă este determinată de cultura în care se dezvoltă.

Dezvoltarea copilului este un proces dinamic, interactiv. Fiecare copil este unic în interacțiunea cu lumea din jurul lui și ceea ce invocă și primește de la ceilalți și de la mediul înconjurător formează și modul în care gândesc și se comportă. Copiii care cresc în diferite culturi primesc contribuții specifice din mediul lor. Din acest motiv, există o gamă largă de diferențe culturale în credințele și comportamentul copiilor.

Deoarece copiii din diferite culturi diferă în modul în care gândesc despre ei înșiși și se leagă de ceilalți, ei memorează și evenimentele în mod diferit. De exemplu, când copiii preșcolari au fost rugați să descrie o experiență personală recentă, copiii europeni-americieni au oferit descrieri mai detaliate, au reamintit mai multe evenimente specifice și au subliniat preferințele, sentimentele și opiniile lor mai mult decât copiii chinezi și coreeni. Copiii asiatici s-au concentrat mai mult pe oamenii pe care i-au întâlnit și pe modul în care se refereau la ei înșiși.

În concluzie cei șapte ani de-acasă sunt puternic influențați de cultura familiei.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR CONSTANTIN ȘTEFANIA-SILVIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION MAREȘ” VULCANA-BĂI, DÂMBOVIȚA

„Cei șapte ani de acasă”, o expresie cu o valoare educativă enormă. Ei reprezintă temelia pe care se dezvoltă educația copilului de astăzi, reflectând adultul de mâin. Acesta este precum un copac care este plantat în grădina casei și este îngrijit și protejat până la maturitate. Astfel, putem spune că asemenea copacului care își extrage substanțele minerale și cu care acesta se dezvoltă, așa și copilul absoarbe educația de la părinți, care reprezintă rădăcinile, îl ajută să evolueze și să crească frumos. „Prichidelul” este tulpina, care poartă cu mândrie, asemenea unor crengi înmugurite, educația.

Încă din primele luni de viață, mama este eroul copilului, modelul demn de urmat, cartea cu idei filosofice, dar și cu sfaturi, omul cu greșeli, dar cu reușite. Copilul trebuie să învețe că toți oamenii au și calități, dar și defecte, inclusiv părinții. Copilul mai trebuie să știe că pentru orice faptă făcută pot exista atât recompense, cât și pedepse. De exemplu: dacă copilul a făcut o faptă bună, el trebuie să știe că pentru acea acțiune desăvârșită trebuie să fie recompensat, iar dacă a întreprins „o ispravă” trebuie să fie pedepsit. Părinții trebuie să nu se lase intimidați de copii și să le aplice pedepsele stabilite indiferent de cât de mult încearcă copilul să șantajeze părintele și să se elibereze ca dintr-o strânsoare de pedeapsă.

Mama este „totul” copilului, persoana de care el este dependent. În cadrul educației morale, mama joacă cel mai important rol deoarece ea petrece mai mult timp cu copilul, dar și pentru faptul că există o legătură specială între copil și mamă.

„Cei șapte ani de acasă” stabilesc evoluția sau regresul copilului în viață. Ei reprezintă temelia vieții copilului. În funcție de modul în care i-a adaptat părinții pe copii la regulile și normele din societate, copilul va avea un drum lin sau greu în viață.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR CORINA DOROȘ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 37 CONSTANȚA

Expresia “Cei șapte ani de acasă”, atribuită unei persoane, respectiv dacă aceasta are sau nu așa ceva, se referă în general la atitudini comportamentale ce definesc un individ. A avea sau nu 7 ani de acasă este practic o etichetă pusă cuiva, de obicei privind respectarea sau nerespectarea unor reguli de comportament civilizat.

În sistemul educational prezent “Cei șapte ani de acasă” sunt de fapt trei pentru cei mai mulți dintre copii, majoritatea urmând instituționalizat etapa preșcolară.

Astfel, deși formarea copilului în afara familiei începe mult înainte de vârsta de 7 ani, totuși manierele acestuia în public, comportamentul politicos, reacțiile controlate, sunt în mare parte influențate de familie și de tipul de relație părinte-copil.

Repere precum regulile de igienă, altruismul, empatia, răbdarea, nu pot fi “învățate”, indiferent câte activități cu aceste teme sunt parcurse la grădiniță sau școală. În primii ani de viață copilul imită comportamentele adulților. De aceea este uneori nedrept să etichetezi un copil preșcolar sau chiar din clasele primare ca neavând “cei șapte ani de acasă”, când de fapt comportamentul său reflectă eșecul familiei în educația acestuia.

Rolul părinților în dezvoltarea copilului este esențial, lucru conștientizat de fiecare în parte, nereușitele venind nu din dezinteres, ci uneori chiar din prea multă preocupare. Aspectele sunt complexe, aici neavând pretenția că le cuprindem pe toate, exemplificăm doar câteva, din experiența didactică.

Fără a avea în vedere cazuri deosebite, de tulburări de comportament, unii părinți, dezarmați, se declară învinși de comportamentul nedorit al copilului. “Nu mai știu ce să-i mai fac” este o expresie care vine ca un strigăt de ajutor către școală, forma instituționalizată a educației, cu conștientizarea sau nu a greșelilor făcute în familie. Acestea conduc la situația în care, chiar și la vârste mici, mult înainte de perioadele problematice - preadolescența și adolescența – copilul să nu aibă un comportament așa cum și l-ar dori părinții sau societatea. Deși vizunea despre ceea ce este normal, acceptat, este într-un fel în schimbare, totuși, unele aspecte precum salutul, igiena, reguli de comportament civilizat la masa, într-o sală de spectacol, în colectivitățile de copii, nu pot fi “negociate” sau explicate nici prin emancipare nici prin evoluția societății.

De aceea expresia “Cei șapte ani de acasă” cuprinde în ea esența a ceea ce înseamnă bunul simț ancestral, care se aplică foarte bine și nealterat și generațiilor în formare actuale, cu tehnologia la picioare și forme de socializare impersonale.

A avea “Cei șapte ani de acasă” contează nu numai ca etichetă în copilărie ci oferă garanția în viitor a succesului, în sensuri foarte concrete precum prezentarea la un interviu pentru angajare, seriozitatea, o familie reușită, prietenii din viața adultă, nu în ultimul rând modul cum vor fi formate următoarele generații.

BIBLIOGRAFIE

Vrăsmaș Ecaterina Adina, (2002), *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

COPIL CIVILIZAT, PĂRINȚI IMPLICAȚI

PROF. COROBANĂ ALINA MARIA
LICEUL TEHNOLOGIC "GRIGORE ANTIPA" BACĂU

Deprinderile de comportament civilizat se învață în timp, printr-o atitudine pozitivă, evitând critica, pedepsele dure și devalorizarea copilului. Copilul își însușește deprinderi de autoservire, igienă, curățenie, limbaj corect, respectarea celorlalți și a mediului înconjurător, altruismul, cooperarea, autocontrolul, recunoștința, spiritul de echipă etc.

Legătura intimă care se creează între mamă și bebeluș încă de la naștere reprezintă o bază sigură, de la care copiii se vor raporta la mediul înconjurător. Atașamentele sănătoase și sigure se formează atunci când cei mici se bucură de dragostea necondiționată a părinților și de o comunicare empatică focalizată pe nevoile lor. Un copil iubit și apreciat de părinții săi se va simți în siguranță și va fi mai deschis către învățarea și experimentarea regulilor de comportament civilizat. Ele vor fi mai ușor de asimilat într-o atmosferă caldă, bazată pe respect și încredere, decât într-una în care disciplina este impusă într-un mod dur și autoritar.

Învățarea bunelor maniere este un proces de durată care implică multă răbdare și respectarea ritmului de dezvoltare a copilului. Un copil de 2 ani nu realizează ce e bine și ce e rău și nu poate vedea dincolo de propriile nevoi. Îi va fi greu să împartă jucăriile cu alt copil. De aceea, nu este potrivit să îl obligăm să fie generos, deoarece nu este încă pregătit.

Pe de altă parte, nu este indicat să îl lăsăm să facă ce vrea. Este necesar să fixăm limite și să amânăm recompensa imediată pentru a-i cultiva răbdarea. Între 3 și 5 ani, copilul va deveni capabil să împartă jucăriile și va distinge între bine și rău. Acum va înțelege valoarea unei consecințe atunci când are un comportament greșit și va aprecia recompensa. Este o perioadă mai potrivită pentru a-l învăța regulile de comportament.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu. Regulile trebuie să fie clare, echilibrate, iar copilul are nevoie să fie informat dinainte care sunt consecințele nerespectării lor. Orice comportament pozitiv trebuie întărit nu prin recompense materiale (jucării, dulciuri), ci prin exprimarea bucuriei și mulțumirii. În același timp, părinții trebuie să fie flexibili și să ierte micile greșeli ale copilului, deoarece și ei mai greșesc uneori.

Părinții sunt modele pentru copiii lor. Atât timp cât aceștia respectă regulile de comportament civilizate, și copilului îi va fi mai ușor să le adopte. Nu are nicio relevanță să obligăm copilul să spună „mulțumesc” dacă nu aude în casă acest cuvânt.

Bibliografie:

1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

ROLUL CELOR 7 ANI DE ACASĂ ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. COROBANĂ CONSTANTIN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PARAVA

Pentru a deveni un adult responsabil, copilașul, viitorul adult, are nevoie de educație. Aceasta este primită, pe rând, de la familie, grădiniță, școală și societate. Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

În cei 7 ani petrecuți acasă, copilașul poate învăța deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative, bune maniere și comportament în diverse situații, limbaj corect transmis, modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc), consecvența în realizarea unei sarcini, concentrarea atenției, perseverența în realizarea unei sarcini, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume -omul de caracter”.

Bibliografie:

1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009

2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CORȘATEA DOMNICA
LICEUL TEORETIC ȚTRAIAN VUIAȘ FĂGET

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎN INV. PREȘ. COȘAR OANA
GRADINIȚA CU P.P. NR. 30 BAIIA MARE

Copilăria timpurie reprezintă cea mai importantă perioadă din viața copilului, întrucât este marcată de momente cruciale pentru succesul său de mai târziu, la școală și în viață. Intervenția adultului asupra copilului în această perioadă este fundamentală. Educația se realizează atât în mediul familial, cât și în cadrul serviciilor specializate, precum creșa sau grădinița.

Copiii crescuți într-un mediu stimulat au o dezvoltare intelectuală accelerată în comparație cu cei crescuți într-un mediu restrictiv. De la naștere și până când cresc, copiii sunt persoane care au o dezvoltare afectivă și o receptivitate specială față de diferitele categorii de stimuli, aspect ce poate fi influențat de informațiile care le primește copilul din mediu, precum și de calitatea procesării acestora.

Dacă procesul de dezvoltare este neglijat, mai târziu, compensarea acestor pierderi este dificilă și costisitoare. Investiția în copii la vârste cât mai fragede conduce, pe termen lung, la dezvoltarea socială a acestora și la realizarea susținută a drepturilor copiilor.

Dezvoltarea cognitivă este un domeniu la foarte important în dezvoltarea copilului, a adultului de mai târziu, iar perioada primilor trei ani este o perioadă crucială pentru dezvoltarea abilităților vizate de acest domeniu, mai ales datorită disponibilității și plasticității creierului. Dezvoltarea cognitivă și cunoașterea lumii se referă la capacitățile copilului de a gândi, a asimila noi informații și a utiliza ceea ce știe, de a descoperi și a-și construi înțelegerea prin interacțiunea cu cei din mediul social apropiat și cu mediul fizic în care trăiește.

“60% din structurile mentale ale unui adult se formează în primii trei ani de viață”, arată analiza UNICEF, care precizează că “în primul an de viață are loc o explozie sinaptică ce este susținută de interacțiunile cu cei care îl îngrijesc”.

“Copilul are nevoie simultan și de hrană sănătoasă, și de îngrijire atentă, și de atenție și căldură, și de stimulare, și de încredere, și de răbdare, și de un mediu prielnic în care să se dezvolte”, atrag atenția specialiștii.

La 6 ani copilul are două treimi din creierul unui adult și are de 5-7 ori mai multe conexiuni între neuroni decât creierul unui copil de 18 luni sau al unui adult. Creierul unui copil de 6-7 ani are o imensă capacitate de a realiza mii și mii de conexiuni dendritice între neuroni. Acest potențial de dezvoltare se finalizează în jurul vârstei de 10-11 ani, când copilul pierde cam 80% din acest volum de conexiuni neuronale.

Unul din cele mai importante lucruri pe care trebuie să îl transmită un părinte copilului său este acela de a-l face să se știe iubit. Există mulți părinți care consideră că acest lucru este evident și că el va fi înțeles într-un fel sau altul de către copil, însă lucrurile nu stau întotdeauna astfel. Există, de asemenea, și părinți care-și umilesc copiii, atribuindu-le cuvinte dure: “incapabil”, “neîndemânatic”, care-i vor afecta pe copii tot restul vieții, transformându-i în adulți convinși că sunt incapabili și lipsiți de abilitate. De aceea, părintele trebuie să evite atitudinile negative față de copil, întărirea pozitivă fiind foarte utilă pentru moralul copilului.

Pentru a-i oferi încredere în sine, este nevoie să i se dezvolte anumite abilități: să întrebuințeze anumite unelte, să traverseze strada, să meargă pe bicicletă, toate aceste lucruri îl vor ajuta să se simtă mai independent. Dacă părintele îl va aproba și încuraja în ceea ce întreprinde, copilul își va demonstra sine însuși că poate și, mai târziu, ca adult va fi sigur pe sine și va ști ce are de făcut.

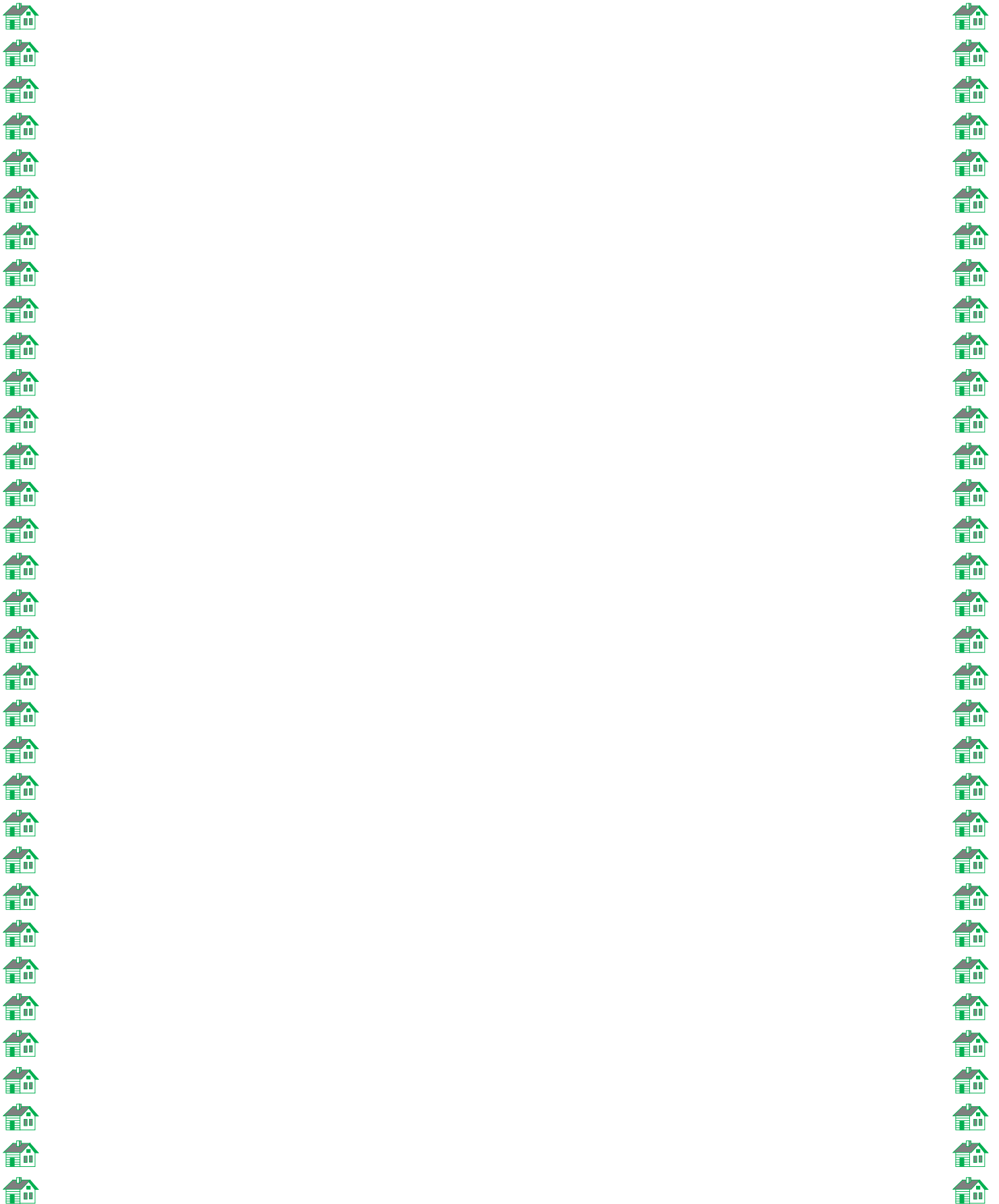
Fiind fermi în deciziile pe care le iau și în discuțiile cu copiii lor, părinții vor afla mai repede și mai ușor motivele pentru care ceva este în neregulă cu aceștia, pentru că îl vor cunoaște mai bine și le va fi mai ușor să ia măsuri.

Cea mai bună cale de a-i educa pe copii din punct de vedere moral este modul în care trăiesc părinții. Copiii observă comportamentul acestora, iar exemplul este mult mai puternic decât puterea cuvintelor. Uneori, părinții trebuie să aibă răbdare și să le ofere copiilor șansa de a învăța din greșeli. Cele mai eficiente “lecții” sunt cele pe care fiecare și le însușește din propria experiență. Părinții trebuie să asigure doar mediul cel mai prielnic pentru dezvoltarea copiilor. Dacă părinții transmit copiilor încrederea pe care o au în ceea

 ce pot realiza singuri, atunci ei vor fi niște susținători valoroși, ajutându-i pe copii să rezolve problema,
 poate nu foarte rapid, dar vor înfrunța realitatea așa cum se cuvine.

 În educația copiilor, părinții trebuie să ofere acestora, în fiecare zi, atenție, aprobare, acceptare și
 afecțiune

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR COSMĂNESCU MIHAELA
- GRĂDINIȚA NR. 210 BUCUREȘTI
PROF. ÎNV. PREȘCOLAR ȘTEFAN GEORGETA
- GRĂDINIȚA NR. 210 BUCUREȘTI

Mediul în care copilul se dezvoltă psihic și fizic în primii șapte ani de viață se imprimă și se depozitează în interiorul acestuia ca o condiție de bază care îl va defini ca om pentru tot restul vieții. Cu alte cuvinte, primii șapte ani de viață pot fi numiți drept o „carte de vizită” sau un album a cărui file vor fi mereu răsfoite. Cei șapte ani vor fi decisivi în modul de integrare al copilului în societate, în modul de însușire a valorilor moral-civice.

Dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de agresivitate, impulsivitate, egoism, copilul va deveni un indezirabil. Iar dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de calmitate, răbdare, înțelegere, copilul se va putea adapta ușor în orice grup social.

În prima parte a celor șapte ani, copiii tind să imite tot ceea ce văd în jur, astfel orice activitate a părinților sau a persoanelor din jurul acestora are o mare influență și o consecință totodată. Părinții trebuie să știe că sunt precum o oglindă în fața copiilor lor, astfel stilurile parentale se reflectă în comportamentul copiilor lor. Părinții trebuie să fie responsabili, să conștientizeze că în fond ei sunt niște educatori.

În cea de-a doua parte a celor șapte ani, copilul începe să dea dovadă de independență, să-și dezvolte autonomia prin diverse reacții, unele mai bune, altele mai puțin bune. De exemplu: atragerea atenției prin opoziție, negativism, contrazicere, imitare adulți prin preluarea unor cuvinte sau gesturi, creșterea gradului de maturizare în gândire sau comportament etc. Este de datoria părinților să managerizeze aceste situații, astfel încât copilul să preia doar elementele corecte, necesare procesului devenirii ca persoană unică, independentă, funcțională.

Educația nu presupune o cursă în a vedea cât de repede scrie, citește sau socotește copilul. Primii șapte ani nu ar trebui dedicați scrisului și socotitului, cum pentru mulți părinți aceste lucruri par obligatorii. Mai degrabă, acești șapte ani ar trebui dedicați însușirii unor norme, reguli de comportament, formării unor deprinderi esențiale în demersul viitor al copilului.

Primele deprinderi de formare a personalității copilului în familie constituie suportul dezvoltării ulterioare. Rolul părinților este acela de a fi educatorii copilului lor. Totodată, în familie se dobândesc primele experiențe de cunoaștere și experiențe de viață. Familia este prima care contribuie la însușirea limbajului, la formarea deprinderilor de comportament, elemente esențiale pentru parcursul educativ al copilului din grădiniță. Climatul psihosocial, relațiile intrafamiliale, nivelul cultural al familiei sau nivelul socioeconomic reprezintă factori determinanți în dezvoltarea psihofizică a copilului. La grădiniță, copilul vine cu un bagaj bine definit pe care va construi mai departe și va adăuga alte și alte lucruri. Astfel, familia este un real suport al grădiniței.

Această expresie „Cei șapte ani de acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente, atitudini, acumulate în primii ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare, de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

Mai putem spune ca educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta, să devină un oameni respectoși și demni de respect la rândul lor.

În concluzie, precizez importanța celor șapte ani de acasă prin faptul că aceștia sunt punctul de plecare în educarea corectă a copilului și „cartea de vizită” care îl va însoți pentru tot restul vieții.

Bibliografie:

Păun Emil, „Educația timpurie în grădinițele de copii în România într-un deceniu de tranziție“,

UNICEF, Vanemmonde, 2000

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.INV.PREȘC.COTRUMBA RODICA IOANA
GRĂDINIȚA CU P.N.NR.1 POARTA ALBĂ
JUD.CONSTANȚA

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Când spunem „**cei 7 ani de acasă**” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când vorbim despre un copil că are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil civilizată se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și de relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

MOTHERHOOD – KEY CONCEPTS OF VICTORIANISM

PROF. COVACI RAMONA ELENA
COLEGIUL NAȚIONAL “VASILE ALECSANDRI”, BACĂU

The hand that rocks the cradle is / The hand that rules the world (William Ross Wallace)

According to John Searle³⁸ the “one world” we live in is made up of different types of realities: the natural phenomena, the social facts, and the institutional facts. The existence of these institutional facts is the fundamental aspect of the Victorian society and the most prevailing are family and marriage. They depend on the collective consent of the people and are based on certain rules, principles, relations, rights and regulations. Queen Victoria is the epitome of this age, embodying the ideals of that age for motherhood, domesticity and respectability. However, these cultural paradigms also gave birth to a number of controversial matters of marriage, love, freedom and fulfilment.

DOMESTICITY. The house is the sign containing within itself the three principles governing the Victorian life. It was mainly regarded as a sign of power, authority and masterhood for men, while for women was a space which granted them protection and a position of respect in society. Men and women occupied separate spheres: men took charge of the public sphere of business and politics, while women populated the private sphere of the house and hearth. Domesticity was “trumpeted as a female domain”³⁹, although the house often becomes a prison, a trap, a space of oppression and danger for the individuals.

RESPECTABILITY. Marriage is presented in the Victorian Age as an idealized way promising fulfilment, comfort and social affirmation, just as Queen Victoria portrays the iconic model of marital stability and domestic virtue. Marriage was a sign of a woman’s maturity and respectability. Being a good husband meant having the status of a gentleman in terms of money and position, but did not implies the necessity of offering respect, being faithful or guaranteeing development of woman’s self within the family. On the other hand, the pattern of a good wife meant a decent social position, regular church-goer of simple faith, honest-hearted, receptive, intelligent, graceful to a degree, chaste as a vestal, and in personal appearance, exceptionally beautiful, skilful and capable of an enduring attitude. It is a convention established by the society, a norm which the woman had to accept. Therefore, beneath the apparent smoothness and coherence of this domestic sphere there was also artificiality, loneliness, oppression, disruptions and disillusion.

MOTHERHOOD. Being a mother was the heart of the domestic Victorian ideal. It is a role imbued with symbolic meaning, the zenith of a woman’s fulfilment both emotionally and spiritually. It was a woman’s highest achievement within marriage. It showed commitment to domesticity and a social responsibility of infant care. It is described as a “sweet vacation”⁴⁰, a substitute for the woman’s productive role as being a mother was incompatible with the demands of the labour market. And motherhood and domesticity should have offered sufficient emotional fulfilment for any woman.

FEMINISM. Caught in this web of functions, appearances and social pressures, women were defined by their social roles, and seldom viewed as individuals. Just as objects were being sold and bought on the counter, women were “traded” in the social fair. As a reaction to this age of authorship and insularity, women created the feminist movement in order to assert themselves as brilliant minds, powerful wills and sophisticated selves. Female writers, feminist activists, male writers promoting powerful images of women broke the rigid patters of patriarchy and shed light on them announcing the modern age of the freedom of the mind, the exploration of consciousness, the revealing of the depths of the self and hidden desires, a plunge into what an individual (be it male or female) really is, not the roles they play or the functions they are assigned by society.

³⁸ Apud Searle, John (2000): *Realitatea ca proiect social*, Editura POLIROM, Iași in Ciobanu, Elena (2002): “The World of ‘Dombey and Son’” in *Cultural Perspectives. Journal for Literary and British Cultural Studies in Romania*, Number 7, Universitatea din Bacău, p.34.

³⁹ www.bbc.co.uk.

⁴⁰ *Ibidem*

As a conclusion, Victorianism reduced the woman to being a womb, to her role in society and gave her value as long as she fulfilled her social conventions and totally neglected her mind. What I believe to be the most important paradigm shift of the 20th century is the idea of woman as creator – both the traditional, archetypal creator of life, and the modern creator of ideas and ideals.

EDUCATIA IN FAMILIE

COVASAN CLAUDIA GEORGIANA

“Viața se pregătește trăind”

Dacă trăiești cu obsesia ca copilul vostru să nu se rănească, să nu se murdărească, să nu strice ceva, să nu aibă un accident, să nu umble cu prieteni nedorți... închideți-l în casă și, când ieșiți, legați-l cu o sfoară ca să nu riscați... Înconjuțați orice activitate a lui cu obstacole ca și cum ar fi într-un gard supravegheat și de netrecut.

Mai târziu, poate, o să vă dați seamă că nu și-a dezvoltat mușchii săi, simțurile sale... o să vă mirați că este neîndemânatic, nesigur de sine, timid, dezechilibrat... că nu are prieteni sau că nu știe să se descurce în fața dificultăților... Oare cine este de vină?

“Viața se învață trăind”.

Orice părinte are întotdeauna o preocupare în ceea ce privește educația copiilor săi:

Trebuie să educăm pe copii în libertate! Sună foarte bine dar... cum se face? În ce constă această libertate? Cum putem face ca copiii noștri să fie responsabili de ei înșiși și de faptele lor? Oare trebuie să-i lăsăm să facă orice? Până unde putem ajunge? Trebuie să pedepsim sau să fim întotdeauna îngăduitori? Ce trebuie să facem? Cum să procedăm?

Când vorbim de a educa în libertate și responsabilitate trebuie să avem în vedere că este vorba de un stil educativ care are nevoie de antrenament, un stil făcut cu pași mici și siguri.

Prima cheie: A fi convinși și a privi spre viitor.

A exersa corect autoritatea părintească este esențial pentru educația copiilor noștri și pentru maturizarea lor ca persoane. Și prima cheie constă în a fi convinși de faptul că lucrul cel mai bun este ca copiii să devină capabili de a hotărâ ei înșiși. Este important să se obișnuiască să ia propriile decizii (evident, la nivelul vârstei lor).

Nu este educativ să decidem întotdeauna noi pentru ei. Și această afirmație este valabilă în ciuda neascultărilor lor, încăpățănării lor, supărărilor, certurilor și pedepselor noastre (care sunt necesare și educative), în ciuda faptului că de multe ori ne vom pierde răbdarea.

Câteva întrebări:

- Suntem convinși de faptul că este de preferat un copil cu inițiativă, un pic rebel, un pic îndrăzneț, independent și încăpățânat decât un copil cuminte, întotdeauna ascultător, prea legat de cuvintele, deciziile și dorințele noastre, de “fusta mamei”, întotdeauna supus și dependent de noi?

- Cu alte cuvinte... Ce dorim: o persoană supusă care să nu facă gălăgie, să nu creeze probleme, să nu aibă un cuvânt propriu nici convingeri personale sau o persoană independentă, capabilă de a lua propriile decizii chiar dacă uneori va trebui să corectăm capriciile sale, să ne luptăm cu încăpățănarea sa, să-l pedepsim, acceptând riscul că uneori casa noastră să semene cu o mică casă de nebuni?

Uneori auzim:

“Există vârste minunate care ar trebui să rămână pentru totdeauna”... sau...

“Păcat că copiii cresc și devin uneori niște huligani incontrollabili”.

Este o ispită de a opri creșterea și maturizarea. Și, totuși, copiii trebuie să crească, atât fizic cât și în interior. Trebuie să dea pași, să meargă spre o viață matură și adultă. A educa este, în mod bazic, a face adulți, adică:

- oameni capabili de a prevedea, de a programa, de a se lupta împotriva dificultăților, de a se adapta diferitelor situații ale vieții,

- oameni responsabili de propriile lor fapte, capabili de a lua viața în propriile lor mâini fără să fie complet dependenți de ceilalți, fără să aștepte soluții ușoare, prefabricate, care vin din exterior, de la alții,

- oameni capabili de a stabili relații sociale calde și durabile, capabili de sentimente adânci, de a se angaja cu alți oameni într-un proiect comun de viață.

Spre acest țel trebuie să se îndrepte efortul nostru educativ. O primă regulă de aur:

TOATE METODELE CARE INFANTILIZEAZĂ, CARE ÎMPIEDICĂ COPILUL SĂ CREASCĂ, SUNT GREȘITE.

Criteriul educativ nu poate fi să asculte, să se supună cât mai mult timp pentru a nu greși și a fi protejat. Criteriul cel bun trebuie să fie a face tot posibil ca să fie capabil de a lua propriile decizii, de a căuta binele și a-l face fără să depindă de nimeni, de a merge pe picioarele sale, în mod autonom.

Când cineva este convins de adevărul acestui criteriu și îl acceptă fără frică dovedind că el însuși este sigur de sine, este adult, punerea în practică a mijloacelor este destul de ușoară. Prima condiție este convingerea de faptul că trebuie să-l ajutăm pe copil să fie independent. Este vorba de a crede în libertate, a iubi libertatea și a dori libertatea pentru copiii noștri.

Trebuie să avem prezentă și limpede întotdeauna ținta la care vrem să ajungem. Aceasta ne va ajuta să evităm ambiguități și pași înapoi. Dacă nu, se poate întâmpla că după ce am acordat un anumit grad de libertate ne speriem în fața greșelilor pe care copiii le fac și dăm înapoi pentru a ne întoarce la formule protectoare și infantilizante. Libertatea este un risc. Trebuie să acceptăm acest risc cu luciditate și speranță.

A doua cheie: “A înota se învață înotând, în apă”.

Nimeni nu învață să înoate citind cărți. Nimeni nu învață să meargă cu bicicleta dacă nu se urcă pe una și cade de câteva ori.

Degeaba insistăm la copiii noștri că trebuie să fie responsabili, dacă nu le oferim posibilitatea de a lua decizii, dacă nu le acordăm încredere și șanse concrete. Și viața de acasă este plină de posibilități:

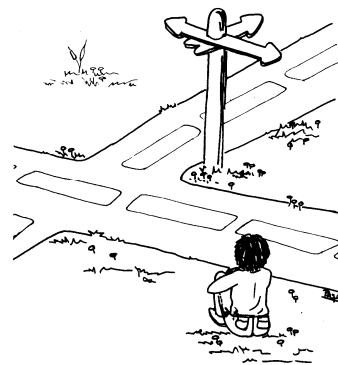
- de a face unele cumpărături zilnice,
- de a ajuta în treburile casei sau ale gospodăriei: a pregăti masa, a mătura sala, a da de mâncare la găini, a strânge resturile pentru câine sau porc, a face ordine în curte...
- de a păstra ordonate lucrurile lor, jucăriile lor, de a le strânge după ce le-a folosit...
- de a lua parte în unele decizii familiale: ce facem duminică, dacă mergem la iarbă verde sau nu, ce ar trebui să cumpărăm...
- de a participa în problemele care vă preocupă, pentru că sunt și problemele lor,
- sau acele situații care sunt, în mod frecvent, mai conflictive cu băieții și fete de la o anumită vârstă și care arată deja diferite grade de libertate și responsabilitate:
- la ce oră trebuie să se întoarcă acasă,
- cum să folosească banii de buzunar,
- achiziționarea de rechizite școlare, de haine... cum să se îmbrace...
- ieșiri, excursii, tabere...
- a avea cheile casei,
- a petrece o noapte cu prieteni...

Da, dar cum să facem pentru ca să fie capabili de a decide cât mai repede pe cont propriu, ca să găsească ei înșiși cea ce este cel mai bun și să-l ducă la îndeplinire fără ajutor?

Răspunsul vine condiționat cu vârsta concretă a copilului. Trebuie să-i acordăm atâta libertate cât va fi capabil de a administra. Nici mai multă și nici mai puțină. Este vorba de a adopta un ritm de dosificare crescândă. Dar atenție! Secretul educativ nu constă în a încredința multe responsabilități sau în a permite să ia multe decizii. Cu adevărat important este stilul pe care îl folosim în mod obisnuit pentru a le încredința această misiune sau cealaltă.

Există părinți care poruncesc sau dau indicații într-un stil dictatorial, folosind cuvinte scurte, aspre, chiar violente, fie pentru că vor să arate cine-i șeful sau din cauza oboselii sau pentru că sunt convinși de faptul că copiii trebuie să învețe “cu sânge”, fără compromisuri... Acest stil de autoritate trezește frică. Copilul ascultă pentru că nu are încotro, din frică; dar în interiorul său se pot trezi sentimente de împotrivire sau de absolută supunere care, mai târziu, îl vor incapacita pentru a stabili relații adulte cu ceilalți.

Dimpotrivă, un stil educativ corect este acela al părinților care invită pe copii să colaboreze la bunul mers al casei. Ei sunt primii care lucrează în micile treburi zilnice cu bucurie. Și tuturor copiilor, fără excepție, le place să colaboreze, să se simtă utili și luați în seamă.

În această atmosferă putem înțelege că este mai bine a cere decât a porunci, că sunt mai eficiente cuvintele frumoase și gesturile blânde decât țipetele și violența. Numai pe un astfel de stil se învață că colaborarea este importantă, casa este căminul tuturor, adică un cămin de la care suntem responsabili. Astfel se învață bucuria care vine de la munca bine făcută, utilă pentru toți și cu efortul tuturor. În definitivă, așa se învață să conviețuim. Pe de altă parte, este modul în care copiii noștri vor deveni stăpâni asupra propriilor decizii și responsabili de faptele lor într-un climat familiar de încredere, respect și ordine.

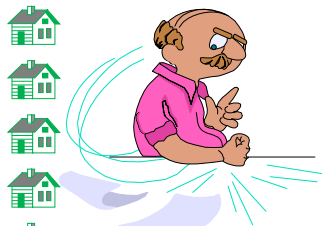
Să nu uităm:

- Viața este cea care educă.
- Educăm prin modul nostru obișnuit de a acționa.
- A înota se învață înotând.

A treia cheie: “A ști să poruncim...”

Deci... nu trebuie să poruncim? Este vorba numai de a cere politicos cu un “te rog frumos”, de a sugera? Copiii le ajunge cu așa ceva? Dar... despre care copii ideali vorbești aici? Unde se găsesc acești copii?

Bineînțeles că trebuie să poruncim! Autoritatea este necesară pentru conviețuirea familiară. În familie trebuie să existe o autoritate clară și niște norme care să ordone viața și conduita tuturor, atât a părinților cât și a copiilor. Copiii trebuie să știe clar ce se așteaptă de la ei și cum trebuie să facă unele lucruri. Spre exemplu, în legătura cu orarul meselor, purtarea la masă, folosirea televizorului, respectul față de cei mari, cum trebuie să păstreze lucrurile lor în ordine, timpul de studiu, etc.

Existența acestor norme și a ști ce se așteaptă de la ei dă siguranță copiilor. O familie în care fiecare face ceea ce-i trece prin cap, unde nu există nici o normă este o atmosferă total ne-educativă care produce dezorientare. Aici copiii nu vor învăța niciodată sensul și importanța autorității și a normelor sociale pentru conviețuirea între oameni.

Dar scopul autorității noastre nu este ca copiii să ne asculte orbește ci să își însușească normele și să le accepte pentru că sunt bune, nu din frică. De aceea trebuie să eliminăm orice formă de autoritarism și arbitraritate în modul nostru de a exercita autoritatea. Normele de acasă trebuie să fie într-adevăr educative, adică:

- 1 să fie puține,
- 2 să fie clare, pe înțelesul copiilor care trebuie să știe ce pot face, ce trebuie să facă și ce nu,
- 3 să fie dictate din dragoste și nu după capriciul nostru, după nervii momentului de față sau din dorința de a-i supune voinței noastre,
- 4 să fie formulate pozitiv. Nu este vorba de a stabili un catalog de interziceri ci de a insista cum trebuie făcute lucrurile,
- 5 să fie rezonabile și explicate. Dacă vrem ca copiii să învețe să gândească cu propria minte și să decidă ei singuri este necesar:

- să-i explicăm cu sinceritate și în mod simplu adevăratele motive ale normelor și indicațiilor pe care le primesc. Nu sunt proști și realizează mult mai mult decât credem noi,
- să cerem și să ținem cont de părerile lor,
- să-i ajutăm să înțeleagă de ce o normă este necesară și care sunt avantajele ei,

6 să fie impuse cu coerență și fermitate și să fie constante. Nu facem bine când indicațiile depind de starea noastră sufletească, când uneori suntem foarte exigenți pentru că suntem supărați și în alte ocazii îngăduitori pentru că trecem printr-o etapă euforică. Pe de altă parte este important să existe unanimitate și coerență între tată și mamă atât în ceea ce poruncesc cât și în modul cum trebuie făcut.

Toate acestea presupun un stil educativ și o atmosferă anume zidită pe dragoste, încredere și dialog. Și constituie singurul drum pentru ca, puțin câte puțin, copiii noștri să se obișnuie să facă binele pentru că este bun chiar dacă nimeni nu le poruncește.

Este un stil care, nu de puține ori, cere multă răbdare și învățare, zi de zi, acea dificilă artă de a trata cu fiecare copil în parte, de a practica jocul greu de a da drumul și de a trage sfoara în modul nostru de a porunci.

Dar numai astfel, trăind zi de zi cu noi, vor putea învăța să fie stăpâni peste faptele lor, responsabili de deciziile lor. Într-un cuvânt, numai astfel vor putea **CREȘTE SPRE MATURITATE ȘI AUTONOMIE.**

Copiii trăiesc cum învață

*Dacă un copil este criticat,
învață să condamne.*

*Dacă un copil trăiește într-un mediu ostil,
învață să fie violent.*

*Dacă un copil este ridiculizat,
învață să fie timid.*

*Dacă un copil trăiește în rușine,
învață să se simtă vinovat.*

*Dacă un copil este încurajat,
învață să aibă încredere.*

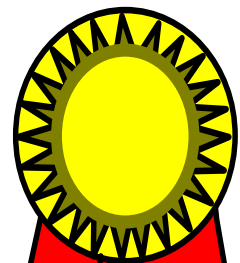
*Dacă un copil este lăudat,
învață să aprecieze.*

*Dacă un copil este tratat drept,
învață ce înseamnă dreptatea.*

*Dacă un copil trăiește în siguranță,
învață ce este credința.*

*Dacă un copil este acceptat,
învață să se placă pe sine însuși.*

*Dacă un copil
este înconjurat de prieteni,
învață să iubească oamenii.*

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

COVERCĂ VALENTINA- IRINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ DRĂGUȚEȘTI

Primii șapte ani din viața unui copil ce va deveni un om valoros pentru societate, reprezintă cea mai bună perioadă pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

În primii ani de viață, procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă, răbdare și afecțiune, în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și solicitându-i numai ceea ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Până la 6-7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate, în principal prin educația primită acasă de la părinți și bunici, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile, emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Fie că este vorba despre educația de acasă, fie despre educația primită la grădiniță sau la școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc adulții, fie ei părinți, bunici sau educatori. Fiecare părinte stabilește o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său.

Există câteva forme de manifestare care compun ceea ce definește, un copil „bine crescut” care îi are pe cei șapte ani de acasă:

Salutul- prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care micuțul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând firesc cu „Bună ziua!”.

Comportamentul în public- un copil „bine crescut” știe să asculte și să răspundă la întrebări, dar mai ales știe să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii- un copil educat, nu își demonstrează manierele doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte.

Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegând și exersând normelor sociale- prin imitație, dar mai ales prin practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic, la casa de bilete sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor din jurul nostru.

Recunoașterea greșelilor- „îmi pare rău” face parte din familia expresiilor magice, la fel ca și „te rog”. Pentru a folosi aceste „expresii magice”, un copil are nevoie să le audă din partea adulților din jurul lui, în viața de zi cu zi. Copilul, va învăța astfel că, recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci un semn de respect și demnitate.

Manierele la masă- o bună creștere presupune folosirea corectă și eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a persoanei care servește masa.

Tactul și toleranța- un copil „bine crescut” învață de la părinți că nu e frumos și corect să rădă de slăbiciunea, defectul fizic sau orice alt tip de dizabilitate a cuiva, deoarece această atitudine ne descalifică în primul rând pe noi. Copilul va face diferența, în timp, între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care provoacă răni, evitându-l pe cel din urmă.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare

asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Unui copil căruia familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv în primii ani ai copilăriei, pe viitor va dezvolta un puternic sentiment de neîncredere în mediu, o teamă de viitor, dar mai ales o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, pornind astfel cu un mare handicap în viață.

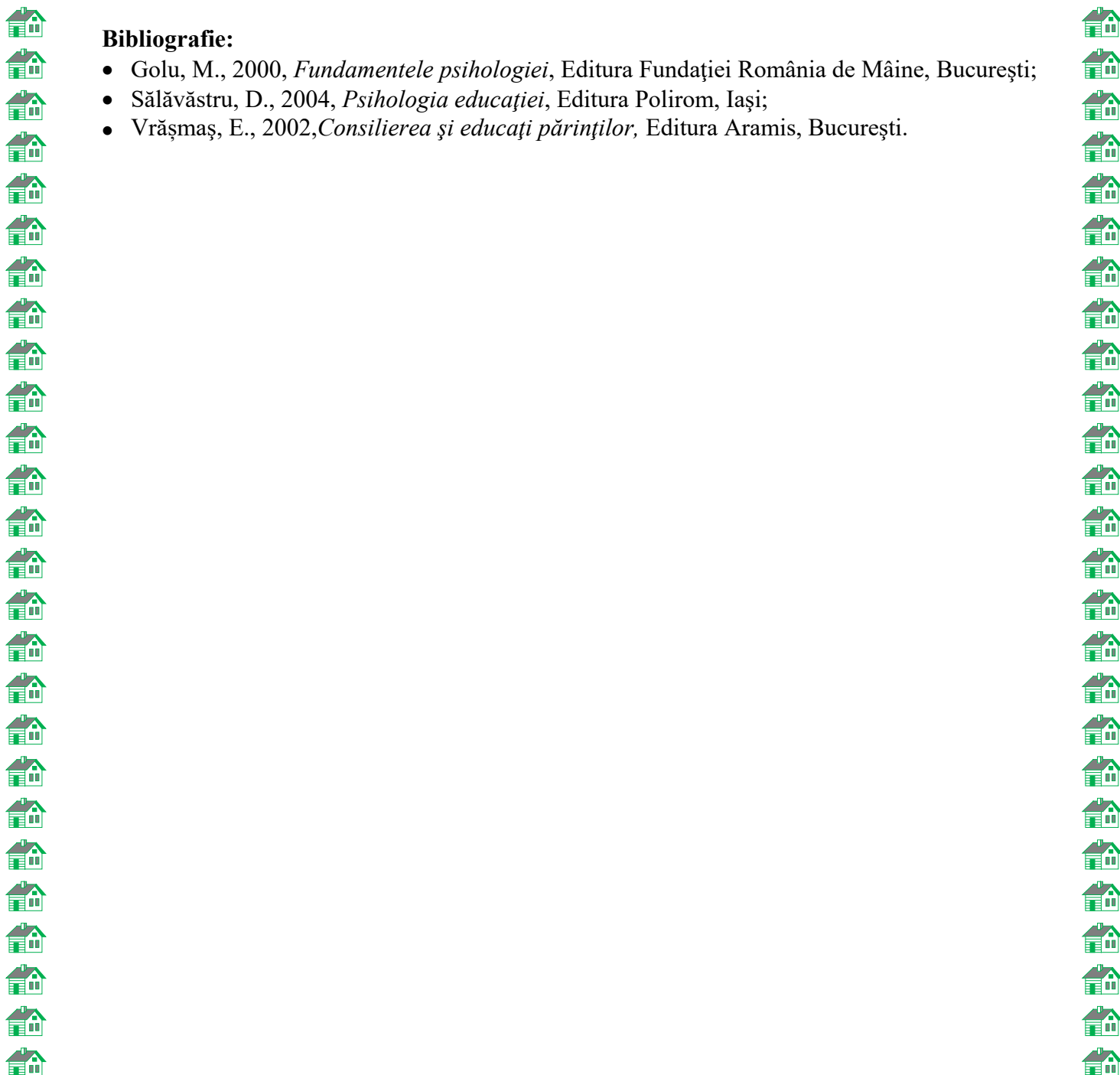
Încă din primele zile de viață, familia trebuie să îi vorbească copilului, să îl încurajeze, să îl îndrume, să îi arate și să îi explice ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea care îl înconjoară, cea care îl învață pe acesta primele norme și reguli de conduită, și îi oferă climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Viața copilului acasă, în sânul familiei sale, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la dezvoltarea autonomiei copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

În familie, în primii șapte ani de viață, copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor, dar mai ales își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Bibliografie:

- Golu, M., 2000, *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București;
- Sălăvăstru, D., 2004, *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași;
- Vrășmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.INV.PRES. CRACIUN AURELIA CODRUTA
G.P.N. NR.4 DUMBRAVA-HOLOD

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce îl înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR. CRACIUN MARCELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DUDESTI
JUD. BRAILA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece

🏠 timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

🏠 “Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere de decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (‘‘Părinți străluciți, profesori fascinanți’’ Dr. Augusto Cury)

🏠 Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale ‘‘părinților buni’’ și cum trebuie transformate ele de către ‘‘părinții inteligenți’’:

- 🏠 Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- 🏠 Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- 🏠 Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- 🏠 Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- 🏠 Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- 🏠 Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

🏠 PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ

🏠 ATITUDINI BLÂNDE;

🏠 Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

🏠 Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

🏠 Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

🏠 ‘‘Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?’’ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

🏠 Expresia ‘‘Cei șapte ani de-acasă’’ definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată ‘‘culmea achizițiilor’’, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

FAMILIA DE ASTĂZI ȘI EDUCAȚIA COPILULUI

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR CRAIU MARIA ȘCOALA DE ARTĂ „SERGIU CELIBIDACHE” ROMAN/NEAMȚ

Rolul de părinte este cel mai frumos, dar în același timp și cel mai dificil rol din lume, deoarece este dificil să faci față ritmului impus de propriul copil, părinții și cadrele didactice fiind modelul pe care îl urmează, fiind în același timp responsabili de securitatea lor afectivă și de educația de bază.

Majoritatea părinților sunt convinși că reprezintă modelul perfect de conduită pentru copilul lor ca model, dar din cauza faptului că sunt foarte ocupați, nu își dau seama că nu acordă suficient timp pentru educația copilului, preferând în schimb să-l lase să se joace s-au să se uite la televizor . Dar mai târziu vine vremea ca fiecare dintre noi să ne punem întrebări dacă sunt oare un părinte bun, ce ar trebui să fac și ce nu ar trebui să fac?”

La această vârstă, copiii au nevoie de securitate afectivă, de căldură părintescă pentru a se împlini din punct de vedere afectiv, intelectual, moral și social în societatea contemporană, dar faptul că ambii părinți sunt ocupați cu serviciul determină faptul că aceștia sunt lăsați singuri pe o anumită perioadă a zilei. Copiii sunt lăsați în grija bunicilor care, așa cum spuneam, uneori pot greși cu cele mai bune intenții, sau în grija altor persoane adulte, ori sunt înscriși la grădinițe.

La această vârstă a copilăriei, aceștia trebuie să aibă parte de un climat familial în care să se simtă în siguranță, dar în același timp și de o comunicare eficientă cu părinții. Toate acestea se pot întâmpla dacă părinții sunt atenți la nevoile copiilor săi, preocupându-se de educația lor, stabilind unele limite și, nelăsând copilul să facă doar ce vrea el, ci să hotărască împreună ceea ce este bine de făcut, pentru o bună dezvoltare a personalității acestuia.

Pentru a exista o relație eficientă între părinți și copii este nevoie ca părinții să învețe în primul rând să comunice cu aceștia, să-i asculte.

În cele mai multe cazuri, copilul va răspunde printr-un comportament anumit la atitudinea părinților, de aceea mediul în care trăiește copilul este foarte important. Dacă acest mediu este unul agresiv, atunci foarte probabil copilul va manifesta un comportament ca atare. Prin urmare, părinții și adulții cu care intră copilul în contact cel mai frecvent trebuie să-și controleze comportamentul .

Tot la fel de importante sunt și discuțiile pe care le purtăm cu aceștia, deoarece la vârsta copilăriei mici, ei pun întrebări de tot felul, fără a-și da seama dacă îi deranjează pe cei din jur. Ei nu trebuie certați, s-au să le dăm răspunsuri false, ci dimpotrivă să le răspundem, deoarece dacă nu le vom răspunde, ei pot simți uneori acest lucru. Comunicarea este la fel de importantă, indiferent de vârsta copilului, deoarece ei sunt emotivi, ei neatingând maturitatea psihologică.

Așadar una dintre datoriile părinților este de a trata cu seriozitate problemele pe care aceștia le ridică, deoarece în perioada copilăriei există probleme, care nu sunt de neglijat. Trebuie tot timpul să fim prieteni cu copiii noștri, să nu-i judecăm, ci să comunicăm permanent cu ei.

Relația dintre părinți și copii trebuie să fie o relație fundamentată pe un echilibru stabil între disciplină și independență.

O relație bună, sau mai puțin bună poate fi permanentă sau poate fi cauzată de indispoziție emoțională, cum ar fi frica, tristețea și frustrarea. Ea poate fi generată de un răspuns la diferiți factori de stres care acționează asupra copiilor și părinților.

Cei implicați în educația copiilor trebuie să înțeleagă că rolul lor este acela de a încuraja comunicarea cu copilul cum am mai spus mai sus, cu scopul de a-l ajuta să îndepărteze comportamentele negative și să le asimileze pe cele pozitive.

Cu multă răbdare, prin iubire, înțelepciune, orice părinte va afla cum trebuie să realizeze o comunicare eficientă între el și copil.

Bibliografie:

Drăgan,I.,Velicu,A., (2007) Impactul publicității asupra părinților și copiilor, Editura Vanemonde,

București

Lengrand,P., (1973) Introducere în educația permanentă, Ed. Didactică și Pedagogică, București.

Mitrofan,I., Mitrofan,N., (1991) Familia de la A la Z, Ed. Științifică, București.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF.INV.PRIMAR CREANGA LUCIA
LIC.TEHN.„ION CREANGA” PIPIRIG

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își

structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică.

Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere

decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ

ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

CEI 7 ANI DE ACASĂ- PAȘAPORTUL PENTRU SUCCESUL VIITORULUI COPILULUI

PROF. PT. ÎNV. PRIMAR CRISTE MIRELA- MONICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 PLOPIȘ , JUDEȚUL SĂLAJ

*” Pe cei 7 ani de-acasă nu-i primești la nicio școală,
dar reprezintă singurul pașaport recunoscut în întreaga lume ”*

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani

- 1. Învăță-l să se poarte frumos;** bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
- 2. Stabilește și impune reguli și limite** în comportamentul copilului!
- 3. Comunică cât mai mult cu el** - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
- 4. Învăță-l să iubească lectura și cărțile** - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învăță să citească și să se bucure singur de ele!
- 5. Lasă-l să se bucure de copilărie** - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
- 6. Nu abuza în niciun fel de copil** - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!
- 7. Învăță-l să își exprime emoții și sentimente;** numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
- 8. Învăță-l să spună mereu adevărul!** Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine!

Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obraji, îmbrățișări etc.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTEANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR CRISTEA CORNELIA-CLAUDIA

Atunci când vorbim de „cei șapte ani de-acasă”, ne gândim la un set de reguli de politete și la numite principii de viață, pe care orice copil ar trebui să și le însușească de la o vârstă fragedă, în cadrul propriei familii, reguli care îl vor ajuta pe viitorul adult să aibă o viață socială sănătoasă.

Micutul care are „cei șapte ani de-acasă” va deveni un adult responsabil, educat și politicos, care va ști să se comporte în orice situație. Trebuie menționat faptul că aceste „reguli” se imprimă în comportamentul copiilor doar prin exemple și argumente foarte clare. Depinde doar de noi, adulții, ca cei mici să înțeleagă ce înseamnă noțiunea de respect. Este vital ca propriul nostru comportament să fie un exemplu pentru ei. Este în zadar să le repetăm și să le cerem copiilor să respecte un set de reguli dacă noi nu le respectăm, dacă ei nu văd la noi bunele maniere. Învățându-l să se comporte în spiritul acestor reguli de conduită, mai târziu ele i se vor părea normale, de bun-simț și îi vor completa personalitatea.

Bunele maniere se învață treptat, de aceea este important să fim perseverenți în a-i învăța pe cei mici de ce trebuie să fie respectuoși și politicoși. Chiar dacă nu înțeleg imediat de ce trebuie să spună mereu „te rog” sau „mulțumesc” ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce vor crește, copiii își vor da singuri seama ca bunele maniere îi vor ajuta pe termen lung să relaționeze și să socializeze cu cei din jur.

Un copil care este educat cu grijă pentru respectul față de ceilalți va ști cum să se comporte la școală, cum să-și facă prieteni și cum să îi mențină. „Cei șapte ani de-acasă” reprezintă abilitățile minime de socializare, care ajută copilul să se integreze și să fie acceptat.

Trebuie menționat faptul că, în societatea de astăzi bunele maniere nu mai sunt atât de rigide ca odinioară, dar cu toate acestea „bunul-simț” nu ajunge niciodată să se demodeze. Este foarte important să știi să comunici eficient, să știi să te faci plăcut, să fii capabil să înțelegi regulile nescrise din orice comunitate, fie ea mai mică sau mai mare.

De asemenea, este foarte important de specificat faptul că, atunci când vorbim de politete și de bune maniere nu ne referim doar la o anumită „etichetă”, de cum trebuie să te îmbraci, să mănânci și să te porți în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că îi pasă de ceilalți, că ei sunt importanți pentru el, că au valoare de oameni. Acest lucru înseamnă că „cei șapte ani de-acasă” implică și o componentă de altruism care trebuie imprimată și consolidată de-a lungul timpului.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

În concluzie, putem afirma că „cei 7 ani de-acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE:

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI 7 ANI DE ACASA

PROF. CRISTEA LOREDANA ELENA
GPP " DUMBRAVA MINUNATĂ" SLOBOZIA

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. Educația începe din prima zi de viață a copilului. "Cei șapte ani de acasă" este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are "cei șapte ani de acasă" atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-l trata pe cei din jurul său. Cei "șapte ani de acasă" au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl dețină și să îl respecte toți cei care trăiesc în societate. În primul rând "cei șapte ani de acasă" reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei.

Mediul familial trebuie să îndeplinească anumite condiții pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale?

În primul rând **fiecare părinte să fie un exemplu** Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrem ca cel mic să nu arunce gunoarie pe stradă, părinții ar trebui în primul rând să arunce mereu ambalajele la coș.

Obișnuiește-l cu regulile. subtil!

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strănști curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui.

Învățâ-l despre egalitate Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură.

Explică-i despre bunele maniere în public Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră.

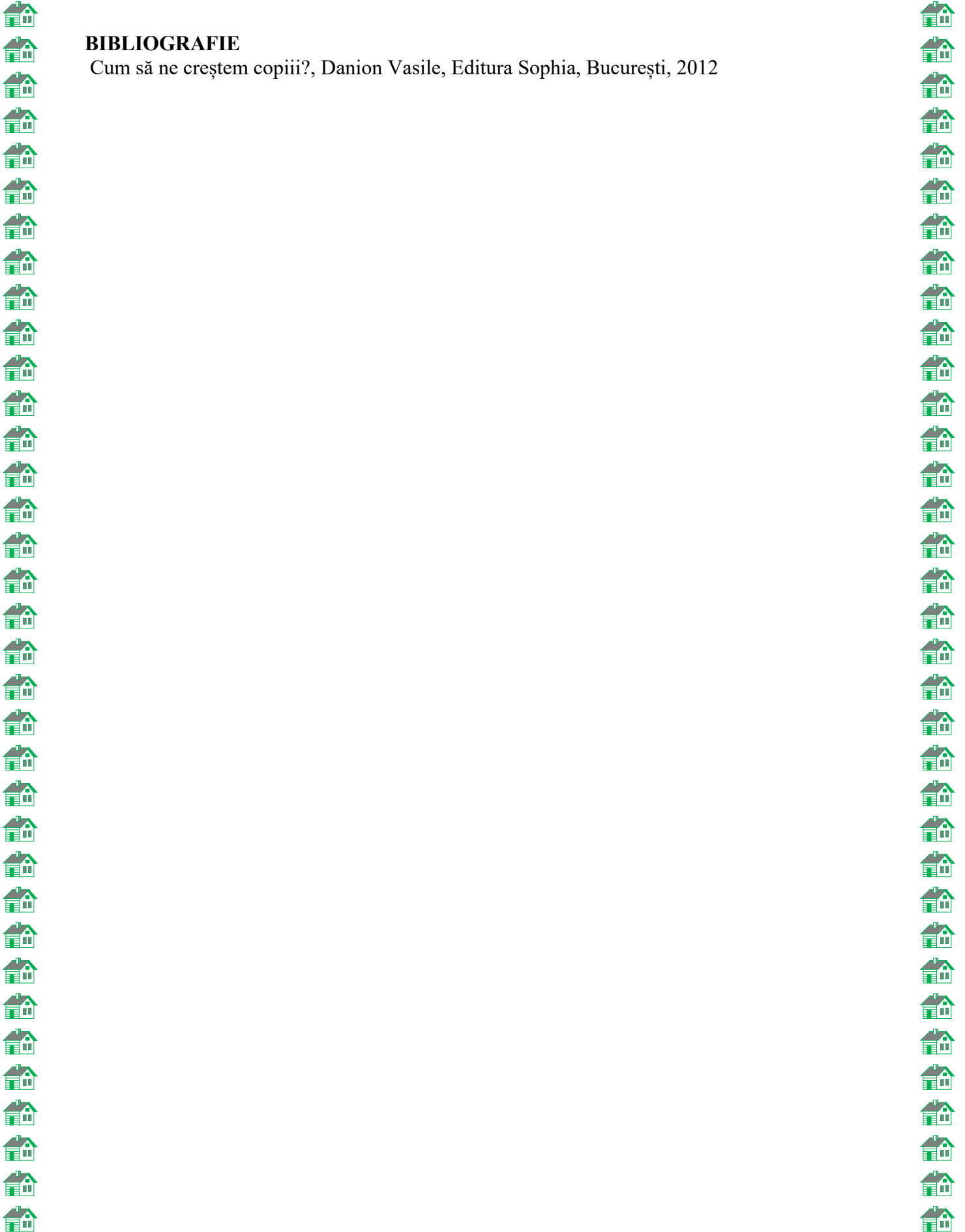
Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților

învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn
de respect la rândul său.

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

COPILUL DE AZI, OMUL DE MÂINE

**PROF. INV. PRIMAR CRISTEA VIORICA AURELIA
SCOALA GIMNAZIALA TALPA, JUD. TELEORMAN**

Creștem copii buni sau oameni? Succesiunea generațiilor este ireversibilă. Societatea se asigură de perpetuarea ei prin reproducerea membrilor, a actorilor, a povestitorilor etc. Copilul vine într-o lume care există și este deja populată. El găsește aici părinții, limba maternă, obiceiurile, legile, comunitatea, frontierele. În fiecare om distingem „ființa individuală”, iar scopul educației este de a cizela „ființa socială” a omului.

Școala pune copilul în contact cu o societate determinată și utilizează un ansamblu de practici educative în relație cu cele ale familiei. Ea dezvoltă în copil anumite stări fizice, intelectuale și morale pe care le reclamă de la el societatea în ansamblul său și, în particular, comunitatea în mijlocul căreia se dezvoltă. Școala reproduce raporturile sociale, dar o face disimulat și pe căi mai eficiente. Politicile educaționale trebuie să aibă la bază principiul educației realiste și practice și logica adaptării învățământului la realitățile și nevoile naționale și locale de progres.

Școala conduce copilul spre viață, prin viață și pentru viață. Din această cauză misiunea educației este stabilirea unei corespondențe cât mai strânse și mai inteligente între copii și comunitate. Deci, principiul fundamental al oricărui program de educație și de instrucție este acela de a stabili odublă armonie între exigențele sociale și posibilitățile copilului, între experiența individuală și idealurile sociale. Chiar din școală trebuie să-l facem pe copil să participe la ocupațiile și preocupările societății în care va trăi. Școala are menirea de a realiza, atât prin ceea ce execută, cât și prin calitățile și capacitățile pe care le dezvoltă, o inițiere în viața reală.

Bunul-simț, buna-cuviință și comportamentul corect în societate nu pot fi separate de moralitate, căci o conduită frumoasă este și morală și ceea ce este moral este și frumos. Profilul moral, cinstea, corectitudinea și celelalte componente ale sale fundamentează atitudinea omului în relațiile sociale și definesc demnitatea umană; politețea îi adaugă distincție și eleganță. Educația moral-civică corespunde necesității de a forma la elevi o conduită bazată pe cunoașterea și respectarea cotidiană a regulilor vieții sociale democratice. Ea urmărește inițierea copilului, viitor cetățean, în practicarea unui comportament activ, responsabil, capabil de înțelegere și respect față de sine și de ceilalți, conștient de drepturi și îndatoriri, liber și deschis spre alte culturi.

Moralitatea și civismul se întrepătrund în multe situații. Educația morală realizează formarea și dezvoltarea conștiinței și comportamentului social-moral al omului, cultivarea relațiilor individuale cu ceilalți oameni, cu societatea, cu sine însuși. Urmărește să formeze și să dezvolte calități și însușiri ca cinstea, onestitatea, modestia, solidaritatea, respectul față de ceilalți, demnitatea, repudierea minciunii, a nedreptății, pe baza lor să se poată integra și să se poată crea o viață socială sănătoasă. Cei mici trebuie învățați că a fi liber, atât moral cât și civic, înseamnă că poți să-ți iei libertatea să faci ce vrei, dar să fii conștient că nu este nici civic și nici moral ca libertatea ta să împiedice să se manifeste libertatea celorlalți.

Treptat, cu sprijinul nostru, copilul este în stare să adauge ceva nou la tipul uman obișnuit. Avem în vedere ca activitățile să pornească de la universul de viață al copilului, al mediului din care provine, de la fapte și situații concrete de viață cunoscute de copii sau care au fost prezentate. Conștiința morală determină conduita. Este necesară o exersare a conduitei, o practică în cadrul căreia să apară și să se dezvolte la copil obișnuințele de comportare corespunzătoare.

Viitorul oricărei societăți depinde de capacitatea sa de a se îngriji de sănătatea și bunăstarea următoarei generații. Pe scurt, copiii de azi sunt cetățenii, angajații și părinții de mâine. Dacă investim în mod înțelept în copii și familie, răsplata generației de mâine va fi capacitatea de a trăi ca adulți productivi și responsabili. Dacă nu reușim să oferim copiilor ceea ce au nevoie pentru a pune bazele solide ale unei vieți sănătoase, punem în joc siguranța și prosperitatea noastră. Prin urmare, este extrem de important ca strategiile ce vizează dezvoltarea armonioasă a copilului și pregătirea lui pentru școală să includă educație parentală, servicii de îngrijire de calitate a copilului, servicii primare de sănătate, nutriție și igienă.

Fiecărui copil trebuie să i se asigure cel mai bun start în viață – căci viitorul său și chiar și viitorul comunității sale, al națiunii și al lumii întregi, depinde de acest lucru. Toți copiii au nevoie și au dreptul de

 a beneficia de pareting. Pareting-ul înseamnă să oferi permanent îngrijirea și sprijinul de care are nevoie
 copilul pentru a supraviețui și a se dezvolta.

 „Copiii învață ceea ce trăiesc! Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători. Dacă trăiesc
 în acceptare, copiii învață să iubească. Dacă trăiesc în aprobare, copiii învață să se placă pe sine. Dacă
 trăiesc înconjurați de recunoaștere, copiii învață că este bine să ai un țel. Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți,
 copiii învață generozitatea. Dacă trăiesc în bunăvoință și considerație, copiii învață respectul. Dacă trăiesc
 în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume.” Dorothy Law Nolte

BIBLIOGRAFIE:

- Învățământul primar nr. 4/2006, Editura Miniped
- Elvira Crețu, Psihopedagogia școlară pentru învățământul primar, Editura Aramis, 1999

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV.PREȘCOLAR, CRISTINESCU IONELIA MĂDĂLINA
GPN POSEȘTII – PĂMÎNTENI, STRUCTURĂ A ȘCOLII GIMNAZIALE
SAT POSEȘTII-PĂMÎNTENI, COMUNA POSEȘTI, JUDEȚUL PRAHOVA

Educația reprezintă acea activitate specific umană, conștientă și fundamentată științific care mijlocește raportul dintre om și factorii de mediu, favorizând dezvoltarea. Pentru o dezvoltare armonioasă este necesar ca în procesul de educație factorii primordiali din viața copilului – familia și școala/grădinița – să fie într-o strânsă și permanentă colaborare.

Începând de la naștere, familia este preocupată să asigure copilului condiții optime de viață, atât din punct de vedere fizic, cât și moral, petrecând timp considerabil împreună. Literatura ne oferă numeroase exemple în care mama este numită *prima învățătoare*, punctând astfel rolul extrem de important al familiei în educația copilului. Deseori, în societate întâlnim expresia *Cei șapte ani de acasă* asociată comportamentului fie pozitiv, fie negativ al unui copil, referindu-se la educația primită de acesta în familie, la acele norme și valori pe care părinții ar trebui să le transmită copilului. În contextul actual, nu mai putem vorbi efectiv de această perioadă fixă de timp, deoarece copilul este cuprins încă de la o vârstă timpurie într-o formă sau alta de educație, însă normele de conduită se învață în familie, grădinița/școala având rolul de a le consolida. Deși societatea actuală evoluează rapid, iar diferențele dintre generații sunt vizibile, există valori fundamentale care persistă în timp: politețea, hărnicia, generozitatea, etc. Părinții au rolul de a transmite aceste valori și de a forma copilului deprinderi igienico-sanitare, de comportare civilizată, de ordine și curățenie, etc. Aceste deprinderi se formează în timp, este nevoie de disponibilitate, voință și răbdare din partea părinților și, mai presus de toate, de puterea exemplului. Copilul învață inițial prin imitarea comportamentului adultului. Fiecare generație dispune de un set de valori specifice care o individualizează. Copilul va prelua o parte din acest bagaj în funcție de interesele sale și își va forma în timp propriul sistem de valori. De aceste deprinderi și valori dobândite în familie va depinde adaptarea copilului în societate, relațiile acestuia cu cei din jur, integrarea sa într-un colectiv. Educația primită în familie este direct proporțională cu relația părinte – copil și cu valorile pe care părinții se bazează pentru a le transmite mai departe copilului. De aceea, mediul în care crește copilul este foarte important. Influențele mediului asupra copilului se desprind din interacțiunea acestuia cu ceea ce îl înconjoară. Acțiunea mediului asupra individului determină o reacție din partea acestuia, iar această reacție poate înlesni dezvoltarea sau poate constitui un factor de blocaj. Tendința copilului este de a imita comportamentele celor din jur, de aceea părinții trebuie să își încurajeze copilul să socializeze, să își exprime emoțiile pozitive și să le reprime pe cele negative. Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției copilului pentru că acesta este deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative care se exercită asupra lui. Bazele personalității sale se pun în interiorul familiei. Trăsăturile de personalitate se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod nemijlocit de copil în mediul său familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a copilului. Grădinița vine în întâmpinarea acestor aspecte, încercând să situeze părinții în rolul de parteneri în educația copilului. Comunicarea eficientă, munca în echipă, realizarea de parteneriate, participarea părinților la activitățile desfășurate de educatoare vor conduce la dobândirea de către părinți a unor deprinderi de cunoaștere a propriului copil. Cunoașterea copilului este o necesitate pentru că educația trebuie personalizată, individualizată pentru a-i spori eficiența. Cunoscând nivelul de dezvoltare specific fiecărei vârste, părinții pot înțelege mai ușor reacțiile și nevoile copilului și își vor putea adapta comportamentul și metodele, vor putea să gestioneze sistemul de recompense și pedepse și situațiile conflictuale, astfel încât să formeze niște viitori adulți încrezători, generoși, onești.

Copiii trebuie educați cu dragoste, cu blândețe și răbdare, părinții trebuie să fie ei înșiși un model de urmat, căci “așchia nu sare departe de trunchi”, iar ”cu ce dascăl locuiești, așa carte alcătuiești”. La fel cum “ziua bună se cunoaște de dimineață”, astfel cei șapte ani de acasă sunt esențiali pentru succesul și integritatea viitorului adult.

Bibliografie:

1. Golu, P., Zlate, M., Verza, E., 1994, *Psihologia copilului (învățare – dezvoltare)*, Editura

Didactică și Pedagogică, București;

2. Cucuș, Constantin, 2006, *Pedagogie*, Editura Polirom, București;

3. Dumitrana, M., 2000, *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București;

4. Cărare, Valentina, 2008, *Dicționar de proverbe românești*, Editura All, București.

FAMILIA – INSTANȚA EDUCAȚIONALĂ DE BAZĂ

PROF. CRIVINANȚU MIRELA
GRĂDINIȚA P.N. NĂDRAG

Familia reprezintă cel dintâi mediu, în care are loc socializarea copilului (cei „șapte” ani de acasă), acest proces dezvoltându-se în dependență de relațiile pe care le are cu mama, tata, frații, surorile (și alți membri în cazul familiei lărgite). Cu toate acestea în ceea ce privește familia contemporană, se poate menționa ca ea își pierde treptat statutul său de instituție socială, structura ei se destramă, iar prin slăbirea interesului și controlului părinților față de preocupările copiilor și se diminuează funcția educativă.

Mulți părinți nu-și dau seama cât este de important ca, începând cu primul an de viață al copilului, să stabilească legături afective intense cu acesta, să identifice și să încurajeze proiectele și experiențele senzoriale și de cunoaștere a copilului. Potrivit studiilor medicale, relația copilului cu mama în primele 9-12 luni de viață este mult importantă pentru copil. Acesta, neavând încă o personalitate proprie, simte nevoia identificării cu persoana de lângă el. De asemenea, este demonstrat că, începând cu al 3-lea an de viață, copilul vede în tatăl său autoritatea în familie și, drept urmare, asimilează acest comportament exterior.

Familia este și se comportă ca matrice de viață fundamentală pentru existența și formarea personalității copilului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare și comportament deviant al copilului; din păcate, poate constitui o sursă de influență negativă. Familia constituie cel dintâi și cel mai important context de viață cu un rol deosebit în socializarea copilului. Familia este considerată elementul natural și fundamental al societății, ea reprezintă una dintre construcțiile sociale cele mai vechi și mai specifice în asigurarea continuității și afirmării a speciei umane. În concepția antropologiei moderne, familia este cea mai mică unitate socială. Deși relativ independentă în raport cu societatea în interiorul căreia se formează, familia este determinată și condiționată în organizarea și evoluția sa, de modul în care este organizată societatea, pe care o reflectă. În familie, copilul învață să dăruiască și el iubire, să simtă nevoia nu numai de input afectiv, dar și să ofere output, să manifeste conduite sociale timpurii. Dar, oricât de optime ar fi relațiile din cadrul familiei, acesta nu poate asigura singură toate nevoile de dezvoltare ale copilului. Prin urmare, grădinița completează și lărgeste educația de acasă prin activitățile desfășurate și prin competența colectivului condus de educatoare (Schwartz, Ghe., 2010, pag. 97)

O altă variabilă este structura internă a familiei. În primul volum al Elisabetei Stănciulescu intitulat „Sociologia educației familiale”, aceasta îl citează pe sociologul francez J. Lautrey, care confirmă ipoteza dependenței stilului educativ de modul de structurare a familiei. Acesta construiește trei tipuri de familii:

1. familii slab structurate care prezintă copilului puține regularități, normale fiind aproape absente;
2. familii cu structură rigidă care pun copilul în fața unor norme a căror aplicare nu admite nici o excepție;
3. familii cu structură suplă care fumizează copilului regularități și norme flexibile, aplicabile în funcție de situație. (Stănciulescu, 1997, p. 94)

Se poate spune așadar că mediul (climatul) familial poate fi pozitiv sau negativ deci “bun” sau “rău” și se interpune ca un filtru între influențele educaționale exercitate de părinți și achizițiile psihocomportamentale realizate la nivelul personalității copiilor. Mediul familial pozitiv favorizează îndeplinirea tuturor funcțiilor cuplului conjugal și familial la cote înalte de eficiență. Aici, “în sânul familiei”, individul este așteptat, preferat, înțeles, prețuit, respectat, îi este cerută părerea, sfatul, opinia și dacă toate acestea la un loc devin factori motivaționali, vor duce la creșterea gradului de integrare a comportamentului său în viața și activitatea familială și totodată, la sporirea unității și coeziunii grupului familial.

Prin această prezentare succintă a mediului familial, se poate observa că familia este primul și cel mai puternic mediu în care copilul se socializează, trecând de la starea de dependență la starea de autonomie.

Specialiștii în domeniul analizei și intervenției asupra grupului familial au ajuns la o concluzie comună: dintre toate mediile ce influențează dezvoltarea umană (familie, școală, cercul de prieteni, mass media), familiei îi revin unele din cele mai importante sarcini, ea construind, deopotrivă, universul afectiv, social și cultural al viitorului adult. Prin urmare, în mod inevitabil, mediile familiale curențiale prezintă riscul de a defavoriza sau împiedica dezvoltarea normală a copiilor.

În concluzie putem afirma că familia este nucleul societății, iar în familie cei doi soți sunt parteneri egali în creșterea și educarea copiilor.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ” – ÎNTRE TRECUT ȘI PREZENT - EVOLUȚIE SAU DOAR SCHIMBARE? -

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR CROITOR VIORICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION CREANGĂ” SUCEAVA

Sintagma „cei șapte ani de acasă” este printre cele mai cunoscute expresii consacrate din spațiul românesc, indiferent de mediul social, cultural sau geografic, condiția obligatorie este ca segmentul de referință să includă copiii și educația. Conținutul ei succint surprinde și azi cu simplitatea și sintetismul prin care ilustrează importanța educației primite de copil de la familie în primii ani de viață.

Interesant ar fi să cunoaștem împrejurarea în care această expresie a luat naștere, precum și pe creatorul ei și împrejurările care au determinat formularea ei. Deoarece „căutările pe internet” nu au avut succes, încerc să stabilesc limitele unei perioade probabile apariției acesteia: cândva, după introducerea învățământului obligatoriu, cu școlarizare începând de la vârsta de șapte ani și, sigur, 1970, anul în care, personal, mi-amintesc eu că exista și se făcea des uz de ea fie la școală, fie în mediul social al comunității. Autorul? Prima presupunere: un învățător care a observat diferența și dintre efortul depus cu copiii crescuți în spiritul purtării cuviincioase și cei cărora nimeni nu le-a arătat nici limitele nici consecințele purtării fără reguli. Și nu numai efortul său, ci și rezultatele obținute, șansele fiecăruia. La fel de veridic ar fi ca autorul să fi fost un fin observator al psihologiei copilului dintr-o altă categorie decât cea didactică: poate preot sau chiar un simplu cetățean. Cert este că a exprimat un adevăr demn de studii și cercetări complexe și astăzi.

Revenind la accepția sintagmei, în anii '70, anii copilăriei mele, a avea „șapte ani de-acasă” presupunea câteva reguli, nu multe, dar care trebuia să fie respectate cu strictețe. Cele mai importante vizau următoarele:

- salutul era obligatoriu, copilul saluta pe toate persoanele mai mari pe care le întâlnea – era o formă evidentă a legăturii mult mai puternice dintre membrii comunității, iar copilul se afla, cumva, sub observația, îndrumarea și corectarea tuturor;
- de mic, copilul se adresa la persoana a II-a către toate persoanele adulte – astfel era delimitat foarte clar respectul față de cei mari în comparație cu relația dintre copii;
- într-o adunare în care se aflau copii și adulți, copilul nu vorbea tare, nici ce voia – era o formă de sfială și grijă și respect față de cei din jur și față de evenimentul la care participa;
- în împrejurări solemne (biserica, înmormântări, spital și, neapărat, când era în vizită la cineva) copilul avea răbdare – autocontrolul funcționa și la cei care, astăzi, ar fi apreciați ca având ADHD.

Aceste reguli nu anulau nici bucuria, nici dreptul la joacă al copiilor. Exista un echilibru între drepturile copilului și obligațiile lui. Iar echilibrul acesta era învățat din momentul în care copilul începea să înțeleagă lumea cu ce este în jurul său. Simplu și consecvent, învățarea regulilor de bună-cuviință, a celor de autoprotecție și a celor de integrare socială se clădeau la început pe „nu este frumos”, „nu este voie”, „nu este bine”, toate aplicate în împrejurări concrete de viață. Învățarea lor era ceva natural și nu crea copilului frustrări, nici inhibări.

Fără a încerca să idealizez acea perioadă, trecând sub tăcere pedeapsa fizică aplicată de către mulți părinți copiilor în situații de încălcare a regulilor, mă opresc asupra cazurilor în care părinții nu și-au lovit copiii niciodată, iar cei „șapte ani de acasă” au însemnat pentru copii lor cea mai valoroasă achiziție pentru succesul lor în viață. Și atunci, și astăzi, copiii obișnuiți de mici cu regulile, se integrează mai ușor, sunt iubiți de cei din jur, sunt mai fericiți. Explicația este simplă: sunt pregătiți pentru a face față schimbărilor continue specifice fiecărei vârste.

La 50 de ani de experiență proprie, făcând o comparație între implicarea părinților în educarea copiilor de atunci și a celor de astăzi, primul lucru constatat este deformarea sensului de „copil fericit”. În jurul acestei teme au apărut nenumărate ipoteze, majoritatea axate strict pe vârsta copilului, decupând-o din ciclul de dezvoltare al acestuia, atât ca rol, cât și ca verigă care întărește și pregătește copilul pentru etapele următoare ale vieții.

Astăzi, copil fericit este, în accepția multor părinți, copilul ferit de orice fel greutăți, căruia i se îndeplinește orice dorință, care face aproape orice vrea, deseori are chiar și libertatea de a hotărî singur

pentru sine. Pe lângă aceasta, grație unor studii excesiv popularizate, „de succes” mai ales pe rețelele de socializare și în mass-media, a apărut și un nou tip de părinte: părintele prieten cu copilul, egalul lui, îngăduitor în temeiul altei sintagme „lasă-i că e mic, are când să-i fie greu” și dispus la orice fel de sacrificii pentru ca acestuia (copilului) să nu-i lipsească nimic. Este părintele care se teme să nu-și supere copilul. Este părintele care nu-și cunoaște sau care-și neagă rolul, responsabilitatea și autoritatea de părinte. Singurul care poate fi și aspru prin dragostea și grija pentru binele copilului său. Singurul care poate să-i asigure un start bun în viață și singurul pe care copilul și-l dorește puternic ca să se simtă ocrotit și în siguranță mereu. Asta nu include și depinde de îndeplinirea tuturor dorințelor copilului, care înseamnă alimentarea unei slăbiciuni, și nici nu exclude experiențele firești ale unor mici sacrificii din partea copilului.

Ca o concluzie personală: șapte ani de-acasă sunt valabili și acum când copilul merge la grădiniță de la trei ani. Sunt anii în care copilul are ca modele unice părinții, anii care-i vor răsplăti, mai târziu pe părinți, după caz: cu liniște, bucurie și împlinire sau, dimpotrivă, cu zbucium, îngrijorare și dezamăgiri.

ACTIVITATE APLICATIVĂ: „DIN SUFLET PENTRU MAMA”

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR , CROITORU ALEXANDRU MIRCEA
LICEUL TEHNOLOGIC „ C-TIN ȘANDRU” BĂLTA, RUNCU, GORJ**

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează mai greu, în special cei care au frecventat mai puțin grădinița sau chiar deloc deoarece de la un regim de joacă, de activitate liberă, ei trec la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă atunci când intră în mediul școlar, ei sunt imaginea vie a educației primite acasă și mai apoi la grădiniță.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie.

Foarte importantă este educația copilului care începe din prima zi de viață a copilului. În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc dar nu o dragoste sufocantă din partea părinților care transformă copilul într-un egoist care crede că totul i se cuvine, ci o dragoste bazată pe relații de afecțiune și respect în familie, uneori autoritară , care să respecte anumite reguli și limite între membrii familiei. Copilul trebuie să se bucure de succesul său, să facă de plăcere ceea ce face și în folosul lui. Un copil împins mereu de la spate să facă ceva ceea ce nu-i place îl transforma într-un copil dezinteresat și chiar irascibil.

De multe ori purtarea nepotrivită a unor copii în mediul școlar, sau neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățatură este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Mediul familial în care crește copilul în primii ani de viață, este foarte important pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar, viitorul școlar de mai târziu. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitație decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

O condiție esențială în educarea corectă a copilului mic presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului atât din partea părinților cât și a educatorilor mai târziu.

CEI 7 ANI DE ACASĂ: NORME ȘI VALORI ESENȚIALE PENTRU SUCESUL VIITORULUI COPILULUI

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR, CROITORU CAMELIA
LICEUL TEHNOLOGIC TISMANA, GORJ

Se tot vorbește că nu mai există cei 7 ani de acasă. Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. **Cei 7 ani de acasă înseamnă reguli de bun simț, igienă, respect, pe care un copil trebuie să le învețe de la părinți, până să meargă la grădiniță și apoi la școală.**

Copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la cele mai fragede vârste, însă normele de conduită se învață din familie. Școala/ grădinița și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său.

Cred că niciun părinte nu-și dorește ca, copilul său să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate ci probabil ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare și cu un comportament plăcut atât în mediul familial cât și în mediul școlar, social.

Expresia de – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”. Părinții au o responsabilitate majoră: de cum se implică în educarea copilului în primii ani de viață, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri.

În cei „șapte ani de-acasă”, un copil bine crescut învață norme și conduite de comportare în viață: salutul, comportamentul în public și cu prietenii, înțelegerea normelor sociale, maniere la masă, tact, toleranță, etc.

Indiferent de convingeri, experiențe sau atitudini, scopurile tuturor părinților converg înspre același rezultat: cu toții își doresc copii bine pregătiți, care să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă în care orice cunostință în plus poate face diferența.

Felul în care i se vorbește și felul în care este ascultat, îl va învăța cum să facă și el, la rândul lui, asta, de o manieră pe cât posibil politicoasă.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

P.I.P.P. CROITORU PĂDUREȚU CAMELIA MARIA GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 5 ZIMNICEA

*“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.
Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery*

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie să fie, păstrarea sănătății și creșterea normală. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă. Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia și căminul sunt bazele viitoarei sale conștiințe și al trăsăturilor care îl vor defini ca persoană cu statut social.

Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sârguința, cinstea, politețea, sociabilitatea, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținuta și locuința sa, precum și de frumusețea în comportare și relație cu cei din jur.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- ✓ Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- ✓ Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

- ✓ Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- ✓ Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru

seșecuri;

- ✓ Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

- ✓ Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

- ✓ Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

REALIZAT DE: PROF. CUCU ADELINA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. ÎNVĂȚ. PREȘCOLAR CUMPĂRATU MIHAELA
GRĂDINIȚA NR.94 ,SECTOR 6 ,BUCUREȘTI

„ Nu exista ceva mai presus de tata și de mamă printre oameni.„(Teognis)

„La toate vârstele, în toate situațiile, iubește , respectă și onorează pe cei care ți-au dat VIAȚA„,(Paul Doumer)

Ce este familia?Aceasta structura primară, universală în ceea ce privește unele din componentele sale (reglementarea raporturilor dintre sexe, reguli de filiație, rudenie și procese de socializare), dar total fluctuantă în formele lor și în regulile de funcționare , rămâne deschisă atâta timp cât pentru familie nici o definiție nu este și nu poate fi satisfăcătoare.

Din orice perspectivă ar fi privită familia are aspecte multiple, iar importanța ei pentru organizarea socială este dovedită de interesul pe care i l-au acordat mereu instanțele considerate a fi responsabile de orientarea vieții colective. Școala și familia sunt cei doi poli de rezistență ai educației, care constituie prin mijloace specifice la formarea tineretului.

Familia este prima școală a copilului. Ea este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân, uneori, întipărite pentru toata viața în profilul moral - spiritual al acestuia.

Prima școală pe care o frecventăm în viață fără absențe este cea de acasă. Înainte de a înțelege ce este viața , trăim viața așa cum o învățăm în familie. Aceasta este lecția cea mai eficientă, de neșters, care se imprimă adânc în sufletele noastre influențând ceea ce vom fi. " Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual - moral al personalității propriilor copii se menține toată viața " . (M. Golu)

Articolul 16 din „Declarația Universală a Drepturilor Omului„, prevede:

1 Cu începere de la împlinirea vârstei legale,bărbatul și femeia,fără nici o restricție în ceea ce privește rasa,naționalitatea sau religia,au dreptul de a se căsători și de a întemeia o familie. Ei au drepturi egale la contractarea căsătoriei ,în decursul căsătoriei și la desfacerea ei.

2 Căsătoria nu poate fi încheată decat cu consimțământul liber si deplin al viitorilor soți.

Odată cu nașterea, copilul intră în contact cu prima formă socială și anume: FAMILIA.

Familia asigură copiilor sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele inerente vieții,educându-i să devina persoane responsabile,adaptate timpului în care trăiesc.

Familia contribuie la satisfacerea trebuințelor copilului încă din primii ani de viață, oferindu-i modele de comportament, de comunicare, pregnant la socializarea copilului, contribuind la dezvoltarea conștiinței și a conduitelor morale. Relațiile copilului cu familia sunt de durată, consistente, fundamentate pe legături afective care au la bază căldura căminului și înțelegerea.

Educația în familie, primii ani de acasă ,influențează puternic întreaga existența a individului indiferent dacă el recunoaște acest lucru sau nu.Părinții sunt modele pe care copiii,conștient sau inconștient le „văd„, cu ochii minții și le urmează. Sentimentul mândriei de a aparține unei anumite familii s-a păstrat peste timp.Galeriile cu portretele strămoșilor din castelele medievale,au fost înlocuite cu albume de familie și cu înregistrări audio și video ce se constituie într-un adevărat tezaur al familiei.Și astăzi suntem tentați și mulți o fac să ne căutăm„rădăcinile „să ne întocmim arboreale genealogic și să ne mândrim cu numele de familie care sa păstrat de-a lungul a mai multor generații.

Familia a avut întotdeauna o influență decisivă asupra educației, ea este capabilă să reacționeze și să contribuie la dezvoltarea societății (Donati P.), anume ei îi datorăm virtuțile neamului (Narly C.), în familie se consolidează relațiile între generații, care sunt de o importanță deosebită pentru societatea umană.

Multe dintre succesele sau eșecurile unei familii se datorează climatului familial. Chiar dacă despre el se scrie prea puțin, în realitate, o familie este percepută de comunitate și apreciată adesea după acest ansamblu de relații și atitudini existente între membrii familiei.

Modelele de comportament și relațiile dintre membrii unei familii le dau acestora fie o stare de confort psihic, de siguranță, fie una de disconfort și de incertitudine.

În familia în care există un climat tonic, reconfortant, nu-și bazează relațiile pe dominația unuia dintre membrii săi, ci pe cooperare, pe libertatea exprimării opiniilor și pe respectul acestora. Climatul familial depinde de o seamă de factori, între care menționăm: nivelul de instruire și cultură, starea materială, temperamentul, interesele și aspirațiile familiei și gradul de corelare a lor cu cele ale fiecărui membru în parte, modelul de comportament pe care adulții îl oferă copiilor. Analizând potențialul educativ al familiei, Elisabeta Stanciulescu susține că familia are un rol vital în procesul complex de transmitere intergenerațională a modelelor culturale și chiar a poziției individului în ierarhia socială. Se transmit în primul rând valori și atitudini, dar și comportamente și diverse tipuri de roluri.

Familia contribuie într-o mare măsură la dezvoltarea limbajului tinerilor, specialiștii demonstrând rolul familiei dintre mamă și copil în învățarea limbajului și consecințele acestui proces asupra evoluției intelectuale a copilului, asupra capacității sale de comunicare, asupra construirii imaginii de sine, pe scurt asupra dezvoltării sale psihice și sociale,,(Pourtais și Desmet,1989, apud Elisabeta Stanciulescu,1997,pag 75.

Putem sintetiza că familia este unicul grup social caracterizat de determinările naturale și biologice, singurul în care legaăturile de dragoste și consanguinitate capată o importanță primordială prin interacțiunile multiple și determinante între toți membrii ei. În acest creuzet de relații, valori și sentimente copilul primește forța și impulsul principal al dezvoltării sale. Învățarea primelor comportamente sociale, prin imitație și prin interacțiune se produce în mica copilărie și e dependentă de tipul relațiilor din familia de origine.

Din punct de vedere al dezvoltării individuale familia oferă:

- ✓ primul grup social în care copilul exersează comportamente sociale și se descoperă pe sine;
- ✓ climatul de siguranță afectivă necesar dezvoltării componentelor personalității atât la vârstele mici, când este determinant, cât și mai târziu, când constituie factor de echilibru și compensare în rezolvarea problemelor sociale;
- ✓ este primul mediu de creștere și dezvoltare intelectual, motivațional, afectiv, estetic, moral;
- ✓ reprezintă modelul prim al comportamentelor sociale viitoare;
- ✓ legătura biologică de baza a individului;
- ✓ cadrul de dezvoltare a individualității și posibilitatea valorizării individuale datorită încărcăturii afective care leagă pe membrii ei;
- ✓ leagă istoria între trecut și viitor.

BIBLIOGRAFIE:

1. Vrășmaș, E. Educația copilului preșcolar. Elemente de pedagogie la vârstele timpurii, Ed. Pro Humanitate, Bucuresti,1999

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ ... O NECESITATE

ÎNV. CUREA CRISTINA-LAURA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „V. CRISTOFORIANU”
RM-SĂRAT

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile „de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Este bine de știut că a avea „cei șapte ani de-acasă” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea „cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Nu este corect să dăm vina pe alții.

Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți.

Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am numărat odată printre aceștia.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei “cei șapte ani de-acasă”.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

CEI SAPTE ANI DE-ACASA

PROF. ÎNV PRIMAR COSTIN LĂCRĂMIOARA ȘCOALA GIMN. "M.C.EPUREANU"-EPURENI, JUDEȚUL VASLUI

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea ta. Obisnuiește-l de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lui social.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Asadar, cum îl înveți bunele maniere?

Ce faci și ce nu faci

A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vei avea multe ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Ține minte aceste sfaturi:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una sau două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

- Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu. În loc să îi spui un scurt (și pentru el greu de înțeles): "Nu mai fi atât de grosolan", spune-i: "Nu este politicos să râzi la masă, dar, dacă o faci, se cuvine să îți ceri scuze". Sau, dacă zăbiară prin casă, nu-i spune: "Încetează cu țipetele în casă", ci fii mai blândă, ca să înțeleagă în fond ce aștepti de la el: "Te rog, nu mai ridică vocea în casă".

- Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o corectezi scurt, ci încearcă să reformulezi. De exemplu, când el zice: "Iahh, îmi vine să vars când vad chestia asta verde", tu corectezi-l spunând: "Frumos ar fi fost să spui că nu îți place deloc spanacul".

- Fii înțelegătoare și acceptă-i greșelile. Aminteste-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori, dăruim-le ei...

- Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critici în public, nu îl umili și nu îl jigni fața de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atentă la lecțiile de bune maniere.

- Fii consecventă. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "multumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

- Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

Între 5 și 7 ani -o dată ce încep să meargă la grădiniță, cei mici devin tot mai independenți. Pentru că nu vei fi tot timpul alături de el, va trebui să îi dezvolți mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, copii și adulți. Acum ar trebui să cunoască și să respecte manierele de bază la masă, să poarte o conversație cu adulții, să știe cum să facă și cum să primească un compliment.

De acum înainte va participa mai activ la reuniunile de familie, la vizite, la aniversări, etc. Poți începe să îi supraveghezi intervențiile în discuții și să îi explici că este politicos să îl lase pe celălalt să termine ceea ce are de spus. Folosește-te de exemplele din viața de zi cu zi, de la grădiniță, de pe stradă, dar fără să faci pe profesoara. Nu îl amenință, folosind expresii ca: "Să nu te prind că faci vreodată ca Andrei, că îți rup Țurechile". Când greșește, atrage-i atenția și aminteste-i ce are de făcut.

Între 8 și 10 ani -este vârsta la care cei "7 ani de acasă" trebuie să se fixeze definitiv în comportamentul copilului tău. Metoda pe care o poți folosi este cea clasică, adică a unei continue repetiții. Dacă până acum îi-ai mai trecut, uneori, cu vederea lipsa de bună cuviință, acum a venit momentul când trebuie să fii mai categorică. În unele cazuri poți recurge chiar la mici pedepse (ii interzici de exemplu, televizorul, nu îl mai lăși să iasă afară la joacă cu prietenii, nu mai are voie o lună să vadă nici un film, etc.). De asemenea, dacă într-o anumită împrejurare (în vizită, la o aniversare, etc.) s-a comportat ireprosabil, merita o recompensă, cât de mică. Dacă a greșit, nu îl critici de față cu alte persoane străine. La această vârstă se simte foarte stăjenit dacă i se face morală în public și va avea tendința să procedeze exact pe dos. Continuă să îi cultivi respectul pentru cei din jur.

Ce ar trebuie sa stie:

Pana la 3 ani

- sa salute si sa raspunda la salut ("buna ziua", "buna seara", "la revedere")
- sa spuna "multumesc", "te rog", "cu placere"
- sa dea mana cu cineva

Intre 3 si 5 ani

- sa spuna "Pardon"
- sa bata la usa cand intra intr-o incapere
- sa ceara permisiunea ("Mami, imi dai voie sa..." sau "Pot sa...")
- sa foloseasca batista

Intre 5 si 7 ani

- sa raspunda cuviincios la telefon - sa se prezinte, sa nu tipe in receptor si sa nu lase interlocutorul sa astepte la telefon
- sa isi ceara scuze atunci cand greseste
- sa stie sa ofere si sa primeasca un dar
- sa nu intrerupa conversatia adultilor
- sa intrebuinteze corect tacaturile

Intre 8 si 10 ani

- sa respecte bunele maniere la masa (sa nu soarba, sa nu plescaie, sa nu tina coatele pe masa, sa nu se intinda peste masa, sa nu gesticuleze cu tacaturile, sa nu manance cu cutitul, etc.)
- daca primeste o cutie de bomboane, politetea ii cere sa o desfacă si sa ii servească pe ceilalti
- sa nu dea replici rautacioase despre colegi (si, in nici un caz, cand acestia sunt de fata)

Un copil manierat se va descurca mai bine in relatiile sociale si se va simti mai confortabil in prezenta celorlalti decat unul caruia ii lipsesc cei 7 ani de-acasa. Probabil ca cea mai buna modalitate de a-l obisnui cu bunele maniere este sa fii voi, parintii, un bun model pentru el. Incepe sa il inveti lucrurile simple inca de la varsta frageda: sa salute, sa spuna "te rog" si "multumesc". Dar buna crestere nu trebuie sa se opreasca aici.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

CUM SĂ CREȘTI UN COPIL MORAL?

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR COSTINA MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SFÂNTA VARVARA” ANINOASA -HNEDOARA

Părinții urmăresc să „înarmeze” copilul cu acele atitudini și comportamente care să-i permită să se adapteze la anumite situații și să se încadreze în regulile societății, însă mijloacele utilizate în acest scop sunt diferite de la caz la caz, în funcție de factorii culturali și sociali, de calitățile personale ale părinților.

Astfel, din observațiile mele aș putea concluziona: în timp ce unii apelează la puterea de înțelegere a copilului și la capacitatea acestuia de a învăța regulile, alții folosesc mai ales amenințarea și pedeapsa. Folosind forța pentru a impune reguli, umilind copilul când acesta nu se conformează cerințelor, părinții îngădesc libertatea copilului, îl obișnuiesc cu ascultarea, deocamdată de frică, sau, dimpotrivă, formează un răzvrătit care nu se va supune niciunei autorități sau reguli.

În cele mai multe cazuri observate de mine cooperarea cu copilul, încurajarea comportamentelor pozitive, modelul de comportamente acceptate social oferit de părinți și fermitatea în cerințe raționale, adaptate vârstei și particularităților psihice ale copilului îi dezvoltă acestuia responsabilitatea și stima de sine.

Multe dintre dificultățile cu care m-am confruntat în școală, în privința anumitor copii, “dificili”, “indisciplinați”, “inadaptați”, își au originea în disfuncționalitățile mediului familial. Stresul, alienarea socială și personală a părinților, însoțite, deseori, de comportamente aberante (consum de alcool, abandonarea familiei, violența casnică etc.) afectează armonia relațiilor familiale, mergând până la destrămarea familiei.

Majoritatea copiilor proveniți din familii disarmonice au carențe comportamentale și emoționale în relațiile cu colegii, cu profesorii, cu școala. Instabilitatea comportamentală și anxietatea, izolarea de grup și violența în raport cu colegii, dificultăți în activitatea de învățare, refuzul de a frecventa școala, părăsirea domiciliului și vagabondajul sunt, în cele mai multe cazuri, generate de deficiențele de educație în familie.

Echilibrul defensiv la care a ajuns în raport cu realitatea îi orientează acțiunea mai ales spre a nu-i face rău copilului, decât spre a-i face bine, pierzând din vedere efectele pe termen lung asupra personalității acestuia.

Unul din cele mai importante lucruri pe care trebuie să îl transmită un părinte copilului său este acela de a-l face să se știe iubit. Există mulți părinți care consideră că acest lucru este evident și că el va fi înțeles într-un fel sau altul de către copil, însă lucrurile nu stau întotdeauna astfel. Există, de asemenea, și părinți care-și umilesc copiii, atribuindu-le cuvinte dure: “incapabil”, “neîndemânatic”, care-i vor afecta pe copii tot restul vieții, transformându-i în adulți convinși că sunt incapabili și lipsiți de abilitate. De aceea consider că părintele trebuie să evite atitudinile negative față de copil, întărirea pozitivă fiind foarte utilă pentru moralul copilului.

Pentru a-i oferi încredere în sine, este nevoie să i se dezvolte anumite abilități: să întrebuințeze anumite unelte, să traverseze strada, să meargă pe bicicletă, toate aceste lucruri îl vor ajuta să se simtă mai independent. Dacă părintele îl va aproba și încuraja în ceea ce întreprinde, copilul își va demonstra sie însuși că poate și, mai târziu, ca adult va fi sigur pe sine și va ști ce are de făcut.

Totuși cea mai bună cale de a-i educa pe copii din punct de vedere moral este modul în care trăiesc părinții. Copiii observă comportamentul acestora, iar exemplul este mult mai puternic decât puterea cuvintelor. Uneori, părinții trebuie să aibă răbdare și să le ofere copiilor șansa de a învăța din greșeli. Cele mai eficiente “lecții” sunt cele pe care fiecare și le însușește din propria experiență. Părinții trebuie să asigure doar mediul cel mai prielnic pentru dezvoltarea copiilor. Dacă părinții transmit copiilor încrederea pe care o au în ceea ce pot realiza singuri, atunci ei vor fi niște susținători valoroși, ajutându-i pe copii să rezolve problema, poate nu foarte rapid, dar vor înfrunta realitatea așa cum se cuvine.

În educația copiilor, părinții trebuie să ofere acestora, în fiecare zi, atenție, aprobare, acceptare și afecțiune. Dacă le vor observa doar erorile de comportament, îi vor învăța să le atragă atenția doar prin greșeli. Orice conduită care atrage atenția, prin răspunsuri pozitive ori negative, se va repeta.

Afecțiunea este lucrul care îi face să știe cât de importanți sunt pentru părinții lor. Cuvintele sunt importante, dar îmbrățișările sunt mult mai potrivite. Atingerea fizică a unui copil, pentru a-i transmite afecțiune, construiește o relație. Fiecare are nevoie să îmbrățișeze și să fie îmbrățișat.

Valorile care îl fac pe copil o persoană integră – o persoană cu o conștiință morală interioară, capabilă să distingă și să aleagă între o cale simplă (însă poate imorală) și o cale corectă în acceptul meu sunt:

-Empatia – sensibilitatea față de ceilalți. S-a crezut că empatia, abilitatea de a relaționa cu ceilalți, de a îi înțelege și de a răspunde adecvat la ce transmit ei, ar fi o calitate înăscută. Cât se poate de fals: părinții pot învăța copilul să fie empatic, arătându-i cât de important este să îți pese de ceilalți, să le vezi trăirile și să le răspunzi. Fără empatie, o persoană nu poate avea relații sănătoase, nu poate fi o persoană morală. Empatia înseamnă să ai abilitatea și voința de a îl vedea pe cel de lângă tine și a îi răspunde – de a te pune în locul său.

-Respectul pentru ceilalți. Respectul ca valoare nu se referă doar la a învăța copilul bunele maniere, ci se referă la a îl învăța importanța de a te comporta cu ceilalți așa cum dorești să fii tratat. Înseamnă și ai arăta respect copilului, nu doar a îi cere respect.

-Sinceritatea. A îl învăța pe copil valoarea sincerității înseamnă a îi oferi darul de a fi ceea ce este, indiferent de ce ar crede alții. Părinții însă se confruntă cu mari greutăți: cum să-l încurajeze să fie sincer, dacă sinceritatea sa îi jignește pe alții sau cauzează situații problematice? Simplu- a îmbina sinceritatea cu empatia și respectul: a fi cine ești, fără a te prefăca, a spune adevărul, însă fără a spune nimic din ce ar putea răni pe alții (ce ție nu-ți place, altuia nu-i face). Fără a învăța copilul valoarea sincerității, a adevărului, el va învăța în schimb cât de ușor este să minți și să trișezi.

-Curajul. Oferindu-i încrederea în sine și forța de a avea curajul să aleagă ceea ce conștiința îi spune că este bine pentru el, indiferent dacă este greu și indiferent dacă alții îl contrazic. Aceasta înseamnă valoarea curajului interior. O persoană (copil moral) morală va avea forța să aleagă calea ce este cu adevărat bună, chiar dacă este și cea mai grea; va avea încredere că alegerea sa este potrivită, fără a se lăsa păcălită sau tentată.

-Responsabilitatea pentru propriile acte. Învățându-l că fiecare acțiune va avea repercursiuni - și nu poți fugi la nesfârșit, nu te poți ascunde sau scăpa de efectele acțiunilor tale. Singura cale de a-l învăța pe copil să gândească de două ori înainte de a acționa este de a-l confrunța de la început cu efectele acțiunilor sale. Nu de-a-l proteja la nesfârșit, nu de a face și repara în locul lui. Este singura cale de a crește un copil puternic, care nu îi învinovățește pe alții pentru eșecurile sale, ci își asumă atât eșecurile cât și succesele, știind că în el stă forța de a reuși, nu în alții.

-Toleranța. Trăim alături de persoane diferite, iar valoarea toleranței este una esențială. A nu judeca un om numai după aparențe, după diferențe, ci a accepta că, deși este altfel, este un om ca alții. A învăța toleranța înseamnă a învăța valoarea individualității, a respectului și a umanității. Acest lucru nu este ușor. Ceea ce este diferit provoacă deseori teamă și refuz, însă a fi tolerant înseamnă cu adevărat a fi o persoană morală, cu respect pentru om și care valorizează profunzimea și nu aparențele.

Bibliografie:

1. Ionescu, M., Negreanu, E., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea Universitară, București, 2006, disponibil la <http://www.ise.ro>
2. Jinga, Ioan. Educația și viața cotidiană, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 2008

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASA

EDUCATOARE: COTUȚIU ANA

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglinda a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani

1. Învăță-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
4. Învăță-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!
7. Învăță-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. Învăță-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrazori, îmbrățișări etc.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF.PT.ÎNV.PREȘCOLAR CRĂCIUN EMILIA-MARIANA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL NR. 5 BUZĂU

„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi” –

Boutin și During, 1994.

Rezultatele mai multor studii arată că elevii care sunt înconjurați de dragostea și ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la școala față de copiii ai căror părinți lucrează de dimineața până seara și care nu petrec prea mult timp împreună cu ei.

De ce este importantă familia în educația copiilor? Pentru că are o influență deosebită asupra copiilor, care dobândesc mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la profesori sau necunoscuți. De asemenea, familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic. Părinții sunt cei care de cele mai multe ori asigură hrana și celelalte elemente necesare copiilor: hănuțe, cărți, rechizite, jucării, ceea ce îi determină pe cei mici să înțeleagă că au datoria să îndeplinească așteptările pe care le au adulții de la ei. Mai mult decât atât, părinții au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil, dinainte ca cei mici să ajungă pe băncile școlilor.

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciul social și extinderea mass-media (T.V). Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de propriii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viața. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are „climatul” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma climatul *favorabil* sau climatul *nefavorabil* educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre fapta și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictețea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune: „O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, cazută la timp potrivit, înviorează câmpul”

BIBLIOGRAFIE:

1. Bunescu Ghe., Alecu G.,Badea D. –Educația părinților .Strategii și programe, E.D.P., București,

1997;

2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților , Editura Aramis, 2002;

3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I , E.D.P. , București, 1974;

4. Stoian M. –Abecedarul părinților,E.D.P.,București, 1972.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

ÎNVĂȚĂTOARE: CRIȘAN MĂLINA – NARCISA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Părinții sunt primii profesori ai copilului, ei încercând educarea lor în mediul familial. Împreună cu părinții, școala își are rolul ei bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului. În acest context, educația părinților după principii științifice de psiho –pedagogie devine o necesitate.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

La baza dezvoltării armonioase a copilului stau satisfacerea câtorva nevoi de bază, printre care cele de dragoste și securitate, nevoia de experiențe noi, nevoia de a fi apreciat și de recunoașterea a propriilor capacități

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, iubindu-și părinții și respectându-și profesorii.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

EDIȚIA 2019

AUTORUL ARTICOLULUI: CRISTEA BAROTI SORIN

Copilaria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social.

Copilul își dezvoltă aptitudinile sale în raport cu mediul în care trăiește, așa încât primele noțiuni educative le primește în familie, apoi în colectivitatea preșcolară, pentru ca școala să consolideze și să modeleze tot ceea ce a acumulat copilul înainte și să adauge, printr-un amplu sistem educativ, cele mai delicate și mai interesante valori spre faurirea unei educații desăvârșite.

Respectând reguli generale de educație, observăm cu atenție că fiecare copil reprezintă o individualitate cu deosebite particularități psihice, urmărind acele însușiri prin care se pot dezvolta armonios predispozițiile latente ale copilului, astfel încât el să poată deveni, cu timpul, un adult cu libertate interioară, dar și cu conștiința responsabilității sale.

Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie; în familie se dezvoltă spiritul de afirmare a idealurilor copilului, dorința să participe la viața socială, culturală a țării sale, se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare, constituind bagajul educativ al „celor șapte ani de acasă!”, atât de des evocați în situații în care tinerii dovedesc probleme educative.

Copilul învață odată cu regulile de comportare în familie și societate să prețuiască munca, sursă a bunăstării, disciplinei, să ajungă la convingerea că munca este o datorie față de sine, față de familie, față de întreaga societate în care dorește să trăiască.

Dacă anumite deprinderi nu s-au format în anii petrecuți în familie va fi greu mai apoi, în școală să se realizeze un progres evident deoarece unele obiceiuri greșite sau trăsături negative de caracter, vor putea fi corectate cu mare greutate. Exemplul personal al părinților și bunicilor în educația copiilor este hotărâtor; sfaturile, poveștile și îndemnul lor sunt mijloace de materializare a formării și dezvoltării educației sănătoase în rândul copiilor dacă sunt date cu dragoste și blândete.

Dragostea și grija părintească pentru sănătatea intelectuală a copilului sunt considerate tot atât de importante cum sunt proteinele și vitaminele pentru sănătatea lui fizică. Copilăria preșcolară este plină de peripeții emoționante și tulburătoare. El explorează lumea la început cu ochii. Punând apoi mâna pe jucării și obiecte va simți consistența, soliditatea și va învăța dimensiunile lucrurilor din mediul înconjurător. Varietatea și numărul mare de jucării ce li se oferă trebuie să-i preocupe pe tinerii părinți. Cercetează obiectele, dar se joacă cu ele. La plimbare descoperă că există înăuntru și afară. Prinde noțiunile sus, jos, dedesubtul patului sau deasupra dulapului.

Familia trebuie să sădească în copil sentimentul de siguranță și îl inițiază pentru viață. Copilul trebuie să deprindă să trăiască și să acționeze în mod adecvat. Familia mijlocește și facilitează relația copilului cu lumea, permițând acestei lumi să ajungă până la el, oferindu-i în permanență o varietate mare de contacte demne de explorat.

Copilul învață să pronunțe cuvintele, dar la început apar greșeli. Copiii pot pronunța la început cuvinte cu aceste mici greșeli, dar părinții niciodată deoarece greșelile se consolidează în modele incorecte gramaticale.

Copilul apreciază cărți cu imagini simple, care au culori vii, îi place să vorbească despre imagini, îi place să fie întrebat și să răspundă, îi plac poveștile în limbajul sau simplificat. Muzica declanșează la el atitudini ritmice, încearcă să cânte spontan pasaje din melodii auzite.

Părinții trebuie să aibă încredere în dezvoltarea creativității, în cultivarea și educarea lui prin artă, să ajute copilul să ajungă la o reprezentare originală a lumii.

Tânără mamă trebuie să învețe cum să se îngrijească de copil cu competență, cum să-l alimenteze, să-l spele, să-l mențină sănătos, cum să anticipeze și să recunoască trebuințele copilului. Asigură condiții pentru dezvoltarea armonioasă a copilului, învață să se bucure și să încurajeze din inimă dezvoltarea și progresul copilului, acceptând copilul pentru el însuși.

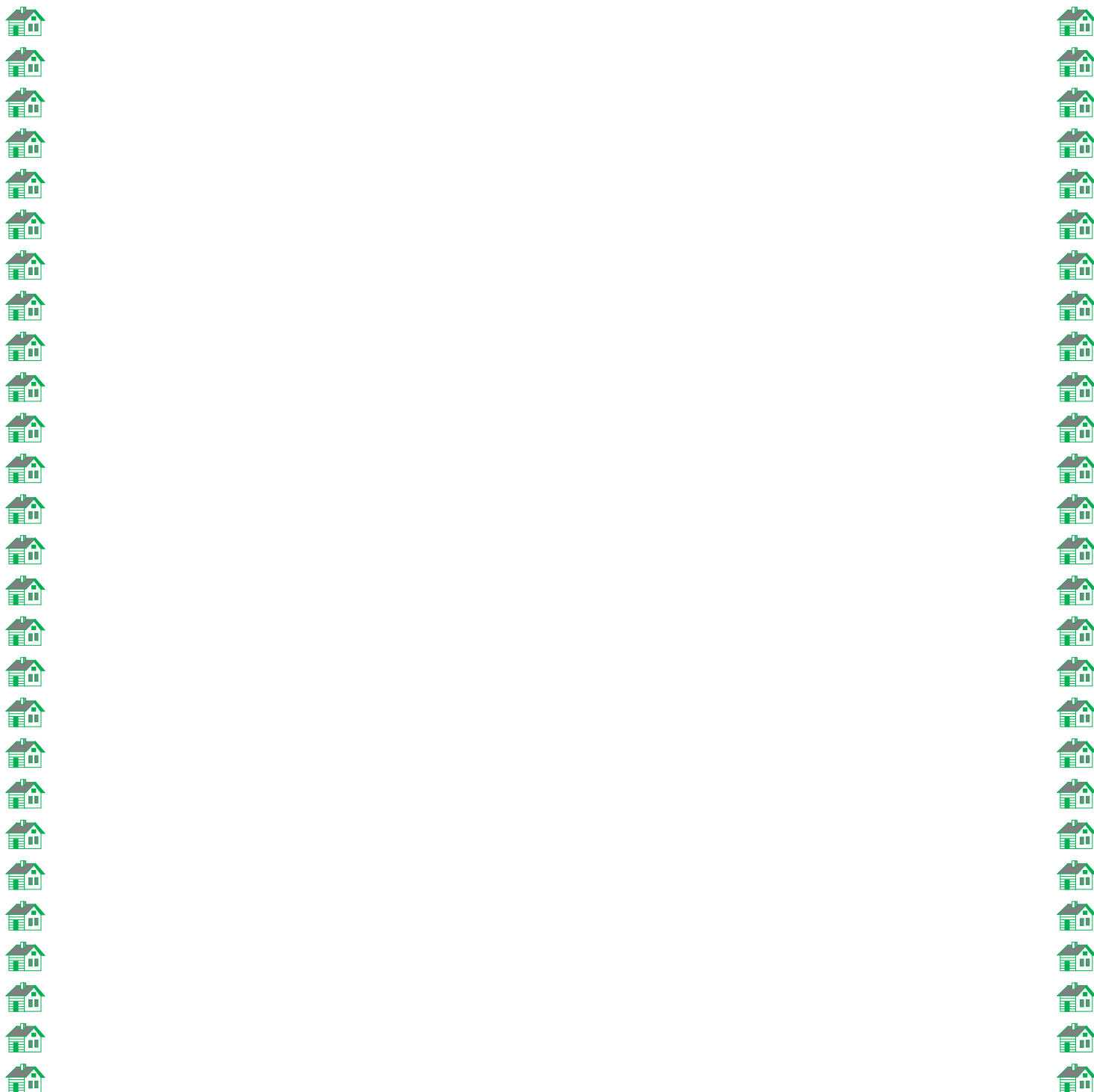

Mai departe copilul înregistrează un progres sensibil în relațiile personale și în comunicarea socială. Pune întrebări ce nu se termină niciodată. Părinții însă trebuie să accepte setea de înțelegere și să dea răspunsurile pe care le așteaptă, nu glume sau refuzuri ci lămuriri înainte, pe un efort continuu de inițiere pentru viața reală.

Părinții sunt persoanele care creează un mediu ce favorizează eforturile de creație și descoperire facilitând exprimarea plastică a copilului. Creioanele colorate, acuarelele, hârtiile nu sunt niciodată stricate sau irosite pentru că ele ajută la dezvoltarea personalității copilului.

Viata de familie ajută dezvoltării copilului pentru a deveni o ființă socială care participă la activități ca un membru al familiei și în acest cadru el se pregătește pentru școală. Părinții se străduiesc să cunoască mecanismele, resorturile, motivele acțiunilor ființei mici – copilul lor. Părinții care spun copiilor povești, cântece, le arată fotografii, fac conversații, merg în excursii, oferă un material variat pentru jocurile creatoare.

În fapt părinții doresc dezvoltarea capacitațiilor, aptitudinilor, a ceea ce există în starea potential.

EDUCATIA IN FAMILIE

EDUCATOARE CRISTEA ENE ILEANA GRADINITA CU P.N.” PRICHINDEL” LOC. CUZA VODA ,JUD.GALATI

Lumea contemporana, nu numai prin ritmul rapid impus schimbarii, ci si prin complexitatii ei, prin noutatile pe care le realizeaza si le prognozeaza, pune in fata oamenilor de toate varstele, noi si noi probleme de ordin economic, cultural, stiintific, etc. Acestei societati trebuie sa-i faca fata copilul de astazi si familia sa. Educatia, sub toate formele ei, este chemata sa gaseasca solutii prin care omul sa se adapteze rapid si eficient la societatea viitorului. Cunoasterea particularitatilor dezvoltarii personalitatii, a factorilor care contribuie la desavarsirea acesteia, a problemelor pe care le ridica ea, contribuie in mare masura la gasirea unor solutii adecvate.

Influentele educative pe care familia le exercita asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin actiuni mai mult sau mai putin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduita oferite de catre membrii familiei, precum si prin climatul psihosocial existent in familie. Modelele de conduita oferite de parinti-pe care copiii le preiau prin imitatie si invatare-precum si climatul socioafectiv in care se exercita influentele educationale (“cei sapte ani de acasa”) constituie primul model social cu o influenta hotaratoare asupra copiilor privind formarea conceptiei lor despre viata, a modului de comportare si relationare in raport cu diferite norme si valori sociale. Este unanim recunoscut faptul ca strategiile educative la care se face apel in familie, mai mult sau mai putin constientizate, determina in mare masura dezvoltarea personalitatii, precum si rezultatele scolare a le copiilor, comportamentul lor sociomoral.

Trebuie sa mentionam ca strategiile educationale utilizate de unii parinti, chiar daca sunt bine intentionate, chiar daca au avut efecte pozitive in anumite cazuri particulare, nu duc intodeauna la obtinerea unui optim educational, care sa favorizeze dezvoltarea personalitatii. Cazurile particulare, exemplificarile ocazionale, nu pot fi intotdeauna utile. Ceea ce intr-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, in alta poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educational din familie dupa niste parametri unici, precum si cunoasterea consecintelor unui anumit comportament al parintilor, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale elevilor. Necunoscand suficient urmarile educative, fiind convinsi ca ceea ce fac este spre binele copilului, unii parinti si chiar educatori, se afla in fata unei situatii oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile sustinute, interesul manifestat pentru copil, etc si, pe de alta parte, rezultatele efective obtinute, sub asteptari.

Analizand situatiile concrete in care se manifesta actiunile educative in familie, putem identifica mai multe tipuri de parinti: unii inteleg sa-si armonizeze sistemul lor de actiuni educative cu cele ale scolii, ale specialistilor in domeniul muncii educative; altii nu constientizeaza efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, si mai grav, refuza sa recunoasca faptul ca relatiile lor educationale cu copiii sunt deficitare. Acestia din urma sunt convinsi ca nereusitele educationale, rezultatele slabe la invatatura, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori straini, ori necunoscuti familiei. Actiunile educative ale scolii nu trebuie sa neglijeze asemenea aspecte. Intrunirile cu parintii, mai mult sau mai putin organizate, trebuie sa fie un prilej de a constientiza consecintele imediate si de perspective ale strategiilor lor educationale.

Comportamentele educationale ale parintilor, chiar daca sunt bine intentionate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvarii lor, a particularitatilor de varsta si individuale, la situatii concrete de actiune, la sistemul de cerinte adresate copiilor, etc.

Severitatea exagerata – manifestata prin interdictii, prin brutalitate si prin privatiuni de tot felul – isi va lasa amprenta asupra personalitatii in formare a copilului. Astfel de parinti impun un regim de viata si, in special de invatatura, peste limitele de toleranta psihologica si psihofiziologica specifica varstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activitati recreative, la jocurile specifice varstei si utilizeaza frecvent pedepse care lezeaza demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. In afara programului scolar, copiii sunt pusi adeseori sa invete mai multe limbi straine, sa desfasoare activitati artistico-plastice, sportive, etc, chiar daca nu au aptitudini in acest domeniu.

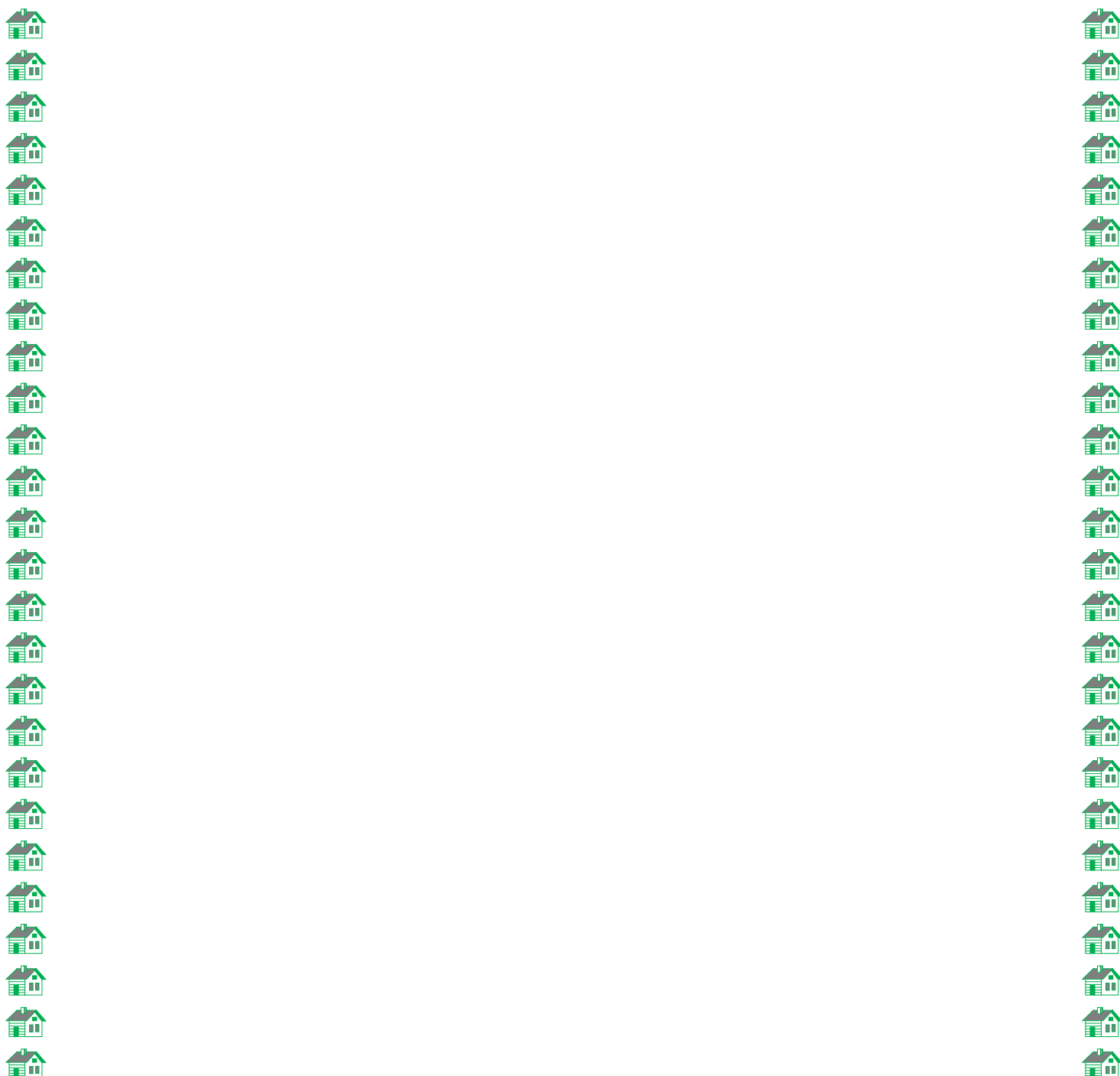

Afirmând "facem totul ca sa scoatem din el un om deosebit" sau "trebuie sa faca ceea ce eu nu am facut pentru ca nu am avut conditiile necesare", parintii trebuie sa inteleaga ca dincolo de intentia buna, maniera concreta in care procedeaza, poate sa conduca la rezultate contrare celor scontate.

La randul lor, parintii superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici in formarea si dezvoltarea personalitatii copilului. Acesti parinti considera ca scoala, viata in general, are o serie de cerinte care depasesc posibilitatile copilului sau copiii lor sunt fie "de o inteligenta rara", fie neajutorati, plapanzi, fragili, si de aceea trebuie menajati.

In conditiile social-economice actuale, se manifesta doua tendinte contradictorii: parintii sunt ingrijorati de viitorul copiilor lor, dar in acelasi timp nu mai au timp si rabdare sa acorde atentie problemelor acestora. Relatia lor cu scoala este ignorata sau evitata, actiunile educative ale celor doua institutii exercitandu-se oarecum paralel.

Este o sarcina a scolii, a personalului didactic, sa identifice situatiile problematice din familiile copiilor, sa dirijeze pe cat posibil strategiile educative ale acestora in favoarea elevului si mai ales sa constientizeze faptul ca relatia de colaborare scoala-familie este determinanta in obtinerea performantelor scolare.

COPILUL RĂSFĂȚAT: 10 GREȘELI DE EDUCAȚIE ALE PĂRINȚILOR

PROF. ÎNV. PREȘC. , CRISTEA LILIANA,
GRĂDINIȚA “RAZĂ DE SOARE” TÂRGOVIȘTE

Un copil răsfățat este pretențios, egocentric și nerezonabil - consideră medicul american Harvey Karp, autorul cărții: *The Happiest Toddler on the Block (Cel mai fericit copil din cartier)*. El este de părere că poate părea mai ușor să te înțelegi cu un copil răsfățat dacă îi satisfaci cerințele, dar până la urmă, cedând în fața pretențiilor lui îl faci să se simtă izolat și derutat. „Dacă îi permițezi copilului să fie răsfățat, plantezi o sămânță de nemulțumire“, spune el. „Pentru că sunt atât de obișnuiți să folosească manipularea pentru a obține ceea ce doresc, încât nu-și mai dau seama când cineva cedează în fața lor“.

Psihologul american Ruth A. Peters, autor al manualului de disciplina copilului *Laying Down the Law* (Stabilirea regulilor), este de acord cu acest punct de vedere: “Răsfățul nu face decât să-i conducă spre probleme ulterioare în viață, crede ea, adăugând că un copil răsfățat de obicei se transformă într-un adult răsfățat, iar adulților răsfățati le este greu să-si păstreze locul de muncă, partenerul de viață și prietenii.”

Iată care sunt cele mai frecvente 10 greșeli pe care le fac părinții, permițând copilului să devină răsfățat:

➤ Facem din copil centrul Universului.

Făcând din dorințele copilului prioritatea principală în orice situație, părinții îl învață că lumea se învârtă în jurul lui. Se poate evita acest lucru învățând copilul să ia în considerare nevoile și dorințele celorlalți, Copiii trebuie să înțeleagă să primească și să ofere. În acest fel, când știu numai să primească, tind să devină frustrați.

➤ Ignorăm comportamentul pozitiv.

Este posibil să nu observăm când copiii se joacă în liniște în colțul lor sau când se feresc singuri de pericole ori probleme. Dacă nu le arătăm niciodată că suntem mulțumiți de ceea ce fac, declară Karp, ratăm ocazia de a consolida importanța comportării lor pozitive.

➤ Recompensăm din greșeală comportamentul negativ

Psihologii consideră că mulți părinți fac greșeala ca simultan să ignore comportamentul pozitiv și să-l răsplătească din greșeală pe cel negativ. Dacă dăm atenție copiilor numai când miorlăie și plâng, le transmitem mesajul că doar prin crize și plâns pot să ne atragă atenția.

➤ Nu reușim să impunem limite clare de comportament

Dacă nu stabilim și consolidăm reguli de bună purtare, consideră Buttross, este foarte posibil să creștem un copil nepoliticos, necooperant și lipsit de respect față de cei din jur. Karp adaugă că prin natura lor, copiii mici sunt necivilizați – iar o parte din sarcina de părinte este să-i învățăm să se poarte în societate, cum ar fi să aibă răbdare și să-i respecte pe ceilalți.

➤ Nu suntem consecvenți în aplicarea regulilor

În timp ce unii părinți nu reușesc să stabilească limite de comportament, alții stabilesc reguli slabe sau inconsistente, spune Karp. Asta se întâmplă când îi spunem copilului „Nu face cutare lucru“, dar tot îi permitem să facă acel lucru.

Exemple de limite inconsistente sunt faptul că permitem copilului mic să se joace cu mâncarea din farfurie în unele zile, dar nu în altele sau că permitem copilului mai mare să-și încalce ora de culcare atunci când nu mai avem energia să luptăm cu el pentru a o respecta. Dacă nu suntem consecvenți asupra regulilor pe care le impunem, îi transmitem copilului mesajul că, de fapt, acele reguli nu sunt atât de importante. Și, desigur, ceea ce dorim să învățăm copilul este exact opusul!

➤ Alegem lupte pe care nu le putem câștiga

„Puteți duce bătălia de a nu-i da copilului bomboane înainte de masă“, declară Karp, deci regula „fără bomboane“ merită întărită. Dar sunt multe alte standarde mai greu de impus – cum ar fi să determinăm copilul să mănânce mazăre. „Copiii pot pur și simplu închide gura sau pot scuipa mancarea“, arată Karp. În astfel de cazuri, suntem condamnați să pierdem lupta înainte de a începe.

Și, din nefericire, censecvințele unor astfel de bătălii pierdute se întind mult mai departe de mazărea aruncată – ducând bătălii pe care nu le putem câștiga le arătăm copiilor că ne pot sfida și pot scăpa nepedepsiți.

➤ Nu trageți copilul la răspundere pentru greșelile lui

Refuzând să tragem copilul la răspundere când face o greșeală îi transmitem mesajul că nu a greșit deloc, consideră Buttross. Astfel, copilul învață să dea vina pe alții oricând apar probleme. Dimpotrivă, trebuie să ne învățăm copilul că este important să-ți asume responsabilitatea pentru ceea ce face și apoi să folosim reguli ferme pentru a ne asigura că o face.

➤ Îi oferim copilului daruri din motive greșite

Ceea ce îi cumpărăm copilului nu este atât de important ca motivul pentru care o facem, consideră Peters. Ea avertizează părintii asupra pericolului cumpărăturilor „nerezonabile“, cum ar fi să-i cumpărăm copilului altă bicicletă deoarece s-a plictisit de cea pe care i-am cumpărat-o acum câteva luni.

Altă greșeală comună este să facem cumpărături din cauza sentimentului de vinovăție, spune Karp. Când copilul se intristează sau spune „Ești cea mai rea mamă din lume“, nu este momentul să-i luăm un cadou. Permițându-i copilului să ne manipuleze nu-i facem un bine. Poate că va primi ce-și dorește, dar bucuria lui va fi mai mică știind că am cumpărat cadoul fiindcă a insistat el.

➤ Cedăm crizelor de furie ale copilului

Faptul că ne înmuiem când copilul face o criză de furie este o formă extremă de a-i răsplăti comportamentul negativ. Îi dovedim că poate obține orice făcând crize de isterie – și nu așa merg lucrurile în lumea reală. „Dacă dumneavoastră ca adult faceți o criză, vi se întâmplă lucruri rele“, subliniază Peters.

➤ Chiar noi ne purtăm ca un copil răsfățat

„Modul în care interacționați cu familia servește ca model pentru modul în care copilul se va purta cu alții“, spune Karp. Dacă ne văicărim și ne plângem în fața copiilor, ei vor copia modelul“. Proverbul „așchia nu sare departe de trunchi“ este adevărat, deoarece copiii fac ceea ce facem noi, nu ceea ce spunem.

Răsfățul are consecințe care trec dincolo de greutatea de moment de a gestiona un copil necontrolat și răsfățat. El creează modele care pot dura toată viața.

„Probabil unul dintre cele mai mari dezavantaje ale copiilor răsfățati este acela că nu au învățat să muncească pentru ceea ce-și doresc“, spune Buttross.

„Nu au o etică a muncii și nu au învățat lecția de luptă cu adevărat pentru năzuințele lor“. „Deoarece oamenii răsfățati obțin prin manipulare ceea ce-și doresc, ei își construiesc un mod disfuncțional de a se raporta la ceilalți. Obiceiurile de răsfăț create în copilărie pot necesita 10 ani de terapie pentru a fi abandonate“, spune Karp.

Bibliografie:

1. <http://www.desprecopii.com/>

2. [Elena Morozova](#), „Educația copiilor, dificultăți și soluții“, [SOPHIA](#), 2018

3. Laura Markham, „Părinți liniștiți, copii fericiți“, Editura: [MULTI MEDIA EST PUBLISHING](#),

2015

FAMILIA, MATRICEA PRIMORDIALĂ A CULTURII OMENEȘTI

PROF. ÎNV.PREȘCOLAR RUS CRISTINA

Familia este mediul esențial care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație.

Unele studii accentuează o anumită funcție, ca fiind fundamentală și exclusivă a familiei. Este funcția de *socializare primară a descendenților*, cu scopul integrării corespunzătoare a acestora în societate, și, la fel de fundamentală și exclusivă, cea de *asigurare a securității emoționale* a adulților. H. H. Stahl, remarcabil sociolog, membru al școlii sociologice de la București, clasifică funcțiile familiei în două mari categorii: „*funcții interne și funcții externe*, primele contribuind la crearea unui regim de viață intimă, menit să asigure tuturor membrilor un climat de securitate, protecție și afecțiune; al doilea grup de funcții asigurând dezvoltarea firească a personalității fiecărui membru al grupului, socializarea și integrarea sa corespunzătoare în viața socială.

Familia este prin definiție cadrul de satisfacere al nevoilor membrilor ei. Nevoile de bază, fiziologice sunt la fel de importante ca și nevoia de securitate, de dragoste și apartenență, de recunoaștere. Toate aceste nevoi categorisite de Maslow ca fiind nevoi de tip D. Ele apar prin lipsă și împing individul la a căuta satisfacție, depind de ceilalți, de cei din jurul individului, de ceilalți membri ai familiei. Este evident faptul că o familie în care legăturile dintre membrii ei nu sunt de dragoste și respect, nu poate constitui un cadru propice de satisfacere a nevoilor umane și deci de dezvoltare normală.

În funcție de felul cum cei din jur, mai ales părinții, știu să vină în întâmpinarea nevoilor lui și să înțeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care țin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o ființă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează la polul opus. Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politico, tolerant, responsabil.

„Părinții, dacă doresc să aibă copii buni, înțelepți și sănătoși, trebuie ca ei să fie mai întâi buni, credincioși, ascultători de Biserică și plini de frica Lui Dumnezeu. Căci copiii sunt de fapt “copii ” ale părinților lor. Ce văd și ce aud în casă de la părinți aceea fac. Educația copiilor începe chiar din ziua nunții părinților, adică din clipa zămislirii. Pentru a avea copii înțelepți și credincioși, părinții trebuie să se roage mult, să meargă regulat la biserică, să postească sfintele posturi, să se spovedească adesea, să țină curățenie în zilele rânduite, să facă milostenie, să fie blânzi, smeriți și plini de dumnezeiasca dragoste pentru toți...

După naștere, părinții sunt datori să se ocupe mai mult decât orice de educarea și bună creștere a copiilor. Mai întâi să caute nași credincioși copiilor lor. Apoi să-și ducă regulat copiii la biserică, să-i împărtășească cu Sfintele Taine în fiecare lună, să-i învețe de mici rugăciuni și lucruri bune, să nu-i sminească cu cuvintele și faptele lor, căci sminteala pe care o fac părinții copiilor lor este un păcat greu în fața Lui Dumnezeu, cu urmări cumplite în viața copiilor.

Care sunt principalele datorii ale părinților față de copii, după Sfânta Scriptură? Prima datorie a părinților față de copii este aceea de a-i iubi. A doua datorie a părinților față de copii este de a-i învăța legea dumnezeiască. Părinții au datoria de a-i învăța pe copii dreapta credință și frica de Dumnezeu. Au datoria de a le povesti copiilor lucrurile cele minunate ale Lui Dumnezeu din sfintele cărți. Părinții mai au datoria de a-i învăța pe copii ascultarea și supunerea; au datoria de a-i binecuvânta de a-i indemnă și mângâia, de a-i conduce bine; de a-i muștra pe copii; de a-i îndrepta și pedepsi la nevoie; de a nu-i întărâta și mânia; de a le îndeplini trebuințele cele de nevoie. Părinții au datoria de a se ruga pentru copiii lor, pentru înțelepciunea, pentru creșterea lor duhovnicească și pentru mântuirea lor. Au datoria să-i ajute în vreme de ispite și în caz de boală; să fie pildă bună fiilor și să-i învețe pe copii din tinerețe toate faptele bune și dragostea creștină după Sfânta Evanghelie. Apoi să-i încredințeze unor duhovnici buni.” (Cleopa Ilie)

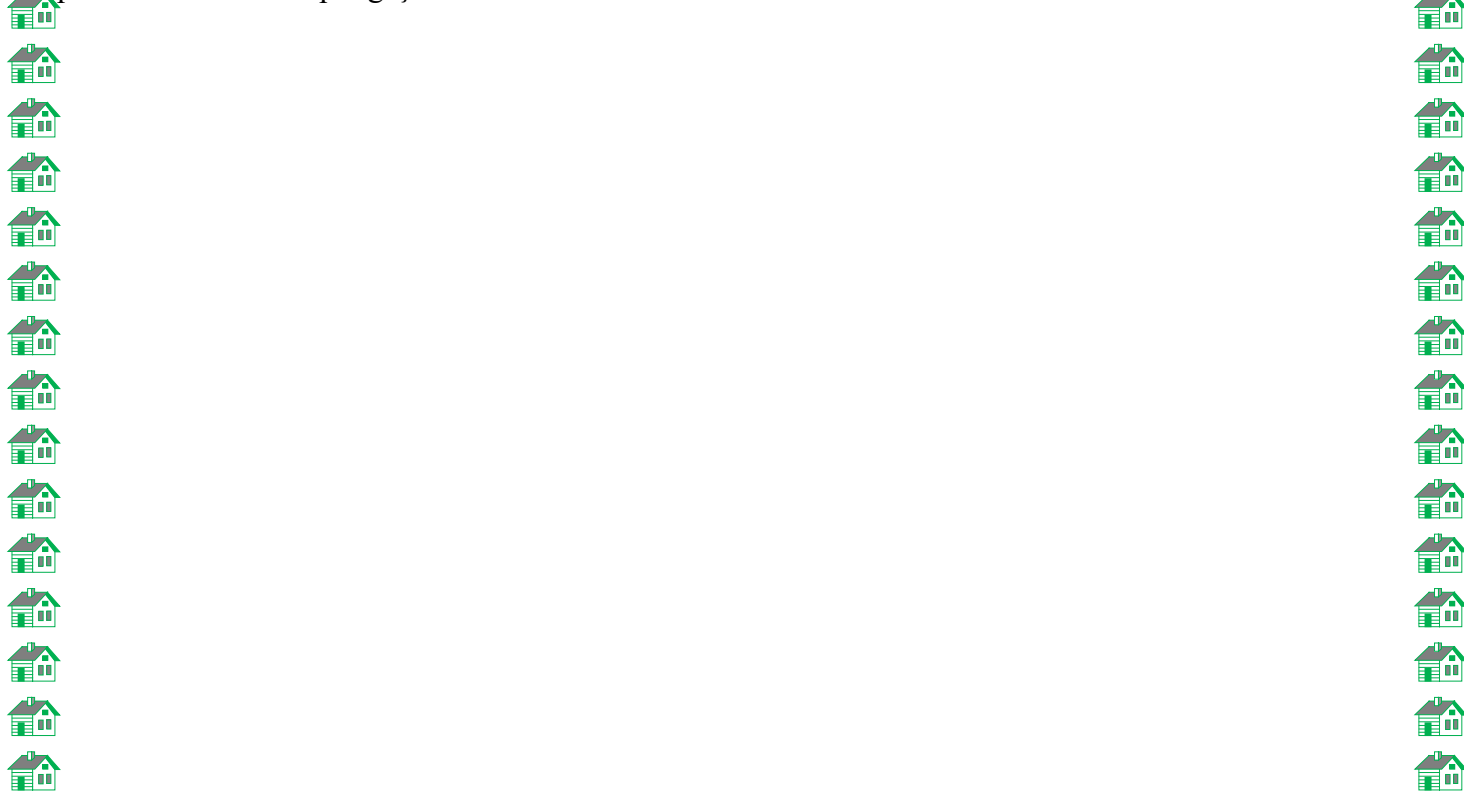
Familia este considerată nu drept un grup independent, ci un subsistem al societății – ”celula ei de bază”.

De la începuturi și până în prezent familia rămâne a fi dependentă de societate în virtutea principiului conexiunii dintre sistem și macrosistem. Prin familie indivizii se integrează în societate. Familia este, în esență, temelia acesteia. Din această perspectivă familia poate fi definită ca un sistem în interiorul căruia elementele. In cazul nostru membrii familiei, se influențează reciproc, dezvoltând raporturi interumane complexe. Buna funcționare a familiei ca sistem, este condiționată de modul în care reușesc să relaționeze și să comunice toate aceste subsisteme.

Funcționalitatea sistemului familial este consecința modului în care interrelaționează subsistemele. Mai precis este vorba de modul în care reușesc membrii unei familii să-și îndeplinească rolurile maritale și parentale, să soluționeze diverse probleme. De cele mai multe ori se ajunge la situația denumită familie problemă, atunci când apar carențe de structură, dar și probleme de funcționare a elementelor integrate. Uneori aceste carențe structurale și funcționale pot pune în pericol coeziunea și existența viitoarei familii. Asa este de ex. cazul familiilor, în care unul, sau ambii părinți sunt plecați la muncă în străinătate; cazul familiilor în care părinții consumă alcool; al familiilor în care violența domestică este prezentă, al familiilor în care niciun părinte nu mai are un loc de muncă, etc.

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delincvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.” (ortodoxia.md)

Concluzionând putem spune, că rolul familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenеști. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PRIMAR: CROITOR NICOLETA FLORENTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”A.P. ALEXI”, SÎNGEORZ-BĂI, JUD. B-N

„Cei 7 ani de acasă” sunt foarte importanți în educația copiilor. Cu toții știm că e foarte importantă această perioadă și facem tot posibilul pentru a “educa” copilul cat mai corect. În acești ani se formează imaginea de sine a copilului și informațiile asimilate sunt întipărite în subconștient. Cu toate acestea puțini știm că “educația” primită în primii ani, sub o formă bine intenționată, poate afecta copilul pe viață

Majoritatea oamenilor atunci când își educă copii, o fac după modelul de educație pe care l-au primit de la părinți. Acest mod de transmitere a educației se face inconștient. De fiecare dată când reacționează la un anumit comportament al copilului, părinții o fac după modelul întipărit în subconștient și anume cel al experiențelor proprii.

Manierele bune sunt obtinute de copii in contactul zilnic cu membrii familiei. Ei imita ceea ce vad si aud. Nu se poate cere copiilor alta comportare decat cea observata la parintii lor. Straduinta de a face din copii niste animale bine dresate nu este prea fericita. Însă totuși utilizarea formelor de politete este strans legata de obiceiurile parintilor.

Obligația bunelor maniere la copii nu trebuie să fie legată de observații aspre sau să fie o consecință a unor discuții sau rugăminți repetate. Copilul va mânca corect dacă va vedea și la părinți supunere față de aceste reguli. Va veni regulat la masă la ora fixă, dacă va vedea și la părinți supunere față de asemenea reguli. Copilul nu trebuie bruscat, căci forțarea aduce după ea încăpătănarea negativistă. Dacă un copil nu vine la masă sau nu mănâncă la fel cu toată lumea, pedeapsa psihică dă rezultate mai bune ca cea brutală. “Nu vrei sa mănânci cu toată lumea! Mâine vei mânca singur”. Și dispoziția nu trebuie modificată.

Un om certat cu bunele maniere suporta consecintele neindemanarii sale in miscari si cele ale aspectului dezagreabil cu care se prezinta intre oameni. Bunele maniere trebuie sa fie compuse din atitudini care se iau in mod automat si nu prin ratiune. Ele trebuie sa aiba ca baza politetea, delicatetea, tactul, bunatatea. Bunele maniere transformate in legaturi sociale trebuie sa fie adaptate la viata colectiva. Desigur ca se vor intrea multi: “Cum trebuie sa se comporte parintii ca un copil sa capete cei sapte ani de acasa?”. In mod normal, psihicul unui copil este influentat de conditiile lui de viata si de educatia primita in casa parinteasca. Acest psihic este dependent de dezvoltarea sistemului nervos central. Educatia trebuie sa duca la obtinerea treptata a dezvoltarii inhibitei corticale, adica la retinerea unor manifestari negative

Există un dicton latin care spune: “*repetitio est mater studiorum*“. Întrădevăr, repetiția este mama învățaturii. Cu toții învățăm din lucrurile care se repetă. Acest fapt este foarte important, pentru că un copil va asimila ceea ce i se repetă. Dacă va auzi de multe ori “Nu e voie!”, atunci nu e voie se va cuibări în subconștientul său. Dacă va auzi ” ești un copil rău” atunci va asimila această informație și va acționa în consecință. Dacă va auzi “tu nu poți” atunci această informație se va întipări în mintea sa pentru tot restul vieții.

Prin lipsa celor sapte ani de acasa, oamenii eticheteaza pe aceia care se prezinta intr-o forma nemodelata, aprecierile facandu-se asupra formei si asupra fondului omenesc. In aceasta categorie sunt introdusi cei neglijenti in imbracaminte, cei lipsiti de atitudini politicoase, cei ce nu stiu sa se comporte adecvat la masa, adica cei stangaci sau dezordonati in obiceiuri. In cazurile acestea aprecierea este oarecum gresita si pur formala. In realitate trebuie considerati ca “lipsiti de cei sapte ani de acasa” cei care in copilarie nu au progresat din punct de vedere psihic sau al comportarii normale in viata, fara a constitui totusi cazuri patologice. Educația trebuie sa urmărească, pe lângă obiective, să facă din fiecare copil un adolescent politicos.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), este de mare folos, poate duce chiar la idolatrizarea bunurilor materiale.

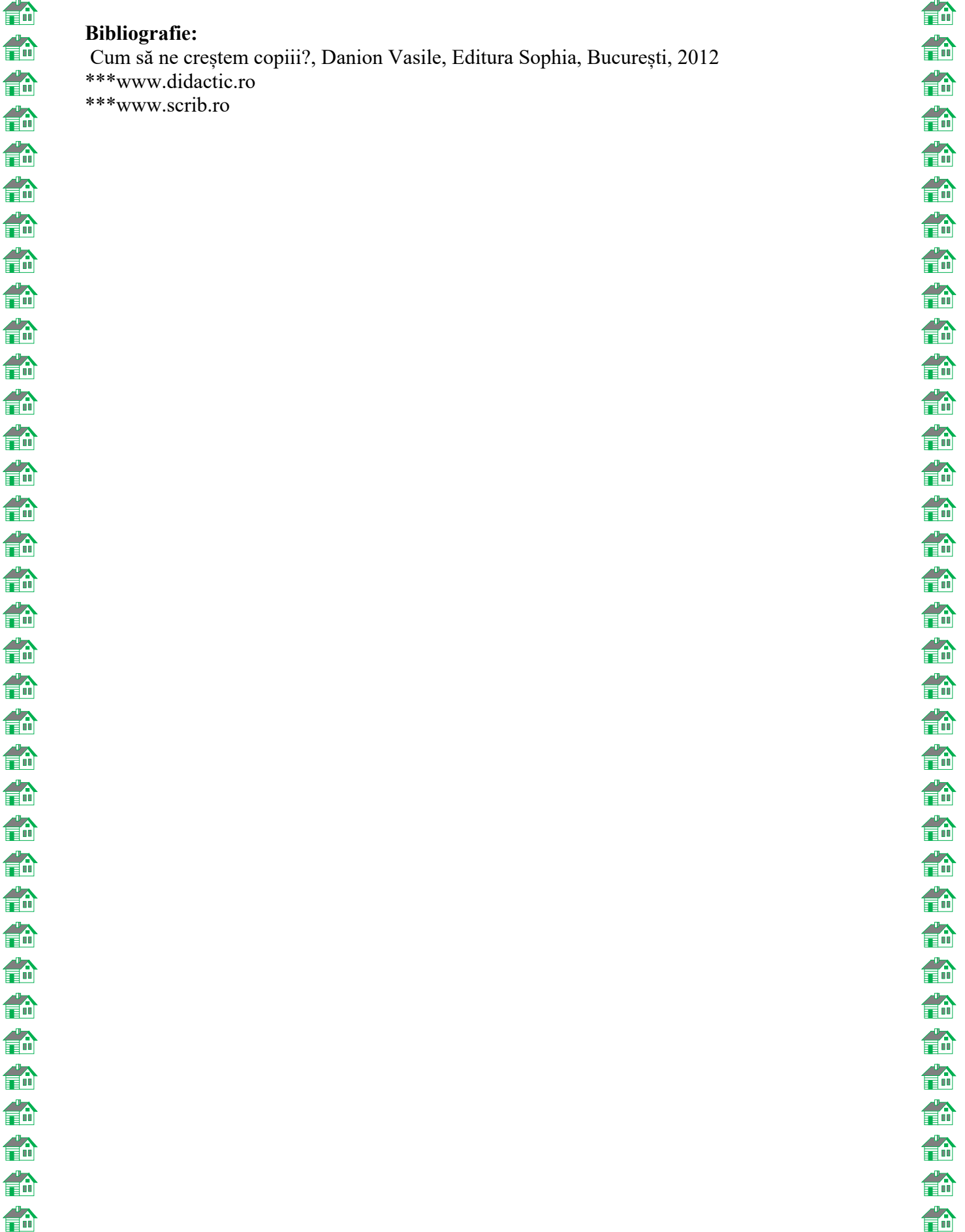
Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, dar are și un rol important în relația cu cei din jur, ajutându-i să știe cum să se comporte în diferite situații.

Bibliografie:

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

***www.didactic.ro

***www.scrib.ro

CEI 7 ANI DE ACASĂ- BAZA UNEI PERSONALITĂȚI ARMONIOASE

PROF.ÎNV.PREȘ. CSINARDI ANGELA LILIANA

Când afirmăm că un copil are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe formulele de politețe și se comportă cuviincios în orice situație, cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentul copilului până a merge la școală.

Cheia către adaptarea copilului în societate sunt regulile morale, bunele maniere și educația. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori fără de care nu se poate realiza cu succes:

- relația afectivă dintre copil și părinte: copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățare și asumarea regulilor de comportament.

- specificul de dezvoltare al copilului: educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului deoarece el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 ani, la 7 ani.

- valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Momentul potrivit pentru a-l învăța bunele maniere ar fi de la 3 la 5 ani: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la grădiniță sau la locul de joacă etc.; acest proces este unul de durată, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările din spațiul familial. Tot la această vârstă, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR: CUCU IULIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BUNESTI,JUD.VALCEA

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;

- perseverența în realizarea unei sarcini;

- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;

- altruismul;

- cooperarea;

- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004

2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002

3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

4. www.didactic.ro

EDUCATIA IN FAMILIE-CEI SAPTE ANI DE ACASA!

AUTOR:CUCU MIHAELA DANIELA

*Cine-l vede pe copil cum crește? Nimeni! Numai cei care vin din altă parte spun: "Vai, ce a crescut!" Dar nici mama, nici tata nu l-au văzut cum crește. El a devenit în timp. Și în fiecare clipă a fost ceea ce urma să fie. *Antoine de Saint-Exupery*

Familia reprezinta matricea primordiala a culturii omenesti.Cu totii ne formam in aceasta matrice, cu toate posibilitatile, sentimentele si actele noastre volitive, si fiecare dintre noi ramane de-a lungul intregii sale vietii un reprezentant spiritual al familiei sale paterne-materne–altfel spus, un simbol viu al duhului ei familial.

Orice familie adevarata apare din dragoste si ii da omului fericire. Acolo unde se incheie o casatorie fara dragoste, familia este numai o apartenenta ; acolo unde casatoria nu ii da omului fericire , ea nu indeplineste cea dintai menire a sa.Parintii pot sa le aduca fericire copiilor numai in masura in care ei insasi au aflat fericirea in casnicie.Familia sudata launtric prin dragoste si fericire este o scoala a sanatatii sufletesti, a caracterului echilibrat, a initiativei creatoare.In spatiul vietii poporului, ea seamana cu o floare minunata. Familia lipsita de aceasta sanatoasa tendinta centrifuga , care isi iroseste puterile in convulsiile dezgustului , urii, banuielilor reciproce si „scenelor de familie” este o adevarata pepiniera de caractere patologice, de inclinatii psihopatice , de vlaguire neurastenica si de „ratare” in viata.Ea seamana prin aceasta cu acele plante bolnave pe care nici un gradinar iscusit nu le va ingadui in gradina sa.

Daca copilul nu invata sa iubeasca in familie, de la parintii sai, unde va invata sa iubeasca?Daca nu s-a desprins din copilarie sa caute fericirea tocmai in fericirea reciproca , in ce porniri rele si vicioase o va cauta cand va ajunge la varsta adulata?Copiii preiau totul si imita totul, patrundand cu simtirea pe nebagate de seama, insa profund , in viata parintilor lor, observand , ghicind, uneori urmarindu-i fara sa-si dea seama pe „cei mari”ca niste neobositi „citori de urme”

Pentru a se dezvolta in mod corect si creator, copilul trebuie sa aiba in familia sa o vatra de dragoste si fericire. Numai atunci isi va putea dezvolta capacitatile cele mai delicate si mai elevate spiritual; numai atunci propria lui viata instinctiva nu va starni in el nici falsa rusine, nici dezgust dureros; numai atunci se va putea atasa cu dragoste si mandrie de traditia familiei sale si a neamului sau pentru a o primi si continua prin viata sa.Iata de ce o familie iubitoare si fericita este o scoala vie de echilibru sufletesc creator si in acelasi timp de conservatism organic sanatos. Acolo unde domneste sanatatea in familie,creativitatea va fi intodeauna suficient de conservatoare pentru a nu degenera in revolutii fara temeii, iar conservatismul va fi intodeauna suficient de creativ pentru a nu degenera in obscurantism reactionar.

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa , deoarece copiii sunt inclusi in diferite forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii : normele de conduita se invata in familie.Acest mediu este cel in care copilul deprinde principalele reguli de buna purtare, cel mai adesea prin imitare decat printr-un comportament constient , iar varsta primeii copilarii este esentiala in conturarea si achizitia normelor unui comportament social corect. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja desprinse din familie.

EDUCAȚIA MORALĂ CA TEMELIE ÎN CLĂDIREA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. PT. ÎNV. PREȘCOLAR LOREDANA CUIBARI

Educația morală este dimensiunea activității de formare-dezvoltare a personalității bazată pe valorile fundamentale ale moralei.

Morala este o formă a spiritualității, iar știința despre morală se numește etică.

Principalele categorii morale aflate în opoziție sunt: dreptate-nedreptate, cinste-necinste, demnitate-lipsă de demnitate, generozitate-egoism, loialitate-neloialitate, justețe -nejustețe, fermitate- inconsecvență, responsabilitate-comoditate etc.

Personalitatea morală se manifestă în două planuri:

- unul *teoretic*, format din reprezentări, noțiuni, convingeri, sentimente morale,adică planul *conștiinței morale*;

- altul *practic*, acțional, format din deprinderi, obișnuințe morale, trăsături volitivcaracteriale, cel al *conduitei morale*.

Conduita morală

Marca personalității morale se evidențiază prin conduită morală. Formarea conduitei morale presupune educarea deprinderilor și obișnuințelor de comportare morală, precum și trăsături volitiv-caracteriale.

Deprinderile morale reprezintă componente automatizate ale acțiunii morale,formate în urma unor condiții identice repetate. Asemenea deprinderi formate în familie și școală sunt: politețea, punctualitatea, spiritul de ordine, folosirea cu grijă a obiectelor din jur, îndeplinirea atribuțiilor etc.

Particularitățile psihologice ale formării conștiinței și conduitei morale la copii.

Cercetările din domeniul psihologiei fac precizări cu privire la momentul apariției, la dinamica personalității infantile în plan moral. Astfel, J. Piaget (1896-1982) arată că în evoluția judecării morale la copil se pot distinge mai multe etape în relativă corespondență cu stadiile gândirii. Toate acest etape pot fi grupate în două maricategorii: cea a **eteronomiei morale** (până la 8 ani) și cea a **autonomiei morale** (ce se manifestă plener după vârsta de 12 ani).

Eteronomia morală se caracterizează prin faptul că noțiunile și judecățile morale provin de la adulți și sunt respectate de către copil din teamă sau afecțiune. Copilul este dominat de reguli și exemple care i se impun și folosește pentru sine ceea ce sesizează în realitatea înconjurătoare. Rezultă că în această etapă, copiii mici repetă și fac ceea ce aud și văd la omul matur. Alături de imitație apar apoi tot mai frecvent stimuli verbali : lauda, dojana, rugămintea, ordinea, interdicția, sfatul, controlul adultului etc. Se formează astfel deprinderi elementare cum ar fi: a saluta, a răspunde la întrebări, a folosi batista, a șterge picioarele la intrarea în locuință etc.

Metode și procedee de educație morală

Explicația morală vizează conținutul, sensul și necesitatea respectării unei valori, norme sau reguli morale. Când experiența cognitivă a elevului este mai redusă, explicația morală ajută la recunoașterea și înțelegerea adevărului moral prin conștientizarea unei cerințe morale externe.

Prelegerea morală presupune transmiterea unui volum mai mare de informații, concentrate în jurul unei teme.

Convorbirea morală folosește conversația dintre profesori și elevi pentru clarificarea ideilor ce fac obiectul dialogului.

Povestirea morală se folosește îndeosebi la clasele mici. Ea constă în nararea unor întâmplări și fapte reale sau imaginare, cu semnificații morale care oferă elevilor ocazia de a desprinde anumite concluzii și de a face legătura cu comportamentul lor.

Povața se bazează pe valorificarea experienței morale a omenirii aflată în proverbe, cugetări, maxime etc., mesajul educativ fiind codificat într-o expresie lingvistică cu puternică încărcătură morală.

Dezbaterile morale oferă posibilitatea de a asista sau participa la discutarea unor fapte și întâmplări morale. Desfășurate între un număr mai mic de persoane, pe fondul unei diversități de opinii, dezbaterile morale impun treptat adevărul și ajung în final la o concluzie unanim recunoscută.

Exemplul are la bază anumite „modele” ce întruchipează fapte și acțiuni morale.

Bibliografie:

✓ Cucuș, C. (coord), Psihopedagogie (pentru examenele de definitivat și gradul didactic II), Editura Spiru Haret, Iași, 2000

✓ Cucuș C., Pedagogie , ediția a II-a , Editura Polirom, Iași, 2002

✓ Davitz, R. J., Ball, S., Psihologia procesului educațional, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1978

COMPORTAREA CIVILIZATĂ ȘI TOLERANȚA ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

**PROF. ÎNV. PRIMAR : CUMPANASOIU LAVINIA ELENA
LICEUL „PREDA BUZESCU” BERBESTI, JUD. VALCEA**

Dreptul la educație, alături de cel de a exista, de a trăi sănătos etc., este fundamental. Societatea este obligată să asigure copilului exercitarea acestui drept. Copilul învață de când se naște. Prima lui școală este familia, și prietenii, și orice alt grup social din care copilul face parte într-un moment anume.

Este „acea școală a vieții”, care debutează din copilăria timpurie și se menține de-a lungul întregii existențe.

Mediul școlar îl ajută apoi după cei „șapte ani de acasă” să se adapteze mai bine lumii prin știință și cunoștințe.

Dezvoltarea capacităților mentale și modalităților de a le folosi suficient sunt contribuțiile majore ale școlii unde copilul găsește ceea ce este necesar: „construirii” unui om capabil de acțiune de conștiință morală vie.

Copilul trebuie educat să respecte propriile valori culturale, dar și ale altor națiuni, precum și că nimic nu justifică ideea superiorității unuia sau altuia dintre popoare.

Școlile trebuie să primească toți copiii, fără nici o deosebire, privind condiția lor fizică, intelectuală, socială, emoțională, lingvistică sau de orice altă natură.

Sarcina actuală a școlii este formarea de elevi a unei conștiințe europene prin cultivarea respectului și solidarității față de cultura altor popoare prin valori-cheie, precum: aspirația spre democrație, respectul drepturilor omului, ale drepturilor copiilor, justiția socială, toleranță, comportament civilizat.

Formarea omului este o sarcină complexă și de înaltă răspundere care trebuie realizată fără pierdere de valori umane.

Formarea capacității de adaptare la diverse situații de viață este condiționat într-o mare măsură, de găsirea modalităților optime, de instruire și învățare.

Perfecționarea mijloacelor, a metodelor de formare a personalității contribuie la ridicarea nivelului de dezvoltare mintală afectivă și morală a copilului.

Toleranța este o valoare morală, iar educarea în spiritul acesteia se înscrie așadar, în sfera educației morale.

Curriculum-ul modernizat este de a capta interesul elevilor față de problemele contemporane, prin conceperea unor situații de învățare care valorifică achizițiile dobândite atât prin curriculum formal cât și nonformal.

Activitățile curriculare și extracurriculare desfășurate în școală au avut ca obiectiv formarea continuă „învățarea pe tot parcursul vieții”, comunicarea, toleranța și accesul la cunoaștere, la valorile culturale, științifice care să pună în valoare calitățile speciale ale dascălilor și disponibilitatea acestora de a participa la formarea profesională și socială a tinerei generații.

În prezent, mai mult decât oricând, copiii interacționează cu oamenii de etnie, religii și culturi diferite. Clasele de la școală sunt tot mai diverse, reflectând structura comunităților în care familiile trăiesc și muncesc. Unii părinți îmbrățișează faptul că trăim într-o societate tot mai diversă, iar alții mai au unele ezitări, mai ales dacă nu sunt destul de expuși la oameni diferiți de ei. Mulți copii le-au luat-o deja cu mult înaintea părinților din punctul de vedere al expunerii la diferențele culturale. Cercurile lor de prieteni, colegii de școală și echipele sportive sau grupurile de activități extrașcolare din care fac parte sunt mult mai variate decât cum erau cu o generație în urmă.

Toleranța presupune valoarea individului, autonomia lui, libertatea alegerii. O societate tolerantă v-a tinde mai mult spre a fi creativă și inovativă, deoarece este deschisă față de noi descoperiri, față de adevăr și noi pătrunderi psihologice, îmbunătățind astfel experiența umană. O societate tolerantă este mai potrivită pentru a promova încrederea și colaborarea reciprocă.

Din mai multe puncte de vedere, toleranța este opusul prejudecății. Oare toleranța înseamnă că toate comportamentele trebuie acceptate? Nu, sigur că nu. Comportamentele prin care ceilalți elevi din clasă sunt nerespetați ori jigniți, că răutățile de tot felul și agresivitatea, ori comportamentele care încalcă regulile sociale, precum minciuna și furtul nu trebuie tolerate.

Toleranța înseamnă să acceptăm oamenii așa cum sunt-nu să acceptăm comportamentele negative ale celor din jur. Totodată,toleranța înseamnă și să-i tratăm pe ceilalți așa cum ne place să fim tratați.Intoleranța duce la încălcarea libertății și demnității personale prin ideea de superioritate a unui grup uman asupra altuia care este foarte periculoasă.În multe din formele sale,intoleranța,este încă prezentă în aproape toate țările și de aceea forme ale ei precum discriminarea,rasizmul,intoleranța religioasă nu trebuie să rămână exclusiv în sfera de preocupări a profesorilor,fiecare elev trebuie să se opună oricăror expresii sau acțiuni intolerante.

În concluzie,toleranța este un cuvânt pe care ar trebui să-l cunoască și înțeleagă toți elevii care, la rândul lor ,să transmită acest comportament în mediul din care fac parte.Noi trebuie să-i învățăm pe elevi să fie corecți,să recunoască dreptatea,astfel încât la rândul lor sa promoveze în viață acceptarea diversității și toleranța,căci succesul în viață depinde de toleranță și deschiderea pe care o are față de diferențe.

Bibliografie

1. Cosma , Teodor , 2001 , O nouă provocare pentru educație : interculturalitatea , Iași , Editura Polirom
2. Robu Maria-2008 , Empatia în educație. Necesități pedagogice moderne , București , Editura Didactica Publishing House

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CUMPANASOIU TEODOR-SORIN
LICEUL „PREDA BUZESCU” BERBESTI, JUD. VALCEA

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;

 - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

 Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

 - spiritul de competiție;

 - altruismul;

 - cooperarea;

 - atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

 Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional
 sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu
 măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

 Un proverb spune : „***O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia ***
 bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”

 Bibliografie:

 1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004

 2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002

 3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

 4. www.didactic.ro

CE I SAPTE ANI DE-ACASA

PROF.INV.PRESCOLAR CUMPATA IULIANA
SCOALA GIMNAZIALA VALEA SEACA,JUD. IASI

Construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi.

Un concept important fără de care nu am putea vorbi nici de creștere, nici de dezvoltare este acela de îngrijire. Îngrijirea reprezintă totalitatea acțiunilor întreprinse de părinți, bunici sau comunitate, în vederea asigurării sănătății, nutriției, dezvoltării psiho-sociale și cognitive a copilului. Îngrijirea copilului presupune un răspuns adecvat pentru nevoile sale fundamentale: protecție, alimentație, asistență medicală, dragoste și afecțiune, interacțiune și stimulare, securitate.

Dezvoltarea este definită ca sporirea în complexitate sau modificarea de la forme simple la forme mai complexe și mai detaliate. Este un proces ordonat continuu în care copilul dobândește cunoștințe, achiziționează deprinderi, are comportamente adecvate, adaptabile, se autodefineste în raport cu sine și cu ceilalți. Factorii ereditari și de mediu, unici în cazul fiecărei persoane, influențează ritmul și calitatea dezvoltării copilului – de aici diferențierea atât de semnificativă a dezvoltării celor mici.

Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc.

Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaștem? Ce înseamnă să spui adevărul? Știi să fii recunoscător? Dar să porți o conversație plăcută? Știi să zâmbești? Ai înțeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce” ?

Disciplina bunei conviețuirii lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni.

Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt **“cei șapte ani de-acasă”**.

Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicos și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Este bine de știut că a avea **“cei șapte ani de-acasă”** înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc. Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se : “Ce copil politicos! Se vede că are **cei șapte ani de-acasă!**”

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie.

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea.

Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare ,de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a

 tuturilor: părinți, bunici, învățători, profesori.

ROLUL FAMILIEI ÎN ACTIVITATEA DE ÎNVĂȚARE

PROF. CUSTARA ELISABETA
ȘCOALA GIMN. NR.11 "DR. C-TIN ANGELESCU", CONSTANȚA

Alături de școală, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului.

Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune". În societatea românească, suntem familiarizați cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu și familia extinsă.

Prin definiție, *familia* este nucleul elementar realizat prin căsătorie, care unește soții și pe descendenții acestora (copiii) prin raporturi strânse de ordin biologic, economic și spiritual.

De-a lungul timpului viața în familie s-a schimbat, dar continuă să exercite o mare influență asupra vieții private a copiilor și tinerilor.

Familii asigură sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele, inerente vieții, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Acest nucleu este determinat, în primul rând prin condițiile economice, materiale, de hrană, îmbrăcăminte, locuință, de organizarea unui ritm al vieții, de nivel cultural și comportamental, de integrarea socială prin care își pune desigur amprenta pe existența și dezvoltarea copilului, a elevului, în mod hotărâtor.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă").

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități.

Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt școala și familia.

În cadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constau în înlocuirea familiei formată din trei generații cu familia formată din două generații. De aici putem concluda că bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepoților.

Alte influențe sociale pot fi considerate migrația de la sat la oraș și urbanizarea satelor. Astfel cresc posibilitățile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocupările culturale și sportive, și rezultă o schimbare în mentalitatea familiei.

Nivelul de trai scăzut obligă ambii părinți să își găsească cel puțin un loc de muncă pentru a putea asigura un trai decent copiilor. În asemenea condiții supravegherea copiilor este limitată, sau este încredințată altor persoane sau instituții sociale (ex: creșa, grădinița, etc).

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență.

Climatul familial negativ este caracterizat prin lipsa de autoritate a mamei, rolul de părinte nu este îndeplinit cu calm și consecvență, părinții ajung deseori la divergențe în legătură cu disciplinarea copilului, copilului i se aplică pedepse corporale, este amenințat și admonestat.

Cauzele nerealizării școlare (eșecul școlar sau insuccesul școlar) sau a subrealizării determinate de condițiile de mediu familial sunt:

- Atitudinea de neacceptare a dorințelor copilului de către părinți (include respingerea, supraprotecția acestuia și întreruperea sistematică a copilului în timpul jocului. Copilul respins este brutal, singuratic, necomunicativ, certăreț, etc.);
- Așteptările exagerate și presiunile către învățare, fără a-i acorda încurajare și suport afectiv;

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

1. **Familia** se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice.

2. **Dezvoltarea intelectuală** este cea mai importantă. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege.

Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă: un birou, un computer și nu în ultimul rând liniște pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățatură; ajutorul trebuie limitat la îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

3. **Educația morală a copiilor.** În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Ca o concluzie, modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. Familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățatură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

BIBLIOGRAFIE:

*** ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR, „Revistă dedicată cadrelor didactice, Editura Miniped, București, Nr.1-2 /2005;

*** ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR”, „Revistă dedicată cadrelor didactice, Editura Discipol, București, Nr.1/2001;

*** TRIBUNA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI, „Revistă națională de informație și atitudine, Nr.1015-1016, 7-20 septembrie 2009.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ...

ÎNVĂȚĂTOR: DALABAN ELENA LICEUL TEHNOLOGIC „PETRE MITROI”, BILED, TIMIȘ

Auzim deseori etichete adresate copiilor cu privire la a avea sau nu „cei șapte ani de acasă”. Ce este drept...educația primită în familie reprezintă un punct de pornire pentru învățatorul de la clasă. Pe aceasta se vor fundamenta viitoarele valori pe care dascălul și le propune pentru copiii săi. Cu alte cuvinte, a avea de-a face cu un copil deja educat în mediul familial presupune o muncă mai ușoară pentru noi, cei de la catedră.

Relația școală-familie trebuie să se sudeze, căci ambele părți vizează un bun comun, dezvoltarea obiectului educației (copilul) din toate punctele de vedere (cognitiv, afectiv, psiho-motoric). Acest tip de raport, învățator-elev-părinți, se bazează pe cooperare, ajutor reciproc, deschidere, comunicare și implicare. O strânsă legătură instalată între unitatea de învățământ (reprezentată prin educatori, învățători, profesori, diriginți) și părinții elevilor din cadrul acesteia rezidă în conștientizarea importanței tuturor pilonilor implicați.

Generațiile actuale se diferențiază cu mult de cele precedente. Din păcate, ne confruntăm cu generații de copii care își îndreaptă atenția către tehnologie mai presus decât orice, și mai puțin pe achiziționarea de noi cunoștințe, pe dezvoltarea aptitudinilor, creativității sau imaginației. Nu contest importanța domeniului tehnologic în viața individului, dar promovez informația venită din cărți, enciclopedii, (benefică este învățarea prin descoperire) și cu atât mai mult, bunul simț și respectul.

Din punctul meu de vedere, „cei șapte ani de acasă” sunt esențiali. Consider că un elev ajuns pe băncile școlii trebuie să dețină în al său *repertoriu* bazele demonstrării respectului. Din păcate, învățătorii se confruntă des cu situații în care copiii nu cunosc formulele politicoase de salut, evită pe cât posibil să își ceară scuze inclusive în momentul în care este conștient de greșeala făcută, uită să mulțumească ș.a.m.d.

În calitate de învățator, sper la generații care să aibă „cei șapte ani de acasă” sau măcar să își dorească să se recupereze valorile și informațiile pe care ar fi trebuit să le dețină până la acel moment. Deseori le aduc aminte elevilor mei de clasa a IV-a că înainte de toate suntem OAMENI și că imi doresc enorm să aud că au devenit exemple de bună purtare. Ba chiar au înțeles că modul lor de a se comporta reprezintă o carte de vizită veritabilă prin intermediul căreia sunt reprezentați.

În concluzie, dacă elevii cu care lucrăm au lacune din punctual de vedere al comportamentului, stă în puterea noastră, a dascălilor, să căutăm cele mai bune soluții pentru a le aplica și a obține rezultatele dorite.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE.
CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

EDUCATOARE: PROF. DASCĂLU MARIA RAMONA,
GRĂDINIȚA NR.62, BUCUREȘTI

Cât trăiește, omul poate crea orice, lucrul său e neînsuflețit. Există însă o singură instanță când omul este, într – adevăr, asemenea lui Dumnezeu—ziditor de viață: atunci când face un copil, când, din viața lui, se zămislește altă viață. Și, dintre toate lucrările omului, aceasta este cea mai minunată.

„Cei șapte ani de acasă“ se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. A avea cei șapte ani de acasă era apanajul unei educații ce provenea din familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață. Mare parte din timpul meu este petrecut printre copii și părinți și mare parte din munca mea constă în a afla cum se desfășoară viața copilului și a familiei. Ne punem de multe ori întrebarea dacă copilul de astăzi, copilul modern, este diferit de copilul de ieri, cel cu cheia de gât. Este o întrebare mai complexă decât ne-am așteptat. Dacă ne referim la lumea interioară a copilului, aceea nu s-a schimbat, ea este la fel de bogată, de tensionată, de conflictuală, de plină de întrebări și de dorințe. Dacă ne referim însă la exterior, aici s-au petrecut transformări semnificative care au constrâns interiorul să se adapteze acestora. Rapiditatea cu care s-au petrecut aceste schimbări a expus acest interior unei avalanșe de stimuli. De aici și continua creștere a unor simptome, precum tulburările de atenție și de concentrare ale copiilor. Este vorba în special de o creștere a stimulilor vizuali (mă refer aici la întregul spațiu media și/sau virtual). Stimulul vizual are un impact considerabil asupra psihicului, el putând funcționa ca un liant între lumea exterioară și lumea interioară sau ca un intrus care are un efect de efracție și produce confuzie și derută. A rezultat, ca o consecință directă, o explozie a cuvintelor folosite de copii, o căutare constantă a interacțiunii verbale cu adulții ca o nevoie de a găsi un sens și o semnificație acestei avalanșe de imagini. Mulți părinți sînt speriați de apariția timpurie a unor discuții și întrebări legate de subiecte tabu pe care ei le așteptau la „vîrsta potrivită“.

Ce construiește copilul în primii ani de viață și de ce este important să fi parcurs această etapă a celor „șapte ani“? Am să mă refer doar la trei aspecte, și anume la construcția unui sentiment de apartenență familială, la construcția unui sentiment de identitate individuală și la construcția unei structuri psihice interioare adaptate lumii exterioare și capabile să răspundă exigențelor acesteia.

Apartenența familială este esențială pentru construirea unei identități individuale. Ea presupune că există o transmitere către copil a istoriei familiale, a credințelor, miturilor, valorilor și mai ales că acest copil își găsește un loc în acea familie și este investit ca membru al acesteia.

Este foarte important ca copilul să se simtă important în mijlocul familiei, să fie ascultat, să-I se ceară opinii, astfel devine din ce în ce mai sigur pe sine. Să ne facem timp să-I ascultăm pe copii, să-I tratăm ca pe niște adulți, chiar, și nu se simt neglijați. Copiii fac tot posibilu să ne atragă atenția pe diferite căi, uneori nepotrivite.

Să vorbim mult cu ei, să le explicăm, să ne facem timp să ”citim”împreună. Puterea exemplului este cea mai bună metodă de a- l convinge să facă ceea ce dorim.

De asemenea, să nu avem multe restricții deoarece se simt îngrădiți; să – I învățăm valorile importante: să ne respectăm unii pe alții, să nu mintă, să obțină lucruri prin propria muncă, să fie atent și la nevoile celorlalți și să își exprime emoțiile etc.

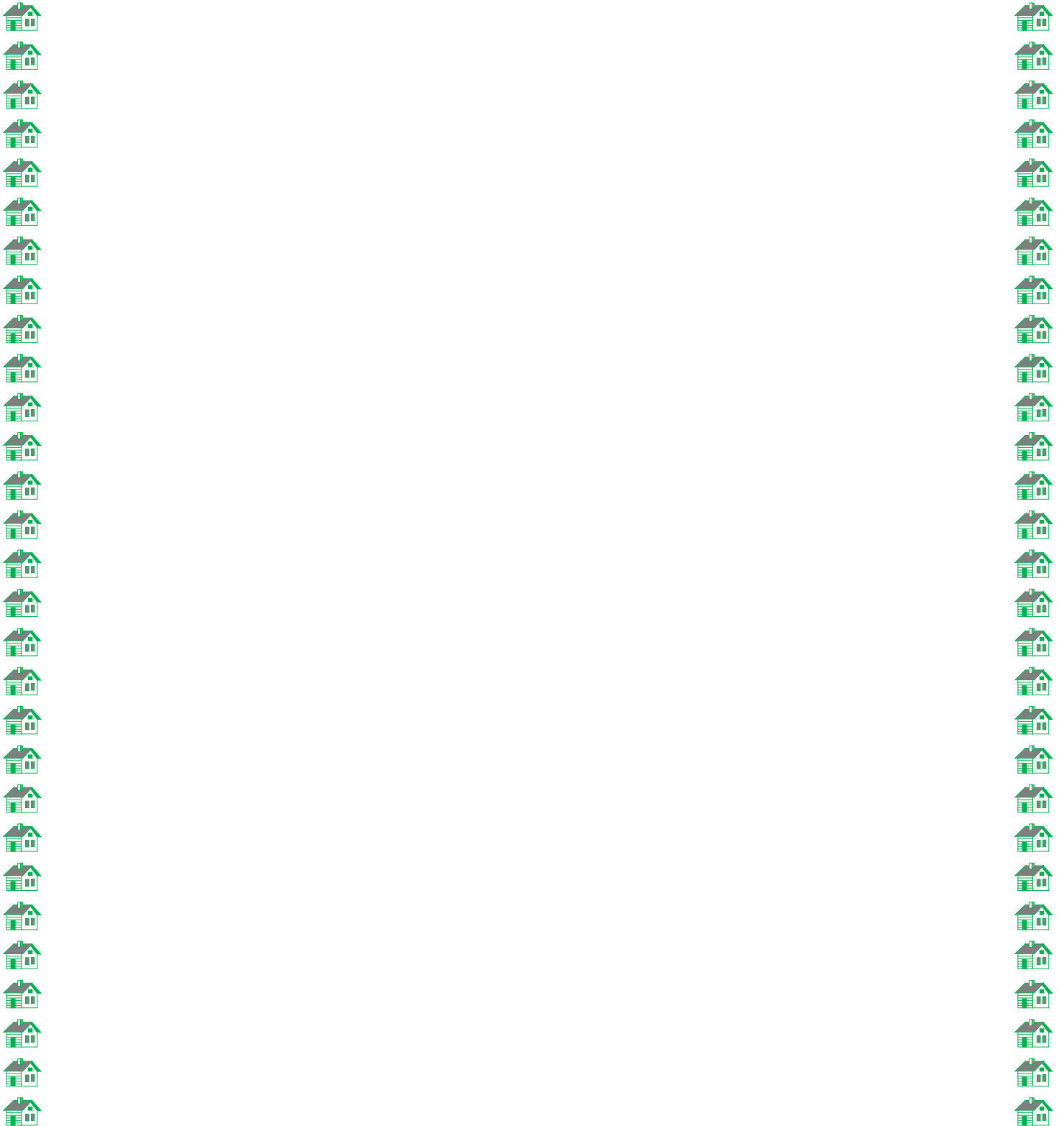
Emoțiile sunt la fel de importante pentru sănătatea psihică. din păcate nu prea se mai pune accent pe acestea și primează materialul, lucru care duce la insensibilitate, și rămân indiferenți în multe situații.

Un aspect important este legat de o discrepanță foarte mare între idealul și așteptările părinților și realitatea copilului. Această discrepanță provine dintr-un ideal inaccesibil părinților care au trăit de multe ori într-o realitate prea dură, ceea ce nu le-a permis să viseze. Unul dintre beneficiile terapiei de familie este capacitatea spațiului terapeutic de a permite reconstruirea unei istorii pline de goluri și regăsirea acestor idealuri pierdute spre a putea lăsa apoi loc și copiilor pentru propriile idealuri. Părinții sînt prinși între prejudecățile moștenite și povara vinovăției de a fi eșuat. Mă întrebă unde

 au greșit și cum e corect. Această abordare blochează orice acces la a crea împreună sau la a descoperi ce nu funcționează.

Aș vrea să închei referindu-mă la faptul că cei șapte ani de acasă sunt asociați bazei unei educații pentru că ei ar trebui să producă un model stabil de relație și de siguranță, iar această relație să fie mediată prin cuvinte. Am pierdut cu toții aceste cuvinte, lipsesc din obișnuința noastră în a cerceta ce ni se întâmplă și ce se întâmplă cu copilul. Părinții preferă pedeapsa, tăcerea, oprobriul, reproșul sau orice altceva, mai puțin cuvintele. Când le recomand părinților să le vorbească acestor copii și să îi invite și pe ei să vorbească despre ceea ce s-a întâmplat, aceștia sunt reticenti și caută scuze pentru eșecul negocierilor. Dar efectul cuvintelor este neîntârziat și produce o reacție imediată a copilului. Pentru că dacă ne gândim la o semnificație a celor șapte ani de acasă, aceasta constă în a- l învăța pe copil să creeze legături.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. DAVID ELENA EUGENIA,
LICEUL TEORETIC „TRAIAN VUIA” FĂGET; TIMIȘ

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigentelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece

timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere de decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
 Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
 Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
 Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
 Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
 Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
 PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ

ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;
 Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Dar ce înseamnă comportament adecvat?

Numai capacități de comunicare, de relaționare, de operare cu informații?

Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc.

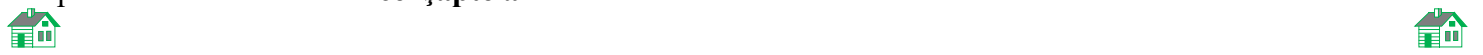
Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaștem? Ce înseamnă să spui adevărul? Știi să fii recunoscător? Dar să porți o conversație plăcută? Știi să zâmbești? Ai înțeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce” ?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane.

“**Cei șapte ani de-acasă**” care, în prezent , au devenit “cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată.

Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se : “Ce copil politic! Se vede că are **cei șapte ani de-acasă!**”

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie.

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfațul cu dragostea.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuiri lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni.

Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt **“cei șapte ani de-acasă”**.

Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicos și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Este bine de știut că a avea **“cei șapte ani de-acasă”** înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

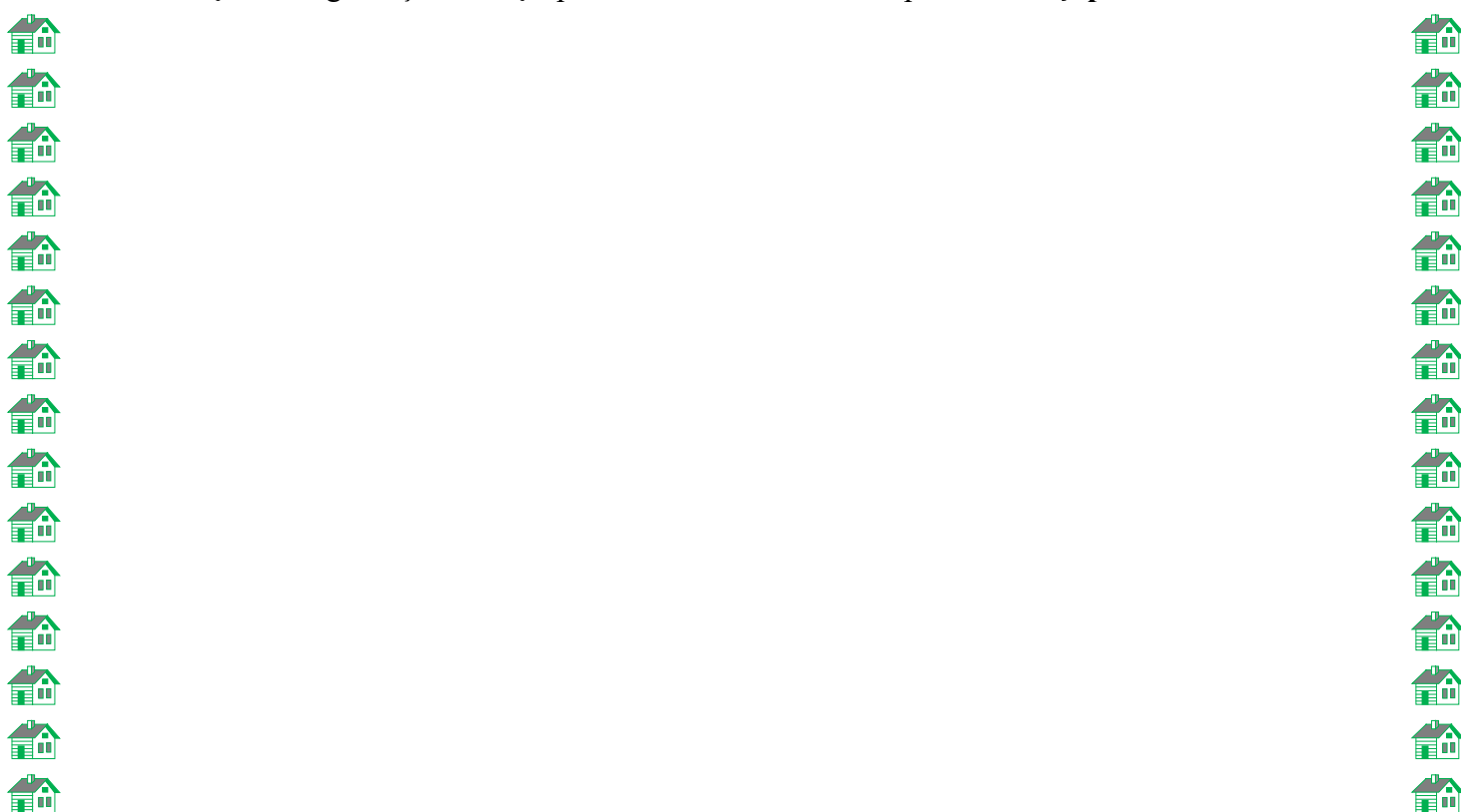
Nu este corect să dăm vina pe alții.

Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți.

Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am numărat odată printre aceștia.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei **“cei șapte ani de-acasă”**.

AM VENIT CU CEI SAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR DAVID GHEORGHE-MARINEL

Trecerea pragului școlii este un pas mare în viața tânărului școlar, a copilului care până cu puțin timp în urmă era în grădiniță, acolo unde activitatea de bază este jocul. La fel și familia, cea care îi acordă acestuia o mare atenție și care se implică activ în jocurile și activitățile plăcute lui. Mediul educațional în care este implicat copilul (grădinița) este o pregătire, aparent neobservabilă, pentru ceea ce urmează în viața sa, școala. Profesorii din învățământul preșcolar știu cum să conducă acest demers, astfel încât copilul să participe la actul educațional cu plăcere, să se implice, să-și însușească noțiuni, să-și formeze priceperi și deprinderi.

Tot acum apare și interesul pentru școală, el știe că va fi școlar, că din toamnă doamna învățătoare sau domnul învățător îl va primi în clasă, va avea cărți cu poezii și povești și alte lucruri despre care el aude și i se par interesante.

Pot exista, însă, și cazuri în care copilul să nu fie interesat sau să aibă frică pentru a face acest pas. În această situație copilul trebuie descoperit și consiliat în vederea recuperării încrederii în propriile forțe și a merge mai departe cu plăcere.

Vizita în școală le va stârni copiilor curiozitatea. Ei vor admira aspectul exterior al școlii, curtea școlii, parcul și terenul de sport dar și interiorul cu sălile de clasă, laboratoarele, biblioteca, sala de sport, etc. Aici ei se pot așeza în bănci și pot observa planșe ilustrate cu litere, cifre, diferite tipuri de hărți, dar și alte materialele didactice folosite la clasă.

În clasa pregătitoare școlarul debutant vine cu o sumă de cunoștințe, de priceperi și deprinderi formate atât în grădiniță cât și în familie. Zicala din popor în acest sens ar spune „vine cu cei șapte ani de acasă”.

Profesorul în învățământul primar este persoana de specialitate care îl preia, îl integrează și îl conduce, prin metodele didactice specifice, spre tainele cunoașterii.

În perioada ciclului primar copiii au vârsta de 6/7-10/11 ani și se încadrează, ca perioadă de vârstă, în perioada vârstei școlare mici.

Viața de școlar este începutul activității de învățare. Din acest moment al vieții sale, copilului i se cere un efort intelectual mare, dar în același timp și rezistență fizică.

Acum în perioada școlarizării mici, regimul de muncă și de viață al copilului se modifică dar și preocupările lui. El conștientizează faptul că activitățile pe care le desfășoară sunt importante și serioase.

Implicarea copilului în activitățile propuse sunt recompensate de atenția și respectul celor din mediul său școlar și familial.

Activitățile planificate aduc în viața elevului mic orarul și respectarea cu strictețe a programului. Activitatea sa de bază devine învățătura, iar aptitudinile de bază ale acestuia se dezvoltă în legătură cu aceasta.

Aptitudinea de bază ce se dezvoltă și se consolidează acum este învățarea.

Se produce o dezvoltare generală a copilului, el își însușește cu ușurință diferitele obiecte de învățământ, este receptiv iar gândirea, imaginația și memoria îi facilitează accesul la sarcini din cele mai diferite domenii, dezvoltându-și astfel inteligența.

Din aptitudinea generală, aceea de a învăța, se dezvoltă și se desprind și aptitudinile specializate: matematice, literare, plastice, muzicale, sportive. Unele dintre acestea sunt native, altele presupun învățarea.

Bine îndrumat, copilul va avea o atitudine pozitivă, exigentă față de propria activitate. Prin activitatea școlară, tânărului școlar i se dezvoltă unele calități: perseverența, conștiinciozitatea, sârguința, spiritul de organizare, hărnicia, etc.

În activitatea desfășurată pot exista și cazuri de neglijență, indiferență, superficialitate, ceea ce este ca o stavilă în fața dezvoltării potențialului intelectual bun. Acestea pot fi asociate cu unele trăsături negative: prefăcătorie, minciună, înșeșătorie.

Este foarte important modul de manifestare al copilului în planul relațiilor cu ceilalți. În comunitățile școlare (clasă, grupă) se formează trăsături de personalitate cum ar fi: demnitatea personală, onoarea, simțul adevărului, onestitatea.

Această perioadă din viața sa îi oferă statutul de școlar, alături de cel de membru al familiei și are acum o deschidere spre viața socială, întreg demersul didactic fiind direcționat doar în folosul și pentru dezvoltarea personalității elevului.

Bibliografie:

1. Ion Drăgan, Partenie Ancuța, Psihologia învățării, Ed. Excelsior, Timișoara, 1997;
2. Paul Popescu-Neveanu, Mielu Zlate, Tinca Crețu, Psihopedagogie, EDP, București, 1993.

BUNA CREȘTERE

PROF.ÎNV.PRIMAR DAVID MIRELA FLORENTINA

La vârsta primirii copiilor în școală, atunci când ei, timid, pășesc pentru prima dată pragul școlii, aceștia vin cu un anumit bagaj de cunoștințe, priceperi și deprinderi. Încă de la o vârstă foarte mică copilul învață. Învață de la părinți, bunici, frați, surori dar și de la profesorii educatori. În prima parte a vieții lor, copiii deprind din mediul familial principalele reguli de bună purtare. Majoritatea regulilor se realizează prin imitație, iar apoi odată cu creșterea lui atât părinții cât și educatorii urmăresc formarea unui comportament conștient. Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Din punct de vedere fizic, copilul este într-o continuă creștere și dezvoltare. Asistăm la un proces de osificare a scheletului și la o dezvoltare intensă a musculaturii corpului. Dezvoltarea lui intelectuală se datorează în primul rând educației primite. În această perioadă se formează numeroase legături condiționate, orizontul de cunoaștere se lărgeste din ce în ce mai mult și manifestă interes pentru activitățile care cer efort de gândire.

Pentru realizarea „bunei creșteri” este necesară o bună colaborare între instituția școlară și familie. Profesorul de la clasă sau grupă are nevoie de cât mai multe date despre copil, atât din punct de vedere comportamental cât și în ceea ce privește sănătatea acestuia, la fel cum și familia are nevoie de informațiile pe care le oferă profesorul în urma observațiilor din timpul activităților desfășurate, astfel încât deviațiile care pot apărea să fie corectate în timp util.

În familie se intervine asupra educației copilului mai mult sau mai puțin organizat, diferențele venind din mediul cultural- familial al copilului.

Prin bună creștere, la nivel general, tradițional s-ar înțelege:

- Salutul;
- Posibilitatea de a întreține o conversație prin întrebări și răspunsuri;
- Capacitatea de a asculta vorbitorul;
- Intervenția în convorbire la momentul potrivit sau anunțat;
- Respectarea prietenilor și colegilor de joacă, clasă, școală;
- Respectarea și însușirea regulilor jocului cu cei de vârsta sa;
- Cunoașterea și respectarea regulilor de comportament în societate: la magazin, la medic, la teatru, în mijloacele de transport, în parc, pe stradă, etc.
- Utilizarea „cuvintelor frumoase”: te rog, mulțumesc, cu plăcere...;
- Respectarea valorilor, simbolurilor, credințelor celor de lângă noi;
- Respectarea normelor și bunelor maniere în timpul meselor;
- Capacitatea de a face diferența între bine și rău;
- Recunoașterea greșelilor și manifestarea regretului;
- Recunoașterea cazurilor de defect fizic sau a unor dizabilități- pentru a fi tolerant și a ajuta aceste persoane;
- Capacitatea de discernere între răsul sănătos, în spirit de glumă și răsul care jignește.

Dezvoltarea fizică, intelectuală, morală și estetică presupune organizare, activități susținute și dirijate conforme cu programele elaborate de specialiștii în domeniul educației.

Activitățile desfășurate organizat în grădiniță creionează liniile de bază din viitor, specificate în obiectivele cadru și obiectivele de referință pe cele cinci domenii educaționale: Limbă și comunicare, Științe, Om și societate, Estetic și creativ, Psihomotric.

Copilul care a frecventat grădinița este în mare măsură pregătit pentru acest pas, școala urmând să continue drumul deja început. El vine cu „cei șapte ani de acasă” în care sunt incluși trei ani de grădiniță sau poate, după caz, încă doi ani ce creșă. Pentru el respectarea programului nu este o noutate, schimbă doar mediul, unii colegi și profesorul clasei.

Profesorul din învățământul primar este cel care preia tânărul elev venit în clasa pregătitoare, din mai multe medii educaționale, cu acest bagaj de cunoștințe, priceperi și deprinderi, el fiind nevoit să utilizeze toate mijloacele și metodele didactice pentru a realiza o clasă omogenă care în cel mai scurt timp după începerea activității școlare să răspundă la toate cerințele impuse de procesul de învățământ.

 Respectarea cerințelor programei va duce nemijlocit la formarea competențelor educaționale, la formarea și dezvoltarea personalității elevului astfel încât cei care vor interacționa cu un astfel de elev să se convingă de „buna creștere” și formare a acestuia.

Bibliografie:

 1. F. Andreescu, M. Bernițchi-Turcaș, E.Chircev, M.Taiban, F. Bălașa, E. Varzari, Pedagogia preșcolară, EDP, București, 1972;

2. Programa școlară pentru clasa pregătitoare, 2013;

3. Curriculum pentru învățământ preșcolar, 2008.

TRECEREA DE LA CUNOSCUT LA NECUNOSCUT, SUB SEMNUL CIFREI 7

PROF. EMILIAN DEACONESCU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICHITA STĂNESCU”,
COMUNA CEPTURA, JUDEȚUL PRAHOVA

„Este de o mie de ori mai bine să ai bun simț fără educație, decât să ai educație fără bun simț”.
ROBERT G. INGERSOLL

Comportamentul unei persoane, fie chiar și copil, este caracterizat simplu, chiar tranșant, ca un răspuns pertinent la întrebarea: Are sau nu cei șapte ani de-acasă?

Astăzi, din nefericire, suntem puși tot mai des în această postură, pentru că realitatea o reclamă.

Ne confruntăm, constatând de fapt, că în diferite împrejurări persoana sau chiar persoanele supără, deranjează, stresează chiar prin modul în care se comportă, dovedind axiomatic un lucru cert, acela care ne face să înțelegem că sunt de fapt în opoziție cu normele de politețe.

Expresia devenită de acum celebră, definește de fapt comportamentul, deprinderile, precum și atitudinile acumulate în această perioadă, una intensă de dezvoltare psihică, avînd în vedere faptul că, acum are loc achiziția maximă de informații, se dezvoltă memoria, se modelează limbajul.

Copilul este pregătit să primească informații, să capete abilități comportamentale noi, important fiind modul în care sunt furnizate.

Este perioada când copilul petrece cel mai mult timp cu familia, care are cea mai mare influență asupra lui.

Este binecunoscut faptul că bebelușul este atașat cel mai mult de părinți, iar atât comportamentul, precum și limbajul sunt imitate prin joc și joacă în cadrul comunicării.

Perioada preșcolară presupune nevoia de modele, de identificare cu diverse persoane, în special cu cele apropiate.

Relația cu copilul presupune un limbaj și un comportament adecvate în expunerea nevoilor, a dorințelor, a sentimentelor.

În cei șapte ani, copilul învață să-și exteriorizeze trăirile, sentimentele, emoțiile, bunele maniere, limbajul corect, modul de a comunica cu ceilalți, elementele de ordine, de disciplină, de igienă, spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, colaborarea, atitudinea pozitivă.

Viața de școlar schimbă chiar din primele zile copilul. Începe de fapt, integrarea în colectiv, care trebuie să se realizeze minuțios, cu răbdare, pas cu pas.

Activitatea școlară din cadrul procesului educațional organizat și dirijat este ceva nou pentru copil, deoarece joaca, percepută drept activitate liberă, se transformă într-una disciplinată, dirijată.

Copilul nu mai acționează independent, ci în cadrul grupului.

Copiii sunt diferiți în ceea ce sunt, ce fac, ce știu, cum gândesc, cum vorbesc, cum transmit, etc.

Fiecare aduce cu el în noua comunitate, educația primită acasă, care amprentează pozitiv sau negativ comportamentul în mediul școlar.

Educația este un proces complex, continuu, care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului, pentru a completa astfel lipsurile, respectiv pentru a consolida acumulările.

Realitatea ne demonstrează că majoritatea copiilor se adaptează ușor la viața școlară, existînd bineînțeles și excepții.

Activitatea dirijată din școală trebuie să fie complementară cu o atmosferă plăcută, prietenoasă, de acasă, din mediul familial.

Nu doar condițiile materiale, respectiv cele de hrană, somn, locuit, confort, îmbrăcăminte, rezolvă totul, fără acel „climat familial” în care dragostea trebuie să ocupe primul loc.

Afecțiunea trebuie să reprezinte factorul important.

Relațiile din cadrul familiei, respectiv cele cu părinții, frații, surorile, bunicii, etc, trebuie să fie bazate pe autoritate și respect.

Comportamentul influențează relațiile cu familia, cu prietenii, cu colegii.

Amabilitatea, eleganța, respectiv manierele, încep să se cristalizeze odată cu „cei șapte ani de-acasă”. Copiii cresc, se dezvoltă, capătă abilitățile comportamentale necesare și adecvate, își desăvârșesc personalitatea, se formează pentru viață, într-un univers creat de părinți și desăvârșit de școală, spre a deveni mai târziu, OAMENI.

Epilog

„Educația începe acasă. Nu poți da vina pe școală că ți-a învățat copilul ceea ce nu l-ai învățat tu”.
GEOFFREY HOLDER

Bibliografie

1. Golu, M. – Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Mâine, București, 2000;
2. Negovanu, V. – Introducere în psihoșogia educației, Editura Curtea Veche, București, 2003;
3. Sălăvăstru, D. – Psihologia educației, Editura Polirom, Iași, 2004;

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR DEACONU CARMEN ADRIANA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ SĂCELU, JUDEȚUL GORJ

Atunci când discutăm despre „cei șapte ani de acasă” discutăm despre educația pe care copilul o primește de la familie pentru crearea individualității și deprinderilor acestuia până la etapa școlară. Când spunem despre un copil că are pe „cei șapte ani de acasă” ne referim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă adecvat cu cei de vârsta lui și cu oamenii mari.

Educația, bunele maniere, normele etice sunt soluția pentru adaptarea copilului în colectivitate. Un copil binecrescut se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul care nu are pe „cei șapte ani de acasă”.

Copilăria reprezintă cea mai bună etapă a vieții pentru educație, pentru formarea și cultivarea caracterului. Familia este cea care răspunde de nevoile fundamentale ale copilului și de ocrotirea acestuia, exercitând o influență adâncă, încât urmele ei rămân uneori imprimate pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Tot timpul familia trebuie să stimuleze copilul, să îl călăuzeze și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea care-l înconjoară, primele principii și reguli de comportament, dar și ambianța socio-afectivă necesară nevoilor și aspirațiilor.

Influențele educaționale pe care familia le exercită asupra copiilor se pot arăta atât direct, prin fapte mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită prezentate de către membrii familiei. Exemplele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare și ambianța socio-afectivă în care se profesează influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență decisivă asupra copiilor privind crearea opiniei lor despre viață, a modului de comportament și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în conformitate cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea devreme cu lucruri ce nu sunt pe măsura puterilor lui, oferindu-i și cerându-i doar ce nu-i depășește posibilitatea de înțelegere.

În cei șapte ani de acasă este bine să fie susținute micile pasiuni ale copiilor și să le fie încurajate aptitudinile: să cânte, să picteze, să facă sport etc.

„Cei șapte ani de acasă” este etapa cea mai importantă, fiind baza pe care se construiește o ființă cu diferite înclinații, cu o conduită normală sau deviantă. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa se vor manifesta pe viitor.

BIBLIOGRAFIE:

Golu, M., *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București, 2000;
Negovan, V., *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București, 2003;

DEPISTAREA TIMPURIE A DEFICITULUI DE ATENȚIE

PROF ÎNV. PRIMAR DELLA SULTANA
SC. GIMN. NR. 11 "DR. C-TIN ANGELESCU" –CONSTANȚA

Deficitul de atenție poate rămâne neobservat de către părinți sau educatoare până în momentul când copilul intră în școală. Școala, prin specificul cerinței sale, solicită copilului o „autodisciplinare” a impulsurilor, o amânare a realizării dorințelor și focalizarea atenției și a resurselor intelectuale asupra sarcinilor specifice, ceea ce confruntă copilul hiperactiv și cu tulburare de atenție cu un set de constrângeri cărora nu le mai poate face față.

În cea mai mare parte, copiii ajunși la debutul școlarizării au dobândit deja o serie de deprinderi de muncă intelectuală. Pot să rămână liniștiți pe scaun pentru anumite perioade de timp, pot să își concentreze atenția asupra sarcinilor școlare, să-i accepte pe ceilalți copii, să coopereze în realizarea sarcinilor, să respecte regulile activităților și să își controleze comportamentul o anumită perioadă de timp necesară pentru atingerea unor obiective pe termen lung.

Copiii cu ADHD însă au dificultăți în învățarea acestor deprinderi. Ei nu se pot concentra, sunt agitați și nu pot sta așezați pe scaun, se foiesc tot timpul și îi deranjează pe ceilalți copii. Se plictisesc repede, trec adesea cu repeziciune de la o activitate la alta fără a le finaliza. Acești copii se află într-o permanentă mișcare, vorbesc întruna și nu ascultă ce spun ceilalți. De cele mai multe ori au dificultăți în temporizarea răspunsului. Răspund înaintea și în locul altor copii și adesea dau un răspuns înaintea finalizării întrebării. Sunt în permanență atrași de stimuli nerelevanți pentru activitatea pe care o desfășoară.

Pentru părinți, regula de aur este consecvența în cerințe. Ei trebuie să-i explice copilului ce se întâmplă cu el și ce se așteaptă de la el. Părinții trebuie să stabilească obiective realiste, cu termene și cerințe ferme, pe care copilul să le cunoască și să le accepte. Este necesară alocarea unui timp destul de îndelungat pentru formarea unor deprinderi de lucru, dar este posibil, cu răbdare, înțelegere și constanță în cerințe. În același timp este foarte important ca și părinții să încurajeze eforturile copilului, să evite pedepsele neraționale și să evite comparațiile devalorizante cu frații sau cu ceilalți copii din jur.

Contextul relatat nu reprezintă „rețete de comportament”. El are un caracter orientativ și trebuie individualizat în raport cu copilul și caracteristicile sale.

Cu siguranță, multe cadre didactice cu vocație și experiență au intuit deja și au utilizat strategii optime, dar o acțiune coerentă și convergentă a educatorilor și a familiei, pe baza unei evaluări psihologice pertinente și care beneficiază de o asistență specializată va avea cu siguranță mai multe șanse de succes.

**CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ
-PUNCTUL DE PORNIRE ÎN VIAȚĂ**

**PROFESOR DEMETRESCU DANA,
LICEUL TEORETIC SEBIȘ, JUDEȚUL ARAD**

Numeroase studii efectuate de-a lungul anilor arată că, încă de mici, copii învață comportamente și atitudini văzute la cei din jurul lor, uneori prin imitare însă, de cele mai multe ori, prin asimilare și adaptare la propria personalitate aflată în plin proces formativ.

Ceea ce numim, pe bună dreptate, „cei șapte ani de acasă” reprezintă baza informațională, comportamentală, emoțională, atitudinală și socială a copilului, viitor adult într-o lume în continuă schimbare. În mediul sigur și, în mod ideal, plin de iubire, grijă și atenție de acasă, familia nucleu sau extinsă poate pregăti copilul pentru anii ce vor veni. Seria de aptitudini, comportamente, valori și atitudini dobândite și dezvoltate acum, în fragedă copilărie, vor fi folosite de copii pe tot parcursul vieții și vor contribui la formarea și evoluția unui adult complex din punct de vedere intelectual și emoțional.

Dacă luăm ca exemplu implicarea și influența pozitivă a părinților în educarea copilului pentru viitorul apropiat, și anume anii de școală, rolul familiei reprezintă cheia integrării copilului în viața școlară, în abordarea experienței de învățare, în atitudinea față de ceilalți copii și adulți din jur, în exprimarea preferințelor și în formarea propriilor valori morale și etice ale copilului. Succesul școlar al unui copil începe înainte ca acesta să intre în școală. Copiii ai căror părinți pun accent pe muncă și învățare au șanse mai mari să tindă spre o educație superioară și o carieră de succes. La polul opus se situează familiile care arată dezinteres pentru efortul de orice fel, pentru evoluție sau pentru calitățile morale.

Se știe că orice copil mic dorește să își mulțumească părinții, de aceea empatia are o funcție esențială în comportamentele de orice natură.

Rolul familiei în educarea copilului are ca scop binele acestuia din urmă, tocmai de aceea este dorit ca unui copil să i se spună clar ce se așteaptă de la el, să i se explice motivele, să i se arate exemple reale de comportament corect de către părinți și să i se ofere feedback pozitiv. În consecință, este necesar ca unui copil să i se ofere spațiul, timpul și încurajarea de care are nevoie să încerce lucruri noi, să persevereze, să comunice în mod pozitiv cu ceilalți și să își creeze o stimă de sine sănătoasă. În aceeași măsură familia are datoria să ajute copilul să devină conștient de sentimentele celorlalți și să dezvolte empatie și respect pentru oamenii cu care intră în contact.

BIBLIOGRAFIE:

Ausubel, P. D., Robinson, R. F. (1981) – „Pedagogia secolului XX. Învățarea în școală”, București, EDP;
Ion Albușescu, Pedagogia comunicării, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2006

LA PESTE DOUĂ SECOLE DISTANȚĂ

PROF. DRD. DABIJA ANCA DELIA
COLEGIUL ECONOMIC „ION GHICA” BACĂU

Pentru educația văzută prin oglinda celor șapte ani de acasă, am ales ca reper lucrarea lui Immanuel Kant *Despre pedagogie* care a fost publicată în anul 1803, fiind o scriere „altfel” față de stilul kantian expus în *Critici*. Scopul său este acela de a arăta care sunt limitele rațiunii practice, în limbaj kantian. Conform filosofului german, educația vine în sprijinul rațiunii practice, cu înțelesul de „reflexiune asupra a ceea ce se întâmplă, după cauzele și efectele sale.” Este o operă de mică întindere și are în atenție educația, fiind diferită ca manieră față de lucrările precedente, în sensul că în acest loc, autorul nu mai separă (decât pe alocuri) factorii normali, apriorici, formele pure ale faptelor morale de sensibil și empiric, ci ele fuzionează cu acțiunile concrete, prezente în educație, cu modul de aplicare a acesteia în viața zilnică. Chiar de la început, Kant arată că omul este singura ființă care trebuie educată pentru a deveni om: „Omul poate deveni om numai prin educație. El nu e nimic decât ceea ce face educația din el.” Așadar, educația va face distincția între om și celelalte creaturi: „Disciplina îl oprește pe om să se abată prin impulsurile sale animalice de la menirea sa, de la umanitate.” În acest mod, ieșirile omului dominate de înclinația acestuia spre libertate neîngrădită, sunt corectate prin educație. Autorul arată că aceasta din urmă, ca disciplină, nu se formează de la sine, spontan, ci are loc într-un cadru organizat, instituționalizat, având scopuri clare și mijloace potrivite. Omului îi trebuie îngrijire și cultură, spune Kant, cultura însemnând, pe lângă disciplină, și instrucție. Și asta pentru că „cel ce nu e cultivat e brut (necioplit), cel ce nu e disciplinat e sălbatic.” Kant adaugă că „Neglijarea disciplinei este un rău mai mare decât neglijarea culturii, căci aceasta se mai poate completa mai târziu; sălbăticia însă nu se poate șterge – și o greșală în disciplină nu poate fi îndreptată niciodată.”

Aplecarea lui Kant spre umanism, desprins din iluminismul epocii pe care o traversa, se vede și în această operă despre educație: „Ne încântă gândul că natura umană se va dezvolta tot mai bine prin educație, căreia îi putem da o formă potrivită umanității. Asta ne deschide vederea spre un viitor mai fericit al genului uman.”

Dorința reformării educației din vremea lui vine din nemulțumirea față de sistemul de atunci care nu formează pe om astfel încât să îndeplinească scopul existenței sale: „Noi putem lucra la un plan al unei educații mai potrivite, lăsând urmașilor instrucțiuni pentru ea, ca s-o poată îndeplini încetul cu încetul [...] Educația este o artă a cărei practicare trebuie perfecționată prin multe generații. Fiecare generație, înzestrată cu cunoștințele celei precedente, poate îndeplini tot mai mult o educație care dezvoltă în mod proporționat toate dispozițiile naturale ale omului, conducând astfel umanitatea spre menirea ei.” Pentru că, în viziunea lui Kant, educația devine o artă de a dezvolta dispozițiile naturale ale omului, unul din principiile acestei noi educații este cel de a trata diferențiat indivizii. Debutul și parcursul acestei arte sunt fie mecanice, fie judicioase. În manieră mecanică, educația se ivește doar cu anumite ocazii, când putem observa dacă ceva e nepotrivit sau folositor pentru om. Sigur că, neîntemeiată pe un plan, conceperea educației în acest mod, va conduce la erori și lipsuri. De aceea, arată Kant, este necesar ca arta educației sau pedagogică să devină judicioasă pentru a așeza omul pe direcția împlinirii menirii popului său. De pildă, principiul imitației părinților de către copii trebuie înlăturat, întrucât există riscul ca un „prost-crescut” să-l crească apoi pe altul. Această situație se poate remedia, îmbunătăți, arată autorul, atunci când pedagogia va deveni o știință, un studiu sistematic cu adevărat. Legat de această idee, Kant postulează un alt principiu al pedagogiei moderne: „Copiii trebuie educați nu potrivit cu starea prezentă, ci cu starea mai bună, posibilă în viitor, a genului uman.” Mizând pe ideea că începuturile educației sunt chiar în om, Kant arată că „Germenii ce se găsesc în om trebuie numai să fie dezvoltați tot mai mult. Căci temeiurile răului nu le găsim în dispozițiile naturale ale omului. Cauza răului nu este alta decât că natura nu este adusă sub reguli. În om nu se află decât germenii pentru bine.”

La finalul Introducerii din această lucrare, Kant reia unele idei, ocazie cu care face câteva precizări asupra conceptului central de educație. Așadar, omul trebuie să fie:

- disciplinat, în sensul că animalitatea nu trebuie să păgubească umanitatea, nici în individul izolat, nici în omul social; așadar, sălbăticia va fi înlăturată prin disciplină;

 - cultivat, cultura integrând învățătura și instrucția, dobândindu-se astfel abilități ca citire, scriere, muzică și altele;

 - prudent, înțelegându-se aici capacitatea de adaptare la social, câștigarea simpatiei; pentru asta e nevoie de civilizație, adică politețe, maniere, capacitate de relaționare cu semenii;

 - moral, în direcția optării pentru scopuri bune, scopuri care pot fi aprobate de oricine, devenind, deci, scopuri pentru oricine.

 Un alt principiu modern indicat de Kant este cel al instruirii active, participative a elevilor, astfel încât aceștia să învețe să gândească.

 Toate principiile amintite mai sus trebuie să fie mai întâi experimentate. Așadar, devine necesară organizarea școlilor experimentale, iar apoi înființarea școlilor normale.

 A doua parte a scrierii sale, Kant o intitulează *Tratat* – unde sunt divizate laturile educației: educația fizică (îngrijirea corpului fizic-biologic) și educația practică sau morală (ce vizează tot ce ține de libertate).

 Planurile de educație, arată autorul, se pot întemeia fie pe metoda învățării prin joc, fie prin metoda învățării prin sarcini precise, „treabă serioasă”, cum spune Kant. De aici reiese și un alt principiu al pedagogiei moderne: educația trebuie făcută în și pentru muncă, pentru că omul este singurul animal care trebuie să muncească pentru a-și asigura subzistența. Autorul german preferă învățământul formativ și mai puțin pe cel informativ. Observăm că el recomandă maieutica socratică prin care sunt scoase la iveală cunoștințele deținute de elevi, astfel încât ei să le poată utiliza, nu doar să înmagazineze informații. Punând în discuție voința, Kant arată că „Voința copiilor nu trebuie, [...] frântă, ci trebuie numai condusă așa încât să cedeze în fața piedicilor naturale.” Kant continuă, admitând că „frângerea voinței produce o mentalitate de sclav, pe când rezistența naturală produce docilitate.”

 Caracterul este o consecință a educației morale. Rigoarea kantiană nu dispare când este vorba despre morală și educarea ei; aceasta trebuie să se întemeieze pe axiome, nu pe disciplină (experiență). Astfel, copilul trebuie obișnuit să acționeze după maxime, și nu după impulsuri. Așa se formează caracterul. Dacă la început se însușesc maxime deprinse din școală, ulterior vine rândul celor ale umanității. Docilitatea (ascultarea) elevilor poate fi una față de voința absolută, dedusă din constrângere, sau una față de voința cunoscută ca rațională, realizată ca ascultare voluntară. O educație morală sănătoasă naște trăsături de caracter esențiale: sentimentul datoriei, dragostea de adevăr, sociabilitatea, seninătatea sufletului, etc. Nefiind haotică, educația morală cunoaște niște trepte dispuse vârstei copilului.

 Îndeplinirea datoriilor privește atât sinele propriu, cât și alteritatea. Observăm că la Kant primează educația morală construită treptat, dar riguros. Ea este cea care va da seamă de viitorul adult. Mai mult decât atât, autorul invocă interesul pe care trebuie să-l aibă omul cu privire la sine, cu privire la ceilalți, dar și cu privire la binele universal care încălzește sufletul. Finalul lucrării kantiene invită ființa umană la un dialog cu propriul sine: „În sfârșit, vom arăta necesitatea de a ne socoti cu noi înșine în fiecare zi, ca la sfârșitul vieții să putem face o totalizare cu privire la valoarea vieții noastre.”

 Lecturând această lucrare, observăm actualitatea ei la peste două secole distanță...

PLEDOARIE PENTRU FRUMOSUL DIN INIMA COPILULUI

PROF. EUSTINA GIANINA DAMASCHIN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SPIRU HARET” BACĂU

Familia este prima școală a unui copil. Este locul în care el învață să respecte reguli, învață ce este binele, ce este respectul. Când vine la școală aceste deprinderi ar trebui să fie deja formate, iar noi să consolidăm tot ceea ce a fost bine învățat acasă. Cunoștințele pe care noi le transmitem sunt importante din punct de vedere al evoluției profesionale și din punct de vedere al obținerii unei culturi generale de calitate, care să permită educatului ajuns la vârsta adultă să poată comunica cu orice persoană, indiferent de activitățile profesionale pe care le are fiecare dintre ele.

Părinții și ceilalți adulți din familie care contribuie la creșterea și educarea copilului au un rol important în formarea lui, în modelarea comportamentului său. Impunerea unor reguli „de bun simț” în comportamentul copilului micuț conduce la obținerea unor atitudini dezirabile în diferite contexte în care se va afla copilul. În prezența unor adulți copilul va ști să se comporte, să își aștepte rândul, să nu intervină în conversația adulților decât atunci când aceștia îl solicită. Poate sună bizar, dar o astfel de atitudine aduce un câștig deosebit copilului: îi permite să se bucure de ceea ce este specific copilăriei: joaca și bucuria, fericirea împărtășită cu cei din jurul lor. O permisivitate prea mare acordată de părinți, transformarea copilului într-un „partener” de discuție, de luare a unor decizii, care nu îl privesc neapărat pe el, poate să ducă la pierderea atuului principal al copilăriei: bucuria de a fi, de a trăi, de a exista într-o lume în care se simte protejat, nu responsabil pentru faptele și trăirile celor care sunt la un moment dat în jurul lui.

Școala vine pentru un copil cu noi restricții. Dacă aceste restricții, impuse de un anumit program școlar, de o alternare a timpului acordat școlii cu cel acordat jocului, cu pondere pe timpul școlar vin pe un teren pregătit, adaptarea la cerințele și rigorile școlii este mult mai simplă pentru un copil. Atunci când ajunge la gimnaziu, perioada prepubertară vine cu mici „răzvrătiri” de la a respecta reguli. Acolo unde perioada de început, în familie și în mica școlaritate a fost caracterizată de impunerea și respectarea conștientă a regulilor, răzvrătirile sunt minore și fără efecte deosebite în plan social. Dimpotrivă, pentru un copil căruia acasă nu i s-au impus niciun fel de reguli, școala este doar „o pedeapsă”, un impediment în calea unei „evoluții” fără opreliști în lumea adulților.

Pentru că vorbim despre importanța educației pentru fiecare dintre noi, copiii sau adulții, există evenimente, cum este venirea primăverii, care pot să contribuie la consolidarea relației pe care o au copiii și familia lor cu școala. Dacă vreți, venirea primăverii este un motiv de consolidare a relației familie – școală. Sau, altfel spus, cele două familii ale unui copil își dau mâna și se întâlnesc la o discuție nonformală despre ce frumoși sunt copiii atunci când sunt lăsați să fie copii, să se bucure de fiecare succes, să nu fie comparați cu ceilalți colegi ai lor (deși de acest „păcat” rareori reușim să ne debarasăm, și noi profesorii dar mai ales părinții care pun presiune pe copii pornind de la comparația cu copilul prietenilor, dușmanilor, amicilor: el/ea de ce poate? De ce nu poți și tu la fel ca ... Sau, din contra: ai văzut, el nu a fost așa bun ca tine astăzi... aici presiunea pusă pe copil este că și „mâine” va trebui să fie mai bun decât colegul / prietenul său. Cu totul altceva ar fi dacă părintele ar spune, de exemplu: sunt mândru/ mândră de tine pentru cât de bine/frumos ai evoluat astăzi! Presiunea ar fi infinit mai mică, cu atât mai mult cu cât nu există comparația cu un alt copil.).

La fiecare generație de gimnaziști pe care o preiau ca dirigintă sau ca simplu profesor de educație tehnologică, îmi propun să marchez venirea primăverii cu confecționarea la orele mele a unor măștișoare pe care copiii să le ofere membrilor familiei și felicitări pentru mămici, că tot vine primăvara cu sărbătorirea zilei femeii. Alteori, realizăm cadouri mai speciale în luna mai, atunci când este marcată „ziua familiei”.

Realizarea măștișoarelor (și a felicitărilor) de către copii este o activitate care presupune implicare, răbdare, migală. De la împletirea firului de mătase în două culori (alb și roșu), până la modelarea măștișorului din hârtie, din pastă modelatoare sau din alte materiale și ambalarea lui în cutiuțe speciale, făcute cu drag de către cei mici, toate activitățile sunt astfel desfășurate încât să contribuie la asigurarea unei stări de bucurie în timpul realizării pentru ca micile simboluri să se încarce cu bucuria copiilor.

Nu totdeauna este ușor să asiguri o atmosferă creativă în clasă dar cu toate acestea ea devine astfel atunci când copiii lucrează cu drag, pentru persoane la care chiar țin.

Felicitările pe care le facem pentru 8 martie, pentru mame, surori, bunici, colege sau alte femei importante din viața elevilor au de fiecare dată o notă personală dată de sufletul celui care lucrează. Pentru astfel de activități sunt dispuși să își aducă materiale diverse iar cu ajutorul meu și al unor unelte de lucru pe care le-am achiziționat pentru a ușura munca elevilor mei (foarfece cu diferite modele de tăiere, perforatoare cu model, ace de quilling, mașină de fășiat documente – pentru obținerea fășiilor de quilling, renunțând astfel la achiziția acestora din comerț, ace și fire de cusut, uneori și pastă modelatoare, orice alte materiale necesare, mai ales că sunt și copii care nu au posibilitatea să își asigure orice tipuri de materiale pentru ore), produsele care rezultă sunt adevărate bijuterii pe care ei le oferă cu mare drag.

Iată câteva exemple de lucrări realizate de elevii mei pentru mămicile lor:

Fericirea și bucuria mamelor când au primit felicitările, satisfacția copiilor când au văzut surpriza și mulțumirea din ochii celor dragi a compensat, ca de fiecare dată, efortul făcut la ore pentru ca toate surprizele confecționate de copii să arate impecabil.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMANT PREȘCOLAR, DAN ANIȘOARA LICEUL TEHNOLOGIC “DIMITRIE FILIPESCU” BUZĂU

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

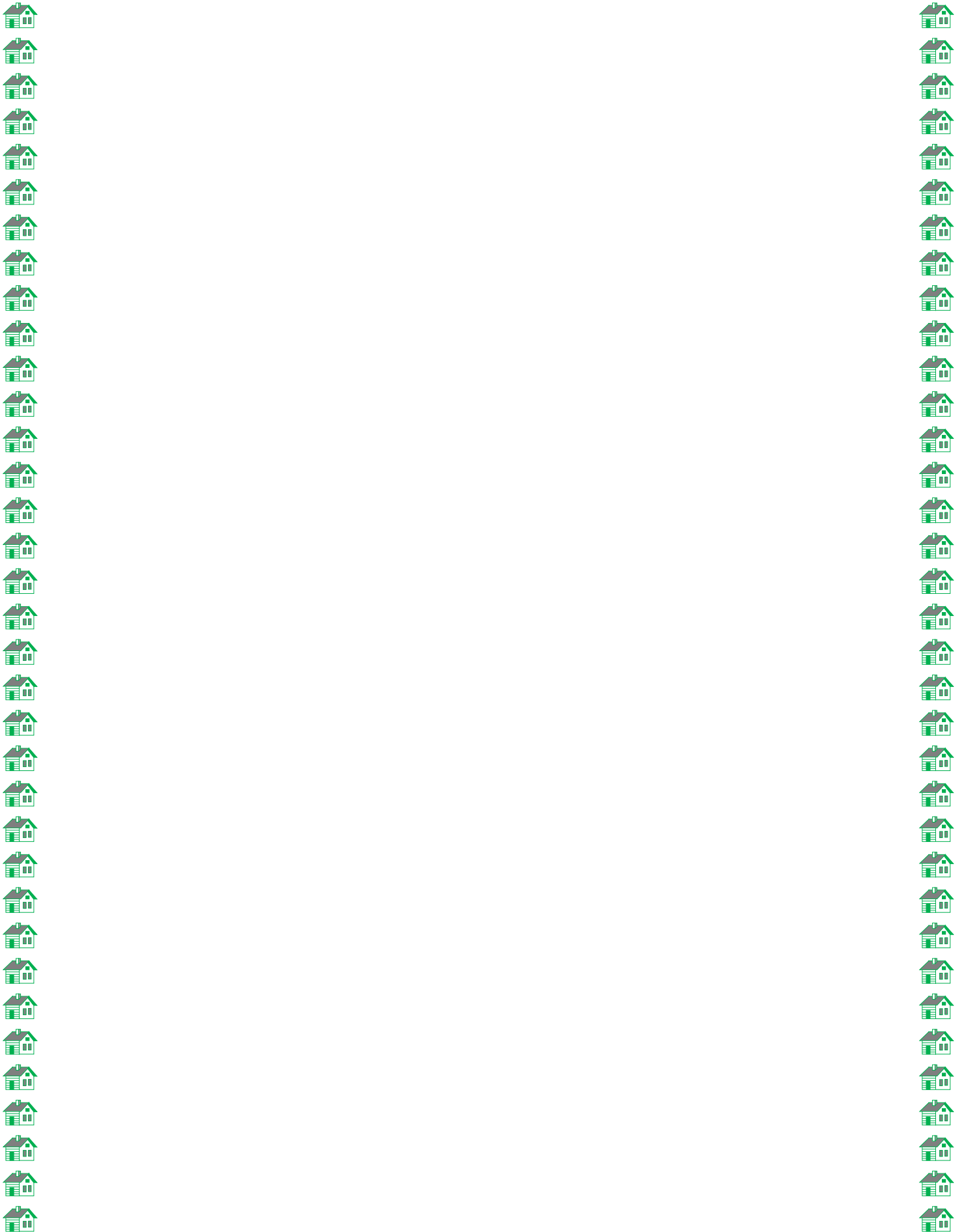
Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum

este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

ROLUL EDUCATIV AL "CELOR 7 ANI DE ACASĂ"

PROFESOR DANIELA DAN
GRĂDINIȚA P.P. 36 TIMIȘOARA, JUDEȚUL TIMIȘ

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană . Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale . Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei.

Începând din primii ani de viață , copilul preia de la cei din jur gesturi , atitudini , limbajul , exemple de comportament . Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia . Aceasta îi oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară , primele norme și reguli de conduită , dar și climatul socioafectiv . Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții , dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale , în special cu școala .

Familia există din cele mai vechi timpuri, dar a cunoscut modificări de la o societate la alta. Copilul a devenit treptat centrul familiei sale . Rolul educativ al părinților este legat de apariția sentimentului familiei și a sentimentului copilăriei . Cele două sentimente s-au constituit treptat, unul pe baza celuilalt, implicând asumarea unei funcții afective atât în raporturile dintre soți, cât și în raportul dintre părinți și copii .

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Komenski, care, în prima carte de educație a copilului, considera că educația primită de acesta până la vârsta de șase ani, în primul rând de la mama, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară .

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct , prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate , fie indirect , prin modele de conduită oferite de către membrii familiei , precum și prin climatul psihosocial existent în familie . Modelele de conduită oferite de părinți – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață , a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale . Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie , mai mult sau mai puțin conștientizate , determină în mare măsură dezvoltarea personalității , precum și rezultatele școlare ale copiilor , comportamentul lor sociomoral.

Fiecare copil are un limbaj principal de iubire, o modalitate în care el înțelege cel mai bine afecțiunea părintelui . Iubirea este fundamentul unei copilării lipsite de griji . Fiecare copil are propria modalitate de a oferi și de a primi iubire. Când copilul se simte iubit, este mai ușor de disciplinat și de format decât atunci când simte că rezervorul său emoțional este gol . Iubirea adevărată este totdeauna necondiționată . Iubirea necondiționată este iubirea totală, este o lumină călăuzitoare care strălucește în întuneric și ajută părinții să și dea seama ce trebuie să facă pentru a-și crește copilul . Iubirea necondiționată înseamnă a iubi copilul indiferent de cum arată, de ce talent manifestă, de cum ar vrea să fie, de ceea ce face . Fundamentul iubirii așezat în primii ani de viață afectează capacitatea copilului de a învăța și determină în mare parte momentul în care va fi capabil să sesizeze și un alt tip de informații . Dacă iubirea va fi alimentată așa cum se cuvine, copilul va înflori și va binecuvânta lumea prin frumusețea sa ; fără iubire va deveni o floare veștejită, însetată .

Există cinci modalități în care copiii exprimă și înțeleg iubirea : mângâierile fizice, cuvintele de încurajare, timpul acordat, darurile, serviciile .

Mângâierile fizice sunt cea mai puternică voce a iubirii . Copiii care sunt ținuți în brațe , sunt îmbrățișați, săruțați, se dezvoltă mai devreme din punct de vedere emoțional, decât cei care sunt lăsați multă vreme fără un contact fizic. Ținutul în brațe în timp ce i se citește o poveste devine amintire pentru tot restul vieții .

Cuvintele de încurajare , "balsam pentru suflet", hrănesc interiorul copilului, dându-i sentimentul valorii de sine și al siguranței, căci "în voia limbii este viața și moartea" (proverb ebraic) . Tonul vocii, blândețea, atmosfera afectuoasă, toate comunică o căldură emoțională și multă iubire . Cuvintele de laudă,

de încurajare, cuvintele călăuzitoare, tonul agreabil și o mânie stăpânită vor aduce oricând un câștig însutit.

Un mesaj pozitiv transmis în mod negativ va aduce rezultate negative .

Timpul acordat este darul pe care părintele îl oferă prin prezența sa copilului .Cu cât legătura emoțională dintre copil și părinte este mai puternică, cu atât scade posibilitatea de a se ajunge la un comportament ce presupune delicvență . Timpul acordat trebuie să presupună și un contact vizual plăcut și plin de afecțiune precum și a desfășura o activitate împreună, cunoscând astfel mai bine copilul, împărtășind gândurile și sentimentele . Tot ceea ce se face împreună cu copilul va conta întotdeauna .

Darurile sunt o formă de recunoștință sau de stimulare . Adevăratul dar exprimă iubirea pentru orice persoană, gestul fiind făcut de bunăvoie .

Serviciile pline de iubire nu sunt sclavie, se fac de bunăvoie. Serviciile cu compasiune și iubire sunt caracteristice părinților cu vocație . A fi părinte bun nu înseamnă a oferi copilului tot ce își dorește .

Părinții au rol major în disciplinarea copilului, misiune dificilă care presupune înțelepciune, imaginație, răbdare și multă dragoste .

Părinții sunt cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în toate direcțiile.

BIBLIOGRAFIE :

R. Campbell, G. Chapman „Cele cinci limbaje de iubire ale copiilor”, Ed . Curtea Veche Publishing, București, 2000

M. Golu , „ Dinamica personalității ”, Ed . Geneze, București, 1993

R . Vincent, „Cunoașterea copilului”, E . D . P . , București, 1972

EDUCATIA ÎNCEPE DE LA NOI

DANCIU RODICA- COLEGIUL TEHNIC MĂTĂSARI

A fi părinte și a avea un copil este un dar primit de la Dumnezeu.

Dar oare acest dar este de ajuns?

Părinții trebuie să fie siguri pe ei în momentul în care își doresc să intre în posesia acestui dar.

A fi tânăr e o stare de fapt. E o etapă biologică rezultată din ordinea firească a vieții și această etapă nu poate fi nici anulată, nici ignorată. Poate fi, în schimb, și a fost de-a lungul istoriei, modelată spectaculos și de cele mai multe ori transformată în punct de pornire pentru evoluții imprevizibile, explozive, curajoase și definatorii pentru reacția și cursul unor generații.

Ei sunt receptivi la informație, la nou, la provocări pe care le creează sau și le asumă, ei nu se bazează pe experiențe ci generează experiențele prin propria voință, într-un ciclu al dezvoltării care n-ar fi avut și n-ar avea în continuare nici o șansă fără doza uriașă de curiozitate, entuziasm, determinare și curaj de care dau dovadă, ca masă, cei care aparțin generației tinere.

Provocarea cea mai mare este însă dată de șansa de a canaliza, de a eficientiza această energie, iar acest rol revine unui sistem complex de valori din care fac parte familia, școala, biserica, mediul social în ansamblul lui.

Provocarea cea mai mare este însă dată de șansa de a canaliza, de a eficientiza această energie, iar acest rol revine unui sistem complex de valori din care fac parte familia, școala, biserica, mediul social în ansamblul lui.

Este punctul de pornire al primelor experiențe, unele obligatorii, altele aleatorii. Este primul mediu de acumulare în care un individ se integrează pas cu pas, absorbind primele informații, învățând primele reguli, construind din încercări și repetiții primele reflexe condiționate, punând primele straturi de evoluție conștientă pe scheletul genetic unic și irepetabil care stă la fundamentul evoluției omului care urmează să devină acel individ.

Știința a demonstrat că fiecare om este o noutate, că fiecare ființă e o creație magnifică într-un singur exemplar. Tot știința a demonstrat că există o relație de cauzalitate între materialul genetic recombinat și capacitățile ori incapacitățile ulterioare ale unui individ, că abilitățile sau vocația, predispoziția la un anumit comportament sau vulnerabilitate la anumite afecțiuni definatorii au la bază modul în care s-au combinat și s-au transmis, generație după generație acele caracteristici genetice care creează temelia noului om.

Dar niciodată știința nu a găsit o scuză pentru ce s-a construit pe acea temelie.

Familia este responsabilă de primele instincte, de existența sau inexistența valorilor primare reale, de securitatea biologică în aceeași măsură ca de securitatea mentală a noului om, care nu are o altă șansă de a fi protejat, învățat și ghidat în primii ani de existență decât în interiorul acestui mediu limitat.

De aceea, variabilele care pot pune o amprentă definatorie pe evoluția ulterioară își fac aici poate cea mai pregnantă prezență. Nivelul de informație, bagajul cultural primar, primele accente de educație care nu vor dispărea niciodată, starea socială, statutul social, echilibrul sau lipsa lui, toate sunt variabile care pot schimba în mod dramatic traiectoria noului om.

Familia poate fi, atunci când există, primul punct de răscruce pe drumul acestuia.

Familia e primul responsabil.

Atunci când familia e nefuncțională, incompletă sau chiar lipsește cu desăvârșire, șansele noului om se își restâng limitele și atunci alte entități ale sistemului pot avea o șansă de a genera acele prime straturi evolutive.

Familia asigură echilibrul copilului.

CONDIȚIILE REALIZĂRII UNEI BUNE CREȘTERI A COPILULUI

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR – DANCU DOINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.21, SIBIU

”Șapte ani de acasă” este o veche zicală românească folosită și în zilele noastre. A fi bine crescut, a avea o comportare civilizată, conform cu normele societății, înseamnă a avea ”șapte ani de acasă”.

Această veche zicală se referă în esență la copilul sau individul despre care e vorba, dar și la modul în care părinții s-au ocupat de creșterea lui. Modul în care a fost îngrijit și educat copilul, deprinderile și cunoștințele acumulate în cei ”șapte ani de acasă” se pot vedea încă de la intrarea în primul an de școală.

Condițiile de bază ale unei bune creșteri a copilului se referă la:

- ✓ Stabilitatea familiei;
- ✓ Climatul afectiv din familie;
- ✓ Capacitatea educativă a părinților;
- ✓ Asigurarea factorilor materiali.

Stabilitatea familiei face referire la acea familie în care nu există pericolul despărțirii celor doi părinți. Copilul are nevoie de ambii părinți pentru a se dezvolta echilibrat. În caz contrar, suferința morală pe care o încearcă copilul este de o profunzime nebănuită de adulți, copilul încercând un amestec de durere, nedumerire și singurătate, devenind trist, retras, nesociabil.

Deosebit de necesară, pe lângă participarea activă a ambilor părinți la creșterea copiilor, este și înțelegerea dintre aceștia. Dacă există dragoste, respect și înțelegere reciprocă între părinți și între părinți și copii, atunci **climatul afectiv** este sănătos. Astfel, copiii devin echilibrați, mulțumiți, deoarece au asigurată dragostea, ocrotirea și îndrumarea părintească.

Capacitatea educativă a părinților este o condiție fără de care nu poate fi concepută buna creștere a copiilor. Acest lucru presupune foarte multe calități:

- ✓ **Priceperea** presupune capacitatea părinților de a ști ce trebuie făcut și cum trebuie procedat în toate problemele impuse de creșterea copilului.
- ✓ **Răbdarea** ocupă un loc foarte important în creșterea și educarea copiilor. Educarea copilului trebuie făcută cu delicatețe, chiar și atunci când trebuie pedepsit.
- ✓ **Simțul răspunderii** obligă pe părinți să gândească la viitorul copilului și să aprecieze neconținut ce trebuie făcut, când trebuie făcut și cât trebuie făcut pentru a se asigura condițiile cele mai bune pentru dezvoltarea sa armonioasă, pe toate planurile.

✓ **Sănătatea părinților** constituie baza zestrei biologice care se transmite copilului, sănătatea copilului depinzând, în primul rând, de sănătatea părinților.

Asigurarea factorilor materiali

Părinții fac anumite sacrificii pentru crearea unor condiții materiale necesare dezvoltării și creșterii normale a copiilor. Dar toate acestea sunt suplinite de bucuria pe care o dau existența în jurul lor a acestor urmași.

Bibliografie

COROI, V., FLORESCU, Magda, URSACHE, Maria, 1968, *7 ANI DE ACASĂ*, București, Editura Medicală

IMPORTAȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, ANGELA DANDU,
SCOALA GIMNAZIALĂ NR.1, BICAZ CHEI

Motto

„Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.” Valeria Mahok

Expresia "Cei șapte ani de acasă" definește întregul bagaj de informații, de atitudini, deprinderi și comportamente acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este "culmea achizițiilor", fiind considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente și atitudini. În mentalul colectiv, această expresie este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în mijlocul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în societate.

Prima școală a copilului este FAMILIA. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește.

Politețea și buna purtare a copilului reprezintă oglinda familiei. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună: „Mulțumesc!”, „Te rog!”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. La baza formării unui comportament coresponsator al copilului stă relația afectivă cu părinții. Iubirea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe.

Copilul înconjurat cu dragoste de către părinți, bunici, se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi deschide calea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și a bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tata este prea dur. Copilul, însă, nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite. În acest sens, codul bunelor maniere vine în ajutor, atenționând că nu există două feluri de bune maniere și, dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, cu siguranță am avea o societate mult mai cultă. Important este ca părinții să respecte cât mai mult formulele de politețe, regulile de bune maniere în familie. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape.

Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuiți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, aduceți-i cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistați până acestea vor deveni o obișnuință.

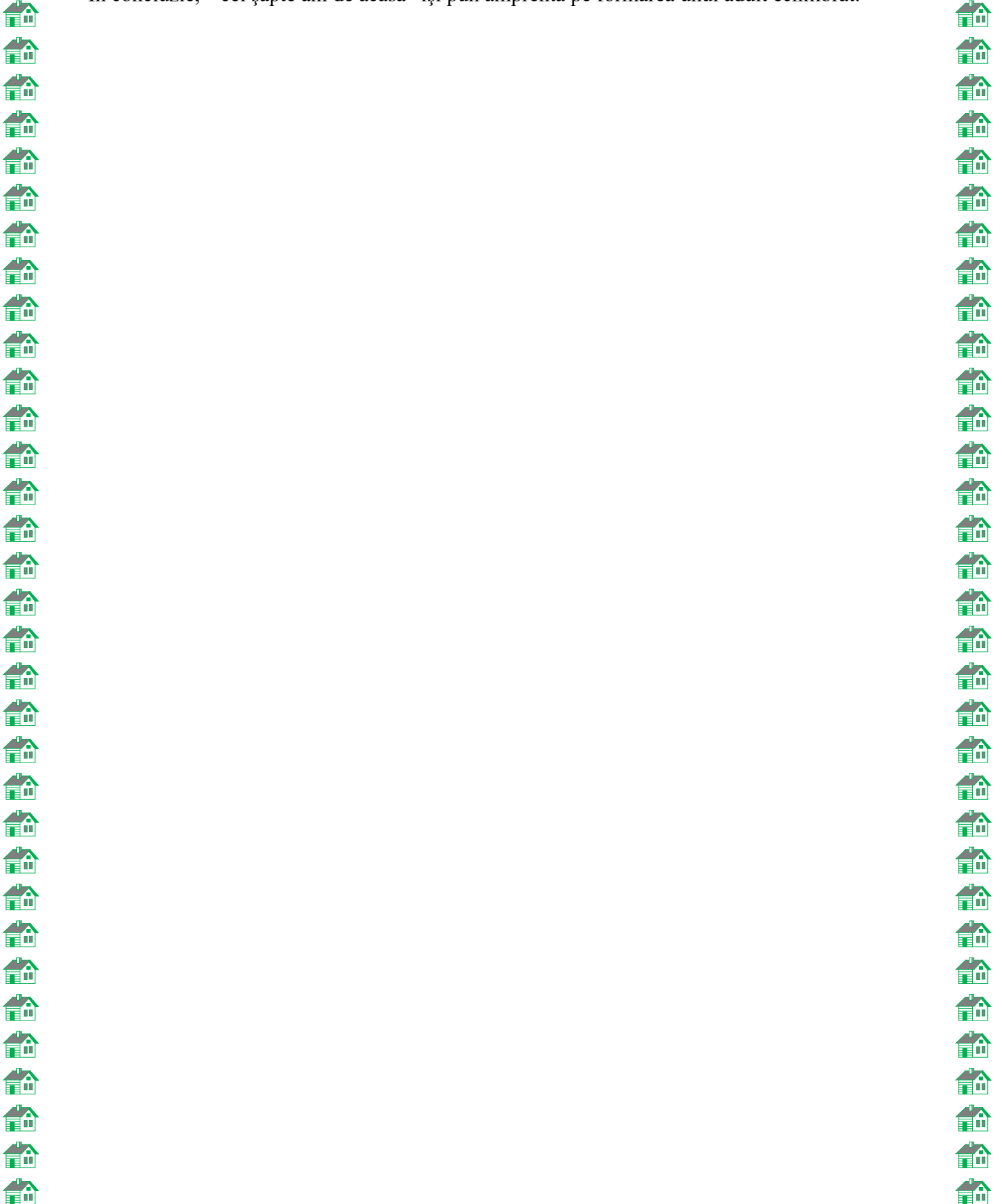
Așadar, cum îl înveți bunele maniere? A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vei avea multe ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Ține minte aceste sfaturi: Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una-două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve. Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu. În loc să îi spui un scurt (și pentru el greu de înțeles): „Nu mai fi atât de grosolan”, spune-i: „Nu este politicos să râgâi la masă, dar, dacă o faci, se cuvine să îți ceri scuze”. Sau, dacă zbiară prin casa, nu-i spune: „Încetează cu țipetele în casă”, ci fii mai blândă, ca să înțeleagă în fond ce aștepți de la el: „Te rog, nu mai ridică vocea în casă”. Dacă cel mic își

exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi.

Rolul părinților și al bunicilor, al familiei, nu poate fi înlocuit și constatăm mai târziu în viață că cei ce ne-au oferit cei șapte ani de acasă au dat dovadă în tot ce au întreprins și ne-au dăruit de suflet. Este poate acea formă de educație care are un suflet atât de mare, pentru un vlăstar de om atât de mic.

În concluzie, ”cei șapte ani de acasă” își pun amprenta pe formarea unui adult echilibrat.

DIMENSIUNEA CREȘTINĂ A EDUCAȚIEI

PROF. DANIELA IONESCU
COLEGIUL NAȚIONAL "MIRCEA CEL BĂTRÂN", RM. VÂLCEA

În societatea contemporană, familia suferă o presiune nocivă și dezintegratoare din partea lumii înconjurătoare, ea fiind atacată din toate părțile.

Familia creștină este structura socială ai cărei membri se raportează la voia și la Legea lui Dumnezeu.

Într-o astfel de familie, soții se respectă între ei iar ca urmare a modelului lor și copiii își respectă părinții.

Întoarcerea omului la Dumnezeu înseamnă întoarcerea la o educație care să pună în prim plan iubirea și dreptatea, corectitudinea și echilibrul.

Astăzi, cele mai multe discuții în familie apar din cauza neascultării copiilor de părinții lor. Dar de ce se întâmplă astfel de lucruri? Fiindcă părinții înșiși nu se ascultă unul pe celălalt și împreună nu-L ascultă pe Dumnezeu.

Pentru a oferi o educație creștină copiilor lor, părinții trebuie să fie conștienți de responsabilitatea lor de a forma moral un copil care se va dezvolta ulterior frumos, fiind la rândul lui capabil să îi formeze pe alții. Deci, viața de familie trebuie să fie, în primul rând, o viață duhovnicească.

Acestea fiind spuse, este important ca părinții să se autoeduce, adică să se perfecționeze în arta educației. La baza educației creștine stă viața creștină a părinților. Cu alte cuvinte, educația creștină a celor mai mici membri ai familiei presupune crearea anumitor condiții pentru a naște, a înflori și a înmulți viața duhovnicească a copilului.

Fiecare dintre noi s-a născut după voia lui Dumnezeu Care ne-a dăruit viața și libertatea, ne-a dăruit locul și poporul din care facem parte și pe care tocmai de aceea trebuie să îl prețuim și să îl cinstim.

Un om credincios va înțelege că țara pe care i-a dăruit-o Dumnezeu trebuie iubită și respectată.

La fel putem spune și despre familia în care ne naștem, pe care trebuie să o acceptăm ca pe un dar dumnezeiesc.

Orice om păstrează ca un dar dumnezeiesc propria libertate și caracterul unic și irepetabil pe care le-am primit la naștere.

Încercările noastre de a ne schimba unii pe alții demonstrează o atitudine necreștină față de lume, față de aproapele nostru. Nu toți oamenii se conduc după legile noastre dar acest lucru nu înseamnă că ei nu duc un mod corect de viață.

Dacă ne considerăm creștini, vom înțelege că, în această lume, nimic nu este întâmplător, că fiecare om care ne iese în cale este omul de care avem nevoie la un moment dat chiar dacă are anumite defecte, fiindcă prin răbdarea pe care o revărsăm asupra lui, noi înșine ne reclădim sufletește. De aceste lucruri trebuie să se țină seama într-o familie.

O privire mărginită asupra educației este aceea de a o considera o simplă influență. A educa reprezintă un proces complex ce se concretizează prin a hrăni nu numai trupul și sufletul ci și duhul. Afirmăm această fiindcă abordăm subiectul familiei din punct de vedere creștin. Duhul hrănește sufletul iar sufletul transfigurează trupul. Dacă, în familie, se uită de duh și părinții se îngrijesc numai de trup și de suflet, educația se mărginește doar la creștere și dezvoltare dar nu și la dezvoltarea duhovnicească atât de importantă pentru creșterea spirituală de care societatea în care trăim are atâta nevoie.

În familie, dacă părinții înțeleg dimensiunea creștină a educației, ei vor înțelege cum să îndrepte natura omenească și cum să nu favorizeze dezvoltarea unui om alterat spiritual.

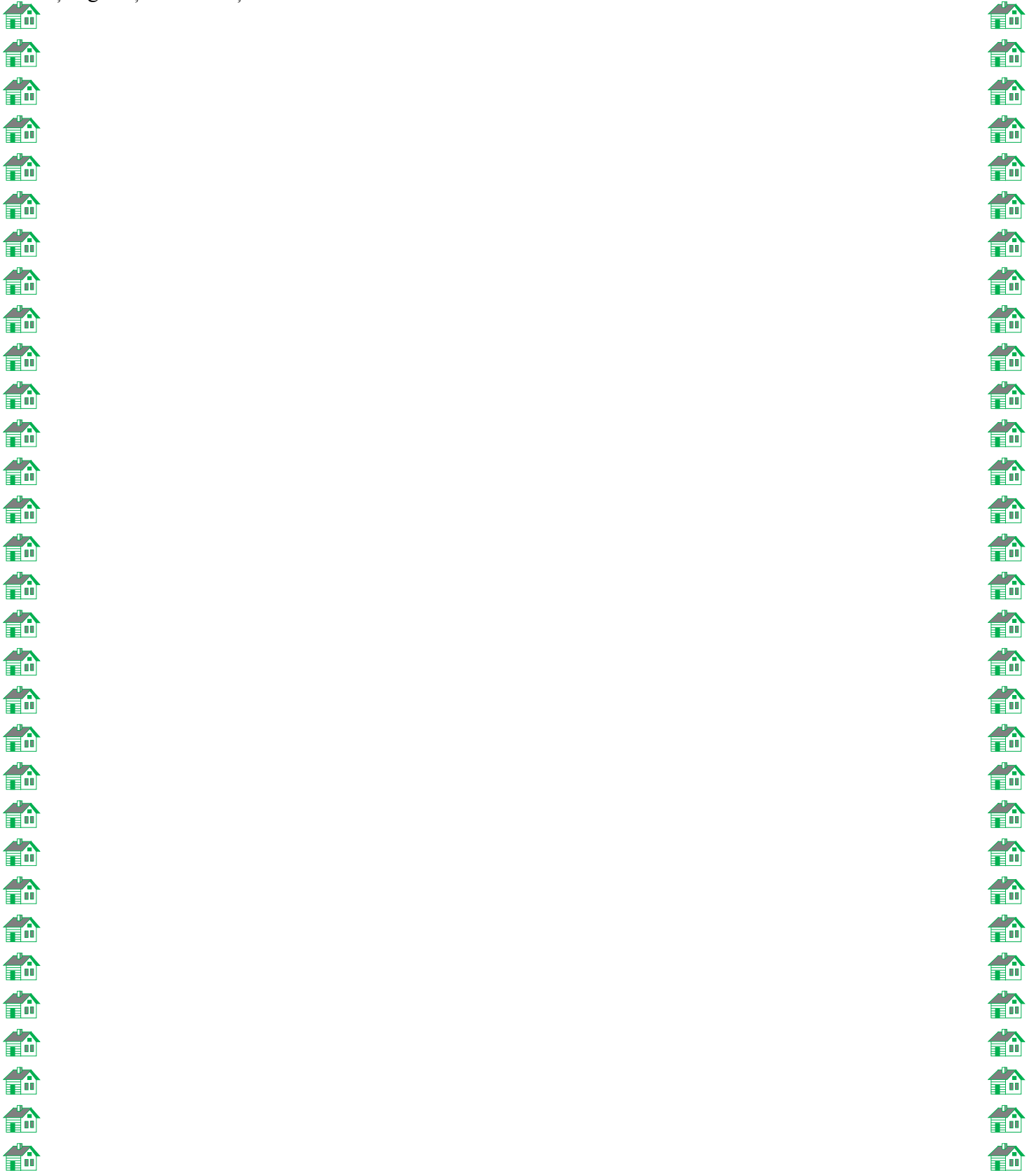
Având în vedere faptul că tot ceea ce este bun în om este de la Dumnezeu, a educa un copil înseamnă a-l aduce la Dumnezeu, această fiind una dintre datoriile principale ale părinților.

Scopul educației creștine este acela de a-l aduce pe copil la Hristos, de a-l face creștin, adică părtășie la o viață corectă și deplină.

Omul trebuie să se afirme mai întâi de toate că ființă duhovnicească în care se manifestă chipul lui Dumnezeu. De aceea, scopul educației creștine este dobândirea plinătății vieții duhovnicești prin bucuria acestei vieți.

Educația creștină mai înseamnă și a-l învăța pe copil să placă lui Dumnezeu și să-L bucure pe Dumnezeu prin viața sa, așa cum face un copil care se străduiește să își bucure părinții prin ascultare, înțelegere și bunăvoință.

SĂ NE COMPORTĂM FRUMOS!

CADRU DIDACTIC: DAVID ANCA UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT: G.P.P. 45, ORADEA

Un copil educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să-i mențină. Așadar cei șapte ani de acasă reprezintă abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat.

Încă din primii ani de viață cel mic poate învăța cu ajutorul tău ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă este învățat să folosească cât mai des cuvinte precum ”te rog”, ”mulțumesc”, ”bună ziua”, ”mă scuzați”. Părintele este cel care îi oferă primul exemplu copilului. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea.

Politețea se învață treptat, tocmai de aceea este important să i se explice copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții, va fi la rândul său, respectat.

Copilul trebuie să-și însușească din frageda pruncie un set de reguli de politețe, de principii de viață esențiale, care îl va ajuta mai târziu să se integreze în viața socială. Un copil care are cei șapte ani de acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. De mic trebuie învățat să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față de persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Familia este prima școală care pregătește copilul pentru viața socială, deprinzându-l să-și îndeplinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Familia este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență: ”Familia este cea mai necesară școală de omenie”. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze.

Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, atunci acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil. Copiii preiau totul și imită totul.

Bunele maniere sunt cartea de vizită a copiilor. Chiar dacă la această vârstă nu își dă seama de ele, pe măsură ce va crește va realiza că acestea îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Copilul trebuie învățat că bunele maniere nu sunt doar pentru zile deosebite, ci sunt importante, în viața de zi cu zi, în orice situație.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**AUTOR, PROF.INV.PRIMAR, DAVID ANDREEA ELENA GEORGIANA
LICEUL „BRÂNCOVEANU VODA “ URLAȚI, PRAHOVA**

Educația unui copil poate fi socotită o investiție pe termen lung. Cei pe care îi educăm acum sunt generația de mâine. Îndemnul adresat de J.J.Rousseau „Începeți dar prin a vă cunoaște copiii “ este temelia educației.

Primele instituții destinate educației , în mod organizat , au apărut la sfârșitul comunei primitive. Erau numite „case ale tineretului’ unde adolescenții erau pregătiți pentru viață, în conformitate cu tradițiile și cultura epocii. În țări cu o străveche cultură , Babilon, India, Egipt, China, grija pentru educația tineretului era primordială, școlile functionând pe lângă palate , unde fiii de împărat primeau instrucția necesară executării înaltelor funcții de stat. Altfel spus, fiecare societate își educa indivizii astfel încât să corespundă nevoilor societății. Dar până acolo,copilul se formează în familie, gradinită , școală.

Familia este prima treaptă în formarea copilului. Despre responsabilitățile părinților s-a scris și sigur va fi întotdeauna ceva de spus. Orice fenomen aparent nesemnificativ poate schimba cursul evoluției copilului, de la faza de preconcepție la sfârșitul ciclului primar.

Copilaria reprezintă perioada optima din viața fiecăruia ,când primim educație și ni se formează caracterul socio-cultural. Educație însemnând modele de bună practică, sfaturi și noțiuni educative. Copilul își dezvoltă aptitudinile, i se formează primele deprinderi de viață sănătoasă. Familia reprezintă pentru micul copil lumea, universul său de siguranță și iubire. De când se naște și până își întemeiază propria familie, individul crește și se dezvoltă, atât fizic cât și psihic în cadrul familial. Aici, copilul se descoperă treptat .

Practica și viața demonstrează mereu faptul că,„ceea ce” și mai ales „cum” se înfăptuiește în primii ani de viață, determină întregul traseu al devenirii umane. La început copilul învață prin imitație , „copiind” mișcările, gesturile, felul de a vorbi, de a reacționa, de a se comporta al părinților, fraților, al celor apropiați.

Acțiunile celor din jurul său au o mare influență asupra sa. Nu degeaba se spune că „oglinda părinților este copilul’. Relațiile intrafamiliale, nivelul de cultura al membrilor familiei, climatul psihosocial, reprezintă condiții esențiale în dezvoltarea psihofizică a copilului. Obiceiurile, practicile sănătoase sau nu ale celor apropiați, își vor pune amprenta mai mult decât credem. Astfel, copilul învață să mintă dacă a fost mințit, învață să agreseze dacă a fost agresat, precum și să iubească sau să mângâie dacă a fost iubit și mângâiat.

Vârsta preșcolarului este stadiul ontogenetic în care instrucția și educația produc cele mai semnificative efecte asupra individualității umane. Copilul pe care îl preia școala, vine deja cu o „zestre” pe lângă cea biologică, cu una culturală, cu o sumă de comportamente mai mult sau mai puțin elaborate.

Copilul se aseamăna unui lastar de –abia plantat. Dacă e lăsat sa crească liber, în voie, are toate șansele să se aplece, să crească strâmb toată viața lui sub acțiunea factorilor din jur. Dacă e iubit, îngrijit și îndrumat corect va crește drept și frumos.

7 ANI ... PENTRU TOTDEAUNA

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR DEAC ALINA ILEANA GRĂDINIȚA NR. 62

”Familia este nucleul civilizației”. (Will Durant)

Aș putea deduce din afirmația de mai sus că, fără existența familiei/ familiilor, întreaga civilizație umană ar fi sortită pieirii. Are o importanță covârșitoare această ”formă socială de bază, întemeiată prin căsătorie, și care constă din soț, soție și din descendenții acestora” (<https://dexonline.ro/definitie/familie>), asupra întregii omenirii în ansamblul ei, dar cu precădere asupra fiecărui nou membru ce se naște-ntr-însă. Încă din primele zile de viață, *Copilul* este dependent de grija mamei, iar fiecare zi ce va urma va fi o nouă amprentă asupra devenirii umane a micului moștenitor. Moștenitor atât de multiple gene ereditare, cât și de ”rutinele” exersate de-a lungul timpului de întreaga sa familie.

Sănătatea însăși, creșterea fizică armonioasă, dezvoltarea abilităților sociale și emoționale, dezvoltarea cognitivă și morală, toate depind de mediul familial în care copilul își petrece timpul prețios și de fiecare membru al familiei în parte, cu toată implicarea sau pasivitatea sa.

Conceptul de *Familie* poate fi privit din trei perspective, în funcție de influența predominantă pe care o are asupra dezvoltării noului membru: sociologică, psihologică și pedagogică. Din punct de vedere sociologic, familia devine un spațiu în care copiii învață să dobândească autonomie, din punct de vedere psihologic, reprezintă cadrul în care copiii li se asigură suportul fizic și emoțional pentru a își satisface nevoile și a dezvolta stima de sine, iar din punct de vedere pedagogic reprezintă educația primilor ani de viață, nimic mai mult decât cei șapte ani de acasă.

”Omul își poate lua cunoștințele numai de un alt om. Așa, bazinul se umple cu apă, focul se aprinde cu foc iar sufletul se modelează datorită sufletului altui om.” (Rabindranath Tagore)

Încă din prima sa zi pe pământ, copilul se arată ca un ”cec în alb, un prim atestat de conviețuire socială, antemergător și predictibil tuturor celorlate atestate ce vor urma” (Ion Hadârcă). *o tabula rasa* pe care încep să scrie în culori diferite, pe rând, sau uneori în tandem, părinții, bunicii, frații, surorile, și altele rude sau prieteni, sau pur și simplu cunoscuți. Deosebit de importante sunt culorile pe care le folosesc părinții, căci amprenta lor pătrunde adânc prin piele, până la inimă și până la creier. Recente cercetări realizate asupra dezvoltării creierului omului demonstrează că primii profesori ai copiilor lor sunt însăși părinții. Primii șapte ani de acasă, cum se spunea odată, sau primii șase dacă luăm în calcul metodologia înscrierii în învățământul primar, sunt definitorii pentru dezvoltarea armonioasă a copilului într-un adult echilibrat emoțional și social. Tot ce fac părinții în primii ani de viață ai copiilor sau tot ce nu fac, se vor regăsi mai târziu în obiceiurile acestora.

Un copil căruia i s-au citit des povești sau care și-a observat părinții citind, va manifesta mai târziu un interes crescut pentru lectură, un copil care și-a petrecut timpul ”lucrând” alături de părinții lui pe un calculator și exersând calcule, își va arăta interesul pentru matematică și economie, mai târziu, un copil care și-a petrecut primii ani prin sălile de teatru, va crea o pasiune pentru acesta, etc. Este bine știut că orice copil se deprinde cu primele noțiuni prin imitație, în același fel, orice rutină exersată cu sau de părinți, va deveni ”automatism” în mintea copilului.

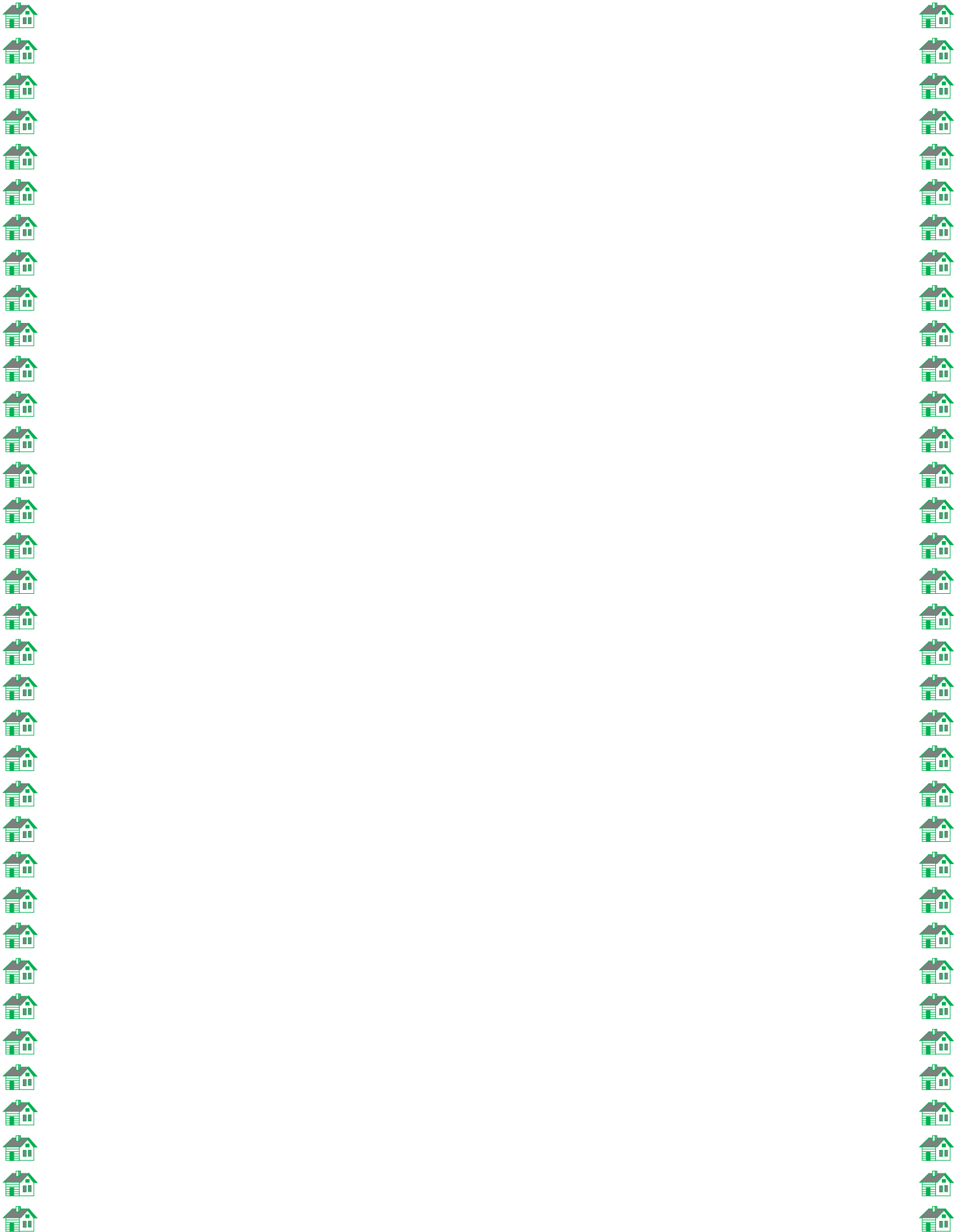
Incontestabil de importantă este influența emoțională pe care părinții o exercită asupra copilului, acel stil de conducere a lor prin lumea cunoașterii. După prof. dr. Genoveva Farcaș, exercitarea puterii parentale asupra copiilor se manifestă astfel:

- ☞ Acceptanță - sociabil, optimist, stabil emoțional, cooperant
- ☞ Autonomie - extrem de sociabil, cu inițiativă, asertiv, conformist normelor de grup
- ☞ Respingere - negativist, posibil viitor delincvent, nesigur, inferior, cu probleme de adaptare la solicitări și grupuri, reacții nevrotice, timid
- ☞ Control - dependent de ceilalți în relații, egocentrist, timid și sensibil, complexat.

Educația copiilor ar trebui să înceapă cu educația părinților, ca aceștia să poată fi realmente capabili să transmită direct sau indirect o educație desăvârșită, ca ... cei șapte ani de acasă să devină cea mai frumoasă și solidă bază a echilibrului și a fericirii ... pentru totdeauna.

”Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre. Educația părinților merge împreună cu educația copiilor.” (Părintele Simeon Kraiopoulus)

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

DEAC VASILICA

Educația - un singur cuvânt, atât de multă însemnătate. Se spune că natura este cea care ne aseamănă, însă educația este cea care ne deosebește. Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația copilului începe din prima zi de viață a acestuia. Încă din primele clipe din viață, fiecare dintre noi ne întâlnim cu educația care se dezvoltă și mai apoi se reflectă în comportamentul și felul nostru de a fi pentru totdeauna. O cărămidă fundamentală în clădirea educației unui copil este chiar baza pe care acesta o primește sub forma celor șapte ani de acasă.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o formă de educație nespecializată, în sensul că majoritatea părinților nu cunosc pe deplin toate fundamentele psihologice și pedagogice, și se bazează mai mult pe experiența dobândită de ei înșiși de-a lungul vieții. Conceptul celor șapte ani de acasă, se definește prin faptul că uneori un copil își petrece primii ani din viață alături de familia sa, de la care își însușește anumite deprinderi care îi vor folosi mai apoi pe tot parcursul vieții. De aceea, este foarte important în ce mediu crește fiecare copil și ce fel de educație primește.

S-ar spune că se creează o mică presiune asupra părinților pentru că ei sunt cei care transmit deprinderile educației copiilor lor, și ei sunt liberi să aleagă cum clădesc aceste baze ale educației. Totuși, mult părinți cred, în mod eronat, faptul că educația înseamnă doar felul în care copilul învață la școală să scrie, să citească sau să se comporte. Însă educația înseamnă mult mai mult decât atât. Educația înseamnă și felul în care copiii se dezvoltă din punct de vedere psihologic, intelectual, cognitiv sau social prin intermediul părinților și a familiei. De aceea este foarte important ca părinții să comunice cu copilul, să îi stabilească anumite reguli, să îl lase să își exprime emoțiile sau să îl învețe anumite lucruri, cum ar fi respectul și adevărul. Toate aceste aspecte, trebuiesc explicate pe parcursul anilor și trebuie să fie în concordanță cu etapele de dezvoltare a copilului. Spre exemplu, nu este corect ca unui copil să îi explice un anumit lucru care este, pentru moment, peste capacitățile sale de înțelegere.

Există numeroase feluri prin care se dobândesc bazele educației în cadrul celor șapte ani de acasă. Încă din primele momente, bebelușul se identifică cu părinții, comunică cu ei și imită comportamentul lor. În etapa preșcolară, prin simțurile sale, copilul vede, aude și chiar observă tot ceea ce se petrece în jurul său. Mai apoi, își folosește toată atenția pentru a imita comportamentul celor din cadrul familiei. În acest moment, copilul are nevoie de un etalon, pe care îl identifică, din nou, prin părinții săi. Deseori auzim preșcolari care spun cu mândrie că seamănă cu mami sau cu tati. Așadar, nu este de ajuns doar ca părinții să folosească un limbaj adecvat spre exemplu, ci ei trebuie să se și comporte ca atare.

Foarte important este faptul că odată învățate de către copil, unele deprinderi rămân stabile pentru tot restul vieții. Aceste deprinderi se însușesc încă de la începutul vieții unui copil. Spre exemplu, altruismul este o calitate care se dobândește de către copii și rămâne o calitate până la sfârșitul vieții adulte. Spiritul de competiție este un alt aspect care se dobândește în cadrul celor 7 ani de acasă și mai apoi rămâne prezent în viața persoanei. Bunele maniere se dezvoltă și ele tot de la o etapă timpurie și rămân prezente pentru o viață.

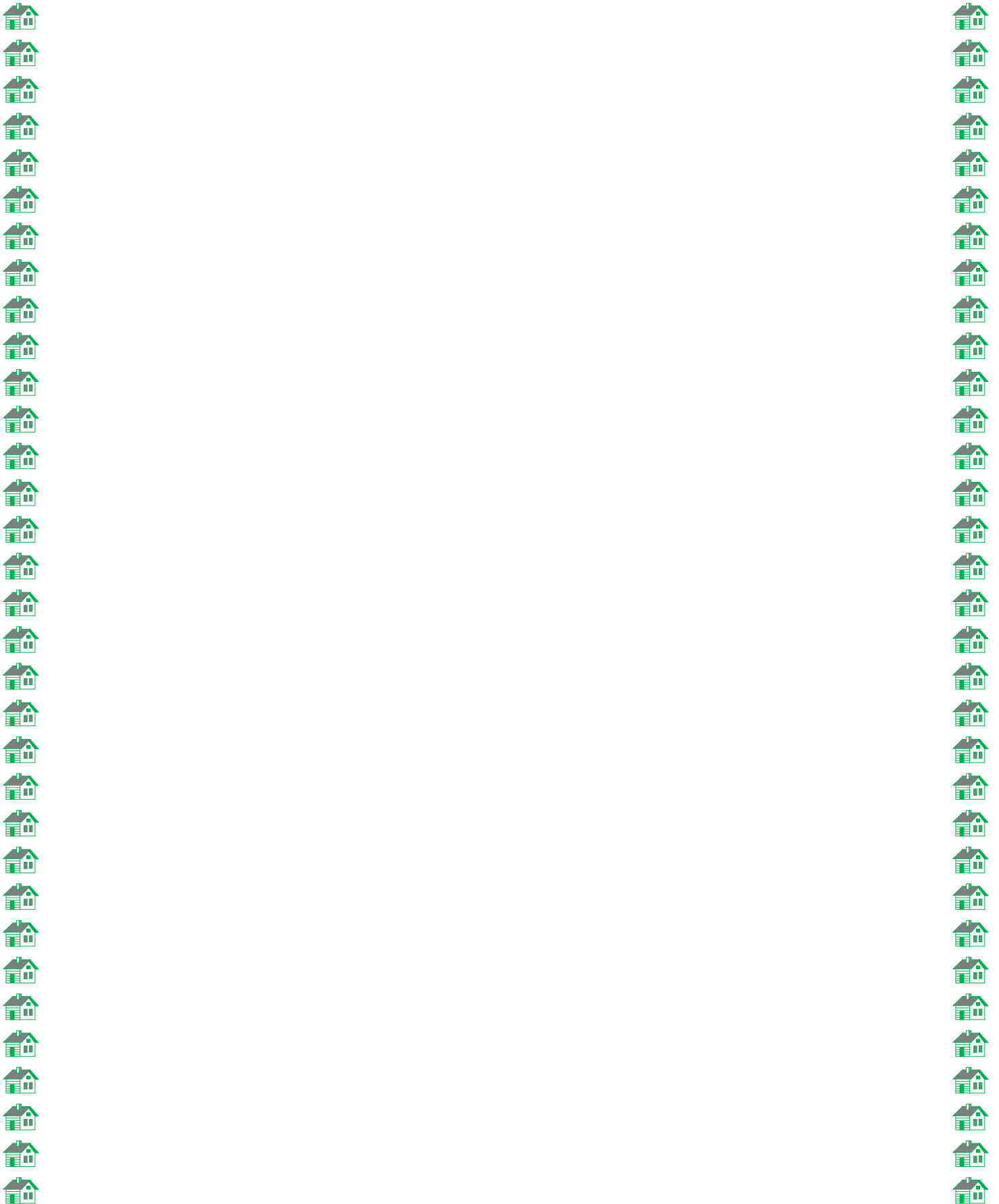
Cert este faptul că, cei 7 ani de acasă reprezintă o carte de vizită, o oglindă a unui copil. Acel copil la un momentdat va trebui să facă cunostință cu un mediu străin și va trebui să reușească să se comporte adecvat. Așadar, încă de mic, copilul învață să fie independent și să își formeze alte deprinderi utile.

În etapa preșcolară, de pildă, un copil merge la grădiniță, acolo unde cunoaște alți copii și un alt mediu. Încă de la început, educația primită în familie este cea care își spune cuvântul, copilul comportându-se ca atare. Dacă părinții au fost destul de implicați în educația copilului, acesta din urmă va fi capabil să pună în aplicare aspectele dobândite și să aibă un comportament adecvat.

Însă, există și cazuri când bazele celor 7 ani de acasă nu sunt suficient înțelese de către copil. Foarte important este faptul că aceste aspecte se pot corecta, în caz că acestea au fost înțelese în mod greșit de către copil. Așadar, un copil cu un comportament mai rebel are șansa să își corecteze carențele cu puțin ajutor. În acest caz este foarte important sprijinul celor din jur. Spre exemplu, preșcolarii încă pot învăța aspecte importante cu ajutorul persoanelor specializate din cadrul grădiniței. Totodată prezența părinților, conștientizarea greșelilor și implicarea lor în continua educație a preșcolarului este foarte importantă în această etapă.

În concluzie, pentru o educație sănătoasă cei 7 ani de acasă reprezintă un aspect extrem de important, un fundament care îi va fi de folos o viață întreagă adultului în devenire. Tot acest proces pornește în familie, de aceea, sprijinul necondiționat și implicarea părinților este mai mult decât importantă. Așadar educația timpurie nu este de neglijat, copiii meritând tot ce e mai bun pentru a deveni niște oameni integri și frumoși.

ȘAPTE ANI DE ACASĂ

AUTOR DEACONESCU MIHAELA

Astăzi, toată lumea așteaptă totul de la ȘCOALĂ.

Școala trebuie să facă acum și ceea ce în epoca modernă părinții, din păcate, nu mai au timp să facă.

Școala trebuie să îl învețe nu numai să citească și să socotească dar și să salute, să își ceară scuze atunci când greșește sau când întârzie, să mănânce frumos, să vorbească frumos, să nu fie agresiv, să nu țipe și să își respecte colegii și profesorii.

Dar ce a făcut familia? Sigur, copilul este sănătos, îngrijit, a crescut armonios și frumos. Din păcate, mulți copii, atunci când vin la școală, nu cunosc elemente de bună purtare.

Cu siguranță ați văzut copii care, aflându-se într-un magazin, țipă și plâng pentru că părinții nu le-au cumpărat ceea ce au vrut. De asemenea, sigur ați întâlnit copii care își doresc cel mai performant și cel mai scump telefon, cea mai scumpă jucărie. Acestea sunt situații tot mai des întâlnite. Pare că acea jucărie, acel telefon reprezintă fericirea supremă pentru un copil.

Cum să lupte școala cu asemenea dorințe și cu asemenea comportamente?

În școală profesorul îl învață pe copil faptul că înveți muncind. Dacă în familie copilul știe să își ajute părinții și să își strângă lucrurile, îi va fi mult mai ușor când va intra în colectivitate. Va fi plăcut și de către colegi și de către profesori și va obține rezultate.

Copilul va fi fericit. Acesta este scopul comun al factorilor educaționali principali: familia și școala. Deci, pentru a fi fericit, copilul trebuie să aibă cei șapte ani de acasă!

INTEGRAREA ȘCOLARĂ A COPIILOR CU DIZABILITĂȚI STUDIU DE SPECIALITATE

PROF. ÎNV. PREPRIMAR DEACONU ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BERISLĂVEȘTI – JUD. VÂLCEA

În cazul în care în clasă există și un preșcolar cu deficiențe de auz educatoarea este în cea mai mare măsură să decida forma de comunicare adoptată în relațiile cu acesta, în funcție de: nivelul deficienței, nivelul inteligenței copilului, de particularitățile personalității deficientului.

În procesul educațional al copiilor cu deficiențe de auz se utilizează anumite forme de comunicare: Organizarea clasei trebuie făcută în așa fel încât, preșcolarul cu dizabilități de auz să poată vedea atât educatoarea cât și pe ceilalți copii din clasă.

Pentru a facilita citirea de pe buze, este recomandabil ca scaunul pe care stă educatoarea să fie situat la aceeași înălțime cu cel pe care stă preșcolarul.

Mijloacele de învățământ : tabla școlară, flip-chartul, retroproiectorul, hărțile fotografiile ilustrațiile, sunt foarte utile pentru a facilita însușirea lecțiilor.

Compensarea auzului este potențată prin afișarea a variate imagini în clasă, ca o primă condiție pentru a facilita mai buna cunoaștere a realității - desene, fotografii , hărți și reproduceri diverse.

Instrucția și educația copilului cu deficiențe de auz în clasa obișnuită se realizează mai ușor cu ajutorul învățătoarei prin:

- folosire materialului intuitiv adecvat,
- va încerca legarea lecției de experiența de viață a copilului
- va porni întotdeauna de la ce știe copilul deficient de auz,
- va folosi un limbaj cât mai adecvat, verificând permanent dacă a fost înțelesă,
- va da doar noțiuni de bază, cât mai simple, dar necesare,
- sarcinile de lucru vor fi ușoare, clare, plăcute,
- va urmări elevul deficient de auz permanent și acesta va fi îndrumat anticipativ, prin organizarea perspectivelor după fiecare sarcină efectuată corect (sau parțial corect).

Rolul colegilor de clasă este deosebit de important în sprijinirea copilului cu dizabilități de auz, acesta să nu fie izolat de restul clasei. Este bine ca preșcolarul deficient să fie așezat în apropierea unui coleg mai bun la învățătură, acordarea unor responsabilități ușoare, dar permanente în cadrul colectivului.

Dacă în clasă este și un copil cu dizabilități vizuale acesta trebuie privit ca oricare altul dintre elevii clasei, fără a exagera cu gesturi de atenție și fără a-l favoriza mai mult decât ar cere gradul și specificul deficienței sale. Educatoarea și colegii de clasă ai preșcolarului cu dizabilități vizuale trebuie să cunoască și să înțeleagă dificultățile ce le întâmpină copilul cu dizabilități vizuale.

Integrarea școlară a copiilor cu dizabilități de vedere presupune acceptarea unor condiții care vin să sprijine participarea și implicarea preșcolarului cu acest tip de deficiențe în activitățile desfășurate în clasă.

Este foarte important ca preșcolarul să cunoască îndeajuns spațiul clasei pentru a învăța să evite obstacolele dar și pentru a identifica cu o mai mare ușurință locurile cărora trebuie să le acorde o atenție deosebită.

Pentru aceasta el are nevoie de un ghid care de obicei este fie persoana de sprijin, un coleg sau chiar învățătoarea.

În cadrul activităților de predare-învățare preșcolarului cu dizabilități vizuale trebuie să i se acorde o atenție deosebită:

- așezarea preșcolarului în primele bănci, cu privirea perpendiculară pe suprafața tablei;
- scrierea clară a notițelor pe tablă, însoțită apoi de lectura lor simultană cu voce tare;
- folosirea unor materiale grafice în relief sau asociate cu semnale sonore;
- descrierile și instrucțiunile verbale să fie cât mai clare și mai ușor de auzit;
- alocarea unui timp suficient pentru sarcinile de învățare și stimularea deprinderilor de autoservire și organizare personală.

Noi, cadrele didactice avem următoarele îndatoriri atunci când în clasa de elevi se regăsesc copii cu deficiente de vedere:

- să ne anunțăm intrarea sau ieșirea din clasă;

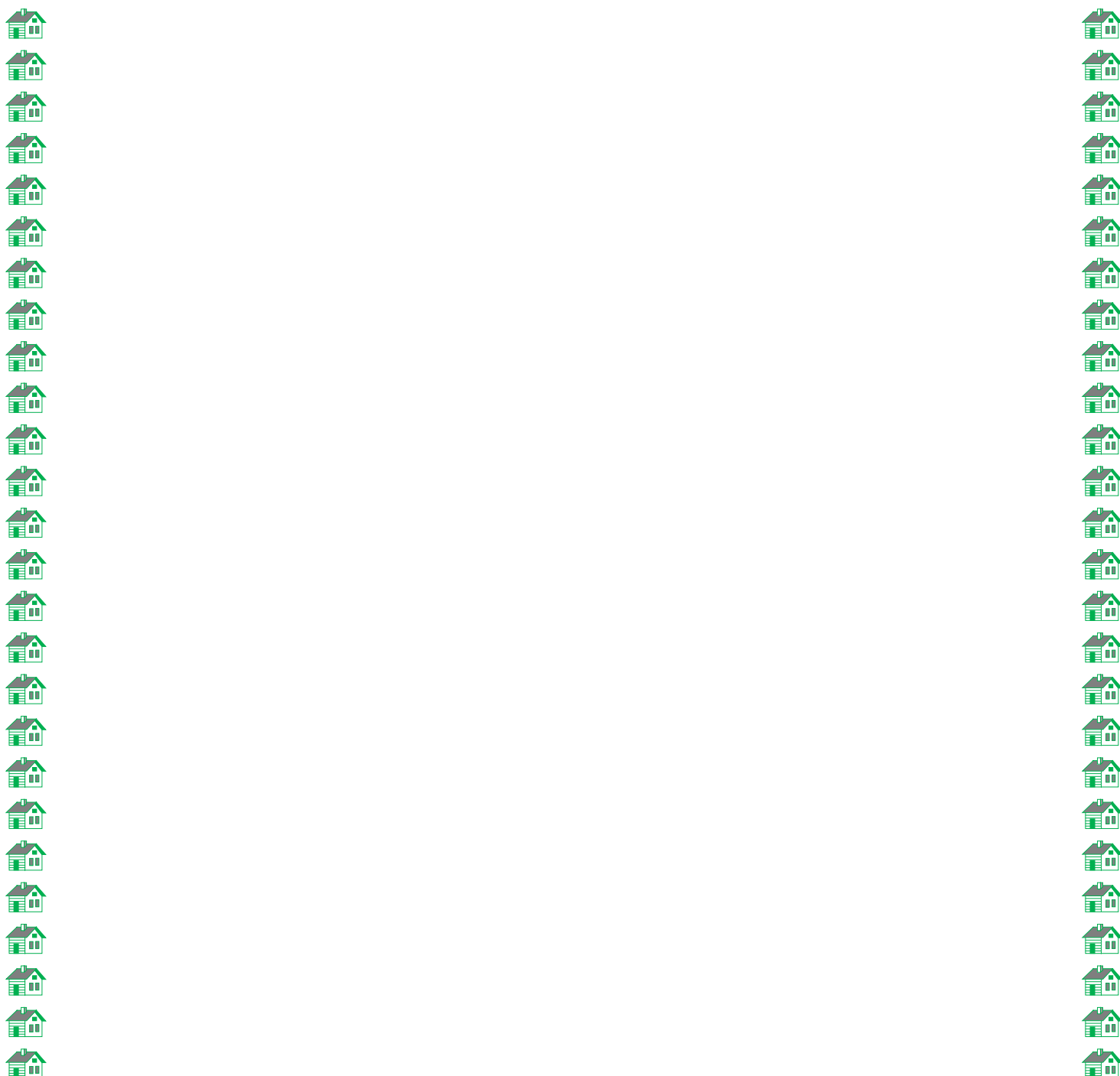

- în timpul unei conversații să ne prezentăm atât pe noi cât și pe cei de față;
- să pronunțăm numele copiilor atunci când ne adresăm sau dorim să le comunicăm ceva anume;
- să așezăm copiii cu dizabilități vizuale departe de sursele de lumină, de preferință în fața clasei;
- să descriem în detaliu fiecare aspect al lecției care implică folosirea vederii, de exemplu, desenele, imaginile pe suport media, etc.;
- să formăm perechi între copii cu dizabilități de vedere și copii cu vedere bună, cu scopul ca aceștia din urmă să constituie drept sprijin celor dintâi.

Un rol important îl deține profesorul de sprijin care este specializat în activitățile didactice cu elevii nevăzători și care este responsabil și de activitățile extrașcolare ale acestora. Prin munca conjugată a celor implicați, educatoarea, psiholog, profesor de sprijin și familie se vor obține rezultate bune.

Bibliografie:

Popescu,R. - coord. - (2003) – Copilul deficient de auz din clasa ta, Ed. Psihimedia, Sibiu
Stănică I, Popa M (și alții), Psihopedagogie specială. Deficiențe senzoriale, Ed. ProHumanitate, București, 1997.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

DEACONU ELENA CLAUDIA
PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 OITUZ

Primul nucleu social pentru educația copiilor este familia. Copilul se naște, trăiește și crește în mediul familial, care asigură nevoile sale primare, influențând în mod decisiv dezvoltarea sa psihică. Familia favorizează dezvoltarea limbajului, un instrument necesar pentru integrarea cu mediul extern și se știe că micii copii privați de o realitate familială sănătoasă, prezintă o întârziere în dezvoltarea lingvistică. Familia influențează dezvoltarea personalității prin importanța dimensiunii sale afective, care satisface nevoia de securitate și de cunoaștere a copiilor, permițându-le să elaboreze lumea în care trăiesc și să învețe să accepte, să iubească, să înțeleagă, să depășească frustrările și să-și controleze reacțiile emoționale. Familia deschide relațiile interpersonale prin care copiii interacționează cu ceilalți, transmite atitudini, valori, facilitând activitățile și acțiunile zilnice.

Regulile fac parte din procesul educațional și reprezintă un instrument necesar pentru a asigura copiilor lor o creștere sănătoasă și echilibrată. Regulile sunt indispensabile, deoarece acestea permit copilului să aibă referințe precise. Cu alte cuvinte, ele reduc haosul din mediul înconjurător și asigură securitatea, facilitând procesul de adaptare a copilului la viața socială. Copilul fără reguli este un copil confuz, care va fi ușor influențat de stresul care provine din mediul extern.

Tonul ridicat, pedepsirea, nervozitatea din partea părinților sunt comportamente ineficiente și contraproductive. Este bine ca părinții să fie liniștiți atunci când introduc regulile copiilor și să manifeste satisfacție atunci când copii le înțeleg și le urmează.

În încălcarea normelor stabilite, uneori, copiii au un comportament provocator prin care ei, de fapt, solicită atenția adulților. Când se întâmplă acest lucru, este necesar să se intervină cu blândețe, prin ascultare și nu cu reproșuri. Dacă există o dificultate puternică în aplicarea regulilor, trebuie să se vorbească cu copiii într-un climat afectiv cald, care să asigure comunicarea între copil și adult.

Astfel, mediul familial permite copilului o dezvoltare optimă a personalității sale, care îl va ajuta să se integreze mai târziu la școală împreună cu colegii săi și să-și dezvolte independența și autonomia.

Părerea mea este că, pentru un model educațional care să dea rezultate pozitive, efortul nu ar trebui să se facă doar dintr-o parte, ci școala și familia trebuie să lucreze împreună: părinții trebuie să dea regulile copiilor, astfel încât să-i educe și să-i pregătească pentru a trăi în societate și, în același timp, profesorii trebuie să-i educe pe copii mai întâi și apoi să-i instruiască. Numai în acest fel, copilul va ști cum să recunoască autoritatea și să respecte regulile.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! STUDIUL DE SPECIALITATE: ALIMENTAȚIE SĂNĂTOASĂ

PROF. GR. I. DEAȘ CARMEN DANIELA
COLEGIUL TEHNIC „VICTOR UNGUREANU” CÂMPIA-TURZII/
LICEUL DE INFORMATICĂ „TIBERIU POPOVICIU” CLUJ-NAPOCA

„Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trai bine, educandu-i., Aristotel

Studiul de caz reprezintă o metodă de confruntare directă a participanților cu o situație reală, autentică, luată drept exemplu tipic, reprezentativ pentru un set de situații și evenimente problematice.

Pentru ca o situație să poată fi considerată și analizată precum un „caz” reprezentativ pentru un domeniu, ea trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- să fie autentică și semnificativă în raport cu obiectivele prefigurate, condensând esențialul;
- să aibă valoare instructivă în raport cu competențele profesionale, științifice și etice;
- să aibe un caracter incitant, motivând participanții la soluționarea lui,
- corespunzând pregătirii și intereselor acestora;
- să solicite participarea activă a tuturor elevilor/studentilor în obținerea de soluții,
- asumându-și responsabilitatea rezolvării cazului;

În continuare vă voi prezenta un exemplu din practică, a unui studiu realizat la disciplina Biologie/Educație pentru sănătate, având ca temă Alimentația sănătoasă.

Am aplicat elevilor grila „Motive pentru care mâncăm,, (după 2/pag.47) și am interpretat rezultatele astfel:

Din totalul de elevi chestionați, au răspuns astfel:

Ce îi influențează cel mai mult în alegerea alimentelor

- 47,619 % GUSTUL,
- 42,857 % PREFERINȚE ȘI AVERSIUNI PERSONALE,
- 4,76% SENTIMENTE, și PUBLICITATE.

Care sunt criteriile ce influențează cel mai puțin alegerea alimentelor

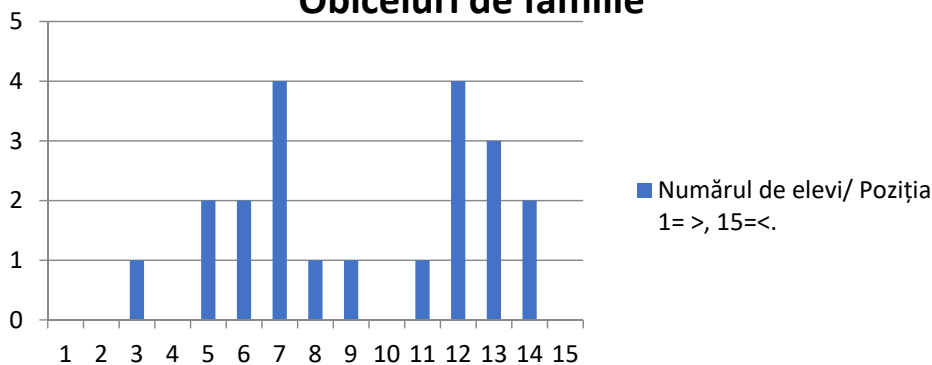
- 23,809% RELIGIE,
- 19,047% PROVENIENȚĂ ETNICĂ,
- 14,284% SENTIMENTE,
- 9,523% AMBALAJ, PRESIUNEA ANTURAJULUI, și ETICHETE ALIMENTARE,
- 4,761% PUBLICITATE, TIP DE PERSONALITATE și PREȚ.

Influența OBICEIURILOR DE FAMILIE este reprezentată grafic și tabelar mai jos.

Obiceiurile de familie încep să se piardă, trebuie să se pună accent pe cei 7 ani de acasă.

Rolul profesorului, în cazul apelului la metoda studiului de caz, se reduce doar la cel de incitator și de provocator al demersurilor de rezolvare a cazului.

Motive pentru care mâncăm Obiceiuri de familie

Obiceiuri de familie

Poziția [1.=place foarte mult(>) 15.=place foarte puțin(<)]

Nr.	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.	13.	14.	15.
Nr. elevi	-	-	1	-	2	2	4	1	1	-	1	4	3	2	-

„Motive pentru care mâncăm,,

1.Preferințe și aversiuni personale,

2.Preț,

3.Accesibilitate,

4.Proveniență etnică,

5.Gust,

6.Tip de personalitate,

7.Religie,

8.Presiunea anturajului,

9.Publicitate,

10.Ambalaj,

11.Etichete alimentare,

12.Ereditate,

13.Emoții,

14.Obiceiuri de familie,

15.Sentimente.

Concluzii

- Elevii dobândesc atât cunoștințe teoretice câtși practice,

- Studiul de caz constituie o modalitate eficientă prin care se apropie procesul învățării de contextului extrașcolar și practica vieții cotidiene.

Bibliografie

1.Ionescu, M., Chiș, V.,2001: Pedagogie Suporturi pentru formarea profesorilor, Editura Presa Universitară Clujeană pag. 143-153,

2.Naroși, I.,L.,Călugăru, Daniela, 2004: Programul Național de educație pentru sănătate în școala românească, Formarea profesorilor, Caietul Participantului, Ministerul Educației și Cercetării, Fundația Tineri Pentru Tineri, Program finanțat de Ministerul Sănătății Unitatea de Management a PriectuluiFondului Global pag. 47.

CUM SĂ-L ÎNVĂȚAȚI PE COPIL SĂ ASCULTE

**PROF. INV. PRIMAR: DECEAN LIVIA
LICEUL TEHNOLOGIC JIDVEI**

DIFICULTATEA. Voi și copilul vostru de patru ani sunteți, într-o permanentă luptă pentru putere, iar copilul pare să câștige întotdeauna. Când îi spuneți să facă ceva ce nu vrea să facă, pur și simplu vă ignoră. Când îi spuneți să nu facă ceva ce el vrea să facă, recurge la istericale. „Să fie o etapă a copilăriei?”, vă întrebați. „Să aștept, și să sper că va trece?” Puteți să-l învățați pe copil să asculte. Dar, înainte de a vedea cum, să analizăm un posibil motiv ce stă la baza comportamentului său.

DE CE SE ÎNTÂMPLĂ? Când copilul era bebeluș, principalul vostru rol a fost acela de îngrijitor. Ați fost mereu la cheremul lui. Nu trebuia decât să scâncească, iar voi vă și repezeți să-i alinați orice suferință și să-i satisfaceți orice necesitate. Firește, astfel de reacții au fost cât se poate de normale și, de dorit. Un nou-născut are nevoie de atenția permanentă a părinților. După mai multe luni în care a fost tratat astfel, este de așteptat ca micuțul să se comporte de parcă el ar fi stăpânul casei, iar părinții, servitorii, gata să-i îndeplinească orice dorință. Apoi, în jurul vârstei de doi ani, copilul se lovește de cruda realitate: micul său „imperiu” s-a prăbușit. Părinții nu mai îndeplinesc ordinele lui, ci se așteaptă ca el să se conformeze ordinelor lor. Pentru copii, aceasta este ca o trezire bruscă dintr-un vis frumos! Unii protestează făcând crize de isterie. Alții testează autoritatea părinților refuzând să asculte. În acest moment critic, părintele trebuie să-și asume un nou rol: cel de persoană cu autoritate, care îi dă copilului îndrumări clare cu privire la ce se așteaptă din partea lui. Dar ce se poate face dacă copilul ignoră sau respinge îndrumarea, așa cum reiese din scenariul introductiv?

CE PUTETI FACE?

Preluati conducerea. Copilul nu va accepta rolul vostru de conducător dacă nu vede că vi-l asumați. Așadar, într-o manieră echilibrată, va trebui să vă exercitați autoritatea. În ultimele decenii, unii așa-zii experți au transmis ideea că termenul „autoritate” este dur. Un expert chiar numește autoritatea părintească „neetică” și „imorală”. Însă alternativa, adică permisivitatea, îi poate determina pe copii să se simtă dezorientați, răsfățați și, îndreptățiți să facă unele lucruri și nu-i ajută deloc să devină adulți responsabili.

Recurgeți la disciplinare. Un dicționar definește disciplinarea drept „instruire care produce ascultare sau stăpânire de sine, luând adesea forma regulilor și a pedepselor, dacă acestea sunt încălcate”. Firește, disciplinarea, nu trebuie să fie niciodată nerezonabilă ori abuzivă, dar nici ambiguă sau inconsecventă, neoferindu-i copilului motivația de a se schimba.

Fiți clari. Unii părinți doar îi roagă pe copii să fie ascultători. („Ai vrea, te rog, să-ți faci ordine în cameră?”). Probabil cred că în acest fel arată că sunt manierați. Metoda însă îl pune pe părinte într-o poziție de supunere și îi acordă copilului libertatea de a evalua avantajele și dezavantajele cererii părintelui și, apoi, de a decide dacă o va respecta sau nu. Nu renunțați la autoritatea voastră, ci dați îndrumări clare sub forma unor afirmații.

Fiți fermi. Dacă spuneți „Nu”, atunci „Nu” să fie; și faceți front comun cu partenerul conjugal. Dacă ați stabilit unele consecințe pentru neascultare, respectați-vă cuvântul. Nu vă pierdeți în negocieri sau în discuții nesfârșite despre motivul pentru care ați luat o anumită decizie. Va fi mult mai ușor pentru copilul vostru, dar și pentru voi, dacă ‘Da-ul vostru va însemna Da, iar Nu-ul vostru, Nu’.

Fiți iubitori. Familia nu este nici democrație, nici dictatură. Este o instituție fondată de Dumnezeu în care copiii pot fi ajutați cu iubire să devină adulți responsabili. Ca parte a acestui proces, disciplinarea îi va învăța pe copii să asculte și să se simtă în siguranță datorită iubirii voastre.

Bibliografie : Revista Treziți-vă, mai 2015

CEI 7 ANI DE ACASĂ

DELCEA CARMEN, PROFESOR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR GRĂDINITA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 53, CONSTANȚA

În educarea „puiului de om”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Această perioadă de timp este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți, trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină

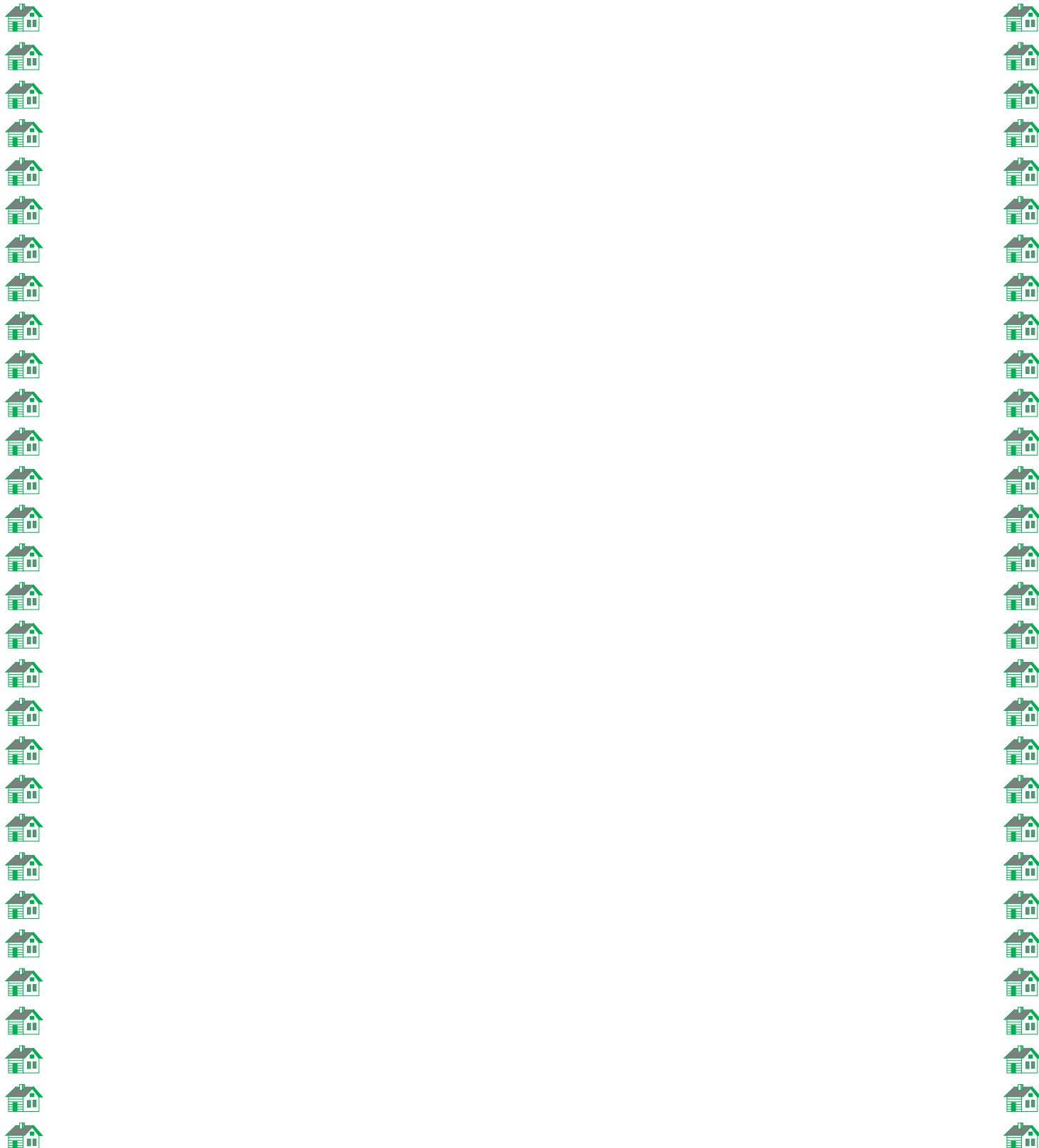

în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ceea ce are de spus și să nu îi facem observații în public.

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume -omul de caracter”.

Bibliografie:

1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF.DEMETER GYÖNGYI-ILEANA
GRĂDINIȚA CIMBORA BARAOLT, JUD. COVASNA

"Cei șapte ani de acasă" - auzim frecvent de la adulți, când ne întâlnim cu copii neastâmpărați pe stradă, în magazine, pe autobuze, cu adolescenți needucați, dar și cu adulți care au comportamente nedorite, jignitoare. Auzim aceste cuvinte și în sens pozitiv, când tinerii ajută pe cei bătrâni, există ajutorare pentru cei nevoiași, se întemeiază familii cu comportamente pozitive în societate, cu copii bine crescuți, iubitoare. Copilul se naște în cele mai bune cazuri într-o familie. Fiecare familie are valori, legi, și reguli nescrise după care trăiesc și își cresc copiii. Părinții vrând-nevrând sunt modele pentru copiii lor. Pot fi modele pozitive sau negative. Fiecare părinte își pune întrebarea: Oare copilul meu va fi capabil în viață? Va fi un adult responsabil? Va fi un adult fericit? Teoretic fiecare părinte ar vrea, ca copilul lui să fie fericit. În trecut valorile, legile, regulile în familie erau altfel decât azi. Familiile trăiau după legi simple. Fiecare membru al familiei avea responsabilitățile, sarcinile lui. Tații lucrau, mamele își creșteau copiii. Știau din instinct, că iubirea, relațiile interpersonale, respectul, voia bună le ajută în viață. În aceste familii, mai ales, dacă erau mulți copii, copiii primeau modele pozitive de la părinți, dar și de la frații mai mari. Aceste modele s-au transmis generațiilor tinere: respectul, iubirea pentru semenii, ajutorare între oameni, iubirea pentru muncă. Comunicarea între membrii familiilor era normală, locuind toți în spații mai mici, și seara fiind împreună toată familia. Comunicarea, poveștile, cântecul, dansul popular era farmecul întâlnirilor de familie, dar și a sărbătorilor. Aceste modele au ajutat pe copiii de demult, să devină adulți mai responsabili, beneficiind de: "Cei șapte ani de acasă". Azi, trăim într-o lume în care fiecare om își caută existența. Au apărut multe tipuri de familii: în unele ambii părinții lucrează, în altele părinții nu au locuri de muncă, sau sunt nevoiți să lucreze în străinătate. Au apărut bogații, și oamenii săraci, mai evidențiat. Din perspectiva copiilor ambii sunt negative, deoarece părinții mai înstăriți material, din lipsa timpului le oferă copiilor obiecte, lucruri materiale, Bonele au grijă de ei, lipsind modelul, iubirea părinților. Fără iubirea părinților cresc și copiii a căror părinți sunt în străinătate. Acești copii prezintă de multe ori probleme de comportament în grădinițe, școli. Se poate vorbi și despre familiile "normale" din această societate. În zilele noastre dezvoltarea tehnicii, apariția televizorului, computerului a schimbat viața oamenilor. Bogați, sau mai săraci, orașeni, sau săteni, toate familiile trăiesc cu tehnica în casă. Televizorul, internetul ne dă informații, dar au o influență negativă asupra relațiilor interpersonale cu familia, mediul înconjurător. În familie fiecare membru își petrece timpul liber cu mașinăria lui. Părintele nici nu se întâlnește cu adolescentul, deoarece el nici nu iese din cameră, stând toată ziua în fața computerului. Tata se uită la televizor, copilul mic ori la televizor, ori se joacă la computer. Se întâmplă deseori, că mama nu are timp pentru familie, pentru, că are filme zilnice, sau stă pe internet. Astfel familia se izolează, nu numai între ei, dar și de la prieteni, rude, părinți. Se pune întrebarea: Ce se poate face în această societate, care devine bolnavă? Ce modele primesc copiii în zilele noastre? Ce fel de adulți vor deveni ei? Ce efect vor avea: "Cei șapte ani de acasă" primiți? După părerea mea, ca mamă, ca pedagog baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Rolul pedagogilor, al educatoarelor mai ales este foarte important în societatea de azi. Părinții trebuie să conștientizeze, că cei șapte ani de acasă, adică primii șapte ani din viața copilului sunt primordialii pentru dezvoltarea personalității copilului. Părinții trebuie să fie educați, ajutați, îndrumați. Există mai multe metode: Ședințe cu părinți clasice, sau interactive, activități cu părinții, vizite la domiciliu, parteneriate, cursuri pentru părinți, întâlniri private cu părinții. Activitățile interactive cu părinții pe această temă le familiarizează pe părinții, cu influența familiei asupra formării personalității copilului. Părinții au posibilitatea să formuleze întrebări, dar și să-și spună părerea despre o anumită temă. La aceste activități părinții auzind opinii, și păreri subiective, dar și experiențele celorlalți poate aplica la educarea copilului său. Jocurile dramatice, și experiențiale folosie la aceste activități cu părinții contribuie la cunoașterea de sine, cunoașterea copilului. În joc totul este posibil: părintele devine copil, care este sincer, voios, conștientizează greșelile, dar găsește și încrederea în sine, conștientizând, că face bine. Copilul este o comoară. Poate să fie foarte iubitor, dragălaș, dar și obraznic, și obositor. Educația copiilor poate fi o

plăcere, dar poate fi și dificilă. Uneori părinții sunt neputincioși, dezamăgiți, frustrați, mai ales când copilul are un comportament nedorit. Aceste sentimente se oglindesc în comunicarea între pedagog și părinți. În acest sens, a fost realizat Programul Național de educație a părinților: "Educați așa!", implementat în țara noastră de Reprezentanța UNICEF, prin Fundația "Copiii nostri", în colaborarea cu Ministerul Educației și Cercetării. Acest program fost primit cu interes și simț de răspundere de cadrele didactice și iubit, apreciat de către părinți. Cursul a fost conceput cu un scop strict delimitat, pentru un grup țintă, și cuprinde 5 ședințe. Cursul vizează formarea abilităților părinților pentru a stimula comportamentul pozitiv al copilului cu diferite metode, a stabili reguli și limite în familie: Prin lecții, jocuri, activități interactive, comunicarea în activități cu colegii, observarea copiilor acasă, vizionarea filmulețelor didactice, ascultarea părerilor, impresiilor, experiențelor celorlalți părinți vor învăța să fie consecvenți, vor căpăta experiența de a evita manifestările nedorite ale copilului, și de a înțelege, că pedeapsa drastică nu înseamnă rezolvarea problemelor, pentru că există metode mai eficiente; ca izolarea, sau retragerea atenției. Aceste cursuri sunt foarte eficiente. În timpul cursurilor se leagă prietenii, relațiile interpersonale între copil-mamă, părinte-părinte, pedagog-pedagog de îmbunătățesc, părinții devin mai atenți la copii, le apreciază mai mult ceea ce este pozitiv și contribuie mai mult la educarea lor. Oricând și oriunde se evidențiază zicala "Cei șapte ani de acasă"- Pentru o societate sănătoasă viitoare este nevoie de dezvoltarea inteligenței emoționale a copiilor în familie și în societate.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ ȘI EDUCAȚIA ÎN PARTENERIAT ȘCOALĂ-FAMILIE „DIN SUFLET PENTRU MAMA!”

AUTOR: PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR
VIOLETA DEMINESCU JURCA
LICEUL TEHNOLOGIC OVID DENSUSIANU CĂLAN

„Cei 7 ani de acasa” sunt anii de aur ai educației unui copil.

Incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, copiii nu se mai află exclusiv în „mâna” strict a familiei, așa că nu mai există cei 7 ani doar „de-acasă”. Însă rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Aici copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale confirmă și consolidează apoi normele deja deprinse din familie.

Perioada celor 7 ani este considerată a fi perioada cu impact maxim asupra modului în care copilul percepe lumea și valorile umane ale societății din care face parte. Rolul părinților este esențial în acești ani - pentru că ei sunt cei care pun cărămizile sistemului de norme și valori pe care adultul de maine își va clădi propria sa viață.

Atenție însă la puterea pe care o are exemplul personal. Pentru că la început copiii învață prin imitație, este foarte important ca cei ce fac educație să se poarte așa cum pretind de la cei mici.

Atitudinea pozitivă a părinților față de activitățile desfășurate în școală reprezintă un factor important în procesul de învățare, chiar și numai prin entuziasmul arătat de părinți pentru ceea ce face copilul fie și în joacă

Orice părinte trebuie să înțeleagă că joaca este de fapt "munca" copilului, iar învățarea este mai ușoară cu ajutorul jocului. Ideile originale nu sunt de lepădat, așa că, părinți, îndemnați-l/ajutați-l pe copil să învețe o poezioară, un cântecel sau chiar să "regizeze" o mică piesă de teatru pentru familie/colegii de clasă.

Psihologii încurajează activitățile comune copil-părinți ca pe o adevărată metodă de stabilire a legăturilor dintre aceștia. În plus, pregătirea unei mese ori răsfoirea împreună a unei cărți cu poze pentru copii dă prilejul petrecerii unor clipe fericite împreună. Mama și tata nu sunt însă singurele persoane care pot desfășura diverse activități cu copiii, mai ales dacă programul lor este încărcat. Bunicii sau orice alta persoană care se ocupă de copil îi pot citi acestuia, îi pot spune povești, pot pregăti o mâncare împreună, pot participa la activitățile propuse de școală, etc.

Copilul trăiește un sentiment de mândrie atunci când părinții săi se implică în activitățile școlii sau îl sprijină în realizarea sarcinilor de învățare. În mod sigur aceste fapte au ecouri pozitive în formarea personalității copilului, în conștiința lui. Ca urmare își va respecta mai mult familia, va învăța să aprecieze munca celorlalți, îi va fi asigurat succesul școlar.

Numai implicând toți factorii educaționali în formarea personalității umane vom reuși să atingem toate obiectivele educației timpurii.

Dar, ca dascăl, îmi pun adesea întrebarea: „Cum pot îmbunătăți eu relația școală – familie-copil?”

Răspunsul este: printr-un parteneriat adevărat între școală și familie.

Un parteneriat eficient școală – familie este dorința oricărui învățător. În fiecare an, am încheiat astfel de parteneriate eficiente cu părinții elevilor, bazate pe principii de comunicare și colaborare.

Analizând răspunsurile date de părinți la chestionarele aplicate și din discuțiile cu aceștia, am ajuns la concluzia că e nevoie de implicare și colaborare pentru o educație valorică din perspectiva afectivității, a cunoașterii, a trebuințelor, atitudinilor, valorilor și motivației.

Pentru ca parteneriatul să devină eficient, am propus o serie de acțiuni comune la care să participe atât elevii, cât și părinții lor sau alți parteneri educativi din comunitate. În acest fel, activitățile au devenit benefice, finalizându-se printr-o evaluare ce a vizat atingerea obiectivelor propuse.

Una dintre formele concrete de colaborare cu părinții în cadrul parteneriatului încheiat s-a desfășurat de Ziua Mamei, iar printre obiectivele urmărite, a fost învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă sub formă de activități comune : elevi-părinți-învățător.

Mi-am propus, astfel, o activitate „dulce”, pe care am și desfășurat-o chiar în 8 Martie, cu elevii mei de clasă pregătitoare, „**Din suflet, pentru mama!**” Pentru că nu au putut participa toate mamicile, prezența acestora a fost suplinită de bunici, tătici, mătuși, surori mai mari.

A fost o activitate despre „a fi, a deveni, a da și a primi –cu copilul tău”, o surpriză totală atât pentru copii, cât și pentru mămici, întrucât am pregătit singură, în mare secret, cu complicitatea unui laborator de cofetărie din oraș, felii de blat în formă de inimioară și cremă de ciocolată.

Împreună, mămica/bunica/tatăl și copilul au primit materialul necesar umplerii și ornării unui tot „De ziua mamei”. Se pare că a fost cel mai dulce tort din lume...

Prin implicarea părinților în activitățile școlare și extrașcolare se descoperă noi modalități de educare a copiilor bazate pe colaborare și comunicare. Cei doi factori au un scop comun și anume educarea și formarea copilului pentru viață.

Dacă vom reuși să-i atragem pe părinți de partea noastră într-o colaborare eficientă, într-un parteneriat, sub deviza „Împreună vom reuși”, se vor îmbunătăți astfel relațiile ce se stabilesc între școală și familiile elevilor, iar realizarea acestui obiectiv va avea un impact pozitiv asupra formării de caractere, personalități și valori viitoare.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF.ÎNV.PRIMAR DETEȘAN GABRIELA

Când afirmam că un copil are cei 7 ani de acasa ne gândim la un copil bine crescut care stie să salute,să multumească, să spună te rog și care să se comporte respectuos cu cei mai mari si cuviincios cu cei de vârsta lui.Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ai unui copil ne gândim la educația primită de la părinți,educație care își pune amprenta la formarea personalității copilului până merge la școală.

De la o generație la alta constatăm că nu prea mai există cei 7 ani de acasă iar noi trebuie să plecăm de la ideea că normele de conduită se învață din familie.Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare,la început cel de imitare, iar vârsts pâna la 7 ani este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

O bună educație, o bună nu este un tipar general.Este forma pe care noi părinții o dăm.De noi părinții depinde ca adolescentul,tânarul să își asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri;salutul, prima normă de conduită, comportamentul cu prietenii, un copil bine crescut își respectă prietenii de joacă ,înțelege și respectă regulile jocului.

O bună creștere implică și cunoaștere și aplicarea unor reguli nescrise care le învățăm de mici;mulțumesc,cu plăcere, te rog.Alături de aceste cuvinte îmi pare rău, iartă ma sunt la fel ,o expresie magică.

Copilul va învăța că recunoașterea greșelilor nu este un semn de slăbiciune ci de respect și demnitate.

Fie că vorbim de viața de acasă, fie că vorbim de educația de la școală, copilul trebuie să înțeleagă și să respecte o serie de reguli de comportament stabilite de părinți sau învățate.

Educația,bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societete.

Educația copilului în familie este foarte importanta ,dar din păcate nu se mai realizează corect. Noua generație de copii este destul de rebelă,agitată.Printre cauze ar fi educația nepotrivită și timpul insuficient pe care părinții îl acordă copiilor.

Mediul familial este locul unde se pun primele cărămizi ale educației,locul unde copilul învață etica de bază și conduita primară de viață. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ-TRĂIRILE AFECTIVE ALE COPILULUI

DÂRSTARU GHEORGHE –COLEGIUL ECONOMIC BUZĂU

Prin trăiri afective înțelegem starea sufletească provocată copilului de obiectele sau persoanele din jur. Aceste trăiri încep la o vârstă fragedă.

BUCURIA

Este o trăire afectivă care apare atunci când copilul vede în obiectul sau persoana cu care vine în contact, satisfacerea unor trebuințe biologice în măsura în care acestea se încadrează în niște obișnuințe formate. Bucuria copilului apare și ca urmare a încetării unei stări de privațiune.

TRISTEȚEA

Stare inversă bucuriei, provocată de situații care reprezintă pentru copil insuccese: o pierdere, o piedică în calea satisfacerii unor trebuințe, cearta... Nu e de dorit, părinte fiind, să produci copilului această stare de spirit iar când e provocată de un factor din afara familiei, se va analiza situația, se va îndepărta cauza pentru a pune capăt tristeții. Un copil trist va da, peste ani, un om retras, posac, necomunicativ cu rezultate minime pentru el și societate.

FRICA

Apare atunci când ceva neprevăzut intră brusc în viața copilului și acesta prezintă dificultăți în adaptarea imediată. Frica se manifestă prin accelerarea respirației, a pulsului, tremur, transpirație, țipete chiar plâns. Când apar asemenea trăiri e bine ca părinții să facă tot posibilul spre a le îndepărta, prin cuvinte de încurajare, asigurând copilul de grija lor. Există părinți care cred că prin frică provocată de bătaie sau pedeapsă pot educa copilul. Copilul trebuie câștigat sufletește și el te va urma atunci cu dragoste.

MÂNIA

Este tot o stare afectivă, provocată de nedreptate, de un conflict, de o împiedicare a activității. Ea duce adesea la scene nedorite, la insulte, injurii și chiar loviri sau distrugerea jucăriilor. Trăirea unei asemenea stări e periculoasă pentru copil. Părinții trebuie să evite ca ea să se instaleze în sufletul copilului. Uneori poate apărea chiar ura, dar aceasta la copiii mici e rar întâlnită. Dar, toate stările prezentate sunt mobile, deoarece viața copilului este foarte dinamică și schimbătoare. Dar o stare afectivă intens trăită, doar câteva minute, poate aduce organismului mari suferințe. Copilul poate trece ușor de la o stare la alta, mai ales când simte alături mângâierile și sprijinul părinților. Ca urmare a trăirilor afective apar emoțiile. Bucuria de a vedea pe cineva drag care a revenit acasă după un timp mai îndelungat face din copilul calm un copil emoționat care se va manifesta uneori printr-o stare explozivă sau prin tăcere. Emoția poate însoți și starea afectivă numită tristețe și ea se poate manifesta prin tăcere sau plâns. Emoția cea mai puternică însă o trăiește copilul în timpul când frica și-a găsit sălaş în sufletul său.

CURIOZITATEA

Reprezintă setea de a afla pe care o manifestă toți copiii, este o trăire afectivă importantă pentru educație. Curiozitatea copilului poate fi exploatată de educatori ca fiind cheia cunoașterii, deci a dorinței de a ști. Unele din trăirile afective arătate mai sus pot avea drept cauze tulburări organice sau chiar o boală. O răceală poate cauza tristețe. O boală digestivă poate provoca nervozitate, oboseală. Copiii se nasc cu un anumit temperament. Unii veseli, gălăgioși, alții dimpotrivă calmi, reținuți, chiar timizi. Părinții trebuie să observe ce temperament are copilul lor și să nu-i ceară copilului trăiri care nu se potrivesc firii sale. Părinții, în timpul celor șapte ani, trebuie să-l învețe încă de mic să-și domolească trăirile afective cu sens negativ.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

DÂRSTARU MIHAELA G.P.P.BOBOCEI DIN MICRO III-BUZĂU

Fiecare persoană este unică în felul ei;fiecare om își trăiește propria viață;fiecare părinte are stilul propriu de educație,convingerile și valorile personale,fiecare copil are particularități care îl deosebesc de oricare alt copil

.Meseria de părinte este,în același timp,cea mai dificilă și cea mai ușoară meserie din lume.Este deosebit de greu să rezisti tot timpul ritmului antrenant impus de copilul tău,să ai răbdare să răspunzi adecvat la întrebări puerile,să reușești să vezi lumea prin ochii lui.

Responsabilitatea care apasă pe umerii părintelui este una imensă.El este modelul pe care copilul îl urmează,el îi oferă acestuia condiții de viață,securitate afectivă,educația de bază.Practic,de modul în care părintele își îndeplinește rolul depinde viitorul copilului.

Problema dezvoltării omului începând cu primii ani de viață și până la maturitate a fost studiată de marii psihologi ai lumii,aceștia ajungând la concluzia că toate procesele și însușirile psihice așa cum le găsim la copilul adult nu sunt gata constituite în momentul nașterii copilului.Aceste procese psihice urmează o cale de dezvoltare de la simplu la complex,de la inferior la superior,treptat se fac acumulări cantitative care duc la schimbări calitative,toate legate de dezvoltarea sistemului nervos sub influența mediului.La vârste diferite copilul prezintă particularități anatomice distincte și diferite de la o etapă la alta.

Vârsta copilăriei este,de fapt,baza dezvoltării personalității omului adult.Încă din primii ani de viață ai copilului se pun bazele formării individului de mâine.Încă există părinți care cred că în această perioadă,primii ani ai copilăriei,activitatea lor legată de creșterea copilului se rezumă doar la grija de a asigura cele necesare dezvoltării fizice ,după cum nu pitem nega că există și părinți care sunt convingși că în primii ani,așa-zisii „șapte ani de-acasă„,este necesară o susținută muncă de educare.

În primul rând familia este chemată să asigure un climat necesar educării copilului,un climat în care să domnească armonia,dragostea,o atitudine corectă față de muncă,disciplină, ordine,muncă...

Treptat,copilul,prin forța exemplului,va imita comportamentul părinților,va începe să înțeleagă,ajutat de părinți,ce e bine și ce e rău.Se impune ,deci,cunoașterea legilor morale de către părinți,însușirea acestora,spre a deveni criteria de viață în familie,de unde copilul le va învăța.Totul va depinde acum de autoritatea părinților și de afecțiunea dintre copil și părinți.

„Cei șapte ani de-acasă„,ar trebui să fie fundamentul conduitei copilului ce va deveni adult iar educația primită acum să fie cea care-I marchează întreaga viață.Rezultatele educației primite în primii ani de viață se vor concretiza în fapte și acțiuni doar dacă părinții vor insista pe aceste aspecte care,pe urma să devină deprinderi ,necesită exerciții repetate.Uneori vor fi necesare exerciții repetate până când cerințele părinților devin deprinderi ale copilului.Deci,acum exercițiul apare ca un mijloc de învățare bazat pe imitație,sfaturi,îndemnuri,la care copilul să adere cu plăcere și cu participare totală.

Familia poate întâlni și cazuri de încăpățănare din partea copilului,atunci când el refuză să participe la acțiunea cerută de părinți.În acest caz,părinții trebuie să caute explicația în propria lor atitudine.Unde va au greșit în educația dată copilului.

Munca de educare cere răbdare ,fiind o muncă de durată, cu trecerea treptată de la ușor la greu , de la simplu la complicat, totdeauna ținând cont de particularitățile psihice ale copilului: temperament, sensibilitate...

Privindu-i faptele,ascultându-i graiul,vei spune acum sau peste ani:are șapte ani de-acasă.

CEI SAPTE ANI DE-ACASA

CRISTIAN MIOARA MITRELA

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel, considerând ca nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seamăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitație decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

CEI 7 ANI DE ACASA

EDUCATOARE :COSTICĂ MAGHIȚA

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Cea mai importantă educație a unui copil are loc în interiorul familiei. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Și noi le dăm mai departe copiilor noștri.

Disciplina și educația copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte. Vreți să aveți un copil care să se poarte civilizată, trebuie în primul rând să țineți cont de faptul că spontaneitatea, energia și impulsivitatea le influențează acțiunile și cuvintele. De asemenea, mulți copii preiau cuvinte sau acțiuni de la oamenii din jur. De aceea este bine să acordați o atenție deosebită inclusiv manierelor dvs. și anturajului.

Bunele maniere sunt mai puțin întâlnite la copiii sub vârsta de 7 ani, pentru că, de cele mai multe ori, le este greu să își imagineze că lumea nu se învârtă în jurul lor. Însă educația în acest sens ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă, 2-3 ani, când copilul înțelege și face conexiuni între ceea ce se desfășoară în jurul lui.

Primele maniere se pot învăța chiar prin joacă. Pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinții lor, este bine să le mulțumiți de fiecare dată când le luați. Așa vor deprinde acest obicei de a mulțumi când primesc ceva. Un alt pas pe care nu trebuie să-l uitați când vă învățați micuții codul bunelor maniere este acela de a împărtăși jucăriile lui cu ceilalți parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel vă veți obișnui copilul cu ideea că este în regulă să-și împartă jucăriile, chiar dacă sunt momente când nu primește nimic în schimb.

Nu uitați să stabiliți reguli și limite, care trebuie să fie respectate!

Încă de când sunt în fașă este important să le impuneți câteva reguli. Așa cum mereu ați decis ca nu îl țineți prea mult în brațe pentru a nu se obișnui, că nu va adormi în patul dvs. pentru a nu-și face un obicei din asta, este la fel de important ca și atunci când crește să fiți pe poziție cu regulile și limitele. Numai că de data aceasta ele nu mai trebuie să fie tacite, ci verbalizate și clarificate.

Iată câteva dintre cele mai importante reguli de comportament pentru copii.

1. Salutul și mulțumirea

A saluta și a mulțumi sunt elementele esențiale ale bunelor maniere.

Învățați-l să mulțumească în diverse contexte și unor persoane diferite. Îi puteți spune că „Mulțumesc” poate fi spus persoanei care ți-a deschis ușa și te-a lăsat să intri, vânzătorului de la magazin care ți-a dat restul sau produsul de pe raft, unui alt copil care te-a lăsat să te joci cu jucăria lui etc. Explicați faptul că a mulțumi ține nu numai de educație, ci și de respectul pe care îl arăți celui alt.

Învățați-l să salute persoanele pe care le întâlnește. În cazul în care cineva cunoscut trece pe lângă el și pare a nu-l observa, este bine să îl salute cu voce tare sau să întindă o mână către el. Gestul acesta o va trezi din gânduri pe respectiva persoană și va aprecia buna intenție a copilului. De asemenea, băieții trebuie să știe că ei sunt cei care salută fetele primii.

2. Cum servim masa?

Nu de puține ori, copiii mai mici devin năzdrăvani tocmai când ajung să fie puși la masa. De aceea este indicat să le explicăm câteva reguli de bună creștere atunci când se mănâncă în familie sau la altcineva. În primul rând orice joacă trebuie să înceteze atunci când mâncăm, coatele nu se așază pe masă, ci eventual doar antebrațele pe marginea mesei. Folosirea tacâmurilor este obligatorie, din felia de pâine nu mușcăm, ci rupem cu amândouă mâinile bucăți potrivite. La masa nu vorbim cu gura plină, nu se plescăie și nu se soarbă supă sau ciorba. La fel de important este să învețe să nu mănânce înainte ca toată lumea să se așeze la masa.

3. Cum ne comportăm în mijloacele de transport sau în locurile publice?

Și în mijloacele de transport în comun, un copil trebuie să dea dovadă de politețe și de bună creștere. Îl veți educa să ofere locul său unui bătrân sau unei persoane infirme. O altă regulă de bună creștere este aceea de a nu arunca nimic pe jos și să ținem asupra noastră gunoierul până când coborâm din mijlocul de transport în comun, pentru a-l arunca la cel mai apropiat coș de gunoier.

În locurile publice nu se vorbește tare și nici nu este indicat să te manifesti agresiv. Copiii preșcolari încalcă această regulă de cele mai multe ori, pentru că încă nu înțeleg constrângerile sociale și nu și-au dezvoltat capacitatea de autocontrol. Îi puteți atrage atenția discret atunci când vorbește mai tare decât trebuie și să-i propuneți să vorbească împreună pe un ton mai scăzut.

Învățați-l că șoptitul într-o sală cu alți oameni, precum și gestul de a spune ceva la urechea unei alte persoane, atunci când se află și o a treia persoană în apropiere, nu este deloc politicos.

Regula cea mai importantă este să fie învățați să traverseze numai pe culoarea verde a semaforului și numai prin locurile marcate corespunzător. Pe stradă copiii trebuie să învețe că nu au voie să arunce gunoaie pe trotuar, ci numai în coșurile special amenajate. La fel ca un adult, nici copilul nu ar trebui să mănânce pe stradă, însă dacă situația o impune atunci este permis.

Una dintre primele bune maniere pe care părinții îi învață pe copii este să nu îi întrerupă pe ceilalți atunci când vorbesc la telefon, sau poartă un dialog cu alte persoane. Este și prima regulă de comportament pe care cei mici au tendința să o uite.

Este important să vă păstrați cumpătul și să îi explicați, în repetate rânduri, cum trebuie să se poarte în astfel de situații. Dacă încalcă regulile constant, stabiliți și consecințe (pedepse) pentru încălcarea regulilor.

Iată câteva reguli esențiale pe care ar fi bine să le explicați copilul înainte de a primi vizita unor oaspeți: Să salute; să comunice cu invitații; să mulțumească dacă a primit ceva în dar.

Indiferent cine sunt persoanele care vin în vizită, limbajul folosit de copil trebuie să fie unul care arată foarte mult respect. Dacă este vorba de oameni mai în vârstă, învățați-l să salute politicos, să își tempereze mișcările și să răspundă politicos întrebărilor pe care le primesc.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

“CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF.ÎNV.PREȘC.COTEȚ EUGENIA-IULIANA
GRĂD.CU P.N.NR.1 FURCENII NOI, JUD.GALAȚI

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Din punct de vedere intelectual, familia este primul loc unde începe educația. Aici, copiii încep să-și formeze vocabularul și modul de a se comporta cu cei din apropiere, mai întâi, învățând primele expresii și moduri de manifestare care le vor servi în educația ulterioară sau, dimpotrivă, acelea de care vor scăpa cu greu sau deloc. Copiii, fiind foarte receptivi la tot ceea ce văd și aud, familia trebuie să fie foarte atentă la cum se manifestă în prezența lor.

Calitatea educației a „celor șapte ani de acasă”, depinde îndeosebi de nivelul educației părinților, dar și a celorlalți membri ai familiei, care vin în contact cu copiii, în special sub aspectul moral-comportamental. Atunci când copilul aude că se înjură și el, devenit adolescent, va înjura; atunci când de mic va vedea că se fură și el va fura, în viitorii ani; în schimb, dacă cei din jur se poartă respectuos, tot așa va face și el.

Până la trei ani, copilul învață ceea ce este bine și ce este rău, dar aceasta o face în mare parte datorită imitației (reproduce comportamente ale adultului). De foarte multe ori, la această vârstă, pot apărea manifestări de încăpățănare și protest, adultul, prin tactul său putând influența conduita copilului. Mai târziu, în perioada preșcolară (3- 6 ani), evoluția ființei umane, prin multiplicarea relațiilor cu adulții, necesită modelarea personalității. La această vârstă, copilul este mai impulsiv, capabil de emoții și sentimente, deseori își manifestă dorința în contradicție cu posibilitățile sale și cu cerințele adulților. Nu trebuie uitat că acum copiii își pot însuși noțiunile de adevăr, dreptate, dragoste de neam, dragoste de aproape, încrederea în sine, etc.

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decat de copii foarte inteligenti, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconstient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

“Cei șapte ani de acasă” este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

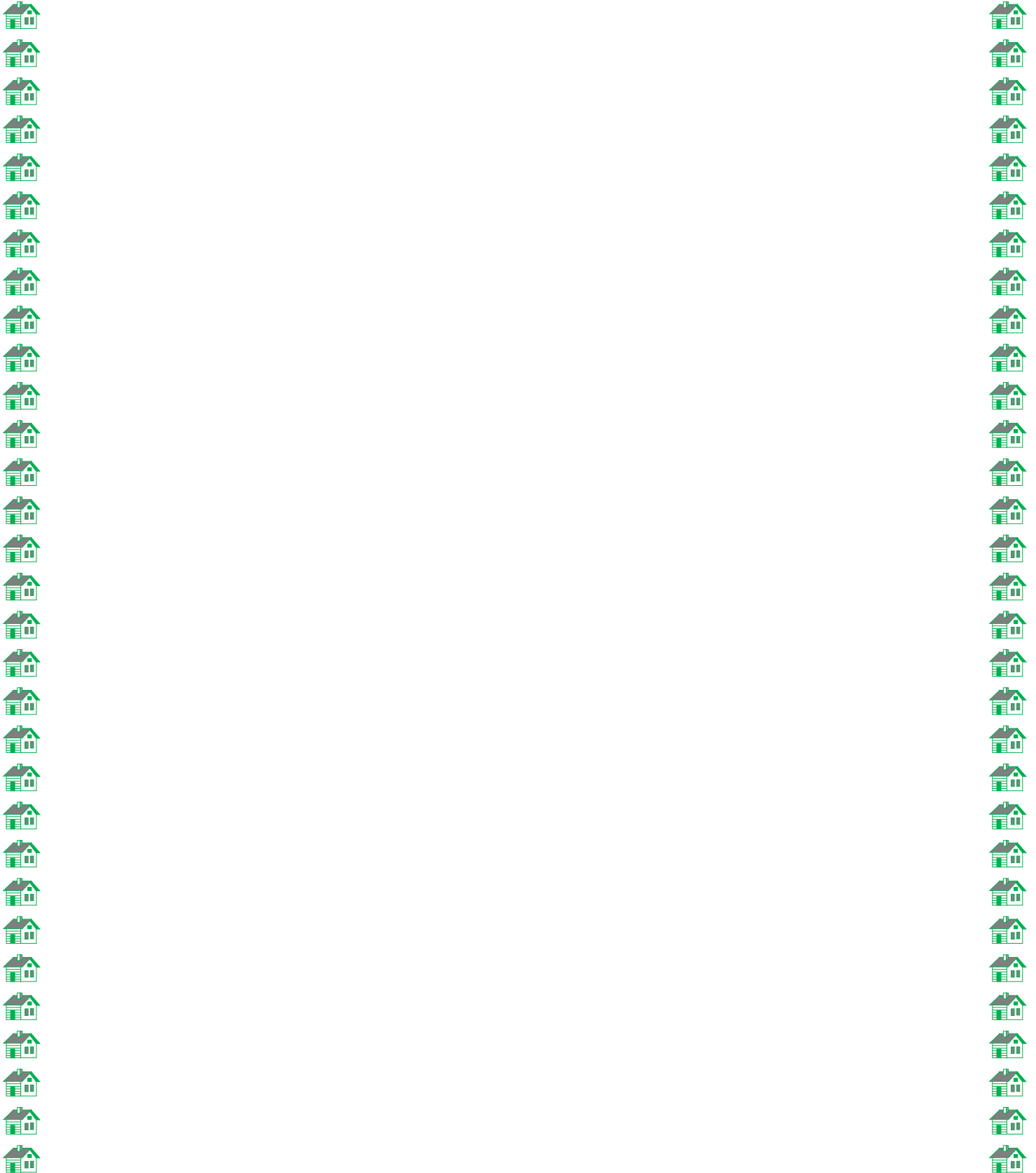

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Bibliografie:

1. Elias, J. Maurice, Tobias, E. Steven , Friendlander, S. Brian, „Inteligența emoțională în educația copiilor”, Editura Curtea Veche, 2007;

2.Parlicov, Eugenia, Mija, Violeta, „ Eu și familia mea, Conversație cu adolescenții”, Editura Gunivas, 2004

CEI 7 ANI DE ACASĂ

AUTOR: PROF. ÎNV. PRIMAR, COVAȘĂ FLORINELA
ȘCOALA GIMNAZILĂ BURLA

Expresia „Cei 7 ani de acasă” este foarte des întâlnită, ea referindu-se în genere la comportamentul pe care o persoană îl dobândește până la contactul cu școala. Această educație este primită de la părinții care modelează personalitatea copilului înainte ca acesta să intre în mediul educațional instituționalizat obligatoriu, personalitate care definește în foarte mare măsură viitorul adult. Se spune că cei 7 ani de acasă sunt cei mai importanți. Această afirmație s-a dovedit a fi adevărată fiind confirmată de psihologi care au realizat diverse studii în acest sens.

Copilul are propria sa personalitate încă de la naștere, odată cu desprinderea efectivă de mamă, de unde și expresia „personalitatea biberonului”. Copilul plânge ceea ce înseamnă că are o nevoie ce trebuie satisfăcută, plânsul fiind forma de comunicare prin care comunică cu mama. Dacă aceasta identifică nevoia și o duce la îndeplinire va construi o relație pozitivă cu bebelușul, dacă nu face acest lucru, apar frustrările, atât pentru mamă, cât și pentru copil. Din acest moment, copilul trece prin diverse etape ale dezvoltării sale care își pun amprenta în formarea viitorului adult, iar singurii care sunt în preajma sa sunt părinții sau persoanele responsabile de creșterea lui. Iar din acest moment, atenția începe să se îndrepte înspre ei deoarece aceștia sunt principalii responsabili de cei 7 ani de acasă. Întrădeavăr, copiii de la vârsta de 3 ani încep să meargă la grădiniță, unde primesc educație într-un cadru organizat, de acord, însă la această vârstă educația primită în acel cadru nu este suficientă. Dezvoltarea copilului începe încă de la naștere, iar odată cu intrarea în grădiniță copilul deja are formate unele deprinderi. Grădinița nu îi oferă educația vieții, a celor 7 ani de acasă. Principalele deprinderi de comportament se formează în familie, părinții fiind primele modele de viață ale copiilor. Cu alte cuvinte educația celor 7 ani de acasă se construiește pe o serie de factori precum: relația afectivă dintre copil și părinte, specificul de dezvoltare al copilului și valorile pe care se bazează familia și care sunt transmise mai departe copiilor (Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu").

Baza formării unui comportament pozitiv, manierat, puternic o constituie dragostea părinților. Copilul care primește dragoste este un copil care se simte portejat, îngrijit, iubit, acceptat, ceea ce determină creșterea stimei de sine. Această componentă a personalității este foarte importantă pentru dezvoltarea ulterioară a copilului. Un copil cu o stimă de sine sănătoasă va ști cum să abordeze fiecare situație din viață într-un mod eficient. În general, copilul iubit va fi mult mai receptiv și va accepta cu mai multă ușurință și deschidere respectarea regulilor.

În ceea ce privește specificul de dezvoltare al copilului așa cum a fost specificat, educația copiilor trebuie adaptată de părinți în funcție de etapa de dezvoltare în care se află micuțul. Până la vârsta de 2-3 ani copilul nu cunoaște decât propriile nevoi. Dar chiar și așa, copilului trebuie să îi fie impuse limite pentru a conștientiza ce înseamnă amânarea sau așteptarea îndeplinirii dorințelor. Tot la această vârstă se pun bazele formulelor de politețe: „Bună ziua!”, „Mulțumesc!”, „Te rog!”, „La revedere!”, „Noapte bună!”.

Începând cu vârsta de 3 ani și continuând până la 5 ani, copilul este capabil să împartă jucăriile, începe să își dezvolte simțul binelui și al răului, apreciază comportamentul adultului față de ceea ce face el, apreciază recompensele și simte frustrare față de pedepse. Această perioadă este ideală pentru construirea în personalitatea copilului bunele maniere. Un copil manierat, va fi un adult care va ști ce este respectul, va ști să îl ofere și automat să îl primească din partea celorlalți. Odată cu trecerea înspre 5-7 ani copilul devine din ce în ce mai independent. Începe să dezvolte relații sociale din ce în ce mai serioase, iar în acest moment părinții au un rol important în formarea capacităților de comunicare și socializare. Până la 6-7 ani un copil trebuie să aibă în principal, un grad ridicat de autonomie: să știe să își lege șireturile, să se îmbrace, să se spele și să fie ordonat. De asemenea capacitatea de a purta un dialog trebuie să fie formată și exersată ori de câte ori părintele are ocazia.

Din perspectiva modelului trebuie precizat că de foarte multe ori părinții nu își dau seama că involuntar ei sunt modele pentru copiii lor. Degeaba îi spun copilului să nu țipe și să nu se certe cu ceilalți copii, dacă în casă copilul conviețuiește cu părinți care se ceartă mai tot timpul. Sau au pretenții să spună „te rog!”, când defapt nu aud niciodată acest cuvânt din partea lor. Ceea ce vede sau aude copilul face sau spune. În

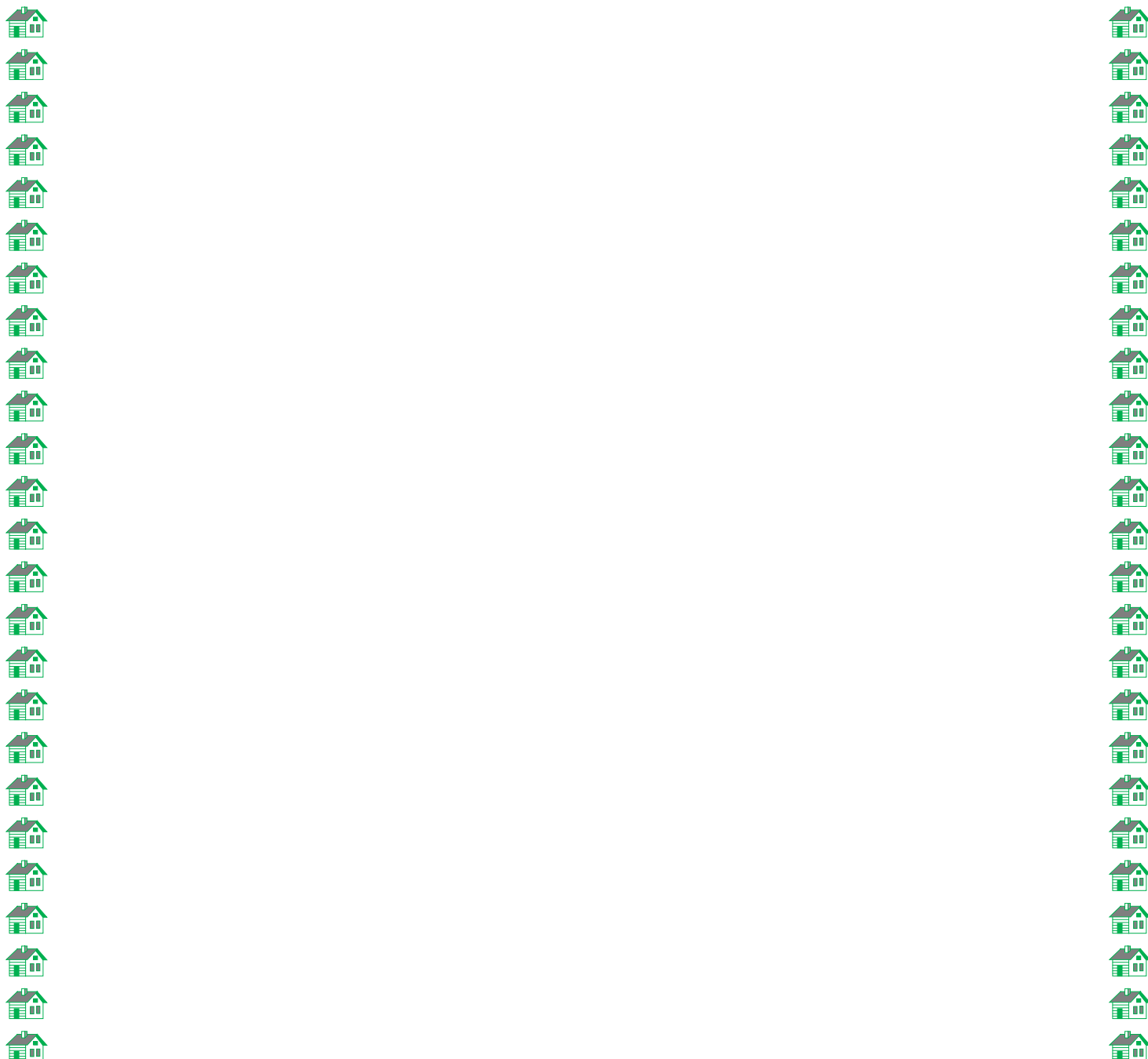

momentul în care au un copil, părinții sunt responsabili și de autocontrolul comportamental fiind conștienți că reprezintă un model pentru copiii lor.

Așadar, educația primită acasă este cea care va influența dezvoltarea viitorului adult. Așa cum nu poți construi o casă fără o temelie cât de cât stabilă, nici învățătorul nu poate construi peste ceea ce nu este construit de acasă. În fond, școala este locul unde se continuă și se clădește peste ceea ce copiii primesc de acasă. Se poate concluziona că cei 7 ani de acasă urmăresc formarea viitorului adult și o bază solidă în ceea ce privește o personalitate puternică.

Bibliografie:

1. Cei 7 ani de acasă. (f.a.). Preluat în 8 martie 2019, din <https://jurnalul.antena3.ro/viata-sanatoasa/sanatarea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.html>.
2. Ce înseamnă cei șapte ani de-acasă, pas cu pas. Greșelile din familie care ne marchează pentru totdeauna - explicațiile psihologilor. (1430150241). Preluat în 8 martie 2019, din https://adevarul.ro/locale/zalau/ce-inseamna-cei-sapte-ani-de-acasa-pas-pas-greselile-familie-marcheaza-totdeauna-explicatiile-psihologilor-1_553e4f3dcfbe376e359c73dc/index.html
3. Papalia, D. E., Olds, S. W., Feldman, R. D., & Mîndrilă-Sonetto, A. (2010). Dezvoltarea umană. București: Editura Trei.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR COZOȘ ELENA NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIRON NEAGU, SIGHIȘOARA, JUD. MUREȘ

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectualcognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bunăcuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc. Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

În cei șapte ani de acasă copilul poate învăța: deprinderi de autoservire, de ordine și igienă; deprinderi de curățenie și exprimarea propriilor nevoi, deprinderi de exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative; bune maniere și comportament, limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire – este momentul consultării unui specialist, a unui logoped); modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc); consecvența în realizarea unei sarcini; concentrarea atenției; perseverența în realizarea unei sarcini; alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Nu orice cunoștință sau sfat primit devine pentru copil convingătoare și îndem la comportare pozitivă. Exemplele bune din viața familială vor influența în mare măsură comportarea psihică a copilului. Un loc important în educarea copilului o au jocurile și jucăriile. Adulții trebuie să vegheze ca jucăriile să fie întreținute în condiții bune de către copii să nu admită stricarea lor. Ruperea sau murdărirea lor sunt atitudini care pot obișnui copilul cu dezordinea și lipsa de igienă. În jocurile colective nu trebuie admise certurile, purtarea nedisciplinată și expresiile urâte între copii. Important este să se favorizeze jocurile în care copilul poate avea un rol civilizat.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții, cum ar fi: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc. Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Părinții nu trebuie să se lamenteze și să prezinte în culori negre greutățile vieții. Dacă un copil îl laude pe unul din părinți cântând, prin imitare va încerca și el să fredoneze. Pentru formarea „celor șapte ani de acasă” exemplele (bune) sunt mai folositoare decât discursurile sterpe. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Fiecare părinte ar vrea ca fiul sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Rolul părinților este centrat atât asupra dezvoltării personalității cât și asupra dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și al societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă). În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță.

stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos. Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar. Atitudinea educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. La toate acestea trebuie adăugată multă dragoste necondiționată atât din partea părinților cât și din partea educatorilor în clădirea temeliei educației copiilor noștri.

Un copil trebuie să aibă dezvoltate, până la 6 - 7 ani, în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient și capacitatea de relaționare socială. Politețea și buna purtare a copilului reprezintă oglinda familiei. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună: „Mulțumesc!“, „Te rog!“, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Cei șapte ani de acasă sunt vitali pentru copil în primul rând, pentru părinți și societate, în al doilea rând.

BIBLIOGRAFIE

- Jean Piaget, Bärbel Inhelder, „Psihologia copilului“, Ed. Cartier, 2011
- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București
- <http://www.icos-edu.ro/>

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROFESOR: CARMEN CRĂCIUN
LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICHITA STĂNESCU”
CEPTURA, PRAHOVA

Bine cunoscuta formulă, „a avea cei șapte ani de acasă”, este, după părerea mea, nu numai rezultatul educației familiale, și nu vizează doar primii ani de viață. A avea „cei șapte ani de acasă” presupune a fi educat încă din fragedă pruncie și pe tot parcursul vieții, nu doar din punctul de vedere al bunelor maniere, iar acest lucru depinde de căile ce i se deschid copilului pe tot parcursul drumului său inițiativ. Aici intervine și școala, un factor foarte important în dezvoltarea copilului, care alături de familie, nu într-o simplă completare, ci în strânsă conlucrare, formează un tânăr de nădejde. Nu este un simplu fel de a spune, nici o replică bună de umplut rânduri, însă în învălmășeala din societatea actuală, în care copiii și tinerii le este greu să-și definească țințele, școala și familia rămân repere, sperăm noi, valabile.

Din perspectiva literaturii, aceea cu care copilul este familiarizat la școală, un rol important le revin modelelor de viață, și antimodelelor, pe care lectura le poate oferi spre studiu de caz și însușirea unor comportamente pozitive, spre evitarea celor nepotrivite. O modalitate eficientă de a folosi acest lucru în educarea copiilor, mai mari sau mai mici, o reprezintă activitatea cluburilor de lectură.

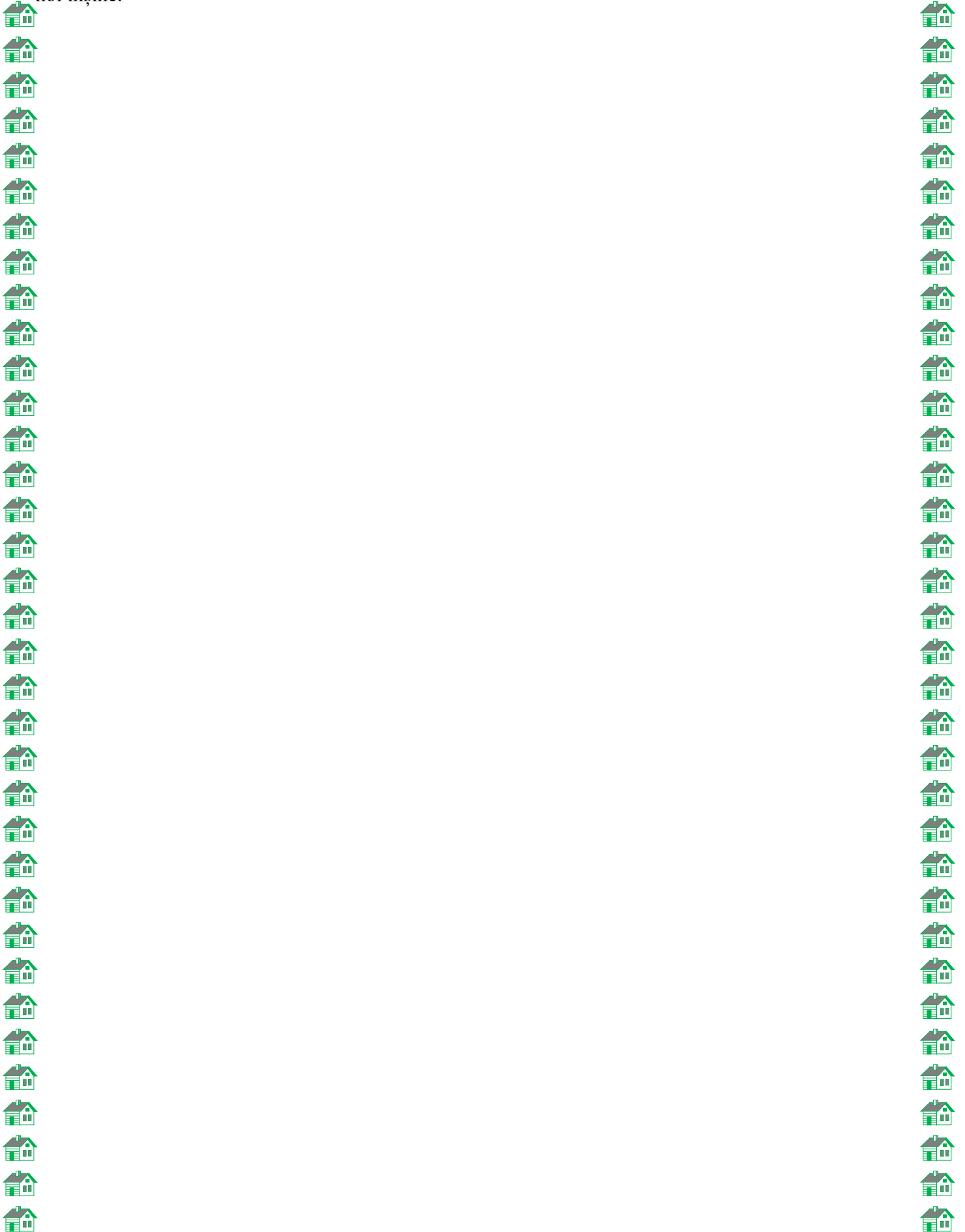
În ceea ce mă privește, nu a fost suficient să pun bazele unui astfel de club, să-i anunț pe elevi de existența lui și să aștept ca ei să-i calce pragul. Deși aveam obiective bine stabilite, obiective regăsite, în mare parte, și în proiectele altor colegi (încurajarea și stimularea interesului elevilor pentru lectură; însușirea unor instrumente de analiză și valorizare a operelor literare; familiarizarea cu personalități marcante ale culturii și literaturii române; încurajarea aptitudinilor de creație literară ale elevilor talentați), am realizat că era necesară cultivarea lecturii de plăcere. Unii copii simt în mod natural plăcerea de a citi, însă alții trebuie să-și descopere acest entuziasm și aici intervine rolul profesorului care, prin abilitățile sale de motivare, face trecerea de la motivația extrinsecă la cea intrinsecă. Astfel copiii vor citi nu de teama lui „trei” ci pentru că lectura este, pe lângă o sursă de informare, și o sursă de plăcere care le oferă satisfacția propriei lor activități de învățare.

Întrucât nu există o metodă explicită prin care să motivăm elevii să-și dezvolte plăcerea de a citi, demersul motivațional presupune multă răbdare și cunoașterea mai multor aspecte legate de micii lectori: Cunoșc sau nu necesitatea lecturii?; Oare ficțiunea este atrăgătoare pentru ei?; Au experiență de lectură?; Care sunt experiențele lor de viață? ...nevoile? ...dorințele?... răbdarea? În urma discuțiilor cu elevii, am descoperit că aveau propriile lor titluri pe care le-au considerat interesante și le-au prezentat colegilor în cadrul activității de club „Tu ce-ai mai citit”, prilej cu care am inițiat un concurs: câștigă elevul a cărui carte a fost citită de cât mai mulți alți elevi, după prezentare. A contat, deasemenea, și felul în care elevul și-a prezentat cartea, putându-se astfel dezvolta, pe lângă capacitatea de exprimare orală și cea de argumentare. În cadrul acestei activități elevii au avut posibilitatea de a-și prezenta propriile lecturi sub forma unor proiecte realizate fie cu ajutorul calculatorului (astfel prietenul lor „intim” nu a fost deloc neglijat), fie prin desene, postere, minichestionare pe baza textului, metode alese de copii prin care să se alunge rutina și expliciteseala, reușindu-se crearea unei atmosfere destinate și chiar distractive.

Cert este că prin activitățile desfășurate în clubul nostru de literatură, probabil asemănătoare cu ale altor cluburi, pentru mulți dintre elevii mei lectura nu mai este o activitate obligatorie, o scorneală sau un moft al profesoarei de Limba și Literatura Română. Totodată, activitatea desfășurată contribuie și la dezvoltarea emoțională a copilului prin interacțiunea continuă cu ceilalți, la educarea comportamentului său într-un grup, oferindu-i exemple concrete de viață din lecturile întâlnite, deoarece nu totul este ficțiune. Cred cu tărie în rolul decisiv al dascălilor în încurajarea lecturii de plăcere la elevi, acea lectură formativă, care și-a găsit expresia în activitatea desfășurată cu ocazia Zilei Mamei, 8 martie 2019, prin proiectul „Mame celebre din literatură”. Dascălul este nevoit să găsească mereu alte și alte soluții, născute din competență, din studiu, dar și dintr-o inepuizabilă creativitate.

Închei folosind îndemnul lui Comenius: „Școlile să nu fie altceva, decât ateliere pline de activitate. Numai astfel vor putea să probeze toți, în propria lor practică adevărul că: Învățând pe alții, ne învățăm pe noi înșine.”

**JOCUL LA COPII ȘI DRUMUL DE LA
DEPENDENȚA DE FAMILIE LA INDEPENDENȚĂ
(STUDIU DE SPECIALITATE)**

**PROF. CRĂCIUN DORIANA MIHAELA,
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 3 DROBETA TURNU
SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI**

Abordăm dezvoltarea capacității copilului de a se juca în general, de a se juca singur și de a se juca împreună cu alții. În copilărie, activitatea numită joacă ocupă tot -spațiul care rămâne în afara meselor, somnului, igienei și plimbării, deși și într-unele din acestea există forme de joacă. Un copil care „pescuiește” tăieței din supă este mai aproape de ceea ce se numește „a se juca” decât de „a mânca”. Un copil care plesnește apa din cădiță sau altul care își desface mereu șireturile de la pantofiori, sunt mai aproape de o activitate de joacă decât de cele de spălat și respectiv descălțat. De aceea, se spune că cei mici învață totul prin joacă. De-abia aproape de vârsta școlară, copilul spune că învață poezia și apoi se duce să se joace sau povestește că la grădiniță învață engleza dar se și joacă. Este o diferențiere pe care o face el însuși atunci când joacă ia o formă bine delimitată de alte activități și el poate spune când se joacă și când nu se joacă. Unii copii spun chiar „acum nu mă joc, învăț”, „acum scriu nu mă joc”, „cos de-adevărat nu în joacă” etc. Joaca este o activitate necesară psihicului și ea nu trebuie să dispară teoretic niciodată. La copilul mare, adolescent și adult ia forma jocurilor și sporturilor sau a diferitelor tipuri de artă sau hobby-uri, incluzând activități creative, relaxante.

Capacitatea de a se juca singur, de a-și găsi ceva de joacă, de lucru, de a avea o preocupare, o activitate în care să fie prins se dezvoltă la unii copii încă de la câteva luni, la alții în jur de 1-2 ani iar la alții niciodată. Asta înseamnă că există bebeluși care pot sta în pătuț și se pot juca de la câteva minute până la aproape o oră, trăgând de jucării, mutându-le dintr-o mână în alta, privindu-le, jucându-se cu păturica cu propriile degete de la mâini și picioare și ce mai găsesc prin jur. Această primă joacă este însoțită de zâmbete, râsete, chiuieli, „cântecele” sau „discursuri” formate din înșiruire de silabe și sunete. Copilul este în general vesel dar poate avea momente de supărare în care pare că „ceartă” jucăriile sau le privește urât. În acest timp, el nu are nevoie de prezența și intervenția adultului. La un moment dat se plictisește, i se face foame sau prea cald, intervine o stare de disconfort și el începe să plângă, joaca încetează, își cheamă mama sau începe să se agite. Sunt copii care se joacă singuri în pătuț și alții care nu fac asta niciodată, care încep să plângă imediat ce sunt lăsați singuri. Această capacitate corelează cu cea de a adormi singur în pătuț. Adesea mamele spun: „îl pun în pătuț și el se joacă până adoarme”.

Și mai târziu, la 3-4 ani, întâlnim copii care au nevoie să fie adormiți de un adult și alții care se joacă până adorm. Asta se întâmplă atât acasă cât și la grădiniță. Copiii care se pot juca în pătuț până adorm sunt cei care dorm la grădiniță, iar cei care nu pot face acest lucru, nu se pot culca la grădiniță, plâng, refuza să se dezbrace și să se culce, intra în panică sau refuză grădinița din cauză că trebuie să doarmă la prânz. Este una din marile probleme de adaptare la grădiniță alături de cea a meselor. Așadar copiii care nu pot mânca, nu pot adormi și nu se pot juca singuri sunt cei care nu pot sta la grădiniță, pentru care desprinderea de familie este dificilă și pe care o resimt ca pe o suferință și nu ca pe o experiență nouă.

Revenim la joacă și capacitatea de a se juca. Ea poate fi văzută la copiii de toate vârstele, în special atunci când au de așteptat (la rând în magazin, la medic, până se întoarce mama etc.). Unii dintre ei își găsesc cu ușurință ceva de făcut chiar și când nu au nici o jucărie. Se joacă cu nasturii sau cu un șiret de la bluziță, cu o sticlă de plastic sau cu un dop găsit pe jos. Alții se plictisesc, plâng, se agită, fug, vor în brațe etc.

Lucrurile nu stau mult diferit nici acasă, unii copii reușind să rămână în camera lor și să se joace singuri, în timp ce mama sau adultul cu care stau, este la bucătărie, la baie sau face o treabă oarecare. Acesta mai vine la copil, îi mai spune ceva, dar copilul continuă să se joace singur un timp de câteva minute sau zeci de minute. La polul opus, se afla mamele care se plâng că cel mic nu stă nici o clipă fără ele, că plânge imediat ce este lăsat singur, că nu se pot duce nici la baie fără el.

Sigur că între copii există diferențe mari și din punctul de vedere al drumului către independență doar că adesea mama nu poate efectiv să stea cu copilul atât timp cât i-ar fi lui necesar și apoi să-l dea la creșă,

grădinița sau să-și reia serviciul. În privința grădiniței însă, este vorba atât de capacitatea copilului de a se adapta la relaționa cu alți copii și alți adulți, lucru lesne de observat în parc sau în vizite, de modul în care reacționează la nou, existând copii care sunt foarte conservatori și alții care se simt atrași de jucării noi cât și de capacitatea de a se separa pentru un timp de mamă sau familie în general.

Ce se întâmplă când un copil care nu se poate separa de familie, nu mănâncă sau nu se joacă singur este dus la grădiniță? La început plânge și se agață de mama sa, refuză să meargă sau să rămână acolo. Apoi, în funcție de capacitatea lui de a se adapta, poate să nu mai plângă și să pară că s-a obișnuit dar fără a se integra între copii sau a povesti de la grădiniță. Ca și cum ar sta că n-are încotro și nicidecum că îi place sau găsește ceva interesant de făcut. De obicei, sunt copii care se îmbolnăvesc ușor și din această cauză lipsesc de la grădiniță, care devin sensibili și se simt nedreptățiți de educatoare sau agresati de ceilalți copii, care au perioade în care plâng din nou dimineța, le spun părinților că este rău la grădiniță sau nu le place, pentru care fiecare început de an sau de semestru readuce problema plânsului și refuzului de dimineță în care imploră părintele să nu-l mai ducă, uneori și al unor afecțiuni somatice cum ar fi: voma, lipsa poftei de mâncare, insomnii, coșmaruri nocturne, apatie, tristețe, violența. Sunt semnele unei suferințe pe care cel mic o simte, al unei părăsiri, al unei lipse de iubire și apropiere din partea grădiniței, unei lipse de relații cu ceilalți copii și unei indiferențe față de jucăriile, jocurile și celelalte activități de acolo.

Această stare nu depinde în nici un fel de tipul grădiniței, de cum sunt educatoarele sau de cât este de dotată grădinița. Părinții pot fi încântați de dotările grădiniței, de limba engleză sau de alte opțiuni dar copiii nu reușesc să le aprecieze pentru că pentru ei „la grădiniță” este opusul lui „acasă” sau echivalentul lui „fără mamă”.

Având în vedere aceste aspecte ale dezvoltării copilului și ale drumului său de la dependența de familie și de mamă la independență, la curiozitate și la dorința de nou, putem să ne gândim cum să ajutăm un copil să se poată desprinde de mamă, pentru câteva minute când este mic, să-și găsească de joacă când este singur în cameră sau să rămână cu o altă persoană, într-un alt loc pentru a pregăti mersul la grădiniță. Cu cât această trecere se face mai lin și este mai puțin traumatică, cel mic are șanse mai mari să o accepte.

BIBLIOGRAFIE:

1. Neveanu Popescu P., *Dicționar de psihologie*, Ed. Albatros, București, 1978.
2. Păunescu C., *Nervozitatea copilului*, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1977.
3. Ionescu G., *Psihologie clinică*, Ed. Academiei, București, 1985.

INFLUENȚA FACTORILOR FAMILIALI ȘI ȘCOLARI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. ÎNV. PRIMAR CRÂNCĂU ANA MIRELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, „NICOLAE IORGA” BAIIA MARE

MOTTO: *Quo vadis homo sapiens?*

Luni, marți, miercuri, joi, vineri, sâmbătă, duminică, ...ȘAPTE. Pictură, sculptură, arhitectură, muzică, dans, literatură, cinematografie, ...ȘAPTE. Roșu, oranj, galben, verde, albastru, indigo, violet, ...ȘAPTE. Minunile lumii antice ... ȘAPTE. Cei șapte ani de acasă... ȘAPTE.

Cifra ȘAPTE este considerată ca unul dintre cele mai înțelepte și spirituale numere. Înseamnă desăvârșirea copilului și împlinirea vremii lui, a realizării sale. A avea cei ȘAPTE ani de acasă înseamnă a avea o formă și un fond definit al UMANULUI, o anumită conduită.

În primii șapte ani copilul parcurge anumite etape de dezvoltare care depind atât de mediul familial, dar și de factorii biologici, sociali, culturali, emoționali și cognitivi. Aceștia au o influență majoră în comportamentul copilului aflat în interacțiune cu viitoarele etape de dezvoltare.

Familia este cea care își definește cu tărie rolul în educația copilului, rol care se va răsfrânge pozitiv sau negativ în societate. Loisel afirma că „În familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume: omul de caracter”. Atmosfera din familie are o influență covârșitoare în dezvoltarea psihică a copilului.

Famiiliile sunt de cele mai multe ori eterogene. Am întâlnit familii cu profil autoritar, altele apatice, anxioase, dar și permisive sau hiperprotector. Aceste profile extreme pot avea influențe nefaste în manifestarea firească a educației dobândită în cei șapte ani de acasă, influențe ce se răsfrâng dureros în comportamentul social al copilului, dar și în plan intelectual, afectiv-motivațional și volitiv al valorilor, principiilor și normelor morale ulterioare.

Din fericire, în societatea actuală, există o gamă variată de resurse educaționale pentru dezvoltarea procesului educațional din școală și familie. Se mărește vizibil numărul părinților implicați în activitățile școlii, dedicați și deschiși colaborării cu școala, care se dăruiesc în mod activ schimbării, prin aplicarea diferitelor tehnici parentale în educație, prin participarea alături de dascăli la seminarii, conferințe pe teme educaționale. Acești părinți fac parte din generația care dorește să pună bazele educației prin iubire, consiliere constructivă, implicare socială, comunicare pozitivă și deschisă, interes pentru menținerea motivației, susținere, apreciere, adaptabilitate, stimulare, obținerea echilibrului psihic și afectiv, autonomie. Ce poate fi mai îmbucurător decât să poți forma echipe educaționale cu astfel de părinți? Acesta este viitorul! Alături de acești părinți, noi dascălii putem să modelăm generația nouă de copii, apți pentru integrarea în societate și pentru însănătoșirea ei.

Ce ne putem dori pentru prezent și viitor? Să retușăm vorbele urâte, cicălelile, neseriozitatea, obrăznicia, etichetarea, critica, marginalizarea, bârfa, neputința, agresivitatea, nedreptatea, frica, nepăsarea, neîmplinirea, comunicarea deficientă, lipsa motivației pentru învățare, ridiculizarea, nefericirea sau să implementăm „Next Education” prin iubire, acceptare, implicare, comunicare permanentă, nonviolență, interes pentru necesitățile copilului, ascultare activă, asertivitate, cooperare, toleranță, încredere, seriozitate, bună-dispoziție, încurajarea potențialului, securitate afectivă și modele pozitive educaționale?

Atunci când se va eradica expresia „Nu ai cei șapte ani de acasă!” vom spune că societatea noastră s-a așezat pe traiectoria dorită de atâtea generații. Trebuie să înțelegem că traversăm o perioadă de tranziție în care atât noi, dascălii, cât și părinții elevilor noștri nu mai avem răbdare. Deducem tacit sau nu că vechile tipare educaționale au expirat și că viitorul se află în schimbările pozitive din prezent. Mulți dintre noi „am înțeles”. Mulți dintre noi începem să avem idei noi, construim alte tipare, ne zbatem să ieșim din carapacea lui „Asta e, ce să faci?”.

Schimbarea începe să se producă. Se văd și primele efecte. Aceasta este calea. Numai împreună cu famiiliile elevilor, prin construirea echipelor și comunicarea eficientă, transparentă și bunăvoință vom reuși să modelăm emoțiile copiilor în așa fel încât să le spunem cu seninătate: „Ai cei ȘAPTE ani de acasă!”.

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN EDUCAREA OMULUI DE MÂINE

PROF. CREȚ ANCUȚA – LILIANA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „TRENULEȚUL VESELIEI” CLUJ – NAPOCA

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie care prezintă educația unei persoane. Astfel, putem compara această afirmație cu cea a lui Platon care definea educația ca fiind „*arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele*”.

Atunci când afirmăm că o persoană are „cei șapte ani de acasă” facem referire la faptul că deține manierele, dar are și o atitudine respectuoasă față de cei din jurul său. Altfel spus, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația dată de către părinți copilului lor. Un om nu poate deveni om decât dacă este educat.

Cu toate acestea, în ultima perioadă apare tot mai des întrebarea dacă mai putem vorbi despre „cei 7 ani de acasă” sau ar trebui să-i numim cei 2 ani de acasă? Aceasta este o întrebare realistă dacă stăm să ne gândim la timpul pe care îl petrec copiii cu părinții acasă, în prezent. Realitatea ne demonstrează că nu prea mai există cei 7 ani de acasă, deoarece copiii sunt introduși în diferite forme de învățământ încă de la vârsta de 2 ani. Cu toate acestea, anumite aspecte din educația copilului, precum normele de conduită se învață acasă.

În familie, copilul învață principalele reguli de bună purtare. Aceste reguli, cel mai adesea, se învață prin imitare într-un mod inconștient, de aceea este foarte important ca mediul în care crește și se dezvoltă copilul, încă de la naștere, să fie unul care să-i ofere un cadru adecvat pentru o dezvoltare armonioasă. Mediile educaționale în care copilul este introdus ulterior au rolul de a consolida normele de conduită deprinse acasă.

Este important de înțeles faptul că educația din familie nu trebuie neglijată absolut deloc, deoarece de părinți depinde, într-o foarte mare măsură, ca tânărul și adultul de mâine să aibă însușite toate componentele unei bune creșteri, pentru a se putea integra cât mai bine în societate.

Bineînțeles că bună creștere poate fi definită în mod diferit, în funcție de implicațiile culturii, dar și de standardele subiective ale părinților. Cu toate acestea există anumite aspecte generale care trebuie să se regăsească la fiecare copil, adolescent, adult pentru a putea afirma că a avut parte de bună creștere: salutul, manierele la masă și în public, tact și toleranță, recunoașterea greșelilor etc. Pe toate acestea, un copil poate să și le însușească doar dacă le aude de la cei din jur, iar cele mai apropiate persoane care se află în jurul copilului sunt membrii familiei care reprezintă un model pentru el.

În concluzie, este foarte important de înțeles faptul că indiferent că vorbim despre viața din familie sau despre educația de la grădiniță sau școală, fiecare copil trebuie învățat să respecte și să înțeleagă regulile de comportament, dar și interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau cadrele didactice.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ SAU AȘA TE ÎNVAȚĂ LA ȘCOALĂ?

Prof. înv. primar CREȚ ILEANA
Școala Gimnazială Liviu Rebreanu
București, sector 3

Pe oricine ai întreba ce înseamnă *cei șapte ani de acasă* ar fi tentat să se refere la un set de reguli și norme, multe dintre ele începând cu *să nu*, referitoare la comportamente și atitudini pe care copilul le deține sau ar trebui să le dețină în momentul intrării la școală. Așadar facem cumva o distincție clară între ceea ce ar trebui să însemne achiziție din familie și ce vine să se suprapună peste aceasta, odată cu statutul de școlar. De altfel, îmi amintesc că cele două expresii care însoțeau, pe vremea copilăriei mele, reacția unui adult la o manifestare neregulamentară a unui copil, erau fie: *n-ai cei șapte ani de acasă?!* fie: *așa te învață la școală?!*

În era tehnologiei și a părinților cu două-trei job-uri, cei șapte ani de acasă au ajuns, de fapt să fie aproape doi, întrucât aceasta este vârsta la care, în zilele noastre un copil este inclus în diferite forme educaționale. Să nu uităm însă că familia este primul și principalul model al unui copil, iar școala și alte medii vin ulterior să confirme sau să consolideze normele deja deprinse în familie. Ceea ce mi se pare însă de-a dreptul grav este faptul că din ce în ce mai mulți părinți consideră că intrarea la școală reprezintă momentul final al implicării lor în formarea și educarea copilului, susținând că *l-am dat la școală, mi-am luat mâna de pe el*.

Cei șapte ani de acasă rămâne totuși o sintagmă des folosită, la care apelăm atunci când facem referire la principii ce țin mai ales de bun-simț, de o minimă decență, în sens mai degrabă tradițional.

Am avut curiozitatea de a-i întreba pe elevii mei de clasa a treia ce știu ei că înseamnă *cei șapte ani de acasă*. Iată, poate și spre reflecție, câteva dintre răspunsurile lor:

Cei șapte ani de acasă înseamnă să fii educat de părinți timp de șapte ani. – Nathalia

Eu cred că expresia *cei șapte ani de acasă* înseamnă acei șapte ani în care părinții te-au educat pe tine, nu profesorii. – Alexia

Cei șapte ani de acasă înseamnă să te învețe părinții să vorbești frumos, să fii generos și bun cu ceilalți din jur, să-ți faci prieteni, să-ți povestească părinții cum o să fie când vei crește. – Adina

Să ai *cei șapte ani de acasă* înseamnă să fii respectuos, să ceri frumos, să-ți ceri iertare și să fii ascultător, să mulțumești. – Mihai

Cei șapte ani de acasă înseamnă că de când erai mic de la șapte ani îți plăcea și acum nu mai poți da timpul înapoi. – Iarina

Cei șapte ani de acasă înseamnă să petreci timp cu familia și să fii bucuros. – Alexia

Cei șapte ani de acasă înseamnă că după vârsta de șapte ani ai voie să stai în altă casă mai mult timp. – Florin

Eu cred că să ai *cei șapte ani de acasă* înseamnă că anii de acasă au fost șapte ani buni și liniștiți. – Mădălina

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR CRIȘAN ANDREEA-GEORGIANA
GRĂDINIȚA CU P.P “MĂMĂRUȚA”, CLUJ-NAPOCA

Cei șapte ani de acasă sunt primii șapte ani de viață, nu primii șapte ani de școală. Școala are rolul ei bine determinat în formarea caracterelor frumoase, fără îndoială, dar construiește pe fundația realizată acasă sau repară și reclădește pe o fundație mai puțin solidă sau fisurată. Lipsa de congruență dintre valorile promovate de școală și cele promovate în familie conduce la dezechilibre și confuzie și, prin urmare, uneori, și la formarea unor personalități duale. A-i asigura copilului accesul la educație înseamnă, în primul rând, a-i asigura educația „celor șapte ani de acasă”, prin stabilirea unor repere solide în acord cu principiile moralei sociale. A-i da copilului cei șapte ani de acasă trebuie să fie una dintre prioritățile părintelui, principala sa grijă și responsabilitate alături de grija pentru sănătatea fizică și emoțională a copilului. Așadar, copiii noștri au dreptul să aibă „șapte ani de acasă”. Este o obligație a părinților față de copii, față de ei înșiși și față de întreaga societate. Nu cu mult timp în urmă, cei șapte ani de acasă erau cu adevărat de acasă. Până la vârsta de 7 ani, până să meargă la școală, educația lor era în întregime responsabilitatea familiei. Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Educația este o acțiune care se desfășoară în mod conștient în conformitate cu finalitățile stabilite în prealabil, are un sens intențional care vizează un rezultat bine conturat. Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente).

În prezent, atunci când se amintește de cei șapte ani de acasă, este în general însoțită de aprecieri despre cât de bine sau prost crescut este un copil. Se consideră că este esențial ca familia să petreacă cât mai mult timp împreună cu copilul și prin asta înțelegem timp de calitate, în care copilul și nevoile sale să fie în centru atenției. Copilul trebuie să știe că este iubit necondiționat, să învețe și el să se iubească pe sine. **Regulile de conviețuire** socială vor fi desprinse încet de către copil prin expunerea zilnică și inevitabilă la rigorile și cerințele mediului în care crește și se dezvoltă. **Politețea și bunele maniere** se deprind prin observarea exemplului pe care îl dau adulții. Atunci când părintele omite să salute, să folosească cuvintele magice „te rog” și „mulțumesc”, este cel puțin nedrept să îi pretindem copilului să o facă. "Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Personal, cred că educarea copilului începe încă de la naștere și chiar dacă lucrurile par să urmeze o traiectorie bine stabilită, apar factori care afectează într-un mod sau altul dezvoltarea intelectuală, motrică sau afectivă. Potrivit psihologilor, chiar după naștere un prim pas în dezvoltarea copilului este apropierea, nevoia imediată de a fi lângă mamă. Dacă această nevoie nu este satisfăcută, apar frustrări atât pentru copil, cât și pentru mama, iar tocmai această apropiere pune baza unei relații ulterioare între cei doi.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

CRIȘAN MARIA
PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR
COLEGIUL SILVIC GURGHIU
ȘCOALA PRIMARĂ CAȘVA
CLASA A IV-A

„ Familia este nucleul societății”, privită din acest unghi, familia are o responsabilitate uimitoare în formarea, educarea, creșterea și orientarea viitorului cetățean.

Este locul unde copilul învață să iubească pentru că a primit necondiționat iubire, îngrijindu-l, ocrotindu-l, oferindu-i condiții pentru a crește frumos, și a se dezvolta armonios.

În cadrul unui grup familial, copilul învață primele cuvinte. Dialogându-se cu el își dezvoltă vocabularul, gândirea logică, organizată, exprimarea corectă și coerentă. Învață, de asemenea să își exprime sentimentele, gândurile, ideile. Întrajutorarea, punerea în slujba celuilalt, sunt transmise din familie prin exemplul membrilor ei.

Echilibrul interior, psihic și sufletesc îl dezvoltă climatul familial în care înțelegerea reciprocă, armonia, exemplele părinților sunt oferite cu generozitate copilului. În familie este îndrumat să-și urmeze drumul în funcție de natura, de înclinațiile și aptitudinile lui, observate atent de către cei care îl îngrijesc și îi sunt apropiați.

Dezvoltarea intelectuală este urmărită și încurajată în familie, dar și organizarea, autonomia în plan intelectual, psiho-motric, gospodăresc, abilitar-gospodăresc.

Calitățile morale, răbdarea, ascultarea, perseverența, se învață sub grija atentă a familiei prin îndemn, încurajare, supraveghere atentă.

Fondul genetic îl primește copilul de la părinți, iar conviețuirea în același climat cristalizează moștenirea dobândită.

În familie copilul învață fără a simți oboseala, bucurându-se de acest grup în care își petrece timpul și contribuind la dezvoltarea lui materială, intelectuală, afectivă, morală, fără constrângere.

Datorită încrederii pe care o acordă familia copilului, acesta va avea un echilibru psihic, moral, intelectual, formându-și o personalitate integră, responsabilă, lucidă.

Comportamentul și atitudinea membrilor familiei sunt exemple oferite copilului pentru a putea străbate drumul în viață. Câștigând autonomie va reuși să parcurgă singur drumul liber ales, familia, însă îi va supraveghea pașii pe tot parcursul vieții.

Familia și „ cei șapte ani din viață” petrecuți, cu adevărat în familie, ani de învățatură, joacă, educație, oferite cu generozitate, vor fi baza și fundamentul vieții unei personalități.

FAMILIA – PRIMA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR CRIȘAN SEMIDIA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ VADU MOȚILOR, JUD. ALBA

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărei influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, drepturile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.

Prin factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze de loc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de acasă”, va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale zilei, elevul este la școală 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea acestora.

Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (un comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine, prietenie) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lecții demonstrative, ședințe, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare, proiecte educaționale). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinată în educarea copiilor.

BIBLIOGRAFIE:

1. Nicola, I., „Pedagogie”, E.D.P., București, 1992;
2. Osterrieth, P., „Copilul și familia”, E.D.P., București, 1973;
3. Soica, M., „Pedagogie și psihologie”, Editura Gheorghe Alexandru, 2002.

COPILĂRIA UN VIS DISPĂRUT

PROF. CRISTEA LUCREȚIA
ȘCOALA GIMNAIALĂ "STAN ȘTEFAN" VLĂDENI

„Copilăria este inima tuturor vârstelor.”(Lucian Blaga)

„Copilăria este lumea miracolului și a magiei. Copilăria se termină în momentul în care lucrurile încetează să mai fie uluitoare. Atunci când lumea îți dă senzație de deja vu, când ești rodat de existență, devii adult.” (Eugen Ionescu)

Copilăria cea mai frumoasă și îndrăgită etapă a vieții, pe care cu siguranță nu o vom putea uita niciodată, reprezintă acel moment în care am trăit totul la maximă intensitate, copilul care crede în bine și în frumos, care așteaptă minuni, care iubește necondiționat și pur, care speră.

Nu există nici un om care să nu-și amintească de această vârstă ca un vis dispărut cu care nimeni nu poate fi asemuit mai pe urmă. Este vârsta la care orice copil dă voie imaginației să-și împlinească visurile și are dreptul la orice Primele impresii despre copilărie au o importanță enormă și tot restul vieții noastre nu-i adesea altceva decât o urmare a lor.

Copilăria este singurul moment al vieții în care trăim totul la maximă intensitate, în care plângem și râdem în aceeași zi, în care ne supărăm și iertăm după câteva momente, în care suntem singuri și totodată cu toată lumea. Apoi, odată cu trecerea anilor, toată această magie dispare, făcând loc unei lumi mult mai serioase, o lume în care uităm să zâmbim, să ne bucurăm de tot ceea ce ne înconjoară și este frumos, ne pierdem bucuria jocului, libertatea și infinitul imaginației copilăriei. Ne spunem de multe ori că am da orice pentru a redeveni copii, și iată că acel moment poate să apară o dată cu momentul în care noi înșine devenim părinți și ne imaginăm că o dată cu puiții noștri avem posibilitatea retrăirii acelor clipe magice ale copilăriei.

Copilăria este cea mai fericită perioadă a vieții. Îi conferă acest privilegiu lipsa de griji, apoi dragostea celor din jur, posibilitatea de a năzui către tot ce este mai luminos sau mai greu de atins pe lume. Atunci când vorbesc despre copilărie, primul meu gând este legat de cel mai frumos lucru pe care îl are orice om pe această lume: mama. Zâmbetul ei cald, care m-a întâmpinat de la primele secunde de viață. Glasul-i liniștitor mi-a șoptit povești seară de seară și mi-a deschis drumul spre calea viselor frumoase. Chipul ei luminos mi-a călăuzit pașii pe tot parcursul copilăriei. Pentru copilăria mea, mama a fost pentru mine exact ce înseamnă razele soarelui pentru petalele plâpânde ale unei flori: viață și speranță. Bunătatea o reprezintă bunica care ne aștepta în prag cu mirosul dulce al prajiturilor și cu poveștile copilăriei ei.

Copilul nu se educă numai prin îndemnul părinților, ci și prin exemplele personale pe care părinții le oferă acestuia. Există multe cazuri când părinții intră în grădiniță fără să salute personalul care lucrează în incinta acesteia. Prin firea lucrurilor, copilul trebuie să găsească în imediata sa apropiere, realitatea corectă a persoanei de care sunt atașați, realitate care să-i inspire conduita. Desigur că, aceste exemple de conduită se corectează pe parcurs, se îmbogățesc, ajungând chiar să se modifice. În acest proces, intervin grădinița, școala, societatea care contribuie la modelarea personalității copiilor. Prima etapă în acest proces de organizare și formare a membrului societății este reprezentată, însă, de identificarea cu personalitatea tatălui sau a mamei.

Lipsit de un model, de un exemplu cu care să se identifice în propriul său cămin, copilul va găsi astfel de modele în afara acestuia, într-o persoană valoroasă pentru el, cum ar fi, de exemplu: educatoarea, învățătoarea.

Din nefericire însă, adeseori, copilul care este lipsit de autoritatea părintească pozitivă și eficientă își va afla prietenii printre indivizii străzii. În acest caz, efectele negative pot fi prezise cu corectitudine.

Copiii provin din familii care se deosebesc între ele prin condițiile de trai, prin gradul de cultură al părinților, fapt care își imprimă pecetea asupra caracterului și conduitei copilului.

Se mai produc încă abateri de la regulile morale și civice în unele familii. Cel mai frecvent se înregistrează astfel de cazuri acolo unde părinții consumă alcool. Unii copii observă aceste fapte și le sesizează părinților, în felul lor, dar, sincer.

Tensiunile și conflictele dintre părinți și copii, pot avea o intensitate diferită și o durată variabilă, distingându-se forme simple, cum ar fi: cearta, neînțelegerea, contrazicerea, refuzul asumării unei obligații conjugale sau forme complexe, precum: agresivitatea fizică, violența, alungarea unui partener de la

domiciliu. În condițiile în care părinții vor avantaja un copil în favoarea altuia, nerepectând raportul dintre merit și recompense, pot apărea situații de rivalitate, gelozie fraternă. Copilul dezavantajat va utiliza mecanisme de apărare, cum ar fi: încordarea, izolarea sau prefăcătoria, minciuna.

Părinții trebuie să acorde copilului atenție totală pentru ca acesta să vadă că suntem interesați să îl ascultăm. Retragerea cu el într-un loc liniștit și evitarea prezenței altor persoane la discuție îi pot arăta copilului că părinții sunt cu adevărat interesați de problema lui. Copilul trebuie să fie sigur că “problema” se va rezolva “între ei”. Indiferența este la fel de dăunătoare. Copilul se simte respins și neglijat dacă, atunci când își împărtășește gândurile părinților, aceștia continuă să privească la televizor sau să își vadă în continuare de treabă. Încetarea oricărei activități este necesară pentru a-și demonstra disponibilitatea.

Din cele observate în timpul activității mele în incinta acestei grădinițe am dedus că de educarea și îngrijirea copiilor prea puțin se ocupă ambii părinți, rezultatele fiind pe măsura participării lor la educație.

Influența părinților asupra formării copilului ca viitor om cu respect față de cei ce-l educă se simte încă din perioada grădiniței. Implicarea părinților în activitatea preșcolară este în beneficiul copiilor, al familiei și al calității actului educațional.

Implicarea familiei în cadrul programului desfășurat în grădiniță este esențială pentru îmbogățirea mediului stimulativ, fixarea și lărgirea cunoștințelor asimilate în sala de grupă. Implicarea familiei în program va întări sprijinirea țărilor educaționale. Nu de puține ori se întâlnesc copii care nu respectă cerințele educatoarei sau care fac aprecieri necuviincioase la adresa ei. De cele mai multe ori, acești copii vin din familii care au obiceiul de a pune gri autoritățile locale, șefii de la locul de muncă sau chiar educatoarea sau învățătoarea copiilor mai mari. Copilul este obișnuit deci, cu lipsa de respect. Acești copii, de multe ori, refuză să vină la grădiniță, părinți sădesc în sufletele copiilor neîncrederea, frica.

Grădinița, prin metodele și procedeele pedagogice, are datoria de a interveni direct în cazurile de îndrumare greșită a copilului în familie. Toate îndrumările și intervențiile trebuie să aibă în vedere viitorul om ce ar putea altera atmosfera în propriul său cămin și, chiar, la locul de muncă în care acesta va ajunge.

Familia, ca prim grup cu care ia contact copilul, rămâne reperul permanent și fundamental în condiția indivizilor, în manifestarea unor atitudini civice, moral-comportamentale.

Experiența didactică a cadrelor didactice a generat ideea că între copii și părinți există de multe ori o comunicare defectuoasă: ori părinții nu-i înțeleg pe copii, ori copiii nu înțeleg care sunt prioritățile și posibilitățile familiilor lor. De multe ori copiii sunt dezorientați de comportamentul părinților lor care ori nu au timp, ori le este rușine să discute cu copiii lor, ori nu știu cum să abordeze diferite probleme, ori transferă ambițiile și eșecurile, neîmplinirile proprii copiilor, ori nu au limite clare în ceea ce privește cât și mai ales cum oferă copiilor lor.

Rolul de părinte este greu și pretinde cunoștințe teoretice și practice de pedagogie, psihologie și medicină; pretinde bunăvoința acestora de a învăța continuu de la și din viață, de a gândi, și mai ales de a înfrunta situații imprevizibile și pe care trebuie să le rezolve cu înțelepciune și cu discernământ.

Problemele pe care copii le ridică în fața părinților sunt adesea rezultatul unor preocupări sau frământări individuale și la care așteaptă un răspuns sau o soluționare din partea părinților. Și în aceste cazuri părintele trebuie să-l asculte cu răbdare pe copil, să analizeze problemele cel preocupat și să încerce să găsească cea mai simplă și eficientă cale de rezolvare.

Dezvoltarea personalității copilului este un proces complex, care se desfășoară în timp și presupune acțiunea simultană a eredității, a educației și a mediului.

BIBLIOGRAFIE:

1. ANN BIRCH, 2000, Psihologia dezvoltării, Editura Tehnică, București;
2. P. OSTERRIETH, 1973, Copilul și familia, Editura Didactică și Pedagogică, București;
3. ROSE VINCENT, 1972, Cunoașterea copilului, Editura Didactică și Pedagogică, București.

DEZVOLTAREA COPILULUI LA 3 ANI

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR: CUMPĂNAȘU MARIA ALINA
ȘC. GIM. NR.10 / G.P.P. OSTROVENI 1 – RM. VÂLCEA

„Copiii sunt ca oglinda: fac tot ce vad și ce aud. Fii o reflexie buna pentru ei.” Kevin Heath

Psihologia copilului de 3 ani este extrem de complexă, prin felul în care acesta se mișcă, vorbește, se joacă și relaționează cu cei din jur. Dezvoltarea copilului poate fi influențată de diverși factori și de aceea, nu trebuie să-ți încadrezi copilul într-un anumit șablon și nici să-ți compari copilul cu alți copii. Copilul tău este unic în felul lui.

Din punct de vedere social și emoțional, copiii la vârsta de 3 ani îi imită pe cei din jurul lor dar și pe ceilalți copii. Ei își exprimă afecțiunea, fără să existe un anumit motiv. La această vârstă majoritatea copiilor empatizează cu ceilalți: când un copil plânge încearcă să înțeleagă ce se întâmplă cu el și chiar să-l consoleze. În ceea ce privește joaca, înțeleg bine regulile și așteaptă să le vina rândul; de asemenea, înțeleg conceptul de "al meu", "al tău" respectând astfel bunurile altora, învățând totodată să împartă sau să facă schimb de jucării. Spectrul de emoții este unul complex în această perioadă, deosebit de bine ideea de mamă și tată, înțelegând bine rolul fiecăruia. La această vârstă, ei pot fi integrați într-un colectiv, iar comportamentul pe care îl dezvoltă la grădiniță trebuie corectat și modelat. Cei mici au capacitatea de a se îmbrăca și de a se dezbrăca singuri. Părinții corectează comportamentele negative, dar uită să le aprecieze pe cele pozitive. Atunci când copilul se joacă liniștit cu un copil, mergi și încurajază-l "Bravo te joci foarte frumos" Astfel, copilul va începe să repete acele comportamente care sunt laudate. În schimb, dacă este certat în permanență, nu va mai ști ce trebuie să facă de fapt, va fi deabusolat și va alege o atitudine revoltată și poate chiar agresivă.

Din punct de vedere al limbajului și al comunicării, la această vârstă, copiii știu să spună numele, vârsta și sexul. Acum, nu reușesc să comunice doar cu părinții, ci și cu persoanele noi, fără să fie nevoie de intervenția părinților. Pot purta dialoguri scurte de două sau trei propoziții. Chiar dacă pronunția nu este una foarte clară și nu înțelegi fiecare cuvânt, înțelegi foarte ușor ce își dorește să transmită. Atunci când au pronunțat greșit, repetă propoziția, dar în mod corect, fără să râzi sau să te arăți iritată.

Din punct de vedere fizic, la vârsta de 3 ani, copiii se pot cățăra și alerga cu ușurință, pot pedala pe o tricicletă și pot urca și coborî scările, pășind cu un singur picior pe fiecare scară.

Există anumite semne atunci când copilul are o problemă în dezvoltarea sa fizică sau emoțională: copilul cade foarte des și întâmpină dificultăți în a urca scările; vorbirea este foarte neclară; nu poate mânui jucăriile; nu vorbește în propoziții; nu înțelege instrucțiuni simple; nu își dorește să se joace cu alți copii și refuză chiar și jucăriile; nu obișnuiește să facă contact vizual; pierde capacități pe care le dobândise. În această situație trebuie consultat un specialist pentru a ajuta pe copil să se dezvolte armonios și corespunzător vârstei lui.

FAMILIA - „CUIBUL” VIITORULUI ADULT

PROF.ÎNV.PREȘC. CĂTĂLINA CURELARIU
GRĂDINIȚA PROGRAM PRELUNGIT NR.6, IAȘI

“ Copiii acestei lumi sunt inocenți, vulnerabili și dependenți. Ei sunt de asemenea curioși, activi, plini de speranță . Viața lor ar trebui să fie una de bucurie și pace ,de joc, învățare și creștere.Viitorul lor ar trebui modelat în armonie și cooperare. Ei ar trebui să se formeze prin lărgirea orizonturilor și dobândirea de experiență . ”

(Declarație adoptată la Summitul Mondial pentru Copii)

Consider că educația în familie este deosebit de importantă deoarece familia este locul în care copiii primesc rădăcini pentru a crește și aripi pentru a zbura mai departe. În familie se învață pentru prima dată ce este lumea, ce este bine și ce este rău, iar familia rămâne mereu prezentă în formarea noastră din tot restul vieții. În primul rând, educația din familie este extrem de importantă deoarece fundația pentru educația pe care o vom primi pe tot parcursul vieții noastre e pusă în primii ani din viață...

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că, strategiile educative utilizate în familie, mai mult sau mai puțin în mod conștient, determină în mare măsură formarea caracterului, dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor și comportamentul lor social și moral.

Este foarte important ca, părinții să încerce să fie coerente în educația copilului. O greșală des întâlnită apare atunci când părinții au viziuni diferite asupra educației celui mic. Acesta o să dezvolte o anumită nesiguranță, stres dat de faptul că nu știe niciodată dacă ceea ce face și este apreciat de unul din părinți, nu o să fie criticat de celălalt părinte. Mai mult decât atât, copilul se poate considera, în mod greșit, vinovat de certurile părinților iscate în urma unui comportament al său.

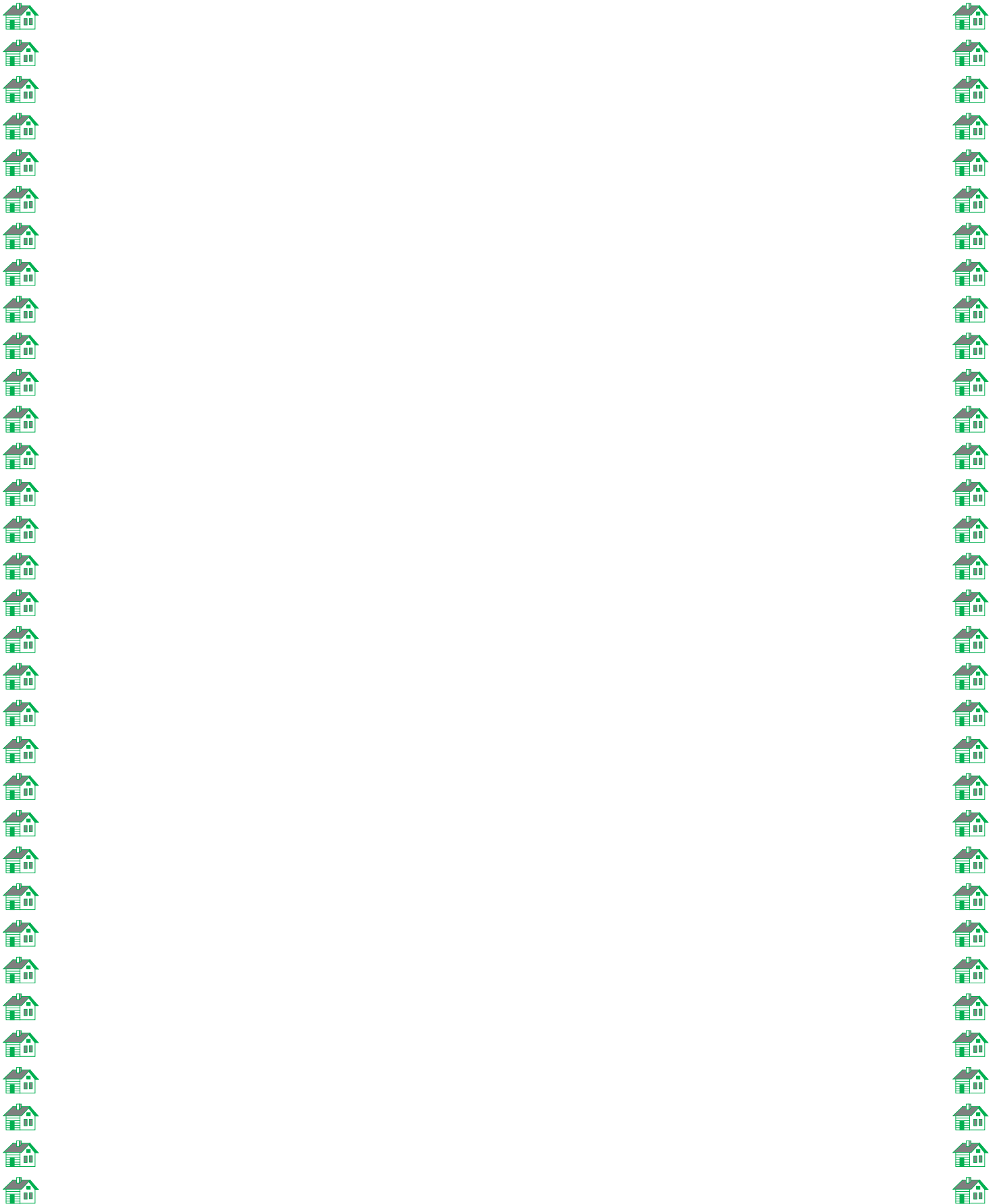
Părinții sunt modelele de comportament în ochii copiilor. De aceea, nu e indicat să se folosească tertipuri și „floricel” pentru a obține ceva de la copil sau a salva aparențele față de străini. Promisiunile trebuie respectate, fie că e vorba de recompense, fie de pedepse. La fel de necesar este și respectarea adevărului, mai ales în prezența micului om. În măsura în care asista la diverse discuții, puterea exemplului este foarte importantă. Părinții trebuie să fie în ochii copilului exemplul suprem de onestitate. Odata ce va înțelege că sinceritatea este o „piatră prețioasă”, că încrederea se câștigă cu greu și se poate pierde foarte ușor cu o singură minciună, părinții trebuie să înceapă să devină preocupați cum să învețe copilul să fie mai diplomat.

Prin analiza situațiilor concrete în care se manifestă acțiunile educative în familie, se pot identifica mai multe tipuri de părinți: unii înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale grădiniței sau școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative, alții nu conștientizează efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, și mai grav, refuză să recunoască faptul că, relațiile lor educaționale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convinși că nereușitele educaționale, comportamentele inadecvate, sunt determinate de factori străini familiei. Acțiunile educative ale școlii nu trebuie să neglijeze asemenea aspecte, în acest sens, întrunirile cu părinții, mai mult sau mai puțin organizate, dar în mod obligatoriu frecvente și constante, trebuie să fie un prilej de a conștientiza consecințele imediate și de perspective ale strategiilor lor educaționale.

Pot apărea situații în care comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, la particularitățile de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune și la sistemul de cerințe adresate copiilor. Este necesară utilizarea unor experiențe diversificate pentru a se putea descoperi inclinațiile și aptitudinile copilului. Cel mai important este înțelegerea de către părinți a caracteristicilor individuale ale fiecărui copil, acceptarea, înțelegerea cu blândețe și dragoste, modelarea în așa fel încât, copiilor să le fie dezvoltate adevăratele aptitudini.

Printr-o strânsă colaborare cu grădinița sau școala, părinții vor descoperi și se vor convinge de faptul că, educația din familie este complementară cu cea din unitățile de învățământ, deoarece sunt capabile să respecte interesele spontane ale copilului și modurile sale firești de învățare. Poate respecta entuziasmul pentru activitățile fizice, pentru proiecte creative, pentru arte și joc și îi oferă copilului, ocazia de a învăța prin aceste activități.

„ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. CUȚITOIU MARIANA
LICEUL TEHNOLOGIC BÎLTENI-JUDEȚUL GORJ

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul

de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere de decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE- ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR CUȚUHAN DUMITRELA
LICEUL MIHAIL SADOVEANU BORCA

Familia este un grup social format din persoane legate între ele în mod fundamental prin consanguinitate și dragoste și care îi oferă copilului forța și imboldul principal al dezvoltării sale.

Educația din cadrul familiei este un proces cu caracter permanent care nu se încheie niciodată. În sânul familiei se pun bazele formării inteligenței emoționale a copilului încă de la vârste fragede, aspect foarte important în parcursul ulterior al dezvoltării personale și profesionale.

Este prima școală care îl pregătește pe copil pentru viața socială.

Mediul familial trebuie să ofere liniște, siguranță, afecțiune, condiții optime pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Este bine însă, ca în cadrul acestui tip de educație, părinții să aibă în vedere diferitele etape de dezvoltare ale copilului. Cuvântul cheie pe care ar trebui să-l aibă în vedere aceștia este „echilibrul”. Acest lucru presupune ca ei să-i explice copilului ce îi este permis și ce nu, să impună reguli clare și să insiste ca acestea să fie respectate, să informeze copilul care sunt consecințele nerespectării regulilor.

Psihologii susțin că exemplul personal al părinților este foarte important. Întotdeauna copiii ascultă cuvintele părinților, însă imită comportamentul acestora. Părinții trebuie să aibă o atitudine corespunzătoare față de copil și fiecare familie trebuie să identifice și să aplice metodele care se potrivesc personalității copilului.

Părinții nu au autoritate asupra copiilor ajunși la maturitate dacă nu au început să-i educe de la vârsta cea mai fragedă, cunoscut fiind faptul că natura umană nu se dezvoltă niciodată atât de repede ca la vârsta copilăriei.

De asemenea, părinții trebuie să țină cont de faptul că, în afară de confortul și condițiile optime oferite, copilul are și anumite *nevoi* emoționale, cum ar fi încredere, afecțiune, consecvență.

Copii:

- au nevoie de *adevăr* – atunci când părinții îi vorbesc copilului despre problemele proprii, într-o manieră adecvată, explicând și cum vor rezolva astfel de probleme, acesta învață că problemele pot fi depășite prin utilizarea de modalități eficiente în acest sens;

- au nevoie de *încurajare* – atunci când copilul are un comportament inadecvat, părinții trebuie să-l încurajeze să-și îndrepte purtarea, fără a-l critica excesiv sau a-l eticheta;

- au nevoie de *încredere* - cei mici au nevoie să simtă că pot avea încredere în ce le spun părinții lor pentru a crește cu sentimentul siguranței de sine;

- au nevoie de *reguli și limite* – este important ca regulile stabilite în familie să le fie explicate copiilor și să fie absolut necesare. Atunci când li se impun reguli logice și consecvente, copiii își pot dezvolta autocontrolul mai ușor;

- au nevoie să *cunoască*- dacă părinții nu îi vorbesc copilului despre subiecte tabu (fumat, droguri, etc), acesta va căuta informațiile în alte surse, iar acestea pot fi eronate sau incomplete;

- au nevoie de *conexiune fizică și emoțională* – pentru a se dezvolta armonios la nivel emoțional, cognitiv și fizic;

- au nevoie să *fie ei înșiși* – părinții trebuie să-și ajute copilul să descopere lucruri care îl definesc și-i fac plăcere, să-i ofere condițiile necesare pentru a explora lucruri noi, să-l sfătuiască să nu intre în competiție cu alți copii, ci doar cu el însuși;

Pe lângă nevoile proprii pe care educația le împlinește, prin educație se „hrănesc” și nevoile societății din care copilul face parte.

Este important ca independența copiilor să fie stimulată pentru ca, ulterior, să-i fie mult mai ușor în a lua hotărâri în ceea ce-l privește.

Fiecare părinte are șansa dar și datoria de a forma un caracter cât mai armonios al viitorului adult care în curând va pleca pe propriul drum în viață.

Atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor 7 ani de-acasă.

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV.PRIMAR:DĂGĂU NICOLETA COSMINA
ȘC.PRIMARĂ NR.1 FERICE

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante pentru copilul școlar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la școală, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul invatatoarei, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la școală. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite

spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat

Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire , ordine , igienă , curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative , bune maniere și

comportamen

- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire) ,
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvență în realizarea unei sarcini , concentrare a atenției , perseverență în realizarea unei sarcini ,
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.DĂNAC MARIA-CLAUDIA
GRĂDINIȚA "DUMBRAVA MINUNILOR", SECTOR 6, BUCUREȘTI

Expresia „cei șapte ani de acasă” este folosită, în general, pentru a descrie normele de conduită învățate în familie.

În societatea de astăzi, „cei șapte ani de acasă” nu prea mai există, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste foarte mici.

Cu toate acestea, educația pe care copilul o primește de la părinți este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Când spunem că un copil are „cei șapte ani de acasă” ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne

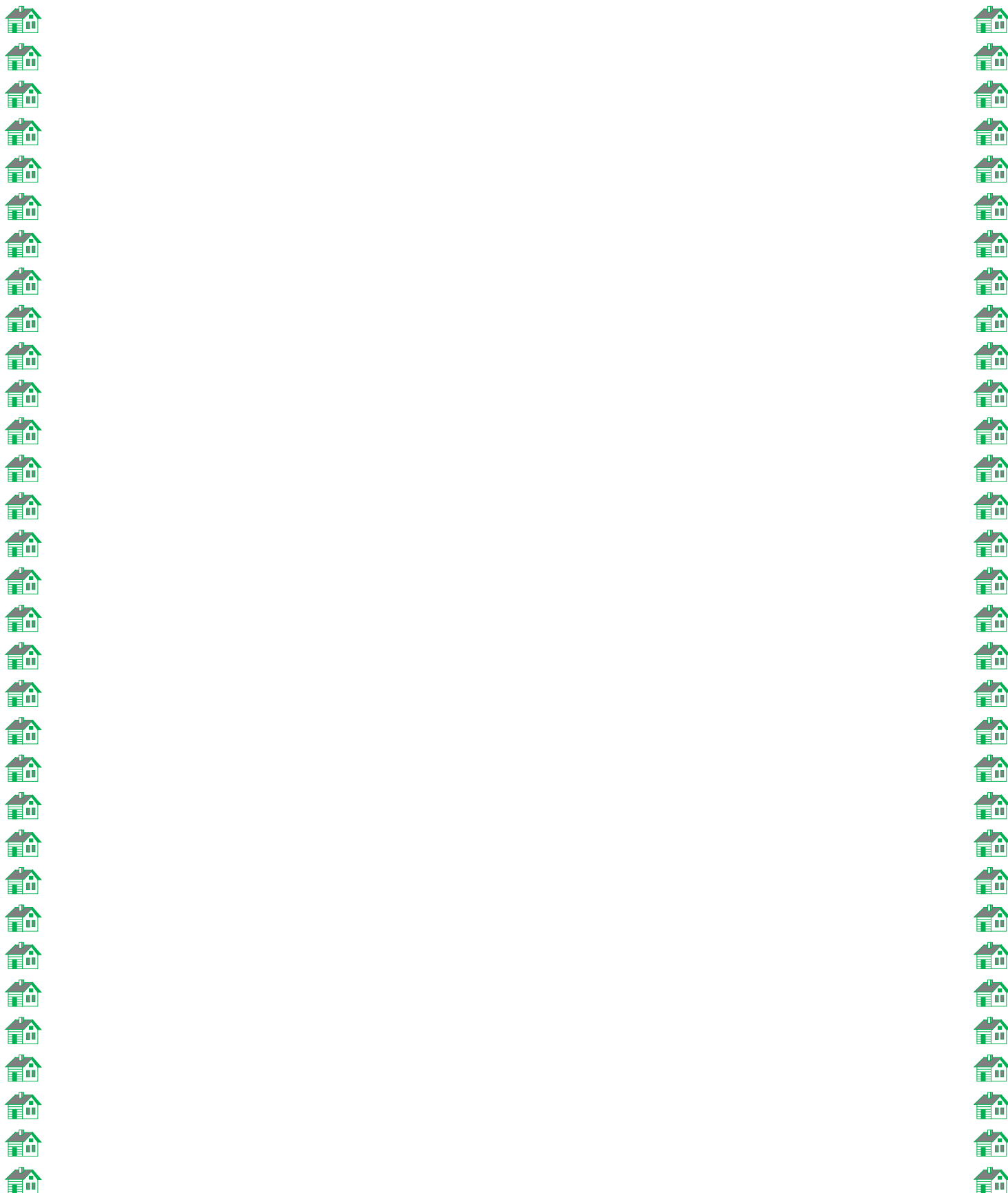
 comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers
 pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

 Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

 Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

 Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

„CEI 7 ANI DE – ACASĂ” BAZELE EDUCAȚIEI

ÎNTOCMIT: DANDU ANIȘOARA CRISTINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 1 BICAZ CHEI JUDEȚUL NEAMȚ

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;

- - concentrarea atenției;
- - perseverența în realizarea unei sarcini;
- - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

 De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

 De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

 Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu înținem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

 Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”.

Bibliografie:

- 1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009
- 2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

CÂT CONTEAZĂ AZI, CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. DANIELA DOMNICA PERȚE
CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ
ȘIMLEU SILVANIEI

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul tău ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl înveți să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Nu uita că tu îi dai primul exemplu. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț îi se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știi și tu deja că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explici copilului tău de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții și să fie la rândul său respectat.

Tot în primii șapte ani de viață, îi poți oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Învăță-l să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față de persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, odorul tău își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te însoțește la un eveniment important. Spune-i că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Regulile de politețe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente, trebuie să îi explici că nu este frumos să stea cu coatele pe masă, pentru a nu-i deranja pe cei de lângă el, că nu este o priveliște prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă, că nu este politicos să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare, oricât de foame i-ar fi în acea clipă.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

COMUNICAREA - PRINCIPALA CALE EDUCATIVĂ ÎN FAMILIE

PROFESOR DĂNILĂ SIMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „LUCIAN GRIGORESCU” MEDGIDIA

Familia are un rol important în construirea caracterului, a substanței bazale a personalității. Ea nu poate instrui, transmite cunoștințe specializate, dar poate forma, modela, structura atitudinii, încorpora valori. Desigur, explicit, dar și indirect, prin exemple, prin propriul model comportamental. Învățarea difuză, prin punere în situație nu e mai puțin importantă decât cea deliberată, proiectată conștient de către școală. Carențele manifestate la acest nivel reverberează într-un mod profund și de durată asupra comportamentului copiilor și tinerilor.

Caracterul este o structură de personalitate achiziționată după naștere, prin formare, ceas de ceas, etapă cu etapă. Este un mod de raportare la semenii, la propria persoană, la valori, la norme, la acțiuni, la prezent și viitor. Caracterul e un apanaj al familiei, dar și al mediului proximal, cel de toate zilele. Ni-l construim zi de zi, pas cu pas, prin încercări și erori, prin provocări, eșecuri, reușite. Desigur că școala are obligația de a construi și caractere. În mod difuz, secvențial, progresiv, explicit, prin unele discipline, mai ales socio-umane, dar și implicit, prin alte tipuri de activități, se vizează și așa ceva. Până la urmă ceea ce face diferența dintre oameni, în materie chiar de competență profesională, este profilul și altitudinea caracterului. Mai devreme sau mai târziu, carența caracterială va afecta negativ persoana, structura sa axiologică.

Comunicarea în familie reprezintă una din principalele experiențe educative ale copiilor. Modul în care părinții comunică între ei și cu copiii determină educația și unele caracteristici specifice ale acesteia care se conturează ca stil de comunicare, și totodată ca stil educativ. Acestea influențează formarea stilului cognitiv și a stilului afectiv specifice unei personalități. Conceptul de personalitate așa cum l-a utilizat Allport, începând cu 1937, reprezintă modele relativ uniforme și stabile de comportament pe care indivizii le manifestă și le repetă în activitățile cotidiene. Stilul cognitiv și stilul afectiv reprezintă modalități de manifestare ale stilului unei personalități care începe să se contureze din primii ani de viață. La preadolescență, personalitatea, caracterizată prin aceste stiluri, devine treptat conștientă de sine, își experimentează și își pune în evidență stilurile. Viața de familie în special, experiențele trăite din care se învață direct și temeinic, comunicarea cotidiană mai ales cu părinții, determină formarea personalității și a stilurilor specifice:

a) stilul cognitiv ca „ansamblu de modalități particulare de dobândire, înmagazinare, transformare și utilizare a informației” și mai ales ca o manieră de a înțelege situațiile și de a cauta soluții;

b) stilul afectiv ca un „ansamblu de fațete ale personalității reliefate prin motivație, emoții, stima de sine”

Viața de familie, stilul familial de educație, presupun de fapt împărtășirea afecțiunii în mod reciproc. Nu numai copiii primesc afecțiune, înțelegere, ci și ei le oferă la rândul lor părinților. Afecțiunea și atașamentul copiilor față de părinți și de familie, în general, se manifestă în diferite moduri : prin modul în care copiii răspund la cerințele și la solicitările părinților, prin modul în care manifestă sinceritate în comunicare și transparență în comportament, prin inițierea și asumarea unor modalități concrete de participare la viața de familie, prin modul în care contribuie la echilibrul și la prestigiul familiei realizând performanțe în viața școlară sau în anumite activități.

Principale axe de acțiune pe direcția părinți, neglijate în actuala strategie, ar trebui să vizeze, mai cu seamă, atragerea și motivarea părinților în a-și însuși strategii de formare a propriilor copii, responsabilizarea părinților față de formarea unor atitudini colaborative în raport cu școala și alți factori educativi (biserica, instituții culturale, mass media etc.), creșterea rolului familiei în construirea profilului identitar al copilului din punct de vedere spiritual în condițiile unei deconstrucții sau relativizări axiologice, proiectarea și girarea unor exemple de bune practici în materie de educație parentală etc.

Bibliografie:

<http://www.constantincucos.ro/2018/06/ce-mai-poate-face-familia-in-materie-de-educatie> http://sspt.md/biblioteca/carti/Mihaela_Ionescu_-_Educatia_in_familie.pdf

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. DASCĂL MARINELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE BĂLCESCU”

Cei 7 ani de acasă se referă la educația pe care un copil o primește de la părinți în formarea caracterului și a comportamentului.

Un copil cu cei 7 ani de acasă trebuie să se comporte cuviincios, politicos, să știe să mulțumească, să salute și să se poarte bine cu persoanele din jurul său.

Educația și multe dintre regulile societății sunt importante pentru adaptare unui copil în societate.

Educația de acasă se bazează pe relația dintre copil și părinte. Dragostea părinților îl ajută pe copil să se dezvolte, să aibă încredere în sine, să se simtă protejat iar astfel, să poată trece mult mai ușor peste problemele care îi apar în cale.

Educarea unui copil într-un mediu deschis se va transforma într-o disciplină de fier, pe când cea desfășurată într-un mediu închis, îi va da de înțeles copilului că e obligat să facă aceste lucruri.

Educația trebuie adaptată vârstei pe care o are copilul. În primii ani de viață, acesta nu va face diferența dintre bine și rău. În acele momente copilul trebuie îndrumat de către părinți. Între 3 și 5 ani copilul va ține cont doar de nevoile sale (de aceea e necesar să existe niște limite de comportament).

Părintele trebuie să-l ajute să se dezvolte atât fizic cât și intelectual. De la 5 ani își va da seama de lucrurile care îl înconjoară și va lua exemplul de la părinți. Dacă părinții se comportă civilizată și politicos, copilul se va purta și el exemplar, iar dacă părinți vorbesc urât și ridică tonul, copilul va avea același comportament cu cel al părinților.

De la vârsta de 7 ani copilul devine tot mai independent, vrea să intre în discuțiile adulților și se dezvoltă din ce în ce mai mult, începe să-și schimbe mentalitatea și opiniile. Poate din cauza influențelor de la școală sau din cauza unor neînțelegeri cu părinții, copilul va începe să fie rebel, va înverca să se descurce pe cont propriu și va începe să se comporte urât cu părinții sau chiar cu alte persoane. În această perioadă a vieții, este important ca părinții să-i fie alături și să-l îndrume pentru binele acestuia, chiar dacă nu-i place.

Dacă un copil nu va avea limite sau dacă nu va primi din când în când o pedeapsă, acesta va începe să-și facă propriile obiceiuri: va începe să vorbească urât cu părinții și cu persoanele din jurul său, va avea o atitudine rece față de ei și îi va jigni de fiecare dată când are ocazia.

Diferența dintre un copil cu cei 7 ani de acasă și cel fără cei 7 ani de acasă este că, un copil cu această educație se va purta mult mai cuviincios, se va dezvolta frumos, va fi mai deschis în fața provocărilor, va fi acceptat mult mai repede în societate, se va descurca de unul singur, pe când, un copil fără această educație nu va ști să se comporte cuviincios, nu își va dori să se dezvolte.

Fără cei 7 ani de acasă, copilul va avea de pierdut, atât în societate cât și la școală. Societatea va fi dură cu el dacă nu va ști să se descurce și nu va fi la fel de acceptat și respectat ca ceilalți copii. Se va simți marginalizat și singur, și nimeni nu dorește acest lucru.

Copii cu cei 7 ani de acasă nu vor fi și nici nu va trebui să fie perfecți. Nu contează cât de deștept și priceput ești, contează să-ți dai silința în tot ceea ce faci. Părinții te vor susține, te vor sprijini și îți vor fi alături de-a lungul vieții. Cu ajutorul educației primite de la părinți, vei ști să te descurci și să te ambiționezi singur.

Cei 7 ani de acasă, este cea mai frumoasă educație pe care o poți primi.

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, DASCĂLU MONICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE IOAN JILINSCHI” VERNEȘTI

Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat
Burrhus Frederic Skinner

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”). Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul.

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și implinite etapele întregului său ciclu de creștere. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie să fie, păstrarea sănătății, creșterea normală și călirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masa. Dar copilul nu are nevoie

numai de adăpost, hrană și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil și „școala primilor ani” în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg, ca persoană cu statut social.

Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sârguința, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiative creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe respectare atât de copil cât și de părinți. Dragostea de „bine”, de adevăr, are nevoie mai ales de acțiune, de descoperire a virtuților de către copil. Greșesc acei părinți, care îi interzic copiilor de a apuca, de a desface jucăriile, de a le pipăi, a le privi și chiar de a le izbi. Activismul precum și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulate, încurajate, înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă. Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținută și locuința sa, precum și de frumusețea în comportare și relație cu cei din jur. Orice experiență de viață, orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie. Familia reprezintă pentru copil, structura socio-afectivă de bază, principala structură protectoare absolut necesară existenței lui.

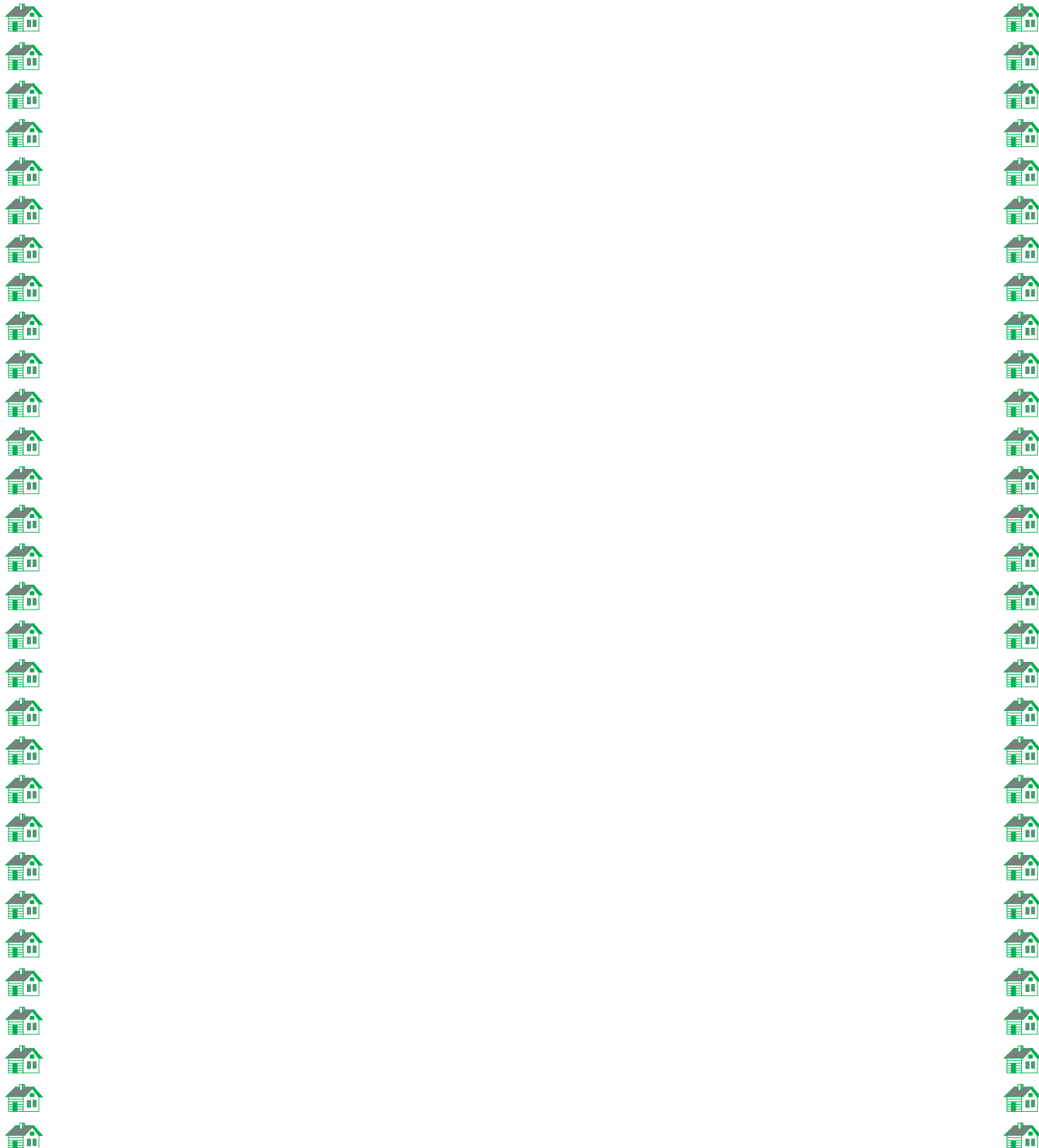
„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume —
OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini
și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne
comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers
pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA COPILULUI ÎNCEPE ÎN FAMILIE

PROFESOR DAVID FĂNICA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „EMIL ATANASIU” GAROAFĂ, JUD. VRANCEA

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului.

Prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept profesori, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Mediul familial este foarte important pentru dezvoltarea copilului, este locul în care copilul socializează pentru prima dată și dobândește achiziții în toate domeniile de dezvoltare, acumulează informații, își însușește comportamente, etc. Este foarte important ca ”cei șapte ani de acasă” să fie petrecuți alături de părinți înțelegători, dar nu exagerat de permissivi, într-un mediu plăcut, propice unei dezvoltări armonioase a copilului, cu reguli clare și cu recompense pe măsura faptelor.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt familia și școala. În cadrul familiei, copiii, beneficiind de sprijinul material, cognitiv și mai ales afectiv al părinților și al fraților, învață să fie autonomi și independenți, să fie siguri pe ei înșiși, să fie disciplinați și cinștiți, pentru a reuși în viață.

În egală măsură, conduita ambilor părinți reprezintă prima sursă de imitație, după care copiii încep să-și ghideze conduita. Dacă conduita părinților este adecvată și îl stimulează pe copil în direcția bună, acesta va ajunge să socializeze în mod normal și să aibă șanse crescute de a reuși în viață. În cazul în care modelele pozitive de conduită ale părinților sunt absente, copilul va întâmpina dificultăți în procesul de socializare, dificultăți care pot avea repercusiuni pe termen lung asupra dezvoltării personalității acestuia, mai ales atunci când acesta nu este ajutat la timp să le depășească.

Educația primită în „cei șapte ani de acasă” depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Școala asigură condițiile necesare pentru o educație pozitivă, identifică situațiile-problemă și aplică strategiile educative potrivite copilului, iar familia menține un dialog continuu cu profesorii, se implică în educația școlară a copiilor;

Comunicarea între părinți și profesori determină motivarea copiilor pentru învățare, creșterea interesului acestora pentru studiu și pentru activitățile școlare/ extrașcolare, toate contribuind la succesul școlar. Lucrând în parteneriat, părinții și profesorii, împreună, vor oferi permanent oportunități de învățare ce vor asigura o bună integrare a copilului în activitatea școlară, dar și în viața socială.

Bibliografie:

Danion, V., Cum să ne creștem copiii?, Editura Sophia, București, 2012

Emilia, I., Cei șapte ani de-acasă, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2002

Negovan, V., Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București, 2003

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR: DAVIȚOIU MARIA
COLEGIUL TEHNIC HENRI COANDĂ TG-JIU, GORJ

Copiii sunt profund legați de viitorul societății, ei reprezentând o forță socială. Etapele primare ale copilului sunt determinante pentru dezvoltarea lui ulterioară.

Cei șapte ani de acasă este perioada de „foame”, afectivo- parentală. Comunicarea constituie unul din aspectele fundamentale ale dezvoltării psihice, un factor de echilibru în familie. Comunicarea „celor șapte ani de acasă”, se realizează prin vorbire (limbaj) și prin reacții nonverbale (gestică, mimică, postura, paralimbajul). Comunicarea nonverbală cuprinde, în variantele sale nenumărate, „distanțe psihologice”, care cresc atunci când părinții exercită conduite blamate, agresive, punitive sau lipsite de discursuri afective.

Comunicarea copil-familie este fundamentală pentru dezvoltarea psihică ulterioară. Zâmbetul, discursurile afective, mimica adultului, mângâierea, etc sunt elemente de maximă importanță care trebuie să existe în „cei șapte ani de acasă”, adultul constituind pentru copil un punct de sprijin, de securitate și de referință.

În perioada „celor șapte ani”, se realizează identificarea, prin modele umane cele mai apropiate, modelele parentale. Condiția de identificare parcurge patru căi. Prima etapă se realizează prin perceperea unor similitudini de înfățișare cu modelele parentale (părul, ochii), a doua pe seama percepției unor similitudini de caracteristici psihice (este tot așa de inteligent ca tata sau tot atât de talentat ca mama). A treia cale se realizează prin adoptarea de conduite atribuite și gesturi ale modelelor, iar ultima prin însușirea de conduite, gesturi și atribute pe care le identifică urmărind modelul. Ori de câte ori copilul percepe sau conștientizează similitudini cu modelul, identificarea se intensifică, începând din perioada antepreșcolară.

Când cei doi părinți sunt amândoi admirați, copilul se străduiește să se identifice cu amândoi. Identificarea cu modelele parentale determină formarea și dezvoltarea de conduite conforme sau nu cu modele din mediul sociocultural și duc la formarea conștiinței (a superego-ului).

„Cei șapte ani de acasă”, -modele parentale!

DESPRE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV.PRIMAR DEDU PETRUȚA-IUSTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA MĂGURENI, JUD.PRAHOVA

Totdeauna, când vorbim despre "cei șapte ani de acasă" ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, care știe să se comporte cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Perioada vieții cea mai bună pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social este copilăria. În această perioadă, familia exercită o influență atât de puternică asupra comportamentului copilului încât urmele ei rămân, deseori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al copilului. Familia este cea care oferă sau ar trebui să ofere copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, oferă confortul fizic și afectiv care să îl ajute să aibă încredere în forțele proprii, să nu se teamă de viitor, să relaționeze cu cei din jur, adulți sau copii.

Familia influențează modul de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale atât în mod direct, prin acțiuni dirijate, dar mai ales indirect, prin modelele de conduită oferite copiilor. Se știe că cei mici copiază, imită comportamentul adulților și atunci nu ar trebui să ne mirăm când copilul are un comportament nepotrivit într-o anumită situație deși noi i-am spus ce ar trebui să facă. Viața copilului acasă, alături de membrii familiei, activitățile pe care le desfășoară împreună cu aceștia consolidează deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

Dar, în afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin fizic (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte), copilul are nevoie de un climat familial potrivit, dragostea ocupând primul loc. Vorbim aici de afecțiunea pe care copilul trebuie să o simtă, nu de dragostea care se manifestă la tot pasul prin îmbrățișări care copleșesc copilul. Când părinții îi satisfac orice capriciu pentru a-i demonstra cât de mult îl iubesc, copilul se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, lipsă de respect), trăsături îl vor pune împiedica să se integreze în mediul social. Relațiile dintre părinți și copil trebuie să se bazeze pe afecțiune, dar și pe autoritate și respect.

Primii ani, cei petrecuți acasă, sunt foarte importanți deoarece reprezintă temelia pe care se construiește o ființă cu anumite dorințe, preferințe, aptitudini, atitudini. În anii următori, la grădiniță, la școală, pedagogii încearcă să definitiveze ceea ce a realizat familia, să completeze golurile rămase. Educația este un proces continuu, care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani nu spunem că este imposibilă, dar ea se face mai greu la vârsta școlară, deoarece acum copilul trebuie să facă față unor cerințe cu totul noi pentru el, iar adaptarea la viața de școlar îl solicită deja destul de mult.

Procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, dar educația începe din prima zi de viață. Din nefericire, auzim de prea multe ori părinți spunând că e prea mic să înțeleagă și, cu siguranță, totul se va schimba când va merge la școală. Ei încearcă astfel să ascundă greșelile educative făcute până acum, să scuze comportamentul inadecvat sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare.

În concluzie, ar trebui să fim cu toții conștienți că nu trebuie să așteptăm să ajungă copilul la școală pentru a începe educația, ci că anii petrecuți acasă își pun amprenta cel mai mult pe ceea ce devine un copil mai târziu, ce fel de om va deveni.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE SAU „CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ”

PROF. ÎNV.PRIMAR DIACONU MARIA
LICEUL TEORETIC „V. ALECSANDRI” SĂBĂOANI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TRAIAN, JUDEȚUL NEAMȚ

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt considerați cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase.

Educația copilului are la bază o serie de reguli, care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii. Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său.

De ce este importantă familia în educația copiilor? Pentru că are o influență deosebită asupra lor, deoarece aceștia dobândesc mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la profesori sau necunoscuți. De asemenea, familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor, atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic. Părinții sunt cei care, de cele mai multe ori, asigură hrana și celelalte elemente necesare copiilor: hănuțe, cărți, rechizite, jucării, ceea ce îi determină pe cei mici să înțeleagă că au datoria să împlinească așteptările pe care le au adulții de la ei. Mai mult decât atât, părinții au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabilității, înainte ca cei mici să ajungă pe băncile școlilor. Rezultatele mai multor studii arată că, elevii care sunt înconjurați de dragostea și ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la școală, față de copiii ai căror părinți lucrează de dimineața până seara și care nu petrec prea mult timp împreună cu copiii lor.

Pe lângă componenta genetică, prin care sunt preluate de la antecesorii o serie de trăsături și predispoziții psihice, și-a dovedit importanța cu totul excepțională, interacțiunea și comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generală a personalității copilului. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. „Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu). Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității, nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale („cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor, privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, în urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, că există o corelație pozitivă puternică între coeficienții de inteligență (QI) înalți și nivelul încurajării parentale, atmosfera familială generală și numărul cărților citite în familie.

Trebuie menționat faptul că strategiile educaționale utilizate de unii părinți, chiar dacă sunt bine intenționate, chiar dacă au avut efecte pozitive în anumite cazuri particulare, nu duc întotdeauna la obținerea unui nivel optim educațional, care să favorizeze dezvoltarea personalității. Cazurile particulare,

exemplificările ocazionale, nu pot fi întotdeauna utile. Ceea ce într-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, în alta poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educațional din familie după niște parametri unici, precum și cunoașterea consecințelor unui anumit comportament al părinților, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale elevilor. Necunoscând suficient urmările educative, fiind convingși că ceea ce fac este spre binele copilului, unii părinți și chiar educatori, se află în fața unei situații oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile susținute, interesul manifestat pentru copil, etc și, pe de altă parte, rezultatele efective obținute, sub așteptări.

Analizând situațiile concrete în care se manifestă acțiunile educative în familie, putem identifica mai multe tipuri de părinți: unii înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative; alții nu conștientizează efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor educaționale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convingși că nereușitele educaționale, rezultatele slabe la învățătură, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori străini, ori necunoscuți familiei. Acțiunile educative ale școlii nu trebuie să neglijeze asemenea aspecte. Întrunirile cu părinții, mai mult sau mai puțin organizate, trebuie să fie un prilej de a conștientiza consecințele imediate și de perspectivă ale strategiilor lor educaționale.

Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor, etc.

Severitatea exagerată – manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul – își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și, în special de învățătură, peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. În afara programului școlar, copiii sunt puși adeseori să învețe mai multe limbi străine, să desfășoare activități artistico-plastice, sportive, etc, chiar dacă nu au aptitudini în acest domeniu.

Atitudinea protectoare a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune a acestora, a inițiativei. Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viața și activitatea copilului lor, și de aceea stabilesc ei direcțiile de acțiune și comportare, fără să accepte abateri, plângeri sau nemulțumiri. Principala consecință se exprimă într-un comportament lipsit de inițiative, instalarea unei temeri nejustificate de acțiune și mai ales de consecințele ei, în ultimă instanță, timiditate exagerată.

Considerând că niciunul dintre aspectele climatului familial prezentate nu este favorabil dezvoltării armonioase a personalității copilului, concluzionăm că „orice copil are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță”. Pentru aceasta, el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune. Copilul are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl întristează și că nu sunt dezinteresați în legătură cu ceea ce se întâmplă la școală sau grădiniță. În același timp, el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm, pentru a nu fi lăsat să-și închipuie că libertatea lui e fără margini și, totodată, să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență.”(M. Gilly).

BIBLIOGRAFIE:

- G. BERGER, Omul modern și educația sa - EDP București 1973;
- A. BIRKH, HAYWARD S., Diferențele individualizate – Ed. Tehnică București 1999;
- M.GILLY, Elev bun – elev slab, EDP București 1973;
- M.GOLU, Dinamica personalității, Ed. Geneze București 1993.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ,,

DIC-CHINDE BIANCA-NICOLETA ED - G.P.N. NR.4 SĂLDĂBAGIU DE BARCĂU JUD :BIHOR

Auzim frecvent expresia “Cei șapte ani de acasă” și cât de importanți sunt acești șapte ani pentru viitorul unui copil. Ajungem părinți și o auzim și mai frecvent. De data asta și în preajma micuților noștri, dar și legat de noi. Dacă avem acești ani, e foarte bine, dacă nu, suntem puși la zid de parcă nimic din ceea ce am făcut sau vom face cu picii nu mai contează.

Este oare posibil ca educația să fie “împărțită clar” în doar șapte ani? Îmi și imaginez cum în primul an, în fiecare lună, ar trebui să învățăm câte ceva. Apoi, în al doilea an de viață, deja suntem considerați ca fiind copii sau părinți cu experiență, deci lucrurile se complică puțin. Și tot așa, până terminăm cei șapte ani.

La final, e clar, avem de dat examen! Și asta nu în fața oricui, ci în fața educatoarei, că doar cel mic, abia așezat pe băncile școlii, trebuie să dea dovadă că, timp de șapte ani, a învățat multe. Despre cum ar trebui să se comporte cu oamenii mai în vârstă, despre cum trebuie să își salute profesorii și mai ales despre ce înseamnă “A fi copil cuminte”. Eu una am fost terorizată cu expresia “Cei șapte ani de acasă” de când mă știu și tot de când mă știu sunt convinsă că educația nu se face în șapte ani, nici în zece și uneori nici măcar în 20. Cât trăim învățăm, învățăm cum să ne creștem copilul, învățăm despre ce înseamnă să ai un micuț sau cum te simți în papucii de părinte, cum să îi faci fericiți pe cei de lângă tine, cum să îi explici copilului anumite lucruri și, poate cel mai important, cum să faci ca cel mic să aibă încredere în tine timp de șapte, 20 sau 30 de ani, cât stă acasă și cât are nevoie de cineva aproape.

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face fața exigentelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date.

Părinții își educă copiii (pe langa exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții / fraze: **principii, ordine, atribuirii, porunci** (injoncțiuni), **contraporunci** (contrainjoncțiuni), **programe** și **permisiuni**.

”Toti copiii isi iubesc parintii (sunt dependenti emotional de ei) dar nu toti parintii isi iubesc copiii. Insa, unii copii isi iubesc parintii cu ochii deschisi, altii cu ochii inchisi. Cat timp dureaza iubirea copiilor? Toata viata, daca parintii se iubesc autentic intre ei. Daca acestia nu s-au iubit, iubirea copilului devine adult, devine din ce in ce mai confuza. Putini realizeaza constient ca parintii lui nu s-au iubit niciodata. Insa, inconstient, multi copii devinti adulti vor reactiona, in moduri neplacute pentru parintii impostori sentimental. Si asa capata sens ceea ce spunea Isus acum 2mii de ani: “Cine nu uraste pe tatal si pe mama sa, nu e demn de Mine”, adica, cine e dependent emotional de parinti, cine si-a facut d-zeu din oameni, fie ei parinti, sotii, sotie, si nu are ochii deschisi, isi merita soarta.”

Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Bineinteles ca asta nu inseamna ca permanent von fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat. Insa va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative. Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeaza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Bibliografie :

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASA

PROF. INV.PRIMAR DICU MIHAELA
SCOALA GIMNAZIALA MARIN PREDA, SILISTEA GUMESTI

Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă din viața copilului, întrucât este marcată de momente cruciale pentru succesul său de mai târziu, la școală și în viață. Intervenția adultului asupra copilului în această perioadă este fundamentală. Educația timpurie vizează intervalul de timp cuprins între naștere - pentru că din momentul când se naște copilul începe să se dezvolte și să învețe, și până la 6/7 ani - vârsta intrării la școală.

Educația copilului se realizează în atât în mediul familial, cât și în cadrul serviciilor specializate, precum creșa sau grădinița. Cercetările au evidențiat relații semnificative între mediul și dezvoltarea intelectuală, între învățarea timpurie și învățarea care are loc în alte etape ale vieții. Astfel, copiii crescuți într-un mediu stimulativ au o dezvoltare intelectuală accelerată în comparație cu cei crescuți într-un mediu restrictiv. De la naștere și până când cresc, copiii sunt **persoane** care au o dezvoltare afectivă și o receptivitate specială față de diferitele categorii de stimuli, aspect ce poate fi influențat de informațiile care le primește copilul din mediu, precum și de calitatea procesării acestora.

Astfel, dacă procesul de dezvoltare este neglijat, mai târziu, compensarea acestor pierderi este dificilă și costisitoare. Investiția în copii la vârste cât mai fragede conduce, pe termen lung, la dezvoltarea socială a acestora și la realizarea susținută a drepturilor copiilor. Dacă la nivelul educației timpurii sunt depistate și remediate deficiențele de învățare și psihocomportamentale ale copiilor, deci înainte de integrarea copilului în învățământul primar

Calitatea educației, a îngrijirii și protecției copilului de la naștere până la 6/7 ani depinde de noi, toți cei care interacționăm cu copiii, zi de zi: părinți sau educatori, toți acționând coerent și având în atenție permanentă copilul și particularitățile lui.

- copilul este unic și abordarea lui trebuie să fie holistă;
- vârstele mici recomandă o abordare integrată a serviciilor de educație
- adultul/ educatorul, la nivelul relației didactice, apare ca un partener matur de joc, care cunoaște
- activitățile desfășurate în cadrul procesului educațional sunt adevărate ocazii de învățare situațională;
- părintele este partenerul-cheie în educația copilului, iar relația familie – grădiniță – comunitate

Respectarea coerenței și a continuității curriculumului pentru educația timpurie a copiilor cu vârsta cuprinsă între naștere și 7 ani și respectarea coerenței și a continuității cu curriculumul pentru învățământul primar.

În realitate, cei 7 ani de-acasă sunt tot mai absenți deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie.

Mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Se consideră că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități.

Contează foarte mult ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Părinții trebuie să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulții și copiii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul exemplu.

Dacă pentru mult timp copilul trebuie să se adapteze grădiniței sau școlii, în zilele noastre este din ce în ce mai evident că grădinița și școala trebuie să se adapteze nevoilor specifice și particularităților copilului.

Așadar, abordarea diferențiată aduce în discuție adaptarea învățământului la particularitățile psihofizice ale copilului, ceea ce presupune o foarte bună cunoaștere a copilului în ceea ce privește temperamentul, priceperile și deprinderile, interesele, potențialul intelectual, trăsăturile de personalitate, etc. Pe de altă parte, dincolo de aceste caracteristici individuale, educatorii trebuie să cunoască „ereditatea socio-culturală” pe care copilul o aduce din familie.

Bibliografie:

1. Ausubel, D.P., Robinson, F.G., (1981), *Învățarea în școală. O introducere în psihologia pedagogică*, EDP, București.
2. Bucinschi, Mihaela , Dulman Anița, (2008), *Educația timpurie și specificul dezvoltării copilului preșcolar*, Bibliotecii Naționale a României, București.
3. Gagné, R.M., (1975), *Condițiile învățării*, EDP, București.
4. Neacșu, I., (1990), *Instruire și învățare. Teorii. Modele. Strategii*, Ed. Științifică.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

DICULESCU PATRICIA SCOALA GIMNAZIALA "ALEXANDRU VLAHUTA" OLTENITA

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea ta. Obisnuiește-l de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fii voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog" și "multumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

În zilele noastre cei șapte ani de-acasă nu prea mai există deoarece copiii sunt integrați încă de la vârste foarte mici în diverse forme educaționale: creșe, grădinițe.

Realitatea este că se pune pe umerii părinților o responsabilitate foarte mare deoarece de noi, părinții, depinde ca adolescentul și apoi adultul să asimileze în acești ani ai copilăriei toate comportamentele unei bune creșteri.

Prin "cei șapte ani de-acasă" înțelegem un copil care știe să folosească salutul, comportamentul adecvat în public, comportament adecvat în preajma prietenilor, înțelegerea normelor sociale, reguli la masă, recunoașterea greșelilor, tact și tolerant.

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin ridicarea mâinii și apoi învățând salutul cu „buna ziua”.

Comportamentul adecvat în public. Un copil cu „cei șapte ani de-acasă” știe să răspundă la întrebări și să poarte o conversație, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul adecvat în preajma prietenilor. Un comportament adecvat nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru viața de adult. Prin joc copilul învață, exersează și testează comportamente corecte. Un copil cu „cei șapte ani de-acasă” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și prin faptul că participă activ în viața de familie, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce este bine și ceea ce nu este bine în societate. Un copil bine crescut cunoaște și aplică regulile nescrise ale societății în care trăim: așteptăm la rând la magazin, la farmacie, la doctor, spunem întotdeauna „te rog”, „multumesc” și „cu plăcere, respectăm drepturile celorlalți, nu facem zgomot să-i nu-i deranjăm pe alții, respectăm regulile noastre și a celor din jur.

Manierele la masă. Un copil educat știe să folosească tacamurile la masă, să manance cu gura închisă pentru a nu-i deranja pe cei din jur, să respecte pe cei cu care ia masă și pe cel ce o servește.

Recunoașterea greșelilor. Pentru a deveni un adult bine crescut de copil acesta trebuie să folosească expresiile „imi pare rău” și „te rog frumos”, dar în primul rând trebuie să le audă la părinți. Astfel, va învăța să recunoască greșelile și să fie sinceri cu cei din jur.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Toate acestea de mai sus sunt rezultatul unor ani mulți de experiență, unde există încercări dar și eșecuri dar în final vor apărea și reușitele. Uneori este greu să însușim copilului comportamentul pe care ni-l dorim pentru că sunt și zile în care totul pare în zadar și că tot ce ai încercat să-l înveți pe copil pare să nu lase urme. Dar în final exemplul personal și efortul susținut nu vor ezita să dea roade.

ROLUL FAMILIEI ÎN PREGĂTIREA COPIILOR PENTRU VIAȚĂ

PROF. ALINA SORINELA DIDU
LICEUL TEHNOLOGIC „ALEXANDRU MACEDONSKI” MELINEȘTI,
DOLJ

Sunt bucuroasă că am crescut într-o familie ale cărei motouri sunt : „Ai carte, ai parte” și ” E bine să ai cei șapte ani de-acasă”. Am învățat de la părinții noștri să-i respectăm pe cei din jur, indiferent de vârstă sau de poziția socială. Așa am crescut noi, cei trei copii, și astăzi ne considerăm oameni care au reușit în viață.

Permanent ne-am perfecționat cu toții: părinți și copii. Fiecare bucurie a copiilor era și este sărbătoare pentru părinți. Fiecare reușită pentru părinți era și este sărbătoare pentru copii. Așa am crescut: ca unul pentru toți și toți pentru unul. Nu este o laudă ! Îl spun cu mândrie, este un exemplu de viață pe care-l dau și celor din jur pentru a fi urmat.

Unii țin cont de el. Mai ales elevii pe care-i am la școală. Observ că le pasă de ceea ce-i îndemn, de ceea ce le ofer ca exemplu de bună practică. Și nu poate decât să mă bucure asta. Doar pentru asta m-am făcut profesoară. Să-i ajut, să-i învăț, să-i îndrept, să-i ghidez pe cei din jur, mai ales pe copii.

Nu deseori am întâlnit persoane care aveau ideea preconcepută că nu este important să înveți. „ Ce să faci cu facultatea?!” Asta spuneau unii cu mulți ani în urmă. Culmea, tot ei sunt cei care astăzi se plâng de faptul că nu au unde să lucreze sau că nu sunt mulțumiți de serviciul pe care-l au. Aș putea și eu astăzi să le spun „ Ce să faci? Doar dacă ai carte , ai parte!” Dar nu este nevoie. Știu ei asta mai bine ca oricine. Simt ei pe propria piele că educația înseamnă cultură, învățătură, respect și, totodată, documente care să ateste toate acestea.

Le mulțumim părinților noștri că datorită lor existăm și suntem iubitori de valori și de tot ceea ce este frumos în viață!

Mămicii mele îi dăruiesc de Ziua Mamei un „strop de gând”, dar care cuprinde o infinitate de sentimente ce nu pot fi exprimate în cuvinte:

SUFLET PERECHE

Cu infinită dragoste

mămicii mele scumpe

Izvor de bunătate-i chipul tău. Iar vorba-ți înțeleaptă îmi mângâie sensibilele corzi ale sufletului.

Inima ta e sigur locaș de refugiu...oază de liniște...tăcut confident...

O! Răbdător auditoriu, dă-mi voie să-ți sărut mâinile harnice ! De la tine am învățat melodia cuvântului, secretele florilor și zborul spre viață.

De ți-ar cădea pe-obraji o lacrimă tristă, aș rupe-o în două: una i-aș da-o muntelui să-și hrănească brazii, iar alta-izvorului să nu sece niciodată.

De-ai avea o lacrimă răzândă, aș ruga chiar și marea să-și întindă țărnel până la tine, pentru ca, în izbirea lor de mal, valurile să-ți trimită alți stropi de fericire.

Dar cine ești TU, suflet pereche ? Tu porți un simplu și-atât de frumos nume: MAMA.

CODUL BUNELOR MANIERE LA COPII: REGULI DE EDUCAȚIE

PROF. DIMA MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR.169

Orice copil trebuie să cunoască încă din primii ani de viață câteva lucruri despre [bunele maniere](#). Chiar dacă mai greșesc la capitolul [bune maniere](#), copiii nu-și dau seama că au făcut ceva neadecvat. Pentru ei a întrerupe o conversație, a băga degetul în nas, a spune cu voce tare „ce grasă e doamna din fața noastră” nu sunt neapărat lucruri greșite. Mai ales dacă nu li s-a explicat niciodată asta.

Copilul nu știe ce este binele și ce este răul, el învață pe parcursul vieții. Caracterul se construiește așa cum construiești o casă, iar el va fi mai puternic dacă are o temelie solidă. Temelia caracterului unui om se construiește în copilărie prin cultivarea acelor trăsături care îi vor permite, mai târziu, să se orienteze spre cele trei valori fundamentale: adevărul, binele și frumosul.

Părinții știu că această formulă, des folosită în vremea copilăriei lor, nu s-a referit niciodată la faptul că un copil și-a petrecut primii șapte ani din viață lângă părinții lui, ci la învățătura pe care a primit-o de la ei, ea fiind rezultatul conștiinței că părinții sunt primii și cei mai importanți educatori din viața unui copil. Deprinderile de comportament, atitudinile față de ei înșiși, față de ceilalți și față de muncă, formate în acești ani, vor sta la baza caracterului viitoarei personalități. Vor contribui sau nu, depinde de trăsăturile care au fost cultivate în copilărie, la reușita în viață a omului în formare, care este copilul.

Atunci când un părinte dorește să facă din copilul lui un om care să răzbească în viață, să poată lupta cu toate greutățile vieții și să-și păstreze sufletul curat și mintea întregă până la sfârșit, trebuie să pornească de la câteva principii.

Trebuie să-și crească copilul ca pe un om liber, dar să-l facă să înțeleagă că libertatea lui încetează acolo unde este încălcată libertatea altora.

Prin influența pe care o are asupra copilului lui, părintele trebuie să-l facă să privească viața ca pe un lung șir de încercări, pe care nu trebuie să le evite, ci, din contră, trebuie să le treacă. Aceste obstacole ale vieții au menirea de a-l căli, făcându-l mai puternic și mai înțelept.

Atunci când își crește copilul, părintele trebuie să aibă în vedere că acesta va ajunge într-o zi adultul care va trebui să lupte pentru existența lui. Ca să poată răzbi în viață, copilul are nevoie de încredere în propriile sale forțe, de responsabilitate. Trebuie să-și cunoască posibilitățile și să nu ceară mai mult decât poate oferi, pentru a fi ferit de eșecuri.

Tot pentru binele lui trebuie să-i învățăm să-i respecte pe cei din jurul lui deoarece conviețuirea cu tot felul de oameni poate crea conflicte.

În vremurile noastre observăm că buna creștere(în sensul de a vorbi numai când ești întrebat, a lăsa locul în autobuz unui om mai în vârstă, a lăsa să intre în fața ta o persoană mai în vârstă, a-ți lăuda adversarul într-o întrecere, etc) sunt considerate lucruri depășite și ceea ce contează cu adevărat este numai „tupeul”, adică opusul celor spuse mai înainte. Dacă însă am înțelege prin acest „tupeu” o anumită îndrăzneală în a-ți exprima opinia sau a-ți afirma personalitatea fără a-i leza pe cei din jur, atunci aș fi de acord că acesta este, în zilele noastre, o condiție a succesului.

Cu siguranță acele trăsături, care arată respect față de ceilalți, nu sunt depășite și nu sunt fără rost, pentru că ele atrag simpatia celor din jur. Chiar dacă nu se fac remarcăți, există mulți oameni morali în jurul nostru. De aceea, a crește copiii în baza unor principii morale este o datorie a părinților, în primul rând pentru că sufletul lor este pur și depinde de noi dacă-i vom face buni sau răi.

Cred că dezorientarea părinților este datorată faptului că nu știu care ar fi tipul de om care s-ar descurca mai bine în această lume. De aceea mulți iau ca modele ceea ce iese în evidență, ce se vede pe ecrane sau în viața de zi cu zi. Aceste modele, însă, apar și dispar și, după ce dispar, nu mai știe nimeni ce se întâmplă cu ele. Suntem convinși că fiecare părinte își dorește pentru copilul lui să fie un om realizat, nu neapărat din punct de vedere financiar, ci sufletește.

De aceea, pe lângă a-l ajuta să-și cunoască capacitățile trebuie să-l ajutăm să-și dezvolte acele trăsături de caracter, care să-l facă să nu se rușineze de el atunci când se privește în oglindă, sau să-și poată cerceta senin conștiința și să fie împăcat cu el însuși.

Primul univers al copilului, contactul său cu lumea este familia.

Respectul față de ceilalți reiese și din modul în care ne adresăm și ne comportăm cu ceilalți. Pentru ca un părinte să-și poată influența copilul în sensul dorit de el, trebuie să-și păstreze respectul acestuia. În acest caz, el este o autoritate pentru copilul lui și tot ce vine de la el este sfânt, este adevărat, fără nicio urmă de îndoială.

Iată câteva reguli de educație prin care pot fi învățate bunele maniere de către copiii de la propriii părinți:

1. Așteapta-ti randul pentru a vorbi!

Copiii sunt impulsivi și de multe ori întrerup persoana cu care poartă o conversație, deoarece sunt nerăbdători să se facă auziți. Insa tu ca părinte trebuie să îi explici pe un ton calm și răbdător că nu este politicos să o întrerupi pe mamă când aceasta vorbește cu cineva. Nu este cazul să-i atragi atenția copilului imediat ce acesta a greșit și niciodată să nu tipe (de ex. "Lasă-mă, nu vezi că vorbesc cu cineva!?") deoarece el nu o percepe încă ca pe o greșeală ci ca pe o respingere din partea ta. Pentru a evita o astfel de situație vorbește cu fiul sau fiica ta acasă și explică-i cât de important este să îi asculte pe ceilalți până la capăt, apoi să-și spună punctul de vedere. Ascultă copilul cu atenție atunci când are ceva de spus, ba poți să îl ții de mână, pentru a-i dovedi cât de interesată ești de ceea ce povestește el. Este un prim pas în dobândirea unei bune maniere de a-și aștepta rândul și de a vorbi la momentul potrivit.

2. Fara porecle si jigniri!

Nu porecle și face haz de numele sau prenumele persoanelor în fața copilului. Chiar dacă este foarte "distractiv", tu ca adult știi că doar această batjocură, iar copiii nu îndeplinesc maturitatea necesară pentru a face diferența între a glumi și a vorbi serios. În loc de a eticheta, poți să îi explici copilului cum poate el să-și exprime sentimentele față de cei din jur, însă fără a jigni.

3. Fii politicos!

Învăța copilul să fie politicos. Întotdeauna toți membrii familiei trebuie să salute când cineva intră în casă. În funcție de nivelul de formalitate, îți poți învăța copilul să dea mâna cu adulții cunoscuți, dar nu este necesar să dea mâna cu alți copii. Cu toate acestea, copilul ar trebui să spună întotdeauna, "salut", "bună" sau "sărut-mână", atunci când vine cineva în vizită. Precizează-i celui mic că numai procedând astfel oaspetii se simt bineveniți.

4. Spune, "Te rog" si "multumesc" cat mai des!

Aceste forme de politețe exprimă respect și apreciere. Lauda copilul atunci când le folosește pentru a-i încuraja acest comportament pozitiv. Astfel, vei avea un copil educat și cu bunele maniere învățate de acasă.

5. Fa curat dupa tine!

Fie că ești acasă sau în vizită la un prieten, formează copilului deprinderea de a-și strânge jucăriile sau să aranjeze acolo unde a făcut dezordine. Explică-i că este mizeria lui, așa că fiecare trebuie să curețe după el însuși. Binenteles, îi poți preciza cazurile excepționale, în care gazda nu permite ca oaspetele să facă curățenie sau să strângă masa, dar copilul trebuie să știe că acesta este un gest pe care și el trebuie să îl facă la rândul lui.

6. Fii fair-play!

Copiii, de obicei, după ce s-au jucat un joc (sport, cărți, table, șah etc.) dacă rezultatul nu este în favoarea lor se supără și nu se mai joacă în continuare. Tu, mamica, va trebui să-l educi într-o manieră pozitivă să învețe să-și accepte succesul dar și eșecul. Indiferent de rezultat, joaca prietenii sau colegii trebuie să fie o activitate cât mai plăcută. Fiul sau fiica ta trebuie să învețe să îi felicite pe câștigători și totodată să se bucure într-un mod civilizată că a câștigat.

7. Primește complimentele politicos!

Dacă cineva îl laudă pe copilul tău, este bine să-l înveți să spună multumesc, fără a spune "nu e adevărat!" și să-și expună defectele. Acest comportament pozitiv îl învețe pe parcurs de la părinți și din anturajul său.

8. Fii tolerant!

Când oamenii fac lucrurile diferit față de cei din familia ta, din cauza diversității în cultură, rasă sau religie trebuie explicat copilului că nu este nimic greșit în comportamentul niciuneia dintre părți și că oamenii acționează diferit. Subliniază cât de interesant este modul în care familiile sunt diferite și fac lucruri diferite. Oamenii au propriile lor tradiții sau ritualuri iar cel mic va învăța să fie tolerant cu cei din jurul său.

9. Să ceară voie înainte de a face ceva. În acest fel, nu va fi nevoit să suporte consecințele unor fapte greșite.
10. Să nu comenteze aspectul fizic al cuiva decât dacă este vorba de un compliment.
11. Când cineva îl întreabă ce mai face să răspundă și apoi, la rândul lui, să întrebe persoana respectivă ce mai face.
12. Să ciocăne la orice ușă închisă și să aștepte răspunsul înainte de a intra.
13. Când sunt în vizită la prieteni să le mulțumească părinților acestora, la plecare, pentru buna primire și pentru timpul petrecut acolo.
14. Când vorbește la telefon, să se prezinte întâi, abia apoi să spună motivul pentru care a sunat.
15. Să nu strige pe nimeni după porecle sau alte epitete răutăcioase. Să nu facă glume pe seama nimănui și să nu tachineze pe nimeni, indiferent de motiv.
16. Dacă se lovește din greșeală de cineva să spună imediat “Scuzați-mă, vă rog!”
17. Să ducă mână la gură când tușește sau strănută și să nu bage niciodată degetul în nas când se află în public.
18. Când cineva îl ajută pe el să spună întotdeauna “Mulțumesc!”.
19. La masă, să țină un șervet în poală și să se ștergă cu el la gură de câte ori este necesar. Iar dacă are nevoie de ceva aflat în capătul celălalt al mesei să nu se întindă după respectivul obiect, ci să roage pe cel care se află cel mai aproape să i-l înmâneze.
20. Pe stradă : o primă regulă foarte importantă este să traversăm numai pe culoarea verde a semaforului și numai prin locurile marcate corespunzător. De asemenea, pe stradă copiii trebuie să învețe că nu au voie să arunce gunoaie pe trotuar, ci numai în coșurile special amenajate. La fel ca un adult, nici copilul nu ar trebui să mănânce pe stradă, însă dacă situația o impune atunci este permis.
21. Mijloacele de transport în comun : Și în mijloacele de transport în comun, un copil trebuie să dea dovadă de politețe și de bună creștere atunci când oferă locul său unui bătrân sau unei persoane infirme. O altă regulă de bună creștere spune să nu aruncăm nimic pe jos și să ținem asupra noastră gunoiul până când coborâm din mijlocul de transport în comun pentru a-l arunca la cel mai apropiat coș de gunoi. De asemenea, într-un autobuz sau tramvai este politicos să nu vorbim tare.
22. La școală : în aceeași manieră politicoasă ar trebui să se comporte un copil și atunci când se află la școală. Chiar dacă este înconjurat de elevi de vârsta lui și se poate simți mai liber, un copil cu bune maniere ar trebui să fie învățat să evite să vorbească urât sau să necăjească alți elevi. O atenție deosebită trebuie acordată comportamentului copilului față de învățător sau profesor, precum și față de celelalte persoane care lucrează în școală.

Bibliografie:

Cum să ne creștem copiii bine, Elena Popescu, Ed. Booklet, 2006

Michiela Poenaru -, „Cei șapte ani de acasă. Codul bunelor maniere pentru copii „,- ed.

Coresi Aurelia Marinescu-“Codul bunelor maniere astăzi” , ed. Humanitas

[https://adevarul.ro/life-style/parinti/codul-bunelor-maniere-copii-](https://adevarul.ro/life-style/parinti/codul-bunelor-maniere-copii-1_54ab6775448e03c0fd575711/index.html)

[1_54ab6775448e03c0fd575711/index.html](https://adevarul.ro/life-style/parinti/codul-bunelor-maniere-copii-1_54ab6775448e03c0fd575711/index.html)

CEI „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR DINDIRI CARMEN ȘCOALA GIMNAZIALĂ DEVESELU LOCALITATEA DEVESELU, JUDEȚUL OLT

Când vorbim despre „cei șapte ani de acasă”, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are „cei șapte ani de acasă”, ne referim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună: „Mulțumesc! Te rog! Mă scuzați! Cu plăcere..”, care se comportă cuviincios cu cei din jur.

Bunele maniere, regulile morale, educația sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat, bine educat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc „cei șapte ani de acasă”.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică.

Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere de decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Până la 6-7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate, prin educația primită „acasă”, următoarele:

- un anumit grad de autonomie(să se îmbrace singur,să se spele,să fie ordonat);
- un nivel rezonabil de politețe,învățată de regulile impuse de familie;
- un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient;
- un grad de dezvoltare emoțională,care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile;
- o capacitate suficientă de relaționare socială.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentual cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume-**COM**.Aceasta este perioada cea mai importantă,fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe,cu un comportament normal sau deviant.Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor,căci copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l crează PĂRINȚII !

BIBLIOGRAFIE:

- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București
Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București
Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași

PĂRINTELE ȘI GRĂDINIȚA – PARTENERI ÎN FORMAREA COPILULUI ȘI COPILĂRIEI

PROF. DINU FILA
GRĂDINIȚA „ZÂNA FLORILOR”
SECT. 6 , BUCUREȘTI

Cea mai importantă funcție din lume este funcția de părinte pentru că ea poate contribui cel mai mult la un trup sănătos, un spirit iscusit și o fire educată a propriului copil. Familia este un fundament moral, spiritual, emoțional, social și educațional pe care poate fi clădită o lume mai bună. Copilul are nevoie din partea părinților sau a celor care au grijă de el, de dragoste necondiționată pentru a-și dezvolta sentimentul de siguranță. Are nevoie să se simtă în siguranță, dar și controlat. Părinții ar trebui să petreacă cât mai mult timp cu copilul și să mențină starea de bine a acestuia acceptându-l cu calitățile și defectele lui. În fiecare etapă de dezvoltare a copilului părintele ar trebui să știe nevoile copilului (imbrăcăminte, hrană, să se îngrijească de sănătatea lui, de însușirea limbajului, de formarea deprinderilor de comportament). Să arate curat și ordonat pentru că face parte din mediul cel mai apropiat al copilului, fiind pentru acesta primul model. Totodată părintele trebuie să cunoască rezultatele copilului, și comportamentul la grădiniță ca să poată formula exigențe realiste ce țin de capacitatea copilului, să-și ajute copilul în învățare ca mai apoi să poată stabili standarde înalte atât la învățătură cât și la comportare.

Copiii ar trebui să fie încurajați să fie autonomi : recompensați pentru munca efectuată, pentru comportarea civilizată, dar sancționați pentru ceea ce nu au făcut, astfel vor înțelege mecanismele vieții. Într-un climat educativ bun, părinții sunt calmi, înțelegători, afectuoși, destul de flexibili în raporturile cu copilul, fără însă a-i satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Pe parcursul anilor, părinții își retrag încet controlul pe măsură ce copilul își dezvoltă puterile interioare, își poate asuma responsabilitatea pentru faptele lui.

Copiii pe care îi formăm în grădiniță vor avea parte de multe influențe, vor asimila multe informații, vor cunoaște și se vor acomoda cu noi situații. Toate aceste situații noi declanșează copiilor o stare de frică, de stres. Pentru a face față tuturor acestor schimbări vor trebui să-și dezvolte capacitatea de toleranță și respect. Dacă mediul familial din care provine copilul este un mediu care i-a oferit siguranța și afectivitatea necesară, copilul va face față cu succes acestor experiențe, percepându-le interesante și manifestând dorința de a le cunoaște. În schimb pentru copiii care nu au suport afectiv constant în familie, momentul întâlnirii cu situații noi, necunoscute va fi întâmpinat cu dificultate.

În activitățile instructiv-educative desfășurate în grădiniță pentru optimizarea aspectelor ce influențează personalitatea copilului este foarte important să fie respectate câteva condiții:

- Educatoarea trebuie să creeze oportunități de învățare despre lucruri noi, despre alte culturi și oameni,
- Copilul să se simtă important, în siguranță și iubit,
- Educatoarea trebuie să creeze situații în care copilul să aibă ocazia de a oferi ajutor,
- Educatoarea să intervină când apar comportamente intolerabile, să stabilească reguli care să fie respectate cu consecvență, să folosească lauda pentru a întări și forma comportamentele pozitive.

Și nu în ultimul rând educatoarea trebuie să ofere copiilor un model de toleranță și respect, aceștia la rândul lor învățând să fie sensibili și respectoși cu ceilalți.

În grădiniță, împlinirea misiunii profesionale – formarea personalității copiilor, se împletește cu profilul general-uman al fiecărei educatoare. Pe lângă bagajul informațional pe care trebuie să-l deținem și să-l transmitem copiilor și deprinderile pe care trebuie să le formăm acestora, sunt importante pentru noi însușirile biopsihice, de personalitate etc.

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individuale și sociale existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață. Ele au rolul de a proteja, crește și dezvolta ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Ceea ce învață copiii în primii ani de viață reprezintă mai mult de jumătate decât tot restul vieții. De fapt educația este continuă. Ea începe din primele momente ale vieții și se încheie odată cu ea.

 Educatoarea este persoana care trebuie să ofere ocazii de dezvoltare fiecărui copil în parte, pentru că
 grădinița este locul unde se desfășoară procesul de dezvoltare a personalității ca parte componentă a
educației timpurii.

BIBLIOGRAFIE:

1. Educația timpurie în România, Step by step, IOMC-UNICEF, Vanemmonde,2004
2. Ecaterina Vrășmaș, Consilierea și educația părinților, Edit. Aramis, București,2002
3. P.,Emil, R.,Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

CE ÎNSEAMNĂ CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ?

**PROF.ÎNV.PRIMAR DINU GEORGETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.7 GALAȚI**

Ce este educația? Educația este buna creștere, cunoașterea bunelor maniere, dezvoltare intelectuală și morală, comportare civilizată în societate, acumulare de informații pe parcursul vieții.

Cine trebuie să ofere educație: părintele sau cadrul didactic? Aici voiam să ajung. De foarte multe ori am auzit părinți care sunt revoltați pe cadrele didactice pentru comportamentul și lipsa de cunoștințe ale copilului, așa cum am auzit cadre didactice care acuză părinții pentru tot ceea ce face sau nu face copilul.

Aș începe să vorbesc despre responsabilități și cui revin aceste responsabilități.

Responsabilitatea părintelui – Trebuie să recunoaștem că cei șapte ani de-acasă contează la fel de mult ca cinci ani de facultate. Deci, aici, părinții au responsabilitatea de a găsi metoda de bună creștere și de îndrumare a copilului, de a învăța copilul ce înseamnă bunul simț, rușinea, respectul și iubirea.

Responsabilitatea cadrului didactic – E oare suficient predarea cursurilor la oră? Aici intervine plăcerea de a predă. Este necesar ca această meserie să fie făcută cu plăcere. Și o colaborare între părinți și cadrele didactice este benefică. Ce responsabilități au cadrele didactice? Să se asigure că elevii înțeleg ceea ce trebuie; să-i determine să vină cu drag la școală; să susțină și să îndrume copiii cu talente și aptitudini la anumite materii; să comunice cu părinții.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Știți vorba – Școala te învață, dar nu te și educă.

Adaptarea la viața de școlar

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clase se înșiruie fetițe și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Deprinderi elementare

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa pregătitoare cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Inadaptabili

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

Atmosfera de acasă

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc.

Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Pauzele

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare.

În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Ce înseamnă cei șapte ani de-acasă? Descoperă de ce este important pentru micuțul tău, drag părinte...

De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea ca nu are cei 7 ani de acasă. Tu, ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești 7 ani.

Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale?

Fii tu un exemplu !

Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol ”nu fă ce face popa, fă ce zice popa”. Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfîntenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoaie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vârstă, dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel.

Obișnuiește-l cu regulile. subtil!

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui. ”Dacă pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci buba și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine” sau ”dacă te sui acum în copac poți să cazi și să te julești și o să îți curgă sânge” sună mult mai bine decât ”Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mâna acolo?!” Ai fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă.

Învățã-l despre egalitate

Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură. Afirmațiile de genul ”dacă nu ești cuminte, te las în stradă să te fure țigarii” nu fac altceva decât să îi imprime în minte celui mic ideea că românii sunt o etnie rea și că trebuie să se poarte cu ei în mod corespunzător.

Explicã-i despre bunele maniere în public

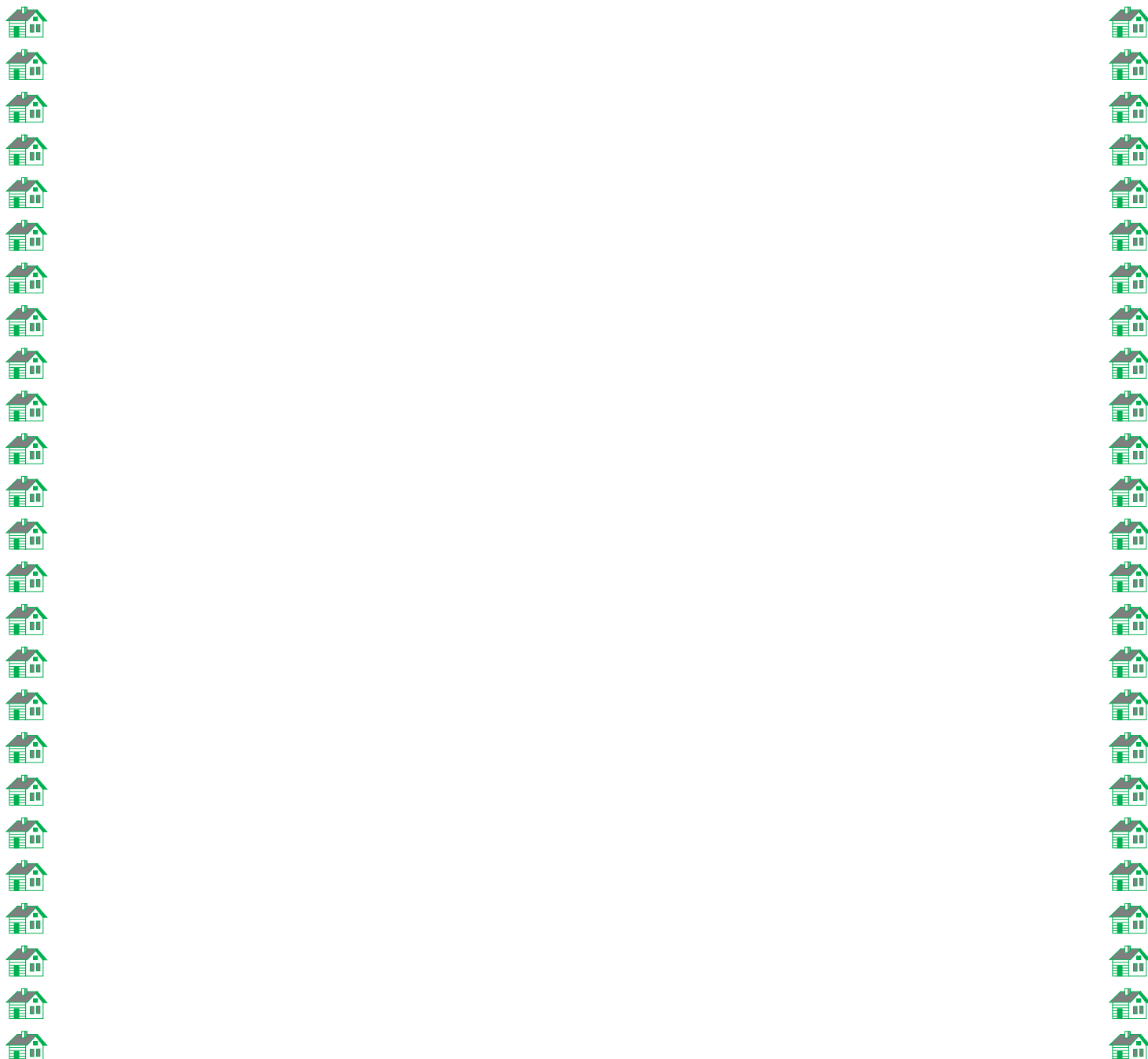
Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor, nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micușilor învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copiii foarte inteligenți; ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care, un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (“și numai un miracol îl poate schimba” – cum spunea Eric Berne).

Ei bine, toți suntem responsabili de educația copiilor. Să nu uităm un lucru:

Copiii de azi sunt viitorul nostru de mâine...

TRANZITIA FAMILIE-SCOALA

DINU OLGUTA, PROFESOR PENTRU ÎNVAȚAMANTUL PRIMAR, ȘCOALA GIMNAZIALA NR.6, RAMNICU SARAT ,JUDETUL BUZAU

A vorbi astăzi despre familie înseamnă a o defini și a o analiza din perspectiva rolului ei în societate și a funcțiilor pe care le îndeplinește, a pătrunde în esența relațiilor dintre aceasta și societate și dintre membrii care o compun, a evidenția valorile pe care le interiorizează și le transmite urmașilor. Iar un aspect cu totul deosebit în relația familie – societate îl reprezintă educația. Ca acțiune exercitată de către generațiile adulte asupra copiilor, ea are ca scop să le dezvolte acele stări fizice, intelectuale și morale pe care societatea le așteaptă de la ei. Educația este o acțiune socială care începe în familie într-un proces mai amplu, cel de socializare ce transformă nou-născuții din ființe biologice în ființe sociale (Bulzan, 2008). Educația continuă în școală, fără a întrerupe educația din cadrul familiei, de unde necesitatea parteneriatului școală – familie.

Părinții sunt responsabili de pregătirea copiilor lor pentru viața școlară, pentru ca apoi prin colaborarea dintre școală și familie copiii să fie pregătiți să-și asume la rândul lor responsabilități, inclusiv pe cea de a întemeia la rândul lor o familie.

Potrivit psihologiei contemporane viața psihică, așa cum se prezintă la omul adult, este rezultatul unui lung proces de dezvoltare care este multideterminat și multicondiționat. Între factorii și condițiile care intervin, trei sunt considerați fundamentali, în sensul că lipsa lor ar face imposibilă sau ar compromite dezvoltarea psihică. Aceștia sunt: ereditatea, mediul, educația.

Primul factor pe care trebuie să-l luăm în considerare este ereditatea prin care înțelegem proprietatea ființelor vii de a transmite urmașilor caracterele dobândite de-a lungul filogenezei. Ereditatea este un factor necesar pentru dezvoltarea psihică pentru că ea asigură baza organică a fiecărui fenomen sufletesc. Ereditatea este un factor potențial și polivalent, adică fără intervenția celorlalți doi factori fundamentali, potențialul ereditar nu se transformă în componente ale vieții psihice. Este polivalent pentru că pe aceleași premise ereditare se pot forma componente diferite ale vieții psihice în funcție de felul în care au acționat mediul și educația. Aportul eredității nu este același pentru orice vârstă sau pentru orice componentă psihică. Ereditatea nu este suficientă pentru dezvoltarea psihică pentru că ea nu se transformă automat în componente ale vieții psihice umane. În acord cu nivelul general de dezvoltare al științelor, din acest moment este considerat să se considere că „ereditatea asigură premisele vieții psihice”.

Mediul este totalitatea influențelor naturale și sociale, fizice și spirituale, directe și indirecte, organizate și neorganizate, voluntare și involuntare, care constituie cadrul în care se naște, trăiește și se dezvoltă ființa umană. Prin urmare, condițiile de mediu sunt foarte variate și acționează asupra tuturor dimensiunilor ființei umane. Pentru evoluția psihică importante sunt influențele de următoarele feluri: a) socio-economice, privind condițiile materiale de existență; b) socioprofessionale, reprezentate de statutul și rolurile profesionale ale celor din jur; c) socioculturale, referitoare la mijloacele de instruire, la accesul la cultură și la nivelul de școlarizare și pregătire a celor din preajmă; d) socioafective, referitoare la frecvența și calitatea legăturilor cu ceilalți și la climatul afectiv ce generează procese și stări afective diferite și contribuie la formarea de atitudini și însușiri de personalitate.

Educația este cel de-al treilea factor fundamental al dezvoltării psihice, pe care cei mai mulți cercetători îl consideră cel mai important. Educația este ansamblul de acțiuni și activități care integrează ființa umană ca pe un factor activ, se desfășoară sistematic, unitar, organizat, având un conținut cu necesitate definit de societate, uzând de procedee, metode, mijloace adecvate, și fiind condusă de factori competenți special calificați. Prin urmare, acțiunile educative nu se exercită la întâmplare și nu se adaugă din afara subiectului, ci ele se desfășoară numai cu participarea acestuia. Exerțându-se timp îndelungat asupra fiecăruia, educația realizează o funcție formativă fundamentală orientată după cerințele societății și adaptată la particularitățile copiilor și tinerilor. În măsura în care este organizată și desfășurată în concordanță cu datele științelor despre om, ea devine un proces constructiv care tinde să realizeze pe deplin disponibilitățile ereditare ale fiecăruia.

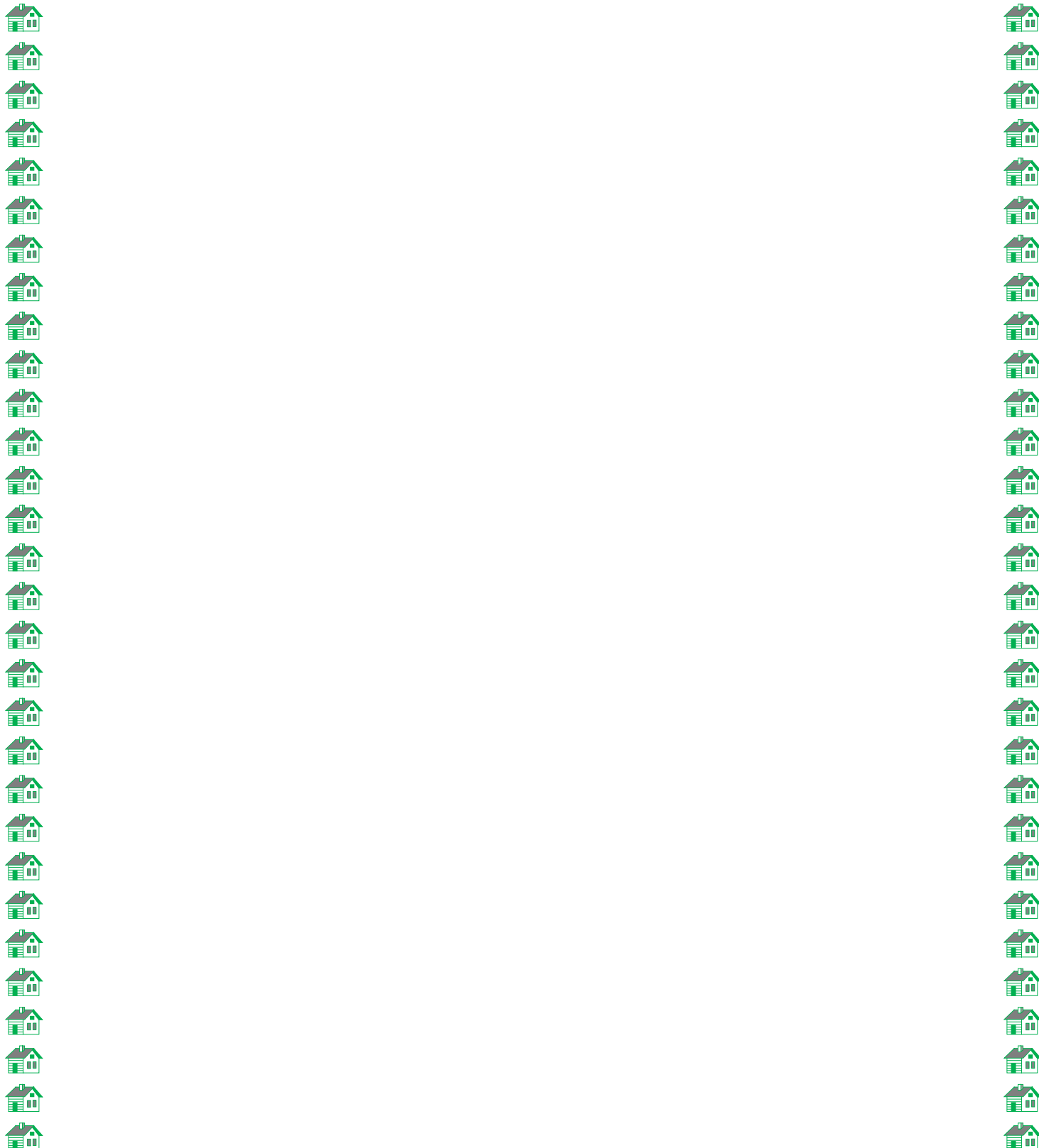
Așadar cei trei factori ereditatea, mediul și educația își dau mâna pentru formarea noastră. Fiecare luat separat este de o importanță covârșitoare, dar importanța lor este mult mai mare când îi considerăm împreună.

Relațiile din familie (dintre copii și părinți și dintre părinți) au efecte și în ceea ce privește formarea conștiinței de sine a copilului – ori de aceasta depinde în cea mai mare măsură autoechilibrul și acele fonduri de trăiri subiective ce se denumesc prin termenii de fericire și nefericire.

Bibliografie:

1. Robu, Maria, „*Empatia în educație*”, Didactica Publishing House, București, 2008
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004
4. Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000

CUM NE „MODELAM” COPIII?

**PROF.INV.PRESC. DINU VIOLETA ANDREEA
GRADINITA CU P.P. SI P.N. „CRAI NOU” PLOIESTI**

Nu exista "cel mai bun mod" de a educa copilul pentru un viitor mai bun. Fiecare parinte isi educa copilul cum stie mai bine. Recomandarea specialistilor este ca parintii sa tina cont de vremurile pe care le traим in ceea ce priveste modelarea modului de a gandi si de a se purta al copilului. Nu mai poti educa copilul la fel ca in urma cu 20 de ani.

Educatia se face cu dragoste si afectiune, copilul trebuie sa creasca intr-un mediu afectuos si armonios. Nu conditiona niciodata iubirea pentru copil de comportamentul lui sau de altceva. Copilul trebuie sa stie si sa simta zilnic ca este iubit, apreciat si ca, indiferent de ce ar face, va avea parte intotdeauna de dragoste. Este unul dintre cele mai simple moduri prin care contribui la educatia unui copil

Psihiatrul Ross Campbell afirmă că, pentru a fi eficientă, educația nu trebuie să se rezume la exercitarea controlului asupra comportamentului copilului. Acesta din urmă este o personalitate complexă, iar scopul unei bune educații este să îl ajute să își asume răspunderea pe termen lung pentru propriul comportament, păstrându-și stăpânirea de sine în situațiile problematice de viață.

De multe ori educația copiilor eșuează fiindcă în relația părinte-copil părinții se limitează doar să reacționeze, amendând abaterile comportamentale. Astfel, ei nu țin seama de potențialul întregii personalități a copilului și uită că micuțul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, după cum subliniază Campbell. Ei transformă pedeapsa în principala cale de relaționare cu copilul. Comportamentul mândios al părintelui îl inhibă pe copil, îl determină să nu mai vorbească deschis și să se izoleze.

Motivul pentru care un copil are un comportament considerat nepotrivit de adult ascunde, de cele mai multe ori, o altă explicație decât răsfățul, conform unei teorii recente. Fie că cel mic cerșește atenția părinților, vrea să se joace, îl supără ceva sau nu înțelege un anumit lucru, părinții sunt cei care ar trebui să realizeze faptul că pedeapsa nu educă, indiferent de metoda de coerciție aleasă, ci complică și mai mult lucrurile.

Cu cât un copil dovedește un comportament mai dificil sau mai agresiv, cu atât mai mult are nevoie de atenția și înțelegerea părinților, nu să fie pus la colț și certat

A iubi neconditionat un copil înseamnă să îl iubești „indiferent care ar fi capacitățile sale, avantajele, aspectul sau trăsăturile lui de caracter”. Indiferent de orizontul nostru de așteptare în ceea ce îl privește și, mai ales, indiferent de modul în care se comportă sau reacționează, fie bine, fie rău.

Este foarte important ca acasă să creăm un mediu afectiv. Copilul e influențat în primul rând de ceea ce vede și simte. Dacă între soț și soție domnește dragostea, ajuns la maturitate copilul de ieri își va exterioriza, în mod firesc, afecțiunea.

Ne putem manifesta iubirea necondiționată pentru copiii noștri printr-un contact vizual prelungit, printr-o mângâiere, o atingere sau îmbrățișare și mai ales prin acordarea atenției. Studiile de specialitate au dovedit că, atunci când conversăm cu alte persoane, dorim ca ele să ne privească un timp cât mai îndelungat. Ne sunt simpatici oamenii capabili să păstreze un contact vizual prelungit. Adesea, copiii ne întreabă din priviri: „mami, tati, mă iubești?” Tot printr-o privire le putem răspunde: „da, te iubesc, orice ai face!” Mângâindu-l des pe copil îl facem să se simtă în siguranță. Când îi acordăm în mod constant atenția, când ne arătăm preocupați de ce simte, gândește sau face el, copilul se simte cea mai importantă ființă de pe fața pământului. Mai târziu, el va depune efort pentru a se bucura în continuare de aprecierea și atenția noastră.

A-i acorda multă atenție copilului presupune să renunțăm constant la egoismul nostru: la prioritățile noastre, la nevoile noastre de oameni maturi. Iar acest lucru nu este posibil, dacă nu vom situa pe primul plan al priorităților nevoile copilului nostru și dorința de a-l ajuta să devină o ființă armonioasă și fericită.

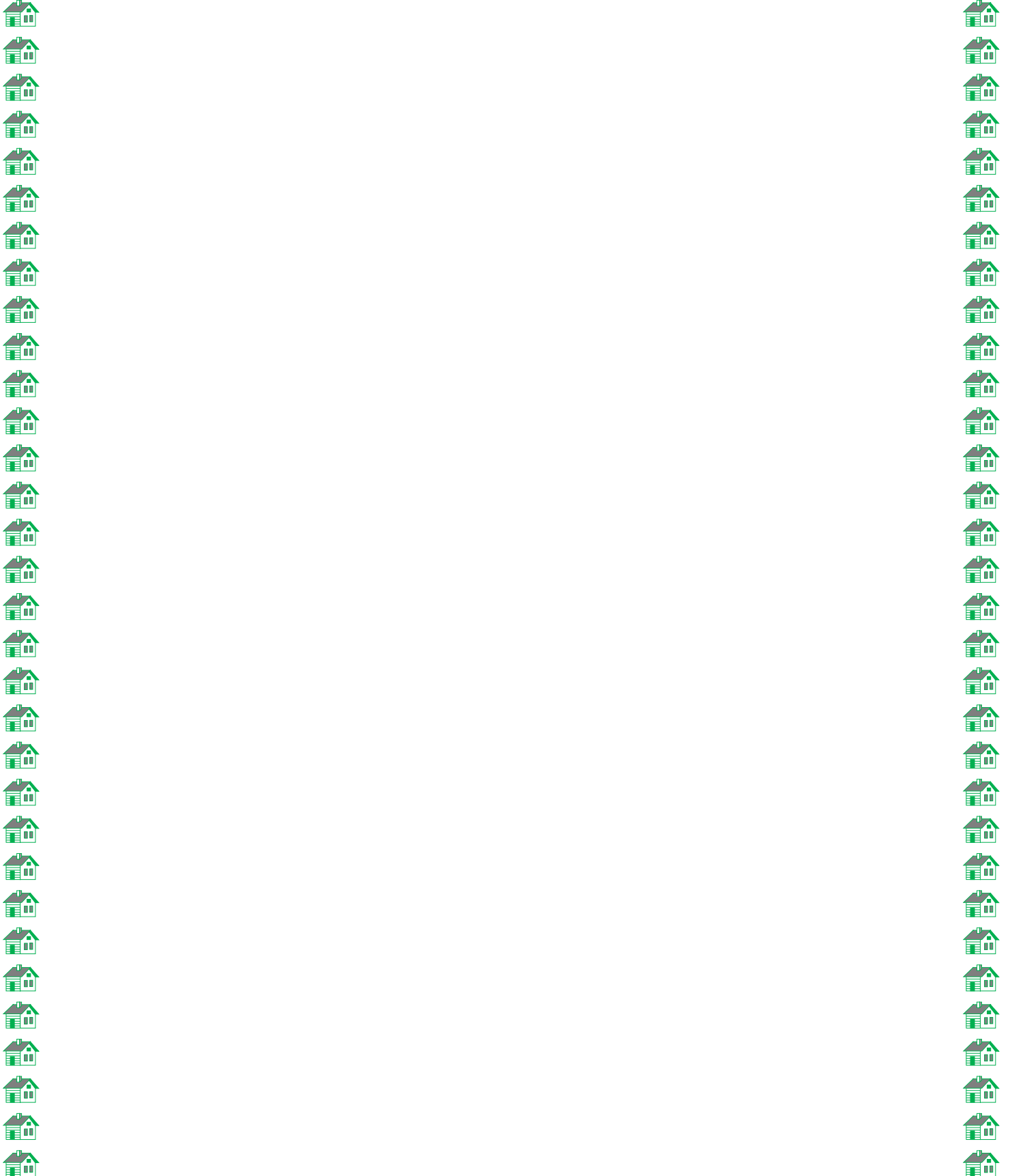
Copiii învață înregistrând ceea ce văd la ceilalți, iar părinții reprezintă prima și cea mai sigură sursă de informații, primele modele pe care le urmează. Așa că atunci când părinții recurg la pedepse corporale, la țipete sau muștrări frecvente, inclusiv la pedepse pe care le consideră o alegere blândă, cum este trimiterea copilului la el în cameră pentru o anumită perioadă de timp sau îl pun la colț, nu fac decât să le ofere un exemplu de comportament agresiv, pe care îl vor adopta. Chiar și atunci când copilului i se spune că este trimis singur la el în cameră pentru că a greșit, acesta primește mesajul că este abandonat și îndepărat, lăsat

 singur cu temerile și nesiguranțele sale, chiar de către cel care ar trebui să-l învețe cum să se descurce cu problemele și emoțiile care îl stăpânesc.

 Părinții sunt primii care ar trebui să învețe să-și țină în frâu emoțiile și nervii, nu copiii. Aceasta este prima regulă pentru ca și cei mici să învețe, prin puterea exemplului, cum să se descurce cu propriile emoții.

 Părinții trebuie să-și înăbușe impulsul de a pedepsi și să nu-i arate mereu copilului că este furios, reacționând agresiv, aceasta fiind o atitudine care nu face decât să se întoarcă împotriva celui care o folosește

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ȘI BISERICA

PROFESOR INVATAMANT PRIMAR- VIOLETA DINU, SCOALA GURA SUTII

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâtă dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datorii să cultiva copiii respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinții, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idolii muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

Important este să aibă credință în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor și să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască și să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârșirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF.ÎNV. PREȘCOLAR :DÎRDALĂ IONELA NICOLETA
GRĂDINIȚA CU P.P NR. 16 FOCȘANI, VRANCEA

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. De ce este importantă familia în educația copiilor? Pentru că are o influență deosebită asupra copiilor, care dobândesc mult mai repede și mai ușor

cunostinte despre obiceiuri comportamentale, stil de viata, societate si natura de la persoanele apropiate, cu autoritate in viata lor, decat de la profesori sau necunoscuti. De asemenea, familia are un rol foarte important in dezvoltarea copiilor atat din punct de vedere intelectual, cat si fizic, moral si estetic. Parintii sunt cei care de cele mai multe ori asigura hrana si celelalte elemente necesare copiilor: hainute, carti, rechizite, jucarii, ceea ce ii determina pe cei mici sa inteleaga ca au datoria sa implineasca asteptarile pe care le au adultii de la ei. Mai mult decat atat, parintii au datoria de a le forma copiilor constiinta, caracterul, vointa, personalitatea si simtul responsabil, dinainte ca cei mici sa ajunga pe bancile scolilor.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă). În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Familia ca întreg, ca ansamblu de interacțiuni sănătoase reprezintă însă mai mult decât atât. Familia este un spațiu de educație, de înțelegere, de dezvoltare care depășește forța fiecărui membru component în parte: astfel, degeaba fiecare din părinți se comportă bine cu copilul dacă familia este disfuncțională, dacă există lipsă de coerență, de înțelegere, dacă nu există liniștea necesară construcției educației de succes pentru copil.

„Cei 7 ani de-acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

COPIL EDUCAT – PĂRINTE IMPLICAT

PROF. MIHAELA DOBRA
LICEUL DE ARTE „SIGISMUND TODUȚĂ” DEVA

Mediul în care copilul se dezvoltă psihic și fizic în primii șapte ani de viață se imprimă și se depozitează în interiorul acestuia ca o condiție de bază care îl va defini ca om pentru tot restul vieții. Cu alte cuvinte, primii șapte ani de viață pot fi numiți drept o „carte de vizită” sau un album a cărui file vor fi mereu răsfoite. Cei șapte ani vor fi decisivi în modul de integrare al copilului în societate, în modul de însușire a valorilor moral-civice.

Dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de agresivitate, impulsivitate, egoism, copilul va deveni un indezirabil. Iar dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de calmitate, răbdare, înțelegere, copilul se va putea adapta ușor în orice grup social.

În prima parte a celor șapte ani, copiii tind să imite tot ceea ce văd în jur, astfel orice activitate a părinților sau a persoanelor din jurul acestora are o mare influență și o consecință totodată. Părinții trebuie să știe că sunt precum o oglindă în fața copiilor lor, astfel stilurile parentale se reflectă în comportamentul copiilor lor. Părinții trebuie să fie responsabili, să conștientizeze că în fond ei sunt niște educatori.

În cea de-a doua parte a celor șapte ani, copilul începe să dea dovadă de independență, să-și dezvolte autonomia prin diverse reacții, unele mai bune, altele mai puțin bune. De exemplu: atragerea atenției prin opoziție, negativism, contrazicere, imitare adulți prin preluarea unor cuvinte sau gesturi, creșterea gradului de maturizare în gândire sau comportament, etc. Este de datoria părinților să managerieze aceste situații, astfel încât copilul să preia doar elementele corecte, necesare procesului devenirii ca persoană unică, independentă, funcțională.

Educația nu presupune o cursă în a vedea cât de repede scrie, citește sau socotește copilul. Primii șapte ani nu ar trebui dedicați scrisului și socotitului, cum pentru mulți părinți aceste lucruri par obligatorii. Mai degrabă, acești șapte ani ar trebui dedicați însușirii unor norme, reguli de comportament, formării unor deprinderi esențiale în demersul viitor al copilului.

Primele deprinderi de formare a personalității copilului în familie constituie suportul dezvoltării ulterioare. Totodată, în familie se dobândesc primele experiențe de cunoaștere și experiențe de viață. Familia este prima care contribuie la însușirea limbajului, la formarea deprinderilor de comportament, elemente esențiale pentru parcursul educativ al copilului din grădiniță. Climatul psihosocial, relațiile intrafamiliale, nivelul cultural al familiei sau nivelul socioeconomic reprezintă factori determinanți în dezvoltarea psihofizică a copilului. La grădiniță, copilul merge cu un bagaj bine definit pe care va construi mai departe și va adăuga alte și alte lucruri. Astfel, familia este un real suport al grădiniței.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: **normele de conduită se învață din familie.**

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi **bine-crescut** nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Bineînțeles că toate obiectivele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, **perseverența și exemplul personal**, iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Un proverb spune : „**O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul**”.

Bibliografie:

V. Danion ,Cum să ne creștem copiii?, Editura Sophia, București, 2012

E. A.Vrăsmaș, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE- CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR, DOBRE GEORGICA
SCOALA GIMNAZIALA PECENEAGA
JUD: TULCEA

De ce este importantă familia în educația copiilor? Pentru ca are o influență deosebită asupra copiilor, care dobândesc mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la profesori sau necunoscuți. De asemenea, familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic. Părinții sunt cei care, de cele mai multe ori, asigură hrana și celelalte elemente necesare copiilor: hainuțe, cărți, rechizite, jucării, ceea ce îi determină pe cei mici să înțeleagă că au datoria să împlinescă așteptările pe care le au adulții de la ei.

Mai mult decât atât, părinții au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil, dinainte ca cei mici să ajungă pe băncile școlilor. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde însă de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta *fie direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, *fie indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale ("cei șapte ani de acasă") constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral.

Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor.

În condițiile social-economice actuale, se manifestă două tendințe contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții exercitându-se oarecum paralel.

Este sarcina școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

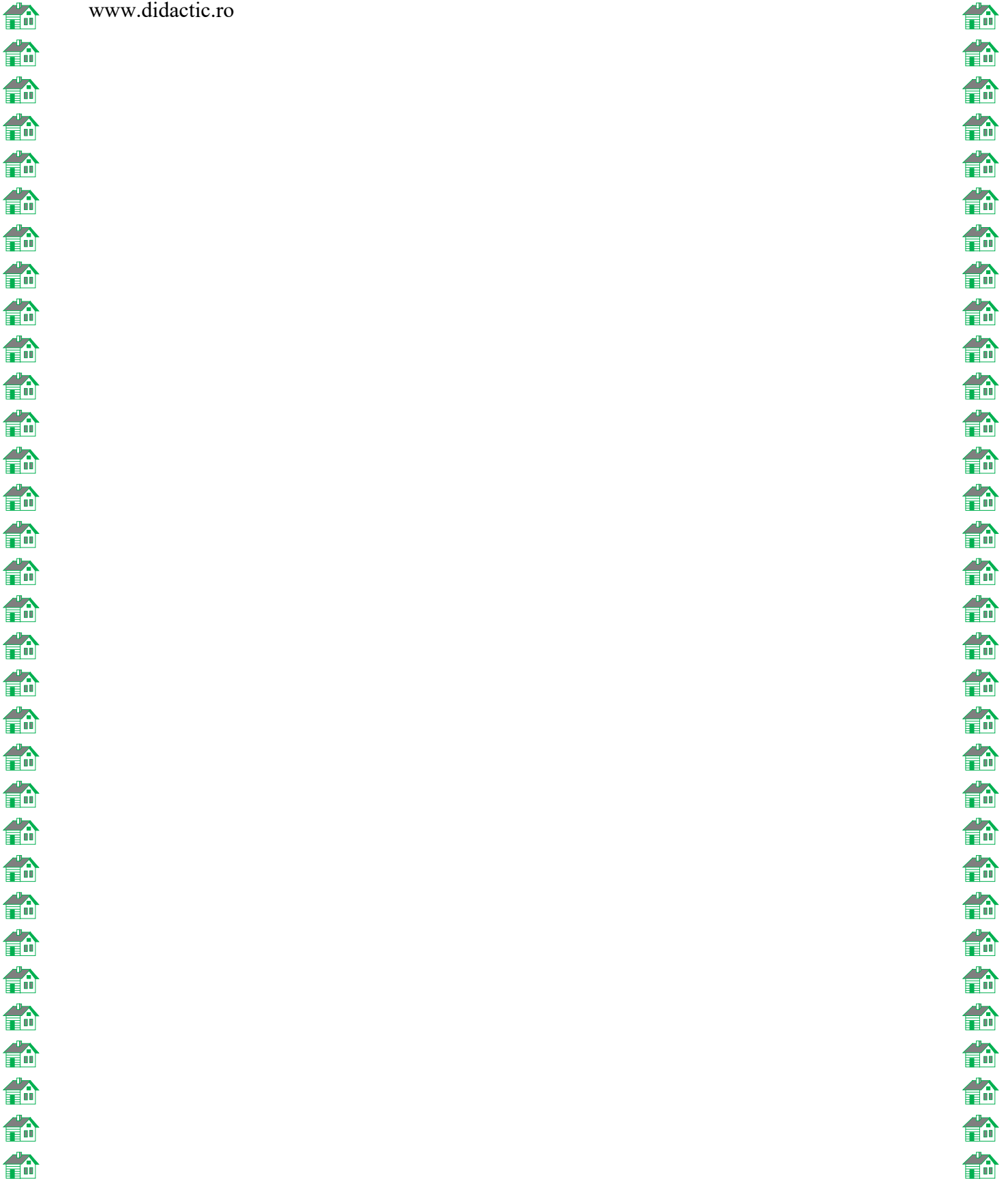
Școala are un rol important în educația copiilor, însă cel mai mult contează lecțiile primite în familie. Așa cum părinții aleg să își crească și să își educe copiii, așa cum ei se comportă , așa vor trăi și se vor manifesta și aceștia pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care îl creează.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

www.didactic.ro

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROFESOR DOBRE MAGDALENA SCOALA GIMNAZIALA DRAGODANA – JUD. DAMBOVITA

‘Cei sapte ani de acasa’ este o expresie care exprima educatia unei persoane. Se spune despre cineva ca are ‘cei sapte ani de acasa’ atunci cand i se apreciaza manierele si modalitatea respectoasa de a-i trata pe cei din jur. ‘Cei sapte ani de acasa’ reprezinta educatia pe care copilul o primeste de la parinti. Acasa este locul unde copilul trebuie sa invete cum sa se poarte, sa fie respectuos si sa stie sa aleaga ce este bine si demn de urmat si ce este rau si nu trebuie facut. Peste ceea ce invata de la parinti, vor veni apoi invatamintele de la educatori, invatatori si profesori. Baza acestor sapte ani este facuta acasa.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înșiruie fetițe și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă? Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar. Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

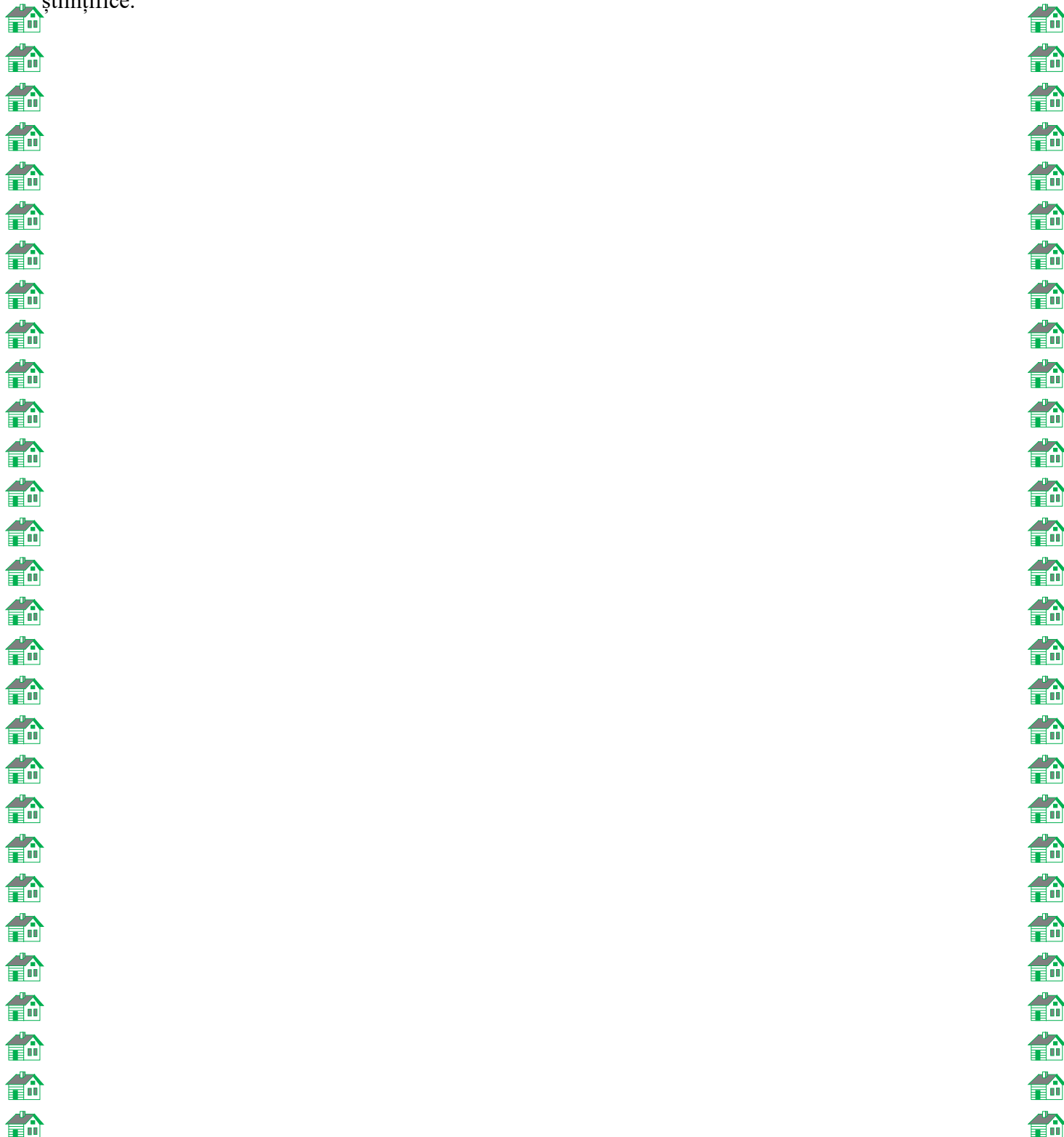
Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile.

care survin în chip firesc în procesul educativ. Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Cei șapte ani de acasă nu reprezintă doar o sintagmă de sine stătătoare, ci reprezintă un fundament atât pentru dezvoltarea cognitivă cât și emoțională a copilului. Acest interval de timp este definitoriu în ceea ce privește o serie de aspecte din viața de adult, concluzie susținută de rezultatele cercetărilor științifice.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR: DOBRESCU MARIA MIHAELA
SCOALA GIMNAZIALA „PETRE MANARCESCU” LIPOVU, DOLJ

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. DOBRETE ADINA, ISJ VÂLCEA

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Asadar prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către propriii noștri copii. Este bine de știut ca și părintele să știe să-și asculte copilul și se explice de fiecare dată hotărârile pe care le ia și care îl privesc pe copil. Aplicând aceste lecții pot fi prevenite acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate, care contribuie la apariția în mintea tinerilor a înstrăinării și supărării față de părinți și a împotrivrării lor față de orice autoritate. În primii ani de viață, este important ca părinții să dedice copiilor cât mai mult din timpul lor, să vorbească cu ei, să se joace, să „lucreze” împreună. Așa copilul va fi permanent supravegheat și nu va fi lăsat în voia lui.

De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinți-copil de mai târziu.

Alteori e mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau

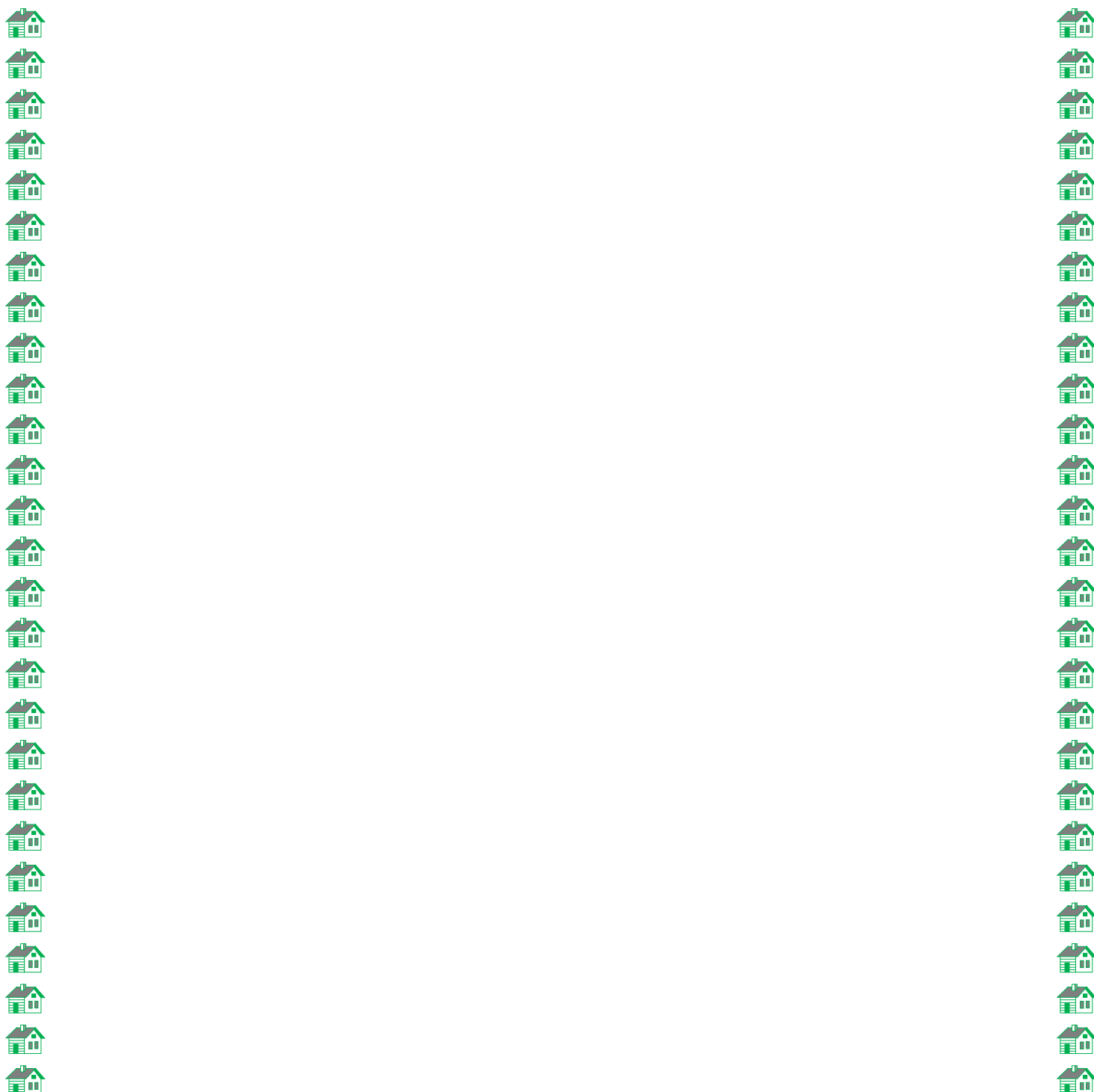
confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul - a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

FAMILIA, COMUNITATE DE VIAȚĂ ȘI IUBIRE

PROF. DOBRIN MARIA MIHAELA,
GRĂDINIȚA ZÂNA FLORILOR, BUCUREȘTI

Giddens definește familia ca “un grup de persoane legate direct prin relații de rudenie, ai cărei adulți își asuma responsabilitatea pentru creșterea copiilor”. Acesta înțelege legăturile de rudenie ca fiind relații între indivizi, relații stabilite, de exemplu, fie prin căsătorie, fie prin descendență, și întemeiază legături de sânge, cum ar fi: mama, tata, copiii, bunici, etc... Familia, având continuitate din timpuri străvechi, este considerată ca fiind rezultatul unei alianțe între două persoane de sex opus, cu un anumit grad de legitimitate, alianță care a avut ca scop, sau ca rezultat, procreerea, și, de aici perpetuarea prin noi născuți a unei părți care intră în componența comunității din care face parte, în care funcționează legături emoționale puternice, care se bucură de un grad sporit de intimitate și se preocupă de creșterea copiilor. După părerea mea, familia este o comunitate de viață și de iubire. Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Familia reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Totodată, familia are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii copilului prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei ce stau la baza structurării personalității individului. Expresia „*cei șapte ani de acasă*” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Normele de conduită se învață din familie. În familie, copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: *relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului*, spune psihologul Oana-Maria Udrea. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Acesta are o perioadă de dezvoltare timpurie – de la naștere și până la vârsta de trei ani, perioada preșcolară- de la trei ani la șase ani, perioada primară care începe de la șase – șapte ani. La fiecare etapă de dezvoltare copilul se manifestă conform vârstei respective, pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Este necesar să se fixeze limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă, copilul poate învăța formulele de politețe. Părinții îi arată cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar acesta învață prin imitație. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său (“mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, conștientizează semnificația pedepsei.

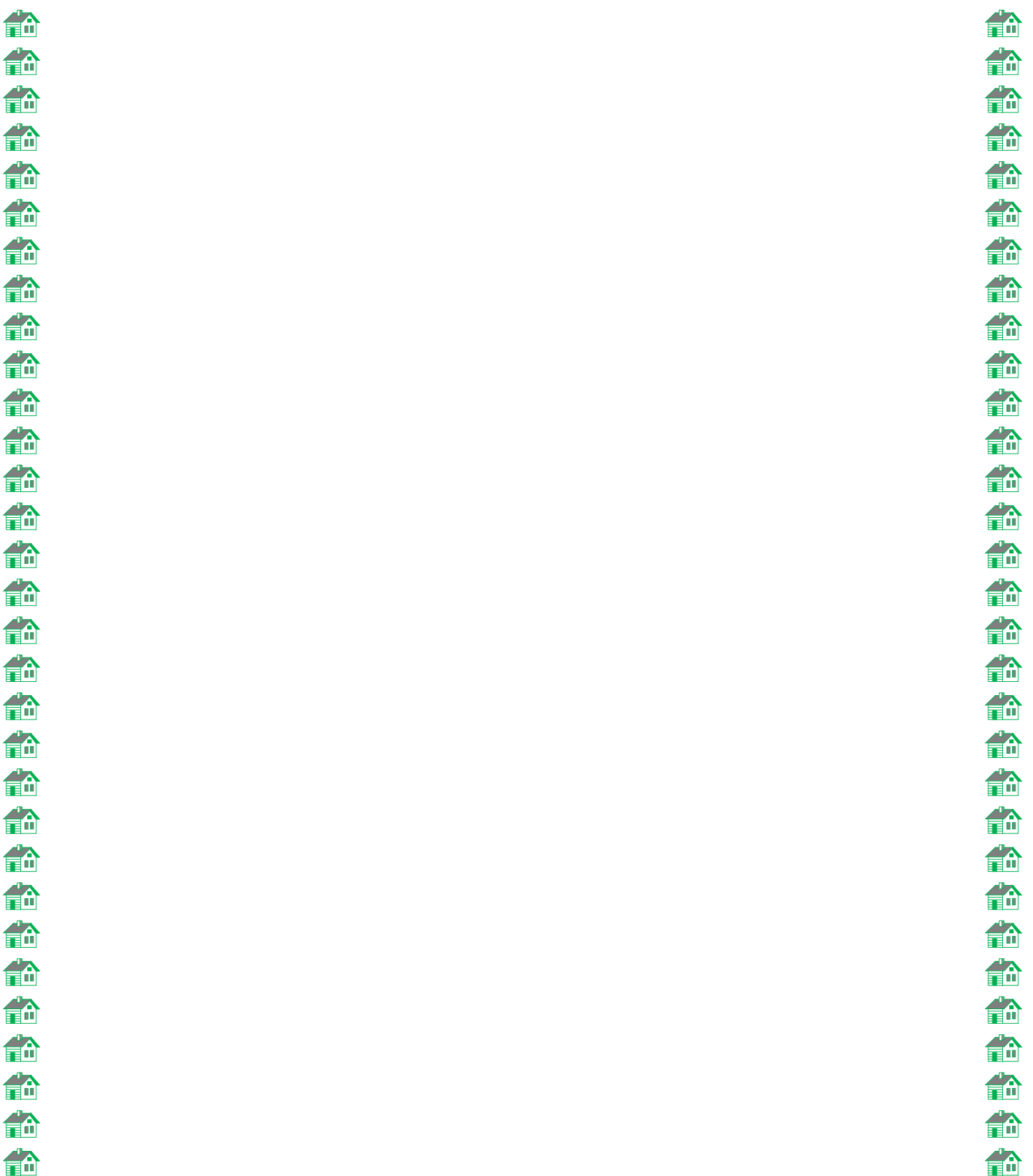
Acum este momentul când părinții îl îndrumă pe copil să învețe bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. Învățarea bunelor maniere este un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă, sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și acum i se dezvoltă capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Părinții au posibilitatea să-l încurajeze să se exprime, să fie lăsat să termine ce are de spus și să nu se facă observații în public. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Acesta realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Salutul, comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, înțelegerea normelor sociale, manierele la masă, recunoașterea greșelilor, tact și toleranță sunt norme de conduită învățate în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”. Familia este cel dintâi cadru social, are funcție educativă, de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. După naștere, părinții

 sunt datori să se ocupe mai mult decât orice de educarea și bună creștere a copiilor. Un copil care nu a
 primit o educație corectă din toate punctele de vedere, va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața
 în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Un copil care este educat
 frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de
 muncă, cum să-și facă prieteni și cum să-și mențină.

 BIBLIOGRAFIE

 (Giddens, Anthony 2000 – Sociologie, Bucuresti, Editura BICC ALL)

REPERE ȘI REGULI ÎN FORMAREA CELOR „ 7 ANI DE-ACASA,,

PROFESOR: FIAT DOCHIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NUMĂRUL.27
STRUCTURĂ: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NUMĂRUL3
LOCALITATEA TIMIȘOARA
JUDEȚUL TIMIȘ

Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie. ” (Eugen Heroveanu)

Societatea contemporană este una gălăgioasă, mișcătoare și cu modificări rapide de viziune.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Familiile sunt tot

mai ocupate cu sarcini profesionale. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor,

majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

Copilul de astăzi este diferit, crescând sub influența (dar și atacul) mijloacelor audio-vizuale.

Astfel,educația de tip tradițional se găsește sub presiunea schimbării mediului socio-cultural.

Ce vom prelua din mediul socio-cultural pentru a crea situații de învățare relevante pentru copilul de

astăzi și pentru a-l ajuta să se dezvolte din punct de vedere biologic,psihic și social.?

Interacțiunea socială din această perioadă de viață este esențială pentru dezvoltarea din punct de

vedere biologic, psihic și social.Contactele umane și afecțiunea au rol deosebit în învățarea

comportamentului uman. Familia este principalul agent al socializării. Ea este intermediarul între societatea

globală și copil, locul în care se modelează principalele componente ale personalității. Desi familiile

realizează functii socializatoare comune, în realitate exista numeroase diferențe între modul în care fiecare

familie își socializează copiii. Aceste deosebiri sunt date de tipul de societate (tradițională sau modernă),

de categoriile socio-profesionale ale părinților, de rezidență. Calitatea educatiei primare în familie, acei

”sapte ani de-acasa”, depinde îndeosebi de nivelul educației părinților și a membrilor familiei, care vin în

contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental. In familie invatam sa fim umani. Acasă

înseamna locul unde crești, te dezvolți și unde se pun bazele viitorului om.

Grădinița ,școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele

deja deprinse din familie.

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt sunt incluși în diverse

forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de

conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună

purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este

esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Educația, bunele maniere ,

regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Cand spunem că un copil are “cei sapte ani de-acasa”, ne gândim la un copil bine crescut care știe să

salute, să spuna:“te rog !” și “ mulțumeasc!”, care știe să respecte și se comportă civilizat cu cei din jur. Un

copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalti

decât unul caruia îi lipsesc,, cei 7 ani de-acasa,,.

Ce facem și ce nu facem ca responsabili în a forma și dezvolta la copiii noștrii comportamentele unei

bune creșteri.

• Chiar daca a gresit de cateva ori, nu ne grabim sa tragem concluzia ca este prost crescut sau ca tu ai

uitat ceva foarte important. Este posibil sa aibă nevoie doar de una – doua lectii de bune maniere pentru ca

problema să se rezolve.

• Explicam clar și îl invatăm ce anume trebuie sa facă sau nu. *In loc să ii spunem un scurt (și pentru el*

greu de inteles): "Nu mai fi atat de grosolan", spunem : "Nu este politicos să ragâi la masă, dar, dacă o

faci, se cuvine să îți ceri scuze". Sau, dacă zbiara prin casă/..... , nu-i spune: "Incetează cu tipetele

!", ci fiți mai blânzi, ca să inteleaga în fond ce asteptăm de la el: "Te rog, nu mai ridica vocea in

• Dacă copilul își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o reteză scurt, ci încearcă să reformulezi. *De exemplu, când el zice: "Iahh, imi vine să vomit când vad", tu corectezi spunând: "Frumos ar fi fost să spui că nu îți place deloc"*.

• Fii înțelegător și acceptă-i greselile. Aminteste-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulți, gresim adeseori, daramite ei...

• Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ținem prelegeri și nu îl criticăm în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini/colegi, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atentă la lecțiile de bună manieră.

Suntem ființe sociale și o parte din starea noastră de bine este dependentă de interacțiunea cu ceilalți. Pentru a relaționa în mod armonios cu alți oameni, copilul învață, treptat, reguli prin care să respecte drepturile, granițele celorlalți, să-și asume diferite roluri în societate etc. Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional.

Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii. Fiecare are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului.

Regulile contribuie la formarea disciplinei și a conștiinței morale și îi oferă copilului repere în comportament și acțiune.

Iată **legea regulilor** pentru reușita educației copilului indiferent de mediu social, cultural sau educativ.

1. Regulile trebuie să fie clare

Orice regulă pe care o impunem copilului trebuie să fie clară și explicată copilului. El trebuie să știe ce este permis, și ce nu.

2. Regulile trebuie să fie concrete

Atunci când facem reguli pentru copil, acele reguli trebuie să fie cât mai concrete și nu evazive

3. Regulile trebuie să fie constante

Nu e ușor să păstrezi regulile constante însă este de mare importanță asigurarea unei linii de constanță în principii. Dacă se tolerează un anumit comportament într-o zi iar în ziua următoare nu îl mai tolerați - copilul va fi dezorientat. Constanța regulilor dă copilului un sentiment de siguranță. A fi ferm și constant nu înseamnă rigiditate.

4. Regulile trebuie să fie coerente

Adulții sunt modele pentru copil și de aceea trebuie să aibă și să respecte - și ei la rândul lor - niste reguli de viață și comportament. Copilul învață de la propriii săi părinți cum să își respecte părinții - prin exemplul pe care îl dau părinții ...

5. Regulile trebuie să fie consecvente

Copiii au tendința de a încălca regulile și este perfect normal. Ca act educațional însă, părintele/educatorul trebuie să înțeleagă că regulile fac parte din procesul educației copilului și trebuie respectate, pe cât posibil. Asta înseamnă o educație responsabilă și asta duce la

cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere, adultul trebuie să fie un bun model pentru el. Încă de la vârsta fragedă copilul trebuie să învețe lucrurile simple: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

A-i învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vom avea multe ocazii să îi îndrumăm în direcția corectă.

„Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi constientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba - cum spunea Eric Berne).

Această realitate aruncă pe umerii părinților/educatorilor /societății o responsabilitate majoră, de noi, adulții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie - „bună creștere” - nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, adulții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât

contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecăruia dintre noi determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004 2. Vrășmaș

Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002 3.P., Emil, R., Iucu,

Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

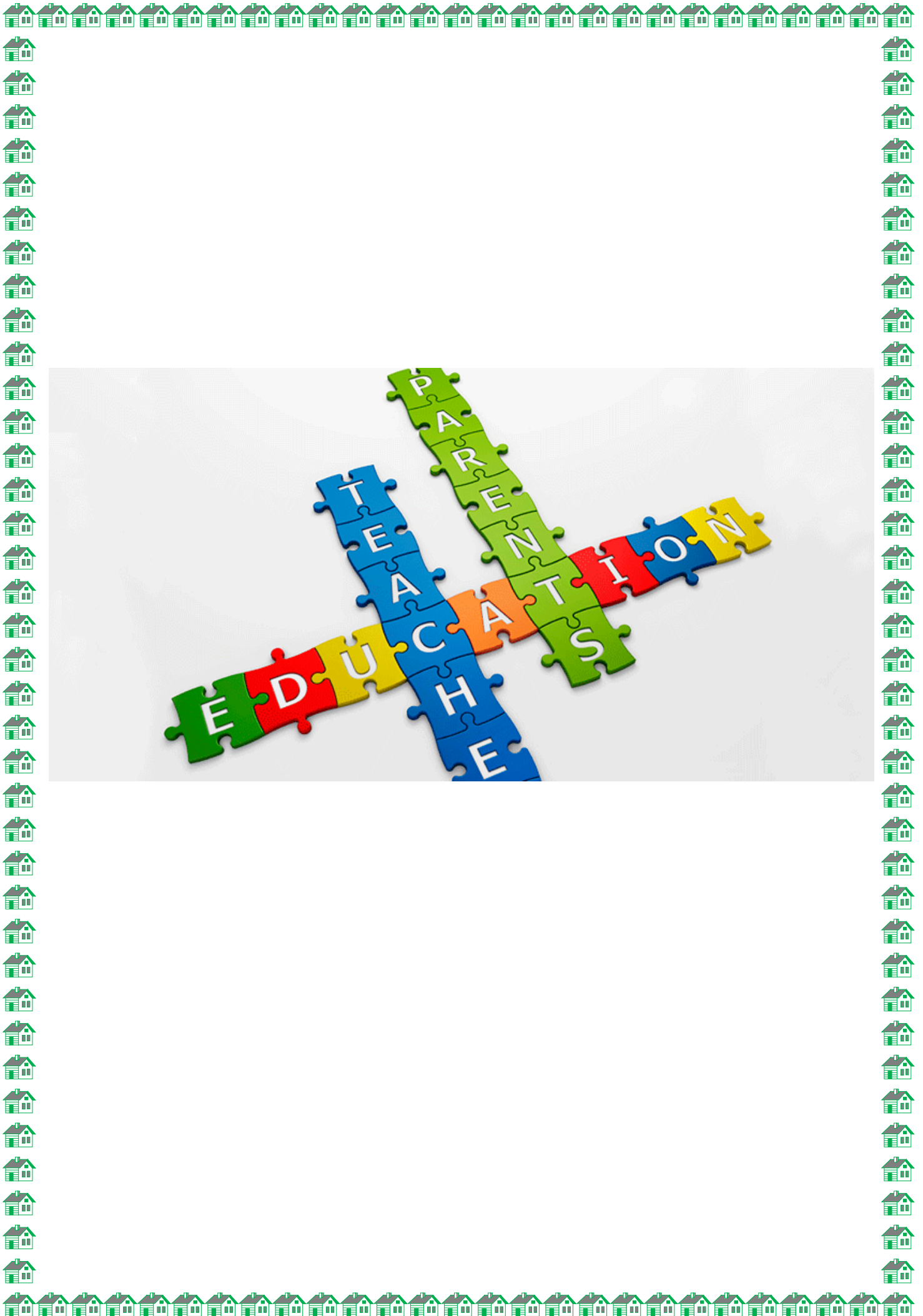

4. Ciofu Ca en, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

5. www.su-parinte.ro

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR: DOGARIU IONELA ALINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ASĂU, JUDEȚUL BACĂU

„ Educația este ceea ce rămâne după ce uităm ceea ce am învățat la școală,, (Albert Einstein)

Cu siguranță cei 7 ani de acasă joacă un rol primordial în viața fiecăruia dintre noi, iar acolo unde se simte lipsa acestei perioade, din procesul educațional, problemele se acutizează.

Ca părinte și profesor pot susține cu încăpățănare că educația unui copil se realizează, de la cele mai fragede vârste, acolo unde este înconjurat de sentimente de iubire, de protecție, de încredere.

Nu de puține ori se întâmplă să afirmăm că unii sau alții sunt lipsiți de bun simț și de respect, însă noi, părinții, suntem cei de care depinde ca aceste deprinderi să facă parte din viața copiilor noștri, noi trebuie să ne implicăm profund în formarea caracterului acestora.

Știm că cei mici sunt tentați, mai degrabă, să copieze comportamentul adulților, decât să asculte sfaturile, de aceea puterea exemplului este nespuse de importantă la copiii cu vârste mai mici. Este bine să conștientizăm faptul că dacă unui copil îi este interzis un anumit lucru fără a i se explica motivul, acesta va încerca să facă exact contrariul, însă dacă îi vom spune motivul cu blândețe, poate vom rămâne uimiți dându-ne seama că avem în față un copil înțelegător, liniștit, atent(ex. Dacă vei urca în copac poți să te rănești, să te julești, să te simți rău).

În mediul familial se sădesc principalele elemente educative, acolo copiii învață ce este respectul, igiena, moralitatea, ordinea, credința, loialitatea, comportamentul adecvat, iar cu acest bagaj ei vor pleca, după cei 7 ani, să exploreze lumea, vor intra în contact cu alte persoane și vor reuși să facă față diverselor situații.

Un rol major în pregătirea micuților pentru viață îl are comunicarea cu părinții. Aceștia trebuie să știe care sunt necesitățile copilului, să-i ofere înțelegere, afectivitate, iar copilul, la rândul său, să aibă curajul de a-și exprima liber, fără temeri, emoțiile.

Primii 7 ani de viață petrecuți în familie își pun amprenta peste fiecare copil, iar atunci când acesta devine preadolescent/adolescent, toate deprinderile acumulate îl vor însoți, îl vor ajuta să crească în ochii celorlalți, îl vor ajuta să-și clădească un viitor luminos sau, din contră, îl vor trage în jos, în funcție de ceea ce a învățat de-a lungul timpului.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. DOLEA SIMONA-VALENTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI VITEAZU” STREHAIA

„Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun.” (Eric Berne)

În viață , sunt multe persoane care pur și simplu nu pot fii respectate, pentru că nu știu să se comporte și , spunem noi , probabil nu au cei 7 ani de acasă, care să le confere un echilibru și respect față de cei din jur. Datorită comportamentului ciudat față de semenii lor, se autoizolează de cei din jur și tind să dispară treptat din viața socială, de multe ori alcoolul și drogurile fiind singurii prieteni de suferință.

De fapt , ce sunt cei 7 ani de acasă, pe care cei bătrâni îl invocă atunci când este nevoie de acest lucru?

Până în ciclul primar, cam pe la 5-6 ani, stăm mai mult cu părinții, bunicii, cu familia și cei apropiați în general. Cei din familie încearcă să te sfătuiască și să te educe cum știu ei mai bine, ca tu pe viitor să poți intra în viață cu un minim de lecții despre viață : cum să îți respecti bunicii, cum să îți respecti familia și pe cei mai în vârstă; mai departe, la școală , respectul față de profesori, colegii și cercul de prieteni pe care îl ai.

Respectă ca să fii respectat , este una dintre vorbele din bătrâni, spuse de părinții noștrii. Dacă respecti pe cei din jur, te respecti pe tine și ai oportunitatea de a fi integrat mai bine în societate .

În rest, acești 7 ani de acasă se constituie ca piatră de temelie a vieții , pe viitor. De acești ani depinde de cum vei fii integrat în societate, cum vei fii agreat de cei din jur și bineînțeles îți poți ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi. La rândul tău , odată cu trecerea timpului, când vei devenii mai înțelept, o sa dai și tu aceste sfaturi copiilor, nepoților si celor dragi, ca și ei sa aibă la bază cei 7 ani de acasă, să poată merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

„Cei șapte ani de acasă reprezintă pașaportul ce te însoțește pretutindeni în viață”

BIBLIOGRAFIE

- Cum să ne creștem copii? , Fanion Vasile, Editura Sophia , 2012

IMPORTANTA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR DOLETE VIȚA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CĂPITAN AVIATOR CONSTANTIN M. CANTACUZINO” JILAVELE JUD.IALOMIȚA

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă ,te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". („Child's Appeal", Mamie Gene Cole)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din

procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Printre principalele forme de manifestare care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Bibliografie:

- Vrăsmaș, E., 2002, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București;
- Emil, P., Iucu, R., 2002, Educația preșcolară în România, Polirom.
- Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009

ABORDAREA PSIHOLICĂ PENTRU CUNOAȘTEREA ȘI CARACTERIZAREA ELEVULUI

PROF. DOMILESCU IONELA
LICEUL TEHNOLOGIC “NICOLAE STOICA DE HAȚEG”

Cei șapte ani de-acasă sunt foarte importanți în cunoașterea unui elev. Afirmatia lui Alfred Binet referitoare la faptul că educatorii emit judecați apreciative cu privire la intelectul copiilor, ghidându-se după conduita pe parcursul activităților, după observațiile părinților (în general, după o serie de aspecte externe) care imprimă caracterizărilor un caracter nedeterminat și contradictoriu, mai este încă valabilă și în zilele noastre. În cazul aprecierii trăsăturilor de personalitate ale copilului, lucrurile devin și mai complicate atunci când se constată o validitate scăzută a aprecierii aceluiași copii de educatori diferiți și a aprecierii aceluiași copii de aceiași educatori, dar la anumite intervale de timp. Dificultatea interpretării adecvate, în termeni psihologici, ai indicatorilor externi și ai conduitei, observați de educatori, este generată (arată cercetările) nu numai de limitele metodei observației, ci și de o anumită consistență a gândirii psihologice a celor ce se ocupă de copii. Fiind puși în situația de a se pronunța cu privire la o listă de particularități ale copilului, minim necesar pentru caracterizarea lor, educatorii se opresc la o abordare pe care am putea-o numi simptomatologică: ei detașează particularități ale învățării, conduitei și comunicării care se manifestă extern, vizibil, fără să surprindă cauzele acestor manifestări. Abordarea psihologică pentru cunoașterea și caracterizarea copilului trebuie să fie orientată spre evidențierea particularităților individuale interne care pot constitui cauza simptomului înregistrat obiectiv. Cele două modalități de abordare nu se exclud reciproc, fiind mai degrabă complementare, fiecare dintre ele prezentând atât avantaje, cât și dezavantaje. Cea dintâi duce către acele laturi ale conduitei copilului care stau drept mărturie a eficienței procesului instructiv-educativ, dar nedeazăluind particularitățile psihoindividuale, iar cea de-a doua se centrează pe obținerea informației despre particularitățile psihologice ale copilului, dar nu permite întotdeauna să se prevadă conduita acestuia în situații concrete (Verza, Golu, Zlate, 1997, 195). Trebuie știut, că la vârste mici, copiii dezvăluie destul de ușor stările psihologice pe care le traversează, dar nu le pot descrie și explica suficient, oferind în schimb, o mulțime de date comportamentale ușor de „citit” de un observator avizat

Dacă profesorul nu este psiholog, specialiștii recomandă îndreptarea acestuia către: -observarea și consemnarea unor manifestări obiective ale copilului: particularități ale dezvoltării psihofizice, abilități concrete de acțiune, performanțe lingvistice; -pătrunderea în aspectele subiective ale experiențelor personale ale copilului, încercând să răspundă la întrebări de genul: Cum privește el lumea? Dar relațiile cu ceilalți? Ce crede, știe ori simte el?, încercarea de a fi un observator extern obiectiv, ca un spectator care consemnează date brute; înțelegerea experiențelor copilului, succeselor, eșecurilor și influențarea acestora uzând de propriile sale experiențe. Astfel, reiese faptul că, educatorul poate culege informații printr-o dublicitate care să-i permită atragerea copilului în proiecte pe care el le hotărăște.

CE ÎNSEAMNĂ CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ, PAS CU PAS

**PROF. DONA CRISTINA,
GRADINIȚA NR.191, BUCUREȘTI**

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult?

Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară.

În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici.

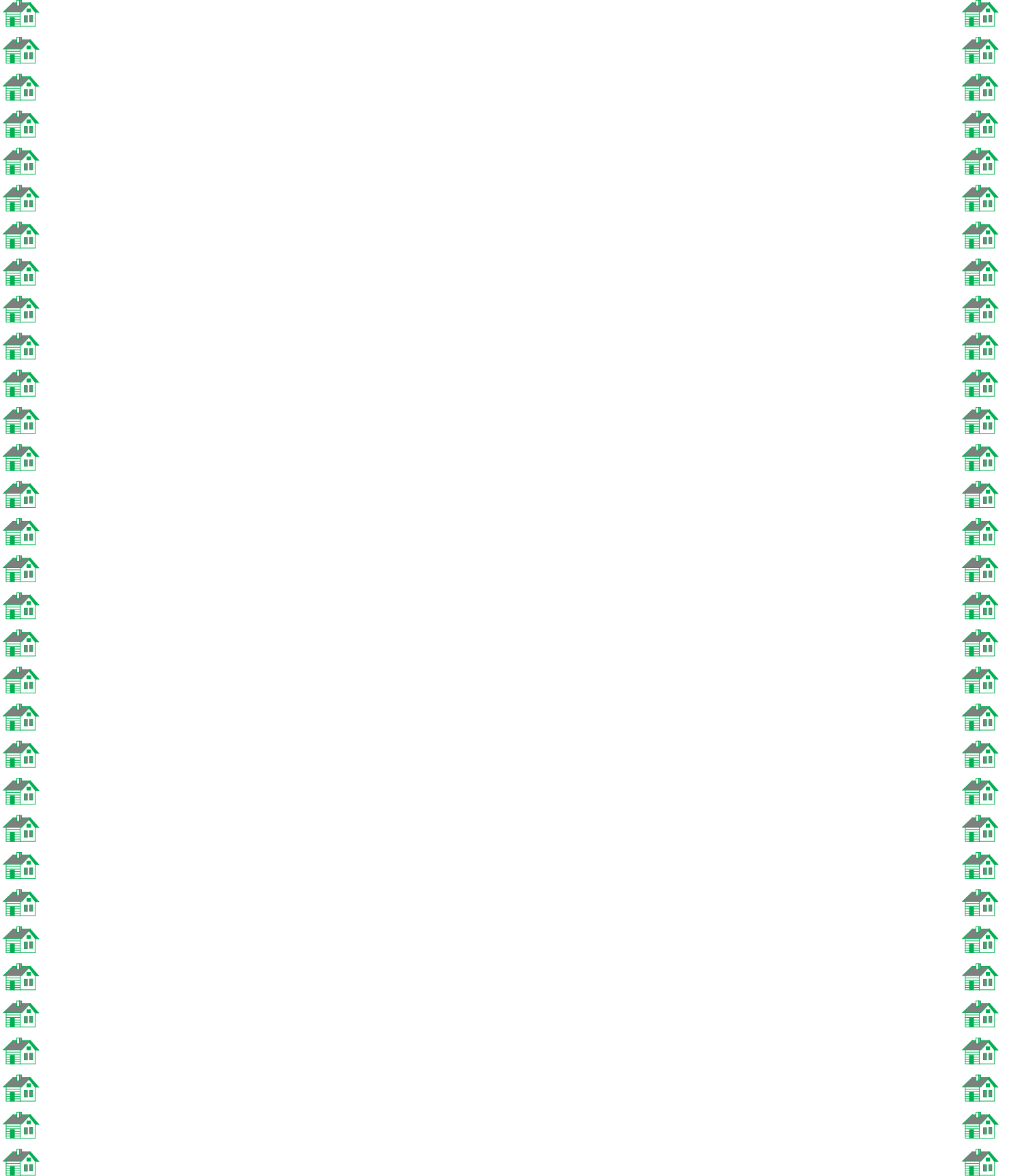
Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă.

Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm?

După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza. După ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta. După 5 ani înțeleg regulile. Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Politețea - oglinda familiei. Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstii. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. Un copil care va fi învățat de

mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu». Ce trebuie să știe un copil „de acasă”. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

CLIMATUL AFECTIV AL FAMILIEI ȘI PERSONALITATEA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR: DONE-ANGHEL MONICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TEASC

Familia este unul din factorii care prin legea nescrisă a naturii, dar și prin legea scrisă a drepturilor omului, are obligația de a oferi un *climat fundamental atât afectiv, cât și ocrotitor*. Deoarece cea mai mică tulburare care apare în echilibrul afectiv al părinților provoacă tulburări în psihicul copiilor, trebuie să acordăm o deosebită importanță unor situații de acest gen, cum ar fi:

iubirea tiranică a părinților pentru copii- determină dependență exagerată și astfel imaturitate
ambivalența afectivă manifestată fie prin:

- acordare neechilibrată a afecțiunii din partea celor doi părinți (când unul îl ceartă, celălalt îl apără)

- neconcordanța dintre mesaje - double bind - (părintele îi spune copilului că-l iubește, dar nu o și demonstrează)

indiferența afectivă manifestată prin:

- deprivare maternă / paternă prin divorț

- absența afectivă a părintelui (deși prezent fizic, părintele nu reprezintă un sprijin afectiv pentru

copil)

Experimentele realizate de cercetătorul psiholog E.B.Hurlock au demonstrat că cea mai bună metodă de susținere afectivă și stimulare motivațională este lauda, încurajarea, în timp ce cearta, bătaia, critica dacă sunt continue se soldează cu destructurări ale personalității, chiar cu nesupunere în fața autorității, iar cea mai dureroasă formă de raportare la succesul și eșecul adolescenților este nepăsarea, ignorarea, pentru că aceasta nu determină trăiri psihice afective pozitive sau negative și se soldează cu sentimentul izolării și nepăsării.

Caracterul protector al familiei se caracterizează prin sentimentul securității, al susținerii, al echilibrului, sentimentul de a trăi în liniște. În acest sens câteva situații cu efecte negative sunt:

certuri, violențe, agresivitate verbală și fizică în cadrul familiei. Statisticile arată că peste 70% dintre copiii delincvenți și 65% dintre cei cu tulburări neuropsihice provin din aceste medii. Astfel de comportamente pot determina și fuga de acasă, mai ales în adolescență.

divorțul sau separarea părinților - în urma lor copilul fiind supus unor motivații, tendințe și norme contradictorii care împiedică dezvoltarea psihică corespunzătoare

Cercetările de specialitate arată că *temperamentul este înăscut, în timp ce caracterul se formează prin educație*, având o mare influență asupra personalității, sistem care se dezvoltă până spre 20 de ani.

Datorită faptului că din 24 de ore /zi copilul își petrece în cadrul familiei cele mai multe ore, punând în calcul și zilele de weekend, familiei îi revine o importanță majoră în educație. Deci, este deosebit de important modul cum se achită părinții de sarcinile și de responsabilitățile lor în educarea și formarea copilului, și cum interacționează acțiunea educativă a familiei cu cea a școlii.

Astfel de sarcini și responsabilități sunt:

- asigurarea subzistenței și educației
- educarea și dirijarea comportamentului în concordanță cu standardele socio-culturale
- realizarea unei relații de comunicare și aceasta nu doar la nivel faptic
- corectarea erorilor de comportament

• comunicare verbală despre noțiunile de “bine” și de “rău”

- prin oferirea de modele proprii - exemple personale ale părinților (nu le putem cere copiilor să facă ceea ce părinții înșiși nu fac)

- prin a nu cere copiilor să mintă în diverse situații pentru a absolvi pe părinte de anumite responsabilități

• susținerea afectiv - morală - recunoașterea și aprecierea rezultatelor copilului, ceea ce nu înseamnă blamarea sa în caz de eșec, ci stabilirea unei relații de iubire, respect și încredere reciprocă, încurajarea în a persevera.

• acordarea dreptului de membru al familiei, de participant activ la schimbările din cadrul ei - pentru
că cei care participă la depășirea cu succes a unei crize de familie au ulterior o mai mică vulnerabilitate la
stres

• informarea în legătură cu particularitățile vârstei pe care o are copilul (de la specialiști, profesori,
mass-media etc.)

Pentru a asigura climatul afectiv optim în familie aplicați consecvent următoarele sugestii:

ÎN FIECARE ZI

spuneți „ TE IUBESC !”

- sărutați-i înainte de culcare
- îmbrățișați-i
- învățați-i autodisciplina (ordine etc)
- râdeți împreună cu ei
- verificați-le lecțiile
- limitați-le timpul petrecut în fața televizorului
- asigurați-vă că mănâncă bine
- învățați-i bunătatea prin exemple
- spuneți “ Mulțumesc !” când vă oferă ceva,

O DATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ:

- urmați o activitate de interes comun împreună
- găsiți posibilități de a rămâne singur cu copilul
- petreceți o seară doar cu familia
- faceți o recapitulare a lecțiilor cu copilul
- jucați un joc împreună
- ajutați copiii să facă o faptă bună dar anonimă

DE CÂTEVA ORI PE LUNĂ:

- reamintiți reușitele și recompensele
- învățați-i o ocupație utilă în viață (gătit, spălat)
- întrebați cum mai merg lucrurile (la școală, cu prietenii, în familie)
- încercați ceva nou împreună cu copiii
- vizitați o bibliotecă, un muzeu
- acordați din timpul dvs. pentru a copilări
- fiți spontani, nu le cereți prea mult
- verificați-le carnetele de note

O DATĂ PE LUNĂ:

- reamintiți ce înseamnă familia pentru dvs.
- actualizați regulile din casă
- adaptați responsabilitățile
- mergeți în excursie
- purtați o discuție lungă de la om la om
- reciclați, dați săracilor
- bucurați-vă toți de o aniversare

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

DORDEA MIHAELA CAMELIA

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Dar ce înseamnă comportament adecvat?

Numai capacități de comunicare, de relaționare, de operare cu informații?

Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc.

Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaștem? Ce înseamnă să spui adevărul? Știi să fii recunoscător? Dar să porți o conversație plăcută? Știi să zâmbești? Ai înțeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce” ?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane.

“**Cei șapte ani de-acasă**” care, în prezent, au devenit “cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată.

Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se : “Ce copil politicoș!” Se vede că are **cei șapte ani de-acasă!**”

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie.

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuirii lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni.

Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “**cei șapte ani de-acasă**”.

Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt lucruri care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicoș și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Este bine de știut că a avea “**cei șapte ani de-acasă**” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei “**cei șapte ani de-acasă**”.

STUDIU DE CAZ

PROF. DRĂGHIN ANIȘOARA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.4 CARANSEBEȘ

I.Date de identificare

Numele, prenumele: B.A

Data nașterii:09.09.2016

Domiciliul: Caransebeș,.....

Date privind familia: mama: B.M, tata : B.R

Membrii familiei:

Date relevante privind familia:

Provine dintr-o familie cu 3 copii (doi dintre ei fiind gemeni), B.A. fiind fratele cel mai mare.

Părinții sunt muncitori, cu o situație economică modestă, au un echilibru nervos precar, l-au izolat în momentul apariției gemenilor datorită faptului că îi agresa.

Tatăl nu se implică prea mult sau deloc în educarea copilului, dar este convins că de vină este mama și că educația copiilor este doar obligația ei, nu și a lui.

Mama se plânge de faptul că tatăl intervine când este pedepsit, iertându-l și răsfățându-l, ea nemaiaivând nici o autoritate în fața copilului. Izolându-l, părinții au început să nu-i mai acorde atenție, l-au lasat doar în fața televizorului la tot felul de desene animate violente.

Date privind evoluția :

Informații despre naștere și dezvoltare

Informații medicale

- tulburări de conduită;

- hiperactivitate cu deficit de atenție (A.D.H.D) ;

- comportament de opoziție și rezistență.

- întârziere în dezvoltarea limbajului;

- dislalie polimorfă gravă.

Situația școlară

II. Descrierea problemei

Probleme identificate

● prezintă mai multe comportamente negative:

- perturbarea activităților;

- încălcarea frecventă a regulilor;

Descrierea problemei

Părinții sunt muncitori, cu o situație economică modestă, au un echilibru nervos precar, l-au izolat în momentul apariției gemenilor datorită faptului că îi agresa.

Tatăl nu se implică prea mult sau deloc în educarea copilului, dar este convins că de vină este mama și că educația copiilor este doar obligația ei, nu și a lui.

Mama se plânge de faptul că tatăl intervine când este pedepsit, iertându-l și răsfățându-l, ea nemaiaivând nici o autoritate în fața copilului. Izolându-l, părinții au început să nu-i mai acorde atenție, l-au lasat doar în fața televizorului la tot felul de desene animate violente.

Descrierea situației

Ce s-a întâmplat, Ce se întâmplă

● prezintă mai multe comportamente negative:

- perturbarea activităților;

- încălcarea frecventă a regulilor;

- agresivitate fizică față de colegi;

- distrugerea jucăriilor ;

- dificultăți în menținerea și stabilirea relațiilor interpersonale;

- opoziție/refuz în respectarea cerințelor. ● este mereu agitat, neliniștit, nu-și găsește niciodată poziția potrivită pe scaun;

● își mișcă mâinile, picioarele, pleacă de la masa, își găsește alte ocupații în timpul activităților obligatorii;

- are dificultăți de concentrare a atenției;
- deranjează colegii;
- nu poate lucra în echipă;
- nu respectă regulile;
- nu e acceptat de grup.
- este într-o permanentă stare de încordare , de nervozitate;
- nu recunoaște autoritatea adulților și de multe ori devine leader negativ;
- poate fi agresiv: lovește, amenință colegii, refuză realizarea unor sarcini;

III. Intervenție

Ce s-a făcut pentru soluționarea problemei

● Într-o primă etapă am obținut cooperarea mamei și disponibilitatea acesteia de a ține legătura cu consilierul psihologic și a participa la orele de consiliere psihologică desfășurate la grădiniță;

● Am mai obținut promisiunea mamei că nu îl va mai ține pe B.A. izolat în familie ci îl va înconjura cu mai multă atenție și înțelegere dar și să-i stabilească un set de reguli ce trebuiesc respectate cu strictețe în familie;

● Este monitorizat zilnic atât în ce privește comportamentul cât și implicarea în activități, acordându-i sprijinul necesar ori de câte ori este nevoie.

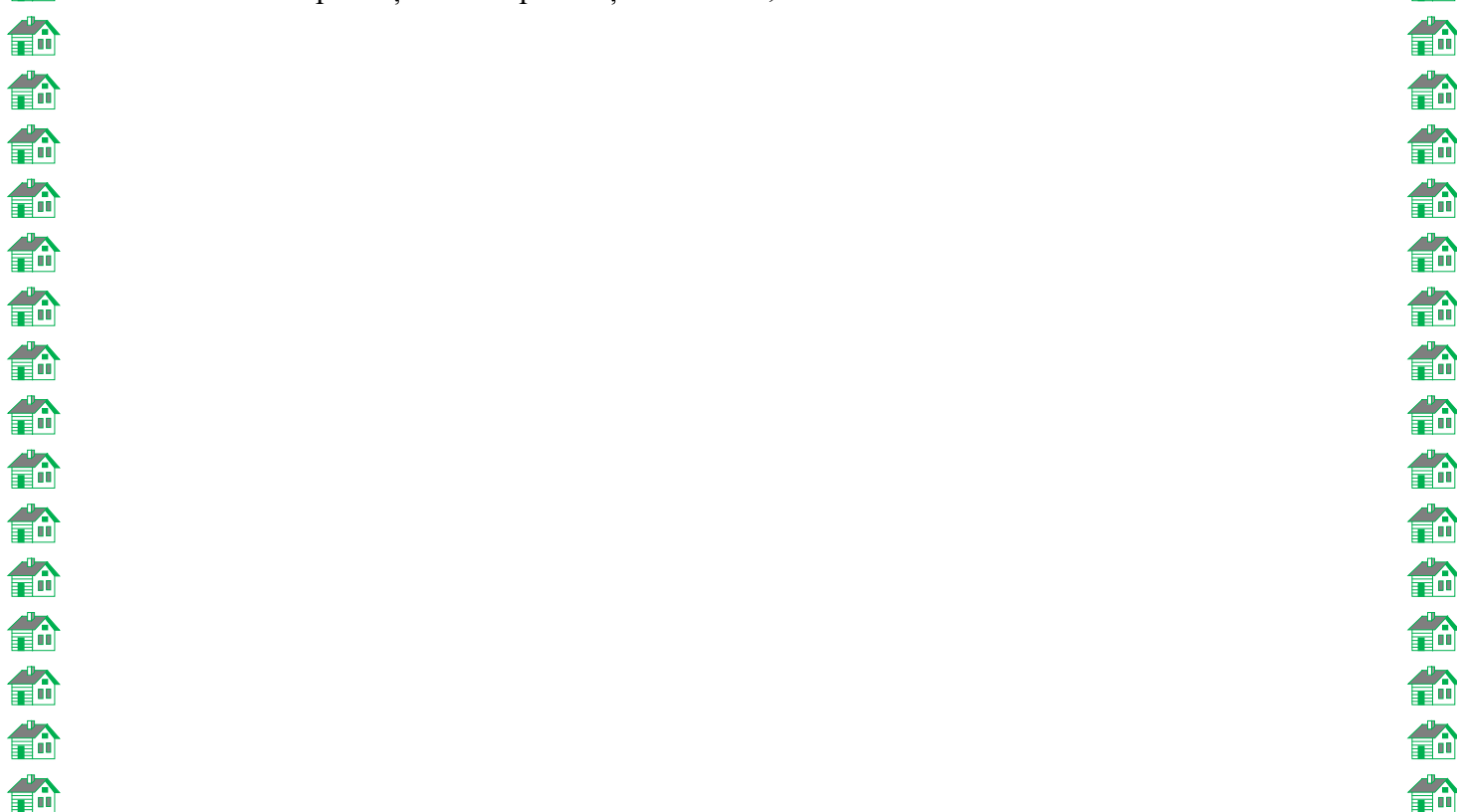
● Are zile în care considerăm că a făcut unele progrese dar are și zile când nu ne putem înțelege deloc cu el.

● Având în vedere că are doar 5-6 luni de când frecventează grădinița, considerăm că prin aplicarea unui plan de intervenție personalizat sunt posibile unele rezultate care să-i permită o bună integrare la mediul școlar.

Măsuri concrete de acțiune

Ajutor/intervenții ale unor persoane specializate

- examinarea copilului de către specialiști (logoped, consilier psihopedagogic);
- diagnostic al rezultatelor;
- colaborare în rezolvarea problemelor;
- crearea unui mediu adaptativ și suportiv în clasă;
- exersarea capacității de memorare;
- exersarea capacității de comparare și clasificare;

CONTRIBUȚIA ADULȚILOR LA CEI 7 ANI...DE ACASĂ

PROF.ÎNV. PRIMAR, DRAGU MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ELENA CUZA" VASLUI

Mulți copii inteligenți au probleme cu atenția voluntară, concentrarea, ascultarea activă, autocontrolul, în general. Părinții acestor copii (4-10 ani), descoperă că nu sunt mulți aceia care știu să pună limite sănătoase și din timp. Și mai puțini sunt aceia care le vorbesc copiilor, de mici, despre integritatea lucrului bine făcut, despre cum fiecare om are nevoie să își onoreze munca, despre cât de satisfăcător este să finalizezi sarcini care păreau dificile la început. În graba și ritmul vieții de azi, uităm să ne formulăm clar în minte care sunt valorile noastre de nenegociat, standardele de viață, ce este acceptabil și ce nu, cu ce anume are un copil de contribuit

Copiii buni la școală au primit cândva, în primii șapte ani de viață, prin discretă amprentare sau directă povățuie. A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc. Să luăm aminte la ce ne recomandă Codul bunelor maniere pentru copii. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță/școală?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel, copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor din mediul școlar, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul cadrelor didactice, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță/ școală. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ PAS CU PAS

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: DRĂGUȘANU EMESE GRĂDINIȚA CU PP. NR. 29 BRAȘOV

„Formarea intelectuală ar trebui să înceapă de la naștere și să înceteze doar când mori.“ (Albert Einstein)

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să identificăm acea nevoie și să o satisfacem deoarece ea constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, sunt importante în dezvoltarea copilului.

Dorința permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate explora tot ceea ce îl înconjoară.

În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație.

Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Este necesar ca părinții să-și impună anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața familiei, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic îi supraveghează, îi analizează, interiorizează ceea ce fac părinții,

Crizele de personalitate - o etapă normală. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. După 5 ani înțeleg regulile. Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

 Politețea - oglinda familiei .Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prim imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învața că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învața și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“.

 Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

BIBLIOGRAFIE :

Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2000

Golu M., *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București 2000.

Negovan V., *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București 2003

**CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ
NORME ȘI VALORI ESENȚIALE
PENTRU SUCCESUL VIITORULUI COPIL**

DRAGUT GEORGIANA-LARISA

*”Copilăria este o lume aparte; pentru noi o lume ciudată, fantastică, ireală, pentru cei ce fac parte din ea
dimpotrivă, una reală și plină de armonie.”*

– Eugen Herovanu

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care

îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
- Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.DRAICA CLARA LORENA GRĂDINIȚA CU P.P. "CONSTANTIN BRÂNCUȘI",TG-JIU

Adesea, ne aflăm în situații care ne dau de gândit în ceea ce privește copilul și educația lui. Nu de puține ori am întâlnit copii care nu au reguli, consideră că lor li se cuvine totul, chiar și la grădiniță, cred că au voie să facă orice, oricând și oriunde, fără nicio sfială. Tocmai aceste "libertăți" conduc la implementarea urgentă a unor strategii de "reeducare" până nu este prea târziu. Unii părinți consideră că "este mic, nu înțelege, degeaba îi explic eu..va crește mare și se va cuminti". GREȘIT! Copilul, chiar dacă este mic și are doar un an sau doi, înțelege perfect ceea ce i se spune, însă curiozitatea și egoul puternic îl fac să-și încerce puterile sale încă nedescoperite.

Revenind la importanța educației în primii șapte ani, putem afirma în mod cert că pune bazele, temelia personalității adultului de mâine. De aceea trebuie selectate cu atenție doar acele comportamente ce au ca scop formarea unui OM responsabil, capabil să răspundă cerințelor actuale și de perspectivă ale societății, să fie armonios, autonom, creativ. Primul contact al copilului cu lumea exterioară este sânul familiei. Acolo este primul spațiu formativ pentru el, este mediul socio-cultural în care s-a născut și în care crește.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează diverse roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă). În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților.

Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos. Aici intervine următorul mediu și anume: grădinița. Nu numai că învață să socializeze, își și formează priceperi și deprinderi necesare la școală, se formează și se modelează, nu haotic, ci organizat și structurat pentru a deveni ființă de succes în societatea integrantă. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții; de asemenea, el face față cu brio atât eșecului cât și reușitei, știe să se descurce în situații limită și să ia decizii.

Copilul în primii șapte ani are nevoie de afecțiune, trebuie să cunoască ce este dragostea, înțelegerea, respectul și să se simtă în siguranță pentru a-și asuma responsabilitățile. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Părinții, iar apoi educatoarele sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin

casă dacă el aude frecvent certuri între părinți sau la grădiniță. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie sau la școală nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), întâlnită în parte des în zilele noastre, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele/educatorul i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții/educatorii trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Ca o concluzie: un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om. Cei șapte ani de-acasă astăzi au devenit cei șapte ani de viață, copilul stand doar doi ani cu familia, apoi se duce la creșă, grădiniță, însă normele de conduit trebuie învățate în familie, școla, consolidează și confirmă normele deja dprinse în familie.

Să nu uităm totuși că educația începe din prima zi a copilului și rămâne permanentă pe tot parcursul vieții sale.

Așadar, drag copil, rămâi mereu voais, și nu uita nicicând ca să trăiești frumos!

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. DRĂMBĂ NICUȚA-MINODORA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 ORBENI

Anii care-ți dau cultură,

Rost în viață și măsură,

Dacă fac o bună casă

Cu cei șapte ani de-acasă.

Gheorghie Mitroaică din Reflexe (și reflecții) într-o picătură de cerneală (2005)

Din păcate, în zilele noastre, părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, care reprezintă cheia către succesul lui social.

Un copil educat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc".

Copilul trebuie să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate, îl învață ce înseamnă respectul, bunul simț.

Așadar, cum îl înveți bunele maniere? Printre principalele forme de manifestare care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul.

Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul.

Un copil manierat știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Un copil educat își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Respectarea normelor sociale.

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, bunicilor ceea ce se face și ceea ce nu se face în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Recunoașterea greșelilor.

Copilul trebuie să utilizeze formulele: „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, pe care le va auzi mai întâi de la adulți. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Toleranță.

Un copil care are „cei 7 ani de acasă” învață de la părinți că nu trebuie să râdem de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitive pentru consurarea personalității unui copil.

Bibliografie:

- Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom
- Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR DUCA ELENA MONICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „IOAN OPRÎȘ” TURDA ,JUD.CLUJ

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Una dintre cele mai importante funcții ale familiei constă în educarea și formarea copiilor în vederea integrării lor optime în viața și activitatea socială

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Cercetările de psihologie și pedagogie au demonstrat că mai în primii ani de viață(cei șapte ani de acasă cum se mai spune), se pun bazele unor importante componente ale personalității, apare imperios necesar ca educația în familie să se desfășoare în mod unitar , pe baza unui ansamblu de principii psiho-pedagogice și a unei metodologii clar conturate.Cu toate acestea există unele deosebiri între familii în ceea ce privește metodele educaționale adoptate.

Strategii educaționale necorespunzătoare:

- Severitatea excesivă

- Strategia educativă superprotectoare

Parintii hiperseveri impun copiilor lor un regim de muncă care depășește limitele de toleranță psihofiziologică ale acestora.Copiii sunt puși mereu în fața unui volum mare de sarcini pentru a putea obține cât mai repede performanțe conforme cu așteptările parinților.

Există părinți care nu se pot împăca cu gândul că copilul lor nu este unul dintre cei mai buni din clasă.De aceea impun copilului un volum mare de sarcini, interzicerea participării la activități creative(jocuri), utilizarea frecventă a unor pedepse care lovesc demnitatea copiilor.Timpul de lucru în afara sarcinilor școlare este încărcat la maximum și cu o serie de obligații extrașcolare.Acești părinți se conduc după formula “facem totul ca să ajungă un om deosebit”, ceea ce nu e rău ca intenție,dar după maniera concretă în care se procedează,rezultatele contradictorii nu întârzie să apară.Acest regim educativ privează copiii de bucuriile oferite de copilărie și tinerețea timpurie.În timp motivația intrinsecă dispare,menținându-se în acțiune factorii motivaționali extrinseci,apare goana după rezultate deosebite,din teama de eșec de insucces sau de pedeapsă.

Strategia educativă superprotectoare are de asemenea consecințe nefaste asupra procesului de formare și dezvoltare armonioasă a personalității copilului. Părinții depun mari eforturi de a proteja copilul,de a-l menaja într-o manieră exagerată,grija și afectivitatea părintească constituind o sferă protectoare cu pereți multipli din care copilul nu mai poate ieși singur către lume, pentru a-și încerca propriile capacități, care în virtutea unei tendințe logice a dezvoltării trebuie confruntate într-un cadru echilibrat pentru a-și putea contura dimensiunile lor reale.

Parintii care adopta o asemenea strategie educativă își consideră copiii ca fiind cu totul aparte decât alții, de aceea ei trebuie menajați,feriți de viața socială,de diverse grupuri de apartenență,peu a da totul mult mai tarziu,cand viața le va adresa într-adevar cerințe pe măsura posibilităților lor reale. Acești parinți trebuie să cunoască faptul că, tratați în asemenea manieră, proprii lor copii se îndepărtează, se înstrăinează de ei de așteptările și speranțele părintești, preluând influențe educative exercitate din alte direcții, de cele mai multe ori necontrolate și cu efecte negative asupra lor.

În ceea ce privește climatul educational, părinții au obligația în primul rând de a asigura, o bună relaționare între ei oferind astfel copiilor un model de conduită parentală cu accentuate valențe formative.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine)

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA ȘI ȘCOALA – FACTORI DETERMINANȚI ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

**PROF. INV. PRIMAR DUCU DUTULESCU ELIZA IONELA
SCOALA GIMNAZIALA NR.1 POENI, JUD. TELEORMAN**

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități. Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt familia și școala. Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface însă orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le creează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Dezvoltarea intelectuală este cea mai importantă. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului cele mai multe cunoștințe uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă și nu în ultimul rând liniște pentru a se putea concentra.

Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățătură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Familia fundamentală pentru existența și formarea personalității elevului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect cauzal negativ. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor

 socio-moral. Familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățatură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Bibliografie:

Stănciulescu E., Sociologia educației familiale vol. I, Ed. Polirom Iași, 1998;

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ, TRECUT ȘI PREZENT

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: DUICĂ ANIȚA VIOLETA GRĂDINIȚA CU PP. NR.4 MORENI, DÂMBOVIȚA

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. A educa un copil nu înseamnă numai a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la [școală](#). Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Se poate spune că un copil are cei 7 ani de acasă dacă este un copil bine crescut, care știe să vorbească politicos, se comportă cuviincios cu toți cei din jur. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Un rol important în educația primită de copii în acești ani o constituie ”relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului”(psihologul Oana-Maria Udrea). Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Trebuie să se țină cont de faptul că educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului deoarece el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

Am auzit cu toții cât de importanți sunt acești șapte ani pentru viitorul unui copil. Este oare posibil ca educația să fie ”împărțită clar” în doar șapte ani? În primul an, în fiecare lună, ar trebui să-i învățăm câte ceva și tot așa, până terminăm cei șapte ani. La final avem de dat examen și asta nu în fața oricui, ci în fața învățătoarei. Cel mic, abia așezat pe băncile școlii, trebuie dea dovadă că, timp de șapte ani, a învățat multe.

Sunt convinsă că educația nu se face în șapte ani, nici în zece și uneori nici măcar în 20. Cât trăim învățăm, învățăm cum să ne creștem copilul, învățăm despre ce înseamnă să ai un copil sau cum te simți în calitate de părinte, cum să îi faci fericiți pe cei de lângă tine, cum să îi explici copilului anumite lucruri și, poate cel mai important, cum să faci ca cel mic să aibă încredere în tine timp de șapte, 20 sau 30 de ani, cât stă acasă și cât are nevoie de cineva aproape.

În primii 7 ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale, iar asumarea responsabilităților este bine să înceapă tot în această perioadă.

Dacă în trecut cei 7 ani de acasă erau caracterizați prin cât de manierat era copilul în interacțiunile cu ceilalți, adică se punea mare preț pe politețe, acum părinții sunt sfătuiți să-și învețe copiii să-și asume responsabilități. Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei acești ani. Părinții sunt principalele modele pe care copiii le urmează. Dacă micuții sunt crescuți și de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinților, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversați și să testeze diverse atitudini în funcție de conjunctură.

În societatea modernă de astăzi, valorile s-au schimbat și sunt valorizate vigilența și inițiativele. Educația primită în prezent în cei 7 ani de acasă diferă de cea de acum 30 de ani, dar psihologii susțin că este o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural. Libera exprimare este un comportament încurajat în prezent. Copiii de azi au acces la o cantitate mai mare de informație, iar gradul de socializare este mai mare pe cale virtuală. Din păcate, părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp cu copiii lor, iar educația acestora în primii ani este făcută în grabă, de bone nu întotdeauna calificate sau în fața televizorului și a calculatorului.

Părinții trebuie conștientizați că singura investiție de valoare, niciodată falimentară pe care familia o poate face pentru copil este investiția pentru mintea și sufletul acestuia. Copiii sunt cea mai mare resursă umană a oricărei culturi, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au copiii despre ei înșiși.

„Educația e singura moștenire neperitoare pe care o putem lăsa urmașilor noștri. De aceea, părinții trebuie să aibă drept primă țință în viața educația copiilor lor (Stănculescu, 1997). Din nefericire însă, cea mai mare parte a familiilor noastre nu pun nici cel mai mic preț pe această frumoasă și trainică moștenire” (Oproiu, 1911).

Bibliografie:

*Oproiu, C. (1911). *Greșelele Părinților în Educația Copiilor*. București: f.ed., p.16.

*Stănciulescu, E. (1997). *Sociologia educației familiale*. Iași: Polirom., p.52.

*jurnalul .ro/Sănătatea copilului

*comunicare personală.com –blog Marius Mocanu

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

– BAZA UNEI DEZVOLTĂRI SĂNĂTOASE A COPIILOR ȘI A SUCCESULUI ÎN VIAȚĂ

G.P.P.”LUMEA COPIILOR”TOPOLOVENI
PROF.INV.PRESCOLAR DUMA MIHAELA

Suntem convinși că majoritatea părinților își doresc să crească copii sănătoși și fericiți. Dar, oare, toți știu cu adevărat de ce are nevoie copilul lor pentru a crește astfel? Care sunt ingredientele care ne asigură sănătatea și fericirea pe termen lung? Care sunt acele atu-uri pe care i le poate da familia și care îi asigură succesul în viață? Într-o lume preponderent materialistă, cum este cea în care trăim, întrebarea este firească.

Vorbind despre sănătate, iată ce spun unele din studiile recente.

Sociologul medical *Aaron Antonovsky*, după ce a desfășurat mai multe studii privind caracteristicile personalității care ne ajută să rămânem sănătoși, a tras concluzia că cel mai important este simțul coerenței sinelui, fiind cel care asigură starea de sănătate. Acest simț al coerenței are trei componente principale: comprehensiunea (înțelegerea), controlabilitatea și semnificația.

Când avem o imagine a unei lumi comprehensibile, o percepem ca pe ceva care are sens, având o anumită structură și un anumit nivel de predictibilitate. Când credem că lumea poate fi controlabilă, ne simțim capabili să răspundem în cea mai mare măsură cerințelor vieții, având încredere că, într-un mod sau altul o să ne descurcăm în circumstanțele date. Semnificația pe care o dăm unei situații nu afectează numai modul în care răspundem emoțional acelei situații ci afectează și răspunsul psihologic, de asemenea. Când avem un puternic simț al coerenței, avem tendința de a vedea provocările ca oportunități, în loc de amenințări, fapt care minimizează efectele stresului.

Cercetările lui Antonovski au indicat că, doar la simpla anticipare a unei experiențe pe care o considerăm pozitivă, sau când ne gândim la ceva care ne facem să ne simțim bine, în organism apar modificări pozitive.

Deci, pentru a fi sănătoși, avem nevoie de simțul coerenței sinelui și de fericire.

Să vedem în ce măsură mediul social de azi poate asigura aceste două elemente de bază pentru copiii noștri.

Fiecare om se naște cu o „zestre”, un dat genetic care, așa cum a demonstrat epigenetica, poate fi modificat de condițiile de mediu. Putem compara acest dat cu un *kit de construcție*, în care ai materialul de bază și o serie de modele ce pot fi realizate cu acest material. De-a lungul vieții, fiecare persoană se construiește pe sine și este, la rândul ei, modelată de mediul social în care se dezvoltă. Această construcție și dezvoltare a personalității unui om nu este un scop în sine ci este o condiție a realizării acelei misiuni unice cu care se naște fiecare din noi.

Pentru a face o comparație plastică, putem spune că omul este un vehicul-unicat, aflat la început în perioada de construcție și testare, urmând apoi să fie lansat într-o cursă lungă și complexă, având mai multe „porturi de escală” și mai multe sarcini de îndeplinit, care, în general, concură la îndeplinirea unei misiuni mai mari, importantă și pentru om și pentru societate. Atât perioada de construcție cât și cursa în sine și împlinirea fiecărei misiuni trebuie să îi aducă omului împlinire și fericire. Altfel, așa cum au arătat cercetările, apar dezechilibrul și bolile.

Elementele din mediul social care intervin în perioada copilăriei, perioada de „dezvoltare și testare”

– Familia

În primii ani, care constituie perioada cea mai importantă de dezvoltare fizică și de construcție a personalității și inteligențelor, elementele reprezentând mediul social care contribuie la modelarea unei persoane sunt familia, școala, prietenii și colegii, comunitatea apropiată, modelele și valorile sociale și imaginea despre lume, ca ansamblu, care ajunge la conștiința persoanei prin intermediul culturii și diferitelor medii de informație la care are acces. Este totodată, perioada în care se construiește, sau nu, simțul coerenței și primele modele ale relațiilor cu ceilalți. Și totodată, perioada în care personalitatea, aflată în perioada de construcție, este supusă la primele teste.

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, familia este instituția fundamentală în toate societățile.

Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic.

În ce privește dezvoltarea fizică a copilului, familia este cea care asigură mediul de viață, hrana, îmbrăcămintea, trebuie să îi ferească de pericole, să le asigure condiții și spațiu propice pentru joc, învățare, odihnă, mișcare și să le supravegheze și întrețină starea de sănătate optimă.

Familia stabilește regimul de viață al copilului care să îi asigure o dezvoltare optimă, îi formează primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului.

Familia trebuie să se preocupe de dezvoltarea capacității motrice a copilului, prin asigurarea unor activități de joc fizic și mișcare sau sport în aer liber.

Dezvoltarea motricității și coordonării mișcărilor are un rol important și în dezvoltarea activă a emisferelor cerebrale, fapt ce favorizează procesele de învățare, adaptare și emancipare relativă.

Tot familia are grijă să adapteze toți factorii sus-menționați la nevoile specifice ale diferitelor faze de dezvoltare, la vârsta și solicitările specifice fiecărei etape și activități. Asta, la modul ideal! Dacă părinții sunt realmente preocupați de toate aceste aspecte, dacă pot și știu ce au de făcut! Pentru că, realitatea nu corespunde acestui model ideal.

Există situații când părinții fie nu au mijloacele materiale să îi asigure copilului condiții optime de dezvoltare fizică, fie nu sunt preocupați de toate aspectele dezvoltării copilului lor și nici nu știu ce au de făcut, sau toate acestea la un loc, fie lasă cele mai multe aspecte în sarcina altcuiva (bunici, bone, instituții) și se mulțumesc doar să dea bani pentru rezolvarea problemelor, fără să monitorizeze situația (din lipsă de timp, superficialitate etc.):

- Ce se întâmplă în aceste situații
- Ce se întâmplă în situația când „modelul cultural” al familiei privind stilul de viață și creșterea corectă a copilului este unul greșit?
- Ce se întâmplă dacă, din grijă excesivă sau lipsă de preocupare, copilul nu este încurajat sau chiar este împiedicat să facă mișcare și să își dezvolte tonusul muscular și motricitatea?

În dezvoltarea fizică (și nu numai) a copilului apar întârzieri, disfuncții, dezechilibre și pot apărea chiar boli. Crește riscul accidentelor grave, pentru că organismul copilului obligat la o viață sedentară se comportă, în cazul unei căzături de exemplu, precum cel al unei persoane vârstnice.

În ce privește dezvoltarea intelectuală a copilului, familia este în primul rând mediul în care își însușește limbajul.

Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți și de restul familiei în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului și aproximativ 90% din cunoștințele uzuale despre lumea înconjurătoare (despre plante, animale, obiecte, mediul în care trăiește, despre ocupațiile oamenilor etc.).

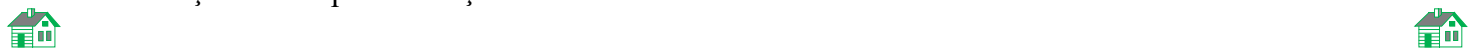
Familia ar trebui să se preocupe și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea trebuie să le dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții trebuie să încerce să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte, pentru a le putea înțelege.

Copiii, dotați de mama natură cu o curiozitate insașiabilă, pun cele mai multe întrebări în perioada dintre 2 și 6 ani, iar părinții ar trebui să îi ajute să-și însușească un număr cât mai mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact, într-un limbaj adecvat fiecărei vârste, pentru a-și ajuta copiii să facă lumea din jurul lor comprehensibilă.

La vârsta școlară, familia ar trebui să dezvolte gustul copiilor pentru citit, pentru căutarea activă de informație, să îi îndrume spre cărțile și sursele de informație potrivite și să îi ajute să sistematizeze cunoștințele, să le dezvolte gustul pentru experimentare, inovație, comunicare proactivă, să îi învețe să rezolve probleme și să caute soluții, să le încurajeze creativitatea și multe altele.

Și, din nou, vorbim la modul ideal!

- Câți dintre copiii crescuți în România au o familie care face sau a făcut cele descrise mai sus?

– Ce se întâmplă dacă părinții nu știu ce au de făcut, nu sunt conștienți de importanța fiecărui aspect, nu sunt preocupați sau sunt prea ocupați cu alte probleme și lasă dezvoltarea intelectuală a copilului lor în seama altora – bunici sau bone care nu întotdeauna știu sau nu au chef să se ocupe de aceste aspecte, instituții în care nu există o educație personalizată sau, cel mai rău, a televizorului sau străzii și „mamei întâmplarea”?

– Ce se întâmplă când curiozitatea naturală a copilului, care știe inconștient că trebuie să acumuleze informație, este blocată sistematic de replici ca „taci din gură și nu mai întreba atâta” sau, și mai grav „dacă nu taci, te bat”?

În primii ani de viață, copilul continuă să asimileze informații la întâmplare, ca un burete, dar fără a avea discernământul și orientarea pe care ar trebui să i-o dea părinții – lumea din jurul lui îi oferă informații contradictorii, devenind greu de înțeles și, uneori, amenințătoare.

Copilul crește ca o buruiană, procesele lui de gândire sunt haotice și apelează la instinctele primare de supraviețuire, pentru a se descurca și a face față cerințelor.

Apoi, treptat, curiozitatea naturală dispare.

Copiii care cresc astfel, unii foarte inteligenți, pot uneori face față cu brio în primii ani de școală cerințelor, dar, pe măsură ce cresc și asimilarea cunoștințelor cere din ce în ce mai mult interes și motivație și procese de gândire sistematizate, elaborate, acești copii nu mai fac față și încep să apară probleme, inclusiv de sănătate – depresii, boli cauzate de stress.

Pentru dezvoltarea inteligenței emoționale a copilului, viața de familie constituie, de asemenea prima lui școală. În acest mediu, oarecum protejat, copilul ar trebui să învețe să se cunoască, învață cum să simtă față de ceea ce i se întâmplă și cum reacționează ceilalți la sentimentele lui; experimentează și recunoaște o gamă de sentimente și învață ce posibilități de reacție există, învață să își exprime speranțele și temerile. Tot în familie, copilul își formează primele atitudini față de lumea din jur, de care vor depinde atât reușita lui școlară cât și, mai târziu, cea de viață.

Aceste „cursuri” de dezvoltare a inteligenței emoționale nu se predau doar prin interacțiunea dintre copil și părinți sau din spusele și actele părinților față de copii, ci și prin intermediul modelelor pe care, în primul rând, părinții și ceilalți membri ai familiei (extinse) le oferă.

Unii părinți sunt profesori emoționali talentați, alții, din nefericire cei mai mulți, nu.

Există numeroase studii care arată că felul în care părinții își tratează copiii, fie că este vorba de o disciplinare aspră sau de înțelegere, de reacții empaticе, de indiferență sau de căldură, are consecințe profunde și de durată pentru viața emoțională a copilului.

Impactul părinților asupra dezvoltării emoționale apare încă din perioada pre-natală (intrauterină) și este cel mai puternic în primii ani de viață.

– De ce este considerată inteligența emoțională importantă pentru dezvoltarea copilului și reușita lui în viață?

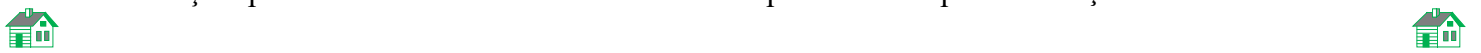
Primii patru ani de viață acoperă o perioadă în care creierul copilului ajunge cam la două treimi din dimensiunea sa la vârsta maturității și evoluează în complexitate mai mult ca oricând.

Anumite cunoștințe se fixează acum mai bine decât ulterior, este perioada propice dobândirii cunoștințelor emoționale. De aceea, tot în această perioadă, stresul puternic poate afecta capacitatea de învățare a creierului, deci poate dăuna dezvoltării intelectului.

Un copil care nu se poate concentra, care e mai degrabă suspicios decât încrezător, care este trist sau furios în loc să fie optimist, care este mai degrabă distrugător decât respectuos sau care este copleșit de anxietate, preocupat de fantezii înspăimântătoare și care, în general, se simte profund nefericit, un asemenea copil are puține posibilități în viață, puține șanse de a se dezvolta și evolua pe măsura cerințelor sau așteptărilor sale. (Despre Educație în copilărie, F. Dolto). Cu alte cuvinte, putem spune că pierde startul corect în viață și cu greu va putea recupera acest handicap.

Un raport al Centrului Național American de Programe pentru Copiii Mici a subliniat faptul că reușita școlară nu poate fi previzibilă în funcție de anumite fapte ale copilului sau de capacitatea precoce de a citi sau socoti, ci de înclinațiile emoționale și sociale:

- siguranța de sine și interesul;
- să știe ce tip de comportament se așteaptă din partea lui și cum să își stăpânească impulsurile greșite;
- să fie capabil să aștepte, să urmeze indicații și să apeleze la ajutorul părinților sau profesorului;
- să-și exprime nevoile atunci când se află în compania altor copii sau adulților.

Aproape toți copiii cu rezultate slabe, scrie în raport, duc lipsă de unul sau de mai multe dintre aceste elemente de inteligență emoțională (indiferent dacă au sau nu și dificultăți cognitive, cum ar fi disfuncțiile de învățare).

Disponibilitatea unui copil față de școală depinde în special de capacitatea de a ști cum să învețe, iar acest lucru are legătură directă cu inteligența emoțională, cu factorii reprezentativi ai acesteia: conștiința de sine, încrederea, curiozitatea, intenția, autocontrolul, empatia, raportarea la ceilalți, capacitatea de a comunica, cooperarea.

În viziunea lui *Daniel Goleman*, autorul cărții *“Inteligența emoțională”*, cele mai inadecvate tipare emoționale pe care le utilizează părinții și ulterior, prin extensie, educatorii, învățătorii și profesorii sunt următoarele:

- Ignorarea tuturor sentimentelor – părinții/educatorii tratează supărarea emoțională a copilului ca pe un lucru neînsemnat sau enervant, peste care de-abia așteaptă să treacă; ei nu folosesc aceste momente ca pe o șansă de apropiere față de copil, astfel încât să-l ajute să asimileze lecții de competență emoțională.

- Indulgența exagerată – părinții observă reacțiile emoționale ale copilului, însă consideră că este indiferent cum depășește copilul furtuna emoțională.

Ca și cei care ignoră sentimentele copilului, acești părinți rareori încearcă să îi prezinte copilului o alternativă de reacție emoțională și să îi arate unde greșește, dacă este cazul. Ei se străduiesc să calmeze toate supărările și vor folosi tocmele sau mita pentru a-i împiedica pe copii să fie triști sau supărați. Uneori, dacă cele două mijloace de mai sus nu au efect, intervin cu ajutorul corecției fizice, aceasta fiind, în anumite cazuri, cea mai la îndemână.

- Manifestarea disprețului, lipsa de respect față de sentimentele copilului. Părinții care fac apel la această metodă de „educație” fac parte, de obicei, din categoria celor care veșnic nu sunt de acord cu ce se întâmplă, care sunt aspri atât în comentarii cât și în pedepse. Ei pot să interzică chiar orice manifestare a supărării copilului și să pedepsească și cel mai mic semn de irascibilitate.

Există și părinți care sesizează ocazia oferită de emoțiile pozitive sau supărările copilului pentru a acționa ca un fel de antrenor emoțional sau de mentor. Ei iau în serios sentimentele copilului și încearcă să înțeleagă ce anume îi motivează sau îi nemulțumește și îl ajută pe copil să se cunoască mai bine și să găsească căi pozitive de calmare a sentimentelor negative.

Pe măsură ce copiii cresc, lecțiile emoționale pentru care sunt pregătiți și de care au nevoie se modifică. Lecțiile de empatie încep din prima copilărie cu părinții care se adaptează sentimentelor copilului lor. Chiar dacă unele aptitudini emoționale sunt întărite de educatori, prieteni, de-a lungul anilor, părinții și pot ajuta cel mai mult copiii, deprinzându-i cu toate formele de inteligență emoțională: să învețe să recunoască, să stăpânească și să-și domolească sentimentele; să aibă o reacție de empatie, să știe cum să trateze sentimentele ce apar în cadrul relațiilor interumane.

Problema, ca și în cazul dezvoltării celorlalte inteligențe, este că părinții sau educatorii, pentru a putea să fie antrenori eficienți trebuie, la rândul lor, să aibă un set minim de inteligență emoțională.

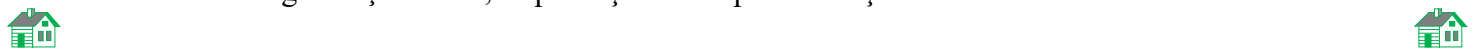
Dar asta nu este singura problemă. O altă problemă o reprezintă societatea pe care am creat-o.

Un studiu făcut la începutul anilor 90’ în SUA, a dezvăluit că, în medie, valoarea indicatorilor de bază ai inteligenței emoționale a copiilor a scăzut îngrijorător. Au devenit mai impulsivi și mai neascultători, mai îngrijorați și mai temători, mai singuri și mai triști, mai iritabili și mai violenți. Nivelul a 42 de indicatori a scăzut foarte mult, raportat la studii anterioare; rata violenței, a sinuciderilor, a violurilor, în rândul adolescenților, a înregistrat un salt neobișnuit.

Care este motivul acestei degradări a calităților esențiale ale caracterului? Copiii din ziua de astăzi sunt prada ușoară a două forțe care au monopolizat scena lumii: forța tehnologică și cea economică.

Generația actuală de părinți este nevoită să muncească mai mult pentru a-și menține un standard de viață decent; asta nu înseamnă că ne iubim copiii mai puțin, ci că avem mai puțin timp liber pentru a ne petrece timpul cu ei decât au avut, poate, părinții noștri. În ceea ce privește aspectul tehnologic, spune Goleman, copiii mai mici sau mai mari, traversează o experiență fără precedent: numeroase ore din viață și le petrec cu ochii lipiți de televizor sau de un monitor.

Ei preferă să se uite la televizor sau să se distreze cu ultimul joc video de pe piață, decât să se joace cu alți copii. Astfel, comunicarea emoțională a devenit deficitară. Aptitudinile fundamentale de viață, transmise de la o generație la alta, se pierd și nu mai pot fi însușite.

Pentru educație morală și formarea caracterului, familia este de asemenea, primul mediu în care copilul își construiește scara de valori și își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestui tip de educație, modelul parental este foarte important pentru copil.

Părinții ar trebui să le spună copiilor ce e bine și ce e rău și de ce, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente și ar trebui să constituie exemple demne de urmat.

Ceea ce învață în familie trebuie să îl ajute pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia trebuie să îl îndrume pe copil să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Dar ce se întâmplă în cazul în care familia nu se preocupă suficient de această latură a educației în primii ani de viață (cei șapte ani de acasă), preferând fie o disciplinare rigidă fie să răsfete excesiv copilul, mergând pe ideea că are timp să învețe lucrurile astea mai târziu, la școală, sau, mai rău, combinând aleatoriu răsfățul cu pedepsele corporale sau emoționale, fără a-i explica copilului nimic? Sau, ce se întâmplă când între discursul părinților și modelul lor personal există discrepanțe majore?

Copilul nu poate discerne și nu se poate adapta corect la diversele situații de viață, își formează deprinderi greșite și este afectat pe plan emoțional pe termen lung.

Unui copil fără o educație moral-caracterială corectă îi va fi foarte greu să ajungă la acea coerență a sinelui de care vorbea Antonovsky. Îi vor lipsi atât comprehensibilitatea, controlul cât și semnificația. Prin urmare, oricâte bunuri materiale îi vor pune părinții la dispoziție, nu va izbuti să fie fericit și, deci, rezistent la boli.

Educația artistic-estetică și înțelegerea valențelor spirituale ale umanității trebuie să vină în completarea celorlalte tipuri de educație, pentru a stimula creativitatea copilului și a-l ajuta să treacă de la o înțelegere a lumii axată pe propriile nevoi și plăceri la o înțelegere mai completă a lumii, a universului și a resorturilor profunde care guvernează viața, în ansamblul ei și societatea umană.

Părinții ar trebui să fie aceia care realizează primul contact al copilului cu o viziune asupra sensului vieții, cu frumusețile naturii, cu viața socială și specificul național (valori culturale, tradiții, obiceiuri etc.), cu operele de artă și îl încurajează să își manifeste creativitatea artistică, tehnică sau științifică.

Și, la fel ca și până acum, problema constă în nivelul cultural și de înțelegere al părinților față de importanța acestor aspecte în formarea copilului și stimularea dezvoltării creativității și a inteligenței spirituale.

Așa cum am arătat mai sus, familia are un rol deosebit de important în dezvoltarea copilului, nu numai în primii ani de viață, ci și pe parcursul întregii perioade școlare, până la intrarea în viața adultă. Există mulți factori care pot conduce la apariția unor probleme în dezvoltarea armonioasă a copilului și, din nefericire, nu toate familiile pot fi considerate un mediu propice pentru creșterea unui copil.

Dacă între membrii unei familii nu există relații de înțelegere, respect, înțelegere, dacă membrii familiei (nucleare sau lărgite) nu trăiesc în armonie, nu duc o viață cinstită, onestă, dacă opiniile celor doi părinți, și ale celorlalte persoane care au în grijă copilul, referitoare la educația copilului nu sunt convergente, dacă unul sau ambii părinți nu constituie un bun exemplu, dezvoltarea copilului are de suferit.

Lipsa interesului sau concepțiile învechite despre modul de educație al copiilor, lipsa sau excesul de autoritate, lipsa dragostei sau a manifestării corecte a afecțiunii față de copil, fenomenele de violență în familie, situațiile conflictuale, divorțurile din ce în ce mai frecvente și multe alte disfuncții apărute în cadrul familial pot duce la apariția unor probleme în dezvoltarea copilului și constituie una din cauzele incidenței crescute a îmbolnăvirilor și accidentelor în rândul copiilor.

Din nefericire, în condițiile societății moderne, atât datorită presiunilor economice, evoluției tehnologiei cât și modelelor sociale pe care le-am creat, din ce în ce mai mulți părinți „rămân corigenți” la capitolul dezvoltării armonioase a copiilor, transferând apoi, uneori în întregime, această responsabilitate sistemului educativ – grădiniței, școlii.

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR: DUMITRAȘCU ROXANA GIANINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DUDEȘTI/ STRUTURA TĂTARU

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală ci se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea școlii are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități. Este important ca părinții să cunoască programul copiilor, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ din cadrul școlii și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între cadrul didactic și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a școlii.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie întrebat ce a făcut la școală, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă, să-i încurajeze să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la școală?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel, copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt și activitățile pe care le vor face în familie în contexte diferite de viață. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor, aceștia trebuie să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata, existând o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că tot timpul vom fi preocupați de felul în care ne exprimăm, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinte, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

În cei șapte ani de acasă, copiii pot căpăta deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative, bune maniere și comportament, limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire), modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător, consecvență în realizarea unei sarcini, concentrare a atenției, perseverență în realizarea unei sarcini, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de

competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece „Copilăria este inima tuturor vârstelor.”(L.Blaga)

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
3. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
4. www.scribd.com
5. www.didactic.ro

FAMILIA ȘI ȘCOALA- PARTENERI ÎN EDUCAȚIE

PROF. ÎNV. PRIMAR DUMITRESCU CARLA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TEASC

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natură relațiilor publice.

Evoluțiile rapide din viața socială generează o cerere de continuare a proceselor de reînnoire a cunoștințelor, deprinderilor și valorilor pe durata vieții. Din perspectiva unei analize sistematice, educația părinților apare ca o dimensiune a educației permanente și Școala este un mediu social organizatoric în care universul copilului se extinde depășind constrângerea dependenței materne. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune.

Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-moral am urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii (literatură pentru copii).

Scopul creării unor astfel de parteneriate este dorința comună de a ajuta elevii să obțină rezultate foarte bune în acumularea cunoștințelor la școală, ca să poată reuși să pășească pe treptele superioare ale învățării și pentru pregătirea lor de viitori adulți.

Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se considera parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natură relațiilor publice.

Istoria societății românești cunoaște o lungă perioadă în care familia deținea, aproape exclusiv rolul de educator social al copilului. Complexitatea sporită a societății actuale a dus la diferențierea factorului educativ, la specializarea lor. S-ar putea crede că această specializare avea drept rezultat, automat, dezvoltarea armonioasă a copilului, indiferent de intersectarea acțiunilor și măsurilor luate.

Ajungem și la un alt factor care contribuie la educarea copilului, care este familia. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. În familie se conturează caractere. Atât părinții cât și educatorii în timpul procesului de învățământ trebuie să intervină în numeroase situații pentru a corecta comportamentul copilului. Odată copilul ajuns la vârsta preșcolară familia împarte într-o bună măsură sarcina educării lui cu dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil, în înțelegerea și lămurirea unor probleme așa-zis „delicate”, cum sunt cele legate de sentimentul de dragoste, de viața sexuală, etc. Îmbinarea eforturilor educative din familie și din școală este nu numai recomandabilă ci și obligatorie, pentru că de multe ori pe măsură ce copiii evoluează, părinții au de înfruntat alte și alte probleme care se ivesc la o altă categorie de vârstă și care se repetă la generațiile următoare.

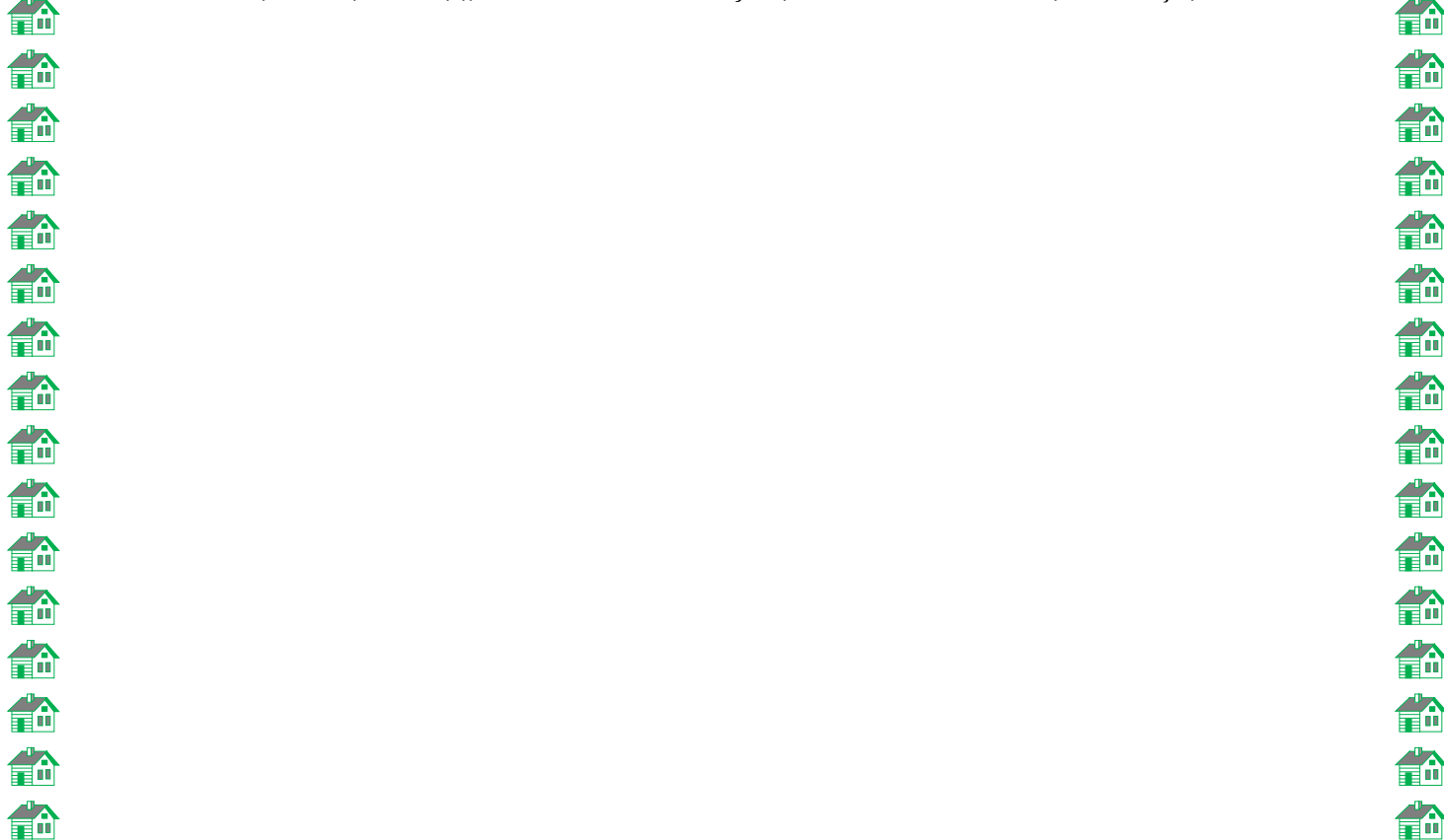
 Dacă cele două medii educaționale – școala și familia – se completează și se susțin, ele asigură într- o mare măsură bună integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și
 continuând cu identificarea intereselor comune în beneficiul copiilor. Cercetările confirmă că indiferent de
 mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor,
 rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon
 școlar .Iată câteva principii ale colaborării familie școală:

- • Copiii să se implice ca participanți activi în interacțiunile familie școală, centrată pe învățare;
- • Să ofere tuturor părinților oportunități de a participa activ la experiențele educaționale ale copiilor
 lor, chiar dacă vin sau nu la școală,
- • Colaborarea familie școală să fie folosită pentru rezolvarea problemelor dificile și, drept cadru de
 sărbătorire a realizărilor, a performanțelor deosebite,
- • Relația dintre cele două instituții atât de importante să constituie fundamentul restructurării
 educaționale și al reinnoirii comunității;
- • Eficiența profesională a cadrelor didactice, a administratorilor și a întregului personal al școlii să fie
 maximizată prin dezvoltarea unor abilități concrete, esențiale, conexiuni cu părinții și comunitatea.

 Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității devin și se consideră parteneri în educație,
 în jurul elevilor se formează o comuniune de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct.
 Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în
 clasele de elevi. În relația școală-familie pot apărea dificultăți de ordin comportamental, întâlnite atât la
 părinți, cât și la profesori și la conducerea școlii, sau de ordin material; relația respectivă cere un surplus de
 efort din punct de vedere material și de timp. Aceste dificultăți pot apărea din părerile divergente privind
 responsabilitatea statului și a familiei cu referire la educația copiilor, libertatea de alegere a școlii, de către
 părinți, impactul familial asupra rezultatelor școlare ale copilului, randamentul pedagogic și datorită
 parentală, participarea la gestionarea și procesul decizional din școală.

Bibliografie:

- 1. Robu, Maria, „*Empatia în educație*”, Didactica Publishing House, București, 2008
- 2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași,
 2001
- 3. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

NADIA-ALINA DUMITRESCU ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION MAREȘ” VULCANA-BĂI

„Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor.”

A.S. Makarenko

Educația timpurie este o cerință absolut necesară pe care societatea actuală o reclamă deoarece intervalul dintre apariția copilului și vârsta de 6-7 ani se caracterizează printr-o evoluție semnificativă a acestuia. Astfel, în această perioadă, copilul trăiește experiențe importante ce vor reprezenta fundamentul pe care se va forma personalitatea acestuia și care vor contribui în timp la integrarea cu succes a acestuia în școală și, mai târziu, în viață.

Educația timpurie se realizează în familie, de la naștere și până la integrarea copilului în colectivitate, în grădinițe sau creșe.

De când se naște, copilul absoarbe ca un burete informații din jurul său pe baza cărora se dezvoltă afectiv și emoțional și cu ajutorul cărora va face față diferitelor situații din viață. Este deosebit de important modul în care educatorii, părinții și toți factorii implicați în educarea copilului intervin în formarea acestuia.

Educația copilului pornește din familie chiar din primele zile de viață și se continuă la creșă, grădiniță, unde părinții, educatorii, îngrijitorii, asistenții medicali, consilierii psihologici conlucrează în scopul educării acestei minunate făpturi pline de viață, dornică să cunoască lumea și să o exploreze prin toate simțurile sale.

Copilăria este cea mai frumoasă perioadă din viața unui om și, de aceea, tot ceea ce copilul acumulează în această etapă va constitui bază formării sale și integrării în societate.

Sintagma „Cei șapte ani de acasă”, privită în contextul noii legislații, și-a pierdut puțin din paloare. Copiii intră mult mai devreme în mediul școlar, ceea ce ne face să reconsiderăm această abordare a „anilor de acasă” și să înțelegem că sarcina școlii de a modela aceste caractere începe mult mai devreme.

Înainte, „cei șapte ani de acasă” presupuneau educația copilului primită în familie, de aceea nu de multe ori auzeam: „Nu are cei șapte ani de acasă.” sau „E bine educat. Are șapte ani de acasă.” – etichete atribuite copiilor în funcție de comportamentul lor.

Bunele maniere cu care este deprins din familie, regulile stabilite, faptul că este învățat să socializeze, să comunice îl va face să se descurce mult mai bine în relațiile cu cei din jur.

Relația dintre părinte și copil, dintre copil și cadrul didactic sau dintre copil și cadrul didactic și părinte, valorile pe care se bazează și le promovează familia, specificul de dezvoltare al copilului sunt baze ale educației primite în primii ani de viață.

În realitate însă, acești șapte ani de acasă, reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei, care de altfel, este definitorie pentru formarea sa ca adult, însă acest lucru este un proces complex care alături de familie implică mai multe persoane, instituții. Educația unui copil nu înseamnă doar să-l înveți o poezie ori să-l pui să scrie sau să citească, educația copilului trebuie să se reflecte în toate domeniile de dezvoltare ale acestuia: socială, emoțională, psihologică, cognitivă, intelectuală, fizică.

În educarea propriului copil părinții trebuie să fie ei înșiși modele demne de urmat, să ofere afecțiune, înțelegere, să comunice, să petreacă timp alături de copil, să cunoască și să participe la programul stabilit de grădiniță de câte ori e solicitat, să comunice cu educatoarea, să-i formeze copilului un program zilnic, să-i dezvolte stima de sine, să-l deprindă cu un mod de viață sănătos, atât în ceea ce privește alimentația, cât și mișcarea. Toate acestea fac mai ușoară introducerea copilului în mediul școlar, iar reușita va fi un succes.

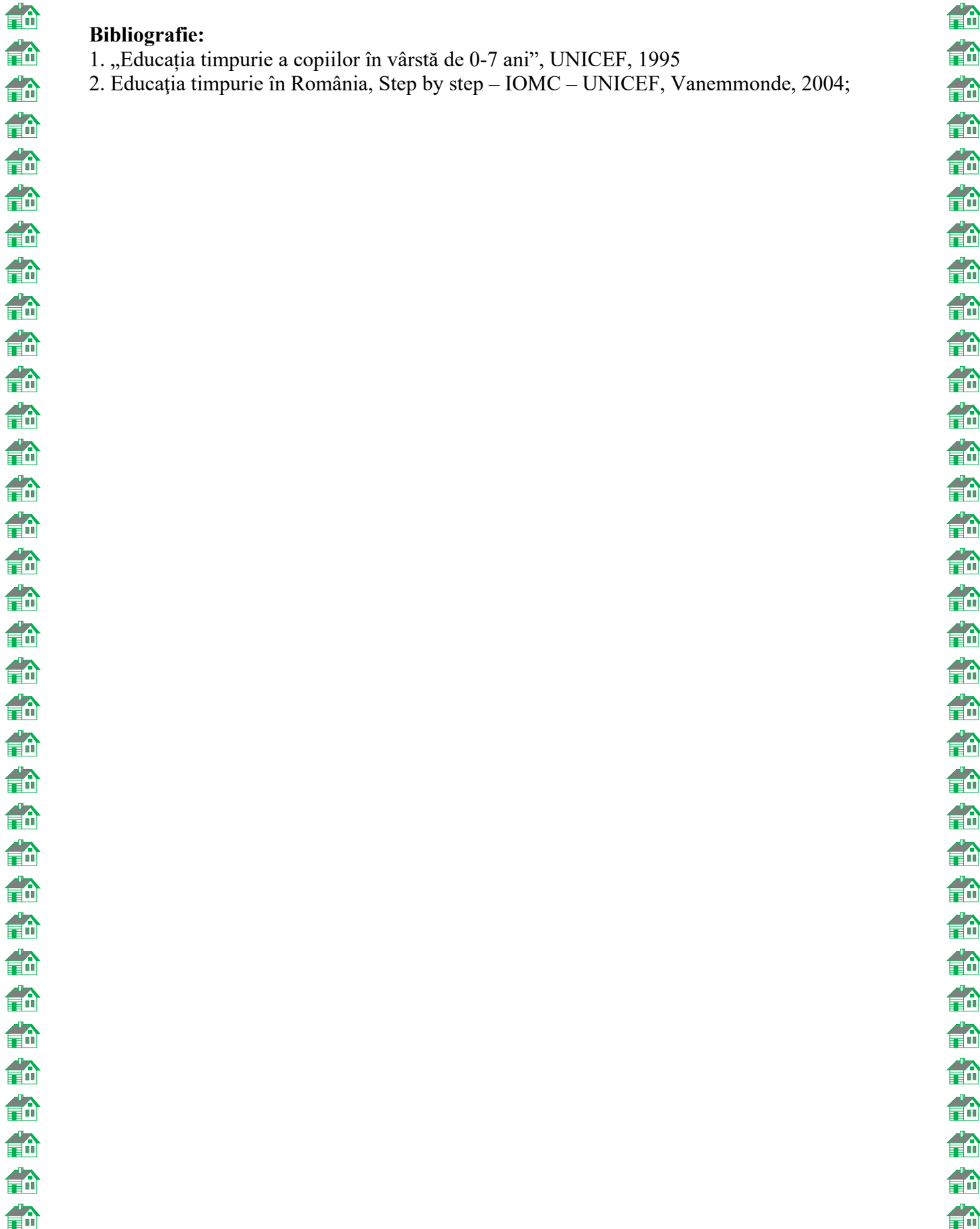
Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina,

cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. „Educația timpurie a copiilor în vârstă de 0-7 ani”, UNICEF, 1995
2. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004;

**PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL
CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!
ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAREA COPILULUI**

**PROF. ÎNV. PRIMAR: DUMITRESCU VERONICA ,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BĂDULEȘTI DÂMBOVIȚA**

Pregătirea pentru viață a omului de mâine începe din primele luni de existență și primii care sunt chemați să pună bazele educației sale sunt părinții. Familia reprezintă mediul care influențează în mod direct dezvoltarea copilului, ea având un rol decisiv în ceea ce privește viitorul din punct de vedere social dar și spiritual. Familia trebuie să știe că prin implicarea în educație în formarea copilului pentru viață , ei sunt cei care pun bazele de care acesta are nevoie pentru a-și dezvolta bagajul lui educativ. În familie ne naștem, creștem și ne socializăm.

În familie găsim ocrotirea, înțelegerea și afecțiunea de care avem nevoie. Familia este cea care ne acordă sprijinul moral în rezolvarea unor probleme, dar tot cu ei copiii împărtășesc bucuriile, succesele și realizările. Este ușor de observat că încă din primii ani copilul "învață" din ceea ce se discută și se învață în familie, participând activ la viața de familie; primind și rezolvând sarcini complexe copilul dobândește o serie de cunoștințe care conduc la formarea unor deprinderi de muncă independentă. Deci unul din scopurile educației este acela de a-l face apt pe copil de a dobândi libertatea interioară și de a se manifesta ca atare în raport cu ceilalți. De la părinți, bunici, frați sau de la alte persoane cu care copilul intra în contact direct acesta deprinde comportamente, la ei găsește primele modele de viață.

Părinții sunt cei de la care copiii învață să folosească lucrurile din jur, să vorbească, să se cunoască pe ei și să se respecte pe ei înșiși. Văzând grija pe care le-o poartă părinții, copiii capătă suficientă încredere în ei, în ceea ce sunt și în ceea ce pot ei să realizeze de-a lungul existenței lor. Pentru copii , familia este un factor decisiv de socializare. Condițiile esențiale pentru realizarea unei bune educații a copilului sunt: respectul reciproc, puterea exemplului având în vedere faptul că micuțul își imită părintele în primii 3-4 ani de viață, motiv pentru care noi adulții trebuie să fim foarte atenți la ceea ce facem și ce spunem în prezența lor și **încurajările**. Pentru a putea realiza o educație eficientă a copiilor , părinții trebuie să găsească un echilibru între lipsa de înțelegere, severitatea, exigența prea mare și "dădăceală". Există un domeniu al educației în care aportul familiei este deosebit de valoros și acesta este cel al educației civice. Niciunde, ca în familie, formarea fizionomiei morale nu găsește un climat mai potrivit de formare. Cînstea, omenia, respectul față de om, hărnicia, dragostea față de patrie sunt valori pe care părinții le pot cultiva cu cel mai mare succes. Acest lucru îl pot realiza nu prin lecții speciale, ci prin atitudinea lor față de aceste valori morale, prin implicarea acestora în viața lor de toate zilele. Părintele care se comportă democratic are în vedere întotdeauna ca drepturile copilului să fie respectate, fără a omite stabilirea unor reguli care să fie aplicate consecvent și urmate de toți membrii familiei. Prin urmare, părintele care îmbrățișează stilul democratic este suficient de indulgent, flexibil și deschis spre nou pentru a accepta tot ce ar putea ameliora viața copilului și a familiei, însă este în același timp suficient de autoritar pentru a impune o disciplină riguroasă, a-l învăța pe copil să învețe reguli și să îndeplinească sarcinile care i se dau. Părintele este și destul de protector pentru a-i oferi copilului securitatea și sprijinul de care are nevoie. El este de asemenea și suficient de înțelegător și încrezător în capacitatea copilului de a lua unele decizii personale, îl încurajează să fie independent, îi respectă opiniile, interesele și personalitatea. Manifestă căldură față de copil, îl apreciază. Ca urmare a acestor atitudini parentale, copilul își va dezvolta un echilibru emoțional care va sta la baza dezvoltării armonioase a personalității sale, va putea comunica eficient cu cei din jur, va manifesta creativitate, inițiativă, autonomie personală. Respectul pentru om, cultivat de stilul democratic, îl va învăța pe copil să îi respecte pe alții, să ia în considerare opinia celorlalți, să accepte observații, având totodată curajul să-și exprime punctul de vedere. Cu toate că în aparență stilul democratic are multe avantaje, este bine de menționat faptul că un copil crescut în acest mod se va adapta cu greu unui stil autoritar pe care îl poate întâlni la școală, în grupul de prieteni, în armată, la locul de muncă. El ar putea fi considerat bleg pentru că nu execută prompt sarcinile care i se dau sau dimpotrivă, impertinent pentru că „discută” ordinele. De aceea trebuie să fim buni părinți, plini de afecțiune, pentru ca grija și eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic și afectiv.

TEHNICI PENTRU OBTINEREA COOPERĂRII COPILULUI ÎN EDUCAȚIA PARENTALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR DUMITRICĂ OANA

Spunem despre copiii abia intrați în sistemul de învățământ că “au cei șapte ani de-acasă” atunci când manifestă respect pentru ceilalți participanți la procesul educativ (educatori, profesori, colegi, părinți.) În opoziție cu aceștia, desemnăm ca fiind copiii care “nu au cei șapte ani de-acasă” copiii obraznici, impertinenți, care manifestă lipsă de respect față de resursele umane sau materiale implicate în procesul de învățământ.

Educatorii și profesorii sunt deopotrivă de acord că începând cu primele “produse” ale democrației, una defectuos înțeleasă dacă analizăm retrospectiv, de la o generație la alta, calitatea de “a avea cei șapte ani de acasă” a copiilor a cunoscut un regres constant, astăzi ajungând să folosim expresia în sens afirmativ extrem de rar și cu surprindere.

De aceea, nevoia educării, dar mai ales, a autoeducării părinților pentru misiunea pe care o au este tot mai stringentă. Și în ultimii ani chiar se constată o preocupare crescută pentru acest deziderat, atât prin ascensiunea inițiatorilor de programe de parenting, cât și prin apariția și promovarea unei vaste oferte de lucrări de specialitate. Însă cel mai îmbucurător fenomen este preocuparea tot mai ridicată a părinților de a afla cum să își educe propriii copii, cum să le obțină cooperarea, reducând astfel conflictele cu aceștia.

Iată un exercițiu de imaginație pe care orice părinte ar trebui să îl facă deseori: Cum arată copilul tău ajuns la vârsta de 30 de ani? Cu ce se ocupă? Ce valori are? Ce familie și ce prieteni are? Pentru că în fiecare zi, vrem sau nu, contribuim la această proiecție a copilului nostru devenit adult. Și ne dorim un singur lucru: să fie fericit cu alegerile sale.

Literatura de specialitate admite că există trei nevoi de bază ale copilului, care nesatisfăcute, generează lipsă de cooperare și comportamente nedorite:

- ✓ Nevoia de conectare sau de relaționare
- ✓ Nevoia de competență sau de capabilitate
- ✓ Nevoia de control sau de autonomie

La fiecare copil poate predomina una dintre aceste nevoi: nevoia de conectare predomină la copiii care se atașează foarte tare de părinți, de mamă, de o jucărie sau de un prieten / coleg; nevoia de competență se evidențiază la copiii energici, curioși, care “verifică” orice afirmație; nevoia de autonomie o recunoaștem la copiii încăpățânați, insistenți, care adoptă diverse forme de șantaj pentru a obține ceea ce vor.

Tehnici pentru satisfacerea nevoii de conectare

1. Cea mai eficientă tehnică de conectare cu copilul este manifestarea *empatiei*. Ea trebuie să se manifeste la părinte mai cu seamă atunci când copilul dorește ceva ce nu i se poate oferi. De exemplu, atunci când copilul spune înainte de culcare “Vreau ciocolată!”, un răspuns empatic ar fi: “Te înțeleg, dragule! Cocolata este într-adevăr delicioasă. Vei putea mânca mâine. Acum e timpul să dormi.”

2. *Întrebăm*, nu dăm comenzi copilului. Astfel, în loc de “Fă-ți temele!”, vom alege să întrebăm: “Te pot ajuta cu ceva la teme?”

3. *Iubim necondiționat* copilul, evitând să spunem “Te iubesc!” doar în urma unui comportament pozitiv, sau replici precum: “Dacă nu vii cu mine, te las aici!”.

4. Punem accent pe *unicitate*. Nu comparăm copilul cu alții sau cu frați pe care îi oferim ca exemplu. Reținem și spunem copilului că el este unic, nu seamănă cu nimeni, fiecare este bun la altceva, are dreptul să fie diferit. Și îl învățăm să respecte diversitatea. De exemplu, la întrebarea “De ce X are voie să bea Coca-Cola și eu nu?”, părintele va răspunde: “E adevărat, sunt copii care beau Coca-Cola și părinții lor sunt de acord. Noi, în familia noastră, procedăm diferit.”

5. *Implicăm* copilul în sarcinile familiei. Amânăm cât de mult putem oferirea gadget-urilor, gest considerat de către specialiști drept abandon parental.

6. *Coborâm* - la propriu - *la nivelul copilului*, vorbindu-i de la înălțimea lui, mângâindu-l, luându-l de mână. Evităm să țipăm la copil. Amintiți-vă de momentele în care erați la fel de mici și se țipa la voi. Tipatul la copil eliberează hormoni de stres care blochează eliberarea hormonilor de creștere ce are loc în timpul somnului sau atunci când copilul este ținut în brațe. Tipatul la copil distruge stima de sine, declanșând rușinea, vinovăția, umilința.

Tehnici pentru satisfacerea nevoii de competență

1. *Creăm spațiu* și lăsăm copilul să cunoască și să se autocunoască, însoțindu-l, nu făcând lucrurile în locul lui. O mamă de tip “cloșcă” mai degrabă încurcă decât ajută, întrucât copilul devine un adult incapabil să își rezolve problemele, lenș și iresponsabil. În rezolvarea unei probleme, rolul părintelui ar trebui să se rezume la identificarea cu acuratețe a problemei (adesea, sub problema aparentă se ascunde reala problemă), încurajarea copilului în a-și exprima emoțiile, sugerarea de soluții doar în cazul în care copilul nu are nicio idee, pregătirea copilului pentru depășirea cu succes a problemelor similare ulterioare prin joc de rol.

2. “*Predăm*” copilului *propriile noastre competențe* de gestionare a emoțiilor, a timpului, a sarcinilor, a relațiilor etc. Astfel învățăm copilul să preia de la noi “soluții” la problemele cotidiene. Arătăm copilului cum reușim noi să înlăturăm stresul, nervii, conflictele cu ceilalți ș.a..

3. Acordăm timpul necesar fixării achizițiilor comportamentale de bază (îmbrăcatul, mâncatul etc.), întrucât fiecare pas făcut are nevoie de un răgaz de două până la patru săptămâni pentru a fi interiorizat și a putea trece la pasul următor.

4. Evidențiem ceea ce face corect copilul, succesele sale, nu greșelile. Pe acestea din urmă le transformăm în oportunități de învățare. Exemplificând, degeaba certăm un copil care și-a pierdut bicicleta. Eficient va fi să folosim această greșală pentru a ne manifesta empatia și pentru a îi preda competențele noastre legate de responsabilitatea pentru lucrurile personale, învățându-l cum și unde să își asigure data viitoare bicicleta.

5. *Nu folosim pluralul, nici persoana a III-a*, atunci când ne referim doar la copil (ex: “Noi nu mâncăm legume”; ”Vrea Albert iaurt?” în loc de: “Albert nu mănâncă legume.”; “Vrei iaurt?”) Acest mod de adresare amână și diluează responsabilizarea, întrucât copilul înțelege că e vorba de o problemă a tuturor sau a altcuiva.

6. “*Hrănim*” *motivația internă* a copilului prin adresarea de întrebări și solicitarea de a descrie emoțiile determinate de succesele trăite. Lăsăm copilul să își manifeste bucuria, apoi îl laudăm și noi. Nu exagerăm însă cu laude verbale. În lipsa lor, comportamentul dorit nu se mai repetă. În loc de “Sunt mândru de tine!”, vom spune “Poți fi mândru de tine!”. Prima formulare răpește copilului gloria, succesul fiind transferat nouă, întrucât emoțiile verbalizate ne aparțin nouă, în timp ce a doua formulare îi transmite ceea ce probabil simte el, hrănindu-i motivația internă.

Tehnici pentru satisfacerea nevoii de control / autonomie

1. *Creăm spațiu pentru joaca liberă* a copiilor, astfel, nevoia de control va fi satisfăcută de libertatea alegerii jocurilor și activităților preferate de el în acel moment. Atunci când desenează lăsăm copiii să deseneze liber, fără oferirea de suporturi pentru colorare în contur. Nu doar satisfacem nevoia de autonomie, ci dezvoltăm și creativitatea lor.

2. *Cerem copilului opinia* cât de des este posibil cu privire la petrecerea timpului liber, activitățile de vacanță sau din concediu, îmbrăcăminte aleasă pentru petrecerea sa, chiar și îmbrăcăminte noastră atunci când nu știm ce să alegem dintre două piese. Acestea îl vor face să se simtă important, apreciat și autonom.

3. *Calmăm pozitiv* copilul atunci când este nervos, sugerându-i să facă ceea ce am descoperit că funcționează în asemenea situații sau ceea ce îi face plăcere. Nu trimitem copilul în camera lui cerându-i să se gândească la ce a făcut greșit, ci vorbim cu el și îl îndrumăm spre găsirea de soluții pentru prevenirea sau rezolvarea acelei situații.

4. *Dezvoltăm responsabilitatea* pentru a putea să își asume efectele propriilor alegeri. Astfel, atunci când refuză să își pună jacheta deși afară bate vântul, îi vom spune: “E corpul tău, e sănătatea ta, tu ai cel mai bine grijă de tine! Eu o să îmi pun jacheta și pot să iau una în bagaj și pentru tine în cazul în care te răzgândești.” Există posibilitatea să îi fie frig sau să răcească, însă data viitoare sigur ne va ruga să îi luăm și lui o jachetă. La fel procedăm și atunci când dorim să manifeste grijă pentru obiectele personale. Nu îi vom căra și strânge jucăriile în parc la nesfârșit. Îi vom oferi variante în cadru limitat, cum ar fi: “Îți voi duce și strânge două jucării la alegere. Dacă dorești mai multe, poți să le cari și să le strângi tu pe celelalte.” Iată și alte exemple de a oferi variante în cadru limitat:

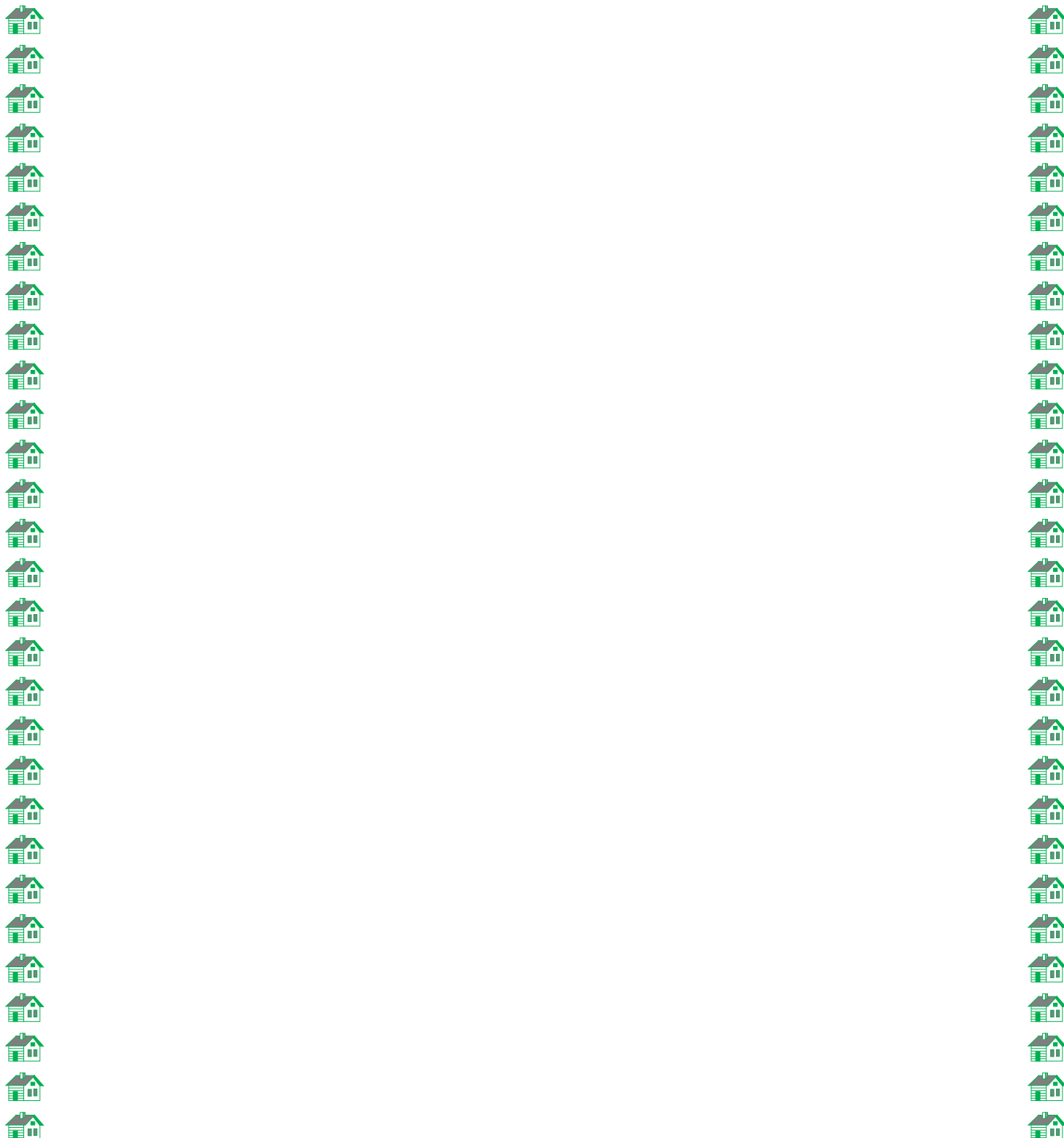
- “Acum e momentul să mâncăm.” (limita) ”Vrei să stai lângă mine sau lângă tati?” (variante de alegere)
- “Înainte de culcare trebuie să te speli pe dinți.” (limita) “Vrei să te speli cu mine sau cu tati? (variante de alegere)
- “Acum e timpul să te culci.” (limita) “Vrei să stingi tu sau eu televizorul?” (variante de alegere)

Important de reținut în aplicarea acestor tehnici este că trebuie să o facem CALM, dar FERM și CURAJOS. Cheia în obținerea succesului de către părinți stă în a fi constant, stăruitor. Schimbările nu se vor vedea nicidecum de la o zi la alta, poate că va trebui să “muncim” un număr considerabil de luni, poate chiar câțiva ani. Însă într-o zi vom putea să ne bucurăm de relația armonioasă și lipsită de “scânteii” cu al nostru copil, și în ziua aceea, imaginea propriului fiu sau a propriei fiice ajuns(ă) la vârsta de 30 de ani, va fi garantat o să merite tot efortul depus.

Bibliografie:

- Seminar de parenting – *18 tehnici fundamentale de parenting*, semnat Urania Cremene
- Janet Lansbury – *Nu există copii răi: despre educarea cu respect a copiilor mici, fără pedepse și rușine*, trad. de Oana-Celia Gheorghiu, Ed. Univers, Bucuresti, 2017

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

DIACONU GABRIELA, GRĂDINIȚA CU PP NR 21, BACĂU

Tot ceea ce n-avem de la naștere și de care avem nevoie când suntem mari, ne este dat prin educație.

Această educație ne vine de la natură, de la oameni sau de la lucruri. – Jean Jacques Rousseau

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Familia este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. Ea este *prima școală* care îl pregătește pe copil pentru viața socială. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual.

„Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.” (Marie- Claude, Beliveau)

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere.

Concluzionând putem spune, că rolul familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. Aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau „un pungaș mărunț.”

Prin menținerea unor legături permanente, strânse cu școala, cu învățătorul, ca și prin urmărirea cu atenție discretă a prietenilor pe care le leagă în timpul liber, intervenind la timp, ferm, dar blând, pentru a-l feri de exemple și comportări rele, părinții pot avea mai multă siguranță în educarea copilului lor, în conturarea, formarea, dezvoltarea personalității acestuia.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ, FUNDAMENTUL VIITORULUI ADULT

DIANA ELENA BOTA

Expresia universală „Cei șapte ani de acasă provoacă și în prezent reacții și analize atât din partea specialiștilor (psihologi, pedagogi) cât și în rândul celor neimplicați direct în mediul educațional.

Aristotel spunea „Give me a child until he is 7 and I will show you the man.” De-a lungul timpului nenumărate teorii s-au vehiculat în jurul diverselor aspecte care privesc primii șapte ani din viață. Poate și cifra șapte, cu multiple semnificații în diverse religii și curente filosofice, să reprezinte un fel de punct de reper pe axa vieții fiecărui individ.

Fiind vorba de procesul de construire a caracterului unui om este dificil de apreciat în mod exact care este rolul primilor șapte ani și cu siguranță nu există o rețetă unică de succes sau formule magice prin care viitorul adult poate bifa o viață plină de realizări care să-l conducă spre o existență fericită.

E important să acordăm atenție acestor ani însă nu e vorba doar de acasă, ci și în majoritatea cazurilor de mediul social, primul cu care vine în contact copilul , mediul preșcolar și prima clasă din ciclul primar. Practic e o întrepătrundere a universului de acasă sigur, protectiv, previzibil, cu o infinită acordare a atenției pe de o parte și lumea dezlănțuită, plină de asimetrii și de situații noi, imprevizibile pentru micul călător prin lume.

Dezvoltarea armonioasă a unui copil se poate realiza doar prin contopirea celor două lumi, cea din interiorul familiei și restul. Ar fi dificil și greu de integrat un copil care beneficiază doar de mediul cald și sigur de acasă, ar fi precum un pește din acvariu aruncat în ocean în momentul în care ar lua contact cu realitatea exterioară familiei. Incontestabil, familia are rolul principal în toți acești ani pornind de la transmiterea copilului a tuturor valorilor ce țin de educație, de comportament precum și aspectele primare privind igiena, alimentația, evitarea pericolelor etc. .

Și după intrarea copilului în colectivitate tot familia rămâne farul călăuzitor și reperul zilnic. Acasă se exprimă deplin copilul, aici dă frâu liber tuturor sentimentelor, emoțiilor. Familia trebuie să găsească cele mai diplomate abordări în toate situațiile delicate, complicate, pe care cel mic le întâlnește în colectivitate astfel încât acesta să rămână apropiat de mediul familial dar să privească cu deschidere noile provocări ale mediului extern știind să se protejeze de eventualele situații nesigure pentru el.

Așa cum fiecare copil este unic și metodele de educare ale familiei și școlii trebuie adaptate pentru fiecare personalitate în parte.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

DICU GEORGIANA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

PRIMII ANI DE VIAȚĂ ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII VIITORULUI ELEV

PROF. DIMOFTE LOREDANA

Idea expresiei “cei șapte ani de acasa” nu prea mai există astăzi deoarece copiii sunt incluși în diferite medii educaționale de la vârste fragede însă normele de conduită se învață în familie. Școala și celelalte medii educaționale nu fac decât să consolideze normele și valorile deprinse de copil deja în familie.

Iată câteva dintre ingredientele ce determină formarea personalității viitorului elev:

- **Să salute:** una din normele de conduită ce se învață în familie, începe prin fluturarea mâinii atunci când copilul nu vorbește continuând până la “bună ziua”

- **Să se comporte adecvat în public:** un copil știe să răspundă la întrebări, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește

- **Să se comporte frumos cu prietenii:** un copil își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte.

- **Să înțeleagă normele sociale:** o bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- **Să-și recunoască greșelile:** “imi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- **Să fie tolerant:** un copil învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența, în timp, între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni.

Resurse:

- <http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

TIMPUL INVESTIT ÎN CEI 7 ANI DE ACASĂ

**DINESCU CORNELIA, PROFESOR DE LIMBA ENGLEZĂ,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ LUIZI-CĂLUGĂRA, BACĂU**

Timput este o unitate de măsură, inclusiv pentru cantitatea și calitatea educației pe care copiii o primesc în primii ani de viață. Însă, dacă prin cei 7 ani de acasă se înțeleg anumite achiziții fundamentale ale copilului din punct de vedere cognitiv și comportamental, se vorbește mai puțin despre cei 7 ani de acasă din perspectiva timpului investit de către părinți și familie în general în educarea copiilor. Nu vorbim despre timpul petrecut la muncă pentru bunăstarea copiilor, ci despre timpul petrecut efectiv alături de ei și împreună cu ei. Cei 7 ani de acasă își arată roadele în cadrul familiilor care prioritizează atenția și afecțiunea acordate constant copiilor.

Cei 7 ani de acasă par să devină astăzi mai mult un obiect de studiu pentru psihologi și mai puțin o realitate adânc înrădăcinată într-o societate care dă impresia că dorește performanța de orice natură în detrimentul unor relații umane de calitate. Există foarte multe studii despre importanța celor șapte ani de acasă, dar cantitatea de informații este, de multe ori, invers proporțională cu timpul pe care mulți părinți din ziua de astăzi îl acordă educației timpurii a copiilor. Timpul petrecut împreună, esențial de altfel pentru dezvoltarea armonioasă a tinerei generații pare să se comprime din ce în ce mai mult. Între părinte și copil, se interpun de foarte multe ori factori care creează distanță, absența comunicării directe și în consecință, lipsa educării atente și de calitate a celor mici.

În primul rând, serviciul solicitant al părinților, ce implică multe ore departe de casă sau chiar prelungirea obligațiilor profesionale acasă reduce substanțial timpul petrecut de părinți alături de cei mici și prin urmare se creează sincope în proverbialii șapte ani de acasă cu efecte ce se propagă exponențial atât în viața copiilor, cât și în activitatea lor la școală. Copiii au nevoie în primul rând de afecțiune și de prezența activă a părinților în viața lor. Se știe foarte bine faptul că, la vârste mici educația se face în primul rând prin intermediul modelului comportamental oferit de părinți și de familie în general și prin totalitatea stimulilor la care copilul este expus. Lipsa părinților din acest orizont de formare nu poate decât să aibă efecte negative cu o rază foarte lungă de acțiune.

În al doilea rând, viața modernă este din ce în ce mai mult acaparată de mirajul pe care gadget-urile le exercită asupra copiilor și adulților deopotrivă. Cea mai accesibilă formă de divertisment este reprezentată de un smartphone, un televizor, un calculator sau alte gadget-uri asociate acestora. Timpul petrecut în familie devine astfel, de multe ori, o activitate paralelă a membrilor familiei care își găsesc fiecare în parte o preocupare legată de un ecran sau altul. Scade timpul acordat comunicării directe, jocurilor în familie sau activităților în aer liber. Părinții sunt încântați când cei mici urmăresc programe educative pe o tabletă, dar oare se preocupă de căldura sufletească sau de abilitățile sociale pe care o tabletă nu le poate transmite și forma? În mijlocul atâtor factori cronofagi, ajungem de multe ori în situația de a nu mai avea timp pentru ceea ce contează cu adevărat și anume relații umane reale care să consolideze valori și cunoștințe.

În lumina prezentei discuții, devine clar faptul că cei 7 ani de acasă capătă valoarea lor consacrată de educație fundamentală pentru întreaga viață, numai atunci când sunt construiți din clipe de calitate. Copiii au nevoie de atenție și afecțiune, mai mult decât orice altceva. Interacțiunea constantă cu membrii familiei creează copilului confortul sufletească necesar pentru a acumula cunoștințe și deprinderi de viață sănătoase, cu scopul de a deveni o persoană echilibrată care să dețină în permanență măsura celor 7 ani de acasă.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ! (ÎNCĂ E VALABILĂ EXPRESIA!)

PROF. ÎNV. PRESCOLAR-DINU ALINA MARIA
GRADINITA P.P „AMICII”- CONSTANTA

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mățasoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și să nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodos. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Alba ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

În viața copilului cea mai intensă perioadă de progresare este cea de la naștere până la perioada preșcolară. După aceasta perioadă doar rectificăm.

Când tinerii părinți primesc copilul lor, ca un cadou, se transforma. Se dezvoltă triunghiul emoțional, atenția părinților este îndreptată mai întâi spre copil și apoi către pereche. În cazul în care exista dragoste, apreciere și respect reciproc, pe scurt părinții sunt pe un plan, copilul vede acest model între cei doi părinți

și încearca să imite acest lucru. In acest caz vom primi un școlar echilibrat emoțional. El se va adapta în timp scurt și se va simți bine în comunitate.

Din păcate democrația a dat naștere la un nou model de familie în care comunicarea lipsește, pentru un motiv oarecare.

Se spune că copilul este oglinda familiei. Încercarea părintelui de a-și învăța copilul să vorbească frumos, este în zadar, când el însuși spune cuvinte urâte la nervi. În mintea copilului cel mai bine se va întipări imaginea mamei nervoase, tatălui nervos.

Încărcarea emoțională al unei astfel de moment este atât de mare încât suprimă înțelegere emoție.

Ce este călduț, obișnuit zi de zi nu se inscripționează eventual se lipește. Dar evenimentele cu bubuitură rămân.

În lumea canalelor de știri, cu foame de senzație auzim doar povesti rele despre crimă, accidente, jafuri, incendii și dezastre.

Ce înțelege din acestea un copilul în vârstă de șase ani?

Nu trebuie să ne fie milă de toată lumea. Trebuie să ajutăm acolo unde putem, în comunitatea în care trăim acolo trebuie să-l prindem pe cel care cade în împejurimea noastră, să-l salutăm pe vecin, să nu așteptăm să ne salute el, acolo trebuie să culegem murdăria de pe stradă, dacă colegul meu l-a aruncat, nu ignorant, spunând că el l-a aruncat.

În familiile care trăiesc în dragoste, înțelegere, în familie unde ginerele sau nora este primit cu respect, cu dragoste, bine vointa, acolo cu respectul față de vârstnici nu este nici o problemă.

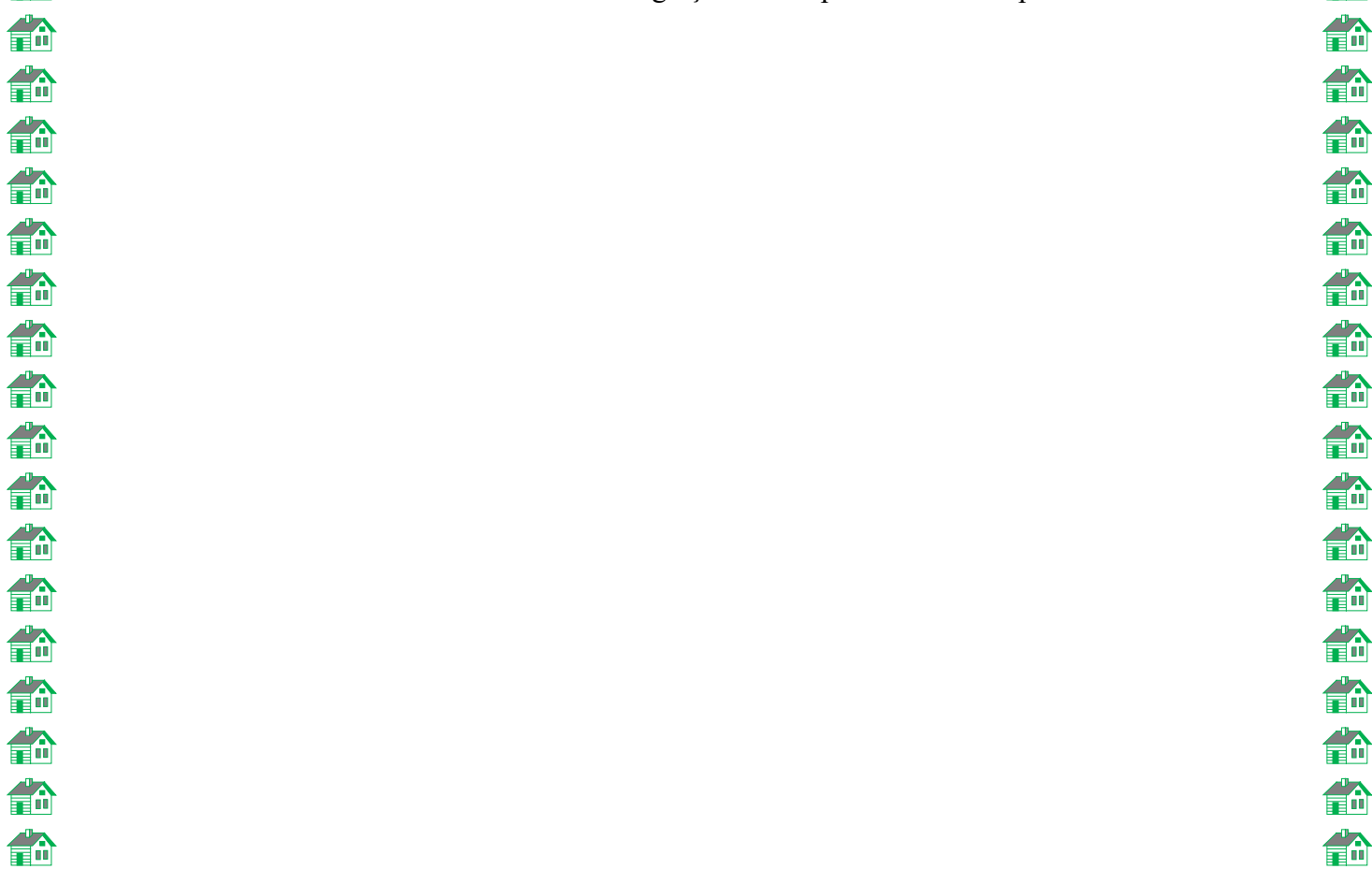
Copilul este receptiv față de bunici înțelege că ei sunt părinții părinților.

Ei sunt importanți, nu pentru că au cumpărat mașină sau casă, ci pentru că sunt oamenii care au crescut, au educat și nu în ultimul rând iubesc părinții lui, pe ei se pot baza, oricând aduc un sacrificiu.

În cazul contrar în sufletul copilului se produce o catastrofă, se simte înșelat, se simte mituit cu cadouri, dar în mintea lui el nu v-a înțelege cum își permite bătrâna această urâtă, s-o vorbească prin spate pe mama, tatăl meu, acest gest nu este adorabil- și atunci bunici pot să ceară pupici de la nepoți, nu vor primi și nici nu vor realiza din ce motiv.

Mai târziu numai atunci vor conta când vor da cadouri, iar părintele nici nu își dă seama că copilul a devenit materialist. Atunci nu se va opri la băuturi ușoare, va avea nevoie de alcool și de droguri.

În acel moment vine întrebarea:” Unde a-m greșit?”Iar răspunsul:” La început.”

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE-ACASA

PROF.INV.PRESC. DINU IONELA
SCOALA GIMNAZIALA ECATERINA TEODOROIU-BRAILA
-STRUCTURA GRADINITA P.P. NR. 33

Expresia „cei sapte ani de-acasa” este folosita, in general, pentru a descrie conduita unei persoane intr-un context anume, insa, psihologii spun ca educatia din primii ani de acasa, de care cei mici au parte in familie, defineste in buna masura viitorul adult.

Inca de la nastere, fiecare etapa din viata copilului isi pune amprenta asupra dezvoltarii sale afective, motrice si intelectuale. Chiar daca, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, exista factori care pot influenta aceasta dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acesti factori tin strict de mediul familial si de felul in care cei care intra in contact cu copilul se raporteaza la lumea din jur. Potrivit psihologilor, primul pas in dezvoltarea buna a copilului, imediat dupa nastere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Copilul plange pentru ca are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea varsta. Este indicat sa identificam acea nevoie si sa o satisfacem. In momentul in care nu o satisfacem, apar frustrarile atat pentru mama, cat si pentru copil.

Intre 1 si 3 ani, este foarte important ca micutul sa aiba in jurul lui foarte multi stimuli, in special jucarii, si este bine sa fie incurajat sa exploreze, chiar daca asta da batai de cap parintilor. Sa zicem ca trage de fata de masa. El nu face asta pentru a trage acea fata de masa, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masa si la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-si rezolva o problema.

Dupa varsta de un an apar si crizele de personalitate, care se manifesta, de regula, in locurile publice. Copilul este egocentric si stie ca, daca va face o criza, mama ii va satisface dorinta. Foarte important pentru parinti este sa incerce sa controleze aceasta criza (incercam, spre exemplu, sa-l tinem, pentru a preveni lovirea) si sa-i explice, calm, ca nu va primi acea jucarie sau acea bomboana pentru care face criza.

Specialistii atrag atentia ca, dupa ce trec de un an si jumătate, doi, aceste crize se transforma in „simptomele” unui copil rasfatat, pe termen lung.

Intre 1 si 3 ani, apare si constientizarea identitatii sexuale, iar intre 3 si 5 ani, copilul trebuie sa abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuala si sociala. Tot acum, se dezvolta si dexteritatea, chiar daca asta inseamna pereti desenati cu creioanele colorate.

Intre 5 si 6 ani, copiilor incepe sa le placa rutina. Este momentul in care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spalare, pieptanat, imbracat si asa mai departe) se formeaza cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, insa, si perioada in care apar „fricile” (frica de intuneric, de esec) care nu intotdeauna pot fi depasite fara un ajutor de specialitate.

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul invata, la inceput prin imitatie, reguli de politete. Sunt lucruri care se invata implicit. Spre exemplu, daca isi va vedea fratele mai mare ca in autobuz isi cedeaza locul unei persoane in varsta, va invata ca asa este normal. Sau daca va vedea ca mama o saluta si o respecta pe vecina de alaturi, va invata si el sa fie respectuos cu ceilalti. Daca cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, si copilul va vorbi calm. In general, copiii care tipa sunt cei in ale caror familii se vorbeste pe un ton rastit.

Tot in aceasta perioada (incepand cu 3 ani), se invata si formulele de adresare. „Un copil care va fi invatat de mic sa se adreseze intr-un anumit fel, cu greu va reusi sa schimbe, mai tarziu, acele formule de adresare. Sunt multi copii care ajung chiar si in gimnaziu fara a putea sa se adreseze profesorilor cu <<dumneavoastra>>, tocmai pentru ca, in familie, a fost invatat sa spuna tuturor <<tu>>”.

Pana la 6 - 7 ani, un copil trebuie sa aiba dezvoltate - in principal prin educatia primita „acasa”, un anumit grad de autonomie (sa se imbrace singur, sa se spele, sa fie ordonat), un nivel rezonabil de politete, invatata din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care sa-i permita sa comunice eficient, un grad de dezvoltare emotionala care sa-i dea posibilitatea de a-si controla fricile si emotiile si capacitatea de relationare sociala.

NORMELE ȘI VALORILE ESENȚIALE DIN „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ” STUDIU DE SPECIALITATE

PROF. ÎNV. PRIMAR DINULESCU GHEORGHIȚA FLORICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ROJIȘTE, DOLJ

Nu știm dacă se mai poate discuta de cei șapte ani de acasă, fiindcă aceștia nu prea mai există, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educationale încă de la vârste mult mai fragede, dar cu toate acestea rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Mediile educaționale nu pot decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Mediul familial este cel în care un copil deprinde principalele reguli de bună purtare, care se obțin mai ales prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar frageda pruncie este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. De aceea, încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul părinților ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl învață să folosească des cuvinte precum „te rog”, „mulțumesc”, „bună ziua”, „mă scuzați”. Nu uitați că părinții îi dau primii exemplul. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț îi se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știți deja că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explicate copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții și să fie, la rândul său, respectat.

Tot în primii șapte ani de viață, se poate oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc” adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Învățați-l să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față de persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Deși nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog” sau „mulțumesc”, sau să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, acesta își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Din contra, va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau vă însoțește la un eveniment important. Menționați-i că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Dacă ne gândim la responsabilitatea pe care o au părinții, aceasta este una majoră, deoarece un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină.

Prin urmare, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremuri, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Desigur, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Bibliografie

1. Poenaru Michiela, Cei șapte ani de acasă - Codul bunelor maniere pentru copii, Editura Coresi, 2013
2. www.clickpentrufemei.ro, „Cât contează azi cei 7 ani de acasă”,
3. <http://www.desprecopii.com>, „Cei 7 ani de acasă-norme și valori esențiale pentru succesul viitorului copilului”, 30.01.2018
4. Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, DÎRDÎIAC MIHAELA
ȘC. GIMNAZIALĂ „VASILE CRISTOFORIANU”, RM. SĂRAT

„Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul...
Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală”. Ion Vulcănescu

Cei 7 ani de acasă, este perioada care are o importanță deosebită pentru copiii, pentru a fi un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, să cedeze în fața celor mai bătrâni, să se comporte cuviincios. Despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Educația începe din prima zi de viață a copilului, familia are cel mai important rol în formarea și socializarea copilului pentru că ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale, împlinite etapele întregului său ciclu de dezvoltare. Copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil și “școala primilor ani” în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg, ca persoană cu statut social.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, acesta preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sărghiința, cinstea, politețea, sociabilitatea. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”.

Bibliografie:

1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009
2. Vrășmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

FAMILIA CA AGENT AL SOCIALIZĂRII PRIMARE

PROF. DOBOȘ FELICIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ RĂCHITENI, IAȘI

Alături de școală și organizațiile de tineret, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obiceiurile de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă").

Conceptul de familie apare în vocabularul timpurilor îndepărtate pe filiera latină, de la complexul termen "famulus" care, în prima fază, desemna sclavii aparținând cetățeanului roman, iar, mai târziu, s-a extins și asupra persoanelor aflate sub stăpânirea lui, respectiv asupra descendenților și soției acestuia. Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin sânge, origine, căsătorie sau adopție care împartășesc responsabilitatea primară pentru reproducerea și îngrijirea membrilor societății.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

a) Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi fereste de pericole, le lasă timp de joacă, le creează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijeste de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. În perioada pubertății, schimbările fiziologice produse în organism pun probleme noi pentru dezvoltarea fizică a copilului; prin îndrumări perseverente și afectuoase, prin modificarea regimului de odihnă, prin crearea unor noi deprinderi igienice, familia le va putea rezolva la timpul potrivit.

b) Dezvoltarea intelectuală. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție. Ca primul factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copiii pun cele mai multe întrebări în jurul vârstei de 3-6 ani, iar părinții îi ajută să-ți însușească un număr mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact.

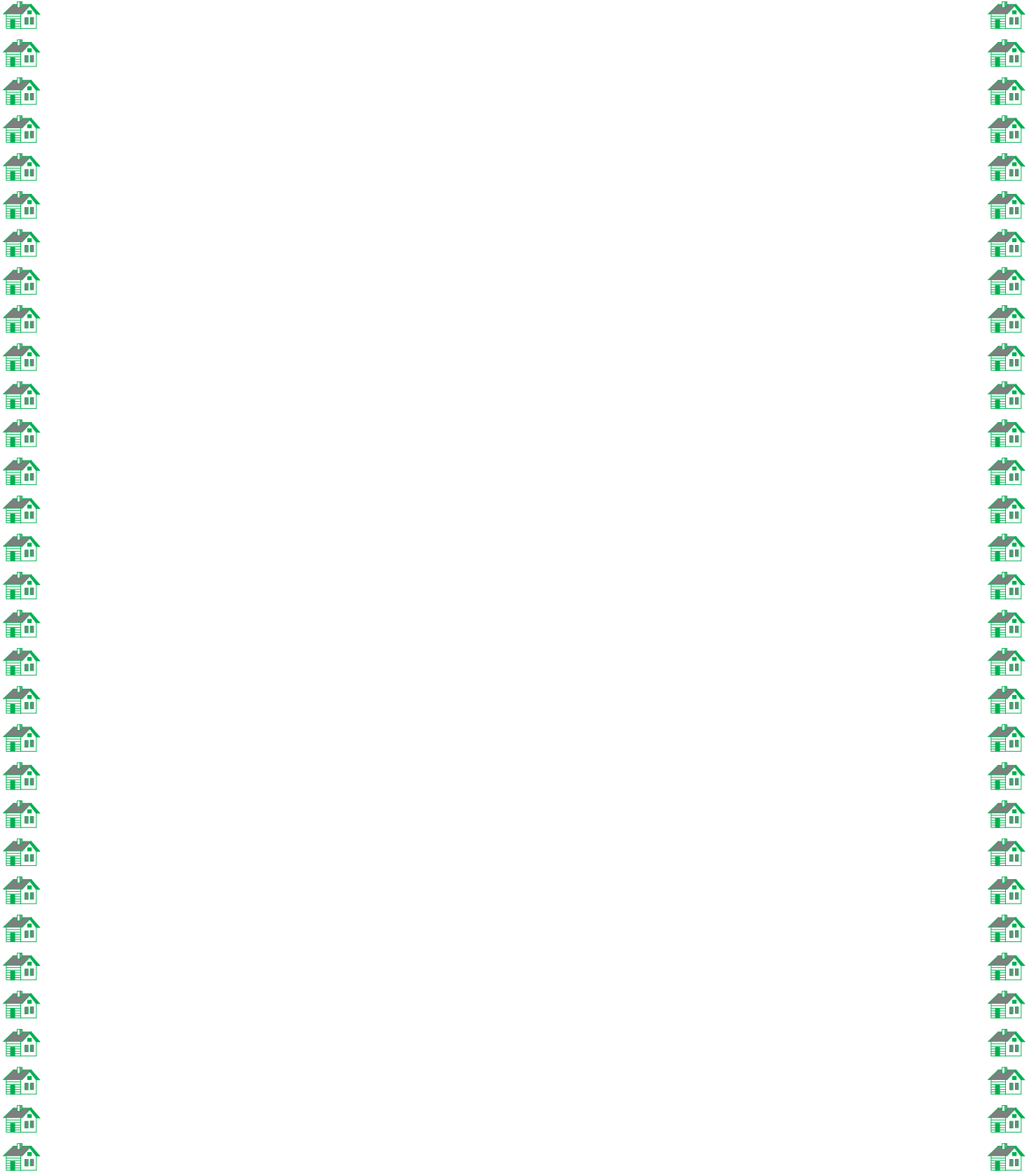
În perioada școlară mică, familia vine în sprijinul școlii, susținând "gustul de citit" al elevilor. Cel mai important este stimularea curiozității copilului de a citi, prin cumpărarea unor cărți care să pună bazele unei mici biblioteci. În preadolescență este posibilă o deviere de la subiectele strict legate de școală sau indicate vârstei fragede; astfel, datorită părinților este de a îndruma copilul să citească ceea ce corespunde vârstei sale. Dorința de lectură poate deveni excesivă, copilul sacrificând astfel orele de somn. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă: un birou, un computer și nu în ultimul rând liniște pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățătură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

c) Educația morală a copiilor. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

d) Familia contribuie și la educația estetică a copilului. Părinții sunt cei care realizează contactul copilului cu frumusețile naturii (culorile și mirosul florilor, cântecul pasărilor, verdele câmpului etc.), cu

viata sociala (tradiții, obiceiuri stravechi etc.). Mijloacele mass-media și în mod special televiziunea exercită o influență puternică asupra educației estetice. Nu se poate vorbi despre o influență strict pozitivă sau strict negativă; pe de o parte există numeroase emisiuni culturale, de îmbogățire a cunoștințelor, dar pe de altă parte sunt difuzate numeroase programe care pot deforma imaginația inocentă a copiilor într-un sens negativ. Părinții trebuie să controleze atât timpul pe care copilul îl petrece în fața televizorului cât și emisiunile pe care le urmărește. În unele familii preocuparea pentru cultura estetică a copilului lipsește cu desăvârșire, iar în altele aceasta este exagerată. Dacă copilul nu are aptitudini și nici plăcere pentru diferite arte (balet, muzică, teatru etc.), părinții trebuie să respecte opțiunea copilului.

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE DOBRE ANCA G.P.N. PODISU

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilăriei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite în primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

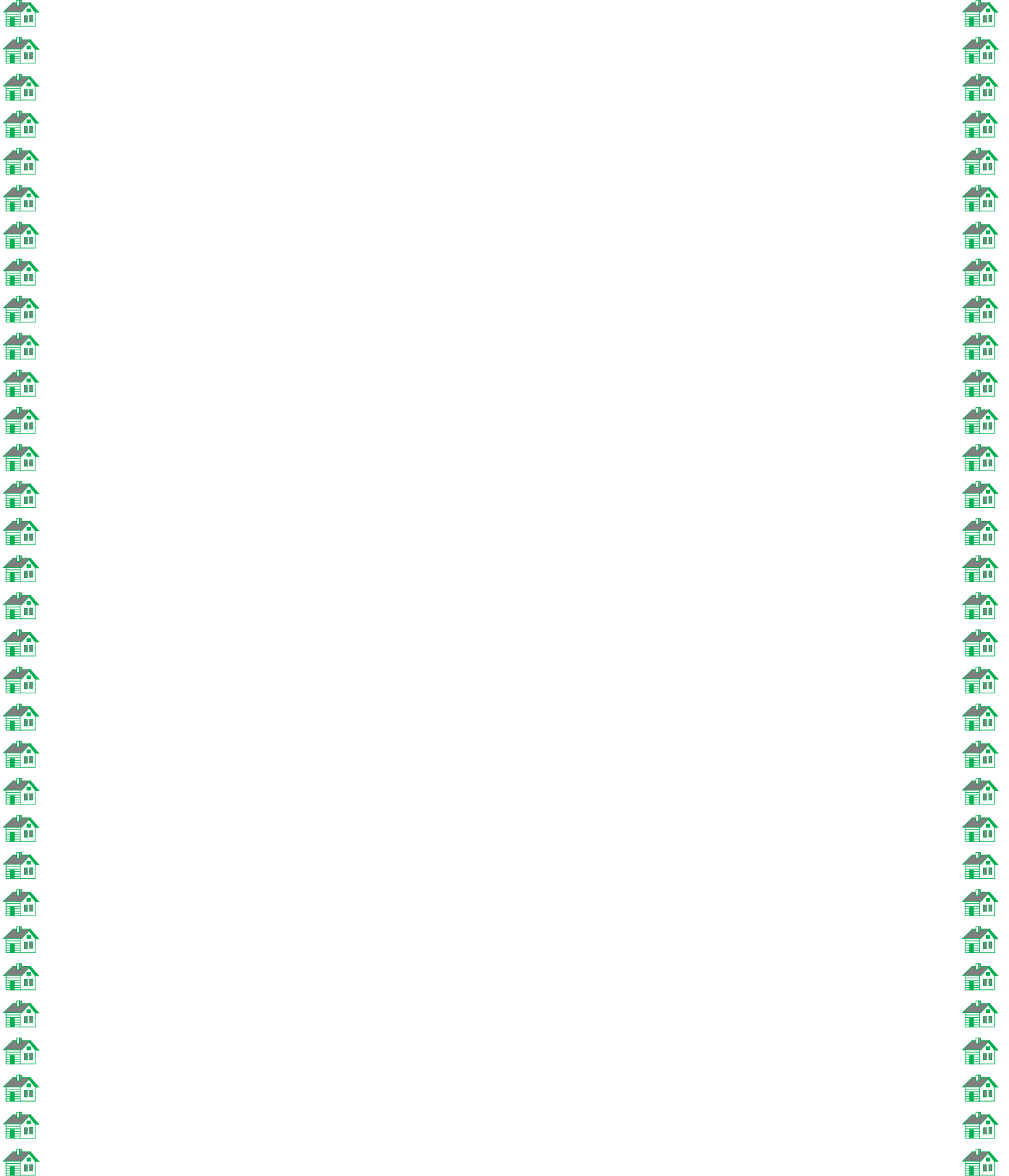
După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Între factorii educației familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece în ordinea firească a lucrurilor educația începe din familie motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „in familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter”.

Chiar dacă locuim la țară părinții sunt foarte preocupați ca fiecare copil să beneficieze de instrucție conform posibilităților sale, antrenându-se și ei în acest sens. Aceștia participă cu mult interes atât la realizarea obiectivului prioritar al grădiniței, adaptarea la regimul activității școlare dar și activităților extrașcolare.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR DOBRIN ALINA MIHAELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ VRĂNEȘTI-CĂLINEȘTI STRUCTURA RÎNCĂCIOV

Are sau nu are „cei șapte ani de acasă”?

Aceasta expresie definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Perioada achizițiilor nu se încheie la împlinirea celor șapte ani ci ea trebuie să continue până la vârste înaintate, deoarece sunt multe persoane, chiar în vârstă, care nu dovedesc că au, „cei șapte ani de acasă”.

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ști să folosești „te rog” și „mulțumesc”, a fi politicos în mijloacele de transport în comun și în magazine, în a ști cum să pui întrebări și să răspunzi, în a ști cum să saluți și să te prezinți, în a ști cum să te comporți atunci când ești șef.

În ultimul timp am constatat că se afirmă din ce în ce mai rar „are cei șapte ani de acasă”, ceea ce nu reprezintă un lucru bun pentru societatea în care trăim. O parte din copiii care sunt politicoși și au un comportament adecvat, după o anumită vârstă nu se mai comportă așa, fiind influențați în mod negativ de cei din jur.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – “nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. De cele mai multe ori dăm aceasta replică fără a încerca să înțelegem de ce o persoană s-a manifestat într-un anumit fel într-o situație.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Familia are rolul decisiv deoarece, la vârste fragede, copilul imită ceea ce vede în jurul său, punându-se astfel temelie solidă a educației.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igiena
- curățenia și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament civilizată
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecvența în realizarea unei sarcini
- concentrarea atenției
- perseverența în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

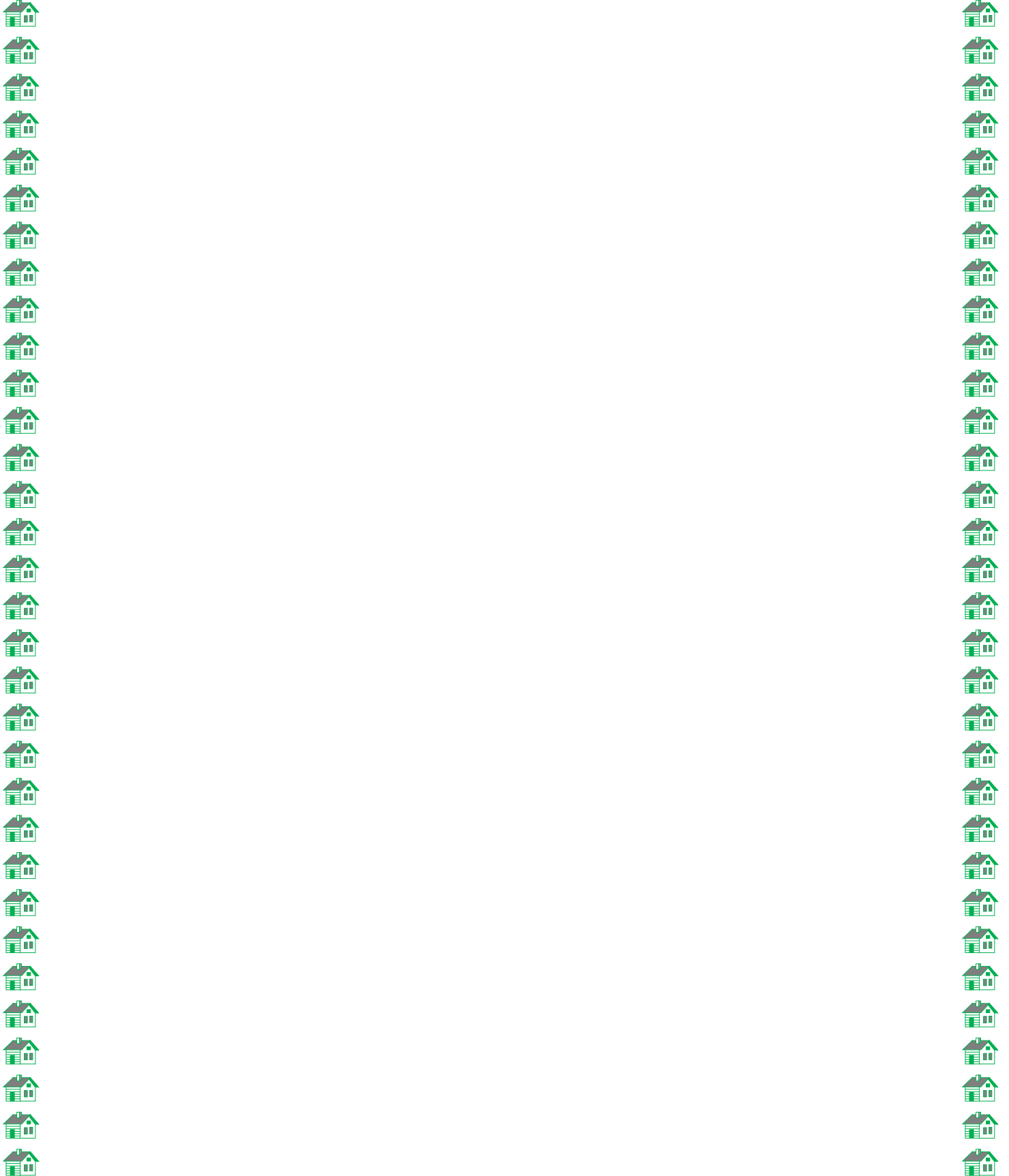
În ultimul timp, din ce în ce mai mulți părinți consideră că rolul lor de a transmite cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini către copii se încheie o dată cu înscrierea copilului la școală, iar această misiune revine învățătorului sau profesorului, în totalitate. Este o concepție greșită deoarece copilul petrece puțin timp la școală, iar cel mai mult acasă. Unii părinți nu vor să se implice în educația copiilor,

alții nu știu cum ,iar alții nu au timp,lucrează ,crezând că oferindu-le totul și-au îndeplinit cu succes misiunea de părinți.

Cum un inel cu diamante aflat pe degetul unei doamne este observat și apreciat, tot așa o persoană care are cei șapte ani de acasă va fi observată și apreciată.Să sperăm că vor fi din ce în ce mai multe persoane de acest fel pentru ca societatea în care trăim să aibă un viitor mai bun.

Referitor la educație și la cei șapte ani de acasă,Victor Hugo spunea:„Fiecare copil pe care îl instrui este un om pe care îl câștigăm !“

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR DOBRIN MIRELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PROFESOR NICOLAE SIMACHE”, PLOIEȘTI

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelușul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
 - ordine
 - igiena
 - curățenie și exprimarea propriilor nevoi
 - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
 - bune maniere și comportament
 - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire)
 - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
 - consecvența în realizarea unei sarcini
 - concentrare a atenției
 - perseverența în realizarea unei sarcini
 - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.
- Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:
- spiritul de competiție
 - altruismul
 - cooperarea
 - atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încalca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său

Bibliografie:

Elena Bonchiș, „Familia și rolul ei în educarea copilului”, Ed. Polirom 2011.

www.copii.ro

www.scribd.com

www.didactic.ro

CEI 7 ANI DE ACASĂ

DOBROICA ZAHARIA LICEUL CU PROGRAM SPORTIV ARAD PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR

Se spune că educația primită în familie reprezintă cam 50% din dezvoltarea mental-emoțională și din caracterul viitorului adult. Familia este un micronucleu în care se formează viitorul cetățean, prieten sau părinte. Puțini părinți înțeleg acest lucru și că numai ei sunt în măsură să dea copilului său „vitaminele” de care acesta are nevoie pentru a crește și a deveni un om responsabil, capabil să își asume toate aceste roluri din societate.

Puterea exemplului personal este elementul cel mai important pe care trebuie să îl aibă în vedere un părinte. Copilul este cel puțin în primii ani de viață, dar și mai târziu, un imitator perfect. Aproape tot ce învață o face imitând pe cei din jur, și mai ales pe cei pe care îi consideră dumnezei: pe mama și pe tata. În familie copilul are parte de primele lecții de viață, părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare.

10 reguli de aur în educația copiilor:

- **Fii un adevărat model pentru copilul tău:** Părinții uită de multe ori că un copil este foarte atent la detalii și are tendința de a imita orice vede. Astfel, este extrem de important să fii un model pentru copilul tău, să ai grijă la modul în care te îmbraci, cum vorbești, cum te porți cu cei din jur. Nu adopta acel tip de educație în care doar vorbele contează. De cele mai multe ori, copiii învață regulile simple din comportamentul tău. Dacă te porți întotdeauna cu respect față de cei din jur, știi să asculți și să vorbești când trebuie, vei observa că peste ani vei avea un copil extrem de politicos și respectuos fără ca tu să stai cu gura pe el să spună „Mulțumesc” sau „Te rog”. Prin urmare, de multe ori, rolul părinților în educația copilului este acela de a fi un model pentru acesta și de a-i insufla anumite principii prin puterea exemplului.

- **Nu țipa și nu ridică tonul:** Un copil nu trebuie educat în teroare, cu țipete și urlete. Dacă vrei să fii un părinte autoritar, îți poți impune regulile și fără să ridici tonul și fără să te folosești de frica copilului pentru a obține ceea ce îți dorești. Rolul părintelui în educație nu este acela de a crește un copil în teroare, închis într-o colivie de unde nu se poate exprima liber și nu poate lua propriile decizii.

- **Înțelege-ți copilul:** Educarea unui copil trebuie să fie privită ca un dialog deschis și continuu. Explică-i copilului ce așteptări ai de la el, dar în același timp, învață să îl asculți și să îi înțelegi nevoile. Cu alte cuvinte, dacă cel mic îți spune că astăzi nu vrea să meargă la grădiniță pentru că un coleg de-al lui a fost rău cu el, nu trebuie să îl obligi să facă asta. Explică-i că orice problemă are o soluție și propune-i să îi găsiți acestei probleme o soluție împreună.

- **Folosește cu moderație recompensele:** Unii părinți recurg la anumite metode mai mult sau mai puțin eficiente pentru a fi siguri că cel mic învață o lecție. Chiar dacă se recomandă ca la o anumită perioadă de timp să îți recompensezi copilul pentru comportamentul său exemplar, ai grijă să nu duci acest obicei la extrem și să începi să recompensezi orice mică faptă bună. Copilul nu trebuie învățat să facă anumite lucruri doar pentru că primește la sfârșit o recompensă, ci totul ar trebui să pornească din inițiativa sa. Același lucru se întâmplă și în cazul pedepselor. Nu trebuie să îți pedepsești copilul pentru orice boacănă făcută. Până la urmă, e copil și asta înseamnă copilărie. Important e ca după orice năzbătăie să îl explici ce a greșit și de ce nu trebuie să o repete. E mult mai eficient și mai puțin stresant atât pentru părinți, cât și pentru copii.

- **Stabilește reguli clare:** Dacă vrei să fii tipul de părinte autoritar, asigură-te că regulile tale sunt clare și ușor de înțeles pentru cel mic. Dacă vrei să te asiguri că a înțeles tot ce i-ai spus, pune-l să repete regulile. În acest fel, le va și învăța. Însă, rolul părinților în educația copiilor nu este acela de a da reguli peste reguli, ci de a oferi un exemplu de urmat copiilor.

- **Nu îi spune că este un „copil rău”:** Nu de puține ori auzim de la părinți că adresează copiilor lor expresii precum „ești rău!”, „X de ce poate fi cuminte și tu nu?”, etc. Poate ai impresia că aceste expresii îl vor determina pe copilul tău să adopte un comportament civilizată, dar adevărul este că în timp, el va începe chiar să creadă că este un copil rău, își va forma o imagine proastă despre el, iar stima de sine va scădea considerabil. Prin urmare, este de preferat să eviți astfel de expresii pentru ele nu îți vor aduce rezultatele dorite.

- Nu îi reproșa anumite lucruri: O altă expresie folosită de obicei de părinți este: „Am renunțat la tot pentru tine”. Chiar dacă expresia a fost spusă la nervi, copilul se va simți nedorit și se va simți vinovat pentru faptul că el e sursa nefericirii tale. Un copil nu ar trebui să audă niciodată din gura părinților această expresie pentru că îl va demoraliza complet și îl va face să adopte un comportament de indiferență față de lucrurile care se întâmplă în jurul lui.

- Laudă-l atunci când face un lucru bun: Copilul tău a ajutat o bătrânică să treacă strada? Laudă-l și las-l să știe că ești mândră că ești mama unui copil atât de politicos și săritor la problemele celor din jur. Desigur, lauda prea multă strică, așa că nu începe să îl lauzi pentru orice mic gest (ca și în cazul recompenselor). La fel nu trebuie să exagerezi nici cu reproșurile pentru că poate observa că atenția lui e maximă atunci când face năzbâtâi și atunci va continua să facă doar boacâne pentru a fi sigur că ți-a atras atenția.

- Ignoră șantajul emoțional: Da, știm, e greu să îți vezi copilul plângând. Dar învață să faci diferența dintre un plâns real și un plâns fals. Copiii plâng mult, uneori cu motiv, alteori pentru că vor să obțină ceva; dacă nu dorești un copil răsfățat, trebuie să ignori acele plânsete fără rost, mofturi. Poți să ignori pe moment acele crize de plâns și când se potolește, poți să îi explici de ce nu le-ai luat în seamă.

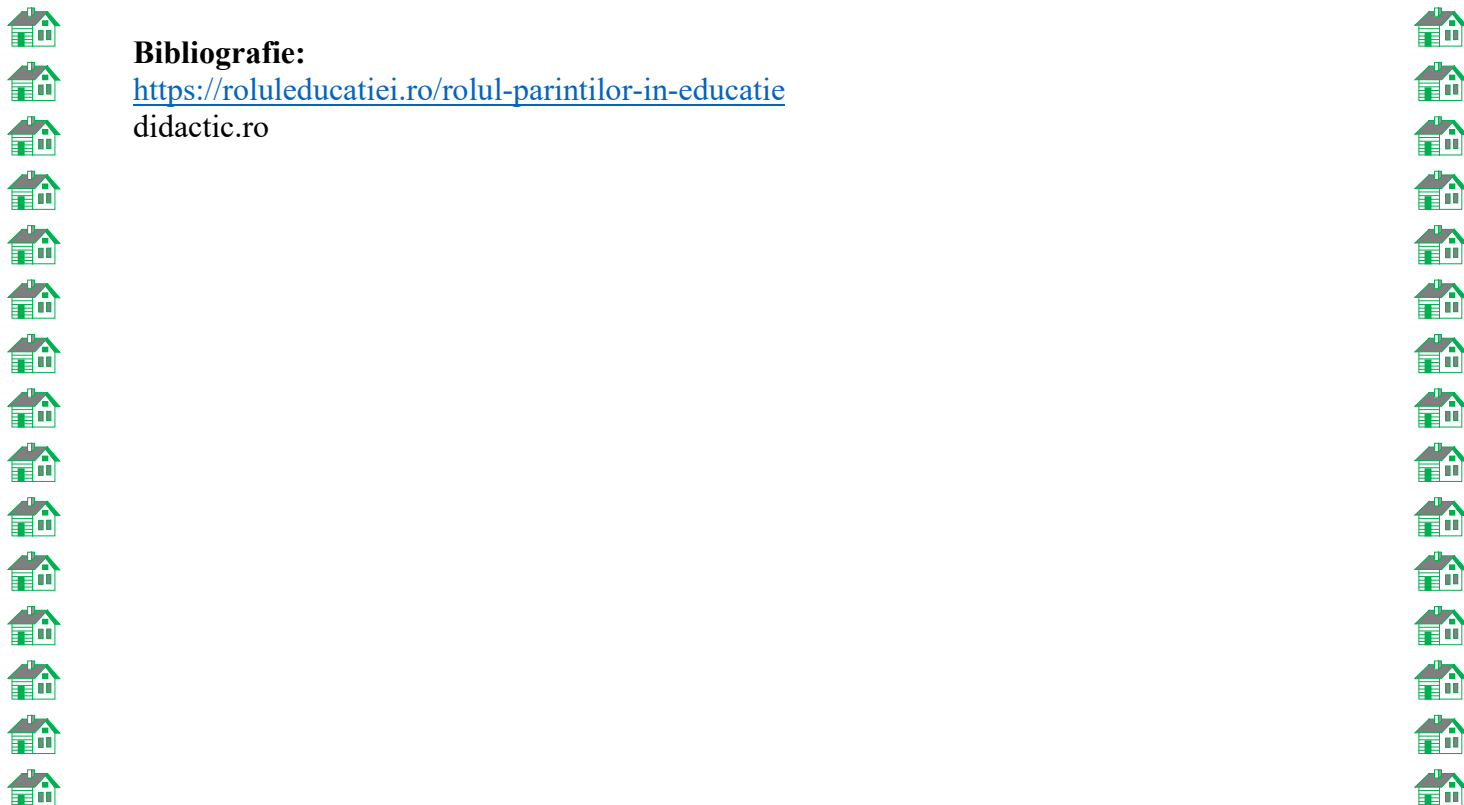
- Nu uita că fiecare copil este special în felul lui: Nu există un ghid al educației pe care părinții să îl poată aplica asupra copiilor lor pentru că fiecare copil este diferit și învață în felul lui. Așa că, evită să îi compari copilul cu copiii prietenilor tăi, cu colegii lui de grădiniță sau școală pentru că nu este cazul. Fiecare copil este unic în felul lui, iar comportamentul lui diferă în funcție de etapa de dezvoltare în care se află, dar și de evenimentele din viața sa. Rolul părinților în educarea copiilor este unul hotărâtor pentru viitorul copilului, așa că asigură-te că cel mic are condițiile necesare pentru o dezvoltare armonioasă.

Familia este o instituție socială, prima școală în care copilul învață bunele maniere, învață să fie responsabil, să se respecte pe sine și să îi respecte pe cei din jurul lui, să ia propriile decizii și să și le asume, și lista poate continua la nesfârșit. Toate aceste reguli în educație nu se învață în cadrul unor cursuri, ci dinmers, din plimbările cu părinții, joaca de weekend sau prin observarea comportamentului acestora. Există câteva momente cheie care pot avea un impact asupra educației copiilor, cum ar fi plimbările de weekend (și nu numai) și mesele în familie. Poți transforma aceste două activități în rutina familiei pentru că în cadrul lor copiii pot învăța multe. Spre exemplu, mesele în familie duc la consolidarea unor relații, la promovarea unui dialog deschis, la un comportament familial sănătos și de ce nu, la adoptarea unui stil de viață sănătos.

În concluzie, părinții sunt obligați (cel puțin moral) să îi ofere copilului o educație, cei „șapte ani de acasă”, să îl pregătească pentru viață și să îi contureze comportamentul și să îi dezvolte personalitatea. Rolul părinților în educarea copiilor este unul deosebit de important, hotărâtor pentru viitorul celui mic.

Bibliografie:

<https://roluleducatiei.ro/rolul-parintilor-in-educatie-didactic.ro>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV. PREȘCOLAR DOGARU MARIA-MIRABELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂRPINIȘ
LOC. CRASNA, JUD. GORJ

Copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede. Ca atare, nu se mai prea poate vorbi de "cei șapte ani de-acasă"...

Cu toate acestea, ideea de la baza acestei expresii rămâne:normele de conduită se învață în familie! Școala și alte medii educaționale pot doar să consolideze normele deja deprinse în familie.

Familia este primul și principalul mediu în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, de cele mai multe ori prin imitare decât printr-un comportament conștient. De aceea, părinților le revine responsabilitatea de a creiona în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. În "cei șapte ani de-acasă" copilul ar trebui să învețe noțiuni ca: salutul, comportamentul în public, comportamentul între prieteni, manierele la masă, recunoașterea greșelilor, înțelegerea normelor sociale(...nescrise).

Aceste lucruri se învață mai mult prin copierea părinților și a educatorilor, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pozitiv pentru cei mici.

În acest scop a fost introdusă în programul săptămânal al educatorilor o oră de consiliere a părinților, prilej cu care se întâlnesc și discută, dezbat teme de interes comun, subiecte care oferă atât educatoarei informații bogate despre copil și despre mediul lui familial, cât și părinților posibilitatea de a se informa, de a schimba păreri, de a fi îndrumați...

În școala în care predau acordăm o mare valoare relației școală-părinți-comunitate. Crearea de parteneriate puternice cu familia și cu comunitatea ne permite să maximizăm experiențele de învățare și experiențele sociale ale elevilor noștri. Misiunea noastră este de a face constant mediul de învățare receptiv și interesant.

Provocarea mea, ca dascăl, este aceea de a-mi face din fiecare părinte un colaborator, un partener care să mă sprijine în formarea copilului pe care mi l-a încredințat. Consider că doar împreună putem contura normele unui comportament social corect.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, DOLEA-PANAITE CLAUDIA-CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 26, GALAȚI

Auzim din ce în ce mai des expresia *cei 7 ani de acasă* sau, mai bine, mai complet spus ne confruntăm cu zicala conform căreia copiii noștri, din păcate, *nu au cei 7 ani de acasă*. Însă, ce înseamnă, de fapt, cei 7 ani de acasă? Cei 7 ani de acasă ne trimit cu gândul la educația pe care copilul o primește de la părinți, ne gândim la formarea personalității și comportamentului copilului până la intrarea sa în școală. Atunci când afirmăm că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care cunoaște și folosește normele de politețe, care se comportă cuviincios atât cu cei de vârsta lui cât și cu adulții.

Copilăria reprezintă cea mai prielnică perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde în primii ani de viață de formarea copilului, familia este cea care oferă primele modele de conduită elevului, familia este cea care îi va oferi reale exemple copilului, exemple, modele care îi vor rămâne copilului adânc implantate în memorie și de care își va aminti pe tot parcursul vieții.

Părinții sunt cei care trebuie să le expună copiilor ce au voie să facă și ce nu, ce este bine să facă și ce nu este corespunzător. Părinții sunt cei care trebuie să stabilească reguli clare, echilibrate și să le spună dinainte ce se va întâmpla dacă normele nu vor fi respectate. Totodată, părinții trebuie să fie uneori toleranți și să accepte unele greșeli involuntare.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci, pe viitor, va apărea sentimentul de neîncredere în mediul său, frica de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă de încredere în propriile forțe. În permanență, familia trebuie să încurajeze copilul, să îi acorde încredere, să îl îndrume și să îi explice ce e bine și ce e rău. Prin ochii familiei copilul intră în contact cu lumea înconjurătoare și încearcă să o descopere, părinții oferind primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Ei bine, poate unii dintre noi nu acordă o atenție atât de mare celor *7 ani de acasă*, uitând că un copil este oglinda persoanei care-l crește, este ceea ce nu cunoaștem despre familia în care se dezvoltă. Trebuie să recunoaștem că în ziua de astăzi tot mai mulți copii au deficiențe, au lipsuri, au un adevărat handicap atunci când vine vorba de cei 7 ani de acasă. Părinții sunt mult prea ocupați să agonisească averi, să le ofere un trai luxos, să le cumpere telefonul la care visează crezând că așa vor scăpa de dorința arzătoare a copiilor de a se juca real, nu virtual cu cineva, de a comunica real cu cineva, de a fi ascultat, sfătuit și îndrumat de mama. Copilăria este vârsta fragedă când copilul nu știe ce înseamnă bine-rău, cu atât mai puțin să le discearnă pe cele două. De aceea, rolul familiei este primordial în educația lui în primii ani de viață.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

DORINA MANEA

„Natura și educația sunt asemănătoare,
căci educația transformă pe om și,
prin această transformare, creează natura.“
(Democrit)

Copilăria este aiudoma albinei care adună nectarul pentru a face miere. Orice copil este un trofeu pe care viața îl smulge morții în marea bătălie care durează de miliarde de ani și al cărei sfârșit nu se cunoaște încă. Copilăria este cea mai nevinovată, cea mai îngerească vârstă a omului, dar, totodată și cea mai importantă din punct de vedere al formării viitorului caracter prin puterea exemplului adulților din mediul familial. Nu există nici un om care să nu-și amintească de această vârstă ca un vis dispărut cu care nimeni nu poate fi asemuit mai pe urmă. E vârsta în care orice copil dă voie imaginației să-și împlinească visurile și are dreptul la orice. Ea e frumoasă, candidă și ființele cele mai bune sunt cele care păstrează cel mai mult sau pierd cel mai puțin din această candoare și din această sensibilitate. Sentimentele față de copilărie împreună cu toate frumusețile ei sunt puse în mișcare de către neputință. Primele impresii despre copilărie au o importanță enormă și tot restul vieții noastre nu-i adesea altceva decât o urmare a lor.

Ea este singurul moment al vieții în care trăim totul la maximă intensitate, în care plângem și râdem în aceeași zi, în care ne supărăm și iertăm după câteva momente, în care suntem singuri și totodată cu toată lumea. Apoi, odată cu trecerea anilor, toată această magie dispăre, făcând loc unei lumi mult mai serioase, o lume în care uităm să zâmbim, să ne bucurăm de tot ceea ce ne înconjoară și este frumos, ne pierdem bucuria jocului, libertatea și infinitul imaginației copilăriei. Ne spunem de multe ori că am da orice pentru a redeveni copii, și iată că acel moment poate să apară odată cu momentul în care noi înșine devenim părinți și ne imaginăm că odată cu puiuții noștri avem posibilitatea retrăirii acelor clipe magice ale copilăriei.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Copilăria este cea mai fericită perioadă a vieții. Îi conferă acest privilegiu lipsa de griji, apoi dragostea celor din jur, posibilitatea de a năzui către tot ce este mai luminos sau mai greu de atins pe lume.

Considerând că “familia constituie un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți” (A. Berger) vom încerca să extragem câteva dintre caracteristicile relațiilor de filiațiune care au importanță majoră în definirea personalității copilului. Relațiile de filiațiune, având o determinare genetică, se desfășoară în trei niveluri: primar (părinți – copii), secundar (relații între frați) și terțiar (bunici – nepoți). Pe lângă componenta genetică, prin care sunt preluate de la antecesori o serie de trăsături și predispoziții psihice, și-a dovedit importanța cu totul excepțională, interacțiunea și comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generală a personalității copilului.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. “Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu). Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu

diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că stimularea intelectuală în primii ani de viață, climatul emoțional stabil din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), încurajarea și suportul parental continuu, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, în urma unui studiu efectuat pe copii, că există o corelație pozitivă puternică între coeficienții de inteligență (QI) înalți și nivelul încurajării parentale, atmosfera familială generală și numărul cărților citite în familie.

Prima imagine pe care și-o formează nu le aparține, ci este a celor din jur de la care ei o preiau. Este foarte important cu ce imagine despre ei pornesc în viață, deoarece în funcție de ea vor trăi dezinvolți sau complexați afectiv. În formarea imaginii de sine au un rol important părinții, școala, anturajul în care se dezvoltă copilul. Subaprecierea de către educatori, batjocura colegilor, utilizarea necenzurată de către părinți a unor expresii de genul „nu va ieși nimic din tine, ești un prost”, pot avea pentru un copil sensibil un efect dezastruos asupra motivării psihologice în viață. Înțelegând că valoarea sa este modestă, copilul nici nu va avea aspirații înalte, nu va dori un loc de frunte în societate, mulțumindu-se cu un loc modest în viață în loc să năzuiască la mai mult.

Pe măsură ce crește, copilul învață să recunoască și să înțeleagă sentimentele pe care ei și alți copii le examinează, iar aceste sentimente vor fi împărtășite cu alte persoane. Atitudinea adultului față de copil, aprobativă și mai ales participativă, amplifică disponibilitățile creative ale copilului. Numai un educator deschis, cald, apropiat, va stimula potențialul creativ al acestuia.

Dezvoltarea creativității presupune stimularea la copii a curajului de a emite ipoteze, chiar hazardate, capacitatea de a aprecia în ce măsură este plauzibilă o anumită ipoteză, de a elabora o strategie de lucru și nu de a aștepta de-a gata soluțiile adulților.

Beneficiul atmosferei familiale fac ca activitățile lor zilnice să aduca un farmec imaginației. În acest sens, familia, atmosfera sau climatul psiho-social în care își desfășoară activitatea copilul constituie aspectul hotărâtor. Rolul unui climat caracterizat prin deschidere și stil relaxat de creație, prin asigurarea libertății de afirmare și expresie independentă, prin recunoașterea și aprecierea pozitivă ca și prin încurajarea și promovarea efortului creativ pot participa în mod decisiv la dezvoltarea creativității copiilor.

Pentru a asigura autoexpresia creatoare a individualității copilului, importantă este și „adaptarea constructivă la natura copilului” prin asigurarea în fapt a posibilităților de „desfășurare liberă a copilăriei lor, de a realiza în toată plenitudinea condițiile copilăriei, satisfacerea intereselor lor și exercitarea funcțiilor proprii vârstei lor.”

La fiecare nivel de vârstă copiii trebuie să fie învățați cum să învețe și cum să se exprime creator.

CEI 7 ANI DE ACASA: O GENERAȚIE INTELIGENTĂ, DAR SĂRACĂ EMOȚIONAL

PROF. DORNEANU ANCA-VASILICA,
COLEGIUL TEHNIC DE TRANSPORTURI TRANSILVANIA

„Cei șapte ani de acasă“ se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. A avea cei șapte ani de acasă era apanajul unei educații ce provenea din familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață. Mare parte din timpul meu este petrecut printre copii și părinți și mare parte din munca mea constă în a afla cum se desfășoară viața copilului și a familiei. Sînt întrebată de multe ori dacă copilul de astăzi, copilul modern, este diferit de copilul de ieri, cel cu cheia de gît. Este o întrebare mai complexă decît ne-am aștepta.

Dacă ne referim la lumea interioară a copilului, aceea nu s-a schimbat, ea este la fel de bogată, de tensionată, de conflictuală, de plină de întrebări și de dorințe. Dacă ne referim însă la exterior, aici s-au petrecut transformări semnificative care au constrîns interiorul să se adapteze acestora. Rapiditatea cu care s-au petrecut aceste schimbări a expus acest interior unei avalanșe de stimuli. De aici și continua creștere a unor simptome precum tulburările de atenție și de concentrare ale copiilor. Este vorba în special de o creștere a stimulilor vizuali (mă refer aici la întregul spațiu media și/sau virtual).

Stimulul vizual are un impact considerabil asupra psihicului, el putînd funcționa ca un liant între lumea exterioară și lumea interioară sau ca un intrus care are un efect de efracție și produce confuzie și derută. A rezultat, ca o consecință directă, o explozie a cuvintelor folosite de copii, o căutare constantă a interacțiunii verbale cu adulții ca o nevoie de a găsi un sens și o semnificație acestei avalanșe de imagini. Mulți părinți sînt speriați de apariția timpurie a unor discuții și întrebări legate de subiecte tabu pe care ei le așteptau la „vîrsta potrivită“.

Ce construiește copilul în primii ani de viață și de ce este important să fi parcurs această etapă a celor „șapte ani“? Am să mă refer doar la trei aspecte, și anume la construcția unui sentiment de apartenență familială, la construcția unui sentiment de identitate individuală și la construcția unei structuri psihice interioare adaptate lumii exterioare și capabile să răspundă exigențelor acesteia.

Apartenența familială este esențială pentru construirea unei identități individuale. Ea presupune că există o transmitere către copil a istoriei familiale, a credințelor, miturilor, valorilor și mai ales că acest copil își găsește un loc în acea familie și este investit ca membru al acesteia.

Transmiterea nu se poate realiza decît dacă există o disponibilitate pentru a comunica, pentru a vorbi despre acestea, pentru a le rosti. Însă ne confruntăm în ultima perioadă cu absența disponibilității pentru comunicare, absență care are la bază fie un conflict între generații, fie o dezrădăcinare, fie un gol. Tot mai multe familii se confruntă cu o ruptură care a apărut tocmai din cauza saltului uriaș între două generații și a refuzului de a crea o tranziție. Mă refer la familii în al căror discurs se constată diferența dintre perspectiva părinților și cea a copiilor față de aspectele culturale, morale, educaționale sau estetice.

De exemplu, există acum canale de muzică sau filme pentru copii și adolescenți. Acestea sînt însă de sorginte străină și prezintă mentalitatea unei alte societăți, reflectă o imagine care nu corespunde cu ceea ce există în mintea părinților sau în așteptările lor și apar nenumărate conflicte din cauza identificării copiilor cu acele modele, chiar pînă la interzicerea accesului la aceste canale. Este greu de înțeles pentru mulți părinți cum nu pot împărtăși cu copiii lor impresii despre filmele la care se uitau, muzica pe care o ascultau, cărțile pe care le citeau, pentru că aceștia nu se regăsesc în nici un fel în ele.

Mulți părinți se plîng de faptul că acești copii nu mai citesc și că nu găsesc nici o modalitate de a-i convinge să se apropie de cărți. Copiii le răspund franc că este foarte plictisitor, că ei consideră cărțile învechite, „de pe vremea bunicii“, pe cînd acum există lucruri mult mai moderne, precum jocuri sau materiale interactive. De asemenea, părinții nu înțeleg atracția copiilor față de personaje precum Harry Potter sau alte ficțiuni moderne, care pentru ei par încîlcite și fără valoare educațională.

Dacă aceste transformări au permis o dezvoltare extraordinar de precoce a planului intelectual al copiilor, această dezvoltare excesivă a pus o presiune extremă asupra planului emoțional și a condus la manifestări simptomatice foarte diverse, de la afecțiuni somatice pînă la eșecuri în adaptarea copilului la grădiniță sau chiar în capacitatea copilului de a construi relații cu alți copii. S-a născut astfel o generație foarte inteligentă, dar foarte săracă emoțional, pentru că resursele sînt direcționate în vederea stimulării gîndirii. Efectul acestei carențe emoționale se vede destul de rapid, încă de la grădiniță, unde există nenumărate probleme legate de relaționare și adaptare.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

INSTITUTOR DOROFTEI CRISTINA MIHAELA
SCOALA PRIMARA SFERA, BISTRITA, JUD. BISTRITA-NASAUD

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii. Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului sau.

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toată năvălele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să identificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil. Această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. Copilul încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, iar el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație.

Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. Crizele de personalitate care apar în această perioadă, respective după vârsta de un an constituie o etapă normală. Acestea se manifestă, de multe ori, în locurile publice. Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza. Diferiți specialiști ne atrag atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung.

Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate.

După vârsta de cinci ani sau chiar mai timpuriu încep să înțeleagă regulile. Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri - trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe - se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. Studiile ne demonstrează că, în general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. Astfel, un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare.

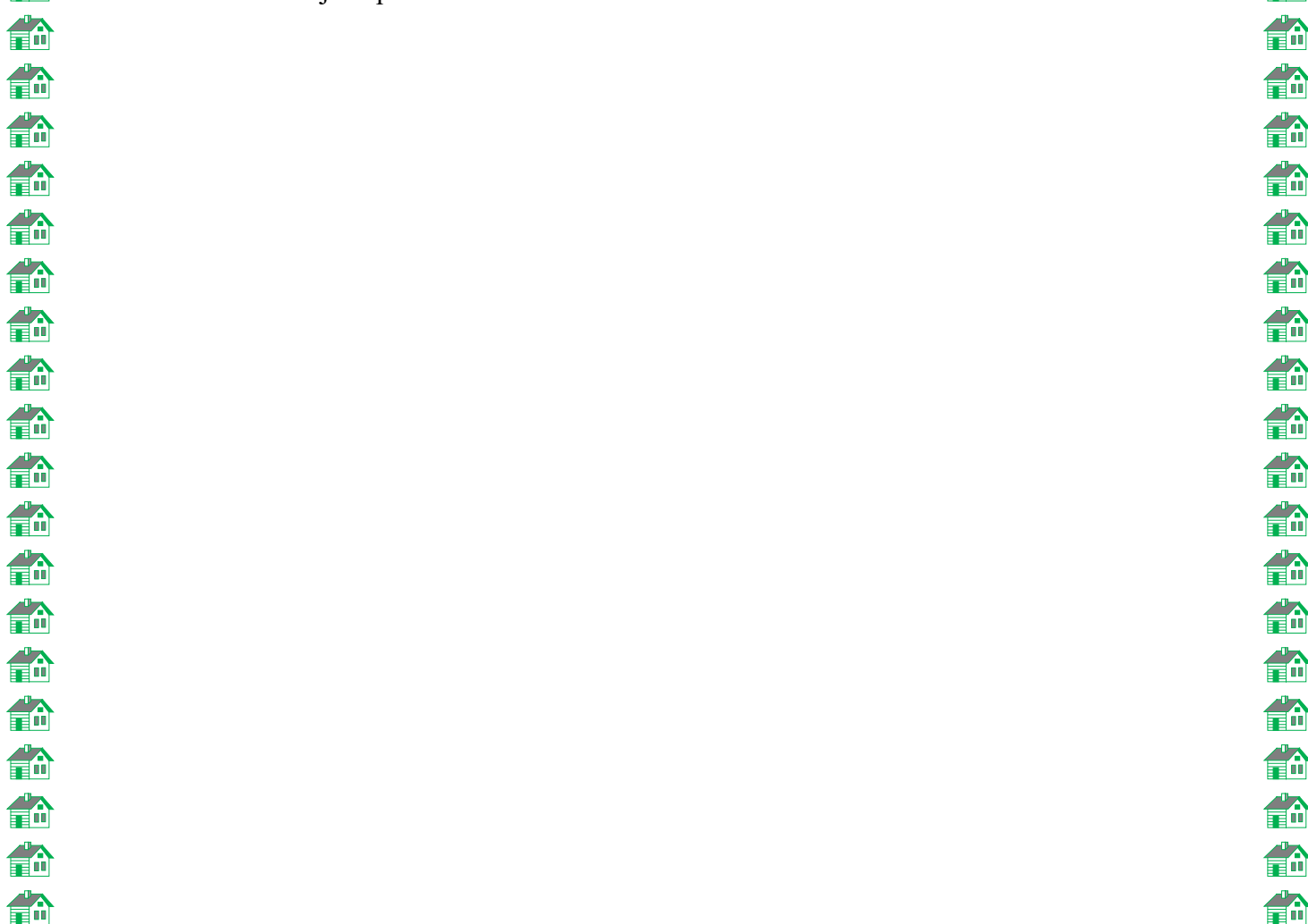

Se considera ca până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

În concluzie, putem creiona pe scurt cateva deprinderi generale pe care ar trebui sa le detina orice copil “bine-crescut”:

- Salutul – cea mai importanta regula de politețe
- Comportamentul in public – sa poata raspunde la intrebari, sa sustina conversatia si sa-si astepte randul
- Comportamentul cu prietenii – manierele nu se demonstreaza doar in preajma adultilor; un copil trebuie sa respecte partenerii de joaca , sa inteleaga si sa se conformeze regulilor jocurilor specifice varstei lui.
- Înțelegerea normelor sociale - o bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, să folosim formulele de politețe, să nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, să nu facem zgomot în ora de liniște, să respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.
- Manierele la masa - folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și al celui/celei care servește masa.
- Recunoașterea greșelilor - „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.
- Tact și toleranță - un copil învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne însă ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școală și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

PROIECT EDUCATIONAL CEI 7 ANI DE ACASĂ

DOROS ADINA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și clarificarea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI 7 ANI DE ACASĂ STUDIU DE SPECIALITATE

PROF. DRĂGAN ALEXANDRA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR.1-MOTRU-GORJ

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfacute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului sau ciclu de creștere.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie să fie, păstrarea sănătății, creșterea normală și călirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă. Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil și "școala primilor ani" în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg, ca persoană cu statut social.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din

procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

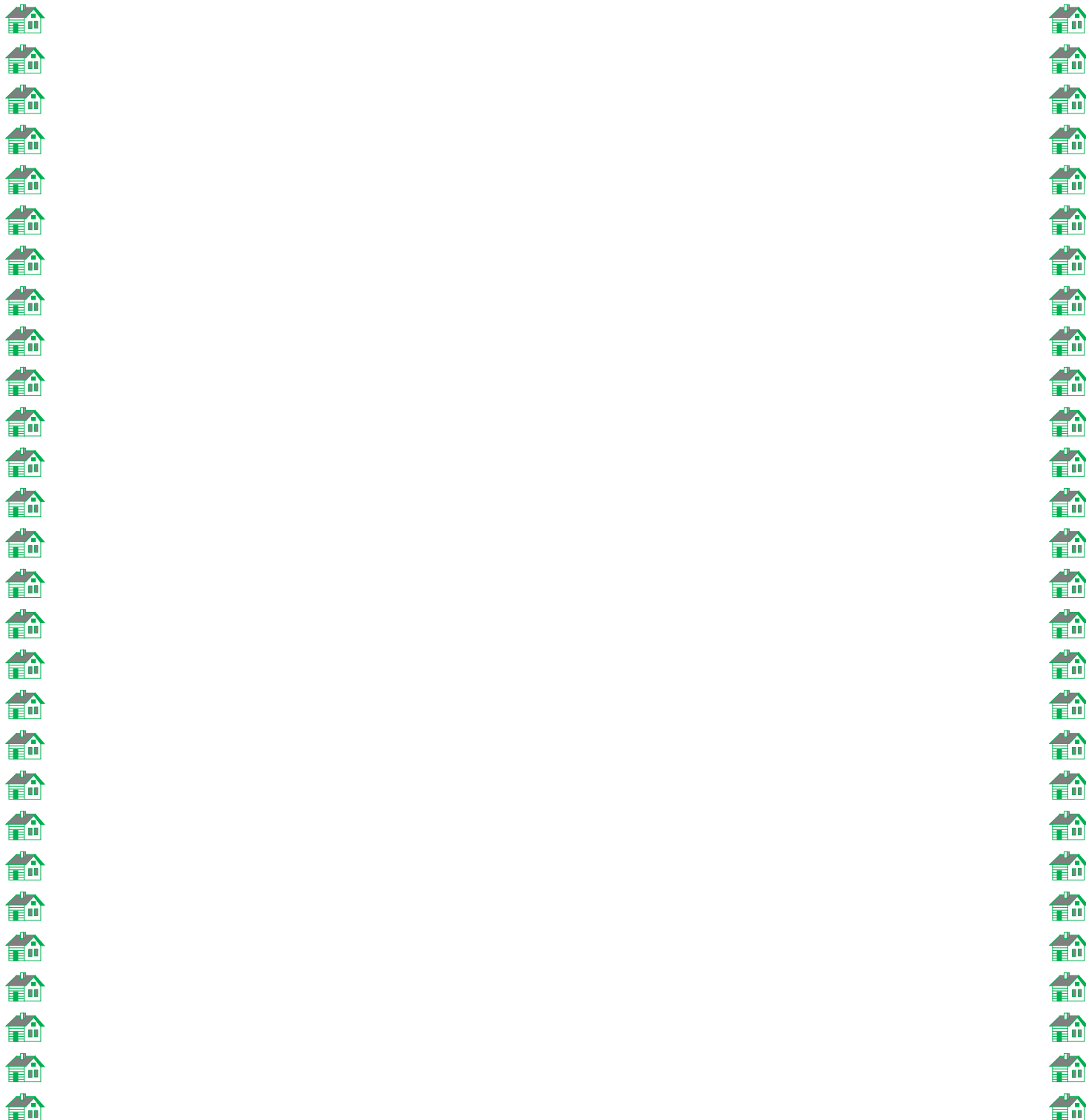
„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași

CE INSEAMNA 7 ANI DE ACASA?

PROF. DRĂGAN DANIELA
GRADINITA PP NR. 2 CARANSEBES

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

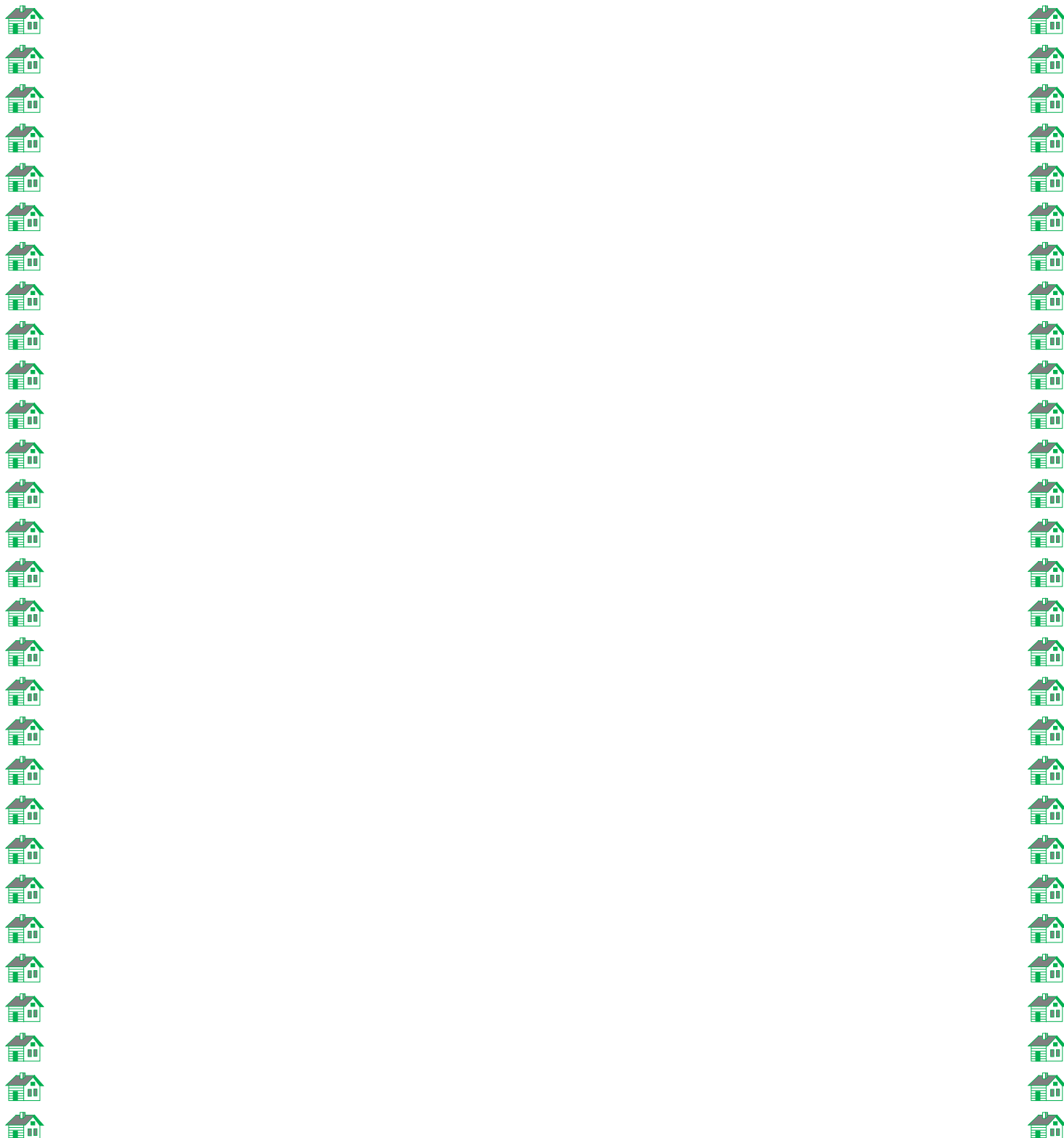
Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie,

să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

DRĂGHICI ALINA, PROF.PSIHOPEDAGOG, C.Ș.E.I. BRĂILA

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale *afective, motrice și intelectuale*. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

A fi părinte înseamnă a fi totodată psiholog și profesor într-un mod cu totul special. Suntem *psihologul copilăriei* deoarece avem nevoie să înțelegem cum funcționează mentalul copilului nostru. De asemenea suntem și cel mai influent profesor pe care îl va avea copilul. Suntem primul său educator. Lucrurile pe care îl învățăm (chiar și cele de care nu suntem conștienți că le învățăm de la noi) reprezintă lecțiile cele mai importante care depășesc ca valoare lecțiile școlare.

Primii 7 ani din viața copilului sunt anii cei mai importanți, anii de formare, chiar determinanți. În momentul în care copilul atinge vârsta de 7 ani, structurile esențiale ale personalității sale sunt deja formate. Această personalitate pe care o va avea toată viața, va determina, în mare parte, reușita școlară și cea a vieții adulte; comportamentul în societate, atitudinea vis-a-vis de problemele sexuale, cum îi va fi tinerețea, cum se va căsători și cum va reuși această căsnicie. Primii șapte ani nu sunt importanți numai pentru dezvoltarea emoțională a copilului dar și pentru dezvoltarea sa intelectuală.

Copiii buni la școală au primit cândva, în primii șapte ani de viață, prin discretă amprentare sau directă povăț, mesajul că fără partea lor de contribuție, fără efort personal, familia în care cresc își pierde echilibrul și valorile.

Este exagerată speranța unor părinți să găsească dascăli mereu fantastici, spectaculoși și fascinanți, încât copilului să i se întâmple pur și simplu învățarea. Fără efort voluntar, fără atenția lui exersată, fără energia pusă conștient de copil în această tranzacție nu există învățare și creștere consistentă, chiar dacă copilul e inteligent. Amprentarea asta etică despre cum onorezi o "treabă" se face până în șapte ani. La fel, cam tot ce înseamnă puterea copilului de a "sta în flux", de a asculta în liniște, conștient și activ, de a rămâne voluntar în sarcină, chiar dacă aceasta nu îi provoacă mare plăcere.

De aceea, grădinițele sunt cheia. Dar și puterea părinților de a transmite, de mici, valori, moduri de operare, un anumit nivel de hărnicie și implicare.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială

Câteva “direcții” de urmărit:

1. Nu fiți piratul navei copilului vostru. Nu încercați să îl transformați în ceea ce vă doriți voi, ci recunoașteți cine sunt ei de fapt.
2. Limitele stabilite de către părinți se trasează cu grijă pentru ca aceștia să nu trăiască crezând că rolul lor este să îi mulțumească pe părinți, pe profesori etc.
3. Copiii pentru care părinții fac totul în locul lor și nu îi lasă să exploreze singuri, își vor pierde interesul de a persevera și capacitatea de a face lucruri pe cont propriu.
4. Există cel puțin 4 tipologii umane: copilul activ care învață construind, copilul socio-emoțional care își ia energia din interacțiunea cu oamenii, copilul introvertit care procesează informația înainte de a acționa și copilul logico-analitic rațional. Copii în general sunt combinații de tipologii, una fiind mai dominantă.
5. Să fim atenți la cum se joacă copilul pentru că, de multe ori, tipul de joc în care se pierde cu pasiune anunță meseria viitoare.
6. Copilul percepe subconștient toate emoțiile, încordările și nemulțumirile noastre și îl influențează.
7. Nu le spuneți copiilor să le fie rușine. Copiii care interiorizează multă rușine până la vârsta de 3 ani sunt cei care au cea mai puțină voință de a învăța și de a se chinui să învețe ceva.

Bibliografie :

1. Ana Savin - Totul se întâmplă înainte de 6 ani

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE-ACASA

PROF. DRĂGHICI DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MIHAI EMINESCU", BRĂILA

Familia este celula vieții pe pământ, cel dintâi așezământ între Dumnezeu și om, cea mai veche comunitate umană întemeiată de Tatăl ceresc, după modelul tainic al Prea Sfintei Treimi. "Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el" (Facere 2,18)

Valoarea educației în familie depinde de pregătirea părinților și de înțelegerea corectă a misiunii lor alături de școală. Aceasta din urmă are un rol însemnat în realizarea coeziunii cu familia apelând la diverse mijloace și procedee (cursuri, consultații cu părinții, dialoguri pedagogice, vizite la domiciliul elevilor, cursuri de informare pedagogică pentru tineri și adulți, școli pentru părinți", reviste speciale care tratează problemele de educație în familie și rolul lor asupra formării și dezvoltării armonioase a "adultului" de mâine). Funcția educativă de bază a familiei este aceea a transmiterii limbii materne, a formării primelor deprinderi de viață, a primelor sentimente sociale (de iubire față de persoanele din jur, atașamentul față de grupul familial), a primelor virtuți (cinste, pudoare, sinceritate, sânguință, spirit de ordine, etc.):

Familia ca instituție socială, are o istorie care se confundă cu dezvoltarea civilizației umane, fiind unicul grup social în care legăturile de dragoste și consanguinitate capătă o importanță primordială, prin interacțiunile multiple și determinante între toți membrii ei. În acest creuzet de relații, valori și sentimente, copilul primește forța și imboldul principal al dezvoltării sale.

Viața în familie este prima școală a emoțiilor. În acest creuzet intim, învățăm să recunoaștem emoțiile proprii cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să alegem reacțiile, cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile.

Familia este cel dintâi cadru social de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este prima școală care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată. Are și o însemnată funcție educativă. Ea este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”. Statisticile judiciare arată că majoritatea delicvenților și a celor din instituțiile de corecție au fost lipsiți de o reală asistență din partea familiei.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul absoarbe din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual.

„Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.”(Marie- Claude, Beliveau)

H. H. Stahl, remarcabil sociolog, membru al școlii sociologice de la București, clasifică funcțiile familiei în două mari categorii: „funcții interne și funcții externe, primele contribuind la crearea unui regim de viață intimă, menit să asigure tuturor membrilor un climat de securitate, protecție și afecțiune; al doilea grup de funcții asigurând dezvoltarea firească a personalității fiecărui membru al grupului, socializarea și integrarea sa corespunzătoare în viața socială.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit

cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delincvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.”

Concluzionând putem spune, că rolul familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.

Bibliografie:

1. Frunză Virgil, *Factori favorizanți și perturbatori ai activității didactice*, Ovidius Univerity Press, Constanța, 2003
2. Frunză Virgil, *Teoria comunicării didactice*, Ovidius Univerity Press, Constanța, 2003
3. Petrescu Paloma, Șirian Lucreția, *Management educațional*, Editura Dacia, Cluj Napoca, 2002
4. Stama Ioana, *Construiește imaginea ta de la catedră*, Editura Ars Docenti, București 2001

SINDROMUL COPILULUI ALINAT SI FOBIA ȘCOLARA

PROF. DRĂGHICI LUMINITA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR.18, TIMISOARA

Cum se manifesta un copil alinat?

Astfel de copii sunt in general capriciosi. Au o serie de dorinte care nu totdeauna pot fi satisfacute in momentul respective . Daca nu se intampla cum vor ei devin impulsive si fac crize de furie , acte de nestapanire .

De obicei sunt negativisti, se manifesta prin incapatanare , indaratnicie , nesupunere , obraznicie , impertinenta . atentiei. Ei sunt putin simpatizati de colegi si adesea ignorati.

Pot fi inasa si copii alinatiati hipersensibili Sunt egoisti si individualisti. Se manifesta prin orgoliu, infumurare , tendinta de a fi in centrul, emotive , timizi excesiv .Din supraprotectia parinrilor a rezultat starea de neincredere in foetele proprii , un comportament lipsit de initiative.

De ce si in ce fel acesti copii pot manifesta fobie scolara ?

Fobia scolara este un raspuns la neadaptare .

Sunt adesea situatiile in care se manifesta respingere fata de scoala, atitudini negative ale copilului fata de scoala, instabilitate relationala.

Multe dintre aceste manifestari sunt cauzate de *influențele mediului de provenienta* (parinti , bunici, frati mai mari) In familie nu este destul de bine pregatit terenul psihologic pentru scoala.Unii parinti recurg la a-i ameninta pe copii cu scoala (“las’ ca mergi tu la scoala ... vezi tu acolo ! “)Astfel apare inca de la ineput sentimental de respingere.

Alti parinti sunt preocupati de a-i invata pe copii sa scrie , sa citeasca, sa socoteasca, fortat si gresit , inainte de merge la scoala.Folosindu-se de cele mai multe ori procedee metodice inadecvate , se ajunge la o respingere a activitatii scolare de catre copii , insotita de tulburari afectiv-emotionale.

Cei sapte ani de acasa constituie si primul model social cu o mare influenta asupra copiilor privind modul lor de relationare, comportare si de integrare scolare.Stategiile educative la care se face apel in familie determina in mare masura rezultatele scolare ale copiilor si comportamentul lor sociomoral .

Comportamentul educativ al parintilor chiar daca e bine intentionat poate avea efecte negative asupra copiilor. Sunt parinti supraprotectori care considera ca scoala are o serie de cerinte educative ce depasesc posibilitatile copiilor sau copiii lor fie sunt de o inteligenta rara , fie neajutorati , plapanzi,

fragili si trebuie menejati. Aceasta *neconcordanta de cerinte intre familie si scoala* poate determina o atitudine necorespunzatoare a copilului fata de scoala.

Pe de alta parte , *mediul scolar* se caracterizeaza prin o anumita neutralitate afectiva . Invatatorul e mai putin tolerant decat mama, bunica sau chiar educatoarea ., e mai autoritar, cere respectarea a mai multor reguli.Campul relational se amplifica in scoala ; relatiile cu ceilalti copii se bazeaza pe reciprocitate si egalitatea. Statutul de elev impune noi indatoriri.In cazul unui copil rasfatat, aceasta schimbare de situatie poate fi cu greu acceptata.

Respingerea fata de scoala , aversiunea fata de preocuparile scolare pot aparea si ca urmare a *neconcordantei intre posibilitatile copiilor si perspectivele invatarii in scoala*. Copiii rasfatati sunt hipersensibili. Daca au o nereusita o constientizeaza imediat si excesiv. Ei pot fi invidiosi pe reusita unor colegi. Aceste dificultati pot constitui inceputurile unei atitudini de respingere fata de sarcinile scolare. Si in acest caz, daca parintii sunt interesati si reactioneaza bine , situatia se rezolva iar in cazul in care ban u sunt preocupati de aceste situatii, le ignora , le considera minore, apreciind ca pot fi depasite supraestimand posibilitataile copiilor , fie sunt prea indulgenti si solicita prea putin efort in comparative cu cerintele scolare.

In aceste situatii copiii acumuleaza lacune in cunostinte , nu sunt motivati pentru eforturi,traiesc in permanent conflict determinat de *neconcordanta dintre cerintele scolii si rezultatele obtinute de ei, de evaluarea rezultatelor de catre scoala pe de o parte si parinti pe de alta parte*. Copiii sunt derutati.Toate acestea exprima tulburari de atitudini ale copiilor fata de scoala , la care contribuie mult atitudinea fie tematoare , agresiva sau nepasatoare a parintilor fata de rezultatele scolare ale copiilor.

De regula , copiii rasfatati , cand cunosc primele insatisfactii nu le mai place sa invete, dispare dorinta de a cunoaste, evita sarcinile scolare.Se pot chiar simti stresati de situatie .Apar dificultatile de adaptare.

Ele se caracterizeaza prin incapacitatea copilului de a se supune unui sistem de cerinte riguroase , prin instabilitate relationala , prin tulburari afective si comportamentale . Pot aparea tensiuni la scoala datorita competitiei la care ei nu fac fata , nu se adapteaza. Datorita educatiei din familie ei opun deseori rezistenata interioara fata de scoala si masurile pe care invatatorul le ia. Pe de alta parte , la scoala nefiind rasfatati ca si acasa , ei traiesc o profunda nemultumire si dezorientare.

Bibliografie

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Vărmășan Ecaterina Adina-*Consiliere și educația părinților*, editura Aramis, București, 2002

STILURI PARENTALE ȘI INFLUENȚA LOR ASUPRA DEZVOLTĂRII COPILULUI

DRAGOMIR ANNAYMONE

Prin stil parental se înțelege modul în care o persoană ajunge să se comporte, în calitate de părinte, cu propriul copil.

Specialiștii în psihologia dezvoltării copilului studiază de mai multă vreme modul în care stilul de parenting își pune amprenta pe dezvoltarea copilului și, mai ales, pe evoluția lui ulterioară ca adult. Deși este doar o variabilă dintr-o constelație de factori (predispoziții temperamentale, identitatea de gen etc.), stilul parental are un impact semnificativ asupra formării personalității și abilităților de viață ale copilului.

Potrivit unui studiu publicat în 1964 de Martin și Lois Hoffman, putem vorbi de patru stiluri parentale. Acestea se deosebesc prin comportamente, standarde și valori, având efecte asupra dezvoltării cognitive și emoționale a copiilor.

Părintele autoritar îi cere copilului să respecte cu strictețe regulile existente, folosind frecvent fraze de genul "Faci așa pentru că zic eu. Nu discutăm!". Eșecul conformării la un set strict de reguli are ca rezultat pedeapsa. De obicei, acest părinte este rece și detașat de copil, impunând respectul muncii și al efortului. Astfel, stilul autoritar îl învață pe copil să fie ordonat, disciplinat și dezvoltă spiritul critic al acestuia. Din păcate, adoptarea acestui stil atrage după sine numeroase dezavantaje. În primul rând, copiii crescuți de părinți autoritari sunt excesiv de ascultători, nesiguri pe ei și foarte timizi printre cei de aceeași vârstă deoarece se tem în permanent că ar putea greși. Ei vor întâmpina dificultăți în realizarea unei comunicări eficiente și se vor integra greu în societate. Din cauza stimei de sine scăzute, un asemenea copil este lipsit de inițiativă și de curaj. Mulți dintre adulții proveniți din astfel de familii pot manifesta diverse tulburări emoționale sau pot dezvolta comportamente de risc, de tipul consumului de alcool, droguri sau delinvență.

Părintele permisiv (indulgent) permite copilului să se manifeste cum vrea el, fără să-i impună prea multe restricții. Evită confruntările și nu își responsabilizează copilul, având așteptări reduse privind autonomia și autocontrolul acestuia. Copiilor le sunt îndeplinite toate dorințele și nu le sunt interzise comportamentele neadecvate, libertatea de expresie a copilului aflându-se în prim-plan. Părintele indulgent manifestă căldură și interes față de tot ceea ce face copilul, iar cazurile în care îl pedepsește sunt foarte rare. Un avantaj al acestui stil de parenting este că îi permite copilului să-și dezvolte o identitate proprie și să aibă o personalitate distinctă, originală. Copilul se simte important, valorizat, ceea ce determină creșterea nivelului stimei de sine – condiție esențială în dezvoltarea armonioasă a personalității. De asemenea, un stil de parenting indulgent stă la baza dezvoltării creativității, autonomiei și a capacității decizionale. Însă lipsa unor limite ferme poate genera un comportament neadecvat, bazat pe încălcarea regulilor, a normelor morale, sociale. Copiii crescuți astfel dezvoltă ca adulți frica de responsabilitate. În plus, este posibil să aibă performanțe scăzute în plan profesional, întrucât nu s-au format corespunzător mecanismele motivației interioare.

Părintele indiferent (neimplicat) neglijează copilul, nu este preocupat de realizările lui și comunică foarte puțin cu acesta. Se limitează la împlinirea nevoilor de bază ale copilului, dar este dezinteresat de activitățile acestuia. Nevoile emoționale și de relaționare ale copilului sunt respinse sau neglijate. Copilul al cărui părinte se manifestă indiferent se simte lipsit de importanță și trăiește cu un puternic sentiment de abandon. El își poate dezvolta o stimă de sine redusă, asemenea copilului crescut autoritar. Ca adult, va fi urmărit în permanență de un complex de inferioritate ("Niciodată nu voi fi în stare să fac ceva suficient de bun ca să-i mulțumesc pe a mei."), va fi extrem de sensibil la critică și la eșec. Lipsa de afecțiune îl va determina pe copilul crescut indiferent să fie mai rigid, mai insensibil la nevoile și sentimentele celorlalți, mai apatic, dar și mai pragmatic, pentru că va învăța să se bazeze doar pe experiența lui de viață.

Părintele democratic stabilește reguli clare, logice, consecvente și flexibile, ținând cont de nevoile copilului atunci când le aplică. Se așteaptă de la copil să se supună regulilor stabilite de părinți, însă aceștia sunt mult mai receptivi la nevoile emoționale ale copilului și comunică eficient, oferind feedback permanent. Când copiii eșuează în a fi ascultători, părinții sunt iubitori și iertători. Consecințele încălcării regulilor sunt discutate și părinții îi învață pe copii comportamente alternative acceptabile. Specialiștii susțin că un copil crescut astfel va deveni un adult echilibrat emoțional, independent și încrezător în forțele proprii. Va fi, de asemenea, capabil să-și exprime punctul de vedere și să-și urmeze propriul drum în viață.

BIBLIOGRAFIE

Nancy Darling și Lawrence Steinberg: Parenting style as context: an integrative model (pdf)
www.desprecopii.ro

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR PETRICA DRAGOMIR COLEGIUL ECONOMIC „VIRGIL MADGEARU” MUNICIPIUL PLOIEȘTI

Copilăria reprezintă inima celorlalte vârste, este etapa când în viața fiecăruia se pun bazele pentru evoluția atât în plan emoțional, cât și în alte sfere de manifestare a potențialului uman. Familia este universul în care omul ia cunoștință de multiple aspecte ale existenței. Părinții oferă exemplu de viață, sădesc în conștiință reperele, valorile, atitudinile fundamentale în fața sinelui, în raportul cu ceilalți, în fața acțiunii, formează deprinderile necesare unei bune integrări a copilului în comunitate.

Astfel, ei oferă informații, exemple în privința regulilor de conviețuire atât în mediul familial cât și în afara casei, la grădiniță, la școală, în parc, în vizită, în diferite situații. Îi învață pe copii să salute, cum să o facă în funcție de context, de vârstă, să ceară diverse lucruri, să fie politicoși, să fie atenți la nevoile celor din jur, să mulțumească pentru ajutor. Părinții sunt cei care îi învață pe copii să folosească diverse obiecte, cum să țină în mână instrumente utile, cum să reacționeze în cazul unui conflict, cum să creeze o atmosferă plăcută, cum să negocieze pentru ceea ce au nevoie, cum să fie companii dorite de ceilalți. Ei află cum este bine să reacționeze, că în cazul în care greșesc față de oamenii care îi înconjoară este de dorit să își ceară iertare pentru a restabili echilibrul comunicării dintre ei, învață cum să își regleze ritmul, tonalitatea vocii, ce cuvinte să aleagă pentru a transmite diverse informații, când să tacă, când să insiste, când să aibă răbdare.

Cei șapte ani de acasă reprezintă echivalentul acumulărilor esențiale pentru întregul periplu existențial al individului, acelea legate de buna conviețuire, sunt acei ani când copilul este în curs de formare a stimei de sine, când învață să se iubească, să se respecte pe sine și să îi respecte pe ceilalți, să demonstreze acest lucru prin faptele sale, prin comportament, gesturi în funcție de diferite contexte.

În acești ani se fixează deprinderi fundamentale de conduită absolut necesare relaționării, acelea în care înțeleg că nu pot trăi în armonie cu ceilalți dacă nu dau dovadă de dragoste, dacă nu sunt sinceri, deschiși, dacă nu prețuiesc eforturile altora, dacă nu se pun și ei în slujba lor pe diverse căi, dacă nu caută pacea, dreptatea, binele, frumosul, adevărul.

Cei șapte ani de acasă pun bazele caracterului viitorilor adulți, pun bazele credinței, a fundamentelor atitudinilor care vor fi hotărâtoare pentru restul vieții. Copilul învață de mic să aleagă între bine și rău, părinții apelează la basme, la multiple modalități de a trasa linia de demarcație, cum ar fi enunțarea poruncilor divine, oferirea de exemple fie în viața reală, fie în lumea ficțională, în sfera artistică prin vizionarea unor filme sugestive sau a unor piese de teatru care să aibă puterea de a trezi emoții, de a sensibiliza, de a produce un impact suficient și puternic în sufletul lui încât să manifeste un comportament care să reflecte grija față de cei în mijlocul cărora trăiește.

Cei șapte ani de acasă sunt ca o etichetă pusă de societate familiei, reflectând educația acordată copilului în cadrul acesteia în primii ani de viață, înainte să fie influențat în mod hotărâtor și de alți factori atât de natură exterioară, cât și interioară. Se referă atât la capacitatea de stăpânire a impulsurilor, învingerea egoismului, cât și deprinderea unor abilități, manifestări care să reflecte generozitatea, răbdarea, punerea în slujba nevoilor celorlalți.

Când un om are educația realizată de mic în cadrul familiei, este respectuos, responsabil, are valori clare precum devotamentul, generozitatea, smerenia, curajul, bunătatea, răbdarea, hotărârea, comunicarea eficientă, se implică în acțiune, e capabil de efort susținut pentru bunăstarea celor dragi, salută, își cere scuze în caz de greșete cu ceva, oferă locul celor mai în vârstă, îi apără pe cei mai slabi, dovedește prețuire și echilibru în ceea ce face și nu face, prin tot ce spune și nu spune, este o adevărată binecuvântare pentru comunitate.

ȘAPTE ANI PENTRU O VIAȚĂ!

PROF. ÎNV. PRIMAR: MĂDĂLINA DRĂGUȘIN

În orice societate familia constituie factorul primordial al formării și socializării copilului, ca și cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile sale psihologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere și dezvoltare, prima colectivitate integratoare ce condiționează toate achizițiile ulterioare.

Cei șapte ani de acasă este o școală obligatorie de politețuri și mici reguli ale interacțiunii sociale. Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți.

Ideea de la baza acestei expresii este următoarea: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

De noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri.

Principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, prin copil „bine crescut”, care are „cei șapte ani de acasă”, se numără:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie;

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări așteptându-și rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor, dar și a celui/celei care ne servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur.

Factorii care influențează cei șapte ani de acasă sunt: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

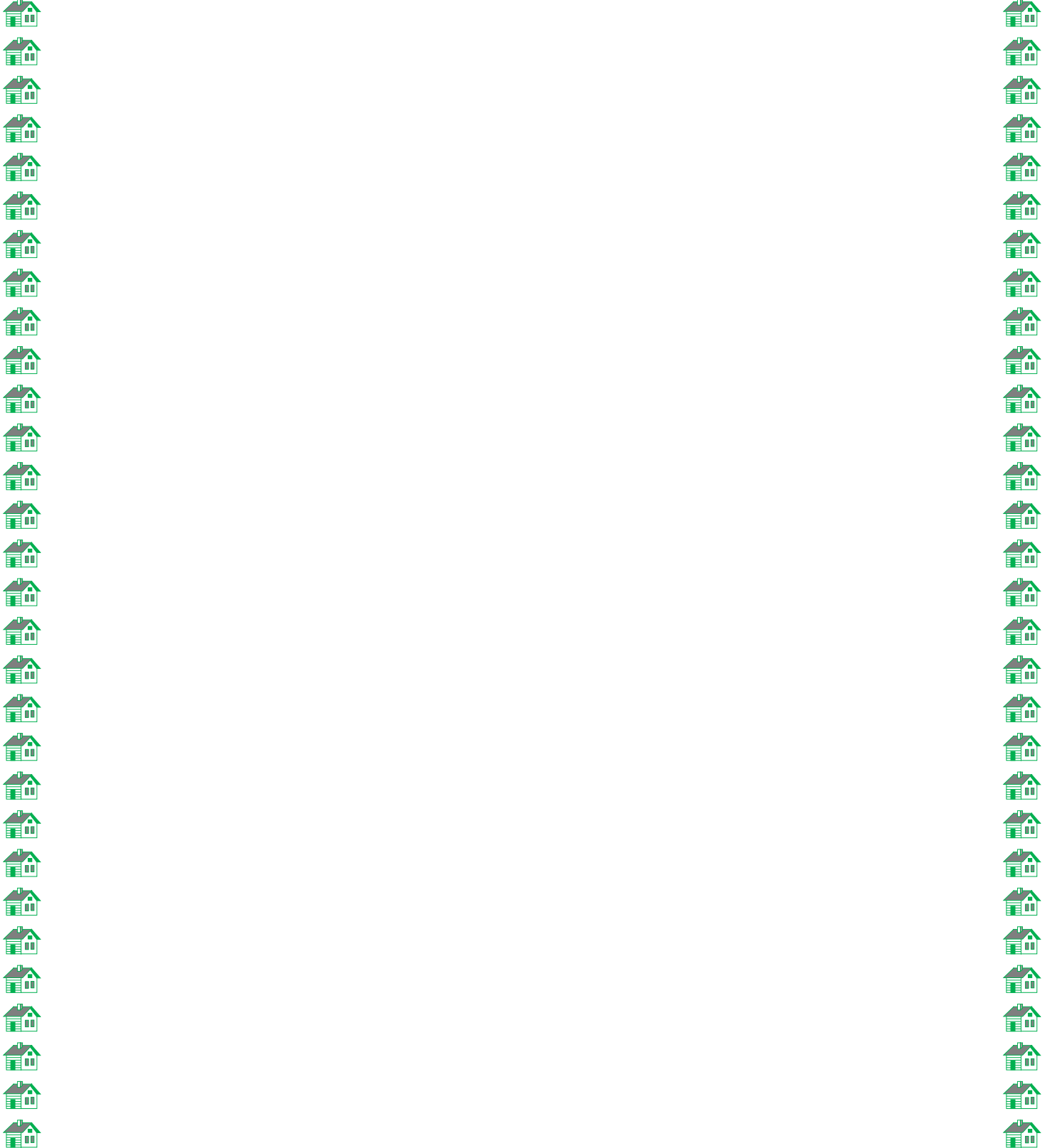
A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă.

Părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc, dar copiii...

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: DRINGO MIHAELA

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei.

Modelarea caracterului copilului nu mai este exclusiv responsabilitatea familiei în primii șapte ani de viață, ea joacă totuși rolul fundamental în ceea ce privește adultul care se pregătește să devină. Este esențial ca familia să petreacă cât mai mult timp împreună cu copilul, timp în care copilul și nevoile sale să fie în centrul atenției. Copilul trebuie în primul rând să știe că este iubit și respectat, că iubirea adevărată este necondiționată. El trebuie să învețe să se iubească pe sine, pentru ceea ce este, nu pentru ceea ce cei din jur vor să-l facă să devină. Regulile de conviețuire socială vor fi deprinse încet de către copil, prin expunere zilnică și inevitabilă la cerințele mediului în care crește și se dezvoltă. Politețea și bunele maniere se deprind prin observarea exemplului pe care îl dau adulții. Părinții trebuie să le ofere tot timpul copiilor un exemplu pozitiv și să fie constant în ceea ce fac.

Consider că primii șapte ani din viața unui copil sunt esențiali pentru formarea sa ulterioară. În această perioadă se produc numeroase schimbări esențiale din mai multe puncte de vedere, la nivel cognitiv, în ceea ce privește socializarea, atașamentul. Este perioada care îi va marca pe urmă existența.

FAMILIA- PRIMUL MEDIUL AL FORMĂRII VIITORULUI ADULT

**PROF.ÎNV.PRIMAR- DUDA DANIELA ELENA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘĂULIA, JUD.MUREȘ**

Motto:

"Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților." Valeria Mahok

Mediul în care copilul se naște, trăiește în primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează este familia. Învățarea primelor comportamente sociale, prin imitație și prin interacțiune, se produce în mica copilărie și este dependentă de tipul relațiilor din familie. Familia îi oferă copilului atmosfera necesară echilibrului personalității sale; valoarea acestuia este recunoscută și apărată îndeosebi în familie. Educația morală a copiilor are bazele tot în familie, în primii ani de viață Primele deprinderi de comportament- respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate- sunt noțiuni care îl vor ajuta pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și al celor din jur. Tot familia, în sens moral, îl îndrumă pe copil să fie sociabil, un bun coleg și prieten, să ajute la nevoie. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părintele fiind un exemplu pentru copil.

Din punct de vedere estetic, familia îi formează copilului primele reprezentări estetice, gustul pentru frumos, deprinderea de a disocia frumosul de urât, capacitatea de apreciere a unor lucrări simple, artistice, chiar dorința de a fi el însuși creatorul unor lucruri frumoase.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul părinților ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl înveți să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Părintele este primul exemplu. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Politețea se învață treptat, tocmai de aceea este important să i se explice copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

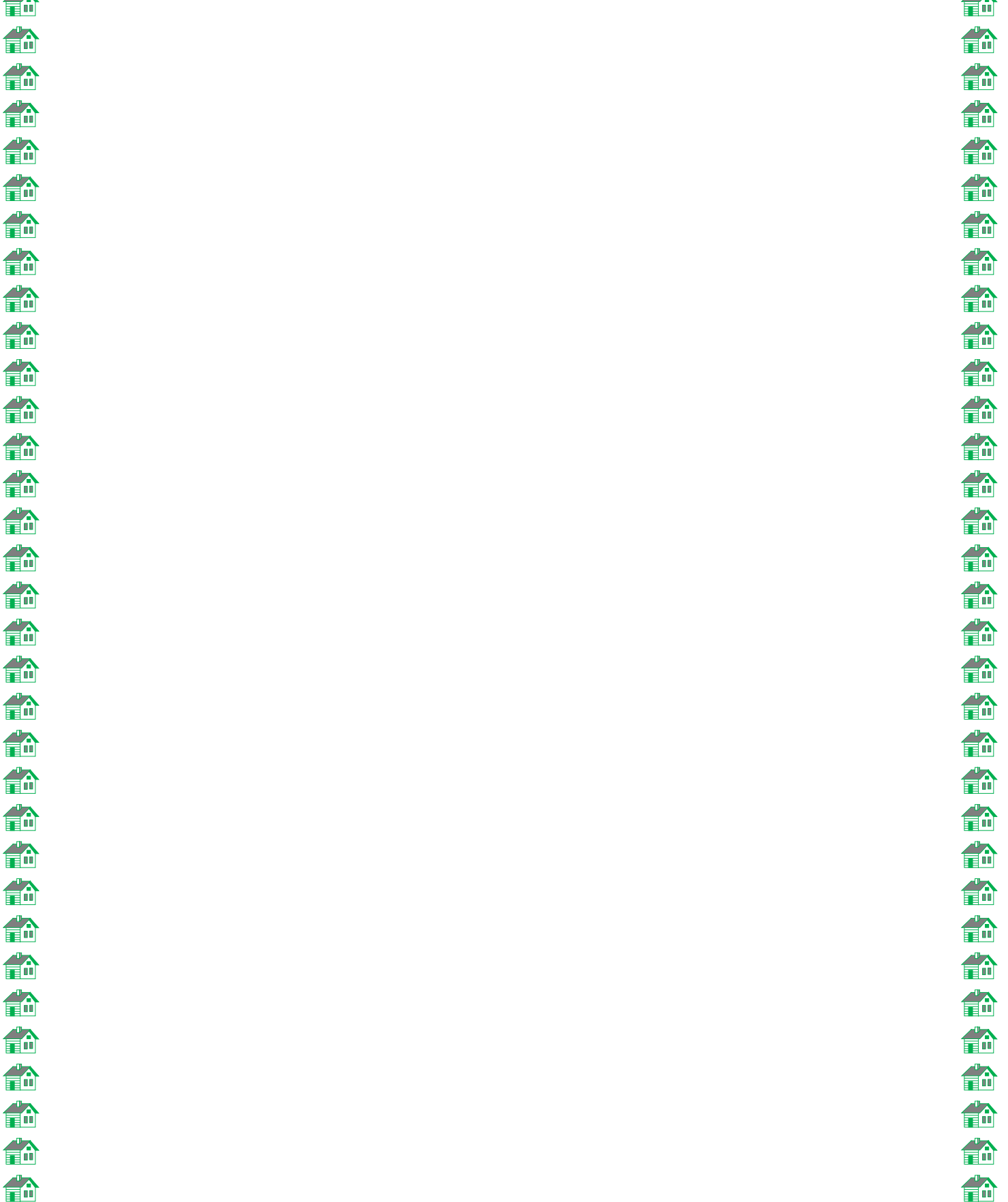
Este normal pentru orice părinte să-și pună întrebarea dacă este sau nu un părinte bun pentru copiii săi. Să se întrebe dacă educația pe care o oferă urmașilor săi este sau nu cea mai bună și dacă este un pedagog bun. La urma urmei, fiecare părinte își dorește pentru copiii lui tot ceea ce este mai bun pe lume. A fi părinte este un rol extrem de dificil, dar și o provocare. Este bine să respectați limitele impuse, să ascultați totodată cu atenție argumentele celor mici (indiferent dacă uneori acestea sunt mai mult sau mai puțin absurde), să le respectați punctul de vedere și - ceea ce este cel mai important - să păstrați întotdeauna un contact cât mai bun cu aceștia. Comunicarea permanentă este de multe ori cheia succesului și a încrederii reciproce dintre părinți și copii. În cele din urmă, încrederea previne apariția tensiunilor și a problemelor

care mai târziu devin greu de gestionat și de rezolvat. Un alt secret al unui părinte "bun" este tocmai faptul că nu trebuie să vă puneți la îndoială capacitatea de a fi un părinte capabil.

1. Elias, J. Maurice, Tobias, E. Steven , Friendlander, S. Brian, „Inteligența emoțională în educația copiilor”, Editura Curtea Veche, 2007;

2.Hedges, Patricia, „ Personalitate și temperament” , , Editura Humanitas, 2006;

MODELUL MEU DE VIAȚĂ

PROF. MIRELA DUMA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „EFTIMIE MURGU” LUGOJ

De multe ori ne referim cu diferite prilejuri, la modelul pe care ni l-am ales și urmat în viață. Năzuința fiecăruia spre mai bine, spre valențele etice și intelectuale pe care le întrunește modelul ales, abordarea cu curaj și tenacitate a drumului care să ne conducă spre culmile atinse de model au profunde rezonanțe educative în viața oamenilor, cu atât mai mult la elevii mai mari, când visele și proiectele de viitor prind contururi mai certe.

Modelul de viață este luat, în foarte multe cazuri, dintre membrii familiei (părinți, frați mai mari etc.) Modelul părinților influențează în mare măsură conduita copilului. Potrivit specialiștilor, părinții reprezintă primele persoane cu care copilul intră în contact atunci când vine pe lume. De aceea, îi consideră ca fiind cei mai buni, protejând cele mai bune valori și își dorește să îi imite în tot ceea ce fac:

„Modelul de viață mi l-au oferit părinții. De la ei am învățat cum să mă port, ce atitudine să iau față de cei din jur. Tata își îndeplinește exemplar obligațiile profesionale și îi ajută pe colegii care au mai puțină experiență.”

„Mama, modelul meu, mi-a devenit învățătoare. Mi-am propus să învăț așa cum a învățat și ea și să ajung profesor de limba română.”

„În viață voi urma exemplul părinților și al fratelui meu. Fratele meu e student la A.C., învață foarte bine și aș dori să-i semăn.”

Dar modelul de viață este căutat adesea și găsit și printre educatori, prieteni, eroi din cărți și filme, diverse personalități. Sub acest aspect lucrurile trebuie privite cu toată seriozitatea de către factorii educativi, deoarece știut este că la vârsta adolescenței, problema anturajului, a prietenilor, ca și capacitatea de selecție insuficient de formală în unele cazuri pot influența negativ evoluția unui elev. Le revine părinților și educatorilor să-i îndrume și să-i ajute îndeaproape pe copii, pentru a-i feri de eventualele confruntări aprige la diferite răspântii ale vieții.

Referindu-se la importanța unor modele de viață, un elev făcea următoarea apreciere: „Totul e să trăiești odată cu societatea, să respiri din atmosfera noutăților, să nu pregeți niciodată, să înveți din ceea ce te înconjoară, și fără a minimaliza importanța exemplului, aș ține să subliniez, că nu putem uita, în primul rând, să fim originali.”

Scoala îi va învăța pe copii cunoștințe academice, părinții trebuie să îi învețe despre moralitate și valori.

În concluzie, pentru copil părintele este primul model pe care el îl urmează. Sistemul de valori, felul de a se comporta în societate, părerile, ideile, toate se construiesc cărămidă cu cărămidă, de la vârste foarte mici. Să nu uităm că cel mai important “dar” pe care-l putem oferi copiilor noștri este dragostea necondiționată. Copiii au mereu nevoie să fie apreciați, laudați, încurajați, iubiți și respectați

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ PUCHENII MARI ,PRAHOVA PROF.ÎNV.PRIMAR DUMITRACHE ROXANA

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții . E foarte firesc pentru părinți să-și dorească copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți să dețină rolul principal.

Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor ,dar mă voi opri decât la câteva aspecte .

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi nu sunt exemple bune de urmat .

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni.

Tinerilor trebuie să li se prezinte și astfel de modele, demne de urmat.

„Cei șapte ani de acasă“ este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori.

” Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.”

**FAMILIA ESTE CENTRUL DE FORMARE,
PRIN EXCELENȚĂ, A FIINTELOR UMANE**

**PROF. DUMITRAȘ VALER FLORIN
LICEUL TEORETIC „GEORGE POP DE BĂSEȘTI” ULMENI**

Nici școala, nici universitatea și niciun alt centru educativ nu vor putea substitui bogăția sufletească, potențialitatea caracterului și a sufletului, așa cum o face viața sâmul familiei.

Educația academică (școala, facultatea etc.) aporță copiilor elemente tehnice și de cultură generală, în terminologie teoretică, modele și metode, necesare pentru a se descurca la locul de muncă și în diversele alegeri din viață

Părinții sunt profesorii prin natura vieții, iar casa, prin natură, este școala primară care formează oameni funcționali, responsabili de faptele lor, conștienți de necesitățile lor (atunci când familia parcurge un drum sănătos, responsabil și funcțional). Acest rol nu poate fi delegat altor actori instituționali și nu i se potrivește nici unui centru educativ. Nu există loc sau încăpere în cele mai performante instituții educaționale, pentru formarea ființei umane, cum este inima familiei în care s-a născut. Mediul familial sau „acasă” este laboratorul natural în care fiecare copil poate fi format, crescut pentru viață; conviețuirea, toleranța, spiritul civic, responsabilitatea, toate acestea sunt discipline pentru o viață productivă, pentru o muncă de calitate. Cei șapte ani de acasă reprezintă contextul primar unde persoanele învață să fie afectoase, unde viitorii cetățeni învață competențele comunicative, perceptiv, cognitive, emoționale, organizaționale, care îi vor face să fie productivi și de succes.

De asemenea, cei șapte ani de acasă te învață procesele esențiale pentru creșterea și manifestarea ca individ în societate și în viața relațională, deoarece familia aporță mai mult decât instructaj, familia aporță formare și educație, pune bazele valorilor fundamentale și formează caracterul individului din societate.

Cei șapte ani de acasă reprezintă școala cea mai de top, iar familia cea mai bună sală de clasă pentru a îndeplini procesul instructiv-educativ, acolo unde inima colaborează cu mintea, sentimentele cu puterile cugetării.

Dacă concluzionăm, că principalul obiect de studiu, în procesul educativ, este caracterul, atunci, nimeni mai potrivit decât familia nu poate îndeplini această sarcină educativă, de a forma individul pentru societate. Educația, în principiu, ține de interiorul persoanei, al cărui caracter este în curs de formare, dar și de personalitatea persoanei, care se modelează în nucleul familial. Cei șapte ani de acasă instruesc copilul, corectează comportamentul, formează maniere și obiceiuri și îi formează pentru a fi utili în viitoarele situații.

EDUCAȚIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. DUMITRESCU AURELIA-MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7 – GALAȚI
SPECIALITATE: LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede, rămâne valabilă ideea că normele de conduită se învață din familie. Acesta este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare și, într-o mai mică măsură, printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor lor în primii ani ai copilăriei. Putem spune că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică și intelectuală. Cei șapte ani de acasă sunt caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, deoarece majoritatea se confruntă cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, interacționând cu diverse persoane, începe o nouă etapă a vieții lui.

La începerea grădiniței, are loc o reorganizare a programului zilnic al copilului, care cuprinde perioade de timp bine delimitate, nu numai din punctul de vedere al activităților și reperelor orare, ci și din punctul de vedere al mediului în care își desfășoară aceste activități. Este important ca părinții să cunoască programul copiilor încă de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă, astfel încât să existe coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze despre activitățile care se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi, deprinderi și ce cunoștințe vor fi vizate, despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc.

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime liber emoțiile, fără teamă. Este bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îl interesează, fără a recurge la un interogatoriu. De multe ori, se întâmplă ca, la întrebarea, „Ce ai făcut azi la școală?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu copilul pe această temă, părinții pot povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Activitățile copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de și particularitățile individuale și de vârstă ale fiecărui copil.

Părinții trebuie să le pună copiilor la dispoziție materialele de care au nevoie, să le organizeze corespunzător spațiul, să le dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulții și cu alți copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care le pot face copiii și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi ca aceștia să alerge, să se joace cu mingea, să se joace de-a v-ați ascunselea, să se plimbe desculți, să simtă iarba, pământul, nisipul, apa, să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor, să se implice în culesul frunzelor, al fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc acestea, despre gustul lor, să ajute la tot felul de activități gospodărești etc.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina,

cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra semnalelor pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea și pot asimila foarte multe cunoștințe.

Copilul se va identifica, de cele mai multe ori, cu părinții săi și va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe etc.), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că aceasta nu înseamnă să fim stresați de cum vorbim, cum ne purtăm ori cum reacționăm la cei din jur. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările pozitive, frumoase din viața voastră, cât și din cele negative.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții, cum ar fi spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu. Un copil criticat permanent și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Concluzionând, putem afirma că părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei, odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta să fie oameni respectuoși și demni de respect la rândul lor.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

**PROF. ÎNV. PRIMAR ȘI PREȘCOLAR DUMITRESCU NICOLETA
GRĂDINIȚA NR. 272, BUCUREȘTI**

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil care a asimilat și știe să aplice cunoștințe specifice educației morale. Astfel că bunele maniere, regulile și principiile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Succesul educației primite de către copil în familie depinde de câțiva factori cum ar fi: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

De aceea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. În intervalul ce reprezintă cei șapte ani de acasă, respectiv perioada în care copilul este pregătit pentru integrarea în mediul școlar, este necesar ca părinții să fixeze limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă se învață formulele de politețe, cum și când se spune: "bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, etc", iar copilul învață prin imitație. În acest context exemplul adulților are o importanță covârșitoare.

Treptat, copilul își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime și lăsat să termine ce are de spus. Este important să nu i se facă observații în public; replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții reprezintă modele pentru copil, iar comportamentele acestora sunt imitate și preluate de către cei mici. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus "mulțumesc!" la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

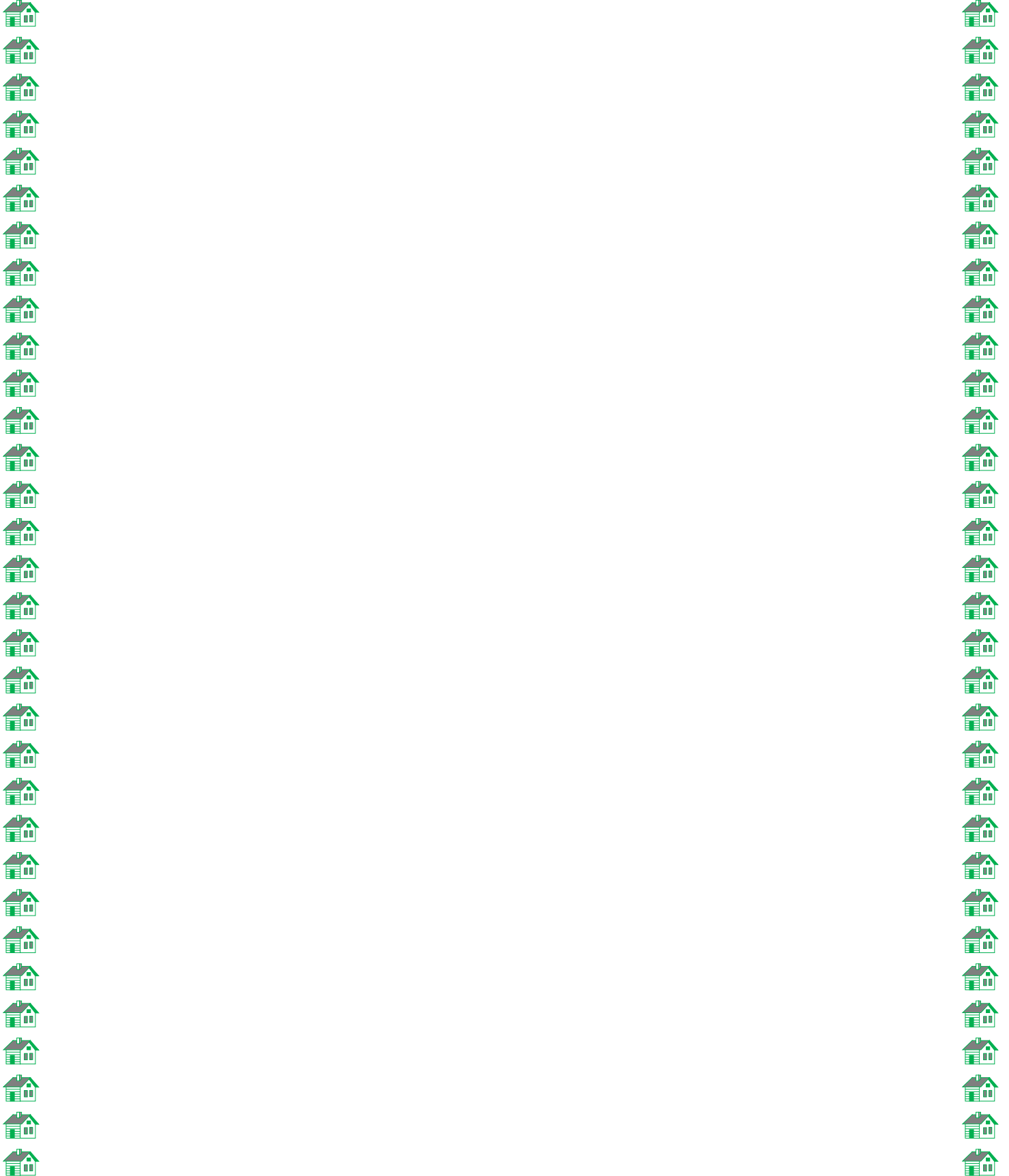
Pentru a încuraja și motiva copilul să adopte o atitudine și un comportament adecvat, este indicat să i se explice de ce este bine să facă acest lucru și totodată să-și asume urmările propriului comportament. În acest context apar recompensele și pedepsele.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să fie laudat ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în

 administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o
 ceartă sau o palmă.

Astfel că, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli
 realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca
 amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va
 trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să
 accepte greșelile involuntare.

IUBIREA DE ACASA

**PROFESOR CONSILIER CAZACU DIANA
SCOALA GIMNAZIALA AL.I.CUZA BACAU**

Iubirea trebuie să se simtă, să se „audă”, să fie dovedită. Iubirea se învață. Nu din cărți sau filme, nu de la școală, ci de acasă, de la părinți, primele modele de viață. Trebuie să le arătăm copiilor că îi iubim. Prin vorbe și fapte. Doar unele, sau doar altele, nu sunt suficiente.

Cuvintele sunt daruri minunate. Cât de fericiți suntem când copilul reușește să spună primul cuvânt. Sărim în sus de bucurie, îl laudăm, repetăm după el, cu el, „hai, mai spune o dată”, și-apoi dăm de știre la toată familia, la toți cunoscuții. Părinții sunt primele și cele mai importante ființe din viața copilului. De aceea, căldura lor liniștește un bebeluș, vocea lor îl adoarme, iar veselia și hârjoana lor îl fac să râdă și să gângurească la nesfârșit.

La început de „relație”, fie ea amoroasă sau părinte-copil, cuvintele „te iubesc”, „îmi place de tine”, „mă bucur să stau cu tine”, „ce frumos ești când zâmbești”, privitul în ochi, îndrăgosteala, sentimentul de a sta „lipiți” unul de altul, dacă s-ar putea, sunt la ordinea zilei. Pe măsură ce „relația” înaintează, „crește”, toate aceste cuvinte se pierd. Ele nu lipsesc în totalitate din viața noastră, dar nu mai sunt la fel de frecvente. Nu mai spunem atât de des „te iubesc”, nu mai arătăm același interes și bucurie pentru fiecare gest. În primul rând, un copil are nevoie să știe, dar mai ales să vadă că părinții lui se iubesc. Pentru a învăța, la rândul său, ce este iubirea.

Un copil are nevoie, nu doar să știe că este iubit, că doar așa e normal, ci să învețe acest lucru. Are nevoie de certitudinea iubirii noastre ca și convingere, nu numai declarativ. A-i spune și a-i arăta iubire sunt două lucruri la fel de importante. Exact așa cum învață să facă primii pași, să spună primele cuvinte, să citească și să scrie, tot așa trebuie învățat să iubească. Nivelul emoțional al unui copil este dat la maxim până la maturitate. Manifestările de iubire decente, dar calde și sincere, dintre părinți, în prezența copilului, sunt ceva necesar. Dacă părinții au uitat să-și spună „te iubesc” iar copilul este pupat doar în somn „să nu și-o ia în cap”, cum va învăța el ce înseamnă iubirea și cum arată ea?

Degeaba are haine de firmă, telefon cool, o cameră „hard” și tot ce-și dorește, dacă îi lipsește esențialul. Dacă nu și-a văzut părinții sărutându-se sau ținându-se în brațe, cum ar putea învăța care sunt dovezile de iubire? Dacă nu vede dovezi de dragoste, gesturi, semne, dacă nu aude cuvinte pline de iubire, va considera că este suficient doar să simtă. Nu poți să arăți ceva nu ai văzut. Va crește și va iubi, dar nu va ști să arate acest lucru. Aproape toți părinții vor spune că își iubesc copiii, dar câți dintre noi le arătăm cu adevărat acest lucru? Un acoperiș deasupra capului, mâncare și jucării nu este suficient. A-l ocroti și a-l feri de pericole nu este îndeajuns.

Preocupați de job-uri, afaceri, de relațiile de muncă – cu șeful, cu subalternii, colegii, „mai am ceva de terminat”, „mai am câteva telefoane de dat”, preocupați de prieteni, de „a apărut ceva neprevăzut”, „trebuie să rezolv”, mulți dintre noi bagatelizăm relația cu propriul nostru copil. Uneori, chiar și cu partenerul de viață. Considerăm că, cele două, sunt firești, banale și cel mai ușor de întreținut. Că „cei de acasă” știu că îi iubim. Cuvintele sunt puternice, dar ceea ce nu rostim, ceea ce nu arătăm este la fel de puternic. Doar dacă te gândești, cu drag, la fiul sau fiica ta și îi asiguri tot ceea ce este necesar, doar dacă îl duci/aduci de la grădi/școală și schimbi rapid câteva vorbe, asta nu înseamnă, automat, că el/ea știe, sau nu are nevoie să audă ceea ce simți. Nu trebuie să fii sigur că știe. Spune-i!

Dacă poți, spune-i în fiecare zi că îl iubești. Nu numai atunci când este mic, nu numai atunci când ești la „început de relație”. Îmbrățișează-l mai des și spune-i că este special. Acțiunile și faptele sunt importante, dar cuvintele au nevoie să fie rostite, să fie ascultate. Să ne facem timp să le dovedim și să le spunem. Convinge-l, pe orice cale, că îl iubești cu adevărat. Vorbește cu el. Privește-l în ochi în timp ce-ți vorbește. Dacă tu continui să-ți citești mail-ul când el vorbește va crede că nu îți pasă cu-adevărat de el, de problemele lui. Închide telefoanele, televizorul și ascultă-l. Un copil trebuie iubit tot timpul. Fără pauze, fără limite. Iubirea nu trebuie arătată doar de ziua de naștere, de iepuraș, Crăciun sau 1 Iunie. Nu se arată doar atunci când ne-am terminat treburile, suntem relaxați și nu mai este nimic interesant la televizor.

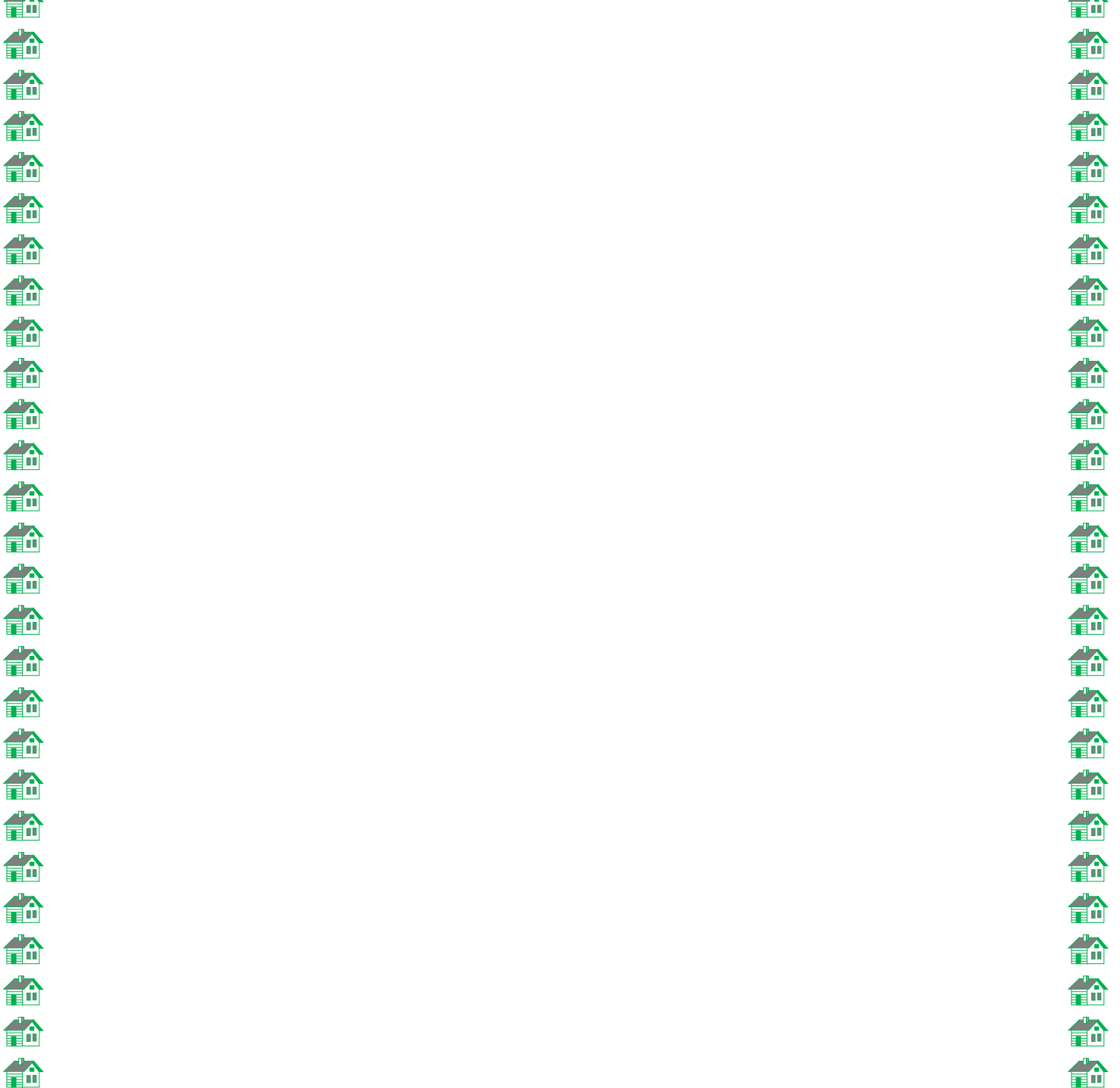
Ieși la plimbare cu el, în parc, pe stradă. Dă-te cu el pe tobogan, în leagăn, aleargă după minge, intră în jocul lui, sărută-l seara înainte de culcare, îmbrățișează-l dimineața, urează-i o zi buna, spune-i că este cea mai importantă persoană din viața ta și asigură-te, mereu, că știe că îl iubești. Bucură-te alături de

copilul tău de lucrurile mărunte pentru că, într-o zi, vei descoperi că ele erau de fapt lucruri importante. Pune-i desenele pe pereți, medaliile, diplomele, frunza culeasă din parc, atârnă în casă o fotografie, un tablou în care apare alături de mami și tati, lasă-l să vadă iubire peste tot, lasă-l să audă și repetă-i toate aceste lucruri la nesfârșit. Zâmbește, râzi și fă glume.

Zâmbetul este ceea ce ne atrage la o persoană și ne arată că putem avea încredere în ea. Câștigă-ți încrederea și nu i-o pierde niciodată. Fii pregătit, întodeauna, să-i atenuezi căderile, să ai mereu pregătită o parașută de siguranță. Nu-l dezamăgi. Copiii ascultă mai mult de părinții cu care au relație bună, de prietenie. Cu toate acestea, copilul are nevoie, în primul rând, de mami și tati, cei care, pentru care EL contează și care îl iubesc.

Prieteni va găsi și la grădi, și la școală, și în parc, dar mami și tati sunt unici. Doar ei pot rosti parola cu „te iubesc”. De la fiecare părinte copilul își ia ce are nevoie, învață lucruri diferite și, de fapt, observă că oamenii sunt diferiți. De la mamă va învăța o parte din lucruri, iar de la tată o parte. De la amândoi va învăța iubirea, iar când aceasta este asimilată corect, copilul se va simți valorizat. Va avea o stimă de sine crescută, își va respecta viitoarea viață de cuplu, partenera/partenerul, va ști să dăruiască cuvinte frumoase, va ști ce înseamnă iubirea.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR DOBRE MARIA CRISTINA
SCOALA GIMN. „PROF. EMIL NEGOITA ” - MIROSI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

“MODELUL FAMILIAL” ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII COPIILOR

PROF. DIACONIȚĂ ADINA
LICEUL TEORETIC FILADELFIA, SUCEAVA

Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției copilului. Acesta nu este un copil în miniatură, ci el este un “candidat la maturizare”.(H.Pieron), deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative care se exercită asupra lui. Copilul trebuie socializat și modelat, iar fundamentarea personalității sale se realizează, în mare măsură, în interiorul familiei acestuia, care concentrează primul său univers afectiv și social.

Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil în mediul său familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formarea tineretului.

Familia reprezintă primul model al copilului (C.Păunescu, D.W.Winnicott). Cei doi părinți, deși implicați în mod egal în procesul de educație, dețin roluri diferite. Mama asigură căldura afectivă, tatăl reprezintă autoritatea și prestigiul social. Mama are o “funcție interioară”, pe când tatăl, o “funcție exterioară”, prima referindu-se la atmosfera intrafamilială, pe când cea de-a doua, la comunicarea socio-familială. Ambii asigură sentimentul de confort și securitate pentru copil.

La vârstele mici, educația de realizează prin imitație, copilul raportându-se permanent la persoana adulților. Primul model oferit copilului este familia sa, iar calitatea și tipul relațiilor “copil-părinți”, vor marca profund evoluția viitoare a copilului. (G.Mauco)

O ambianță frământată de tensiuni familiale, lipsă de afecțiune, cu conflicte care pot genera acte de opoziție sau chiar de violență, vor duce la reacții de inadaptare, la frustrări, la stări de dezzechilibru afectiv al copilului.(J.de Ajuriaguerra, P.Bovet, Gilbert-Robin, H.Abramson). Într-un astfel de mediu apar și se dezvoltă situații conflictuale care vor afecta atmosfera afectivă a grupului familial, comunicarea dintre membrii ei.

Aceste efecte vor construi în timp “anti-modele” negative, care acționând asupra copilului, vor duce la modificări importante de diferite tipuri și în diferite grade ale stării de sănătate mintală a acestuia. Ele vor avea multiple consecințe negative asupra dezvoltării lui, dar și în ceea ce privește integrarea școlară cu bune rezultate.

Se vorbește mereu (și pe bună dreptate), până la rutină, de “cei 7 ani de-acasă”. Educația primită în primii ani de viață își pune amprenta pe tot restul vieții. Ceea ce învață copilul în familie îl va orienta spre lumea cunoașterii, a activităților curente (cum să mănânce, cum să se îmbrace, cum să vorbească, cum să se comporte în anumite situații etc.), inițiindu-l în deprinderi fundamentale. Fără o susținere afectivă, fără un ansamblu de activități, de achiziții și experiențe, întâlnirea copilului cu școala va fi cu atât mai violentă, iar procesul de instruire și educație poate deveni inoperant.

“Cei 7 ani de-acasă” sunt amprentați de ambii părinți. Atât mama, cât și tatăl, contribuie la educația copilului. Relația dintre copil și mamă este mai apropiată, mama fiind mai protectoare și plină de dragoste, se ocupă de treburile familiei, de creșterea, îngrijirea și educarea copiilor. Tatăl e mai mult plecat, dar este forța, autoritatea de care copilul trebuie să țină seama.

Copiii mici sunt extrem de imprevizibili. Felul în care sunt tratați în familie determină modul în care ei se vor comporta.Părinții au o mare influență asupra acestora și îi pot ajuta mult la modelarea viitorului lor.

În “cei 7 ani de-acasă” trebuie ca părinți să descoperim măcar șase concepte:

- copilul este suflet însetat de iubire, atenție și respect;
- el dorește de la noi un gest de tandrețe, o vorbă bună, o alinare;
- dorește atunci când râde sau plânge să-l sprijinim și să-l iertăm dacă a greșit;
- vrea să se simtă protejat și acceptat;
- simte nevoia să fie călăuzit și chiar îi trebuie un element de control din partea părinților;
- este unic și nu poate fi comparat decât cu sine însuși.

Poezia scrisă în 1954 de Dorothy Law Nolte “Ce anume învață copilul tău?” este grăitoare pentru educația primită în “cei 7 ani de-acasă”.

“Dacă un copil trăiește în mijlocul criticilor,

învață și el să condamne.

Dacă un copil trăiește încojurat de iubire,

învață să iubească și el.

Dacă un copil trăiește înconjurat de prietenie

învață că este plăcut să trăiești în această lume.”.....

BIBLIOGRAFIE:

1. Berge A., *Copilul dificil*, E.D.P., București, 1968

2. *Învățământul primar 2-3-2003*

3. *Didactica preșcolară*, București, 1998

4. *Lumină din lacrimă*, Ed. George Tofan, Suceava, 2008

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

DIACONU IONUȚA GRĂDINIȚA NR.116 BUCUREȘTI, SECTOR 1

Cea mai mare bogăție cu care pornim în viață sunt, fără îndoială, cei șapte ani de acasă.

Ce înseamnă cei șapte ani de acasă? Ce valoare aduc vieții noastre și cum ne construiesc pentru a deveni oamenii echilibrați, armonioși și cu o personalitate bine dezvoltată?

Care ar trebui să fie preocuparea principală a părinților sau a bunicilor foarte prezenți în viața copiilor, ce trebuie să le ofere aceștia copiilor?

Primul lucru pe care trebuie să îl dăm copilului, sufletului copilului pentru că întotdeauna este vorba de un sufletel în corpul celui mic, este ceea ce are el nevoie. Primul lucru esențial și vital pe care trebuie să-i-l dăm unui copil este combustibilul ființei umane și anume, Iubire. De cele mai multe ori, modul în care iubirea este exprimată, este un pic limitativ, uneori din dorința de a putea să îi corecteze pe cei mici, se apelează la mai multe critici și la mai multe certuri decât aprecieri. Un suflet crud de copil are nevoie de multă afectivitate, iar de cele mai multe ori, adulții din jurul copilului nu știu să facă un balans bine între critici și aprecieri, între a-l încuraja și a-l corecta la nivel de comportament. De cele mai multe ori predomină corectatul și se uită dăruirea celor mai importante lucruri: validare, încurajare și iubire. Din iubire se naște încrederea și siguranța. Acești primii șapte ani marchează viitorul unui copil, ei sunt cei care stabilesc cât de multă putere are un copil.

După aceste ingrediente, iubire, încredere, siguranță și puterea copilului, urmează următoarele trei ingrediente: generozitatea – care trebuie sădită neapărat la copil, curajul și, de asemenea, adevărul. În mod surprinzător, copiii au deja aceste lucruri. Copii se nasc cu aceste trei calități și sunt prezente la copii mai mult decât la adulți deoarece copiii au o vibrație foarte înaltă, ei sunt mai mult spirituali. Un copil până la patru ani nu are inteligența așa de dezvoltată și în raportul dintre inteligență, minte, egoul care încă nu este format și cu ce vine el de sus, cu conștiința, cu mintea sufletului, mai mult îl coordonează conștiința. La nivelul conștiinței se regăsesc cele trei calități dar ele ar trebui îngrijite și modelate pe tot parcursul "celor șapte ani de acasă" de cele mai prezente persoane din viața lor – părinții. În principiu, consider că, mama are un rol covârșitor deoarece ea este cea persoană care îi dăruiește copilului iubire, iar de la naștere până la șapte ani, între mamă și copil există un cordon invizibil care îi leagă prin afectivitate și iubire.

Toți acești șapte ani de acasă, din punct de vedere psihoafectiv și emoțional pun bazele dezvoltării armonioase a viitorului adult și împlinirea sa pe plan social și profesional.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR DINCĂ ANDA
GRĂDINIȚA VĂTAȘI, TELEORMAN

„Cei șapte ani de acasă” sunt foarte importanți în creșterea, educarea și formarea copilului, a viitorului adult de mâine.

Părinții sunt adevărate modele pentru copiii lor, educația începe timpuriu din primul an de viață. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, să se comporte civilizată în societate. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către integrarea și adaptarea copilului în societate. Educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește viitorul adult. La vârsta de 6-7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltată în principal educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie, un nivel de rezonabil de politețe, învață din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții, spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini. Mediul în care copilul se dezvoltă psihic și fizic în primii șapte ani de viață se imprimă și se depozitează în interiorul acestuia ca o condiție de bază care îl va defini ca om pentru tot restul vieții. Cei șapte ani vor fi decisivi în modul de integrare al copilului în societate și al valorilor moral-civice. Dacă mediul de viață al primilor șapte ani este agresiv, impulsivitate, egoism, copilul va deveni indezirabil. Iar dacă mediul de viață al primilor șapte ani este caracterizat de calamitate, răbdare, înțelegere copilul se va putea adapta ușor în orice grup social. În prima parte a celor șapte ani, copiii tind să imite tot ceea ce văd în jur, astfel orice activitate a părinților sau a persoanelor din jur acestora are o mare influență și o consecință totodată. Părinții trebuie să știe că sunt precum o oglindă în fața copiilor lor, astfel stilurile parentale se reflectă în comportamentul copiilor lor. Părinții trebuie să fie responsabili, să conștientizeze că în fond ei sunt niște educatori. Acești șapte ani trebuie dedicați însușiri unor norme, reguli de comportament, formării unor deprinderi esențiale în demersul viitor la copilului. Familia este prima care contribuie la însușirea limbajului, la formarea deprinderilor de comportament, elemente necesare copilului din grădiniță. Principali factori în dezvoltarea psihofizice a copilului sunt: climatul social, relațiile intrafamiliale, nivelul cultural al familiei și nivelul socio-economic. În grădiniță, copilul vine cu un bagaj bine definit pe care va construi mai departe și va adăuga alte și alte lucruri noi. Astfel, familia este un real suport al grădiniței.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le încurajăm aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani. Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”). Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu” (Isaia 8, 18).

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

Bibliografie:

- Educația timpurie în România, Step by Step - UNICEF-Vanemmode, 2004
- P. Emil, R. Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR DOANDEȘ PETRUȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DIMITRIE GRECESCU
DR. TR. SEVERIN, MEHEDINȚI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA- PRIMA ȘCOALĂ A VIETII

PROF.ÎNV.PRIMAR DOBOȘ MARIA SCOALA GIMNAZIALĂ RĂCHITENI, JUD. IAȘI

În educarea „**puiului de om**”, parintii , educatorii, scoala si societatea, in general, sunt mijloace importante de educatie si instructie.

Printre problemele importante ale invatamantului in aceasta etapa de schimbare si modernizare rapida se gaseste si cea vizand parteneriatul cu alti factori educationali, intre care familia ocupa un loc privilegiat. Familia, prima scoala a vietii este cea care ofera copiilor primele cunostinte, primele deprinderi dar si primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca prima veriga a sistemului educativ familia are responsabilitati clare si diverse.

Intrebarea care se pune este ,daca familia de astazi are timp pentru indeplinirea responsabilitatilor educative, daca este pregatita sa activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit ca nu toate familiile sunt dispuse sa-si indeplineasca consecvent responsabilitatile educative fata de copii, acuzand lipsa de timp, grijile vietii zilnice, minimalizand rolul de factor educativ. Alte familii, desi doresc sa asigure educatia corespunzatoare copiilor le lipsesc pregatirea psihopedagogica, experienta.

Factorii care influenteaza azi mediul educativ sunt:noua conceptie care se cristalizeaza asupra educatiei ca serviciul social si extinderea mass-media(T.V). Parintii trebuie sa-si intareasca fundamentarea relatiilor pe baza dragostei lor fata de proprii copii si pe dorinta lor ca acestia sa aiba performante si succes in viata. Aceasta nu se poate realiza daca parintii nu cunosc personalitatea propriului copil. Educatia copilului este factorul principal care dezvolta personalitatea lui. In educatia copiilor trebuie sa existe intre parinti intelegere si acord in diferite probleme si de aici decurg normal si celelalte.

In activitatea de educatie in familie un rol important il are,„**climatul**” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi si caracterul lor pot forma „**climatul pozitiv**”(favorabil) sau „**climatul negativ**”(nefavorabil) educatiei, adica formarea copilului ca cetatean, ca om.

Raporturile dintre parinti si copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formarii lor, lucru de care ar trebui sa fie constienti toti parintii. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale parintilor influenteaza atitudinile, comportamentul si modul de a fi al copiilor.

Voi enumera cateva din posibile atitudini si comportamente ale parintilor si implicatiile lor in formarea profilului moral al copilului.

*„**Familia severa**”-in anumite limite imprima ordine, disciplina, seriozitate, asigura unitate si echilibrul familiei. Severitatea este necesara in raporturile educationale din familie, dar cu masura. Ce s-ar intampla in cazul in care parintii aplica copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul creste timorat cu gandul pedepsei, ascunde greselile facute, simte nevoia sa minta, se indeparteaza afectiv si efectiv de parinti si isi cauta intelegerea si afectivitatea in alta parte. Asa se nasc „**gastile**” si „**bandele**” de minori. Mai grava este situatia cand parintii sunt impartiti in „**tabere**”:unul sever si unul indulgent. Astfel se formeaza viitorul demagog, viitorul ipocrit, trasaturi de personalitate pe care nu si le doreste nici un parinte pentru copilul sau.

*„**Familia permisiva**” sta la polul opus al familiei severe, are un climat de „**puf**”. Asemenea copil va fi neajutorat , un egoist, un meschin, caci in familie ii este permis orice, el are numai drepturi, in timp ce parintii, doar datorii. Un asemenea copil se adapteaza si se incadreaza cu mari dificultati in colectivele de scoala sau mai tarziu la locul de munca.

*„**Familia rigida**” prejudiciaza maturizarea copiilor, generand lipsa de incredere in sine, teama de nereusita si sanctiune. Invatatorul trebuie sa intervina, dupa ce cunoaste situatia reala, prin vizite la domiciliu, discutii cu parintii (in particular, nu in sedinte) sugerandu-le cu discrete, tact si calm in ce mod si sub ce forma se poate atenua si echilibra severitatea. Invatatorul trebuie sa fie postura sfatuitorului si nu a judecatorului.

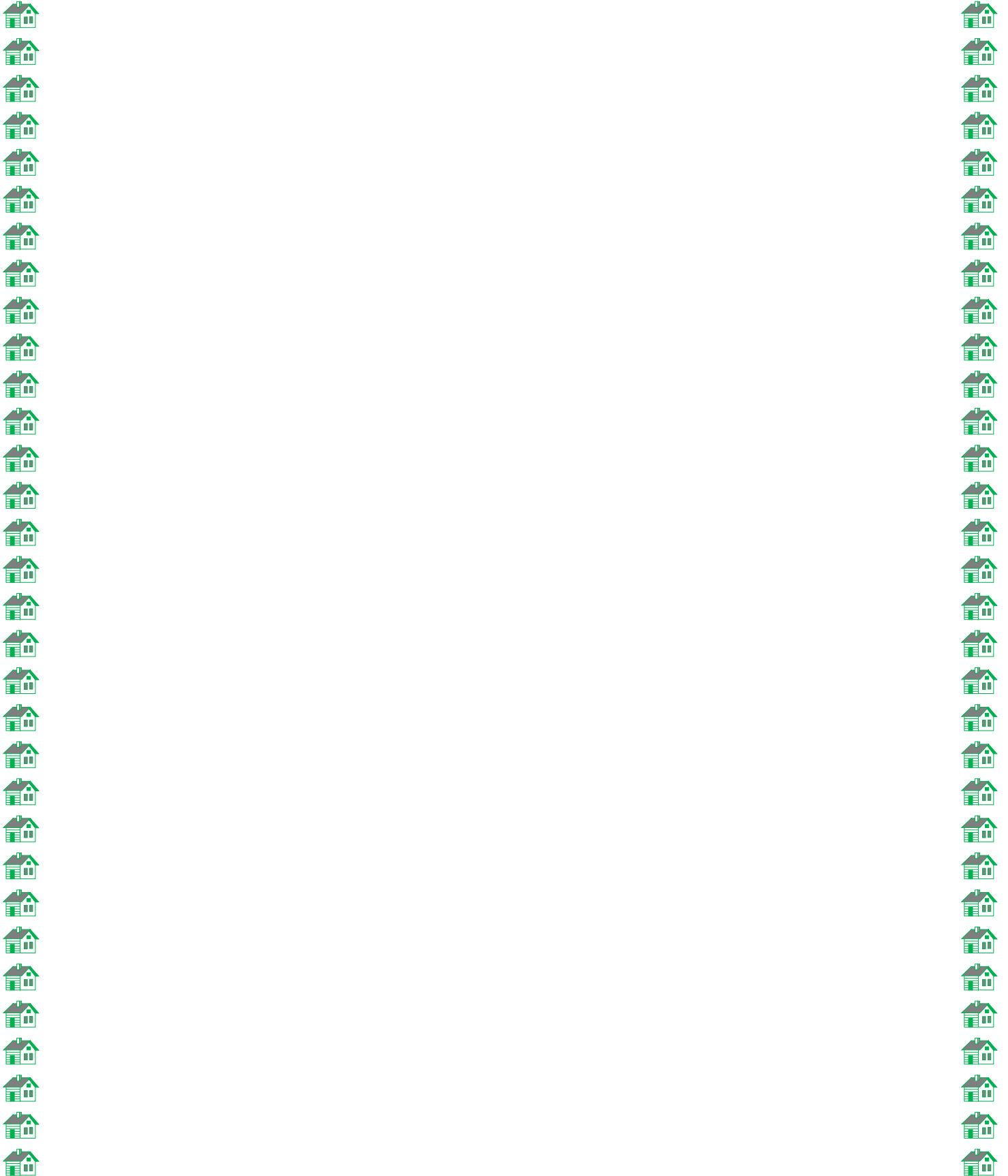
*„**Familia libertina**” creeaza o atmosfera lejera, prezentand riscul de a intarzia sau impiedica maturizarea sociala a copiilor datorita preocuparii excesive a unui parinte sau a ambilor pentru ei insisi. Invatatorul trebuie sa intervina pentru a dezvolta siguranta de sine in sensul obtinerii unor rezultate bune la

invatatura, capacitatea de decizie, spiritul de independenta. Punerea ferma in garda a parintilor in legatura cu pericolul evolutiei nefavorabile a copiilor este posibila si necesara.

Parintii trebuie sa inteleaga bine relatie dintre fapta si masura ei educationala. In climatul educational sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea si blandetea, afectivitatea si sobrietatea, larghetea si strictetea) toate inasa cu masura si la timp, orice exces fiind pagubitor in sfera formarii umane.

Un proverb spune : „*O vorba buna rostita la timp, invioreaza sufletul copilului, precum si ploaia buna, cazuta la timp potrivit, invioreaza campul*”

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. ÎNV. PRIMAR DOBRICĂ IUSTINICA TEODORA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂLMĂȚUIU, TELEORMAN

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă); după care urmează școala. Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță / școală, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al instituției și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare / învățătoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, ce activități se vor desfășura la școală, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita învățătoarei informații despre cum decurge o zi la școală, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

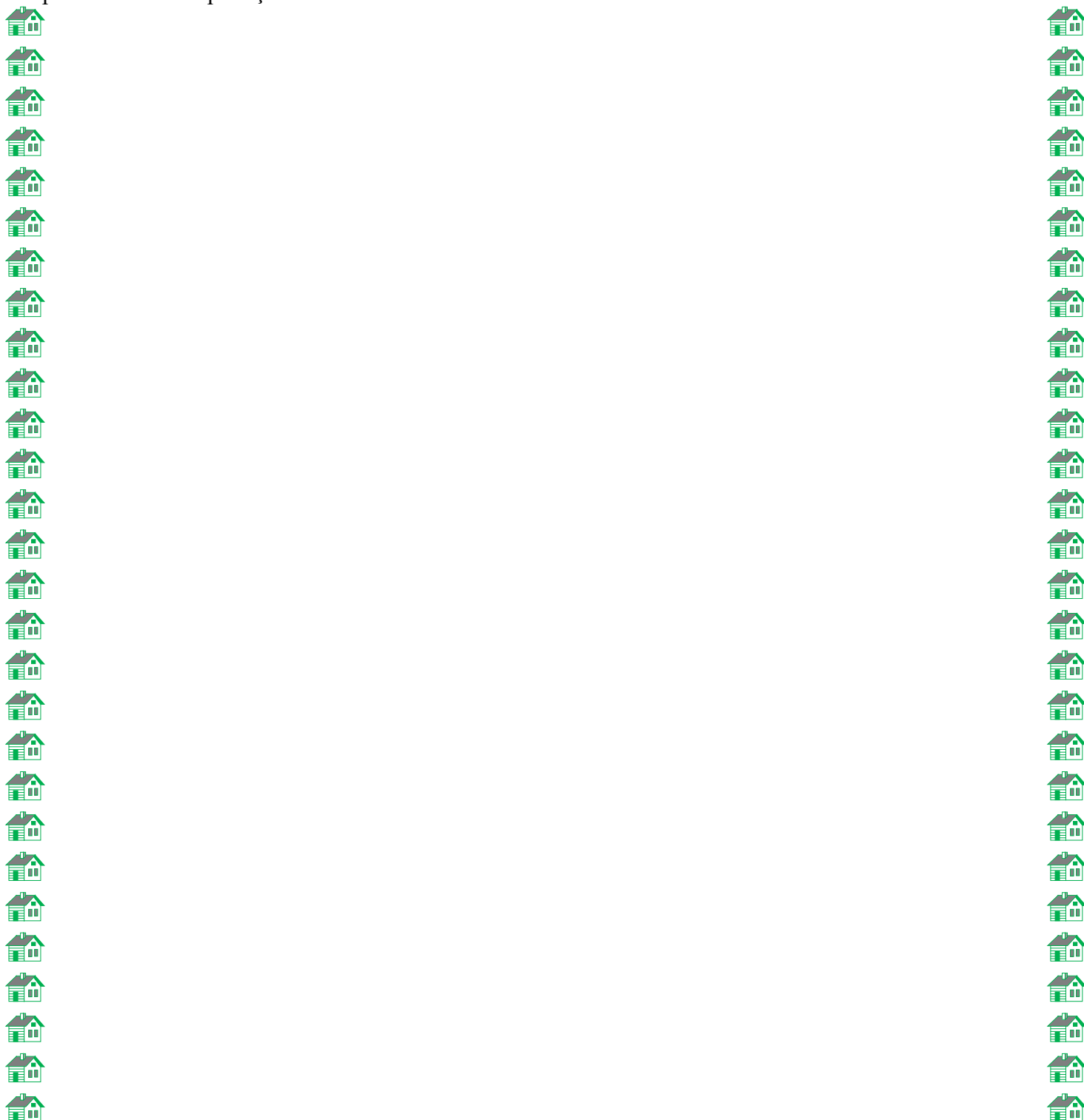
Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? Copiii pot învăța în cei șapte ani despre : deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative, bune maniere și comportament, limbaj corect transmis (fără greșeli

de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire), modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător, consecvență în realizarea unei sarcini, concentrare a atenției, perseverență în realizarea unei sarcini, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

„**Cei 7 ani de acasă**” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume **COM**. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

PARTENERIATUL EDUCAȚIONAL ÎN SPRIJINUL FORMĂRII COPILULUI

PROF. ÎNV.PREȘC. POPESCU ELENA
PROF. ÎNV.PREȘC. DOBRICĂ MANUELA NICOLETA
GRĂDINIȚA P.P. NORD 2 -RÂMNICU VÂLCEA

„Cine-l vede pe copil cum crește? Nimeni ! Numai cei ce vin din altă parte spun:
Vai, ce-a crescut ! Dar nici mama, nici tata nu l-au văzut cum crește. El a devenit în timp.
Și în fiecare clipă a fost ceea ce urma să fie”.(Antone de Saint -Exupery)

Sistemul de învățământ,ca produs al dezvoltării sociale, a reflectat întotdeauna cerințele și
posibilitățile oferite de societate, afirmându-se, la rândul său, ca factor al dezvoltării sociale. Sub impulsul
dezvoltării sociale sistemele de învățământ se modifică, tinzându-se spre modernizarea metodelor de
predare, a conținutului, a formelor de organizare precum și a formelor de colaborare, de cooperare dintre
diferitele instituții educative.Una dintre sarcinile grădiniței este pregătirea pentru școală, prin intermediul a
două forme specifice: jocul și învățarea. Învățământul preșcolar trebuie să realizeze educația preșcolară
având ca funcție majoră formarea și dezvoltarea personalității copilului în raport cu nevoile specifice
vârstei, cu posibilitățile și dotările sale, în interesul său sau a comunității sociale.

Se recunoaște faptul că deciziile, acțiunile și rezultatele educației nu mai pot fi realizate decât în
comunitatea de opțiuni dintre mediile responsabile – familie, grădiniță, școală și comunitate. Mai mult, se
dezvoltă concepte ca: opinia copilului, participarea lui la deciziile care-l privesc, opțiunea personală,
implicarea acestuia de la vârstele cele mai mici în responsabilitățile și drepturile pe care societatea le
identifică și le recunoaște. Este nevoie de a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în
relațiile dintre instituțiile de învățare și familie. Acest concept este parteneriatul educațional, unul dintre
cuvintele cheie ale pedagogiei contemporane. Este un concept și o atitudine în câmpul educației.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la
nivelul procesului educațional. El presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între
factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se desfășoară permanent și împreună cu actul educațional propriu-zis. El
se referă la cerința că proiectarea, decizia, acțiunea și evaluarea în educație să fie realizate în cooperarea și
colaborarea dintre instituții, influențe și agenți educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între :

- instituțiile educației: familie, grădiniță, școală și comunitate;
- agenții educaționali: copii, părinți, cadre didactice, specialiști în rezolvarea unor probleme
educaționale (psihologi, consilieri, psiho-pedagogi, terapeuți, etc.);
- membrii comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori
de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției, etc.) ;
- influențe educative exercitate la anumite momente asupra copilului;
- programe de creștere, îngrijire și educare a copilului;
- forme de educație în anumite perioade.

Conceptul se adresează în special părinților și cadrelor didactice și se referă la acțiunea în același
sens. Ceea ce hotărăște familia să fie în acord cu măsurile școlare și ceea ce face ca un părinte să nu fie
legat de celălalt. Actual, relația educator-copil are sensuri noi, este o relație de colaborare, datorită
aspectelor ei de conducere democratică și flexibilității în luarea deciziilor.Nu numai copilul învață și se
dezvoltă sub influența educatorului, ci și acesta se formează și se transformă prin relația educativă.
Rezolvarea fiecărei probleme educative adaugă competențe noi cadrului didactic. Numai un cadru didactic
de tip reflexiv, creator și dinamic care acceptă schimbarea în raport cu fiecare generație, va găsi răspuns la
noile întrebări. Părinții și comunitatea se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții
poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina unele dintre valorile lor, poate să se comporte ca o sursă
de forță și siguranță sau ca o relație a dezvoltării.

Părinții pot influența comunitatea ca indivizi sau ca membri ai unui grup. Ei pot contribui la dezvoltarea comunității și la fixarea priorităților sociale. La educarea copilului contribuie deci, ca instituții bine determinate ale societății, familia, grădinița, școala și comunitatea. În momentele diferite ale creșterii, dezvoltării, devenirii ființei umane, fiecare dintre aceste instituții sociale are rol important. Mai mult, astăzi este determinată nevoia unui parteneriat educațional între acestea, în favoarea unei educații eficiente pentru individ și societate.

În rezolvarea multiplelor probleme de dezvoltare și învățare, instituția școlară dezvoltă o serie de structuri de sprijin în favoarea copilului și a familiei. În acest timp este nevoie de activități de susținere în afara grupei și de activități de sprijin atât a copilului aflat în situații dificile, cât și familiei și cadrelor didactice.

Structurile de sprijin ale instituțiilor școlare merg pe linia cabinetelor de asistență psihopedagogică, de consiliere, de rezolvarea unor probleme specifice (cabinete de logopedie și orientate profesională) și a centrelor de resurse pentru familie sau cadre didactice. Se dezvoltă astfel la acest nivel programe specifice de sprijin individualizat și de grup pentru copii, părinți și cadre didactice.

Grădinița eficientizează realizarea unui parteneriat cu copiii prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic cu toate resursele educative ale societății, pe care le identifică, le implică și le folosește în activitatea educativă. Identificând și valorificând dimensiunea personală a individului, realizăm însă nevoia valorizării și aprecierii familiei ca un mediu primordial și afectiv necesar familiei individuale. Familia trebuie sprijinită și nu înlocuită în educarea tinerei generații.

Și pe parcursul vârștelor școlare familia rămâne mediul afectiv cel mai viabil de securitate și stimulare.

Se recunoaște tot mai mult influența și altor instituții din comunitate asupra informării și formării copilului.

Se subliniază dorința copiilor de a fi în legătură permanentă cu obiceiurile sfinte de-a lungul anului. Ei sunt entuziasmați și participă cu plăcere la sărbătorile prilejuite de Crăciun și Paști.

De asemenea, colaborarea cu poliția este marcată prin activități susținute de polițiști, prin educație rutieră, comportament civic, etc.

Brigada de pompieri se implică în informarea și îndrumarea cadrelor didactice și a copiilor.

Primăria este principalul factor al comunității locale care sprijină instituțiile școlare.

Astăzi se cere tot mai mult înțelegerea parteneriatului educativ ca formă de unificare, sprijin, asistență a influențelor educativ-formative. Experiența dovedește că o atmosferă destinsă între agenții educativi facilitează învățarea. Există o rețea complexă de relații în cadrul unei instituții școlare care are un potențial în influențarea potențialului copiilor.

Cele mai importante relații sunt :

- relația dintre cadru didactic și elev ;
- relații interindividuale (dintre elevi, dintre cadrele didactice, dintre cadrele didactice și specialiști care sprijină școala, dintre cadre didactice și personalul administrativ al școlii, etc.)
- relația dintre cadrele didactice și părinți ;

Colaborarea dintre instituția de învățământ și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba despre interesul copilului.

Colaborarea și cooperarea părinților cu instituțiile de învățământ sunt eficiente și benefice ambilor factori în condițiile în care comunicarea este reală, în funcție de dimensiunea sa umană.

Din relația grădiniță-școală-familie-comunitate copiii câștigă un mediu de dezvoltare mai bogat, iar între participanți se crează relații pozitive și fiecare își va dezvolta sentimentul coeziunii sociale.

Bibliografie:

1. Băran Pescaru, Parteneriat și educație, Editura Aramis, București, 2004.
2. Integrarea copilului în activitatea școlară, Culegere metodică editată de Revista de pedagogie, București, 1978.
3. Vlăsceanu, Gheorghe, Neculau Adrian, Școala la răscruce. Schimbare și continuitate în curriculumul învățământului obligatoriu. Studiu de impact, Ed. Polirom, 2002.

ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR DOMNIȚEANU LUMINIȚA COLEGIUL NAȚIONAL OCTAV ONICESCU, BUCUREȘTI, SECTOR 4

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Copilul învață prin copiere încă din primele zile de viață. Prin urmare, tot ce se întâmplă în jurul copilului reprezintă o cărămidă ce se adaugă în permanență la temelia formării personalității sale și modului în care acesta va putea să își definitiveze o bună educație. Normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Expresia „cei șapte ani de acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Copiii pot învăța în cei șapte ani de acasă: deprinderi de autoservire, ordine, noțiuni de igienă, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive cât și negative, limbajul corect transmis, modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la alții. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

1. Învăță-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
4. Învăță-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebelus citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emotional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!
7. Învăță-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

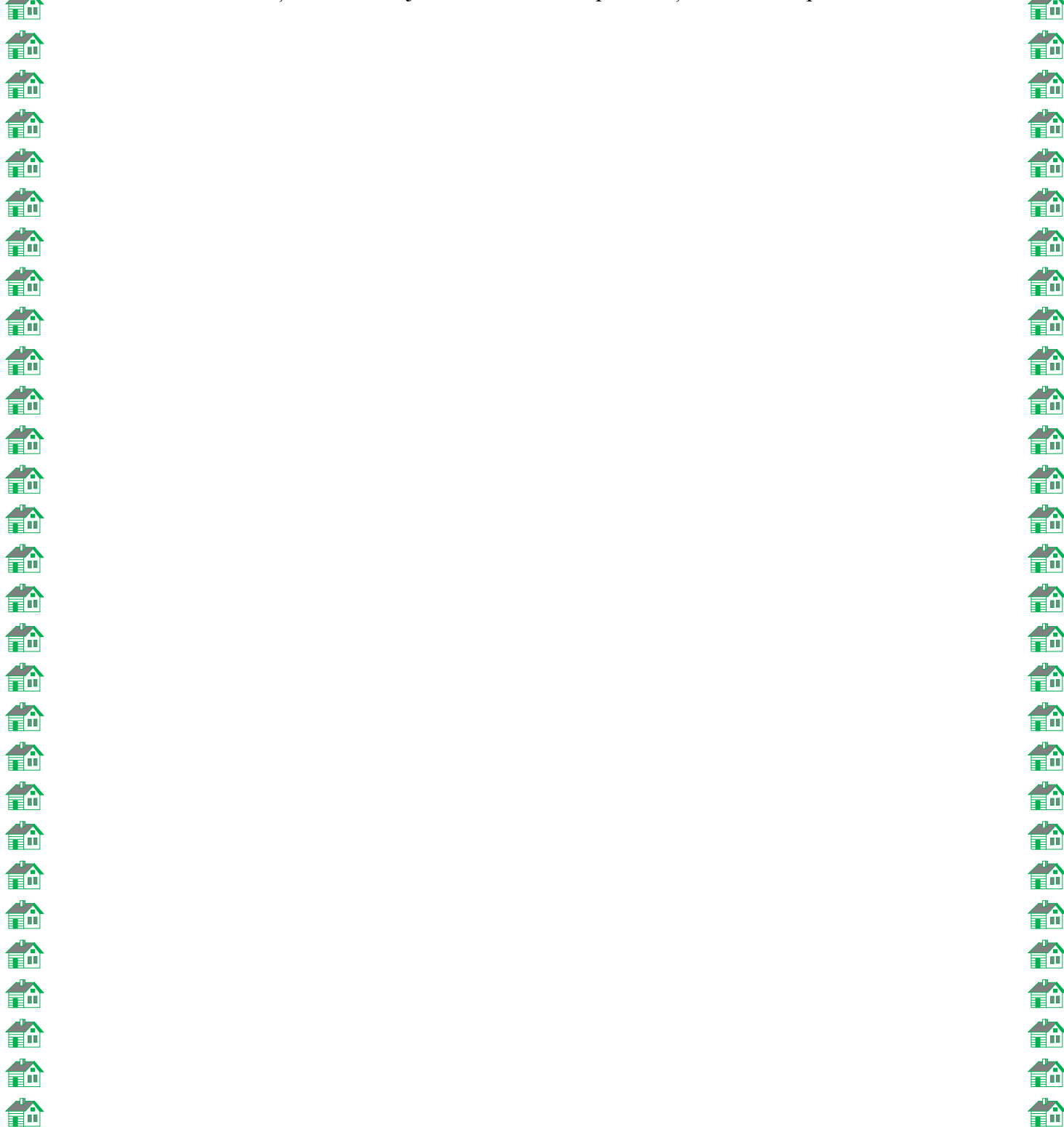
8. Învață-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine!

Copilul imita ceea ce vede și aude în jurul lui!

9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei șapte ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obraji, îmbrățișări etc.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR DOROBANȚU DORINA GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL ȘTIUBEI COMUNA RÎMNICELU, JUDEȚUL BUZĂU

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!”, „Când va merge la școală, se va cuminti”, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial”, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrea să fie suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerența și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ați ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor, iar acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești, să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament, limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire), modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului

inconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecvență în realizarea unei sarcini, concentrare a atenției, perseverență în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro

FAMILIA CREȘTINĂ

ROLUL EI FUNDAMENTAL ÎN EDUCAȚIA RELIGIOASĂ A COPIILOR

**PROF. RELIGIE, DRĂGAN MARIA MAGDALENA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MĂNEȘTI, JUD. DÂMBOVIȚA
PROF. ÎNV. PRIMAR, PLAVIA GEORGIANA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MĂNEȘTI, JUD. DÂMBOVIȚA**

O familie ideală clădită pe valori morale și virtuțile creștine este un loc binecuvântat, o oază de liniște și împlinire, un rai în miniatură, prezent încă din lumea și viața aceasta, ca o pregustare a fericirii ce „va să vină”. Și pentru astfel de soți și părinți, copiii reprezintă adevărate daruri crești, spre împlinire și mântuire.

Familia are un rol important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, mental și estetic. Părinții sunt cei care de cele mai multe ori asigură hrana și celelalte elemente necesare copiilor, ceea ce îi determină pe copii să înțeleagă că au datoria să împlinească așteptările pe care le au adulții de la ei. Copiii sunt bucuria părinților, nădejdea pentru viitor.

Datoria părinților este să îi crească pe copii cu multă dragoste și să fie un exemplu bun pentru ei

Mai mult decât atât, părinții au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil, dinainte ca cei mici să ajungă pe băncile școlilor.

Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școală și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Orice părinte are datoria de a-i explica copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi părinții să fie consecvenți în educarea copiilor lor.

Din punct de vedere religios, familia este o mică Biserică, fiindcă părinții și copiii trăiesc în pace și înțelegere și se roagă unul pentru celălalt. Fiindcă avem un singur Tată sus în ceruri, noi oamenii formăm cu toții o mare familie și suntem frați. De aceea trebuie să ne iubim unii pe alții și să ne ajutăm în toate împrejurările vieții.

Cea mai mare moștenire pe care o pot lăsa părinții copiilor lor este educația creștin ortodoxă. Copiii trebuie învățați din fragedă pruncie, să fie evlavioși, să se roage, să trăiască creștinește și cu frică de Dumnezeu. Pe de altă parte, nu trebuie să uităm că educația nu se face de la sine. Exemplul vieții creștine a părinților presupune eforturile lor organizatoric-educative privind deprinderea copiilor cu credința și evlavia, care vor deveni astfel parte integrantă a vieții întregii familii.

Familia creștină joacă un rol deosebit de important în educarea caracterului moral-religios, deoarece în mijlocul familiei începe educația copilului. Aici se pun bazele abecedarului creștin și tot aici prind contur valorile morale ale viitorului adult. Pentru copil, familia este prima școală a vieții, iar părinții sunt primii dascăli ai copilului.

Educația religioasă aduce mai multă bunătațe, echilibru și rezistență în fața problemelor curente, a dificultăților și încercărilor. Ea a fost și va rămâne o dimensiune de prim rang a ființei umane. Sentimentul religios este o sursă de energie și de putere morală, deoarece avem în față modelul perfecțiunii: Dumnezeu-Omul, Iisus Hristos, Mântuitorul nostru.

„Dumnezeu să îi ajute pe toți părinții și pe toți copiii”!

Bibliografie:

1. Băncilă, Vasile „*Inițierea religioasă a copilului*”, Ed. Anastasia, București, 1996
2. Cucuș, Constantin „*Educația religioasă. Conținut și forme de realizare*”, E.D.P, Buc.1966
3. „*Metodica predării religiei*”, Ed.Gheorghe Alexandrescu, Craiova, 2005

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR DRĂGHICI DIANA RAMONA
LICEUL TEORETIC „WILIAM SHAKESPEARE” TIMIȘOARA

Cei 7 ani de acasă coincid cu educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până la vârsta școlară. Un copil cu cei 7 ani de acasă este un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale reprezintă cheia pentru adaptarea copilului la societate. Un copil educat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Relația afectivă dintre copil și părinți

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.⁴¹

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație⁴².

Specificul de dezvoltare al copilului

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Tot ceea ce face și spune în primii cinci ani de viață a copilului dumneavoastră, lasă o amprentă de neșters și să influențeze comportamentul lor ca adulți, spune John Medina.

El subliniază faptul că perioada de formare a creierului copiilor începe la scurt timp după concepție, atunci când se întâmplă ceva de genul un biologic „big bang”. De la o singură celulă nervoasă, în câteva săptămâni, începe procesul de creare a până la 8.000 de celule nervoase pe minut. Chiar și atunci a auzit copilul începe să se înregistreze, amintiți-vă și să recunoască vocea mamei, muzica pe care-l asculta, gustul alimentelor pe care le mănca și mirosul de parfum, care este folosit. Prin urmare, dacă doriți să vă ușurați viața atunci când bebelușul este ușor poros, consumați cât mai multe fructe și legume proaspete în timpul sarcinii.

Adevărat, este posibil că audiția muzicii lui Mozart în timpul sarcinii să poată afecta gusturile muzicale ale copilului dumneavoastră, sau poate să nu influențeze deloc dezvoltarea inteligenței sale, nici ca învățarea limbilor străine prin mijloace multimedia să nu îmbunătățească capacitatea copilului de a depăși barierele de vorbire.

⁴¹ Viscu, Ileana Loredana, Popescu, Oana-Maria, *Factorii Comuni în Psihoterapie*, București, 2017, passim

⁴² Idem, *Ibidem*

 Dar sarcina fiecărui părinte este să învețe, pe lângă noile cuvinte și concepte, să recunoască diferite emoții, din tot ceea ce se întâmplă în lumea copilului, deoarece, emoțiile oamenilor din jurul lor sau a celor care sunt exprimă ocazional confuz, chiar și frica, se simt, în opinia lui John Medina.

 În opinia lui John Medina, cel mai bun mod de a crește potențialul intelectual copilului și a influența pozitiv dezvoltarea sa este de a opri televizorul sau calculatorul în fiecare zi și de a beneficia de câteva ore de interacționare relaxată. Puneți o bucată de hârtie în fața lui și câteva creioane colorate și vă garantăm că va fi la fel de creativ și imaginativ. Toți părinții tineri, care au întrebat cât timp poate un copil mic să petreacă în fața micului ecran, au primit un răspuns ferm: „Niciun minut!”⁴³

 Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

 Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

 Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

 În opinia psihologului Oana-Maria Udrea „părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii”⁴⁴.

Bibliografie selectivă

 John Medina, *Regulile creierului*, București, 2017

 Ileana Loredana Viscu , Oana-Maria Popescu, *Factorii Comuni în Psihoterapie*, București, 2017

 <https://jurnalul.antena3.ro/viata-sanatoasa/sanatarea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.html>

⁴³ Medina, John, *Regulile creierului*, passim

⁴⁴ Viscu, Ileana Loredana, Popescu, Oana-Maria, *Op. cit.*, p. 103

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR: DRĂGHICI IONELA VIOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE TITULESCU”, CARACAL, OLT

Expresia „*cei șapte ani de-acasă*“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea părinților. El trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lui social.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile, emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este aceea ca părinții să fie un bun model pentru el, începând prin a-l învăța lucruri simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună „*te rog*” și „*mulțumesc*”. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc

Fără să conștientizeze, părinții își educă copiii nu numai când vorbesc cu ei, ci în fiecare moment al vieții lor, chiar și atunci când nu sunt acasă, felul cum se îmbracă, cum vorbesc cu alți oameni și despre alți oameni, cum se bucură și cum se întristează, cum se comportă cu prietenii și cu cei care nu le sunt prieteni; toate acestea au o mare însemnătate pentru copil. Părinții trebuie să cunoască, să devină

conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „*te rog*”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Niciun părinte nu își dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte își dorește ca fiul/fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, teatru sau în vizită la rude.

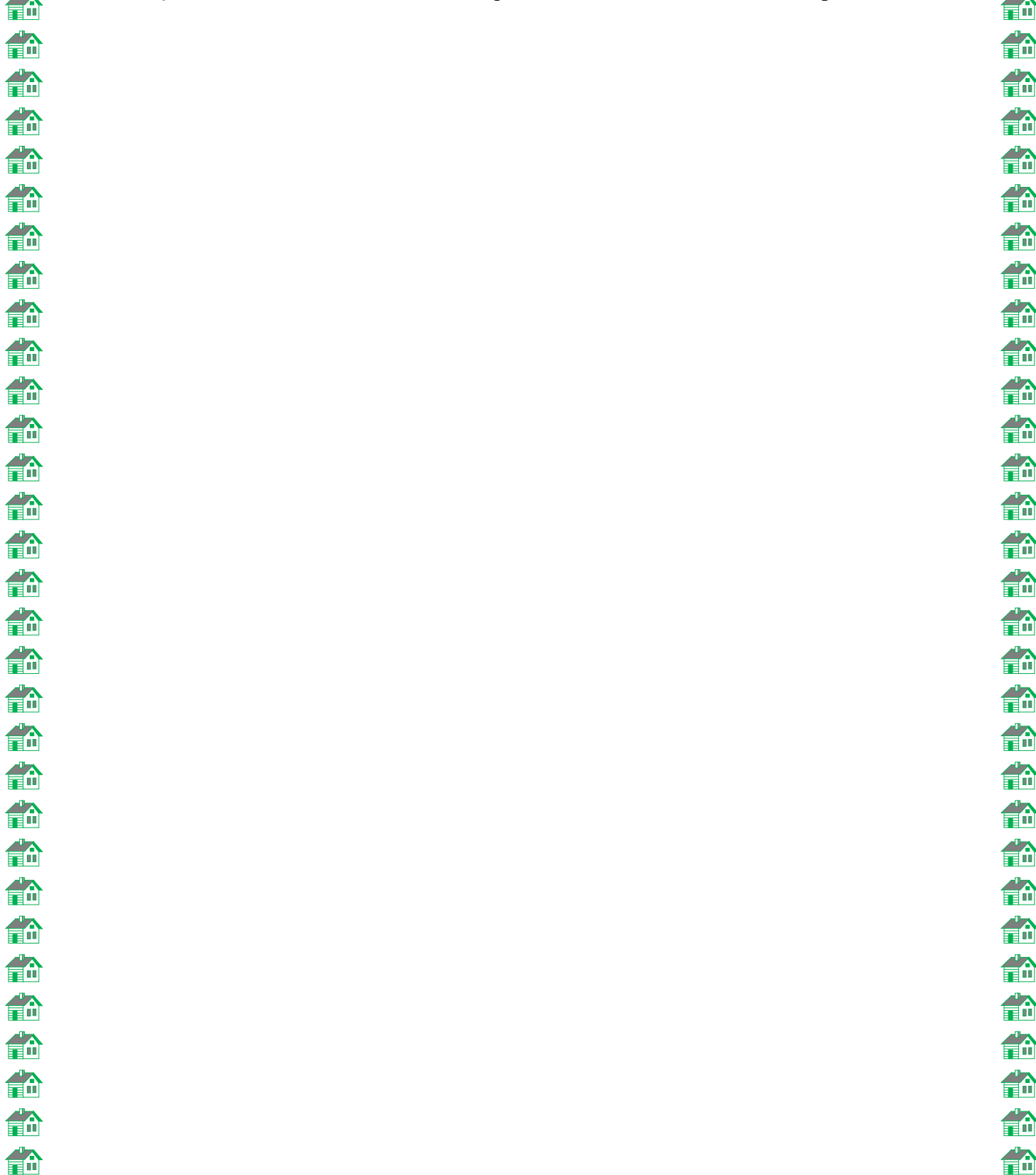
După anii ‘90 acest concept - cei șapte ani de acasă – a cam dispărut din cotidian. Așa cum viața o demonstrează, sunt multe persoane care pur și simplu nu pot fi respectate, pentru că nu știu să se comporte în situațiile date și care probabil nu au “cei 7 ani de acasă”, care să îi confere un echilibru și respect față de cei din jur. Foarte multe persoane, datorită comportamentului ciudat față de semenii lor, se autoizolează față de cei din jur și tind să dispară treptat din viața socială, de multe ori viciile fiind singurul prieten cu suferința.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există “cei 7 ani de acasă”, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie.

Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitație decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

A fi “bine-crescut” nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”.

FAMILIA – PRIMA TREAPTĂ DE TEMELIE A EDUCAȚIEI

PROF. ÎNV. PRIMAR DRĂGHICI SIMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE CANTEMIR”, BRĂILA

Familia are întotdeauna o influență decisivă asupra educației, ea este capabilă să reacționeze și să contribuie la dezvoltarea societății, anume ei îi datorăm virtuțile neamului, în familie se consolidează relațiile între generații, care sunt de o importanță deosebită pentru societatea umană.

Andre Berge spunea că „Mediul familial îl satisface pe copil în măsura în care răspunde trebuințelor sale elementare, adică în măsura în care este un mediu afectiv și protector, dublă condiție indispensabilă pentru ca ființa tânără să învețe să se construiască pe sine, să se situeze în raport cu ceilalți efectuând, fără pericol, primele sale experiențe sociale și sentimentale.”

Ecaterina Adina Vrașmaș sublinia în lucrarea sa “Consilierea și educația părinților” faptul că în calitatea de “instituție inițială de formare și educație a copilului, familia se găsește de multe ori în contradicție cu școala și chiar cu comunitatea social sau profesională. Ca unitate – cuplu de adulți, ea trăiește astăzi drama complexității situațiilor economice, culturale din epoca noastră. Ca grup de adulți care construiesc împreună valori sociale, tradiții și propria cultură, familia simte prima apăsarea problemelor legate de recesiunea economică, de criza culturii și de dificultățile de comunicare interumană din ultimii ani.”

Astăzi, familiei i se solicită mai mult ca oricând adaptabilitate, competență, responsabilitate în educația copiilor. Pentru ca o familie să-și exercite eficient funcția educativă, ea trebuie să dispună de o anumită cultură, de un nivel intelectual adecvat, valori morale, etice și un cadru economic decent de viață.

În procesul educativ, părinții trebuie să țină seama de particularitățile de vârstă și individuale ale copilului, de faptul că fiecare etapă de vârstă se caracterizează prin trăsături definitorii care o diferențiază pe cea precedentă de cea următoare. După naștere, în viața copilului intervin transformări atât din punct de vedere fizic cât și psihic. Sub influența condițiilor de viață ca și a educației, el poate fi dirijat în direcția dorită, întrucât organismul are o mare putere de creștere și dezvoltare, fiind și foarte maleabil. Ca urmare, acțiunile educative exercitate de părinți trebuie să fie raționale și continue, să se bazeze pe faptul că dezvoltarea psihică a copilului se realizează în strânsă legătură cu dezvoltarea sa fizică.

Practica modernă a consilierii și orientării nu poate lăsa în afara acțiunilor sale și implicarea părinților, a familiei. Familia joacă un rol esențial, alături de școală, în dezvoltarea și menținerea stării de bine, al aceluși echilibru bio-psiho-social atât de necesar ființei umane. În majoritatea situațiilor, familia reprezintă reperul major în conturarea opțiunii pentru o anumită carieră a copiilor. Părinții sunt pentru copii sursa primară și cea mai puternică de învățare, de sprijin afectiv și securitate. Copilul își shițează în familie trăsăturile importante ale personalității sale și se poate defini pe sine prin valorile promovate de aceasta, normele sociale apreciate și puse în practică, țelurile ei. Familia poate fi sau deveni pentru copil un factor al dezvoltării personalității, un refugiu permisiv sau un câmp de confruntări. Nu de puține ori s-a constatat, din nefericire, că familia generează condiții ce subminează încrederea în sine a copiilor, îngreșează autonomia și independența acestora, cenzurează bucuriile și plăcerile cotidiene. Astfel, un rol deosebit de important revine consilierii familiei.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Ca părinți, trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului, punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, pendulează copilul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Copilul stabilește primele relații și experiențe sociale cu părinții și frații săi, deci în familie. Integrarea lui socială va fi mai ușoară dacă va înțelege de timpuriu că alături de drepturi, îi revin și anumite responsabilități.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ - MESERIA DE PĂRINTE

PROF. ÎNV. PRIMAR DRĂGOI IONELA NICOLETA
LICEUL TEORETIC „I.C.BRĂTIANU”/
ȘC. GIMNAZIALĂ „A.DENSUȘIANU” HAȚEG

„Părinți străluciți, profesori fascinanți”- Augusto Cury

• Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă

Părinții buni au grijă să satisfacă, în măsura posibilităților lor economice, dorințele copiilor lor. Fac petreceri pentru aniversări, le cumpără pantofi, haine, produse electronice, organizează excursii.

Părinții inteligenți dau copiilor ceva incomparabil mai valoros. Ceva ce nu se poate cumpăra cu toți banii din lume: ființa lor, povestea vieții lor, experiențele lor, lacrimile lor, timpul lor.

Părinții care le fac în permanență daruri copiilor lor sunt păstrați în amintire doar pentru un moment. Părinții care se preocupă să le dăruiască copiilor exemple și povestiri din viața lor rămân de neuitat.

• Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea

Astăzi, părinții buni cresc copii zburcumiți, înstrăinați, autoritari și angoasați, pentru că societatea s-a transformat într-o fabrică de stres. Părinții care nu-și învață copiii să aibă o viziune critică asupra publicității, a emisiunilor de televiziune și a discriminării sociale îi transformă într-o pradă ușoară pentru sistemul acaparator. Pentru acest sistem, copilul vostru nu este o ființă umană, ci un consumator. Pregătiți copilul pentru „a fi”, căci lumea îl va pregăti pentru „a avea”.

Ajutați-vă copiii să nu fie sclavii problemelor lor. Alimentați amfiteatrul gândurilor și teritoriul emoțiilor cu curaj și îndrăzneală. Nu le acceptați timiditatea și nesiguranța. Dacă problemele se pot rezolva, vor fi rezolvate, iar dacă nu, trebuie să ne acceptăm limitele.

• Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească

Vechile corecții și binecunoscutele predici nu mai funcționează. Când deschideți gura să repetați același lucru, declanșați un resort din subconștient care deschide anumite arhive ale memoriei, ce conțin critici mai vechi. 99% din criticile și corecțiile părinților sunt inutile în influențarea personalității tinerilor.

A-ți surprinde copilul înseamnă a spune lucruri la care ei nu se așteaptă. De exemplu: copilul a ridicat glasul la voi. Se așteaptă să țipați și să-l pedepsiți. Dar puteți începe prin a tăcea și a vă relaxa, apoi puteți spune: „Nu mă așteptam să mă superi în felul acesta. În ciuda durerii pe care mi-ai provocat-o, eu te iubesc și te respect mult”. Apoi copilul trebuie lăsat să se gândească.

Părinții buni spun: „Greșești”; părinții inteligenți spun: „Ce părere ai despre comportamentul tău?” „Gândește înainte să reacționezi”

• Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri

Părinții buni educă inteligența copiilor lor, părinții inteligenți le educă sensibilitatea. Stimulați-i pe copii să aibă obiective, să caute succesul în studiu, în muncă, în relațiile sociale, dar nu vă opriți aici. Ajutați-i să nu le fie teamă de insuccese. Nu există podium fără înfrângeri. Mulți nu strălucesc în munca lor pentru că au renunțat în fața primelor obstacole, pentru că nu au avut răbdare să suporte un „nu”, pentru că nu au avut îndrăzneala de a înfrunta unele critici, nici umilința de a-și recunoaște greșeala.

Perseverența este la fel de importantă ca și capacitățile intelectuale. Pentru părinții inteligenți, a avea succes nu înseamnă a avea o viață fără greșeli. De aceea sunt în stare să spună copiilor lor: „Am greșit”, „Scuză-mă”, „Am nevoie de tine”. Părinții care nu-și cer scuze nu-și vor învăța copiii cum să abordeze aroganța.

• Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni

A sta de vorbă înseamnă a vorbi despre lumea care ne înconjoară, a dialoga înseamnă a vorbi despre lumea în care suntem: a relata experiențe, a împărtăși ceea ce se află ascuns în inima fiecăruia, a pătrunde dincolo de cortina comportamentelor. Peste 50% din părinți n-au avut curajul de a dialoga cu copiii lor despre temerile, pierderile și frustrările personale.

Nu trebuie să deveniți o jucărie în mâna copilului, ci un prieten foarte bun. Adevărata autoritate și respectul solid se nasc din dialog. Dialogul este o perlă ascunsă în inimă. Ea este scumpă, pentru că aurul și argintul n-o pot cumpăra.

• Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare

Captați-vă copiii prin inteligența voastră, nu prin autoritate, bani sau putere. Știți care este termometrul care indică dacă sunteți agteabil? Imaginea pe care o au despre voi copiii și prietenii acestora. Dacă le face plăcere să fie în preajma voastră, ați trecut testul.

Odată, una dintre fiicele mele a fost criticată pentru că era o persoană simplă. Se simțea tristă și respinsă. După ce am auzit povestea ei, mi-am pus imaginația la treabă și i-am spus următoarea pildă: unii preferă un soare frumos pictat într-un tablou, alții preferă un soare real, chiar dacă este acoperit cu nori. Am întrebat-o: ce soare preferi? A ales soarele real. Atunci, am adăugat, chiar dacă unii oameni nu cred în soarele tău, el strălucește. Tu ai lumina proprie. Într-o zi norii se vor risipi și oamenii te vor vedea. Să nu-ți fie teamă că îți pierzi lumina.

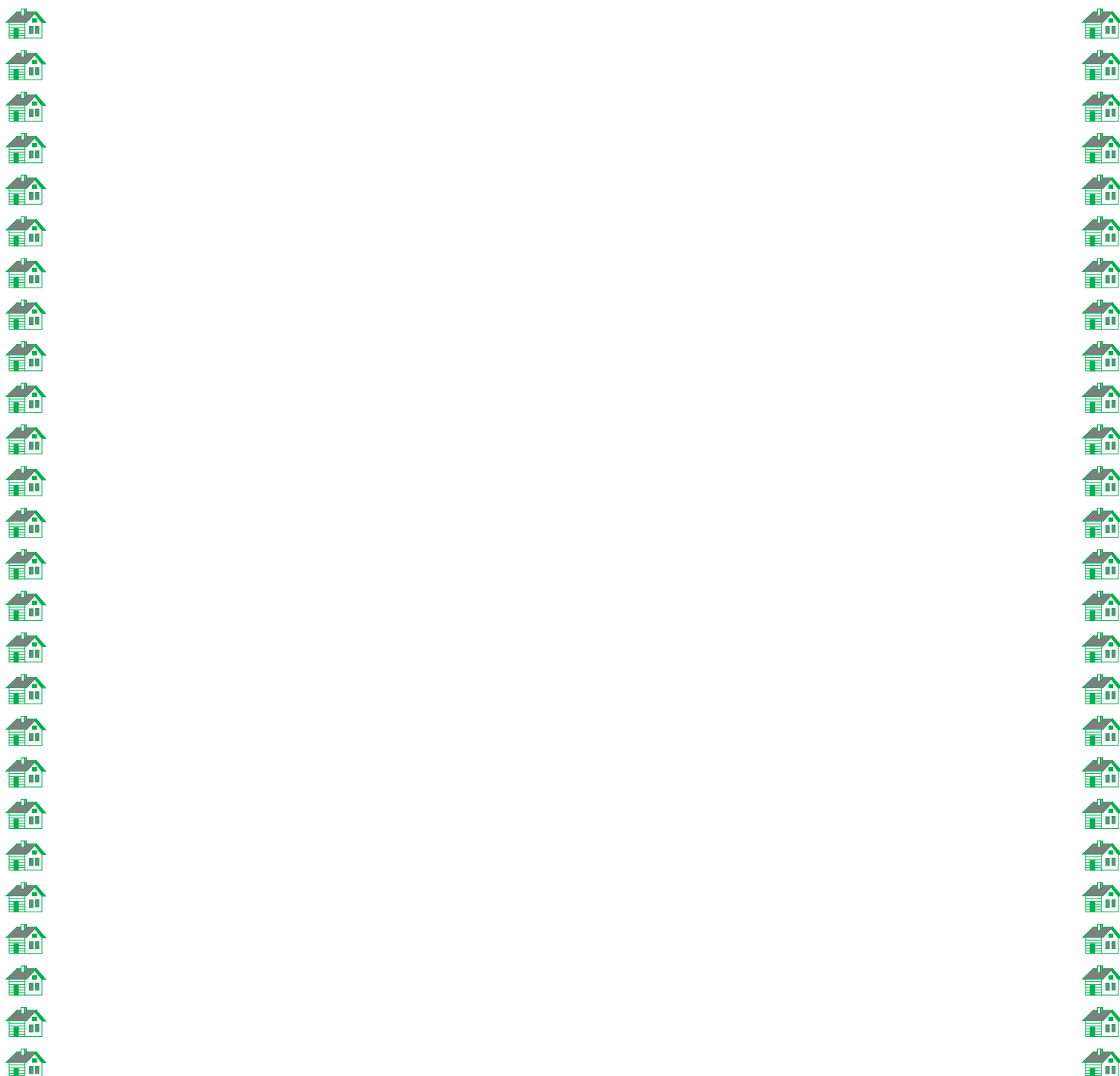
PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ O ATITUDINE BLÂNDE

- **Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată**

Părinții inteligenți sunt semănători de idei și nu controlează viața copiilor lor. Ei seamănă și așteaptă ca semințele să germineze. Pe timpul așteptării poate să apară mahnire, dar, dacă semințele sunt bune, vor încolți.

Nimeni nu-și ia diplomă în misiunea de a educa. Înainte, părinții erau autoritari; astăzi sunt copiii. Învățați să spuneți „nu” fără teamă. Dacă ei nu aud „nu” de la d-voastră, nu vor fi pregătiți să audă „nu” de la viață. Părinții nu trebuie să cedeze în fața șantajelor și presiunii copiilor. În caz contrar, emoția copiilor va deveni un balansoar: astăzi sunt docili, mâine explozivi. Trebuie stabilite clar ce aspecte pot fi negociabile. De exemplu, a merge la culcare noaptea târziu în cursul săptămânii și a se trezi devreme pentru a învăța este inacceptabil și prin urmare ne-negociabil.

Trăim vremuri grele. Părinții din toată lumea se simt pierduți. Cucerirea planetei sufletului copilului este mai complexă decât cucerirea planetei.

**CEI MAI FRUMOȘI ANI – FERICIREA NOASTRĂ
CEI 7 ANI DE ACASĂ**

**NUMELE ȘI PRENUMELE AUTORULUI: DRĂGUȘ ANDREEA-IOANA
UNITATEA ȘCOLARĂ: LICEUL TEHNOLOGIC NR.1 LUDUȘ,
JUDEȚUL MUREȘ
SPECIALIZAREA: INFORMATICĂ**

Pe vremuri se vorbea despre faimoșii „cei șapte ani de-acasă”, ca despre o un ciclu școlar obligatoriu, în urma căruia îți erau însuflate mici reguli de interacțiuni sociale, precum și mici valori morale. Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei șapte ani de-acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Expresia „cei șapte ani de-acasă”, provine din vremurile în care copiii stăteau acasă, iar educația lor revenea în întregime familiei. Respectul și dorința de a-și mulțumii părinții devenind astfel primordială, ceea ce reiese și din versurile următoare:

A MEA MAMĂ

A mea mamă este perfectă.

A mea mamă este unică.

Este iubitoare și o femeie puternică.

O văd cum oboseala și-o ascunde

Și doar sufletu-i știe supărările.

Oh, de-aș putea, lumea i-aș aduce la picioare.

Întregul Univers i l-aș dărui

Și –aș face ca pe chipul ei luminos și blând

Bătrânețea să nu mai apară,

Iar mâinile ei de aur

În fiecare zi i le-aș săruta.

O, minunata mea mamă,

Doar tu simți când inima mă doare

Și doar tu poți alunga

Suferința copilului în lumea asta rea și mare

Tu ești îngerul care noapte și zi

Mă veghează alungând norii cei grei.

Oh, a mea mamă este perfectă!

A mea mamă este unică!

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria este fără precădere cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social, în timp ce familia este răspunzătoare de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămâne întipărit pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul în parcursul unui copil, în devenirea sa de mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA ȘI „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. DRÂNDA DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ARMENIȘ
JUD. CARAȘ-SEVERIN

Atunci când vorbim despre „cei șapte ani de acasă”, gândul ne zboară la educația pe care un copil o primește de la părinți, în sânul familiei, la formarea personalității și comportamentului acestuia: un copil care știe să salute, să vorbească respectuos, să se comporte cuviincios cu ceilalți, să manifeste toleranță și altruism.

Dobândirea unor valori morale, educația, bunele maniere reprezintă cheia către adaptarea în societate. Un copil manierat, care respectă anumite reguli morale, se va descurca mult mai bine în societate, în relaționarea cu cei din jurul său.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, mediul socio-cultural în care el s-a născut și crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor. Este sugestivă constatarea lui Mihail Levine: „*faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian vă face pianist*”. Astfel, prin educația parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect, prin modelele de conduită oferite de membrii familiei. Acestea sunt preluate prin imitație și învățare, iar climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale reprezintă primul model social cu influență hotărâtoare asupra copiilor în ceea ce privește formarea unei concepții despre viață, a unui mod de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Crescând în și alături de familia sa, copilul află comportamentele acceptate și așteptate, rolul fiecăruia, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune, limite clare și bine precizate, răspunsul imediat la nevoile copilului, disponibilitatea de a răspunde la întrebările copilului, respect și încredere reciprocă, comunicare, recunoașterea calităților și aprecierea reușitelor).

Dacă unui copil familia nu îi satisface nevoia de confort fizic și afectiv, există pericolul de apariție a neîncrederii în propriile forțe sau în cei din jurul său, precum și îndoiala, teama de viitor sau chiar sentimentul de rușine. De aceea familia trebuie să îl încurajeze continuu, să îl îndrume, să îi explice diferența dintre bine și rău. Copiii nu au nevoie de părinți extraordinari, ci de ființe umane care să vorbească limba lor și care să fie capabili să pătrundă în inima lor.

Unele însușiri dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de anumite sarcini sau provocări. Altele influențează dezvoltarea de mai târziu. Un copil criticat permanent, devalorizat, pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va manifesta tendința de a încălca normele ori nu va fi încrezător în propriile forțe.

Dr. Augusto Cury face precizarea că, în ziua de azi, nu ajunge să fii un părinte bun, ci trebuie să fii un părinte inteligent. În acest sens el prezintă *șapte deprinderi* ale „părinților buni” și felul în care sunt ele transformate de către „părinții inteligenți”:

1. Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți își dăruiesc propria ființă;
2. Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
3. Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
4. Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
5. Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
6. Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
7. Părinți buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.

Generația actuală de părinți a dorit să compenseze lipsurile din propria copilărie dăruind propriilor copii tot ce aveau mai bun: jucării, haine, plimbări, televizor, telefon, calculator, școli particulare. Le-a umplut timpul cu felurite activități educative: învățarea limbilor străine, informatică, muzică, balet etc. Deși

intenția este una perfect lăudabilă, părinții nu au înțeles că acestea le blochează copilăria, că nu mai au timp să se joace sau să se bucure de viață.

Dacă ar fi să privim dezvoltarea copilului în sens cronologic, observăm că mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, de socializare și de cultură a copilului.

Așadar, părinții au o mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață când le transmit celor mici propriile valori pe care să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma obiceiuri noi. Copiii cresc și se formează într-un univers pe care îl creează părinții.

Bibliografie:

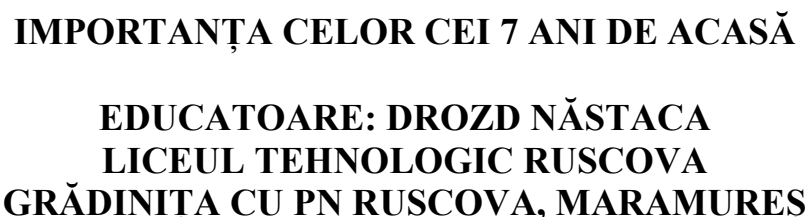
1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004 Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți – copii*, Ed. Medicală Amaltea, 1998
2. Golu Mihai, *fundamentele psihologiei*, Ed. Fundașiei România de Măine, București, 2000 Negovan Valeria, *Introducere în psihologia educației*, Ed. Curtea Veche, București, 2003
3. Sălăvăstru Dorina, *Psihologia educației*, Ed. Polirom, Iași, 2003
4. Vărășmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Ed. Aramis, București, 2002
5. <https://creeracord.com/2016/06/24/7-deprinderi-ale-parintilor-buni-versus-7-deprinderi-ale-parintilor-inteligenti/>
6. www.copii.ro
7. www.didactic.ro

IMPORTANȚA CELOR CEI 7 ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE: DROZD NĂSTACA
LICEUL TEHNOLOGIC RUSCOVA
GRĂDINIȚA CU PN RUSCOVA, MARAMUREȘ

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...oameni. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revărsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire.

Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce îl înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume om. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini

și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do.

- ✚ Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine.
- ✚ Învăță **respectul** dacă este respectat .
- ✚ Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit.
- ✚ Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire.
- ✚ Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere.
- ✚ Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător.
- ✚ Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**.

Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și lipsită de plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la groapa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA, LEAGĂNUL CELOR “ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

LICEUL TEHNOLOGIC”GH. DUCA”, CONSTANȚA ȘCOALA GIMNAZIALĂ “MARIN SORESCU” ÎNV. DRUGĂ CONSTANȚA

Pentru că educația este arta formării omului de mâine, părinții nu pot fi oameni ai trecutului, ancorati în formule, ci trebuie să meargă pe cale împreună cu copiii lor, să-și adapteze pasul cu ei “pentru a-i lăsa liberi să continue singuri imediat ce sunt în stare de aceasta”. Ei au datoria de a le forma copiilor conștiința, voința, să le construiască personalitatea dotată cu sens critic pentru a fi capabili să aleagă liber binele, să fie responsabili și deschiși cu generozitate slujirii celorlalți, angajați în realizarea planului lui Dumnezeu cu viața lor.

Există încă părinți care nu renunță la misiunea lor, conștienți fiind că opera educațională este îndelungată și cere efort susținut. Pentru a avea loc această acțiune educativă este necesar un ambient educațional adaptat în care, din primii ani, copiii să poată găsi răspunsurile cele mai valide la această problemă.

Asemenea grădinarului ce se ocupă de fiecare sămânță în mod diferit în funcție de factorii necesari încolțirii ei, creșterii și dezvoltării viitoarei plante, părintele trebuie să se ocupe de educarea fiecărui copil, în mod diferit, căutând în inima lui punctul accesibil pentru că educația este o lucrare a credinței și a inimii.

Cea mai eficientă metodă de educare este aceea de a face noi înșine ceea ce-i învățăm pe alții. Marele secret constă în faptul că educația nu este doar cuvânt, sfat, poruncă, ci exemplul, ambientul, climatul de afecțiune, precum și căutarea și dezvoltarea raporturilor simple, imediate și iubitoare ce trăiesc într-o familie plină de iubire și credință.

“Forța primei formări în familie, depășește de departe pe cea care ar putea-o primi în adolescență sau în continuare pentru toată viața”. Marele moment al educării este copilăria, căreia îi sunt specifice timpul încrederii, al docilității, al formării primelor deprinderi, timpul liber fericit, timpul liber în care se imprimă amintiri de neșters, timpul în care se asimilează tradițiile familiei ce devin viață în persoana care se formează.

Pentru a crea climatul unei familii senine, e nevoie însă de răbdare, iubire, blândețe, bunătate fără margini și jertfă. Mai sunt și astăzi părinți care adoptă în educația copiilor două atitudini greșite:

- prima este aceea a „îngăduinței prea mari” pentru că nu vor să fie autoritari, înțelegând că educația înseamnă “a nu impune, a nu condiționa, a nu limita”;
- a doua atitudine este cea a “reprimării”, manifestată prin : raporturi dure între părinți și copii, pedepse aplicate la încălcarea legii (regulii), aplicarea aceluși “ NU” intransigent și sistematic”.

Pentru depășirea acestor atitudini, este necesară aplicarea unui sistem preventiv ce constă în *educarea prin bunătate*. Copilul este ajutat cu blândețe să observe aceeași lege (regulă) folosind mijloacele cele mai eficiente și adaptate acestui scop.

1. În primul rând e necesar ca părinții să fie preocupați de inocularea în sufletul copilului a iubirii față de Dumnezeu prin: practicarea virtuților, oroarea față de viciu, învățarea unor principii morale potrivite vârstei;

2. În al doilea rând să folosească atenționări oportune și binevoitoare, să-și încurajeze copiii cu afecțiune și atunci când uită de îndatoririle proprii să le amintească cu amabilitate, să-i atenționeze asupra hotărârilor sănătoase.

Educația nu e programată să se desfășoare în anumite zile, ore, ci e urmărită continuu în desfășurarea vieții zilnice, într-un anumit climat familial prin încredere, într-un stil de iubire.

Elementele esențiale care stau la baza acestei metode sunt: *iubirea, rațiunea, educația religioasă*.

Iubirea reprezintă fundamentul educației, iar **rațiunea** și **educația religioasă** reprezintă materialul din care acesta se construiește.

Educația o putem face iubind și iubirea aparține inimii. Fără iubire nu vom ajunge la sufletele copiilor care resping duritatea și severitatea, care, deși nu este recomandată a fi folosite, din nefericire încă se mai practică.

Este necesar “să ne facem iubiți, să introducem treptat simțul datoriei, al sfintei frici de Dumnezeu” pentru ca inima lor să se deschidă cu ușurință și să primească cu bucurie să fie modelată asemenea lutului ce devine vas ales în mâna olarului.

Toată iubirea pe care părinții doresc să o primească de la copiii lor, trebuie s-o dăruiască mai întâi ei, ținând cont și de dorințele acestora:

- de a fi împreună cu ei;
- de a le lăsa libertatea de a se manifesta prin râsete, voie bună, alergări, jocuri, gălăgie, pentru ca aceștia să se poată bucura din plin de copilărie.

În educația copiilor, părinții trebuie să fie conduși de rațiune, străduindu-se:

- să convingă copilul cu bunățate și răbdare prin dialog, deschis, corijare iubitoare;
- să ceară cu discreție copilului doar ceea ce în realitate este capabil să dea, manifestând în același timp o mare încredere în el, “ajutându-l să atingă ținte din ce în ce mai înalte”.

Familia de azi are tot mai puțin timp de a sta împreună, de a dialoga. Chiar și atunci când sunt împreună, “fac tăcere pentru a nu-l deranja pe cel aflat în extaz în fața noului altar-televizorul”.

Astfel, copiii simt că sunt neglijați și se întrebă pe bună dreptate: “Cum pot spune părinții că vor tot ce-i mai bun pentru mine, când nici măcar nu mă cunosc?” sau “Spun că mă iubesc, dar eu nu remarc acest lucru!”

În goana după “a avea” părinții dedică tot mai mult timp pentru realizări materiale, uneori împinși și de dorința de a fi mai presus ca ceilalți, uitând că “a fi” OM și „a forma” OAMENII de mâine e o datorie mai presus de toate. Părinții trebuie:

- să acorde suficient timp copiilor pentru ca aceștia să-și exprime liber părerile lor;
- să-i asculte;
- să-i lase să vorbească mult; câștigându-le încrederea, să-i ajute să-și abandoneze inima, încredințându-le frământările lor, cerând explicații și sfaturi de la eim
- mărirea sentimentului de valoare personală a copilului evitând folosirea cuvintelor :rău, leneș, urât, prost, obraznic...etc., sau a expresiilor “ Nu ești bun de nimic!”, “Mi-e rușine cu tine!”,

care-l determină pe copil să nutrească sentimentul de rușine și nemulțumire de sine, scăzându-i astfel stima de sine;

- acordându-i atenție, copilul simte că este important, însă tratat cu asprime simte că are o valoare mai mică;
- părinții sunt datori să le respecte intimitatea;
- părinții sunt datori să nu vorbească cu alții despre defectele lor, insuccesele de la școală;
- “ să nu-i ia în râs primele simpatii”;
- “să se întrețină familiar cu copiii lor cât mai mult timp posibil;
- “ să răspundă cu răbdare la întrebările lor stându-le la dispoziție fără a se arăta plictisiți”.
- “să se joace cu ei când sunt mici pentru ca ceștia să simtă că sunt iubiți”

“Fără iubire nu există încredere și fără încredere nu poate fi vorba de educație”. Iubirea este ingredientul esențial care face ca “**Cei șapte ani de-acasă**” să nu devină din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, doar o expresie învechită și demodată.

BIBLIOGRAFIE

1. Norman, Goodman (1992) Introducere în sociologie, București, Editura Lider.
2. Victor, Țârcovnicu (1975). Pedagogie generală, București, Editura Facla.
3. Nicolae, Mărgineanu (1973). Condiția umană, București, Editura Științifică.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR : DRULESU LUMINIȚA-CLAUDIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 BUMBEȘTI-JIU
JUDEȚUL GORJ

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare.

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”.

Bibliografie:

1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

INIMĂ DE COPIL

PROF. ÎNV. PRIMAR DUMBRĂVEANU LAURA NADIA
LICEUL TEORETIC FILADELFIA SUCEAVA

„Educatorul trebuie să creadă în puterea potențială a elevului său și trebuie să folosească toată arta sa în încercarea de a ajuta elevul să experimenteze această putere”. Alfred Adler

Adesea considerăm comunicarea ca fiind abilitatea de a ne exprima. În consecință, ea ne duce cu gândul la faptul că le vorbim copiilor. Ar trebui, de fapt, să vorbim cu copiii noștri. Comunicarea nu înseamnă monolog...înseamnă dialog. Ea nu se rezumă doar la abilitatea de a vorbi, ci și la abilitatea de a asculta.

În comunicare trebuie să înțelegem copilul, nu doar să fim înțeleși de copil. Când copiii sunt mici, omitem deseori să-i antrenăm în conversații însemnate. Când ei încearcă să ne atragă într-o discuție, răspundem cu „îhî”-uri lipsite de interes. Până la urmă copiii își dau seama că nu ne interesează ce se petrece în mintea și în inima lor.

Comunicarea trebuie să fie multilaterală și bogat structurată. Ea trebuie să includă încurajare, îndreptare, muștrare, stăruință, atenționare și învățare. Toate trebuie să se regăsească în interacțiunea noastră cu copiii.

Încurajarea – copiii au nevoie de o comunicare menită să-i inspire și să-i umple de speranță și curaj. Copiii cunosc durerea eșecului. Și ei, ca și noi, au uneori impresia că nu mai e speranță. Îi putem ajuta să cântărescă motivele dezamăgirii. Îi putem încuraja să găsească curaj, speranță și inspirație.

Îndreptarea – uneori, câte un copil trebuie determinat să se conformeze unui standard. Îndreptarea remediază ceva greșit, ajută copilul să priceapă ce a greșit și ce se poate face pentru a corecta problema.

Mustrea – condamnă comportamentul. Copiii trebuie să remarce uneori sentimentele noastre de alarmare, de șoc și de uimire față de faptele sau spusurile lor.

Stăruința – este o comunicare insistentă, sinceră și intensă. Ea implică pledoaria, apelul, solicitarea, insistența și chiar implorarea.

Instruirea – este procesul prin care se dă copilului o lecție, o învățătură sau o informație care să-l ajute să înțeleagă lumea din jur. Copiii au nevoie de un cadru în care să înțeleagă viața.

Atenționarea – ne pune în gardă despre un eventual pericol. Atenționarea e o dovadă de îndurare, echivalând cu un indicator rutier care îi informează pe automobilisti că un pod s-a surpat. Atenționarea ne alertează neabătut de prezența pericolului câtă vreme se mai poate scăpa nevătămat. Fiind atenți putem să-i ajutăm pe copiii să scape de pericol și să învețe în același timp. Atenționarea conservă.

Învățătura – este procesul de împărțire a cunoștințelor. Învățătura îl face pe om să știe ceva. Uneori, învățătura se produce înainte să fie necesară. Adesea, este extrem de eficientă după un eșec sau o problemă.

Comunicarea noastră cu copiii îmbracă numeroase forme. Bogatele și subtilele nuanțe ale fiecărei forme de comunicare trebuie să se reflecte în comunicarea noastră cu copiii. Fiecare element se împletește cu celelalte pentru a oferi o bogată tapiserie de comunicare. Putem îndemna sub forma de atenționare sau de încurajare. Putem instrui sub formă de muștrare sau îndreptare. Elementele comunicării se pot împleti în multe feluri.

Bibliografie:

Lilioara Gherasim – „Clasa mea – un mediu pozitiv de învățare”, Editura George Tofan, Suceava, 2016

Tedd Trip – „Păstorind o inimă de copil”, Editura ALFA, Iași, 1999

STILURILE PARENTALE ȘI EFECTELE LOR ASUPRA COPIILOR

PROF.ÎNV.PRIMAR –DUMITRAȘCU NICOLETA ALINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 BUMBEȘTI-JIU , JUD.GORJ

Un psiholog renumit american a identificat patru dimensiuni importante ale parenting-ului iar pe această bază s-au selectat patru stiluri de parenting : parenting autoritar , parenting autoritar-democratic , parenting permisiv și parenting neimplicat .

Ce efect direct are stilul de parenting asupra copilului ? O lungă perioadă de timp , psihologii au încercat să determine modul în care părinții influențează tipul de adulți care vor deveni copiii lor . În acest sens , ei au reușit să descopere anumite legături între stilurile parentale și efectele lor asupra copiilor . În 1967, psihologul american Diana Baumrind a condus un studiu efectuat pe mai mult de 1000 de copii și a **identificat patru dimensiuni importante ale parenting-ului :**

- 1.Strategii disciplinare
- 2.Căldura și nutrienți
- 3.Stiluri de comunicare
- 4.Așteptări de maturitate și control

Pe baza acestor dimensiuni , Baumrind a dezvoltat **trei modele de stiluri parentale** . Ea a sugerat că majoritatea părinților urmează unul dintre aceste trei stiluri . În 1983, cercetarea efectuată de Maccoby & Martin a sugerat existența a **patru stiluri :**

Parenting autoritar

Părinții autoritari sunt “impunători și orientați către poziția socială și așteaptă ca ordinele să le fie executate fără nici o explicație.” Aceasta înseamnă că de la copii se așteaptă să respecte **un set strict de reguli stabilite de către părinți** . De obicei , acest set de reguli există fără nicio explicație oferită copilului , iar eșecul conformării la aceste reguli are ca rezultat pedeapsa .

Parenting autoritar-democratic

Acest stil parental poate fi înțeles ca o manifestare mai democratică a stilului autoritar . Și în acest stil , de la copii se așteaptă ca să se supună regulilor și reglementărilor stabilite de părinți, însă părinții sunt mult mai receptivi . Cel mai semnificativ este faptul că față de stilul autoritar , atunci când copiii eșuează în a fi ascultători , părinții sunt mai degrabă iubitori și iertători , decât pedepsitori . Acest tip de părinți pot fi numiți asertivi , fără a fi intruzivi și restrictivi .

Parenting permisiv

Părinții permisivi “sunt mai mult receptivi , decât exigenți. Ei sunt **non-tradiționali și indulgenți , nu solicită comportamentul matur , permit considerabil auto-disciplina și evită confruntarea.**” Acești părinți își disciplinează rareori copiii și , prin urmare , sunt adesea amintiți ca fiind părinți indulgenți . Ei au foarte puține pretenții și așteptări de maturitate și auto-reglementare .

Parenting neimplicat

Părinții neimplicați sunt aceia care **împlinesc nevoile de bază ale copilului , dar altfel sunt dezinteresați de viața copilului lor** . Ei au puține pretenții , nu sunt receptivi și comunică foarte puțin cu copiii lor . În cazurile extreme de parenting neimplicat , nevoile copiilor sunt respinse sau neglijate de către părinți .

Stilurile parentale urmate de diferiți părinți se combină pentru a crea un amestec unic în fiecare familie în parte . Cel mai important lucru este adoptarea unor stiluri parentale cooperative , care combină diferite elemente ale stilurilor lor parentale unice într-un întreg coerent .

Stiluri de parenting : pro și contra unor tipologii de educație a copilului

Parentingul pozitiv: ce este și de este mai bun decât parentingul tradițional

Parentingul pozitiv este un concept modern de educație care plasează central copilul și îl tratează ca pe o personalitate unică . Experții în educația modernă a copilului sunt de părere că această abordare este pozitivă pentru dezvoltarea personalității sale . De fapt , acest gen de educație deschide o poartă specială de comunicare cu copilul , stimulând-i inteligența , creativitatea și încrederea în sine .

Succesul și popularitatea acestei noi abordări în educație este de altfel strâns legat cu cerințele societății actuale - care pune accent pe rezultate , independență și performanță în societate . Este esențial să lăudăm și să încurajăm performanțele reale copilului . Dar , mulți părinți alimentează la maxim nevoia de aprecieri a copilului nerealizând că de fapt afectează structura ego-ului copilului . În loc să progreseze , acești copii devin dependenți de aprecieri și atenție .

Parentingul pozitiv este un curent de parenting care se bazează pe convingerea că într-un mediu de încurajare și respect , copilul va acționa într-un mod constructiv , responsabil social , fără nevoia de a fi pedepsit sau recompensat pentru acțiunile sale . **Pedepsirea sau recompensarea copilului nu sunt constructive** . Într-adevăr ,

parentingul pozitiv - încurajat de psihologia modernă - susține că pe termen lung, pedepsele și recompensele nu fac altceva decât să descurajeze abilitățile pe care părinții încearcă să le impună copiilor . În loc să încurajeze și să motiveze copilul acestea sunt doar modalități de a-l face pe copil să aștepte mereu recompense sau să acționeze pentru a evita pedepsele .

Parentingul pozitiv nu înseamnă parenting permisiv

Este important să nu confundăm parentingul pozitiv cu parentingul permisiv . În cadrul modelului educațional al parentingului pozitiv , copiii sunt încurajați să aibă (mici) responsabilități casnice în cadrul familiei . Însă , pentru a stimula responsabilitatea copilului - sunt necesare discuții în familie , cu copilul - pentru a-l face responsabil de îndatoririle sale casnice . (de dus gunoiul , de plimbat câțelul , de a da de mâncare la animalele de casă , etc). Discuțiile sunt întodeauna binevenite și nu trebuie să fie autoritative.

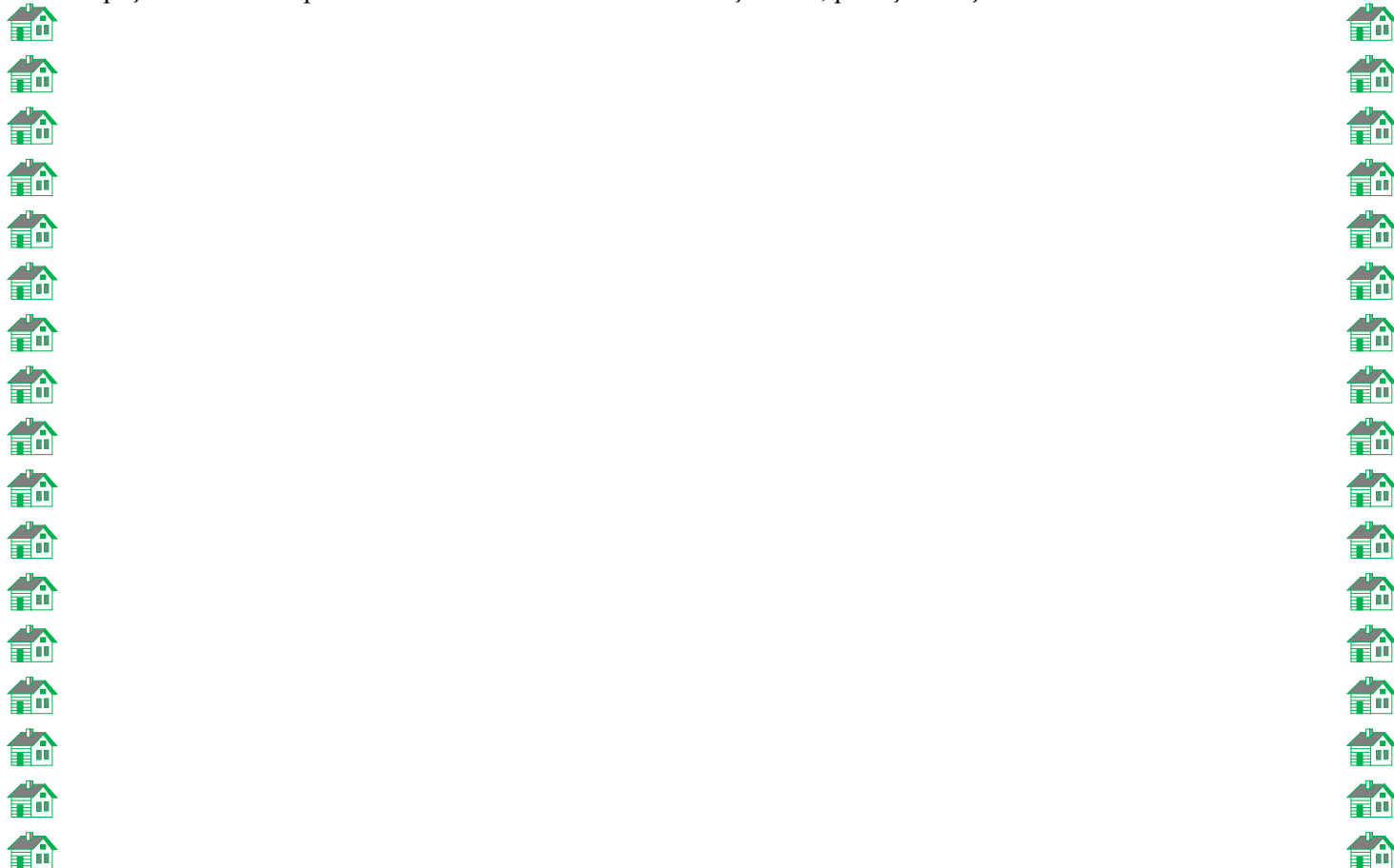
Desigur , nu toți psihologii sunt de părere că acest concept - de parenting pozitiv - este o formă superioară de parenting comparativ cu cea cu care părinții noștri ne-au educat . Un psiholog celebru din USA , T.Kersting de pildă este de părere că parentingul pozitiv este o formă mult prea indulgentă de educație părintească și că școala veche de educație era mai bună . Mulți părinți sunt convinși că parentingul pozitiv este cea mai eficientă formă de a arăta dragoste și suport copilului - dar acest lucru este fals - spune acesta . Prea mult suport duce la anxietate și dizabilități emoționale ale copiilor , iar ceea ce am observat în ultimii ani este o creștere alarmantă a acestor probleme emoționale la copii . Părinții care abordează parentingul pozitiv sunt cei care - pe termen lung - vor obține rezultate pozitive de educație.

Ce greșeli fac părinții care abordează parentingul tradițional ?

În viziunea parentingului pozitiv , cele mai întâlnite greșeli ale părinților care abordează parentingul tradițional sunt :

- Convingerea că folosirea metodelor dure și tradiționale vor conduce la efecte pozitive de educație asupra copilului
- Fundamentarea relației cu copilul pe sisteme de control și ne-încredere
- Convingerea că vor avea mai mult succes în disciplinarea copilului lor decât în disciplinarea propriei persoane

Atunci când le vorbim copiilor încercăm să o facem pe înțelesul lor , însă sunt destule situații în care replici spuse sub impulsul momentului pot dărâma tot ce am clădit până în momentul acela prin comunicare . Cu toții rostim uneori cuvinte pe care apoi le regretăm , iar pentru un copil , astfel de cuvinte înseamnă durere , furie sau , de foarte multe ori , confuzie . De aceea , atunci când ne adresăm lor , celor mai dragi dintre ființele care ne înconjoară , ar trebui să gândim de două ori înainte de a rosti anumite propoziții și să încercăm să găsim calea cea mai puțin bulversantă pentru ei de a le comunica ceea ce simțim noi , părinții adulți.

“CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ” ȘI IMPACTUL JOCURILOR SPORTIVE ASUPRA LOR

DUMITRIU CORNELIU – LICEUL TEHNOLOGIC “OVID DENSUSIANU”
CĂLAN

Succesul în viață ține foarte mult de educația primită în primii ani de existență. Pe parcursul maturizării, educația poate suporta influențe pozitive sau negative, însă „cei 7 ani de acasă” marchează definitoriu caracterul și personalitatea umană.

Încă din primii ani de viață, ființa umană „practică”, imită mișcarea sub diferite forme, fără a conștientiza conexiunea cu sportul, începând cu mișcările grosiere de extensie/flexie/răsucire ale părților componente ale corpului, continuând cu târârea, mersul de-a bușilea, trecerea la mersul biped, cățărarea, escaladarea, ajungând până la descoperirea primelor forme ale alergării, săriturii și aruncării și combinându-le sub formă de joc.

Nu există calități fizice sau intelectuale care să nu poată fi dezvoltate prin intermediul jocurilor. Prin marea lor varietate, jocurile reprezintă un mijloc eficient de dezvoltare fizică, psihică și estetică, făcând parte din viața copilului și, de multe ori, acesta identificându-se în joc, se regăsește și trăiește prin el.

Practicarea jocurilor educă, dezvoltă și perfecționează simțurile prin îmbunătățirea funcțiilor și a sensibilității analizatorilor tactili, vizuali, auditivi, kinestezici, de echilibru, coordonare și orientare în spațiu. Implicarea presupune responsabilitate, spirit colectiv, cinste, sinceritate. Jocul trezește și răscolește îndemânări, virtuți și sentimente morale, îl învață pe copil să lupte cu forțe unite pentru victorie, sprijinindu-și colegii la nevoie, acționând în spiritul echității. Copilul descoperă cum să suporte înfrângerea fără descurajare, să ia atitudine în cazul de lezare a demnității umane, față de minciună și necinste, împotriva acelor care nu-i prețuiesc îndeajuns pe ceilalți. Jocul transmite putere, respect, curaj și încredere.

Spiritul de echipă impune subordonarea intereselor personale celor colective. Jocul formează deprinderi organizatorice și dezvoltă capacitatea de autoorganizare, copiii asumându-și sarcini și obligații de care răspund în fața colectivului.

Prin respectarea regulilor, se manifestă voința și autonomia copilului. Regula este legătura dintre morală și lege, abaterile ducând la accidentări, excludere sau pedeapsă. Regulile, scopurile urmărite, îl capacitează pe copil să se încadreze în grupul interesat.

Prin joc, comportamentul se corelează cu esteticul, căci acesta îi sensibilizează pe copii, le formează gustul pentru frumos, capacitatea de a observa și de a înțelege mișcarea.

Mișcarea sub forma jocului reprezintă cea mai simplă formă de organizare socială, în care avem: un colectiv cu aceleași interese, un conducător ales sau impus și considerat, de obicei, cel mai bun și reguli bine stabilite cărora li se supun de bunăvoie și luptă pentru a învinge în numele colectivului.

În joc apar formele elementare de socializare, datorate interacțiunii cu ceilalți.

Jocul conduce spre o poftă de mișcare, călind organismul, mărindu-i capacitatea de efort și adaptare la condițiile de mediu. Îmbinând în mod „fericit” mișcarea cu factorii naturali și cu măsurile de igienă, jocul fortifică sistemul locomotor și nervos și, totodată, mărește rezistența la îmbolnăviri: **mens sana in corpore sano**.

Există o strânsă legătură între mișcare, sănătate, senzația de libertate, putere, mulțumirea de a înfrânge un obstacol și senzația de control asupra emoțiilor. Copilul rezolvă contradicția dintre dorința și posibilitatea ce există pe plan intern, prin intermediul jocului creat de el.

J. Piaget, cercetând fenomenul ludic, observă că, obligat să se adapteze lumii celor mari, copilul nu se adaptează la real, ci încearcă, prin joc, să adapteze realitatea la eul propriu, fără constrângeri și sancțiuni.

Prin joc, copilul are posibilitatea de a fi, mai degrabă, un inițiator în propria sa lume, decât o persoană manipulată și constrânsă.

Educația, cu atât mai mult prin sport, nu subzistă ca “mersul pe bicicletă”, ci trebuie mereu supravegheată, întreținută și alimentată.

Și eu sunt rezultatul educației și formării prin sport, visându-l și practicându-l de la o vârstă fragedă, jocurile copilăriei mele (trasul cu arcul, aruncatul cu minge/pietre/bulgări la țintă sau la distanță, prinsa, gimnastica acrobatică pe iarbă, cățărutul în pomi, săriturile peste garduri și obstacole, șotronul, săritul peste

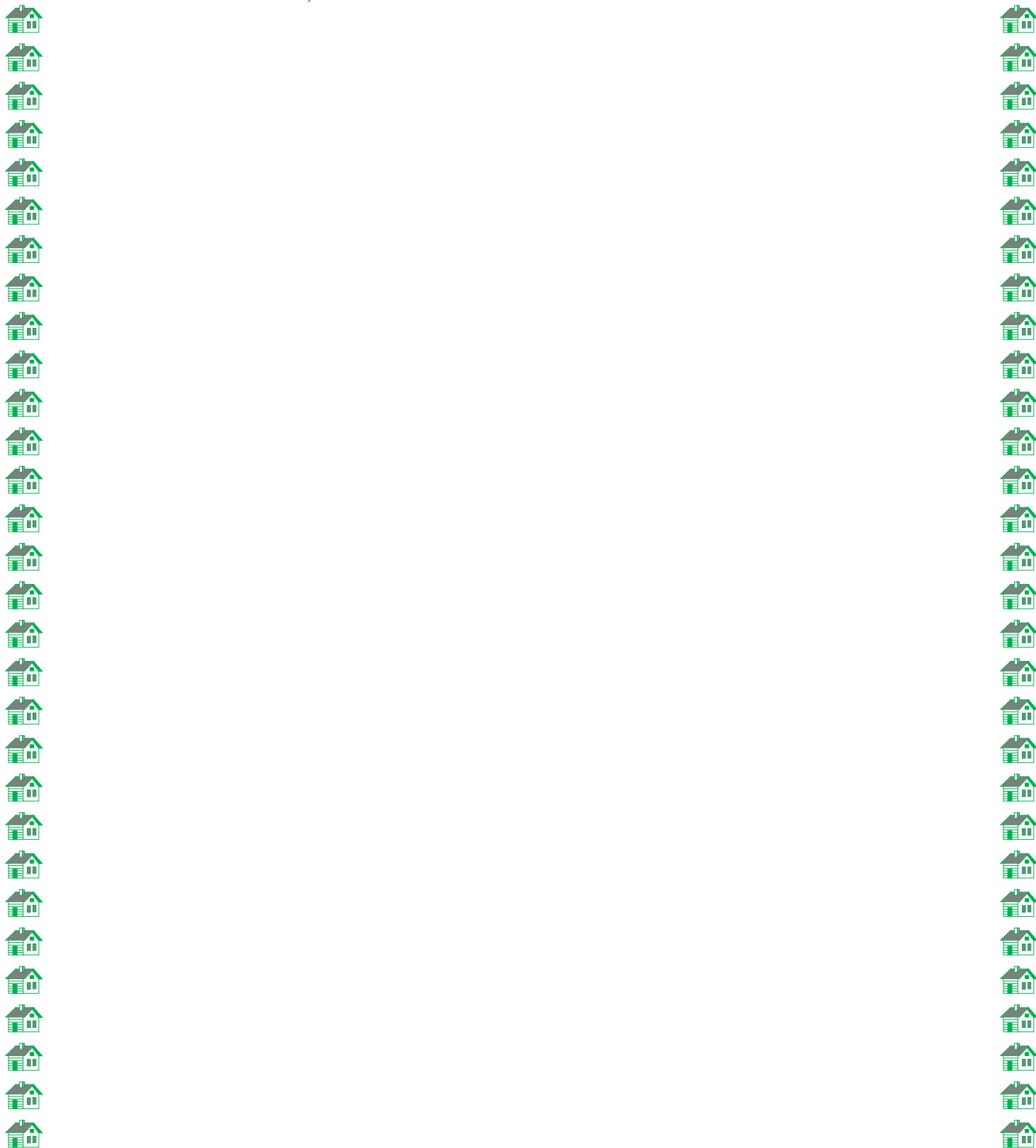

„capră”, pac-pac etc.) determinând, de-a lungul timpului, dezvoltarea abilităților de natură fizică, psihică și de învățare prin descoperire.

În prezent, sintagma „cei 7 ani de acasă”, pare ceva desuet. Modelele existente încă de la începutul vieții (o parte din personajele din desenele animate sau din cărțile copilăriei) au tentă de a modifica într-o direcție greșită valorile conceptuale corecte ale educației preșcolare. Ca urmare, copiii au nevoie în dezvoltarea lor de modele bine conturate, pozitive, care să le inspire o scară a valorilor.

Concluzionând, putem arăta că rolul jocului în educarea copilului este considerabil, el fiind numit, pe bună dreptate de unii autori, tipul fundamental de activitate al copilului.

Ține de noi și de gradul nostru de implicare cum vor absolvi copiii noștri „cei șapte ani de acasă” ...la zi, seară sau fără frecvență!

EDUCAȚIA ÎN CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV.PREȘCOLAR: DUMITRU ADRIANA,
GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 15 BRAȘOV

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Ce sunt cei 7 ani de acasă ? Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulții și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea. Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative - bune maniere și comportament - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire) - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc) - consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției - perseverență în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor

micile propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria este o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

ȘCOALA ȘI FAMILIA FACTORII PRIMORDIALI ÎN VIAȚA COPILULUI

PROFESOR PENTRU ÎNV.PRIMAR DUMITRU CARMEN-MARIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „LIVIU REBREANU” BUCUREȘTI

Familia reprezintă nucleul social în care se naște copilul și de la care primește primele elemente de educație. Ea este “prima școală” a copilului și exercită influențe și asupra dezvoltării ulterioare a lui.

Familia este factorul educativ care are sub îndrumare individul uman pe cea mai lungă durată din viața sa. Copilul trăiește cea mai mare parte din timpul său în familie, unde învață limba, obiceiurile și comportamentele civilizate, de aceea se spune că “cei șapte ani de-acasă” au un rol hotărâtor asupra formării ulterioare a personalității. În perioada celor șapte ani, copilul se află în perioada celei mai mari plasticități a sistemului nervos, fapt ce oferă familiei posibilitatea producerii prin educație a primelor modificări care dau direcția dezvoltării și formării personalității.

Încă din secolul al XIX-lea, Ellen Kay, o pedagogă suedeză, lansează o caldă chemare pentru respectarea copilăriei și a copilului: “atât timp cât tatăl și mama nu-și vor pleca fruntea în țărână, în fața măreției copilului; atât timp cât nu vor înțelege că vorba “copil” nu este decât o altă expresie pentru ideea de “majestate”; atât timp cât nu vor simți că în brațele lor doarme viitorul însuși, sub înfățișarea copilului, că la picioarele lor se joacă istoria, nu-și vor da seama că au tot atât de puțin dreptul și puterea de a dicta legi acestei noi ființe pe cât n-au puterea și nici dreptul de a impune legi în mersul aștrilor.” (Ellen Kay 1900)

Metafora lui Ellen Kay din lucrarea “Secolul copilului” (1900) vizează un singur aspect: libertatea copilului de a acționa potrivit cerințelor naturii sale, evitarea oricărei constrângeri. Ellen Kay nu înțelege libertatea în sens de libertinaj, copilul trebuind să aibă și unele îngrădiri și limite, să învețe să se supună legilor vieții, obișnuințelor familiale care nu contravin legilor naturii. Din dorința de a apăra individualitatea copilului, ea este împotriva socializării exagerate prin educație și preferă educația în familie, considerând-o aptă să asigure respectarea individualității copilului.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru a sigura reușita școlară.

Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

BIBLIOGRAFIE

- „ Colaborarea școlii cu familia și educația în familie” – Voicu Lăscuș
- „ Secolul copilului”- Ellen Key

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV.PREȘC. DUMITRU CRISTINA
GRĂDINIȚA BĂDULEȘTI
JUD. DÂMBOVIȚA

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu).

De multe ori ne punem întrebarea „cine este devină pentru comportamentul tinerilor de astăzi?”

În ultimii ani observăm o nepăsare din partea părinților față de purtarea copiilor și astfel tupeul a luat locul curajului,obrăznicia se confundă cu istețimea,iar răsfațul cu dragostea.

Când vine vorba despre „cei 7 ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, până când acesta merge la școală.

Educația unui copil nu presupune doar achiziția de cunoștințe,priceperi și deprinderi,ci și însușirea unui comportament adecvat astfel încât să facă față cerințelor societății.

Când spunem că un copil are „cei 7 ani de acasă” ne gândim la un copil poli-ticos care știe să salute, să spună te rog,mulțumesc,care are o conduită frumoasă față de cei din jur, atât față de cei de vârsta lui cât și față de adulți.

Educația primită în „cei 7 ani de acasă” depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre părinți și copil, specificul de dezvoltare a copilului și valorile pe care se bazează familia.

Când copilul este foarte mic (0-3 ani) părinții sunt responsabili pentru tot ce se petrece în viața lui.Copilul nu știe să se hrănească, să se îmbrace, să-și facă baie și o mulțime de astfel de treburi,dar odată cu creșterea lui,părinții trebuie să-l învețe cum să se descurce singur(cum să se îmbrace, să se încălțe, să-și facă ordine la locul de joacă etc.).

Este bine ca de la vârsta mică (5-6 ani) copilul să participe alături de părinți la unele activități casnice cum ar fi :aranjatul mesei,spălatal vaselor, să aranjeze hainele, să șteargă praful, etc.

Important este ca părinții să îi ofere copilului posibilitatea de a alege dintr-o listă de responsabilități pe acelea pe care acesta și le poate asuma.Este bine de știut că nu rezultatul obținut de către copil este important,ci să fim mulțumiți cu efortul pe care copilul l-a depus pentru a ne ajuta.Rezultatele muncii copilului nu trebuie criticate pentru a nu-i știrbi încrederea în sine, și a nu-i dezvolta un sentiment de nesiguranță în legătură cu capacitatea lui de a purta o responsabilitate.

În momentul în care copilul nostru depășește sfera familiei și intră în colec-tivitate, începe o nouă etapă în viața lui.La intrarea în grădiniță, programul zilnic al acestuia se restructurează atât din punct de vedere al mediului în care își desfășoară activitatea(o parte din zi copilul este în grădiniță iar cealaltă parte acasă, în familie) cât și al conținutului activităților și a reperelor orare.

Este important ca părinții să cunoască care este activitatea copilului de la grădiniță pentru a putea adapta programul celui mic, astfel încât să se asigure că va exista o coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situ-ații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare,sau dimpotrivă poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru a exista un echilibru, părinții trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Părinții trebuie să pună copiilor la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament

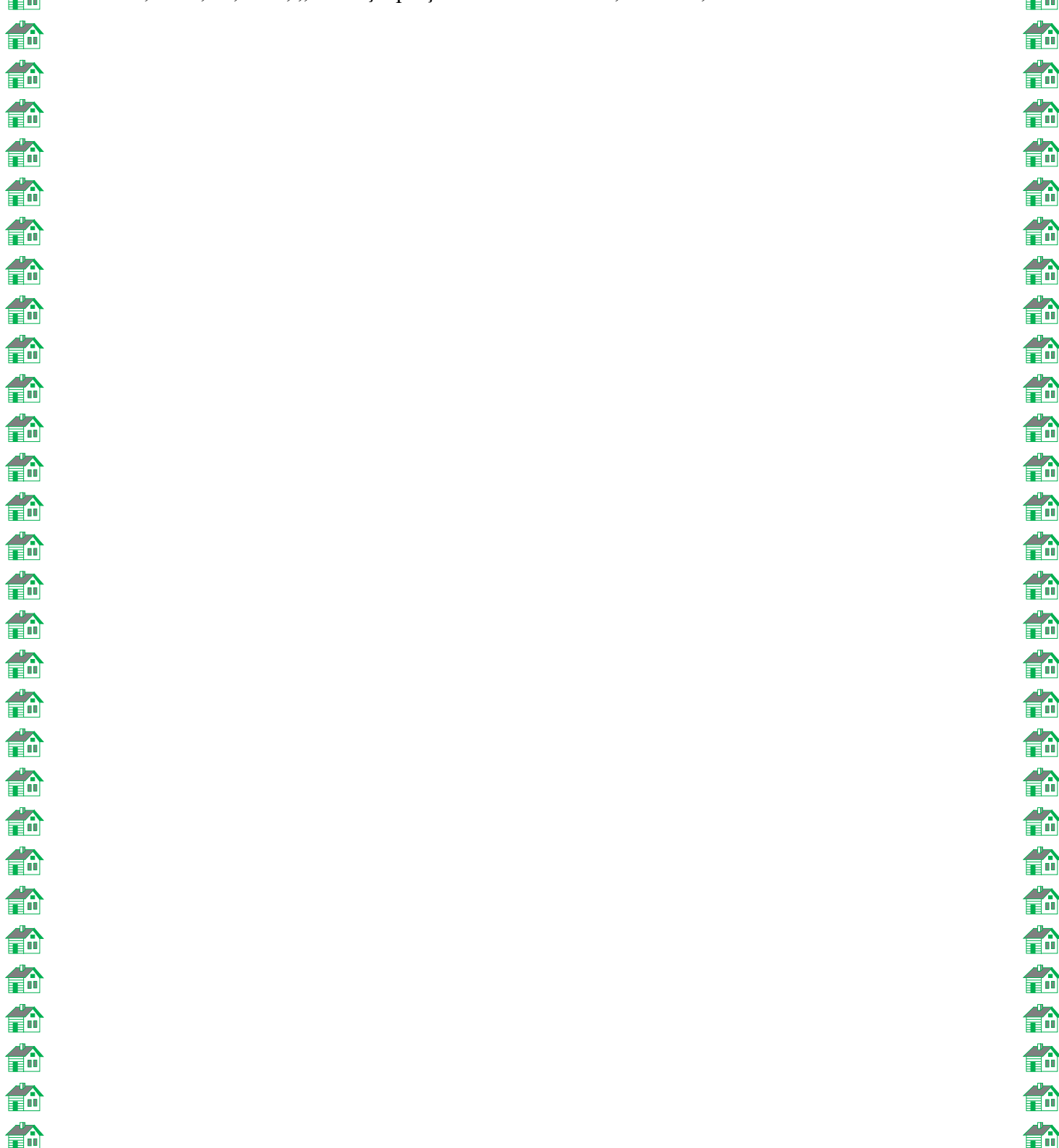
 modele de urmat.

 Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul poate să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

 Construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care este nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi.

 Bibliografie:

- 1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educați părinților”, Editura Aramis, București, 2002
- 2. P., Emil, R., Iucu, „Educația preșcolară în România”, Polirom, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR DUNCA IOANA
ȘC. GIMNAZIALĂ IEUD, MARAMURES

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Cei șapte ani de-acasă sunt invocați adesea în conversațiile celor mari. Din păcate, însă, sunt pomeniți mai des atunci când cel care îi aduce în discuție este de părere că...lipsesc.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău.

Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările

curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime, trebuie lăsat să termine ce are de spus și nu i se facă observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat.

Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat.

Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

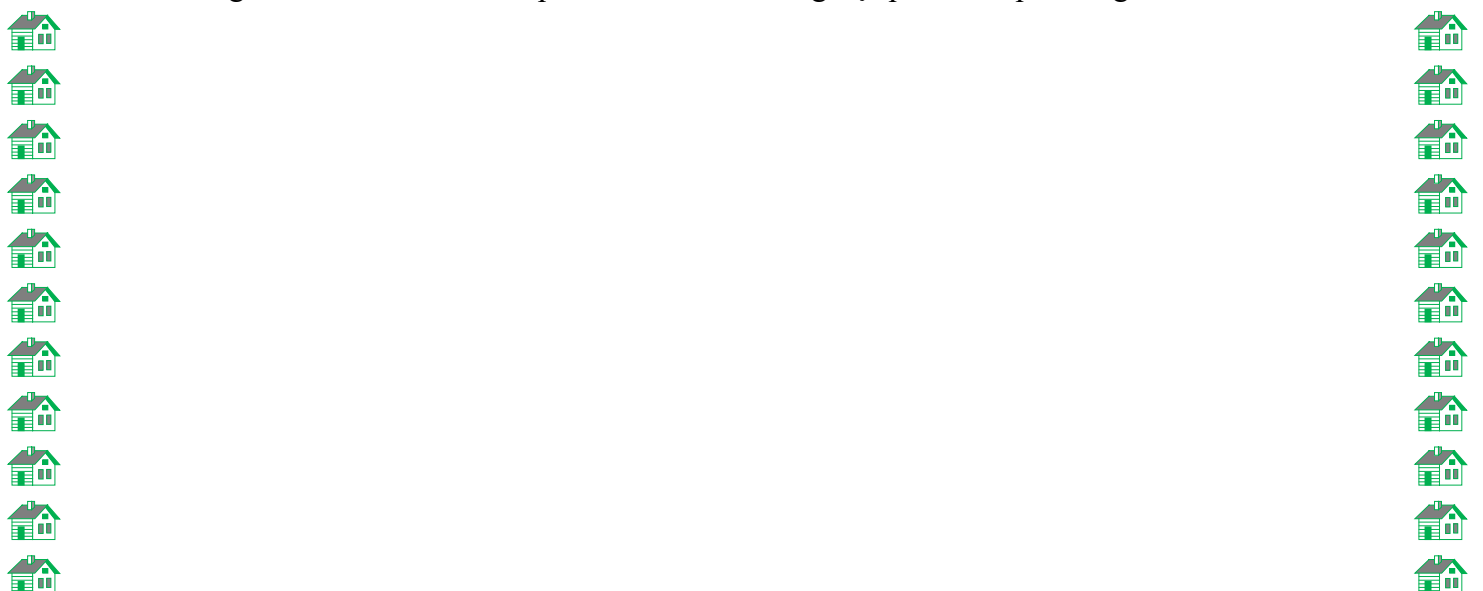
Bibliografie:

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Psiholog Oana-Maria Udrea - Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu"

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

COLEGIUL NAȚIONAL „NICOLAE GRIGORESCU,, CÂMPINA, PRAHOVA PROF.ÎNV.PRIMAR, MIHAELA DUȘA

Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante.

Bunele maniere nu se dobândesc peste noapte prin lectura unei cărți despre *Etichetă și bunele maniere* ci, ele se dezvoltă în timp, încă din copilărie, fiind nevoie de ani de pregătire, practică și exercițiu.

Comportamentul politic începe cu *cei șapte ani de acasă*, părinții și bunicii fiind responsabili de însuflarea bunului-simț și a primelor reguli de politețe copilului.

Imitarea adulților de către copil este primul semn că aceștia au început deja să asimileze informații.

Din acest motiv părinții trebuie să fie atenți mai atenți la comportamentul lor. Copiii învață mult mai repede ceea ce văd în jur decât spunându-le ce trebuie să facă. Felul cum vorbiți cu soțul/soția, felul în care discutați la telefon, felul în care știți să evitați o ceartă sau ce atitudine aveți față de oameni în general, sunt lecții zilnice pentru copiii dumneavoastră. Data viitoare, când vă veți întreba dacă și copilul dumneavoastră cunoaște bunele maniere, răspundeți-vă cu sinceritate: *eu, ca părinte, cât de bine le cunosc; prin felul în care mă comport, inspir un comportament manierat?*

Indiferent de locul în care ne aflăm: la școală, acasă sau în societate normele de comportare vizitate fac diferența între indivizi. Nu o dată, în meseria noastră ni s-a întâmplat să menționăm importanța acestui lucru. De fapt, cei șapte ani de acasă cuprind un set de priceperi și deprinderi formate în cadrul familiei și definesc modul în care îi respectăm sau nu cu ceilalți.

Pe parcursul etapelor de dezvoltare din viața indivizilor descoperim că aceste reguli se îmbunătățesc pe parcursul vieții, dar definitoriu este modelul oferit de familie. Un copil are drept model părinții în al căror mediu familial se dezvoltă până la vârsta de 3 ani, când intră în treapta preșcolară. La această vârstă un copil ar trebui să știe să salute, să respecte anumite reguli de igienă sau reguli de comportament la masă, în vizită, la locul de joacă, în magazin, etc.

Timpul de calitate acordat copiilor în cadrul familiei duce la achiziții majore în primii ani de viață ai copilului. Părinții conștienți de aceste lucruri încearcă să formeze copiilor o conduită civilizată și ei înșiși se comportă ca atare pentru că modelul matern este primul imitat de copil.

Pregătirea pentru integrarea în colectivitate este un alt aspect ce nu trebuie neglijat la această vârstă. Copilul trebuie să utilizeze formule adecvate de salut, moduri simple de a cere ajutor sau de a împărți anumite lucruri cu ceilalți. De asemenea reguli de igienă precum spălarea mâinilor sau modul de a utiliza tacâmurile sunt utile și ajută copilul ce intră într-un mediu nou, necunoscut. Cei mai mulți dintre părinții zilelor noastre consideră că școala are rolul de a introduce reguli și de a forma tipuri de comportamente, dar nu este oare mai simplu ca fiecare copil să vină deja cu un bagaj de cunoștințe?

Educarea tinerelor generații ar fi mai ușoară dacă respectul pentru cel de lângă noi ar veni de acasă și nu am încerca să spunem mereu că ni se cuvine totul. Suntem ființe unice, dar trăim într-o societate ce presupune a lucra sau a colabora cu alții de aceea părinții ar trebui să acorde atenție acestor aspecte și să nu considere că tot ce se făcea odată trebuie aruncat. O țară cu cetățeni educați este o țară prosperă și de aceea reguli simple și norme de bun simț ajută cetățenii să evolueze. Adaptarea la mediul școlar este mult mai ușoară atunci când copilul a parcurs etapa preșcolară într-o instituție de învățământ, de aceea cei șapte ani de acasă fac parte dintr-o verigă de neînlocuit din dezvoltarea noastră. Vârsta le dă copiilor imboldul să creadă că pot face totul, iar părinții consideră că e vina școlii care nu îi educă. O materie specială nu există în acest sens, iar orele de dezvoltare personală / dirigenție nu pot suplini neimplicarea familiei în analiza comportamentelor copiilor. Poate că ar trebui să ne întoarcem un pic la tradițiile legate de educația în familie și principiile unei familii bazate pe respect să influențeze pe viitor viața noastră ca cetățeni ai acestei țări.

În concluzie, consider că a avea cei șapte ani de acasă este un lucru de bun simț, dar și un lucru ce poate marca întreaga viață, de aceea sper ca familiile să conștientizeze acest lucru și să facă ceea ce este necesar în acest sens pentru copiii lor.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. DUȚĂ CAMELIA

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități , dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total “(Jean Chevalier,Alan Gheerbrant-Dicționar de simbol)

Modelarea copilului , învelirea lui într-un veșmânt de valori umane se realizează continuu.

Cei 7 ani de acasă sunt o oglindă a educației pe care părinții o dau copiilor lor. Aceasta expresie definește tot bagajul de cunoștințe , deprinderi , comportamente și atitudini acumulate în cei 7 ani de viață. Această perioadă este considerată „culmea achizițiilor” fiind una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, copilul având o mare capacitate de acumulare de informații.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului , educația primită până la 7 ani fiind determinantă pentru dezvoltarea ulterioară. Ei sunt primii mentori reali în viața copilului oferindu-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucruri și fenomene din natură și societate, primele norme de conduită.

Din primii ani de viața copilul preia gesturi , atitudini , limbaje, exemple de comportament pozitive ca: sârguința, cinstea , politețea , sociabilitatea. Toate acestea cer calm ,răbdare , dragoste.

Nu frica trebuie să fie cea care îl determină să facă fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduite bazat pe egala respectate. Dragostea de bine, de adevăr , are nevoie de acțiune , de descoperire . Cei 7 ani de acasă înseamnă credință în Dumnezeu , înseamnă să învețe să socializeze, să și ajute semenii la nevoie, să coopereze, să fie oameni drepecți pe care să te poți baza în societate.

„Ce înseamnă să fii om de omenie?, Să fii punctual ? , Cum ne păstrăm prieteni ? ,Dar cum îi recunoaștem? , Ce înseamnă să spui adevărul?, Ști să fii recunoscător ? ,Ști să zâmbești ?”-sunt câteva întrebări care ne pot ajuta să îi facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane.

„Cei 7 ani de acasă ‘ ‘ sunt în ultimi ani din ce în ce mai goi , mai lipsiți de sens. Se observă o nepăsare și o lipsă de grijă față de purtarea copiilor care, în mare măsură este oglinda primilor ani petrecuți în familie.

Astăzi expresia dispare, tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea . Întâlnim tot mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuiri a dispărut și tot mai mulți tineri nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni. Sunt lucruri care se învață pe tot parcursul vieții, însă ceea ce nu se uită nici o dată sunt cei 7 ani de acasă.

Perioada grea pe care părinții o traversează, fără locuri de muncă, fără siguranța zilei de mâine, uni plecați în străinătate, fac din copiii adevărate victime ale societăți în care trăim , spulberând vise și speranțe atât ale lor cât și ale părinților.

Stabilitatea familiei, echilibrul și buna înțelegere oferă copiilor modele pozitive de urmat.

Astfel că părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primi 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează sa le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde copiii își vor asuma obiceiuri noi.

De aceea , părinții , bunicii, învațatorii și profesorii nu trebuie să uite că este necesar să îi învețe pe copiii ori unde si ori când. Trebuie să răspundem la toate aceste probleme luând atitudine și lăsând indolența de o parte și am deveni astfel adevărați formatori de oameni , caractere , personalități. Nu este corect să dăm vina unii pe alții .

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră , a tuturor , părinții ,bunicii ,învațatorii și profesorii.

Noi toți , cu dragoste și stăruință , putem să îi redăm sensul expresiei „cei șapte ani de acasă”.

**CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ
PERSONALITATEA OMULUI ÎN 7 ANI**

**PROF. DUTCOVSCHI GABRIELA
LICEUL TEHNOLOGIC "AL. VLAHUȚĂ" ȘENDRICENI**

De cele mai multe ori m-am întrebat ce fel de educație primesc elevii acasă, în ce măsură cei care le-au dat viață îi și educă.... Mulți au dat dovadă de educație, respect, bun-simț, însă un număr destul de mare a dat dovadă de lipsă de respect, indiferență pentru cei din jur. Așadar, am vorbit cu o elevă de clasa a X a și am rugat-o să dezbatem împreună acest subiect. Iată ce-a ieșit...

Am 17 ani din care „cei 7 ani de acasă” și în restul de 10 ani aplicându-i. Nu am văzut multe lucruri, dar din acestea pe care le-am văzut unele bune, altele rele. Nu voi lauda sau critica pe nimeni și îmi pare rău dacă o să o fac și nu-mi dau seama!

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți și așa și este, astfel ajutând copilul în formarea personalității, caracterului și comportamentului copilului până merge la școală dar și după ce o să termine școala în viața lui de zi cu zi.

Generația mea fiind „prinsă” într-o societate în care guvernul se „joacă” cu poporul, copiii fac copii, dacă nu bei, nu fumezi și dacă nu vorbești urât nu ești inclus în grup. Societatea unde corigenții își bat joc de olimpici.

Această societate bolnavă îmbolnăvește planeta, natura moare ușor și lent sub un nor gros de dezinteres!

Educația de acasă este cea mai importantă, de acolo înveți cum să vorbești, să iubești, să oferi și să îi respecti pe cei din jurul tău. Începând de la părinții tăi îți vei forma caracterul, eu seamăn cu tata....tatăl meu este un caracter puternic cu opinii neclintite, un comportament exemplar și un soț devotat și iubitor. Tata este eroul meu încă de când eram mică! El este una dintre stelutele bune primite atunci când ești cuminte. Prin ceea ce am spus mai sus dovedesc spusele că de acasă îți formezi caracterul, cu timpul îl vei cizela.

Plusurile societății sunt puține și fără putere...fără un număr prea mare să poată schimba mult prea multe în lume. Generațiile următoare ar trebui să fie crescute fără electronice în exces, eu știu cum e să folosești telefonul pentru că într-un anumit loc pur și simplu nu ești bine venit, de asta vreau să se citească cărți mai mult decât se ascultă! Este o părere, mulți vor râde, alți vor asculta ce le sugerez și o să mă înțeleagă.

Vreau un viitor mai bun!

Acum că am spus cele bune sau mai puțin bune pe lângă aceste caractere și personalități întâlnim și contraexemple la rândul lor din cauza educației de acasă sau anturaje proaste. De cele mai multe ori copiii fac și ei ce văd în mediul familial. Părinții sunt principiul exemplu de urmat...dar pentru că trăim într-o țară în care sistemul educațional este așa cum este...cu multe lipsuri...așa sunt și unii părinți...cu puține clase. De unde educație, dacă nu avem de unde. În primul rând ar trebui educat parintele și apoi copilul. Părinții ar trebui să acorde mai multă atenție copiilor, să se implice mai mult în educația acestora, să-i sfătuiască, să-i îndrume... făcându-le sugestii de cărți, filme, jocuri pentru dezvoltare personală.

Copiii nu cred sau ascultă vorbele adulților, ei cred în prieteni și în anturaje.

În concluzie spun că, fie ce o fi, nu doar adulții greșesc în creștere, cât și copiii în ascultare. Sunt micuță, dar cele două „stelute” m-au crescut cu bun simț și cu bună credință în Dumnezeu. Îi iubesc și le mulțumesc din suflet că au făcut tot ce le-a stat în putere să mă crească și-mi arate că bunul simț este de prisos.

CEI 7 ANI...DE-ACASĂ!

PROF. ÎNV. PRIMAR DUMITRU ANCUȚA-EUGENIA
LICEUL TEORETIC „TUDOR VLADIMIRESCU”,
DRĂGĂNEȘTI-OLT, JUDEȚUL OLT

“Unele lucruri probabil se schimbă, dar noi începem și sfârșim cu familia.” (Anthony Brandt)

Aud din ce în ce mai des în jurul meu cugetări despre “cei șapte ani de-acasă”...și îmi pun adesea întrebări despre leagănul copilăriei: **familia**. În general, prin sintagma “cei șapte ani de-acasă” se face referire la conduita unei persoane în diferite contexte, conduita care își are rădăcinile ancorate în educația primită în primii ani de viață, în sânul familiei. Cei șapte ani de-acasă sunt oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii în domeniu susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult, pentru conturarea dimensiunilor personalității sale.

Relevant este însă ce se întâmplă cu “cei șapte ani de-acasă” în contextul actual, și cel mai bun exemplu în acest sens îl oferă familia contemporană.

Numeroasele cercetări în domeniul științelor educaționale cumulate cu informațiile deosebit de valoroase oferite de practică au creionat o serie tipologii ale familiei. Luând în considerare criteriul numărului de părinți care formează o familie, distingem două mari clase: familii biparentale (există ambii părinți) și familii monoparentale (copilul este crescut de un singur părinte).

Este cunoscut faptul că părinții reprezintă primul model al copilului, primul exemplu demn de urmat; copilul este reflectarea comportamentului, atitudinilor, chiar și a dorințelor celor doi părinți. Într-o familie caracterizată prin relații armonioase, bazate pe respectul membrilor ei (indiferent de vârstă și statutul acestora), pe comunicare și afectivitate, deschidere, atenție, receptivitate la problemele unui membru al familiei, copilul va crește și se va dezvolta precum o plantă în solul potrivit.

Acolo unde însă relațiile de familie sunt marcate de tensiuni, animozități, agresiuni verbale și chiar fizice, copilul va crește cu temeri, nesiguranță în propriile forțe, va manifesta tendințe spre interiorizare, ajungând de multe ori în situația de a fi marginalizat și chiar exclus din diferite grupuri.

Auzim din ce în ce mai des afirmații la adresa a ceea ce trebuie să facă școala...din păcate părinții și-au uitat rolurile, undeva între două locuri de muncă, între task-uri greu de îndeplinit, cu termene limitate sau chiar în afara țării, deci departe de mediul familial.

Avem de-a face din ce în ce mai des cu părinți care se așteaptă ca școala să facă totul, inclusiv să le suplinească rolul. Nu trebuie ignorat faptul că orice copil petrece la școală doar câteva ore dintr-o zi, o zi obișnuită, în care dimineața pleacă din casa părintească. Ar fi bine dacă la plecare l-ați îmbrățișa, dragi părinți, urân

du-i succes la școală, încurajându-l că astăzi el va fi cel mai bun la matematică sau la geografie. Îmbrățișați-l șoptindu-i că el este cel mai important pentru dumneavoastră, și chiar dacă nu va lua calificativul maxim la test, data viitoare va lucra cu dumneavoastră mai mult și îl veți sprijini dacă va fi cazul. Așteptați-l acasă și dedicați-i câteva minute din timpul dumneavoastră, pentru a-l asculta, a-l întreba ce i-a plăcut sau nu, dacă are neclarități referitor la o temă, dacă ar vrea să lucrați împreună la un proiect sau dacă ar dori să ieșiți împreună în parc ori la un spectacol. Acele minute vor fi deosebit de prețioase pentru el....

Faceți-vă curaj și apropiați-vă copiii, nu-i lăsați pradă tehnologiei moderne, care deja ne-a invadat. Sfătuiți-i să selecteze informația, să o filtreze și nu impuneți bariere decât cu argumente logice. Sunt convinsă că vă vor asculta cu nesăț fiecare vorbă, pentru că sunteți părinții lor, modelele pe care ei le vor urma pe tot parcursul vieții. Poate că e mai comod să le puneți tableta în față până pregătiți cina...de ce nu îi antrenați în activități comune, chiar și în cele casnice, și veți remarca cu câtă plăcere se dedică acestor lucruri. Am studiat și aplicat acest aspect deseori la copiii de vârstă preșcolară și de vârstă școlară mică, constatând cu câtă receptivitate se implică.

Consider că cei șapte ani de-acasă sunt și chintesența celei mai frumoase perioade, o etapă marcată de ample metamorfoze care își pun amprenta acum asupra viitorului adult. Începând de la modul în care i se solicită copilului să îndeplinească o sarcină, de răbdarea cu care i se oferă răspunsurile așteptate, de

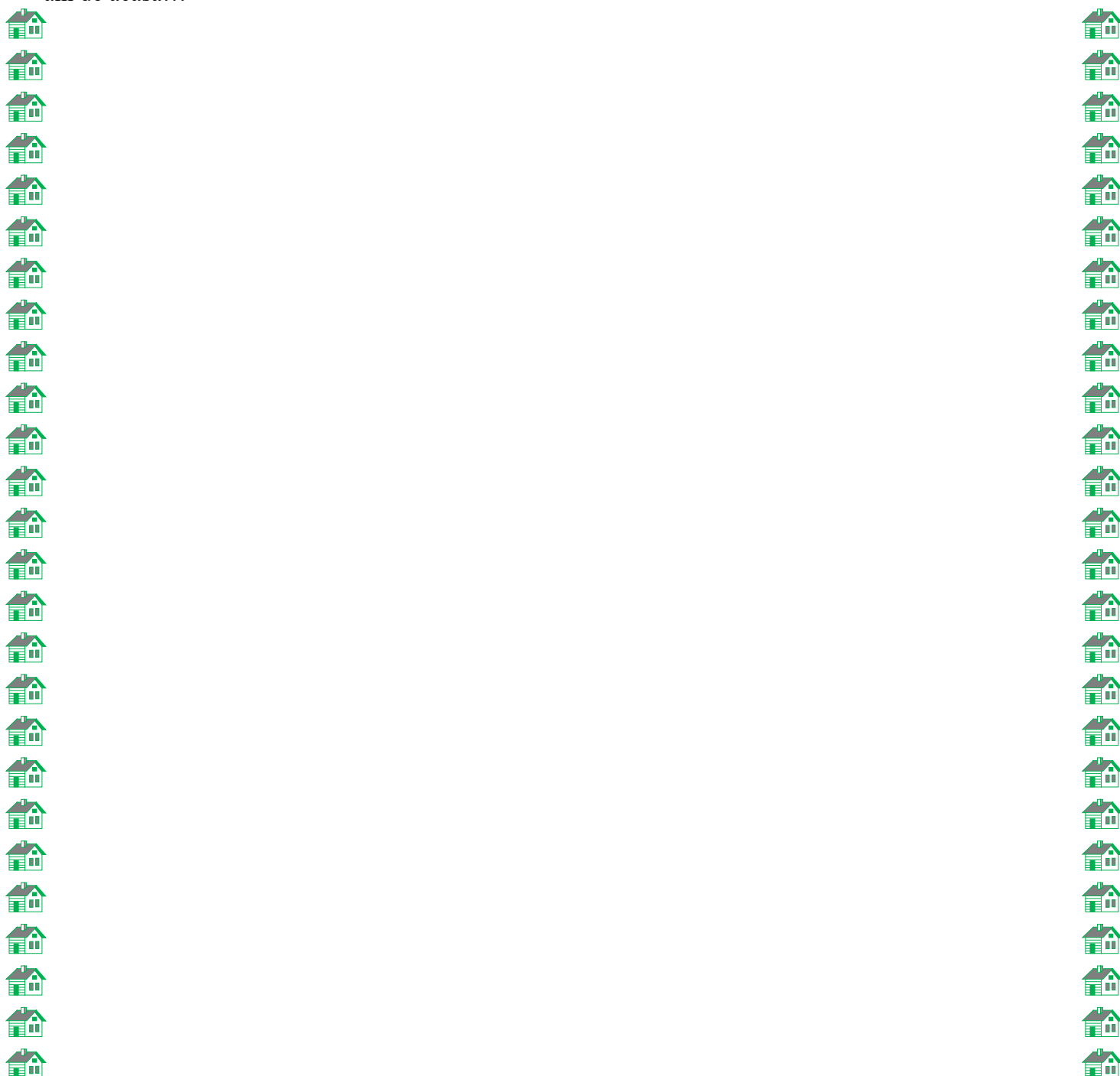

 multitudinea și varietatea activităților desfășurate împreună, până la tonul vocii utilizat în comunicare,
 apropierea sau distanța impusă, respectul față de părerile exprimate, constatăm ca toate aceste variabile
 interacționează în relațiile copil-adulți.

 Să nu uităm că în cei șapte ani petrecuți în leagănul familiei, copilul traversează cea mai minunată
 perioadă a evoluției sale: copilăria, o vârstă pe care nu o vom mai regăsi nici noi, părinții... Să ne bucurăm
 așadar împreună de farmecul acestor ani, de inocența “vârstei celei fericite”, cum o numea Creangă,
 împăratul poveștilor și al amintirilor din copilărie, să apreciem fiecare pas mic, aparent, dar atât de valoros.

 Fiecare copil are particularitățile sale, un ritm propriu de învățare și asimilare, nevoi diferite de ale
 celorlalți, un anume temperament. Ar fi bine să nu îi comparăm mereu cu alți copii, remarcându-le acestora
 din urmă excesiv meritele. Fiecare are un anumit potențial, depinde doar de noi, ca părinți, să le descoperim
 valențele și să le valorificăm împreună cu responsabilii procesului educațional.

 Copiii sunt ca fluturii care zboară în văzduh. Unii se înalță mai sus ca alții, dar fiecare zboară cât de
 bine poate. De ce să-i compari între ei? Fiecare e diferit! Fiecare e frumos! Fiecare e special! Lăsați-i să-și
 urmeze liber zborul, arătându-le adevărate modele de urmat, oferindu-le sfaturile părintești care le
 modelează întreaga personalitate, comunicând cu ei constructiv și fiindu-le cu adevărat aproape în cei șapte
 ani de acasă...

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR DUMITRU COSTELA LILIANA
ȘC.PRIMARĂ NR.1 COSLOGENI/CĂLĂRAȘI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și să nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo-ul** nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodos. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros - nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la groapa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani

1. **Învăță-l să se poarte frumos**; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. **Stabilește și impune reguli** și limite în comportamentul copilului!
3. **Comunică cât mai mult cu el** - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează **timpul petrecut la televizor sau calculator** și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
4. **Învăță-l să iubească lectura și cărțile** - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. **Lasă-l să se bucure de copilărie** - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joce din plin.
6. **Nu abuza în niciun fel de copil** - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!

 7. Învață-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale
 pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

 .8. Învață-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la
 tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

 9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă
 vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

 10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de
 performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i
 zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări
 etc

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR DUMITRU LILIANA
GRADINIȚA UNGURENI NR.2, CORBII MARI

„Un copil este ca o sămânță de floare..... cât de frumos va crește , cât de frumos va rodi, depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât de ferită de frig, de furtună, și de soare prea tare. ” Irina Petrea

„Cei șapte ani de- acasă,, este sintagma care defineste caracterul psiho-social al copilului. Acasa este mediul care raspunde trebuțelor elementare ale copilului, asigură protecția lui, exercitând o influență atât de adâncă încât urmele ei rămân întipărite pentru toată viața sub forma „cei șapte ani de acasă,,.

Un copil „bine crescut,, este copilul care știe să salute, să se comporte în public sau cu prietenii, înțelege norme sociale, este manierat la masă, stie să-și recunoască greșelile, este tolerant. Toate aceste comportamente reprezintă rezultatul a ani de încercări, cu eșecuri și reușite, nelipsind însă perseverența și exemplul personal.

Primii 7 ani din viața unui copil sunt esențiali pentru dezvoltarea sa ulterioară. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Este necesar să se fixeze limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi părinții să fie consecvenți în educarea copilului.

Părinții sunt modele pentru copil. Copilul va urma modelul părintelui. Felul în care părintele rezolvă un conflict sau felul cum rezolvă o problemă va fi modelul preluat de copil în propriile conflicte. Dacă părinții sunt angoasați sau agresivi, temători sau acuzatori, copilul va prelua aceste modele în grupul său. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii. Dacă cel mic greșește e nevoie să învățăm să vorbim despre iertare, moralitate, regulă și datorie. Este vârsta la care copilul deja percepe diferența dintre bine și rău dintre un lucru corect și unul incorect. Dacă părinții greșesc e bine să recunoască. Dacă copilul greșește e bine să îi povestiți despre acea greșeală și să îl învățați să repare ce a greșit sau să suporte consecințe ușoare. De asemenea, e bine să îl învățăm să-și ierte anumite greșeli, făcând diferența între situații.

Trebuie însă să admitem ca realitatea de zi cu zi a familiilor de astazi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp cu copiii, fie au un loc de munca solicitant, fie sunt plecați la munca în străinătate. Este afectată dezvoltarea psiho-socială normală a copiilor. Mulți părinți s-au adaptat la specificul societății de astazi, copiii sunt incluși în diverse forme educaționale, astfel încât putem spune ca nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, însă rămâne ideea de baza a acestei expresii: normele de conduită se învață în familie.

STUDIU DE SPECIALITATE PRIVIND IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ ÎN PREDAREA CHIMIEI

PROF. DUMITRU SILVIA
LICEUL TEHNOLOGIC BAI A DE FIER

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Uneori considerăm educația ca o activitate în care continuitatea e mai importantă decât schimbarea. Devine însă evident că trăim într-un mediu a cărui mișcare este nu numai rapidă ci și imprevizibilă, chiar ambiguă. Nu mai știm dacă ceea ce ni se întâmplă este „bine” sau „rău”. Cu cât mediul este mai instabil și mai complex, cu atât crește gradul de incertitudine.

Datorită progresului tehnologic și accesului sporit la cunoaștere și la resurse ne putem propune și realiza schimbări la care, cu câțiva timp în urmă nici nu ne puteam gândi. E bine ca profesorul să modeleze tipul de personalitate necesar societății cunoașterii, personalitate caracterizată prin noi dimensiuni: gândire critică, creativă, capacitate de comunicare și cooperare, abilități de relaționare și lucru în echipă, atitudini pozitive și adaptabilitate, responsabilitate și implicare.

La chimie, ca și la alte discipline de studiu, profesorii decurg la o combinație de metode și procedee didactice pentru eficiența actului didactic, cu consum minim de timp și resurse materiale și psihice. Acestea trebuie să fie selectate și utilizate în mod riguros, creativ, în funcție de obiectivele propuse, de specificul grupului educațional și nu trebuie să constituie un trend sau un moft al cadrului didactic. Metodele active și interactive au multiple valențe formative care contribuie la dezvoltarea gândirii critice, la dezvoltarea creativității, implică activ elevii în învățare, punându-i în situația de a gândi critic, de a realiza conexiuni logice, de a produce idei și opinii proprii argumentate, de a le comunica și celorlalți, de a sintetiza/esențializa informațiile, se bazează pe învățarea independentă și prin cooperare, elevii învață să respecte părerile colegilor.

Metoda „Mozaicului” presupune învățarea prin cooperare la nivelul unui grup și predarea achizițiilor dobândite de către fiecare membru al grupului unui alt grup. Ca toate celelalte metode de învățare prin cooperare și aceasta presupune următoarele avantaje:

- stimularea încrederii în sine a elevilor
- dezvoltarea abilităților de comunicare argumentativă și de relaționare în cadrul grupului
- dezvoltarea gândirii logice, critice și independente
- dezvoltarea răspunderii individuale și de grup
- optimizarea învățării prin predarea achizițiilor altcuiva

Mozaicul presupune următoarele etape:

- Impărțirea clasei în grupuri eterogene de 4 elevi, fiecare dintre aceștia primind câte o fișă de învățare numerotată de la 1 la 4. Fișele cuprind părți ale unei unități de cunoaștere.
- Prezentarea succintă a subiectului tratat
- Explicarea sarcinii care constă în înțelegerea întregii unități de cunoaștere
- Regruparea elevilor, în funcție de numărul fișei primite, în grupuri de experți: toți elevii care au numărul 1 vor forma un grup, cei cu numărul 2 vor forma alt grup s.a.m.d. În cazul în care se lucrează cu

toată clasa se vor forma două grupuri pentru fiecare număr. Profesorul poate alege ca jumătate din clasă să participe la activitatea MOZAIC, celorlalți elevi revenindu-le o altă sarcină de lucru.

- Invățarea prin cooperare a secțiunii care a revenit grupului din unitatea de cunoaștere desemnată pentru oră: elevii citesc, discută, încearcă să înțeleagă cât mai bine, hotărăsc modul în care pot preda ceea ce au înțeles colegilor din grupul lor originar. Strategiile de predare și materialele folosite rămân la latitudinea grupului de experți. Este foarte important ca fiecare membru al grupului de experți să înțeleagă că el este responsabil de predarea secțiunii respective celorlalți membri ai grupului inițial.

- Revenirea în grupul inițial și predarea secțiunii pregătite celorlalți membri. Dacă sunt neclarități, se adresează întrebări expertului. Dacă neclaritățile persistă se pot adresa întrebări și celorlalți membri din grupul expert pentru secțiunea respectivă. Dacă persistă dubiile, atunci problema trebuie cercetată în continuare.

- Trecerea în revistă a unității de cunoaștere prin prezentare orală cu toată clasa/ cu toți participanții.

Aplicație: Proprietăți chimice

- Clasa se va împărți în grupe de elevi (4 elevi), fiecare dintre aceștia primind câte o fișă de învățare numerotată de la 1 la 4. Fișele cuprind părți ale unei unități de cunoaștere, respectiv fișa va conține o activitate experimentală (o reacție chimică).

- Regruparea elevilor, în funcție de numărul fișei primite, în grupuri de experți: toți elevii care au numărul 1 vor forma un grup, cei cu numărul 2 vor forma alt grup s.a.m.d.

- Invățarea prin cooperare a secțiunii care a revenit grupului din unitatea de cunoaștere desemnată pentru oră: elevii citesc, discută, încearcă să înțeleagă cât mai bine, hotărăsc modul în care pot preda ceea ce au înțeles colegilor din grupul lor originar.

- Revenirea în grupul inițial și predarea secțiunii pregătite celorlalți membri. Dacă sunt neclarități, se adresează întrebări expertului.

- Trecerea în revistă a unității de cunoaștere prin prezentare orală cu toată clasa/ cu toți participanții.

Educația unui elev nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar aceasta e răspunderea noastră, dascăli și părinți deopotrivă. Să-i obișnuim de mici cu bunele maniere. Acestea sunt cheia către succesul lor social.

Bibliografie:

1. Păcurari, O. (coord.) – Strategii didactice inovative, Ed. Sigma, 2003
2. www.didactic.ro

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: DUNCA ALINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘIEU - MARAMUREȘ

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Ce sunt cei 7 ani de acasă ?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor,

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece:

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROFESOR ÎNV. PRIMAR DUNCA IOAN ALEXANDRU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘIEU – MARAMUREȘ

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVIŢĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ**

ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI SAPTE ANI DE-ACASA

PROF. EFTIMIE CORNELIA
SCOALA GIMNAZIALA "AUREL VLAICU"
FETESTI, JUD. IALOMITA

De foarte multe ori, in special in situatiile in care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane sau a unui copil ne gandim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei sapte ani de-acasa”. Replicam astfel considerand ca nu a primit o educatie potrivita sau nu si-a insusit diverse norme sau reguli de politete.

Se numesc „cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.

Bebelusul este atasat de mama si de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate si exprimate de catre copil in joaca lui si in comunicarea cu ceilalti.

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata.

Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, asa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.”

Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor.

Trebuie sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative.

Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeaza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igiena;
- curatenie si exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative;
- bune maniere si comportament;
- limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire);
- modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecventa in realizarea unei sarcini;
- concentrare a atentiei;
- perseverenta in realizarea uneri sarcini;
- alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:

- spiritul de competitie;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii.

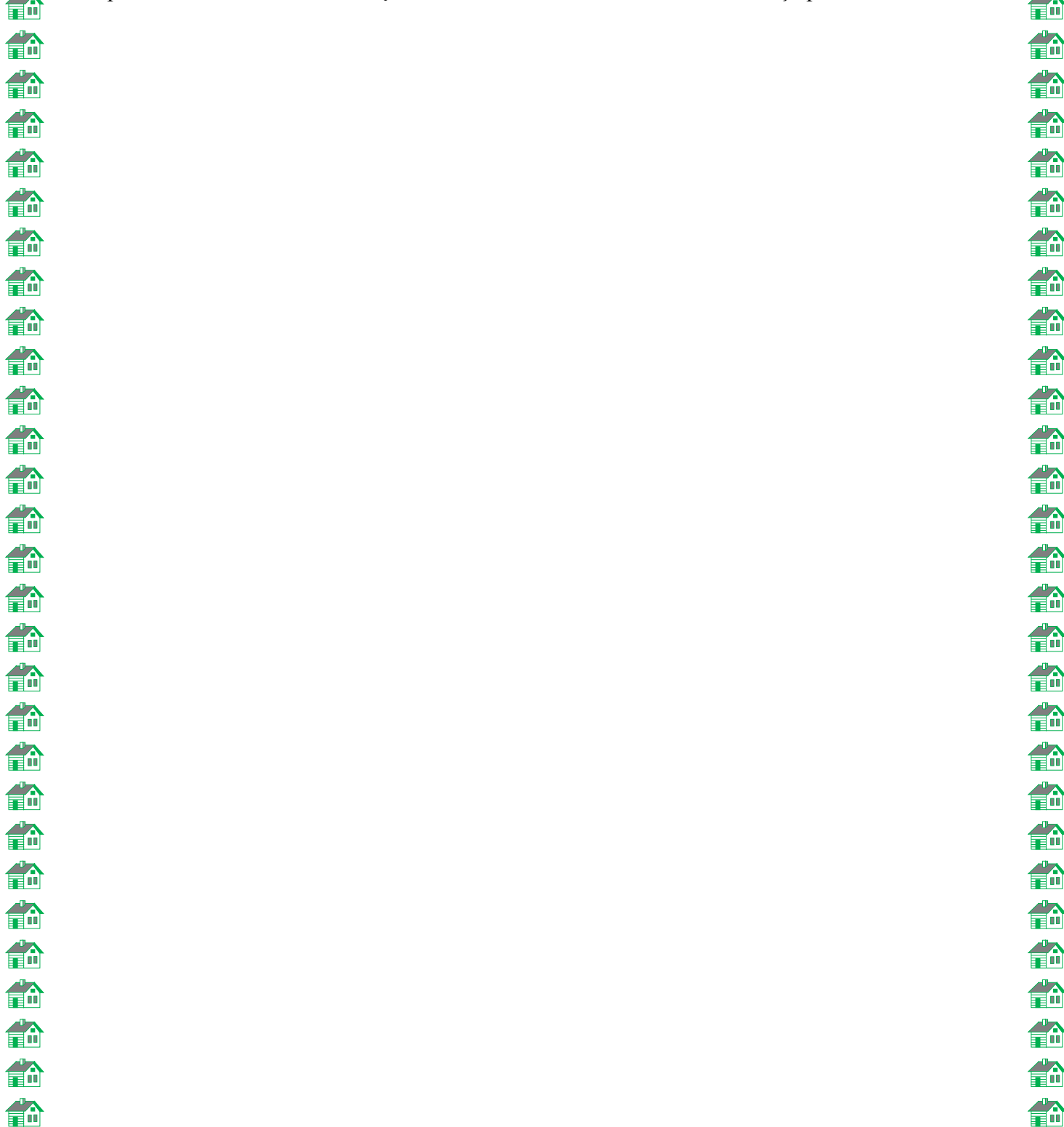
Inainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, este necesar sa ne gandim ceva mai mult la ceea ce se ascunde in spatele unui comportament sau in spatele unei atitudini neacceptate de catre ceilalti.

Printre principalele caracteristici care compun, în mod tradițional, un copil „bine crescut” putem aminti:

Salutul.

- Comportamentul în public.
- Comportamentul cu prietenii.
- Înțelegerea normelor sociale.
- Manierele la masă.
- Recunoașterea greșelilor.
- Tact și toleranță.
- Bineînțeles că toate caracteristicile de mai sus sunt rezultatul multor ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

THE TECHNICAL COLLEGE APULUM, ALBA IULIA

RUSU ELENA

“Family - an important foundation of education and well-being”

The family is one of the basic cells of our existence. It is also the thing that defines us as individuals. In it, we learn equality, responsibility, solidarity. It is the most fragile and vulnerable part of an individual's life, but at the same time the strongest support and a safe refuge. The well-being of a family is affected by factors such as whether the parents are in employment, and also by their level of education. Ever since it became independent, Romania has tried to

ensure that family policy is family-friendly and that parents can find the best possible balance between family life and work.

POSITIVE EFFECT OF FAMILY INVOLVEMENT

The family provides the primary educational environment for children and in doing so has a tremendous impact on their children's future learning and academic success. Patterns of family interactions and the relationships between family members influence children's attitudes towards education and can motivate children to develop more positive attitudes towards education and to be more successful in school. The involvement of the family members may vary from discussions of topics related to their school activities to assisting them with learning basic facts. Below there are six ways that families can influence their children's educational outcomes.

Modeling Value for Education

Family members influence children by modeling appropriate attitudes towards education. If family members' behaviors are matched with classroom activities, they will contribute to children's academic success. They can also model their value for education by being involved with their children's education.

Influencing Cognitive Skills

Family members can influence children's school success by direct instruction. They can support learning by promoting factual learning and knowledge and instructing on basic skills. This type of instruction does not promote higher levels of cognitive abilities; it only promotes rote learning. Family members can promote development of cognitive abilities and problem solving skills by giving open-ended instructions such as asking questions and making requests to plan, anticipate, and explain.

Motivating hard work

Family members can be instrumental in developing the children's sense of efficacy for succeeding in school. They can reinforce children's academic work by showing interest in it and praising success. Family members assist children by encouraging them to work at their highest level. When caregivers encourage children and show interest in their education, children's academic achievement is increased regardless of their ability or their family's socioeconomic level

(Epstein, 2001).

Expecting Positive Behavior

Family members assist children by encouraging them to listen and participate in class. An important role for the family members is to monitor their children's behavior and academic performance as well as reinforce their children's behaviors.

Being Active in the Community

Family members serve as role models and show their interest in their children's lives when they participate in educationally-oriented activities in the community.

Creating a Supportive Home Environment

Family involvement in early childhood education predicts greater success for children in elementary school and the pattern continues when the home environment is adapted to meet the needs of children across

the age span. Family members should organize the home environment to support educational goals. When the home environment supports education and family members demonstrate this support to the children, the children will be more successful personally and academically.

A CHILD'S ENVIRONMENTS

Environmental factors appear to be especially important for the development of motivation for self-regulation. Motivation for self-regulation can be delayed or interfered with if the social or physical environment is “severely impoverished (Bronson, 2000, p. 46).” A barren physical environment cannot provide the stimulation for the child to explore and learn. By the same token, an environment that is over-stimulating or disorganized may make it difficult for the child to focus on interesting aspects of the environment to explore. The environment should be predictable so the children’s attempts at exploration are rewarded. A confusing environment impedes the children’s ability to recognize elements of the environment and to predict and control aspects of it.

In some ways our country is already distinguished by its efforts to promote early childhood learning, since on average three out of four children are enrolled in pre-school education. Statistics show that over the last 10 years (from the 2006/07 school year to the 2015/16 school year, the number of children enrolled at nursery schools has increased by almost half (47%). Up to 91% of four- and five-year-olds are enrolled in pre-school education.

Bibliography

- Bronson, M. (2000). *Self-regulation in the early childhood: Nature nurture*. New York: Guilford.
- Epstein. J.L. (2001). *School, family, and community partnerships: Preparing educators and improving schools*. boulder, Co: Westview.

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

PROF. ENACHE FANICA
SCOALA GIMNAZIALA " GHEORGHE POALELUNGI" MASTACANI

Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă.

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane insa ideea de la baza a acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie.

De foarte multe ori, in special in situatiile in care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gandim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei sapte ani de-acasa”. Replicam astfel considerand ca nu a primit o educatie potrivita ori nu si-a insusit diverse norme ori reguli de politete, in special.

Aceasta expresie defineste insa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumulate in primii sapte ani de viata. Aceasta perioada de timp este considerata „culmea achizitiilor”, este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregatit sa primeasca informatii. De aceea este important cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si in ce mod.

Se numesc „cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.

Bebelusul este atasat de mama si de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate si exprimate de catre copil in joaca lui si in comunicarea cu ceilalti. Ticurile verbale, reactia adultilor la diversi stimuli, modul de a raspunde la mediu le puteti observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, asa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine.

Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Bineinteles ca asta nu inseamna ca permanent von fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat. Insa va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative. Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeaza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igiena
- curatenie si exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative
- bune maniere si comportament
- limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)
- modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecventa in realizarea unei sarcini
- concentrare a atentiei
- perseverenta in realizarea uneri sarcini

 – alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

 Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:

 – spiritul de competitie

 – altruismul

 – cooperarea

 – atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

 Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit

 destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi

 increzator in fortele proprii.

 Inainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, ganditi-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde

 in spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de catre ceilalti.

 Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici

 propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor

 asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le

 considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

EDUCAȚIA COPILOR ÎNCEPE ÎN FAMILIE

PROF.ENE CARMEN-MONICA
GRĂDINIȚA NR.35,SECTOR 5,BUCUREȘTI

Familia constituie un factor esențial în progresul formării conștiinței morale a omului și a conduitei sale. Când copilul vine pe lume, este primit de către niște oameni care gândesc, acționează, simt. Acești oameni trăiesc și își dezvăluie comportamentul în fața copilului.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Părinții sunt primii dascăli, care au o mare responsabilitate socio-umană și a căror educație lasă amprente, uneori pentru toată viața deoarece copiii îi imită în tot și în toate. Pentru a reuși mai bine în educația copiilor lor, părinții trebuie să fie consiliați, să se pregătească ca să știe care sunt fundamentele concepțiilor și strategiilor educative.

Implicarea educațională a familiei este definită ca un set de activități pe care părinții le îndeplinesc cu scopul de a susține, direct sau indirect procesul de instruire a copiilor. Cercetările arată că perioada dintre copilăria timpurie și prima clasă primară este crucială pentru dezvoltarea copilului.

Există mai multe tipuri de comportamente familiale și anume:

Familia democratică. Părintele își exercită autoritatea regresiv pe parcursul creșterii și dezvoltării copilului. Acesta din urmă va deveni la maturitate un om al societății echilibrat, sănătos psihic și responsabil. Va avea o minte armonioasă și se va comporta înțelept în diferite situații.

Familia hiperautoritară. Acești părinți se conduc după formula: „facem totul ca să scoatem din el un om deosebit”. Copiii sunt puși mereu în fața unui volum mare de sarcini pentru a putea realiza acele achiziții care să corespundă întru totul aspirațiilor părintești. Menținerea copilului într-un climat hipersever determină modificări de personalitate. Acest fapt se transpune la nivel comportamental prin fenomene de apatie și indiferență față de ceea ce trebuie să întreprindă sau în ceea ce privește relaționarea cu cei din jur, atitudini de protest și revoltă.

Familia permisivă. Familia permisivă stă la polul opus al familiei autoritare. Părinții depun mari eforturi de a proteja copilul, de a-l menaja într-o manieră exagerată. Una dintre consecințe este detașarea între imaginea de sine și posibilitățile reale ale copiilor. Se pot contura atitudini de îngâmfare, de exacerbare a eului, de supraevaluare a propriilor posibilități.

Familia indiferentă. Părintelui nu-i pasă de copil, îi oferă libertate deplină, se sustrage de la responsabilitatea de educare a lui. Acest copil nu va ști dacă este bine sau rău ceea ce face, așa că pentru el ceea ce este greșit, va fi corect pentru că setul valoric nu i-a fost prezentat de către părinți.

Bibliografie:

Stern, H.H., *Educarea părinților în lume*, Institutul pentru educație al UNESCO, Hamburg, 1960;
IONESCU, Mihaela; NEGREANU Elisabeta – *Educația în familie (I)*. Jurnal Spiritual. 2015.

PĂRINȚI ȘI COPII LA GRĂDINIȚĂ

PROFESOR-EDUCATOR ENE ELENA-MIHAELA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ NR. 1 CĂLĂRAȘI

Cei 7 ani de acasă de multe ori sunt doar 3, dacă la 3 ani copilul este înscris în grupa mică și frecventează grădinița. Este foarte adevărat că o educație adevărată, reală, se fundamentează în familie, reprezentând „cei șapte ani de-acasă”, educația continuând în grădiniță și ulterior, în școală. Responsabilitatea dezvoltării copilului în primele etape ale vieții revin în primul rând familiei sale. Părinții sunt “martorii” primilor ani de viață ai acestora, apoi educatoarea, care are obligația și competența de a-l cunoaște pe fiecare dintre copiii cu care lucrează.

Chiar și atunci când grădinița oferă programe foarte eficiente, ea nu poate contracara experiențele negative acumulate de copil în familia sa. Pe de altă parte, ceea ce învață copilul în grădiniță pierde din importanță și eficiență dacă părinții nu întăresc și nu valorifică programul educativ desfășurat în grădiniță. Toate aceste motivații conduc la necesitatea unui parteneriat real, activ, cu implicarea susținută a familiei. Colaborarea părinților cu grădinița și deschiderea față de recomandările venite din partea cadrelor didactice, sunt benefice, de altfel, pentru întreaga dezvoltare a copilului cu nevoi speciale, pentru adaptarea la viața școlară și integrarea lui cât mai bună în colectivul de elevi, precum și pentru „modelarea” percepției și atitudinii celorlalți actori ai școlii (elevi, părinți) față de persoanele cu nevoi speciale.

Implicarea și responsabilizarea părinților în educația copiilor, în general, și cu atât mai mult a celor cu cerințe educative speciale, colaborarea permanentă și sprijinul reciproc între familie și grădiniță, consecvența și coerența deciziilor cu privire la copil reprezintă factori esențiali pentru o participare școlară reușită, pentru succesul intervențiilor educative și progresul școlar al copiilor. Grădinița, prin intermediul cadrelor didactice trebuie să ofere permanent familiei informații referitoare la copil, începând încă din faza de depistare a unor dificultăți în activitatea de învățare, tulburări de comportament și alte tipuri de deficiențe, posibile cauze ale acestora, instituțiile cărora trebuie să se adreseze pentru evaluare, tratament și servicii de sprijin etc.; apoi informații privind programele educaționale din grădiniță și programul activităților extracurriculare, progresul înregistrat de copil, schimbările intervenite în atitudinile și comportamentul acestuia, dificultățile întâmpinate ș.a. Pe de altă parte, familia transmite către grădiniță informații privind situația copilului, dezvoltarea lui fizică și intelectuală.

Grădinița reprezintă prima experiență a copilului separat de familia lui și membrii familiei doresc să cunoască felul cum copilul progresează. Educatoarea trebuie să discute cu familia despre activitățile copilului pe care le desfășoară acasă și la grădiniță, despre punctele forte și despre cele slabe, astfel încât conceptele și punerea lor în practică să poată fi aprofundate.

Pentru obținerea unor rezultate deosebite în educarea copiilor preșcolari este foarte important să antrenăm părinții în activitățile din grădiniță: activități demonstrative, întruniri, excursii, confecționare de material didactic, activități gospodărești, etc.

Explicațiile date despre activitățile din grădiniță și/ sau despre problemele care se pot ivi vor fi făcute în termeni care sunt pe înțelesul familiei; de asemenea li se va oferi șansa părinților de a adresa întrebări. Familiei îi revin, astfel, noi competențe pe linia educativă.

Fiecare persoană este unică în felul ei, fiecare părinte are stilul propriu de educație, convingerile și valorile personale, grădinița încearcă să stabilească punți specifice pentru o mai bună comunicare, pentru a educa cât mai bine împreună, ea este terenul unor relații educative din care fiecare beneficiar –copil, părinte, educator are de învățat și trebuie să se simtă valorizat și important.

Părinții trebuie implicați în programul educativ încă de la început, permanent și nu doar când se ivesc probleme. Astfel își formează deprinderea de a se interesa și a sprijini activitatea pe care copilul o desfășoară în grădiniță. Scopul educației părinților este eficientizarea relației familie –grădiniță, să sprijine părinții să-și dezvolte priceperile parentale și încrederea în propriile forțe și să îmbunătățească capacitățile lor de a îngriji și sprijini proprii copii.

Procesul de colaborare cu părinții poate asigura atingerea scopului educațional. Ponind de la necesitatea cunoașterii sociopsihopedagogice a copilului, grădinița dorește colaborarea cu familia sub diferite aspecte. Urmărind aspectele comune, speciale și diferențiate pe care viața de preșcolar o prezintă, părinții pot completa, sprijini și dezvolta personalitatea copilului cu o singură condiție - colaborarea cu

Grădinița. Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, arătând părinților noi căi spre educație în beneficiul copiilor.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ENIU OFELIA-GABRIELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE ENESCU” NĂVODARI – CONSTANȚA

„Mama este începutul tuturor începuturilor” (Grigore Vieru)

Cei șapte ani de acasă, sau educația din prima școală, din familie, ne recomandă de cele mai multe ori în societate chiar dacă pentru mulți dintre noi școala e a doua casă.

Acasă de pun bazele educației, se învață primele reguli sociale și câteva noțiuni despre respectarea acestora.

Mama reușește să comunice prima cu copilul, să imprime respectarea unor obiceiuri sănătoase și a unor norme de igienă precum și a câtorva bune maniere. Dincolo de nevoile elementare (hrană, odihnă, joacă), copilul explorează mediul înconjurător încercând stabilirea propriilor reguli. Prin plâns (mai mult sau mai puțin motivat, dar ce reprezintă un nivel de comunicare), sau zâmbete și râs copilul transmite mamei informații. Aceasta răspunde acestor stimuli (de cele mai multe ori într-un timp extrem de scurt). Dragostea, înțelegerea, tonul și modalitatea de comunicare îi conferă copilului curaj și încredere.

Foarte perseverent, copilul insistă să i se satisfacă dorințele și dacă mama nu răspunde așteptărilor lui, o altă persoană din jur poate fi candidată pentru a răspunde (ruinând de cele mai multe ori eforturile mamei de a stabili respectarea unor reguli în relația cu micuțul). Îndeplinirea tuturor dorințelor copilului în numele considerentului „că eu nu am avut...” sau „dacă am...de ce să nu-i dau”, îi creează acestuia convingerea că totul i se cuvine, că el are dreptate întotdeauna sau că doar el are dreptate. La școală acest lucru se vede imediat în comportamentul despotice, tiranic al școlarului ce nu respectă nici o regulă, nu acceptă să fie și alți copii în atenția celor din jur, a Doamnei sau a colegilor.

Dacă însă este ignorat și depune un efort prea mare pentru a atrage atenția mamei, sau este prea des certat și apostrofat, există riscul dezvoltării unui copil timid, introvertit, fără încredere în sine.

Mama este, de obicei, cea care gestionează acest fragil echilibru pentru dezvoltarea armonioasă a copilului, șlefuiind cu răbdare și dragoste caracterul micuțului în scopul obținerii aceluia diamant interior de care să fie mândră indiferent de împrejurări.

Fiind o entitate socială, Omului îi place viața în colectivitate. Familia pregătește copilul pentru integrarea și adaptarea acestuia la provocările societății.

Acasă, în prima școală, copilul învață despre cinste și corectitudine, exersează toleranța și perseverența, aplică lucrul în echipă, cooperarea și întrajutorarea. Mama reprezintă modelul micuțului de loialitate, oaza sa de generozitate și bunătate, cea care îi inspiră curaj, încredere și forță pentru a putea trece învingător peste obstacolele și încercările vieții.

Cei șapte ani de acasă ne orientează cu modestie în formarea caracterului, în respectul pentru muncă și frumos, în asimilarea și însușirea normelor morale și etice, civice în descoperirea bucuriei cunoașterii.

Parcursul fiecăruia dintre noi, cu zboruri până-n înaltul cerului sau vâsliri contra curentului cu unduire precum valurile mării, are originea în creuzetul familiei, în brațele calde și ferme ale mamei, în poveștile glasului ei, în privirea ei câteodată blândă câteodată tăioasă, în flexibilitatea gândirii sale pentru păstrarea aripilor copiilor.

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE-ACASA

PROFESOR INV.PRIMAR:ERDELI CORNELIA FLORICA
SCOALA GIMNAZIALA NR.2 BURZUC

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil bine crescut regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

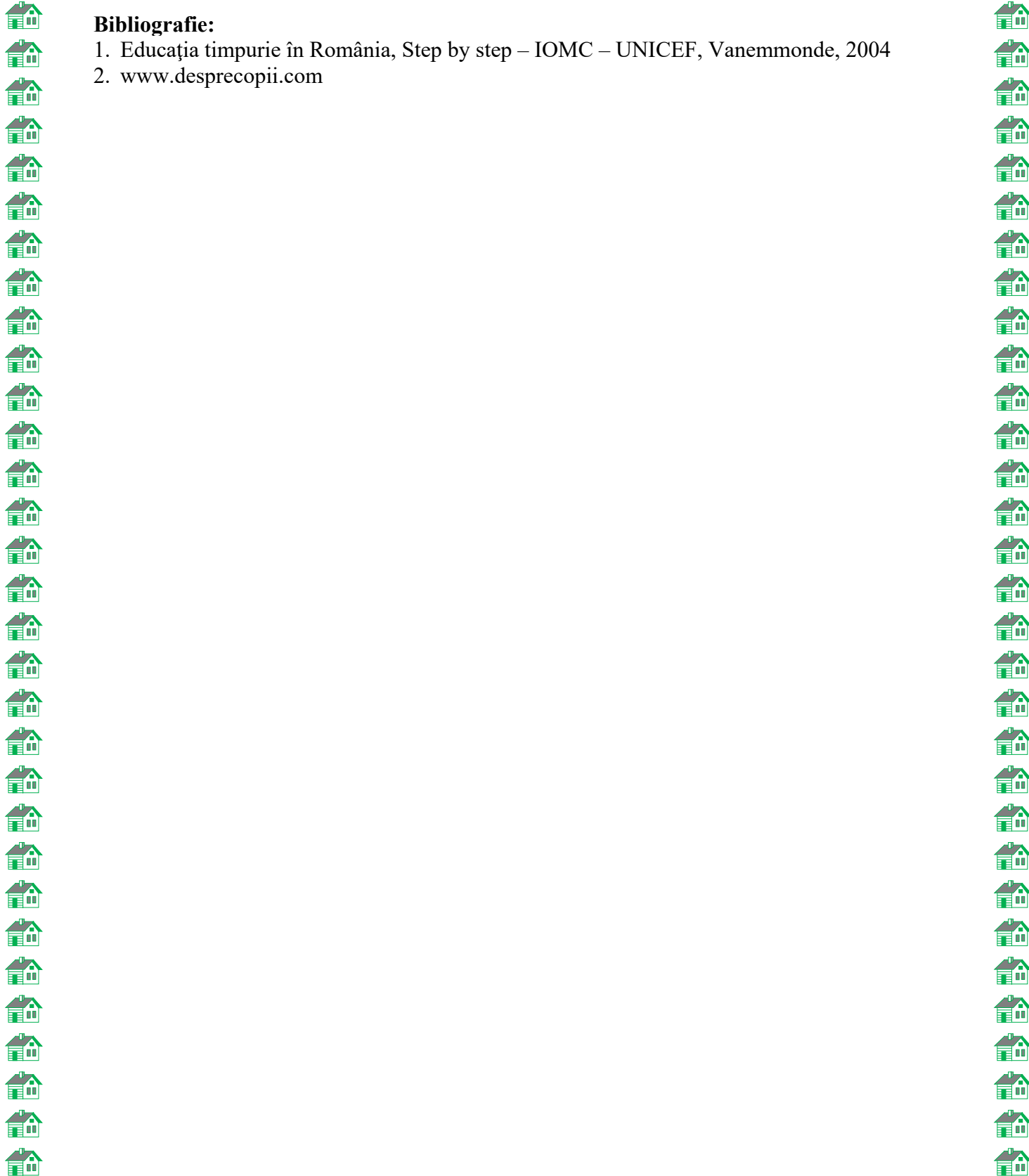
Educația are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii. Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului. Dar, uneori, își da seama că aceste reguli nu sunt respectate. Nu ezitați să îi re-amintiți copilului regulile casei sau regulile de educație pe care le-ați stabilit. Orice regulă pe care o impunem copilului trebuie să fie clară și explicată copilului. El trebuie să știe ce este permis, și ce nu. Atunci când facem reguli pentru copil, acele reguli trebuie să fie cât mai concrete și nu evazive. E mai bine să spuneti copilului să își strângă jucăriile din sufragerie decât să îi spuneti să facă ordine în sufragerie. Nu e ușor să pastrezi regulile constante însă este de mare importanță asigurarea unei linii de constantă în principii. Dacă tolerați un anumit comportament într-o zi iar în ziua următoare nu îl mai tolerați - copilul va fi dezorientat. A fi ferm și constant nu înseamnă rigiditate. Părinții sunt modele pentru copil și de aceea trebuie să aibă și să respecte și ei la rândul lor - niste reguli de viață și comportament. Copilul învață de la propriii săi părinți cum să își respecte părinții - prin exemplul pe care îl dau părinții ...Copiii au tendința de a forța limitele și de a le sfida uneori. De aceea, aceste încălcări trebuie să aibă și niste consecințe logice - altfel ele vor fi mereu fortate și repetate. Când consecințele încălcării regulilor impuse vor fi logice și rezonabile, copilul își va dezvoltă simțul responsabilității.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritual de competitivă, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini etc. ..., altele influențează dezvoltarea de mai târziu (un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii). Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate. Este important să le transmitem copiilor învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. www.desprecopii.com

CEI SAPTE ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE: ERENA CORNELIA GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL PRUNIȘOR

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supăra atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politete, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii. Bebelusul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la medii le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seamăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oștiti la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ERMIL EVA ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 TILEAGD

De fiecare dată, atunci când întâlnim situații în care atitudinea sau comportamentul unui copil, sau al unei persoane, ne supără, replicăm „nu are cei șapte ani de acasă,, .

Această expresie definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de însușire a diverselor comportamente, atitudini.

În orice societate, rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului îl are **familia**. Familia reprezintă cadrul fundamental în interiorul căreia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale. Normele de conduită se învață din familie. În acest mediu, copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient. Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția unui comportament social corect. Familia are un rol important în educarea copilului. În familie copilul învață să vorbească, ce să vorbească, să multumească, să spună „îmi pare rău,, având părinții ca reale exemple.

Sunt cadru didactic de 19 ani și părinte de 7 ani și pot afirma cu certitudine că familia își pune accentul definitiv asupra comportamentului copilului.

Cei șapte ani de acasă sunt cei mai importanți. Cei șapte ani de acasă țin de respect și comportament corect în relația cu ceilalți. Respectul față de părinți, bunici, față de cei apropiați se transmite mai departe față de colegi, prieteni, profesori.

Mediul în care se dezvoltă copilul fizic și psihic în primii șapte ani de viață se imprimă și se depozitează în interiorul acestuia ca o condiție de bază care îl va defini ca om pentru tot restul vieții. Cei șapte ani de acasă pot și numiți „o carte de vizită,,

Copilul este pregătit să primească informații. Este foarte important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă,, deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

În cei șapte ani, copiii pot învăța:

- Deprinderi de autoservire;
- Bune maniere;
- Exprimarea propriilor nevoi,
- Igiena, ordinea;
- Exteriorizarea trăirilor;
- Limbaj corect transmis;
- Modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții (spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini), altele influențează dezvoltarea de mai târziu - un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

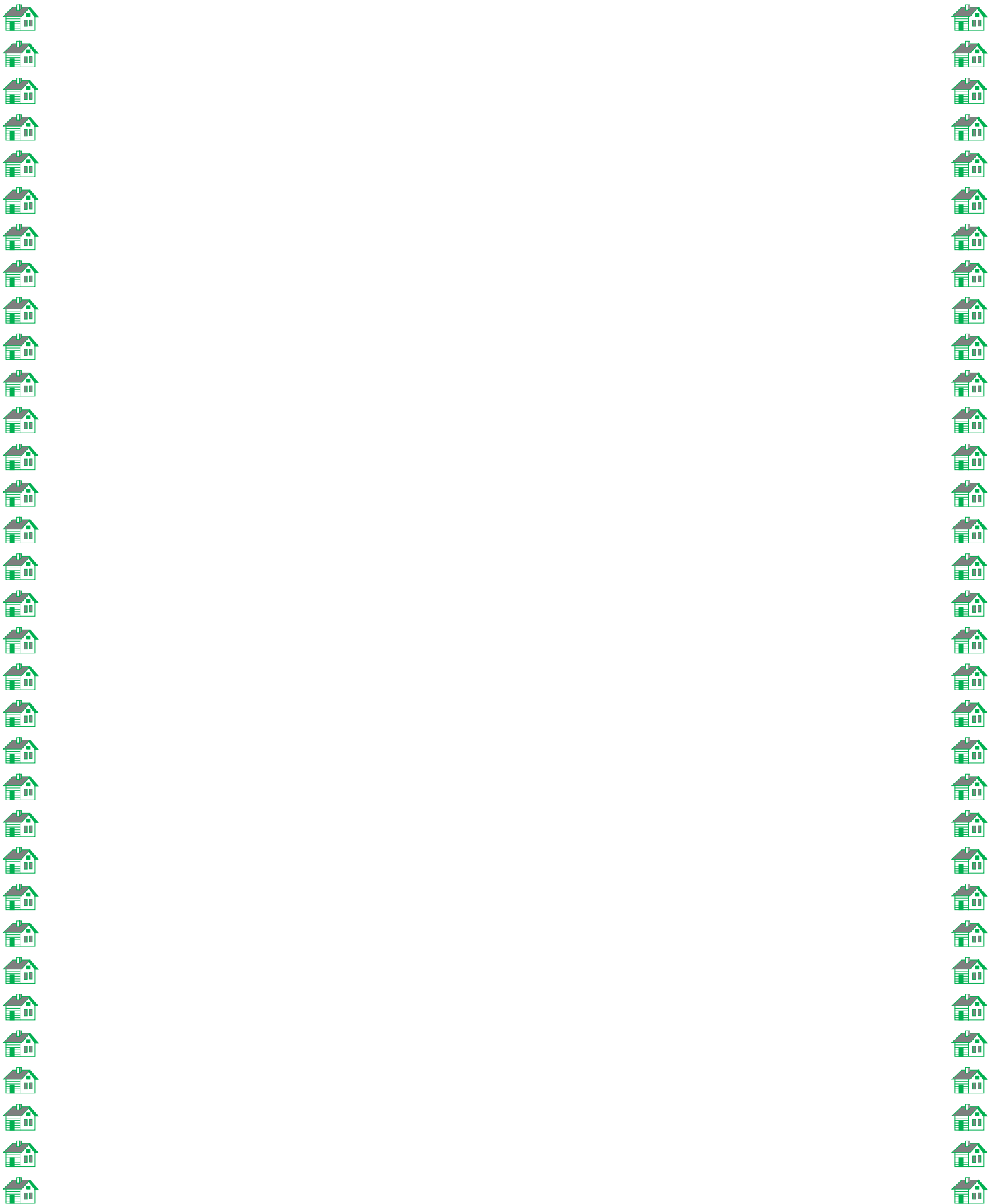
Înainte de a judeca o persoană, de a-i pune o etichetă, are trebui să ne gândim la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament, ori atitudine neacceptată de ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem copiilor învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta să fie oameni respectuoși și demni de respect la rândul lor. Ulterior, școala nu face decât să confirme și să consolideze normele deprinse din familie.

După ce ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și dascălii din școală. Cei din urmă sunt chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă.

„ Cei șapte ani de acasă,, își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume **OM**. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viața într-un univers pe care părinții îl crează.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

INSTITUTOR, EDU LILIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ TITU MAIORESCU

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să-i respecte pe cei din jur, care spune mulțumesc și care se comportă exemplar în societate.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt soluția către adaptarea copilului în societate. Un copil educat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsește educația.

Aceasta depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uităm că și noi adulții greșim uneori.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psi. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.

Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului.

Comunicarea este soluția unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Copilul trebuie învățat să iubească lectura și cărțile! Încă de cand e bebeluș trebuie să-i citim povești, apoi, treptat, sa-l lăsăm pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele! El trebuie să se bucure de copilărie – să nu încercăm să facem din el un geniu înainte de vreme; să-l permitem copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul. Ca părinți trebuie să ne implicăm în educația sa, iar cei 7 ani de educație vor dovedi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

EDUCAȚIE ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

EDUCATOARE, DIMIAN ELENA GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL NR. 1., COVASNA

Familia, ca factor educațional, acționează în cea mai mare măsură în fazele de început ale ontogenezei. Calitatea achizițiilor psihocognitive, psihoafective și psihomotorii realizate în această perioadă, condiționează fundamental calitatea achizițiilor psihocomportamentale ulterioare. De modul în care familia influențează dezvoltarea copilului în primii ani de viață depinde comportamentul socio-relațional al viitorului adult. Educarea copiilor în primii ani de viață trebuie să fie o responsabilitate pe care părinții o au față de copii, familia să fie „cea dintâișcoală în care copiii învață”. Părinții trebuie să țină seama de particularitățile de vârstă și individuale ale copilului, de faptul că fiecare etapă de vârstă se caracterizează prin trăsături definitorii, care o diferențiază pe cea precedentă de următoarea.

În funcție de caracteristicile anatomofiziologice, părinții pot folosi metode și procedee educative adecvate fiecărui copil, pot contribui la dezvoltarea personalității acestuia, întrucât ei constituie unicul model de viață, de comportare, cu cea mai mare influență asupra copilului.

Referindu-se la puterea exemplului părinților, în educație, J. Lock spunea: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă vreo vorbă sau să vărsați vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept greșală când ați comis-o, el cu siguranță că se va apăra, invocând exemplul dat de dumneavoastră și se pune în așa măsură la adăpostul acestui exemplu, încât greu vă veți atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greșeala respectivă. Educarea copilului în primii ani de viață presupune o atitudine consecventă față de copil, cerințe concrete. Jocurile și jucăriile sunt mijloacele cele mai accesibile pe care părinții le pot utiliza în munca educativă, acestea fiind alese în funcție de particularitățile de vârstă, de capacitatea lor de înțelegere. Este foarte important ca jocurile să fie îndrumate de adulți, fără a stingheri spontaneitatea copilului.

Existența în familie a unei atmosfere de încurajare, de siguranță adecvată vârstei, duce la crearea unei stări afective prielnice asimilării de cunoștințe, cât și formării deprinderilor pozitive, comportamentale. Tot în această perioadă se formează și se dezvoltă sentimentele, la început, în jurul vârstei de 3-4 ani, sentimentul de rușine, mai târziu cel de mulțumire, de compasiune, de iubire, de dragoste...

Copilul trebuie să primească de la părinți primul „abecedar” al muncii prin micile treburi și acțiuni gospodărești la care este antrenat: adunatul jucăriilor, ordinea, udatul florilor, ...

În familie se formează și primele trăsături de voință: stăpânire de sine, perseverență, conștiinciozitate, curaj, cinste, sinceritate, ...

Copilul are nevoie de un mediu familial cald, liniștit. Rezultatele bune în educația copilului în familie se obțin atunci când părinții încearcă să cunoască posibilitățile de înțelegere ale copiilor, aspirațiile, preferințele, îi încurajează pentru micile lor reușe, pentru bunele lor intuiții. Nu trebuie să se exagereze cu recompensele, nici cu pedepsele. Înainte de a lua unele măsuri educative, părinții trebuie să cunoască care sunt cauzele greșelilor făcute de copil, măsurile luate de părinți nu trebuie să ducă la reacții negative din partea copilului, ci să-l determine să înțeleagă că atitudinea părinților este îndreptățită.

Prin urmare, este necesar ca părinții să aibă în vedere că ființa umană este într-o continuă transformare și că cele mai rapide schimbări se produc în perioada primei copilării.

În concluzie, nici o altă instituție, oricât de calificată, nu este atât de direct sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestarea slăbiciunilor sau a potențialului de dezvoltare al copilului, fiindcă nici o altă instituție nu cuprinde ființe legate de copil în mod atât de direct și atât de vital ca tatăl sau mama. Prin acest angajament total, această dăruire de sineîntemeiată pe dragoste, această disponibilitate față de un semen care este într-o măsură oarecare chiar ființa lor proprie, părinții îi dovedesc copilului existența uneia dintre cele mai generoase caracteristici ale omului.

Cei „șapte ani de-acasă” trebuie să fie ca o zestre educativă pe care copii să o ducă cu ei oriunde, în orice împrejurare.

Bibliografie:

1. Mihai Stoian; Abecedarul părinților; Editura didactică și pedagogică, București, 1972.
2. Paul Osterrieth; Copilul și familia; Editura didactică și pedagogică, București, 1973.

3. Silvia Dima; Cei șapte ani de-acasă ; Editura didactică și pedagogică, R.A. București, 1992.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR ELMİ ERSİN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "CONSTANTIN BRÂNCUȘI" MEDGIDIA

Psihanalistul W. Stekel afirma că "educația unui copil începe în prima zi de viață".

Aceasta este o regulă pe care mulți părinți nu o înțeleg, răsfățând sau neglijând copilul și considerând că educația lui începe în momentul când începe să vorbească și adultul se poate face înțeles.

Părinții sunt primii și cei mai importanți educatori din viața copilului. Deprinderile de comportament, atitudinea față de ei înșiși, față de ceilalți, față de prieteni, față de muncă, formate în acești ani vor sta la baza personalității lui viitoare. Această perioadă este extrem de importantă deoarece studiile arată că în acești ani se formează personalitatea pe tot restul vieții.

Psihanalistul Francoise Dolto afirmă că educația nu are nimic în comun cu dresajul, cu comportamentul pe care încercăm să-l impunem copilului. De fapt, este vorba de respectul față de el însuși pe care încercăm să îl inoculăm copilului și care vine din respectul pe care adultul îl are pentru el. Această educație este un mod de a fi, care inspiră copilului încredere în sine sau neîncredere, care îi dau siguranța că orice ar face, va fi întotdeauna iubit, chiar dacă uneori mai este și certat. Educația, în sensul ei fundamental este o problemă de siguranță și nesiguranță. Este ceea ce îi permite dinamismului interior al copilului să se exprime sau dimpotrivă, îl paralizează. În jurul acestui fapt se joacă totul și de aceea este prima educație de neșters.

Copilul trebuie integrat cu totul în familie, ca ființă umană și nu ne purtăm cu el cum ne-am purta cu o păpușă, nu e o marionetă trasă de ațe. Trebuie să îl respectăm din plin. F. Dolto afirmă că trebuie să îi respectăm până și privirea. În fața copilului nu trebuie să facem nimic din ceea ce nu am face în fața unui oaspete de seamă.

DESPRE CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ANCA ENACHE
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "DIMITRIE ROMANESCU"
STRUCTURA „G.P.P. „ALBĂ CA ZĂPADA”,
LOC. DORHOI, JUD. BOTOȘANI

Motto: „ Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!” (Din Child’s Appeal)

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate. „Cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor, așadar primii educatori și formatori în viața copilului sunt proprii lui părinți.

Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se comporte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei. Dezvoltarea psihocomportamentală, intelectuală și socială a copilului se află în mâinile adultului, care are o sarcină esențială, dar și o extraordinară responsabilitate. Adultul (părinte, educator) are menirea de a-i construi, consolida, îmbogăți psihismul și, ulterior, de a-l seconda pe copil în eforturile lui de a lua în stăpânire lumea înconjurătoare. Copilăria este o etapă necesară în evoluția omului, o etapă relativ autonomă care trebuie trăită și simțită ca atare, o etapă distinctă, care-și are caracteristicile, proprietățile și valorile ei formative specifice.

Se spune ca copilul este oglinda familiei. Incercare părintelui de a-și învața copilul să vorbească frumos , este în zadar , când el înșiși spune cuvinte urâte la nervi. În mintea copilului cel mai bine se va întipări imaginea mamei nervoase, tatălui nervos. Încărcarea emoțională al unei astfel de moment este atât de mare încât suprimă înțelegere emoție. Ce este călduț, obișnuit zi de zi nu se inscripționează eventual se lipește. Dar evenimentele cu bubuitură rămân. În lumea canalelor de știri, cu foame de senzație auzim doar povesti rele despre crimă, accidente, jafuri, incendii și dezastre. Ce înțelege din acestea un copilul în vârstă de șase ani? Nu trebuie să ne fie milă de toată lumea. Trebuie să ajutăm acolo unde putem, în comunitatea în care trăim acolo trebuie să-l prindem pe cel care cade în împejurimea noastră, să-l salutăm pe vecin, să nu așteptăm să ne salute el, acolo trebuie să culegem murdăria de pe stradă, dacă colegul meu l-a aruncat, nu ignorant , spunând că el l-a aruncat. În familiile care trăiesc în dragoste, înțelegere, în famiilie unde ginerele sau nora este primit cu respect, cu dragoste, bine vointa, acolo cu respectul față de vârstnici nu este nici o problemă. Copilul este receptiv față de bunici înțelege că ei sunt părinții părinților. Ei sunt importanți, nu pentru că au cumpărat mașină sau casă, ci pentru că sunt oamenii care au crescut, au educat și nu în ultimul rând iubesc părinții lui, pe ei se pot baza, oricând aduc un sacrificiu. În cazul contrar în sufletul copilului se produce o catastrofă, se simte înșelat, se simte mituit cu cadouri, dar în mintea lui el nu v-a înțelege cum își permite bătrâna această urâtă, s-o vorbească prin spate pe mama, tatăl meu, acest gest nu este adorabil- și atunci bunici pot să ceară pupici de la nepoți, nu vor primi și nici nu vor realiza din ce motiv. Mai târziu numai atunci vor conta când vor da cadouri, iar părintele nici nu își dă seama că copilul a devenit materialist. Atunci nu se va oprii la băuturi ușoare, va avea nevoie de alcool și de droguri. În acel moment vine întrebarea: ” Unde a-m greșit?” I ar răspunsul: ” La început.”

Cei 7 ani de acasă, reprezintă o oglindă a educației, pe ca părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie:

- www.didactic.ro

- www.copii.ro

Ciofu Carmen - Interacțiunea părinți -copii,Editura Medicală Amaltea,1998

Tomsa, Gheorghe; Oprescu, Nicolae, 2007, Bazele teoretice ale psihopedagogiei prescolare.

Schiopu, Ursula, 1997, Psihologia varstelor..

ROLUL FAMILIE IN EDUCATIA COPIILOR

INV. GALATANU GABRIELA
SCOALA NR. 3 SCURTA-ORBENI, JUD. BACAU

In educarea „**puiului de om**”, parintii , educatorii, scoala si societatea, in general, sunt mijloace importante de educatie si instructie.

Printre problemele importante ale invatamantului in aceasta etapa de schimbare si modernizare rapida se gaseste si cea vizand parteneriatul cu alti factori educationali, intre care familia ocupa un loc privilegiat. Familia, prima scoala a vietii este cea care ofera copiilor primele cunostinte, primele deprinderi dar si primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca prima veriga a sistemului educativ familia are responsabilitati clare si diverse.

Intrebarea care se pune este ,daca familia de astazi are timp pentru indeplinirea responsabilitatilor educative, daca este pregatita sa activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit ca nu toate familiile sunt dispuse sa-si indeplineasca consecvent responsabilitatile educative fata de copii, acuzand lipsa de timp, grijile vietii zilnice, minimalizand rolul de factor educativ. Alte familii, desi doresc sa asigure educatia corespunzatoare copiilor le lipsesc pregatirea psihopedagogica, experienta.

Factorii care influenteaza azi mediul educativ sunt:noua conceptie care se cristalizeaza asupra educatiei ca serviciul social si extinderea mass-media(T.V). Parintii trebuie sa-si intareasca fundamentarea relatiilor pe baza dragostei lor fata de proprii copii si pe dorinta lor ca acestia sa aiba performante si succes in viata. Aceasta nu se poate realiza daca parintii nu cunosc personalitatea propriului copil. Educatia copilului este factorul principal care dezvolta personalitatea lui. In educatia copiilor trebuie sa existe intre parinti intelegere si acord in diferite probleme si de aici decurg normal si celelalte.

In activitatea de educatie in familie un rol important il are,„**climatul**” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi si caracterul lor pot forma „**climatul pozitiv**”(favorabil) sau „**climatul negativ**”(nefavorabil) educatiei, adica formarea copilului ca cetatean, ca om.

Raporturile dintre parinti si copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formarii lor, lucru de care ar trebui sa fie constienti toti parintii. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale parintilor influenteaza atitudinile, comportamentul si modul de a fi al copiilor.

Voi enumera cateva din posibile atitudini si comportamente ale parintilor si implicatiile lor in formarea profilului moral al copilului.

*„**Familia severa**”-in anumite limite imprima ordine, disciplina, seriozitate, asigura unitate si echilibrul familiei. Severitatea este necesara in raporturile educationale din familie, dar cu masura. Ce s-ar intampla in cazul in care parintii aplica copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul creste timorat cu gandul pedepsei, ascunde greselile facute, simte nevoia sa minta, se indeparteaza afectiv si efectiv de parinti si isi cauta intelegerea si afectivitatea in alta parte. Asa se nasc „**gastile**” si „**bandele**” de minori. Mai grava este situatia cand parintii sunt impartiti in „**tabere**”:unul sever si unul indulgent. Astfel se formeaza viitorul demagog, viitorul ipocrit, trasaturi de personalitate pe care nu si le doreste nici un parinte pentru copilul sau.

*„**Familia permisiva**” sta la polul opus al familiei severe, are un climat de „**puf**”. Asemenea copil va fi neajutorat , un egoist, un meschin, caci in familie ii este permis orice, el are numai drepturi, in timp ce parintii, doar datorii. Un asemenea copil se adapteaza si se incadreaza cu mari dificultati in colectivele de scoala sau mai tarziu la locul de munca.

*„**Familia rigida**” prejudiciaza maturizarea copiilor, generand lipsa de incredere in sine, teama de nereusita si sanctiune. Invatatorul trebuie sa intervina, dupa ce cunoaste situatia reala, prin vizite la domiciliu, discutii cu parintii (in particular, nu in sedinte) sugerandu-le cu discrete, tact si calm in ce mod si sub ce forma se poate atenua si echilibra severitatea. Invatatorul trebuie sa fie postura sfatuitorului si nu a judecatorului.

*„**Familia libertina**” creeaza o atmosfera lejera, prezentand riscul de a intarzia sau impiedica maturizarea sociala a copiilor datorita preocuparii excesive a unui parinte sau a ambilor pentru ei insisi. Invatatorul trebuie sa intervina pentru a dezvolta siguranta de sine in sensul obtinerii unor rezultate bune la

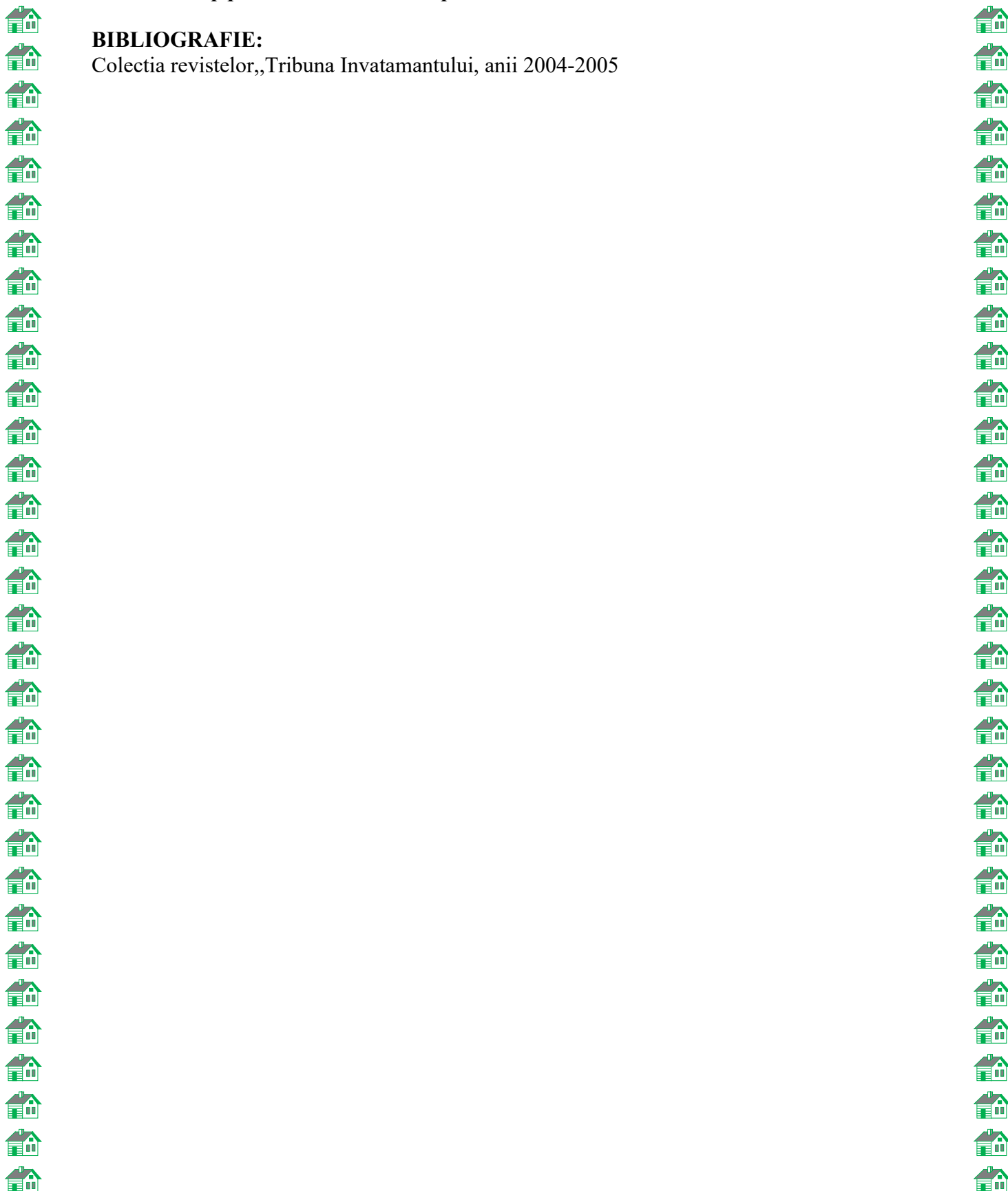
invatatura, capacitatea de decizie, spiritul de independenta. Punerea ferma in garda a parintilor in legatura cu pericolul evolutiei nefavorabile a copiilor este posibila si necesara.

Parintii trebuie sa inteleaga bine relatie dintre fapta si masura ei educationala. In climatul educational sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea si blandetea, afectivitatea si sobrietatea, larghetea si strictetea) toate inasa cu masura si la timp, orice exces fiind pagubitor in sfera formarii umane.

Un proverb spune : „*O vorba buna rostita la timp, invioreaza sufletul copilului, precum si ploaia buna, cazuta la timp potrivit, invioreaza campul*”

BIBLIOGRAFIE:

Colectia revistelor,,Tribuna Invatamantului, anii 2004-2005

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR ENACHE DOINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 17 GALAȚI

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”. Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități. Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt familia și școala.

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface însă orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

Atât școala cât și familia trebuie să urmărească formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil educat din punct de vedere al normativității sociale, al respectului față de ceilalți se va adapta și va evolua pozitiv în anii școlărității. Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Părinții realizează educația copiilor prin mai multe mijloace precum: reglarea directă a comportamentului (supravegherea realizării unor sarcini și aprecierea sau sancționarea lor); comunicarea cu acesta (exprimarea unor opinii, schimbul de informații); cooperarea, participarea la activități comune (jocuri, vizite). Părinții și membrii apropiați din familie devin modele de conduită, care sunt mai puternice decât orice reguli enunțate și exersate în afara familiei. Copilul va reacționa așa cum a văzut nu cum i s-a indicat. De aici rezultă uneori comportamentul nedorit și consecințele negative ale acestuia.

Cei șapte ani de acasă își pun amprenta adânc în personalitatea individului, elementele pozitive și negative fiind evidente peste ani, chiar și la vârsta maturității. De aceea este important să ne cunoaștem copiii, să le înțelegem posibilitățile potrivit vârstei și capacităților lor reale, să încurajăm orice realizare, oricât de neînsemnată ne-ar părea, să intrăm cu adevărat în lumea lui pentru a-i putea deschide drumul spre formarea viitoare. Latura cea mai importantă în acest stadiu îl are educația morală, chiar dacă ea se realizează prin imitație, fără ca procesul de interiorizare și conștientizare a regulilor să se producă. Acum se creează terenul propice formării unei personalități complexe și armonioase, a unui individ capabil să interacționeze corect și să se adapteze în societate.

Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă și nu în ultimul rând liniște pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățătură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini.

ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

În concluzie, expresia „Temelia bunei creșterii se pune în familie” rămâne valabilă, deoarece a petrece cât mai mult timp cu micuțul tău înseamnă să fii un părinte implicat și devotat, iar cei șapte ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

Bibliografie:

- Bakker I, Janssen H, „Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”, București, 1998;
- Ciofu Carmen, „Interacțiunea părinți-copii”, Editura Medicală Amaltea, 1998 ;
- Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002;
- <http://www.utilecopii.ro/articole/divertisment/citate-despre-copii-si-parinti>
- <http://www.copilul.ro/poezii/alte-poezii-pentru-copii/Cei-sapte-ani-de-acasa>

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: ENACHE LIDIA GRĂDINIȚA CU P.N. BREZOELE, DÂMBOVIȚA

Părinții reprezintă un model pentru copii, de la naștere și până la vârsta maturității. Rolul părinților în educația copiilor este esențial, copiii fiind modelați de părinți încă de la vârste fragede. Nu degeaba se vorbește de cei "șapte ani de acasă", aceștia fiind cei mai importanți ani în care copiii învață principiile după care se vor ghida în viață. Părinții trebuie să se implice în educația copiilor, în primul rând pentru că este obligația lor morală. În momentul în care concepi un copil, îți ieși responsabilitatea că îl vei crește așa cum trebuie și că îi vei oferi educația necesară. Rolul părinților în formarea copiilor, dezvoltarea lor ca personalități și pregătirea lor pentru viață este unul decisiv de cele mai multe ori. În funcție de educația pe care o primește în familie, un copil va ști să se descurce de unul singur în viață sau nu.

Rolul de părinte nu este deloc ușor pentru că trebuie să alegi ce este mai bun pentru copilul tău și să te asiguri că el se va dezvolta sănătos, într-un mediu plăcut. Mai mult decât atât, părinții trebuie să fie prezenți oriunde, la orice oră pentru copiii lor și să vegheze asupra lor chiar dacă acest lucru pare uneori imposibil din cauza treburilor casnice sau a stresului de la locul de muncă.

Familia este privită de multe ori ca o instituție socială, este prima școală prin care trece copilul și în care învață regulile de bun simț și ce înseamnă responsabilitatea și respectul. În acest sens, rolul părinților în educația copilului este acela de-i îndruma, de a-i ocroti și de a le oferi mediul propice învățării.

Nu există reguli în educarea copiilor. Fiecare părinte își va educa copilul după cum va crede de cuviință. Există anumiți părinți permisivi, în acest caz rolul părinților în educarea copiilor fiind destul de neînsemnat, caracterizat de o implicare scăzută în activitățile copilului și inexistența unor norme sau conduite după care copilul se poate ghida. Cea de-a doua categorie de părinți sunt cei autoritari, aceia care consideră că rolul părinților în educația copilului este extrem de important și stabilesc tot felul de reguli și norme rigide pentru a se asigura că cel mic va primi educația necesară. Ultima categorie de părinți sunt cei autorizați, care combină normele rigide cu libertatea. Mai exact, acest tip de părinți încurajează dialogul deschis, luarea deciziilor importante prin consultare și autonomia de acțiune.

Familia este o instituție socială, prima școală în care copilul învață bunele maniere, învață să fie responsabil, să se respecte pe sine și să îi respecte pe cei din jurul lui, să ia propriile decizii și să și le asume, și lista poate continua la nesfârșit. Toate aceste reguli în educație nu se învață în cadrul unor cursuri, ci din mers, din plimbările cu părinții, joaca de weekend sau prin observarea comportamentului acestora. Există câteva momente cheie care pot avea un impact asupra educației copiilor, cum ar fi plimbările de weekend (și nu numai) și mesele în familie. Poți transforma aceste două activități în rutina familiei pentru că în cadrul lor copiii pot învăța multe. Spre exemplu, mesele în familie duc la consolidarea unor relații, la promovarea unui dialog deschis, la un comportament familial sănătos și de ce nu, la adoptarea unui stil de viață sănătos.

În concluzie, părinții sunt obligați (cel puțin moral) să îi ofere copilului o educație, cei "șapte ani de acasă", să îl pregătească pentru viață și să îi contureze comportamentul și să îi dezvolte personalitatea. Rolul părinților în educarea copiilor este unul deosebit de important, hotărâtor pentru viitorul celui mic.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația Preșcolară în România, Polirom, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. MARIA ENACHE
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE ROMANESCU”
STRUCTURA GRĂDINIȚA CU P.P. „ALBĂ CA ZĂPADA”
LOC. DORHOI, JUD, BOTOȘANI

„Nu există nimic în intelect care mai înainte să nu fi existat în simțuri” JOHN Locke

Mediul familial este cel în care copilul dobândește cele mai importante achiziții, reguli de bună purtare, care mai degrabă sunt imitate decât conștientizate. Cei 7 ani de acasă nu trebuie priviți ca și o responsabilitate aruncată pe umerii părinților, însă de noi, ca părinți depinde startul adultului de mâine, prin urmare este o responsabilitate pe care trebuie să ne-o asumăm în acești primi ani ai copilăriei.

Contextul cultural-istoric al societății contemporane împreună cu păreri subiective ale părinților au condus la diverse definiții ale „celor 7 ani de acasă”. Generalizând, aspectele care definesc un copil ca fiind bine crescut sunt: salutul, comportamentul în public, comportamentul în alte grupuri sociale, înțelegerea (imitarea) normelor sociale, manierele la masă, tact și toleranță. Personal, cred că educarea copilului începe încă de la naștere și chiar dacă lucrurile par să urmeze o traiectorie bine stabilită, apar factori care afectează într-un mod sau altul dezvoltarea intelectuală, motrică sau afectivă.

Potrivit psihologilor, chiar după naștere un prim pas în dezvoltarea copilului este apropierea, nevoia imediată de a fi lângă mamă. Dacă această nevoie nu este satisfăcută, apar frustrări atât pentru copil, cât și pentru mama, iar tocmai această apropiere pune baza unei relații ulterioare între cei doi. Puțin mai târziu, când începe să fie conturat limbajul, se recomandă ca părinții să vorbească în permanență, să-i citească, să-i povestească, etc. În jurul vârstei de 1-3 ani, cel mic ar trebui să intre în contact cu foarte mulți stimuli, să fie încurajat să exploreze cât mai mult.

Vârsta preșcolară (3-6 ani) a fost multă vreme considerată o etapă neimportantă din punctul de vedere al achizițiilor psihologice, un interval de timp în care copiii nu fac nimic altceva decât să se joace... De fapt, chiar acest joc are o importanță majoră. Într-un fel este echivalentul „muncii adultului”... Prin joc copiii își dezvoltă abilitățile cognitive și învață noi modalități de interacțiune socială. Așa se face că etapa preșcolară este una a schimbărilor semnificative, nu doar fizice, ci și mentale și emoționale. Societate pune accent tot mai mult pe dezvoltarea abilităților academice și de dezvoltare intelectuală și mai puțin pe construirea bazei senzo-motrice, bază atât de necesară dezvoltării nivelelor academice. Televizorul a cucerit lumea copiilor, internetul de asemeni, mai nou și tableta, în detrimentul jocurilor la nisip, pe leagăne, pe tobogane.

Ne dorim ca încă din grădiniță, copiii să știe să scrie și să citească, în loc să ne preocupe dacă sistemul senzorial vestibular, proprioceptiv sau tactil sunt normal organizate. Părinții și educatoarele se plâng mereu de hiperactivitatea unor copiii, dar nu caută cauza, motivul pentru care acei copii nu pot să stea într-un loc și să fie atenți la ce se întâmplă în jur. Se mai plâng și din cauză că cel mic nu scrie, nu decupează, nu realizează lucrări la fel de frumoase, dar nu știu că poate este dispractic.

Concluzionând, putem afirma că atunci când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Lăsați-vă copilul să se descurce și singur, aveți grijă și de voi, astfel o să vadă un exemplu pozitiv în atitudinea voastră ca pereche și o să abordeze un stil individualist de viață, în care o să se învețe a munci singur, voi doar încurajându-l la necesitate! „Încetați să vă mai sacrificați pentru copii!”

Adevărul pe care niciun părinte nu vrea să-l recunoască. Dacă tu îl crești bine pe copilul tău, la fel și acesta îl va crește pe fiul său, și acela pe al lui, și ca un lanț neîntrerupt al modului de viață înalt, lucrul va înainta până la sfârșit, primind începutul și rădăcina de la tine și aducând roadele grijii tale urmașilor tăi.

EDUCATIA IN FAMILIE - CEI 7 ANI DE ACASA -

INV. ENACHI FLORENTINA MADALINA -SCOALA GIMNAZIALA BALACEANU- COMUNA BALACEANU, JUDETUL BUZAU AN SCOLAR 2018 - 2019

Ce inseamna cei 7 ani de acasa

Fiecare dintre noi când aude expresia „Cei 7 ani de-acasă“ se gândește la un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei. Aceste reguli sunt cele care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge un adult responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare.

Nu trebuie uitat însă că purtarea unui copil, definită uneori ca fiind obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Părintele dă exemplul

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul părinților ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă este învățat să folosească des cuvinte precum „Te rog !“, „Mulțumesc !“, „Bună ziua !“, „Mă scuzați !“.

Nu trebuie să uităm că noi, adulții îi dăm primii exemplul. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știm cu toții tu deja că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explicăm copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții, va fi la rândul său respectat.

Bunele maniere sunt cartea lui de vizită

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „Te rog !“ sau „Mulțumesc !“ ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, copilul își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te însoțește la un eveniment important. Este necesar să-i spunem că bunele maniere nu sunt doar pentru zilele mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Politetea se învață si la masă

Regulile de politețe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente, trebuie să i se explice copilului că nu este frumos să stea cu coatele pe masă (pentru a nu-i deranja pe cei de lângă el), că nu este o priveliște prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă, că nu este politicos să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare, oricât de foame i-ar fi în acea clipă.

Concluzii

Un copil care este educat frumos și cu grijă, va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină.

Așadar, „Cei șapte ani de-acasă” reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, este foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate.

Bineînțeles că în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism (adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat).

Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

„CEI 7 ANI DE ACASĂ!”

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR : ENARU SILVIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 STOENEȘTI - G.P.N. BĂDENI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și clarificarea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

DE ENE ANA – MARIA

În afară că-s frumoasă
Îmi tot zice lumea toată
Că am cei șapte-ani de-acasă,
Că sunt foarte educată.

Sunt mândră nevoie mare
Că mereu salut voioasă.
”Bună ziua!” eu spun tare
La intrarea mea în clasă.

Iar atunci când e nevoie
Spun ”Te rog!” și ”Mulțumesc!”
Fiindcă sunt miraculoase
Și dorințe împlinesc.

Sunt mereu politicoasă,
Mereu rândul mi-l aștept
Iar când plec spun totdeauna
”O zi bună! Mulțumesc!”.

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN EDUCAREA COPILULUI

ENESCU LUMINIȚA ANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 CUGIR
AR. ȘCOALA GIMNAZIALĂ „IOAN MIHU” LOC. VINEREA JUD. ALBA

Familia are un rol esențial în creșterea și educarea copilului, are un rol decisiv în evoluția socială și spirituală a acestuia. Ea oferă primele modele ce pot deveni definitorii în formarea viitorilor adulți. Influențele familiale trebuie să fie strâns legate de valorile morale ale societății și de cerințele sociale și educative. Comportamentele copiilor se învață prin observarea unor modele în familie sau societate, iar direcția în care va merge copilul se trasează din familie, locul unde se va forma idealul său. Acesta se formează din copilărie până la adolescență. Astfel când relațiile dintre părinți au fost armonioase, idealul adolescentului include un model care le seamănă.

Rolul familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenеști. [...] Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.”

Totul se începe și se învață mai întâi în familie. Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească? Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele și vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturității? Copiii preiau totul și imită totul...

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delicvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.

Stilurile parentale sunt foarte importante pentru dezvoltarea personalității copilului. Prin stil parental putem înțelege modul în care ajungi să te porți, în calitatea de părinte cu propriul tău copil. Din punct de vedere psihologic, până în prezent au fost descoperite patru stiluri parentale.

1. Stilul autoritar se axează pe măsuri aspre de disciplină. Cu alte cuvinte, copilul ce provine dintr-o familie cu părinți ce adoptă un astfel de stil se va confrunta cu sentimente de anxietate, frustrare și teamă și va reuși destul de greu să gestioneze situații limită. Părinții care se încadrează în acest stil nu dau dovadă de afecțiune și consideră că dovezile de iubire nu înseamnă nimic altceva decât demonstrarea slăbiciunii părinților în fața copilului.

2. Stilul neglijent este contrariul stilului autoritar. Acești părinți sunt într-atât de nepăsători încât nimic din ceea ce ar face copilul respectiv nu i-ar sensibiliza, rămânând stingheri atât în fața lucrurilor pozitive, cât și în fața celor negative. Și de aceasta dată personalitatea copilului ar putea fi influențată, putând cădea foarte ușor pradă capcanelor vieții.

3. Stilul permisiv al părinților se deosebește de cel autoritar prin faptul că propriului copil îi este permis de aceasta dată să facă tot ceea ce dorește, fără a fi restricționat în vreun anumit fel. Întrucât relația cu propriii părinți este foarte bună, copiii pot rămâne atașați de părinții lor vreme mai lungă de timp, având probleme de independență.

4. Stilul competent îmbină o serie întreagă de lucruri pozitive. Mai înainte de toate, părinții din stilul competent sunt mai atașați de propriii copii, arătându-le de nenumărate ori dovezi de iubire. În același timp, părinții ce aparțin acestui stil de creștere pot da dovadă de seriozitate, având anumite așteptări ce pot fi

receptate bine de copil. Nu adopta măsuri dure drept modalitate de disciplină, însă se pot face înțeleși de copii în toate solicitările lor.

Stilurile familiale pun accentul mai mult pe funcția de socializare a familiei și se referă la păstrarea și transmiterea valorilor tradiționale, a modurilor de acceptare a regulilor sociale impuse, a atmosferei generale specifice familiei. Stilul poate fi imprimat de calitățile instinctiv-pulsionale (în care calitățile biologice, aspectul vestimentar, maniera de exteriorizare a intimității sunt reprezentative); alteori poate domina motivația economică (asigurarea unui confort material deosebit: casă, mașini, obiecte de lux), în alte cazuri spiritualitatea impune tuturor membrilor un orizont înalt, dominat de valorile moral-cultural-religioase.

Astfel, putem avea de-a face cu următoarele stiluri familiale:

1. Stilul familial extravert: membrii familiei sunt deschiși, comunicativi, încrezători, joviali; viața se desfășoară în comun, în cea mai mare parte a timpului (excursii, concedii, vizite etc.) în care sunt angrenați toți membrii familiei;

2. Stilul familial introvert: membrii familiei sunt izolați, refuză relațiile cu ceilalți, prietenii – în general aproape orice relație externă reprezintă pentru aceștia o imixtiune în intimitatea familiei;

3. Stilul familial astenic: lipsa forței vitale, deficit de coeziune; lipsește voința și susținerea reciprocă, de asemenea lipsesc proiectele comune;

4. Stilul familial exploziv: o permanentă stare tensionată cu potențial impulsiv-agresiv;

5. Stilul familial suspicios: existența unor mari probleme de coeziune în interiorul familiei, care sunt mascate printr-o exagerare a grijii față de un potențial pericol din afară; păstrarea distanței față de ceilalți, orice încercare de apropiere fiind privită cu suspiciune, ca o încercare de imixtiune în treburile familiei, cu intenția de a face rău;

6. Stilul familial nesigur: membrii familiei au pronunțate tendințe anxioase, tendința spre izolare și evitarea contactului cu alte familii sau grupuri sociale, considerate primejdioase; tendințe supraprotective din dorința de a-și feri copii de orice situații sau persoane considerate apriori ca fiind periculoase;

7. Stilul familial anancast: o rigiditate a relațiilor în cadrul familiei, formalism, obsesia regulilor și ordinii cu orice preț; comportamente ritualice, detașare și distanțare interpersonală și afectivă;

8. Stilul familial paranoiac: bazat pe rigiditate și suspiciune permanentă; lumea în general este considerată a purta vina tuturor problemelor, neajunsurilor și neîmplinirilor; ceilalți sunt priviți cu suspiciune exagerată, neîncredere generalizată și toate acțiunile acestora sunt interpretate ca răutăcioase; existența unor stări tensionale cu vecinii, care pot degenera chiar în dușmănie;

9. Stilul familial histrionic sau hiperexpresiv: caracterizat prin comportamente spectaculoase, orientate spre exterior; expunerea socială este permanentă, cu dorința manifestă de a fi remarcați, a se afla în centrul atenției, indiferent de mijloace (fie prin extravaganță, fie stârnind compătimire); deciziile se iau exclusiv „de ochii lumii”; poate părea „familia model” în relațiile cu ceilalți, dar totul la nivel teatral, de suprafață.

Din combinarea acestor stiluri se observa conturarea unor stiluri dominante în societatea contemporană, **parental-familiale disfuncționale, care generează carențe în dezvoltarea copilului, probleme de atașament și în adaptarea adultului la socialul contemporan:**

1. Stilul parental-familial neimplicat-neglijent (conține stilurile: dezangajat, astenic, narcisic, histrionic, introvert, dependent);

2. Stilul parental-familial supraprotectiv: poate fi generat de problemele parentale (conține stilurile: nesigur, paranoiac, suspicios, dependent, introvert) sau de problemele de sănătate ori de fragilitatea copilului;

3. Stilul parental-familial autoritar-traumatic (conține stilurile anancast, histrionic și exploziv). Familia reprezintă mediul care influențează în mod direct dezvoltarea copilului. Părinții trebuie să știe că prin implicarea în educația și formarea copilului, pun bazele de care acesta are nevoie pentru a se dezvolta și a-și construi un viitor de succes.

Bibliografie:

Goleman, D. – Inteligența emoțională, Ed. Curtea Veche, București, 2001
Cosmovici, A.-Psihologie generală, Ed. Polirom, Iași

 Alina Moise, psiholog clinician-„Consecințe ale stilurilor parental-familiale în adaptarea adultului la socialul contemporan” surs <https://eusuntalinarea.wordpress.com>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR EPURE MIHAELA SORINA GRĂDINIȚA NR.1 MORTENI

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere:

1.Fizic

2.Intelectual

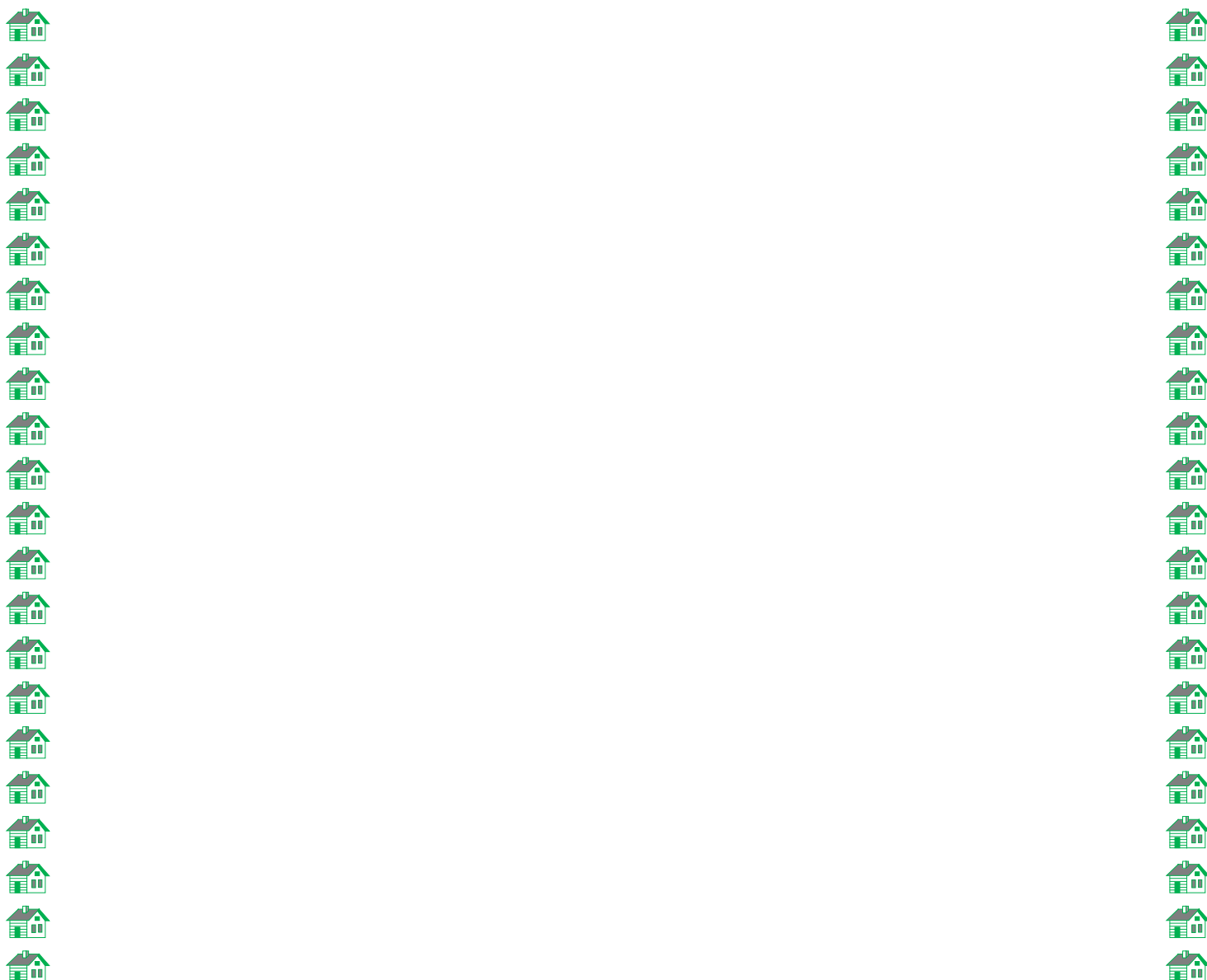
3.Moral

4.Estetic

Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului.

Familia care reprezintă un bun mediu educativ trebuie să fie un colectiv sănătos, adică în componența sa să existe toți membrii care alcătuiesc în mod normal un asemenea colectiv (doi părinți), între aceștia să fie relații de înțelegere, respect, întrajutorare, să trăiască în deplină armonie, să ducă o viață cinstită, onestă.

Opiniile celor doi părinți referitoare la copil trebuie să fie convergente, iar părinții trebuie să fie un bun exemplu, având în vedere cât de puternic este spiritul de imitație la copii.

PERSONALITATEA ȘI CEI 7 ANI AI COPILULUI

PROF. ÎNV. PREȘC. FEIER MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TOMNATIC

„ Copiii noștri ne oferă ocazia de a deveni părinți așa cum ne-am dorit mereu să fim . ” Louise Hart

Când ne gândim la formarea și dezvoltarea personalității și comportamentului copilului vorbim despre cei 7 ani de acasă până la integrarea acestuia la școală, la educația pe care copilul o primește de la părinți, ca fiind primul pas în dezvoltarea copilului. Spunând că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, cu o personalitate bine dezvoltată care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog frumos, care se comportă cuvințos cu cei de vârsta lui și nu numai ci chiar și cu adulții.

Bunele maniere, regulile morale și educația copilului sunt cheia către adaptarea în societate ce reprezintă un copil manierat care se descurcă bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Relația afectivă cu părinții reprezentând dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe și reprezintă baza formării unui comportament corespunzător al copilului.

Copilul apreciat de părinți se simte protejat, îngrijit, îi exprimă idei de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament, se simte totodată iubit de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia, ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face prin educarea copilului ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier ci să se transforme într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere.

Esențial este și să încurajăm și să lăudăm performanțele copilului dar, multi părinți alimentează la maxim nevoia de aprecieri a copilului nerealizând că de fapt afectează structura ego-ului copilului așa încât în loc să progreseze, acești copii devin dependenți de aprecieri și atenție.

Cele 4 stiluri parentale reprezintă impactul asupra dezvoltării personalității copilului:

1. Autoritar

Acestui stil parental, copiii trebuie să urmeze cu strictețe regulile stabilite de părinți, nerespectarea acestor reguli conduce la aplicarea unei pedepse cu explicația părintelui: „Deoarece așa am spus eu”, umând ca acești părinți să obțină așteptări majore de la copiii lor și nu sunt receptivi la necesitățile acestora.

Impact: Copiii aceștia nu sunt fericiți și nici nu au încredere sau stima de sine, dar sunt competenți și ascultători.

2. Democratic

Asemănător stilului autoritar, părinții stabilesc reguli și trasează repere pe care copilul ar trebui să le urmeze; însă în acest caz părinții sunt mai receptivi la necesitățile copiilor lor, sunt dispuși să le asculte nemulțumirile și să schimbe regulile și reperele impuse copilului.

Dacă copilul nu satisface așteptările părinților, aceștia sunt grijulii și iertători, și mai puțin interesați să aplice o pedeapsă. Modelele disciplinare ale acestui stil parental sunt de susținere și nu punitive; aceștia sunt interesați ca copiii lor să devină responsabili social, cooperativi și asertivi.

Impact: Acest stil parental are tendința de a forma copiii fericiți, capabili și de succes.

3. Permisiv / Îndulgent

Acest tip de părinți au puține așteptări din partea copiilor lor, motiv pentru care în rare cazuri se întâmplă ca acest tip de părinți să își disciplineze copilul. Părinții permisivi sunt mai receptivi la solicitările copilului, nu impun un caracter matur și responsabil acestuia, și evită confruntarea. De regulă, părinții indulgenți adoptă statutul de prieten în fața copilului, și nu de părinte.

Impact: Adesea acest stil parental dă naștere copiilor nefericiți, predispuși la problemele cu legea și cu slabe rezultate la școală.

4. Indiferent

Acest stil parental se caracterizează prin lipsa așteptărilor, reacțiilor și comunicării în tot ceea ce are legătură cu copilul. Cu toate că părinții satisfac nevoile de bază ale copilului, aceștia, în general, sunt desprinși în totalitate de tot ceea ce se întâmplă în viața copilului lor. În cazuri extreme, acest tip de părinți pot chiar respinge sau neglija necesitățile copilului.

Copilul se formează ca personalitate și crește alături de familie sub influența relațiilor parentale.

Stilurile parentale reflectă în personalitatea copilului astfel încât un părinte prea autoritar poate influența un copil temător, anxios, iar un părinte neglijent determină o dezvoltare nefavorabilă a personalității și comportamentului copilului.

Putem spune că stilul parental se află într-o strânsă legătură cu dezvoltarea personalității copilului, având în vedere că până la vârsta de 3 ani se realizează aproximativ 75% din dezvoltarea acestuia.

De asemenea creierul copilului la vârsta de 3 ani este de două ori mai activ decât al unui adult și astfel, achiziționarea decunoștințe și abilități se poate desfășura optim, dacă există un climat propice din punct de vedere emoțional-afectiv în familie.

Multe dintre lucrurile de care avem nevoie pot să aștepte, copilul nu poate el se formează din punct de vedere fizic, psihologic iar acum se pune baza, fundamentul personalității, se dezvoltă valorile umane.

El înseamnă azi, el nu înseamnă mâine.

Copilul are nevoie acasă de un cadru general în care să se simtă în siguranță, de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în relațiile lor cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune. Simte nevoia că părinții au grijă de el, că iau parte la toate necazurile și problemele pe care întâmpină și că prezintă interes de ceea ce se întâmplă la grădiniță /școală. În același timp copilul are nevoie de un cadru de disciplină ferm pentru a nu-l lăsa să-și imagineze că libertatea lui este nemărginită și totodată, să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență.

„ Ferice de părinții care pot învăța, căci cunoștința aduce înțelegere, iar înțelegerea aduce dragoste.”

*Old Union Reminder

BIBLIOGRAFIE:

1. Băran-Pescaru, A., 2004, Familia azi, o perspectivă sociopedagogică, Aramis.

2. <https://viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.html>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. FERICEANU CLAUDIA RODICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 BUNTEȘTI
JUDEȚUL BIHOR

Familia este cel mai important și decisiv factor în dezvoltarea copiilor. Părinții îi oferă educația, iubirea, timpul și grija constantă în așa fel încât copilul să crească știind mereu că va avea pe cineva aproape la care să se întoarcă.

Copiii adesea învață prin imitarea comportamentului adulților din jur, și este influențat direct sau indirect de toți membrii familiei.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului".

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale.

Părinții ar trebui să îndrume copii lor spre calea cea dreaptă, să le urmărească pașii, să aibă grijă ca nimeni să nu le pună piedici, sau dacă se va întâmpla să se împiedice undeva sau de ceva să poată să îi ajute să se ridice și să meargă mai departe spre un scop, să le arate cele mai frumoase momente ale vieții sau să îi ajute să formeze aceste momente.

Părinții pentru copii ar trebui să fie ca un ghid al vieții să-i conducă într-acolo unde ei nu pot ajunge doar cu propriile forte ci și cu ajutorul celor care îi supraveghează oriunde.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Așa cum toți știm, cei "7 ani de acasă" sunt foarte importanți în creșterea și educarea unui copil, în mod special a unui adolescent.

Familia are un rol desăvârșit, deoarece amprenta părinților le va rămâne și în viitor, de aceea îți poți da seama foarte repede când un copil este bine crescut, iar altul mai puțin, modurile în care vorbești și te exprimi sunt primele care te pot descrie pe tine ca om, ca adolescent. În concluzie, familia ocupă locul principal în viața unui copil.

Bibliografie:

Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR FIERARU FLORI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COM. DRĂCSENEI
JUDETUL TELEORMAN

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățatură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Iată de ce consider că trebuie să vă prezint pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

 Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

 Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Greșeli

Copilul nu trebuie ocrotit excesiv. El va fi lăsat să și zburde nestingherit, să se joace, să-și intezejocurile, pentru a nu-i stânjeni posibilitățile de formare șru a nu-i îngrădi experiență a de viață.

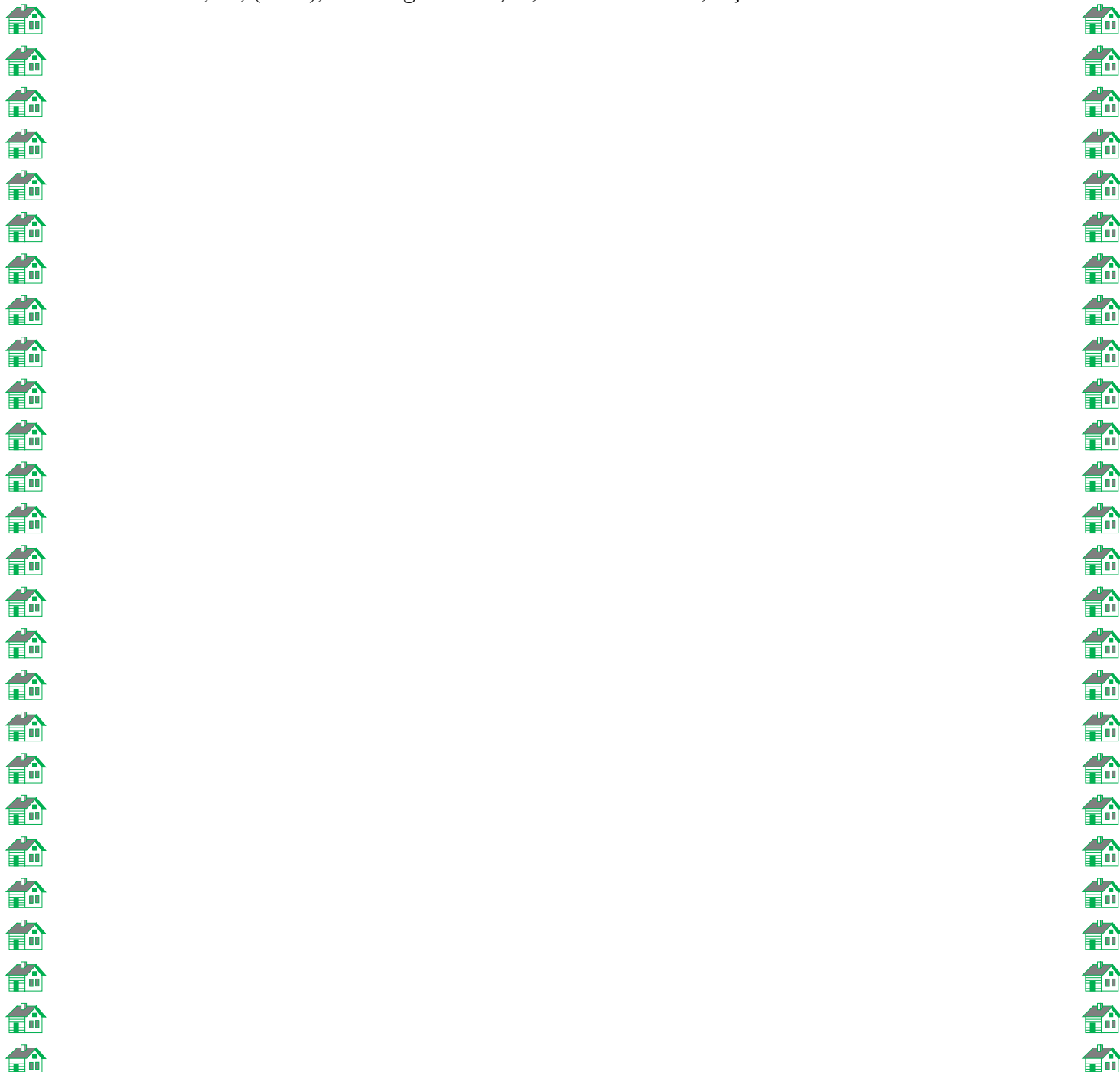
Activitatea lui va fi supravegheată, dirijată, fără însă a-l dădăci la tot pasul.

BIBLIOGRAFIE

 Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

 Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

 Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR: FILDAN LILIANA ILEANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 TILEAGD

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor oamenilor le este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Copilăria este perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ. În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Familia din care provine copilul este practic, prima verigă a sistemului educativ și familia are responsabilități clare și diverse. Întrebarea care ne frământă este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Familia este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”. Pentru orice persoană, familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, un copil îi ia jucăria, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru fapte rele, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă, devin stabile pentru tot restul vieții, cum ar fi :

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași

BIBLIOGRAFIE:

1. Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Mâine, București.
2. Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași
5. www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ȘI DEZVOLTAREA INTELIGENȚEI EMOȚIONALE

PROFESOR, FILIP ROXANA

Responsabilitatea creșterii unui copil în epoca noastră, devine o provocare majoră pentru părinții implicați. Odată trecută perioada primilor ani de viață, părinții încep, alturi de copiii lor, perioada școlară, marcată de exigențe multiple, de ridicarea, perpetuă, a standardelor de învățare, de competiția iscată la nivelul clasei, al școlii, în care copilul este atras, cu, sau fără voia sa. De multe ori, acesta este forțat de împrejurări să accelereze ritmul personal de achiziție a noilor cunoștințe, pe care alții i le oferă și selectează pentru el. Volumul mare de noțiuni, poate crea, în timp, blocaje emoționale, de aceea, rolul părintelui în ameliorarea și echilibrarea psiho-emoțională a copilului, este crucial.

Inteligența emoțională este tocmai acea capacitate de a-și înțelege, identifica și gestiona propriile emoții, sentimente, trăiri de tot felul, care se oglindesc în comportamentul copilului, la fiecare pas. Înainte de a gândi, noi, oamenii, simțim. Părinții sunt primii care trebuie să ofere copiilor modelul unui adult echilibrat emoțional, știut fiind faptul că aceștia vor imita, în primii ani de viață, imaginea parentală.

După afirmațiile specialiștilor, dezvoltarea inteligenței emoționale este deosebit de importantă pentru formarea unor viitori adulți responsabili, echilibrați și adaptați la schimbările societății contemporane. Plecând de la premisa că nu putem anticipa aceste schimbări și că-i pregătim pe copii pentru o lume ale cărei exigențe nu le cunoaștem, cea mai bună investiție este aceea în dezvoltarea inteligenței emoționale, care asigură și adaptabilitatea copilului la lumea în care va trăi.

Din perspectiva acestui tip de inteligență, motivația se naște din trăiri, iar modul în care alegem să ne trăim viața, se datorează emoțiilor pe care le gestionăm, inspirat sau nu, clipă de clipă. Din această perspectivă, cei șapte ani de acasă nu înseamnă doar învățarea bunelor maniere, a regulilor de bază în comportamentul copilului, ci și a bazei inteligenței emoționale, dat fiind faptul că, în proporție de 95%, deciziile noastre sunt inconștiente, conform studiilor lui Dan Arley.

Cel mai adesea, copiii se confruntă cu frici diverse, cea de a nu fi judecat, fiind pe primul loc. Aceasta ne pune în situația de a nu fi atenți la propriile emoții, creându-ne un blocaj emoțional, care duce la comportamente în totală discordanță cu situațiile în care suntem puși, generând, pe termen lung, diminuarea capacității de adaptare, izolarea copilului de grup, afectarea negativă a propriei evoluții. Din acest motiv, rolul părintelui este acela de a-l ajuta pe copil să-și înțeleagă emoția negativă și să învețe să și-o gestioneze, să-și găsească motivația corectă, să-și controleze intențiile, care sunt, și ele, inconștiente, să le treacă prin filtrul rațiunii, întrucât acestea nasc decizii. Părintele trebuie să exerseze cu micuțul luarea unor decizii corecte, simulând situații de viață, oferind exemple, jucând tot felul de jocuri cu specific emoțional. Dacă părintele reușește să-l învețe pe copil, în cei șapte ani, că trebuie să-și cunoască propriile emoții și să găsească diverse modalități de a le gestiona corect, poate considera că și-a atins unul dintre scopurile sale majore, acela de a-l pregăti pe copil pentru lumea de mâine.

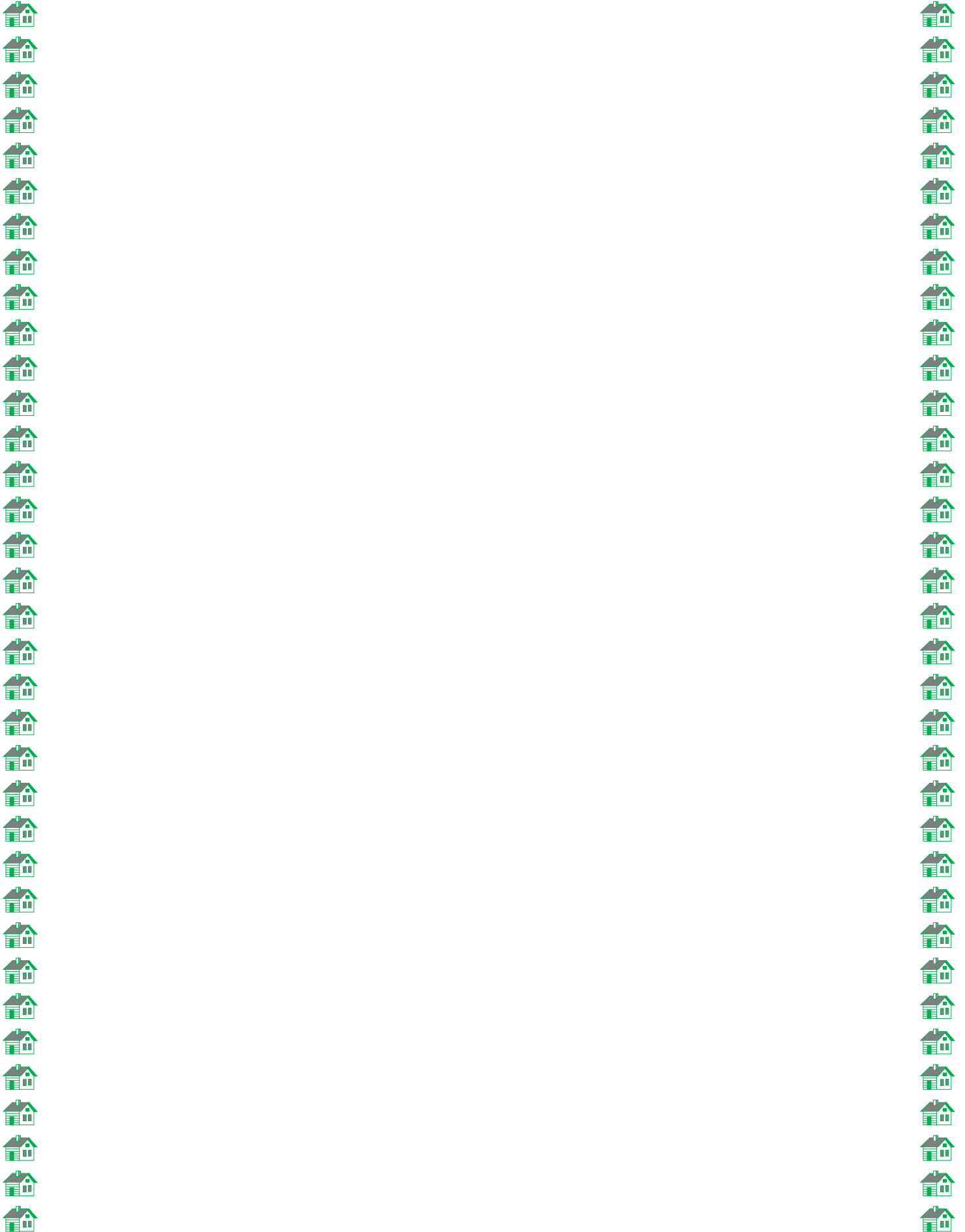
Noi, toți, adulți și copii, ne poziționăm într-un anume fel față de cei din jur, în funcție de modul în care construim, mental, realitatea în care trăim. Noi avem o proiecție proprie a realității, în funcție de interioritatea noastră, de emoțiile pe care le hrănim de-a lungul timpului, le permitem să evolueze, sau le lăsăm să ne inhibe în acțiunile pe care le întreprindem. Părintele modern trebuie să se adapteze noilor schimbări, să țină pasul cu evoluția și nevoile copilului, să fie lângă el când acesta se confruntă cu dificultăți, pentru că perioada copilăriei este aceea în care el își creează o viziune asupra lumii, un mod anume de a privi realitatea, care îi va rămâne ca fundament al dezvoltării sale, întreaga viață. Barierele mentale sunt concept cheie în inteligența emoțională, scopul acesteia fiind cel de a conștientiza existența lor și de a le îndepărta, de a înțelege că ele au la bază condiționări și frici. Conștientizarea acestora, găsirea motivației de a le face față și antrenarea unui comportament fundamentat pe hotărâre, încredere în propriile forțe și sublinierea propriei valori, asigură spargerea acestor bariere.

Părintele trebuie să înțeleagă, el însuși, că depășirea oricăror bariere mentale se realizează prin părăsirea zonei de confort și încurajarea copilului de a se implica în acțiuni diverse, cu un anumit grad de noutate, care să-l solicite adaptativ. Doar în felul acesta îl va ajuta să evolueze.

Indiferent de schimbările care intervin în societatea zilelor noastre, indiferent cât de dificilă devine “meseria de părinte”, un lucru este cert, cei șapte ani de acasă sunt din ce în ce mai importanți, achizițiile

În sfera dezvoltării inteligenței emoționale devenind un imperativ, în absența căruia copiii nu pot avea parte de o dezvoltare psiho-emoțională echilibrată, pe viitor.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ !

PROFESOR CONSILIER SCOLAR, RALUCA FILIPOIU

De- a lungul vieții, educația se realizează pe mai multe planuri. Putem considera că fundamentul acestei educații este cea din familie, reprezentată de cei șapte ani de acasă. Pe această educație bazală se va „construi” ulterior un tânăr care va fi reprezentant al societății din care face parte și al familiei, ca nucleu social.

Impactul decisiv este al familiei pentru ca aici, în mediul familial, copilul învață prin imitație comportamentele de bază, modalități de reacție dezirabile sau inacceptabile. Chiar și evoluția afectivității este determinată de imitarea atitudinilor și emoțiilor celor din jur. Copilul îi imită cu ușurință pe părinți, pe frații mai mari, nu numai în ceea ce privește expresiile verbale, ci și în privința gesturilor, atitudinilor și emoțiilor pe care le au cei din jur.

Efortul voluntar pe care copilul îl va putea face în anii școlari este influențat în mare măsură de modul în care părinții acționează sau reacționează. În evoluția sa, copilul învață comenzi verbale ale adultului, pe care ulterior, le interiorizează, ajungând să- și dea comenzi singur. Părinții constituie , pentru copii, modele de comportament și chiar de voință. Astfel, modul în care copii se raportează la obstacolele cu care se confruntă, perseverența, fermitatea și tăria voinței, inițiativa, autocontrolul și promptitudinea deciziei, ca și calități ale voinței, sunt învățate și exersate în cadrul familiei.

Personalitatea copilului are mai multe laturi, unele înnascute, altele a căror dezvoltare este marcată de mediul primar în care crește- familia. Caracterul, prin specificul său, se dovedește a fi expresia întregului sistem al personalității, una dintre laturile majore ale acesteia, adică latura relational- valorică. Trăsăturile de caracter sunt dobândite de- a lungul vieții sub influența modelelor socio- culturale de comportament și a valorilor pe care le cultiva și le impune societatea. Nucleul societății fiind familia, aici este mediul în care începe dezvoltarea acestei laturi a personalității. Aici, în cadrul familiei, copilul ar trebui să învețe de la părinți, bunici, frați mai mari, că trăsături precum minciuna, capriciul, încăpățănarea, intoleranță, invidia, egoismul, desconsiderarea de sine, autoumilierea, sunt trăsături negative. Toate acestea copilul le învață printr- o bună comunicare, prin exemple și printr- o constanță a comportamentului părintelui. Acesta va trebui, nu doar să îi explice ce e bine și ce e rău, ci și, prin comportamentul său de zi cu zi, să îi fie model.

În familie învățăm să îi respectăm pe cei din jur, cum să comunicăm, cum să refuzăm fără să atacăm sau să jignim, cum să avem relații armonioase cu cei din jur și cum să ne construim un viitor frumos.

Tot ce învață copiii în cei șapte ani de acasă vor marca decisiv evoluția ulterioară a acestora.

„THE FIRST SEVEN YEARS”

FIRA LACRAMIOARA

The first seven years of a child’s life is spent absorbing the world around them. They see, hear, and absorb what is said to them, and what is not. These seven years set the foundation for the rest of their lives. Children who enjoy a loving, healthy, warm, caring and supportive life have a fantastic foundation for living a strong and healthy life.

Every year of a child’s life is precious, but when it comes to development, the first seven are the most important. This is when a child becomes the person they are going to be. It is when they learn appropriate behaviour, boundaries, empathy and many other important social skills that will remain with them for life.

Though studies say that the initial years determine the social skills of a child, it should be kept in mind that these seven years do not completely define child’s future. At the same time, there are certain factors, if taken into account, would result in mindful parenting.

Great parents know a few tricks about child rearing that allows their children to grow strong and healthy:

- ❖ Be like your children, don’t make your children be like you.

Parenting is all about love. Children enter this world as pure, perfect beings. To be more like your children, you need to become as pure as they are. In this way you can better understand their minds.

- ❖ Practice non-interference.

Your job as a parent is to teach your children how to rely on themselves. Through your words, behaviors and actions you can teach your children what they need to grow into self reliant beings. Let them follow their own compass and they will find their way home.

- ❖ Teach your children to honor their inner Self.

The most important relationship your child can have is with his or her inner Self. Encourage them to trust their intuition and their inner voice, and teach them to honor this voice that speaks from their heart and soul. In this way, you teach them to walk their own path.

- ❖ Preserve, protect and develop your children’s natural genius.

Every child is born a genius. What they learn in their first seven years goes a long way towards holding onto to this genius label. Parents of smart children know that they need to help their children develop their talents, gifts or genius without interference. Allow your child to freely and openly create their world and they will continue to hold on to their genius status.

- ❖ Teach your children to walk their own path.

When you teach your children that each human has their own unique path to follow in this life, and allow your children to follow their own path, you help them remember who they are, where they came from, and where they are headed. Encourage them to always do what they feel is the right thing to do, even if it makes no sense at the time.

- ❖ Don’t lose the sense of your own Self.

Smart parents understand that they need to love themselves first and take care of who they are. Although parents are responsible for the happiness and well being of their children, they must see to their own happiness and well being in order to always be there for their children.

- ❖ Encourage your children to avoid looking for love outside of themselves.

Every human being is born perfect and whole – holding love, happiness and approval within them. Teach your children that they are responsible for their own emotions of happiness and love. Seeking the approval of others will never be as rewarding as finding the love and happiness within one’s Self.

- ❖ Teach your children to open their hearts.

Life is filled with heartbreaks and disappointments, it is a roller coaster of happiness and sadness. Teach your children to flow with the ups and downs and never give up on life or love. We have all heard the saying, “It is better to have loved and lost, to not have loved at all.” Teach your children that love is life and to never give up on either.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. INV.PRIMAR .FLAIMOC OANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ RACI, NEGOMIR, GORJ

Mediul în care copilul se dezvoltă psihic și fizic în primii șapte ani de viață se imprimă și se depozitează în interiorul acestuia ca o condiție de bază care îl va defini ca om pentru tot restul vieții. Cu alte cuvinte, primii șapte ani de viață pot fi numiți drept o „carte de vizită” sau un album a cărui file vor fi mereu răsfoite. Cei șapte ani vor fi decisivi în modul de integrare al copilului în societate, în modul de însușire a valorilor moral-civice.

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele obiective care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul să răspundem, trebuie să ne așteptăm rândul să iesim la tablă, trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. Cuvintele magice „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, Iarta-ma își atinge întotdeauna scopul. Pentru a le folosi, un copil are nevoie să le audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

În prima parte a celor șapte ani, copiii tind să imite tot ceea ce văd în jur, astfel orice activitate a părinților sau a persoanelor din jurul acestora are o mare influență și o consecință totodată. Părinții trebuie să știe că sunt precum o oglindă în fața copiilor lor, astfel stilurile parentale se reflectă în comportamentul copiilor lor. Părinții trebuie să fie responsabili, să conștientizeze că în fond ei sunt niște educatori.

În cea de-a doua parte a celor șapte ani, copilul începe să dea dovadă de independență, să-și dezvolte autonomia prin diverse reacții, unele mai bune, altele mai puțin bune. De exemplu: atragerea atenției prin opoziție, negativism, contrazicere, imitare adulți prin preluarea unor cuvinte sau gesturi, creșterea gradului de maturizare în gândire sau comportament etc. Este de datoria părinților să managerieze aceste situații,

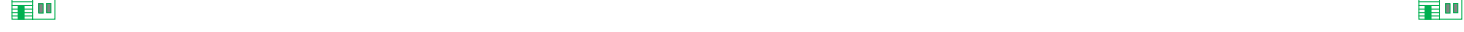
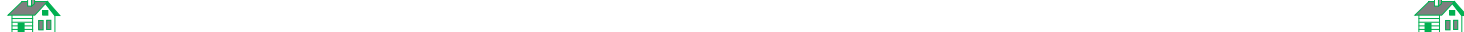
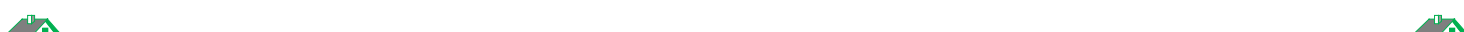
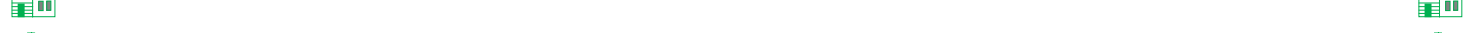
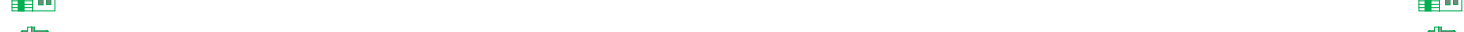
astfel încât copilul să preia doar elementele corecte, necesare procesului de devenire ca persoană unică, independentă, funcțională.

Educația nu presupune o cursă în a vedea cât de repede scrie, citește sau socotește copilul. Primii șapte ani nu ar trebui dedicați scrisului și socotitului, cum pentru mulți părinți aceste lucruri par obligatorii.

Mai degrabă, acești șapte ani ar trebui dedicați însușirii unor norme, reguli de comportament, formării unor deprinderi esențiale în demersul viitor al copilului.

Primele deprinderi de formare a personalității copilului în familie constituie suportul dezvoltării ulterioare.

Bineînțeles că toate obiectivele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR FLOREA CARMEN-LĂCRĂMIOARA LICEUL TEHNOLOGIC "ELIE RADU", BUCUREȘTI

Educația constituie o componentă a existenței socio-umane care poate fi concepută ca o întâlnire între individ și societate, o întregă viață socială fiind marcată de acest schimb permanent.

Încă din primii ani de viață începe educația copilului făcută de către familie. Cine nu iubește copiii nu va înțelege niciodată bucuria educației. A-i iubi pe copii înseamnă a le dori binele pe durata întregii vieți.

I.A. Komensky, în lucrarea sa "Didactica magna", consideră că, la naștere natura înzestrează copilul numai cu "semințele științei, ale moralității și religiozității". Acestea nu se desăvârșesc prin sine și de la sine, ele devin un bun al fiecărui om numai prin educație.

Educația în primii șapte ani de viață este definitivă pentru întreaga existență a viitorului adult, ea depinzând de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinții săi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îl ajută pe acesta să se dezvolte și să aibă încredere în forțele proprii.

Dacă am adresa întrebarea părinților: "Vă iubiți copilul?", cu mici excepții, toți ar răspunde afirmativ. A socoti că îți iubesti copilul este una și a-l iubi corect este cu totul altceva.

Când părinții au un singur copil întreaga lor afecțiune se va concentra asupra lui. Ambii părinți îl vor coplesii cu iubirea lor, lăsându-l pe celălalt "să facă educație", adică să-l mustre pe copil atunci când este cazul, dar de cele mai multe ori închid ochii la greșelile copilului.

În familiile cu mai mulți copii, iubirea părinților se împarte între copii, existând tendința de a favoriza pe unii sau pe alții dintre copii.

Soluția optimă este aceea că părinții să nu favorizeze pe niciunul dintre copii, adică să-i trateze egal.

Nicio iubire nu rezistă în absența respectului, iar părintele care tolerează greșelile copilului pentru a-i câștiga iubirea, pierde respectul copilului și astfel distruge tocmai ceea ce a vrut să câștige.

Părinții sunt modele pentru copilul lor. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe, dacă aude deseori certuri între părinți. Este inefficient să-i atragem atenția că nu a spus mulțumesc dacă în familie nu se folosește acest cuvânt.

În concluzie, este important de parcurs această etapă "a celor șapte ani de acasă", ani care stau la baza educației pentru că ei ar trebui să producă un model stabil de relație și de siguranță, iar această relație să fie mediata prin cuvinte. Efectul cuvintelor produce o reacție imediată a copilului.

Dacă ne gândim la o semnificație a celor șapte ani de acasă, aceasta constă în a-l învăța pe copil să creeze legături cu lumea înconjurătoare.

Bibliografie

1. Prof. dr. Anton Moisin, "Călăuza părinților în educarea copiilor", Editura Aramis, București, 2010
2. Ioan Nicola, "Pedagogie", Editura Didactică și Pedagogică R.A, București, 1994

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR FLOREA DANIELA
GPP „VOINICEL” CĂLĂRAȘI

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ**

ATITUDINI BLÂNDE;

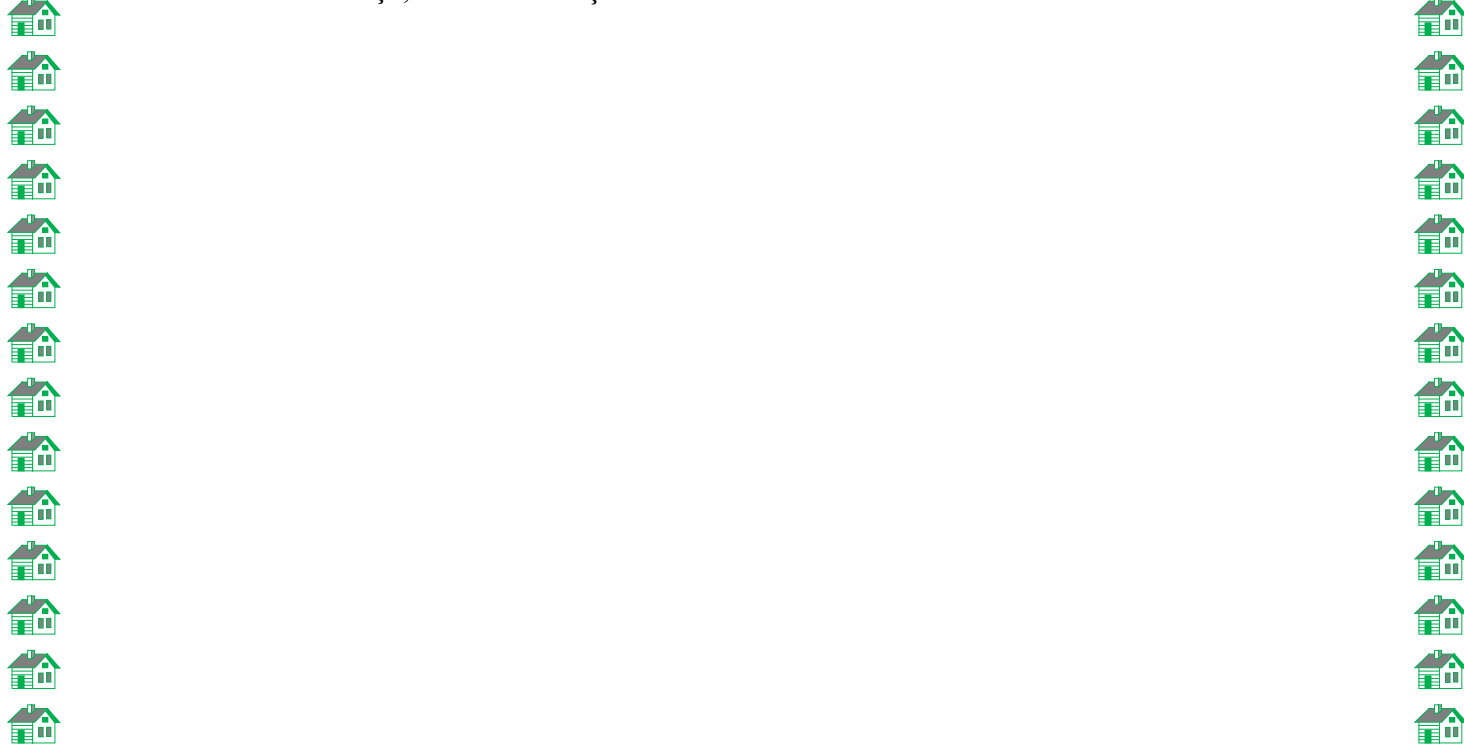
Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE.CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ REPERE DE COMUNICARE EFICIENTĂ CU COPIII

PROF. FLOREA LUCICA-ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1
COMUNA SLOBOZIA CONACHI, JUD. GALAȚI

„Felul în care vorbesc părinții și profesorii îi arată copilului părerea lor despre el. Afirmările lor influențează încrederea și prețuirea pe care aceștia o acordă propriei persoane. Într-o mare măsură, limbajul celor mari determină destinul aceluși copil.” (Haim Ginott)

Este unanim acceptată ideea că relația părinte-copil este complexă și determină, în foarte mare măsură, traseul evolutiv al dezvoltării copilului către împlinire personală și profesională. La fel de importantă este și comunicarea părinte-copil, modul în care se transmit informații cu implicații comportamentale, criticarea „cu artă” și gestionarea pedepsei. În următoarele rânduri, se vor evidenția variantele optime de comunicare cu copiii, în contexte date, pentru a realiza o educație eficientă, în echilibru cu o stare ideală de bine a copilului.

Adele Faber și Elaine Mazlish evidențiază în „Comunicarea eficientă cu copiii. Acasă și la școală” (2013) **șapte metode de a-i face pe copii să coopereze. Prima metodă este susținută de argumentul că** „copiii și elevii sunt dispuși să se poarte în mod responsabil atunci când părinții și profesorii descriu problema, în loc să acuze sau să dea comenzi.”

În loc de acuzații, **descrie problema!** „Ionuț, ce neatent ești! Uite ce ai făcut pe jos!”

„**Ionuț, sunt niște pete de vopsea pe jos!**”

În loc de sarcasm, **descrie problema!** „Cine este geniul care a uitat să se încheie la șireturi?”

„**Văd niște șireturi nelegate...**” „A! Sunt ale mele!”

La fel de util este ca, în loc de acuzații, învinuiri și remarci disprețuitoare, părinții să **ofere informații!**

„Cum poți să faci așa ceva? Cine ți-a dat voie să mângălești masa?”

„**Masa nu e făcută ca să scrii pe ea. Ai hârtie pentru asta!**”

„Ce cauți CD-ul pe jos? Îți dai seama că s-a stricat!”

„**CD-urile murdare nu mai funcționează bine când sunt introduse în calculator!**”

Atunci când părinții sau profesorii dau informații fără să insulte, e mult mai probabil ca copiii să își schimbe comportamentul!

O altă metodă recomandă ca, în loc de a da un ordin sau o profeție descurajatoare, să se **ofere o variantă!**

„Tot nu te-ai apucat de lucrare? În ritmul ăsta o să termini la anul!”

„**E greu să începi o lucrare! Vrei să te mai gândești singur cum să o faci, sau vrei să discutăm amândoi despre ea?**”

Metoda funcționează, în opinia autorilor, deoarece amenințările și ordinele îi pot face pe elevi să se simtă neajutorați sau să fie îndărătnici. Variantele propuse le oferă noi posibilități.

Deoarece copiilor nu le place să li se facă morală sau să asculte lungi explicații, un singur cuvânt sau gest îi poate încuraja să se gândească la problemă și să își dea seama ce trebuie făcut.

Așadar, în loc de un avertisment, **exprimă-te printr-un cuvânt!**

„Unde pleci, așa, fără haină? Afară e ger. Vrei să răcești?”

„**Ionuț, haina!**”

Specialiștii subliniază faptul că, atunci când părinții sau profesorii își exprimă sentimentele fără să atace sau să ridiculizeze, copiii ascultă și reacționează cu responsabilitate!

În loc de sarcasm, **vorbește-le despre sentimentele tale!**

„Semăn eu cu un copac? Nu te mai agața așa de mine! Ești o pacoste !”

„**Mă doare spatele când se agață cineva de mine!**”

„Astăzi ai fost foarte obraznic! Să îți fie rușine!”

„**Mă deranjează să observ că nu mi-ai ascultat sfaturile!**”

O altă metodă este **să scriem mesaje pe hârtie!** Adesea, copiii nu au urechi pentru vorbele adulților, dar dacă văd ceva scris, recepționează mesajul. De asemenea, părinții sunt îndemnați să **fie glumeți, folosind altă voce sau alt ton!**

Autorii identifică și câteva **soluții de evitare a capcanelor pedepsei!** Părinții nu ar trebui să amenințe cu pedeapsa, ci să indice o soluție utilă! “Ce supărat ești! N-ar strica dacă ai încerca să îți exprimi nemulțumirea fără să înjuri!”

Este important să se exprime o dezaprobare fermă, fără fie atacată firea persoanei! “**Mă deranjează un limbaj de acest fel!**”

Este bine ca părinții să spună ce pretenții au, aratând cum se pot face îmbunătățiri și oferind opțiuni! „**Doresc să găsești o altă modalitate de a-mi arăta cât ești de furios!**”, “**Mi-ar plăcea să văd o listă cu câteva cuvinte ferme și răspicate pe care le-au putea folosi în locul celor rostite adineauri!**”.

Este recomandabil și să lăsăm copilul să simtă consecințele purtării lui! “**Atunci când te comporți așa, nu mă mai încântă ideea de a picta împreună!**”.

Indiferent ce metode aplică, părinții trebuie să aibă permanent în atenție sentimentele și nevoile copiilor lor, alegând doar acea cale care deschide ușa sufletelor lor și ghidează în mod constructiv reperele comportamentale care să le asigure succesul în plan personal, social și profesional.

Bibliografie

Faber, Adele, Mazlish, Elain, (2013) „Comunicarea eficientă cu copiii. Acasă și la școală”, ediția nr. 4, ed. Curtea Veche, București

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

AUTOR: FLOROAE ANNE-MARIE

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Adaptarea la viața de școlar

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Deprinderi elementare

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încerce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Inadaptabilii

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

Atmosfera de acasă

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Pauzele

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR FLOROIU SANDRA ALICE,
G.P.P. "TIC-PITIC"

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală" (Albert Einstein).

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Când discutăm despre cei șapte ani de acasă ne referim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până când aceștia merg la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să se comporte, salută când intră într-o încăpere, știe să spună mulțumesc, te rog, care se comportă conform cerințelor societății cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Bunele maniere, educația, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria este cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil, familia nu-i satisface nevoile esențiale atât fizic cât și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul, familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită primite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucrurile ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În interiorul familiei se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală, colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani”.

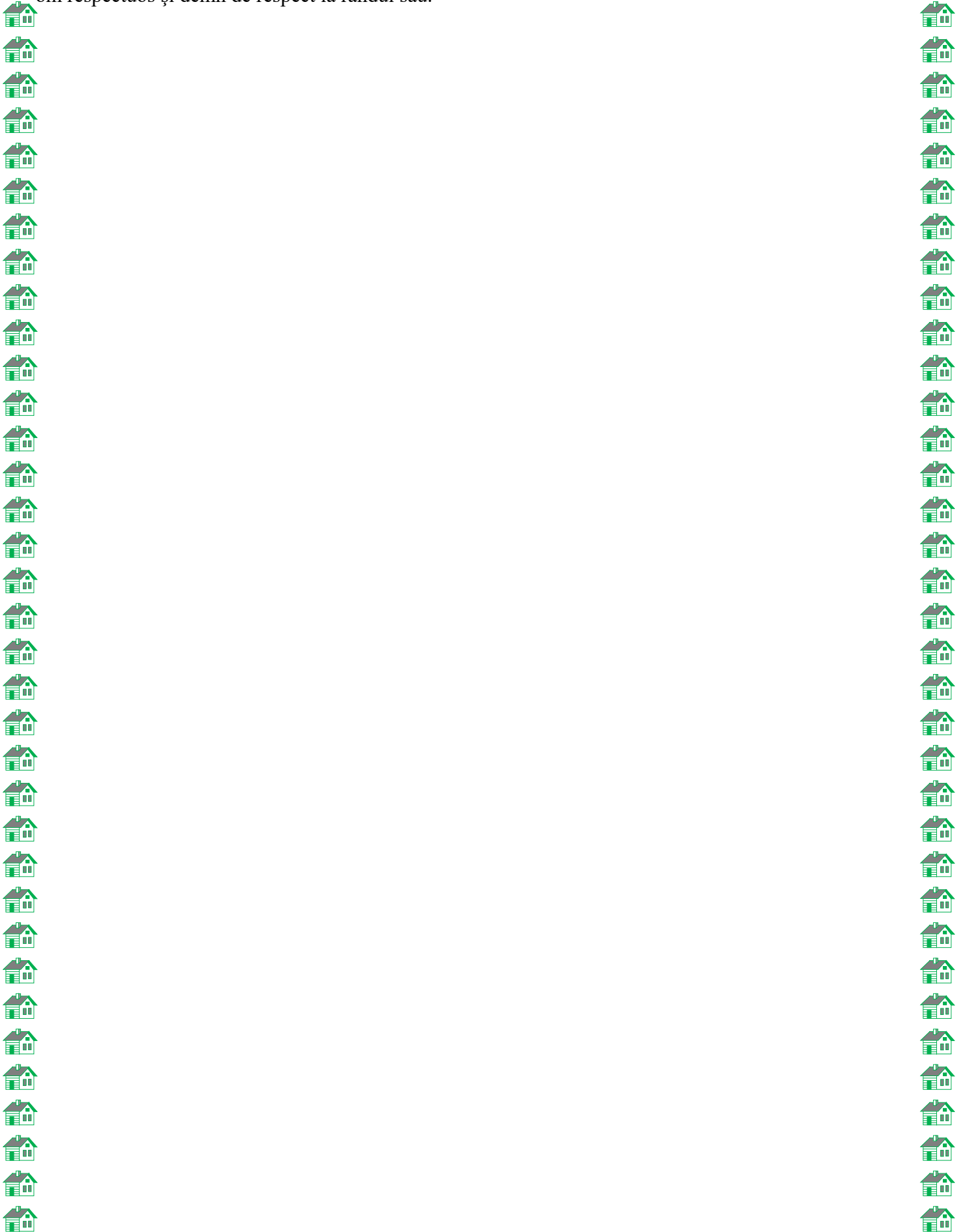
Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună, consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie, copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușească modelele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și dascăli, pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Așadar, părinții au o influență foarte mare asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

Este foarte important să le transmitem copiilor învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care considerăm că îi vor ajuta pe mai departe, pentru a se integra în societate, și îl vor transforma într-un om respectuos și demn de respect la rândul său.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE
IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ ȘI ROLUL
ATMOSFEREI FAMILIALE

PROF. ÎNV. PREȘC. FOALTIN MARIA SIMINA
GRĂDINIȚA P.P. NR. 1
SIGHIȘOARA
JUD. MUREȘ

În înțelesul cel mai larg, educația este un proces care începe în momentul în care individul se naște și se sfârșește o dată cu viața.

Familia constituie poarta prin care copilul își face apariția în viața umană și în cadrul căreia își formează personalitatea. Prima instanță educativă o constituie mediul familial. În acest mediu, copilul face primii pași pe drumul integrării sociale. Un impact esențial asupra procesului socializării copilului îl constituie grădinița, care contribuie la procesul construirii personalității copilului într-una din etapele de vârstă cele mai maleabile și cele mai vulnerabile. Manifestându-se ca o acțiune unitară, educația își îndeplinește dezideratele prin strânsa legătură dintre familie și mediul educațional, respectiv, grădiniță. În acest context, educatoarea găsește permanent ocazii de a comunica cu părinții. Familia joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și împlinesc etapele întregului sau ciclul de creștere.

Pentru copilul preșcolar, părinții reprezintă modelul pe care ei îl vor urma în viață. Atâta timp cât capacitatea de a gândi abstract încă nu este dezvoltată la preșcolar, copilul are nevoie să învețe din exemple concrete. Pentru copii, o fundație solidă presupune o bază morală solidă. Căminul este locul unde se toarnă temelia înaltelor valori morale. Una din cele mai bune ocazii pentru deprinderea valorilor morale și a răspunderii constă în aplicarea lor zilnică acasă. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la vârsta de șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei fiind păstrarea sănătății, creșterea normală și călirea organismului. Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrana și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil și "școala primilor ani" în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg. Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele sfaturi, norme și reguli de conduită.

Toți părinții își iubesc copiii, dar nu le spun acest lucru, din păcate nu le arată niciodată dragostea ce le-o poartă. Copiii au nevoie de afecțiunea noastră, de săruturile, de îmbrățișările noastre, de a le spune cât de mult îi iubim. Iubirea poate face ceea ce nimic nu poate face, doar prin dragoste putem deveni învingători.

În ultima vreme, timpul parcă se contractă, și în marea grabă în care trăim, ne găsim timp pentru toate, mai puțin pentru a vorbi cu copiii noștri. Din dorința de a oferi copiilor o viață mai bună, încercăm să le oferim de toate. Ne umplem casele de jucării, de cărți, televizoare, calculatoare, și totuși simțim că ceva din educația copiilor noștri ne lipsește și nu știm ce. Ei bine, ne lipsește comunicarea, ne lipsește răbdarea de a sta de vorbă cu copilul nostru când vine de la grădiniță, ne lipsește răbdarea de a-l lăsa să ducă la bun sfârșit un lucru, chiar dacă aceasta înseamnă mai multe încercări.

Copiii au nevoie de răbdarea de a stăruia asupra unui fapt pentru a-l face bine, au nevoie de răspunsuri la întrebări, au nevoie de cineva care să-i asculte. Copiii au nevoie să fie lăsați să ducă la bun sfârșit un lucru pentru a-i da satisfacția că l-a făcut bine. Copilul trebuie să știe cât este de deosebit, unic și iubit. Să-i spunem tot timpul cât de frumos construiește, îndeplinește o activitate, colorează, să le sădim încrederea în suflete.

Multe împliniri vom avea dacă petrecem mai multă vreme citindu-i o poveste decât dacă îl lăsăm să se uite la desene animate tot timpul. Jocurile de rol sunt foarte importante la vârsta lor. Jucându-ne cu ei „La piață”, de exemplu, îi obișnuim să folosească formulele de politețe, formule de salut, îi dezvoltăm imaginația. Spunându-le povești îi antrenăm pe copiii să relateze fapte, întâmplări, să imite personaje, stimulându-le astfel creativitatea. Lăsându-i doar să privească la televizor îi transformăm în persoane

receptive, comunicarea cu ei devenind monosilabică (da, nu, îhî, poate, aha, lasă,...), nu mai sunt spontani și creativi. De aceea jocurile de rol sunt foarte importante la vârsta lor.

Importanța deosebită a jocului pentru vârsta copilăriei este un adevăr incontestabil. Prin intermediul jocului copilul dobândește deprinderea modului de autoservire în satisfacerea propriilor trebuințe. Între 3 și 6 ani copilul posedă un repertoriu bogat de simboluri lingvistice, fapt care îi dă posibilitatea să-și construiască după preferință lumea pe care și-o dorește și să acționeze în ea fără restricții. Jucându-ne cu copiii avem posibilitatea de a cunoaște dorințele și trebuințele acestora și de asemenea putem contribui la îmbogățirea vocabularului copiilor prin micile noastre intervenții.

Toate acestea înseamnă comunicare, răbdare, timp acordat copiilor noștri . Timpul și energia investite în copiii își vor arăta roadele într-o iubire și într-o satisfacție mai presus de orice imaginație. Nu trebuie să gândim că plătim un preț, ci că ne bucurăm de rezultate. Toate acestea presupun o muncă în echipă. Ambii părinți sunt parteneri în educația copilului. O echipă părintească puternică și unită are cele mai mari șanse să-și influențeze copiii în bine.

BIBLIOGRAFIA:

1. Piaget Jean, Barbel Inhelder – „Psihologia copilului”, Editura Didactica și pedagogică, București, 1975;
2. Roberta M., Gilbert, MD – „Cum să fii prieten cu copilul tău”, Editura Teora, București, 2005;
3. Zig Ziglar – „Putem crește copiii buni într-o lume negativă”, Editura Cartea veche, București, 2000.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR: FOCA DANA
ȘCOALA PRIMARĂ NR.3 FLONDORA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamente acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă). În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire,

rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ

ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROFESORI, FOCIAC FLORENTINA-MARIANA SI FOCIAC DANIEL

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea ta. Obișnuiește-l de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lui social. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

Ce faci și ce nu faci

A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vei avea multe ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Ține minte aceste sfaturi:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

- Expliă-I clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu. În loc să îi spui un scurt (și pentru el greu de înțeles): "Nu mai fi atât de grosolan", spune-i: "Nu este politicos să râgâi la masă, dar, dacă o faci, se cuvine să îți ceri scuze". Sau, dacă zbiară prin casă, nu-i spune: "Încetează cu țipetele în casă", ci fii mai blândă, ca să înțeleagă în fond ce aștepti de la el: "Te rog, nu mai ridică vocea în casă".

- Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o rețetează scurt, ci încearcă să reformulezi. De exemplu, când el zice: "Iahh, îmi vine să vărs când văd chestia asta verde", tu corectează-l spunând: "Frumos ar fi fost să spui că nu îți place deloc spanacul".

- Fii înțelegătoare și acceptă-i greșelile. Amintește-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori, daramite ei...

- Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atentă la lecțiile de bune maniere.

- Fii consecventă. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

- Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

Până la 3 ani

Chiar dacă cel mic este năzuros, obraznic sau supărăcios, nu trebuie să confunzi comportamentul lui cu lipsa de maniere - este o etapă firească a dezvoltării sale. Până la vârsta de 3 ani nu te aștepta să cunoască și să respecte mai mult de una - două reguli de politețe. Desigur, nu este prea devreme să îl înveți să utilizeze formule ca "te rog", "mulțumesc", "bună ziua" și "la revedere". Încurajează-l să le folosească nu doar cu străinii, ci și în familie. Astfel, nu uita că, după ce îi oferi paharul cu apă pe care ți l-a cerut, să îi amintești: "Acum, spune mulțumesc". Fii un bun exemplu pentru el - comportă-te calm și manierat, fără țipete și expresii deplasate și adresează-te politicos atât lui, cât și celorlalți din casă. Astfel, devii tu însăși un exemplu. Pe de altă parte, nu uita să îl feliciți și să îl lauzi ori de câte ori micuțul se dovedește bine crescut.

Între 3 și 5 ani

Cu puțină creativitate, îl poți ajuta pe micuțul tău de 3 sau 4 ani să înțeleagă de ce unele lucruri trebuie făcute într-un anumit fel. Joaca este cel mai simplu mod. Inventează jocuri în care el să fie actorul principal.

Propune-i să fie gazda și tu musafir.

Va învăța cum să își trateze invitații: să le servească prăjiturele sau, pur și simplu, să poarte o conversație politicoasă. Gândește-te la situațiile cu care te confrunți tu zi de zi și vei găsi pentru el numeroase roluri: poate fi vânzător sau comparator într-un magazin, poate fi patron sau angajat, șofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admiră.

El se va distra, iar tu îți vei atinge scopul: cu fiecare rol jucat, micuțul va deveni tot mai conștient de modul în care acțiunile și cuvintele sale afectează sentimentele celor din jur. Folosește-te și de povești, de cărțile cu imagini, de muzică sau casete video cu desene animate.

Între 5 și 7 ani

O dată ce încep să meargă la grădiniță, cei mici devin tot mai independenți. Pentru că nu vei fi tot timpul alături de el, va trebui să îi dezvolți mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, copii și adulți. Acum ar trebui să cunoască și să respecte manierele de bază la masă, să poarte o conversație cu adulții, să știe cum să facă și cum să primească un compliment.

De acum înainte va participa mai active la reuniunile de familie, la vizite, la aniversări, etc. Poți începe să îi supraveghezi intervențiile în discuții și să îi explici că este politicos să îl lase pe celălalt să termine ce are de spus. Folosește-te de exemplele din viața de zi cu zi, de la grădiniță, de pe stradă, dar fără să faci pe profesoara. Nu îl amenința, folosind expresii ca: "Să nu te prind că faci vreodată ca Andrei, că îți rup urechile". Când greșește, atrage-i atenția și amintește-i ce are de făcut.

Între 8 și 10 ani

Este vârsta la care cei "7 ani de acasă" trebuie să se fixeze definitive în comportamentul copilului tău. Metoda pe care o poți folosi este cea clasică, adică a unei continue repetiții. Dacă până acum i-ai mai trecut uneori, cu vederea lipsa de bună cuviință, acum a venit momentul când trebuie să fii mai categorică. În unele cazuri poți recurge chiar la mici pedepse (îi interzici de exemplu, televizorul, nu îl mai lași să iasă afară la joacă cu prietenii, nu mai are voie o lună să vadă nici un film, etc.).

De asemenea, dacă într-o anumită împrejurare (în vizită, la o aniversare, etc.) s-a comportat ireprosabil, merită o recompensă, cât de mică. Dacă a greșit, nu îl critica de față cu alte persoane străine. La această vârstă se simte foarte stânjenit dacă i se face morală în public și va avea tendința să procedeze exact pe dos. Continuă să îi cultivi respectul pentru cei din jur.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR. FONOAGE LOREDANA
LICEUL TEHNOLOGIC „DRAGOMIR HURMUZESCU” - DEVA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI SAPTE ANI DE-ACASA- CHEIA CATRE SUCCESUL SOCIAL

**PROF INV PRIMAR FULGA ELENA,
LIC..TEHN., JUSTINIAN MARINA”, BAILE OLANESTI**

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în

general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Salutul este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii

Comportamentul în public- un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii, manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Manierele la masă, bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/cele care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță - un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate. și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Primii ani din viață influențează comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR C.D.S. FULGER ANA-MARIA ,
C.S.E.I., TG-JIU, GORJ

Căminul este locul unde trebuie să înceapă educația copilului.

Aici este prima lui școală în care, avându-i pe părinți ca instructori, trebuie să învețe lecțiile menite să-l călăuzească în viață - lecții de respect, ascultare, politețe, stăpânire de sine.

Asupra tuturor părinților apasă obligația de a da instrucțiuni în cele fizice, intelectuale și spirituale. Obiectivul fiecărui părinte ar trebui să fie acela de a asigura copilului său un caracter simetric și bine echilibrat.

Educația în cămin nu trebuie neglijată cu nici un chip. După cum este modelat un palat, tot astfel caracterele copiilor sunt formate în școala căminului.

Educația familială reprezintă o modalitate esențială de realizare a educației informale și manifestă principalele caracteristici ale acesteia: se realizează în mod nesistematic, prin experiențe de viață trăite în mod concret, direct; se manifestă difuz în conduita indivizilor și a grupurilor, impregnează personalitatea cu specificul sau prin influențarea implicată, integrală și continuă.

Calitatea educației în familie marchează de timpuriu dezvoltarea personalității individului, șansele reușitei școlare și ale afirmării ulterioare.

Există studii care atestă rolul de factor determinant pe care îl detine familia în întregul parcurs al evoluției individului prin valorile, credințele, normele, practicile existente în spațiul cotidian al căminului.

Care sunt acestea și cum se rasfrâng ele asupra devenirii copilului nu a fost încă analizat.

Pe de altă parte, sunt însă și cercetări care atestă faptul că părinții se confruntă în prezent cu numeroase probleme în educația copiilor pe care deseori nu știu cum să le abordeze pentru o rezolvare cât mai eficientă și cu efecte pozitive pe termen lung. Ei însuși descoperă o nouă realitate cotidiană a vieții care presupune un alt tip de cultură a educației în familie, mult diferită de cea trăită de ei în propriile lor familii. Părinții se află deseori în situația de a decide fără a ști care este cea mai potrivită decizie, risca uneori să devină incoerenți, inconsistente și contradictorii în acțiunile lor.

Majoritatea cercetătorilor admit că pe măsura evoluției societății, raporturile părinți-copii sunt tot mai mult definite printr-o dimensiune emoțională și că interesul părinților pentru educația copiilor crește.

BIBLIOGRAFIE

1. Baran-Pescaru, A., *Familia azi. O perspectivă sociopedagogică*, Editura Aramis, București, 2004,
2. Stanciulescu, E., *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1997;
3. Mihailescu, I., *Familia în societățile europene*, Editura Universității București, București, 1999.
4. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A --- la Z, Mic dicționar al vieții de familie*, Editura Științifică, București 1991,

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ! REFERAT

PROF. CORNELIA FURTUNA
SCOALA GIMNAZIALA STRUGARI

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mățasoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și să nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo-ul** nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodos. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Alba ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. FĂINIȘI IULIA-MIHAELA,
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 19,
DROBETA TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

Printre principalele forme de manifestare care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

- Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;
- Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: FĂRCANEA IOANA-FLORENTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIRON POMPILIU” ȘTEI

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Așadar prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. De asemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii. Este bine de știut ca și părintele să știe să-și asculte copilul și să explice de fiecare dată hotărârile pe care le ia și care îl privesc pe copil. Aplicând aceste lecții pot fi prevenite acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate, care contribuie la apariția în mintea tinerilor a înstrăinării și supărării față de părinți și a împotrivirii lor față de orice autoritate. În primii ani de viață, este important ca părinții să dedice copiilor cât mai mult din timpul lor, să vorbească cu ei, să se joace, să „lucreze” împreună. Așa copilul va fi permanent supravegheat și nu va fi lăsat în voia lui.

De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinți-copil de mai târziu.

Alteori e mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. De asemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul) sau să ridice degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, vigoeroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

PROF. ÎNV. PRIMAR FĂRCAȘ ANAMARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI EMINESCU” ARAD, ARAD

Trăim în secolul vitezei...nu mai avem timp...

Muncim, muncim muncim, plătim facturi, cumpărături și rezolvăm probleme care, parcă, nu se mai sfârșesc...

În toată această viteză, ne „înmormântăm” spiritul, voioșia inimii și bucuria de a fi...

Dar timpul pentru NOI înșine?

Pentru cei de lângă noi? COPIII cresc în fața televizorului, laptop-ului, cu ochii ațintiți în fața telefonului. Nu știu să comunice, dar manevrează tastatura și mouse-ul cu mare ușurință. Și ei se plâng că nu au timp...Se simt deranjați atunci când li se cere să-și îndeplinească sarcinile școlare, să citească o carte, să facă o plimbare. Îi întrerupi din „activitatea” pe face-book.

Parinții? N-au timp să observe cum cresc...Îi înscriu, încă de la vârste mult prea fragede, în diverse forme educaționale și gândesc că, ceea ce se construiește în copiii lor, acolo, e destul!

A concepe formarea generațiilor tinere numai în instituții specializate, fără a ține seama și de influențele mediului familial, înseamnă lacune mari în dezvoltarea personalității copiilor.

Familia este prima care influențează dezvoltarea omului, punându-și amprenta pe întreaga sa personalitate.

Cea dintâi școală a omului a fost și rămâne familia. Influențele ei se exercită pe toate planurile: fizic, intelectual, moral, afectiv. Înainte de a beneficia de educația instituționalizată, copilul învață, în familie, o serie de lucruri pe care școala le consideră cunoscute la începerea procesului de educație.

Acasă, copilul învață să spună adevărul, să fie cinstit, să aprecieze frumosul, să respecte munca și să fie responsabil. Învață să fie punctual, să fie serios, riguros, disciplinat. Dacă un copil este educat frumos în familie – părintele asumându-și rolul de părinte – la școala, dar și oriunde s-ar afla, va avea un comportament civilizată, va vorbi frumos, va căuta să se înțeleagă cu cei din jur, va aprecia ideile celorlalți, va accepta că, deși oamenii sunt diferiți, fiecare este unic în felul său, fiecare ascunde, undeva, în sine, ceva deosebit. Părintele însuși să fie un model...în acest sens...

Un copil bine crescut în familie, va înțelege importanța educației – școlii, realizării de sine și va munci pentru atingerea acestui scop.

În familie, copilul învață să respecte, să aibă răbdare, să îi pese de ceea ce este în jur, învață limbajul bunului simț, se deprinde cu arta de a gândi sănătos, de a simți frumos...de a acționa în consecință. Nu e prea devreme să i se spună despre sinceritate, sinceritatea față de sine și, implicit, față de ceilalți. De experiențele trăite în familie depinde atitudinea individului față de ceilalți oameni.

Copilul trebuie ajutat în asimilarea unor judecăți de valoare, acesta este îndrumat spre acțiuni adecvate, menite să le promoveze și să le consolideze.

Nu este prea devreme pentru a-l orienta, îndruma în înțelegerea acestei vieți...Exercitându-se asupra individului în formare, la o vârstă când el prezintă, fizic și psihic, cea mai mare plasticitate, educația în familie lasă amprente puternice în personalitatea sa. Ea este, astfel, hotărâtoare în formarea profilului individual, trasând primele contururi peste care vor veni să se suprapună celelalte influențe. Chiar dacă ceilalți factori și-ar asuma sarcina întreagă a formării omului, el nu poate fi sustras influențelor acestui prim mediu de viață.

Eficiența factorului familie depinde, însă, de cât de conștientă este aceasta de răspunderile pe care le are. Dacă, în condițiile vieții moderne, ale urbanizării și tehnologizării, familia are din ce mai puțin timp liber pentru educația copiilor și școala îi vine în sprijin suplinind-o în multe domenii ale educației, nu înseamnă că familia nu are datoria să-și lărgască orizontul pentru a colabora fructuos cu ceilalți factori ai educației.

Să conduci către maturitate o ființă umană nu este deloc simplu. Eforturile, descurajările, temerile, slăbiciunile fac drumul foarte greu. Dar reflectând asupra multor probleme legate de copiii noștri, fiind atenți la nevoile lor, înconjurându-I cu afectiune, răbdare, susținere...vom învăța, deopotrivă, și despre ei, și despre noi...

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

SE TERMINĂ SAU NU “CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”?

PROF. ÎNV. PRIMAR FARCAȘ CARMEN DIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „VASILE ALECSANDRI” ROMAN

Auzim frecvent expresia “Cei șapte ani de acasă” și cât de importanți sunt acești șapte ani pentru viitorul unui copil. Ajungem părinți și o auzim și mai frecvent. De data asta și în preajma micuților noștri, dar și legat de noi. Dacă avem acești ani, e foarte bine, dacă nu, suntem puși la zid de parcă nimic din ceea ce am făcut sau vom face cu picii nu mai contează.

Este oare posibil ca educația să fie “împărțită clar” în doar șapte ani? Îmi și imaginez cum în primul an, în fiecare lună, ar trebui să învățăm câte ceva. Apoi, în al doilea an de viață, deja suntem considerați ca fiind copii sau părinți cu experiență, deci lucrurile se complică puțin. Și tot așa, până terminăm cei șapte ani.

La final, e clar, avem de dat examen! Și asta nu în fața oricui, ci în fața învățătoarei, că doar cel mic, abia așezat pe băncile școlii, trebuie să dea dovadă că, timp de șapte ani, a învățat multe. Cum despre ce? Despre cum ar trebui să se comporte cu oamenii mai în vârstă, despre cum trebuie să își salute profesorii și mai ales despre ce înseamnă “A fi copil cuminte”.

De când mă știu sunt convinsă că educația nu se face în șapte ani, nici în zece și uneori nici măcar în 20. Cât trăim învățăm, învățăm cum să ne creștem copilul, învățăm despre ce înseamnă să ai un micuț sau cum te simți în papucii de părinte, cum să îi faci fericiți pe cei de lângă tine, cum să îi explici copilului anumite lucruri și, poate cel mai important, cum să faci ca cel mic să aibă încredere în tine timp de șapte, 20 sau 30 de ani, cât stă acasă și cât are nevoie de cineva aproape.

Cei șapte ani de acasă se termină odată ce mergem cu micuțul de mână la școală pentru prima lui zi din clasa I? Sau cei șapte ani de acasă se finalizează odată ce un copil devine părinte și începe să își facă și el griji cu privire la cei șapte ani de acasă ai copilului său? Ori nu se termină niciodată?

Fii tu un exemplu!

Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol ”nu fă ce face popa, fă ce zice popa”. Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfîntenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoaie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vârstă dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel.

Obişnuiește-l cu regulile... subtil!

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strănăști curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui. ”Dacă pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci buba și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine” sau ”dacă te sui acum în copac poți să cazi și să te julești și o să îți curgă sânge” sună mult mai bine decât ”Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mâna acolo?!” Ai fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă.

Învăță-l despre egalitate!

Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură. Afirmațiile de genul ”dacă nu ești cuminte, te las în stradă să te fure țigarii” nu fac altceva decât să îi imprime în minte celui mic ideea că romeii sunt o etnie rea și că trebuie să se poarte cu ei în mod corespunzător.

Explică-i despre bunele maniere în public!

Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo

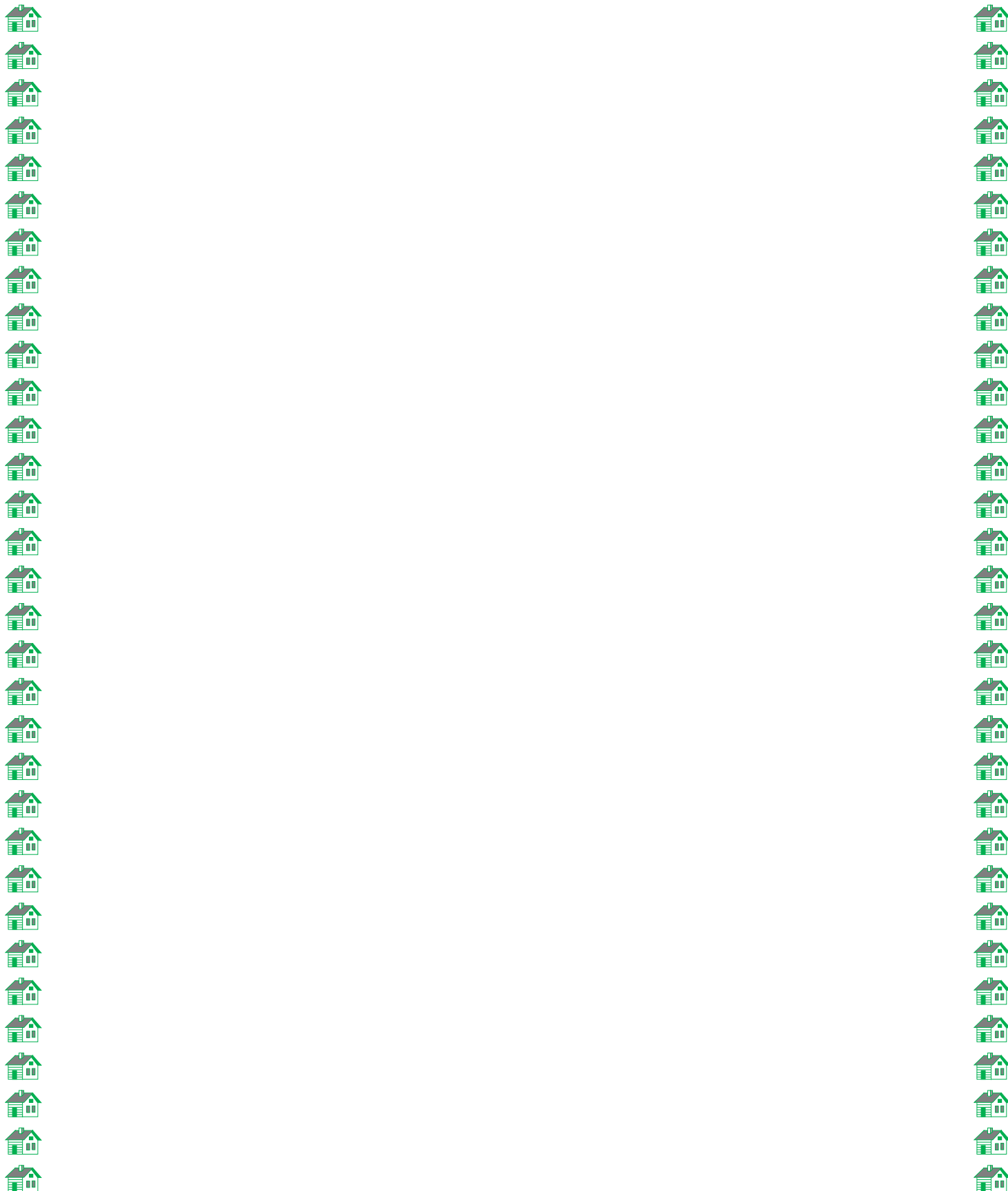

unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Bibliografie:

<http://www.atelierulcudetoate.ro/cei-sapte-ani-de-acasa-4412/>

<http://www.didactic.ro>

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN PRIMII ȘAPTE ANI DE VIAȚĂ A COPILULUI

FARKAS ILDIKÓ, PROFESOR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR
ȘCOALA GIMNAZIALĂ,,MÁRTONFFI JÁNOS,, VLĂHIȚA

”Copilul este ca o oglindă care te amțește puțin. Sau ca o fereastră. Totdeauna copilul te intimidează ca și când știe el ce știe. Nu te înșeli, pentru că spiritul lui este puternic, înainte ca tu să-l pipernicești.” – Antoine de Saint-Exupery

În orice societate familia joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului. Părinții joacă cel mai important rol în formarea copiilor, creșterea și dezvoltarea lor ca personalități. Părinții, atât mama cât și tatăl, au același rol în evoluția și dezvoltarea psihologică a copilului. Este adevărat că rolul mamei este mult mai important și mai complex, însă și cel al tatălui este bine definit.

Rolul mamei: mama este aceea căreia îi revine misiunea modelării copilului în așa fel încât acesta să nu devină robul unui egoism care mai târziu va căuta să-i înrobească pe toți cei cu care necesarmente vine în contact social. Mama deține un rol educativ foarte important pentru dezvoltarea copilului, pentru integrarea lui socială. Când unui copil îi lipsesc afecțiunea, atingerile, atenția unei mame, acel copil nu va crește adecvat. Relația aceasta este decisivă pentru dezvoltarea normală, sănătoasă a viitorului adult și este de neînlocuit.

Din această relație copilul:

- va învăța primele reguli și obligații,
- va învăța cum să se raporteze la celelalte persoane din viața lui,
- cum să socializeze și să se integreze în comunitate.

Cornelia Dimitriu, conturează o serie de profile ce evidențiază lipsa aptitudinilor parentale, ce influențează în mod direct personalitatea copilului:

1. **mama rigidă** - controlatoare- acest tip de comportament exagerează amestecul în toate activitățile și în legătură cu toate înclinațiile copilului; nu admite să i se ascundă ceva; acest comportament provoacă la copil o conduită esențial timidă, supusă, docilă și conformistă.

2. **mama protectoare infantilă**- tratează copilul de vârsta școlară ca pe un copil de vârstă mică și este anxios preocupată de a-l feri de orice dificultate și frustrare. Favorizează prin atitudinea sa apariția dezamăgirilor, a obsesiilor, a fobiilor, a stărilor anxioase și blocarea maturizării copilului.

3. **mama părtinitoare**- manifestă preferința pentru unii dintre copii. Această atitudine descurajează profund ceilalți copii ignorați sau le poate dezvolta un puternic sentiment de competiție adresat fraților preferați mamei, iar mai târziu colegilor sau prietenilor de grup.

4. **mama slabă și indiferentă**- oscilează permanent între "da" și "nu", evită să ia o atitudine fermă și coerentă în problemele de educație sau disciplină, provocând astfel la copii forme de neliniște și agitație, mergând până la agresivitate.

5. **mama supraindulgentă**- manifestă o toleranță excesivă față de copil, care în felul acesta are o dezvoltare vicioasă. Asemenea atitudine provoacă și întreține la copil incapacitatea de a înfrunta dificultățile, frustrările inevitabile și stimulează stări colerice, ostilitate și nesociabilitate.

6. **mama degeneratoare**- manifestă dispreț față de interesele și aptitudinile copilului, provocând reacții de agresivitate, indisciplină, reacții regresive, tendința spre minciună prin care el își apără inconștient trebuința de autorealizare.

7. **mama excesiv ambițioasă**- cere în permanență dovezi ale unei capacități care o depășește pe cea naturală a copilului, stimulându-l să depună eforturi peste puterile lui. Neputând să satisfacă ambițiile mamei, copilul se fixează pe stări de nemulțumire, cedează, și renunță să învețe a se achita de sarcini.

8. **mama pedepsitoare**- recurge permanent la sancțiuni în general fizice, ca instrument de corectare, sancțiuni care provoacă în copil conduite negative, ca de pilda, neascultarea, revolta, agresivitatea, minciuna, furtul.

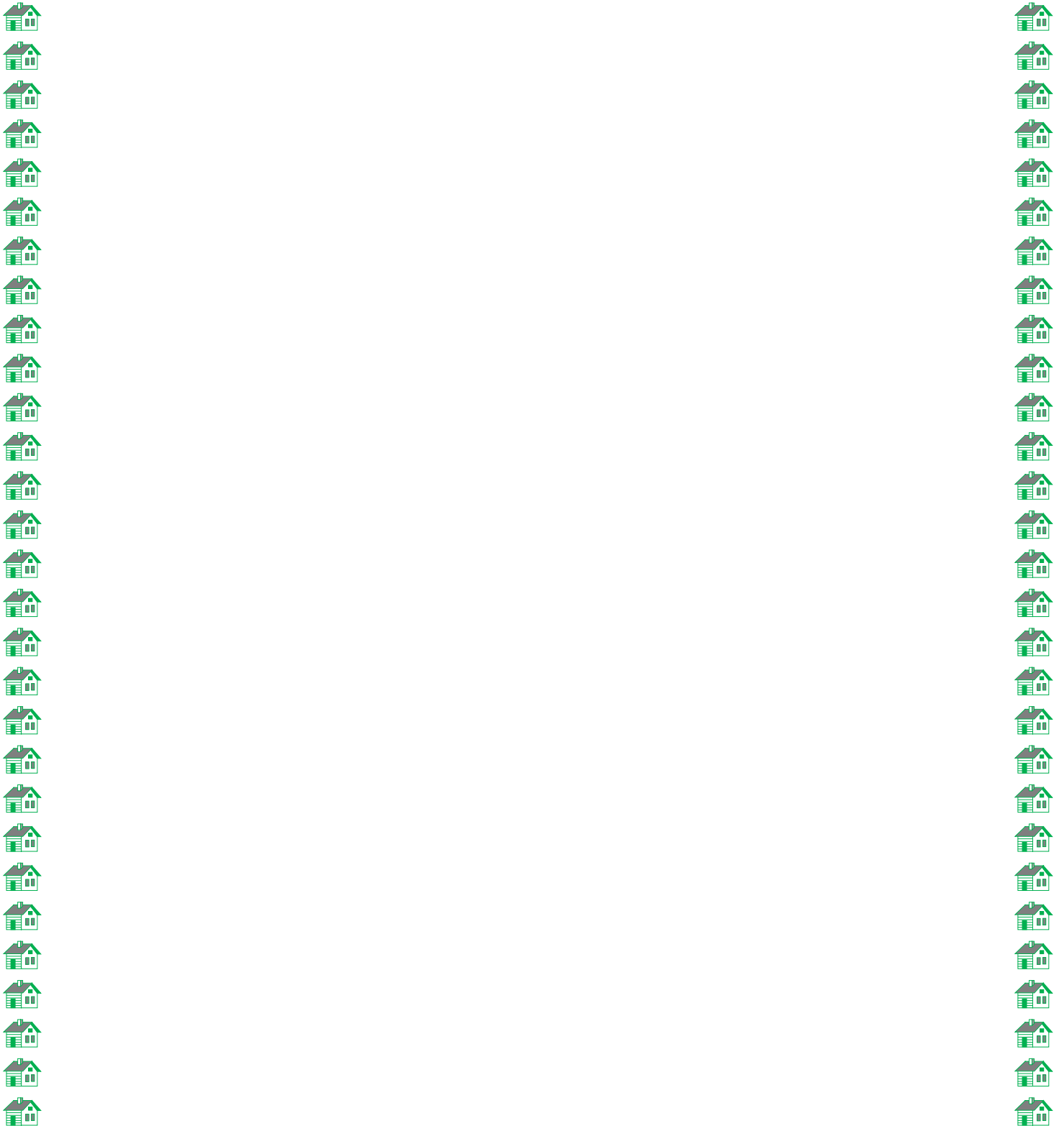
Atitudinea mamei este cea care condiționează atitudinea copilului. De atitudinea ei depinde încrederea sau neîncrederea sa, curajul sau teama, voiciunea sau moderația, optimismul sau pesimismul său. **Mama** reprezintă simbolul afecțiunii, blândeții, feminității, iar **tatăl** este simbolul **autorității, al siguranței, al puterii.**

Copiii obișnuiesc să se laude că mama lor este cea mai frumoasă iar tatăl lor cel mai puternic.

Tatăl este prima persoană care "intervine" în relația mamă-copil. De asemenea, tatăl este important și în stabilirea identității sexuale a copilului. Pentru băieți are rol în validarea propriei masculinități, pentru fete, iubirea și recunoașterea tatălui este un prim pas în recunoașterea feminității lor. Relația cu tatăl este foarte importantă atât pentru copil cât și pentru familie. Tatăl devine un model pentru copii și un suport pentru mama copiilor săi, ceea ce duce la o armonie în familie și la o dezvoltare psihologică normală a copilului.

Familia este o lume care, în anumite împrejurări trebuie să-și organizeze apărarea față de agresiunile exterioare, pentru a-i proteja pe acei membri ai săi care sunt încă prea slabi pentru a le suporta fără prejudicii. În aceste situații, ea nu trebuie să se limiteze numai la acest rol, de "cetate întărită", sarcina familiei constă și în pregătirea membrilor săi pentru viață, nu să-i condamne la "închisoare".

HAINA CELOR ȘAPTE ANI

FEHÉR ERIKA-KATALIN

În toată trecerea prin ani
Alături fii de cei sărmani,
Să nu te lăcomești la bani
De cinste sunt destui orfani.
Și-n fiecare zi de săptămână
Să fii mereu cu voie bună,
Să împlinești ce ai de împlinit,
Să mulțumești, să fii și mulțumit.
Cu haina celor șapte ani de-acasă
Să-ți faci prezența mai frumoasă
Oriunde ai fi, te are-n seamă
Un crez și-o inimă de mamă!
Tu prin gândire și prin faptă,
Ai grijă s-o păstrezi curată!
"Mamei copiilor mei
Mamei nepoțelului meu
Și nu numai lor."

[poezie](#) de [Constantin Iordache](#)

Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului
exprimă calificativul părinților.

– Valeria Mahok

Niciun părinte nu-și dorește ca copilul său să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinții depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții, îi dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Bineînțeles că toate ingredientele ca: să spui adevărul, să nu fii agresiv, să dai bună ziua/la revedere, să îți asumi responsabilitatea pentru ce faci, să respecti pe cei din jur, să nu scuipi pe stradă, să nu vorbești urât, să nu te întinzi pe masă când mănânci, să nu te urci cu picioarele încălțate în pat, să respecti proprietatea personală și a celorlalți (să nu strici/distrugi), să spui multumesc, sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative.

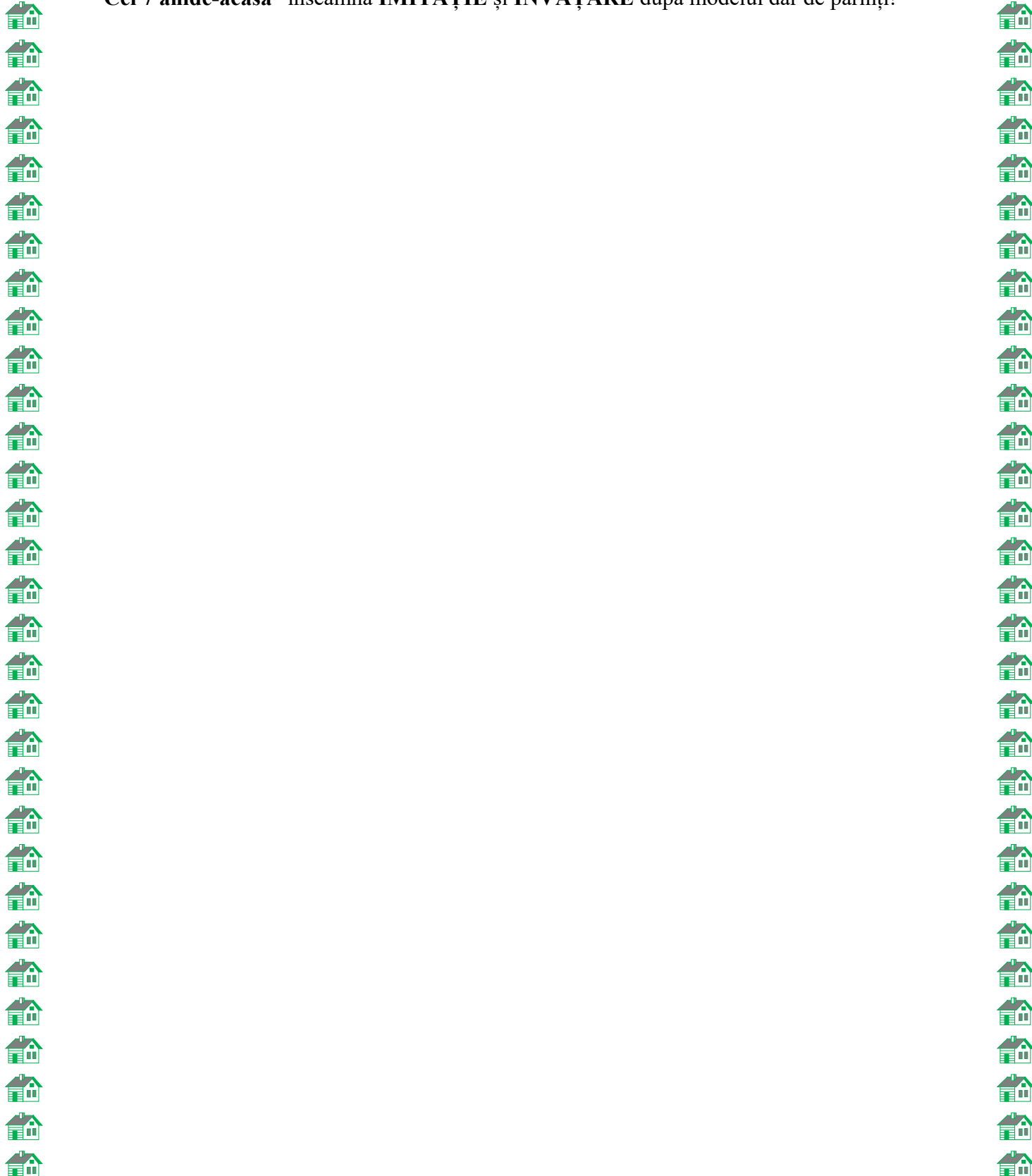

Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-
așteptate.

Trebuie să reținem că orice disfuncție în cadrul familiei atrage după sine o disfuncție în dezvoltarea copilului. Comunicarea permanentă cu copilul rezolvă aproape toate problemele, o privire senină și un zâmbet pot înlocui orice îndoială din sufletul copilului.

Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral, al personalității propriilor copii se menține toată viața!!!

”Cei 7 anide-acasă” înseamnă IMITAȚIE și ÎNVĂȚARE după modelul dar de părinți!

IMPORTANȚA "CELOR 7 ANI DE ACASĂ"

FEKETE-BARTOS KINGA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MÁRTONFFI JÁNOS" VLĂHIȚA

Familia, primul mediu de viață al copilului, exercită o influență considerabilă asupra dezvoltării acestuia. Studiile specialiștilor, dar și realitatea însăși confirmă tot mai mult importanța acestui nucleu al vieții sociale în dezvoltarea individuală și integrarea sa socială.

Copilăria este vârsta cea mai importantă pentru formarea viitoare a omului. Copilul își desăvârșește primele experiențe de viață în familie. Căminul în care crește, căldura sau indiferența acestuia îi vor modela puternic modul de a trăi, personalitatea și curajul de a aborda viața. Ceea ce învață în primii ani constituie punctul de plecare al dezvoltării complexe a individului și de aceea este important ca mediul familial să fie conștient și responsabil.

Cadrul general în care se formează copilul, de cele mai multe ori este bun, creând premisa unei dezvoltări normale și armonioase. Este suficientă însă o singură carență a familiei pentru a dezechilibra planul vieții psihice a copilului, dezechilibru ce antrenează o întreagă serie de neajunsuri, printre care și dificultăți în activitatea lui dominantă: învățătura.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, este foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Cei șapte ani de-acasă - marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie copilul a simțit cum e să fie iubit, s-a vorbit de cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, el se obișnuiește să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre. Acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil. Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere, va avea de suferit la maturitate sau poate toată viața în cazul în care nu are caracter puternic nativ, prin care să se educe.

Cercetările de specialitate arată că în programele și proiectele în care sunt implicați părinții, elevii au performanțe mai mari la școală decât atunci când părinții nu sunt implicați. Gradul de implicare al părinților în viața școlară a copiilor influențează și rezultatele acestora, în sens pozitiv. Cu cât părinții colaborează mai bine cu școala, cu atât notele copiilor sunt mai mari. Educația nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv școala, dar nici părinții, este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate.

Responsabilitatea educației și dezvoltării copiilor trebuie asumată în echipă: școală – familie. Implicarea părinților aduce următoarele beneficii:

- crește stima de sine a copiilor,
- se îmbunătățește relația părinte – copil,
- părinții înțeleg mai bine ce se întâmplă la școală,
- elevii au note mai mari, învață mai mult, indiferent de nivelul socio-economic,
- copiii și părinții dezvoltă atitudini pozitive față de școală,
- profesorii au așteptări mai mari de la elevii cu ai căror părinți colaborează;
- câștigurile nu sunt evidente numai în primii ani de școală, ci sunt semnificative indiferent de vârstă sau anul de studiu;
- elevii se vor adapta mai ușor la trecerea în ciclul gimnazial/ liceal și vor fi capabili să-și stabilească planuri realiste privind viitorul lor.

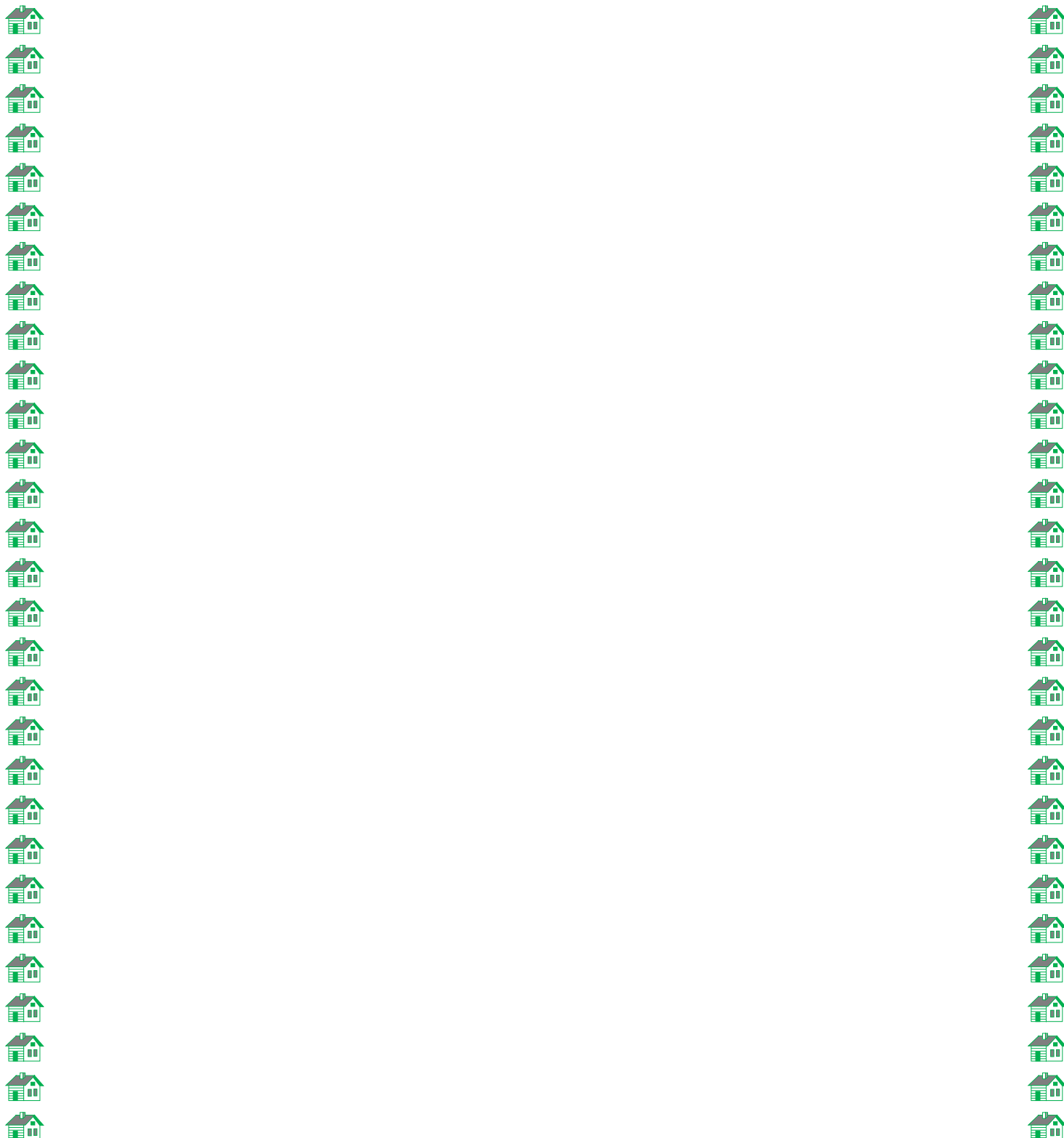

Așteptările părinților și atitudinile lor privind educarea copilului sunt la fel de importante ca și activitățile desfășurate de cadrele didactice. Cei mai mulți dintre părinți doresc să fie implicați în educația copiilor, dar mulți nu știu cum să facă acest lucru. Școala are nevoie să încurajeze și să promoveze implicarea părinților ca parteneri.

Dezvoltarea și susținerea unui parteneriat permanent și profund dintre comunitate, familie și școală constituie o garanție a îmbunătățirii practicilor educaționale utilizate atât în familie, cât și în instituțiile de învățământ un astfel de parteneriat putând fi considerat drept fundament pentru construirea unei veritabile comunități de învățare.

Bibliografie:

- Ecaterina Adina, Vrăsmaș, Educația copilului preșcolar, Editura Pro Humanitate, București, 1999;

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

DE FELICIA JITARU
LICEUL TEHNOLOGIC DĂRMĂNEȘTI
JUDEȚUL BACĂU

Cursul festiv din ultimul an de facultate. Nivel maxim de entuziasm pentru cariera didactică ce are să urmeze peste nici două luni. Au trecut ani întregi de studiu intens, examene și ceva practică la cele mai bune școli din oraș. Apoi, publicarea posturilor libere și titularizarea. Simțim cum nivelul entuziasmului scade, ca nivelul de energie al bateriei de telefon. Dar, “aplicațiile” care solicită la maxim cadrul didactic sunt dotările slabe din unitățile de învățământ și, poate cel mai important, puternicul caracter eterogen al claselor de elevi.

Suntem instruiți să ne structurăm lecțiile în conformitate cu cele mai noi tendințe în metodică pentru a crește motivația elevului și a îmbunătăți randamentul școlar. Unele se dovedesc, mai apoi, greșite (a se vedea teoria stilurilor de învățare sau dominanța emisferei stângi sau drepte a creierului). Elevul este unic și trebuie educat ținând cont de toate particularitățile lui. Instruirea centrată pe elev e cu atât mai dificilă cu cât unicitatea se traduce uneori prin C.E.S., emotivitate crescută, tulburări de atenție, tensiuni familiale, abuz emoțional și fizic, traume generate de decese în familie etc.

Cu toate acestea, un act didactic, oricât de reușit pe hârtie și de conform cu cerințele metodice, nu poate fi aplicat cu succes la clasă dacă părintele nu colaborează cu profesorul. Prin colaborare nu înțelegem doar vizitele la școală, dar și instruirea elevilor în afara spațiului școlar, în sânul familiei: comportamentul acasă, pe stradă, în mijloacele de transport în comun...sau tot ce era descris, odinioară, ca fiind „cei șapte ani de-acasă”.

Deși școlarizarea copiilor nu mai începe de mult la șapte ani, rolul părinților în educația informală nu este cu nimic diminuat. Desfășurarea actului instructiv-educativ este mult îngreunat dacă educabilul nu are încă un minimum de deprinderi: să salute, să se spele pe mâini, să îi respecte pe ceilalți fără să recurgă la violență fizică și verbală, să își aștepte rândul pentru a vorbi etc. În caz de carențe mari în acest sens, profesorul trebuie să rezerve spații generoase în lecțiile sale pentru a corecta obiceiurile necorespunzătoare.

Dacă mama (părinții, în general) nu-și îndeplinește funcția de a-i forma pe copii în perspectiva integrării sociale, atunci rolul acesteia trebuie asumat de grădinița de copii (și, în general, de școală), care are de corectat greșelile comise de familie în formarea viitorilor adulți și membri egali ai unei societăți democratice¹

Trăim într-o epocă dominată de tehnologie și cu multiple modificări în stilul de viață. Astfel, este o reală provocare să captăm atenția elevilor și să obținem maximum din capacitatea lor. De asemenea, părinții lucrează în domenii din ce în ce mai solicitante sau în locuri din ce în ce mai îndepărtate. Aceștia sunt doar o parte din factorii care contribuie la reducerea bagajului de deprinderi cu care își încep copiii viața de școlari. Profesorilor nu le rămâne decât să insereze în lecțiile lor, încetul cu încetul, momente dedicate întregirii portretului elevului cu “cei șapte ani de-acasă”.

Bibliografie

Adler, Alfred-*Psihologia școlarului greu educabil*, trad.de Gavrilu Leonard, Editura Iri, București, 1995

Poenaru, Michiela-*Cei șapte ani de-acasă. Codul bunelor maniere pentru copii*, Editura Coresi, București, 2012

¹ Adler, Alfred-*Psihologia școlarului greu educabil*, trad.de Gavrilu Leonard, Editura Iri, București, 1995, p.8

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PREȘC. FERARU DANIELA
GRĂDINIȚA CU P.P NR.6 ALEXANDRIA
JUDEȚUL TELEORMAN

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

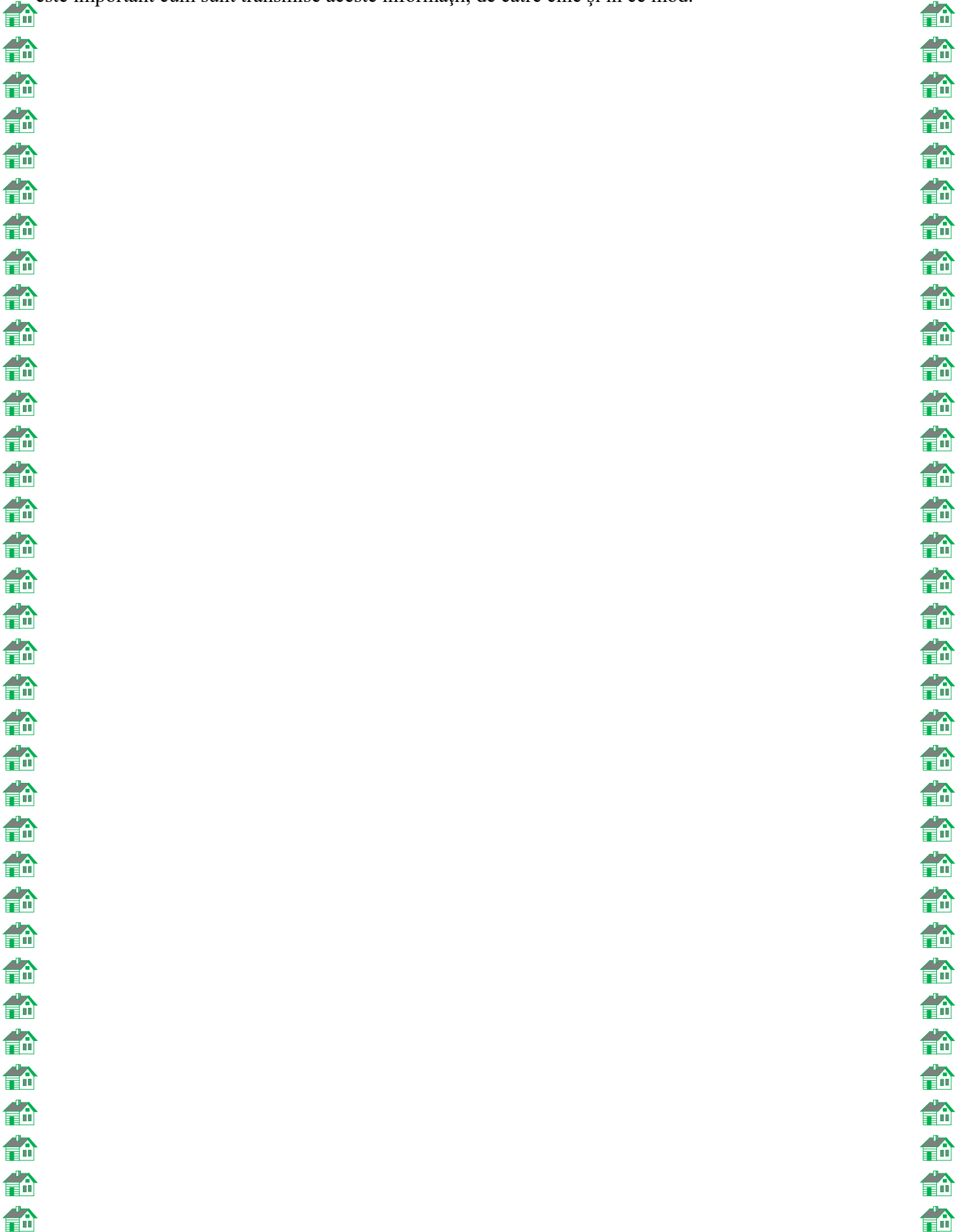
Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare. Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică,

deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI 7 ANI DE ACASĂ

FERENCZI ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI VITEAZUL”

În ultima perioadă ne confruntăm din ce în ce mai mult cu așa numita diferență dintre generații. Evident atât ca dascăl cât și ca părinte ne adresăm întrebarea „de ce?”

Auzim tot mai frecvent expresia „Cei șapte ani de acasă” care nu reprezintă altceva decât educația copilului primită de la părinți în ceea ce privește comportamentul acestuia până în punctul de a merge la școală. În cele mai multe cazuri această expresie reprezintă un copil ideal, bine crescut, politicos, care salută, se adresează frumos și mai e liniștit.

Este adevărat că familia are rolul de a răspunde de formarea deprinderilor elementare ale copilului, ei fiind primele persoane cu care interacționează copilul. Aceste deprinderi pot reprezenta chiar cheia succesului pentru viitorul acelui elev.

Acești ani nu fac altceva decât să reflecte educația pe care o primesc copiii de la părinții lor în primii ani ai copilăriei. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și de altruism, constituind bagajul educativ al celor șapte ani de acasă. Alături de părinți, copilul consolidează aceste deprinderi care pe parcurs îl vor ajuta să se integreze mai ușor.

În familie, copilul începe să se cunoască pe sine, să imite, să își însușească modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

În viața de zi cu zi atât părinții cât și copiii sunt suprasolicitați, astfel că această colaborare în familie având ca scop dezvoltarea copilului întâmpină dificultăți.

Copiii sunt suprasolicitați, comparați, uitând ca ei sunt diferiți și că fiecare are alte puncte forte.

Sunt înscriși la diferite cercuri, cluburi, uitând să aprecieze clipele petrecute în familie.

În aceste cazuri aceste deprinderi elementare sunt puse pe plan secund, fiind depășite de nevoia de performare.

Armonia, jocul, afecțiunea și atenția acordată copilului îl ajută să devină pe viitor un om echilibrat care se va putea adapta în societate cu ușurință.

De asemenea, dacă unui copil nu îi se satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor el nu va avea încredere în sine, se va îndoii de sine și va apărea sentimentul de rușine. Familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume astfel ca acesta să poată face diferența dintre bine și rău.

Familia reprezintă centrul universului copilului, părinții sunt acele persoane în care copilul are încredere și modelul acestuia astfel fiecare clipă trebuie folosită spre binele copilului.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. FIAT PARASCHIVA
GRĂDINIȚA P.P.NR.2 CARANSEBEȘ

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat.

Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu. Regulile trebuie să fie clare, echilibrate, iar copilul are nevoie să fie informat dinainte care sunt consecințele nerespectării lor. Orice comportament pozitiv trebuie întărit nu prin recompense materiale (jucării, dulciuri), ci prin exprimarea bucuriei și mulțumirii. În același timp, părinții trebuie să fie flexibili și să ierte micile greșeli ale copilului, deoarece și ei mai greșesc uneori.

Părinții sunt modele pentru copiii lor. Atât timp cât aceștia respectă regulile de comportament civilizat, și copilului îi va fi mai ușor să le adopte.

BIBLIOGRAFIE

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA LEGATĂ DE ADEVĂR

PROF. ÎNV. PRIMAR : FILIMONESCU CAMELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DOMINIC STANCA, ORĂȘTIE

Preocuparea de a fi tratați corect dezvoltă la copii baza respectării drepturilor omului, ale adultului din viitor.

Când îi învățăm pe copii cât este de important adevărul, ne lovim de diferența dintre a spune o poveste și a spune o minciună. Pentru ei corect și adevărat înseamnă bine, iar greșeala aduce răul. E important ca intenția noastră să fie receptată corect și să se știe că suntem dispuși să discutăm despre gândurile și sentimentele lor. De multe ori suntem mirați de natura povestirii lor, care poate deveni ficțională. Le putem aprecia poveștile, iar ei vor înțelege că e distractiv să spui povești. Treptat, îi vom face să înțeleagă diferența dintre adevăr și micile minciuni nevinovate. Copiii sunt învățați că minciuna se pedepsește, că adevărul le înobilează caracterul. Ca viitori adulți, vor avea conștiința împăcată că sunt cinstiți cu ei înșiși. Vor înțelege valoarea onestității în raport cu ei, cu familia și cu prietenii.

Dacă ne vom găsi timp să-i ascultăm, le vom arăta că ne interesează corectitudinea din viața lor. Ca părinți, trebuie să acceptăm și să respectăm sentimentele și frustrările copiilor noștri. Pentru a-i ajuta am putea să le răspundem prin întrebări: Ce te nemulțumește la...? De ce ai uitat...? Ce ți-ar plăcea ...? Astfel îi vom ajuta să-și clarifice sentimentele și să descopere mai multe căi de a înfrunța furtuna sentimentelor.

Dacă nu le luăm sentimentele în serios, relația părinte-copil suferă. Trebuie să îi pregătim mental pentru a pleda pentru dreptate în diverse împrejurări de-a lungul vieții: „Dacă trăiesc în corectitudine, copiii învață să fie dreți!” (Dorothy Law Nolte)

Bibliografie:

1. Emil Căpraru, Herta Căpraru, *Mama și copilul*, Ed. Medicală, 2006;
2. Dorothy Law Nolte, Rachel Harris, *Copiii învață ceea ce trăiesc*, Ed. Humanitas, București, 2012;

FAMILIA - PRIMUL EDUCATOR

PROF. ÎNV. PRIMAR FIRAN LILIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3, BĂILEȘTI, JUD.DOLJ

Alături de școală și organizațiile de tineret, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. De educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele ale familiei, școlii și organizațiilor de tineret.

Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune". În societatea românească, suntem familiarizați cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu și familia extinsă.

Prin definiție, *familia* este nucleul elementar realizat prin căsătorie, care unește soții și pe descendenții acestora (copiii) prin raporturi strânse de ordin biologic, economic și spiritual.

De-a lungul timpului viața în familie s-a schimbat, dar continuă să exercite o mare influență asupra vieții private a copiilor și tinerilor.

Familiiile asigură sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele, inerente vieții, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Acest nucleu este determinat, în primul rând prin condițiile economice, materiale, de hrană, îmbrăcăminte, locuință, de organizarea unui ritm al vieții, de nivel cultural și comportamental, de integrarea socială prin care își pune desigur amprenta pe existența și dezvoltarea copilului, a elevului, în mod hotărâtor.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă").

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități.

Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt școala și familia.

În cadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constau în înlocuirea familiei formată din trei generații cu familia formată din două generații. De aici putem concluzi că bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepoților.

Alte influențe sociale pot fi considerate migrația de la sat la oraș și urbanizarea satelor. Astfel cresc posibilitățile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocupările culturale și sportive, și rezultă o schimbare în mentalitatea familiei.

Nivelul de trai scăzut obligă ambii părinți să își găsească cel puțin un loc de muncă pentru a putea asigura un trai decent copiilor. În asemenea condiții supravegherea copiilor este limitată, sau este încredințată altor persoane sau instituții sociale (ex: creșa, grădinița, etc).

Un caz aparte îl constituie familiile în care unul dintre părinți este șomer. Implicit, celălalt părinte se ocupă mai mult de copii, dar problema majoră a acestei familii este asigurarea celor necesare pentru un trai modest. Situația familiilor în care ambii părinți sunt fără loc de muncă este critică, deoarece cu două ajutoare de șomaj de abia se poate asigura hrana, neputându-se vorbi nici măcar despre un trai modest.

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență.

Climatul familial negativ este caracterizat prin lipsa de autoritate a mamei, rolul de părinte nu este îndeplinit cu calm și consecvență, părinții ajung deseori la divergențe în legătură cu disciplinarea copilului, copilului i se aplică pedepse corporale, este amenințat și admonestat.

Cauzele nerealizării școlare (eșecul școlar sau insuccesul școlar) sau a subrealizării determinate de condițiile de mediu familial sunt:

Atitudinea de neacceptare a dorințelor copilului de către părinți (include respingerea, supraprotecția acestuia și întreruperea sistematică a copilului în timpul jocului. Copilul respins este brutal, singuratic, necomunicativ, certăreț, etc.);

Așteptările exagerate și presiunile către învățare, fără a-i acorda încurajare și suport afectiv;

Atitudine severă față de copil (climat hiperautoritar), copilul devine apatic, indiferent, protestează, se revoltă. Se conturează trei tipuri de copii: *copilul-pitic*-considerat ființă lipsită de valoare, care trebuie să fie mereu certată, *copilul-marionetă*-care trebuie să fie foarte cuminte, să corespundă exigențelor părinților și *copilul-sălbatic*, care are porniri neapărat urâte și de aceea trebuie „dresat” ;

Atitudini negative față de profesori, școală, activitatea intelectuală.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

1. **Familia** se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice.

2. **Dezvoltarea intelectuală** este cea mai importantă. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege.

Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă: un birou, un computer și nu în ultimul rând liniște pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățatură; ajutorul trebuie limitat la îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

3. **Educația morală a copiilor.** În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Ca o concluzie, modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. Familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățatură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Rezumat:

Familia este matrice de viață fundamentală pentru existența și formarea personalității elevului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect cauzal negativ.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie.

Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea.

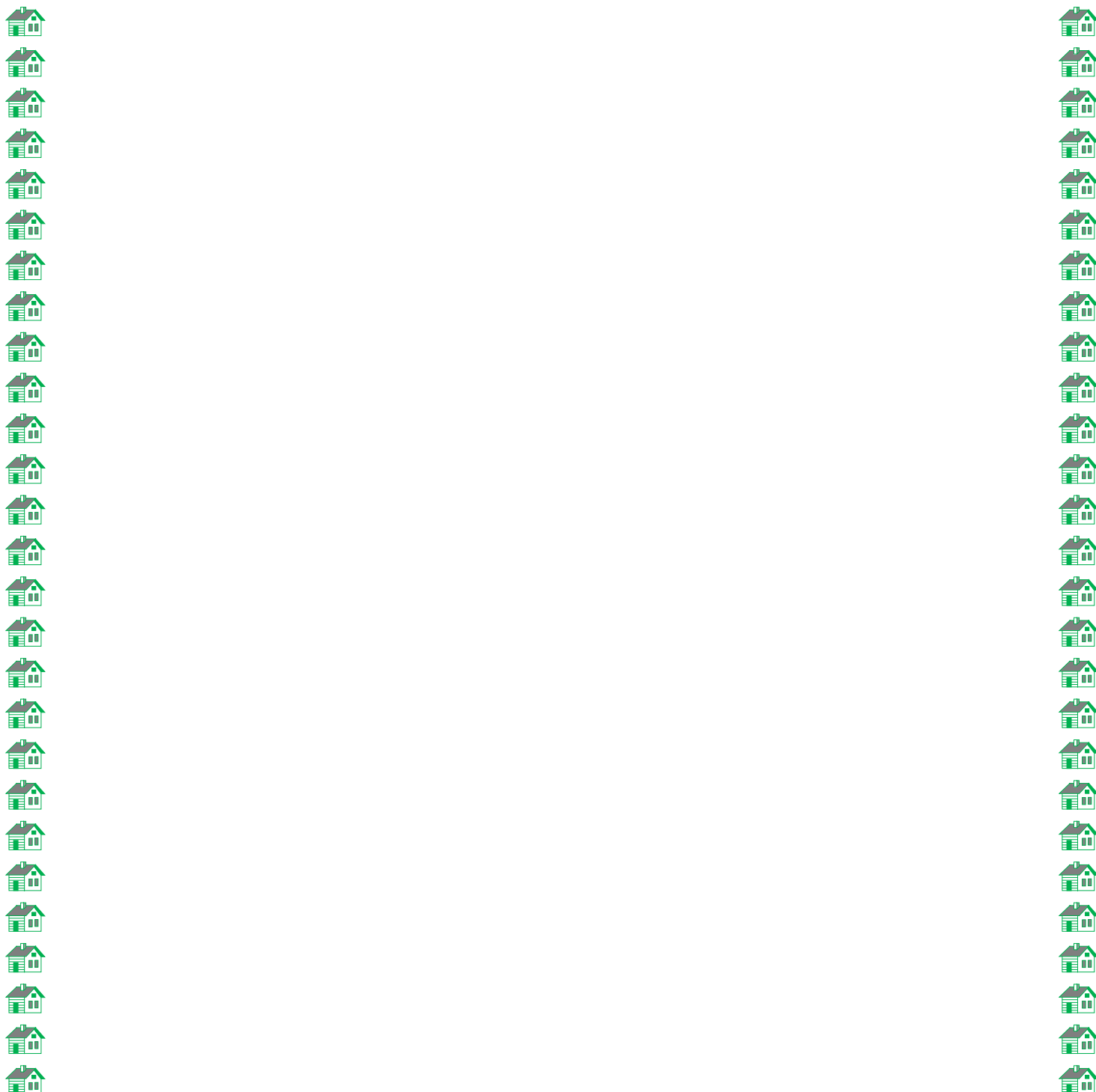
Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. Familia este partenerul tradițional al școlii deoarece influențează atitudinea copilului față de învățură, motiv pentru care școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

BIBLIOGRAFIE:

*** ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR, „*Revistă dedicată cadrelor didactice*”, Editura Miniped, București, Nr.1-2 /2005

*** ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR”, „*Revistă dedicată cadrelor didactice*”, Editura Discipol, București, Nr.1/2001

*** TRIBUNA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI , „*Revistă națională de informație și atitudine*”, Nr.1015-1016, 7-20 septembrie 2009

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASA

PROF. INV.PRIMAR FLOREA NICOLETA

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un micuț are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Dar cine și cum îl învață pe copil să facă asta, cine e responsabil cu deprinderea primelor reguli de conduită, cât preț mai pune societatea modernă pe ele, care este vârsta potrivită când să începem să introducem noțiunile de comportament civilizată și prin ce metode o facem.

În primii ani de viață modelul educațional al copilului este reprezentat de părinți. Astfel că voi dețineți rolul important în deprinderea unor abilități ale micuțului vostru, de aici și expresia „cei 7 ani de acasă”. Copilul când este mic absoarbe precum un burețel tot ceea ce vede în jur și mai ales la părinții săi. Astfel, primul pas în educația copilului este atenția pe care o acordați „modelului” acestora. Atunci când voi vă comportați exemplar, cel puțin în fața copilului, dețineți rolul important în deprinderea unor abilități ale micuțului vostru.

Copilul când este mic „absoarbe” precum un burețel tot ceea ce vede în jur și mai ales la părinții săi. Astfel, primul pas în educația copilului este atenția pe care o acordați „modelului” acestuia. Atunci când voi vă comportați exemplar, cel puțin în fața copilului, micuțul va copia doar comportamentele pozitive. Reacțiile voastre în fața diversilor stimuli (atât negativi – enervanți – cât și pozitivi – feliul în care vă arătați bucuria și entuziasmul, cum râdeți) este aproape identic învățat de copilul vostru. Vocabularul, cuvintele pe care le folosiți, faptul că vă cereți iertare când greșiți sau că rugați frumos înainte să cereți un lucru sau să mulțumiți îi arată copilului modul în care acesta trebuie să se comporte cu cei din jurul său.

În primii 6-7 ani de viață copilul își dezvoltă anumite abilități sociale și personale și modul în care acestea se dezvoltă este strict influențat de voi, părinții, dar și de educatorii din grădiniță. Iată care sunt cele mai importante calități pe care trebuie să le cultivați copilului.

1. Încrederea în cei din jur

O persoană care nu are încredere (moderată) în cei din jur nu poate socializa, nu își poate crea prieteni, nu se poate integra într-un mediu (grădiniță, școală, serviciu) și trăiește tot timpul cu impresia obsesivă că cel de lângă el îi poate face rău. În primii ani de viață copilul își dezvoltă încrederea în cei din jur prin intermediul vostru. Acordați-i atenție și lăsați-l să simtă că este protejat un pic, dar mai ales respectat, că nu se țipa la el, că nu i se dau ordine ci doar i se cer anumite responsabilități pe care trebuie să le învețe.

2. Încrederea în sine

Tot în primii ani ai vieții se dezvoltă încrederea în propria persoană. Este o balanță delicată ce trebuie să exprime un echilibru între încrederea de sine și curajul de a lua inițiativa pe de o parte, iar pe de altă parte ceea ce se cheamă tupeu. Lăsați-l să ia inițiativa în tot ceea ce dorește să facă, așa veți afla și ceea ce ar putea ascunde dacă nu îi dați voie să se desfașoare. Însa totodată nu trebuie să îl refuzați brutal dacă ceea ce vrea să facă este o prostie, ci trebuie să îi explicați că unui om mare de ce acea acțiune nu este potrivită și ar trebui să ezite să o facă, fiindcă doar e copil mare și aveți pretenții de la el. Vorbindu-i astfel micuțul va înțelege că va este prieten și se simte important în ochii voștri.

3. Imaginatia

Copiii au o imaginație debordantă. Totuși această imaginație trebuie canalizată în activități pozitive și constructive pentru cel mic. Asadar oferiți-i [jucării](#) sau învățați-l jocuri care îi dezvoltă și alte abilități, cum ar fi recunoașterea coloristică a unor animale din lumea reală sau obiecte, ori cele în care colorează o imagine care pe pagina alăturată este deja colorată și îi dezvoltă spiritul de observație, învățați-l să facă și [sport](#), un obicei pe care îl va respecta toată viața dacă îl deprinde încă de la vârste fragede. Puneți-l să învețe cuvinte, apoi să le lege în propoziții sau să descrie obiecte, imagini ori chiar comportamentul unor ființe.

4. Empatizarea

Prin empatizare copilul reușește să înțeleagă sentimentele celorlalți, dar și nevoile lor. Este o calitate greu de învățat pentru copii, observându-se că mai ales celor singuri la părinți le lipsește, fiindcă n-au avut un frate cu care să împarta, căruia să-i înțeleagă nemulțumirile, dar și gesturile (de furie, de apreciere, invidie, minciună, bucurie etc). Copilul învață să empatizeze mai ales cu copiii de vârsta lui, fiindcă voi, adulții, veți ști cum să îi canalizați dorințele, însa un copil de vârsta lui nu o va face. De exemplu când un

Copilul venit în vizită se joacă exact cu aceeași jucărie cu care dorește și el să se joace. Evident că se vor certa pe această jucărie, însă dacă interveniți la timp și îi explicați că prietenul lui este în vizită și că se joacă doar pentru câteva ore cu jucăria aceea, apoi îi rămâne tot lui, îi explicați nevoia celuilalt și că el nu trebuie să fie așa rău, va înțelege, măcar pentru câteva minute. Ba mai mult, îi puteți propune prietenului acestuia un schimb: el se joacă acum cu jucăria lui, dar și celălalt va fi lăsat să se joace cu jucăriile când ajunge în vizită la prieten.

5. Responsabilitatea

Copilul trebuie învățat de mic să nu mai mintă și să își asume responsabilitatea faptelor pe care le face. În felul acesta îi dezvoltă și capacitatea de a-și alege atent acțiunile în concordanță cu consecințele, învață să gândească, să planuiască, să premediteze. Fiecare faptă urată trebuie pedepsită (atenție, nu prin cuvinte jignitoare sau bataie, ci prin privarea de anumite activități, de exemplu nu mai are voie la desene animate o zi). Apoi oferiți-i diverse sarcini minore. Uneori, dacă este mic, copilului i se pare o activitate suprasolicitantă chiar și strângerea a câtorva jucării de pe jos și punerea la locul lor. Învățați-l să facă curățenie, să vă ajute la mâncare, să înțeleagă valoarea banilor care tot o responsabilitate este, chiar dacă este mic.

6. Respectul

Micul trebuie să învețe că toți oamenii au drepturi, nu doar el. Spre exemplu dacă el are chef de joacă iar voi aveți treabă, el trebuie să vă respecte și vrea dorințele și să găsească o soluție, de exemplu să găsească un joc în care poate activa singur sau să găsească o activitate doar pentru el. În asemenea situații, ca tot am dat exemplul, ideal este ca micutului să îi dați o sarcină de creație, de exemplu să deseneze, ca să nu se simtă refuzat de voi căci va veni ulterior să vă arate opera sa, iar voi trebuie să îi arătați sinceritate (să corectați dacă este cazul) dar și apreciere că s-a chinat. De asemenea cuvintele și sentimentele celorlalți trebuie respectate, obiectele celorlalți (nu poate lua sau atinge orice, ci doar ceea ce este al lui).

7. Răbdarea

Răbdarea este un pion important în viață, este baza perseverenței. Doar învățând să aibă răbdare să finalizeze lucrurile, chiar dacă s-a plictisit, va reuși să aibă succes în viață. Tot așa va reuși să își canalizeze energia în procesele învățării din primii ani de școală. De asemenea, cultivați-i ideea că așa cum se învață de la început, așa își va desfășura mereu activitățile, astfel că ideal este ca încă de la început să încerce să realizeze corect orice întreprinde

EDUCATIA IN FAMILIE CEI 7 ANI DE ACASA

PROF.FLOREA ANA SIMONA
SCOALA PROFESIONALA TÂRLIȘUA
JUD. BISTRITA-NĂȘĂUD

Familia exercită o influență deosebit de adanca asupra copiilor.O mare parte despre cunostintele despre natură, societate, deprinderile igienice, obisnuintele de comportament, elevul le datorează educatiei primite in familie.Rolul familiei este foarte important in dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic.Tot in familie se formeaza cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decenta in vorbire si atitudini, ordinea, cumpătarea, grija fata de lucrurile încredintate. Toate acestea reprezinta de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „ a avea cei 7 ani de acasa”. Un elev fără „cei 7 ani de acasă” va crea mereu probleme si ca viitor adult

Dezvoltarea personalitatii copilului si a formării lui in conformitate cu idealul social si cel personal este influentată de diferentele de ordin economic, social, cultural, care există între familii.Familia însă, in ciuda acestor diferente, prezintă anumite insusiri comune. Conditiiile de viață ale copilului sunt influentate de comportamentul părintilor. Familia trebuie sa aibă disciplina ei. Toate problemele vietii se pot rezolva mai usor intr-un climat de prietenie si de intelegere. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Printre principalele deprinderi care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

➤ **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

➤ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

➤ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

➤ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

➤ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

➤ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

➤ **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

➤ Bineînțeles că toate deprinderile de mai sus sunt rezultatul a multor ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția

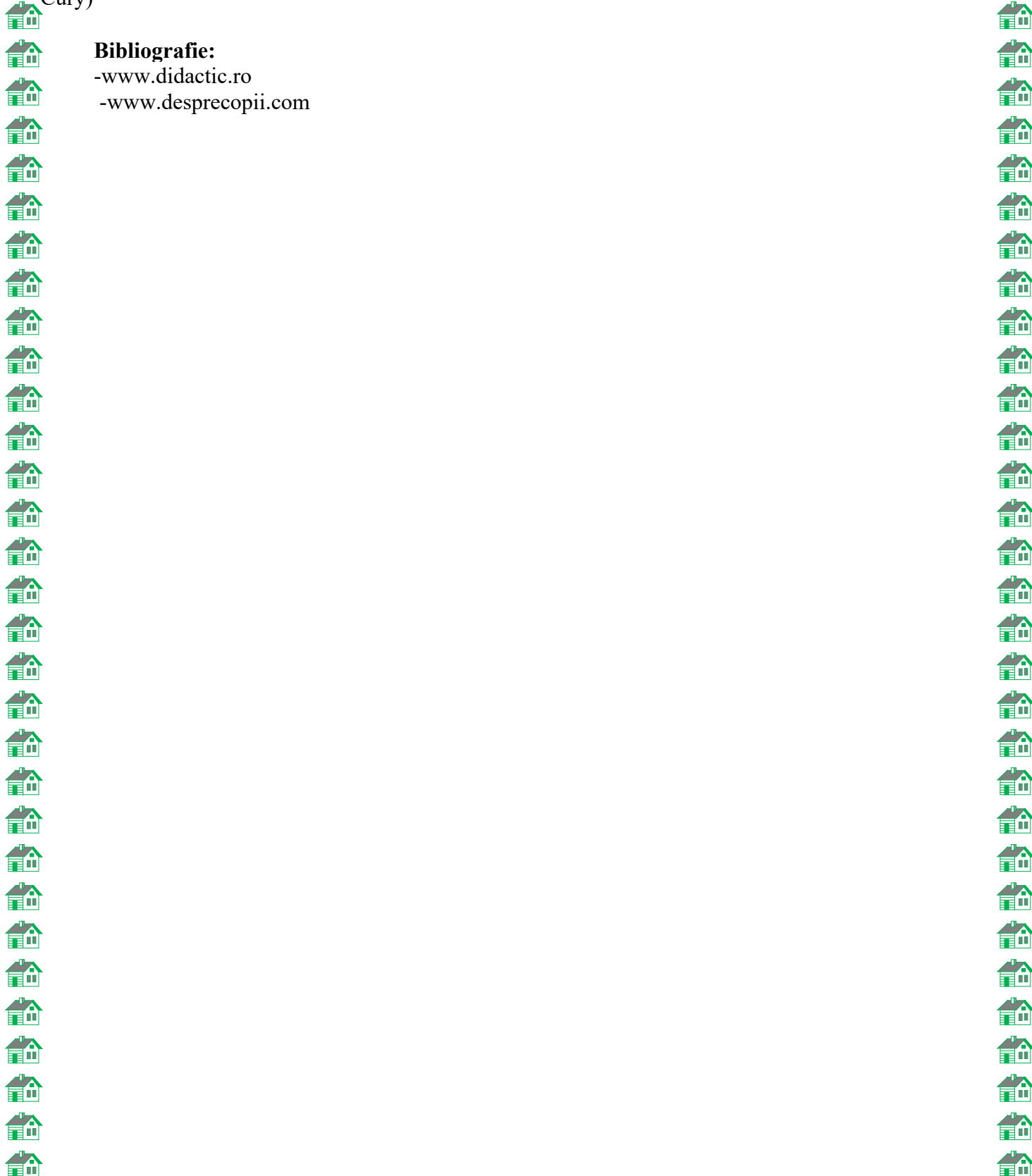
este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere de decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Bibliografie:

-www.didactic.ro

-www.desprecopii.com

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

GRĂDINIȚA "BOB DE GRÂU", BUCUREȘTI PROFESOR ÎNV. PREȘCOLAR: FLOREA OFELIA SI OBREJA CARMEN

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Expresia care face referire la "cei șapte ani de acasă" este deja cunoscută tuturor.

De multe ori spunem că o persoană "nu are cei șapte ani de acasă" atunci când dă dovadă că bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire. Dar, care sunt oare metodele prin care un copil poate fi educat în această perioadă a vieții sale?

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Cel mai bun mod de a influența copilul în timpul primilor șapte ani este dezvoltarea simțurilor sale. Toate impulsurile, impresiile pe care le primesc din lumea exterioară sunt semnificative, tot ceea ce vede, ce aude, îi determină comportamentul de mai târziu. Simțurile nu sunt influențate de cărți sau de comunicarea orală, ci doar prin intermediul exemplului și a imitației. Astfel, el va vedea modul în care oamenii se comportă în jurul lui.

Aristotel avea dreptate când a spus că "omul este cel mai mimetic mamifer dintre toate toate ființele" și acest lucru este valabil mai ales în primii șapte ani. De aceea, în această perioadă, trebuie să încercăm să influențăm simțurile copilului, astfel încât acestea să devină active pe cont propriu. Puterea exemplului este foarte importantă. Dacă vrem ca cel mic să nu arunce gunoiul pe stradă, noi trebuie să fim primii care aruncăm ambalajul la coș.

Fiecare copil vine pe lume cu anumite talente, abilități, interese și țeluri. Pe măsură ce crește, capacitățile sale innăscute încep să apară și dacă sunt îngrijite cu iubire și răbdare, vor înflori devenind mai puternice. Important este să le încurajăm pasiunile și exprimarea creativă. Copilul dovedește o mare putere de acumulare și asimilare de cunoștințe.

Familia și grădinița trebuie să îi asigure condiții favorabile de creștere și dezvoltare în funcție de disponibilitățile individuale. Astfel, procesul instructiv-educativ din grădiniță se desfășoară în funcție de particularitățile de vârstă, urmărește dezvoltarea armonioasă psihofizică, stimulează gândirea și inteligența și formează deprinderile de bază, cele mai importante fiind deprinderile igienico-sanitare, cele de comportare civilizată și politete și bineînțeles deprinderile de ordine și curățenie. Acestea poartă denumirea de "bune maniere" sau "cei șapte ani de acasă" și reprezintă cea mai simplă formă a învățării unor mișcări complexe și atitudini care vor influența comportamentul lor viitor.

Fiind bine cunoscut faptul că orice copil învață lucruri noi mai ușor atunci când acestea îi sunt transmise prin intermediul activității sale preferate ”jocul”, acest lucru fiind valabil și pentru deprinderea unor comportamente atât de necesare în viața de zi cu zi, ”bunele maniere”, am organizat cu grupa ”Fluturași” un joc care se numește ”Domnul Maniere spune să...”.

Regula este ca participanții să execute instrucțiunile ”Domnului Maniere”, atunci când acesta sugerează un comportament politicos și să rămână nemișcați când acesta le propune un comportament inadecvat. Le-am dat ca exemplu: ”Domnul Maniere” spune: Strânge mâna cu cel cu care faci cunoștință!, iar copiii vor trebui să-și strângă mânuțele între ei.

Dimpotrivă, poate ordona și ” Pune coatele pe masă la cină!”, ceea ce presupune ca ei să nu facă nici un gest. Cei ce nu sunt atenți vor ieși pentru o scurtă perioadă de timp din joc, ”retrăgându-se” pe scăunele.

Pentru a adăuga un element de distracție, le-am cerut să creeze ei mici scenete în care să evidențieze comportamentul politicos dar și cel nepolitic, subliniind astfel ceea ce este corect și incorect în modul de a se comporta între semenii. Este o metoda simplă, agreabilă și totodată eficientă de a-ți introduce copilul în ”universul” bunelor maniere, ajutându-l și să învețe să se exprime, să se descurce în anumite circumstanțe nelipsite din viața practică.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la grădiniță sau școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Bibliografie selectivă:

- Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Amaltea, București, 1998
- Păun Emil, Iucu Romiță, *Educația preșcolară în România*, Editura Polirom, Iași, 2002
- Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN VIAȚA COPILOR

PROF.FLOREAN ELISABETA,
LICEUL TEHNOLOGIC „ARHIMANDRIT CHIRIAC NICOLAU”,
VINATORI-NEAMT

Familia ca *instituție socială*, are o istorie care se confundă cu dezvoltarea civilizației umane. Ea este unicul *grup social* în care legăturile de dragoste și consaguinitate capătă o importanță primordială, prin interacțiunile multiple și determinante între toți membrii ei. În acest *creuzet de relații*, valori și sentimente, copilul primește forța și imboldul principal al dezvoltării sale. Știința sociologică prezintă familia ca un grup de persoane legate direct prin relații de rudenie, ai cărei adulți își asumă responsabilitatea pentru creșterea copiilor. Relațiile de rudenie sunt legături de sânge care se înființează fie prin căsătorie, fie prin descendență.

„Celula familială nu este nici atotputernică în privința devenirii membrilor săi, dar nicio simplă „curea de transmisie” lipsită de inițiativă. Pentru copiii săi, ea este într-un anume fel, un spațiu de trecere în care ei trebuie să învețe înainte de toate, să genereze propria autonomie și să devină cetățene și cetățeni capabili să contribuie la binele colectiv.” (Stănculescu, Elisabeta).

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Viața în familie este prima *școală a emoțiilor*. În acest *creuzet intim*, învățăm să recunoaștem emoțiile proprii cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să alegem reacțiile, cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile.

Familia este cel dintâi *cadru social* de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este *prima școală* care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Familia are și o însemnată *funcție educativă*. Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară *școală de omenie*”. Statisticile judiciare arată că majoritatea delicvenților și a celor din instituțiile de corecție au fost lipsiți de o reală asistență din partea familiei. În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual.

„Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.” (Marie- Claude, Beliveau)

Familia este mediul esențial care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație. Unele studii accentuează o anumită funcție, ca fiind fundamentală și exclusivă a familiei. Este funcția de *socializare primară a descendenților*, cu scopul integrării corespunzătoare a acestora în societate, și, la fel de fundamentală și exclusivă, cea de *asigurare a securității emoționale* a adulților.

H. H. Stahl, remarcabil sociolog, membru al școlii sociologice de la București, clasifică funcțiile familiei în două mari categorii: „*funcții interne* și *funcții externe*, primele contribuind la crearea unui regim de viață intimă, menit să asigure tuturor membrilor un climat de securitate, protecție și afecțiune; al

doilea grup de funcții asigurând dezvoltarea firească a personalității fiecărui membru al grupului, socializarea și integrarea sa corespunzătoare în viața socială.

Familia este prin definiție *cadru de satisfacere al nevoilor membrilor ei*. Nevoile de bază, fiziologice sunt la fel de importante ca și nevoia de securitate, de dragoste și apartenență, de recunoaștere. Toate aceste nevoi categorisite de Maslow ca fiind nevoi de tip D. Ele apar prin lipsă și împing individul la a căuta satisfacție, depind de ceilalți, de cei din jurul individului, de ceilalți membri ai familiei. Este evident faptul că o familie în care legăturile dintre membrii ei nu sunt de dragoste și respect, nu poate constitui un cadru propice de satisfacere a nevoilor umane și deci de dezvoltare normală. În funcție de felul cum cei din jur, mai ales părinții, știu să vină în întâmpinarea nevoilor lui și să înțeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care țin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o ființă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează la polul opus. Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil. După naștere, părinții sunt datori să se ocupe mai mult decât orice de educarea și bună creștere a copiilor. De la începuturi și până în prezent familia rămâne a fi dependentă de societate în virtutea principiului conexiunii dintre sistem și macrosistem. Prin familie indivizii se integrează în societate. Familia este, în esență, temelia acesteia. Din această perspectivă familia poate fi definită ca un sistem în interiorul căruia elementele. În cazul nostru membrii familiei, se influențează reciproc, dezvoltând raporturi interumane complexe. Buna funcționare a familiei ca sistem, este condiționată de modul în care reușesc să relaționeze și să comunice toate aceste subsisteme.

Funcționalitatea sistemului familial este consecința modului în care interrelaționează subsistemele. Mai precis este vorba de modul în care reușesc membrii unei familii să-și îndeplinească rolurile maritale și parentale, să soluționeze diverse probleme. De cele mai multe ori se ajunge la situația denumită familie problemă, atunci când apar carențe de structură, dar și probleme de funcționare a elementelor integrate. Uneori aceste carențe structurale și funcționale pot pune în pericol coeziunea și existența viitoarei familii. Asa este de ex. cazul familiilor, în care unul, sau ambii părinți sunt plecați la muncă în străinătate; cazul familiilor în care părinții consumă alcool; al familiilor în care violența domestică este prezentă, al familiilor în care niciun părinte nu mai are un loc de muncă, etc.

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce.

Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delincvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.”

Concluzionând putem spune, că rolul familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.

Totul se începe și se învață mai întâi în familie. Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească? Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele și vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturității? Copiii preiau totul și imită totul. Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea

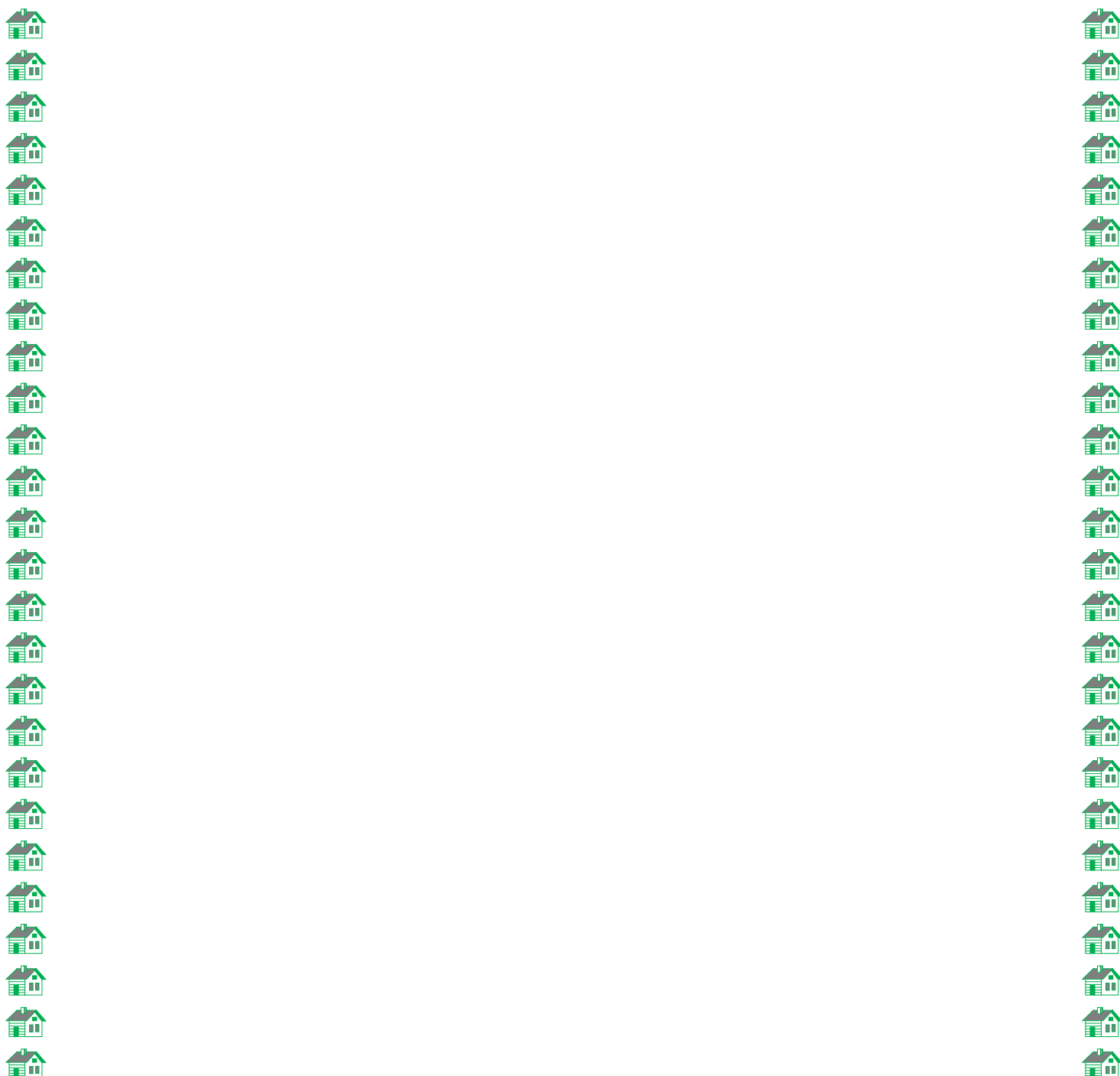

părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților. Dar asta înseamnă că orice copil care nu a primit o educație aleasă este condamnat la un eșec social și spiritual? Se pare că aceasta depinde de puterea de autoeducare a copilului dar și de persoanele cu care intră în contact. Persoanele care intră în contact cu tineri care au avut o astfel de educație în copilărie, tind să-i judece, dar soluția este să-i ajute să se integreze, dovedind răbdare și altruism. Vor primi în schimb fericirea celuilalt ca stimulent asupra propriei fericiri. Adică cel ce unge cu miresme pe altul, el mai întâi miroase frumos.

Dacă într-o grădină frumoasă se poate vedea un copac sălbatic și neîngrijit, nimeni nu se va gândi să-l condamne copacul în sine. Cu toții se vor gândi că responsabilitatea aparține grădinarului. Acesta l-a lăsat să crească și să se dezvolte în acest fel. În același mod sunt responsabili și părinții, pentru neghina semănată în inimile copiilor lor. Ei trebuie să se gândească așadar la această responsabilitate.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților , Editura Aramis, 2002.

CEI 7 ANI DE ACASĂ – TEMELIA SOLIDĂ A EDUCAȚIEI

PROF. FODOR ELENA
LICEUL CAROL I BICAZ

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe cu cei 7 ani de acasă.. Este o realitate faptul că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale de la vârste fragede, însă rămâne ideea că normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună cuvintele magice mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial: masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime, să termine ce are de spus și nu i se facă observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Familia este principalul agent al socializării. Ea este intermediarul între societatea globală și copil, locul în care se modelează principalele componente ale personalității. Deși familiile realizează funcții socializatoare comune, în realitate există numeroase diferențe în modul în care fiecare familie își socializează copiii. Aceste deosebiri sunt date de tipul de societate (tradițională sau modernă), de categoriile socio - profesionale ale părinților, de rezidență etc.

Calitatea educației primite în familie – acei „șapte ani de acasă”- depinde îndeosebi de nivelul educației al părinților și al celorlalți membri ai familiei ce vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental. Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfințenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoarie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Atunci când copilul aude că se înjură, va înjura și el, dacă vede că se fură, va fura și el, dacă vede că se minte, va minți și el; dacă cei din jur se poartă respectuos, tot așa va face și el.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: "Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica" ori "Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami." Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrajmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. Cristina Călărășanu psiholog/psihopedagog, membru fondator al Asociației Române de Psihanaliză a Legăturilor de Grup și Familie
6. www.didactic.ro

IMPLICAREA FAMILIEI ÎN PARTENERIATE EDUCAȚIONALE

PROF. ÎNV. PRIMAR FOLEA ANA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘONA, JUD. ALBA

Societatea contemporană a adus o nouă percepție a influenței pe care o are familia asupra formării personalității copilului. Deși s-a știut întotdeauna că familia este un factor determinant al acțiunii educative, astăzi s-a constatat că cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană.

Un părinte poate fi mai bun decât altul indiferent de nivelul lui cultural, dar toți au nevoie de sfaturi și sprijin pentru a preveni conflictele din viața de familie, pentru a fi un bun exemplu pentru copii.

Informarea părinților despre efectele propriilor comportamente asupra copilului de către specialiști în educație poate contribui la prevenirea efectelor negative ale acțiunilor lor educative. Implicarea părinților în activitățile școlii trebuie să fie una dintre prioritățile învățământului actual. Nevoia de a forma o echipă între cadrele didactice, elevi, părinți și autoritățile comunității în vederea corelării acțiunilor, a influențelor educative este justificată pe de o parte de tendința de autoinvestire cu responsabilitate a părinților preocupați de viitorul copiilor, iar pe de altă parte, de acumularea de către școală a atribuțiilor socializatoare proprii unor instituții inactive la nivel local cum ar fi: cluburi, ateliere de creații, agenții de turism etc.

Antrenarea părinților în acțiuni educative specifice poate să se desfășoare în următoarele direcții:

- activarea comitetului de părinți prin implicarea în colaborarea, implementarea și monitorizarea planului de dezvoltare al școlii;
- identificarea părinților voluntari care să sprijine derularea eficientă a acțiunilor educative;
- consilierea părinților în cadrul orelor de consiliere după temele stabilite împreună cu aceștia;
- antrenarea părinților în procesul instructiv-educativ;
- crearea de mijloace de comunicare cu părinții: activități cultural-artistice, vizionarea de filme educative în cadrul ședințelor cu părinții, realizarea unor broșuri sau reviste cu caracter educative, dezbateri etc.

O formă avantajoasă de colaborare între școală, elevi și părinți este parteneriatul. Parteneriatul educative școală-familie trebuie inițiat de către instituția școlară, ce are autoritatea socială și legală de a se ocupa de educarea elevilor, având în același timp, și calitatea de a aprecia care sunt nevoile, posibilitățile elevilor, raportate la cerințele societății. Termenul de parteneriat se bazează pe premise că partenerii au un fundament comun de acțiune și un principiu al reciprocității, ceea ce le permite să-și unească eforturile spre atingerea unui țel comun.

Cele mai eficiente și mai la îndemână modalități de concretizare a colaborării cu familia din activitatea mea de până acum s-au dovedit a fi următoarele:

1. Ședințele cu părinții-oferă ocazia de a interacționa, de a discuta și a se pune de acord asupra programului, asupra progreselor copiilor, de a iniția schimbări în derularea unor programe.

2. Consilierea părinților-pe teme propuse de către învățătoare sau sugerate de către părinți, cu scopul unei mai bune informări asupra problemelor ce vizează evoluția cognitivă și emoțională a elevilor.

3. Consultațiile individuale-oferă posibilitatea informării părinților asupra unor probleme comportamentale ale elevului, a analizei cauzelor ce au generat aceste manifestări, a inițierii unor măsuri educative a căror eficiență este data de consecvența aplicării acestora.

4. Participarea părinților la activitățile din școală- oferă acestora posibilitatea de a cunoaște nivelul de pregătire al elevului, deprinderile însușite, capacitatea sa de relaționare cu ceilalți colegi, metodele și procedeele specifice activității școlare.

5. Realizarea de expoziții cu produsele activității elevilor- asigură accesul părinților la traiectoria evoluției deprinderilor artistico-plastice, practice și cognitive ale elevilor. Aș adăuga aici că portofoliul activității elevului are același rol.

6. Serbările-dedicate unor evenimente cu semnificație afectivă pentru elevi, reprezintă o modalitate eficientă prin intermediul căreia părinții pot împărtăși cu copiii lor stări emoționale cu încărcătură sufletească puternică.

7. Ziua mamei, Ziua tatălui, Ziua bunicilor – sunt manifestări interactive în cadrul cărora cuplul “mama-copil”, “tata-copil”, “bunică sau bunic-nepot” vor desfășura, la concurență cu celelalte cupluri,

acțiuni practice, amuzante cum ar fi: salata de fructe, tarte decorative, aranjamente florale, concurs de cântece, minidramatizări și lista poate continua.

8. Afișierul clasei- oferă părinților informații despre orar, anunțuri despre spectacole, despre concursuri organizate de școală și nu numai.

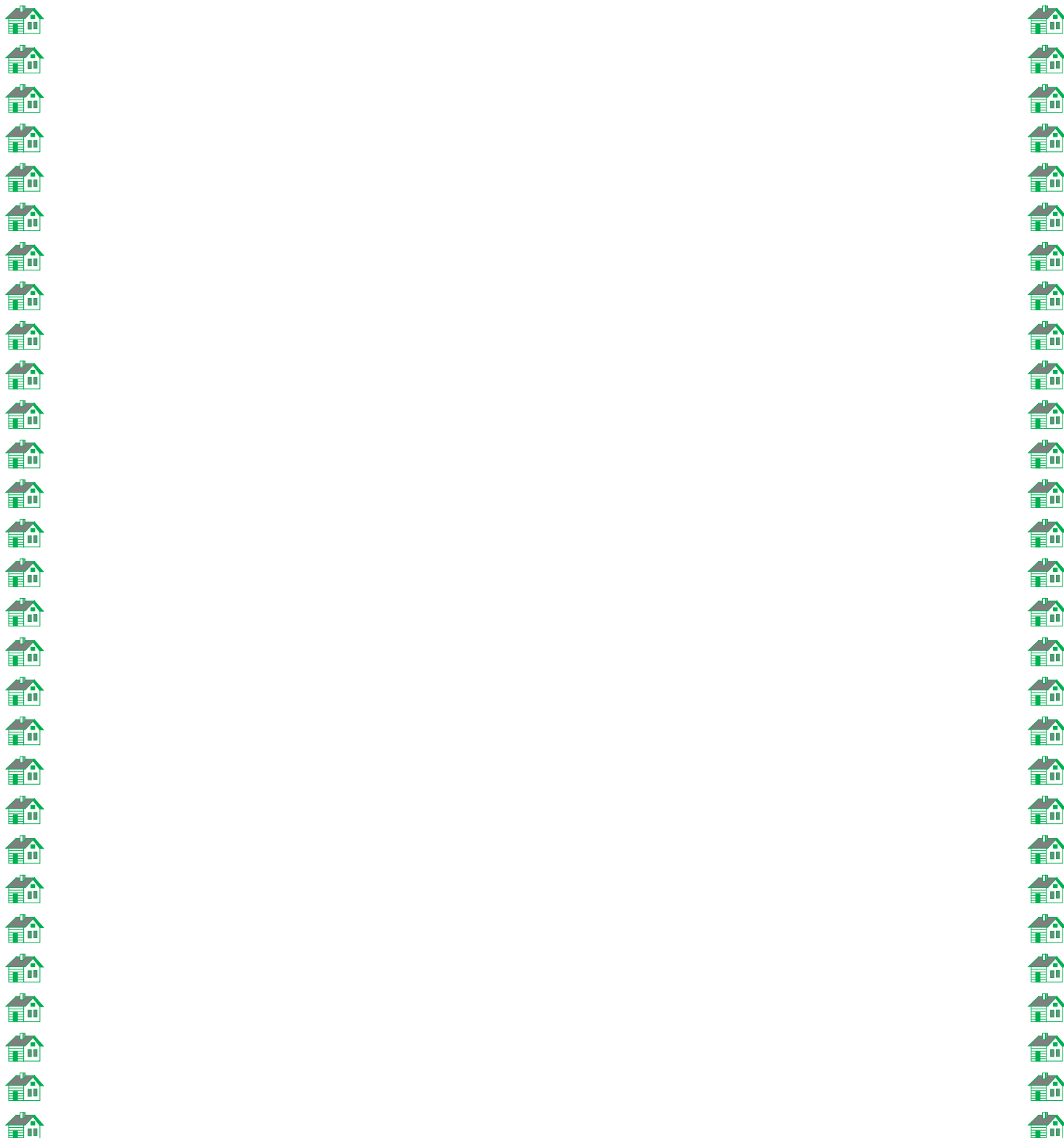
Factorii de modelare a personalității elevilor trebuie bine împlețiți pentru atingerea țelului comun: educarea elevilor în așa fel încât să se integreze optim în societatea contemporană.

Bibliografie:

Agabrian, M., Milea V., Parteneriate școală-familie-comunitate, Ed. Institutul European, Iași, 2005

Bătrânu, E., Educația în familie, Ed. Politică, București, 2005

Cristea, S., Fundamentele Pedagogiei, Ed. Polirom, Iași, 2010

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

AUTOR CAMELIA FOLTEN

Când apare un copil într-o familie, acest eveniment reprezintă cea mai mare bucurie.

Mama, tata, buncii toți cunoscuții au așteptat cu nerăbdare această minunată întâmplare. Dar, oare, câți dintre ei se gândesc și se întrebă: "Oare cum îl vom crește?", "Oare cum îl vom educa?", "Oare ce școală va urma?", "Oare cât timp îi vom dedica acestui copil?", "Oare ce valori va prețui el? Cele pe care le-am prețuit noi sau altele, necunoscute nouă sau nedorite de noi?"

Și începe astfel o nouă viață în trei...

Copilul începe să vadă! Contează ceea ce vede! El poate vedea chipuri fericite, împlinite, mereu zâmbitoare, pline de dragoste. Dar, poate vedea fețe triste, stresate, mereu grăbite. Dar ce facem atunci când copilul vede doar o singură față, a mamei, tristă și plină de griji. Mama reprezintă pentru copil centrul universului, dacă mama plânge, copilul se va intrista, dacă mama e fericită, copilul va fi numai zâmbet.

Cel mic începe să audă! Acum tot ceea ce aude va reda mai târziu. E învățare. Copilul va repeta și ce îi spun părinții dar și ce aude fără ca părinții să dorească acest lucru. Și uite așa încep "CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ".

Responsabilitatea părinților e uriașă. Copilul, până va merge la grădiniță, apoi la școală, va avea un bagaj de cunoștințe care îl va distinge poate de ceilalți copii. Ideal ar fi să aibă și un bagaj de norme de comportament.

Cu cei șapte ani de acasă el pleacă în viață.

Oare în momentul în care o nouă viață se naște în lume, cei din jur înțeleg ce responsabilități au?

Dascălii așa speră. Iși doresc doar să ajute la creșterea acestor boboci detrandafir. Din ei să facă flori puternice dar delicate, frumoase și înțelepte, cu care noi toți să ne mândrim!

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASĂ

FOTA MARINELA SCOALA PROFESIONALA DANETI

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea. Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.”
- Antoine de Saint-Exupery

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. FRĂȚILĂ CRINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „TOMA COCIȘIU” BLAJ, ALBA

„Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul... Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală.” Ion Vulcănescu

Copilul este cel mai de preț dar primit de la Dumnezeu. Este un dar care trebuie prețuit, îngrijit și educat. În primii ani de viață educația copilului cade în sarcina familiei, ei fiind singurii responsabili de formarea personalității și comportamentului copilului.

Când vorbim de un copil bine crescut, ne gândim la un copil care știe să salute, se comportă respectuos cu cei de vârsta lui și cu adulții, un copil care știe ce este cinstea, solidaritatea, care are reguli foarte clare de igienă, care respectă ceea ce a învățat în cei șapte ani de acasă.

Perioada achizițiilor din familie este considerată una din cele mai intense perioade de dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de asimilare de informare, de însușire de atitudini, comportamente, limbaj. Adoptă normele și valorile familiei, integrează roluri, capătă un model de relație care poate fi regăsit în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său.

Familia este prima care oferă copilului informații despre lumea care îl înconjoară, primele reguli și norme de conduită, climatul socio-afectiv necesar dorințelor sale. Ea trebuie să îl îndrume, să îl încurajeze, să îi arate ce e bine și ce e rău. Acest lucru poate fi realizat atât direct, cât și indirect, prin modelele oferite copilului.

Acest proces educativ al copilului trebuie dirijat în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află acesta, pentru a nu solicita prea repede lucrurile care nu sunt pe măsura puterilor lui, care să nu-i depășească capacitatea de înțelegere.

Educația în familie reprezintă un șir de încercări, eșecuri, și reușite. Soluția în cazul multor aspecte legate de educația copilului o reprezintă perseverența. Deși uneori ni se pare că tot ceea ce am făcut a fost în zadar, că toate informațiile transmise au trecut pe lângă copilul nostru, prin tenacitate, perseverență, vom reuși în final să ajungem la rezultatele pe care ni le-am propus. Exemplul personal, alături de perseverență, este cel care stă la baza educației în familie, pentru ca mai târziu eforturile susținute să dea roadele mult așteptate.

Cele mai bune rezultate sunt obținute prin implicarea activă a părintelui în jocul copilului. Astfel se pune baza unei legături solide, între el și noi, adulții. Noi pătrundem în lumea copilăriei sale fără griji, învățăm să îl cunoaștem, el pătrunde în lumea noastră, a adulților, unde prioritară este realitatea, cu reguli și norme care trebuie respectate. Astfel, exemplul personal va determina conduita acestuia prin joc, modalitatea cea mai atractivă pentru copil. Pe lângă joc, rezultate bune în învățarea normelor și regulilor de conduită sunt mesele alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici, rude, prieteni, datorită faptului că este un proces de durată, dar care prinde contur cu fiecare nouă situație în care copilul se găsește.

După ce ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și dascăli, cei din urmă având rolul de a consolida ce a realizat familia, de a completa golurile din procesul instructiv-educativ care au rămas până la această vârstă, de a lămurii și înțelege unele probleme.

Cei șapte ani de acasă reprezintă oglinda educației oferite de părinți în prima parte a copilăriei, dar care sunt definitorii pentru formarea acestuia ca adult, responsabil bine adaptat vieții actuale, ca OM.

Bibliografie

1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009
2. Vrășmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis. București, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ
DE FRÎNCU ANDREEA VIOLETA

1. Părinții ne învață
De-acasă când plecăm
Cu orișice ființă,
Să știm să ne purtăm.

2. De vezi o bătrânică
Ajut-o cum poți tu,
Nu o lăsa să creadă
Că nu știi ce-i respectul.

3. Și un câțel pe stradă,
De-l vezi neputincios,
Ajută-l cum se poate,
Ai sufletul duios.

4. Colegii de se ceartă,
Să nu stai să privești,
Să îi împaci încearcă,
Pentru că bun tu ești!

5. Părinții mei îmi spun
În lume să se vadă
De fiecare dată
Cei șapte ani de-acasă!

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

GRĂDINIȚA CU P.P. „DR. IOAN RAȚIU”, TURDA PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR -FULOP TIMEA MELINDA

„Fiecare copil pe care-l instruiam este un om pe care-l câștigăm!” – Victor Hugo

Educația, etimologic provine de la „educatiō – creștere, formare; dar își are sorgintea și în „educōeducarell – a crește a forma, a instrui, respectiv „educō-educerell – a ridica, a înălța. Educația însumează acțiunile – deliberate sau nedeliberate, explicite sau implicite, sistematice sau nesistematice – de modelare și formare a omului din perspectiva unor finalități racordate la reperele socioeconomicoistorico- culturale ale arealului în care se desfășoară. Familia are un rol important în educația copilului, astfel că pentru atingerea obiectivelor educaționale este necesar un parteneriat activ între școală și familie.

Educația copilului începe în familie și este un proces permanent care continuă de-al lungul vieții. Familia este un nucleu, un grup social important cu multiple funcții în definirea personalității și individualității unui copil. Părinții asigură copilului nevoile de bază necesare creșterii armonioase precum cele de sănătate, siguranță, suport financiar. Pe lângă nevoile de bază, familia oferă fiecărui membru dezvoltarea socială și emoțională. În cadrul familiei sunt învățate valorile morale, religioase și culturale, precum și norme de comportare în societate.

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie des folosită, și care reprezintă un set de reguli esențiale și importante de conviețuire socială pe care copilul le deprinde din sânul familiei, încă din vârste fragede. Un copil despre care se spune că are cei șapte ani de acasă este un copil politicos, educat, care mai apoi va deveni un adult responsabil cu o conduită bună în orice situație. Părinții sunt modele de la care copiii învață dreptat politețea, atitudinea pozitivă, respectul, bunul simț față de cei din jurul lor. În primii șapte ani, copilul este mai ușor de modelat astfel că educația părinților este timpurie. Un copil educat știe cum să se comporte la școală, pe stradă, iar mai târziu la locul de muncă. Regulile nescrise ale comunității sunt foarte importante și acestea trebuie explicate și înțelese de către cei mici pentru a se putea integra mai ușor în societate. În cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism,adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți,că știe să asculte ce spune cineva,că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă,de cum să se îmbrace,să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el,că are valoare ca om.

Un copil care nu se comportă adecvat în societate este etichetat ca fiind lipsit de cei șapte ani de acasă, dar înainte de a-i pune etichetă adulții trebuie să încerce să înțeleagă ce se întâmplă în spatele acestora. Părinții copiilor care au crize de tantrum în public, devin situații generatoare de stres, deoarece abilitățile lor sunt judecate de către cei din jur. În situațiile delicate, părinții au nevoie de susținere și ajutor din partea societății nicidecum să îi judece pentru comportamentul copilului lor.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ-TRECUT ȘI PREZENT

PROFESOR DE ISTORIE: GIRIGAN GABRIEL
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ALUNIȘ, JUDEȚUL CLUJ

Din punct de vedere istoric, copilăria în Evul Mediu era una care gravita în jurul familiei. Totuși în această perioadă foarte puține dintre fete știau să scrie și să citească. De asemenea, de la vârste fragede copii care proveneau din familii modeste din punct de vedere material munceau. Încă de la vârsta de șapte ani un copil era considerat apt să muncească⁴⁵.

*"[...] După ce îi țin acasă până la vârsta de 7 sau 9 ani cel mai târziu, părinții îi duc, atât pe fete, cât și pe băieți, să muncească în casele altor oameni, pentru alți 7 sau 9 ani. Acești așa-zisi ucenici, în acei ani, fac muncile cele mai servile, și puțini sunt exceptați de la această soartă. Spre exemplu, chiar și cei bogați își trimit copiii în casele altora, primind la rândul lor alți copii. Întrebați de motivul acestei severități, ei au răspuns că au făcut-o pentru ca ei [...] să învețe maniere. Dacă englezii și-ar da copiii de acasă pentru a deprinde bune maniere și virtuți și i-ar primi înapoi la sfârșitul uceniciei, ei ar putea fi scuzați. Dar copiii nu se întorc niciodată, căci fetele sunt logodite de către părinți, iar băieții se căsătoreau și repede asistați nu de părinți, ci de patroni."*⁴⁶

Din punct de vedere al educației, biserica a jucat un rol important, cu precădere în Evul Mediu dar și în epoca modernă. Scrisul și cititul erau deprinderi care se formau în școlile de pe lângă biserici. Odată cu epoca modernă, educația în rândul mai multor categorii sociale s-a răspândit.

În societatea contemporană, cei șapte ani de acasă au rolul de a forma deprinderile de bază cu care mai apoi copiii vor exersa la școală. Din experiența mea ca și cadru didactic, parteneriatul cu familia este esențial pentru ca elevul să aibă continuitate și succes școlar.

Elevii au nevoie de îndrumarea părinților atât în cadrul familiei cât și în cadrul muncii pe care o vor depune la școală. Factorul familiei în succesul școlar este important. Stabilirea de priorități în ceea ce privește traseul școlar al elevului din partea părinților este la fel de important. Chiar dacă dificultățile din prezent ale părinților, de management al timpului, au un efect negativ asupra duratei pe care și-o petrec cu copiii lor, părinții au sarcina de a acorda atenția cuvenită și investiția afectivă, dar și materială, pentru a încerca o împlinire cât mai deplină a copilului lor. Implicarea ambilor părinți este importantă. De aceea, prioritizarea atenției acordate de părinți copiilor trebuie realizată în funcție de necesitățile și timpul părinților.

O problemă la fel de importantă în societatea contemporană românească o au copiii a căror părinți sunt plecați la muncă în străinătate. Aceștia suferă din cauza lipsei unui părinte sau în anumite situații chiar a ambilor părinți. De regulă, ei sunt lăsați în grija bunicilor sau a altor rude. În această situație, cei șapte ani de acasă, ca și mod de formare, este delegată familiei extinse care trebuie să suplinească lipsa părinților. În anumite cazuri suplinirea părinților din punct de vedere afectiv dar și ca ajutor la teme sunt suplinate cu succes, însă în anumite cazuri acest lucru nu se verifică. Migrația la muncă în străinătate este un bun exemplu prin care se poate demonstra felul în care factorii structurali ai dimensiunii socio-economice au avut o influență în decizia de plecare la muncă a populației din România. Acest fenomen s-a reflectat în cadrul familiilor care au trebuit în noile condiții să renegocieze timpul și atenția pe care trebuie acordate copiilor. Până la urmă acest aspect s-a reflectat și în problematica celor șapte ani de acasă care s-a încheiat ca și ciclu în viața unui copil cu mai mult sau mai puțin succes. Trebuie luat în considerare și faptul că impactul plecării părinților poate avea un impact diferit în funcție de vârsta copiilor.

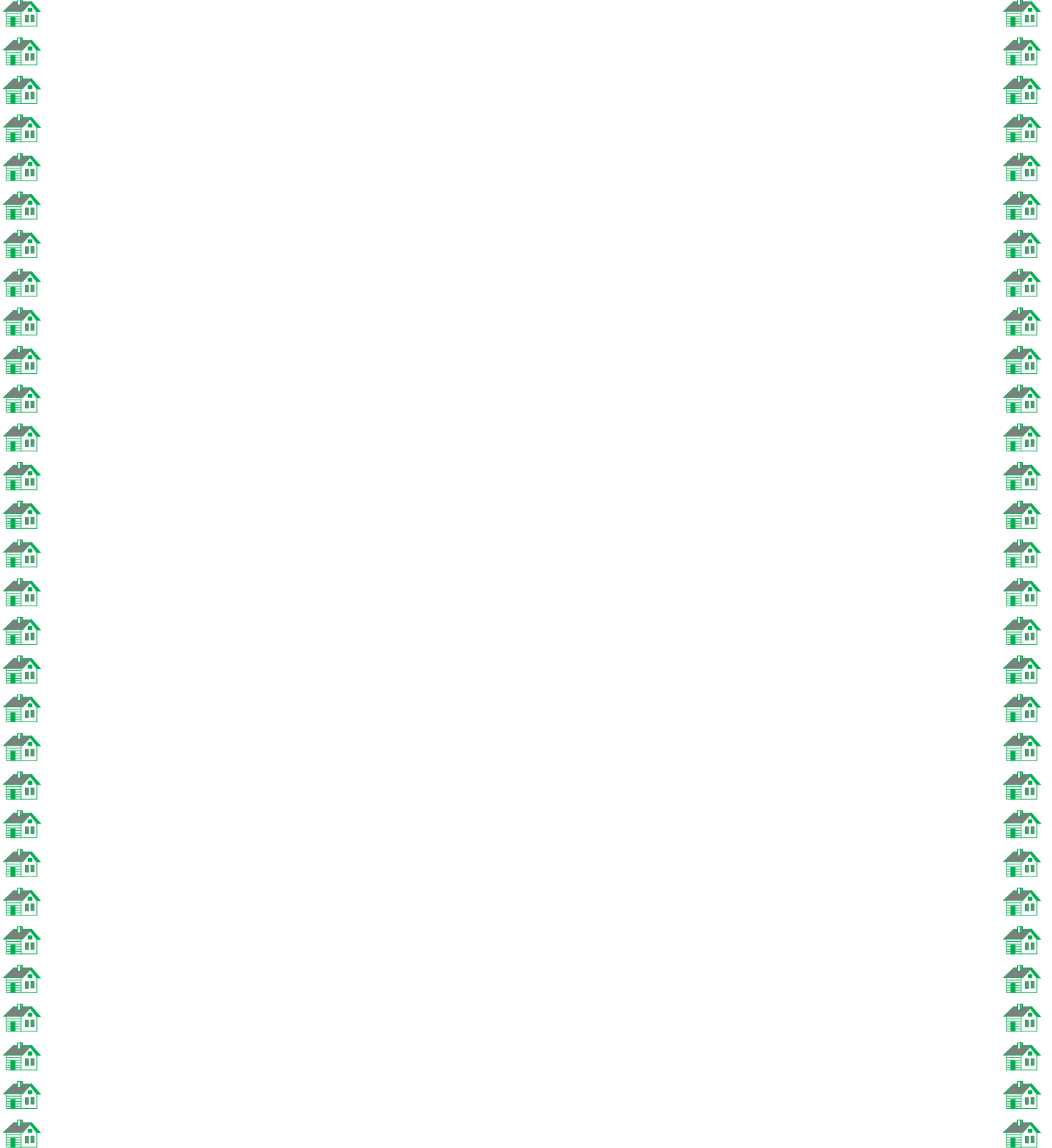
Familia și școala trebuie să conlucreze pentru ca elevul să beneficieze de cele mai bune condiții în dezvoltarea sa ca elev și viitor adult. Modelarea celor șapte ani de acasă se realizează în familie dar și școala contribuie cu practici importante de socializare, învățare, cooperare, solidarizare, care repetate au ca rezultat un model de succes în parteneriatul dintre școală și familie. Este important ca elevul să fie susținut afectiv, să aibă parte de suport motivațional din partea familiei, să fie ascultat atunci când dorește să își exprime nemulțumirile și mulțumirile.

⁴⁵ Historia, *Copilăria în Evul Mediu*, <https://www.historia.ro/sectiune/general/articol/copilaria-in-evul-mediu>

⁴⁶ ibidem

Cei șapte ani de acasă este nevoie să fie valorificați în decursul viitor al educației elevului cu deprinderi care să determine un parcurs educațional cât mai de succes. Copilul trebuie să ia parte la cât mai multe activități în cadrul familiei, să aibă responsabilități, să își formeze deprinderi, să aibă cât mai multe posibilități de a se exprima din punct de vedere comportamental. Încrederea pe care el o va deprinde în cadrul familiei îl va ajuta în dezvoltarea sa ulterioară. Chiar dacă migrația sau mobilitatea părinților pentru găsirea unui loc de muncă este mare, este important ca aceștia să își asume rolul de a educa cât mai bine copilul sau copiii lor. În acest fel se va realiza un câștig atât pentru familia respectivă cât și pentru societate în general. Oamenii educați, cu conștiința civică, cu cunoașterea deplină a drepturilor și îndatoririlor sunt cei care vor fi cetățenii de mâine. Acești cetățeni pot contribui la o societate prosperă, dezvoltată, care să aducă beneficii tuturor categoriilor sociale.

”ATELIERELE CU PĂRINȚII - UN MOD EFICIENT DE EDUCAȚIE”

PROF. DUȘA ADRIANA-ELENA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT ”PITICOT”CÎMPENI, ALBA.

În fiecare an școlar, cu ocazia anumitor evenimente și sărbători religioase importante apare oportunitatea de a organiza și realiza la grupă întâlniri cu părinții preșcolarilor, care pot lua forma unor ateliere de lucru sau workshop-uri.

În cadrul acestor ateliere se desfășoară anumite activități dedicate sărbătorilor sau evenimentelor ulterioare, la care participă atât preșcolarii cât și părinții acestora. Cu această ocazie părinții își pot observa copiii în timpul activităților propuse și îi pot evalua concomitent cu îndrumarea lor. Cadrul didactic organizator poate să participe efectiv la activitate sau poate doar observa ceea ce se întâmplă coordonând verbal desfășurarea acțiunii.

Eficiența atelierelor este maximă atunci când și părintele intervine în educația copilului său prin observații, exemplul personal, explicații, demonstrații de lucru. De aceea este mai bine să nu ne implicăm foarte mult în rezolvarea sarcinilor de lucru la ateliere ci să-i lăsăm pe părinți să-și dirijeze copiii, să le explice cum să lucreze deoarece aceștia din urmă devin mai atenți și sunt mai încrezători în părinții lor decât în cadrul didactic.

Un astfel de atelier am desfășurat cu părinții preșcolarilor la grupa mijlocie cu ocazia sărbătorilor de iarnă având tema ”Felicitări de Crăciun”.

Părinții au răspuns cu entuziasm invitației lansate de educatoare de a participa la activitate și s-au prezentat în data aleasă la grădiniță. Au confecționat felicitări de Crăciun împreună cu copiii lor și i-au îndrumat cu ocazia aceasta să lucreze curat, atent, să păstreze ordinea pe masa de lucru, să realizeze lucrări frumoase, estetice și conforme cu tema dată. Tot în cadrul acestui atelier s-au făcut referiri la comportamentul preșcolarilor în sala de grupă, la modul de rezolvare a conflictelor care apar între copii.

Cu ocazia încheierii activităților despre anotimpul toamna am realizat un atelier cu părinții cu tema ”Fruite și legume vesele” în cadrul căruia părinții și copiii au confecționat fructe și legume vesele după imaginația fiecăruia. Tot cu această ocazie au discutat despre alimentația sănătoasă și despre igiena alimentației, reguli de igienă la masă.

Consider că aceste parteneriate au fost educative pentru copiii participanți și au constituit o oportunitate de continuare a educației din familie la grădiniță.

Educația începe în familie numindu-se ”cei șapte ani de acasă” și se continuă pe băncile școlii.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎN ÎNVĂȚ. PREȘCOLAR DUȚĂ MARILENA TATIANA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 14 TÂRGOVIȘTE

Care este semnificația celor 7 ani de acasă? Este o întrebare des întâlnită cu o deosebită importanță pentru părinți, profesori cât și comunitate.

Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, în ceea ce numim ”cei șapte ani de acasă”. Cercetările confirmă că, indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri în educația copiilor lor, rezultatele determină performanțele copiilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delincvenței.

Nicio perioadă a dezvoltării psihice umane nu are caracteristici atât de numeroase, explozive, neprevăzute ca perioada preșcolară. Această perioadă intră ca notificație în “cei șapte ani de acasă”, sintagmă prin care se evocă rolul formativ, deosebit de mare, al familiei, al grădiniței în dezvoltarea copilului. Copiii sun diferiți. Și totuși câteva lucruri esențiale îi fac să fie asemenea. Toți au nevoie de dragoste, de securitate și de exercițiu. Toți simt nevoia de siguranță și de acceptare, de recunoaștere. Toți copiii urmează același ciclu de dezvoltare. Ceea ce diferă de la un copil la altul este ritmul personal al fiecăruia.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărăuia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Bibliografie:

1. Dima. Silvia. *Cei șapte ani de acasă*. Editura: E.D.P. București, 1999;
2. *Să construim împreună cei șapte ani...de acasă*. Modul pentru părinți și educatori. Proiectul pentru reforma educației timpurii. București, 2008.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

DUȚI IULIAN

Ca să vorbim de cei șapte ani de acasă trebuie să vorbim în primul rând despre bunici și părinți. Primele reguli se învață încă de la vârste fragede, din momentul în care copilul învață să vorbească.

Fiecare părinte își învață copilul regulile pe care el le consideră importante.

Cel mai eficient mod de a transmite copilului aceste reguli este oferirea de modele.

Oferă un mediu prielnic pentru dezvoltarea armonioasă a copilului tău!

Nu aștepta să meargă la școală!

Învață-l, din timp, pe copil:

✚ Să spună: „Te rog!”, „Mulțumesc!”, „Îmi cer scuze!”;

✚ Nu vorbi cu gura plină!

✚ Spune: „Bună ziua!”, când întâlnești o persoană cunoscută;

✚ Este nepolitic să întrerupi o persoană atunci când vorbește, așteaptă să termine de vorbit ca să poți vorbi și tu;

✚ Fii respectuos!

✚ Respectă persoanele mai mari ca tine!

✚ Fii blând!

✚ Fii bun!

✚ Spală-te pe mâini!

✚ Pune mâna la gură când tușești!

✚ Suflă nasul în batistă!

✚ Nu arunca mizeriile pe jos!

✚ Ai grijă de cei mai mici ca tine!

Lista poate continua, dar am enumerat doar o mica parte din regulile pe care un copil și nu numai ar trebui să le respecte/ să le respectăm.

Tu ca părinte NU UITA.

✚ Stabilește reguli!

✚ Comunică cu copilul tău!

✚ Petrece mult timp cu el!

✚ Lasă-l să fie copil!

✚ Învață-l ce este adevărul!

✚ Nu abuza de el!

✚ Arată-i adevăratele valori!

ȘI DACĂ-L VEI IUBI NECONDIȚIONAT EL VA CREȘTE FRUMOS ȘI LA RÂNDUL SĂU VA FI MODEL PENTRU ALȚII!

FII MODEL PENTRU COPILUL TĂU!

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROPUNĂTOR,
PROF. CONSILIER ȘCOLAR TATIANA DUȚI

În societatea actuală nu se mai poate vorbi de cei șapte ani de acasă.

Părintele caută, să-și înscrie copilul în diverse forme educaționale încă de la vârste foarte mici (grădiniță, clase pregătitoare, cluburi educaționale, ateliere de dezvoltare personală, etc.)

Dar știm că baza, normele de conduită, se învață în familie. Ele reprezintă „fundatia” pe care școala construiește, **DOAR**, sprijinit și ajutat de părinți.

Niciun părinte nu dorește ca fiica/fiul lor să dea dovadă de lipsă de educație (în toate contextele sociale - familie, școală, vizite, excursii, etc.), ci dimpotrivă să fie un exemplu de bună purtare.

În familie copilul deprinde principalele reguli de bună purtare imitând comportamentul părinților. Școala având rolul de a consolida sau modifica comportamentele dobândite în familie.

Părintele încearcă să transmită copilului său „reguli” care ar trebui respectate de acesta pentru a putea spune: „Uite are cei șapte ani de acasă!” îl învață să salute, îl învață cum să se comporte cu prietenii/familia, îl învață cum să răspundă, cum să manânce, cum să se spele, îl învață ce este respectul.

Toate aceste lucruri pe care le-am enumerat sunt doar câteva „reguli”. Ele sunt repetate mult timp pentru ca acestea să devină „obiceiuri”.

Pentru mine cei șapte ani de acasă înseamnă: (Mă gândesc dacă părintele știe că cei șapte ani de acasă nu se reduc doar la spălat, salutat, ci înseamnă mult mai mult)

1. Știe să fie independent;
2. Știe să împartă lucruri / bucurii cu cei din jur;
3. Știe să piardă/ dar să și câștige;
4. Are reacții coprolalice la situații care îl deranjează? Cum le gestionează?
5. Știe să soluționeze conflictele;
6. Poate să gestioneze corect emoția de bucurie, frică, furie?
7. Cât timp poate sta copilul concentrat asupra unei sarcini de lucru?
8. Este concentrat atunci când îi vorbește adultul?
9. Are răbdare să-și asculte colegii care povestesc ceva? Poate reproduce ce au spus? Are tendința de a întrerupe pentru a povesti el?
10. Se îmbracă /se dezbracă singur?
11. Are grijă de lucrurile proprii? Dar de lucrurile din jurul său are grijă?
12. Își poate organiza locul de joacă/ biroul de lucru singur?
13. Face față frustrărilor, eșecurilor?
14. Cum reacționează când nu îi iese ceva?
15. Se orientează în spațiu?
16. Reține, fără să îi repeți, două- trei sarcini combinate?
17. Când are de lucru în grup, participă sau nu la activitate? Cum? Se sfătuiește cu colegii, interacționează, are tendința de a se ocupa singur de activitate fără să asculte colegii sau este doar observator și nu se implică?

Lista poate continua. Acestea fiind doar câteva lucruri pe care copilul le învață de la părinte. Părintele este primul „UNIVERS” al copilului. El este exemplul pe care copilul îl urmează.

Consider că ceea ce este mai important este ca părinții/ educatorii să fie exemple bune de urmat, pentru cei mici și nu numai.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

GPN SĂMARA-POIANA LACULUI
PROF.ÎNV.PREȘC.DUȚULESCU SIMONA GABRIELA

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Asadar prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tatăl este prea dur copilul nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din

procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

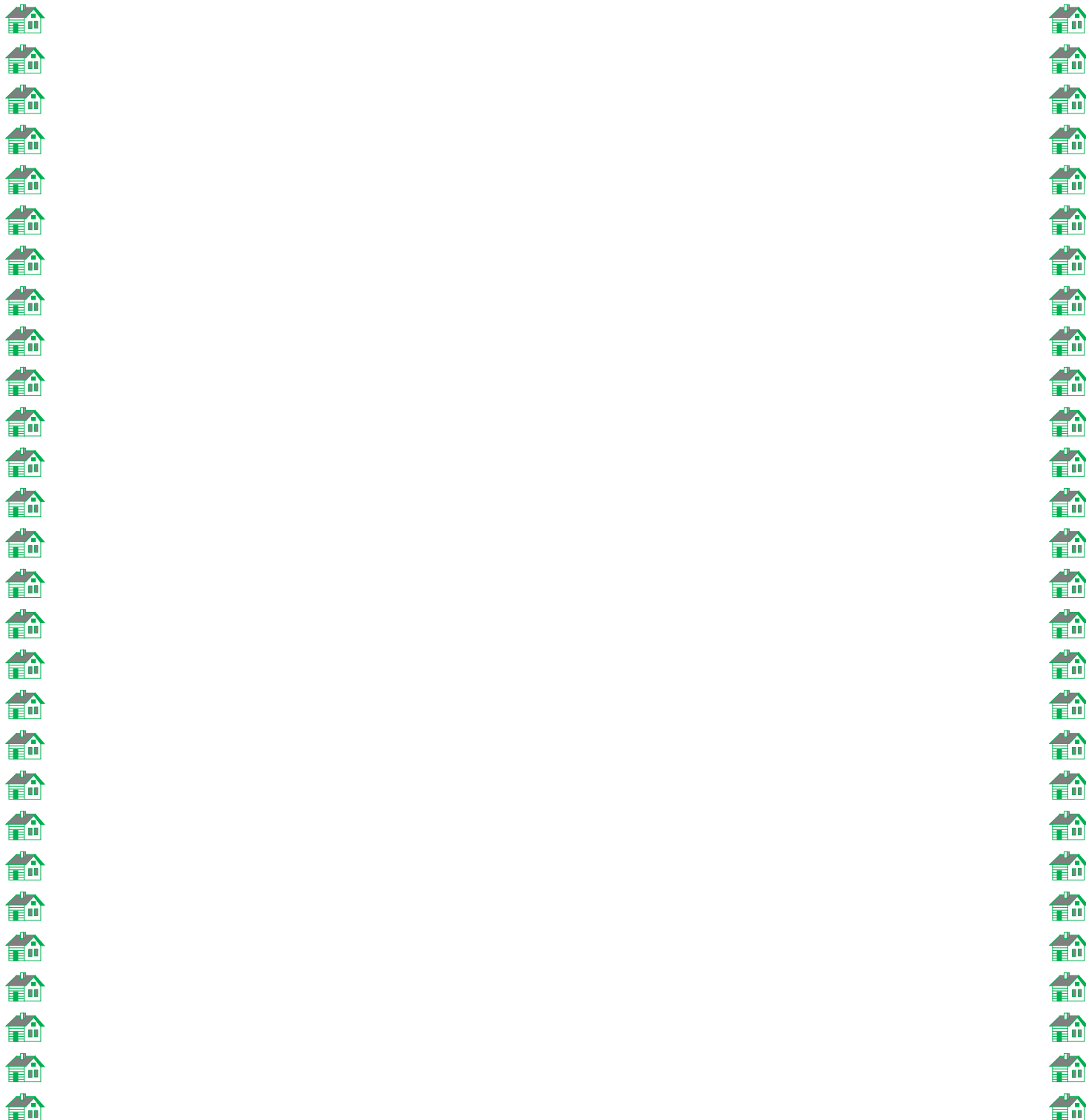
„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – MARCA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ?

PROF. ELENA-MIRELA NUȚU
COLEGIUL NAȚIONAL „ȘTEFAN CEL MARE” TG. NEAMȚ

Așa cum am mai arătat, sintagma „cei șapte ani de acasă” este folosită pentru a desemna educația pe care copilul o primește de la părinți de la cea mai fragedă vârstă până în momentul în care merge la școală, presupunându-se că, atunci când intră într-un cadru instituționalizat, copilul și-a însușit bunele maniere, respectiv unele reguli morale și de comportament, având simțul binelui și al răului precum și capacitatea de a comunica.

În condițiile societății contemporane, observând schimbările de comportament ale elevilor de la o generație la alta, având în vedere atitudinea față de colegi, față de profesori și față de școală, în general, am ajuns să mă întreb dacă mai putem vorbi astăzi despre „cei șapte ani de acasă”. Nu știu în ce măsură elevii acestei perioade mai au acești „șapte ani de acasă” înțeleși ca denumire pentru educația primită în familie din moment ce vârsta la care un copil este instituționalizat a scăzut vertiginos către doi ani, doi ani și jumătate. Cele mai multe familii își înscriu copiii la grădiniță (o grădiniță cu program prelungit, de cele mai multe ori) de când aceștia împlinesc doi ani. Ce reușesc părinții să-i învețe pe copii în doi ani de viață sau chiar în trei ani?! La grădiniță, copilul ia două mese, inclusiv masa principală (oare câți copii de doi, respectiv trei ani știu să folosească tacâmurile, astfel încât să facă față celor două feluri fără ajutorul unui adult?!) și doarme (iar acest lucru ridică problema schimbatului în pijamele). O grupă de grădiniță are cel puțin 20 de copii de vârste apropiate și două educatoare; nu știu câți părinți se gândesc la faptul că două persoane trebuie să se descurce cu cel puțin 20 de copii care au nevoie să fie ajutați să mănânce, să meargă la baie și să se schimbe, iar la aceste lucruri se pot adăuga alte probleme neprevăzute. Copilul este luat de la grădiniță după-amiaza, când părinții ies de la serviciu – mulți dintre ei prea obosiți ca să se mai ocupe de educația celui mic. La șase ani, copilul merge într-o nouă instituție – școala – care vine cu noi probleme. Pentru că programul părinților este în continuare încărcat, s-a găsit o soluție de a lăsa copilul la școală tot până după-amiaza – *after school*; așa că ia masa sub supravegherea învățătoarei sau învățătorului, își face lecțiile la școală, se joacă la școală. Astfel stând lucrurile, trebuie să acceptăm faptul că responsabilitățile care erau cândva ale părinților au fost transferate către cadrele didactice. Una dintre problemele observate în urma acestor schimbări în programul familiilor este lipsa de comunicare între părinți și copii. Mă confrunt din ce în ce mai frecvent cu părinți care nu-și cunosc copiii, care nu cred cadrul didactic atunci când le spune ce a făcut copilul la școală, care nu cred că nu și-a făcut temele sau nu s-a pregătit pentru lecții etc.

Sigur că este greu de găsit soluții potrivite pentru astfel de probleme, dar o conștientizare a schimbărilor din familie și din societatea contemporană și a efectelor pe care le au aceste schimbări asupra copiilor, asupra relației părinte – copil, asupra relației cadru didactic – elev este mai mult decât necesară.

POVESTEA CELOR 7 ANI . 7 ANI DE POVESTE

PROF. ENĂȘESCU RADU-ȘTEFAN

„Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.” Valeria Mahok

Ce sunt cei 7 ani de acasă? Educația primită în familie? Normele de conduită oferite de aceasta? Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

➤ **A saluta.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua” „pa-pa”;

➤ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește;

➤ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui;

➤ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

➤ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa;

➤ **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă;

➤ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de bază a acestei expresii: normele de conduită se învață din familie.

Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitație decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, și ele însumează:

- ✓ încercări
- ✓ eșecuri
- ✓ reușite.

Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la

fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Bibliografie:

1. www.desprecopii.com

CEI SAPTE ANI DE ACASA!

PROFESOR ÎNVAȚĂMANT PREȘCOLAR: ENAȘOAI E RAMONA ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA GHERAEȘTI

- **Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?** Copiii pot învăța de la părinți în primii ani de viață

deprinderi de autoservire,-

- Ordine;
- Igiena;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil), consecvența în realizarea unei sarcini, concentrare a atenției,
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:- spiritul de competiție;- altruismul;- cooperarea;- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de către ceilalți .

- „Pentru copii este esențial exemplul faptei“

- **Încurajările sunt mult mai eficiente decât critica**

Cuvintele au putere imensă. Ele ne ridică sau ne doboară, ele ne girează cu încredere sau ne fac lipsiți de valoare, ele ne fac să ne simțim iubiți și valorizați sau invizibili. Copiii noștri învață despre ei din vorbele noastre. Trebuie să le transmitem un mesaj pozitiv. Să fim optimiști că vor deveni oameni minunați pentru că sunt minunați.

-Ești rău! -Nu îți este rușine?! -Mereu ești obraznic? -Nu ai voie să... -Nu poți să...! -Dacă faci așa mă supăr pe tine și te trimit în camera ta! -M-am săturat de tine! Niciodată nu îți strângi jucăriile! -Dacă mănânci tot din farfurie îți dau desert. -O să îți iau jucăria când o să fii cuminte!....

Cum sună critica pentru un copil? -Nu fac bine, -Nu sunt bine, -Părinții mei nu mă plac, -Mă mai iubește mama?

Merită să ne amintim că: **Încurajările sunt mult mai eficiente decât critica**

- Este vorba aici despre emoțiile negative și cele pozitive. Emoțiile negative au efectul invers celor pozitive.

Emoțiile negative sunt: frica, teama, stresul, furia. Ce efect au ele? Diminuează puterea de concentrare și ne fac să acționăm impulsiv. În acele momente este mult mai greu să ne folosim logica și să acumulăm noțiuni noi.

Emoțiile pozitive ca bucuria, încrederea, mândria, iubirea ne ajută să ne păstrăm optimismul. Când suntem fericiți ne este mult mai ușor să ne păstrăm concentrarea. Rezultatul este că vom duce la îndeplinire cu succes sarcinile dificile și vom persevera.

- **Fericirea ne face să privim cu încredere viitorul și viața.**

Evitând critica și negativismul putem ajuta copiii să își formeze un mod de gândire optimist. Acesta le vă mări șansele de reușită. Cum transmitem mesaje pozitive?

- **Alegem să educăm cu blândețe și respect față de individualitatea copilului.**

▪ Vom vorbi copilului frumos, nu îl vom pedepsi, amăgi sau mitui pentru a îi obține colaborarea. Vrem să avem copii cu opinii proprii, nu copii care au învățat tocmai de la noi, părinții lor, să le fie frică ,

să mintă, să aibă neîncredere în oameni. **Vom explica copilului cum este corect să procedeze folosindu-ne cât mai puțin de cuvântul NU.** Orice frază se poate reformula în mod pozitiv. ” -Nu mai țipa! Ești enervant! vs. -Te rog vorbești mai încet. Așa pot înțelege corect ce încerci să îmi spui. ” **Ne facem un obicei din a remarca ceea ce face copilul bine și din a îi spune cum ne face asta să ne simțim.** Avem tendința de a educa doar când copilul face ceva greșit. Educația cea mai valoroasă are loc atunci când arătăm copilul că apreciem ceea ce face. **Vom lăuda copilul pentru efortul depus.** Menționăm ce talente și abilități are copilul și îl încurajăm să și le dezvolte prin efort susținut. Este bine desigur că este cel mai bun la matematică dar va rămâne așa fără să depună efort? Se poate aștepta să ia o notă mare doar pentru că este inteligent? ” – Îmi place că ai fost atent . Te-ai străduit și ai reușit să rezolvi problema.” **Copiii trebuie să știe că a greși este uman. Și a ierta la fel.** Nu vom ține supărarea și ne vom exprima încrederea că cel mic va proceda mai bine pe viitor. *Copiii trebuie să știe că sunt iubiți și atunci când greșesc și că iubirea este prezentă și atunci când avem divergențe.*

Este normal să avem divergențe pentru că suntem diferiți. Asta ne face să avem păreri diferite de multe ori. **Copilul trebuie să știe că este iubit necondiționat și că ne poate spune orice fără frică unor consecințe drastice.** Educația se face cu blândețe. Frica taie punțile de comunicare și face copilul să ascundă lucruri de părinți de teama consistentelor. Nu vom renunța la a educa. Doar o vom face asigurând copilul de iubirea noastră. O vom face cu calm și cu încredere. **Învățăm copiii să fie de folos ,** să fie buni cu cei din jur, să ajute în comunitate și în gospodărie. Să fim utili ne dă o stare de bine. Vom face bine fără a ne aștepta să primim ceva în schimb.

▪ **Învățăm copiii să aprecieze ceea ce au.**

Vorbim despre lucrurile bune care sunt în viața noastră. Verbalizăm pentru ce suntem recunoscători. Evităm să vorbim numai despre ceea ce ne nemulțumește . **Cei șapte ani de acasă sunt vitali pentru copil în primul rând, pentru părinți și societate, în al doilea rând. Cred că esențial este să fim simpli cu copiii noștri, să îi învățăm lucrurile fundamentale. Să facă deosebirea între bine și rău, frumos și urât. Trebuie să învățăm să dăm și să primim mai târziu. Este nevoie să înțelegem că educația se face pentru copii și nu pentru liniștea și comoditatea noastră de mai târziu. Ne educăm copiii în primul rând pentru binele lor, pentru a le da o șansă în plus, pentru a le face drumul în viață mai târziu.**

Sursă: www.SapteAniDeAcasa.ro

De vorbă cu copilul meu

Prof. învă. primar Făgădar Klara Katalin

Școala Gimnazială „Mihai Vodă”

Com. Mihai Viteazu, jud. Cluj

Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.” Johann Amos Comenius, în lucrarea sa „Didactica magna”, considera că la naștere, natura înzestrează copilul numai cu „semințele științei, ale moralității și religiozității”, ele devin un bun al fiecărui om numai prin educație. Rezultă că în concepția sa, educația este o activitate de stimulare a acestor „semințe”, și implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul ”nu poate deveni om decât dacă este educat”.

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială. Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul exemplului părintelui ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă învață să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explicăm copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat. Tot în primii șapte ani de viață, i se pot oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc” adresat bunicii sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Învățându-l să fie deschis, să aibă o atitudine

plăcută și să își exprime recunoștința față persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație îl va ajuta pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur, să devină un adult responsabil.

Felul în care se realizează comunicarea este esențial pentru ca relația dintre părinți și copii să fie una plăcută și constructivă. Este important ca parintii sa aibă grijă la acest aspect, mai ales că este dificil să faci pe cei mici atenți, dacă nu aproape imposibil. Ca în orice altă relație dintre oameni, comunicarea poate fi asemenea unui câmp minat. Dacă nu te exprimi suficient de clar, lași loc interpretărilor, resentimentelor și furiei.

Copiii sunt persoane adevărate, chiar dacă sunt noi pe lume. Ei trebuie tratați mereu cu respect și înțelegere, ca orice altă ființă umană. „Cuvintele pot face minuni atât pentru noi, cât și pentru cei din jur. Totul e să le găsești pe cele potrivite”.

BIBLIOGRAFIE

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Rich De Vos, (2009), *Fii pozitiv! 10 expresii care îți vor vschimba viața*, Editura Amaltea, București.

DEPISTAREA TULBURĂRILOR DE VORBIRE LA COPIII MICI (STUDIU DE SPECIALITATE)

PROF. FÂLFĂE IOANA, GRĂDINIȚA NR.2 CERNEȚI,
JUDEȚUL MEHEDINȚI

„Să comunicăm cu plăcere” este un deziderat adresat tuturor, mai ales copiilor care au dificultăți de comunicare. La aceasta contribuie părinții, educatorii și alți profesioniști pentru a oferi tuturor o mai bună înțelegere asupra abordării copiilor care prezintă dificultăți de comunicare. Comunicarea reprezintă schimbul de mesaje între cel puțin două persoane, din care una emite (exprimă) o informație, iar cealaltă o recepționează (înțelege, cu condiția ca ambii parteneri să cunoască codul (să vorbească aceeași limbă)). Mesajele pot fi verbale (adică orale, scrise sau citite) sau non-verbale, (adică exprimate prin semne, gesturi, desene). Instrumentul comunicării este limba., „Limbajul corpului” reprezintă de asemenea o parte importantă a comunicării. Prin, „limbajul corpului” numim mesajele transmise prin tonalitatea vocii, expresia feței, poziția corpului” reprezintă de asemenea o parte importantă a comunicării. Prin, „limbajul corpului” numim mesajele transmise prin tonalitatea vocii, expresia feței, poziția corpului, gesturi, etc.

O bună comunicare presupune combinarea armonioasă a limbajului verbal cu cel non-verbal. Comunicarea începe încă din viața intrauterină. Comunicarea între oameni este un proces bidirecțional care implică participarea a cel puțin două persoane. O bună comunicare implică mai multe etape. Eșecul procesului de comunicare survine atunci când unul din participanții la conversație întâmpină dificultăți la una din aceste etape. Fiecare copil este diferit și copiii se manifestă diferit în perioade de timp diferite. De exemplu, unii copii încep să vorbească la 1 an și jumătate. Dar, este de așteptat ca între anumite limite de vârstă, copilul să poată face anumite lucruri. Astfel este de așteptat ca la vârsta de 2 ani copilul să vorbească. Dacă nu vorbește până la această vârstă, trebuie să întrebăm de ce. Este important să știm limitele de vârstă în care copilul achiziționează anumite abilități, pentru a observa în ce măsură copilul se dezvoltă mai încet și are nevoie de ajutor sau nu.

Principalele cauze ale dificultăților de comunicare la copii sunt:

- Deficiențele de auz - dacă copiii nu aud bine le va fi greu să vorbească, aceasta deoarece copilul învață să vorbească auzind cum vorbesc ceilalți oameni și ascultându-se pe sine cum vorbește. La grupa cu care lucrez există un copil care la 4 ani nu vorbește și după sfatul de a-l duce la un specialist a primit diagnosticul de polipi supradimensionați care afectau organul auditiv. După o intervenție chirurgicală complicată prin care i s-au extirpat, copilul a început să audă. A făcut exerciții de specialitate cu logoped și copilul și-a revenit, a recuperat repede, astfel încât la vârsta de 6 ani nu mai are nevoie de asistență specială, s-a integrat în colectiv, se manifestă și vorbește normal, singură obiecție e că vorbește mai încet decât ceilalți copii datorită neîncrederii în vocea sa dar totul va intra în normal până la vârsta de școală;

- Deficiențele neuro-motorii - dacă copiii nu-și pot controla, coordona mușchii corpului, atunci ei vor întâmpina dificultăți în efectuarea oricăror mișcări, deci, inclusiv în efectuarea mișcărilor necesare emiterii sunetelor și comunicării;

- Deficiențele mintale - unii copii învață și înțeleg ceea ce se întâmplă în jur mai greu. Acestor copii le va fi mai dificil să-și formeze abilitățile necesare comunicării;

- Deficiențele multiple/asociate - unii copii posedă multiple deficiențe și din această cauză capacitatea lor de a învăța și înțelege lumea înconjurătoare este scris afectată. De obicei acești copii își formează doar cele mai elementare abilități de comunicare;

- Dificultăți de limbaj - există copii care nu am nici una dintre deficiențele enumerate mai sus, dar care am totuși dificultăți ce țin de limbaj.

Într-o grupă de grădiniță cu program prelungit am un copil care din cauza unor evenimente întâmplătoare în familie este mai vulnerabil, se grăbește când vorbește și repetă primele cuvinte sau silabe în dorința de a spune mai repede ce vrea să comunice.

Pentru a pune un diagnostic trebuie să avem o evaluare temeinică a copiilor antepreșcolari și preșcolari care au deficiențe de comunicare. Astfel trebuie să știm să determinăm exact ce poate face copilul și să identificăm domeniile în care întâmpină dificultăți, să elaborăm un plan corespunzător al obiectivelor care să satisfacă necesitățile copilului și să-l ajute să progreseze, să înregistrăm progresele copilului.

Fiecare copil care are o deficiență de comunicare are nevoie de o atenție specială și este potrivit pentru evaluare. Vârsta la care se poate face evaluarea este cât mai fragedă pentru a putea interveni la timp eficient și acolo unde copilul întâmpină dificultăți. Evaluarea copilului trebuie să se bazeze atât pe observațiile părinților, cât și pe observațiile educatorului. Colaborarea cu părinții este foarte importantă atât pentru obținerea unor informații despre evoluția copilului cât și pentru participarea lor activă și în cunoștință de cauză la toate activitățile care privesc dezvoltarea copilului.

În evaluare utilizând drept ghid de orientare o scală de dezvoltare. Scala este un instrument de lucru alcătuit pe baze statistice și ne oferă date despre indicatorii medii de evoluție în principalele domenii care caracterizează dezvoltarea firească a copilului. Cu ajutorul acestor indicatori se va stabili care este stadiul de dezvoltare a copilului comparativ cu parametrii medii de dezvoltare.

Pentru evaluare trebuie să ne asigurăm că avem toate condițiile îndeplinite:

- O atmosferă plăcută, neoficială, în care atât copilul cât și părinții să se simtă cât mai bine;
- Nu se face evaluarea când copilul este oboist sau bolnav;
- Este foarte importantă stabilirea unei relații de încredere și bună colaborare cu copilul;
- Copilul nu va fi forțat să răspundă la întrebări, asigurând o relație de comunicare cât mai firească;
- Situațiile problemă vor fi prezentate sub formă de joc; copilul nu trebuie deloc să simtă că este

supus unui examen;

- Informațiile notate trebuie să se bazeze pe observarea sistematică a copilului, știind precis și clar ce este important de urmărit;

- Copilul va fi observat în situații diferite (joc, relații cu părinții, relații cu alți copii, mai multe momente ale zilei etc.)

În final fișa de evaluare va fi o rezultată a celor mai importante date despre copil, obținute din observațiile făcute de educator și informațiile furnizate de părinți.

BIBLIOGRAFIE:

1. Revista „Învățământul preșcolar” nr. 4/2007;
2. Revista învățământul preșcolar nr. 1-2/ 2008, București;
3. Mircea Agabrian, Vlad Millea, *Parteneriate Școala-Familia-Comunitate*, Ed. Institutul European, 2005.

“TOTUL PLEACĂ DE LA CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ...”

**PROF. ÎN ÎNV. PRIMAR FARCAȘ ELISABETA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MINTIU GHERLII, JUDEȚUL CLUJ**

Vorbim adesea de cei șapte ani de acasă. Da. Așa se spunea pe vremea copilăriei mele. Acum nu știu cum ar putea să se numească. Realitatea este că, de fapt, nu mai există cei șapte ani de acasă decât parțial, deoarece, încă de la vârste fragede copiii sunt incluși în diferite forme educaționale.

Cu toate acestea, expresia “cei șapte ani de acasă” se referă la faptul că, de la naștere, copilul este alături de părinți, iar normele de conduită și principalele reguli de bună purtare se învață din familie. Aceste reguli se deprind cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta copilăriei fragede este cea mai importantă perioadă în formarea și însușirea unui comportament social corect. Mediile educaționale și școala nu fac altceva decât să consolideze sau să corecteze unele norme deja deprinse din familie.

De aceea, părinții au o mare responsabilitate, deoarece de ei depinde ca tânărul să-și asume în primii ani ai copilăriei componentele unei bune creșteri. Această expresie de “bună creștere” nu reprezintă un standard general ci ia acea formă pe care noi, părinții, i-o dăm. Deci, interpretările sunt diferite în definirea celor “șapte ani de acasă”.

Deși niciun părinte nu își dorește ca odrasla lui să nu se comporte civilizată și să dea dovadă de o proastă creștere, aceștia greșesc mereu în tot ceea ce întreprind pentru o bună creștere a copilului lor. Încă de mic, copilul face întocmai ce vede în familie, vorbește ca și aceștia, imită gesturi, comportamente, atitudini. Dacă, de exemplu copilul s-a născut într-o familie cu valori morale sănătoase cum ar fi corectitudinea, cinstea, libertatea, iubirea, respectul față de viață și stăpânirea de sine, acest copil va fi cu mult peste nivelul comportamental al unuia a cărui familie nu posedă aceste valori.

Să ne imaginăm doi copii care provin din familii diametral opuse și se întâlnesc la ziua unui coleg. Unul dintre ei se așază frumos la masă, vorbește cu ceilalți pe un ton plăcut, folosind cuvinte frumoase, iar de cealaltă parte un alt coleg trănțește scaunul, strigă, vorbește urât, varsă paharul cu suc, etc. Care dintre aceștia se integrează mai ușor în colectiv, care va avea rezultate mai bune pe toate planurile?

Școala, uneori reușește să aibă rezultate în educarea acestor copii, alteleori nu, tocmai prin faptul că ei stau doar 4-5 ore pe zi la școală, după care se întorc în același mediu din familie, revin la aceleași obiceiuri și comportamente.

Noi, dascălii, încercăm din răspuțeri să educăm elevii în spiritul conviețuirii pașnice, a prieteniei, a bunelor maniere, a respectului reciproc, dar uneori avem impresia că e în zadar. Luăm mereu legătura cu familiile acestor elevi, dar întâmpinăm și mai mari greutăți. Ne dăm seama că de fapt nu avem cu cine comunica, că relațiile vor fi reci sau inexistente, că există uneori violență în acea familie, atitudine de nepăsare, de nesuținere a copilului, fapt care ne pune uneori în situații dificile, greu de gestionat. Lipsește în primul rând acea comunicare profundă cu părinții.

Bineînțeles că, majoritatea copiilor au comportamente și valori pozitive, dar uneori exemplul negativ primează.

În concluzie, spun că, pe bună dreptate expresia “cei șapte ani de acasă” își are rolul ei, indiferent de ceea ce se învață la școală. Niciodată școala singură nu va reuși să rezolve această problemă. Totdeauna familia și mediul social vor fi pe primul loc.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR - FLORENTINA FARCAȘ GRĂDINIȚA P.P. „DUMBRAVA MINUNATĂ” STRUCTURĂ P.N. NR. 1 HUNEDOARA

Familia , în orice societate , joacă rolul cel mai important în formarea și socializare a copilului , deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfacute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere .

Parinții sunt primii educatori din viața copilului , educația primită de acesta până la șapte ani , fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară , fiind , în primul rând , cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului , principalul obiectiv al familiei trebuie să fie , păstrarea sănătății, creșterea normală și călirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase , înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă . Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost , hrană și haine , familia și căminul reprezintă pentru copil și “școala primilor ani ” în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe , ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg , ca persoană cu statut social. Parinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului , furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate , primele sfaturi , norme și reguli de conduită .

Creșterea și educarea copilului , ceea ce înseamnă “bun ” pentru el , se află într -o dinamică permanentă de la o cultură la alta ,de la o perioadă la alta . Parinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului , să cunoască faptul că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte , iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Începând cu primii ani de viață , copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca : sârguința, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiative creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egala respectare atât de copil cât și de părinți. Dragostea de “bine ”, de adevăr , are nevoie mai ales de acțiune, de descoperire a virtuților de către copil. Greșesc acei părinți , care îi interzic copiilor de a apuca , de a desface jucăriile , de a le pipăii , a le privi și chiar de a le izbi . Activismul precum și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulate, încurajate, înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă.Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținuta și locuința sa , precum și ea de frumusețea în comportare și relație cu cei din jur. Orice experiență de viață, orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie .

Familia reprezintă pentru copil , structura socio-afectivă de bază , principala structura protectoare absolute necesară existenței lui .

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încerce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Bibliografie:

1. Enache R. 2011. Asistența socială a copilului și familiei, Editura Ovidius University Press, Constanța.

2. Vrașnaș E. 2008, Intervenția socio-educatională ca sprijin pentru părinți, Editura Aramis, București.

3. Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

FARCAȘIU OTILIA

Educația este un proces care are ca scop împlinirea spirituală a ființei și a comunității, și care propune o desfășurare concretă, participare, trăire, comunicare între oameni, și presupune o cunoaștere profundă a evoluțiilor. Copilul crește într-o familie încă din prima clipă de viață. În familie se dezvoltă și crește pe toate planurile : fizic și psihic. Aici el deprinde abilități și începe să își formeze caracterul. Părinții joacă un rol important în educarea copilului, ei constituind modelul pe care îl urmează și îl imită.

Acasă se învață comunicarea, bunele maniere, regulile de igienă, obiceiurile sănătoase (de exemplu ce și cum să mănânce), cinstea, loialitatea, modestia, bunătatea, respectul, generozitatea, curajul, perseverența, cooperarea, toleranța. Iar acestea sunt completate de cunoștințele învățate la școală : gramatica, limbile străine, matematica, dezvoltarea gândirii logice și altele.

În familie se învață salutul, comportamentul în public, cu prietenii, înțelegerea normelor sociale, manierele la masă, recunoașterea greșelilor, tactul și toleranța. Copilul învață să fie responsabil, respectuos și să aibă o conduită bună. El trebuie învățat să salute, să multumească, să fie recunoscător (prin pilde și exemple), să se comporte adecvat cu colegii de la grădiniță și cu prietenii de joacă. Este important ca el să fie învățat să aibă o atitudine plăcută și să fie deschis.

Părinții trebuie să formeze copilul în așa fel încât să știe cum să se comporte în societate, cum să vorbească. Normele de conduită se învață acasă, în acest mediu copilul învață primele reguli de conduită. Acesta începe prin imitarea părinților, cu care copilul stă foarte mult. În această perioadă de creștere se formează normele unui caracter social corect.

Un copil care a fost educat într-un mod adecvat va ști cum să se comporte la școală, cum să-și facă prieteni, să fie altruist și chiar cum să se prezinte la un interviu pentru angajare. Va fi capabil să socializeze, să se integreze și să se adapteze diferitelor situații și va înțelege regulile scrise și nescrise ale comunității.

Bibliografie :

<http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

<https://www.clickpentrufemei.ro/sectiune/copii/articol/cat-conteaza-azi-cei-7-ani-de-acasa>

CEI 7 ANI DE ACASĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ PETRU MIHEȘ MEZIAD, JUD.BIHOR PROF.ÎNV.PRIMAR, FĂRCUȚ ADRIANA IOANA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

RELAȚIA PĂRINȚI - COPII ȘI EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

**AUTOR,
MAISTRU INSTRUCȚOR, FARȚADE TEREZA
LICEUL TEHNOLOGIC "GRIGORE ANTIPA" BACĂU**

Una dintre cele mai importante funcții ale familiei constă în educarea și formarea copiilor în vederea integrării lor optime în viața și activitatea socială.

În cadrul grupului familial, părinții exercită direct sau indirect influențe educațional- formative asupra propriilor lor copii. Cuplul conjugal, prin întreg sistemul sau de acte comportamentale, constituie un veritabil model social ce are o influență hotărâtoare asupra copiilor în ceea ce privește formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Pe de altă parte părinții exercită influențe educațional - modelatorii în cadrul familiei și în mod direct, în baza unei anumite strategii educaționale, folosind mai mult sau mai puțin sistematic și organizat, anumite modele și tehnici educaționale.

Cercetările de psihologie și pedagogie au demonstrat că mai ales în primii ani de viață (cei șapte ani de acasă cum se mai spune), se pun bazele unor importante componente ale personalității copilului. Apare imperios necesar ca educația în familie să se desfășoare în mod unitar , pe baza unui ansamblu de principii psiho-pedagogice și a unei metodologii clar conturate. Cu toate acestea există unele deosebiri între familii în ceea ce privește metodele educaționale adoptate.

Pe măsură ce copiii cresc și se dezvoltă conturându-se o serie de achiziții în procesul formării personalității lor, părinții trebuie să- și exercite influențele lor educative ținând cont de cerințele diferitelor stadii de dezvoltare așa cum sunt ele conturate la un moment dat. Acesta presupune în primul rând o bună cunoaștere de către părinți, a tuturor aspectelor legate de viața și activitatea copiilor lor.

Cercetările arată însă, că nu întotdeauna imaginea părinților este în concordanță cu realitatea. În această privință Gheorghe Stanciu a realizat o cercetare, cuprinzând elevii din 20 de clase de a X-a și a XI-a și familiile lor.

Măsura în care părinții își cunosc copiii a fost verificată în legătură cu următoarele aspecte:

- posibilități intelectuale;
- aptitudini pentru anumite obiecte de învățământ;
- modul de respectare a normelor de disciplină;
- atitudinea fata de școală;
- nivelul performanțelor școlare;
- aspirațiile profesionale;
- modul de deschidere și sinceritate în raport cu părinții;
- atitudinea față de problemele sexuale.

Pe baza datelor obținute, autorul ajunge la concluzia că procentul părinților care nu - și cunosc copilul, sau care au o imagine falsă față de el este de 30-40%, iar în ceea ce privește unele aspecte ale studiului, procentul fiind mai ridicat.

În condițiile unei cunoașteri insuficiente a personalității copiilor, activitatea educativă este afectată negativ, de aceea unii părinți când sunt confrunțați cu anumite acte comportamentale ale copiilor lor încearcă să găsească adevăratele cauze exclusiv în afara familiei, convinși fiind că ei au făcut totul și că sunt în general în cunoștință de cauză în legatură cu educarea și formarea acestora.

Activitatea educațional formativă desfășurată de către părinți este extrem de complexă fiind multipu determinată. Efectele ei pozitive vizează contribuția și dezvoltarea armonioasă a personalității copilului în conformitate cu modelul și idealul educațional al societății noastre. Aceasta activitate educațională depinde de o multitudine de factori:

- modul în care este perceput și cunoscut copilul de către părinți;
- modul de relaționare al părinților cu proprii copii;
- strategiile educaționale utilizate;
- relațiile dintre părinți, etc.

În organizarea și desfășurarea activității educative din cadrul familiei este necesară diferențierea a două componente:

- componenta care se referă la climatul educațional;
- componenta care se referă la situația educațională.

Climatul educațional familial - este o formațiune psihosocială complexă cuprinzând ansamblul de stări psihice, moduri de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mai mare de timp. Acest climat care poate fi pozitiv sau negativ, se interpune ca un filtru între influențele educaționale exercitate de părinți și achizițiile comportamentale realizate la nivelul personalității copiilor.

Spre deosebire de climatul educațional, situația educațională - reprezintă o anumită secvență din dinamica specifică a acestuia. Ea se referă la ceea ce se întâmplă într-o perioadă scurtă de timp (ore, o zi, sau mai multe).

De aceea o anumită situație educațională se deosebește de alta prin faptul ca la un anumit moment dat, anumite elemente de ordin educativ domină viața grupului familial cu influențe pozitive sau negative asupra copiilor. Astfel de exemplu, această dominantă poate fi:

- un conflict între părinți și copil;
- cooperarea dintre părinți și copii în vederea rezolvării unor sarcini școlare;
- inițierea copilului pentru a desfășura anumite acțiuni;
- acte comportamentale ale copilului;
- sprijinul acordat copiilor.

Din această perspectivă, Kurt Lewin susține următoarele Normele educaționale pentru asigurarea unui bun climat educativ:

- părinții trebuie să inspire copilului un sentiment de securitate;
- copilul trebuie să simtă că este iubit și dorit;
- evitarea amenințării, fricii și pedepsei;
- încurajarea copilului în dobândirea propriei independențe și asumarea responsabilității;
- necesitatea unui climat familial cald;
- manifestarea în grade rezonabile a toleranței în scopul evitării conflictelor;
- părinții trebuie să evite să - l facă pe copil să se simtă inferior;
- părinții trebuie să se asigure că nu cer copilului performanțe neconforme vârstei sau nivelului lui de dezvoltare;
- respectarea sentimentelor și drepturilor copilului;
- oferirea de răspunsuri sincere la întrebările pe care copiii pot să le adreseze, cu mențiunea ca aceste răspunsuri trebuie să fie adecvate vârstei lor;
- părinții trebuie să se intereseze de preocupările copilului chiar dacă aceștia consideră că nu sunt utile;
- ajutorarea copilului atunci când se află în dificultate fără a - l considera anormal;
- favorizarea creșterii, a progresului și nu a perfecțiunii.

Așadar, comportamentul parental trebuie să fie prin excelență adaptativ, dovedind întotdeauna un indice înalt de flexibilitate. Astfel o situație educațională poate să solicite mai multe înțelegere, acceptare și toleranță, iar alta mai multă autoritate, interdicție și chiar sancțiune.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF ÎNV PRIMAR FĂȘIE DANA-GABRIELA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

COPILUL SPUNE NU PENTRU CĂ ESTE ÎNDĂRĂTNIC?

PROFESOR FĂȘIE GHEORGHE ROMULUS

Politețea este "ceva" care se învață. Și se învață ușor.

Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi.

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-credință tot timpul, în orice situație, cu toata lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc.

Copilul spune NU pentru că este îndărătnic?

Este greu pentru părinți să facă față avalanșei de refuzuri primite din partea copilului fără să își piardă răbdarea. Să asculte ceea ce au auzit de atâtea ori de la cei din jur că cel mic este îndărătnic? Că este prea răsfățat și doar vrea să îi supere?

Adevărul este că undeva între 2 și 4 ani toți copiii trec prin această fază în care NU este cuvântul lor preferat. Această perioadă indică de fapt că cel mic a intrat într-un nou stadiu de dezvoltare cognitivă.

Momentul în care copilul începe să își exprime dorința de a face mare majoritate a lucrurilor fix invers decât este sfătuit de părinte este de fapt momentul în care acesta își înțelege și analizează individualitatea: *-Pot face ceea ce vreau EU*. În acel moment copilul își explorează unicitatea și independența.

Ca orice abilitate și aceasta are nevoie de practică și de încercări (reușite și mai puțin reușite) pentru a fi înțeleasă și controlată corect de cel mic. Creierul are nevoie de situații practice pentru a înțelege cum poți lua decizii, cum ele îți influențează viața ta și pe a celor din jurul tău. Copilul testează. Nu este răuvoitor sau rău intenționat.

Vestea bună este că vorbim de o fază ce durează de la câteva luni la un an, în funcție de copil. Ne dorim copii care au învățat să ia verbalizeze ce își doresc, chiar dacă asta diferă de ce vor alții.

Răspunsul calm al părintelui este important. El arată copilului că este iubit necondiționat, că i se acceptă individualitatea și dorințele.

Ce putem face în această perioadă?

- Să răspundem cu răbdare celui mic
- Putem să oferim posibilitatea de a lua o pauză de câteva minute

-Nu vreau să îmi pun pantalonii! Nu am nevoie de ei!

-Vrei să luăm o pauză de la îmbrăcat? Tu alergi prin casă. Ce ar fi să alegi 2-3 jucării și să le luăm în parc și apoi să vii lângă mine pentru a te ajuta să te îmbraci?

- Putem să căutăm o soluție împreună

-Mi se pare că ești prea agitat pentru a te îmbrăca. Știu că vrei să ajungi în parc să te dai în legăn/joci cu alți copii... Trebuie să te îmbraci întâi. Cum propui să facem? / Vrei să alegi tu hainele? / Crezi că mă poți ajuta să îți pui pantalonii și eu îți pun șosetele?

- Să nu folosim de forță pentru a ne impune părerile

Teama generează și mai multă teamă. Nu vom pedepsi copilul pentru a îi obține colaborarea. Nu îl vom minți, păcăli sau amăgi pentru a ajunge să facă ca noi. Poate că este mai ușor așa, dar astfel ratăm oportunitatea valoroasă de a educa, de a lăsa copilul să trăiască o situație reală și să învețe ceva din ea.

- Putem să propunem copilului o activitate care să îi mute atenția de la îmbrăcat, să îl relaxeze și să îl bucure

-Ce a fi să ascultăm cântecul tău preferat cât timp te îmbraci?

-Vrei să cântăm ceva împreună în timp ce alegem hainele și ne îmbrăcăm?

-Eu m-am cam agitat. Se pare că și tu. Hai să ne imaginăm că suflăm baloane de săpun în aer. Vreau, apoi revenim la îmbrăcat.

-Ce-ar fi să nu mai facem nimic acum și să îmi dai doar o îmbrățișare de urs? Cât de tare mă poate strânge în brațe ursulețul meu? Și acum ursuleții vor pleca în parc...

- Să sprijinim independența copilului lăsându-i să ia decizii ori de câte ori este posibil, cât mai des

Copilul poate alege ce activitate să desfășoare și pentru cât timp. Copilul poate alege ce scenariu de joacă să facă cu păpușile. Copilul poate alege cum să își asorteze hainele...

Îi putem lăsa să ia unele decizii și greșite pentru a înțelege că faptele au consecințe. Copilul poate decide că nu vrea să meargă decât în brațe. Părintele a obosit și nu îl mai poate duce în brațe. Copilul poate observa că vom opta pentru a ne opri și odihni. Poate decide să meargă pe jos sau și va ajunge mai târziu în parc și va avea mai puțin timp pentru joacă.

- Putem să ajutăm copilul să ia deciziile corecte restrângând aia de alegeri
Cei mici nu au experiența noastră de viață. Cum ajutăm un copil care nu poate lua o decizie corectă?

Oferindu-i opțiuni rezonabile:

-Vrei să te încălți tu sau te ajut eu?

-Vrei să iei jucăriile pentru nisip sau o minge în parc?

-Crezi că ai nevoie de hanoracul roșu sau de cel galben?

- Să intervenim pentru a impune limite rezonabile și a lua decizia corectă atunci când copilul nu poate face asta

Există momente în care copilul acționează impulsiv și se găsește în situații periculoase sau inacceptabile. Rolul părintelui este de a stabili clar aceste limite de siguranță fizică și normele de conduită în societate. El poate interveni calm și prompt pentru a ajuta copilul să depășească un blocaj emoțional.

Copiii reacționează impulsiv atunci când sunt depășiți de situație. Nu îi vom învinovăți, vom interveni practic pentru a opri situația. Vom conduce copilul către un loc retras și îi vom oferi posibilitatea de a își exprima sentimentele în siguranță ajutându-l să se calmeze. Abia după ce copilul s-a liniștit, putem explica concis unde a greșit. Ne vom exprima încrederea că data viitoare va face alegerea corectă.

Greșelile sunt doar oportunități de a învăța. Odată ce explicăm copilului acest lucru și îl girăm cu încrederea reală de a face mai bine, lucrurile iau o turnură pozitivă. Desigur copiii vor greși de multe ori. Pentru că sunt mici. Pentru că se entuziasmează. Pentru că se sperie... Rolul părintelui este oferi susținere copilului până ce acesta ajunge să stăpânească această abilitate de a lua decizii.

Faza cu NU trece repede, dar complexitatea deciziilor pe care le are de luat un copil mai mare crește. De aceea este important să ajutăm copiii să știe că pot decide singuri și să învețe cum o pot face corect, asumându-și implicațiile. Din această perspectivă, NU devine un cuvânt util de auzit din gura celui mic pentru că deschide posibilitatea de a îl învăța cum să își afirme independența și personalitatea, cum să ia deciziile corecte care îi vor fi atât de utile pe măsură ce înaintează în vârstă. Noi părinții decidem cum să educăm independența.

Este o diferență clară între a ajuta copilul și a îi dicta ce trebuie să facă pentru că este mic. Părintele trebuie să fie cel care îndrumă, nu cel care impune și restricționează.

Sursă:

www.SapteAniDeAcasa.ro

CEI 7 ANI DE ACASĂ

FLEȘERU ROMANA ANDREEA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI VITEAZUL” TÎRGU-MUREȘ

„Fă-te ce te-ai face, fă-te ce poți, dar mai ales om cumsecade să te faci!”, spunea Ion Agârbiceanu, și pornind de la acest citat, consider că ai nevoie de cei 7 ani de-acasă ca să devii om cumsecade. Dar la ce se referă cei 7 ani de-acasă? Când vorbim despre cei 7 ani de-acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de-acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă.

Dar educația primită în cei 7 de-acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Așadar dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinții sunt modele pentru copil. Ei trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Părinții își educă copiii (pe lângă exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții, fraze: principii, ordine, atribuiri, porunci, contraporunci, programe și permisiuni. Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în mediu școlar.

Astăzi, când vorbim despre cei 7 ani de-acasă vorbim despre ideea de a construi competențe sociale: învățarea copiilor să se comporte în mod inteligent pentru a se înțelege cu aproapele în cele mai diferite situații, pentru a ști să gestioneze și să distingă situațiile și pentru a înțelege punctele de vedere ale altora. Nu mai este vorba de bune maniere, ci de buna educație.

„IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ...,,

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR: FLIȚA IOANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 1 CĂBEȘTI
GPN NR 3 GURBEȘTI

Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația ecesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți acasă în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în

care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu.

Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinții, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idoli muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot.

Bibliografie:

wikipedia.com

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR FRANDEȘ LUCIA – MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BATOȘ, JUD. MUREȘ

Pentru părinți nu există bucurie mai mare decât aceea de a-și vedea copiii sănătoși, de a-i vedea crescând în lumina unei educații alese. Această bucurie nu este numai a celor care au dat viață copiilor – părinții naturali, ci ea este împărtășită și de educatoare, învățători, profesori.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Se știe că există o strânsă corelație între reușita școlară a viitorilor elevi și calitatea limbajului lor. Copiii cu o vorbire frumoasă, expresivă, având un vocabular bogat, nu vor avea probleme deosebite în procesul școlarității. Ei se vor adapta cu ușurință, iar rezultatele la învățătură vor fi deosebit de bune. Dimpotrivă, copiii care prezintă întâzieri în dezvoltarea limbajului sau tulburări de limbaj, se izolează, nu pun întrebări, chiar dacă au nedumeriri, ei nu ridică mâna și nu dau răspunsuri, fiindcă în sinea lor nu doresc să vorbească. Acești copii vor rămâne în urma celorlalți, vor pierde interesul pentru activitățile organizate. Ei vor avea mari greutăți în învățarea cititului în școală.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata. Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Dar va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Chiar dacă copilul frecventează grădinița de la trei ani, se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

În cei șapte ani, copiii pot învăța: deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi; exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative; bune maniere și comportament; limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție); modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător; consecvență în realizarea unei sarcini; concentrare a atenției; perseverența în realizarea unei sarcini; alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție; altruismul; cooperarea; atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc. Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. FRĂȚILĂ ADINA IULIANA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR 18 SIBIU

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- *Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă*
- *Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea*
- *Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească*
- *Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri*
- *Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni*
- *Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare*
- *Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde*
- *Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată*

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

A.B.C.-UL COMPORTĂRII CIVILIZATE

PROF. FULGĂ MIHAELA FLORICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ IZBICENI-OLT

De-a lungul vremii s-au alcătuit destule „coduri de maniere elegante”, care au devenit colecții de gesturi formale, multe dintre ele condamnate de scurgerea vremii și de schimbarea relațiilor umane la un formalism inutil desuet.

Și totuși, politețea e necesară în toate ceasurile vieții noastre. Ea trebuie să vină, în primul rând, dinăuntru nostru, pentru a avea drept de manifestare exterioară. Din acel „dinăuntru” moral, unde, de fapt, se constituie, se alcătuieste adevărata politețe, căruia poporul nostru îi spune „buna-cuviință” ori „bun-simț”, și care exprimă de fapt respect față de omul de lângă tine, față de oameni în genere, fără de care nu poate fi concepută demnitatea umană.

E necesară „politețea la toate orele zilei”. Aceste ore care sunt ale legăturilor noastre multiple și complexe cu semenii, cu părinții și educatorii, cu colegii și chiar cu necunoscuții pe care îi întâlnim în calea noastră, și toate aceste relații se cer săvârșite, firește, în cadrul unor norme de bună comportare, singurele care pot asigura dorița armonie și râvnitul echilibru al existenței sociale.

Viața dovedește că o educație bună și sănătoasă, cât și capacitatea de a te comporta cu oamenii asigură jumătate din succes.

Dacă „ziua bună se cunoaște de dimineață”, tot de atunci încep să se contureze și cerințele comportării cuviincioase.

Dacă elevii vor ști să aplice în practică: la școală, în familie, pe stradă, la spectacol, în vacanțe, pe plajă sau în vârful muntelui etc. toate normele de comportare învățate, atunci ne putem declara mulțumiți de efortul depus.

Omul se schimbă zi de zi. Îl modifică mediul în care trăiește, experiența acumulată, trăirile pe care le încercă, succesul sau insuccesul.

Ce-ar fi deci, să încercăm, împreună, educator și elev, să fim cât mai civilizați în fiecare din împrejurările existenței noastre cotidiene? poate vom devenim un model râvnit și demn de urmat de către ai noștri învățăcei.

Posibil model de proiectare a unui proiect unde se pot urmări următoarele obiective de referință:

1. Practicarea unui comportament civic în societate

- 1.1. să cunoască unele formule de adresare și de politețe;
- 1.2. să formuleze întrebări adecvate în scopul obținerii unei informații, unui obiect;
- 1.3. să manifeste un comportament adecvat în diferite situații;
- 1.4. să descrie modul de comportare în diferite situații „limită”.

2. Dezvoltarea unei atitudini conștiente și responsabile față de sine și de lumea din jur

- 2.1. să perceapă actul comunicării ca schimb de informații între oameni;
- 2.2. să aplice normele comunicării în relațiile interpersonale: formele de politețe, toleranță;
- 2.3. să justifice consecințele respectului în relațiile cu ceilalți;
- 2.4. să aprecieze situații și comportamente ale persoanelor;
- 2.5. să enumere diferite tipuri de comportament, pozitive sau negative.

3. Formarea unor deprinderi igienico-sanitare

- 3.1. să manifeste și să cultive respect pentru propriul corp și pentru integritatea fizică a sa și a celorlalți;
- 3.2. să sesizeze modul în care lucrurile pot contribui la crearea unei ambianțe plăcute sau neplăcute;
- 3.3. să argumenteze nevoia unui comportament ecologic;
- 3.4. să cunoască și să respecte regulile de circulație.

Obiective cadru

1. Practicarea unui comportament civic în societate;
2. Dezvoltarea unei atitudini conștiente și responsabile față de sine și de lumea din jur;
3. Formarea unor deprinderi igienico-sanitare;

Unități/teme de conținut

1. Politețea – expresia omeniei (despre salut și formule de adresare)

- 2. Politețea străzii
- 3. Știm să călătorim civilizată cu mijloacele de transport în comun?
- 4. La școală și acasă
- 5. Politețe la masă
- 6. Azi mergem la cumpărături
- 7. Azi mergem la spectacol
- 8. Frumoasele vacanțe
- 9. Artă de a face daruri
- 10. Spune-mi cum te îmbraci, ca să-ți spun cine ești?
- 11. Măine suntem invitați
- 12. Măine avem invitați
- 13. Sună telefonul!
- 14. Educația rutieră – Educație pentru viață
- 15. Artă conversației
- 16. Sănătatea – bunul cel mai de preț!
- 17. Zâmbiți, vă rog! (glume, ghicitori referitoare la politețe, circulație)

„CEI 7 ANI DE-ACASĂ”

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: IANCU LIANA IRINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MAVRODIN
COMUNA MAVRODIN, JUDEȚUL TELEORMAN

Expresia „cei 7 ani de-acasă” este des întâlnită în rândul părinților. Un copil educat, bine crescut, care și-a însușit normele unui comportament civilizată, adaptat regulilor societății este un copil care cunoaște normele bunelor maniere. Ne referim la educația primită de la părinți înainte ca acesta să meargă la școală.

Bunele maniere sunt acele reguli morale atât de potrivite atunci când copilul se află singur în colectivitate. Va ști cum să se comporte și, mai ales, cum anume să transmită mai departe propriile valori. Principiile de viață asimilate acasă sunt foarte importante pentru cel mic. Din acest motiv, familia trebuie să încerce ca încă de mic să îl ajute să își însușească regulile unui comportament civilizată.

Regula celor șapte ani de acasă nu constă într-o teorie care trebuie învățată pe dinafară, ci mai degrabă reprezintă un cumul de experiențe frumoase, petrecute alături de cei mai dragi actori implicați în creșterea și educarea sa: părinții. Afecțiunea și dragostea părintească sunt elemente-cheie pentru deprinderea unui comportament civilizată.

Atunci când ne gândim la părinții noștri, nu putem să nu ne aducem aminte că ei ne-au format, ei ne-au învățat cum să ne comportăm și tot de la ei am aflat ce trebuie să facem pentru a nu stârni controverse. Dragostea părinților le permite celor mici să învețe să se comporte, să aibă încredere în forțele proprii și să se simtă protejați. Copilul care se simte în siguranță va fi mai calm, va ști să perceapă pozitiv regulile impuse de părinți. Tot părinții îl vor face să își dea seama că modul în care se va comporta va fi doar pentru binele său pe mai târziu.

Este indicat ca micuțul să facă totul în mod conștient, într-o atmosferă bazată pe lucruri pozitive, pe încredere și iubire, în așa fel încât copilul să nu aibă sentimentul de obligativitate.

Vârsta și bunele maniere

În funcție de vârsta copilului, acesta va putea să se adapteze mai ușor sau nu normelor morale. De aceea, este bine ca părinții să înceapă să le vorbească despre comportament încă din primii anișori de viață, să nu le impună și să încerce să îi facă conștienți de ceea ce se petrece în jurul lor. În jurul vârstei de doi ani, copilul nu va ști cum să reacționeze atunci când este vorba de nevoile altuia. Se va gândi întotdeauna numai la sine, să îi fie bine, să capete jucăria pe care și-o dorește și să fie el însuși în centrul atenției. Nu îl poți obliga să facă lucruri pe care nu le înțelege, întrucât vei fi surprinsă să afli că nu va cunoaște ce înseamnă acest lucru.

Și chiar dacă sunt mici, copiii trebuie învățați cu limitele. Vor fi nevoiți să asculte ceea ce părinții le spun, să aștepte atunci când trebuie să aștepte și să cunoască semnificația regulilor de politețe. A spune mulțumesc, bună ziua sau alte cuvinte utile și frumoase nu trebuie să fie o obligație, ci mai degrabă o obișnuință.

Începând cu vârsta de trei – cinci anișori, copilul înțelege că este bine să își împartă jucăriile cu alți copii de aceeași vârstă și să se gândească la nevoile prietenilor săi. Tot în această perioadă știe să facă diferența dintre bine și rău.

Va învăța semnificația bunelor maniere, va cunoaște cum să mănânce corect, ce să facă atunci când merge în vizită, cum să se comporte în parc ori la grădiniță. Nu trebuie totuși să vă așteptați la lucruri prea complexe, totul se va învăța treptat și cu multă răbdare. Tocmai de aceea, este bine ca micuțul să relaționeze, să se afle întotdeauna în legătură cu prietenii de vârsta lui, să facă schimb de informații și să se adapteze regulilor de conviețuire socială.

Începând cu vârsta de cinci anișori, copilul va deveni din ce în ce mai independent. Acum este momentul în care trebuie să îl încurajați să se exprime, să își manifeste impresiile, să își spună punctul de vedere cu îndrăzneală în fața tuturor.

Fără pedepse

Regula celor șapte ani de acasă se învață fără constrângere. Desigur, pot fi corectate anumite deficiențe ale comportamentului copilului, însă doar prin comunicare, îndrumare și, mai ales, cu multă răbdare. Progresele copilului sunt lente, însă trebuie să știm că acestea se înrădăcinează pe măsură ce crește și se sedimentează bine în caracterul copilului pe termen lung. Într-un final, nu trebuie să uitați că micuțul are nevoie de voi să îi fiți exemplu, să îi îndrumați pașii, să îl ocrotiți și să îl protejați

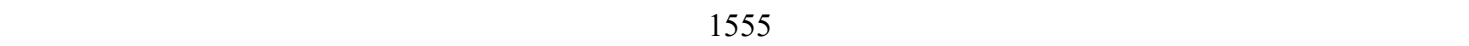
CUPRINS

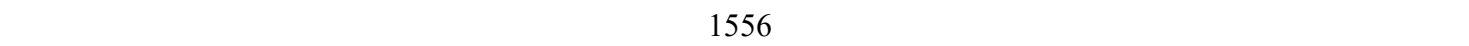

 ABALARU FLORIANA CRISTINA	3	
 ACRISTINEI NADIA DANIELA	5	
 ACS MELINDA	7	
 AGACHI LUMINIȚA	9	
 AILINCĂI ELENA-LORENINA.....	11	
 ALBULESCU CORNELIA.....	13	
 ALECU MARIA.....	15	
 ALEXANDRU EMILIA	17	
 ALEXANDRU GHEORGHE	18	
 ALEXANDRU JENI	19	
 ALEXESCU MARIA GIANINA.....	21	
 AMALIA MISĂILĂ.....	23	
 AURICA AMARIEI.....	25	
 AMĂRIUȚEI ANGELA-ALINA.....	26	
 ANA APETREI	27	
 ANA NICOLETA.....	29	
 . ANDREEA POP.....	30	
 ANDREI MIHAELA- IULIANA.....	31	
 ANDREI MIHAELA.....	33	
 ANDREI VERONICA.....	35	
 ANDRONIE MARIA DANIELA	38	
 ANGELA FERENTI	40	
 URSACHE ANGELICA	41	
 ANGHEL DANIELA SANDA	43	
 ANGHEL ELENA-MIHAELA	44	
 LUMINIȚA MARINELA NELI ANGHEL.....	46	
 ANGHELACHE IULIA-NELA	48	
 ANTOCHE ALISA – SIMONA.....	50	
 ANTOCHI LACRAMIOARA.....	52	
 ANTON ANILENA.....	54	
 APOSTU MIHAELA	56	
 ARAMĂ ELENA-ADELA	58	
 HORIA-MĂRGĂRINT ARCHIP	60	
 ARDELEAN CLAUDIA.....	62	
 ARDELEAN RAMONA	63	
 ARON IULIA	65	

		
 ARON VASILICA		67
 ABAZA IRINA MARINELA		69
 ADAM IOANA		72
 ADAM ELENA		73
 ADAM OANA.....		75
 Adam Oana		75
 ADELA LUGOJ		77
 AGAPIE NICOLETA.....		79
 AGAVRILLOAIE MARIA		80
 AGHICIUC MONICA.....		82
 ALBASTROIU IVONA		84
 ALBERT CSILLA.....		86
 ALBU EMILIA		88
 ALDEA COSMINA-VALERIA		90
 ALDEA DENISA		92
 ALDEA GABRIELA.....		93
 MARIA GIZELA ALDICA		95
 ALEXANDRU CRISTINA		96
 ALEXANDRU TEODORA		97
 ALUPEI DANIELA		98
 AMBRUS-SÁNTHA EDIT.....		100
 AMZA OANA		101
 LEAOTĂ ANA-DANIELA.....		103
 BORCAN ANIȚESCU ANA-MARIA.....		104
 ANAMARIA - LAURA BÂZU		106
 ANCA ANGELA.....		108
 LILOF ANCA VIOLETA		109
 ANDONE VALENTINA CAMELIA		110
 ANDREI CRISTINA MARIANA.....		112
 ANDREI ELENA-ANCUTA		114
 ANDREI GEORGETA.....		116
 ANDREI MIRELA PAULA.....		118
 ANGHEL ADRIANA VERONICA.....		120
 ANGHEL IONELA		121
 IONICA ANGHEL.....		123
 ANGHELUS RALUCA		124
 ANI IOANA		127
		
		

		
 ANIȚESCU FLORINA MIRABELA	129	
 ANTAL ESZTER	130	
 ANTIP CRINA-RAMONA	132	
 ANTON ROXANA MIHAELA	134	
 ANTONACHE ȘTEFANIA	136	
 ANTONIEVICI ALINA,	138	
 APETREI ANTOANETA	140	
 APOSTOL ELENA MADALINA	141	
 APOSTOL VIRGINICA	143	
 ARDELEAN CAMELIA ELENA	144	
 ARDELEAN CARMEN	146	
 ARGATU CRISTINA	147	
 ARGENTINA GABI CHIRU	149	
 ARICIU CLAUDIA CORNELIA	150	
 ARICIU FELICIA	152	
 ARITON IULIA	154	
 ARPADI CARMEN	155	
 ALBESCU CARMEN	157	
 MUREȘAN ADRIANA	158	
 ALBIȘORU NICOLETA	160	
 ALECU ANIȘOARA	162	
 ALEXANDRU STELUȚA	164	
 ALUCĂI ELENA	166	
 AMORĂRIȚI ELENA	168	
 ANDRAȘ VICTORIA	170	
 ANTON IOANA CODRUȚA	172	
 APETRĂCHIOAEI ALINA LILIANA	174	
 APETRI NUȚA	176	
 AUNGURENCI GETICA	178	
 MALIȚA FELICIA/AVRAM CLAUDIA	180	
 AVRAMESCU SIMONA	182	
 ARSA EMIL	183	
 ARSENE FLORENTINA	184	
 ASAVEI IONELA	185	
 ASOFRONIE DOINIȚA	186	
 ATODIRESEI MIHAELA ELENA	188	
 AVRAM ANCA – MIHAELA	189	
		

		
 AVRAM MĂDĂLINA.....	191	
 AVRAM RODICA.....	192	
 AXINIEI IOLANDA.....	194	
 BACTER GEORGETA.....	195	
 BACTER MARINEL.....	195	
 BĂDĂRĂU DANIELA.....	196	
 GALIUC ELENA.....	196	
 BĂDĂRĂU DANIELA.....	199	
 BADEA LIVIU.....	202	
 BADEA MARIANA.....	203	
 BADEA NICOLETA.....	205	
 BADOI MIHAELA.....	206	
 BĂDULESCU ADELA-MARIANA.....	207	
 IULIA BADURA.....	209	
 BALAN DOINA LAURA.....	210	
 BĂLAN DOINA-EUGENIA.....	211	
 BĂLAN GINA.....	212	
 BALEA DELIA ELENA.....	214	
 LUCIANA BALEA.....	215	
 <i>BALICA VALERIA</i>	216	
 BALINT LAURA.....	218	
 BALOGH ERIKA.....	220	
 BANU DANIELA.....	221	
 BANU MIOARA.....	223	
 BARABAS ILDIKÓ.....	225	
 BARABAS MIHAIELA.....	227	
 BARBACIORU CARMEN.....	228	
 BARBU MARIA.....	230	
 BARBULESCU COSMIN.....	231	
 BÁRDI GYÖNGYI-ÁGNES.....	232	
 BÂRSAN RODICA-ELISABETA.....	234	
 BARTA CATALINA.....	236	
 BECHERESCU MARIANA.....	237	
 BELECCIU AURICA.....	238	
 BELECCIU DANIELA MARIANA.....	240	
 BELEI ELENA CAMELIA.....	242	
 BABOI ELISABETA.....	243	
		

BABOTA IULIANA		245
BACIȘ COSMINA		246
BACIU GEORGIANA		247
BĂDESCU JANINA		248
BAGOSI EVA		250
BAIDOC DANIELA		252
BAJGYIK EVELINA.....		253
BĂLAN MIHAELA-ANDREEA.....		254
DÎRMINĂ OANA		254
BĂLAȘA ELENA - FLORENTINA.....		256
BALÁZS ERIKA.....		258
BALCAN MARIA.....		260
BĂLOI DIANA CRISTINA.....		261
BĂLȚATU LAURA.....		263
BĂLȚOI GHERGHE TATIANA MĂDĂLINA		265
BĂLU DIANA – MIHAELA		267
BAMIOPOL LAURA EMILIA.....		268
BANDI ANDREA MONICA.....		270
BANU ELENA MĂDĂLINA		271
BANU MONICA.....		272
BARB FAUR CLAUDIA SORINA.....		274
BARBU ALINA-MARIA		275
BARBU ANCA-ROXANA.....		277
BARBU IOANA.....		279
BARBU IULIANA CORNELIA.....		281
BARBU LUCICA.....		283
BARCAN CARMEN – MIHAELA		284
IONICA VERONICA BAROȘI		286
BARTHA LIDIA ELISABETA		288
BASARAB MIHAELA AUGUSTINA.....		289
BECA ADINA.....		291
BEDE IMOLA.....		292
BEDE LAURA.....		294
BELDIMAN CRISTINA MIHAELA		296
BELEA FLORICA ILEANA		297
BÂRJOVEANU ALINA-LOREDANA.....		299
BACISOR DIANA EMILIA		300

ATĂNĂSOAIE ANA-MARIA		301
BABESCU LĂCRĂMIOARA		303
BĂCEANU CRISTINA.....		304
BĂDEANU LAURA		306
BĂGHINĂ ROXANA NINA.....		308
ANIȘOARA BAHNĂ		310
BĂLAN ADELA LOREDANA		312
BĂLANA DORINA		313
BĂLĂNESCU CLAUDIA		315
BĂLOI LILIANA.....		317
BALTĂ CAMELIA LUMINIȚA		319
BĂLTOI CRISTINA MARIA		321
BĂLUȚIU MĂDĂLINA-CORINA		322
BĂNESCU DOINA-GABRIELA		324
CRISTINA BARBĂLATĂ		325
BĂRBOI ALINA.....		327
BĂRJOVEANU ALINA-LOREDANA.....		329
BĂȚĂUȘ CORNELIA		330
BĂTRÂNEANU MIHAELA-MIRELA.....		331
BELCOTĂ CERNESCU CORNELIA		333
ANA BENDREA.....		334
BERCEA ANAMARIA.....		335
BEȘLEAGĂ FLORICA		336
BICA ALINA ELENA		338
BÎCA ILINA LILIANA.....		340
BIDALACH ANY ALINA.....		342
GRIGOR ADRIANA.....		344
BINDER ALINA-NATALIA.....		345
GEORGETA BIOLAN.....		348
BIRĂU VICTOR.....		350
BIREȘ RAMONA		352
BÎRZESCU LAURA		354
POPESCU ANAMARIA.....		354
MARIN BÎTE		355
BÎICU ALINA		357
BÎRSAN ILONA GHIZELA		360
COMAN MARIA FLOARE.....		362

BÎZU ELENA-GEORGIANA.....	362
BUNECI EUGENIA.....	363
BLAJ ADRIANA MIHAELA.....	366
BLAJ IOANA CORINA.....	368
BOANCĂ FLORENTINA-CAMELIA.....	372
BOBAR VIORICA.....	373
BOBÂRCĂ CĂTĂLINA.....	374
BOCAN ELISABETA.....	376
BOCȘA GHEORGHÎȚA ELENA.....	378
BOCȘE LOREDANA.....	381
BODEA HANELORE.....	383
BODNARIUK ANA MARI.....	384
BOGDAN ADRIANA.....	386
BOGDĂNEL MINODORA.....	387
BOIANGIU ANGELA.....	390
ELENA BOJAN.....	392
BOJESCU CAMELIA.....	394
BOLBORICI CONSTANȚA MIHAELA.....	396
BOLOG IOANA-MARIA.....	398
BOLOGH FLOAREA SILVIA.....	399
BONCEA NICULINA MARIA.....	400
BONTEA MIHAELA.....	402
BORCEA DANIELA-ELENA.....	404
BORCSA MARIA.....	406
JURCA LARISA MARIA.....	408
BORDEU GEORGETA.....	408
BORLOVAN FLORENTINA MARIA.....	411
BORȘ ALINA ANNA MARIA.....	413
BORZ DOINA GABRIELA.....	418
BORȘ-HUMULESCU ELENA-IULIA.....	419
BOȘNEAG DANIEL.....	422
BOTOS VERONICA.....	424
BOTOȘ DANIELA-MARIA.....	426
BOUROȘ GEORGETA.....	427
BÓDIS BEÁTA.....	429
BÓDI ÁGNES.....	429
BRADEA ALINA.....	432

BRADEA TEODORA.....	434	
BRAGYE ADINA	436	
BRAHA IOANA ADRIANA	437	
NICOLETA BRÂNZIA.....	439	
BERBEACA FLORINA.....	441	
BERINDEI IOLANDA ECATERINA.....	442	
LAURA BERINDEI.....	443	
BERINDEIE VALENTINA MARIA.....	445	
BERSAN ANA-MARIA	446	
BERZESCU VALERIA	447	
BIRCEA OTILIA	449	
BIRTA ROXANA-MARIA.....	451	
BISTRICEANU ALINA	452	
BIVOLARU MARCELA	454	
BLAGA VIORICA.....	456	
BLAGOE ROZETA - ANA	458	
BLĂGUȚIU CORNELIA.....	459	
BLAJOVAN GABRIELA-LOREDANA.....	461	
BOACĂ GEORGETA.....	463	
BOANCĂ MARIA	465	
BOBOC FLORINELA	466	
BOBOCEA RODICA.....	468	
BOBRIC PETRONELA	470	
BOBROVA NATALIA	471	
BOCSKOR ANA-SUSANA	472	
BODNAR LUCREȚIA.....	473	
BOF ROXANA-ELENA	474	
MIHAELA BOGHIU	475	
BOIT DANIELA	476	
BOLDAN RALUCA DANIELA	478	
BOLOCAN VIORICA	480	
BONCA ALINA RODICA.....	481	
BONCIU DANIELA	483	
ALEXANDRU BONDU	485	
BOR MARIANA-FLOAREA	486	
BORCA VALENTIN-PETRU	488	
BORDAN ANA.....	490	

BORDEANU ANDREEA AIINA.....	491	
BORDEIANU ANDA ȘTEFANA.....	493	
BORICEAN IULIANA LAVINIA.....	494	
BOROȘ ALINA.....	496	
BOROȘ ANUȚA.....	497	
BORODEI RALUCA.....	498	
BORTOC ANCA ELENA.....	499	
BOTIȘ ANAMARIA.....	501	
BOTIȘ RAMONA LOREDANA.....	503	
BOTIZA LIGIA-DANIELA.....	505	
BOULEANU ANA MARIA.....	506	
BOKOR CRISTINA SONIA.....	508	
BRETAN ILDICO.....	509	
BRUJA CARMEN-VASILICA.....	513	
BUBURUZ VALENTINA.....	515	
BUCATARU PETRONELA.....	517	
BUDELECAN ELENA.....	518	
BUJOR ANISOARA.....	520	
BULETEANU IULIANA.....	522	
BUMBU IULIANA.....	524	
BUNEA MARIA.....	526	
BURCI ADRIANA.....	528	
BURLACESCU IONELA.....	530	
BURLEA SIMONA-CORINA.....	532	
BURZO AURICA.....	534	
BURZO MARIUS ION.....	536	
BUTAN CRISTINA.....	538	
BUTUM GABRIELA.....	540	
BUZÁS ILDIKÓ-KATALIN.....	541	
BUZATU VIORICA.....	543	
SIMONA BUZEA.....	544	
BUZOIANU NICOLETA.....	546	
BUZULOIU I. DOINA.....	547	
BREAZU ALINA.....	548	
BREGE ELENA VIORICA.....	550	
BRÎNDUȘE FLAVIUS ANDREI.....	552	
BUCĂLAE RALUCA.....	554	

BUCĂȚARU VERONICA.....	556
BUCUR DORINA CRISTINA.....	558
BUCUR FELICIA-SANDA	559
BUCUR GABRIELA	561
BUCUR MARIANA	562
BUDA CLAUDIA	563
BUDIU MIHAELA	564
BUDUR ADRI.....	566
BUJGOI ANIȘOARA	568
BUJOR TEODORA.....	570
BUJOREANU ADELINA.....	572
BUJU ELIZA	574
BULHAC MIHAELA CLARISA	577
BULIGA DANIELA	578
BUNECI EUGENIA.....	580
BURLACU ADINA	582
BURLAN IOANA.....	583
BURSUC RALUCA GEORGETA	584
BURULEAN LUMINIȚA.....	587
BUȘILĂ DANIELA.....	589
BUTAȘ FLORICA-CLAUDIA,.....	591
NATALIA BUTNARU	593
IOANA BUTOI	595
BUTOI MIHAELA.....	597
BUZATU CONSTANȚA MIRELA.....	598
BUZDUGAN MARICICA.....	599
CALACEAN MARIA	601
CALOTĂ ELENA SIMONA	602
CALU DIANA MARIA	604
ANETA CARABAN	606
CARACONCEA CRISTINA ELENA	607
CARMEN DANIELA VOINEA	609
CARP LUCICA	612
CARPUSOR ELENA	613
CATALINA ALISA.....	615
CAPRAN GEORGIANA	617
CĂPRAR ANTONELA.....	619

CĂPRAR DANIELA.....	620	
CARA COSMINA.....	621	
CARAPITI ECATERINA	622	
CARAPONU MARIA-AURA	623	
CARMEN ANGELICA.....	624	
CÂLBU IBOLYA-ANDREA.....	625	
BUZATU DANA MIHAELA	628	
BRÎNZĂ GHEORGHÎȚA	630	
BUCUR VANDA MĂDĂLINA	632	
BUCUREȘTEANU ELIZA.....	634	
BUCUȚĂ FLORINELA-RAMONA.....	636	
ANETUȚA BUDILEANU	639	
BUHUȘI LUCICA.....	641	
BULGĂR DELIA VALENTINA.....	643	
BULTEAN NICOLETA CODRUȚA	645	
BUNAIASU CRISTIANA	647	
BURGĂ CLAUDIA	649	
BUTIȘEANU LILIANA	651	
BUȚIU EMILIA.....	653	
CĂBAȘ SERGIU.....	655	
CĂCIULESCU TAVICA	656	
CÂLBU IBOLYA-ANDREA.....	658	
CĂLDĂRUȘĂ-BORZAȘI	661	
CĂLIN ELENA	665	
IULIANA CĂLIN	666	
CĂLIN MARIANA.....	668	
MARIANA CĂLIN.....	670	
CĂLINESCU ANCA.....	673	
CALINI DORINA-LILIANA.....	675	
CĂLUGĂR MELANIA.....	677	
CĂLUGĂROIU MARIA-VIORICA.....	679	
CĂPĂȚÎNĂ ADELA.....	681	
CĂPIȚĂ CRINA – IULIANA.....	683	
CĂPIȚĂ LIVIA – COSMINA.....	685	
CĂPRIȚĂ PARASCHIVA.....	687	
CAPȘA LĂCRĂMIOARA.....	689	
CARACOANCEA CODRUȚA ROXANA	691	

CARATĂ FLORENTINA.....	693	
CĂTĂNESCU SIMONA DANA.....	695	
CAZACU REMUS.....	697	
CERCEA MIRELA.....	700	
CERCEL MARIA.....	702	
CERDAC SIMONA-VALENTINA.....	704	
CERNEA RELIANA.....	706	
CANTEA VASILICA.....	707	
CERNEA IULIA ROXANA.....	707	
IONICA CHELE.....	709	
CHEREJI ANCUTA.....	712	
CHERESCU CARMEN.....	714	
CHIRA MIHAELA IOANA.....	715	
CHIRAC DANIELA.....	717	
CAMELIA CHIRCHIBOI.....	719	
MANUELA CHIRIAC.....	721	
CHIRIAC VIOLETA MAGDALENA.....	723	
CHIRILĂ VIOLETA.....	725	
CHIRIPUCI NICULINA.....	727	
ROXANA CHITIC.....	729	
CHIȚIGA GIANINA FELICIA.....	730	
CHIU MIRELA.....	731	
CHIVU LAURA CLAUDIA.....	733	
CIACĂRU MIHAELA.....	735	
ADRIANA CÎMPEAN.....	737	
CIOAGA MARIA NICOLETA.....	739	
CIOBANU ANA.....	741	
CIOBANU CARMEN.....	743	
CIOBANU CRENGUȚA-CRISTINA.....	745	
CIOBANU SOFICA.....	746	
VALENTINA CIOBANU.....	748	
CIOCAN CARMEN.....	751	
CIOCĂNESCU CARMEN ISABELA.....	752	
CIOCHINARU ELA-DANIELA.....	753	
CIOFALCĂ MIHAELA.....	754	
CIONCA OANA.....	756	
CECILIA CIOTMONDA.....	757	

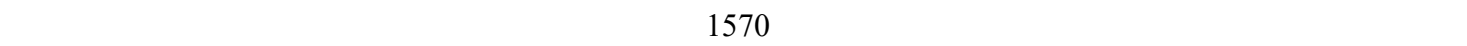
		
 CIRILESCU SANDA ELENA	758	
 JÎRCAN NICOLETA MARIA	758	
 CISMARU MARINELA	760	
 CĂTĂLINA DRESCAN	761	
 CATANA FLORENTINA.....	763	
 CATANA MAGDALENA.....	764	
 CATINCA VRONICA	765	
 CAZACU IONELA RAMONA	767	
 CEAHLĂU GABRIELA GIANINA	769	
 CEAUȘOGLU MARIANA LUMINIȚA	770	
 PLĂCINTĂ ANDREEA	772	
 CETINĂ ILEANA.....	774	
 CEZAR ELENA	776	
 CHELARIU MARIA.....	778	
 CHELARU GEORGIANA.....	780	
 CHEȘA OANA.....	781	
 CHESOI FLOAREA	784	
 CHIRA LAURENȚIA RODICA.....	786	
 CHIRIAC CĂTĂLINA	790	
 CHIRIAC LĂCRĂMIOARA	792	
 CHITA MILICA-DANIELA	795	
 CHIVARI RAMONA MONICA.....	797	
 CICIOVAN NICOLETA.....	799	
 VADUVA NATALIA	801	
 CÎMPEANU VALENTINA	801	
 CIMPOERU GABRIELA CARMEN	803	
 CIOBANIUC MARIA.....	804	
 CIOBANOIU ELENA.....	805	
 CIOBANU BRÎNDUȘA MARIA	806	
 CIOBANU CLAUDIA VERONICA	807	
 CIOBANU GEORGIANA- DIANA	809	
 CIOBANU VIOLETA.....	810	
 CIOLOCA LILIANA-GABRIELA.....	811	
 CIOPACA NICOLETA-VALENTINA	813	
 CIORNEI MONICA ILEANA	815	
 CIORNEI VERGINIA.....	816	
 CIOROGARIU ILEANA MARIA	818	
		
		

CIOROSLAN ELENA	819	
CIPRIAN GRIGORESCU	821	
CIRJAN TAMARA	823	
CIRLOANTA GABRIELA-NICOLETA	824	
CÎRSTEA IONELIA	825	
CÎRLIGEANU MARGARETA	827	
CĂTĂNOIU ALINA	829	
CAZACU GEORGIANA MĂDĂLINA	832	
CEAUȘOGLU MARIANA LUMINIȚA	834	
MIHAELA – ALEXANDRINA CENUȘĂ	836	
PLĂCINTĂ ANDREEA	837	
CHEBEȘI MARINELA	839	
CHELMUȘ FELICIA-ELENA	841	
MONICA CHERECHEȘ	842	
CHINDRIS TODORICA IOANA	843	
CHIRILĂ GEORGETA MIRELA	844	
CHIRILĂ SIMONA-ANCA	846	
CHIRILĂ STELUȚA CLAUDIA	848	
CHIRIȚOIU DIANA	849	
CHIȘBORA FLORENTINA	851	
CHIȚĂ ORTANSA - ILONA	853	
CIOACĂ CAMELIA	854	
CIOACĂ DUMITRA	856	
CIOACĂ GEORGE	857	
CIOANCĂ MARIA	858	
CIOARA CORALIA CODRUȚA	860	
CIOCĂNAȘ MIHAELA	861	
CIOCODEICĂ LIDIA-NICOLETA	863	
CISMAȘU NATALIA	864	
CISMAȘU NELU	866	
MARIANA CIRSTIAN	868	
CIUBOTARU CLAUDIA	870	
CIUBOTARU FLORINA AURORA	871	
CIUBOTARU GINA	873	
CIUCIULETE IOANA	875	
CIUDIN LUCIAN	877	
CIUREA SIMINA RALUCA	878	

CIUTEAN ALINA DELIA	880	
CIUTRE MIOARA.....	882	
CLEMENT STELA	884	
ANTON DOINITA-MIHAELA	884	
CLISU ADINA-GEORGIANA.....	886	
COCA ECATERINA.....	887	
COCIUBAN ALEXANDRA.....	889	
CODREA SIMONA-CARMEN.....	891	
CODREANU MARIA.....	892	
COJOCARU ANGELICA.....	893	
COJOCARU LILIEANA.....	895	
MARIA COJOCARU	896	
ALINA COLAR	897	
MARINELA COLDEA	899	
COMAN CLAUDIA-DANIELA	901	
COMĂNESCU OTILIA.....	902	
COMORAȘU AURA	903	
COMȘA MARIA-DIANA.....	904	
COMȘA MARIANA	905	
COMȘA ROZINA-DANIELA.....	907	
CONDURACHE GIANINA SORINA.....	909	
CONDURUȚĂ SIMONA	910	
CONSTANTIN CRISTINA	912	
CONSTANTIN SAFTA	913	
ALINA ALEXANDRA CONSTANTINESCU	915	
CONSTANTINESCU MARIANA	917	
CONSTANTINESCU SORIN-MARCEL.....	919	
CONTANU GINA –AMALIA	921	
CONTES OANA ANISIA.....	923	
CORCODEL MARIA	924	
COROBAN CRISTINA BIANCA	926	
COROBAN DANIELA NATALIA	927	
COROI ADRIANA VALERIA.....	928	
COROI MONICA.....	929	
COROIU ELENA ADRIANA	931	
COȘERAN DORINA	933	
COSMA MARIA CARMEN.....	936	

COSTA SOFIA.....	938	
COSTEA MARIANA.....	939	
COSTEA NICOLETA.....	941	
CIUBOTA CIPRIAN.....	942	
CIUBOTA NICOLETA.....	943	
CIUBOTARU ANCUTA.....	945	
CIUCIUC ELENA.....	947	
CIULU MIHAELA.....	948	
ENACHE FIRUȚA.....	948	
CLIM MIHAELA ECATERINA.....	950	
COBZAS DANIELA.....	952	
CODILĂ MONICA.....	953	
KIRLANDI MIOARA.....	955	
COJOCARU DANIELA.....	955	
COJOCARU EMANUELA.....	960	
COJOCARU MIHAITA.....	962	
COJOCEA MIHAELA.....	964	
IOANA COLCER.....	966	
COLILIE IONELA.....	967	
ANGELA COLTEA.....	968	
COMAN SANDRA ELENA.....	969	
COMSA ALINA.....	970	
CONSTANTIN ELENA.....	971	
CONSTANTIN FLORINA.....	973	
CONSTANTINESCU DIANA MARIA.....	975	
CONSTANTINOVICI ANA.....	977	
CIOBICĂ ALINA.....	977	
COPIL CRISTINA-FLORICA.....	979	
CORAVU DORINA.....	980	
CORHANEANU ANGELA.....	981	
CORINA CLAUDIA SIMON.....	983	
CORLECIUC EMILIA MIHAELA.....	984	
CORNEA GRAȚIELA.....	985	
IRINA CORNEANU.....	987	
CORNICI ANCA.....	989	
COROI MARINELA – DIANA.....	990	
COROPCĂ OANA ȘI CIOBANU MARIA-DIANA.....	992	

COȘERI LUCIA-FLORINA	994	
COSTACHE MIRELA.....	996	
VICTORIA COSTEA.....	997	
COSTEA CRISTINA	999	
COSTEA ELENA ALEXANDRA.....	1001	
CIUCĂ DANIELA	1003	
COCOSILA VICTORIA CORINA.....	1005	
COROI MANUELA IRINA.....	1008	
CIUDIN VICTORIȚA IONELA.....	1009	
CIUPĂGEANU ANIȘOARA.....	1011	
CIUPERCĂ FLAVIANA	1013	
CIUȘNEL ALEXANDRINA	1015	
CLEȘCU VALERIA	1017	
CLEȘIU TATIANA.....	1019	
COCĂU-JITIANU CARMEN.....	1020	
CODÎRLĂ ILEANA CRISTINA	1022	
COMAN BRÎNDUȘA-ARINA	1024	
CONSTANTIN ȘTEFANIA-SILVIA	1026	
CORINA DOROȘ	1027	
COROBANĂ ALINA MARIA	1028	
COROBANĂ CONSTANTIN	1029	
CORȘATEA DOMNICA.....	1031	
COȘAR OANA	1032	
COSMĂNESCU MIHAELA.....	1034	
ȘTEFAN GEORGETA.....	1034	
COTRUMBA RODICA IOANA	1036	
COVACI RAMONA ELENA	1038	
COVASAN CLAUDIA GEORGIANA	1040	
COVERCĂ VALENTINA- IRINA.....	1044	
CRACIUN AURELIA CODRUTA	1046	
CRACIUN MARCELA.....	1048	
CRAIU MARIA.....	1050	
CREANGA LUCIA.....	1052	
CRISTE MIRELA- MONICA.....	1054	
CRISTEA CORNELIA-CLAUDIA	1056	
CRISTEA LOREDANA ELENA.....	1057	
CRISTEA VIORICA AURELIA	1059	

		
 CRISTINESCU IONELIA MĂDĂLINA.....	1061	
 CRIVINANȚU MIRELA	1063	
 CROITOR VIORICA	1065	
 CROITORU ALEXANDRU MIRCEA	1068	
 CROITORU CAMELIA.....	1069	
 CROITORU PĂDUREȚU CAMELIA MARIA	1070	
 CUCU ADELINA	1072	
 CUMPĂRATU MIHAELA	1073	
 CUREA CRISTINA-LAURA	1075	
 COSTIN LĂCRĂMIOARA	1076	
 COSTINA MARIANA	1078	
 COTUȚIU ANA	1080	
 CRĂCIUN EMILIA-MARIANA	1081	
 CRIȘAN MĂLINA – NARCISA	1083	
 CRISTEA BAROTI SORIN.....	1084	
 CRISTEA ENE ILEANA	1086	
 CRISTEA LILIANA	1088	
 RUS CRISTINA	1090	
 CROITOR NICOLETA FLORENTINA.....	1092	
 CSINARDI ANGELA LILIANA.....	1094	
 CUCU IULIANA.....	1095	
 CUCU MIHAELA DANIELA	1097	
 LOREDANA CUIBARI.....	1098	
 CUMPANASOIU LAVINIA ELENA	1100	
 CUMPANASOIU TEODOR-SORIN	1102	
 CUMPATA IULIANA	1104	
 CUSTARA ELISABETA.....	1106	
 DALABAN ELENA.....	1108	
 DASCĂLU MARIA RAMONA	1109	
 DAVID ELENA EUGENIA.....	1111	
 DAVID GHEORGHE-MARINEL	1114	
 DAVID MIRELA FLORENTINA	1116	
 EMILIAN DEACONESCU.....	1118	
 DEACONU CARMEN ADRIANA	1120	
 DELLA SULTANA.....	1121	
 DEMETRESCU DANA	1122	
 DABIJA ANCA DELIA.....	1123	
		

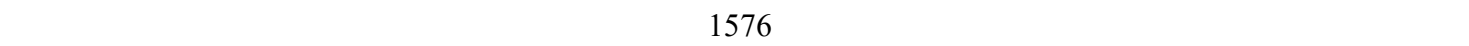
EUSTINA GIANINA DAMASCHIN	1125	
DAN ANIȘOARA	1127	
DANIELA DAN	1129	
DANCIU RODICA	1131	
DANCU DOINA	1132	
ANGELA DANDU	1133	
DANIELA IONESCU	1135	
DAVID ANCA	1137	
DAVID ANDREEA ELENA GEORGIANA	1138	
DEAC ALINA ILEANA	1139	
DEAC VASILICA.....	1141	
DEACONESCU MIHAELA	1143	
DEACONU ELENA.....	1144	
DEACONU ELENA CLAUDIA.....	1146	
DEAȘ CARMEN DANIELA	1147	
DECEAN LIVIA	1149	
DELCEA CARMEN	1150	
DEMETER GYÖNGYI-ILEANA.....	1152	
VIOLETA DEMINESCU JURCA	1154	
DETEȘAN GABRIELA.....	1157	
DÂRSTARU GHEORGHE.....	1158	
DÂRSTARU MIHAELA	1159	
CRISTIAN MIOARA MITRELA	1160	
COSTICĂ MAGHIȚA	1161	
COTEȚ EUGENIA-IULIANA.....	1163	
COVAȘĂ FLORINELA.....	1165	
COZOȘ ELENA NICOLETA	1167	
CARMEN CRĂCIUN	1169	
CRĂCIUN DORIANA MIHAELA	1171	
CRÂNCĂU ANA MIRELA.....	1173	
CREȚ ANCUȚA – LILIANA	1174	
CREȚ ILEANA	1175	
CRIȘAN ANDREEA-GEORGIANA	1176	
CRIȘAN MARIA	1177	
CRIȘAN SEMIDIA	1178	
CRISTEA LUCREȚIA.....	1180	
CUMPĂNAȘU MARIA ALINA	1182	

CĂTĂLINA CURELARIU	1183	
CUȚITOIU MARIANA	1185	
CUȚUHAN DUMITRELA	1187	
DĂGĂU NICOLETA COSMINA	1188	
DĂNAC MARIA-CLAUDIA	1190	
DANDU ANIȘOARA CRISTINA.....	1192	
DANIELA DOMNICA PERȚE	1194	
DĂNILĂ SIMONA	1195	
DASCĂL MARINELA	1197	
DASCĂLU MONICA	1198	
DAVID FĂNICA.....	1200	
DAVIȚOIU MARIA	1201	
DEDU PETRUȚA-IUSTINA.....	1202	
DIACONU MARIA.....	1203	
DIC-CHINDE BIANCA-NICOLETA	1205	
DICU MIHAELA	1207	
DICULESCU PATRICIA	1209	
ALINA SORINELA DIDU	1210	
DIMA MIHAELA	1211	
DINDIRI CARMEN.....	1214	
DINU FILA	1216	
DINU GEORGETA.....	1218	
DINU OLGUTA.....	1221	
DINU VIOLETA ANDREEA	1223	
VIOLETA DINU	1225	
DÎRDALĂ IONELA NICOLETA	1227	
MIHAELA DOBRA.....	1229	
DOBRE GEORGICA	1231	
DOBRE MAGDALENA	1233	
DOBRESCU MARIA MIHAELA	1235	
DOBRETE ADINA	1236	
DOBRIN MARIA MIHAELA	1238	
FIAT DOCHIA.....	1240	
DOGARIU IONELA ALINA.....	1244	
DOLEA SIMONA-VALENTINA.....	1245	
DOLETE VIȚA	1246	
DOMILESCU IONELA	1248	

DONA CRISTINA	1249	
DONE-ANGHEL MONICA	1251	
DORDEA MIHAELA CAMELIA	1253	
DRĂGHIN ANIȘOARA	1254	
DRAGU MIHAELA.....	1256	
DRĂGUȘANU EMESE	1257	
DRAGUT GEORGIANA-LARISA	1259	
DRAICA CLARA LORENA	1261	
DRÂMBĂ NICUȚA-MINODORA	1263	
DUCA ELENA MONICA.....	1265	
DUCU DUTULESCU ELIZA IONELA.....	1267	
DUCĂ ANIȚA VIOLETA	1269	
DUMA MIHAELA.....	1271	
DUMITRAȘCU ROXANA GIANINA.....	1276	
DUMITRESCU CARLA.....	1278	
NADIA-ALINA DUMITRESCU.....	1280	
DUMITRESCU VERONICA.....	1282	
DUMITRICĂ OANA	1283	
DIACONU GABRIELA.....	1286	
DIANA ELENA BOTA	1287	
DICU GEORGIANA.....	1288	
DIMOFTE LOREDANA.....	1289	
DINESCU CORNELIA.....	1290	
DINU ALINA MARIA.....	1291	
DINU IONELA	1293	
DINULESCU GHEORGHÎȚA FLORICA	1294	
DÎRDÎIAC MIHAELA.....	1295	
DOBOȘ FELICIA	1296	
DOBRE ANCA	1298	
DOBRIN ALINA MIHAELA	1300	
DOBRIN MIRELA.....	1302	
DOBROICA ZAHARIA	1304	
DOGARU MARIA-MIRABELA.....	1306	
DOLEA-PANAITE CLAUDIA-CRISTINA.....	1307	
DORINA MANEA.....	1308	
DORNEANU ANCA-VASILICA.....	1310	
DOROFTEI CRISTINA MIHAELA.....	1311	

DOROS ADINA		1313
DRĂGAN ALEXANDRA		1314
DRĂGAN DANIELA		1316
DRĂGHICI ALINA		1318
DRĂGHICI DANIELA		1320
DRĂGHICI LUMINITA		1322
DRAGOMIR ANNAYMONE		1324
PETRICA DRAGOMIR		1325
MĂDĂLINA DRĂGUȘIN		1326
DRINGO MIHAELA		1328
DUDA DANIELA ELENA		1329
MIRELA DUMA		1331
DUMITRACHE ROXANA		1333
DUMITRAȘ VALER FLORIN		1334
DUMITRESCU AURELIA-MIHAELA		1335
DUMITRESCU NICOLETA		1337
CAZACU DIANA		1339
DOBRE MARIA CRISTINA		1341
DIACONIȚĂ ADINA		1343
DIACONU IONUȚA		1345
DINCĂ ANDA		1346
DOANDEȘ PETRUȚA		1347
DOBOȘ MARIA		1349
DOBRICĂ IUSTINICA TEODORA		1351
POPESCU ELENA		1353
DOBRICĂ MANUELA NICOLETA		1353
DOMNIȚEANU LUMINIȚA		1355
DOROBANȚU DORINA		1357
DRĂGAN MARIA MAGDALENA		1360
PLAVIA GEORGIANA		1360
DRĂGHICI DIANA RAMONA		1362
DRĂGHICI IONELA VIOLETA		1364
DRĂGHICI SIMONA		1366
DRĂGOI IONELA NICOLETA		1367
DRĂGUȘ ANDREEA-IOANA		1369
DRÂNDA DANIELA		1371
DROZD NĂSTACA		1373

DRUGĂ CONSTANȚA.....	1375	
DRULESU LUMINIȚA-CLAUDIA.....	1377	
DUMBRĂVEANU LAURA NADIA	1379	
DUMITRAȘCU NICOLETA ALINA	1380	
DUMITRIU CORNELIU	1382	
DUMITRU ADRIANA	1384	
DUMITRU CARMEN-MARIA.....	1386	
DUMITRU CRISTINA	1387	
DUNCA IOANA	1389	
MIHAELA DUȘA.....	1391	
DUȚĂ CAMELIA.....	1392	
DUTCOVSCHI GABRIELA	1393	
DUMITRU ANCUȚA-EUGENIA.....	1394	
DUMITRU COSTELA LILIANA	1396	
DUMITRU LILIANA	1398	
DUMITRU SILVIA.....	1399	
DUNCA ALINA.....	1401	
DUNCA IOAN ALEXANDRU	1404	
EFTIMIE CORNELIA	1406	
RUSU ELENA.....	1408	
ENACHE FANICA	1410	
ENACHE MIHAELA.....	1412	
ENE CARMEN-MONICA.....	1413	
ENE ELENA-MIHAELA.....	1414	
ENIU OFELIA-GABRIELA	1416	
ERDELI CORNELIA FLORICA.....	1417	
ERENA CORNELIA.....	1419	
ERMIL EVA ADRIANA	1420	
EDU LILIANA.....	1422	
DIMIAN ELENA	1424	
ELMI ERSIN	1426	
ANCA ENACHE.....	1427	
GALATANU GABRIELA.....	1429	
ENACHE DOINA	1431	
ENACHE LIDIA	1433	
MARIA ENACHE.....	1434	
ENACHI FLORENTINA MĂDĂLINA	1435	

		
 ENARU SILVIA	1436	
 ENE ANA – MARIA.....	1437	
 ENESCU LUMINIȚA ANA	1438	
 EPURE MIHAELA SORINA	1441	
 FEIER MARIANA	1443	
 FERICEANU CLAUDIA RODICA.....	1445	
 FIERARU FLORI.....	1447	
 FILDAN LILIANA ILEANA.....	1449	
 FILIP ROXANA.....	1451	
 FIALUCA FILIPOIU	1453	
 FIRA LACRAMIOARA	1454	
 FLAIMOC OANA.....	1455	
 FLOREA CARMEN-LĂCRĂMIOARA.....	1457	
 FLOREA DANIELA	1458	
 FLOREA LUCICA.....	1460	
 FLOROAE ANNE-MARIE.....	1462	
 FLOROIU SANDRA ALICE.....	1463	
 FOALTIN MARIA SIMINA.....	1465	
 FOCA DANA	1467	
 FOCIAȘ FLORENTINA-MARIANA SI FOCIAȘ DANIEL	1469	
 FONOAGE LOREDANA	1471	
 FULGA ELENA.....	1472	
 FULGER ANA-MARIA	1474	
 CORNELIA FURTUNA	1475	
 FĂINIȘI IULIA-MIHAELA	1476	
 FĂRCANEA IOANA-FLORENTINA	1478	
 FĂRCAȘ ANAMARIA.....	1480	
 FARCAȘ CARMEN DIANA.....	1482	
 FARKAS ILDIKÓ.....	1484	
 FEHÉR ERIKA-KATALIN	1486	
 FEKETE-BARTOS KINGA	1488	
 FELICIA JITARU	1490	
 FERARU DANIELA.....	1491	
 FERENCZI ELENA	1493	
 FIAT PARASCHIVA.....	1494	
 FILIMONESCU CAMELIA	1495	
 FIRAN LILIANA	1496	
		

		
 FLOREA NICOLETA.....	1499	
 FLOREA ANA SIMONA	1501	
 FLOREA OFELIA SI OBREJA CARMEN.....	1503	
 FLOREAN ELISABETA	1505	
 FODOR ELENA.....	1508	
 FOLEA ANA-MARIA	1510	
 CAMELIA FOLTEN.....	1512	
 FOTA MARINELA.....	1513	
 FRĂȚILĂ CRINA	1515	
 FRÎNCU ANDREEA VIOLETA	1516	
 FULOP TIMEA MELINDA.....	1517	
 GIRIGAN GABRIEL	1518	
 DUȘA ADRIANA-ELENA.....	1520	
 DUȚĂ MARILENA TATIANA	1521	
 DUȚI IULIAN	1522	
 TATIANA DUȚI.....	1523	
 DUȚULESCU SIMONA GABRIELA.....	1524	
 ELENA-MIRELA NUȚU	1526	
 ENĂȘESCU RADU-ȘTEFAN.....	1527	
 ENĂȘOAIIE RAMONA.....	1529	
 FÂLFĂE IOANA	1532	
 FARCAȘ ELISABETA	1534	
 FLORENTINA FARCAȘ.....	1535	
 FARCAȘIU OTILIA	1537	
 PETRU MIHEȘ MEZIAD.....	1538	
 FARȚADE TEREZA.....	1539	
 FĂȘIE DANA-GABRIELA	1541	
 FĂȘIE GHEORGHE ROMULUS.....	1542	
 FLEȘERU ROMANA ANDREEA	1544	
 FLIȚA IOANA	1545	
 FRANDEȘ LUCIA – MIHAELA	1547	
 FRĂȚILĂ ADINA IULIANA	1548	
 FULGA MIHAELA FLORICA.....	1550	
 IANCU LIANA IRINA.....	1552	